Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΑΠΑΝΤΑ.

LVCIANI SAMOSATENSIS

OPERA.

TOMVS II.

EX VERSIONE

IOANNIS BENEDICTI.

Cum NOTIS *integris*

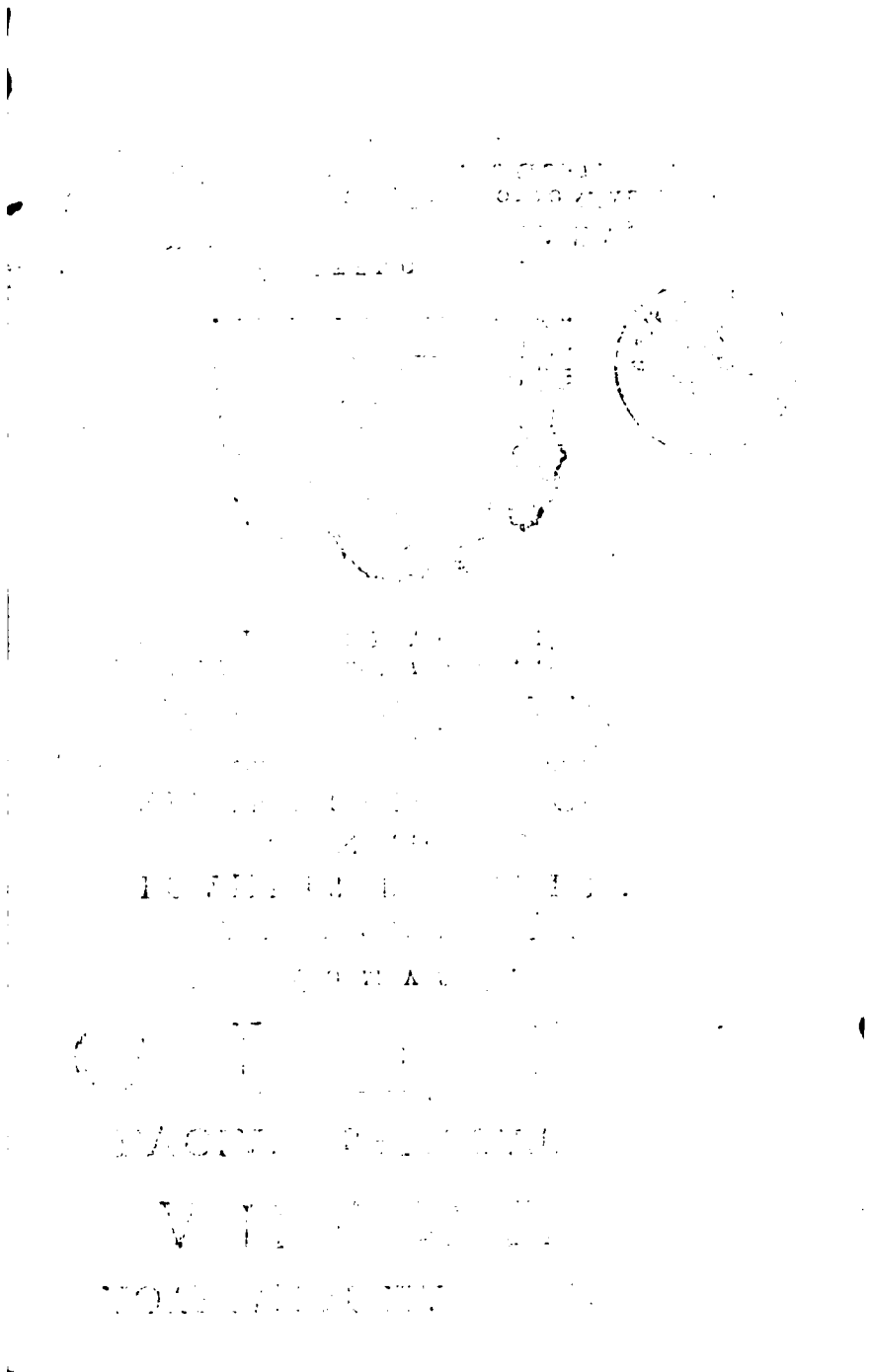
Ioannis Bourdelotii, Iacobi Palmerii a Grentemesnil, Tanaquilli Fabri, Aegidii Menagii, Francisci Guieti, Ioannis Georgii Graevii, Iacobi Gronovii, Lamberti Barlaei, Iacobi Tollii, & selectis aliorum.

Accedunt inedita Scholia in Lucianum, ex Bibliotheca ISAACI VOSSII.

K. K. HOF-BIBLIOTHEK

AMSTELODAMI,
Ex Typographia P. & I. BLAEV,
Prostant apud WOLFGANG, IANSSONIO-WAESBERGIOS, BOOM, à SOMEREN, & GOETHALS.
M DC LXXXVII.

Index eorum quæ ſecundo Tomo continentur.

Imagines.	pag. 1
Pro Imaginibus.	16
Toxaris, ſive Amicitia.	31
Lucius, ſive Aſinus.	76
Iupiter Confutatus.	117
Iupiter Tragœdus.	127
Somnium, ſeu Gallus.	157
Icaromenippus, ſive Hypernephelus.	186
Bis Accuſatus, ſeu Fora.	211
De Paraſito, ſive quòd Ars ſit Paraſitica.	238
Anacharſis, ſeu de Gymnaſiis.	269
De Luctu.	299
Rhetorum præceptor.	308
Philopſeudes, ſive Incredulus.	326
Hippias, ſeu Balneum.	354
Præfatio, ſeu Bacchus.	359
Præfatio, ſeu Hercules Gallicus.	365
De Electro, ſeu Cygnis.	369
Muſcæ Encomium.	372
Adverſus indoctum, & multos libros ementem.	378
De non temerè credendo Calumniæ.	395
Pſeudologiſta, ſeu de Apophrade.	431
De Domo.	450
Macrobii.	465
Patriæ encomium.	476
De Dipſadibus.	481
Diſſertatio cum Heſiodo.	486
Navigium, ſeu Vota.	490

Dialogi Meretricii.

Glycera & Thaïs.	515
Myrtium, Pamphilus, & Doris.	517
Mater, & Philinna.	519
Meliſſa, & Bacchis.	522

Clonarium, & Læna. 525
Crobyle, & Corinna. 528
Mater, & Musarium. 531
Ampelis, & Chrysis. 534
Dorcas, Pannychis, Philostratus, Palæmon. 596
Chelidonium, & Drose. 539
Tryphæna, & Charmides. 542
Ioessa, Pythias, & Lysias. 545
Leontichus, Chenidas, & Hymnis. 549
Cochlis, & Parthenis, 556
De morte Peregrini. 558
Fugitivi. 591
Saturnalia. 606
Cronosolon. 613
Epistolæ Saturnales. 623
Symposium, vel Lapithæ. 633
De Syria Dea. 655
Demosthenis encomium. 685
Deorum concilium. 708
Cynicus. 717
Pseudosophista, seu Solœcista. 728
Philopatris, seu Qui docetur. 763
Charidemus, seu de Pulchritudine. 780
Nero, sive de Fossione Isthmi. 798
Tragopodagra. 804
Ocypus. 822
Epigrammata. 834

IOANNES GEORGIVS GRAEVIVS

LECTORI

S. P. D.

Vides hic recentem editionem Luciani, quam adornarunt Amsterodamenses bibliopolae, hoc nomine sane ceteris meliorem, quod in illam contulerint Bourdelotii, Palmerii, Tanaquilli Fabri, aliorumque politiorum hominum notas: quibus etiam accesserunt novae curae nunquam antehac publicatae virorum Clarissimorum, Menagii, Guieti, Boivinii, quas mihi misit Menagius, Iacobi I. F. F. Gronovii, nec nullae meae. Excerpturus plures eram, si per temporis angustias, & occupationes alias potuissem huic negotio maturius & diutius vacare. Usus sum editione Florentina anni milleſimi quadringenteſimi nonageſimi ſexti, quam Vir doctus cum optimo codice manu exarato contulerat. Eam primam omnium esse persuasum habeo. Usus etiam sum Aldina anni milleſimi quingenteſimi tertii, nec non duabus Basileensibus, altera Graeca anni milleſimi quingenteſimi quinquageſimi quinti, alteri adjecta est versio Latina, quae notissima est, ut & Salmuriensis Benedicti. Bourdelotianam mihi consulere nunc non licuit, quamvis olim adoleſcens eam evolverim. Secuti sunt typographi tam in Graecis, quam Latinis exprimendis, editionem Benedicti, qui vetustiorum interpretum versiones interpolavit. Si quis post haec novam Luciani editionem moliri velit, ei sim auctor, ut novam interpretationem Latinam concinnet, dignam tam culto scriptore. Nam satis magnus campus patet Graeca docto industriam suam exercendi. Cum jam omnia typis essent descripta, missus fuit typographis ex Anglia Scholiastes Graecus ineditus, quem cum illis communicavit, cum id ab eo petissent, Vir Illustris Isaacus Vossius. Is enim ex suo codice jussit eum describi, & Amsterodamum perferri. Typographi calci Luciani haec Scholia subnecti jusserunt. Si quid in illis desiderabis, curis posterioribus sperant id emendatum iri. Nunc festinantibus multae ob causas ignosce, & vale.

IOHAN-

IOHANNIS BENEDICTI,

De hac sua Græci Contextus, & Latinæ versionis Luciani recognitione, ad candidum & φιλέλληνα Lectorem

PRAEFATIO.

Mirum tibi videri possit, Amice Lector, me post viginti celebria Doctorum virorum nomina, recognoscendis Luciani scriptis, & retextendæ maxima ex parte illorum in Latinam phrasim translationi manum admovisse: cùm verisimile sit eos viros, sui temporis lumina, Græcam linguam ita calluisse, ut probè intellectum authorem è Græcia in Latium pede nunquam cæspitante, animo nunquam dormitante transtulerint: me verò, jam primum hoc eruditionis specimine innotescentem, nihil melius præstare potuisse, quàm excellentes illi interpretes præstiterint: adeò ut huic cœpto plus audaciæ sit tribuendum, quàm veræ laudis rependendum. Ego sanè ingenuè agnosco cùm eruditionis meæ mediocritatem, tum egregiam virorum illorum præstantiam, quam neque suspicere, neque laudare satis possum: imò cui plurimum deberi syncerè confiteor. Sed, veluti non rarò accidit, ut etiam indoctiores doctiorum inventis non contemnenda superstruant & addant: ita & mihi contigisse, ni fallor, judicabis, ut via, editæ antehac metaphraseos beneficio, reserata, pleriſque in locis scopum authoris clariùs & meliùs attingam. Occasionem exhauriendi laboris istius obtulêre mihi selectiores & graviores quidam authoris hujus Dialogi, quos dum utile dulci permixturus, publicè legebam, & singulas sententias ac voces diligenter expendebam, plerunque non placebat vetus interpretatio, quandoque etiam mendosa videbatur lectio, unde fiebat ut non plenè, planéque satis locorum nonnullorum sensus caperetur. Idcirco Græcum contextum, vel ex collatione variorum

riorum & antiquorum codicum, vel ex proprio judicio emendabam: & ſicubi mentem authoris meliùs reddere poteram, id ſobriè quidem, & moderatè faciebam. Poſt ea mihi ſuccurrit, ſiquidem diverſi diverſorum Dialogorum & Tractatuum erant interpretes, ſingulorum partem ſaltem aliquam attentè examinare: quò perſpicerem an Græca Latinis apprimè reſponderent. Hinc variorum interpretum varia ingenia, & quàm alius alio fœlicior eſſet metaphraſtes, intellexi. Vtque quod ſentio, ingenuè pro innato mihi animi candore dicam: comperi Thomam Morum tam fœliciter officio metaphraſtæ functum, ſententias ſingulas ad verbum ſervata latinitate pura reddendo, ut vix aliquid nactus ſim, quod meliùs redderem: imò potiùs ipſum hac in mea recognitione imitari voluerim. Ad hanc laudem proximè accedit Eraſmus Roterodamus: in quo quanquam plura quàm in illo immutanda judicavi, pauca quidem illa ſunt, ſi cum reliquis compares. Tertius eſt Iocobus Micyllus, Eraſmo ferè æquiparandus hoc in negotio. Reliqui interpretes inter ſe ferme pares, tribus illis, me judice, multum cedunt. At omnium infœliciſſimus mihi viſus eſt Vincentius Obſopœus: qui non ſolùm ſuperflua verborum luxurie mentem authoris paſſim obſcurat, ſed etiam plerunque vel non capit, vel corrumpit. Atque is eſt qui tertiam ad minimum illius partem Latinè exaravit. Cujus interpretationis, quanquam retineo quicquid poſſum, tam obſcura reliqui veſtigia, ut hæc prorſus mea non immeritò dici poſſit: non ſecus atque [Aſini.] ſive [Lucii] verſio, quæ uſque adeo miſera priùs erat, ut ſuo nomini bene conſuluerit vetus interpres, quum illud reticuit. Cæterùm hoc in cœpto ſum verſatus, non ut laudem magnis illis viris ullo pacto præripiam, præreptam in me transferam, ab iſtiuſmodi vcſana φιλοπμία tantum ſum alienus, quantum virtus à vitio, jus ab injuria diſtat. Hic animus, hoc conſilium ſolummodo fuit, ut dum otio in aliquo negotio uti liceat, quod eſſet opis meæ (quæ quàm ſit tenuis, agnoſco)

id in rem literariam conferrem. Velim igitur, Amice Lector, conatum hunc meum boni consulas, eóque sic fruaris, ut quod in eo desiderabis, humaniter toleres: &, si saltus asperrimos superasse non videbor, clementer condones. Nolim enim tam bene de me sentire, ut contendam me tibi versionem istiusmodi exhibere, quæ omnis censuræ expers esse possit: quandoquidem ardua res est eadem elegantia, eadémque festivitate authorem hunc de Græca phrasi in Latinam transferre: ita proprius est unicuique linguæ genius, & inexplicabilis venustas. Fortè autem objiciat aliquis me debuisse eos locos notare, quibus in primis emendandis operam impendi. Id utique facere nolui duabus præcipuè de causis. Una, quoniam commoda forma, in gratiam eorum qui libros hosce secum circunferre volent, editionem faciendam, & voluminum majorem vel molem vel munerum vitandum putavi. Altera, quoniam confido eum qui veterem versionem cum hac recognitione, & priùs excusos Græcè codices cum nostro conferet, nullo negotio vel ex ipsa sermonis serie, & locorum sensu, nostræ mutationis rationem deprehensurum. Quamobrem duxi me satis in præsentia præstiturum, si, quoad fieri posset, purum authorem, & versionem antè vulgata commodiorem & fideliorem, cum Indice rerum opere illo contentarum exhiberem. Nunc supereſſet ut aliqua commendatione Lucianum cohonestarem, nisi sic, actum ab aliis multis, agerem. Et cettè quid opus est ut post illos repetam eum esse Atticæ eloquentiæ exemplar syncerum, summa dicendi festivitate, magna rerum varietate, magna scientia, multáque doctrina clarêre? Hic si res serias tractat, sit gravis: si jococas, festivus: si præcipit, si monet, si mordet, est prudens, est lenis, est asper: si orator causam agit, est facundus, acutus, solidus. Denique adeò fœcundo, flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chamæleon omnes orationis colores suscipiat: varióque styli penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus

exur-

exurgit sublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: semper sacrificat perspicuitati: sicubi lubet obscuritatem affectare, dextrè id facit. Ex quibus constat nullum esse authorem, quò commodiùs uti possit, quicunque Græcè discere studebit. Hic, si locos rectè deligas, tyrónibus est facilis, provectioribus accommodus, Græca lingua jam plenè imbutis utilis. Hinc florentissimis Europæ gymnasiis commendatissimus, ut ex eo studiosa juventus, tanquam ex fonte, purum Græcismum hauriret: illique aliorum, qui in scholis prælegi solent, authorum fabulis scatentium, amplus & planus esset commentarius: & ex varietate scriptorum πολυτρόπε hominis hujus, apud quem nulla ferè res est, quæ non veniat in sermonem, Græcè loquendi formularum flores decerperet. Quæ cùm citra controversiam ita sint, omne punctum tulit Lucianus, qui utile dulci miscuit, dignus profectò quem omnis φιλόμωσ@ amet, quem alioqui impium vel pius non dedignetur, siquidem puris omnia pura, qui ceu *Ponticæ* apes, mel dulcissimum ex amarissimo absinthio conficiunt. Age ergo quicunque seria, quicunque jocosa quæris, hîc invenies quod animum tuum quocunque tandem modo affectum refocillet, sivete domi hærentem, sive ruri versantem, sive peregrè euntem, politissimi authoris lectione recreare cupies. Hinc inter agrorum sata læta, rerum omnis generis segetem tibi suppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas nectet: in viridi & irriguo prato, perenni eloquentiæ scaturigine, & limpidis facundiæ rivis te recreabit. Denique magno parvo-ve sub lare degentem, moribus tuæ sorti convenientibus, nunc falsa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta præcipiendo, te informabit.

ΕΙΣ
ΛΟΥΚΙΑΝΟΝ,

Σὺν σχολίοις Ἑλληνικοῖς καὶ ἄλλοις, ἐκ
Ἀμστελοδάμου ἐκτυπωθέντα.

Πρὸς Φίλον.

Θύσανθ' ἡδυλόγῳ Πειθοῦ Χαρίτεσσί τε πάσαις,
Ἀτθίδος οὔγλωσσον μήσαρ' ἐὐλαλίης·
Ὅς γλυκερῷ μέλιτος γλυκίων ῥέει, ἔστι δὲ τῶτο
Πολλάκι καὶ ὄξει καὶ ἁλὶ μιγνύμενον.

Εἰ, φίλε, βούλεαι ἀναγνῶσαι ἠΰ τε γνῶσαι,
Εὐλιβάνου κλεῖος κυδάλιμον Συρίης,
Βίβλον τήνδε λάβοις, ἐν ᾗ Πειθώ τε Χάριτες τε
Φαίνουσιν, κ' ἄλλα πολλὰ καλὰ κρυπτόμενα.

Αὐτὰρ δυσεβίλου βλάσφημον τηλόθι φάλγοις,
Τηλόθι καὶ φάλγοις τ' ἀποφεύγοντα μόνον,
Ὃν κελτὸς δῶκεν γαίη, γλυκερὸν πάρ ἐόντα,
Κελτίδα δὲ πολλὰ, ἐ Χάριν Ἑλλάδι ἔχει.

ΜΑΤΘ. ΣΛΑΔΟΣ,
Ἰατρὸς Ἀμστελ.

De Somnio, seu Vita Luciani. pag. 1
Contra eum qui dixerat, Prometheus es in verbis. 13
Nigrinus, seu de moribus Philosophi. 20
Iudicium Vocalium. 44
Timon, sive, Misanthropos. 52
Alcyon, sive de Transformatione. 167
Prometheus, sive Caucasus. 172

Deorum Dialogi.

Promethei, & Iovis. 185
Cupidinis, & Iovis. 186
Iovis, & Mercurii. 188
Iovis, & Ganymedis. 189
Iunonis, & Iovis. 192
Iunonis, & Iovis. 195
Apollinis, & Vulcani. 197
Vulcani, & Iovis. 199
Neptuni, & Mercurii. 201
Mercurii, & Solis. 202
Veneris, & Lunæ. 204
Veneris, & Cupidinis. 205
Iovis, Æsculapii, & Herculis. 207
Mercurii, & Apollinis. 209
Mercurii, & Apollinis. 210
Iunonis, & Latonæ. 211
Apollinis, & Mercurii. 213
Iunonis, & Iovis. 215
Veneris, & Cupidinis. 216
Dearum Iudicium. 218
Martis, & Mercurii. 227
Panos, & Mercurii. 228
Apollinis, & Bacchi. 231
Mercurii, & Maiæ. 232
Iovis, & Solis. 234
Apollinis, & Mercurii. 236

Dialogi Marini.

Dorides, & Galateæ. 238
Cyclopis, & Neptuni. 241
Alphei, & Neptuni. 243
Menelai, & Protei. 244
Panopes, & Galenes. 245
Tritonis, Amymones, & Neptuni. 248
Noti, & Zephyri. 248
Neptuni, & Delphinum. 250
Neptuni, & Nereïdum. 251
Iridis, & Neptuni. 252
Xanthi, & Maris. 253
Doridis, & Thetidis. 254
Neptuni, & Enipei. 256
Tritonis, & Nereïdum. 257
Zephyri, & Noti. 259

Mortuorum Dialogi.

Diogenis, & Pollucis. 262
Pluto, seu contra Menippum. 265
Menippi, Amphilochi, & Trophonii. 266
Mercurii, & Charontis. 267
Plutonis, & Mercurii. 269
Terpsionis, & Plutonis. 270

Ze-

Zenophantæ, & Callidemidæ. 2-3
Cnemonis, & Damnippi. 274
Simyli, & Polystrati. 275
Charontis, & Mercurii. 277
Cratetis, & Diogenis. 283
Alexandri, Annibalis, Scipionis, & Minois. 285
Diogenis, & Alexandri. 290
Alexandri, & Philippi. 293
Achillis, & Antilochi. 296
Diogenis, & Herculis. 298
Menippi, & Tantali. 300
Menippi, & Mercurii. 301
Æaci, Protesilai, Menelai, & Paridis, 302
Menippi, & Æaci. 304
Menippi, & Cerberi. 307
Charontis, & Menippi. 308
Plutonis, & Protesilai. 309
Diogenis, & Mausoli. 311
Nereï, Thersitæ, & Menippi. 313
Menippi, & Chironis. 314
Diogenis, Antisthenis, & Cratetis. 315
Menippi, & Tiresiæ. 319
Ajacis, & Agamemnonis. 321
Minois, & Sostrati. 322
Menippus, seu Necyomantia. 324
Charon, seu Contemplantes. 340
De Sacrificiis. 361
Vitarum Auctio. 370
Piscator, sive Reviviscentes. 388
Cataplus, sive Tyrannus. 421
De iis qui mercede conducti in divitum familiis vivunt. 443
Apologia pro iis qui mercede conducti serviunt. 480
Pro eo quòd inter salutandum verbo lapsus fuerat. 494
Hermotimus, sive de Sectis. 503
Herodotus, vel Aëtio. 571
Zeuxis, vel Antiochus. 576
Harmonides. 584
Scytha, seu Hospes. 590
Quomodo historia conscribenda sit. 600
Historiæ Veræ liber primus. 639
Historiæ veræ liber secundus. 666
Tyrannicida. 693
Abdicatus. 707
Phalaris primus. 730
Phalaris secundus. 740
Alexander, seu Pseudomantis. 746
De Saltatione. 783
Lexiphanes. 818
Eunuchus, seu Pamphilus. 840
De Astrologia. 847
Demonactis Vita. 856
Amores. 873

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

LVCIANI

SAMOSATENSIS

DIALOGI.

ΕΙΚΟΝΕΣ. | IMAGINES.

ARGVMENTVM.

Hic Lucianus formosa & pudica mulieris absolutissimam imaginem tradit. Quam cùm non ab uno archetypo perficere posset: ab Euphranore comam, à Polygnoto supercilia, ruborem malarum, & amictum, ab Aëtione labia, ab Apelle reliquum corpus mutuatur. Addit quoque ea quæ diversis excellentissima tribuit Homerus, & collationibus exemplorum tum historicorum, tum poëticorum rem illustrat. Interim Pantheam quandam formæ & ingenio præstantissimam laudibus extollit.

ΑΤΚΙΝΟΣ. | LVCIANVS.

Ἀλλ' ἦ τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπαθον οἱ τὴν Γοργὼ ἰδόντες, οἷον ἐγὼ ἔναγχος ἔπαθον ὦ Πολύστρατε, παγκάλλη τινὰ γυναῖκα ἰδών. αὐτὸ γὰρ τὸ μύθῳ ἐκεῖνο, μικρᾶς δεῖν λίθον ἐξ ἀνθρώπου στεῖ γενέσθαι, πεπηγὼς ὑπ' ἐκπλήξεως. Πο. Ἠράκλεις. ὑπερφυές τι τὸ θέαμα φῄς, καὶ δεινῶς βίαιον, εἰ καὶ Λυκίνου ἐξέπληξε γυναῖκα ὄντα. σὺ γὰρ ὑπὸ τῶν μειρακίων

Ἀt profecto tale quippiam conspecta Gorgone accidebat spectantibus, quale mihi nuper, Polystrate, visa muliere summè formosa, accidit. Nam quod ea fertur fabula, parum abfuit, quin ex homine saxum factus sim, & spectaculi admiratione dirigerim. *Pol.* Mirum, hercle, admodumque violentum dicis spectaculum, fi- quidem etiam Lucianum mulier in stuporem induxit. Tu enim ado- lescen-

1 Dialogi isti duo, in quibus Pantheam Abradatæ uxorem describit, doctissimi sunt. *Bourdelotius.*

κὴ πάνυ ῥᾳδίως αὐτὸ πάσχεις. ὥστε ἥδιον ἂν τις ὅλον Σίπυλον μετακινήσειεν, ἢ σὲ τῶ κηλῶν ἀπάγοι, μὴ ὑχὶ παρεστῶσαν αὐτοῖς κεχηνότα, κὴ ἐπιδεικρυοντά γε πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνω αὖτῶ τῶ Ταντάλ. ἀπὸρ εἰπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστι, κὴ πόθεν, ὡς κὴ ἡμεῖς ἴδωμεν. ὃ γὰρ οἶμαι φθονήσεις ἡμῖν τ ὄψεως, οὐδὲ ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλομεν πλησίον πως ἐ αὐτοῦ ἀφίξεσθαι σκοποῦντες. Λυ. κὴ μὰν οὐκ εἰδέναι χρή σε, ὡς κἂν ὀλίγον πρὸς μόνον ἀπίδῃς εἰς αὐτὸν, ἁλῶναι σε, κὴ τ ἀνδριάντων ἀκίνητότερον ἀποφανεῖ. κμέντοι τοῦτο μὲν ἴσως, εὐρωικώτερόν ἐστι. κὴ τὸ τραῦμα, ἧττον κμέλον, εἰ αὐτὸς ἴδοις. εἰ δὲ παρεκείνη ὠφθησόμεθά σε, πῶς ἔσῃ μηχανὴ ἀποστῆναι αὐτῆς ἀπὸξύ γάρ σε ἀναδησαμένη ἕψεται ὅν ἐθέλῃ, ὁπῇ ἐ ἡ Ἡλίθ@ ἡ ἡρακλεία ἀφᾷ τ σιδηρᾶν. Πο. ποῦ ὦ Λυκῖνε, προσπόν πκέλ@ ἀναπλάττων. ἀλλ' εἰπέ μοι πῶς ἡ γυνὴ ἐστι. Λυ. οἶδ γάρ με ὑπερβαλέσθαι τῷ λόγῳ. ὃς δ' ἂν μὴ σοι ἐδίκῃ, ἀθεώτης τις ἐπαινέσαι δέξοι. Πο. ἀμείνων φανεῖται; πῶλῶ, ἀλλ' ἤ τις μὴ, σὺκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. θεραπεία γ πολλὴ, κὴ ἄλλη πρὸς αὐτὴν πάσκοσμη λαμπρὰ, κ δύνειχον τ πλῆθ@. κὴ ἄνδρα πάνυ πολλαχ, ἐ ὅλως, μεῖζόν γε, ἢ κ' ἰδιωτικὸν τύχῃ ἐδὲν τ τοιοῦτον εἶναι. Πο. ἀδὲ τύραννος ἐπῆν σύγε, ἢ τις κηλοῖτο; Λυ. ἀδαμῶς. ἢ τοῦτο μόνον, ἦν Ἰωνίας ἐστί. τ θεατῶν γάρ τις ἀπιδὼν ἐς τ πλησίον, ἰεσcentum forma fecillimè afficeris: ita ut Sipylum totum loco citius moverit quiſpiam, quam te à formoſis dimoverit, ne hianti ore illis aſtes, & ſæpe illachrymeris, ut illam Tantali filiam Nioben perhibent. At dic mihi quænam eſt ſaxifica illa Meduſa, & cuias? ut & nos illam videamus. Non enim ſpectaculum illud nobis invidebis, neque zelotypia laborabis, ſi futurum eſt ut ea viſa prope te dirigeamus. *Luc.* Atqui probè ſcias oportet, fore ut etiamſi ſolùm è ſpecula illam intuearis, mutum te, & ſtatuis immobiliorem reddat. Et hoc fortè magis ad pacem facit, minuſque lethale erit vulnus ſi conſpicias ipſe. Sed ſi te illa conſpexerit, qua ratione ab illa abſcedes: ſiquidem te vinctum abducet quocunque volet, quemadmodum lapis heracleus ferrum? *Pol.* Deſine Luciane, prodigioſam pulchritudinem effingere: ſed mihi dicito quænam ſit illa mulier. *Luc.* An me rem verbis auxiſſe putas, qui vereor, ne quum eam videris, ingenii culpa non ſatis laudaſſe videar: tantò apparebit excellentior? Verùm, quænam illa ſit, dicere non poſſim. Magnus circa illam cultus, & ſplendidus apparatus, eunuchorum multitudo, ancillæ permultæ cernebantur, denique omnia videbantur, quam pro vulgari fortuna, ampliora. *Pol.* Ergo ne nomen quidem es ſciſcitatus, quo modo vocaretur. *Luc.* Nequaquam. Hoc ſolum ſcio illam eſſe ex Ionia oriundam. Nam quidam ex ſpectatoribus, proximum in-

1 Λίθ@ ἡ Ἡρακλεία] Plin. Ariſtot. Sic apud Piſid. Coſmurg.
Πάντας ὑφέλκων οἷα μαγνῆτις λίθ@,
Ἡ μᾶλλον εἰ πεῖν Ἡρακλείαν τιν' λίθον,
Φύσιν γὰρ αὐτὸς ἐλκτικωτέραν ἔχει. Bourd.

1 Fe-

ἴσως παρῆλθε, τοιαῦτα μέντοι ἔφη τὰ σμυρναϊκὰ κάλλη. καὶ δικαίως ἄρα, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων, τῷ καλλίστῳ γυναῖκα ἤνεγκεν. ἐδόκει δέ μοι σμυρναῖος ὢν ἐπαίρεσθαι ἐπὶ τούτῳ. Πο. οὐκοῦν ἐπὶ λίθῳ τοιούτῳ γε ὡς ἀληθῶς ἐπίστασαι, ὅτε Δημοκλείδην ἐποίησας, ὅτε τὴν σμυρναίαν εἰκόνα ἐφάμιλλον, ὅσις ἦν, κἂν τὸ εἶδος ὡς οἷόν τε μάλιστα δείξειν τῷ λόγῳ. πάνυ γὰρ ἂν ἥδιστα γνοίην αὐτό. Λυ. ὁρᾷς ἡλίκην τὴν ἠτησας; ἢ κἂν λόγῳ δυνάμην, καὶ μάλιστά γε τῶν ἐμῶν, ἐμφανίσαι ὅτου δὴ συμμείσου εἰκόνα, ὡς ἂν μάλιστα ἢ Ἀπελλῆς, ἢ Ζεῦξις, ἢ Παρράσιος, ἐπαινοῖ ἐδόξαν, ἢ εἰ τις Φειδίας, ἢ Ἀλκαμένης. ἐγὼ γάρ, λυμηνάμενος τὸ δεῖγμα ἀφειείμην τῆς τέχνης. Πο. ὅμως ὦ Λυκῖνε, ποίας ἂν ἡμῖν τοῦτο ὄψαι; ἢ γὰρ ἐπισφαλὲς τὸ τόλμημα, εἰ φίλου ἀνδρὸς ἐπιδείξασθαι τοῦτο εἰκόνα, ὅπως ἂν τὰ γραμμάτα ἔχοι. Λυ. καὶ μὴν ἀσφαλίσεταί μοι τοῦτο ποιήσειν μοι δοκῶ, τὰ παλαιὰ πάντα οἰκείων τεχνιτῶν ἀναμαλάξας ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἀναπλάσειέν μοι τὴν γυναῖκα. Πο. πῶς τοῦτο φῄς; ἢ πάνυ ἂν ἀφίκοιντό σε ὀλίγοι τοσούτων ἐτῶν ἀναβιώντες; Λυ. ἑκόντος, ἦν δ' ἐγώ, σὺ μὴ ἐκπλήσῃς ἀπορεῖν τί μοι. Πο. ἐρώτα μόνον. Λυ. ἐπιδεδήμηκάς ποτε ὦ Πολύστρατε τῇ Κνιδίων; Πο. ἔγωγε μάλα. Λυ. οὐκοῦν ἔτι τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πᾶσιν αὐτῶν; Πο. νὴ Δία τὴν Πραξιτέλους ποιημάτων τὸ κάλλιστον. Λυ. ἀλλὰ ἔτι μῦθον, ὃν λέγουσιν οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ἀκήκοας; Πο. ἔγωγε καὶ πάνυ σαφῶς. Λυ. οὐκοῦν καὶ τὸ ἐρώμενον τοῦ τεχνίτου ἐπίστασαι; Πο. καὶ τοῦτο. Λυ. ἆρα καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἐρωμένου τοῦ τεχνίτου ἐπίστασαι; Πο. ἀκούω

ρισον ἤκουσας οἱ ἐπιχέριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἐρασθείη τις ἢ ἀγάλματος. καὶ λαβὼν ἀπολειφθεὶς ἐν ἱερῷ, συγγένοιτο ὡς δυνατὸν ἀγάλματι. τοῦτο μὲν σοι ἄλλως ἰστορείσθω. σὺ δ', τοιοῦτον ἦλθες εἰδὼς, ἴδε μοι, καὶ τόδε δόκησον, εἰ ἐν τῷ κήπῳ τοῖς Ἀθήνησι, τῷ Ἀλκαμένους ἐώρακας. Πο. ἢ πάντων γ' ἂν ὦ Λυκῖνε ὁ ῥᾳθυμότατος ἦν, εἰ τὸ κάλλιστον τῶν Ἀλκαμένους πλασμάτων παρεῖδον. Λυ. ἐκεῖνο μὲν γὰρ Πολύστρατε, οὐκ ἐξερήσομαί σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ τὴν Καλλάμιδος Σωσανδραν πέρασας. Πο. εἶδον κἀκεῖνο πολλάκις. Λυ. ἀλλὰ καὶ τοῦτο μὴν, ἱκανῶς. τί δ' Φειδίου ἔργον, τί μάλιστα ἐπῄνεσας; Πο. τί δ' ἄλλο, ἢ τὴν λημνίαν, ἣ ἐπιγράψαι τὸνομα ὁ Φειδίας ἠξίωσε; καὶ τὴ Δίᾳ τὴν ἀμαζόνα, τὴν ἐπερειδομένην τῷ δεξιτῷ. Λυ. πῦ καλλιστα ὦ ἑταῖρε. ὥστε οὐκέτ' ἄλλων τεχνιτῶν δεήσει. φέρε δὴ [2]ἐξ ἁπάντων ἤδη τούτων, ὡς οἷόν τε σωφρονέστατος, μίαν σοι εἰκόνα ἐπιδείξω, τὸ ἐξαίρετον παρ' ἑκάστης ἔχουσαν. Πο. καὶ πῶς ἂν τοῦτο μάνοιμι; Λυ. ὁ χαλεπὸν ὦ Πολύστρατε, εἰ τοιαυτὶ δὴ ξυλλέγοντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ, ἐπιτρέψαιμεν αὐτῷ μεταχρωσαι, καὶ σαυλίζειν, καὶ ἁρμόζειν, ὡς ἂν ῥυθμόττοιμεν δυνάμενοι, φυλάττων ἅμα τὸ συμμιγὲς ἐκεῖνο, καὶ ποικίλον. Πο. ἀλλ' λέγεις. καὶ δὴ ξυνφέρατ, & quam maximè concinnè componat, & aptet, obſervata ſimul commixtura, & varietate. *Pol.* Rectè dicis. proinde aſſumgenæ, audiviſti, ut quidam hanc ſtatuam amavit, & clam in templo relictus, ſtatuam quoad potuit, compreſſit. Sed hoc aliàs à te commemoretur. Age verò, ſiquidem, ut ais hanc vidiſti, Dic mihi num illam Alcamenis [1] Hortenſem Athenis videris. *Pol.* Omnium ſanè hominum, Luciane eſſem inertiſſimus, ſi pulcherrimum Alcamenis figmentum contempſiſſem. *Luc.* Illud te non interrogabo Polyſtrate, num in arcem ſæpe aſcendens, Calamidis Soſandram contemplatus ſis. *Pol.* Illam etiam ſæpe vidi. *Luc.* Hæc quidem ſufficiunt. Quodnam verò Phidiæ operum in primis laudaſti? *Pol.* Quodnam aliud, quam [2] Lemniam, cui etiam ſuum nomen inſcribere eſt dignatus? Quinetiam per Iovem, Amazonem illam quæ haſtæ innititur. *Luc.* Pulcherrima ſunt iſta, ô amice. Itaque non ampliùs aliis artificibus indigebis. Age verò jam ex omnibus his, quoad ejus fieri poterit, unicam imaginem compoſitam tibi oſtendam, quæ quod in quaque eſt eximium, habeat. *Pol.* Sed qui hoc fieri poteſt? *Luc.* Haud difficile, Polyſtrate, ſi hinc imaginibus orationi traditis, illi permiſerimus ut ornatum trans-

1 *Quæ in hortis*] De Venere hortenſi vel potiùs in hortis poſita (Græcis enim ἐν κήποις Ἀφροδίτη) Lucianus in Dial. Meretr. *Cogn.*

2 *Lemniam*] Lemniam omnibus Phidiæ operibus anteponit, cui & nomen ſuum, ad eam ſcripſiſſe Phidiam refert, ab his qui eam dicarunt nomen ſortitam credit in Atticis Pauſan. nonnulli à loco qui eſt in arce Athenienſium λίμνας nuncupato, unde & Dionyſ. Λιμναῖον. Idem.

3 Ἐξ ἁπάντων ἤδη τούτων] Sic Homerus ex omnibus Diis Agamemnonem efformavit, Achil. Tat. lib. 2. *Bourd.*

λαβὼν, δοκιμάσω. ἐγὼ γὰρ οἶδ' ὅτι ἄν, τις ἐξ ἀρχῆς τὴν αὐτῆς, ἢ ὅπως ἂν τοιοῦτον μίαν τινὰ συνθεὶς, οὐκ ἀπαδήσειε ἀπειρήκοτος. Λυ. καὶ μὴν ἤδη σοι ὁρᾶν παρέχει γεγραμμένην τὴν εἰκόνα, ὅδε συναρμόζων τὴν ἐκ Κνίδου ἥκουσαν μόνον τὴν κεφαλὴν λαβὼν, ὡδὶ γὰρ ἂν ἄλλως τὸ σῶμα ἐγυμνωμένη ἔχοι, δοκοίη, τὰ μὲν ἀμφὶ τὸν κόλπον, καὶ μέτωπον, ὀφρύσι τε τὸ σύμμετρον, ἰάσεις ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέλης ἐποίησε. καὶ τὰ ὀφθαλμῶν ἦ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῇ φαιδρᾷ, καὶ κεχαρισμένῳ, καὶ τοῦτο διαφυλάξει καὶ τὸ Πραξιτέλει δοκοῦν. τὰ μῆλα ἦ, καὶ ὅσα τῆς ὄψεως ἀντωπά, παρ' Ἀλκαμένους, καὶ τὰ σὺν κήποις λήψεται. καὶ αἱ σιαὶ, χειρῶν ἄκρα, καὶ κροκῶν τὸ σύρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, εἰς λεπτὸν ἀπολῆγον, ἁπαλὰ δὲ σὺν κήποις ἐν τοῖς. τὴν δὲ πάντος περιφορὰν ἁβρὰν χαρᾶς, καὶ παρειῶν τὸ ἁπαλὸν, καὶ ῥὶς σύμμετρον, ἡλικία παρίξει, καὶ Φαιδίας ἴδοι. καὶ σύμπαν ἁρμόσειε αὐτὸς, καὶ τὰ αὐχένα ἁβρὰ τὰ ἀμφίζωνα λαβών. ἡ Σωσάνδρα δὲ, καὶ ὁ Κάλαμις, αἰδοῖ κοσμήσουσιν αὐτὸν. καὶ τὸ μειδίαμα, [1] λεπτὸν, καὶ λεληθὸς, ὥσπερ τὸ ὀπίσσης ἔσται, καὶ τὸ εὐσταλὲς δὲ, καὶ κόσμιον τὰ ἀπαθολῆς, ἁβρὰ δὲ [2] Σωσάνδρας. πλὴν ὅτι ἀκριβῶς αὐτὴ ἔσται τὴν κεφαλήν. τὰ ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον, ἡλίκην ἂν ἡβώοιτο, καὶ τὴν τῆς Κνίδου ὀπίσσην μιμήσεται. καὶ γὰρ καὶ τοῦτο καὶ τὴν Πραξιτέλη μεμετρήκασι. τί σοι δ' Πολύστρατε δοκεῖ, καλὴ γενήσεται ἡ εἰκὼν, καὶ μᾶλλον ἐπιδοῦσα εἰς τὸ ἀκριβέστατον ἀποπλεῖ; Πο. ἔτι γὰρ ἂν γένοιτο

sumptis illis demonstret. Velim enim scire quid hisce sit factura, aut quomodo ex iis unam non dissonantem absolutura. *Luc.* Atqui videndam tibi jam præbet hanc imaginem, ita componens. Veneris è Cnido adductæ si tantùm caput sumpserit (non enim reliquo corpore nudo opus habebit) quoad comam & frontem, scitèque ducta supercilliorum lineamenta, ea se habere fines, ut à Praxitele facta sunt. Quinetiam oculorum mobilitatem, cum hilaritate, & gratia conjunctam, prout visum est Praxiteli retinebit. Genas autem, & quæcunque priores sunt vultus partes, ab Alcamenis hortensi venere mutuabitur: præterea manus extremas, concinnos carpos, ductiles digitos, in tenue desinentes, ab eadem. Totius verò faciei ambitum, & genarum mollitiem, & nasi justam magnitudinem præbebit Lemnia, & Phidias. Idem quoque dabit oris commissuram, & cervicem ab Amazone desumptam. Sosandra verò & Calamis eam verecundia ornabunt. Risus tenuis latitansque erit, ut illius. Vestitus expeditus, & mundus à Sosandra petetur: nisi quòd aperto erit capite. Ætatis verò modum ab illa Cnidia potissimùm metiatur: prout à Praxitele est expressus. Quid tibi videtur Polystrate, num pulchra futura est hæc imago, ac in primis quum accuratissimè absoluta fuerit? *Pol.* Adhuc ô generosissime ali-

1 Λεπτὸν καὶ λελη θὸς] Angl. σιμὸν καὶ λελ. Bourd.
2 Σωσάνδρας] Florent. Δωσάνδρας. Idem.
3 Δοκεῖ] Post hanc vocem in Anglicano Cod. σκολιὸ. Idem.

ζατο, καὶ λείοι πάς τι καλλος ἔχω δ' ἀμέλμοι, ὅτω πάντα εἰς τὸ αὐτὸ συμπιφορηκώς; Λυ. τῦτο μικρόν ἐστιν ὦ φιλότης, εἰ μή σοι δόξει ὀλίγα τοῖς ὑμετέροις σωτηλεῖν, χρόα; τὸ ἐκάστῳ πρέπον. ὡς μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ὁπόσα μέλανα. λευκὰ δ', ὅσα τοιαῦτα χρή. καὶ τὸ ἡρυθρημένον ἐπανθεῖν. καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει μείζονα ἢ μὴν ἐπισκοπεῖν. πότερα οὖν ἐπὶ τῶν προσιόντων ἄν, ἢ ἐπὶ Φαγκελίσαμβι δηλαδὴ τοὺς χρῶτας, καὶ μάλιστα ὁπόσοι αὐτῶν χρῆσιν ἐχήσουσι, κεράσαντες τὸ χρῶμα, καὶ δικαίως ποιεῖν τὴν ἐπιβολὴν αὐτῶν; καὶ δὴ τὸν Φαγκέκληθον Πολύγνωτον, καὶ Εὐφράνορα σκεῖν, καὶ Ἀπελλᾶν, καὶ Ἀέτιον, ὅτοι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ μὲν Εὐφράνωρ, χρωτάτω τὴν κνήμην, οἷον δὲ Ἥρως ἔγραψεν. ὁ Πολύγνωτος δ' ὀφρύαν τὴν ἐπιπρεπῆ, καὶ παρειὰν τὸ σπερμολεγές, οἷον τὴν Κασσάνδραν ἐν τῇ λέσχῃ ἐποίησε τοῖς Δελφοῖς. καὶ ἐσθῆτα δ' ὅτου ποιησάτου, ἐς τὸ λεπτότατον ἐξειργασμένην, ὡς σωτεχάλεσθαι μὲ ὅσα χρῆ, διηρεμῶσαι δὲ τὰ πολλά. τὸ δ' ἄλλο σῶμα, ὁ Ἀπελλᾶς δεξάτο, καὶ τὴν Παφίτην, μάλιστα μὲν ἄγαν λευκὴν, ἀλλὰ ἐναμβλ ἀπλῶς. τὰ χείλη δ', οἷα Ῥωξάνης, ὁ Ἀέτιον ποιησάτω. μᾶλλον δ', τὸ ἄριστον τὸ χρῶμα Ὄμηρον, παρὰ Εὐφράνορα, καὶ Ἀπελλᾶν, δεδέγμεθα. οἷον γάρ τοῖς Μενελάου μηροῖς τὸ χρῶμα σκιὴν ἐπέβαλλεν, ἐλέφαντι εἰκασμένῳ πρόσφατα πεφοινιγμένῳ, τοιόνδε ἔστω τὸ σῶμα. ὁ δὲ αὐτὸς ἔστω, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς γράψάτω, βοῶπιν τινα ποιήσας αὐτὸν. σωεπιλήψεται δ' ἔργῳ αὐτῷ ὁ Θηβαῖος ποιητὴς, ὡς τὸ βλέφαρον ἐξειργάσατο. καὶ φιλομειδῆ Ὄμηρον ποιήσῃ, καὶ λευκώλενον, καὶ ῥοδοδάκτυλον. καὶ ὅλως,

aliquam formam omisisti extrà statuam, quum sic omnia in unum contulisti. *Luc.* Hoc minimum est, amice, nisi pauca tibi videbuntur ad formæ decus conferre, videlicet color, & cujusque partis decorum: ut nigra sint exquisitè, quæ nigra: alba, quæ hujusmodi esse oportet: atque rubor efflorescat. Ac jam de his periclitamur, quum adhuc quod maximum est, desideramus. Unde igitur nobis hæc parabimus? an accersemus videlicet pictores, in primis verò eos qui fuerunt præstantissimi miscendis, & accommodandis coloribus? Accersatur sanè Polygnotus, & Euphranor ille, & Apelles, & Aëtion, qui diviso opere, pingant. Euphranor colorem comæ illinat qualem Iunonis. Polygnotus superciliorum decus, genarum ruborem inducat, qualem Delphis in cœnaculo Cassandram fecit. Idem quoque vestem referat tenuissimè elaboratam, ut quæ par est succingantur, multa verò ventis diffundantur. Porrò corpus reliquum exprimat Apelles secundum suam Pacaten, ne nimium albedinis habeat, sed modicè rubescat. Labia faciat, qualia Roxanes Aëtion. Quin potiùs præstantissimum pictorum Homerum, præsente Euphranore, & Apelle susciptmus. Nam cujusmodi colorem Menelai femoribus illevit, assimilatis ebori leniter purpura intincto: ejusmodi sit totum corpus. Hic ipse oculos pingat, amplitudine decoros. Partem operis susciptat Thebanus ille poëta, ut palpebram elaboret. Illam verò faciat Homerus risus amantem, candidis lacertis, & roseis digitis decoram. Denique

multò

τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ ἐικὸς πολὺ δικαιότερον, ἢ τῷ Βρισέως. πῶπε μὲν ἐν πλαστῶν, καὶ γραφέων, καὶ ποιητῶν παῖδες ἐργάσονται. ὁ δὲ πᾶσιν ἐπιγελᾷ, τούτοις ἡ χάρις, μᾶλλον δ' ἅπασαι ἅμα, ὁπόσαι χάριτες, καὶ ὁπόσαι ἔρωτες ἐφ' ἁρμόδιοπες, τίς ἂν μιμήσαιτο δυνατὸς εἴη; Πο. Θαυμάσιόν τι χρῆμα ὦ Λυκῖνε φῄς, καὶ δίπειπες ὡς ἀληθῶς, οἷον τι τὸ ἐξ ὑρανοῦ ῥῴδιον. τί δ' περισσὸν εἶδες αὐτόν; Λυ. βιβλίον εἶχεν ἐν ταῖν χεροῖν εὐχερῶς, εἰς δύο συμπεπλεγμένον. ἐπεὶ δὲ ἐμέλλομεν ἀπαλλάττεσθαι αὐτῇ. τὸ δ', ἤδη ἀπιγνωκέναι. μεταξὺ δ' ἀναγιγνώσκουσα, διελίχθη τι παρ' ἐμοῦ τοιοῦτον πρὸς αὐτὴν οἷον, τί δὴ τὸ εἰς ἐπίκηρον ἐφθέγξω. πολὺ μειδιάσασα γὰρ Πολύστρατε, ἀδόντως ἐξέφηνε, πῶς ἂν φαίνοιμί σοι, ὅπως μὴ, λάθῃς. ὅπως δ', συμπείσῃς, καὶ αὐτὸς ἀλλάλοις συναρμοσμένους, εἴ πως κάλλιστα ὄψει εἶδος ἐκ τοῦ χαλκοῦ ὄντων, καὶ ἰσομεγάθων ἀφεγγεστάτων, ὅπως ἐπὶ τί χρὴ ἐπιφύσασα. ἐκοσμεῖτο δὲ μάλιστα τῷ τοῦ χειλέως ἐρυθήματι. ὑπεφαίνοντο γοῦν αὐτοῦ δὴ τοῦ τῶν Ὀμήρου ἐλέφαντος ἀστραπαί, ὅμοιοι. οὐχ οἷόν τε, πλατύτεροι αὐτῶν, οἰδὲ, ἀθέκτοις, ἢ δυσηκόοις, οἷοι τοῖς πλείοσιν, ἀλλὰ τις πίστιν ἰσότιμία, καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος ἴσον, καὶ ἀθρόοις ὁμοίως. καὶ ὅλως, μίαν τινὰ ἅρμοκε, καὶ δέαμα, πᾶσιν τοῖς ἀνθρωπίνοις δίμορφίαν ὑπερπεπωκός. Πο. ἴσχ' ἀτρέμας. συνίημι ἤδη καὶ σαφῶς πάνυ ὧν τινα ἐ λέγεις τὴν γυναῖκα, τούτοις τι αὐτοῖς γνωρίσασα, καὶ τῇ πατρίδι. καὶ δύπλοις δέ τινας ἔπεμψε αὐτῇ ἕφης, τὴ Δία ἐ φαλάντας τινάς. τὴν βασιλέα συνόντας ἀ μηχάνει, τὴν ἀείδιμον τούτην λέγεις. Λυ. τί δ' ἴση. αὐ-

multò justiùs illam cum aurea Venere comparabit, quàm Brisei filiam. Hæc igitur fictores, pictores, & poëtæ elaborabunt. Quod autem in omnibus nitet, quibus hoc est Gratia, imò potiùs omnes simul, quotquot Gratiæ, quotquot Cupidines chorum circumducunt, quis imitari possit? *Pol.* Divinum quoddam dicis opus Luciane, & revera cœlitus delapsum, quale apud superos extat. Quid autem vidisti eam facientem? *Luc.* Librum habebat præ manibus, in duas partes complicatum, quarum alteram legere, alteram legisse jam videbatur. Inter progrediendum autem nescio qua de re cum quodam ex comitantibus differebat: non enim tam clara voce loquebatur, ut exaudiri posset. At ridendo, Polystrate, dentes ostendebat, Dii boni, quàm albos, quàm justæ magnitudinis, & inter se coaptatos. Sicubi monile pulcherrimum vidisti ex nitidissimis, & magnitudine paribus margaritis compositum, adeò concinna serie erant nati. Plurimum verò decoris ex rubore labiorum illis accedebat. Itaque serrato illi Homerico ebori similes apparebant. Neque ex illis alii latiores erant, alii eminentiores, alii distantiores, quales plerisque sunt: sed erat una omnibus æqualitas, idem color, eadem magnitudo, similis continuitas. Denique magnam hoc spectaculum pariebat admirationem, quòd omnem humanam speciem superaret. *Pol.* Quiesce. Iam enim planè intelligo quam mulierem dicas, cùm eam ab his, & à patria cognoscendam præbueris: quódque eunuchos, ac per Iovem milites aliquos eam comitari dixeris. Regis uxorem, ô beate, celebrem illam dicis. *Luc.* Quodnam illi est

τῇ τέχνῃ μου; Πο. πάνυ γε τῶν γλαφυρῶν ὦ Λυκῖνε, καὶ ἐπέραστον. ὁμώνυμος γάρ ἐστι τῇ Ἀβραδάτου γυναικὶ τῇ καλῇ. οἶδα πολλάκις ἀκούσας Ξενοφῶντος ἐπαινοῦντος τινα σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα; Λυ. νὴ Δία γε ὥσπερ ἐρᾷς αὐτοῦ ἅτε ξυμπεπολιτευμένου, ὁπόταν καὶ σὲ ἐκεῖνος ὧδε ἀναγιγνώσκων γλύκαινῃ. καὶ μοι νῦν καὶ ἐξ ἀκοῆς λεγούσης αὐτῆς, ἃ περὶ σοῦ λέγουσα, καὶ ὡς ἄπληστε τοῦ ἀνδρὸς, καὶ οἷα ἐπὶ τὸν ἄνδρα ἀπέπεμπεν αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην. Πο. ἀλλ' ὦ ἄριστε, σὺ μὲν ὥσπερ τινὰ ἀσπασμὸν παρεμβεβλημένον ἄπαξ εἴδες αὐτοῦ, καὶ ἔοικας τὰ περὶ χεῖρας ταῦτα, λέγω δὴ τὸ σῶμα, καὶ τὴν μορφὴν ἐπαινεῖν. τὰ δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθὰ, ἀγνοεῖς. εἰ. ἐγὼ δὲ οἶδα ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνό ἐστιν αὐτῆς, μακρῷ τινι ἄμεινον, καὶ θειοτέρᾳ δεῖ σώματος. ἐγὼ γὰρ, συνήθης γάρ εἰμι, καὶ λόγων κοινωνήσας πολλάκις, ὁμοεθνὴς ὤν. καὶ γὰρ ὡς εἰδὼς ἐγὼ αὐτὸς, τὸ ἥμερον, καὶ φιλάνθρωπον, καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφροσύνην, καὶ παιδείαν, ἅτε δὴ καλλίστης ἐπαινῶ. ἀξία γὰρ ἀποκρίσεως ταῦτα δὴ σώματος. ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἴη, καὶ μάταιον, ὥσπερ εἴ τις τῶν ἐδωδίμων ἅτε δὴ σώματος θαυμάζοι. τὸ δὲ σύνταλες κάλλος οἷμαι τοῦτό ἐστιν, ὁπόταν εἰς τὸ αὐτὸ συνδράμῃ ψυχῆς ἀρετὴ, καὶ σύμμετρία σώματος. ἐμὲ δὲ πολλὰς ἂν σοι δείξαιμι, μορφῆς μὲν, δι' ἡκούσας, τὰς δὲ ἄλλας αἰσχυνούσας, τὸ κάλλος, ὡς καὶ μόνον φθεγξαμένου, ἀπωθεῖσθαι αὐτὸ, καὶ ἀπομαραίνεσθαι. ἐλεγχόμενόν τε, ἐς ἀχθηδόνα, καὶ παρ' ἀξίαν συνὸν, πονηρᾷ τινι διαπονεῖσθαι τῇ ψυχῇ. καί μοι αἱ τοιαῦται, ὁμοιαί μοι δοκοῦσι τοῖς αἰγυπτίοις ἱεροῖς. κἀκεῖ γὰρ, αὐτὸς μὲν ὁ νεὼς, καλλίστου τε, καὶ μέγιστου, λίθοις τοῖς πολυτελεστάτοις ἐξειργασμένος, καὶ χρυσῷ κατάγαιος, καὶ ἐλέφαντι, καὶ ἀργύρῳ, καὶ ἠλέκτρῳ, καὶ ὅσα ἄλλα ἐν τιμῇ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις· ἐπὶ δὲ τῷ προνάῳ, ἢ τῷ προπυλαίῳ, ἢ τῷ προτοίχῳ, ἢ τῷ προθύρῳ, ἢ τῷ προβάθρῳ, ἢ τῷ προσκυνητηρίῳ, ἢ τῷ προσκυνήματι, ἢ τῷ προσκυνητῷ, ἢ τῷ προσκυνητικῷ, ἢ τῷ προσκυνητικῷ, ἢ τῷ προσκυνητικ

λίσι ἠσκημένῳ, καὶ χρυσῷ, καὶ χρωμάτων διειλημμένῳ. ἔνδον δέ, ἂν ζητῇς τὸ θεῖον, ἢ πίθηκός ἐστιν, ἢ ἶβις, ἢ τράγος, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. πολλὰς ἰδεῖν ἔστιν ἐνταῦθα γυναῖκας εὐμόρφους· ὥστε οὐ τοῦτο μόνον δεῖ χρῆναι τὸ κάλλος, ἂν μὴ κοσμήσωσι τοῖς δικαίοις κοσμήμασι. λέγω δὴ σοι ἐγὼ ἀλουργοῖς, καὶ ὁρμοῖς, ἀλλ' οἷς ἐπαινῶν σκοπεῖς, δρεπτῇ, καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ φιλανθρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσοις τοῦτο ὁρίζουσιν. Λυ. σὺν οἷς δὲ Πολύστρατε, μῶν οὐκ αὐτὴ μύδρα [1] ἄμεινον αὐτῆς τῆς μέτρου φασὶν, ἢ ἐλλιπῶν, διώκουσι γὰρ, καί τινα εἰκόνα χρὴ ψάμμου τῆς ψυχῆς, ἐπίδειξον, ὡς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτά. Πο. ὦ μικρῶν ὦ ἐπαΐρε τὸ ἀρχίνισμα ὑποστάντες. ὦ γὰρ ὁμοίου τὸ πᾶσι φανερὸς ἐπαινέσαι, καὶ τὰ ἄδηλα ἐμφανίσαι τοῦ λόγου. καίμοι ἐπαῦ συμπρῶν ἐ αὐτὸς διήσεις ὡς τὴν εἰκόνα, ὁ πλασῶν δὲ χρῶμα μόνον, ἀλλὰ ἐ φιλοσόφων, ὡς ὑπὸ τῶν ἑαυτῶν κρότων ἀπολυθῆναι τὸ ἄγαλμα. καὶ δεῖξαι κ' τὸν ἀρχαῖον πλαστικὸν κανόνα. ἀναδήσασθαι μὲ τὸ στόμα, καὶ λέγειν. καὶ τὸ, γλυκίων μέλιτος ἀπὸ γλώττης ῥεῖ αὐτῆς μῶλος, ἢ περὶ Πυλίου γέροντος ἐκεῖνο, ὁ Ὅμηρος ἂν εἴρηκε. πᾶς ὁ τόνος δ' φθέγματος. οἷος ἁπαλώτατος, ὅτι βαρὺς, ὡς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἁρμόττει, ὅτι παχὺς λεπτὸς, ὡς ὑγιάνατο τὸ εἶναι, καὶ κραιδῆ ἑκάλυ, ἀλλ' οἷος ἥδοιτ' ἂν παιδὶ μήπω ἠβάσκοντι, ἡδὺς, καὶ ὑποπτὴς, καὶ πρᾶος ὑποβοῦν μόνος εἰς τὴν ἀκοὴν, ὡς ἐ παυσιμβρότης, ἔναυλος εἶναι τὴν βοὴν, καὶ λείψανα

extructum, auro & picturis distinctum. Intus verò, si Deum quæras, est vel simia, vel ciconia, vel hircus, vel felis. Cujusmodi multas mulieres formosas videre est. Proinde corporis forma non sufficit, nisi justis exornetur ornamentis. Non autem dico purpura & monilibus, sed iis quæ priùs dixi, virtute, temperantia, æquitate, humanitate, atque aliis, quæcunque his terminis comprehenduntur. *Luc.* Proinde Polystrate, eadem, quod ajunt, mensura sermonem sermone rependas, vel cùm possis, etiam cumulatiùs. Et à te depictam animæ imaginem, commonstra, ne illam ex dimidio tantùm admirer. *Pol.* Non leve nobis amice negocium injungis. Non enim perinde facile est id quod patet oculis, laudare, atque quod visum fugit oratione declarare. Atque existimo ad hanc imaginem exprimendam, opus mihi fore opera, non fictorum, non pictorum tantùm, sed etiam philosophorum, ad quorum regulam Simulachrum dirigam, & ad antiquam plasticen formatum edam. Sed rem aggrediamur. Primùm vocalis est, & facunda. Illudque, dulciorem melle orationem ex ejus ore manare, de ipsa potiùs quàm de Pylio sene, dixisset Homerus. Omnis autem vocis tonus, qualis est mollissimus: neque gravis ita ut viro conveniat: neque prorsus tenuis, ita ut sit effœminatus & solutus: sed qualis esset puero nondum pubescenti, jucundus, & blandus, inque aurem sese leniter insinuans, ut ea desinente, verba adhuc insonent, & alloquæ

1 Ἄμεινον αὐτῆς τῆς μέτρου] Vide Paræmiogr. *Bonrd.*

νον ἐκδιατρίβειν, ἢ θεᾶσθαι δεῖν τὸ ὄπτα, κηλεῖσθαι γὰρ ἴσως καὶ τῇ ὄψει τὰ ἀκροάσεις τῷ ἀκράσιν, καὶ ἴχνη τὰ λόγων μελιχρὰ ἄττα, καὶ πιθοῦς μετὰ ἑαυτὰ ψυχῆς ἀπολιμπάνειν. ὁ πότερον ἢ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾠδῆ, καὶ μάλιστα πρὸς τῷ κιθαρῳδεῖν, τότε δὴ τὰ πολλὰ, ὅταν μὲν σιωπᾷ τοῦτο ἀλκυόνες, καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἅμιλλα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνου ἅπαντα. καὶ τῷ Πανδίονος ὄντι, ἰδιώτῃ καὶ ἀμούσῳ, καὶ ἄπειρῳ, εἰ δὲ πολὺν γάμον τοῦ φωνὴν ἀφίησιν. Ὀρφεὺς δὲ, καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγωγοὶ τοῖς ἰδοῦσι τὰ ἀκροατὰ, ὡς δὲ τὰ ἄψυχα ἐπικηλίσασθαι πρὸς τὸ μέλος, οὐτοὶ ἂν οἶμαι τῷ γε ὄντι ἐσπουδακότες ἂν τοῖς κιθαρῳδοῖς, παρεσκευασμένοι σιωπᾷ, ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τὰ ἁρμονίας τὸ ἀκριβέστατον Ἀριστοφάνειον, ὡς μὴ ἀπολοιπέναι τῆς ῥυθμοῦ, ἀλλ' ἀκμάζοντα τῇ ἀοιδῇ, καὶ ἡσυχῇ ἀβασκοπεῖσθαι τὸ ἆσμα, καὶ σωφρονεῖν ἐκεῖνα τοῦ κιθαρῳδοῦ, καὶ ὁμοχρονεῖν τῇ γλώττῃ τὸ πλῆκτρον, καὶ τὸ διαφὸς τῶν δακτύλων, καὶ τὸ εὐκίνητος τῶν μελῶν, πάντα ἂν τοῦτο ὑποθάλπειν τῷ θρασεῖ σοφιστῇ, καὶ τῷ ἀπὸ τῶν Κιμμερίων μεζέων βυκηλιστῇ, καὶ κιθαρίζοντι μελιστονίᾳ; ὥστε καὶ τοῦτο ἂν Λυκίοις, καὶ αἰδέσεις αὐτῆς ἀκούσῃ, εἰκότα τὸ τῶν Γοργόνων μόνον ἴσῃ πετρωθείς, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γεγονώς, ἀλλὰ δὲ τὸ θεραπεῦσαι εἴσῃ. ὀπτέον τοίνυν καὶ τοῦτο. παρεσκεύασται γὰρ δι' οἷδ' ὅτι, κιχλιλιμβικὸν, πανηγυρικὸν, καὶ οἰκεῖον ἐπιλαθόμενον. καὶ καὶ κατὰ ἐπιφρα-

quæ immorentur reliquiæ, quæ aures circunſonent, auſcultationem echûs inſtar producendo, mellitaque verborum veſtigia, ac perſuaſionis plena in animis relinquendo. Quum verò eximium illud canet, in primis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis, & oloribus. Præ illa enim hæc omnia cantus ſunt rudia. Quinetiam ſi luſciniam [1] Pandione natam dicas, rudis etiam illa & imperita, quanquam vocem multiſonam emittit. [2] Orpheus quoque & Amphion qui ad demulcendos auditores fuerunt uſque adeò accommodati, ut ad melos res inanimas invitarent, illi me judice ſi hanc audiſſent, taciti derelictis citharis, ad auſcultandum aſtitiſſent. Etenim harmoniæ rationes accuratiſſimas obſervare, ut nequid peccet rhythmus, ſed ablatione & poſitione tempeſtiva modulorum menſuræ ſervantur, & cithara conſonet, eodemque tempore lingua exerceatur, & plectrum, & decens digitorum tactus, & agilis membrorum motus, undenam hæc ſuppetiſſent Thraci illi, & huic in Cithærone boves paſcenti, & citharæ pulſationem curanti? Itaque Luciane, ſiquando canentem illam audieris non amplius ut

Gorgonum viſu ſolum obſtupeſces, ex homine in lapidem converſus, ſed etiam quàm eſſet efficax Sirenum modulatio, cognoſces. Aſtabis enim, ſat ſcio, delinitus, patriæ & domeſticorum oblitus. Quinetiam au-

1 *Pandionis natam*] Philomelam intelligit, reſpicitque ad fabulam de Procne & Philomela Pandionis filiabus de quibus Ovid. in Metam. *Cogn.*

2 *Orpheus quoque & Amphion*] De Orpheo dictum antea, de Amphione, Mercurii & Antiopes filio, Horat. in art. poët. extatque illius ſimulacrum apud Plin. lib. 36. c. 5. *Idem.*

ξη τὰ ὦτα, καὶ ἀλλ' ἢ κηρῷ ἀλλοδύσεταί σοι τὸ μέλος, πιθανὸν πάνυ καὶ ἡδύ, Τερψιχόρας τινὸς, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιόπης αὐτῆς παιδὸς ὄντος, μυρία τὰ θέλγητρα, καὶ πανταχόθεν ἐν ἑαυτῷ ἔχον. ἵνα τι λόγῳ συμπλάσω, φαίλιον ἂν, τοιαύτης μοι δοκῶ ἀκούειν ὁμιλίας, οἵαν εἰκὸς εἶναι τὴν ἀλλοτινὴν χαλκῆν, δι' ἣν ἐκείνων ἓν τὸ ὀδόντων ἐξέθεσαν. ἐφεστηκὼς δ' ἐκ αὐτοῦ λέγει φησί. ὥστε ἐκπεπλῆσθαι νόμιζε. τὸ μὲν γὰρ ἀκριβὲς τῆς φωνῆς, καὶ κεκραμένως ἰωνικὸν, ᾧ ὅπ ὁμιλῆσαι συμβαίη, καὶ πολὺ τοῦ ἀττικοῦ χαρίεντος ἔχοντα, ἀδὲ ζηλωτὸν ἄξιον. πάτριον γὰρ αὐτῇ, καὶ συγγενικόν. ἀδὲ ἄλλως ἐχρῆν, μετέχουσα τῶν Ἀθηναίων κ' τὴν ἀποικίαν. ἀδὲ γὰρ ἀδὲ ἐκεῖνο ζηλωτὸν ἐκεῖσε ἂν, εἰ δὲ τοιοῦτοι χαίρει, καὶ τὰ πολλὰ τοῦτῳ ὁμιλεῖ, ὃ Ὁμήρου πολίτης ὢν. μία μὲν δή σοι ὦ Λυκῖνε, κεκραμένη ἰωνικὴ καὶ ἀττικὴ φωνὴ, ὡς ἂν τις ἐπὶ τὸ ἥλαττον εἰκάσειε. σκόπει δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἄλλα. ἐγὼ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνῆκα, ἐπιδεῖξαι διέγνωκα. ἦν γὰρ τοῦτο, καὶ χαριέστερον συμπλασθὲν καὶ τοῦτο, καὶ πολυειδὲς πάνυ πολλῶν ἀποπλεῖν αὐτὸ αὐτοῦ ἀναμιμνήσκοντος. ἀλλ' αἱ πᾶσαι τῆς ψυχῆς δρεπταὶ, καθ' ἑκάστην, εἰκόνα μίαν χαράττουσαι ἀφ' ἑνὸς τοῦ ἀρχετύπου μεμιμημένην. Λυ. ἑορτὴν ὦ Πολύστρατε, καὶ παιδιᾶς ἐπαγγέλλεις. ἔοικας δ' οὐδ' λάθον ὡς ἀληθῶς ἀποδώσειν μοι τὸ μέτρον. ἐπιμέτρει δ' ἂν, ὡς ἔστ ἔση ὑ, πᾶν ἄλλο ποιήσας, μᾶλλον χαρίσαιό μοι. Πο. ἔστω ἐπειδὴ πάντων κρείττων παιδιᾶς ἀγαθὸν ἀνάπαυσις, καὶ μάλιστα τούτων, ὅπόσα μελέτης ἐστὶ, φέρε δ' ὑμῖν ἤδη συγκεισόμεθα, ποικίλλω

auribus cera obturatis, per ceram etiam melos penetrabit, hujusmodi est id quod auditur, Terpsichores alicujus, aut Melpomenes, aut Calliopes ipsius documentum, quod infinitas, omnigenasque illecebras habeat. Vt uno verbo complexus dicam, puta quæso, te hujusmodi cantionem audire, cujusmodi per talia labia, perque illos dentes emanare par est. Vidisti autem ipse quam dico: itaque & audisse existima. Nam hæc accurata vocis elegantia, & merè Ionica, quodque in colloquiis blanda est, multumque Atticæ gratiæ habet, admirationem non meretur. Nam hoc ipsi est hæreditarium, & à majoribus contractum. Neque id secus esse conveniebat, cùm ratione coloniæ, Athenienſium sit particeps. Neque enim vel illud mirari velim, si poëſi gaudet, & cum ea sæpe versatur, quando est Homeri civis. Vna hæc, Luciane, vocis præclaræ, & modulationis imago, ut quis tenuiter exprimere possit. Iam verò & alias considera. Non enim unam, sicut tu, ex multis compositam, referre decrevi. Hoc enim perexile esset, & more graphico absolutum, tot formas, & multiforme quiddam, sibi ipsi adversans, ex multis perficere. Sed omnium animæ virtutum, sigillatim, una imago ad archetypum expressa depingetur. *Luc.* Diem festum, Polystrate, publicumque convivium mihi denuntias: & mihi videris mensuram cumulationem remetiturus. Proinde auctarium adjice: nam nulla res est qua perinde possis mihi gratificari. *Pol.* Ergo quandoquidem necesse est, omnibus eximiis rebus liberales disciplinas præire, ac istis in primis quæ meditatione constant: age jam etiam hanc construamus, variam utique & multifor-

ρθμότοι, καὶ πολύμορφον, ὡς μὴ ὃ κᾧ τοῦτο ἀπολιπόμενος τῆς τελεσιτικῆς. καὶ δὴ καὶ γραφέως πάνυ συλλήβδην τὰ ὧν ἓν Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχοντα, οὐχ ὥσπερ ἡ Κλειὼ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἵν' ἡ ἱκανὴ ἐπιστήμων, ἀλλὰ πασῶν. καὶ πρὸς τούτοις, τὰ Ἑρμοῦ, καὶ Ἀπόλλωνος. ὁπόσα γὰρ ὑ ποιηταὶ μέτροις ἀξιονσώσαντες, ἐξενίωσαν; ἢ συγγραφεῖς ἱστορήκασιν, ἢ φιλόσοφοι παρηνέκασι, πᾶσι ταῦτα ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω. οὐκ ἄχρι ἓ ἐπικεφαλῆς μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος ἁδυσπρεπεῖς πᾶσι φαρμάκοις ἐς κόρον καβαφεῖσα. καὶ συγχώμη, εἰ μηδὲν δεόμενον ἐπιδείξω τῶν τῆς ζωγράφου. οὐ γὰρ ἐοικὸς τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδείας πέρα μνημονεύεται. πολὺ ἀλλ' εἰς δεῖ ἀνακείσθω ἐν αὐτῇ. οὐ μεμπτὴ γάρ, ὡς ἐμοὶ φαίνεται. Αὐ. καλλίστη μὲν ὦ Πολύστρατε, καὶ πάσαις τοῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη. Πο. μῶν τοιαύτη, ἡ τῆς σοφίας, καὶ σωφροσύνης εἰκὼν γεγραμμένη. δεῖσθαι δὴ μὲν ἐν ταῦθα πολλῶν τῶν ἀληθεστάτων, δεομένην τοῦ τελείστου, ἑνὸς μὲν ἐν αὐτῇ ἰωνικοῦ. γεγραφεῖς δ', καὶ δημιουργὸς αὐτῆς, Αἰσχίνης, Σωκράτους ἑταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκρατικὸς, μιμηλόβιβλος τεχνιτῶν ἁπάντων, ὅπως ἐν μετ' ἔρωτος ἔγραφον. τῶν δ' οὐκ τὴν Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἣν ἐν ὁ Ὀλύμπιος θαυμασιώβιβλος ἐν αὐτὸς, σωσῶν, ὁ φαῦλος σωσίστρατος παρόδειγμα ἀγαθὲμενον, ὁπόσον ἐμπειρίας πραγμάτων, καὶ ἐξύπτιος ἐς τὰ πολιτικὰ, ἐν ἀσχνοίας, καὶ δεομένης ἐκείνη σοφῶν, τοῦτο πᾶν ἐπὶ τὸν ἡμέτερον εἰκόνα μεταχαράξωμεν ἀκριβεῖ τῇ τέχνῃ. πολὺ ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ

tiformem, ne & hac in parte tua fingendi arte simus inferiores. Et sanè pingatur, quæ omnia simul Heliconis bona possideat, non ut Clio, & Polymnia, & Calliope, atque aliæ, quarum unaquæque unicam scientiam callet, sed omnium scientia muniatur: præterea Mercurii, & Apollinis dotibus sit prædita. Quæcunque enim poëtæ versibus exornata prodiderunt, aut historici scriptis mandarunt, aut philosophi monuerunt, hisce omnibus Imago exornetur: ita ut non leviter color illinatur, sed indelebilibus pigmentis in imum usque ad satietatem imbuatur. Et ignoscendum est si nullum hujus picturæ archetypum queam ostendere. Neque enim usquam in veteribus de hujusmodi absoluta disciplinarum cognitione fit mentio. Verumtamen si tibi videtur, ista reponatur, non enim uti mihi videtur, est mala. *Luc.* Elegantissima profectò, Polystrate, & lineamentis omnibus absoluta. *Pol.* Porrò post istam Sapientiæ, & Intelligentiæ imago est depingenda: ad quam multis nobis opus erit exemplaribus, maxima parte veteribus, atque uno quidem, & Ionico illo. Cæterùm ejus pictores & artifices erunt Æschines Socratis socius, & ipse Socrates, imitandi dexteritate omnium artificum præstantissimi, quatenus cum amore pingebant. Porrò Milesiam illam Aspasiam, cùm qua Olympius, ipse quoque maximè admirandus conversabatur, non ignobile prudentiæ exemplum proponentes quanta rerum peritia, quanto in administranda repub. acumine, solertia & prudentia polleret, hoc omne ad nostram hanc imaginem accurata amussi transferamus: præter quàm quòd illa, quamvis

Co-

πανείμι ἐμέγεθος, αὕτη ἡ κολοσσαία τὸ μέγεθός ἐστι. Lu. πῶς τοῦτο φὴς; Po. ὅτι ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἴσον μεγέθει εἶναι φημὶ τὰς εἰκόνας, ὁμοίας ὄσας. οὐ γὰρ ἴσης, οὐδὲ ἐγγὺς Ἀθηναίων ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. ὥστε εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ τῷ μεγέθει γε ἀμείνων αὕτη, ὡς ἂν ἐπὶ πλατυτάτης πίνακος κεχαραγμένη. δεύτερον δὲ τοῦτο παράδειγμα, Θειανώ τι σοφὴ, καὶ ἡ λεσβία μελοποιὸς, καὶ Διοτίμα ἐπὶ ταὐτὰ ἰοῦσαι. ἡ μὲν, τὸ μεγαλόνουν, ἡ Θειανὼ, συμβαλλομένη εἰς τὴν χαρᾶν. ἡ Σαπφὼ δὲ, τὸ γλαφυρὸν τῶν ἀφελκτίστων. τῇ Διοτίμᾳ δὲ, οὐκ ἂν Σωκράτης ἐπήνεσεν αὐτὴν, οἰκοῦσαν ἴσως μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σωφροσύνην τε, καὶ συμπεπλεγμένον. τοιαύτη σοι καὶ αὐτὴ Λυκῖνε, ἀπαρακόπτως εἰκών. Lu. νὴ Δί' ὦ Πολύστρατε, θαυμασίως ἔοικε. σὺ δὲ, ἄλλας γράφε, τὰς τῆς χρηστότητος ὦ ἐξαίρε, καὶ φιλανθρωπίας, ἢ τὸ ἡμερον ἐμφανεῖ καὶ τρόπον, καὶ ὡς τοὺς δεομένους ὠφελεῖς. Po. εἰκάσω οὖν καὶ αὐτὴ Θειανοῖ τι σοφὴν τῇ Ἀντιώρου, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ ξυγατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικάᾳ, καὶ εἴ τις ἄλλη ὁμοιότητι ἁρμόσειεν αὐτῇ. ἐξὸν δὲ μὴ ταύτην, ἢ τὸ σωφρονιστὴν αὐτῆς μισογύνην, καὶ τὸ ἀφελὲς τὸ σωφρονικὸν δόξαις, ὡς κἂν τὴν Πηνελόπης εἰκόνα σκιαγραφῆσαι ἄριστα εἶναι τὴν σώφρονα, καὶ τὴν ἀδέφρονα ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου γεγραμμένην. τοιαύτην γὰρ τὴν τῆς Πηνελόπης εἰκόνα σκιαγραφεῖ ἄριστα, ἃ καὶ νῦν Δία καὶ τὴν ὁμώνυμον αὐτῆς, τὴν δὲ Ἀφροδίτην, ἧς μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν. Lu. παγκάλλιστα καὶ ταύτην ὦ Πολύστρατε, ἀπειργάσω. καὶ χαίροντά σοι ἔχουσιν αἱ εἰκόνες. ἅπασαν γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπαινεῖς

Coloſſæa eſſet magnitudine, parva in tabella depicta erat. *Luc.* Quorſum hoc dicis? *Pol.* Quoniam Luciane, non æquè magnas dico imagines, quæ ſunt ſimiles. Non enim æqualis nec propè, vetus Athenienſium Reſpub. & præſens Romanorum potentia. Itaque quanvis illa ſimilitudine reſpondeat, hæc tamen potior eſt magnitudine, veluti depicta in latiſſima tabula. Secundum autem & tertium exemplar, Theano illa, & poëtria Lesbia, & præter eas Diotima. Hæc quidem Theano, animi magnitudinem ad picturam conferat: Sappho inſtitutæ vitæ jucunditatem. Diotimæ verò ſimilis erit non in iis tantùm ob quæ Socrates ipſam laudavit, ſed etiam reliqua mentis acie, & conſilio. Talis & illa Luciane, tibi reponatur Imago. *Luc.* Per Iovem, Polyſtrate, admiranda. Tu verò, amice, alias depinge: benignitatis nimirum, & humanitatis, quæ morum manſuetudinem, & in egenos clementiam commonſtrabit. *Pol.* Proinde & illa aſſimiletur Theanoni Antenoris conjugi, & Arete, & filiæ ejus Nauſicaæ, & ſi qua alia in negociorum & fœlicitatis magnitudine erga fortunam modeſtè ſe geſſit. Deinde poſt hanc Caſtitatis imago depingatur, & erga familiarem Benevolentiæ, ut juxta illam Icari filiam, quam Homerus pudicam ſcribit, maximè ſit continens. Talem enim ille Penelopes imaginem deſcripſit. Vel etiam per Iovem, juxta illi cognominem Abradatæ conjugem, cujus paulò antè meminimus. *Luc.* Hanc etiam modis omnibus pulchram effeciſti, Polyſtrate, jamque ferme finem habent Imagines: omnem enim animam, & partes laudando percurriſti.

Pol.

σῶν. Πο. ἔχ ἅπασαν. ἔτι γὰρ τὰ μέγιστα τῆ ἐπαίνου ἀπολείπεται. λέγω ἔ τὸ σὺ τηλικαύτῃ ὄγκῳ χρημάτων αὐτὴν, μήτε τύφου ἐπὶ τῆ ὑπαξίᾳ προσβάλλειαζ, μήτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαρθῆναι, πιστεύσασαν τῆ τύχῃ. φυλάττειν ἔ ἐπὶ ἴσης ἑαυτὴν μηδὲν ἀπειρήκαλον, ἢ φορτικὸν φρονοῦσαν, καὶ τοῖς πρόσθεν δημοτικῶς τε, καὶ οὐκ ἐ ὑμοίᾳ προσφέρεσθαζ, καὶ δεξιώσεις, καὶ φιλοφρονήσεις φιλοφρονεῖσθαι. τοιούτῳ ἢ δίοις τοῖς προσομιλοῦσιν, ὅσῳ καὶ ἐδὲ μείζονος ὤμως χρὴ μέμνησθαι, ὑδὲν τραχηλον ἐμφαίνοισιν, ὡς ὁπόσοι τῆ μέγα δυνάσθαι μὴ τοῖς ὑστεροῦσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὑπουίαν, ἐχρήσαντο, ὅτοι καὶ ἄξιοι μάλιστα τῆ ἐδὲ τύχης δόντων ἀγαθῶν ὦφθησαν. καὶ μόνοι ἂν ὅτοι δικαίως τὸ ἐπιφθονον ἀφαιροῖντο. ὀρθῶς γὰρ ἂν φθονήσειε τῷ ὑστερουμένῳ, ὃν μετεωρίζουσα ἐπὶ τοῖς κὐτυχήμασιν αὐτὸν ὁρᾶ, καὶ μὴ κῆλον Ὁ μὴρ ἄτλον σκοπῶν ἐπ' ἀνδρῶν κεφαλὰς βεβηκόζα, καὶ τὸ ὑποδιέστραμμα πατοῦσα. ὅπερ οἱ ταπεινοὶ τὰς γνώμας, ταχυσὶν ἀπειρηκόλιαζ ἡ τύχης, ἐπειδὰν αὐτὰς ἡ τύχη μηδὲν τοιοῦτον ἐλπίσαντας, ἄφνω ἀναβιβάσῃ ἐς πλοῦτόν τι, καὶ μεζόνιον ὄγκον, ὑ μόνον ἐπὶ τ ὑπαρχόντων, ὑδ' ἀφορῶσι κάτω, ἀλλ' ἀεὶ πρὸς τὸ ἄνωστις βιάζονζ. τοιαῦτ ὦν ὥσπερ ὁ Ἴκαρος, ταπείνῳς αὐτοῖς τάχεσι ἔ κηρῷ, καὶ τ πτερῶν ἀφαιρεθέντων, χάλωζα ὀφλισκάνουσιν ἐπὶ κεφαλὴν εἰς πλάγη, καὶ κλύδωνα ἐμπίπλοντες. ὅσοι ἢ κῆ τ Δαιδάλου ἐχρήσαντο τοῖς πτεροῖς, καὶ μὴ πάνυ ἐπῄρθησαν, εἰδότες ὅτι οὐκ κηρῷ ἦν

Pol. Non omnem. Nam maximæ laudis caput reliquum est. Dico verò cùm in tantam rerum magnitudinem provecta sit, ut neque fastum in secundis induat, neque supra sortis humanæ modum efferatur, fortunæ confidens. Sed se in plano contineat animo non insolenti, nec arroganti molesta: & populariter erga eos se gerat cum quibus commercium habebit, & salutet, & comiter excipiat. Quæ eo sunt colloquentibus jucundiora, quo, cùm à majore procedant, nihil tragicæ granditatis præ se ferunt, ut qui magnitudine potentiæ non ad superbiam, sed ad beneficentiam utantur. Atque hi bonis à fortuna datis maximè digni visi sunt: soli etiam effugere invidiam queant. Nemo enim præstanti inviderit quem prosperis rebus moderatè utentem videat: nec instar illius [1] Homericæ Ates super hominum capita incedentem & inferiora calcantem. Quod iis accidere solet qui abjecto sunt animo, cùm fortuna nesciant uti: postquam fortuna nihil tale sperantes, repente in volucrem & sublimem currum evexit, intra præsentes facultates non manent, neque deorsum despiciunt, sed in arduum semper nituntur. Quare quemadmodum Icarus, liquefacta ipsis quàm celerrimè cera, & defluentibus alis, præcipites in mare, & fluctus devoluti deridentur. Sed qui Dædali in morem alis utuntur, neque nimium efferuntur gnari cereas sibi esse illas, sed

1 *Aten Homericam*] Ate dea fingitur ab Homero Iliad. 9. quam interpretantur noxam: de qua Erasm. in proverb. *sera omnium tardissimè senescit*. Bud. lib. 5. de Asse. Cogn.

αὐτῆς ἀπολαμβάνει, ἐπιμελούμενός ἑ ὡς τὸ ἀνθρώπειον τὸν φορέα, καὶ ἡδέως ἀπολαύει μόνον τὸ κυμάτων οἰσχθέντες, ὅσα ῥᾳθυμοῦσιν ἀεὶ τὰ πλεῖστα, καὶ μὴ περίεχειν αὐτὰ μόνῳ τῷ ἡλίῳ, ἀλλὰ καὶ ἀσφαλῶς τε ἅμα, καὶ σωφρόνως διίπτασθαι. ὅπερ καὶ τοῦτο ἂν τις μάλιστα ἐπαινέσειε. τιμαρῶν δ' ἄξιον ἅπαντα ἀπολαμβάνειν τὸν ἥρωα, ὁ χαίρων τοῖς τε αὐτῷ παραμένουσι τὰ πλεῖστα, καὶ ἐπαυλίοις ἐπιρρέειν πλείοσι. *Lv.* καὶ ὅπως ὦ Πολύστρατε, γενήσεται. ἄξια γὰρ ἡ τοῦ σώματος μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ εἶναι, καλλίων ἑ καὶ ἐρασμιωτέρα αὐτῶν τοῖς ψυχαῖς σκέπασαι. ἔπεστι δὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῖς μὴ τὰ ἄλλων ἐραδῶν, ὁ πᾶσι ἐστὶν αὐτῷ, δαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτοῖς καὶ φιλίαι γενέσθαι τοιαύτῃσι, καὶ συνεῖναι αὐτῷ, ποθεῖν αὐτόν. εἰ γὰρ μικρὸν τοῖς δαιμόνιος γένοιτο, τοῖς ἂν τις ἄλλως τὸ ὠμερικὸν ἐκλῦσαι εἴποι, χρυσῆν μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτην ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δ', αὐτὴν Ἀθηναίᾳ ἰσοφαρίζειν. γυναικῶν γὰρ συνόλως οὐκ ἂν τις ἀξιολογίαις αὐτῇ, οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν φασι Ὅμηρος, ὅτ' ἂρ φρένας, ὅτέ τι ἔργα. Πο. ἀληθῆ φῄς ὦ Λυκῖνε. ὥστ' εἰ δοκεῖ, ἀναμίξαντες ἤδη τὰς εἰκόνας, λῶ τι σὺ ἔπλασας, τὴν δὲ σώματος, καὶ ἃς ἐγὼ τὰς ψυχὰς ἐγραψάμην, μίαν ἐξ ἁπασῶν συνθέντες, βιβλίον καταθῶμαι, παρέχωμεν ἅπασι θαυμάζειν, τοῖς μὲν νῦν οὖσι, καὶ τοῖς ὑστέροις ἐσομένοις. μνημαντέρα γὰρ τὰ Ἀπελλοῦ, καὶ Παῤῥασίου, καὶ Πολυγνώτου ἡμῖν ἂν, καὶ αὐτὴ σκιὰ πολὺ τῶν τοιούτων κεχαλασμένη, ὅσῳ μὴ ξύλου, καὶ κηροῦ, καὶ

sed humanæ facultati impetum accommodant, & contenti sunt si undis paulò altiores ferantur, ita ut alas semper madefaciant, nec Soli tantùm liquandas exhibeant, hi tutò simul & prudenter pervolant. Quod & in ista Imagine maximè laudaveris. Quocirca meritum ab omnibus fructum percipit, qui precantur ut hæ alæ ipsi permaneant, & bona magis magisque affluant. *Luc.* Sic quidem fiat ô Polystrate. Neque enim solùm corporis venustate conspicua est, prout Helena, sed pulchrior & amabilior, cùm his præsidiis animam muniat. Conveniebat autem magno regi, bono mansuetóque viro, hoc etiam bonum simul cum aliis quotquot possidet, ad fœlicitatem: ut & ipsius tempore mulier hujusmodi nasceretur, & ejus consuetudinis desiderio flagraret. Non enim hæc fœlicitas est exigua, mulier de qua Homericum illud aliquis meritò dicere possit, eam cum aurea Venere de forma contendere, & operibus, Minervæ parem esse. Neque ulla ex omni mulierum numero cum ipsa comparetur, non corpore, non indole, inquit Homerus, non ingenio, nec operibus. *Pol.* Vera dicis Luciane. Quare si tibi videtur, commixtis Imaginibus, Corporis, quam tu finxisti, Animæ quas ego delineavi, unam ex omnibus compositam libro mandemus, quem omnibus admirandum exhibeamus, tum hujus ætatis hominibus, tum etiam posteris. Itaque hæc erit longè diuturnior, quàm Aimagines, eaque illis multò cera-ve aut coloribus constat,

pellis, Parrhasii & Polygnori gratior, quatenus non ligno, sed

χρωμάτων πιπολῆτιν, ἀλλὰ τοῖς ἀπὸ μουσῶν ἐπινοίαις εἴκασται, ὅτι ἀκριβεστάτη εἰκὼν γένοιτ' ἄν, σώματός τε καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα ἐμφαίζουσα.

sed suggesto à Musis commento expressa est, quæ cùm corporis pulchritudinem, & animæ virtutes una commonstret, absolutissima Imago futura est.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ. | PRO IMAGINIBVS.

ARGVMENTVM.

Panthea superiori Dialogo laudata Lucianum accusat, primùm immodicæ laudis: Deinde quod ab eo Diis fuerit comparata. Quas laudum hyperbolas pra modestia & pietate agnoscere non vult: cùm sint assentatoris potiùs quàm laudatoris. Ad qua respondet Lucianus, primùm se non satis illam laudasse, nedum nimium. Idque se ex libertate laudatorum feciſſe, quos exemplis ostendit ab adulatoribus differre. Deinde se illam non cum Deabus, sed cum earum Imaginibus comparasse. Quod etsi feciſſet, id se rectè facturum fuisse exemplis probat.

Ἐγώ σοι ὦ Λυκῖνε φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα, πολλὰ οὐείδον τὴν εὔνοιαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τιμῶ σε συγγράμματος. εἰ δὲ ἄν ὑπερεπῄνεί τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐνοίας σωφρονοίη. τὸ γὰρ ἐμὲ ὡς ἂν εἰδῇς, τοιάνδε ἐστίν. οὐδὲ ἄλλως μοὶ χαίρω τοῖς κολακικοῖς τρόποις, ἀλλά μοι δοκοῦσιν οἱ τοιοῦτοι, ζῆπτες εἶναι, ὃ ἥκιστα ἐλεύθερον τὴν φύσιν. σὺ δὲ τοῖς ἐπαίνοις μέλεσι, ὅταν τις ἐπαινῇ με φορτικῶς, καὶ ὑπερμέτρως ποιούμενος τοὺς ὑπερβολὰς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγου δεῖν ἐπιφέρεσθαί μοι τὰ ὦτα. καὶ τὸ παράλογον χλευάζω μᾶλλον, ἢ ἐπαίνῳ ἐοικέναι μοι δοκεῖ. μέχρι γὰρ τοῦδε, οἱ ἔπαινοι ἀνεκτοί εἰσιν, εἰς ὅσον ἂνὸ ἐπαινούμενος γνωρίζῃ ἑαυτὸν. τὸ δὲ ὑπὲρ τοῦτο, ἀλλότριον ἤδη,

Ego Luciane, inquit mulier, alias quidem magnam erga me perspexi tuam benevolentiam, & honorem ex libro à te conscripto. Non enim me tantis laudibus eveheres, nisi cum benevolentia hoc scriberes. Ego verò, ne non scias, hoc sum animo. Non temerè assentatoribus delector, atqui sunt hujusmodi, mihi videntur esse præstigiatores, & minimè libero ingenio. Cæterùm inter laudes, maximè quando quis molestis, & immoderatis amplificationibus me extollit, erubesco, & ferè aures obtuto: idque subsannationi potiùs, quàm laudi simile existimo. Nam tolerabiles eatenus sunt laudes, quatenus is qui laudatur, singula quæ dicuntur, inesse sibi cognoscit. Sed quicquid præter hoc additur, alienum est, &

ἤδη, καὶ κολακεία σαφής. κρίνει πολλοὺς οἶδα ἔφη χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς ἐπαινοῖ, καὶ ἃ μὴ ἔχουσι προσαπτοι τῷ λόγῳ. οἷον, εἰ γέροντας ὄντας δοξασμηρίζοι τ' ἀκμῆς. ἢ ἀμόρφοις ὦσι, τὸ Νιρέως κάλλος, ἢ τὸ Φάωνος εὐδηλία. οἴονται γὰρ ὑπὸ τ' ἐπαίνου ἀλλαχήσασθ' σφίσι ἑ τὰς μορφὰς, καὶ αὖθι ἀναθάσεσθαι αὖθις, ὥσπερ ὁ Πελίας φῆθ. τὸ δ' οὐχ ὕπως ἔχει. πολλοῦ γὰρ δεῖ ἐπαίνου λῦ πρᾶγμ', εἴ τι ἑ ὄφελος αὐτῷ λαλαῦσαι δύναιτο ἢ ὰ τῆς τοιαύτης ὑπερβολῆς, νῦν δ', ὁμοίου μοι δοκοῦσιν ἔφη, παίχειν, ὥσπερ ἂν εἴ τινι ἀμόρφῳ, προσωπεῖον εὐμορφον ἐπιθεῖη τις φέρον. ὁ δὲ, μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρονοίη. καὶ τοῦτο, ἀφελόμενος ὀνῆ, καὶ ὑπὸ τ' τοιοῦτ' σωτερεῦναι δυναμένῳ. ὅτι ἑ γελοιότερ' ἂν φαίη, αὐτοπροσωπ' φανεὶς, οἷ' ὢν, ὑφ' οἵου κέκρυπτο. ἀ ἑ τὴ Διῒ ὅ τις ὑποδησαμένῳ κοθόρνους, μικρὸς αὐτὸς ὤν, ἐρίζοι ἀφὶ μεγάθους τοῖς λάν ἰσοπέδου ὅλῳ πῆχ' ὑπερίχουσιν. ἐμέμνητο γάρ καὶ τοιῦτο τινός. ἔφη γυναῖκα τινα τ' ἐπιφανῶν, τὰ μὲ ἄλλα, καλὴν, καὶ κόσμιον, μικρὰν δ', καὶ πολὺ δ' συμμέτρ' ἀποδύσαι, ἐπαινέσαι θεὸς τιν' ποιητὴ ὡ ἄσμεναι, τά τ' ἄλλα, καὶ ὅτι καλή τι, καὶ μεγάλη τε. αἰσχίστῳ δ' αὐτῆς ἴκελόν ἐκείν' τὸ ἄμικός τι, καὶ ἔζηλον, τῷ μὲν, δὴ γάνυται τ' ἐπαίνῳ, καθικέσθ' αὐξανομένῳ θεὸς τὸ μέλ', καὶ τῷ χεῖρα ἐπεσείειν. τ' ποιητὴν τι πολλάκις τὸ αὐτὸ ᾄδειν, ὁρῶσα ὡς ἥδιθ' ἐπαινεμένη, ἄλλοι δὲ τῶν παρόντων, τινὰ προσούσασθαι, πρὸς τὸ θεὸς, εἰπεῖν αὐτῷ, πέπαυσο ὦ ἄνθ', μὴ ἑ ἀναστήσῃ ποιήσας τῷ γυναῖκα. ἡσυχάσειν δ', καὶ μικρὸν τότε γελοιότερον Στρατ-

& manifesta assentatio. Atqui permultos novi, inquit, qui gaudent, siquis eos laudando, etiam quæ non habent, orationi adjecerit: puta, si senes ob ætatis vigorem beatos prædicarit: aut deformibus, Nirei vel Phaonis formam tribuerit. Putant enim suas formas à laudibus immutatum iri, & fore ut denuo repubescant, ut de se Pelias putavit. Sed non ita se res habet. Laus enim magni æstimaretur, si re ipsa, hujusmodi hyperboles beneficio, frui possemus. Nunc verò mihi videntur illi hoc modo affecti, quo deformis aliquis qui apposita sibi formosa larva, pulchritudine superbiret, quam quivis tollere, & atterere potest: unde magis deridiculo esset, nativa facie detecta, quam ascitia forma occultaverat. Aut per Iovem, quo pusillus aliquis, qui cothurnis indutis, de proceritate contenderet cùm iis qui ex planitie toto cubito essent proceriores. Nam & hujusmodi cujuspiam mentionem faciebat. Ajebat viri illustris uxorem, aliàs quidem pulchram & honestam, sed pusillam, & cui multum de justa statura deesset, à quodam poëta carmine laudari, quòd inter cætera, cùm formosa, tum procera esset: cujus longitudinem & rectitudinem populo comparabat. Illam verò laude ista lætari, quasi ad modulos cresceret, & manum concutere. Poëtam autem idem sæpe canere, cùm hac laude delectari videret. Donec aliquis ex præsentibus ad aurem admotus ipsi dixit, Heus tu desine, ne mulierem surgere facias. Dicebat etiam Stratonicen

τοιλιλω ποιῆσαι τὴν Σελεύκου γυναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα προθεῖναι αὐτὴν περὶ κάλλους, ὃς τις ἂν ἄμεινον ἐπαινέσαι αὐτῆς τὴν κόμην. κομῶσι φαλακροὶ ἐτύγχανεν ὄντες, καὶ οὐδὲ ὅσοις ὀλίγας τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα. καὶ ὅμως ὅτῳ διακειμένῃ τὴν κεφαλὴν, ἁπάντων εἰδέναι ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς τοῦτο ἐπεπόνθει, ἤκουε τῶν κωμῳδούντων ποιητῶν ὑακινθίνους τοὺς τρίχας αὐτῆς λεγόντων, καὶ οὐλας τινὰς τολυπεύειν ἀπαλεκόντων, καὶ σελίνοις τοὺς μὴ ὄντας ὅλως ὅλως εἰκάζοντων. ἀπάντων οὖν τῶν τοιούτων κατεγέλα, τῶν παρεχόντων αὐτὴν τοῖς κόλαξι. καὶ ἐσκώπτετο ὑπὸ μὴ τὰ ἐπαίνοις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια πολλοὶ κολακεύοντά τε, καὶ ἐξαπατᾶν θέλοντα. χαίρουσι γὰρ ἔφη τῶν γραφέων οἱ εἰκόνας μιμεῖσθαι, οἳ ἂν ὡς τὸ ὁμοιότατον αὐτὰς εἰκάσωσιν. εἶναι δὲ πᾶσι, οἳ καὶ ἐσκιάζουσι τοῖς πρόσω, ἢ ἀφελεῖν τι τῶν ῥινῶν, ἢ μελάντερον γράψαντας τὸ ὄμμα ἢ ὁ, τι ἂν ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν, αὐτοῖς ἐσκευάσθαι. εἶτα λανθάνειν αὐτὰς ἀλλοτρίας εἰκόνας φανουμένους, καὶ οὐδὲν αὐτοῖς ὁμοίους. ταῦτα δὲ καὶ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλλα ἐπαινοῦσα καὶ συγχαίρουσα, ἐν δὲ τούτῳ φέρεσθαι, ὅτι θεαὶ μὲν, ἦ δ' ἐκείνη, καὶ Ἀφροδίτη εἶπεσθαι. ὑπὲρ ἐμοὶ γὰρ φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρωπίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δέ σε καὶ σὺ οὐδὲν ἧττον, παῖς ἡρωίνας θεᾶσθαί με, Πηνελόπην, καὶ Ἀρήτην, καὶ Θεανοῖ, ἢ μὴ ὅπως θεῶν ταῖς ἀρίστοις. καὶ γὰρ οὐ δέδοικα πάνυ ἔφη. τοὺς μὲν θεοὺς, διαπεφοβημένως, καὶ ψοφοδεῶς ἔχω. δίδια τοίνυν μὴ κατὰ τὴν Κασσιόπειαν εἶναί δόξω, τῶν τοιούτων ἐπαινουσῶν ἐρᾷν. καίτοι νηρηΐσιν οὐδὲν

Seleuci uxorem, assimile quiddam, sed longè magis ridiculum feciſſe. Eam poëtis pro talento certamen propoſuiſſe, quicunque ſuam comam meliùs laudaret, quanquàm calva erat, & ne paucos quidem crines habebat. Attamen ſic affecto capite, cui ex longo morbo id accidiſſe omnes norant, execrandos illos poëtas audiebat, qui capillos ejus Hyacinthinos dicebant, & criſpos quoſdam cincinnos nectebant, & apio, quamvis nulli prorſus eſſent, comparabant. Tales igitur omnes deridebant, qui ſe aſſentatoribus traderent. Addebat etiam non ſolùm in laudibus, ſed etiam in picturis pleroſque aſſentationem captare, & decipi velle: qui illis potiſſimùm, inquit, pictoribus gaudent, à quibus formoſiores effingantur. Eſſe quoque nonnullos qui artificibus injungunt, ut aliquid nari detrahant, aut nigriores oculos pingant, aut aliquid aliud, quod ineſſe ſibi cupiverint. Deinde eos neſcire ſe alienas imagines coronare, & ſibi nullatenus ſimiles. Hæc & ejuſmodi dicebat, alia quidem quæ tuo libro mandaras collaudans, ſed hoc unum non ferens quod eam cum Deabus Iunone & Venere comparaveris. Nam hæc me, inquit, imò humanam omnem naturam ſuperant. Cæterùm ne illud quidem optavi, ut Heroinis illis, Penelope, Arete, & Theanoni, nedum præſtantiſſimis Deabus comparares. Etenim Deos metuo vehementer & expaveſco. Quare vereor ne ut Caſſiopea laudem illam expetiviſſe videar: quanquam illa cum Nereidibus contendebat,

Iu-

ἀντεξεζήτει. Ἦσαν γὰρ, καὶ Ἀφροδίτην ἔσεβεν. ὥστε ὦ Λυκῖνε, μεζονα ἐρεῖς σε τὰ τοιαῦτα ἐπίλυσιν. ἢ αὐτὴ μὲ μορφοῖς τὰς θεὰς, ὡς ἀκύρους αὐτῆς γεγραφὰς. σὺ δ' οἶδας ὅτι ἰδιώτης αὐτῶν τὸ βιβλίον, ὅτῳ καθυποκωῖ, ὥσπερ καὶ σὺ ἀξιοῖς, ἀμελῶς ἔχοντα, ἀ μηδὲ ὁσίως τὰ περὶ τοὺς θεοὺς. ἰδικὸν τι ἀσέβημα ἐαυτῆς, καὶ πλημμέλημα τοῦτο δόξειν, εἰ ὑπορθρίοι τῇ σὺ Κνίδῳ, καὶ τῇ σὺ κήποις ὁμοίᾳ λέγοιεν. καὶ σε ὑπεμίμνησκε τὸ παλαιὸν σὺ τοῦ βιβλίου τοῦδε αὐτῆς εἰρημένου, ὅτι μισέλεως, καὶ ἄλυπον ἔφης αὐτὸν, σὺν ἀναπεπορφύρῳ ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέγεθος, ἀλλὰ πρόσωπον τὸν ἅπασι τοιοῦτον. ὁδὶ, ταῦτα εἰπὼν, ὑπὲρ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὡς ἐοικὸς αὐτὸν ἀπεικάζειν. ἠξίου δέ σε μὴ ἧττον ἀξιωστότερον αὐτὴν ποιῆσαι τοῦ Ἀλεξάνδρου. [1] ὃς δὲ ἀρχιτέκτονα ὑπεχρεμίσε τὸν Ἄθω ὅλον μεζοποιῆσαι, καὶ μορφῶσαι πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὄρος ἅπαν εἰκόνα χρῆναι τοῦ βασιλέως, ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖν χερσῖν, καὶ ἀφεστήκοτα τὸν περιττὸν ὑποχίσιον, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτὸν ἡγησάμενον τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τὸν ἄνδρα, καὶ πόλεσιν Κολοσσὸς ἀπαντλάτοις. καὶ τὸν Ἄθω κεῖσθαι μικρωθέντα ὄρος μέγα πρὸς μικρὸν σώματος ὁμοίωσιν. ἐπεὶ καὶ τὸν Ἀλέξανδρον τὸ μεγαλοψυχίας, καὶ εὐφροσύνης μεῖζον τοῦτο ἔφη Ἄθω ἔλεγχον αὐτοῦ ἀπεργάσασθαι, ἐν παῖς τοῖς ἀεὶ μεμνησομένοις ἀγαθοῖς. οὐ γὰρ μικρᾶς οἴεσθαι γνώμης ὑπερβολὴν ὅτου δοξοδόξου τιμῆς. καὶ ἑαυτὸν οὐ

Iunonem autem & Venerem venerabatur. Quocirca Luciane, jussit ut ista corrigas, alioqui se testaturam Deas, hæc à te se invita scripta esse: scias verò tu, molestum sibi esse libellum illum qui sic obambulat, ut à te non admodum piè, nec sanctè de Diis est compositus. Existimabat etiam fore ut impium facinus commisisse videretur, si pateretur se similem dici Cnidiæ & Hortensi Veneri. Præterea tibi in memoriam revocabat ea quæ sub libri finem de ipsa dixisti, modestam vocans, & fastus expertem, quæ supra modum humanum se se non efferat, sed terræ proxima volet. At tu his dictis, mulierem supra cœlum ipsum extollis, ita ut cum Deabus compares. A te etiam postulabat, ne Alexandro imprudentiorem se putares, qui architecto pollicente se totum Atho transformaturum, & ad ejus simulachrum accommodaturum, ita ut totus mons Regis imago fieret, duas urbes manibus tenentis, prodigiosam pollicitationem non admisit, sed ausum illud majus ipso ratus, compescuit hominem non credibiles Colossos effingentem: jussitque ut suo loco intactum Atho relinqueret, neque montem adeò magnum ad corporis exigui similitudinem immjnueret. Alexandrum autem magnanimitatis nomine laudabat, eumque sibi hoc facto statuam Atho majorem dicebat erexisse in animis hominum, qui ejus rei semper memores essent futuri. Non enim abjecti esse animi honorem adeò incredibilem contemnere. Quare se tuum figmentum lau-

1 Ὁ δὲ τὸν διχστέκοτον ὑπεχρεμίσε τὸν Ἄθω,] Idem superius positum lib. De historia scribenda. *Mare.*

τοιῶδε ποιῆσαι τὴν Σελεύκου γυναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀρχὴν ἐπιθεῖναι αὐτῷ δεῖ παλάττειν, ὃς τις ἂν ἄμεινον ἐπαινέσῃ αὐτῆς τὴν κόμην. κομῶσι φαλακροὶ ἐπιτυχεῖν ὄντες, καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσι. καὶ ὅμως ὅτῳ διακεκμένη τὴν κεφαλὴν, ἁπάντων εἰδότων ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς τοῦτο ἐπεπόνθει, ἤκουε τῶν κομώντων ποιητῶν ὑακινθίνους τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντων, καὶ οὖλας τινὰς τηλεκώμους ἀναπλεκόντων, καὶ σειρίους τὸν μὴ ὄντας οὖλον εἰκαζόντων. ἀπάντων οὖν τῶν τοιούτων κρατηλάλα, τῶν παρεχόντων αὐτὸν τοῖς κόλαξι. καὶ σφόδρα ἦν ὅτι μὴ σὺ ἐπαίνοις μόνον, ἀλλὰ καὶ σὺ γραφαῖς τὸ ὄμμα ποικοὶ κόλακεύεσθαί τε, καὶ ἐξαπατᾶσθαι θέλουσι. χαίρουσι γὰρ ἔφη τῶν γραφέων ὁμοίοις μᾶλλον, οἳ ἂν σφῶν τὸ ὑμμορφότερον αὐτὸν εἰκάσωσιν. εἶναι δέ πως, οἳ καὶ σφόδρα τοῖς πρόσωποις, ἢ ἀφελεῖν τι τοῦ ῥινὸς, ἢ μελάντερον γράψασθαι τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι ἂν ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν, αὐτοῖς σφισὶν εἶναι. εἶτα λοιδόρουν αὐτὸν ἀλογίας εἰκόνας γράφοντας, καὶ οὐδὲν αὐτοῖς ὁμοίας. ταῦτα μὲν καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλλα ἐπαινοῦσα καὶ συγχαίρουσα, ἐν δὲ τούτῳ μόνῳ φέρουσα, ὅτι θεαῖς αὐτὰν, Ἥρᾳ, καὶ Ἀφροδίτῃ εἰκάσας. ὑπὲρ ἐμὲ γάρ φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρωπίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δέ σε οὐ μετρίως ἠξίουν, ταῖς ἡρωΐναις σεαυτὴν παρεικάζειν με, Πηνελόπῃ, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ Θεανοῖ, οὐχ ὅπως θεαῖς ταῖς ἀρίστοις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦδε πάνυ ἔφη. τὰ μὲν θεὼς τοὺς θεοὺς, δεισιδαιμόνως, καὶ ψοφοδεῶς ἔχω. δίδαξον οὖν με καὶ σὺ τὸν Καασσιέπειαν εἶναι δόξαν, ἣ τοιοῦτον ἔπαινον ἐπῃνέθη. καίτοι νηρεῖσιν ὁμοίαν

Seleuci uxorem, assimile quiddam, sed longè magis ridiculum feciſſe. Eam poëtis pro talento certamen propoſuiſſe, quicunque ſuam comam meliùs laudaret, quanquàm calva erat, & ne paucos quidem crines habebat. Attamen ſic affecto capite, cui ex longo morbo id accidiſſe omnes norant, execrandos illos poëtas audiebat, qui capillos ejus Hyacinthinos dicebant, & criſpos quoſdam cincinnos nectebant, & apio, quamvis nulli prorſus eſſent, comparabant. Tales igitur omnes deridebant, qui ſe aſſentatoribus traderent. Addebat etiam non ſolùm in laudibus, ſed etiam in picturis pleroſque aſſentationem captare, & decipi velle: qui illis potiſſimùm, inquit, pictoribus gaudent, à quibus formoſiores effingantur. Eſſe quoque nonnullos qui artificibus injungunt, ut aliquid nari detrahant, aut nigriores oculos pingant, aut aliquid aliud, quod ineſſe ſibi cupiverint. Deinde eos neſcire ſe alienas imagines coronare, & ſibi nullatenus ſimiles. Hæc & ejuſmodi dicebat, alia quidem quæ tuo libro mandaras collaudans, ſed hoc unum non ferens quod eam cum Deabus Iunone & Venere comparaveris. Nam hæc me, inquit, imò humanam omnem naturam ſuperant. Cæterùm ne illud quidem optavi, ut Heroinis illis, Penelope, Arete, & Theanoni, nedum præſtantiſſimis Deabus comparares. Etenim Deos metuo vehementer & expaveſco. Quare vereor ne ut Caſſiopea laudem illam expetiviſſe videar: quanquam illa cum Nereidibus contendebat;

Iu-

ἀντεξεζήτει. Ἦσαν δ', καὶ Ἀφροδίτην ἔσεβον. ὅστε ὦ Λυκῖνε, μεταγράψαι σε τὰ τοιαῦτα σκάλλοντα. ἢ αὐτὴ μὲ μεμφομένη τὰς ὑβρεις, ὡς ἀκύρους αὐτῆς γέγραφας. σὺ δ' εἰδέναι ὅτι διαφέρει αὐτῇ τὸ βιβλίον, ὅταν ἐξενεγκῶ, ἄσπερ νῦν σοι διέκειτο, μηδὲ ὁσίως τὰ πρὸς τοὺς θεούς. ἰδικόν τι ἀσέβημα ἐαυτῆς, καὶ πλημμέλημα τοῦ δίκου, εἰ ὑπορθοῖτο τὴν οὐ Κνίδιον, καὶ τὴν οὐ κύπριν ὁμοῦ λέγουσαν. καὶ σε ὑπομιμνήσκει τὸ πλαστικὸν οὐ τοῦ βιβλίου ἐκεῖ αὐτῆς εἰρημένον, ὅτι μετέλαυε, καὶ ἄλυσιν ἔφυε αὐτῇ, οὐκ ἀνωτεροφρόνως ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλλὰ περίσσιον τὸν τῆς τιμῆς ποιουμένων. ὁδὲ, ταῦτα εἰπὼν, ὑπὲρ αὐτὸν τὸ ὑφηνὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὡς ἐ θεὸν ἔσεσθαι. ἠξίει δέ σε μὴ ὃ ἀξιωσταπόκρισιν αὐτὴν ἡγεῖσθαι Ἀλεξάνδρου. [1] ὃς δ' ἀρχιτέκτονα ὑπεσχημένου τὸ Ἄθω ὅλον μεταρρυθμίσειν, καὶ μορφώσειν αὐτὸν, ὡς τὸ ὄρος ἅπαν εἰκόνα βασιλέως δ' βαστάζειν, ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖν χερσῖν, ὑ ἀφανίσαι τὸν ὑπόσχεσιν τὸν ἀρχιτέκτονος, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτὸν ἡγησάμενον τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τὸν ἄνθρωπον, ὦ πηλινοῦς Κολοσσοὺς ἀναπλάττοντα. καὶ τὸ Ἄθω τῷ χείρονι ἐᾶσαι σκάλλοντι, μὴ ἐλάττω σμικρωθέντα ὄρος ὅστε μέγα ἀπὸ μικροῦ σώματος ὁμοίωσθαι. ἐπεὶ δὲ τὸν Ἀλέξανδρον τὸ μεγαλοψυχίας, καὶ εὐδοκιμήσαι μείζω τούτου ἐν Ἄθω ἔλαβε αὐτὸν ἀπιστῆσαι, ὃ πᾶς τὰ ἀεὶ μεμνησομένων ἔμελλεν. εὖ γὰρ μικρᾶς οὔσης γνώμης ὑπερίδιον ἦν ὑπολαβεῖν τιμῆς. καὶ ἑαυτὸν σοὶ

Iunonem autem & Venerem venerabatur. Quocirca Luciane, juſſit ut iſta corrigas, alioqui ſe teſtaturam Deas, hæc à te ſe invita ſcripta eſſe: ſcias verò tu, moleſtum ſibi eſſe libellum illum qui ſic obambulat, ut à te non admodum piè, nec ſanctè de Diis eſt compoſitus. Exiſtimabat etiam fore ut impium facinus commiſiſſe videretur, ſi pateretur ſe ſimilem dici Cnidiæ & Hortenſi Veneri. Præterea tibi in memoriam revocabat ea quæ ſub libri finem de ipſa dixiſti, modeſtam vocans, & faſtus expertem, quæ ſupra modum humanum ſeſe non efferat, ſed terræ proxima volet. At tu his dictis, mulierem ſupra cœlum ipſum extollis, ita ut cum Deabus compares. A te etiam poſtulabat, ne Alexandro imprudentiorem ſe putares, qui architecto pollicente ſe totum Atho transformaturum, & ad ejus ſimulachrum accommodaturum, ita ut totus mons Regis imago fieret, duas urbes manibus tenentis, prodigioſam pollicitationem non admiſit, ſed auſum illud majus ipſo ratus, compeſcuit hominem non credibiles Coloſſos effingentem: juſſitque ut ſuo loco intactum Atho relinqueret, neque montem adeò magnum ad corporis exigui ſimilitudinem imminueret. Alexandrum autem magnanimitatis nomine laudabat, eumque ſibi hoc facto ſtatuam Atho majorem dicebat erexiſſe in animis hominum, qui ejus rei ſemper memores eſſent futuri. Non enim abjecti eſſe animi honorem adeò incredibilem contemnere. Quare ſe tuum figmentum lau-

[1] Οὐ τῷ διαχειτέκτονι ὑπεσχημένου τὸ Ἄθω,] Idem ſuperius poſitum lib. De hiſtoria ſcribenda. *Merc.*

τὸ μὲν πλάσμα σε ἐπαινεῖν, καὶ τιμᾷ ἐπίνοιαν τῆ εἰκόνι, μὴ γνωρίζειν δὲ τὴν ὁμοιότητα. μὴ γὰρ εἶναι τῆ τηλικαύτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μὴ δὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκα γε ὅσαν. ὥστε ἀφίησί σοι ταύτην τὴν τιμὴν, καὶ προσκυνεῖ σε τὰ δροκόνπα ἀγαλλόμενα. σὺ δὲ, τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαινῆ αὐτὴν, μὴ δὲ ὑπὲρ τὸ πόδα ἴσον τὸ ὑποδήμα, μὴ καὶ ἐπισομίσῃ μέ φησιν ἐμπερπατοῦσα αὐτῷ. κἀκεῖνο δέ σοι εἰπεῖν ἀνελείλαβε. ἀκούω ἔφη πολλῶν λεγόντων. εἰδὲ ἀληθὲς ὑμεῖς οἱ ἄνδρες ἴστε, μήθ' ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι τοῖς νικῶσι μείζους τὰ σώματα ἀνιστάναι τὰς ἀνδριάντας, ἀλλ' ἐπιμελεῖσθαι τὰς Ἑλλανοδίκας, ὅπως μηδὲ εἷς ὑπερβάλληται τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἐξέτασιν τὰ ἀνδριάντων ἀκριβεστέραν γίνεσθαι τῶν ἀθλητῶν ἐγκειμένης. ὥστε ὁρᾷ ἔφη μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψεύδεσθαι τὸ μέτρον. καίτοι ἡμῶν ἀπατεώντων οἱ Ἑλλανοδίκαι τὴν εἰκόνα. ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη. σὺ δὲ σκόπει ὦ Λυκῖνε, ὅπως μεταχαρακτήσῃς τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσῃς τὰ τοιαῦτα, μηδὲ σφαλῇς πρὸς τὸ ῥῆθεν, ὡς ἐκείνη πάνυ γε αὐτῷ ἀδυχέρηνε, καὶ ὑπέφερεν μεταξὺ ἀπαγανακτοῦσα, καὶ παρῃτεῖτο τὰς θεὰς ἵλεως εἶναι αὐτῇ. καὶ συγγνώμην, εἰ γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καίτοι εἰ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ τοιοῦτόν τι εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἀκοῦσαι, οὐδὲν ἐπλημμέλησε, ὁρᾶν δὲ τοῖς μεμαθηκόσι. ἔπειτα δ' ἐκείνη ἐπεσημήνατο, καὶ αὐτὸς ἤρχομαι τὰ ὁμοῖα γιγνώσκειν ἐκείνῃ αὐτῶν. καὶ παρέλαθόν τι ἔπαθον, εἰς ἐπὶ τὸ ὁρώμενον πάχομαι. διὸ μὲ πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμαί τι, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, οὐδὲν ἀκριβοῦς ἀφιγνώσκομαι. διὰ δ' ἀπόστασιν, ὃν δ' συμμέτρως ἀφεστηκότα laudare, & Imaginum commentum: sed similitudinem non agnoscere: non enim tantis ac talibus esse dignam, ne propè quidem: ac neque mulierem ullam, quamcunque tandem aliam. Itaque tibi honorem hunc remittit, tuaque archetypa adorat. Tu verò, humanis laudibus ipsam decora: nec pede major sit calceus, ne illo, inquit, mihi ambulanti os obturet. Illud etiam tibi dicendum dedit in mandatis. Multos, inquit, dicentes audio: quod verum-ne sit vos viri scitis, Ne Olympicis quidem victoribus licere statuas corporibus majores erigere, sed Hellanodicis curæ esse, ut ne unus quidem veritatem excedat, & statuarum examen, athletarum admissione fieri accuratius. Itaque vide, ne ementitæ mensuræ accusemur: ac deinde nostram imaginem subvertant Hellanodicæ. Hæc quidem illa dicebat. Tu verò perspice Luciane, quomodo librum hunc transformes, atque talia demas, nec in numen pecces, velut illa gravissimè hæc ferebat, interque legendum subhorrescebat, ac Deas ut sibi essent propitiæ, rogabat. At certè illi ignoscendum, quòd animo fuit muliebri. Atqui, ut verùm dicam, etiam mihi ipsi tale quid dicere visa est. Ac primùm quidem audiens, dum scripta intueor, delictum non animadverti: sed postquam illa mihi indicavit, ipse etiam similia de iis sentire cœpi. Ac mihi simile quid accidit, quod in iis quæ intuemur usuvenit. Siquid proxime sub oculis constitutum contemplemur, id nequaquam exquisitè dignoscimus. At si justo intervallo distantes intueamur, omnia

τῷ ὑδρῷ, ἅπαντα σαφῶς καταφαίνεται τὰ δύ, καὶ τὰ μὴ ὄντως ἔχοντα. τὸ δὴ ἀνθρωπόειδὲς, Ἀφροδίτῃ, καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀλαζόνας ἐστὶ διπλίζειν τὰς ἰδέας; τὸ γὰρ τοῖς τοιούτοις, οὐχ ὕστερον τὸ μικρὸν μείζον γίγνεσθαι τῇ συγκρίσει, ὡς τὸ μεῖζον ἀπομικρύνεσθαι, πρὸς τὸ παρακείμενον καταμάθοις. εἰσὶ, οἳ τοῖς ἄμα ἐπιβάλλουσιν, ὁ μὲν, μέγας, ὁ δὲ, σμικρὸν τῇ ἡλικίᾳ χαμαίζηλος, οἷος διαφέρειν ἀπασῶν αὐτοὺς, ὡς μὴ κατὰ ἕκαστον ἀκριβῶς ἕτερον ἕτερον, ἢ δι' βραχυτέρου ὑπερφαίνεσθαι τοῦ ἑτέρου, κἂν ὅλα μάλιστα ἀκροποδὶ ἐπιγείρῃ ἑαυτὸν, ἀλλ' εἰ μίλησιν ὁμάλιος φανεῖας, ὁ μείζων ἐκείνου ἐπικύψῃ, καὶ παρακύπτον ἀποφανεῖ ἑαυτόν. ὡσαύτως δὲ καὶ τοῖς τοιούτοις εἰκάσαι, οὐχ ὕστερος ἄνθρωπος μείζων γίγνεσθαι, ἢν τις αὐτὸν ἅμα ἀπεικάζῃ, ὡς τὸ θεῖον ἀνάγκη ἐλαττοῦσθαι πρὸς τὸ σύμβολον ἐπικλινόμενον. καὶ εἰ μὴ ὑπὸ δυσερίας τῆς ἐπιζαίας, ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ ἐκτείνοιτό τις τὸν λόγον, ἤθελον ἂν ὁ τοιοῦτος αὐτὸν ἔχειν ὑπὸ ἀσεβείας αὐτὸ θρᾶσαι. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων κάλλη γυναικῶν, Ἀφροδίτῃ, καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι αὐτὴν ἐθέλησας, ὑβρίσαι δέον. ὥστε τὸ ἄγαν τοῦτο, καὶ ἐπίφθονον, ἀφαίρει ἀπὸ Λυκίνου. ἐπὶ γὰρ πρὸς σὲ αὐτὸ πρᾶγμα τὸ τοιοῦτον. ὃς ἐδὲ ἄλλως ῥᾳδίως πρὸς τοὺς ἐπαίνους, καὶ πρόχειρος ἂν, ἐτύγχανες. ἀλλὰ νῦν ἐκεῖ' ὅπως ἀθρόον πεπόηκας τὸν μεζοχολῶν, ἐπιδιψιλούμενος. καὶ ἐν τῷ τίνος φειδόμενος, ἀπορεῖς τὸ τοῖς ἐπαίνοις ἀνακρίνειν; ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνο αἰσχυνθῇς, εἰ μεζυθμεῖς τὸν λόγον ἤδη ἀλφιδιόμενον. ἐπεὶ δὲ Φειδίαν φασὶν ὕστερον ποιῆσαι, ὑπὸ τῶν ἐξεργάσασθαι τοῖς Ἠλείοις τὸν Δία.

omnia liquidiùs apparent, quæ bene, quæque secus se habent. Ergo hanc, cùm sit homo, Veneri & Iunoni assimilare, quid aliud est quàm Deas ex professo extenuare? siquidem in ejusmodi comparationibus, non tam quod parvum est collatione crescit, quàm quod majus, imminuitur, dum ad id quod humilius est, pertrahitur. Exempli gratia, si duo simul incederent, alter prægrandis, alter pumilio, deinde ipsos adæquare oporteret, ne alter alterum statura superaret, nequaquam breviore semet quantumvis extendente hoc fieret, etiamsi sese in summos pedes maximè erigeret. At si statura pares videri debeant, major ille caput demittet, ac se humiliorem redder. Similiter & in id genus imaginibus, non tam major fit homo, si cum Deo comparetur, quam necesse est imminui Deum, ad id quod est inferius, reflexum. Et siquidem terrestrium penuria, orationem ad cœlestia extenderes, minùs vitio verteretur, quod per impietatem hoc feciſſes. At tu quamvis tam eximias mulierum formas haberes, cum Venere, & Iunone ausus es ipsam comparare, cùm nihil opus esset. Quare hoc nimium atque invidiosum demas Luciane. Neque enim hoc tui est moris, qui ad laudandum alioqui non eras facilis ac promptus. At nunc nescio quo pacto derepente mutatus es, hoc abundè faciens: & qui laudum hactenus fuisti parcissimus, earundem evasisti prodigus. At ne te pudeat jam editam orationem retractare: quandoquidem & à Phidia sic factum fuisse dicunt: quum apud Eleos Iovem construxit.

φύλα γὰρ αὐτὸν καθ' ἑπτὰ θυρῶν, ἡνίκα τὸ τοσοῦτον ἀναπτύξας ἐπιδείκνυσι τὸ ἔργον, ἐπαινέσειν τὰ αἰτιωμένων τι, ἢ ἐπαινούντων. ἡπαξ δ', ὦ μῆ, τῶν ῥᾳθυμίαν, ὡς παχέως. ὁ δ', ὡς ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπον. ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλό τι. εἶτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταὶ αὖθις τὸν Φειδίαν ἐγκλείσασα μόνον ἑαυτὸν, ἐπανορθοῦν, καὶ ῥυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ τοῖς πολίταις δοκοῦν. ὃ γὰρ ἠγνόει μικρὰν εἶναι συμβολὴν δῆμον τοσοῦτον, ἀλλ' ἀεὶ ἀναγκαῖον ὑπάρχειν τὴν πολλὴν πρόνοιαν ὁρᾶν ἑνός, καὶ Φειδίας ἴσως. ταῦτά σοι ἀπ' ἐμαυτοῦ κομίζω, καὶ αὐτὸς ἐθέλω, ἐπαῖρός τι, καὶ φίλος ὤν. Λυ. Πολύστρατε, οἷον ὃν ῥήτορ ἐλελήθεις με. ῥᾴστην γοῦν ἅπαν μακρὰν, καὶ κατηγορίαν τοσαύτην ἐξενήνοχας κοὐδὲν συνεφέμενον, ὥστε μηδεὶς ἐλπίσθω μοι ἀπολογίας ἔτι κεκαλεῖσθαι. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε ἤδη δίκαιον ἐποίησας, καὶ μέλισσα σύ, ἐρήμην καταδικάσας βιβλίῳ, μὴ παρόντων αὐτῷ συνηγόρων. ῥᾴστη δ' οἶμαι τοῦτ' ἦν, καὶ τῶν παροιμιῶν, μόνον ἑστῶτα κρατεῖν. ὥστε δεῖν δυνάμασθαι, εἰ καὶ ἡμεῖς ἁλῶμεν, ἔτι ὕδατος ἡμῖν ἐπιχεῖσθαι, ἔτι ἀπολογίας ἀποδοθείσης. μᾶλλον δὲ τοῦτο πάντων ἀποπυθοῦ, οἱ αὐτοὶ κατήγοροι, καὶ δικασταί. πότερον δὴ οὖν ἐθέλεις, ἀγαπήσας τοῖς ἐγνωσμένοις ἢ συγχέαι ἅπαν, ἢ καὶ τὴν Ἱμεραίου ποιητὴν, παλινῳδίαν τινὰ συγγράφω; ἢ δίκαιά μοι ἐφίσαμέν τινα γενέσθαι τοῦδε δίκλου; Πο. Νὴ Δί' ἄμεινον ἔχοι τι δίκαιον εἰπεῖν. εἰ γὰρ ἀνθυβρίσεις ὡς σὺ φῂς, ἀλλ' οὐ φίλοις ποιήσῃ τοῦτο ἀπολογίαν. ἐγὼ δ', καὶ συνεξεύξομαί σοι ἕτοιμος ἐπὶ

Stabat enim ille post fores, ubi primùm opus expansum ostendit, unde eos qui vel reprehenderent, vel laudarent quippiam exaudiebat. Cæterùm alius nasum, utpote crassiorem, alius faciem, utpote longiorem, alius aliud reprehendebat. Deinde cùm discessissent spectatores, intus inclusus Phidias denuo effigiem corrigebat, & ad vulgi sententiam accommodabat: siquidem populi tam numerosi consilium non leve censebat, imò necesse esse ut plus viderent multi quàm unus, etsi Phidias foret. Hæc ab illa tibi affero, eademque ipse te moneo, qui tui amicus sum & studiosus. *Luc.* Hactenus Polystrate te tantum rhetorem esse ignoraveram. Itaque orationem ita prolixam, accusationem ita gravem adversus meum libellum protulisti, ut mihi nulla spes defensionis ampliùs supersit. Verumenimvero non ex judiciario more feciſtis, in primis verò tu, quum indicta causa librum condemnasti, cui deerat patronus. Facillimum autem illud est, ut opinor, juxta paroemiam, Solum currentem vincere. Itaque nihil mirum, si victi fuimus, neque effusa nobis aqua, neque respondendi facultate concessa. Quin potiùs illud est omnium absurdissimum, quod ipsi & accusatores, & judices eratis. Vtrum ergo vis, sileam decretis acquiescens, an juxta Himeræum illum poëtam, retractationem conscribam? aut mihi copiam facietis provocandi ad aliud judicium? *Pol.* Sanè per Iovem, siquid justi habes quod dicas. Non enim contra adversarios, ut dicis, sed apud amicos defensionem suscipies. Ego verò in hac causa tuis à partibus stare sum paratus. *Luc.*

τ δίκης. Λυ. ἀλλ' ἐκεῖνο ἀναγκαῖον ὦ Πολύστρατε, ὅτι μὴ ἐκείνης παρούσης, ποιήσομαι τὰς λόγους. μακρᾶς γὰρ ἂν ὕστερος ἤμεινον λῦ. νυῖ δ' ἀνάγκη ἀπ' ἐστολῆς ἀπολογήσασθαι. ἀλλ' εἴ μοι τοιοῦτος ἀγχιλιαφόρος γένοιο ὡς αὐτὸν, οἷος παρ' ἐκείνης ὡς με χαίρουσαν, τολμήσω ἀναβίλψαι τ κύδος. Πο. θαῤῥεῖ ὦ Λυκῖνε τοῦτο γε ἴσθι, ὡς ἐ φαῦλόν μοι ὑπερεῖδον ἔχειν τ ἀπολογίας, πειράσομαι δὲ βραχέων εἰπεῖν, ὡς ἂν μᾶλλον μνημονεύσωμι. Λυ. ἐγὼ μὲν πάνυ μὲ ἔδει μοι μακρῶν τῶν λόγων, ὡς ὕπω σφοδρὰν τὴν κατηγορίαν. ὅμως ἐ σὲ ἴσκω ἐπιτιμᾶσθαι τὸν ἀπολογίαν. καὶ παρ' ἐμοῦ τοίνυν τόδε αὐτῇ ἀπαγόρευε. Πο. μηδαμῶς ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' ὥσπερ αὐτῆς ἐκείνης παρούσης λέγω τ λόγον. οὕτ' ἐγὼ μιμήσομαί σε πρὸς αὐτόν. Λυ. σὺν ἐπιθαῤῥεῖ ὕτω σοι δοκεῖ ὦ Πολύστρατε, ἢ μή, πάρεσα, καὶ σοὶ ῥητέον δηλαδὴ ἐκείνα, ἀπόντα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγειλας. ἡμῖν δ' ἤδη τ δευτέρων λόγων ἀνάρχεσθαι. καίτοι, ἐ γὰρ ὀκνήσω πρός σε εἰπεῖν, ὦ πάππου, σὺν οἷσθ' ὅπως φοβερώτερόν μοι τὸ παρεῖναι πεποίηκας. καὶ ὡς ὁρᾷς, ἰδοῦ τ ἤδη, καὶ δέδοικα, καὶ μεγαυχεῖ ἐ ὁρᾷν αὐτὴν οἴομαι, καὶ τὸ παρεῖναι πολλαὶ μοι τὴν παρεῖλε ἀπορίαν. ἄρξομαι δ' ὅμως. ἐ γὰρ οἷον τ ἀναβαλέσθαι, ἤδη παρούσης. Πο. καὶ τὰ Δία πολλαὶ τὴν εὐμένειαν ἐπιφανῆ τῇ φωνῇ. φαιδρὰ γὰρ ὡς ὁρᾷς, καὶ φιλόπρα. θαῤῥῶν λέγε τ λόγον. Λυ. ἐγώ σε ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάλα ὡς φῄς, καὶ πάρα δ' μέτρα ἐπαινέσας, οὐχ ὁρᾷ ὅτι τηλικοῦτον ἐπῄνεσα, ἡλίκον αὐτὴ σὺ σῶν ἐγκώμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξευρίσκοιμι, τὸν πρὸς τὸ θεῖον τιμῶν

Luc. At moleſtum illud Polyſtrate, quòd ea non præſente verba faciam. Id enim longè foret ſatius. Nunc verò mihi juſſo reſpondere neceſſe eſt. Sed ſi talis apud illam internuncius mihi fueris, qualis illius apud me fuiſti, aleam jacere audebo. *Pol.* Quod ad hoc attinet, confide Luciane, fore ut me tuæ defenſionis actorem non malum habeas, ſi paucis dicere coneris, quò faciliùs omnia recorder. *Luc.* Atqui longiſſima oratione mihi opus erat, adverſus accuſationem adeò vehementem; tamen in tui gratiam, defenſionem præſecabo. Itaque hæc illi meo nomine renuncia. *Pol.* Nequaquam Luciane; ſed tanquam illa præſente orationem habeto. Deinde apud ipſam te imitabor. *Luc.* Proinde, quando ita tibi videtur Polyſtrate: illa quidem præſto eſt, eaque dixit videlicet, quæ tu ipſius nomine mihi renunciaſti. Nobis autem exordienda eſt ſecunda oratio. Atqui, non verebor enim tibi dicere quod mihi accidit, neſcio quomodo rem hanc mihi magis metuendam reddidiſti: & ut vides, jam ſudo, & metuo, eamque tantùm non videre puto, quæ res multum me perturbavit. Incipiam tamen; cùm ea jam præſente nulla ſit fugiendi facultas. *Pol.* At, per Jovem, magnam vultu præ ſe fert benevolentiam, viden' ut eſt hilaris, & manſueta. Quare orationem confidenter aggredere. *Luc.* Ego te fœminarum præſtantiſſima, magna immodicaque laude proſequutus, non video factum eſſe ut te tantum laudaverim, quantum ipſa hoc de te encomium protuliſti, dum honorem qui numini tribuitur ma-

ὺ μεγάλῳ πλημμύρᾳ. χεδὸν γὰρ ἁπάντων τῶν μείζονι, ὧν ἤρηκα σοὶ σοῦ. καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ ἐ ταύτῃ σοι προσέχραψα τὴν εἰκόνα, ὑπ' ἀγνοίας με λαθοῦσαν. εἰ γὰρ ἄν ἄλλῃ πρὸ αὐτῆς ἐχρῳάμην. ὥστε τούτῳ γε οὐχ ὅπως ὑπερβάλλεσθαι τὰς ἐπαίνους, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερόν μοι δοκῶ τῆ ἀξίας εἰρηκέναι. σκόπει γοῦν ἡλίκον τῶν παρέλιπον, ὡς παμμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν πρόπου χρηστῶν, καὶ γνώμης ὀρθῆς, ὡς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ ὑπαρέργῳ σέβουσιν, ὅτοι ἐ πρὸς ἀνθρώπους ἄρεσοι ἂν εἶεν. ὥστε εἰ πάντως μεβαπτισμένοι δοκοι τῆ λόγῳ, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐπανορθώσαιμι, ἀφελεῖν μ' οὐκ ἂν τι τολμήσαιμι αὐτῶν, προσθείην ἢ ἐ τῶν, ὡς πνα περιφανῆ τῆ παιτὸς ἔργα, καὶ κοσμοφιλῶ. ἐπ' ἐκείνοις μόνοις ἐ πάνυ πολλοῖ σοι εἰδέναι τὴν χάριν ὁμολογῶ. ἐμοῦ γὰρ ἐπαινέσαντος τὸ μέτριον ἢ σοῦ πρόπου, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερπετὲς, μὴ ἢ τύφου μεστὸν ἐπεποίησό σοι ὁ παρὼν ὄγκος τῆ περιφρονήσεως, σὺ τὰ τοιαῦτα αἰσχυνόμενον ἢ λόγου, ἐπῃνέσω ἢ ἐπαίνου τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ ὠφελεῖσθαι τὰ τοιαῦτα τῆ ἐγκωμίων, ἀλλ' αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μείζω ἢ κῆ σὲ εἶναι λέγειν, μετρίας ἐ δημοτικῆς πνος λαοῖς δεῖγμά ἐστι. πολλοῦ ἀλλ' ὅσῳ πρῆ ἂν πρὸς τὸ ἐπαινεῖσθαι αὐτὸ ὕτω λακεισθῆναι συγχαίνῃς, τοσούτῳ ἀξιωτέραν ὑπερεπαινεῖσθαι ἀποφαίνεις σαυτόν. καὶ χεδὸν εἰς τὸ ἢ Διογένους λόγου τρεπελήλυθέ σοι τὸ πρᾶγμα. ὃς ἐρωτηθεὶς πνὸς ὅπως ἂν τις ἐνδοξος γένοιτο, εἰ δόξης ἔφη καταφρονήσειε. φαίην γὰρ ἂν ἐ αὐτὸς, εἴ τις ἔροιτό με, τίνες εἰσὶ μάλιστα ἐπαίνου ἄξιοι, ὁποσοι ἐπαινέσαι μὴ θέλουσι. ἀλλὰ ταῦτα

gni facis. Istud enim, omnium quæ de te dixi, ferme est maximum. Ac veniam deprecor, quòd etiam hanc imaginem tibi non ascripsi, quæ me per ignorantiam latebat: non enim aliam ante ipsam delineassem. Itaque ista ratione quidem, nedum laudando nimius fui, sed longè inferiora quàm pro dignitate dixisse mihi videor. Igitur considera quantum sit illud quod prætermisi, quàm insigniter magnum ad demonstrationem bonorum morum, & recti judicii: quòd quicunque numen non perfunctoriè colunt, etiam humanis in rebus optimi sint. Quocirca si omnis oratio esset retexenda, & emendandum simulachrum, ex ea nihil auferre auderem, imò & hoc adderem tanquam totius operis caput & verticem. Quo nomine me tibi magnam gratiam debere confiteor. Cùm enim animi tui moderationem laudarim, & quod nihil sublime, nihil fastu plenum tibi indidit præsens rerum amplitudo, tu his in oratione mea reprehensis, laudum veritati fidem attulisti. Nam quòd laudes istiusmodi non præripis, sed earum te pudet, majoresque dicis quàm ut tibi conveniant, modesti & popularis animi est argumentum. At quanto magis erga laudes ita affecto es animo, tantò summis laudibus digniorem te reddis. Eaque res in Diogenis sententiam ferme tibi cecidit. Qui interrogante quopiam quo pacto quis gloriam consequi posset: si gloriam inquit contempserit. Ipse etiam dicerem, siquis me interrogaret, quinam potissimum laude digni sint, quicunque laudari nolunt. At hæc aliena fortè sunt,

μὲ ἴσως ἐξαρκέσει, καὶ πόῤῥω ἔσῃ τοῦ μέλους. ὑπὲρ ἧς δὲ χρὴ ἀπολογήσασθαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι τῇ σὺ Κνίδῳ, καὶ κύπριδι, καὶ Ἥρᾳ, καὶ Ἀθηνᾷ, τὴν μορφὴν ἀναπλάττων, εἴκασα. παῦλά σοι ἔμμετρα εἴδεξε, καὶ ὑπὲρ τὴν πόδα; ὡδὲ αὖτοῖν δὴ τούτοιν ἱρῶ. καίτοι παλαιὸς ὅτος ὁ λόγος, ἀναθύνας εἶναι ποιητὰς, καὶ γραφέας. τοὺς δὲ ἐπαινέτας, καὶ μᾶλλον οἶμαι, εἰ δὲ χαμαὶ, καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροντο. εἰλαθήτω γάρ τι ὁ ἔπαινος. ὁθὴν ἴσον αὐτὸ μέτρον εἰς μέγεθος, ἢ ὑπερχύθῃ τὸ νενομοθετημένον. ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ, ὅπως ὑπερθυμάσεται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸ ἐπαινούμενον. ἐμοὶ μὲν τοιγάρτοι ἐγὼ βαδιοῦμαι, μὴ δὲ σοὶ δόξω ὑπ' ἀπορίας αὐτὸ δρᾶν. οἷόν δέ σε φημὶ τοιούτους ἡμῖν τοὺς ἀφορμὰς τοῦ ἐπαινεῖσθαι τούτων λόγους, ὡς χρὴ τὸ ἐπαινούμενον, καὶ εἰκάσαι, καὶ ὁμοιῶσαι πρὸς χρῆσθαι. καὶ χαλεπὸν οὐ τοῦτο τὸ μέγιστόν ἐστιν εὖ εἰκάσαι. τὸ δὲ οὗ, ὧδε μάλιστα κρίνοιτο. οὐκ ἂν εἴ τις τοῖς ὁμοίοις ὠφελοῦ μᾶλλον, ἢ εἰ ἂν ἐξὸς τὸ ἀπαθέστερον ποιοῖτο τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ἤν τις ἐξὸς τὸ ὑπερίσχυον ὡς οἷόν τε ἐμβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον. οἷον, ἤν τις κύνα ἐπαινῶν, εἴποι ἀλώπεκος μείζω εἶναι αὐτὸν, ἢ ἀλύπρε, ἆρά σοι ὁ τοιοῦτος δοκεῖ ἐπαινεῖν εἰδέναι; σὺν ἂν εἴποις. ἀλλὰ μὴν εἰ λύκου φαίη ἴσον αὐτὸν ὑπάρχειν, ἢ ἔστω μειζόνως τι ἐπῇ νεον. ἀλλὰ πῶς τὸ

sunt, & extra rem. Verùm de quo instituenda mihi defensio, illud est, quod te cum Cnidia, & hortensi Venere, cum Iunone, & Minerva, formam tuam effingendo, comparavi. Ea-ne modum excedere, & pede latiora tibi visa sunt? De his ipsis igitur dicam: quanquam vetus est hoc verbum, rationibus reddendis non esse obnoxios poëtas & pictores: puto etiam laudatores, eoque magis, si humi & gressim, ut nos, at non præter modum ferantur. Laus enim res est libera. Neque modum ullum ad magnitudinem, aut brevitatem, ipsi leges præscripsêre. Sed illud tantùm ex omnibus respicit, quomodo summè admirabitur, & insignem faciet eum quem laudat. At ego viam hanc non ingrediar, ne id inopia consilii facere tibi videar. Illud vero dico, ejusmodi nobis esse laudativarum orationum occasiones, quomodo imaginibus & comparationibus laudatorem uti oporteat. Et ferme in hoc sita est bene effingendi summa. Illud vero rectè effictum, sic potissimum judicabitur, Non si quis cum similibus comparaverit, neque si cum eo quod vilius est composuerit, sed si quod laudatur, ad excellentioris archetypum, quoad fieri potest, extulerit. Exempli gratia, siquis canem laudando, diceret esse vulpe aut fele majorem, nunquid ille laudandi rationem tibi videtur nosse? Non utique dixeris. Sed neque si lupo parem esse diceret, neque sic magnificè laudaret. Sed ubi tandem

1 Ταῦτά σοι ἔμμετρα εἴδεξε] Ταῦτά σοι ἄμετρα εἰδ. Itaque adjungit, καὶ ὑπὲρ τὴν πόδα. Marcil.

2 Καὶ ὑπὲρ τὴν πόδα.] Vide Paræmiogr. *Bourd.*

3 Τοιούτους ἡμῖν τοὺς ἀφορμὰς] Τοιούτους ἡμῖν παροχλίνας τοὺς ἀφορμάς. *Marc.*

ἴδιον ᾖ ἐπαίνου ἀποπλεῖται; ἢ ὁ κύων τῷ λέοντι ἐοικέναι λέγηται ἐμέγεθος, καὶ ἀλκήν. ὡς τὸ Ὠρίωνος κυνὸς ἐπαινῶν ἕρπ ποιητὴς, λεοντοδάμαν αὐτόν. ἔστω γὰρ δὴ κυνὸς σύντελὴς ἔπαινος. καὶ πάλιν εἴ τις Μίλωνα τὸν ἐκ Κρότωνος, ἢ Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινέσαι θέλων, ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον ἕκαστον αὐτῶν γυναικὸς φύσεως, σὺν ἂν οἶδ γελασθῆναι αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἀνοίᾳ τοῦ ἐπαίνου, ὅπως εἰ ἑνὸς ἀνδρὸς ἥλιθιον ἀμείνω εἶναι αὐτὸν, μηδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν ἂν αὐτῷ ἔπαινος. ἀλλὰ πῶς ἐπῄνεσε ποιητὴς δόξαντα τὸν Γλαῦκον; μὴ δὲ Πολυδεύκους βίαν φήσας ἀνατείναντα ἂν αὐτῷ σύαντας τὰς χεῖρας. μηδὲ σιδήρεον Ἀλκμήνης παῖδα. ὁρᾷς οἱοίοις αὐτὸν θεοῖς εἴκασε; μᾶλλον δὲ αὐτῶν σύαντα ἀπέφηνε. καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκτησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀπεικονίσθαι, ὅτι σύαντι μὴ μιώσαντο ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιητὴν, ὡς ἀσεβοῦσι περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ δόξαντα ἀμφω, καὶ ἐπῃνέσατο τοῦ τῶν Ἑλλήνων. ὁ μὲν, ἐπὶ τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος. ὁ δὲ ποιητὴς, ἐπὶ τε τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ἄσματι. μὴ δὴ ἀνυμέσης εἰ ὁ αὐτὸς εἰκάσας βλακόμορφον ὅστις ἦν τῷ ἐπαινῶν ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρου ἐχρησάμην τῷ παραβολῇ, τοῦτο ὑποβαλόντος λόγου. ἐπεὶ δὲ κολακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲ σὺ μισεῖς τοὺς κολακικοὺς, ἐπαινῶ μέν σε, καὶ σὸν ἐχρῆν ἄλλως. ἐθέλω δέ σοι διαφέρειν, καὶ ἐρέσθαι τό, τι ᾖ ἐπαινοῦντος ἔργον, καὶ τῷ ᾖ κόλακος dem quod laudis eſt proprium? abſolvitur? Si canis dicatur magnitudine & robore, leoni eſſe ſimilis, ut Orionis canem laudans poëta, leonis domitorem appellat. Nam hæc utique canis perfecta laus eſt. Rurſus ſiquis Milonem Grotoniaten, aut Glaucum Caryſtium, aut Polydamantem laudare volens, eorum unumquemque muliere robuſtiorem eſſe diceret, nonne deridendum putares ob inſulſam laudationem, ſiquidem etſi eum viro aliquo præſtantiorem dixiſſet, neque hoc ad laudem ſuffeciſſet? At quomodo celebris poëta Glaucum laudavit? non dixit Pollucem manus adverſarias cum ipſo conſeruiſſe: neque ferreum Alcmenæ filium. Vides qualibus Diis ipſum aſſimilarit? quin potiùs ipſis imaginibus expreſſit. Et neque Glaucus indignatus eſt quòd cum inſpectoribus athletarum Diis colatus laudaretur, neque illi ulti ſunt vel Glaucum, vel poëtam, prout in laude impium: ſed ambo celebres, & in honore apud Græcos fuerunt: ille roboris nomine Glaucus: poëta verò & rerum aliarum, in primis verò carminis hujus ratione. Nec verò mireris, ſi & ipſe cùm effigiem fingere vellem: altiori, quod laudanti erat neceſſarium, uſus ſum exemplari, ratione id ſubjiciente. Quandoquidem autem adulationis mentionem feciſti, quòd aſſentatores odiſti, laudo te, nec aliter fieri conveniebat. Sed enim volo tibi laudatoris opus, & adulatoris nimietatem diſcernere, & definire. Ita-

2 Μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῷ εἰκάσαν] Μᾶλλον δὲ καὶ προέπῃσε αὐτῷ εἰκάσαν. *Marc.*

3 Τὸν

ὑπερβολήν. ὁ μὲν δὴ πλάξ, ὅπῃ τὸ χρῆσιμον ἔνεκα τοῦ ἑαυτῷ ἐπαινῶν, ἀλη-θείας δὲ ὀλίγον ποιούμενος τὸν περὶ τοῦτο, ἅπαντα ὑπερεπαινεῖν εἴωθεν. ἐπιψευδόμενος δὲ καὶ προσθεὶς παρ' αὐτὸν πολλά, ὡς μὴ ἂν ἐπαῦσαι δὲ τὸν Θερσίτου διαρραφόμε-νον ἀπεφήνατο Ἀχιλλεύς. καὶ τὸν Νέστορα φάναι τὸν ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαν-τα, τὸν νεώτατον εἶναι. διομόσα-σθαι δ' ἂν δὲ τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυτέρων εἶναι δὲ Μελάμποδος. καὶ τὸν Ἰφέα ὀξύτερον διδεχέναι δὲ Λυγκέως, ἤν δὲ μόνον κερδᾶναί τι ἐλπίσῃ ἐπὶ τῷ ψεύσασθαι. ὁ δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο ἐπαινῶν, οὐχ ὅπως οἱόν τε ψεύσασθαί τι, ἢ ἀφεθείη τὸ μὴ ὃ ὅλως ἀφανίσαι. τὰ δ' ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσει ἀγαθὰ, κἂν μὴ πάνυ μεγάλα ᾖ, ἀθροίζειν, ἐπαύξειν, καὶ μείζω ἀποφαίνειν. καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ὡς τὸν ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κἄφνω ὄντα ἵππον ζῷον, καὶ ἀρεσκόμενον, ὅτι ἄκρον ἐπ' ἀνθρώπων καρ-πὸν ᾖσιν, οὐδὲ κεντεῖται. καὶ πάλιν αὖ ἐπαίνεσιν φάναι ἀλλοπρό-σθον δρόμου ἵππου. καὶ ἐν οἰκίαν ἐπαι-νῶν καλὴν, καὶ ἄριστα κεκοσμημένην, εἴποι ἄν, Ζηνὸς αὐλὴ. ὁ δὲ πλάξ, τοῦτο τὸ ἵππος, κἀν ἐπὶ τὸ συβώτου καλύβης εἴποι, εἰ μόνον τι ἀθρόον δὲ συβώτου λαβεῖν ἐλπίσειεν. ὅπερ Κυνάνθου ὁ Δημητρίου δὲ πολιορ-κητοῦ πλάξ, ἀπάντων αὐτῷ τῶν ἄλλων τὴν κολακείαν κεκτημένων, ἐπεὶ μόνῳ βαρὺς ἐνοχλού-μενον τὸν Δημήτριον, ὅτι ἐμμελῶς ἐχρέμπτετο. εἰ μόνον δὲ τοῦτο ἐπη-

Itaque assentator utpote proprii compendii causa laudans, nulla veritatis ratione habita, omnia supra modum laudanda putat: multa mentiens, deque suo addens, adeò ut Thersiten Achille formosiorem facere, & Nestorem eorum qui ad Ilium militarunt natu minimum dicere non vereatur. Quinetiam jurare ausit Crœsi filium auditus acumine Melampodem antecellere, Iphnea verò visu Lynceum, dummodo lucri aliquid ex mendacio se capturum speret. Porrò laudator, mentiri nolit, aut aliquid ex iis quæ neutiquam insunt, addere: sed quæ bona habet à natura, quamvis non sint admodum magna, per comparationem auget, & majora ostendit. Et dicere ausit, laudando equum, natura levem, ut ea scimus esse animantia, & cursu velocem, Ille per intactæ segetis, vel summa volaret Gramina, nec teneras cursu læsisset aristas. Rursus non dubitaret dicere, Procellipedum cursum equorum. Quinetiam si domum eximiam, & optimè extructam laudet, dixerit. Talis & intus erat magni Iovis aula suprema. At hunc versiculum assentator, etiam de subulci tugurio id diceret, si modò aliquid à subulco acceptu-rum se speraret. Veluti Cynæthus Demetrii illius Poliocetæ assenta-tor, absumptis omnibus assentandi rationibus, Demetrium tussi vexatum laudabat quòd scitè spueret & excrearet. Non solum autem

1 Τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυτερώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος] Atqui Herodotus lib. 1. ὁ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄφωνος. videtur itaque aut alios secutus auctores Lucianus, aut memoria ei vacillavisse. Nam & infrà in Gallo sive somnio, λυπεῖ δὲ, inquit, τὸ μὴ λυδὸν, ὡς κωφὸς ὤν. Neque dixeris hoc Luciani loco reponi posse λαλίστερον. Repugnat enim comparatio cum Melampode. *Mart.*

πέρι αὐτῶν γνώμασμόν ἐστι, τὸ τὰς μὲ κόλακας σὺκ εἶναι, καὶ ψεύσασθαι δὲ χαρίσασθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαινουμένοις, ἐξαίρειν δὲ τὰς ἐπαινέσεις τὰ ὑπάρχοντα περιττῶς, ἀλλὰ κακείνω δὲ σμικρῷ διαλλάττουσιν. ὅπου οἱ μὲ κόλακες, ἐφ' ὅσον οἷόν τε αὐτοῖς, χρῶνται ταῖς ὑπερβολαῖς. οἱ ἐπαινοῦντες δὲ, καὶ σὺν αὐτοῖς πάντες σωφρονοῦσι, καὶ σύντονοι τὸ ὅραν μένουσι. τοῦτό σοι ἐκ πολλῶν ὀλίγα κολακείας, καὶ ἐπαίνων ἀληθοῦς δείγματα, ὡς μὴ πάντας ὑποπτεύῃς τοὺς ἐπαινοῦντας, ἀλλὰ διαφερόντως, καὶ διαμετρῇς τῇ οἰκείᾳ μέτρῳ ἑκάστους. φέρ' οὖν εἰ δοκεῖ, πρόσαγε τοῖς ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις, τοὺς κανόνας ἀμφοτέρους, ὡς μάθῃς εἴ τι τούτῳ εἶτ' ἐκείνῳ ἐοίκασιν. ἐγὼ γὰρ εἰ μέν τινα ἄμορφον ὄντα ἔφην τῷ σὺ Κνίδῳ ἀγάλματι ὁμοῖον εἶναι, καὶ ἦν Κωμῳδὸς κολακικώτερος ὄντως νομιζοίμην. εἰ δὲ τοιαύτην ὑπάρχουσαν, οἵαν πάντες ἴσασιν, ἐκ πολλοῦ διαφέρειν μοι δοκῶ τὸ τόλμημα. τάχα δ' οὖν φαίης, μᾶλλον δ' ἤδη εἴρηκας, ἐπαινεῖν μὲν σοὶ τὸ κόλακος ἐφεῖσθαι. ἀνεπίφθονον μέντοι ποιήσασθαι τὸν ἔπαινον ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ θεᾶς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον ὄντα. ἐγὼ δὲ, ἤδη γάρ με προάγεται τάληθὲς εἰπεῖν, ἐκ θεᾶς γε ἂν βελτίονα εἴκασα, τεχνιτῶν δ' ἀγαθῶν δημιουργήμασι, λίθοις, καὶ χαλκῷ, ἢ ἐλέφαντος ἀπειργασμένοις. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων γεγονότα, σὺκ ἀσεβὲς οἶμαι ἀνθρώποις εἰκάζειν. σὺ δὲ εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὸν Ἀθηναῖον ὑπείληφας, τὸ ὑπὸ Φειδίου πεπλασμένον, ἢ τοῦτο τὸν ὑπὸ Πραξιτέλους Ἀφροδίτην, ὃ ἐποίησε Πραξιτέλης ὁ Κνίδῳ, ἐκ πάνυ πολλῶν ἐτῶν. ἀλλ' ὅρα μὴ ἄσυμφορόν ᾖ, τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν θεῶν διαζέζειν. ὧν τάς τε ἀληθεῖς εἰκόνας

autem hac nota à ſe invicem diſcernuntur ambo, quòd non dubitent aſſentatores mentiri in eorum qui laudantur, gratiam. Laudatores verò dotes quæ inſunt, extollere conantur. Sed hac re etiam non exigua à ſe invicem differunt, quòd aſſentatores, quoad fieri poteſt, Hyperbolis utuntur: laudatores in iis ſibi temperant, & intra terminos manent. En tibi ex multis pauca aſſentationis, & veræ laudis indicia: ne laudatores omnes ſuſpiceris, ſed utrumque diſcernas, & propria menſura metiaris. Age itaque ſi videtur, ea quæ à me dicta ſunt ad utriuſque canonem expende, ut intelligas huic-ne an illi ſint ſimilia. Nam ſi deformem aliquam Cnidio ſimulachro ſimilem dixiſſem, revera præſtigiator, & Cynætho adulantior exiſtimarer. Sed ſi dixi eam, quæ talis eſt, qualem norunt omnes, non admodum longo intervallo diſtabat auſum. At dices fortaſſe, aut potiùs jam dixiſti: pulchritudinem quidem laudare tibi liceat. Sed enim immunem ab invidia laudem tribuere conveniebat: non autem Deabus hominem me comparare. Ego verò, jam enim adducar ut verum eloquar, te ô præſtantiſſima, nequaquam cum Deabus comparavi, ſed cum eximiorum artificum operibus, ex lapide, ære, aut ebore confectis. At quæ ab hominibus ſunt facta, cum hominibus comparare non puto impium, niſi Minervam illud eſſe exiſtimaſti, quod Phidias effinxit, aut cœleſtem Venerem illud, quod non multis abhinc annis Praxiteles Cnidi fecit. At vide ne inquorum imagines veras nulla humana

decorum ſit talia de Diis ſentire:

ἀνεφίκτους εἶναι ἀνθρωπίνῃ μιμήσει ἔργα ὑπολαμβάνω. εἰδὲ ἕ, πρόλεγε γὰρ αὐτοῖς οἰκείοις εἴκασον, οὐκ ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὰ ἐγὼ πρῶτος τούτων ἐπεμβαίνω τὴν ὁδὸν, ἀλλὰ πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ ποιηταί. καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς Ὅμηρος, ὃν ἐκ νεῶν ἀναβιβάσωμεν συναγορεύσοντά μοι. ἢ ἀδίκως μηχανῇ, μὴ ἐχὶ ἐκ αὐτοῦ σοι ἐμοὶ ἀλῶναι. ἐρήσομαι τοίνυν αὐτόν, μᾶλλον δὲ σέ τὸν πατέρα αὐτοῦ, καὶ γὰρ ἀφμνημονεύεις, ἀλλ' ποιεῖσθαι τὰ καθεστῶτα τῶν ἐρασμιωδημάτων αὐτοῦ, τί σοι οἰκεῖον δοκεῖ, ὁπότε τὸν τῆδε ἡ αἰχμαλώτη λέγῃ ἡ Βρισηΐδος, ὅτι χρυσῇ Ἀφροδίτῃ ἐοικέναι, ἐπινεύσῃ τ Πάτροκλον. εἶτα μὴ μικρόν, ὡς ἐχ ἑκόντα εἰ μόνῃ τῇ Ἀφροδίτῃ ἐοικυῖα ἔφη, εἶπε δ' ἄρα φησὶ κλαίουσα γυνὴ οἰκεῖα θεῖσιν. ὁπότε οὖν τοιαῦτα λέγῃ, μισεῖς καὶ κεῖνον, καὶ ἀποῤῥίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθεριάζειν σὺ τῇ ἐπαίνῳ. ἀλλὰ κἂν σὺ μὴ δῷς, ὅμως τοσοῦτος ἐστὶν ὁ δίδωσι, ὥστ' ἔστιν ὃς τις αὐτὸν ἐπὶ τούτῳ ἐτιάσατο, ὡς ὁ μισέλλην τολμήσας αὐτὸ τοῦτο εἰπεῖν, ὡς ὁ τὰ νόθα ἐπισημηνάμενος τῶν ἐπῶν ὁ τῇ Ὀδυσσείᾳ τὸ ὀβελῶν. εἶτα οἰκείως μὲν ἐφοβήθη βάρβαρον γυναῖκα, καὶ ταῦτα, κλαίουσαν τὴν χρυσῆν Ἀφροδίτην εἰκάσαι. ἐγὼ δ', ἵνα μὴ τὸ πολλὸν εἴπω, διότι μὴ ἀνέχῃ ἀκούουσα, οὐκ ἂν Ὀδυσσάλλοιμι εἰκόνα θεῶν γυναικῶν φαιδρὰν, καὶ μειδιῶσαν τὰ πολλά. ὥσπερ θεοῖς ὅμοιον ἄνθρωπον ἔχουσιν ἐπὶ μέτρου Ἀγαμέμνονα, ὅσα ὅσην αὐτὸς φέρει τῶν θεῶν, καὶ ὡς ἐπεμβάσεται τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμετρον. ὡς ὅμοιόν μοι φησι, καὶ κεφαλὴν ἔχειν αὐτὸν εἶναι τοῦ Διὸς, τοῦ Ἄρεϊ δὲ, τὸν ζώνην, στέρνον δὲ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀφορίζων τὸ ἀνθρώπου μέγα σῶμα τοσούτων θεῶν εἰκόνας.

mana induſtria imitatione aſſequi poteſt, ut ſentio. Quod ſi etiam te illis aſſimilaſſem, meum hoc non eſſet: neque primus hanc viam aperui, ſed multi, & eximii poëtæ, cum primis verò Homerus civis tuus, quem mihi patrocinaturum proferam: aut fieri non poteſt, quin mecum vincatur. Quare ipſum interrogabo, aut te potiùs illius loco. Etenim memoriæ mandas, quod præclarè facis, elegantiſſima carminum ejus, quid tibi videtur illud ubi de captiva Briſeide ſic loquitur, aureæ Veneri ſimilis Patroclum lugebat. Deinde paulò pòſt, ac ſi non ſufficeret, ſi ſoli Veneri ſimilis eſſet, addit, Sic itaque eſt mulier lachrymans effata Deabus Conſimilis. Ergo cùm talia dicat, illumne odiſti, & librum projicis, an illi libertatem in laudando permittis? At non deſ, tamen tanta ſæculorum ſeries ipſi conceſſit. Ac nemo inventus eſt qui hujus rei illum arguerit, neque qui Imaginem ejus flagris cædere auſus ſit, neque qui obeliſcis adſcriptis nothos verſus notarit. An licebit illi mulierem barbaram, idque plorantem, aureæ Veneri comparare? Ego verò, ut pulchritudinem taceam, quoniam audire non ſuſtines, Dearum imaginibus non comparaverim mulierem hilarem, & ſæpe ridentem? Quod homines Diis ſimile habent. In laudando autem Agamemnone, vide quantum Diis pepercerit, & quàm accommodatè Imagines deprompſerit, ut illum oculis & capite Iovi ſimilem eſſe dicit, balteo Marti, pectore Neptuno, membratim dividens hominem ad tantorum Deorum imagines collatum.

Rur-

καὶ αὖ πάλιν, βοῶπιν ἀργολοιγὸν Ἄρεϊ φησὶν ὅμοιον εἶναι. καὶ ἄλλον ἄλλῳ. ἀκούσῃ τὸ φρύγα τὸν Πριάμου. καὶ εἰκέλιον, παιδάκοις τὸν Πηλέως. ἀλλὰ ἐπαινέσομαι αὐτὸς ἐπὶ τῇ γνωμικείᾳ τῶν ἐγκωμιαζομένων. ἀκούσεις γὰρ ὅπου αὐτὸν λέγοντος, Ἀρτέμιδι ἐικέλη, ἠὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ. καὶ οἵη δὲ Ἄρτεμις εἶσι κατ' ὄρεος. ὃ μόνον ἂν τὰς ἀνθρώπους αὐτὰς ἀκούσαις ἐοικυίας, ἀλλὰ ἐν τῷ Εὐφόρβου κόμῃ, πῶς χαίτῃσιν ἀπίκασται. καὶ πάλιν, αἵματι δεδευμένῳ. καὶ ὅλως τοσαῦτά ἐστι τὰ τοιαῦτα, ὡς μηδὲν εἶναι τῆς ποιήσεως μέρος, ὃ μὴ ταῖς ἀπὸ τούτων εἰκόσι λελικμήσηται. ὥστε ἢ κἀκεῖνα ἐξαλειφθῆναι, ἢ ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾶν ἐφεῖσθαι. ὅτῳ γὰρ τὸ κατὰ τὰς εἰκόνας, καὶ τὰς ὁμοιώσεις, ἀνεμέσητόν ἐστιν, ὥστε σμικρὸν καὶ τὰς ἀπὸ τούτων ὧδε ἔτι ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τὰς μὲν γὰρ τοῦ Ἥρας ὀφθαλμὰς, τοῖς τῆς βοῶν εἰκάσαι. ἕτερον δέ τις ἰοειδέστερον τὸν Ἀφροδίτην ἔφη. τὸν δὲ ῥοδοδάκτυλον τὴν ἠῶ τις, τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον τῇ Ὁμήρου ποιήσει ἐμπλεκόντων, καίτοι τὸ μὲν ἁπαλὸν τῆς μορφῆς, ἔστι μεταφέρειν, εἰ τις θεᾷ ἐοικέναι λέγηται. ἀλλὰ τὰς ἀπὸ τῶν ἐρώτων αὐτὰς, πόσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν θεῶν, Διονύσιοι, καὶ Ἡφαιστίωνες, καὶ Ζήνωνες, καὶ Ποσειδώνιοι, καὶ Ἑρμεῖοι ἀπωνομασμένοι. λέγω γὰρ τὴν ὑφ' ἡμῶν Εὐαγόραν τὴν Κυπρίων βασιλέως. καὶ ὅμως οὐκ ἠγανάκτησεν ἡ Θεὸς, λιθωθῆναι λίθον αὐτὴν ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀπεργάσασθαι. εἰᾶν γὰρ τὰς Αἰγυπτίας, οἵτινες δεισιδαιμονίᾳ θεοὺς εἶσι πάντων, ὅμως τοῖς θείοις ὀνόμασιν, εἰς πόρρω ἐπιχωμάζειν. ἐγὼ γοῦν τὰ πλεῖστα αὐτῶν, ἐξ ἀρχῆς ἴσμεν. ὥστε εἰ ἀπὸ γε σοῦ τὸ πιστὸν, ψοφοῦσιν ἀπὸ τῶν ἐκείνων ἐκλελειμμένα.

Rursus hunc homicidæ Marti similem esse ait, & alium alii. Deiformem Phrygem illum Priami filium, Deo similem sæpe Achillem. At rursus ad muliebria exempla redeo. Ipsum enim audis dicentem, Dianæ similis, vel aureæ Veneri, Item, qualis Diana it per montem. Nec solùm homines Diis assimilat, sed etiam Euphorbi comam Gratiis assimilavit, idque sanguine imbutam. Denique tam multa sunt id genus, ut nulla poëseos ejus pars non sit divinis Imaginibus exornata. Quocirca aut illa deleantur, aut similia audere nobis liceat. Adeò verò liberum est quod Imaginibus, & similitudinibus illustratur, ut Dearum etiam laudes à rebus inferioribus promere Homerus non dubitarit. Itaque Iunonis oculos bovinis assimilavit: alius quispiam Veneris palpebras violis similes dixit. Ecquis, etiam eorum qui in Homerica poësi minimum sunt versati, roseis digitis Auroram ignorat? Atqui mediocria sunt quæ ad formam pertinent, siquis Deo similis dicatur. Verum quo sunt numero, qui Deorum appellationes imitati sunt, Dionysii, Hephestiones, Zenones, Posidonii, Hermæi agnominati. Latona quoque fuit quædam Euagoræ Cypriorum regis uxor. Nec tamen indignata est Dea, quæ non secus ac Nioben, poterat eam in lapidem convertere. Omitto Ægyptios, qui quamvis mortalium omnium sint superstitiosissimi: divinis tamen nominibus ad satietatem utuntur. Itaque penè omnia è

coelo illis desumpta sunt. Quare nihil est quod ob laudem hanc per-

ἀδικεῖν ἀμφοῖν τὸν ἕτερον. εἰ μέν τι οὖν τῷ συγγράμματι πεπλημμέληται εἰς τὸ θεῖον, σὺ μὲν ἀπόδυτον αὐτὸ, ὡς ἐγὼ οἶμαι τινα νομίζεις ἀκροάσεως ἀξιόλογον εἶναι. ἐμὲ δὲ ἀμυνοῦνται οἱ θεοὶ, ἐπειδὴ καὶ ἐμοῦ τὸ σῶμα, καὶ τὰς ἄλλας ποινὰς ἀμείψαντος. ἀλλ' οὐδὲν, οὐδὲ τὸ ἄριστον φιλοσόφων ἡμιανθρώπους εἰκόνας θεῶν τὸν ἄνθρωπον εἰπόντα εἶναι. πολλὰ δέ τι ἔχω καὶ εἰπεῖν, Πολυστράτου ἕνεκα τούτου παύσομαι, ἵνα μὴ διαμνημονεύσαντι διωθῶ τὰ εἰρημένα. Πο. οὐκ οἶδα εἰ μοι τοῦτο δυνατὸν ἔτι ὦ Λυκῖνε. μακρὰ γὰρ εἴρηταί σοι ἐκ παλαιοῦ, καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ ἐκχυθὲν μέγα. περιφέρομαι δ' ὅμως ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν. καὶ ὡς ὁρᾷς, ἤδη διαστρέφω παρ' αὐτὰ, ἐπισυρόμενος τὰ ὦτα, ὡς μή τι παρεμπέσοι ἄλλο συγχέον τὴν τάξιν αὐτῶν, εἶτά μοι συμβήσεται σμικρὸς τῶν θεατῶν. Λυ. αὐτὰ σοι μελήσει ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἄριστα ἀκούσῃ. ἐγὼ δὲ, ἐπειδὰν ἅπαξ σοι τὸ δῆμος ὁ Ζηνόδοτος, καὶ μὲ ἐκ ποδὸς διώξῃς μου. ὁπόταν δὲ τὰς ψήφους ἀνακηρύττωσι τῶν κριτῶν, τότε ἤδη ἐκ αὐτὸς παρίσομαι, ὀψόμενος ὁποῖόν τι τὸ τέλος ἐκείνου ἔσται.

pertimescas. Nam siquid in Deum hoc libello est peccatum, à culpa es immunis, nisi & in audiendo culpam esse putes. At me ulciscentur Dii, quandoquidem Homerum, aliosque poëtas ante me ulti sunt. At Philosophorum præstantissimum, qui hominem Dei imaginem esse dixit, necdum puniverunt. Quanquam autem multa adhuc habeo tibi dicenda, hujus tamen Polystrati gratia finem faciam, ut dicta recordari possit. *Pol.* Haud scio, Luciane, num id adhuc possim. Nam longa fuit tua oratio, & effusam aquam prætergressa. Eorum tamen conabor meminisse. Et ut vides, hæc ad ipsam obturatis auribus jam deferre propero, nequid interlabatur quod eorum ordinem confundat, deinde mihi à spectatoribus exibilari contingat. *Luc.* Istud sanè tibi curæ erit Polystrate, ut personam optimè agas. Cæterùm ego quandoquidem fabulam tibi semel tradidi, nunc è medio discedam. Postea verò pronunciatis judicum suffragiis, iterum adero, visurus quem finem hoc certamen habiturum sit.

ΤΟΞΑΡΙΣ, Η ΦΙΛΙΑ.

TOXARIS, SIVE AMICITIA.

ARGVMENTVM.

Videtur hoc dialogo Lucianus, amicitiæ dignitatem, atque effectum commendare voluisse, dum Toxarim & Mnesippum introducit, alterum Scytharum, alterum Græcorum, in amicitiis colendis fidem, prædicantem, utrumque autem pro patria sua, contendentem, connumeratis aliquot sua ætatis hominum exemplis, qui mutua

mutua inter ſe amicitia devincti, extrema etiam pericula interim alii pro aliis obiére. Occaſio contentionis à ſolemni ſacrificio & cultu Pyladis & Oreſtis, quibus illos Scytha venerantur, ſumpta eſt, altero videlicet mirante, & cauſſam ſciſcitante, ob quam homines externos, & etiam hoſtes ſuos, divinis honoribus Scytha proſequerentur, altero autem, fidem & amicitiam illorum exponente, ob quam tantos honores proſequuti eſſent. Neque enim quicquam ſanctius, aut religioſius à Scythis obſervari, & cuſtodiri, quàm amicitiam, eáque magis illos jactare ſeſe, quàm ullis aliis operibus ac rebus. Interim tamen & illa memorabilia ſunt, quæ de ritu jungendi fœderis & amicitiæ, cujus etiam Herodotus meminit in Melpomene, & de conſuetudine contrahendi auxilia atque exercitus obiter addit.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ.

Τί φὴς ὦ Τόξαρι, ἦτε Ὀρέστῃ, καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεὸς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς; Το. ἡγούμεθα ὦ Μνήσιππε, ἡγούμεθα, καὶ μὲν θεοὺς γε οὐ οἰόμεθα εἶναι, ἀλλὰ ἄνδρας ἀγαθούς. Μνη. νόμῳ δὲ ὑμῖν ἐστὶν ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἀποθανοῦσιν θύειν, ὥσπερ θεοῖς; Το. οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑορτὰς, καὶ πανηγύρεσι πομπῇ αὐτούς. Μνη. τί δηρώμεθα παρ' αὐτῶν; οὐ γὰρ δὴ ἐπ' ὠφελείᾳ θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε ὄσιν. Το. οὐ χεῖρον μὲν ἴσως, εἰ δὲ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμενεῖς εἶεν. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ ἐοικὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων. καὶ πομπῇ ἀποδεκνύντες. ἡγούμεθα γὰρ ὅσους ἂν ἡμῖν ποιῶσι ὁμοίους αὐτοῖς εὐδαίμονας. Μνη. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὀρθῶς γινώσκετε. Ὀρέστην δὲ, καὶ Πυλάδην, τίνα μάλιστα θαυμάσαντες, ἰσοθέους

MNESIPPVS.

Quid ais Toxari? ſacrificatis Oreſti, & Pyladi [1] vos Scythæ, Deoſque eſſe illos creditis? *Tox.* Sacrificamus Mneſippe, ſacrificamus inquam: haud tamen eſſe Deos arbitrati, ſed viros bonos. *Mne.* An verò mos apud vos, etiam bonis viris vita functis ſacra facere perinde ac Diis? *Tox.* Non iſtuc modò, verùm illos feſtis diebus & celebritatibus honoramus. *Mne.* Quid ab illis captantes? non enim illis, mortui cùm ſint, ad captandam benevolentiam ſacra facitis. *Tox.* Nihil obſit forte, ſi mortuos quoque benevolos habeamus. Quinetiam exiſtimamus nos rem iis, quæ in vita ſunt, magis conducibilem eſſe facturos, ſi præſtantium virorum memoriam celebremus. Et defunctos honore proſequimur: ſiquidem hac ratione futurum arbitramur, ut multi apud nos illorum ſimiles evadere cupiant. *Mne.* Hæc quidem rectè judicatis. At Oreſtem, & Pyladem quo nomine potiſſimùm ſuſpexiſtis, ut Diis eos æquaveritis,

1 *Vos Scytha.*] Qui oram inter Tanaim & Phaſim accolunt, nunc Cercaſſi dicti, eos nonnulli Ziccos eſſe volunt. *Cogn.*

ἐποιήσασθε, καὶ ταῦτα, ἐπὶ λυσᾶς ὑμῖν ὄντας; ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίους; ἅμα, ἐπὶ σφᾶς ναυαγίᾳ προπεσόντας, οἱ τότε Σκύθαι συλλαβόντες, ἀπῆγον, ὡς τῇ Ἀρτέμιδι καταθύσοντες, ἐπιχωρίοις τοῖς δεσμοφύλαξι. καὶ τὰ ῥηθέντα ἐπιπρατήσαντες, τὸν τε βασιλέα κτείνασι, καὶ τὴν ἱέρειαν ἁρπαλεῦσαι. ἀλλὰ καὶ τὴν Ἄρτεμιν αὐτὴν ἀποσυλήσαντες, ὥρμουν ἀποπλέοντες, κοινὸν λάσαντες ἅπαντι νόμον. ὥστε εἰ μὴ ταῦτα τιμᾶτε τοὺς ἄνδρας, οὐκ ἂν φλαύοιτε πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐξερευνήσαντες. καὶ τοῦτο δὲν αὐτοῖ ἤδη ἔσται τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῖν πολλοὺς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας, καὶ Πυλάδας καθείρειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε πέρασε ἂν ἄτιμοι ἀπόβοιες αὐτοὶ, καὶ ἄθεοι γένοισθε, τὰ ἄλλα λοιπὸν θεῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ὀμνύντων καὶ χόρους ἀποξενωμένων. εἰ δ' οἴεσθε ἀντὶ τῶν θεῶν ἀπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἥκοντας ἀνδρας σεβεσθαι τε καὶ ἱεροσύλους ὑμῶν ὄντας, δύσπειθῶς ἔσεσθε. εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τῶν Ὀρέστου, καὶ Πυλάδου πρᾶτε, ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο ὦ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσατο, ἀντ' ὅτου πάλαι ἂν θεοὺς εἶναι διαμαρτυράμενοι αὐτὸς, νῦν τὸ ἐμπαλιν δύσαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νενομίκατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγα δεῖν τότε βουθύοις, ἱερεῖα νῦν σφάττετε. γέλοια γὰρ ἂν ταῦτα δόξειε, καὶ ἀπειναντία τοῖς πάλαι. Τοῦτο καὶ ταῦτα μὲν ὦ Μνήσιππε, γενναῖα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἃ κατέλεξας. τὸ γὰρ δύο ὄντας, ὅτι μέγα τέλεσμα τολμῆσαι, καὶ τοῦτον ἀπὸ τοιούτου ἀπορρῶσαι, ἐκπλῆσαι εἰς τὸ πόντου, ἀπίστου ἔτι τοῖς Ἕλλησιν ὄντα, πολὺ μᾶλλον

veritis, idque cùm vobis essent hospites, aut quod maximum est, hostes? Qui quidem, cùm ipsos naufragio dejectos, illius temporis Scythæ comprehendissent, & abducerent ut Dianæ immolarentur: adorti carceris custodes, oppressisque excubiis, & regem trucidarunt, & assumpta sacerdote, quin ipsa quoque Diana sublata, in navi abiverunt, irrisa communi Scytharum lege. Quare si ob istiusmodi facinora viros istos in honore haberis: facilè assecuti fueritis, ut multos illorum similes reddatis. Iamque ipsi ab hoc die usque ad prisca illa respicite, num vobis expedierit multos Orestes ac Pylades in Scythiam appellere. Nam mihi quidem isto pacto religionis & Deorum expertes mox fore videmini, Diis reliquis eodem modo è vestra regione in alienam delatis. Postea, opinor Deorum ommium vice, viros qui eos eductum venerint, divinitate donabitis, & qui sacrilegi in vos fuerint, iis tanquam Diis sacrificabitis. Quod si nequaquam horum gratia, Orestem ac Pyladem colitis, sed aliud quippiam; ô Toxari, in vos beneficii contulerunt: qua gratia, quanquam olim non judicastis ipsos esse Deos, nunc contra sacrificantes ipsis, Deos esse decrevistis: & iis quæ tunc propemodum victimæ fuerant, nunc victimas offertis? Enimvero ridicula videantur ista, cumque his quæ quondam statueratis, pugnantia. *Tox.* Et ista, quidem, Mnesippe, generosa sunt virorum illorum facinora, quæ commemorasti: quòd duo cum essent, tam ingens ausum sint ausi, tamque procul à sua patria profecti, in Pontum navigarint, Græcis ad id usque temporis intactum, nisi

τὸ ἐπὶ τὸ Ἀργοῦς ἐς τὴν Κολχίδα στρατεύσαντων, μὴ καταπλαγῆτε, μήτε τὰς μύθους τὰς οὐαὶτὸ, μήτε τὴν ὠφοσηγορίαν καταδείσητε, ὅτι ἀξενος ἐκαλεῖτο, οἷα οἰμαι ἀρχὴν ἐθνῶν βαρβαρικῶν, καὶ ἐπειδὴ ἐκόλασαν, ὅτως ἀνδρείως χρήσεται τῷ πράγματι, καὶ μὴ ἀγαπήσαι εἰ ἀσφαλέστερον μόνον, ἀλλὰ τιμωρησάμενος τὸ βασιλέα τὸ ὑποίησε, καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀναλαβόντας, ἀπαπλοῦσαι, πῶς πεῦσε ὁ ξεύμενος, καὶ θείας πολὺς τιμῆς ἄξια ἀπὸ πάντων, ὁπόσοι ἀριστῶν ἐπαινοῦσιν, ἀπερ ἡμεῖς τούτοις ἡμεῖς Ὀρέστῃ, καὶ Πυλάδῃ σιδέντες, ἥρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα. Μνη. λέγεις ἀνδρὸς ἄ, τι σεμνὸν, καὶ θεῖον ἄλλο ἐξευρήσοντες. ἐπὶ ὅσον σὺν τῷ πλῷ, καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλὰς ἂν σοι θεοτέρας σκέψεων ἀποδείξαμι τὰς ἐμπόρας. καὶ μάλιστα τὰς Φοίνικας αὐτῶν. οὐκ ἐς τὸ πόντον, οὐδὲ ἄχρι τῆς Μαιώτιδος, καὶ ὁ Βοσπόρου μόνον ἐπιπλέοντας, ἀλλὰ πάντα χῆ τὴν Ἑλληνικῆς, καὶ βαρβαρικῆς πελάτης πεπλησμένους. ἄπασαν γὰρ ὑπὸ ἀκτὴν, καὶ πάντα αἰγιαλοὺς εἰπεῖν, διερωτησάμενοι καθ' ἕκαστον ἕτος, ἀψὶ δὲ μεθορμοῦσι, εἰς τὴν αὐτῶν ἐπανίασιν. ὡς κῆ τὸ αὐτὸν λόγον, ἡδὺς νομίζει. καὶ σὺ, καπήλης, καὶ παιγνιοπώλης, εἰ τύχοι, τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ὄντας. Το. ἄκυε δὴ ὦ θαυμάσιε, καὶ σκόπει, καθ' ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι; ὑγνωμονέστεροι ὑμῶν ὧδε τὸ ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἴτε σὺν Ἀργοῦ, καὶ Μυκήναις, εἴτε σὺν Ἀθήναις ἐστὶν ἰδεῖν Ὀρέστην, καὶ Πυλάδην. παρ' ἡμῖν δ', καὶ νεὼς ἀποδέδεικται αὐτοῖς ἀμφοτέροις, ὥσπερ κοινὸς ἥρωσι μεμφοῖς γε ὄσι. καὶ θυσίαι τελοῦνται,

solis his qui Argo in Colchidem trajecerunt exercitum: nihil expavefacti, neque fabulas quæ de illo feruntur, neque appellationem veriti, quòd inhospitum vocaretur, videlicet, opinor, quòd feræ undique gentes accolerent: deinde cùm jam capti essent, adeò strenuè se gesserint, nec sat habuerint, si tantùm incolumes evaderent: nisi & à rege contumeliam acceptam ulti, & Diana sublata abnavigassent. Quid? annon hæc admiranda, & digna quæ divino quodam honore excipiantur in omnibus qui virtutem laudant? Sed nos hæc in Oreste & Pylade non spectantes, pro Heroibus illos habemus. *Mne.* Dicito jam quidnam aliud splendidum ac divinum patrarint. Nam quantum ad navigationem, & peregrinationem attinet, multos istis diviniores ostendero negociatores: atque inter hos potissimùm Phœnices, qui non in Pontum, neque ad Mæotidem usque, aut Bosphorum tantùm enavigant, verùm quaqua versus, Græcum ac Barbarum mare permetiuntur. Hi siquidem omnem oram, & omne littus, ut ita dixerim, quotannis scrutati, extremo tandem autumno in suam patriam revertuntur: quos ad eandem rationem pro Diis habeto, idque quanquam illorum multi fortè sunt caupones, & callamentarii. *Tox.* Audi nunc, & considera, vir admirande, quanto nos qui barbari sumus: rectiùs vobis de bonis viris sentiamus. Siquidem in Argo, & Mycenis, ne sepulchrum quidem ullum insigne videre est Orestis ac Pyladis: apud nos verò & templum ostenditur simul utrique sacrum, ita ut par erat amicis, & hostiæ offeruntur, reliquusque omnis

πᾶσι ἡ ἄλλη τιμὴ ἄπασα. καλύπτ τὸ ἀδὲν, ὅτι ξένοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύθαι, ἀγαθοὶ κεκρίσθω. ἐ γὰρ ἐξετάζομεν ὁπόσοι οἱ καλοὶ, καὶ ἀγαθοί εἰσιν, ἀλλὰ φονεύομεν, εἰ μὴ φίλοι ὄντες ἀγαθὰ εἰργάσαντο. ἐπαινοῦντες δὲ ἃ ἔπραξαν, οἰκείως αὐτοὺς λαμβάνομεν τῶν ἔργων ποιούμεθα. ὃ δὴ μάλιστα καταπλαγῆτε τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἐπαινοῦμεν, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν φίλοι ὄντες δὴ ἄριστοι ἁπάντων ταχθῆναι, καὶ τοῖς ἄλλοις, νομοθετῆσαι καθεστῶσαν, ὡς χρὴ τοῖς φίλοις ἁπάσης τύχης κοινωνεῖν. καὶ τόδε Σκυθῶν τὸ ἀρίστων θεσπίσιον. καὶ ἅ γε μετ' ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἐπαθον ἀναγράψαντες οἱ τότε γονεῖς ἡμῶν ἐπὶ στήλης χαλκῆς, ἀνέθεσαν εἰς τὸ Ὀρέστειον, καὶ νόμον ἐποιήσαντο, τοῦτον τοῦτο μάθημα, καὶ παίδευμα τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις εἶναι τῷ στήλῃ τούτῳ, καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς γεγραμμένα ἀμνημονεῦσαι. διὸ τὸν γοῦν τέκνωμα ἕκαστον αὐτῶν ἐπιλάθοιτο τοῦ πατρὸς, ἢ τὰς Ὀρέστου, καὶ Πυλάδου πράξεις ἀγνοήσειεν. ἀλλὰ καὶ σὺ τοῦτο βούλου καὶ νεὼ τὰ αὐτὰ, ὁπόσα ἡ στήλη δηλοῖ, γραφῆς ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰκασμένα δείκνυται, τοῖον Ὀρέστης ἄγει τὸν φίλον. εἶτα σὺν τοῖς κρημνοῖς ἀμφαρεῖσα αὐτῶν τὴν νεὼς, [1] σωσιλημμένῳ, καὶ πρὸς τῷ θυσίαν παρεσκευασμένῳ. καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἤδη καθέζεται αὐτῶν. καταντικρὺ δ' ἐπὶ ἑτέρου τοίχου, ἤδη ἐνδεδυκὼς τὰ δεσμὰ γέγραπται, καὶ φονεύων τὸν Θόαντα, καὶ πολλοὺς ἄλλους τῶν Σκυθῶν. καὶ τέλος, ἀποπαλίοντες, ἔχοντες τὴν Ἰφιγένειαν, καὶ τὸν θεόν. οἱ Σκύθαι δ', ἄλ-

omnis honos. Porrò quòd hoſpites erant, non Scythæ, nihil obſtat quominus viri boni judicentur. Neque enim inquirimus cujates ſint viri honeſti ac probi, neque invidemus, ſi quanquam amici non ſunt, res egregias geſſerunt: quin magis ea quæ patrarunt, probantes, illos ab ipſis factis noſtrates ducimus. Quod autem potiſſimùm ſtupentes in illis viris efferimus, illud eſt, quod hi nobis viſi ſunt amici inter ſe omnium longè optimi extitiſſe, atque aliis ceu legem ſtatuiſſe, quemadmodum oportet amicos omnem inter ſe communicare fortunam: & promeruiſſe ut à præſtantiſſimis Scytharum colerentur. Itaque quæcunque alter cum altero, vel alter pro altero tulit, ea majores noſtri deſcripta in ærea columna Oreſtis in templo repoſuerunt, legemque tulerunt, ut ea columna ſuis liberis prima eſſet inſtitutio & diſciplina, & quæ in illa eſſent adſcripta recordarentur. Itaque patris quiſque ſui nomen citius oblivíſceretur, quàm res geſtas Oreſtis ac Pyladis ignoraret. Quin & in ambitu templi, quæcunque in columna notantur, eadem priſcorum picturis adumbrata viſuntur: Nempe Oreſtes una cum amico navigans, deinde fracta inter abruptas cautes ipſorum nave comprehenſus, & ad victimam adornatus. Iamque Iphigenia initiat eos. Ex adverſo verò in altero pariete, idem jam vinculis exutus depictus eſt, ac Thoantem occidens, multoſque ex Scythis alios: poſtremò ſolventes, & Iphigeniam ac Deam habentes. Porrò Scythæ fruſtra ſcapham ado-

1 Σωσιλημμένῳ, καὶ πρὸς τῷ θυσίαν παρεσκευασμένῳ] Σωσιλημμένους, κ. φρ. τ. θυ. παρεσκευασμένους. *Marc.*

λως ἐπιλαμβάνονται τῶν σκάφους ἤδη πλέοντος, ἐκκρεμαννύμενοι τῆς πηδαλίου, καὶ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι. εἶτ' οὐδὲν ἀνύσαντες, οἱ μὲν αὐτῶν, τραυματίαι. εἰ δ', καὶ δεῖ τάτε, ἀποτρέχονται πρὸς τὸν γλῶ, ἵνα δὴ καλλίστη ἴδοι τις ἂν ὁπόσην ὑπὲρ ἀλλήλων εὔνοιαν ἐπεδείκνυτο ὁ τῆ χρῶς τὰς Σκύθας συμπλοκῆ. ἐπιπίπτει γὰρ ὁ γραφεὺς ἑκατέροις, ἀμελήσαντι τῆς τοῦ καθ' ἑαυτὸν πολεμίου, ἀμυνομένους τὰς ἐπιφερομένας βαπέσι, καὶ τῷ ἑκείνοις ἀπαντᾶν, πειρώμενον τοῖς τοξεύμασι, καὶ πρὸ αὐτοῦ τιθέμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν φίλον, καὶ τὸν ἐπ' ἐκείνον φερομένου πλῆγμα τῷ σώματι. τὸν δὲ τοσοῦτον εὔνοιαν αὐτῶν, καὶ τὸν ἐν τοῖς δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστὸν, καὶ φιλέτιμον, καὶ τὸ ἀληθές, καὶ βέβαιον τῶν πρὸς ἀλλήλους ἔρωτα, κἂν ἀνθρώπινα ταῦτα ἀγνοήσειν εἶναι, ἀλλά τινα γνώμης βέλτιον, ἢ καθ' ἡμᾶς πολλοὺς τούτους ἀνθρώπους. οἱ μέχρι μὲν καθ' ὕδρην ὁ πλοῦς ἐστι, τοῖς φίλοις ἀγανακτοῦσιν, εἰ μὴ ἐπίσης κοινωνήσουσι τῶν ἡδέων. εἰ δέ τι μικρὸν ἀνίσανδύσειεν αὐτοῖς, οἰζόντες, μόνοις τοῖς κινδύνοις λείπονται. καὶ γὰρ οὕτω τὸ πρὸς ὄψιν εἰδῆς, οὐδὲν Σκύθαι φιλίας μεῖζον οἴονται εἶναι. οὐδ' ἔστιν ἐφ' ὅτῳ ἄν τις σκύθης μᾶλλον σεμνύναιτο, ἢ ἐπὶ τῷ συμπεπωκέναι φίλῳ ἀνδρὶ, καὶ κοινωνῆσαι τῶν δεινῶν, ὥσπερ οὐδὲν ὄντος μεῖζον παρ' ἡμῖν, τοῦ καθεστῶτος φιλίας χαρακτῆρος δεκεῖν. Ἀφ' ὧν Ὀρέστην, καὶ Πυλάδην τιμῶμεν, ἀρίστους γνωμένους τὰ Σκυθῶν ἀγαθὰ, καὶ οὐ φιλίᾳ διενεγκόντας. ὃ μόνον ἡμεῖς ἁπάντων θαυμάζομεν. καὶ τοῦτο μὲν ἐπὶ τούτοις αὐτῶν εἰρήμεθα, κορυφὰς καλέσαι.

adoriuntur jam navigantem, hærentes gubernaculis ac conscendere conantes. Deinde re nequiquam tentata, alii quidem ex iis saucii, alii verò ejus rei metu compulsi, natatu semet in solum recipiunt, ubi vel maximè liceat perspicere, quantam in conflictu cum Scythis alter in alterum benevolentiam præstiterit. Fecit enim pictor utrumque de suis hostibus securum, sed propellentem eos qui in alterum feruntur, & ante illum jaculis occurrere conantem, ac pro nihilo ducentem si intereat ipse, modò amicum servet, vel suo ipsius corpore in illum intentos ictus præripiens. Jam verò tantam illorum benevolentiam, atque in rebus tristibus communionem, fidem, humanitatem, veritatem: denique alterius in alterum amoris constantiam, hæc haudquaquam humana putavimus esse, verùm animi cujusdam præstantioris, quàm pro hominum vulgo: qui donec secundis ventis navigatur, amicis indignantur, nisi ex æquo participes fiant rerum lætarum: quod si vel paululum iis reflare venti cœperint, aufugiunt solos in periculis deferentes. Enimvero & illud noveris, nihil amicitia melius arbitrantur Scythæ, nec ulla re magis gloriatur Scytha, quàm adjuvandis amicis, & communicandis rebus acerbis: quemadmodum neque probrum apud nos majus ullum, quam amicitiæ proditorem videri. Has ob res Orestem & Pyladem veneramur, quòd præstantissimi extiterint in Scytharum virtutibus; atque in amicitia præcellentes: quod nos primum omnium admiramur. Appellationem quoque ex his illorum factis imposuimus, ut Coraci vocen-

τοῦτο δ' ἐστὶν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ, ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγοι, φίλιοι δαίμονες. Μνη. ὦ Τόξαρι, μόνοι ἄρα τοξεύειν ἀγαθοὶ ἦσαν Σκύθαι, καὶ τὰ πολεμικὰ τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀλλὰ καὶ ἐμοὶ εἰπεῖν, ἁπάντων πιθανώτατοι. ἐμοὶ γοῦν πάνυ ἄλλως μεγαύχουν, ἤδη δὲ καὶ τοῦτο δίκαια ποιεῖν δοκεῖτε, ὅτι Ὀρέστου καὶ Πυλάδου ἐκτετικάσιν. ἐλελήθεις δέ με ὦ ξύναιε, καὶ χαρᾶς ἀγαθὸς ὤν. πάνυ γοῦν σαφῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τοὺς ἐν τῷ ἱερατείῳ εἰκόνας, καὶ τὴν μάχην τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων τραύματα. πάλαι ἀλλ' οὐκ οἰόμην ἐν ὅτῳ ποτὲ τοσοῦτόν ἐσμεν εἶναι φίλοι σὺ Σκύθαις. ἆρα γὰρ ξένους, καὶ ἀγελεῖς ὄντας αὐτοὺς, ἔχθρᾳ μὲν ἀεὶ σωθῆναι, καὶ ὀργῇ, καὶ θυμῷ, φιλίαν δ', μὴ δ' ὅπως τοὺς οἰκειοτάτους ἐπαναιρεῖσθαι, πεπρωμένον τοῖς τε ἄλλοις, ἃ τοῖς αὐτῶν ἀκούομεν, καὶ ὅτι καταθύσαι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας. Το. εἰ μὲν οὖν τἄλλα ἡμεῖς τῶν Ἑλλήνων, καὶ δικαιότεροι τὰ περὶ τοὺς θεοὺς ἐσμεν, καὶ ὁσιώτεροι ἐσμὲν, οὐκ ἂν σοὶ τοῦ παρόντος φιλολογήσαιμι πρὸς σέ. ὅτι δ' οἱ φίλοι Σκύθαι πολὺ πιστότεροι τῶν Ἑλλήνων φίλοι εἰσὶ, καὶ ὅτι φιλίας λόγον τελεῖον παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν, ῥᾴδιον ἐπιδεῖξαι. καὶ πρὸς θεῶν τῶν Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθηδόνα μοι ἀκούσῃς, ὡς εἰπών τι, ὃν προσῆκον ἦκα, πολλὰ ἤδη χρόνον ὑμῖν συγχινήσαντι. ὑμεῖς γάρ μοι δοκεῖτε τοὺς μὲν περὶ φιλίας λόγους, ἄμεινον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνασθαι. τὰ ἔργα δ' αὐτῆς, καὶ μόνον οὐ καθ' ἡμέραν τὸν λόγον ἐπιμελεῖσθαι, ἀλλ' ὑπάρχειν ὑμῖν ἐπαινέσαι τι αὐτὴν, καὶ δεῖξαι ἡλίκον ἀγαθόν ἐστιν. σὺ δ' ἡνίκα τάχιστα θορυβεῖτε τοὺς λόγους, θραπεύσεται

centur. Quod quidem noſtra in lingua perinde ſonat, ac ſiquis dicat, Dii amicitiæ præſides. *Mne.* Profectò Toxari, non arcu modò valuerunt Scythæ, belliciſque in rebus cæteris antecelluerunt: ſed etiam ad dicendum & perſuadendum aptiſſimi omnium fuerunt: unde mihi cùm dudum ſecus videretur, nunc eidem meritò feciſſe videmini, qui ſic Oreſtem ac Pyladem in Deorum numerum retuleritis. Neſciebam & illud, vir optime, quòd pictor quoque bonus eſſes: qui admodum evidenter oſtendiſti nobis, quæ ſunt in Oreſtis templo, picturas, pugnamque virorum, alterique pro altero ſuſcepta vulnera. Atqui non putabam olim apud Scythas, tanto ſtudio cultam fuiſſe amicitiam: ſed ipſos ut pote peregrinos, agreſtes, odio perpetuo, ira, & excandeſcentia committi, amicitiam verò ne in familiariſſimos quidem exercere, idque conjiciens, cum ex aliis quæ de illis audivimus, tum ex hoc quòd patres vita functos devorant. *Tox.* An nos Græcis cùm aliis in rebus, tum in cultu parentum juſtiores & ſanctiores ſimus, in præſentia rum haudquaquam contenderim tecum. Verùm amicos noſtrates Græcis amicis longè eſſe fideliores, & majorem apud nos, quàm apud vos amicitiæ rationem haberi, facile fuerit docere. Ac per Deos Græcorum, ne tibi ſit moleſtum audire, ſi quæ perſpexi, dixero, multum jam temporis apud vos verſatus. Vos enim mihi videmini præclariùs cæteris de amicitia verba facere poſſe: vim verò factaque illius, adeò non ſolùm pro ſermonum dignitate non exercere, ut ſat vobis ſit prædicare eam, & quantum ſit bonum, oſtendere. At in uſu, deficientes à

σὺκ οἶδ' ὅπως ἐν μέσῳ τ ἔργων. καὶ ὁπόταν ὑμῖν οἱ τραγῳδοὶ τὰς τοιαύτας φιλίας ἐπὶ τῶν σκηνῶν ἀναβιβάσαντες δεικνύωσιν, ἐπαινεῖτε, καὶ ἐπικροτεῖτε. καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων οἱ πολλοί. καὶ ἐπιδακρύετε. αὐτοὶ δ', εἰδὲν ἄξιον ἐπαίνου ὑπὲρ τ φίλων παρέχοντες τολμῶτε. ἀλλ' ἴω πῦ φίλῳ δυηθεὶς τύχῃ, αὐτίκα μάλα, ὥσπερ τὰ ὀνείρατα οἰχήσεται ὑμῖν ἐκποδὼν λαπτάμενα αἱ πολλαὶ ἐκεῖναι τραγῳδίαι, τοῖς κενοῖς τούτοις, καὶ κωφοῖς προσωπείοις ἐοικόσας ὑμᾶς ἀπολιπόσας. ἃ δὴ ῥηθέντα τὸ τρῶτον, καὶ παμμέλαθες κεχηνότα, εὐθὺ τὸ σμικρότατον φθέγξεται. ἡμεῖς δ' ἔμπαλιν, ὅσων γὰρ δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ φιλίας λόγοις, τοσούτων ἐν τοῖς ἔργοις αὖτοῖς πλεονεκτοῦμεν. εἴγ' οὖν δοκεῖ, ὅτω νῶν ποιῶμεν. τοὺς μὲν παλαιοὺς φίλους, αἱρεμεῖν ἐάσωμεν, εἴ τινας ἢ ἡμεῖς, ἢ ὑμεῖς τ πάλαι κεκλεύθειν ἔχομεν. ἐπὶ κεφ' γε τοῦτο, πλειονεκτοῖτ' ἂν, πολλοὺς, καὶ ἀξιοπίστους μάρτυρας τοὺς ποιητὰς παρεχόμενοι, τὸν Ἀχιλλέως, καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὸν Θησέως, καὶ Πειρίθου, καὶ τὸν ἄλλων ἐπαινέται, οὐ κακλίστοις ἔπεσι, καὶ μέτροις βαυκολοδωλοις. ὀλίγους δ' τινας τῶν χειρόσσομένοι τ κατ' ἡμᾶς αὐτοὺς, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν διηγησόμενοι. ἐγὼ μὲ, τὰ σκυθικά. σὺ δ', τὰ ἑλληνικά. καὶ ὁπότερος ἂν σὺ τούτοις κρατῇ, καὶ αἱμείνους παρέχηται τοὺς φίλους, αὐτὸς τε νενικηκὼς ἔσῃ, καὶ τὸν αὐτὸν ἀνακηρύξῃ, κἀλλίστου ἀγῶνα, καὶ σιμνόταθον ἀγωνισάμενον. ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττῆσθαι, ἀποτμηθῆναι τὸν δεξιὸν, ὅπερ τ σκυθικῆς ἐπιτιμίου ἐστὶν, ἢ χείρων ἄλλου τ φιλίαν κεκρίσθαι. καὶ ταῦτα,

sermonibus, nescio quomodo è medio opere aufugitis. Cæterùm quum Tragœdi in scenam progressi, istiusmodi amicitias vobis repræsentant, approbatis, applauditis, illisque pro se mutuo periclitantibus illachrymamini plerique: ipsi verò nihil dignum laude pro amicis præstare audetis. Quin si egeat amicus re aliqua protinus ut insomnia, procul avolantes evanescunt multæ illæ tragœdiæ, vosque similes relinquunt inanibus istis, ac mutis personis, quæ diducto rictu, atque immane hiantes, ne minimum quidem loquuntur. At nos è diverso, quo sumus in dicendo de amicitia posteriores, hoc in ea præstanda præcedimus. Itaque si videtur, nunc ita faciamus: priscos illos amicos silentio prætereamus, siquos vel nos, vel vos, ex his qui olim fuerunt, recensere valemus, postquam ista quidem parte superaveritis, compluribus, ac gravibus adductis testibus, nempe poëtis qui Achillis, & Patrochi amicitiam, tum Thesei, Pirithoique, neque non aliorum necessitudinem, pulcherrimis versibus, carminibusque cecinerunt. Quin paucos quosdam in medium afferamus ex his qui nostra memoria fuerunt, eorumque res gegestas exponamus: ego quidem Scythicas, tu verò Græcanicas. Et in his uter superarit, melioresque amicos produxerit, is & victor esto, & suam ipsius victoriam promulgato, tanquam qui pulcherrimum atque honestissimum certamen decertarit: adeò ut ego quidem malim mihi devicto in singulari certamine, dextram amputari (quæ apud Scythas victo est pœna) quàm in amicitia quopiam inferior judicari,

præ-

Ἕλλην, σκύθης αὐτὸς ὤν. Μνη. ἔστι μὲν ὦ Τόξαρι ἃ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἴῳ σοι, πολεμιστῇ μονομαχήσαντι, πάνυ δύσκολος, καὶ πεπυκνωμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους. εἰ μὲν ἀγωνιᾶς γε ὅτῳ καταδοὺς ἐν βραχεῖ τὸ ἐλλιπὲς ἅπαν, ὑποχωρήσομαί σοι. καὶ γὰρ ἂν εἴη παντάπασιν, ὑπὸ δυοῖν μὲν ἐκείνοιν ἡττηθέντα τοσούτους τῶν Σκυθῶν, ὁπόσους οἱ τε μῦθοι δηλοῦσι, καὶ αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γραφαί, ὡς μικρᾷ σφόδρα οὖσαν μάλα ἐξεπαγωγὸν δῆσαι. Ἕλλησιν δὲ πάντως. τοσοῦτοι ἔθνη, καὶ τοσαῦται πόλεις ἑνὶ μόνῳ ὑπὸ σοῦ ἁλῶναι. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, οὐ τῶν δικαίων ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ τῶν γλωττῶν ἀπολωλεκὼς καλόν. πότερον δὲ ἀείσῃ χρὴ τὸν ἀεθλοθέτην ἡμῖν τῶν φιλικῶν τούτων πρᾶξιν, ἢ ὁπόσῳ ἂν τις πλείους ἔχῃ λέγειν, τοσούτῳ δικαιότερον δέξεσθαι τοὺς πλησίον; Το. ἀδαμῶς. ἀλλ' ὡς ἔοικε μὴ ὁ τῶν πλήθει αὐτῶν τὸ κρίνειν, ἀλλ' εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ τοιούτους ἐμοῦ. ἴσως τὸν ἀεθλοθέτην ὕσῃ, ἡμιεμπλέκτως δηλονότι ἐρεῖσθαι μοι τὰ πραύμαθα, καὶ ῥᾴδιον εὑδόκησε τοῖς πλησίον. Μνη. οὐ λέγεις. καὶ ὡς ἔοικεν ὁπόσων ἐκφανεῖ. Το. πέντε ἔμοιγε δοκεῖν ἐκπρῶ. Μνη. καὶμοὶ δοκεῖ. ὥσπερ δὲ λέγε. ἀλλ' ἐπομνύμενόν γε μὲν ἀληθῆ εἰπεῖν. ἄλλως γὰρ ἂν πλάττειν τὰ τοιαῦτα, ὑπάνυ χαλεπόν. καὶ ὁ ἔλεγχος ἀφανής. εἰ δὲ ὀμόσειας, οὐκ ἂν ἔτι ἐκφυγεῖν. Το. ὀμόσομαι, εἰ τι ἐστὶν ὅρκου δεῖν νομίζεις. Μνη. πῶς δ' οὐ σοὶ τὸν ἡμετέρων θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ φίλιος; Το. καὶ μάλα. ἐγὼ δὲ τὸν ἐπιχώριον ὀμοῦμαί σοι ἐν τῷ ἑκουσίῳ λόγῳ. Μνη. ἴσθι τοίνυν ὁ Ζεὺς ὁ φίλιος, jurando opus esse censes. *Mne.* num idoneus Iupiter Philius? *Tox.* Maximè. Ego quoque nostratem meapte in lingua jurabo. *Mne.* Testis igitur, esto Iupiter Philius.

præsertim Græco, ipse Scytha cum sim. *Mne.* Equidem haud mediocris est negotii, cum viro, ut tu es, bellatore, singulari certamine congredi, singularis solertiæ & acuminis orationibus instructo. Haud tamen usque adeò ignaviter, tam citò universam deserens Græciam, tibi cessero. Etenim hoc esset gravissimum, ut à duobus illis toi Scythæ victi fuissent, quot fabulæ declarant, & vetustæ picturæ vestræ, quas paulò antè scitè admodum repræsentasti: Græci verò, tot gentes, tot civitates, nullo defendente abs te vincerentur. Nam istud si fiat, non vestro more dextram, sed linguam execari conveniat. Vtrum verò nobis definiendus est numerus rerum ab amicis actarum, an quanto quis plures dicendas habuerit, tanto ad victoriam consequendam locupletior videbitur. *Tox.* Nequaquam. Imò non multitudine vis harum definiatur, sed præstantia, ut si tuæ meis acutiores appareant, quamvis numero sint pares, magis lethalia vulnera mihi infligant, quarum ictibus memet ocyus dabo. *Mne.* Probè loqueris. Statuamus ergo quot erunt satis. *Tox.* Quinque utrique fore satis mihi videntur. *Mne.* Itidem mihi videtur. At prior dicito: verùm juratus te vera dicturum: alioqui fingere ejusmodi, non admodum fuerit difficile: nec palàm refelli queant. Porrò si juraris, nefas sit non habere fidem. *Tox.* Iurabimus, siquid etiam jure-

At quis tibi è Diis nostratibus?

ἢ μᾶλλον ὁπόσα ἂν λέγω πρὸς σὲ, ἢ αὐτὸς εἰδῇς, ἢ ἄλλον, ὁπόσον οἷόν τε μάλιστα δι' ἀκριβείας ἐπιστάμενον ἐρεῖν, μηδὲν παρ' ἐμαυτοῦ ἐπιτραγῳδῶν. καὶ πρῶτόν γε σοι τὸν Ἀγαθοκλέους, καὶ Δινίου φιλίαν διηγήσομαι, ἃ οἶδα μὲν οὐ τοῖς Ἴωσι γνωριζόμενα. Ἀγαθοκλῆς γὰρ ὅτου ὁ σάμιος, ἢ πρὸ πολλοῦ ἐκρίθη, ἄριστος μὲν εἰς φιλίαν ὡς ἔδειξε, τἄλλα δὲ, οὐδὲν ἀμείνων Σαμίων τῶν πολλῶν, ὅτι εἰς τὸ γένος, ὅτι εἰς τὸν ἄλλον πλοῦτον. Δινίᾳ δὲ τῷ Λυσίου τοῦ ἐφεσίου, φίλος ἐκ παιδὸς ἦν. ὁ δὲ Δινίας, ἐπλήρει ἄρτι εἰς ἐπιστολήν. καὶ ὥστε εἰκὸς, νεόπλουτον ὄντα, πολλὰς καὶ ἄλλας εἶχε περὶ αὐτὸν, ἡμᾶς μὲν συμπεῖν, καὶ πρὸς ἡδονὴν σωθῆναι, φιλίας δὲ, πλεῖστον ὅσον ἐπεδεήσθης. τέως μὲν οὖν οὕτω τούτοις, καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξηπάζετο, καὶ συνῆν, καὶ συνέπινεν αὐτοῖς, ἅπαν χαίρων τῇ τοιαύτῃ ἀβελτερίᾳ. καὶ ὁ Δινίας, ὡς ἂν αὐτὸν ἐπιμύσποντα εἶχε τὸ ἡδύσματον, καὶ προσέκρουε, τὰ πολλὰ ἐπιμέμων. καὶ φορτικὸς ἐδόκει, ὑπομιμήσκων ἃ μὴ προσῆν, καὶ φυλάττειν προσαγγέλλων, ἃ μὴ πολλῶν κεκμηκότων ὁ πατὴρ αὐτῷ κτησάμενος, κατέλιπεν. ὥστε ἀφ' ἑαυτοῦ, ὡς ἐπὶ τὰς κώμας ἐπῆλθεν ἐπ' αὐτὸν, ἀλλὰ μόνον μεθ' ἑαυτοῦ ἐκώμαζε, λανθάνειν πειρώμενος τὴν Ἀγαθοκλέα. καὶ δή ποτε ὑπὸ τὸν ἡλάκατον ἐκεῖνον ὁ ἀθλιος ἀναπίπτει, ὃς ἐρᾷ αὐτοῦ Χαριτλέης Δημάνακτος γυνὴ, ἀνδρὸς ἐπιφανοῦς, καὶ πρώτου Ἐφεσίων τὰ πολιτικά. καὶ γραμμάτια τινα εἰσφοιτᾷ τῆς γυναικὸς αὐ-

quæcunque tibi sum dicturus, vel quæ viderim ipse, vel quæ ab aliis quoad fieri potuit, diligentissimè perceperim, narraturum, nihil ex me ipso exaggerantem. Ac primo quidem loco, Agathoclis & Diniæ amicitiam tibi referam, quæ celebris est apud Ionas. Nam Samius hic Agathocles, non ita pridem vixit, vir in amicitia præstantissimus, ut re declaravit. Cæterùm reliquis in rebus vulgo Samiorum nihilo præstantior, neque genere, neque opibus aliis. Huic cum Dinia Ephesio, Lysionis filio, amicitia à puero intercesserat. Porrò Dinias supra modum ditatus est, utque solent ii qui nuper opes nacti sunt, complures & alios secum habebat, idoneos illos ad compotationem, & ad voluptariam consuetudinem: ab amicitia verò longè alieniissimos. Atque inter hos interim habebatur Agathocles, cumque illis versabatur, & compotabat, non admodum approbans eam convivendi rationem. Ac Dinias hunc nihilo majori in pretio habebat quàm adulatores. Tandem etiam offendere cœpit, crebriùs objurgans: molestusque videbatur, quippe qui majores ipsi commemoraret, præciperetque ut servaret, quæ multo labore parta, pater illi reliquisset: adeò ut ob hæc ne ad comessationes quidem deinceps adhiberetur, sed solus cum illis comessaretur, celare cupiens Agathoclem. Demum ab allentatoribus illi misero persuasum est, quòd amaretur [1] à Charicléa Demonactis uxore, viri illustris atque inter Ephesios in honoribus civilibus primarii. Iam & literulæ à muliere ad illum

1 *A Charicléa*] Claudia nimirum quadrantaria Ciceronis in Plut. & apud Cic. pro M. Cœlio. *Cogn.*

1 Ὀ ἐρᾶ-

τὴν, καὶ στέφανοι ἠμιμάραντοι, καὶ μῆλά τινα ἀπεδεδηγμένα. καὶ ἄλλα, ὁπόσα αἱ μαστροποὶ ἐπὶ τοῖς νέοις μηχανῶνται, καὶ μικρὸν αὐτοῖς ἐπιπεχωρήμασι τὰς ἐρωτας, καὶ ἀναφλέγουσαι τὸ ἀρχῆθεν ἐρᾶσθαι νομίζοντας. ἐπαγωγότατον γὰρ τοῦτο γε μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι οἰομένοις, ἄχρις ἂν λάβωσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες. ἡ Χαρίκλεια δὲ, ἦν ἀστεῖον μὲν γυνάριον, ἐπιμελὴς δὲ σκῶπτε, καὶ ἐς τὸ σωφρονεῖν ἀεὶ, καὶ εἴ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐξελήσειέ τις. καὶ εἴ σωφρόνιδίς τις μόνον, αὐτὴ ἐπῄνει. καὶ δὴ καὶ ἦν, μή ποτε ἀντέπιπτε Χαρίκλεια. δεινὴ δὲ τἄλλα τεχνίτις, παρ' ἣν τινα βάλοι τῶν ἐπιτηδείων ἐπιστασίας ἐρᾶν. καὶ ἀμφίβολον ἔπος εἰπεῖν, ὅλον ἐποποιήσασα, καὶ συνεχόμενον ἤδη ἐπιπένᾳ, καὶ σωφρονοῦσαν ἄρτι μὲν ὀργῇ, ἄρτι δὲ κολακείᾳ. καὶ μὴ μικρὸν, ἑτεροῦσα, καὶ τὸ πρὸς ἕτερον δοκεῖν κλίνειν δοκεῖν· καὶ ὅλη συγκεκραμένη ἀπανθρώπῳ γυνὴ, καὶ πολλὰ μηχανήμασι παρεσκεύασε καὶ τῶν ἐρασθῆναι. τούτῳ οὖν τότε οἱ Δινίου κόλακες προσλαμβάνονται ἐπὶ τὸ μειράκιον, καὶ τὰ πολλὰ ὑποκομῳδοῦσι, συνωθοῦντες αὐτὸν εἰς τὸ ἐρᾶσθαι τῆς Χαρικλείας. ἦν δὲ, πολλὰς ἤδη νέας συντρυχνίσασα, καὶ μυρίας ἐρᾶσθαι ὑποκεκαμμένη, καὶ οἴκους πολυανθρώπους ἀναιρήψασα, ποικίλον τι, καὶ πολυμήχανον κακὸν, προσλαβοῦσα εἰς τὰς χεῖρας ἀπλοϊκὸν, καὶ ἄπειρον τῶν τοιούτων μηχανημάτων νεανίσκον, οὐκ ἀνῆκεν οὐδὲ τὸν ὀρθρινὸν. ἀλλὰ προεῖχεσα παυσαχθὲν, καὶ ἀμπείρασα, ὅτι ἤδη παυλάπασιν ἐκκεκαφθὲν, αὐτὴ τε ἀπώλετο ὑπὸ τῆς ἄγρας, καὶ τῷ κακοδαίμονι Δινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. τὸ μὲν illum ventitabant, & ſerta ſemimarcida, & admorſa poma: denique quicquid ad hæc lenæ machinantur in adoleſcentes, quò paulatim illis amorem artibus quibuſdam inſerant, primumque hac incendant opinione, quòd ſeſe credant amari. Nam & hoc plurimum illicit, præſertim eos qui ſibi formoſi videntur, donec imprudentes in caſſes inciderint. Erat autem Chariclea urbana mulier, mirum in modum meretricia: & quivis obvius, etiamſi vel minimum concupiviſſet, & ſi duntaxat aſpexiſſet, protinus annuebat, nec erat metuendum, ne recuſaret Chariclea: potens alioqui artifex: & quavis meretrice doctior amatorem allicere, & ambiguus cùm adhuc eſſet, totum ſubigere: ac quum jam teneretur, incitare, & accendere, nunc ira, nunc blandimentis, mox faſtidio, & quod ad alterum inclinare videretur: & tota erat undique comparata mulier, artibuſque omnigenis in amantes inſtructa. Tunc igitur Diniæ adulatores hanc ad adoleſcentulum adducunt, multaque aſſimulabant, quò eum in amorem Charicleæ impellerent. Hæc autem quæ jam complures adoleſcentes jugularat, & innumerabiles amores mentita fuerat, domoſque opulentas everterat: varium quoddam & inexpugnabile malum: ubi manibus prehendit ſimplicem hunc adoleſcentulum, & hujuſmodi artium imperitum, ex unguibus non dimiſit. Verùm ubi undique complexa fuiſſet & confixiſſet ipſum, cùm jam omnino teneret, tum ipſa à captura eſt perdita, tum infœlici Diniæ ſexcentorum malorum fuit cauſa. Nam primùm

πρῶτον δίδυς ἐκείνα ἐπ' αὐτὸν κρηδίᾳ τὰ γραμμάτια. καὶ συνεχῶς πεμπομένη τὴν ἀεργὸν, ὡς ἰδιάκρυσε, καὶ ἐπηρύπνησε. καὶ τέλος, ὡς ἀπάγξαι ἑαυτὴν ἡ ἀθλία ὑπὸ τῆς ἔρωτος, ἕως δὴ ὁ μαγείρος ἐπείσθη καλὸς εἶναι, καὶ παῖς Ἐφεσίων γυναιξὶ συμπόθητος. καὶ πως συνῳκείχθη πολλὰ ἱκετεύσεις. καὶ τὸ εὐτρόπιον ἤδη ῥᾷον, ὡς τὸ εἰκὸς ἀλώστατος ἐμελλεν ὑπὸ γυναικὸς κρατῆς, καὶ πρὸς ἤδονὴν πᾶ ὁμιλήσαι ἐπιστρεμμένης, καὶ σὺν καιρῷ δακρύσαι, καὶ μετιέναι τὸν λόγον, ἐλεεινῶς ὑποστενάξαι. καὶ ἀπιόντος ἤδη, λαβέσθαι. καὶ εἰσελθόντα, περισφαλεῖν, καὶ κολλαπίζεσθαι, ὡς ἂν μάλιστα ἀρέσειε. καὶ πως ἔδοσαν; καὶ κλαύσαν. οἷς ἅπασι κατὰ δαιμόνιον χρηθὲν ἐπὶ ἡδονῇ ποιήσεως ἔσχε, καὶ ἀφέρχον ἤδη τὸν ἔρωτα, καὶ πακεσθὲν μεμηνίσαι, ἄλλο ἐπὶ τούτοις ἐπινοῆσαι, καὶ τὸν ἄθλιον ἀπόλλυε. κύειν τε ἐψεύσατο. ἐκφοβῆσαι δὲ αὐτὸν σκήπτεσθαι. καὶ δὴ κύειν ἔφασκεν ἐπὶ τούτῳ, βλάπτειν ἐφασκεν τὸ σπέρμα. καὶ δὴ κύειν ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπό τ' ἀνδρὸς λέγουσα, πυνθανόμενόν τ' ἐρωτᾶ. ὁ δὲ δὴ οἷός ἐστιν ὁ φέρειν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ ἠνείχετο μὴ ὁρᾶν αὐτὴν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ τὰς κύλικας ἐστέμπτε, καὶ τὸν μόρον τῆς Χαρικλείας ἐπεύχετο. καὶ τὴν εἰκόνα προσκαλῶν αὐτῆς, ἐποιεῖτο λίθου λευκοῦ, ὁμοίαν δὲ τὴν, καὶ προσκαλῶν ἑαυτὸν εἰς τὸν ὕπνον, ὀνυλίδιον καὶ λύπαν τὸν ἀκριβῆ τὸ πρᾶγμα. τὰ μὲν δὴ ὦρα, ὁ δὲ μῆλα, καὶ προφάσεις ἀντιδιδοῦ αὐτῇ, ἀλλὰ σωσικίαν ὅλαν, καὶ ἀρχαῖ, καὶ γεραίτεραν, καὶ ἐσθῆτας δύσοπτος, καὶ χρυσὸν ὁπόσον ἐβλήσεις. καὶ τί γὰρ, οὐβρεχὶ ὁ Λυσίου οἶκος ἀνομαστὸς τῶν ἐν Ἰωνίᾳ γλυκύμυθος, ἐξήντλητο ἤδη, καὶ

quidem ſtatim literulas illas ad eum dat, ancillam ſubinde miſſitando quibus renuntiaret, ut fleret, ut vigilaret, utque tandem miſera ſe ipſam præ amore eſſet ſtrangulatura: donec jam beatus ille perſuaſus, ſibi formoſus eſſe videretur, & Epheſiorum uxoribus amabilis. At tandem multum exoratus in congreſſum eſt adductus. Et ex eo tempore facilis erat conjectura fore ut caperetur à muliere formoſa, ad voluptatem congredi docta, & in occaſione flere, & inter loquendum miſerabiliter ſuſpirare, & jam abeuntem amplecti, & adeunti occurrere, & formam, ut quàm maximè placeret, colere, interdum vel voce, vel cithara canere: quibus omnibus in Diniam uſa eſt. Poſtquam verò ſenſit excruciari, jamque amore illaqueatum, & colliquatum eſſe, adhæc aliud excogitat, quo miſerum perdat. Gravidam ſe ex eo ſimulat (& hoc quoque eſt efficax ad magis inflammandum ſtultum amantem) neque poſtea illum adibat, affirmans à viro ſeſe obſervari, qui hunc amorem perſenſiſſet. Hic verò rem ampliùs ferre non poterat, nec durare quum illam non videret: ſed flebat, adulatores accerſebat, Charicleæ nomen inclamabat, imaginemque illius amplexus (albo autem lapide facta erat) ejulabat. Demum in ſolum ſeſe projiciens, volutabatur, idque perfecta rabies erat. Siquidem mulieri reddita ſunt dona, non pro pomorum aut ſertorum pretio: ſed ſolidæ domus, agri, famulæ, veſtes floridæ, auri quantum optaret. Quid multa? brevi Lyſionis domus, antea inter Iones nobiliſſima exhauſta eſt atque exinanita.

ἐξεκύλισθ. εἶπε ὡς ἤδη αὖθις λοιδορήσων αὐτόν, ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τῶν ὑπερηφάνων, ἐλθόντα, καὶ μετιόντα ἐπ' ἐκεῖνον. καὶ ἦρε ἤδη αὐτόν. κἀκεῖνος ἐπίστευεν. ἠμελημένῳ δ' οὖν ὁ Δεινίᾳ, οὐχ ὑπὸ τῆς Χαριπλείας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν κολάκων, κἀκεῖνοι γὰρ ἐπὶ τὸν Κρῆτα ἤδη τὸν ἐρώμενον μετεπηλήϋσαν, ἔρχεται δὴ τὸ Ἀγαθοκλέα, καὶ πάλαι εἰδὼς ὡς ἔχοι πονηρῶς τὰ πρὸς μοιχείαν αὐτοῦ, καὶ αἰδούμενος τὸ πρᾶγμα, ὅμως διηπόρει πάνυ. τὴν ἔριν. τὴν ἀπειρίαν. τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς γυναικός. τὴν ἀντερασθῆναι τὸν Κρῆτα. καὶ τέλος, ὡς οὐδαμοῦ μὴ ἔχοι σωθῆναι τῇ Χαριπλείᾳ. ὁδὶ, ἄκαιρον εἶναι νομίσας ἐν τούτῳ λοιδορεῖσθαι τῷ Δεινίᾳ, διότι μὴ προσέσχε μόνον αὐτὸν τοῖς φίλοις, ἀλλὰ τοὺς κόλακας αὐτῷ προσεῖλκυσε τότε, ἢν μόνον εἴχε παρρησίαν οἰκίαν ἐν Σάμῳ ἀπεμπολήσας, ἦκεν αὐτῷ τὴν πρὸν κομίζων, τρία τάλαντα. λαβὼν ὁ Δεινίας, οὐκ ἀφανὴς δ' ἦν τῇ Χαριπλείᾳ, καλὸς πάνυ αὖθις γεγενημένῳ. καὶ αὖθις ἡ ἄδρυς, καὶ τὰ γραμμάτια. καὶ μίμψις, ὅτι μὴ πολλοῖς χρόνοις ἀφίκετο. καὶ οἱ κόλακες συνέγνων, ἐπιπαλαμησόμενοι, [1] ὁρῶντες ἐδιδόμην ἔλι ὄνυξ τὸν Δεινίαν. ὡς ὁ ὑπάρχειν ἤξειν παρ' αὐτὸν, καὶ ἦκε πρὸς τὸν ὄρθρον ὑπνον, ἐς ἔνδον ἦν ὁ Δημώναξ ὁ τῆς Χαριπλείας ἀνήρ, εἴτε ἐς ἄλλως ἀποδόμενον, εἴτε ἐς λύσιν συνθήκης τὸν γυναικός, ἄμφω γὰρ λέγεται, ἐπαισθεὶς, ὥσπερ εἰκὸς, τὸν τε οἶκον ἀπολείσειν

nanita. Deinde ubi jam exfuccus esset, eo relicto, aliam quempiam adolescentulum Cretensem bene nummatum venata est, atque ad illum descivit. Iam videlicet illum adamabat, atque is quidem credebat. Itaque Dinias neglectus non à Chariclea modò, sed etiam ab assentatoribus (nam isti quoque ad Cretensem amatorem jam desciverant) abit ad Agathoclem jam pridem non inscium, quàm illi res miserè haberent: & quanquam primùm pudebat, omnia tamen exposuit, amorem, egestatem, arrogantiam mulieris, rivalem Cretensem, denique se non victurum nisi cum Chariclea consuescat. Ille verò intempestivum esse ratus exprobrare Diniæ, quòd ex amicis unum sese non admisisset, sed tunc sibi assentatores antepositos esse: divendita, quam unam in Samo habebat, domo paterna, pretium illi attulit, talenta tria. Quibus acceptis Dinias, ilico Chariclea formosus denuo factus apparuit. Rursus ancilla, literulæ, & expostulatio, quòd jamdiu sese non adisset, concurrerunt: item adulatores correpturi suis dolis Diniam, quem adhuc arrodi posse cernerent. Cùm autem se illam aditurum promisisset, venissetque primo ferè somno, essetque intus Demonax Chariclea maritus, seu alioqui senserat, sive ex compacto uxoris (nam utrunque ajunt) exiliens velut ex insidiis, & atrium occludi, & Di-

1 Ὁρῶντες ἐδιδόμην] Erasmus hujus Dialogi Interpres lectorem sæpe decipit. Verte igitur hunc locum ut Godofredus Malvinus Senator Clarissimus monuit, *machinantes, ut viderent in Dinia adhuc esse quod edi posset.* Sic Terent. Eunuch. *hunc comedendum & deridendum vobis propino.* Idem Malvinus *debibendum* legebat. Bourd.

1 Ba-

ἐπέλαβε, καὶ συλλαμβάνειν τ Δεινίαν, πῦρ, καὶ μάστιγας ἀπειλῶν, καὶ ξίφος ὡς ἐπὶ μείζονα ἀπασάμενον. ὁ δ, συνιδὼν τὰ κακῶν ἦν, μοχλόν τινα πλησίον κείμενον ἁρπάσας, αὐτόν τε ἀποκτείνει τ Δημώνακτα, παίξας εἰς τ κεφαλήν, & τὴν Χαρίκλειαν, ἐ μιᾷ πληγῇ τοὐτω, ἀλλὰ & τῷ μοχλῷ πολλαῖς, καὶ τῷ ξίφει τ Δημώνακτος ὕστερον. οἱ δ' οἰκέται, τὸν μὲν ἐπὶ τῷ ἀδοξίᾳ τ πράγματος ἐκπεπληγμένοι. εἶτα πειρώμενοι συλλαμβάνειν, ὡς & αὐτοῖς ἐπῆλθε μὴ τ ξίφους, ἐκεῖνοι μὲν ἐφεύγουν. ὁ Δεινίας δ, ὑπεξέκλεπτε, πλείστων ἤδη ἐργων ἐσχασμένων. καὶ τὸ μέχρι τ ἐν Ἀγαθοκλεῖ διέτριβεν, ἀναλογιζόμενοι τὰ πεφευγμένα, καὶ ὡς τ μελλόντων, ὅ, τι ἀποβήσεται σκοποῦντες. ἐφ' ἕν δ οἱ φρονηταὶ παρῆσαν. ἤδη γὰρ τὸ πράγμα διεβέβλητο. καὶ συλλαβόντες τ Δεινίαν, εἶδ' αὐτὸν ἔξαρνον ὄντα μὴ ἐκ προνοίας, ἀπάγουσι πρὸς τ ἄρχοντα, ὃς ἦρχε τῶν Ἀσίαν τότε. ὁ δὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ ἀναπέμπει αὐτόν. καὶ μετ' ὀλίγον κατεπέμφθη ὁ Δεινίας εἰς Γύαρον τῶν τ Κυκλάδων, ὃν τοῦτον φεύγειν εἰς ἀεὶ πεπραγμένος ὑπὸ τ βασιλέως. ὁ δ Ἀγαθοκλῆς, & τἄλλα μὲν συνῆν, καὶ συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, & συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν φίλων, καὶ ὡς ἐδέησεν συνεδέησεν. ἐπεὶ δ ἤδη ἐφεύγειν ὁ Δεινίας, οὐδὲ τότε ἀπελείφθη τ ἑταίρου. καταδικάσας δ αὐτὸς ἑαυτ

& Diniam comprehendi jubet, ignem & flagra minitans, & enſem prout in mœchum educens. Hic verò cognoſcens ubi malorum eſſet, vecte, qui propè jacebat, arrepto, & Demonactem ipſum in tempora percuſſum & Charicleam occidit, non uno quidem ictu hanc, verùm & vecte ſæpius, poſtremò Demonactis gladio. At famuli interea muti ſtabant rei novitate attoniti, deinde comprehendere conati, cùm in hos quoque ferro inſiliret, ipſi aufugerunt. At Dinias clam ſeſe ſubduxit tanto facinore perpetrato. Et ad auroram uſque apud Agathoclem eſt commoratus, ubi quæ facta eſſent reputabant, & quid in poſterum eſſet eventurum, diſpiciebant. Vt autem diluxit, milites aderant (jam enim res erat divulgata) illi comprehenſum Diniam, nec inficiantem homicidium, adducunt ad præfectum qui tunc Aſiam moderabatur. Hic verò ad Perſarum regem eum remittit. Nec ita multo pòſt relegatus eſt Dinias in Gyarum Inſulam ex Cycladibus unam, damnatus à rege ut ibi in perpetuum exularet. Agathocles autem cùm reliquis in rebus nunquam abfuerat, tum pariter ſolvit in Italiam, & amicorum ſolus, una in judicium eſt comitatus, neque uſquam deſuit officio. Porrò ubi jam in exilium profectus eſt Dinias, ne tum quidem deſertus eſt ab amico: ſed ipſe ſua ſponte

1 Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ.] Eraſmus *ad Perſarum Regem.* vertit *ad Imperatorem.* Solebant enim præſides Provinciarum, ubi in honeſtos homines pœna ſtatuenda erat, principem conſulere l. Divi fratres §. 1. & 2. ff. de pœnis. At mentio Gyari Eraſmum ſaltem admoniſſet, loci Romanis exiliis frequentis. Hoc monebat idem Senator, & Vincentius Obſopeus argumento εἰκώνων. *Bourd.*

1 Neg-

τῶ, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, καὶ συνέφθινεν αὐτῷ. καὶ ἐπειδὴ πανταχόθεν τὰ ἀναγκαῖα, ὁ Θαλῆς ἑαυτὸν τοῖς πορφυρεύσι, συγκατεύδων. καὶ τὸ χρυμμύον ὃν τῶτο ἀποφέρων, ἔτρεφε τὴν Δημίαν. καὶ νοσοῦντα ἤ ἐπιμήκιστον, ἐθεράπευσε. καὶ ἀποθνήσκων ὁ οὐκέτι ἐπανελθεῖν εἰς τὸν ἑαυτῶ κτῆσιν, ἀλλ' αὐτὸν ἐν τῇ νήσῳ ἔμενεν, αἱρούμενος ἐν πλουτοῦντα ἀπολιπεῖν τὸν φίλον. τῶτό ἐστι ἔργον φίλε Ἐκλύτου, ὃ τῶ πολλὰ χρύμμον. ἔτι γὰρ οὐκ οἶδα εἰ πάντα διελήλυθε, ἀφ' ὧ Ἀγαθοκλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε. Το. καὶ εἰκότα ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτον ὄντα ἐλέγχεις, ἵνα μὴ ἀπιστῆν ἐν ἐνωμόσαμεν αὐτοῖς. ὅτι σκυθικὸν πάνυ φίλον τὸν Ἀγαθοκλέα τῶτον διηγήσω. πάλιν δέοιμι μὴ πάνυ ἐν ὄκνον ὀμόσαι εἰπεῖν αὐτῷ. Μνη. ἄκυρε πίνων ἐν ὄκνον ὦ Τοξαρὲ, Εὐθύδικον τὸν Χαλκιδέα. διηγεῖτο δέ μοι καὶ αὐτὸς Σίμυλος ὁ ναυκλήρος ὁ μεγαρεύς, ἐπόμνυσι μὲν, ἢ μὴν αὐτὸς ἑωρακέναι τὸ ἔργον. πλεῖν μὲν γὰρ ἔφη ἐκ Γαλέως Ἀθήναζε καὶ δύσι πλοίοις, συλλογιμαίοις πᾶς ἄνθρωπος καμίζων. ἐν ᾧ τύπος, εἶναι τὸν Εὐθύδικον. καὶ μετ' αὐτὸν, Δάμωνα τὸν Χαλκιδέα. καὶ τῶτον ἐπιόντα αὐτὸν. πλοιωτὸς ᾧ εἶναι, τὸν μὲν Εὐθύδικον, ἐρρωμένον. καὶ κραταιόν. τὸν δὲ Δάμωνα, ὑπάρχον, ἐν ἀσθενικὸν, ἀρτίως ἐκ νόσου μακρᾶς ὡς ἐώκει ἀνεστραμμένον. ἄμφω δ' οὖν Σικελίας, δυστυχῶς διαπλεῦσαι ἔφη ὁ Σίμυλος φάς. ἐπεὶ ᾧ τὸ πορθμὸν διαπερᾶσαντες, ἐν αὐτῇ τῇ Ἰονίῳ πλέον, χειμῶνα μέγιστον ἐπιπεσεῖν αὐτοῖς. καὶ τὰ μὲν πολλὰ, τί ἂν τις λέγοι; ſponte damnatus ſimul in Gyaro verſabatur, & cum illo exulem agebat. At quum jam rerum omnino neceſſariam inopia laborarent, locans ſe ipſum purpurariis, urinabat, natumque hinc lucrum referens, Diniam alebat. Quin & ægrotanti diutiſſimè inſervivit: & ubi vita defunctus eſt, noluit unquam in patriam reverti, ſed ibi in Inſula permanſit, cùm amicum vel mortuum deſerere puderet. Hoc non ita pridem Græcus amicus præſtitit: neque enim ſcio an quinque anni præterierint, ex quo Agathocles in Gyaro mortem obiit. *Tox.* Vtinam Mneſippe, injuratus hæc dixiſſes, ut iis fidem non habere poſſem: adeò Scythicum quendam amicum Agathoclem iſtum deſcripſiſti. Quin vereor ne quem etiam alium huic ſimilem narres. *Mne.* Audi etiam alium Toxari, ſcilicet Euthydicum Chalcidenſem: de quo mihi retulit Simylus Chalcidenſis nauclerus, adjurans ſe teſte rem factam eſſe. Ajebat enim navigaſſe ſeſe ex Italia Athenas, circiter Pleiadum occaſum, collectitios quoſdam homines vehentem, inter quos fuiſſet Euthydicus, & cum ipſo Damon Chalcidenſis ejus amicus, coæquales illi, Euthydicus quidem validus & robuſtus. Damon contrà ſuppallidus, & valetudinarius: qui nuper ex diuturno morbo convaluiſſe videretur. Ergo ad Siciliam uſque ipſos fœliciter navigaſſe ajebat Simylus: ſed ubi trajecto freto, in ipſo mari Ionio jam navigarent, tempeſtatem maximam eis incubuiſſe. Quid autem attinet multa referre? nimi-

τ Πορφυρεῦσι] Verte ut idem Senator *purpurarum piſcatoribus*. Alibi de quibuſdam hujus Dialogi narrationibus fuſius. *Board.*

θεσπυμίας τινας, καὶ τροχίλας, καὶ χαλάζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χειμῶνος καιρός. ἐπεὶ δὲ ἤδη σφᾶς κατὰ τὴν Ζάκυνθον εἶναι ἀπὸ ψαλῆς δ' περαίας πλέοντας, ἔτι δὲ ἀσείρους τινὰς ἐπισυρομένους, ὡς τὸ ῥόθιον ἐπιδὺ χαλᾷ δ' ὁρμῆς, καὶ μέσας νύκτας, οἷον εἰκὸς τοσοῦτον σάλον ναυλαβοῦσαν τὸν Δάμωνα, ἐμεῖν ἐγκεκυφότα εἰς τὴν θάλασσαν. ἅτε οἶμαι δὲ νεὼς βιαιότερον εἰς ὃ κεκύφει μέρος ἐπικλιθείσης, καὶ δὲ κύματος συναποσπασθέντος, ὁπόσον αὐτὸν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ πέλαγος, ἤδη γυμνὸν τὸν ἄθλιον, ὡς ἂν δὲ ῥᾷον διώσασθαι νεῖν. οὐδὲ οὕτω βοᾶν ἠνείχετο, δὲ μόνος ἑαυτὸν ὑπερίσχων καὶ κλύδωνος. τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὡς ἤκουσε, τυχεῖν δὲ γυμνὸν κατὰ τὴν εὐνὴν ὄντα, ῥίψαι ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ κολαζόμενον τὸν Δάμωνα ἤδη ἀπειρρεύοντα, φαίνεσθαι γὰρ ἐπιτολὴν τοῦτο, τὸ στίλβειν καὶ λαμπρύνεσθαι, συμπαρομένης χάριν, καὶ συγκυρίζειν. σφᾶς δὲ, ἐπιθυμεῖν μὲν αὐτοὺς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὸν συμφορᾷ τὸν ἀνδρῶν. μὴ δυνάσθαι δὲ, μεγάλου τοῦ πνεύματος ἐλαυνομένης. πάλιν οὖν ἐκεῖνά γε ποιῆσαι. φελλὸς τε γὰρ πολλὸς ἀφεῖναι αὐτοῖς, καὶ τὰ κοντῶν τινας, ὡς ἐπὶ τούτων ἀποπειρασόμενος, εἴ τινι αὐτῶν προσεπιχοίεν. καὶ τέλος, καὶ τὸν ἀποκάθαρμαν αὐτῶν, ὃ μικρὸν ἦσαν. ἐνόησεν τούτων ὡς ἦεν, ἤν τινα ἄντις ἄλλον ἐπίδειξιν ἐπιδείξασθαι εὐνοίας βεβαιοτέραν πρὸς ἄνδρα φίλον, ἢ νυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς πέλαγος ὕπνῳ ἠρεμοῦντα, ἢ κοινωνήσας δὲ θανάτου. καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβε τὸν ἐπανατείνοντα τὰ κυμάτων. τὸ ἦχον δὲ ὕδατος ἐπικλυόμενα. τὸ ἄφρον περιζέοντα. τὸν νύκτα, καὶ τὸν ἀπογνωσιν. εἶτα ἀποπνιγόμενον ἐκεῖνον, δὲ μόνος

nimirum immanes procellas ac sinuosas, grandines, & siquæ aliæ tempestatis mala. Cùm autem jam essent juxta Zacynthum, nuda navigantes antenna, præterea funes quosdam trahentes, quo nimirum fluctus impetum exciperent, circiter noctem mediam, Damonem qui in tanta jactatione naufearet in mare propendentem vomuisse. Deinde, ut conjicio, nave vehementius in eam partem in quam ille propendebat, inclinata, simulque propellente fluctu, eum prono capite in pelagus excidisse, neque nudum tamen, ut misero vel commodè natare liceret, mox exclamasse cùm præfocaretur, vixque sese ab undis extolleret. Quod simul atque Euthydicus audivisset, cum nudus in strato jaceret, eum semet in mare abjecisse, arreptoque Damone qui jam deficiebat(nam hæc refulgente Luna diutius cerni poterant) illi adnasse, ac sublevasse. Ac voluisse quidem illis opitulari sese miseratos virorum calamitatem, verùm nequisse, cùm vento prævalido agitarentur. Illud tamen fecisse, subera complura illis immisisse, & contos aliquos, quibus innixi enatarent, siquos ex illis nanciscerentur: postremò scansoria quoque tabulata, eaque non exigua. Ergo per Deos perpende, quod aliud gravius benevolentiæ documentum quispiam edere queat in hominem amicum, qui in mare usque adeò sæviens, noctu decidisset, quàm communicata morte? Iamque mihi ante oculos pone surgentes procellas, fragorem aquæ sese frangentis, spumam undique efferveſcentem, noctem ac desperationem. Ad hæc illum præfocari incipientem, vixque undis

ex-

ἀνακύψαντα, καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἑταίρῳ. Τὸν δ', ἐπιπηδῶντα φύγας, καὶ σωνίοντα, καὶ δεδιότα μὴ συναπόληται αὐτῷ ὁ Δάμων. Οὕτω γὰρ ἂν μάθοις, ὡς σὺν ἀκμῇ σοι ἐ τοῦτον φίλον τὸν Εὐθύδικον διηγησάμην. To. πότερον δ', ἀπολοῦμαι ὦ Μνήσιππε οἱ ἄνδρες, ἢ τις αὐτοῖς ὀψὲ δι' ἀλόγου σωτηρία ἐγένετο, ὡς ἐγὼ μετρίως δεδοικὼς ὑπὲρ αὐτῶν. Μν. Θαῤῥεῖ ὦ Τόξαρι. ἐσώθησαν. ἔτι γὰρ νῦν εἰσιν Ἀθηναῖοι ἅμα φιλοσοφοῦντες. ὁ μὲν γὰρ Σίμυλος, ταῦτα μόνα εἰχε λέγειν, ἃ πρὸ εἰδὼς τὸν τὸ νυκτός. τὸν μ', ἐκπεπτωκότα. τὸν δὴ, ἐπιπηδῶντα. καὶ τηλικοῦτος, ἐς ὅσον σύνυκτα κατορᾶν ἐδύνατο. τὸν δὲ μετὰ τοῦτον, οἱ ἅμα τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ διηγησάμην. τὸν μὲν γὰρ πρῶτον, φιλοῖς τισι πεπεισμένον, ἀνέχειν ἐπὶ τούτοις ἑαυτὸν, καὶ ἀπονηχόμενον πονήρως. ὕστερον δὲ τὸν ἀποβαίνοντα ἰδόντας, ἤδη πρὸς ἑω, καθησυχάσαι τι αὐτῷ. καὶ τὸν λοιπὸν ἐπιόντας, διμοιρὸν πρὸς νεχθῆναι τῇ Ζακυνθῳ. μετὰ δὲ τούτους ἡ φαύλως ἔχοις, ὡς ἐγὼ μὲν εἰκάζω, ἄκυρον ἤδη τρίτον ἄλλον οὐδέν τι χείρονα αὐτῶν. Εὐδαμείδης κορίνθιος, Ἀρεταίῳ τῷ κορινθίῳ, καὶ Χαριξένῳ τῷ σικυωνίῳ, φίλοις ἐμοὶ χρῆν δυσὶ πλουσίοις οὖσι, πενέστατος αὐτὸς ὢν. ἔτι δὲ ἀπέλιπε, διαθήκας ἀπέλιπε, τοῖς μὲν ἄλλοις, ἴσως γελοίας, σοὶ δὲ σὺν οἷσι εἰ τοιαύτην δέξοιο, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ φιλίαν πιθανὴν, καὶ ἅμα τὸ σὺν αὐτῇ σωφρονεῖν ὁμιλοῦντι. ἐμοὶ γοῦν ἔπλεο γὰρ σὺν αὐτοῖς, ἀπολοίμην Ἀρεταίῳ μὲν τῷ μητρὸς μου πρὸ φέρειν, καὶ γηροκομεῖν. Χαριξένῳ δὲ, τῷ δυνατωτάτῳ μου συνδοῦναι μὴ σώφρονι, ὁπόσον ἂν πλείστῳ ἐπιδοῦναι παρ' αὐτοῦ δυνητέον. ᾧ δὲ αὐτῷ ἐ μήτηρ πρεσβύτις, καὶ θυ-

extantem, manusque porrigentem amico: Hunc autem incontanter insilientem, simulque nantem, ac metuentem ne se prior Damon interiret. Sic enim profectò cognosces, quod generosum hunc quoque amicum Euthydicum retulerim. *Tox.* Vtrum perierunt viri Mnesippe, an illis ex insperato salus obtigit? adeò illis non mediocriter timui. *Mne.* Bono sis animo, Toxari, servati sunt: quinetiam nunc Athenis ambo philosophantes degunt. Nam Simylus hæc sola habebat dicenda, quæ olim noctu vidit, hunc delapsum illum desilientem, simulque nantes, quatenus per noctem aspicere dabatur. Porrò quæ post hæc acciderint Euthydicus ipse narrat. Primùm quidem subera quædam fortè nactos, his sese sustinuisse, & incommodè enatasse. Deinde conspectis jam sub auroram tabulatis annasse, quibus postremò conscensis, facilè Zacynthum appulissent. Post hos autem qui neutiquam mali sunt, ut ego quidem autumo, accipe jam tertium nihilo illis inferiorem. Eudamidas Corinthius Aretæo Corinthio, & Charixeno Sicyonio amicis utebatur, iis quidem opulentis, ipse cùm esset pauperrimus. Hic moriens testamentum reliquit, aliis quidem fortasse ridiculum, quod haud scio an tale tibi videbitur, viro probo, & apud quem amicitia in pretio sit, quique de primis in ea partibus contendas. Sic enim in eo scriptum erat, Lego Aretæo matrem meam alendam: & in senectute curandam: Charixeno filiam meam elocandam cum dote, quanta ab illo maxima dari poterit. Erat autem illi mater anus, & filiola nuptiis

γάτερον ἀρχῆον ἤδη γάμε. ἰὼ δέ π ἄπερος αὐτῶν ἐν τοσούτῳ πείθη, κ τὴν ἐκείνε μερίδα φησὶν ἐχέτω ὁ ἕτερος. τούτων ἀναγνωσθέντων τ διαθηκῶν, οἱ τὴν πενίαν μ εἰδότες Ε Εὐδαμίδα, τὴν φιλίαν ἦ, ἢ πρὸς τὰς ἀνδρας ἰὼ αὐτὴ ἀγνοοῦντες, ἐν παιδιᾷ τὸ πρᾶγμα ἐποιοῦντο. κ ἐδέεις ὅτις μ γελῶν ἀπηλλάττετο. οἷον Ἀριζήλῳ, ἐ Χαρίξενῳ οἱ σύνδεμνιοι, κληθέντι διαδέξοντας, λέγοντες, εἰπὼ ἀποίσουσι Εὐδαμίδα, κ ζῶντες αὐτοὶ κληρονομήσουσ ὕστερ Ε τεκρῶ. οἱ κληρονόμοι ἦ, οἷς ταῦτα καπελέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἦκον οὐδὲς ἀμφισβητῆς τὰ ἐκ τῶν ἀμφήκων. ὁ μ οὖν Χαρίξενος, πέντε μόναις ἡμέραις ὑπολειφθείς, ἀπέθανεν. ὁδὲ Ἀρεταῖος, ἄρτιος κληρονόμων γνόμενος, τὴν τε ἐκείνε, κ τὴν αὐτὸ μερίδα ἀπολαβών, τῇ τε Εὐδαμίδα τὴν μητέρα, κ τὴν θυγατέρα ἐκ πολλῶ ἐκδέδωκεν, ἐπὶ πολλοῖς πέντε, ὧν εἶχε. δύο μ τῇ αὐτῇ θυγατρί, δύο ἦ τῇ Ε φίλα ἐπέδως. καὶ τ γάμον γε αὐτῶν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας ἠξίωσε γενέσθαι. πόσοι δοκεῖ σ Τόξαρι ὁ Ἀρεταῖος οὗτος; ἆρα φαῦλον παράδειγμα φιλίας παρεσχῆσθαι, τοιαῦτα κληρονομήσαντας, κ μὴ πρὸς δὲς τὸ ἀφθόνως Ε φίλα; ἢ πῆμεν ἐ τοῦτον ἐν ταῖς τελείαις ψήφοις, μίαν τ πέντε εἶναι; To. κἀγὼ μὲν καλός. ἐγὼ ἦ, τ Εὐδαμίδα πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα Ε γάρσος, ὃ εἶχε πρὸς τὰς φίλας. ἐδήλωσε γὰ ὡς ἐ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ ἐ ἐν διαθήκαις τοῦτ' ἐνεγέγραπτο, ἀλλὰ πρὸ τ ἄλλων ἦκεν ἀναγράφων κληρονόμος τ τοιούτων. Μνη. οὐ λέγεις τέταρτον δέ σοι διηγήσομαι, Ζηνόθεμιν τ Χαρμόλεω Μασσαλιήτην,

nuptiis jam matura. Siquid autem interim acciderit alterutri, hujus quoque partem, inquit, habeto alter. Hujusmodi lecto testamento, qui tenuitatem quidem Eudamidæ noverant: at amicitiam quæ illi cum hisce viris intercesserat, ignorabant, rem pro joco ducebant: & nemo non ridens discedebat, dicendo, cujusmodi hæreditatem Aretæus, & Charixenus sunt accepturi, fœlices videlicet, siquidem persolvent Eudamidæ, superstitis etiam ipsi hæreditatem tradent mortuo. At hæredes quibus ista erant legata, ut audierunt, illicò venerunt, agnoscentes ea quæ testamento erant mandata. Itaque Charixenus, quinque duntaxat dies superstes, diem obiit. Aretæus verò factus hæredum optimus, tum illius, tum sua ipsius susceptâ parte, & Eudamidæ matrem alit, & filiam non ita pridem datis quinque talentis, quæ habebat, elocavit, duobus quidem propriæ filiæ, duobus in amici filiæ dotem: ac nuptias ambarum eodem die fieri voluit. Quid tibi Toxari, Aretæus iste videtur? num leve amicitiæ argumentum exhibuisse, adita hujusmodi hæreditate, neque deserto amici sui testamento? An hunc quoque perfectis in calculis ponemus, ut è quinque sit unus? *Tox.* Et iste quidem egregius: quanquam equidem Eudamidam multò magis ob fiduciam, qua fuit erga amicos, admiratus sum. Declaravit enim se eadem facturum fuisse erga illos, tametsi ea non essent in testamento scripta: verùm ante alios venturum, talium hæredem non scriptum. *Mne.* Probè dicis, Sed quartum tibi jam narrabo, Zenothemim Massilienſem Charmolei filium,

ἐδείχθη δέ μοι ὁ Ἰταλίᾳ πρεσβεύσων ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἄνηρ, καὶ μέγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἐδόκει. παρεκάθητο ἡ αὐτοῦ γυνὴ ἐπὶ ζεύγους ὀδιπορούσῃ, τάτε ἄλλα εἰδεχθὴς, καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιὸν, καὶ τὸ ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένη, παυλάβητόν τι, καὶ ἀποφυγῆς μορμολύκειον. εἶτα ἐπεθύμησα εἰ καλὸς ἐστὶν, καὶ ἀρχῆς ὢν, ἀνεχθεὶς παρὰ γυναικὶ νύμφῃ τοιαύτῃ αὐτοῦ γυναῖκα, ὁ δείξας μοι αὐτὸν, διεγαίτο τῷ ἀνάγκῃ ὦ γάμε, ἀκεραίως εἰδὼς ἑκάστα. μακαλιώτης ἦ ἐκ αὐτὸς λῶ. Μενεκράτη γὰρ ἔφη τῆς παλαιᾶς δυσμόρφου ταύτης, φίλος λῶ ὁ Ζηνόθεμις, πλούσιος, καὶ τιμώμενος ὁμοίως. χρόνῳ δὲ Μενεκράτης ἀφῃρέθη τῶν ὄντων ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων, ὡς ἀποφηνάμενος γνώμην παράνομον. ὅτε δὴ οἱ Μασσαλιῶται κηλάζομεν ἔφη, εἴ τις παράνομα γράψειεν. ἐλυπεῖτο οὖν ὁ Μενεκράτης ἐπὶ τῇ κρίσει. καὶ ἐπεὶ ὑπὸ πλούτου, πένης, καὶ ἐξ εὐδοξίας, ἀδόξου ὑπ' ὀλίγων ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐτὸν κόρη θυγάτηρ αὐτῷ, ἐπιγαμίης ἤδη, καὶ ὀκτωκαιδεκέτις οὖσα, λῶ δὲ μὴ πάσης τῆς οὐσίας ἐξ παλαιᾶς, λῶ γὰρ πρὸ τῆς κρίσεως ἐκέκτητο, ἠξίωσεν ἂν τις ἔτι καὶ εὐγενῆ, καὶ πενήτων, ῥᾳδίως ἐξαλαπάξειν, ὅτι καλὴ καὶ μύρια οὖσα τῷ ὄψει. ἐλέγετο δὲ καὶ ἐπιπλεῖν πρὸς τὸν στάλον αὐξανομένων. ὡς δὲ τοῦτο πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀπόρρητον, ἀρρὰ ἔφη ὦ Μενέκρατες, ὅτι γὰρ ἀπρήξεις τὰ ἀναίσχυντα, καὶ ἡ θυγάτηρ σου ἄξιον ἐξ ἥβης εὑρήσει νυμφίον πικρόν. καὶ ταῦτα ἅμα διεξιὼν, λαβόμενος αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς, ἤκινεῖς τὸν οἶκόνδε. καὶ τὴν τε οὐσίαν πολλὴν οὖσαν, συνέ-

filium, qui mihi legationem pro patria obeunti in Italia monstratus est, vir formosus, procerus, & dives, ut apparebat. Huic iter facienti uxor assidebat in rheda, aliàs deformis, manca dimidia corporis parte dextra, alteroque oculo capta, teterrimum quoddam & refugiendum terriculum. Deinde cùm demirarer, si decorus ille & venustus cùm esset, mulierem ejusmodi secum vehi sustineret: is qui mihi eum commonstrarat, necessitatem nuptiarum exponit, singulis diligenter cognitis. Eratque ipse Massiliensis. Menecrati, inquit, deformis illius patri amicus erat Zenothemis, viro diviti, ac honorato, rebus iisdem par ipse. Aliquando autem suis facultatibus est mulctatus Menecrates, quo tempore etiam declaratus est infamis à viris sexcentis, ut qui sententiam iniquam pronunciasset. Ad hunc autem modum, inquit, nos Massilienses punimus, siquis corruptè judicet. Graviter itaque ferebat Menecrates, & quòd fuisset condemnatus, & quòd ex divite pauper, ex nobili infamis repente evasisset. In primis verò discruciabat ipsum hæc filia, jam nubilis, & annos octodecim nata, quam ne cum omni quidem patris substantia, quam ante mulctam possederat, dignatus fuisset quisquam ingenuus ac pauper facilè accipere, quæ forma esset tam infœlici, imò etiam crescente Luna cadere diceretur. Hæc ubi apud Zenothemim declararet, bono, inquit, es animo Menecrates. Neque enim ipse egebis necessariis, & filia tua dignum aliquem suo genere sponsum inveniet. Quæ simul ac dixit, apprehensa illius dextra, domum deduxit, suaque facultates, quæ illi multæ erant, cum

μαθὼ πρὸς αὐτόν. καὶ δεῖπνον μὲν ἑστιᾶσαι ἤμελλε τοὺς φίλους, καὶ τὸν Μενεκράτη, ὡς δή που τὸν ἐπιόντα πεπεικὼς ἤδη τὸν γάμον. ἐπεὶ δὲ ἐδεδείπνηντο αὐτοῖς, καὶ ἔσπεισαν τοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα δὴ μεσήν αὐτὸν τὴν φιάλην ἐποτείνας, δεξιὸν εἶπεν ὦ Μενέκρατες, ἔχε δὲ γάμου φιλοτησίαν. ἄξομαι γὰρ ἐγὼ τήμερον τὴν σὴν θυγατέρα Κυδιμάχην. τὴν ἐποίησα δὲ πάλαι εἰληφα, παλαιὰ πάνυ, καὶ ἔκησα. ἔχε δή, ἄπαγε λέγω, μὴ σύγε ὦ Ζηνόθεμι, μὴ ἄτω μανείης, ὡς ἐποιδὸν σε, νέον καλὸν ὄντα, κόρη αἰχρᾷ, καὶ λελωβημένῃ συγκαθεζόμενον. ὁ δὲ, ταῦτα διεξιόντος, δεξάμενος τὴν νύμφην, ἀπῆλθεν ἐς τὸν θάλαμον. καὶ μετ' ὀλίγον ἐποήλθε, ἀμφιεσμένος αὐτήν. καὶ τοιαυτὶ σεμνὸς ὑποβαδαπὼν, καὶ πάντη ὡς ὁρᾷς ἐποεμβόμενος αὐτήν. καὶ οὐχ ὅπως τὸν αἰσχύνεται τὸν γάμον, ἀλλὰ καὶ στεφανοῦσθαι ἔοικεν, ἐπιδεικνύμενος, ὡς καλῶς φρονεῖ μὲν τῶν ἐν σώματι καλῶν, ἢ αἰσχρῶν, καὶ πλάττει, καὶ δέξεις. ἀφορᾷ δὲ ἐς τὸν φίλον, καὶ τὸν Μενεκράτη. ἐδὲ οἴεται χείρω πρὸς φιλίαν τυχεῖν τὸ ψηφισθὲν ἐξαισιον γενέσθαι. πάλιν ἤδη γὰρ τῶν ἄλλων αὐτὸν ἡμείψατο καὶ ἡ τύχη. παιδίον γὰρ πάγκαλον ἐκ τῆς αἰσχίστης αὐτῇ ταύτης ἐφύετο. καὶ ἐποίμνε μὲν, ἐπεὶ δὲ ἐνέμοντο αὐτὸ εἰσεκόμισεν ὁ πατὴρ εἰς τὸ βαλανεῖον, λαμπρὸν ἐστιμμένον, καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὡς ἐλεεινότερον φανείη τοῦτο δὲ πάππα, τὸ μὲν βρέφος, ἀνεμάξατο πρὸς τὰς βαλανέας, καὶ σωφρονοῦντά τὸν χεῖρε. ἡ βαλανὶς δὲ ἐπικλαυθεῖσα πρὸς αὐτὸ, ἀφῆκε τὸν Μενεκράτη τὴν καλλονήν. καὶ ἤδη ἐπιζήμιός ἐστι, τηλικοῦτον σωφρονοῦν χρηστὰ μὲν πρὸς τὸ σωφέρον. τοιαῦτα

ipso est partitus, & convivio quod apparari jusserat, amicos excepit, & in his Menecratem, quasi cuipiam è necessariis jam persuasisset, ut puellam in matrimonium acciperet. Posteaquam autem cœnassent, libassentque Diis, tum porrecto illi pleno poculo, accipe, inquit, Menecrates, à genero amicitiæ poculum: nam hodie ducturus tum ego filiam tuam Cydimacham: dotem autem jam olim accepi, talenta quinque & viginti. Cui cùm respondere, apage, ne feceris ô Zenothemis, neve ipse usque adeo insaniam ut te juvenem & formosum cum deformi & mutilata puella conjugatum conspiciam. Hæc illo loquente, hic sponsam tollens, in thalamum abiit, & paulo pòst ea devirginata prodiit, cum qua ex eo tempore consuescit, eam summopere amans, & quemadmodum vides, circumferens. Nec solùm non pudet matrimonii, sed etiam perinde atque de eo glorians, ostentat, ut contemnit corporis formam, aut fœditatem, & divitias, & gloriam: sed amici tantum Menecratis rationem habet, neque arbitratur eum sexcentorum virorum sententia deteriorem ad amicitiam factum. Verùm pro his jam illi gratiam sic retulit fortuna. Puerulus enim formosissimus ex illa deformissima susceptus est. Quem cùm pridie pater in curiam intulisset, oleagina fronde coronatum, ac pulla veste amictum, quò plus commiserationis avo conciliaret, infans judicibus arridebat, & manus complodebat: ad quem commota curia, Menecrati mulctam remittit. Iamque hic isto apud judices patrono usus, rei famæque restitutus est. Hæc affirmabat

ὁ μασσαλιώτης ἔλεγε τὸν Ζηνόθεμιν οἰργάσθαι ὑπὲρ τοῦ φίλου, ὡς ὀρᾷς, ὀλίγα μικρά, οὐδὲ ὑπὸ πολλῶν ἂν Σκυθῶν γλυόμενα. οἵγε καὶ τὰς παλλακὰς ἀκριβῶς τὰς καλλίστας ἐκλέγεσθαι λέγονται. λοιπὸς ἡμῖν ὁ πέμπτος. καί μοι δοκῶ σὺν ἄλλοις ἐρεῖν, Δημητρίου τοῦ σουνιέως ἐκπλαγήμενος. σουνιακπλώσας γὰρ εἰς τὴν Αἴγυπτον ὁ Δημήτριος Ἀντιφίλου τοῦ Ἀλωπεκῆθεν, ἑταίρου ὢν παίδων ἔτι, καὶ συνεφοίτα, συνῆν, καὶ συνεπαιδάριτο. αὐτὸς μὲν, τὴν πυνικὴν ἄσκησιν ἀσκούμενος ὑπὸ τοῦ ῥοδίου σοφιστοῦ· ὁδὶ Ἀντιφίλος, ἰατρικὴν ἅμα ἐμελέτα. καὶ δή ποτε ὁ μὲν Δημήτριος, ἐπειγόντως εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀποδημῶν καὶ θεὰν τὴν πυραμίδων, καὶ δὴ Μέμνονος. ἤκουε γὰρ παύεσθαι ὑψηλὰς ὄσας, μὴ παρέχουσαι σκιάν. τὸν δὲ Μέμνονα, βοᾶν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον, τούτων ἐπιθυμήσας Δημήτριος, θέας μὲν τὰς πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ τὸν Μέμνονος, ἀναπεπλωκὼς καὶ τὸν Νεῖλον ἔχων ἤδη μέσον, ὀκτήσασθαι πρὸς τῷ ὄρει, καὶ τὸ ῥεῦμα, ἀπολιπὼν τὸν Ἀντιφίλον. ὁδὶ, ὡς τοσούτῳ συμφορᾷ ἐχρήσατο, μόλα χθυαίᾳ πρὸς φίλον διομιλῶν. οἰκίτης γάρ αὐτοῦ Σύρος, καὶ τέκμορ, καὶ τῶν παλαιόθεν, ἱεροσύλοις ποτὲ κοινωνήσας, συνεσπλήξ τε αὐτοῖς ἐς τὸ Ἀνουβείδιον. καὶ ἀποσυλήσαντες τὸν θεὸν, χρυσᾶς τε φιάλας δύο καὶ κηρύκιον χρυσοῦν καὶ τοῦτο, καὶ κυνοκεφάλους ἀργυροῦς. καὶ ἄλλα τοιαῦτα, κατέ-

mabat Massilienſis Zenothemim amici gratia feciſſe, haud exigua, ſicuti vides, neque qualia paſſim Scythæ factitant, qui formoſiſſimas pellices diligenter eligere dicuntur. Reſtat nobis quintus. Neque verò mihi videor alium quempiam debere dicere, omiſſo Demetrio Sunienſi. Navigarat in Ægyptum Demetrius, unà cum Antiphilo Alopecenſi, qui cum illo jam inde à teneris annis amicitiam contraxerat, & ephebus ephebo convivebat, & erudiebatur, alter quidem Cynicam diſciplinam ex Rhodio ſophiſta diſcens, alter nimirum Antiphilus medicinæ operam dans. Aliquando etiam Demetrius in Ægyptum eſt profectus, ut [1] Pyramidas, & Memnonem viſeret: ſiquidem audiverat, eas quanquam excelſæ erant, umbram non præbere, Memnonem autem oriente ſole clamare. Harum igitur rerum cupiditate adductus Demetrius, cùm ut Pyramidas videret, tum ut Memnonem audiret: ſextum jam menſem adverſo Nilo navigabat, relicto Antiphilo, quòd is itinere, atque æſtu fatiſceret. Hic verò interea in calamitatem incidit, quæ generoſo quopiam amico indigeret. Etenim famulus ejus nomine & patria Syrus, inita ſocietate cum ſacrilegis quibuſdam, unà cum illis in Anubis templum irrupit: ſublatoque Deo, aureiſque phialis duabus, aureoque caduceo, & cynocephalis argenteis, atque id genus aliis, omnia apud

1 *Pyramidas, & Memnonem*] Pyramides ſtructuræ ſuntex ſaxis aut lateribus, ab imo amplæ, in ſummo acutæ, atque in aliam molem evectæ, ad nihil quam ad effundendum opes inventæ. Memnonis autem hujus cineres in aves tranſmutati feruntur, quæ magnis gregibus & diverſis locis, ſingulis annis ad ſepulcrum Memnonis convolare atque ibi primùm querulas voces edere, deinde inter ſe dimicare dicuntur. Ovid. lib. 13. Met. Lucianus in Philoph. *Cogn.*

ἡνίκα πάντα ἀθρόα τῷ Σύρῳ. εἶτ' ἐμπεσόντες, ἐάλωσαν γάρ τι ἀπεμπολῶντες, ἅπαντα σύγχυσιν ἔλεγον φρεσὶν ἁμῶν ἐπὶ τῇ προχείρῳ. καὶ ἀγόμενοι, ἦκον ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀντιφίλου. καὶ τὰ φώρια ἐξέφερον ὑπὸ κλίνη τινί, ἐν σκοτεινῷ κειμένῳ. ὁ τε οὖν Σύρος ἐδεδίει σύγχυσιν, καὶ ὁ ἐπίτροπος αὐτῷ Ἀντιφίλος. ὅτος μὲν ἐν μέσῳ ἀκροωμένῳ τοῦ διδασκάλου, ἀναπεπταμένης, ἐσκοπεῖτο ἡδονάς, ἀλλὰ ἐν οἷς τοῖς ἄλλοις ἐπιτρόποις, ἀπεστέφανος ὡς τὸ Ἀνυσιείδειον σεσυληκώς. καὶ ἀσέβημα αὐτῶν ἡγεῖτο εἶναι, εἰ σωφρονίσαι ποτέ, ἢ σωφρονισάμενον αὐτῶν. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τῶν οἰκετῶν, φύσει ὄντες, ἅπαντα ἐκ τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ᾤχοντο φεύγοντες. ἐδεδίει οὖν ὁ Ἀντίφιλος πολλὴν ἤδη χρόνον, ἅπαντων, ὅσοι ἦσαν κακοῦργοι ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, μιαρώτατος εἶναι δικῶν. καὶ ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν αἰχμητὴς δεισιδαίμων ἀνθρωπος, ὡς ἔοικε χαλεπὸς, καὶ πικρὸς πρὸς τὸ γένος, βαρὺς τῷ Ἀντιφίλῳ ἐφεστώς. εἰ δέ ἀπολογοῖτό ποτε λέγων, ὡς οὐδὲν τοιοῦτον εἴργασται, ἀναίσχυντος ἐδόκει, καὶ πολὺ πλέον ἐπὶ τούτῳ ἐμισεῖτο. ὑπενοεῖτο τοιγαροῦν ἤδη, καὶ πονηρὸς εἶναι, οἷον εἰκὸς χαμαὶ καθεύδειν ἐν τῇ νυκτὸς, καὶ ἀποτείνειν τὰ σκέλη δυσμάρμενον, ἐν τῷ ξύλῳ καπεκλεισμένα. τὸ μὲν γὰρ ἡμέρας, ὁ κλοιὸς ἦρκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ ἐπεδεδημένη. ἐς δὲ τὴν νύκτα, ἐδεῖτο ὅλου καπεδέσεως. καὶ μὴν ἐν οἰκήματος ἡ δυσοσμία, καὶ τὸ πνίγος, ἐν παντὶ πολλῶν δεδεμένων, ἀφόρητα ἦν. ἐπεὶ οὖν ἐν τούτοις ἦν ὁ Ἀντίφιλος, ἐν τοιούτοις ἐκείνοις ἐκ τῆς οἰκίας ἐκφερόμενα ἐπὶ τὸν Σύρον ἐκομίζετο. ἔπειτα ἐπιτυχόντες, ἐάλωσαν, ἐπὶ τοῖς ἐκφερομένοις ἐκ τῆς οἰκίας. καὶ ἀγόμενοι, ἦκον ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀντιφίλου. καὶ τὰ φώρια ἐξέφερον ὑπὸ κλίνη τινί, ἐν σκοτεινῷ κειμένῳ. ὁ τε οὖν Σύρος ἐδεδίει σύγχυσιν, καὶ ὁ ἐπίτροπος αὐτῷ Ἀντιφίλος. ὅτος μὲν ἐν μέσῳ ἀκροωμένῳ τοῦ διδασκάλου, ἀναπεπταμένης, ἐσκοπεῖτο ἡδονάς, ἀλλὰ ἐν οἷς τοῖς ἄλλοις ἐπιτρόποις, ἀπεστέφανος ὡς τὸ Ἀνυσιείδειον σεσυληκώς. καὶ ἀσέβημα αὐτῶν ἡγεῖτο εἶναι, εἰ σωφρονίσαι ποτέ, ἢ σωφρονισάμενον αὐτῶν. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τῶν οἰκετῶν, φύσει ὄντες, ἅπαντα ἐκ τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ᾤχοντο φεύγοντες. ἐδεδίει οὖν ὁ Ἀντίφιλος πολλὴν ἤδη χρόνον, ἅπαντων, ὅσοι ἦσαν κακοῦργοι ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, μιαρώτατος εἶναι δικῶν. καὶ ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν αἰχμητὴς δεισιδαίμων ἀνθρωπος, ὡς ἔοικε χαλεπὸς, καὶ πικρὸς πρὸς τὸ γένος, βαρὺς τῷ Ἀντιφίλῳ ἐφεστώς. εἰ δέ ἀπολογοῖτό ποτε λέγων, ὡς οὐδὲν τοιοῦτον εἴργασται, ἀναίσχυντος ἐδόκει, καὶ πολὺ πλέον ἐπὶ τούτῳ ἐμισεῖτο. ὑπενοεῖτο τοιγαροῦν ἤδη, καὶ πονηρὸς εἶναι, οἷον εἰκὸς χαμαὶ καθεύδειν ἐν τῇ νυκτὸς, καὶ ἀποτείνειν τὰ σκέλη δυσμάρμενον, ἐν τῷ ξύλῳ καπεκλεισμένα. τὸ μὲν γὰρ ἡμέρας, ὁ κλοιὸς ἦρκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ ἐπεδεδημένη. ἐς δὲ τὴν νύκτα, ἐδεῖτο ὅλου καπεδέσεως. καὶ μὴν ἐν οἰκήματος ἡ δυσοσμία, καὶ τὸ πνίγος, ἐν παντὶ πολλῶν δεδεμένων, ἀφόρητα ἦν. ἐπεὶ οὖν ἐν τούτοις ἦν ὁ Ἀντίφιλος, ἐν τοιούτοις ἐκείνοις

apud Syrum depoſuerant. Deinde forte comprehenſi (capti enim fuerant divendentes neſcio quid) rem omnem in rota diſtricti protinus confeſſi ſunt, & in ædes Antiphili adducti venerunt. Hic furta ſub lectulo, in obſcuro loco poſita promebant. Syrus itaque ilico vinctus eſt, heruſque ejus Antiphilus, atque is quidem interea dum præceptorem audit, avulſus. Nec opitulabatur quiſquam: quin magis hi qui fuerant hactenus amici, averſabantur hominem, tanquam qui templum Anubis ſacrilegio compilaſſet: ſeque impie feciſſe putabant, ſiquando cum ipſo bibiſſent vel ediſſent. Tum reliqui duo famuli, convaſatis iis, quæ domi erant, aufugerunt. Ergo miſer Antiphilus jamdiu in vinculis detinebatur, & omnium qui erant in carcere ſontium ſceleſtiſſimus eſſe putabatur. Porrò præfectus carceris Ægyptius homo ſuperſtitioſus, ratus ſeſe rem gratam facere Deo, atque illius ulciſci vices, gravis Antiphilo imminebat. Quod ſi quando culpam à ſe amoveret, affirmans ſe nihil ejuſmodi patraſſe, impudens habebatur, atque hoc nomine multo magis erat inviſus. Itaque jam ſubægrotabat, & malè ſe habebat: nec mirum: quippe qui humi cubaret, idque etiam noctu, neque crura protendere ſineretur, ligno incluſa. Nam per diem [1] cataſta ſtringebatur, altera manu vincta ferro: ac noctu totus eſſe in vinculis cogebatur. Quinetiam domicilii pædor & præfocatio, multis ibidem vinctis, & in

1 *Cataſta ſtringebatur*] Hæc inſtrumenta intellexiſſe arbitror Prudent. in hymn. 1. & 5. περὶ στεφ. Cataſta autem inter alia, machinam ſignificat longæ & magnæ compedis formæ, qua ſervi vincti tenebantur, qualis à Prudentio deſcribitur in Vincent. *Cogn.*

1 *In-*

στιμένων, καὶ ἐστενοχωρημένων, καὶ μόλις ἀναπνεόντων, καὶ ὃ σιδηρᾶς ὁ ψόφος, καὶ ὕπνος ὀλίγος, ταῦτα πάντα χαλεπὰ ἦν, καὶ ἀφόρητα, οἷα ἀνδρὶ ἐκείνων ἀηθεῖ, καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς ὕπνον σκληρὸν τὸν δίαιταν. ἀπαγορεύοντος δ' αὐτοῦ, καὶ μηδὲ σῖτον αἱρεῖσθαι θέλοντος. ἀφικνεῖται ποτε ὁ Δημήτριος, οὐδὲν εἰδὼς τῶν ἐνδεδημένων. καὶ ἐπειδὴ ἔρρωτο ὡς εἶχεν, εἴσω ἐπὶ τὸ δεσμωτήριον, δρομαῖος ἐλθών, τότε μὲν οὐκ εἰσεδέχθη. ἐπῆρχε γὰρ ἦν. καὶ ὁ δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεικὼς τὴν θύραν ἐκάθευδε, φρουρεῖν τοῖς οἰκέταις ἐγκελευσάμενος. ἔνθεν δ' εἰσέρχεται, πολλὰ ἱκετεύσας. καὶ παρελθὼν, ἐπίπολυ μὲν ζητεῖ τὸν Ἀντίφιλον, ἄδηλον ὑπὸ τῶν κακῶν γεγενημένον. καὶ περιὼν, ἀνεσκοπεῖτο κατ' ἔκαστον τῶν δεδεμένων, ὥσπερ εἰώθεσαν οἱ τὰς οἰκείας νυκτὰς, ἤδη ἑωλων ὄντων, ἀναζητοῦντες οἱ παῖς ἐξαίφνης καὶ εἶγε μὴ τὄνομα ἐδόθησαν, Ἀντίφιλον Δεινομένους, κἂν ἐπίπολυ ἠγνόησαν ἂν ὅστις ἦν. τοσοῦτον ἠλλάκτο ὑπὸ τῶν δεινῶν. ὡς δ' τὴν φωνὴν αἰσθόμενον ἀνεθόησαν, καὶ ἀνεθρόησαν, ἀμφοτέρας τὰς κόπας, καὶ ἀπάγων δ' ἀνθρώπου αὐχμηροῦ, καὶ συμπεπιλημένου, ἐδείξεν αὐτὸν ὅστις ἦν, ἄμφω μὲν αὐτίκα πίπτουσιν ἰλιγγιάσαντες ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκήτῳ θέᾳ. χρόνῳ δ' ἀναλαβὼν αὐτόν τε, καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος, καὶ σαφῶς ἔκαστα ὡς εἶχεν, ἐκπυθόμενος παρ' αὐτοῦ, χαίρειν τε Δημοκλέους. καὶ δίελων τὸ τριβώνιον, τὸ μὲν ἥμισυ, αὐτὸς ἀνεδήσατο. τὸ λοιπὸν δ', ἐκεῖνα δίδωσι, ἃ εἶχε περιαρῶ, καὶ ἐκτετευχυῖα ῥάκη περιεπάσατο. καὶ τὰ μὲν τοιαῦτα, πάντα τρόπον συνῆν, ἐπιμελούμενος αὐτοῦ, καὶ θεραπεύων. ἔδοξε γὰρ & in angustum coactis, vixque respirantibus: tum ferri stridor, & somnus exiguus, hæc omnia molesta erant atque intoleranda, ut pote homini iis non assueto, nec ad tam durum vitæ genus exercitato. Cùm verò jam deficeret; ac ne cibum quidem capere vellet; tandem advenit Demetrius, nihil dum sciens eorum quæ acciderant. Et cùm resciviſſet, ut se habebat, & curriculo ad carcerem veniſſet, tunc quidem non est admissus, quoniam erat vespera, & carceris custos jamdudum occlusis foribus dormiebat, ministris excubias agere jussis. Mane verò multum precatus ingreditur, ingressus diu quærit Antiphilum malis ita immutatum ut cognosci non posset. Circumiens igitur è vinctis unumquemque contemplabatur, eorum more qui familiarium cadavera facta jam marcida, in stragibus quærunt. Quòd nisi nomen fuisset eloquutus, Antiphilum Dinomenis filium, ne longo quidem tempore potuisset agnosci quisnam esset, usque adeò malis erat immutatus. Vt verò ad vocem agnitam respondisset, atque adeunte illo comam diduxisset, eam à vultu abigens squalidam atque impexam, ostendit sese quis esset. Hic ambo collapsi sunt oculis oborta caligine, in tam inopinato spectaculo. Verùm aliquanto post, cùm se, & Antiphilum recreasset Demetrius, & singula ut se habebant, ex eo planè accepisset, bono animo esse jubet. Tum diviso pallio ipse quidem dimidiato induitur, illi verò reliquum dat, detractis putribus & detritis panniculis, quibus erat opertus: ac deinceps modis omnibus illi aderat curam ejus gerens, & inserviens. Nam sese lo-

ἑαυτὸν τοῖς ἐπὶ τοῦ λιμένος ἐμπορίοις, ἔωθεν εἰς μέσην ἡμέραν, σὺν ὀλίγοις ἀποφέρειν ἀχθοφόρων. εἶτ' ἐπανελθὼν οἴκαδε ἔργου, μέρος μὲν τοῦ μισθοῦ τοῦ δεσμοφύλακι καταλείπων, πλησίον αὐτοῦ, καὶ εἰρωνικῶς ἀπειρᾶζε αὐτόν. τὸ λοιπὸν ὑπ' εἰς τὸν τοῦ φίλου θεραπείαν ἱκανῶς αὐτοῦ διήρκει. καὶ τὰς μὲν ἡμέρας, συὴν τὸν Ἀντιφίλου, διημυτήμων. ἐπεὶ δὲ νὺξ καταλάβοι, ὀλίγον πρὸ τῆς θύρας τοῦ δεσμωτηρίου, στιβάδιόν τι ποιησάμενος, καὶ φύλλα ὑποβαλόμενος, ἀνεπαύετο. χρόνον μὲν οὖν τινα οὕτω διῆγον. εἰσιὼν μὲν ὁ Δημήτριος ἀνελύετο, ῥᾷον δὲ φέρειν τὸν συμφορὰν ὁ Ἀντιφίλου, ὑπὸ μὲν δὲ λανθανόντος ἐν τοῦ δεσμωτηρίου λῃστοῦ τινος ὑπὸ φαρμάκων, ὡς ἐδόκει, φυλακήν τινα ἀκριβῆ ἐχόντος, καὶ σπάνιόν τινα εἰς τὸ οἴκημα τοῦ λιθυρνῶν. ἐφ' οἷς λάθρᾳ, καὶ ἀνιώμενος, σὺν ἄλλως παρεῖναι τῷ ἑταίρῳ, πρόσαγγέλλει ἑαυτὸν, προσελθὼν τῷ σωφρονιστῇ, ὡς εἴη κεκτημένος τι ἐπὶ τὸν Ἀνουβιεῖον ἐπιβολῆς. ὡς δὲ τοῦτο εἶπεν, ἀπήγετο δι' ὀλίγου εἰς τὸ δεσμωτήριον. καὶ ἀχθεὶς πρὸς τὸν Ἀντιφίλου, τοῦτο γοῦν μάλις πολλὰ ἱκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα, ἐκπεραιοῦται πρὸς αὐτὸν πλησίον τοῦ Ἀντιφίλου, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδήσθαι. ἵνα δὴ ὁ μάλιστα ἔδει τῷ δύνασθαι, ἦν εἷς ἀμφὸς αὐτὸν, ἀμελῶν μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν δεινῶν, καίτοι σύνοσος ὢν αὐτοῖς. ἐπιμελούμενος δὲ ὅπως ἐκεῖνος μάλιστα καὶ ῥᾳδιόδιητος, καὶ ἧττον ἀνιαίσεται. ὥστε ῥᾷον ἔφερον μετ' ἀλλήλων κακοπαθοῦντες. χρόνῳ δὲ τοιόνδε τι πάθος ἐπαυσεν ἐπιπλέον αὐτοὺς δυσχεραίνειν. εἷς γὰρ τῶν δεδεμένων, σὺν οἷσι ὤλεν ῥίψας ὑπηρέτας, καὶ σωμάτων πολλὰς

cans mercatoribus, qui versabantur in portu à mane ad meridiem, oneribus gestandis non parum lucri faciebat. Tum ab opere reversus, mercedis partem carceris custodi impertiendo, mansuefaciebat & pacabat illum: et reliquum ipsi in amici curam suffi-ciebat. Atque interdiu quidem aderat Antiphilo, quò illum consolarerur. Vbi verò nox illum occupassèt, pro carceris foribus facto ex herbis torulo, substratisque frondibus quiescebat. Quem in modum aliquandiu vixerunt, ut nullo prohibente Demetrius ingrederetur, & calamitatem faciliùs ferret Antiphilus: donec extinc-to in carcere latrone quopiam, idque ut putabatur, veneno, facta est sedulò custodia, nec ampliùs ex liberis quisquam in carcerem ingrediebatur. Quas ob res dubius atque anxius, cùm nulla alia via amico adesse posset, adito præfecti collega, se ipsum defert tanquam cum aliis in templum Anubis irrupisset. Quod ut confessus est, protinus in carcerem est adductus, & ductus ad Antiphilum. Nam hoc multis precibus à custode carceris vix obtinuerat, ut proximè Antiphilo, eademque in trabe vinciretur. Hic igitur vel maximè declaravit, quanto in illum fuerit amore, cùm sua ipsius incommoda negligeret: cùm & ipse interim ægrotaret, id curans quo pacto ille & plurimum dormiret, & minus angeretur. Itaque calamitatem inter se ferentes faciliùs tolerabant, donec tale quippiam accidit, quod ferme eorum calamitati finem imponeret: scilicet è vinctis quispiam, haud scio unde nactus limam, adjunctis conjuratis captivorum plerisque

τῶν δισμωτῶν σφσλαβὼν, ἀποπερίῃ τι τῶν ἄλυσιν, ἢ ἐδέδενϑ ἐξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὸν διειργμένων. καὶ ἀπολύϑ ἅπαντας. οἱδὶ, ἀποκτείναντες ὀλίγους ὀλίγως τοὺς φύλακας, ἐκπηδῶσιν ἀθρόοι. ἐκεῖνοι μὲν ὃν τὸ παραυλίκιν ἵνδα ἑδυνάϑ ἕκαστος ἀφαιρέντες. ὕστερον συνελήφϑησαν οἱ πολλοί. ὁ Δημήτριος ᾗ, καὶ ὁ Ἀντίφιλος, καὶ χρόνον ἔμειναν, καὶ ὁ Σύρος λαϑόμενοι ἤδη ἀπόντος. ἐπὶ ᾗ ἡ μέρα ἐληλύϑη, μαϑὼν ὁ τῶν Αἰγυπτίων ἐπιτετραμμένος τὸ συμβεβηκὸς, ἐπ' ἐκείνους μὲν ἔπεμψε τοὺς διοξομένους. μεταπεμψάμενος ᾗ τοὺς ἀμφὶ τὸν Δημήτριον, ἀπέλυσε τῶν δισμῶν, ἐπαινέσας ὅτι μόνοι οὐκ ἀπέδρασαν, ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνοί γε ἠξιώϑησαν, ὕστερος ἀφεθέντες. ἐῶσα ᾗ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποίει ἀδικεῖσϑ σφᾶς ἐν σμικρᾷ, εἰ δόξουσι κακοῦργοι ὄντες, ἐλέου, ἢ ἐπαίνου μὴ ἀποδρᾶναι ἀφειῶϑ. καὶ τέλος, ἠνάγκασεν τὸν δικαστὴν ἀκεῖνον τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁδὶ, ἐπὶ ἔμαϑεν ὑδὲν ἀδικοῦντες, ἐπαινέσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον ᾗ τὸν μὲν μυκήσας, ἀφῆκεν, ἐνεμυήσϑη δὲ ἐπὶ τῇ κολάσει, ἐὰν μὴ ἐσχοντὸ ἀδίκως δεδέντες, καὶ ἐκάστῳ δωρησάμενον, παρ' αὐτοῦ δραχμαῖς μὲν μυρίαις τὸν Ἀντίφιλον, ὃς τοσούτοις ᾗ τὸν Δημήτριον. ὁ μὲν ἐμοὶ Ἀντίφιλος, ἔτι ἐστὶ τῷ ὦ Αἰγύπτῳ ἐών. ὁδὲ Δημήτριος, καὶ τοὺς αὐτοῦ δισμυρίας ἐκείνῳ καταλιπὼν, ὡχϑὸ ἀπιὼν εἰς τὴν Ἰνδικὴν, ἐνϑα τοὺς Βραχμᾶνας, τοσοῦτον εἰπὼν πρὸς τὸν Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστὸς ἂν εἰκότως νομίζοιϑ, ἤδη ἀπολιπὼν αὐτόν. ὅτε γὰρ αὐτὸς δεῖσθαι τῶν χρημάτων, ἐς ἂν αὐτὸς ᾖ, ὑπέρ ἐστιν ἱκανὰϑ, ὀλίγοις δυσάρεστονϑ, ὅτι ἐκείνῳ ἐπ δεῖν φίλῳ, que catenam insecuit, qua ordine astringebantur, cyphonibus in hanc insertis, solvitque omnes, qui facilè trucidatis custodibus quippe paucis, simul exiliunt. Atqui hi quidem ilico quò quisque poterat, dissipati, postea plerique sunt comprehensi. Porrò Demetrius, & Antiphilus inibi remanserunt. Syro quoque retento, qui jam aufugere parabat. Vt autem diluxisset, Ægypti præses cognito quod acciderat, emisit quidem qui illos insequeren. tur. Accersitum verò Demetrium, ejusque socios à vinculis liberavit, laudatos quòd soli non aufugissent. At his haud sat erat, quòd sic dimitterentur. Sed clamabat Demetrius, sibique non mediocrem injuriam fieri contendebat, si pro maleficis habiti, viderentur per commiserationem, vel ob id laudis, quòd non aufugissent, dimitti. Tandem compulêre judicem, ut rem diligenter excuteret: qui cognita illorum innocentia, ipsos laudatos dimisit, & Demetrium miratus super pœna quam præter jus in vincula conjecti tulerant, est consolatus: quinetiam utrumque munere cohonestavit, de suo datis Antiphilo drachmarum decem millibus, duplo autem Demetrio. Atque etiamnum in Ægypto est Antiphilus. Demetrius autem sua quoque viginti millia relinquens amico, concessit in Indiam profectus ad Brachmanas, tantùm hoc loquutus Antiphilo, meritò sibi jam ignoscendum videri, quòd tum ab eo discederet. Neque enim sibi opus fore pecunia, quandiu esse pergeret, qui erat, videlicet qui posset paucis esse contentus: neque ampliùs illi amico esse opus,

ἀμαρῶν αὐτῷ τῶν πραγμάτων γεγυμνασμένων. τοιγοῦν ὦ Τόξαρες, οἱ Ἕλληνες φίλοι. εἰδὲ μὴ προδιεβλήκεις ἡμᾶς, ὡς ἐπὶ ῥήμασι μέγα φρονοῦντας, ἢ αὐτὸς ἂν σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλοὺς, καὶ ἀληθῶς ὄντας, ὡς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ μὲν αὐτοῦ μὴ δεῖν ἀπολογεῖσθαι, ὑπὲρ δὲ Ἀντιφίλου ᾖ, καὶ δακρύειν προσῆκε, καὶ ἱκετεύειν, καὶ τὸ πᾶν ἐφ' ἑαυτὸν ἀναδεχόμενον, ἄχρι μαστιγώθη ὁ Σύρος, ἀμφοτέρους ἀφεῖναι αὐτούς. ἐγὼ μὲν οὖν τούτους ὀλίγους ἀπὸ πλειόνων, οὓς πρῶτος ἡ μνήμη ὑπέθηλε διηγήσασθαί σοι, ἀληθεῖς, καὶ βεβαίους φίλους. καὶ τὸ λοιπὸν ἤδη καὶ ἐκ τῆς λύρας δὲ λόγων, σοὶ τὴν ῥῆσιν ἀποδίδωμι. σὺ δ' ὅπως μὴ χείρους ἐρεῖς τοὺς Σκύθας, ἀλλὰ πολλῷ τούτων ἀμείνους, αὐτῷ σοι μελήσει, εἰ μὴ καὶ δεξιᾶς περόδυκνος, ὡς μὴ ἀποτμηθείης αὐτίκα, ἀλλὰ χρὴ ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι, ἐπὶ καλοῖσι μὲν παθοῖς, Ὀρέστῃ μὲν, καὶ Πυλάδῃ πάνυ σοφιστικῶς ἐπαινέσαις. ὑπὲρ δὲ τῶν Σκυθῶν, Φαύλῳ ῥήτορι φαινόμενος. Το. ὦ Μνήσιππε, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ ὑ πάνυ σοι μέλον, εἰ ἀποτμηθείης τὴν γλῶτταν, κρατηθεὶς ὑπὸ τοῖς λόγοις. πολλὰ ἄξομαί σε ἤδη, μηδὲν ὥσπερ σὺ καλλιλογησάμενος. ἐγὼ δὲ σκυθικὸν τοῦτο. καὶ μάλιστα ἐπειδὰν τὰ ἔργα ὑπερφέρηται τοὺς λόγους. ἀποδοκήσεις δ' μηδὲν πιθανὸν παρ' ἡμῶν, φίλε σὺ διεξελήλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις ἀποθνήσκων ἔγκλημα αἰσχρὸν γωμαῖκα, ἢ εἴ τις δεχόμενον ἐπίδικα γαμμμένη γυναῖκα, φίλα ἀνδρὸς, δύο πάλαι ὄντα. καὶ νὴ Δί' εἴ τις παρέχων ἑαυτὸν δεδημένον, ἐπιδηλῶ τὴν μικρὸν ὕστερον λυθήσεσθαι. πάνυ γὰρ ὀλίγα ταῦτα, καὶ μεγαλοφρόνως ἂν quippe cui res jam commodè se habeant. Hujusmodi sunt Toxaris amici Græci. Quod ni initio notasses nos, tanquam qui verbis superbiremus, ego multas orationes tibi recitassem, easque egregias, quas in judicio Demetrius habuit, cùm interim propriam causam non ageret: sed pro Antiphilo fleret, & supplicaret: totamque culpam in se reciperet, donec Syrus flagris cæsus, ambos eos liberavit. Hos igitur paucos è plurimis, quos mihi primùm memoria suggessit, præclaros, firmosque amicos tibi narravi. Quod reliquum, jam ab oratione decedens, dicendi partes tibi trado. Porrò tibi ipsi curæ fuerit uti non deteriores, sed his longè præstantiores Scythas referas, liquid de dextra solicitus es, ne ea tibi præcidatur. Verùm oportet strenuum te præstes virum, etenim ridiculus fueris, si cùm Orestem ac Pyladem admodum sophisticè laudaris, pro Scythia dicens, ignavus orator appareas. *Tox.* Rectè quidem Mnesippe, qui me ad dicendum hortaris, ac si non cures, tibi in narrationibus victo lingua præcidatur. Sed jam exordiar, nullis perinde ac tu verborum phaleris utens (neque enim is Scytharum mos) præsertim cùm res ipsæ altiùs loquantur quàm verba. Nihil autem ejusmodi expectaveris à nobis, cujusmodi laudando differuisti, puta si quis sine dote deformem uxorem duxerit: aut si quis amici filiæ nubenti pecuniam dederit, talenta duo: aut per Jovem, si quis in vincula sponte iverit, cùm certò sciret se paulo post esse solvendum: Admodum enim levia ista, quibus nihil inest, vel magni negocii, vel

αὐτοῖς, ἢ ἀνδρεῖον ἴνι ἀδύν. ἐγὼ δέ σοι διηγήσομαι φόνους πολλοὺς, καὶ πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶ φίλων ἵν' εἰδῇς ὡς παιδιὰ τὰ ὑμέτερά ἐστι πρὸς τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι. καίτοι οὐδὲ ἀλόγως αὐτὸ πεπόηκατε, ἀλλὰ εἰκότως τὰ μικρὰ τιμῶντες ἐπαινεῖτε. οὐδὲ γὰρ οὐδ' εἰσὶν ὑμῖν ἀφορμαὶ ὑπερμεγέθεις, πρὸς ἐπίδειξιν φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ βιῶσιν, ὥστε μὴ ἐν γαλήνῃ μέσῃ ἐν ἀγαθὸς ὁ κυβερνήτης ἐστί. χειμῶνος γὰρ δέησά σοι πρὸς τὸν διάγνωσιν. παρ' ἡμῖν δ', σπουδαῖοι πόλεμοι. καὶ ἢ ἐπιλανόμεθα ἄλλοις, ἢ ὑποχωροῦμεν ἐπιόντες, ἢ συμπεσόντες, ὑπὲρ νομῆς, ἢ λείας, μαχόμεθα. ἔνθα μάλιστα δεῖ φίλων ἀγαθῶν. καὶ λέγεται τοῦτο, ὡς βεβαιότατα σωζόμεθα τὰς φιλίας, μόνον τοῦτο ὅπλον ἄμαχον, καὶ δυσπολέμητον εἶναι νομίζοντες. ἀσφαλέστερον δέ σοι εἰπεῖν βούλομαι, ὃν τρόπον ποιούμεθα τὰς φίλας, οὐκ ἐκ τῶ ποτῶν, ὥσπερ ὑμεῖς, οὐδ' εἰ σωφρονέστερος ἢ γείτων. ἀλλ' ἐπειδάν τινα ἴδωμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ μεγάλα ἐργασάμενον δυνάμενον, ἐπὶ τοῦτον ἅπαντες σπουδάζομεν. καὶ ὅταν ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τοῦτο ἡμεῖς ἐπὶ τῶ φίλων ποιεῖν ἀξιοῦμεν, ἐπιπολὺ μηνύοντες, καὶ πάνυ ὀλίγοι προτείνοντες, ὡς μὴ λίαν μοχθηροὶ ἐσμεν τῆς φιλίας, μηδ' ἀπόλαυστοι δόξωμεν εἶναι. κἀπειδὰν ἀσφαλεῖς τις ἦν ἐν φίλων ᾖ, συμβήναι τὸ λεγόμενον, καὶ ὅρκοις ὁ μέγιστος, ἢ μὴν ἐν βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων, καὶ ἀποθανεῖσθαι, μὴ δεῖ ὑπὲρ τῶ ἑτέρου τὸν ἕτερον. καὶ οὕτω ποιοῦμεν. ἀφ' ὧν δὴ συμβάντες ἅπασι τοῖς δακτύλοις, ἐκσταλάζωμεν

vel fortitudinis. Verùm ego tibi referam multas cædes, bellaque & mortes amicorum causa susceptas, ut intelligas vestra ista lusum esse, si cum Scythicis conferantur. Neque tamen istud sine causa facitis, sed meritò parva ista laudatis: propterea quòd non sunt vobis graves admodum declarandæ amicitiæ occasiones, quippe in alta pace viventibus: quemadmodum nec in tranquillitate queas scire, bonus sit gubernator nec-ne. Vt enim hoc dignoscas tibi opus fuerit tempestate. At apud nos bella perpetua, & aut invadimus alios, aut cedimus invadentibus, aut concurrentes, pro præda & pascuis pugnamus. Hic potissimùm opus est bonis amicis, eoque quàm firmissimè constituimus amicitias, sola hæc arma invicta, & inexpugnabilia esse judicantes. Priùs autem volo tibi commemorare quo pacto amicos faciamus, non ex poculis quemadmodum vos, neque si quis æqualis sit, aut vicinus: verùm ubi strenuum quempiam virum conspexerimus, quique res magnas præstare possit, in hunc omnes studio incumbimus. Quodque vos in conjugiis, id nos in ambiendis amicis facere non gravamur, diù quasi procos agentes, nihilque non facientes, ne amicitia frustremur, ne-ve rejecti videamur. At ubi jam delectus quispiam in amicitiam venerit, exinde fœdus initur, magnoque juramento se obstringunt, se unà victuros, alterumque pro altero, si sit opus, mortem oppetiturum. Atque ita facimus. Ex quo semel [1] incisis digitis sanguinem in calicem destillaverimus:

1 *Incisis digitis*] Scytharum amicitiæ ut concilientur, morem tradit, cui conforme est jusjurandum Catilinæ de quo Sallust. & Flor. *Cogn.*

μεν τὸ αἷμα οἷς κύλικα, καὶ τὰ ξίφη ἀπροσδόκητα ἐπενεγκόντες, ἄμφω ἀμφοτέροις ἐπιχέομενοι, πίωμεν, σὺν ἔστιν ὅ, τι τὸ μὴ τῶθ' ἡμᾶς διαλύσειεν ἄν. καὶ ἐφ' ἕνα δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς σπονδὰς εἰσίεναι, ὡς ὅστις ἂν πολύφιλος ἦ, ὅμοιος ἡμῖν δοκεῖ πᾶς κοινωνὸς γυναικί. καὶ οἰόμεθα σοφὸν ὁμοίως ἰσχυρὸν τὴν φιλίαν αὐτὴν εἶναι, πρὸς πολλὰς διανοίας διαιρεθεῖσαν. ἄρξομαι δ' ἀπὸ τῶν Δανδάμιδος πρῶτον γενομένων. ὁ γὰρ Δάνδαμις, ὡς τὴν πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκὴν, ἀπαχθέντος αἰχμαλώτου Ἀμιζόκα δὲ φίλου αὐτῷ, μᾶλλον δ' ὥσπερον ὁμῶμαί σοι τὸ ἡμέτερον ὄρκον, ἐπεὶ ἓ τοῦτο σὺ ἐχρῆ διωμολογησάμενον, ἢ μὰ γὸ τ' ἄνεμον, καὶ τὴν ἀκινάκην, οὐδὲν πρός σε ὦ Μηνίππε, ψεῦδος ἐρῶ πρὸς τοὺς φίλους τοὺς Σκυθικούς. Μην. ἐγὼ μὲν οὐδ' πάνυ σε ὀμνύοντος ἐδεόμην. σὺ δ' ὅμως δὴ ποιῶν, οὐδένα θεῶν ἐπωμόσω. Τοξ. τί σὺ λέγεις; ἃ σοι δοκοῦσιν, ὁ ἄνεμος, καὶ ἡ ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; οὐκοῦν ἆρα ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μεῖζον οὐδὲν ἐστὶ ζωῆς τε, καὶ θανάτου; ὁπόταν οὖν τὸν ἄνεμον, καὶ τὴν ἀκινάκην ὀμνύωμεν, τοῦτο ὀμνύομεν, ὡς τὸ μὲν ἄνεμον, ζωῆς αἴτιον ὄντα. τὴν ἀκινάκην δ', ὅτι ἀποθνήσκειν ποιεῖ. Μην. καὶ μὴν εἰ διὰ τοῦτο, καὶ ἄλλους ἂν ἔχοιτε πολλοὺς τοιούτους. Τοξ. ἀλλὰ μὴν ἐκεῖνό γε ἴσως οὐκ ἀγνοεῖς, ὅτι τὸ μὲν ἄνεμον, ἀπὸ τοῦ ἀνίεσθαι καὶ ἀναπνεῖν ἔχει τὴν ἐπωνυμίαν, τὴν δὲ ἀκινάκην, ἀπὸ τοῦ ἀκεῖσθαι καὶ ἰᾶσθαι τὰ τραύματα. Μην. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἴσως οὐκ ἀγνοῶ, ὅτι δὲ ἀκινάκης ἐστὶν ἐπώνυμος, οὐκ ἔγνων πρότερον. Τοξ. ἀλλὰ νῦν γε μάθε, καὶ ἐπίστω, ὅτι ἐκεῖνος ἐστὶν ὁ ἀκινάκης, ὃς ἐπὶ τὸν ἄνεμον ἀνεμέσησε, καὶ τὸν ἄνεμον ἐπὶ τὸν ἀκινάκην ἐπέμφυσε. Μην. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἴσως οὐκ ἀγνοῶ, ὅτι δὲ ἀκινάκης ἐστὶν ἐπώνυμος, οὐκ ἔγνων πρότερον. Τοξ. ἀλλὰ νῦν γε μάθε, καὶ ἐπίστω, ὅτι ἐκεῖνος ἐστὶν ὁ ἀκινάκης, ὃς ἐπὶ τὸν ἄνεμον ἀνεμέσησε, καὶ τὸν ἄνεμον ἐπὶ τὸν ἀκινάκην ἐπέμφυσε.

rimus: ſummiſque intinctis gladiis, ambo pariter admoventes biberimus, non eſt quicquam quod deinde queat nos dirimere. Licet autem tres ad ſummum ad hujuſmodi fœdera admittere. [1] Nam qui multis ſit amicus, eodem loco apud nos habetur, quo communes iſtæ, atque adulteræ uxores, ejuſque amicitiam, cùm multas in partes diſſecta ſit, non æquè firmam eſſe arbitramur. Exordiar autem ab his quæ nuper Dandamis fecit. Dandamis enim hic in conflictu cum Sauromatis, cùm abductus eſſet captivus amicus ejus Amizocas. Quin potiùs antè tibi jurabo noſtrum jusjurandum, ſiquidem iſtud initio tibi ſum pollicitus. Non enim [2] per Ventum & Acinacem, quicquam mentiturus ſum de Scythicis amicis. *Mne.* Mihi equidem non admodum opus erat tuo juramento: rectè tamen feciſti, quòd nullum Deorum juraris. *Toxe.* Quid tu dicis? Annon tibi videntur eſſe Dii, Ventus & Acinacis? Ita-ne ignoras nihil hominibus vita & morte eſſe majus? Per hæc utique juramus, quoties per Ventum & Acinacem juramus: videlicet per Ventum, tanquam qui ſit vitæ cauſa per Acinacem verò, ut qui ſit mortis author. *Mne.* Atqui ſi iſta eſt cauſa: profectò multos alios quoque eſtis habituri tales Deos,

1 *Nam qui multis*] Πολυφιλία apud Scythas non aliter infamis fuit, quàm apud alias gentes unius mulieris cum pluribus viris conſuetudo. Sed diverſa ſentit Cic. lib. de Amicit. & Plut. περὶ πολυφιλίας. Cogn.

2 *Per ventum & Acinacem*] Iusjurandum Scytharum τὴν τ' Ἀκινάκην ἢ τὸν τ' Ἄνεμον. tametſi Acinaces vocabulum ſit Perſicum enſem ſignificans ut tradit Herod. in Polymnia. Græci tamen etiam pro gladio Scythico uſurpare ſolent, quem ſicut Deum quendam gens illa obſervaret & coleret. Clem. Alex. Σκυθῶν δὲ οἱ Σκυθοβοῦται ὡς φασὶν Ἡρόδοτος ἐν τοῖς περὶ μυστήρων, Ἀκινάκην σέβουσι. Ammia. lib. 13. Lucianus in Tragœdo. *Idem.*

λως ἢ θεὸς, οἷος ὁ Ἀκινάκης ἐστί. τὸ δίσκον, καὶ τὸν λόγχην, καὶ κώνειον, καὶ βόθρον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ποικίλον γὰρ ὄντος τοῦ θείου τὸ δαιμόνιον, καὶ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυτοῦ παρέχεται ἀγώσους ὁδούς. Το. ὁρᾷς, τοῦτό σοι ἐρωτικὸν ποιεῖς, καὶ δικανικὸν, ὑποκρούσασθαι μὲ τὸν λόγον. ἐγὼ δ', ἡσυχίαν ἦγον, σοῦ λέγοντος. Μνη. ἀλλ' οὐκ αὖθις με ὦ Τόξαρι, ποιήσω τοῦτο. πάνυ γὰρ ὀρθῶς ἐπετίμησας. ὅτι δαιμόνιον, τὸ μὲ ἐπὶ τούτῳ λέγε, ὡς μὴ δὴ παρόντος ἐμοῦ τοῖς λόγοις, ἔτι σιωπήσομαί σοι. Το. πρώτη μὲν οὖν ἡμέρα τῆ φιλίας Δανδαμίδι, καὶ Ἀμιζώκῃ, ἀφ' ἧς τὸ ἀλλήλων αἷμα συνεπιπίκισαν. ἦκον δ' ἡμῖν ἐπὶ τὴν χώραν Σαυρομάται, μυρίοις μὲν ἱππάσιν. οἱ πλείους δὲ, πρὸς τοσοῦτοι ἐπιλαλυδίαν ἐλήλυθε. οἷοι δὲ καὶ ἀθρισθέντες τὴν ἔφοδον αὐτῶν, ἐπαισθόντες, ἅπαντας μὲν τρέπουσι, πολλοὺς δὲ καὶ μαχόμενοι κτείνουσι. τοὺς δὲ, ζῶντας, ἀπάγουσι, πλὴν εἴ τις ἔφθη ἀφαιρεθέμενος εἰς τὸ πέραν ἐς ποταμόν, ἵνα ἡμῖν τὸ ἥμισυ ἐς τραπέδης, καὶ μέρος τῶν ἁμαξῶν λάβῃ. ἔστι γὰρ ἰσχυρώσασθαι τόπος, οὐκ οἶδα ὅ, τι δέξαιτο τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας ἐς Ταναΐδα. οὗπερ δὴ τῆ τι λείαν ἐλελαύνετο, καὶ τὰ αἰχμάλωτα σωνέχθη, καὶ τὰς σκηνὰς διήρπαζον, καὶ τὰς ἁμάξας κρεμαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πολίτιδας ἁλισκομένας, καὶ ὑφ' ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβριζούσας τὰς παλλακίδας, καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δ', ἠνιώμεθα τῷ πράγματι. ὁδὶ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἐκαλάκα γὰρ, ἔδοα τὸ φίλον ὀνομαστὶ, κἀκῶς διδόμενον. καὶ ὑπεμίμνησκε τὸ κύλικος, καὶ τὸ αἵματος. ὧν ἀκούσας

Deos, qualis est Acinacis, puta jaculum, lanceam, cicutam, laqueum, & similia. Nam hic interitus varius est Deus, & vias aperit innumerabiles, quibus ad illum sit aditus. *Tox.* Vides quàm contentiosè & litigiosè istud facis, dum me interpellas, meamque orationem interturbas: at ego te loquente tacui. *Mne.* At istud, Toxari, denuo non faciam, nam rectè objurgasti. Quare quod superest, dicito confidenter, ac si te loquente absim, adeò tibi silebo. *Tox.* Quartus igitur agebatur dies Dandamidi & Amizocæ, ex quo amicitiam inierant cùm sanguinem mutuum bibissent. Venerant interea in regionem nostram Sauromatæ, cum equitum decem millibus: peditum verò triplum advenisse ferebatur. Ii cùm in nos ex improviso irruissent, omnes quidem in fugam convertunt, pleroſque autem pugnantes occidunt: nonnullos quoque vivos abducunt, nisi siquis in fluminis ripam ulteriorem tranarat, ubi nobis dimidium copiarum, & pars curruum erat. Sic enim id temporis castra fueramus metati, haud scio quo consilio Archiplanorum ducum nostrorum, ad utramque Tanaidis ripam. Protinus itaque & prædas abigebant, & captiva abducebant, & tentoria diripiebant, & curribus potiebantur, captis simul cum viris, nostrosque ob oculos pellices, uxoresque nostras constuprabant. Quam rem ægrè ferebamus. Sed cùm captus Amizocas duceretur, miserè vinctus amicum nominatim incelamavit, & sanguinis calicisque commonefecit. Quibus auditis

Dan-

ὁ Δάνδαμις, οὐδὲν ἔτι μελλήσας, ἁπάντων ὁρώντων, διαπήχτη εἰς τοὺς πολεμίους. καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διηρθρωμένοι τὰς ἀκοντίας, ὥρμησαν ἐπ' αὐτὸν, ὡς καθαιρεντήσοντες. οὐδὲ, εἰδόα τὸ Ζίριν. τοῦτο γὰρ ὧν τις εἴπη, ἀνεῖλον φονεύσαντες αὐτὸν, ἀλλὰ δέξοντας, ὡς ἐπὶ λύτροις ἤκοντα. καὶ δὴ ἀναχθεὶς πρὸς τὸ ἄρχοντα αὐτῶν, ἀπῆγε τὸ φίλον. ὁ δὲ, λύτρα ἤτει, μὴ γὰρ ἀφεῖσθαι, εἰ μὴ μεγάλα ὑπὲρ αὐτοῦ λάβοι. ὁ Δάνδαμις γὰρ, ἃ μὲν εἶχον φησὶν, ἅπαντα διήρπασται ὑφ' ὑμῶν. εἰ δέ τι δώσαιμι καὶ γυμνὸς ἀπελθὼν, ἕτοιμος ὑποσχέσθαι ὑμῖν. καὶ ἀφεῖσθαί γε, τί ἂν γένοιτο, εἰ βάλοι γε, ἐμὲ ἀνὰ τοῦτο λαβεῖν, καὶ χρήσασθαι πρὸς ὅ, τι σοὶ φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης, οὐδὲν ἔφη δεῖ ὅλως καὶ χαλᾶσαί σε. καὶ τοῦτο, Ζίριν ἤκουσα. σὺ γὰρ, ὃν ἔχεις μέρος καὶ ἀλῶν, ἄγε τὸ φίλον. ἥρετο ὁ Δάνδαμις ὅ, τι ἐθέλοιτο λαβεῖν. οὐδὲ, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔφησεν. ὁ δὲ, αὐτίκα παρεῖχεν ἐκκόπτειν αὐτούς. καὶπειδὴ ἐξεκέκοπτο, καὶ ἤδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάται, ἀλλαλῶν τὸν Ἀμίζακην, ἐπαινήσαντες, ἐπῳδεῖδόμεν αὐτῷ, καὶ ἅμα ἀναπηδήσαντες, ἀπεσύροντο πρὸς ἡμᾶς. τοῦτο γὰρ ὁμόρουν, παρεμυθήσασθαι ἅπαντας Σκύθας, καὶ δοκεῖν ἡδέως σύμοιζον, ὁρῶντες ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῖν τῶν ἀγαθῶν, οὐκ ἀπήγαγον οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους πίστις. καὶ τοὺς Σαυρομάτας δὲ, τὸ αὐτὸ μετέσχεν εἰφέβησε, λογιζομένους πρὸς οἵους ἄνδρας οὐ διαμαχοῦνται, εἰ καὶ τῷ ἀπροσδοκήτῳ τότε ὑπερέσχον. ὥστε νυκτὸς ἐπιγενομένης, ἀπολιπόντες τὰ πλεῖστα τῶν βοσκημάτων, καὶ τὰς ἁμάξας, ἐμπεσόντες

Dandamis, nihil cunctatus, ſpectantibus omnibus tranavit ad hoſtes. Tum Sauromatæ denſatis telis irruerunt in ipſum, jam confixuri niſi ſuccla maſſet Zirim. Quod ubi quis dixerit, eum non occidunt: ſed tanquam cum redemptionis pretio venientem accipiunt. Mox ad illorum ducem adductus, repoſcebat amicum: Ille verò redemptionis pretium poſtulabat: quod niſi magnum accepiſſet, dimiſſurum ſeſe negabat. Tum Dandamis: quæ poſſidebam, inquit, ea omnia direpta ſunt à vobis. Si quid autem nudus poſſim facere, id ſum paratus polliceri vobis: ac quicquid voles imperato. Et ſi ita vis, ejus in locum accipe me, & ad quidvis abutere. Ad hæc Sauromata, nihil, inquit, omnino eſt opus retinere te: idque quum temet dedideris. Quin tu parte eorum quæ poſſides tradita, amicum abducito. Rogat ilico Dandamis quidnam vellet accipere. Ille oculos poſtulat, atque hic protinus exhibuit eruendos. Quibus erutis, & perſoluto Sauromatis pretio, recepto Amizoca reverſus eſt, innitens illi: unaque tranantes, ad nos redierunt incolumes. Hoc factum Scythis omnibus fuit ſolatio: neque jam victos eſſe rebantur ſeſe, cum viderent, quod apud nos bonorum eſſet maximum, ab hoſtibus non eſſe abductum, verùm ſupereſſe egregiam mentem, & in amicos fidem. Atque id ipſum Sauromatas non mediocriter terruit, reputantes cum quibus viris eſſent pugnaturi, ſi ſe præparaſſent: etſi tum ex improviſo ſuperaſſent. Proinde ſub noctem relicta pecoris parte maxima, cur-

σωπῆς, ὥχοντο φεύγοντες. ὁ μέντοι Ἀμιζώκης, οὐκέτι ἠνέσχετο βλέπειν αὐτὸς ἐπὶ τῷ Δανδαμίδι. ἀλλὰ τυφλώσας ἑ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀμφοτέροις κρύψωτην ὑπὸ ἕ πρώτῳ τῶν Σκυθῶν δημοσίᾳ μὴ πάντες τιμῆς τυγχάνοντες. τί τοιοῦτον ὦ Μνησιππε, ὑμεῖς ἔχοιτ' ἂν εἰπεῖν, εἰ ἑ ἄλλως σοι δέκα δέοι τις ἐπὶ τοῖς πέντε κατέλθοι σας, ἀναμῶτας εἰ βούλοι, ὡς ἑ πολλὰ ἐπιψεύδειο αὐτοῖς. καίτοι ἐγὼ μέν σοι γυμνὸν τὸ ἔργον διηγησάμην. εἰ ἕ σὺ τινὰ τοιοῦτον ἔλεγες, οἶδα ὁπόσα ἂν κομψὰ ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, οἷα ἐκετεύει ὁ Δανδάμις. κρὴ ὡς ἐτυφλοῦτο, κρὴ ἃ εἶπε. κρὴ ὡς ἐπαινῆκε, κρὴ ὡς περιέδεξιοῦτο αὐτὸν ἐπιθυμοῦντες οἱ Σκύθαι, κρὴ ἄλλα, ὁποῖα ὑμεῖς μηχανᾶσθε εἰώθατε πρὸς τὴν ἀκρόασιν. ἄκουε γὰρ ἑ ἄλλου ἰσότιμον, Βελίττιον, Ἀμιζώκεω τοῦ ἀνεψιόν. ὃς ἐπεὶ κατεπαύθη ἐκ ἑ ἵππου ὑπὸ λέοντος εἰς Βάσθιν τὸν φίλον, ἅμα ἕ ἵππον ἥρπασε, κρὴ ἤδη ὁ λέων περιπλακεὶς αὐτῷ, συνεπεφύκει τῷ λαιμῷ, κρὴ τοῖς ὄνυξιν ἐσπάραττε, κατασπάσας ἑ αὐτὸς, ἐπιπίπτει κρὸς τὸν θεράποντα, κρὴ περίεστα περὸς ἑαυτὸν παροξυνόμενον, κρὴ μαίνεσθαι, κρὸ δὲ τῶν ὀδόντων μέσον διείρων τοὺς δακτύλους. κρὴ τὸν Βάσθην, ὡς οἷον τε ἦν, ὑπεξελεῖν πειρώμενον ἑ δήγματος. ἄφνω δὴ ὁ λέων ἀφεὶς ὑπτίου ἡμιθνῆτα ἔπεσε, ἐπὶ τὸν Βελίττιον ἀπερράφη. κρὸ συμπλακείς, ἀπέκτεινε κἀκεῖνον. ὁ δὲ λεοντοθὴς σκων, τὸ γὰρ τοσοῦτον ἐφθη παίσας τῷ ἀκινάκῃ τὸν λέοντα εἰς τὸ στέρνον, ὥστε ἅμα πάντες ἀπέθανον, κρὴ ἡμεῖς ἐπαύσαμεν αὐτοὺς, δυοῖν τάφοις ἀναχώσαντες πλησίον, ἑνὶ μὲν τὸν φίλων, ἑνὶ ἕ καὶ ἀνικήτου ἑ λέοντος. τρίτῳ δέ σοι διηγήσομαι ὧ

curribusque incensis fugerunt. Porrò Amizocas non tulit diutius, ut videret ipse, cæco Dandamide amico: sed semet ipse excæcavit: atque ita sedent ambo, omnique honore à populo Scytharum publicitus afluntur. Quid tale vos Mnesippe referre posſetis? etsi quis tibi concedat ut his quinque decem alios addas, etiam citra jusjurandum, si ita vis, ut & multa liceat affingere. At ego tibi rem nudam expoſui. Tu verò ſiquem hujuſmodi propoſuiſſes, non ſum neſcius quàm multa ornamenta tuæ orationi inſerviſſes: quemadmodum ſupplicaſſet Dandamis, quomodo fuiſſet excæcatus, quæque dixiſſet, & quomodo rediiſſet, ipſumque Scythæ bene ominantes excepiſſent: atque id genus alia, cujuſmodi vos ad parandam attentionem excogitare ſoletis. Audi igitur & alium huic parem Belittam, hujus Amizocæ conſobrinum. Is ut detractum ex equo à leone Baſthen amicum conſpexiſſet, cùm ſimul venarentur, jamque leo circumplexus illum, jugulo admotus eſſet, atque unguibus laniaret, deſiliens & ipſe, involavit in tergum beluæ, reflexitque in ſeſe provocans, & avertens, atque inter dentes digitos inferens, conatus quoad licuit, Baſthen è rictu leonis eximere: donec leo omiſſo illo jam ſemimortuo, ad Belittam ſeſe convertit, atque ipſum quoque circumplexus occidit. At ille moriens (nam tantò antevertit) acinacem in leonis pectus defixit. Itaque pariter exanimati ſunt omnes. Nos autem ſepelivimus eos, duobus aggeſtis tumulis inter ſe vicinis, altero amicorum, altero è regione, leonis. Tertiò jam Mne-

Μνήσιππε, τῷ Μακίνᾳ φιλίαν, καὶ Λογχάτᾳ, καὶ Ἀρσακόμᾳ. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας ἦτο, ἠράσθη Μαζαίας τῆς Λεύκηνορος, ἣ βασιλόσυνος ἐν Βοσπόρῳ, ὁπότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ ἐκείνων, ὀφειλόντων ἀεὶ φέρειν ἡμῖν, τότε ἤδη τρίτον μῆνα ὑπερήμερα ἐγεγόνει. ὡς οὖν εἶδεν αὐτὴν, μειράκιον παρθένον, ἥβης, καὶ πονηρῶς εἶχε. τὰ μὲν δὴ τῶν φόρων, διεπέπρακτο ἤδη, καὶ ἐχρημάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεύς, καὶ εἰσία, ἤδη αὐτὸν λαπίμπων. ἔθος δέ ἐστιν ἐν Βοσπόρῳ, τοὺς μνηστῆρας ἐπὶ τῷ δείπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν οἵτινες ὄντες, ἀξιοῦσι καταδεχθῆναι ἐπὶ τὸν γάμον. καὶ δὴ ἐν τότε ἔτυχεν ἐν τῷ δείπνῳ πολλοὶ μνηστῆρες παρόντες, βασιλεῖς, καὶ βασιλέων παῖδες. καὶ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λαζῶν δυνάστης, καὶ Ἀδύρμαχος, ὁ Μαχλυΐνης ἄρχων, καὶ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τοὺς μνηστῆρας ἑκάστους εὐφυᾶ ἑαυτὸν, διότι μνηστεύσομενον ἦκε, δειπνεῖν ἐν τοῖς ἄλλοις, καταπίνοντα ἐφ' ἡσυχίας. ἐπειδὰν δὲ παύσωνται δειπνοῦντες, αἰτήσασθαι φιάλην, ἐπαγγεῖσαι καὶ τὰ τραπέζης, καὶ μνηστεύσασθαι τὴν παῖδα, πολλὰ ἐπαινέσαντα ἑαυτὸν, ὅσις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχει. πολλῶν δὲ καὶ τοῦδε τοῦ νόμου παρεστώτων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλέως καταμεμψαμένου, πλούσιος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας τὴν φιάλην, οὐκ ἔπαυσεν. οὐ γὰρ ἦν ἡμῖν ἐν χρῇ τὸ οἶνον, ἀλλὰ ὕδωρ εἶναι δεῖ τοῦτο εἰς τὸν. πιὼν δὲ ἀμυνεῖ, δός μοι ὦ βασιλεῦ ἔφη τὴν θυγατέρα σου Μαζαίαν, γυναῖκα

Mneſippe, tibi referam, Macenatæ, Lonchatæ, & Arſacomæ amicitiam. Hic enim Arſacomas deperibat Mazæam Leucanoris filiam, qui regnabat in Boſporo: tum quum legatione fungeretur ſuper tributo, quod Boſporani ſemper nobis pendere ſoliti, id temporis tertium jam menſem ultra diem legitimum diſtulerant. Cùm igitur in convivio vidiſſet Mazæam proceram ac formoſam virginem, amore captus eſt, eoque diſcruciatus. Iam itaque quæ de tributis agebantur, erant tranſacta: reſponderatque illi Rex, & mox dimittendum convivio excipiebat. Eſt autem mos in Boſporo uti proci in convivio petant puellas, narrantes quinam ſint, quibuſque rebus freti, decreverint eas in matrimonium accipere. At tum fortè multi aderant in convivio proci, reges, regumque filii. In his erat & Tigrapates Lazorum princeps, & Adyrmachus Machlynæ dux, aliique cum his permulti. Oportet autem unumquemque procum, poſteaquam expoſuit quis ſit, & qua fiducia, ad ambiendas nuptias venerit, convivari cum reliquis, tacitumque accumbere. Deinde peracto convivio, poſtulata phiala, vinum in menſam effundere, atque interea ſponſam ambire, multum interea collaudantem ſeſe quo genere, quibus opibus, qua ſit potentia. Cùm multi juxta legem iſtam libaſſent, & poſtulaſſent, regna & opes commemorando: tandem Arſacomas poſtulata phiala, non libavit (neque enim mos apud nos vinum effundere. quin magis contumelioſum hoc judicatur in Deum) ſed tractim bibens, Colloca mihi rex, inquit, filiam tuam Mazæam, qui multò

ἔχειν, πολὺ ἐπιτηδειοτέρους τούτων ὄντας, ὁπόσοις γε ἐπὶ τῷ πλούτῳ, καὶ τοῖς κτήμασι. Ὁ δὲ Λόγχηνορος θαυμάσαντος, ἠπίστει γὰρ πένεσθαι τὸν Ἀρσακόμαν τῶν Σκυθῶν τὸν πολλῶν, καὶ ἱερομόρου, πόσα δὴ βοσκήματα, ἢ πόσας ἁμάξας ἔχεις ὦ Ἀρσακόμα, ταῦτα γὰρ ὑμεῖς πλουτεῖτε. ἀλλ' οὐκ ἁμάξας ἔφη ἔχω, οὐδὲ ἁρόλας, ἀλλ' εἰσί μοι δύο φίλοι καλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, οἷοι οὐκ ἄλλῳ Σκυθῶν. τότε μὲν οὖν ἐγελάσθη ἐπὶ τούτοις, καὶ παρώφθη, καὶ μεθύειν ἔδοξεν. ἑωθινὸν δὲ ἀποκλείσας τὸν ἄλλον Ἀδυρμάχην, ἔμελλεν ἁπάξειν τὴν νύμφην ἐς τὴν Μαιῶτιν, τοῖς τῶν Μάχλυας. ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἔπανελθὼν οἴκαδε, μηνύει τοῖς φίλοις, ὡς ἀπηλαθείη ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ γελασθείη ὑπὸ τοῦ συμποσίου, πένης εἶναι δόξας. καίτοι ἔφη ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τὸν πλοῦτον, ὁπόσος ἐστὶ μοι, ὑμᾶς ὦ Λογχάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τὴν εὔνοιαν τὴν ὑμετέραν πολὺ ἀμείνω, καὶ βεβαιοτέραν τῶν Βοσπορανῶν δυνάμεως. ἀλλ' ἐμοὶ ταῦτα διεξιόντος, ἡμῶν μὲν ἐχλεύαζε, καὶ κατεφρόνει. Ἀδυρμάχῃ δὲ τῷ μάχλυϊ, παρέδωκεν ἁπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς τε φιάλας ἐλέγετο ἔχειν δέκα, καὶ ἁμάξας τετρακλίνους ὀγδοήκοντα, καὶ ἁρόλας, καὶ βοῦς πολλούς. ὅπως ἂν οὖν ἐπιμήσειν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα πολλὰ, καὶ σκηνήματα περίεργα, καὶ ἁμάξας βαρείας. ἐγὼ δὲ ὦ φίλοι, δι' ἀμφότερα ἀνιῶμαι. καὶ γὰρ ἱρὸν τῆς Μαζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐπὶ τοσούτοις ἀνθρώποις ἐμὲ μετρίως μὲν καὶ δίκῃ. οἰμῶζω δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης ἠδικῆσθαι. τὸ γὰρ τελευταῖον μιᾶς ἡμέρας ἡμῶν τῆς αὐτῆς, ἔτι ὄντων βιοτῶν, ὡς ἀφ' ἑνὸς ἐπωλήθημεν, ἐς ἄνθρωπος ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνιώμενοι, καὶ

multò sum potior istis, quantum ad opes & possessiones attinet. Leucanore verò admirante (sciebat enim Rex pauperem Arsacomam, ac de plebe Scytharum esse) quantumque pecorum, aut quantum habes plaustrorum, Arsacoma, nam iis rebus vos divites estis. Imo, nec plaustra, inquit, possideo, nec armenta: verùm sunt mihi duo amici: honesti, probique, quales alii Scytharum nemini. quibus dictis derisus est, contemptus, visusque temulentus. Mane verò reliquis prælatus est Adyrmachus: jamque sponsam abducturus erat in Mæotidem ad Machlyenses. At Arsacomas domum reversus: amicis indicat quemadmodum rejectus esset à rege, derisusque in convivio, cùm pauper esse putaretur. Atqui dixeram, inquit, illi quantas haberem opes, nempe vos ô Lonchata, atque Macenta, vestramque benevolentiam longè præstare, multoque firmiorem esse Bosporanis opibus. Verùm hæc dicentem me subsannavit, contempsitque, & Adyrmacho Maclyensi sponsam abducendam tradidit, quòd aureas phialas se diceret habere decem, præterea currus quaternis sedi ibus octoginta: ad hæc ovium boumque multam copiam. Sic videlicet antepositi fortibus viris poculorum multitudinem, operosa pocula, gravesque currus. Proinde ô amici, duplici nomine discrucior. Etenim Mazæam amo, & injuria mihi tot inter homines illata, non mediocriter me angit. Arbitror autem vos quoque ex æquo injuria esse affectos, si modò ita vivimus, ut cœpimus cùm conjungeremur: nimirum ut unus homo simus, iisdem dolentes, iisdem-

τὰ αὐτὰ χαίροντες, ἔμενον, ἐπεὶ πέν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἡμῶν ὑλ- ὑβριζεν, ὁπότε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες. πῶς ἂν ὁ Μακέντης ἔφη χρησόμεθα τοῖς παροῦσι; διελώμεθα ἔφη ὁ Λογχάτης τὸ ἔργον. κἀγὼ ἐγὼ μὲν ὑπισχνοῦμαι Ἀρσακόμα πλὴν κεφαλὴν ἡμιεῖν τῶν Λευκανόρος. σὲ δὲ χρὴ τὴν νύμφην ἐπαναγαγεῖν αὐτῷ. ὥστω γενέσθω ἔφη. σὺ δὲ ὦ Ἀρσακόμα, οὐ ποσῶτῳ, εἰκὸς γὰρ ἐν τραπείσῃ, κἀμὲ πολεμεῖν τὸ μὴ τοῦτο δεῖσθαι ἡμᾶς, αὐτὸ παρεμβάλλων, σαυτῷ χειρὸς, καὶ διασκόπει ὅπλα, καὶ ἵππους ἐν τῶν ἄλλων ὁπόσα ἂν πολλὰς παραγαγεῖν αὐτὸς τε ἀγαθὸς ὢν, καὶ ἡμῖν σὺν ὀλίγων ὄντων οἰκείων. μάλιστα δὲ εἰ καθέζοιο ἐπὶ τῷ βύρσης ἐν βοός. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ὁ μὲν, ἐχώρει, ὡς εἶχεν οὕτως ἐπὶ ἐν βοστόρῳ ὁ Λογχάτης. ὁ Μακέντης δὲ, ἐπὶ τὰς Μαχλύας. ἱππότης ἐκάτερος. ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἴκοι μόνον, τοῖς τε ἡλικιώταις διελέγετο, καὶ ὡπλίζε δύναμιν ἐν τῷ οἰκείων. πλὴν δὲ, καὶ ἐπὶ τῷ βύρσης ἐκαθέζετο. τὸ δὲ ἔθος ἡμῖν τὸ ἐπὶ τῶν βύρσων, ὅταν ἔχῃ. ἐπειδάν ἀδικηθείς τις ὑπός ἑτέρου, ἀμύνασθαι βουλόμενος, ἴδῃ καθ' ἑαυτὸν ὃν ἀξιόμαχος ὢν, βοῦν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα καθέψας, ἔψησεν. αὐτὸς δὲ, ἐμπεπασσεις χαμαὶ τῶν βύρσων, καθηται ἐπ' αὐτῆς, εἰς τὸπίσω ἐπάγαγὼν τὼ χεῖρε, ὅσοι ἐκ τῶν ἀγκώνων δεδεμένοι. καὶ τοῦτο ἔστιν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἱκετηρία. ἐπικειμένων δὲ τῶν κρεῶν ἐν βοὸς,

demque gaudentes. Imò, inquit Lonchates, unuſquilibet è nobis injuria afficiebatur tum quum in te iſta fierent. Quomodo igitur, inquit Macentes, hac in re nos geremus? Per partes, inquit, Lonchates negocium ſuſcipiamus. Atque ego quidem Arſacomæ promitto me caput Leucanoris allaturum. Tu verò ſponſam ipſi adducas oportet. Ita fiat, inquit. At tu, Arſacoma interim, Nam his peractis veriſimile eſt exercitu ac bello fore opus, hìc mane quò contrahas, & appares arma, equos aliarumque rerum vim quam maximam. Facillimè autem plurimos adjunxeris: partim quòd ipſe ſtrenuus, partim quòd nobis non pauci ſint familiares: maximè verò ſi deſederis [1] in tergore bovis. His decretis, Lonchates quidem quantum potuit, rectà in Boſporum contendit: Macentes verò ad Machlyenſes, in equo uterque. At Arſacomas domi manens, & cum æqualibus contulit, & ex familiaribus vim hominum armavit: demum & in tergore bovis deſedit. Conſuetudo autem deſedendi in tergore bubulo apud nos eſt iſtiuſmodi. Vbi quis ab alio læſus eſt, cupitque ulciſci, neque par eſſe pugnæ videtur: tum bove immolato, carnes fruſtulatim conciſas, igni torret. Deinde ipſe porrecto humi corio, ſedet in eo, in tergum reductis manibus, more eorum qui à cubitis vincti ſunt. Et hoc quidem apud nos maximum eſt ſupplicandi genus. Appoſitis vero bovis carnibus, ad-

1 *In tergore bovis*] Id eſt, ſupplex implorat auxilia: natum adagium à conſuetudine ſedendi in tergore bubulo: Scythæ enim diſſecto in minimas partes bove, fœdus jungebant. Morem hunc etiam Homolotis fuiſſe teſtatur Zenodotus. *Cogn.*

ωσούτως οἱ οἰκέται, καὶ τὸ ἅμαν ὁ βυλόμενος, μοῖραν ἕκαστος λαβὼν, ἐπιβὰς τῇ βύρσῃ τὸ δεξιὸν πόδα, ὑπισχνεῖται καὶ δυώμενον, ὁ μὲν, πέντε ἱππέας παρέξειν ἀσίτους, καὶ ἀμίσθους. ὁ δὲ, δέκα. ὁ δὲ, πλείους. ὁ δὲ, ὁπλίτας πεζοὺς, ὁπόσους ἂν δυώμενον. ὁ δὲ, μόνον ἑαυτὸν, ὁ πενέστατος. ἀγροίζεται γὰρ ἐπὶ τῇ βύρσῃ πολὺ πλῆθος σύνοπτε. καὶ τὸ τοιοῦτον σωμάτιον, βεβαιότατόν τι ἐστὶ συμμαχίας, καὶ ἀσφαλέστατον τοῖς ἔχθροῖς, ἅτε ἐνορκίου. τὸ γὰρ ἐπιβαίνειν τῆς βύρσης, ὅρκος ἐστίν. ὁ μὲν δὴ Ἀρσακόμας, ἐν τούτοις ἦν. καὶ ἠγροίωσεν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὁπλίτας δὲ, καὶ πεζοὺς, συναμφότερα δισμύριοι. ὁ δὲ Λογχάτης, ἀγνοούμενος, παρελθὼν εἰς τὸ Βόσπορον, ἀφικόμενος πρὸς βασιλέα διοικουμένου τὰ τῆς ἀρχῆς, καὶ φησὶν, ἥκειν μὲν ἐπὶ δὲ καινὰ τῶν Σκυθῶν, ἰδίᾳ δὲ αὐτῷ μεγάλα πράγματα κομίζων. ἔφη, λέγειν κελεύσαντος, οἱ μὲν Σκύθαι φησὶ τὰ καινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθημέραν ἀξιοῦσι, μὴ ὑπερβαίνειν τὰς νομὰς ὑμῶν εἰς τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέχρι τῆς Τραχώνος νέμειν. τὰς δὲ λῃστὰς, ἃς αἰτιῶνται ὡς καταπτείχοιεν ὑμῶν τὴν χώραν, ἃ φασιν ἐπὶ κοινῆς γνώμης σκέπτεσθαι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον ἐπὶ τῷ κέρδει κλωπεύειν. εἰδέ τις ἁλίσκοιτο αὐτῶν, σὶ κύριον εἶναι κολάζειν. ταῦτα μὲν σκῆπτοι ἐπιστέλλουσιν. ἐγὼ δὲ μείζω σοι μεγάλα ἔφοδον ἐσομίλω ἐφ' ὑμᾶς ὑπ' Ἀρσακόμᾳ τῷ Μαριάντᾳ. ὃς ἐπεσπόμενός σοι ἦλθε σέ. καὶ εἰμὶ διότι αἰτήσεως τὴν θυγατέρα, σὺν ἔτυχε δὲ ἀφ' σοῦ, ἀχαναπτεῖ, ἐπὶ τῇ βύρσῃ ἑβδόμην ἡμέραν ἤδη καθήμενος, καὶ σιωπὴν ποιεῖται ὀλίγος αὐτῷ.

adeuntes illi, aliusque quisquis vult, quisque partem sibi sumit, & corium dextro pede calcans, pro facultate pollicetur, alius se præbiturum quinque equites suo cibo, suoque stipendio: alius decem, alius plures, alius pedites armatos quotquot poterit: alius se duntaxat, qui pauperrimus. Colligitur itaque in tergore bovis, ingens nonnunquam multitudo. Qui exercitus, & certissima fide cohæret, & hostibus est inexpugnabilis, tanquam jurejurando devinctus. Nam tergus calcasse, est jurasse. Arsacomas igitur his agendis incumbebat. Atque illi coacti sunt equitum quidem circiter quingenta millia: armatorum verò & peditum, utrorumque simul vicena. At Lonchates ubi ignotus in Bosporum pervenit, Regem adit, de regni negociis quiddam tractantem, aitque venire sese publico Scytharum nomine, sed privatim res maximas apportare. De publicis, inquit, negociis, hæc in præsentiarum denuntiant Scythæ, ne vestri pastores in planitiem usque transgrediantur: sed intra Trachonem pascant. Cæterùm latrones de quibus expostulatis, quòd regionem vestram incursent, negant eos publico consilio emitti, sed privatim quemque lucri causa prædari: quorum siquis deprehendatur, tui sit arbitrii, ut in eos animadvertas. Hæc quidem illi denuntiant. At ego certiorem te facio, gravem in vos insultum futurum ab Arsacoma Mariante filio, qui nuper legatum egit apud te, idque opinor, cùm filiam tuam postularit, neque abs te impetrarit: ob id indignatur, sedetque in tergore taurino septimum jam diem, contractusque ipsi est exercitus haud exiguus.

ἤκουσα ἔφη ὁ Λεύκανωρ· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ἀθροίζειν δυνάμεις ἐπὶ βύρσης. ὅτι δὲ ἐφ' ἡμᾶς συνίστανται, καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστιν, ἐγνώκειν. ἀλλ' ἐπὶ σὲ ἔφη ὁ Λονχάτης ἡ παρασκευή. ἐμοὶ δ' ἐχθρὸς ὁ Ἀρσακόμας ἐστί. καὶ ἄκρητα διότι πεπλημμέληκεν αὐτῷ ὑπὸ τῶν γαμετῶν, καὶ ἀμείνων τις πάντα δικαιοῦναι. εἰ δέ μοι ὑπόκοιτο τὴν ἑτέραν σου θυγατέρα Βαρκέτην, ἐπὶ τἄλλα ἀπαξίω ὑμῶν ὄντι, οὐκ εἰς μακρὰν σοι πέμψω, τὸν κεφαλὴν αὐτὸν κομίζων. ὑπισχνεῖτο ἔφη ὁ βασιλεύς, μᾶλλον εὐτελὲς γὰρ ὀμοῦμαι. ἐγὼ γὰρ τὴν μὲν ἀρχὴν τὸν Ἀρσακόμαν, τὸν ἐπὶ τῷ γάμῳ. καὶ ἄλλως, ὑπιπλήσσει ἀεὶ τοὺς Σκύθας. ὁ δὲ Λογχάτης, ὀμόσαι ἔφη, ἢ μὲν φυλάξαι τὰς συνθήκας, μὴ δὲ ἀπαρνήσασθαι. τότε ἤδη τούτων γενομένων, καὶ ἐπεὶ ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἤρχετο ὀμνύειν, μὴ σύ γε οὕτω γε εἶπε, μὴ καὶ τῆς ὑπιδέσθαι τὸν ὁρώντων ἐφ' ὅτῳ ὀμνυμοτὸν μὲν, ἀλλ' εἰς τὸ ἱερὸν δ' Ἄρεως τὰ εἰσελθόντες, ἐπικλείσαντες τὰς θύρας, ὀμνύωμεν. ἀκουσάτω δὲ μηδείς. εἰ γάρ τι τούτων πύθοιτο Ἀρσακόμας, δεδιὰ μὴ προβάλωνται μὲ τὸ πόλεμον, χεῖρα δ' ἐμὲ μικρὰν ἤδη προειλημμένον. εἰσίωμεν ἔφη ὁ βασιλεύς. ὑμεῖς δὲ, λάθητε ὅτι πορρωτάτω. μηδεὶς δὲ παρίτω εἰς τὸν νεών, ὅλως μὴ ἐγὼ κελεύσω. ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν, εἰσῆλθον. οἱ δὲ περιφόρητοι δὲ ἀπίσησαν, πρασσόμενον τὸ ἀκινάκην ἐπιχών, τῇ ἑτέρᾳ τὸ σῶμα, ὡς μὴ βοήσειε, παρὰ τὸν τράχηλον. εἶτα λαβόμενον τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τῇ χλαμύδι ἔχων ἐξῄει, μεταξὺ παλαιόμενον δῆθεν αὐτῷ. καὶ παλαιόν τι λέγων, ὡς δὴ ἐπί τι πεμφθείς ὑπ' ἐκείνου. καὶ

Audivi, inquit Leucanor, & ipſe cogi copias in tergus bovis, ſed eas adverſus nos contrahi, idque duce Arſacoma, neſciebam. Atqui in te, inquit Lonchates, hic apparatus conſtituitur. Mihi autem inimicus eſt Arſacomas, graviterque fert quòd ipſi præterà natu majoribus: & quòd in omnibus videar illo eſſe præſtantior. Quòd ſi mihi ſpoponderis alteram filiam tuam Barcetim, alioqui nec indigno veſtra affinitate, brevi reverſus tibi caput ejus afferam. Spondeo, inquit rex, metu valde perculſus, ſiquidem norat quam ob cauſam iratus eſſet Arſacomas, nempe ob nuptias, cùm alioqui Scythas etiam formidaret. At Lonchates, jurato, inquit, te præſtiturum pacta, neque inficiaturum. Id cùm fieret, manuſque ad cœlum tendens jurare vellet: Abſit, inquit, ut hic: ne quis ſpectantium conjiciat qua gratia juremus. Quin potiùs hoc Martis templum ingreſſi, foribus occluſis juramentum concipiamus: ac nemo nos exaudiat. Nam ſiquid horum inaudierit Arſacomas, vereor ne me ante bellum immolet, manu jam nunc non parva cinctus. Ingrediamur, inquit rex, vos autem abſiſtite quam longiſſimè: neque quiſquam ad templum veniat, quem non accerſivero. Poſteaquam igitur ingreſſi ſunt iſti, & procul abſtitere ſatellites, ſtricto gladio, alteraque manu ore occluſo, ne vociferaretur, ictum in pectus adegit. Deinde caput deſectum ſub chlamyde tenens prodibat, quaſi confabulans interim cum illo, brevique ſeſe dicens affuturum, quaſi ab ipſo ad negocii quippiam mitteretur. Atque

ita

ἵππος ἐπὶ τὸ τόπον ἀφικόμενον, ἵνα δεδημόσιον καταλελοιπὼς τὸν ἵππον, ἀναβὰς, ἀφιππεύσατο εἰς τὴν Σκυθίαν. δίκης δ' οὐκ ἐγένετο αὐτῷ, ἐπιπολὺ ἀγνοησάντων τὸ μηδὲν τῶν Βοσπορηνῶν. καὶ ὅτι ἔγνωσαν ὑπὲρ τῆς βασιλείας στασιάζοντας. τοῦτο μὲν ὁ Λογχάτης ἔπραξε, καὶ τὴν ὑποχὴν ἀπεπλήρωσε, τῇ Ἀρσακόμᾳ παραδοὺς τὴν κεφαλὴν τοῦ Λαδικηνοῦ. ὁ Μακέντης δ', καθ' ὁδὸν ἀκούσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γενόμενα, ἦλθεν ἐς τοὺς Μάχλυας. καὶ αὐτοῖς ἀγγέλλει αὐτοῖς τὸν φόνον τοῦ βασιλέως, καὶ πόλις δ' ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὀνομάζω, ἐπὶ τὴν βασιλείαν καλεῖ. ὡς μὲν ἐκεῖνος, σὺ μὲν ἀφελόμενος, τοῦ λαμβάνειν τὴν ἀρχὴν, πεφοβημένοις τοῖς πράγμασιν ἐπιφανείς. ἡ κόρη δ', κἀκεῖσε σοι ἐπὶ τὰ ἁμαξῶν ἐπίσω. ἔσον γὰρ οὕτω ἀφικέσθαι Βοσπορηνῶν τοὺς πολλοὺς, ἰδιώτας τὸν Λαδικηνοῦ γνησίους. ἐγὼ δ', ἀλανός τέ εἰμι, καὶ τῇ παιδὶ ταύτῃ συζύγιος μητρόθεν. παρ' ἡμῶν γὰρ ἔσπετο τῶν Μασσητῶν, ἐγαμεῖτο ὁ Λαδικηνὸς. καὶ νῦν σοι ἥκω ἀφ' ἑστίας Μασσητῶν ἀδελφῶν, τὴν δὲ Ἀλανίαν, ἀφηλαδηκέναι ὅτι τάχιστα ἐλαυνόντων ἐπὶ τὸν Βόσπορον, καὶ μὴ ἐξεῖδεῖν ἐς Εὐβίοτον ἐξελθόντα τὸν ἀδελφόν. ὃς ἀδελφὸς ὢν νόθος Λαδικηνοῦ, Σκύθαις μὲν, ἀεὶ φίλος ἐστὶν. Ἀλανοῖς δ', ἀπέχθεται. τοῦτο δ' ἔλεγεν ὁ Μακέντης, ὁ μόσκυλος, καὶ ἀμύγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὤν. κοινὰ γὰρ τοῦτο Ἀλανοῖς, καὶ Σκύθαις. πλὴν ὅτι μὲν πάντα κομῶσιν οἱ Ἀλανοὶ, ὥσπερ οἱ Σκύθαι. ἀλλὰ ὁ Μακέντης, καὶ τοῦτο εἴκασε αὐτοῖς, καὶ ἀποκειράμενος τὸν κόμης, ἀπέσυρε εἰκὸς ἦν ἔλαττον κομᾶν τὸν Ἀλανὸν τοῦ Σκύθου. ὥστε

ita eò reversus, ubi vinctum equum reliquerat, quo conscenso in Scythiam se proripuit. Cùm autem rem gestam diu ignorassent Bosporani, eaque cognita, factiosè de regno decertarent, nemo est eum insequutus. Hæc itaque gessit Lonchates, promissumque præstitit, Arsacomæ dato Leucanoris capite. Porrò Macentes de his in via certior factus, quæ in Bosporo acciderant, pervenit ad Machlyenses, primusque illis nuntium attulit de rege trucidato. At populus, inquit, te Adyrmache, gener cùm sis, ad regnum vocat. Proinde fac ut ipse prior occupans, imperium arripias, in rebus perturbatis obortus: puella verò te sequatur à tergo in curribus. Nam ita facilius populum Bosporanum tibi conciliaveris, ubi Leucanoris filiam conspexerint. Porrò & sum Alanus ego, & tuæ sponsæ cognatus maternus: siquidem nostra è gente Masteram Leucanor ascivit uxorem. Et nunc tibi adsum missus à Masteræ fratribus qui sunt in Alania, denunciantibus ut quàm ocyssimè in Bosporum venias, neque patiaris ut imperium ad Eubiotum deveniat, qui tametsi frater nothus est Leucanoris, tamen à Scythis amatur, & Alanis est invisus. Hæc quidem dicebat Macentes, eodem cultu, eademque cum Alanis lingua. Hæc enim communia sunt Alanis & Scythis: nisi quòd quemadmodum Scythæ, comati non sunt Alani. At Macentes in hoc quoque illis erat assimilis, videlicet detonsa coma: quatenus conveniebat Alanum minùs esse comatum quàm Scytham. Itaque ob

ἐπισκέπτο ἀφ' αὑτῆς, καὶ ἐδόκει Μασσίρας, καὶ Μαζαίας συγγενὴς εἶναι. καὶ νῦν ἔφη ὁ Ἀδύρμαχος, ἑλκύειν ἕτοιμος ἅμα σε ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἢν ἐθέλῃς, μένειν τε εἰ δέοι, καὶ τὴν παῖδα ἄγειν. τοῦτο ἔφη ἐγὼ μᾶλλον ὁ Ἀδύρμαχος ἐθελήσαιμ' ἂν ἀφ' ἁμάξης ὄντα σε, Μαζαίαν ἄγειν. ἢ μὲν γὰρ ἅμα ἡμῖν ἴῃς ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἵππεῖ ἐνὶ πλείους ἂν ἡγοίμεθα. εἰ δὲ μὴ τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν ἂν χάριν εἰδείης. ταῦτα ἐγὼ εἶπον. καὶ ὁ μέν, ἀπήλαυνε, ἔδοξάς τῳ Μακέντῃ ἄγειν τὴν Μαζαίαν, παρθένον ἔτι οὖσαν. ὁδὶ, ἡμέρας μὲν ἐπὶ τὸ ἅμαξιον ἦλθε αὐτῷ. ἐπεὶ δὲ νὺξ κατέλαβεν, ἀναβὰς μὲν ἐπὶ τὸν ἵππον, ἐπιτρεφαπόμενος ἕν ἄλλον ἵνα σφίσιν ἵππια ἐπιαχῇ; ἀναπηδήσας δ' αὐτὸς, ἐσκίπτε ἔνθα τὴν Μαζᾶν ἤλαυνεν. ἀλλ' ἀποτραπόμενος εἰς τὴν μεσόγαιαν, ἐν δεξιᾷ λαιὸν τὰ Μιτραίων ὄρη, ἀφιππεύων μεταξὺ τὴν παῖδα, τρεπτὸν ἐπέλιπεν ἐκ Μαχλύων ἐς Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτὸν, ἐπειδὴ ἐπαύσατο ἔν δρόμῳ, μικρὸν ἐπισχὼν, ἀπεθηήσατο. ὁδὲ Μακέντης, ἐγχειρήσας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρσακόμᾳ, δίδωσιν εἶπε δὲ παρ' ἐμοῦ τὴν γυναῖκα. ἔδωκεν ἕν, ὡς τὸ ἀνέλπιστον ἔν θαύματος καὶ ἀπλαβήτου, καὶ χάριν ὁμολογοῦντος, παῦε ἔφη ὁ Μακέντης, ἄλλον με ποιῶν σαυτοῦ. τὸ γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπραξα τούτοις, τοιόνδε ἐστὶν, ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά μου χάριν εἰδείη τῇ δεξιᾷ. διὸ περιθεῖσάν ποτε αὐτὸν, ἐθεράπευσε, καὶ φιλοφρόνως ἐπεμελήθη, καμνόντος. καλοῖα τοίνυν δὴ καὶ ἡμεῖς ἂν ποιοῖμεν, εἰ πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὡς οἷόν τε ἦν, εἰς ἕνα συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζοιμεν

hæc ei fides habebatur, & Masteræ & Mazææ cognatus esse putabatur. Et nunc, inquit, ὁ Adyrmache ad utrumque sum paratus: vel proficisci tecum in Bosporum si velis, vel manere, si sit opus, & sponsam adducere. Istud equidem, inquit Adyrmachus, longè malim, quandoquidem cognatus es, te puellam adducere. Nam si nobiscum unà proficiscaris in Bosporum, unum duntaxat equitem numero addideris. Quòd si mihi uxorem advexeris, multorum instar fueris. Atque ita factum est. Et hic quidem iter ingressus est, Macentæ tradens ducendam Mazæam, quæ virgo etiamdum erat. At ille per diem quidem illam in curru ducebat, verùm cum nox occupasset, equo imposita (curarat autem ut alius quidam eques sese sequeretur) tum insiliens, & ipse non amplius ad Mœotin tendebat. Sed deflectens ad mediterraneam, relictis ad dextram Mitræorum montibus, virginem interea quiete recreando, tertio die à Machlyensibus ad Scythas iter confecit: stratimque ejus equus, ubi destitisset à cursu, paulumque constitisset, extinctus est. Porrò Macentas Arsacomæ Mazæam in manus tradens, Accipe, inquit, à me quoque quod promisi. Tum illo ad insperatum spectaculum stupefacto, gratiasque agente, Define, inquit, Macentas, me alium à te ipso facere. Nam quod mihi gratias agis pro his quæ feci, perinde est ac si sinistra mea dextræ gratias agat, quòd vulnerata remedium adhibuit, & ægrotantem benignè curavit. Ergo ridicula fecerimus etiam nos, si jamdudum commixti, & quatenus licet in unum conflati, magnum adhuc esse credamus, siqua

ζοιμεν εἶναι; εἰ τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξέ τι χρηστὸν ὑπὲρ ὅλου τοῦ σώματος. ὑπὲρ ἑαυτοῦ γὰρ ἔπραττε, μέρος ὂν τοῦ ὅλου οὗ πάσχοιτο. ὅπερ μὴν ὁ Μαχίτης ἔφη τῷ Ἀρσακόμᾳ χάριν ὁμολογήσειν. ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὰ ὑποκείμενα, εἰς μὲν τὸν Βόσπορον οὐδὲν ἦλθεν. ἤδη γὰρ Εὐβίοτος ἦρχεν, ἐπικληθεὶς ὁ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν. εἰς δὲ τὴν αὑτοῦ ἐπανελθὼν, καὶ χρήματα πολλὰ συναγαγὼν, ἅμα τῷ ὁρμῆσαι ἐπὶ τὴν Σκυθίαν. καὶ ὁ Εὐβίοτος, ὑπὸ μὲν ὀλίγου καὶ πολὺ ἐλάττους εἰσέπεσον, ἄγων πανδημεὶ μὲν τοὺς Ἕλληνας, Ἀλανοὺς δὲ, καὶ Σαυρομάτας, ἐπικλήτους ἑκατέρους δισμυρίους. ἀναμίξαντες δὲ τὰ στρατεύματα, ὁ Εὐβίοτος, καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, σὺν μυριάσι ἄπασιν ἐνήνοντο. καὶ τούτων τὸ τρίτον, ἱπποτοξόται. ἡμεῖς δὲ, καὶ γὰρ ἐγὼ αὐτὸς μετέσχον τῆς ὁδοῦ, αὐτοῖς ἱππεῦσι σὺν τῇ βύρσῃ τότε ἱππάσιν αὐτοπανοπλίαις ἑκατὸν, ὑπολαβόντες ἔλαττον τῶν τεσσαρακοντα σὺν τοῖς ἵπποις συναφηριθμήσαντες. ὑπεμίξαμεν τῷ ὄχλῳ. ἐστρατήγει δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ συνεσώσαμεν ἤδη μᾶλλον αὐτοὺς, ἀντεπήγομεν, συνεκπλήξαντες τὸ ἱππικόν. ἠνωμένης δὲ ἐπὶπολὺ μάχης παρετρέψαμεν, καὶ δὴ καὶ ἤδη τὰ ἡμίσεα, καὶ παρεῤῥήγνυτο ἡ φάλαγξ. καὶ πᾶλιν, εἰς δύο διακόπη τὸ σκυθικὸν ἅπαν. καὶ τὸ μὲν, ὑπέφευγεν, ὑπὸ πάνυ σαφῶς ἠπειλημμένον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ φυγή. ὑδὲ γὰρ οἱ Ἀλανοὶ ἐτόλμων ἐπιπολὺ διώκειν. τὸ δὲ ἥμισυ, ὅπερ ἦν ἔλαττον, περιέχοντες οἱ Ἀλανοὶ, καὶ Μάχλυες, ἐκράτουν πανταχόθεν, ἀφόνως ἀφιέντες τὰ ἰοβόλα, καὶ ἀκοντίοις. ὥστε πάνυ ἐπονοῦντο ἡμῶν οἱ περιεχημένοι. καὶ

siqua pars noſtri aliquid in totius corporis utilitatem fecerit. Etenim pro ſe ipſo fecit, cùm ſit pars totius beneficio adjuti. Atque ad hunc quidem modum Arſacomæ gratias agenti, Macentas reſpondit. Cæterùm Adyrmachus auditis inſidiis, non perrexit ire in Boſporum. Iam enim Eubiotus rerum potiebatur, accerſitus à Sauromatis apud quos verſabatur. Is in patriam reverſus, contractis ingentibus copiis, per montuoſa in Scythiam irrupit: pauloque pòſt irruit & Eubiotus, Græcos undecunque poterat ſecum ducens, Alanos quoque & Sauromatas, accerſitos utrinque vicies millenos. Conjunctis autem copiis Eubiotus atque Adyrmachus nonaginta millia confecerunt: quorum tertia pars erant equites ſagittarii. Nos autem (nam & ipſe ad hanc expeditionem contuleram, addens iis qui ad tergus convenerant, equites ad plenum inſtructos centum) contractis haud multò minùs triginta millibus unà cum equitibus operiebamur inſultum, duce Arſacoma. Vt autem adventantes illos conſpeximus, contra duximus agmen, præmiſſis in hoſtem equitibus. Atque ubi jam diu acriter eſſet pugnatum, noſtri jam terga dabant, & perrumpebatur phalanx: ac tandem totum agmen Scythicum duas in partes eſt diſſectum: quarum altera non omninò palam victa ſe ſubduxit: ſed hæc fuga refugium videbatur. Neque enim Alani diu inſequi audebant. Partem autem alteram, eamque minorem, cinctam Alani & Machlyenſes undequaque cædebant, jaculis ac ſagittis confertim emiſſis: ita ut noſtri obſeſſi vehementer laborarent, & pleri-

ἤδη ἐφεῖντο οἱ πολλοὶ τῶν ὅπλων. ἐν τούτοις γ', ὁ Λογχάτης, καὶ ὁ Μακέντης, ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐπέτρωτο ἤδη, ἐκινδύνευον. ὁ μὲν, πυρακτωθεὶς τὸν μηρὸν, ὁ Λογχάτης. ὁ Μακέντης δ', πελέκει εἰς τὴν κεφαλὴν. καὶ κοπτὸς εἰς τὸν ὦμον. ὑπὸ αἰδοῦς δ' ὁ Ἀρσακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς ἄλλοις ὤν, δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ ἄπιστοι καταλιποῖεν τοὺς φίλους, ἐφοβοκλᾶν τοὺς μύωπας τῷ ἵππῳ, ἐμβοήσας, ἤλασεν διὰ τῶν πολεμίων, καπίδα διηρμένος. ὥστε τοὺς Μάχλυας μὴ δυνηθέντας ὑποδῦναι τὸ ῥόθιον ἐν θυμῷ, ἅμα διαιρεθέντας, ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν. οὐδὲ, ἀνακτησάμενοι τοὺς φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας ἐφοβοκλίσας, ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Ἀδύρμαχον. καὶ παίσας τῇ καπίδι κατὰ τὰ αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέτεμε. πεσόντος δ' ἐκείνου, διελύθη τὸ μαχλυϊκὸν ἅπαν, καὶ τὸ ἀλανικὸν ἐμεῖ' ἐπολύ. καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τούτοις. ὥστε σκοπτόμενον ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπεξήλθομεν ἂν ἐπιπολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νὺξ τὸ ἔργον ἀφεῖλετο. εἰς δὲ τὴν ἐπιοῦσαν, ἱκέται κατὰ τῶν πολεμίων ἥκοντες, ἐδέοντο φιλίαν ποιεῖσθαι. Βοσπορανοὶ μὲν, ὑποπτεύσαντες διπλάσιον τὸ δασμὸν ὑπισχνούμενοι, Μάχλυες δ', ὁμήρους δοῦναι ἐφασαν. οἱ Ἀλανοὶ δ', ἀντὶ τοῦ ἐφόδου ἐκείνης, Σινδιανοὺς ἡμῖν χειρώσασθαι ὑπέσχοντο, ὧν πολλὰ διεφθάρμεθα. ἐπὶ τούτοις ἐπείσθημεν, δόξαν πολὺ κατὰ τὸν Ἀρσακόμαν, καὶ Λογχάτην. καὶ εἰρήνη εἰρήνην, ἐκείνων πρυσβευόντων ἔνθεσε τοιαῦτα ὦ Μνήσιππε, τολμῶσι ποιεῖν Σκύθαι ὑπὲρ τῶν φίλων. Μυη. πάνυ τραγικὰ ὦ Τόξαρι, καὶ μύθοις ὅμοια. καὶ ἵλεως μὲν ὁ Ἀκινάκης, καὶ ὁ Ἄνεμος

que arma abjicerent. Inter quos fortè erant Lonchates & Macentes, jamque vulnus acceperant, dum ante alios sese periculis objiciunt: hic quidem nimirum Lonchates adusto femore: porrò Macentes securi sauciato capite, & conto in humerum impacto. Quòd simul atque sensit Arsacomas, cùm in altero agmine esset nobiscum, turpe ratus si relictis amicis abiret, subditis equo calcaribus cum clamore per hostes equitabat, sublato gladio: adeò ut Machlyenses animi impetum non sustinuerint, sed diducta acie, transeundi copiam ipsi fecerint. At ille receptis amicis, & excitatis omnibus aliis, impetum fecit in Adyrmachum, impactoque in cervicem gladio, ad zonam usque dissecuit: quo fuso dissipata est omnis Machlyensium, nec multò post, Alanorum acies: præter eos etiam Græci. Atque ita redintegrato prælio superiores fuimus, diuque trucidantes insequuti fuissemus, nisi nox operi finem imposuisset. Postero die ab hostibus venerunt legati, qui supplices amicitiam orarent. Bosporani duplicatum tributum pensuros sese pollicebantur: Machlyenses datum iri à se obsides confirmabant. Alani eam invasionem ita compensaturos sese spondebant, cùm nimirum Sindianos, quibus cum jamdiu nobis erat simultas, nobis subigerent. His conditionibus adducti sumus, cùm ita multò priùs Arsacomæ, & Lonchatæ visum esset: quibus singula moderantibus pax inita est. Talia Mnesippe, audent Scythæ amicorum gratia facere. *Mne.* Omnino tragica, Toxari, fabulisque similia. Et propitius sit Acinacis & Ventus, per quos ju-

εἶεν, ὃς ἄμφασις. εἰ γάρ τις ἀπιστοίη αὐτοῖς, οὐ πάνυ μεμαχὸς εἶναι δόξειεν ἄν. To. ἀλλ' ὄρα ὦ γύναι, μὴ φθόνῳ ὑμῶν ἡ ἀπιστία ᾖ. πολλοὶ γὰρ ἐμὲ ἀποτρέψεις ἀπιστῶν ἕ ἄλλα τοιαῦτα εἰπεῖν, ἃ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γιγνόμενα. Μνη. μὴ μακρὰ μόνον ὦ ἄριστε, μὴ ᾖ ἄτοις ἀφίστοις χρώμενος τοῖς λόγοις, ὡς νῦν μοι δοκεῖ ἕ πρὸς τὴν Σκυθίαν, καὶ τὴν Μαχλυανὴν ἀφῆκον, καὶ εἰς τὸ Βόσπορον ἀπιόν. εἰ τὶ ἐπαινῶν, παῦσόν με καὶ χρήσω τῇ σιωπῇ. To. πιστὸν ἕ τοῦτό σοι νομίζεται, καὶ ἀφ' βραχέων λεκτέον, μὴ ἕ κἀμοῦ ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπερανοῦν. μᾶλλον ᾖ ἄκουσον ἐμοὶ αὐτὸ, οἷα φίλος Σισίννης τύγχανε, ὑπηρέτησεν. ὅτε γὰρ Ἀθήναζε ἀπῄειν οἴκοθεν ἐπιθυμίᾳ παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα εἰς Ἀμαστρεῖν τὴν Ποντικήν. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπὶ τοῖς ἀπὸ Σκυθίας φορτίοις ἐπλεῖσαν, ἃ πολὺ τῆς Καραμβέως ἀπέχουσα ἡ πόλις. ἐπῆν ᾖ ὁ Σισίννης, ἐπαῖρος ἐν παιδὸς ὤν. ἡμεῖς μὲ ἂν κατάγομέν πνα ἐπὶ τὴν λιμένα σκεψάμενοι, κἀκ ᾧ πλοίῳ ἐς αὐτὸν μεταβαίνοιμεν, ἠγοράζομεν, ἅδεν πονηρὸν ὑφορώμενοι. ἐν τοσούτῳ ᾖ, κλῶπες πνες ἀναπεπαυμένοις τὸ κλεῖθρον, σκάφησιν ἅπαντα, ὡς μὴ ᾖ τὰ ἐς σκεῖνον τὸν ἡμέραν ἀφαιρεῖσθαι καταλιπεῖν. ἐπανελθόντες ἂν οἴκαδε, καὶ τὸ μεγὸς μαθόντες, δικάζεσθαι μὲν τοῖς μάτην πολλοῖς ἔσην, ἢ τῷ ξένῳ, οὐκ ἐβουλόμεθα, δεδιότες μὴ συκοφάνται δέξωνται τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς ὑφειλόμεθ ἡμῶν τις δωρεὰς τετρακοσίας, καὶ ἐσθῆτα πολλὴν, καὶ τάπητας πνας, καὶ τἄλλα, ὁπόσα ἔχομεν. ἐσκοπούμεθα ᾖ ὡς τὰ παρόντα ὅ, τι πραξοιμεν. juraſti: ſiquis iſta non credat, non admodum reprehendendus videatur. *Tox.* At vide, vir egregie, ne incredulitas iſta, ab invidia veſtra proficiſcatur. Quanquam me non deterrebis fidem non habendo, quominus & alia his conſimilia referam, quæ noverim à Scythis eſſe geſta. *Mne.* Tantùm ne longum facias, vir optime, neque adeò ſolutis utare ſermonibus, ut nunc ſurſum ac deorſum Scythiam, & Machlyanam percurrens, deinde in Boſporum diſcedens: poſtremò rediens, ſilentio meo prorſus abuſus es. *Tox.* Parendum tibi & hanc præſcribenti legem, dicendumque paucis, ne audiendo fatigeris nobiſcum circumiens. Quin potiùs audi quæ mihi Siſinnes nomine, amicus præſtiterit. Cùm enim domo Athenas proficiſcerer, idque cupiditate literarum Græcarum, in Amaſtrin Ponticam appuli: quæ urbs non procul à Carambe diſſita, iis eſt obvia qui à Scythia navigant. Comitabatur Siſinnes à puero amicus. Nos igitur ubi res quaſdam importatas in portu ſpectaſſemus, in eumque è navi ſubduxiſſemus, eminus nihil ſuſpicantes mali. Interea fures quidam effracta ſera, efferunt omnia, ita ut non reliquerint quod vel in eum diem ſufficeret. Cùm igitur domum reverſi, id quod acciderat cognoviſſemus, non viſum eſt in jus vocare, vel vicinos qui plures erant: vel hoſpitem, veriti ne vulgo ſycophantæ videremur, ſi dixiſſemus nobis ab aliquo ſublatos eſſe Daricos quadringentos, multaſque veſtes, & ſtragula quædam, atque alia quæcunque habebamus. Quare conſultabamus quid in præſentia eſſet facto opus,

ρῶν, ἄπορος πανταχόθεν ὢν τῆ ἀλλοδαπῆ χρώμενος. καμοὶ μὲ ἐδόκει ὡς εἶχον, αὐτῷ συμβούλῳ εἰς τὴν πλάνην τὴν ἀκινάκου, ἀπολεῖν τὸν βίον, πρὶν ἀχθυῖς τινὶ ὑποπτῆναι, λιμῷ, ἢ δίψει πιεσθέντα. ὁ δὲ Σισίννης, παρεμυθεῖτο, καὶ ἐκέλευε μηδὲν τοιοῦτο ποιεῖν. αὐτὸς γὰρ ἐπινοήσειν ἔλεγεν ὅθεν ἔξομεν ἱκανῶς τὰς τροφάς. καὶ τότε μὲν ξύλα ἐκ τῆς λιμνοθαλάσσης παρεκόμισεν. καὶ ἦκεν ἡμῖν, ἐκ τῆς μισθοῦ ἐπισιτισάμενος. ἑωθεν δὲ ἀγορὰν τὴν ἀγορᾶν, εἶδε πομπήν τινα ὡς ἔφη, νεανίσκων, καὶ καλῶν νεανίσκων. μισθομαχεῖν δ' ἔστιν ἐπὶ μισθῷ ἀνδρολογηθέντες, ἐς τρίτην ἡμέραν διαγωνιεῖσθαι ἔμελλον. καὶ δὴ τὸ πᾶν ὡς εἶχεν ἀμφ' αὐτοὺς πυθόμενος, ἐλθὼν ὡς ἐμὲ, μηκέτι ὦ Τόξαρε ἔφη, σεαυτὸν πίνῃς λίαν. εἰς γὰρ τρίτην ἡμέραν, πλούσιόν σε ἀποφανῶ. ταῦτα εἶπε. καὶ πονηρὸν τὸ μειράκιον ἀπεζήσατο, ἐσπάσας ἤδη τὸ ζῆν, ἐθεάμεθα δὲ αὐτοί. ἐπιλαβὼν γάρ με ὡς ἐπὶ πρωΐαν τινα, καὶ παραδέξον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγει με τὸ θέατρον. καὶ καθίσαντες, ἐωρῶμεν. τὸ μὲν πρῶτον, θηρία κατακοντιζόμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν διωκόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπους διδόμενα ἀφιέμενα, καπήλους τινὰς, ὡς εἰκάζομεν. ἐπὶ δ' εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι. καί τινα ἐπεισαγὼν ὁ κῆρυξ δύμελάθη νεανίσκον, εἶπεν, ὅστις ἂν ἐθέλῃ τούτῳ μονομαχῆσαι, ἥκειν εἰς τὸ μέσον, ὅπλα χρώμενος λαμπρὰ καὶ μυείας, μισθὸν τοῦ μάχης. ἐκεκήρυκτο ἐξαίσιος ὁ Σισίννης, καὶ κατεπηδήσας, ὑπέσχετο μαχεῖσθαι, καὶ τὰ ὅπλα ᾔτει. καὶ τὸ μέσον λαβὼν, τὰς μυείας, ἐμοὶ φέρων, ἐπεχείρει. καὶ οἱ μὲ προπέμπειν ὦ Τόξαρε εἶπεν, ἅμα ἅπαντι, ἔχοντες τὰ δρεπάνια.

rerum omnium in peregrina regione egenis. Ac mihi quidem ita visum est tum temporis, statim demerso in latus Acinace, vita migrare, priusquam vel fame, vel siti oppressus quippiam indignum sustinerem. Verùm Sisinnes me consolabatur, obsecrans ne quid tale facerem. Ajebat enim excogitasse sese unde nobis victus suppeteret. Et eo quidem die bajulandis è portu lignis mercedem attulit, qua victum suppeditavit. Mane autem obambulans in foro pompam vidit, ut ajebat, juvenum nobiliorum, & honestorum qui viritim lecti, ut proposita mercede singulare certamen inirent, in tertium diem erant decertaturi. Ex quibus cùm intellexisset quomodo res omnis apud ipsos se haberet, accedens ad me, ne ampliùs Toxari, inquit, dicas te pauperem: nam te intra triduum divitem reddam. Hæc ait, atque interea ægrè parato victu, spectaculo jam instituto spectabamus & ipsi. Etenim me assumptum duxit in theatrum, tanquam ad jucundum aliquod, & novum Græcorum spectaculum. Ergo ubi consedissemus, spectabamus: primùm quidem feras jaculis confixas, & à canibus agitatas, & in homines vinctos emissas, nocentes quospiam, ut conjiciebamus. Postquam autem prodierunt gladiatores, & producto prægrandi quodam juvene, dixit præco, Quicunque voluerit cum hoc singulari certamine congredi, prodeat in medium, præmium pugnæ accepturus, decem millia drachmarum. Hic surgit Sisinnes desiliens, & se dimicaturum pollicitus arma poscit. Tum acceptam mercedem, decem millia mihi deferens, in manum dat. Si vicero, inquit, Toxari, unà proficiscemur, suppetet-

δὲ ἔπεσον, θάψας με, τὸν χῶρον ὀπίσω ἐς Σκύθας. ἐγὼ μὲν ἐπὶ τούτοις ἐκάκυον. ὁδὶ, λαβὼν τὰ ὅπλα, καὶ μ' ἄκλαε, ἐνεδιδύσκετο, τὸ μὲν κράνος ἔχων, ὁ κηπίδακτος, ἀλλ' ἀνὰ γυμνῆς τῆς κεφαλῆς κινδυνεύων, ἐμάχετο. καὶ τὸ μὲν σῶμα τοῦ ἀντιπάλου, ὑπερώκελτο αὐτὸς, κρημνὸν ἐν τῷ ξίφει ὑποτεμνόμενος τῶν ἐγκύλιον. ὥστε αἷμα ἔῤῥει πολύ. ἐγὼ δὲ, ὡς ἐπενόησα ἤδη τῷ δίκῃ. θρασύτερον δὲ ἐπιφερόμενον πρόσω τὸν ἀντίπαλον, πατάξ εἰς τὸ στέρνον, κατὰ διάλαιον. ὥστε αὐτίκα ἐπιπλῆξαι ἐς τὸν πόδα αὐτοῦ. ὁδὶ, κρύπτων ἐ αὐτὸς ὑπὸ τῷ τραύματος, ἐπικρύπτει τῷ νεκρῷ. κἀμοῦ δὲν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυχή. ἀλλ' ἐγὼ ἐπεσάραμεν, ἀνίστημι, καὶ παραμυθούμενον. ἐπὶ δὲ ἀφεῖτο ἤδη νεκρὸς, ἐξάγω αὐτὸν, εἰκόμενον εἰς τὴν οἰκίαν. καὶ ἐπιπολὺ θεραπεύθεις, ἐπέζησε μ', καὶ ἔτι μέχρι νῦν ἐν Σκύθαις, γήμας τὴν ἐμὴν ἀδελφήν. χωλὸς δὲ ἐστι ὅμως ἀπὸ τοῦ τραύματος. τοῦτο ὦ Μνήσιππε, σὺ ἐν Μάχλυσιν, οὐδ' ἐν Ἀλανοῖς ἐχρύβη, ὡς ἀμφίστομον εἶναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι δυνάσθαι, ἀλλὰ πολλοὶ παρῆσαν Ἀμαστριανῶν, μεμνημένοι τῆς μάχης τοῦ Σισίννου. πέμπτον ἔτι σοι τὸ Ἀβαύχα ἔργον διηγησάμενον, παύσομαι. ἦκέ ποτε ὁ Ἀβαύχας εἰς τὴν Βορυσθενιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενον γυναῖκα, ἣν ἤγετο μόλιστα, καὶ παιδία δύο. τὸ μὲν ἐπιμηρίδιον, ἄῤῥεν. τὸ δὲ ἔτερον, κόρη ἐπ' ἔτος ἓν. συναπεδήμει δὲ ἐπαίρων αὐτῷ Γυνδάνης, ὃν μὲ νοσοῦν ἀπὸ τοῦ τραύματος, ὁ ἐπὶ τῇ ὁδῷ ὑπὸ λῃστῶν, ἐπιπεσόντων φόβῳ. ἀμφοτέρους δὲ ὡς αὐτὰς, ἐλαυνέτην εἰς τὴν μητρὸν, ὅτε ἤδη ἐτέων ἐδυάδα ὑπὸ petetque commeatus: fin cecidero, redi in Scythiam me sepulto. Quibus auditis ejulabam. At ille sumptis armis, reliquum quidem corpus munivit: verùm galeam non imposuit: sed nudo consistens capite pugnabat. Ac primùm quidem vulneratur ipse, retorto gladio in poplite cæsus: ita ut multus sanguis effluret. Ego interim metu jam eram præmortuus. At ille confidentiùs invadentem adversarium observans, ferit in pectore, & transfigit: ita ut protinus ad pedes ejus procubuerit. Atque hic vulnere fatiscens, mortuo incumbebat: parumque aberat quin & ipse quoque efflaret animam. Ego verò accurrens erexi, animumque reddidi. Qui postquam victoria parta dimissus est, sublatum illum domum deportavi: multumque temporis curatus à medicis, supervixit, atque hodie apud Scythas degit, ducta in matrimonium sorore mea: claudus tamen adhuc est ex vulnere. Hæc res Mnesippe, non apud Machlyenses, neque in Alania gesta est, ut testibus careat, & ficta credi queat: sed multi adsunt Amastriani, qui Sisinnæ pugnæ meminerunt. Quum quintum præterea factum Abauchæ tibi narravero, finem faciam. Venit aliquando hic Abauchas in Boristenensium urbem, secum uxorem ducens, quam summopere diligebat, duoque liberos, alterum quidem lactentem, masculum, alterum, quæ puella erat quinque annos nata. Erat autem peregrinationis comes amicus ejus Gyndanes, atque is quidem vulnere laborans, quod in via acceperat à latronibus, qui eos fuerant adorti: cum quibus dum pugnaret, ictus est in femore, ita ut præ dolore ne stare

ἡ ὀδυνῆς. νύκτωρ γὰρ κοιμωμένων, ἔτυχον γὰρ ἐν ὑπερῴῳ τινὶ κοιτωνίτῃ, πυρκαϊὰ μεγάλη ἐξανίσταται, καὶ πάντα περιεκλείετο, καὶ περιεῖχεν ἡ φλὸξ ἅπαντα χῶρον τῆς οἰκίας. ἐπανίσταται δὴ ἀναχρώμενος ὁ Ἀβαύχας, καταλιπὼν τὰ παιδία κλαυθμυριζόμενα, καὶ τὴν γυναῖκα σπαραττομένην, καὶ σύρων αὐτὴν ἀναπηδώσαν, δράμενος τὸ ἐπίπεδον, καταπηδᾷ, καὶ ἔφη διεκπαίσας, καὶ μηδένα πλείονα ἀπεικάσας τοῦ ὄντος. ἡ γυνὴ δὲ, φέρουσα τὸ βρέφος, ἐπετο, ἀκολουθεῖν κελεύουσα τῷ κόρῃ. ἤδη, ἡμιφλεκτος ἀφεῖσα τὸ παιδίον ἐκ τῶν ἀγκάλης, μόλις διεπήδησε τὴν φλόγα. καὶ ἡ παῖς σὺν αὐτῇ, ἀπὸ μικροῦ ἐληθοῦσα κατεύνην ἀπῆντησεν. καὶ ἐπειδὴ ὠνείδιστό τις ὕστερον τὸν Ἀβαύχαν, διότι ἀπολέσας τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ δὲ, Γυνδάνην ἐξεκόμισεν, ἀλλὰ παῖδας μοι ἔφη ἐκ αὖθις ποιήσασθαί μοι ῥᾴδιον, καὶ ἄδηλον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται ὕστερον. φίλον δὲ, ὃν ἂν εὕρωμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, οἷος Γυνδάνης ἐστὶ, πόθεν μοι πολλὰ καὶ δύνοιτο παρεχημένος. εἴρηκα ὦ Μνήσιππε, ἀπὸ πολλῶν τούτων τούτους ἀποχρεσάμενος. ἤδη δὲ καιρὸς ἐστὶ κεκράζαι ὁπότερον ἡμῶν ἢ τὴν γλῶτταν, ἢ τὴν δεξιὰν ἀποτμηθῆναι δεῖ. τίς οὖν ὁ δικάσων ἡμῖν; Μνη. οὐδὲ εἷς. ἐγὼ γὰρ ἀκροάσασθαί πω δικαστὴν οὐ λόγων. ἀλλ' οἶσθα ὃ ποιήσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἔσκοπον τυγχάνομεν, αὖθις ἐλόμενοι ἀμφοτέρω, ἄλλως ἐπ' ἐκείνῳ ἐσόμεθα φίλως. εἶπε ὃς ἂν ἥττων φαίνηται, ἀποτμήσεται τότε, ἢ ἐγὼ τὴν γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ τῷδε μὲν ἄχρειον. ἐπεὶ δὲ σὺ φιλίαν ἐπαινῶν ἤδεις, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο

quidem posset. Noctu autem dormientibus illis (nam in cœnaculo quodam diversabantur) ingens ortum est incendium, omniaque circunclusit, jamque flamma undique domum circundedit. Tum expergefactus Abauchas, relictis liberis plorantibus, uxore quæ inhærebat, repulsa, jussaque ut ipsa se servaret, amico in humeros sublato descendit, ac perrumpens evasit, ita ut nequaquam incendio læderetur. Secuta est uxor, infantem gestans, & puellam jubens ut sequeretur. Ea verò semiusta, abjecto ex ulnis infante, vix exiliit è flamma: cum qua veniens puella, penè & ipsa extincta est. Post hæc cùm exprobraretur Abauchæ, quòd desertis liberis, & uxore, Gyndanen extulisset, Liberos quidem, inquit, facile mihi fuerit denuo procreare, qui incertum est sint-ne futuri boni: at amicum multo tempore talem non invenerim, qualis est Gyndanes, qui multis in rebus suam erga me benevolentiam probavit. Dixi Mnesippe, è pluribus his quinque propositis. Iam tempus est pronuntiari, utri nostrùm, aut lingua, aut manus sit amputanda. Quis igitur futurus est judex? *Mne.* Nemo: non enim narrationis arbitrum quenquam constituimus. Sed scis quid agemus? Quandoquidem in præsentia, nullo proposito scopo jaculati sumus, electo arbitro, alios denuo amicos apud ipsum referamus. Tum ei qui succubuerit, mihi quidem lingua, tibi verò dextra amputabitur. At hoc quidem crudele. Quando autem tu amicitiam laudare visus es, ego verò existimo nullam aliam ho-

ἡ γᾶμος ἀνθρώποις ὄναιτ' τούτῳ κτῆμα ἄμεινον, ἢ κάλλιον, τί γὰρ ἐ ἡμεῖς συνδήσαιμεν ἂν ὑμᾶς αὐτοὺς, φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ οἷοιπερ ἔσεσθε ἀγαπῶμεν, ἄμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα ἆθλα ἀρούμενοι, ἀντὶ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δεξιᾶς, δύο ἑκάτερος ἐπιτηδεύσομαι. καὶ πρόσθε γε, καὶ ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα. τοιοῦτον γὰρ ἐν συναλλάττοντες δύο, ἢ τρεῖς φίλοι, οἷοπερ τὴ Γηρυόνῃ οἱ γραφεῖς συνδεικνυσιν, ἄνθρωπον ἐξάγουσιν, καὶ τριπρόσωπον. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ, τρεῖς οὐσίνοι ἦσαν, ἅμα πρόσθεν τε πάντα, ὥσπερ ἐκ διχοῦ φίλους γε ὄντας. Το. οὐ γε λέγεις. καὶ ἴσως ποιῶμεν. Μνη. ἀλλὰ μήτε αἵματος ὦ Τόξαρι, μήτε ἀκινάκου δεόμεθα, τὼ φιλίαν ὑμῖν βεβαιώσοντε. ὁ γὰρ λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ὀρέγεσθαι, πολὺ πιστότερα τῆς κύλικος ἐκείνης, ἣν πίνετε. ἐπεὶ τί γὰρ τοιοῦτον, οὐκ ἀναγκαῖος, ἀλλὰ γοῦμαι δικαία μοι δοκεῖ. Το. ἑπόμενῶ τοίνυν. καὶ ἤδη ὦμμι φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲ σὺ ἐστοῦδε ἐπὶ Ἕλλάδος, ἐγὼ δέ σοι, εἴ ποτε ἐς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο. Μνη. καὶ μὴν δ' ἴσθι, οὐκ ἂν ἐκνήσαιμι ἐ ἔτι πορρωτέρω ἰέναι, εἰ μέλλω τοιούτοις φίλοις ἐντεύξεσθαι, οἵοσπερ σὺ Τόξαρε, διεφάνης ἡμῖν ἀπὸ τ' λόγου.

hominibus esse possessionem ista præstantiorem ac pulchriorem, quin ipsi quoque ex compacto hinc & in posterum amici futuri, nos invicem amplectimur, ambo victores, maximis præmiis potiti: pro unica lingua, unicaque dextera, binas uterque habituri? præterea quatuor oculos, quatuor pedes, denique dupla omnia. Ejusmodi enim quiddam est, quum duo, tresve copulantur amici, qualem [1] Geryonem scriptores depingunt, senis manibus, ternisque capitibus hominem. Nam illi meo judicio, tres erant, qui simul omnia gererent, ut amicos decet. *Tox.* Probe dicis, atque ita faciamus. *Mne.* Verum neque sanguine opus est, Toxari, neque Acinace, qui nobis amicitiam confirmet. Nam hæc confabulatio, & quod eadem expetimus, longè sunt certiora illo calice quem bibitis: quoniam talia non obligationem, sed animum postulare mihi videntur. *Tox.* Placent ista. Quare jam amici, & hospites simus: tu mihi hîc in Græcia: ego tibi siquando in Scythiam veneris. *Mne.* Atqui scire te velim, non grave futurum mihi, vel longius etiam proficisci, si tales amicos nanciscilicet, qualem ex oratione Toxari, te esse constat.

1 *Geryonem*] Geryon Erithez insulæ in Gaditano mari rex tricorpor fuisse fingitur, ob administrationem regni cum duobus fratribus concordissimam, sunt qui trium Hispanicarum insularum regem faciunt, Balearidum scilicet duarum & Ebusi. *Cogn.*

ἤκουσα ἔφη ὁ Λεύκανωρ· ἐγὼ αὐτὸς ἀθροίζεσθαι δυνάμεις ἐπὶ βύρσης. ὅτι δὲ ἐφ' ἡμᾶς συνίσταται, καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστὶν, ἠγνόουν. ἀλλ' ἐπὶ σὶ ἔφη ὁ Λογχάτης ἡ παρασκευή. ἐμοὶ γὰρ ἔχθρος ὁ Ἀρσακόμας ἐστί. καὶ ἄχθεται διότι φθάμενον αὐτῆς γαμεῖν τὴν θυγατέρα, καὶ ἀμείνων τις πᾶσιν δοκῶ εἶναι. εἰ δέ μοι ὑπόκοιτο τῶν ἐπόντων σε γυναῖκα Βαρκέτιν, ὥστε τἄλλα ἀναξίῳ ὑμῶν ὄντι, οὐκ εἰς μακρὰν σοι πέμψω, τῷ κεφαλῷ αὐτὸ κομίζων. ὑπισχνεῖτο ἔφη ὁ βασιλεύς, μᾶλλον φοβούμενος ἐγὼ γὰρ τὴν μάχαιραν τὸ ὀργῆς τὸ Ἀρσακόμᾳ, τῷ ἐπὶ τῷ γάμῳ. καὶ ἄλλως, ὑπίσταται ἀεὶ τοὺς Σκύθας. ὁ δὲ Λογχάτης, ὀμόσαι ἔφη, ἢ μὴν φυλάξαι τὰς συνθήκας, μὴ δὲ ἀπαρνήσασθαι. τότε ἤδη τούτων γενομένων, καὶ ἐπεὶ ἀνατείνας εἰς τὸ οὐρανὸν, ἤγειρεν ὀμνύειν, μὴ σύ γε οὕτω ἔπειτα, μὴ καί τις ὑπίδηται τῶν ὁρώντων ἐφ' ὅτῳ ὀμνυμοτεῖμεν, ἀλλ' εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἄρεως τοῦ εἰσπλήττης, ἐπικλείσαμενοι τὰς θύρας, ὀμνύωμεν. ἀκουσάτω δὲ μηδείς. εἰ γάρ τι τούτων πύθοιτο Ἀρσακόμας, δέδια μὴ φθάσῃ τις με τὸ πόλεμον χεῖρα κακὴν ἤδη φλεβοτομήσας. εἰσέρχομεν ἔφη ὁ βασιλεύς. ὑμεῖς δὲ, ἀπίστητε ὅτι πορρωτάτω. μηδεὶς δὲ παρίτω εἰς τὸν νεὼν, ὅπλα μὴ ἐχῶν κοίλα. ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν, εἰσῆλθον. οἱ δὲ ῥυφόροι δὲ ἀπίστησαν, ἀπασάμενος τὸ ἀκινάκην ἐπέχων, τῇ ἑτέρᾳ τὸ στόμα, ὡς μὴ βοήσειε, παῖς φθάσας τὸ μασθὸν. εἶτα λαπτόμενον τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τῇ χλαμύδι ἔχων ἐξῆλθε, μεταξὺ λαλεόμενος δῆθεν αὐτῷ. καὶ λάθρα χεῖρα λέγων, ὡς δὴ ἐπί τι πεμφθείς ὑπ' ἐκείνου. καὶ

Audivi, inquit Leucanor, & ipse cogi copias in tergus bovis, sed eas adversus nos contrahi, idque duce Arsacoma, nesciebam, Atqui in te, inquit Lonchates, hic apparatus constituitur. Mihi autem inimicus est Arsacomas, graviterque fert quòd ipsi præferar à natu majoribus: & quòd in omnibus videar illo esse præstantior. Quòd si mihi spoponderis alteram filiam tuam Barcetim, alioqui nec indigno vestra affinitate, brevi reversus tibi caput ejus afferam. Spondeo, inquit rex, metu valdè perculsus, siquidem norat quam ob causam iratus esset Arsacomas, nempe ob nuptias, cùm alioqui Scythas etiam formidaret. At Lonchates, jurato, inquit, te præstiturum pacta, neque inficiaturum. Id cùm fieret, manusque ad cœlum tendens jurare vellet: Absit, inquit, ut hic: ne quis spectantium conjiciat qua gratia juremus. Quin potiùs hoc Martis templum ingressi, foribus occlusis juramentum concipiamus: ac nemo nos exaudiat. Nam siquid horum inaudierit Arsacomas, vereor ne me ante bellum immolet, manu jam nunc non parva cinctus. Ingrediamur, inquit rex, vos autem absistite quam longissimè: neque quisquam ad templum veniat, quem non accersivero. Posteaquam igitur ingressi sunt isti, & procul abstitere satellites, stricto gladio, alteraque manu ore occluso, ne vociferaretur, ictum in pectus adegit. Deinde caput desectum sub chlamyde tenens prodibat, quasi confabulans interim cum illo, brevique sese dicens affuturum, quasi ab ipso ad negocii quippiam mitteretur. Atque

ita

ὅπως ἐπὶ τὸ πόπον ἀφικόμενον, ἵνα δὴ ἀδελφὸν καλεῖ τὸν ἵππον, ἀναβὰς, ἀφικνεῖται εἰς τὴν Σκυθίαν. λύξις δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀγνοοῦντων τὸ μυστὸς τῶν Βοσπορανῶν. καὶ ὅτι ἔγνωσαν ὑπὲρ τῆς βασιλείας στασιάζοντων. τοῦτο μὲν ὁ Λογχάτης ἔπραξε, καὶ τὴν ταχίστην ἀπεπλήρωσε, τῷ Ἀρσακόμᾳ παραδοὺς τὴν κεφαλὴν τοῦ Λδυρμάχου. ὁ Μακέντης δὲ, καθ' ὁδὸν ἀκούσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γενόμενα, ἦκεν ἐς τοὺς Μάχλυας. καὶ φέρων ἀγγελίαν αὐτοῖς τὸν φόνον τοῦ βασιλέως, ἡ πόλις δὲ ἔφη, ὦ Λδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ἐπὶ τὴν βασιλείαν καλεῖ. ἴσθι, σὺ μὲν φθάσας, προλαμβάνεις τὴν ἀρχὴν, πράγμασι ἐπιφανέσι. ἢ κάρη δὲ, καθίστασαι ἐπὶ τοῖς ἀρχαῖς ἐπίδοξος. φέρει γὰρ ὅταν φθορέξῃς Βοσπορανῶν τὰς πολλὰς, ἰδόντας τὸν Λδυρμάχου γυναῖκα. ἐγὼ δὲ, ἀλανός τε εἰμι, καὶ τῇ παιδὶ ταύτῃ συγγενὴς προσήκων. παρ' ἐμοῦ γὰρ ἔσται τὸν Μάστεραν, ἐγγαμηθὲν ὁ Λδυρμάχου. καὶ νῦν σοι ἥκω πρὸς τὸν Μαστέρας ἀδελφὸν, τὸν ὃν Λλανίας, προσκελευσμένων ὑπὸ τύχης ἑλαυνόντων ἐπὶ τὸ Βόσπορον, καὶ μὴ φθάσῃς ἐς Εὐβίοτον φθάσαντα τὸν ἀρχήν. ὃς ἀδελφὸς ὢν νόθος Λδυρμάχου, Σκύθαις μὲν, ἀεὶ φίλος ἐστὶν. Λλανοῖς δὲ, ἀπέχθεται. τοῦτο δὲ ἔλεγε ὁ Μακέντης, ὁ μόσκος, καὶ ἀμόγλωττος τοῖς Λλανοῖς ὤν. κοινὰ γὰρ τοῦτο Λλανοῖς, καὶ Σκύθαις. πλὴν ὅτι οἱ πάνυ κομῶσιν οἱ Λλανοὶ, ὥσπερ οἱ Σκύθαι. ἀλλὰ ὁ Μακέντης, καὶ τοῦτο εἴκασε αὐτοῖς, καὶ λοπικοπράκτῃ τὸ κόμης, ἀπόσον εἰκὸς ἦν ἔλαττον κομᾶν τὸν ἀλανὸν τοῦ σκύθου. ὥστε

ita eò reversus, ubi vinctum equum reliquerat, quo conscenso in Scythiam se proripuit. Cùm autem rem gestam diu ignorassent Bosporani, eaque cognita, factiosè de regno decertarent, nemo est eum insequutus. Hæc itaque gessit Lonchates, promissumque præstitit, Arsacomæ dato Leucanoris capite. Porrò Macentes de his in via certior factus, quæ in Bosporo acciderant, pervenit ad Machlyenses, primusque illis nuntium attulit de rege trucidato. At populus, inquit, te Adyrmache, gener cùm sis, ad regnum vocat. Proinde fac ut ipse prior occupans, imperium arripias, in rebus perturbatis obortus: puella verò te sequatur à tergo in curribus. Nam ita faciliùs populum Bosporanum tibi conciliaveris, ubi Leucanoris filiam conspexerint. Porrò & sum Alanus ego, & tuæ sponsæ cognatus maternus: siquidem nostra è gente Masteram Leucanor ascivit uxorem. Et nunc tibi adsum missus à Masteræ fratribus qui sunt in Alania, denunciantibus ut quàm ocyssimè in Bosporum venias, neque patiaris ut imperium ad Eubiotum deveniat, qui tametsi frater nothus est Leucanoris, tamen à Scythis amatur, & Alanis est invisus. Hæc quidem dicebat Macentes, eodem cultu, eademque cum Alanis lingua. Hæc enim communia sunt Alanis & Scythis: nisi quòd quemadmodum Scythæ, comati non sunt Alani. At Macentes in hoc quoque illis erat assimilis, videlicet detonsa coma: quatenus conveniebat Alanum minùs esse comatum quàm Scytham. Itaque ob

ἐπιστεύετο ἀφ' ταύτης, καὶ ἐδόκει Μασσίρας, καὶ Μαζαίας συγγενὴς εἶναι. καὶ νῦν ἔφη ὦ Ἀδύρμαχε, ἑλκύσειν ἕτοιμος ἅμα σοὶ ἐπὶ τὸ Βόσπορον, ἢν ἐθέλῃς, μένειν τι εἰ δέοι, καὶ τὸν παῖδα ἄγειν. τοῦτο ἔφη ἐμάνθανον ὁ Ἀδύρμαχος ἐθελήσαιμ' ἂν ἀφ' ἅμαξης ὄντα σε, Μαζαίαν ἄγειν. ἢν μὲν γὰρ ἅμα ἡμῖν ἴῃς ἐπὶ τὸ Βόσπορον, ἱππεῖ ἑνὶ πλείους ἂν χρῴμεθα. εἰ δὲ μὴ τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν ἂν γένοιο. ταῦτα ἐγένετο. καὶ ὁ μὲν, ἀπήλαυνε, ἀφικόμενος τῇ Μακέντῃ ἄγειν τὴν Μαζαίαν, παρῆνον ἐπὶ δεῦρο. ὁδὲ, ἡμέρας μὲν ἐπὶ τὸ ἁμάξης ἦλθε αὐτῷ. ἐπεὶ δὲ νὺξ κατέλαβεν, ἀναβὰς μὲν ἐπὶ τὸν ἵππον, ἐπήγετο δ' ἄλλον ἵνα σφίσιν ἐπίοι ἐπαγόμενος; ἀναπηδήσας δ' αὐτὸς, ὡς εἶδε τὴν Μαιῶτιν ἤλαυνεν. ἀλλ' ἀποτραπόμενος εἰς τὴν μεσόγειαν, ὡς δεξιᾷ λαβὼν τὰ Μιτραίων ὄρη, ἀφηναπαύων μεταξὺ τὴν παῖδα, τριταῖος ἐπέλεσεν ἐκ Μαχλύων ἐς Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐπαύσατο δρόμου, μικρὸν ἐπισχὼν, ἀπεθνήσκε. ὁδὲ Μακέντης, ἐγχειρήσας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρσακόμᾳ, δίδωσιν εἶπε δὲ παρ' ἐμοῦ τὴν ὑπόσχεσιν. δ' ὅ, ὡς τὸ ἀνέλπιστον δ' θεάματος καταπλαγέντος, καὶ χάριν ὁμολογοῦντος, παῦε ἔφη ὁ Μακέντης, ἄλλον με ποιῶν σαυτοῦ. τὸ γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπραξα τοιοῦτος, τοιόνδε ἐστὶν, ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά μου χάριν εἰδείη τῇ δεξιᾷ. διότι τῳθεῖσάν ποτε αὐτὴν, ἐθεράπευσε, καὶ φιλοφρόνως ἐπεμελήθη, καμνούσης. καλοῖα τοίνυν δ ἡμεῖς ἂν ποιοῖμεν, εἰ πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὡς οἷόν τε ἦν, εἰς ἓνα συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζοιμεν

hæc ei fides habebatur, & Masteræ & Mazææ cognatus esse putabatur. Et nunc, inquit, ὁ Adyrmache ad utrumque sum paratus: vel proficiscī tecum in Bosporum si velis, vel manere, si sit opus, & sponsam adducere. Istud equidem, inquit Adyrmachus, longè malim, quandoquidem cognatus es, te puellam adducere. Nam si nobiscum unà proficiscaris in Bosporum, unum duntaxat equitem numero addideris. Quòd si mihi uxorem advexeris, multorum instar fueris. Atque ita factum est. Et hic quidem iter ingressus est, Macentæ tradens ducendam Mazæam, quæ virgo etiamdum erat. At ille per diem quidem illam in curru ducebat, verùm cum nox occupasset, equo imposita (curarat autem ut alius quidam eques sese sequeretur) tum insiliens, & ipse non ampliùs ad Mœotin tendebat. Sed deflectens ad mediterraneam, relictis ad dextram Mitræorum montibus, virginem interea quiete recreando, tertio die à Machlyensibus ad Scythas iter confecit: statimque ejus equus, ubi destitisset à cursu, paulumque constitisset, extinctus est. Porrò Macentas Arsacomæ Mazæam in manus tradens, Accipe, inquit, à me quoque quod promisi. Tum illo ad insperatum spectaculum stupefacto, gratiasque agente, Define, inquit, Macentas, me alium à te ipso facere. Nam quod mihi gratias agis pro his quæ feci, perinde est ac si sinistra mea dextræ gratias agat, quòd vulnerata remedium adhibuit, & ægrotantem benignè curavit. Ergo ridicula fecerimus etiam nos, si jamdudum commixti, & quatenus licet in unum conflati, magnum adhuc esse credamus, siqua

ξοιμεν ἂν ; εἰ τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξέ τι χρηστὸν ὑπὲρ ὅλης τῆς σώματος. ὑπὲρ ἑαυτοῦ γὰρ ἔπραττε, μέρος ὢν τῆς ὅλης οὗ πάσχοιτος. ὕτω μὲν ὁ Μακέντης ἔφη τὸν Ἀρσακόμαν χάριν ὁμολογήσειν. ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὴν ἐπιβουλὴν, εἰς μὲν τὸν Βόσπορον οὐκέτι ἦλθεν. ἤδη γὰρ Εὐβίοτος ἦρχεν, ἐπικληθεὶς ὁ Σαυρομάτων, παρ' οἷς διέτριβεν. εἰς δὲ τὴν αὐτοῦ ἐπανελθὼν, καὶ σπάνιν πολλὴν συναγαγὼν, ἅμα τῷ ὀρεινῆς ἐσβαλεῖν εἰς τὴν Σκυθίαν. καὶ ὁ Εὐβίοτος, ὃς μετ' ὀλίγον ὁ ὅπος εἰσέπεσεν, ἄχρι παυλήμει μὲν τὰς Ἕλλησας, Ἀλανοὺς δὲ, καὶ Σαυρομάτας, ἐπικλήτους ἑκατέρους δισμυρίους. ἀναμίξαντες δὲ τὰ στρατεύματα, ὁ Εὐβίοτος, καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, σὺν ἐννακοσίαις ἅπασιν ἐλθόντες. καὶ τούτων τὸ τέλεον, ἱπποτοξόται. ἡμεῖς δὲ, καὶ γὰρ ἐγὼ αὐτὸς μετέσχον τῆς ἐξόδου, αὐτοῖς ἱππεῦσι σὺν τῇ βύρσῃ τότε ἱππάσιν αὐτοπελτείς ἑκατὸν, ἀποβαλόντες ἔλαττον τῶν τεσσαράκοντα σὺν τοῖς ἵπποις συναγηοιδέντες. ὑπεμύθουν τὸν ἔφοδον. ἐρρωτῶν δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἐπιδὴ εὐθυόρους ἐδόκουν αὐτοὺς, ἀντικήρυκα, ἐξεπαφίεντες τὸ ἱππικόν. ἡνυόμενος δὲ ἐπὶ πολὺ μάχης καρτερᾶς, εὐεδόκει ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρεῤῥήγνυτο ἡ φάλαγξ. καὶ πάλιν, εἰς δύο διείκαν τὸ σκυθικὸν ἅπαν. καὶ τὸ μὲν, ὑπέφυγε, καὶ πάνυ σαφῶς ἡτημένον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ φυγή. οὐδὲ γὰρ οἱ Ἀλανοὶ ἐπόλμων ἐπὶ πολὺ διώκειν. τὸ δὲ ἥμισυ, ὅπερ ἦν ἔλαττον, ἐκλεχόντες οἱ Ἀλανοὶ, καὶ Μάχλυες, ἐκραιπνοπαιζόχθην, ἀφθόνως ἀφιέντες τὰ ὀϊστῶν, καὶ ἀκοντίων. ὥστε πάνυ ἐπονεῖτο ἡμῶν οἱ περιεχόμενοι. καὶ

siqua pars noſtri aliquid in totius corporis utilitatem fecerit. Etenim pro ſe ipſo fecit, cùm ſit pars totius beneficio adjuti. Atque ad hunc quidem modum Arſacomæ gratias agenti, Macentas reſpondit. Cæterùm Adyrmachus auditis inſidiis, non perrexit ire in Boſporum. Iam enim Eubiotus rerum potiebatur, accerſitus à Sauromatis apud quos verſabatur. Is in patriam reverſus, contractis ingentibus copiis, per montuoſa in Scythiam irrupit: pauloque pòſt irruit & Eubiotus, Græcos undecunque poterat ſecum ducens, Alanos quoque & Sauromatas, accerſitos utrinque vicies millenos. Conjunctis autem copiis Eubiotus atque Adyrmachus nonaginta millia confecerunt: quorum tertia pars erant equites ſagittarii. Nos autem (nam & ipſe ad hanc expeditionem contuleram, addens iis qui ad tergus convenerant, equites ad plenum inſtructos centum) contractis haud multò minùs triginta millibus unà cum equitibus operiebamur inſultum, duce Arſacoma. Vt autem adventantes illos conſpeximus, contra duximus agmen, præmiſſis in hoſtem equitibus. Atque ubi jam diu acriter eſſet pugnatum, noſtri jam terga dabant, & perrumpebatur phalanx: ac tandem totum agmen Scythicum duas in partes eſt diſſectum: quarum altera non omninò palam victa ſe ſubduxit: ſed hæc fuga refugium videbatur. Neque enim Alani diu inſequi audebant. Partem autem alteram, eamque minorem, cinctam Alani & Machlyenſes undequaque cædebant, jaculis ac ſagittis confertim emiſſis: ita ut noſtri obſeſſi vehementer laborarent, & pleri-

ἤδη σφίσιν οἱ πολλοὶ τῶν ὅπλων. ἐν τούτοις δ', ὁ Λογχάτης, καὶ ὁ Μακέντης, ἤδη τυχόν ὄντες, καὶ ἐπέπτωκε ἤδη, σφᾶς κινδυνεύοντες. ὁ μὲν, πυρακτωθεὶς τὸν μηρὸν, ὁ Λογχάτης. ὁ Μακέντης δ', πελέκει εἰς τὴν κεφαλὴν. καὶ κρατεῖ εἰς τὸ ὦμον. ὑπὸ αὐθόρμου ὁ Ἀρσακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς ἄλλοις ὤν, δεινὸν ἠγησάμενος, εἰ ἅπασι καταλιπὼν τοὺς φίλους, σφᾶς σωθαλὼν τοὺς μύωπας τοῦ ἵππου, ἐμβοήσας, ἤλασε διὰ τοῦ πολεμίου, κατὰ νῶτα διηρμένος. ὥστε τοὺς Μάχλυας μὴ δ' ὑποστῆναι τὸ ῥόθιον τοῦ θυμοῦ, ἀλλὰ διαιρεθέντας, ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν. ὁδὲ, ἀνακτησάμενος τοὺς φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας ἐπαναλέσας, ὥρμησεν ἐπὶ τὸ Ἀδύρμαχον. καὶ παίξας τῇ κεφαλῇ ἐπὶ τὸν αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέτεμε. πεσόντος δ' ἐκείνου, διελύθη τὸ μαχλυϊκὸν ἅπαν, καὶ τὸ ἀλανικὸν ἐμπεσὸν πολύ. καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τούτοις. ὥστε σωφρονεῖν ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπιζήλωμεν ἂν ἐπιπολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νὺξ τὸ ἔργον ἀφείλετο. εἰς δ' τὴν ἐπιοῦσαν, ἱκέτας ἐπὶ τῶν πολεμίων ἥκοντες, ἐδέοντο φιλίαν ποιεῖσθαι. Βοσπορανοὶ μὲν, ὑποπλέοντες διπλάσιον τὸ διάστημα ὑπερνέμοντο, Μάχλυες δ', ὁμήρους δώσειν ἔφασαν. οἱ Ἀλανοὶ δ', ἀντὶ τοῦ ἐφόδου ἐκείνης, Σινδιανοὺς ἡμῖν χαριούσασθαι ὑπέσχοντο, ὧν πολὺ διεστῶμεν. ἐπὶ τούτοις ἐπείσθημεν, δόξαν πολὺ σωφρονεστέραν Ἀρσακόμα, καὶ Λογχάτη. καὶ ἐβούλετο εἰρήνη, ἐκείνων πυθομένων ἔκφατα τοιαῦτα ὦ Μνήσιππε, τολμῶσι ποιεῖν Σκύθαι ὑπὲρ τῶν φίλων. Μνη. παύου τραγικὸν ὦ Τόξαρε, καὶ μύθοις ὁμοῖα. καὶ ἵλεως μὲν ὁ Ἀκινάκης, καὶ ὁ Ἄνεμος

que arma abjicerent. Inter quos fortè erant Lonchates & Macentes, jamque vulnus acceperant, dum ante alios sese periculis objiciunt: hic quidem nimirum Lonchates adusto femore: porrò Macentes securi sauciato capite, & conto in humerum impacto. Quòd simul atque sensit Arsacomas, cùm in altero agmine esset nobiscum, turpe ratus si relictis amicis abiret, subditis equo calcaribus cum clamore per hostes equitabat, sublato gladio: adeò ut Machlyenses animi impetum non sustinuerint, sed diducta acie, transeundi copiam ipsi fecerint. At ille receptis amicis, & excitatis omnibus aliis, impetum fecit in Adyrmachum, impactoque in cervicem gladio, ad zonam usque dissecuit: quo fuso dissipata est omnis Machlyensium, nec multò post, Alanorum acies: præter eos etiam Græci. Atque ita redintegrato prælio superiores fuimus, diuque trucidantes insequuti fuissemus, nisi nox operi finem imposuisset. Postero die ab hostibus venerunt legati, qui supplices amicitiam orarent. Bosporani duplicatum tributum pensuros sese pollicebantur: Machlyenses datum iri à se obsides confirmabant. Alani eam invasionem ita compensaturos sese spondebant, cùm nimirum Sindianos, quibus cum jamdiu nobis erat simultas, nobis subigerent. His conditionibus adducti sumus, cùm ita multò priùs Arsacomæ, & Lonchatæ visum esset: quibus singula moderantibus pax inita est. Talia Mnesippe, audent Scythæ amicorum gratia facere. *Mne.* Omnino tragica, Toxari, fabulisque similia. Et propitius sit Acinacis & Ventus, per quos ju-

ἦν, ὃς ἄμεσος. εἰ γάρ τις ἀπιστοίη αὐτοῖς, ὡ πάνυ μεμπτὸς εἶναι δόξειεν ἄν. To. ἀλλ' ὄφελον, ἔφην, μὴ φθόνῳ ὑμῶν ἡ ἀπιστία ἦ. πάλιν οὖν ἐμὲ ἀποτρέψεις ἀπιστεῖν ἃ ἄλλα τοιαῦτα εἰπεῖν, ἃ οἶδα τοὺς Σκυθῶν μυθολόγους. Μη. μὴ μακρὰ μόνον ὦ ἄριστε, μηδ' ὅπως ἀφέτοις χρώμενον τοῖς λόγοις, ὡς τὰ νῦν ἄνω ἐς κάτω τὴν Σκυθίαν, καὶ τὴν Μαχλυανὴν ἀμείβων, καὶ εἰς τὸν Βόσπορον ἀπιών. εἶτ' ἐπανιὼν, πάνυ μοι κατὰ χρήσου τῇ σιωπῇ. To. πιστεύοις ἂν τοῖς σοι νομοθετοῦντι, καὶ ἀμβραχέων λεκτέον, μὴ ἐκ μακρῆς ἡμῖν τῆς ἀκρῆς συμπεριόντων. μόλιστον δ' ἄκουσον ἐμοὶ αὐτοῦ, οἷα φίλον Σισίννης τοῦτο μοι, ὑπηρέτησεν. ὅτε γὰρ Ἀθήναζε ἀπῆειν οἴκοθεν ἐπιθυμίᾳ παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα ἐς Ἄμαστριν τὴν ποντικήν. ἐν ᾧ σοφοῦ δέ ἐστι τοῖς ἀπὸ Σκυθίας σοφωτάτοισιν, ἡ πολὺ τῶν Καραμβέων ἀπέχουσα ἡ πόλις. ἔπειθ' ὁ Σισίννης, ἑταῖρος ἐκ παιδὸς ὤν. ἡμεῖς μὲν οὖν κατάγομεν ναῦν ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, καὶ ἐς πλοῖα ἐς αὐτὴν μεζόνα διαβάμενοι, ἠγόμεθα, οὐδὲν πονηρὸν ὑφορώμενοι. ἐν τοσούτῳ δ', κλῶπες πύες ἀναπεπτάσμενοι τὸ κλεῖθρον, ἐκφέρουσιν ἅπαντα, ὡς μὴ δ' τὰ ἐς ἐπείνην τὴν ἡμέραν ἀφορκίσιά κατέλιπον. ἐπανελθόντες οὖν οἴκαδε, καὶ τὸ γεγονὸς μαθόντες, δικάζεσθαι μὲν τοῖς ταῦτα ποιοῦσιν οὐκ ἔστιν, ἢ τῷ ξένῳ, ἐπεὶ ἐδικαιοῦμεν, δεδιότες μὴ συκοφάντην δέξωμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς ὑφείλεθ' ἡμῶν τὰ βαρεῖα πεπρακότας, καὶ ἐσθῆτα πολλὴν, καὶ τάπητας τινὰς, καὶ τἄλλα, ὁπόσα εἴχομεν. ἐσκοπούμεθα δ' ὡς τὰ παρόντα ὄ, τι πρᾶξο-

juraſti: ſiquis iſta non credat, non admodum reprehendendus videatur. *Tox.* At vide, vir egregie, ne incredulitas iſta, ab invidia veſtra proficiſcatur. Quanquam me non deterrebis fidem non habendo, quominus & alia his conſimilia referam, quæ noverim à Scythis eſſe geſta. *Mne.* Tantùm ne longum facias, vir optime, neque adeò ſolutis utare ſermonibus, ut nunc ſurſum ac deorſum Scythiam, & Machlyanam percurrens, deinde in Boſporum diſcedens: poſtremò rediens, ſilentio meo prorſus abuſus es. *Tox.* Parendum tibi & hanc præſcribenti legem, dicendumque paucis, ne audiendo fatigeris nobiſcum circumiens. Quin potiùs audi quæ mihi Siſinnes nomine, amicus præſiterit. Cùm enim domo Athenas proficiſcerer, idque cupiditate literarum Græcarum, in Amaſtrin Ponticam appuli: quæ urbs non procul à Carambe diſſita, iis eſt obvia qui à Scythia navigant. Comitabatur Siſinnes à puero amicus. Nos igitur ubi res quaſdam importatas in portu ſpectaſſemus, in eumque è navi ſubduxiſſemus, emimus nihil ſuſpicantes mali. Interea fures quidam effracta ſera, efferunt omnia, ita ut non reliquerint quod vel in eum diem ſufficeret. Cùm igitur domum reverſi, id quod acciderat cognoviſſemus, non viſum eſt in jus vocare, vel vicinos qui plures erant: vel hoſpitem, veriti ne vulgo ſycophantæ videremur, ſi dixiſſemus nobis ab aliquo ſublatos eſſe Daricos quadringentos, multaſque veſtes, & ſtragula quædam, atque alia quæcunque habebamus. Quare conſultabamus quid in præſentia eſſet facto opus,

μῆν, ἄπορος πανδαπασιν ὢν τῆ ἀλλοδαπῆ χρυόμενος. καμοὶ μὲ ἐδόκει ὡς εἶχον, αὐτὰ διαβύσσεσθαι ἐς τὴν πλάνην τὴν ἀκινάκεω, ἀπολῆν βίου, πρὶν ἀχνύσι τινὰ ὑπασῆναι, λιμῷ, ἢ δίψῃ πιεσθέντα. ὁ δὲ Σισίννης, παρεμυθέετο, καὶ ἐκέλευε μηδὲν τοιοῦτο ποιεῖν. αὐτὸς γὰρ ἐπινοήσειν ἔλεγεν ὅθεν ἔξομεν ἱκανῶς τὰς τροφάς. καὶ τότε μὲν ξύλα οἱ ἐλόμενοι παρενόμισε. καὶ ἦκεν ἡμῖν, ὡς δὲ μισθὸν ἐπισιτισάμενον. ἔωθεν δὲ πρωΐην καὶ τὴν ἀγορὴν, εἶδε πομπήν τινα ὡς ἔφη, χρυσῆν, καὶ καλῶν νεανίσκων. μανθάνειν δ' ἔστι ἐπὶ μισθῷ ἀνθρολογηθέντες, εἰς τριάκοντα ἡμέρας ἀλφιονιεῖσθαι ἔμελλον. καὶ δὴ τὸ πᾶν ὡς εἶχεν ἀμφ' αὐτὸς πυθόμενον, ἐλθὼν ὡς ἐμὲ, μηκέτι ὦ Τόξαρε ἔφη, σαυτὸν πίνῃ λίμῳ. εἰς γὰρ τρίτην ἡμέραν, πολέσιόν τι ἀνθρώπων τὸ μεζὸν ἀπεζήσαντες, ἐσόμεθα ἤδη τροφῆς, ἐξιόντες ἐς αὐτό. θεωρήσοντες γάρ με ὡς ἐπί τινα ἡδονὴν, καὶ παρεσκευασμένον ἐς Ἑλληνικὸν, ἄγει εἰς τὸ θέατρον. καὶ καθίσαντες, ἐθεώμεθα. τὸ μὲν πρῶτον, γυμνικὰ κατεκρημνίζόμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν διωκόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπους δεδεμένους ἀφιέμενα, καὶ κέντρους τινὰς, ὡς εἰκάζομεν. ἐπὶ δ' εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι. καί τινα θεσπεσιαγὼν ὁ κῆρυξ δύμεγέθη νεανίσκον, εἶπεν, ὅστις ἂν ἐθέλῃ τούτῳ μονομαχῆσαι, ἥκειν εἰς τὸ μέσον, δραχμὰς λαψόμενον μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης. ἐξαίφνης ἐξανίσταται ὁ Σισίννης, καὶ καταδήσας, ὑπέρη μαχεῖσθαι, καὶ τὰ ὅπλα ἤτει. καὶ τὸ μέσον λαβὼν, τὰς μυρίας, ἡμῖν φέρων, ἐνεχείρισε. καὶ εἰ μὲ κρατήσαιμι ὦ Τόξαρε εἶπεν, ἅμα ἅπιμεν, ἔχοντες τὰ δρυχθέντα.

rerum omnium in peregrina regione egenis. Ac mihi quidem ita visum est tum temporis, statim demerso in latus Acinace, vitam migrare, priusquam vel fame, vel siti oppressus quippiam indignum sustinerem. Verùm Sisinnes me consolabatur, obsecrans ne quid tale facerem. Ajebat enim excogitasse sese unde nobis victus suppeteret. Et eo quidem die bajulandis è portu lignis mercedem attulit, qua victum suppeditavit. Mane autem obambulans in foro pompam vidit, ut ajebat, juvenum nobiliorum, & honestorum qui viritim lecti, ut proposita mercede singulare certamen inirent, in tertium diem erant decertaturi. Ex quibus cùm intellexisset quomodo res omnis apud ipsos se haberet, accedens ad me, ne ampliùs Toxari, inquit, dicas te pauperem: nam te intra triduum divitem reddam. Hæc ait, atque interea ægrè parato victu, spectaculo jam instituto spectabamus & ipsi. Etenim me assumptum duxit in theatrum, tanquam ad jucundum aliquod, & novum Græcorum spectaculum. Ergo ubi consedissemus, spectabamus: primùm quidem feras jaculis confixas, & à canibus agitatas, & in homines vinctos emissas, nocentes quospiam, ut conjiciebamus. Postquam autem prodierunt gladiatores, & producto prægrandi quodam juvene, dixit præco, Quicunque voluerit cum hoc singulari certamine congredi, prodeat in medium, præmium pugnæ accepturus, decem millia drachmarum. Hic surgit Sisinnes desiliens, & se dimicaturum pollicitus arma poscit. Tum acceptam mercedem, decem millia mihi deferens, in manum dat. Si vicero, inquit, Toxari, unà proficiscemur; suppetet-

ἀλλ᾽ ἡ πίσσα, θιλψασ μὲ, τὸν χάρῃ ὀπίσω ἐς Σκύθας. ἐγὼ μὲ ἐπὶ τύτοις ἐκάκυον. ὁδὶ, λαβὼν τὰ ὅπλα, μὲ μὲ ἄλλα, ἀφειδήσασ, τὸ μὲν σῶμα ἡ, ἐ κατέθηκεν, ἀλλ᾽ ἀλὸ γυμνὸς τ᾽ κεφαλῆς κατέστης, ἐμφέρετ. ἡ τὸ μὲ ἀρχῆσον, πεζόσασ τὸν αὐτὸς, κραμπύλῳ τῷ ξίφ ὑποτεμὼν τὸν ἰγνύλιν. ὥστ αἵμασ ῥέειν πολύ. ἐγὼ ἡ, ἀφειδήσασ ἤδη τῷ δίκῃ. θρασύτερον ἡ ἐπιφερόμενον τὸν ἀντίπαλον, πατάξ εἰς τὸ στέρνον, καὶ διέλασεν. ὥστ αὐτίκα ἐπιπλῶκέ ἀφ᾽ τῶν ποδῶν αὐτῦ. ὁδὶ, κάμνων ἐ αὐτὸς ὑπὸ ἡ τραύμασθος, ἐπικάθιζε τῷ νεκρῷ. καὶ μικρὰ δὴν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυχή. ἀλλ᾽ ἐγὼ ἀφορμήσασ, ἀνέστασα, καὶ παρεμυθησάμιλν. ἐπὶ ἡ ἀφεῖθ ἤδη νενικηκὼς, ἀράμενο αὐτὸν, ἐκόμισα εἰς τὴν οἰκίαν. καὶ ἐπιπλὴν θεραπευθεὶς, ἐπέζησε μὲ, καὶ ἔτι μέχρι νυῦ ἐν Σκύθαις, γήμας τὴν ἐμὴν ἀδελφήν. χωλὸς δέ ἐστ ἄμως ἀλὸ ἡ τραύματο. τῦτο ἂ Μνήσιππε, οὐκ ἐν Μάχλυσιν, ἀλλ᾽ ἐν Ἀλαιεῦσι ἐλήλυθε, ὡς ἀμφέρεσθαι εἶναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι δυνατὰ, ἀλλὰ πολλοὶ παρεισὶν Ἀμαστριανῶν, μεμνημένοι τῆν μάχλν ἡ Σισίννυ. πάμπολυ ἔτι σοι τὸ Ἀβαύχα ἔργον διηγησάμενο, παύσομαι. ἡνίκα ποτ᾽ ἦτ ὁ Ἀβαύχας εἰς τὴν Βορυσθενιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενο γυναῖκα, ἧς ἤρα μάλιστα, καὶ παιδία δύο. τὸ μὲ ἐπιμφότιδιον, ἄῤῥεν. τὸ ἡ ἕτερον, κόρη ἐπ᾽ἴσης ἰδῶ. σωματιδήμῃ ἡ ἐ ἐπεῖρο αὐτῷ Γυνδάνης, ἄτο μὲ ἐ νοσῶν ἀλὸ ἡ τραύματο, ὃ ἐπέτρωθ κ᾽ τὸν ὁδὸν ὑπὸ λῃστῶν, ἐπιπεσόντων σφίσι. ἀμφοχόμενο ἡ ἀφ᾽ αὐτὸς, ἐλαυνόντων εἰς τ μητρὸν, ὥστ ἀδὶ ἐσάνας ἰδυνάθ ὑπὸ

petetque commeatus: fin cecidero, redi in Scythiam me ſepulto. Quibus auditis ejulabam. At ille ſumptis armis, reliquum quidem corpus munivit: verùm galeam non impoſuit: ſed nudo confiſtens capite pugnabat. Ac primùm quidem vulneratur ipſe, retorto gladio in poplite cæſus: ita ut multus ſanguis effluerit. Ego interim metu jam eram præmortuus. At ille confidentiùs invadentem adverſarium obſervans, ferit in pectore, & transfigit: ita ut protinus ad pedes ejus procubuerit. Atque hic vulnere fatiſcens, mortuo incumbebat: parumque aberat quin & ipſe quoque efflaret animam. Ego verò accurrens erexi, animumque reddidi. Qui poſtquam victoria parta dimiſſus eſt, ſublatum illum domum deportavi: multumque temporis curatus à medicis, ſupervixit, atque hodie apud Scythas degit, ducta in matrimonium ſorore mea: claudus tamen adhuc eſt ex vulnere. Hæc res Mneſippe, non apud Machlyenſes, neque in Alania geſta eſt, ut teſtibus careat, & ficta credi queat: ſed multi adſunt Amaſtriani, qui Siſinnæ pugnæ meminerunt. Quum quintum præterea factum Abauchæ tibi narravero, finem faciam. Venit aliquando hic Abauchas in Boryſtenenſium urbem, ſecum uxorem ducens, quam ſummopere diligebat, duoſque liberos, alterum quidem lactentem, maſculum, alterum, quæ puella erat quinque annos nata. Erat autem peregrinationis comes amicus ejus Gyndanes, atque is quidem vulnere laborans, quod in via acceperat à latronibus, qui eos fuerant adorti: cum quibus dum pugnaret, ictus eſt in femore, ita ut præ dolore ne ſtare

τ' ὀδωδὼς. νύκτωρ γ' καθεύδοντων, ἔτυχον γὰρ ἐν ὑπερῴῳ τινὶ κοιτικῷ τινες. πυρκαϊὰ μεγάλη ἐξανίστατο, καὶ πάντα περιεκλείετο, καὶ περιεῖχεν ἡ φλὸξ ἅπαντα τὰ οἰκία. ἐκπαγεὶς δὴ ἀνιχνεύσας ὁ Ἀβαύχας, καταλιπὼν τὰ παιδία κλαυθμυριζόμενα, καὶ τὴν γυναῖκα σκυρεμεμῴλω ἀνεστεισάμενον, καὶ σώζειν αὐτὴν διακελευσάμενον, ἁρόμενον τ' ἐπ' ὤμων, ἀπῆλθε. καὶ ἔφθη διεκπαίσας, καὶ μηδέπω τελέως ἀπεκεκαυμένα ὑπὸ τοῦ πυρός. ἡ γυνὴ δ', φέρουσα τὸ βρέφος, εἵπετο, ἀκολουθεῖν κελεύσασα ἐκ τῆς κοίτης. ἡδὲ, ἡμίφλεκτον ἀφεῖσα τὸ παιδίον ἐκ τῶν ἀγκάλων, μόλις διεκπήδησε τὴν φλόγα. καὶ ἡ παῖς σὺν αὐτῇ, σμικρὸν ἐλθοῦσα κἀκείνη ἀπέθανεν. καὶ ἐπειδὴ ὠνείδιζέ τις ὕστερον τ' Ἀβαύχαν, διότι σῶσαι τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ δ', Γυνδάνην ἐξενίκησεν, ἀλλὰ παῖδας μ' ἔφη ἐὰν αὖθις ποιήσασθαί μοι ῥᾴδιον, καὶ ἄδηλον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται ὕστερον. φίλον δ', οὗ ἂν εὑρεῖν ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τυχόντα, οἷον Γνωδάνης ἐστὶ, πεῖρόν μοι πολλῶν τ' ἀνοίας παρεχημένον. εἴρηκα ὦ Μήσιππε, ἀπὸ πολλῶν πέντε τούτων ὧν χρὴ ἐλέσθαι. ἤδη δ' καιρὸς εἶη κεκρίσθαι ἀπόπτερον ἡμῶν ἢ τὴν γλῶτταν, ἢ τὴν δεξιὰν ἀποτμηθῆναι δεῖ. τίς οὖν ὁ δικάσων ἡμῖν; Μηδὲ εἷς. οὐ γὰρ ἐγκλήματά τινα δικαστὴν δ' λόγου. ἀλλ' οἶσθα ὃ ποιήσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἄσκοπα πεζεύομεν, αὖθις ἐλόμενοι ἀμφιτητῶν, ἄλλως ἐπ' ἐκείνου εἴπωμεν φίλοις. εἶπε ὃς ἂν ἥττων γένηται, ἀποτμήσεται τότε, ἢ ἐγὼ τὴν γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ τόδε μ' ἄχροιον. ἐπεὶ δ' ἐπαινεῖν δ' ἔδοξας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο

quidem posset. Noctu autem dormientibus illis (nam in cœnaculo quodam diversabantur) ingens ortum est incendium, omniaque circuncluſit, jamque flamma undique domum circundedit. Tum expergefactus Abauchas, relictis liberis plorantibus, uxore quæ inhærebat, repulsa, jussâque ut ipsa se servaret, amico in humeros sublato descendit, ac perrumpens evasit, ita ut nequaquam incendio læderetur. Secuta est uxor, infantem gestans, & puellam jubens ut sequeretur. Ea verò semiusta, abjecto ex ulnis infante, vix exiliit è flamma: cum qua veniens puella, penè & ipsa extincta est. Post hæc cùm exprobraretur Abauchæ, quòd desertis liberis, & uxore, Gyndanen extulisset, Liberos quidem, inquit, facile mihi fuerit denuo procreare, qui incertum est sint-ne futuri boni: at amicum multo tempore talem non invenerim, qualis est Gyndanes, qui multis in rebus suam erga me benevolentiam probavit. Dixi Mnesippe, è pluribus his quinque propositis. Iam tempus est pronuntiari, utri nostrum, aut lingua, aut manus sit amputanda. Quis igitur futurus est judex? *Mne.* Nemo: non enim narrationis arbitrum quenquam constituimus. Sed scis quid agemus? Quandoquidem in præsentia, nullo proposito scopo jaculati sumus, electo arbitro, alios denuo amicos apud ipsum referamus. Tum ei qui succubuerit, mihi quidem lingua, tibi verò dextra amputabitur. At hoc quidem crudele. Quando autem tu amicitiam laudare visus es, ego verò existimo nullam aliam ho-

τὴ γᾶμμ ἀνθρώποις εἶναι τοῦτο κτῆμα ἄμεινον, ἢ κρύλλιον, τί δ' ἐγὼ ἐ ἡμεῖς σωθέντες ἀπὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαεὶ ἕσεσθ' ἀγαπῶμεν, ἄμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα ἆθλα σωσάμενοι, ἀντὶ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δεξιᾶς, δύο ἑκάτερον ἐπιτετραμμένοι. καὶ πρόσωπα γε, καὶ ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα. τοιοῦτον γὰρ ἐστι συνειλόντες δύο, ἢ τρεῖς φίλοι, οἷόπερ τὸν Γηρυόνα οἱ γραφεῖς ἀπεδείκνυσιν, ἄνθρωπον ἐξάχειρα, καὶ τριπρόσωπον. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ, τρεῖς οὗτοι ἦσαν, ἅμα πρεσβύτας ὄντας, ὥσπερ ἐπὶ δίκαιον φίλους γὰρ ἔνδρας. Το. οὐ γὰρ λέγεις. καὶ ἔστω ποιῶμεν. Μνη. ἀλλὰ μήτε αἵματος ὦ Τόξαρι, μήτε ἀκινάκου δεόμεθα, τὼ φιλίαν ἡμῖν βεβαιώσοντε. ὁ γὰρ λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ὁμβίων ὁρίγανον, πολὺ πιστότερα τῆς κύλικος ἐκείνης, ἣν πίνετε. ἐπεὶ τά γε τοιαῦτα, οὐκ ἀσύχνως, ἀλλὰ γάμης δεῖσθαί μοι δοκεῖ. Το. ἐστιν ταῦτα. καὶ ἤδη ὦμεν φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲν σὺ σκυθῶν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, ἐγὼ δέ σοι, εἴ ποτε ἐς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο. Μνη. καὶ μὴν εἰδέναι, οὐκ ἂν ἐκπέσαιμι ἐ ἔτι πορρωτέρω ἰλθεῖν, εἰ μέλλω τοιούτοις φίλοις ἐντεύξεσθαι, οἷσπερ σὺν Τόξαρε, διαφάνεις ἡμῖν λόγ ἐ λόγον.

hominibus esse possessionem ista præstantiorem ac pulchriorem, quin ipsi quoque ex compacto hinc & in posterum amici futuri, nos invicem amplectimur, ambo victores, maximis præmiis potiti: pro unica lingua, unicaque dextera, binas uterque habituri? præterea quatuor oculos, quatuor pedes, denique dupla omnia. Ejusmodi enim quiddam est, quum duo, tresve copulantur amici, qualem [1] Geryonem scriptores depingunt, senis manibus, terniſque capitibus hominem. Nam illi meo judicio, tres erant, qui simul omnia gererent, ut amicos decet. *Tox.* Probe dicis, atque ita faciamus. *Mne.* Verum neque sanguine opus est, Toxari, neque Acinace, qui nobis amicitiam confirmet. Nam hæc confabulatio, & quod eadem expetimus, longè sunt certiora illo calice quem bibitis: quoniam talia non obligationem, sed animum postulare mihi videntur. *Tox.* Placent ista. Quare jam amici, & hospites simus: tu mihi hic in Græcia: ego tibi siquando in Scythiam veneris. *Mne.* Atqui scire te velim, non grave futurum mihi, vel longius etiam proficisci, si tales amicos nancisci liceat, qualem ex oratione Toxari, te esse constat.

1 *Geryonem*] Geryon Erithez insulæ in Gaditano mari rex tricorpor fuisse fingitur, ob administrationem regni cum duobus fratribus concordissimam, sunt qui trium Hispanicarum insularum regem faciunt, Balearidum scilicet duarum & Ebusi. *Cogn.*

ΛΟΥΚΙΟΣ, Η ΟΝΟΣ.

LVCIVS, SIVE ASINVS.

ARGVMENTVM.

Iocoſa quædam & ficta narratio eſt, quo pacto videlicet in Theſſaliam profectus ſtudio diſcenda artis Magica, ibi à puella quadam, dum in avem converti, eoque periculum artis facere cupit, in aſinum mutatur, ac deinde varia fortuna, atque locorum viciſſitudine, ruſticis, urbanis, ſacris, profanis divenditus, ad poſtremum cum in theatrum quoque, ſpectaculi de ſe prabendi cauſſa, introductus eſſet, devoratis, quas ibi tum fortè conſpexerat, roſis in priſtinam hominis figuram iterum redierit. Præcipuè autem admiratione digna eſt, mira caſuum atque periculorum varietas, quibus ſurſum atque deorſum jactatum ſeſe, interim etiam bene acceptum fingit. Vt non immeritò prorſus putarint quidam, voluiſſe Lucianum, totius humana vita ſpeciem atque imaginem quandam ſub hoc luſu proponere, videlicet quàm varii caſus, quàm fallax, & inconſtans fortuna, quàm incerti conſiliorum, etiam bene ac ſapienter captorum, exitus, quamque inſperati quandoque earum rerum, quas nunquam cogitaris, eventus eſſe ſoleant, aſini hujus exemplo, qui corporis quidem permutatione facta, ex homine transformatus fuerit, animum tamen & mentem hominis retinuerit, adumbrando. Hanc fabulam Apuleius undecim libris imitatus eſt, affictis etiam aliis compluribus ad idem argumentum, quorum quadam mythologicè Fulgentius interpretatus eſt, is qui in ceteras quoque poëtarum fabulas, mythologias ſcripſit.

Ἀπῆειν ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἔν τέ μοι πατρῷόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ, καὶ ὡς ἄνδρα τὸν ἐπιχώριον. ἵππον δέ μοι κατῆγε, καὶ τὰ σκεύη, καὶ θεράπων ἠκολούθει εἷς. ἐπορευόμην δὴ τὴν ἀσκηθῆ ὁδόν. καί πως ἔτυχον ἅμα ἄλλοι ἀπιόντες ἐς Ὑπάτους τῆς Θετταλίας, ἐκεῖθεν ἐγὼ ἐπορευόμην. ἐν δὲ τῇ ὁδῷ ἐγένοντο ἡμῖν λῃσταὶ ἐπὶ τῷ ἀποσυλῆσαι τὰ ἡμέτερα. ἐγὼ δὲ ἐν τῷ ἔμπροσθεν ἦν μετὰ τοῦ ἵππου καὶ τῶν σκευῶν, ἐπὶ τῷ ἀσφαλεστέρᾳ τῇ ὁδῷ χρῆσθαι. ἐπεὶ δὲ ἐπέκειντο οἱ λῃσταὶ, ἀπέβην τοῦ ἵππου, καὶ ἔφευγον ἐπὶ τὸ ὄρος. ἐπεὶ δὲ ἐπέκειντο οἱ λῃσταὶ, ἀπέβην τοῦ ἵππου, καὶ ἔφευγον ἐπὶ τὸ ὄρος.

CVm in [1] Theſſaliam, ubi quoddam mihi paternum erat negocium cum ejus gentis viro, proficiſcerer: equus autem me, meaſque ſarcinas vectaret, unuſque famulus ſequeretur, & ſuſceptam viam irem, atque Hypatenſes alii eſſent, qui Hypatam Theſ-

1 *Theſſaliam*] Græciæ regionem cujus montes ſunt 24. nobiliſſimi, flumina quoque inſigniora aliquot, & inter celebres urbes, Hypata, Patara, ubi Apollo dabat reſponſa hyemalibus menſibus, & Lariſſa à qua Achilles Lariſſæus dictus. *Cogn.*

1 *Ma-*

πε, πόλιν τ Θετ̃ταλίας, ἀπ̃ὴν ὄντες. καὶ ἀλλ̃ων διατριβ̃ῶν. καὶ ἵνως ἀπείνῳ τῷ ὁρμᾳ̃τῳ ὁδὸν ἀνύσαντες, πλησίον ἤδη τ πόλεως ἦμεν. κἀγὼ ἠρόμην τοὺς Θετ̃ταλούς, εἰ ὡξ ἐπίστανται ἄνδρα οἰκεῖν ἐς τὰ Ὑ̃πατα, Ἵππαρχον τοῦνομα. χρόμμα ὃ αὐτ̃ῷ ἐκόμιζον οἰκεῖον, ὥστ οἰκεῖσθαι παρ' αὐτ̃ῷ. οἱδὶ εἰδέναι τ Ἵππαρχον τοῦτον ἔλεγον, Ε ὅπου τ πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι ἀρκέσει ἱκανὸν ἔχει, καὶ ὅτι μίαν θεράπαιναν τρέφῃ, καὶ τὸν αὐτ̃ὸν γαμέτην, μόνας. ἔτι γ̃ φιλαργυρώτατ@ ἀνθρώπων. ἐπὶ ὃ τὸν πλησίον τ πόλεως ἐλαύνοντι μ̃ῷ, κ̃ῆπός τις ἦν αὐτ̃ῷ, κ̃ οἰκίδιον ἀνεῳγμένον, ἔνθα ὁ Ἵππαρχ@ ὤκει. οἱ μὲν δ̃ὴ φασανσάμενοί με, ᾤχοντο. ἐγὼ ὃ, κρούσας τὴν θύραν, κ̃ μάλις μ̃ὰ, κ̃ βραδέως, ὑπήκουσε γ̃ὴ γυνή. εἶπα Ε προσηλθών. ἐγὼ μ̃ὰ, ἠρόμην εἰ ἔνδον εἴη ὁ Ἵππαρχ@. ἔνδον ἔφη. σὺ ὃ, τίς, ἢ τί βουλόμεν@, πυνθάνῃ; χρόμματα εἶπον κομίζω αὐτ̃ῷ παρὰ Δεκριανοῦ τ̃ σοφιστ̃ῦ. μεῖνόν με ἔφη αὐτ̃ῷ. κ̃ὴ τὴν θύραν συγκλείσασα, ὡχ@ εἶσω πάλιν. καὶ ποτε ἐξελθ̃οῦσα, κελεύσ̃ῃ ἡμᾶς εἰσελθ̃εῖν. κἀγὼ ὃ παρελθὼν εἶσω, ἀσπάζομαι αὐτὸν, κ̃ τὰ χρόμματα ἐπιδ̃ίδωμι. ἔτυχε ὃ ἐν τ̃ῇ ὀρχ̃ῇ δεῖπνα ὤν. κ̃ὴ κατέκειθ' ἐπὶ κλινιδ̃ίου τινὸ̃ς. γυνὴ ὃ αὐτ̃ῷ καθ̃ῆτο πλησίον, καὶ τραπ̃έζα μηδὲν ἔχουσα παρέκειθ'. ὁδὶ, ἐπειδὴ τοῖς χρόμμασιν ἐνέτυχεν, ἀλλ' ὁ μ̃ φίλτατ@ ἐμοὶ ἔφη, κ̃ τ̃ Ἑλλήνων ἐξοχώτατ@ Δεκριανὸς, ἃ̃ ποιεῖ, κ̃ πρὸ̃ὼν πέμπει παρ' ἐμοὶ τοὺς ἑπτ̃ὰ μ̃ους τοὺς ἑαυτ̃οῦ. τὸ ὃ οἰκίδιον τὸ ἐμὸν ὁρᾷς ὃ λύκιε, ὡς ἔστ μικρὸν μ̃ὲ, ἀλλὰ εὔχωμαι τ̃ οἰκεῖν ἐνεγκεῖν. ποιήσεις ὃ αὐτὸ σὺ μεγάλ@ οἰκίαν, ἀνεξικάκως οἰκήσας. κ̃ καλεῖ τὴν

Theſſaliæ urbem repetebant, quorum utebar convictu. Sic viam illam difficilem emenſi, jam urbi appropinquabamus, quum Theſſalos illos interrogavi num virum quendam Hipparchum nomine, Hypatæ incolam noſſent: ad quem literas domo ferebam, ut ipſius hoſpitio exciperer. Illi verò reſponderunt ſibi notum eſſe hunc Hipparchum, & quo urbis in loco habitaret. Illum eſſe pecunioſum, unicam tamen ancillam, & uxorem domi alere, quòd eſſet ſummopere avarus. Ac poſtquam propiùs acceſſimus ad urbem, intus hortus erat, & domuncula commoda in qua habitabat Hipparchus. Tum illi data ſalute abierunt. At ego pergens oſtium pulſavi. Ægrè quidem & cunctanter, tandem tamen reſponſavit uxor: deinde me eſt adorta: quam rogavi eſſetne domi Hipparchus: eſt, inquit: tu verò quiſnam es, aut quid volens, ſciſcitaris? Literas, inquam, à Decriano ſophiſta Pataræo ipſi affero. Expecta me, inquit, ibi. Tum cccluſis foribus, intrò ſe recepit, pauloque pòſt rediens, jubet nos introire. Ingreſſus hominem ſaluto, literaſque trado. Incipiebat ille cœnare, & in anguſto lectulo, aſſidente uxore, vacuæ menſæ accumbebat. Lectis literis, amiciſſimus mihi, inquit, & Græcorum excellentiſſimus Decrianus, rectè quidem & fidenter ſuos amicos ad me mittit. Vides autem Luci, meam hanc domunculam, quàm ſit parva, ſed ei qui inhabitat ferendo, æqua. Verùm reddes tua præſentia dom̃um, ſi æquo animo tuleris, ampliorem. Vocata deinde ancilla,

παιδίσκην. ὦ Παλαίστρα, δὸς τῷ ξένῳ τουτῳὶ, καὶ ἡμῖν λαβοῦσα, εἴ τι κομίζῃ σκεῦος. εἶτα πέμπει αὐτὸν εἰς βαλανεῖον. ἐγὼ γὰρ μετρίαν ἐληλύθειν ὁδόν. τοιοῦτον εἰπόντος, τὸ παιδίσκαριον ἡ Παλαίστρα, ἄγε μοι, φησὶ, δείκνυσι μοι κάλλιστον οἰκημάτιον. καὶ σὺ μὲν ἔφη ἐπὶ τούτης τῆς κλίνης κοιμήσῃ. τῷ δὲ παιδί σου, σκιμπόδιον αὐτῇ παρεβλήθω, καὶ ὑποσφάλαιον ἐπιβήσω. ταῦτα εἰπούσης, ἡμεῖς ἀπήειμεν λουσόμενοι, δόντες αὐτῇ κεφάδιον ἡμιόνειον τῆς ἵππου. ἡ δὲ, πάντα ἔφερε λαβοῦσα ἔσω, καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λουσάμενοι, ἀναστρέψαντες, εἴσω δόμους παρήλθομεν. καὶ ὁ Ἵππαρχός με δεξιωσάμενος, ὑπέλαβε συνανακλιθῆναι μεθ' αὑτοῦ. τὸ δὲ δεῖπνον, ὑπὲρ σφόδρα λιτόν. ὁ δὲ οἶνος, ἡδὺς, καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ ἐδεδειπνήκειμεν, ποτὸς ἦν, καὶ λόγος, οἷος ἐπὶ δείπνῳ ξένῳ. καὶ ὕστερον τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ποτῷ δόντες, ἐκοιμήθημεν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ, ὁ Ἵππαρχος ἤρετό με, τίς μοὶ ἔσοιτο ἡ ὁδὸς, καὶ εἰ παύσαιτο τῆς ἡμέρας αὐτῇ συσσωρευομένη. ἀπιμι μὲν ἔφην εἰς Λάρισσαν. ἔοικε δὲ τοιοῦτόν τι διατρίψειν, τελῶν, ἢ πέντε ἡμερῶν. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἦν σκέψις. ἐπεθύμουν δὲ σφόδρα μείναι τοσοῦτον, ἐξευρεῖν ποῦ τι μαγεύεται ἐπιτετμημένον γυναικῶν, καὶ διαπεσθαί τι παραδόξου, ἢ ὅτι μόνον ἄνθρωπον, ἢ λιθούμενον. καὶ τῇ ἑρωὶ τῇ ἡμῶν ταύτης ὡς ἐμαυτὸν, περιεῖναι τὴν πόλιν, ἀπορῶν μὲν τῆς ἀρχῆς ὅ ζητήσοιτο. ὅμως δὲ, περιεῖναι. καί τινα γυναῖκα ποῦ ἀρᾶ ὀφθήσεται, ἔπινον, ὑπερεμμένων, ὅσον ἦν ἐκ τῆς ὁδοῦ συμβαλεῖν. ἡμέρα γὰρ ἀνθινὴ, καὶ παῖδες συχνοὶ, καὶ χρυσίον ἐφόρει. ὡς δὲ πλησιαίτερον ἐγενόμην, παρεσκευάσμην

cilla, Des, inquit, Palæstra, huic hospiti nostro cubiculum, & siquas sarcinas secum attulit, conde: postea ipsum ad balneum mitte, siquidem longam viam exegit. Cùm hæc dixisset, ducit me ancilla Palæstra, ostensaque domo pulcherrima, tu, inquit, hoc in lecto cubabis: tuoque puero lectum ibi substernam, & addam pulvinar. Cùm hæc dixisset, lotum ivimus, dato hordei equo apponendi pretio: atque illa omnia accepta intus tulit, & deposuit. Nos autem è balneo reversi, statim ingressi sumus: ubi Hipparchus me benignè exceptum, secum accumbere jussit. Cœna splendida fuit, vinum suave & vetus. Post cœnam potus, & sermo qualis in convivio hospitis, intercessit: & sic vespera illa potationi data, dormivimus. Postridie rogat me Hipparchus quò pergerem, & an ibi perpetuò mansurus essem. Lariſſam, inquam, proficiscor, ubi ferè tres vel quinque dies commorabor. Sed hæc erat simulatio: siquidem optabam ibi aliquandiu esse, quoad aliqua maga à me esset reperta, cujus veneficiis aliquod monstrum conspicerem, aut hominem volantem, aut in lapidem conversum. Huic curæ deditus cœpi urbem obambulare, quamvis nescirem quo pacto inquirendi initium ducerem. At nihilominus obambulo. Interim video mulierem accedentem, adhuc juvenem, opulentam, ut ex via conjici poterat: vestis enim erat florida, crebri pueri, copiosum aurum. Cùm propiùs accessissem, compellat me mulier:

ἡ γυνή. κ) ἀμείβομαι αὐτῇ ὁμοίως. καὶ φησὶν, ἐγὼ Ἀβροία εἰμι, εἴ τινα τῆς μητρὸς φίλων ἀκούεις. καὶ ὑμᾶς ἦ τὰς ἐξ ἐκείνης γνησίως φιλῶ, ὥσπερ ἀς ἔτηκον αὐτη. τί οὖν οὐχὶ παρ' ἐμοὶ καθαλύεις ὦ τέκνον; ἀλλά σοι μὴ ἔφλω σχολὴ χάρις. αἰδοῦμαι ἦ ἀδύνατον ἀνδρὶ φίλῳ ἐγκαλῶν, ἔπειτα φεύγων τὴν ἐκείνου οἰκίαν. ἀλλὰ τῇ γνώμῃ ὦ φιλτάτη, καὶ ἀγαθὴ μοι δοκᾶ σύ. πῦ ἦ ἔφη ἐ καὶ ἀγνὴ; ἐδὲ Ἱππάρχου τῆ φιλαργύρου ἔφη; μηδαμῶς εἶπον ὦ μῆτερ, τὸ εἰπὴς λαμπρὸς γὰρ, καὶ πολυτελὴς μᾶλλον εἰς ἐμὲ, ὥστε ἐ ἐγκαλέσαι ἄν τις τῇ τρυφῇ. ἡδὺ, μειδιάσασα, καὶ μὲ τὸ χαίρε λαβομένη, ἀγὰ πορεύεσθαι, καὶ λέγω ὅτως ἐμέ. φυλάττε μοι ἔφη τὸν Ἱππάρχου γυναῖκα πᾶσαν μηχανῇ. μάγος γὰρ ἐστὶ δεινὴ, κ) μοχλὸς, κ) πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸ ὀφθαλμόν. κ) εἰ μή τις ὑπακούσῃ αὐτῇ, τὸν τῇ τέχνῃ ἀμυνεῖται. κ) πολλὰς μεταμορφώσει εἰς ζῶα. τὰς ἦ, πλέον ἀπώλεσε. σὺ ἦ, κ) νέος εἶ τέκνον, καὶ καλὸς, ὥστε δύσις ἀρέσαι γυναικί. καὶ ξένος, παῖγμα δύκαιος φρόνησον. ἐγὼ ἦ, πυθόμενος ὅτι τὸ παίγμα μοι ζητούμενον, εἶπον παρ' ἐμοὶ κάθηται, παροτίχον αὐτῇ ἡδὺ ἔτι. ὡς δὲ ποτε ἀφικόμην, ἀπῆει οἴκαδε, λαλᾶν ὅτως ἐμαυτὸν ὡ τῇ ὁδῷ. ἄγε δὴ σὺ ὁ φάσκων ἐπιθυμεῖν πάντης τ ἀγαθῆς ἕξεως, ἕλαιρέ μοι σαυτὸν, καὶ τέχνην εὕρεσκε σοφὴν, ᾗ τοῦτον τὸν

lier: ego verò similiter ipsi respondeo. Ego, inquit, Abroea sum, amica siqua unquam fuit tuæ matris, cujus filios, non secus ac meos diligo. Cur igitur fili apud me non divertis? Magnas, inquam, gratias tibi ago. Pudetque me cùm nihil amico possim objicere, cujus causa ex ejus domo discedam: animo autem, ô dilectissima, apud te diverto. At, inquit, ubi hospitaris? nunquid apud Hipparchum illum avarum? Ne id, inquam, dixeris mater. Nam splendidus erga me & sumptuosus fuit, adeò ut in lautitiæ culpam venire possit. Illa subridens, apprehensaque manu seorsum ducens, Caveas mihi, ait, omni cura Hipparchi uxorem, [1] maga enim est peritissima, libidinosa, & oculum in juvenes omnes conjicit, cui siquis morem non gesserit, illum arte sua vlciscitur: [2] multosque in belluas transformavit: alios prorsus interemit. Tu verò, fili, adolescens es formosus, ut facilè placeas mulieri, præterea peregrinus, qui facilè contemnaris. Ego autem animadvertens, me quod jamdiu quærito, domi habere, mulieri aures non ampliùs præbui: à qua tandem dimissus, domum repeto mecum in via differens. Age, inquam, tu qui tantopere hanc mirandam artem appetere te profiteris, excita te ipsum, eamque artem adinveni, qua rebus

1 *Maga*] Non erant olim magi plebeiæ sortis homines, sed apud Persas, Æthiopes, Chaldæos & Indos, ex regia stirpe proceres, in secretioribus Philosophiæ & artis Mathematicæ arcanis educati, sagaciſſimi sympathiæ rerum naturalium & divinarum exploratores. *Cogn.*

2 *Multosque in bellua*] De hominum & brutorum metamorphosi in alias formas Aristot. de Mirabil. aud. Ovid. lib. 14. Met. Plin. lib. 8. c. 22. Aristot. lib. 9. c. 36. lib. 8. c. 5. Solin. lib. 9. Aug. lib. 18. de Civit. Dei. c. 16. Virg. Eccl. 8. *Idem.*

1 *Ser-*

ἐρᾷς, καὶ ἐπὶ τὴν θεράπαιναν τὴν Παλαίστραν ἤδη ἀπόδυθι. τὴν γυναῖκα δὲ ξένην, ὦ φίλε, πόῤῥω ἵστασο. καὶ πεύσῃ κυλιόμενον, ἐν γυναιζὶ μενον, ἐν πύῃ συλλεγόμενον, ὃ ἴδοι ἂν ῥᾳδίως γνώσῃ. δῆλοι γὰρ τὰ δίκαια τῶν ἐπίσης καλὰ, καὶ αἰσχρά. πάντα λέγων ὡς ἐμαυτὸν, εἰσῄειν οἰκαδε. ἐν μὲν Ἱππαρχον, ἐν καπήλευον ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐν τὴν ἐμὴν γυναῖκα. ἡ δὲ Παλαίστρα, τῇ ἑστίᾳ παρήδρευε, δεῖπνον ἡμῖν ὀπτιπίζουσα. κἀμὲ ὀδὺς ἔνδον δεξάμενον, ὡς ῥύθμως ἔφλω ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ἐμῷ συμπεριφέρεις, καὶ κλίνεις. ἡδὲ ὀσφὺς ἡμῖν, ὑγρῶς ἐπικινεῖ. μεμηχάνηται ὅστις ἐν παῦδα ἐνέβαψατο. ἡδὲ, σφόδρα γὰρ ἦν ἐπιμόν, καὶ χαρίεντα μισθὸν τὸ κοράσιον, φύγοις ἂν εἶπεν ὦ νεανίσκε, εἶτα νῦν ἔχοις, καὶ ζῆν ἐθέλοις, ὡς πολλῶν πυρῶν, καὶ κνίσης μεστά. ἦν γὰρ αὐτῷ μόνον ἅψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυστον, αὐτῷ μοι παρεδρεύεις. θερμὰ δ' ἐστὶ σὰ ἐδὶς ἄλλον, ἐδὲ θεὸς ἰατρός. ἀλλὰ κἀκαίουσά σε μόνη ἐγὼ, καὶ τὸ ξυμβεβεκὸς, ἐγὼ μὲ σε ποιήσω πλέον ποιεῖν. καὶ τὰ δὴ τὰ θερμὰ ἰατρείας ὀδυνᾶς ἀρδόμενον. ἀεὶ ἀνίξῃ. καὶ ἐδὲ λίθοις βαλόμενον τὴν γλυκείαν ἐδωδὴν φάγῃ. τί γελᾷς. ἀκριβῶς βλέπεις ἀνθρωποφάγον. ἐ γὰρ μόνα παῦτα φαῦλα ἐδώδιμα καπτεδιάζω, ἀλλ' ἤδη τὸ μίγα τοῦτο, καλὸν, τὸ ἄνθρωπον οἷδα ἔγωγε καὶ σφάττειν, καὶ δέρειν, καὶ καπτέειν. ἤδιστα

rebus optatis potière. Iamque Palæstram ancillam illam aggredere: ab uxore autem hoſpitis & amici abſtineto. Ac probè ſcias, te ſi in illa voluteris, exercearis, & congrediaris, rem facilè cogniturum. Nam omnia dominorum honeſta, ac turpia, [1] ſervis nota eſſe conſueverunt. Hæc mecum loquens domum ingredior: ubi neque Hipparchum, neque uxorem offendo, ſed [2] Palæſtra penes focum ſedebat, cœnam nobis parans. Protinus ego hinc exorſus, quàm venuſtè, inquam, ô pulchra Palæſtra, nates unà cum olla circunfers, & deprimis. Tum illa, lumbi mei agiliter moventur, beatus qui ſe in eos immerſit. Illa impudens, & vultu grata puella, Fugeris, inquit, adoleſcens, ſi ſapis, & vivere cupis, hæc loca igni & nidore referta. Nam ſi me tantùm tetigeris, accepto vulnere ambuſto, mihi aſſidebis: nec te medicus quiſquam, non Deus curaverit. Sed ego ſola te urens, quod fidem omnem ſuperet, te dolore magis afficiam, cujus curationem haud facilè ſuſtinebis, neque lapidibus pulſatus dulcem vitabis dolorem. Quid rides? cernis diligentem hominum coquum. Non enim ſolos hoſce viles cibos apparo: ſed magnum etiam & præclarum iſtud novi, videlicet hominem jugulare, excoriare, & in fruſtra ſcindere, viſcera quoque ipſo-

1 *Servis nota*] Quibus in domibus, aut paterf. aut materf. nequiter libidinoſeque vivit, in eis ſervos non eſſe ſervos, neque communi conditione ſervitutis uti, ſed liberiùs & licentiùs vivere, quotidiana docet experientia, Cic. pro Cluel. *Cogn.*

2 *Palæſtra*] Iocosè inditum ancillæ nomen ut apud Plaut. in Ciſtel. cuidam Gymnaſium. *Idem.*

ἢ τὰ σπλάγχνα αὐτῶν, καὶ τὴ καρδίας ἀπόμαγμα. τοῦτο μὲ, ὀρθῶς ἔφλεγες λέγεις. καὶ γὰρ ἐμὲ πόρρωθεν, καὶ μὴ ἐγγὺς ὄντα, ἐκ κακοκαύματος ἐπίμπρας. καὶ λάθρᾳ τὰ ὀμμάτια τὰ ἐμὰ, τὸ σὸν μὴ φανόμενον πῦρ, κρύπτειν εἰς τὰ σπλάγχνα τάμὰ ῥίψασα, φρύγεις. καὶ ταῦτα, οὐδὲν ἀδικοῦσα. ὥστε θεὸς ἡμῶν, ἴασαί με τούτοις, οὓς λέγεις αὐτὴ, τοῖς πικροῖς, καὶ ἡδέσιν ἱερωπίσας. καί με ἤδη ἀπεσφαλμένον λαβοῦσα, ὅλον ὅπως ἂν αὐτὴ ἐθέλῃς. ἠδὺ, μέγα, καὶ ἥδιστον ἂν τούτου ἀνακλάσασα. ἐμοὶ τὸ λοιπὸν ἴδι. καὶ συνέκειτο ἡμῖν, ὅπως ἐκείθεν κωθωνιοῖσι τὰς θεραπόντας, ἔλθῃ εἴσω παρ' ἐμὲ, καὶ κατεύδῃσι. καὶ ἐκείθεν ἀφικνεῖτο ποτὲ ὁ Ἵππαρχος, λουσάμενοι, ἐδειπνοῦμεν. καὶ ποτὸς ἴδι συχνὸς, ἡμῶν ὁμιλούντων. εἶτα ὕπνῳ κατεψυσμένῳ, ἀνίσταμαι. καὶ ἔργον ἄπιον, ἐνθα ᾤκουν. παίζει δὲ τὰ ἔνδον ἅπαντα ἐσκεύασται. τῷ μὲ παιδὶ, ἔξω ὑπέστρωτο. τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρεκέκλιτο, ποτήριον ἔκειτο. καὶ οἶνος αὐτοῦ παρέκειτο, καὶ ὕδωρ ἕτοιμον, καὶ ψυχρὸν, καὶ θερμόν. πᾶσα δὲ ἴδι αὐτὴ ἡ Παλαίστρα διεσκεύαστο. ἦν δὲ στρωμάτων, ῥόδα πολλὰ κατεπέπαστο. τὰ μὲ, ὕπνῳ γυμνὰ καθ' αὑτά. τὰ δὲ, λελυμένα. τὰ δὲ, στεφάνοις συμπεπλεγμένα. καγὼ τὸ συμπόσιον δι' ὧν ἕτοιμον, ἔμελλον τ' συμπίνειν. ἠδὲ, ἐπειδὴ κατέκλινε τὸν δέσποινα, ἀπεδῆ παρ' ἐμὲ ἦκε. καὶ ἴδι εὐφροσύνη ἡμῶν, τ' οἶνος, καὶ τὰ φιλήματα ἐκεκόντιον ἀλλήλοις. ὡς δὲ τὸ ποτὸ παρεσκεύασμεν ἱκανῶς, δὴ ἐκ τοῦ νύκτα, λέγει πρός με ἡ Παλαίστρα, τοῦτο μὲ, πάντως δεῖ σε μεμνῆσθαι ἀγενείοις, ὅτι εἰς Παλαίστραν ἐμπέπλωκας. καὶ χρή σε νῦν ἐπιδεῖξαι

ipsorum, & cor suavissimè tento. Hoc, inquam, rectè dicis: nam me quanvis procul à te remotum, non incendio per lovem, sed plenæ conflagrationi addixisti: & immisso per meos oculos igni tuo occulto, ima torres præcordia, idque nulla injuria affecta. Itaque te oro ut mihi salutem afferas his asperis & suavibus, quas dixisti, medelis, meque jam jugulatum, ut lubet, excoria. Tum illa emisso vehementi, & suavissimo cachinno, deinceps mea fuit. Convenitque mecum, se ad me concubitum venturam, postquam heros in lecto composuisset. Reverso Hipparcho, loti cœnavimus: & confabulantes crebro potui indulsimus. Deinde simulato somno surrexi, & revera eò me contuli, ubi mansionem habebam: erantque intus omnia bene præparata. Puero quidem stratus erat extra lectus: mensa verò juxta lectum posita, & in ea calix, ibique appositum vinum, & parata aqua, cùm frigida, tum calida, quæ omnia disposuerat Palæstra. Per lectum autem sparsæ erant rosæ multæ: aliæ suis peculis exutæ, aliæ solutæ, aliæ in serta complicatæ. Ego nactus paratum symposium, compotricem expectabam. Illa ut heram in lecto collocavit, è vestigio ad me venit. Et mutuo lætabamur, vinum & oscula invicem propinantes. Ac postquam nos ad noctem potu bene comparavimus, dicit mihi Palæstra, oportet, adolescens, hoc omnino memineris, te in Palæstram incidisse. Nunc ostendas licet, an factus sis inter adole-

οἱ γάγγαις ὁ τοῖς ἐφήβοις γεγραὼς; καὶ παλαίσμασι πολλὰ ἔμαθες ποτε. ἀλλ' οὐκ ἂν ἔφθης, ἦφην, φύγοντά με τὸν ἔλεγχον τοῦτον. ὥστε λάβωμαι. καὶ ἤδη παλαίωμεν. ἡδέ, ἅτερος ἔφη, ὡς ἐγὼ θέλω, παράσχου μοι τοῦ ἐπιδείξιν. ἐγὼ μέν, νόμιμα διδασκάλου, καὶ ἐπιστάτου τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων, ὧν ἐθέλω δύρασθαι, ἐρῶ. σὺ δὲ, ἕτοιμος γένου εἰς τὸ ὑπακούειν, καὶ ποιεῖν πᾶν τὸ κελεύμενον. ἀλλ' ἐπίσπευδε ἔφην, καὶ σκόπει, ὅπως δύχερῶς, καὶ ὑγρῶς τὰ παλαίσματα, καὶ δύτονος ἔσῃ. ἡδὲ, ἀπδυσαμένη τοῦ ἐσθῆτος, καὶ γύμνη ὅλη γυμνῇ, ἔνδην ἤρξατο ἐπιστάσεως. ὦ μειράκιον, ἔκδυσαι. καὶ ἀλειψάμενος ἔνδην σὺ δὲ μύρῳ, συμπλέκου τῇ ἀντιπαλαιστῇ. δύο μηρῶν ἀπάσας, κλίνον ὑπτίαν. ἔπειτα ἀνώτερος ὑποβάλλων ἀμφὶ μηροῖν, καὶ ἀμφιστέλλας, αἰώρει, καὶ τεῖνε ἄνω τὰ σκέλη. καὶ χαλάσας, καὶ σῆσας, κἀμὲ αὐτῷ. καὶ παρεισελθὼν, βάλε. καὶ τρῶσας, νύσσε ἤδη παντοχῇ, ἕως πονέσῃ. καὶ ἡ ὀσφὺς ἰσχύσῃ. εἶτα ἐξελκύσας καὶ πλάτης ἀμφιβαλὼν, δῆξον. καὶ πάλιν σωώσας εἰς τὸ τοῖχον. εἶτα τύπτε. ἐπειδὰν δὲ χάλασμα ἴδῃς, τότ' ἤδη ἐπίσπευδε, ἅμα κατ' ἰξὺν δήσας, σωίσχε, καὶ πειρῶ μὴ ἀποδύειν. ἀλλ' ὀλίγον ἀμφαρπάσῃς, σωίσχε ἤδη ἀπολέλυσαι. καγὼ ἐπειδὴ ῥᾳδίως παύσω ὑπήκουσα, καὶ εἰς πάλην ἡμῖν ἦλθε τὰ παλαίσματα, καὶ λέγω πως τοῦ Παλαίφατον ἅμα ἐπιχαλάσας, ὦ διδάσκαλε, ὁρᾷς ὅπως δύχερῶς, καὶ δυσκόλως πεπάλαικάς μοι, σκόπει δὲ, μὴ δοκῶ σε ῥᾴδιον τὰ παλαίσματα ὑποβάλλῃς. ἄλλα γὰρ ἐξ ἄλλων ἐπιτάττεις. ἡ δὲ, ἐπὶ κόρρης πλήξασά με, ὡς φλύαρον ἔφη παρέλαβον τὸν μαθητήν. σκόπει δὲ μὴ

scentes agilis, multasque luctas didiceris. Ego verò, haud me videas, inquam, horum probationem fugientem. Itaque nuderis, & jam luctemur. Tum illa, prout volo, inquit, ede mihi specimen: ego doctoris & præstidis more, certaminum nomina, quæ volo, tibi præscribam: tu paratus esto ad obtemperandum, & quicquid jussero, præstandum. Manda, inquam, & adverte ut nostra certamina promptè, agiliter, & acriter fiant. Illa exuta veste, & stans nuda, hinc mandata dare cœpit. Exue te, adolescens, & illitus unguento, congredere cum antagonista, & tracto utroque femore, resupinam me prosterne, deinde superior femoribus substernens, divisa crura erige, & in altum tende. Postea demissis, & firmatis iis, ipsi adhære, & insinuatus, feri, & inflicto vulnere quaquaversus jam percute, quoad fueris defessus. Et valeant lumbi: deinde quum eduxeris telum, rursus per inguen fodica, & in parietem impelle: postea verbera. Posteaquam laxari videris, jam tum inscendens, & ad ilia alligans constringe, & da operam ne festines, quum verò paulum expectaveris, concurre. Iam es liberatus. Ac postquam ego facilè omnia audivi, & finis factus est nostris certaminibus, ridens Palæstram alloquor. Vides, magistra, ut facilè & promptè luctatus sum: at dispice ne non rectè luctus hasce mihi imposueris: alias enim ex aliis injungis. Illa me in faciem percutiens, quem nugatorem discipulum accepi? inquit. videsis ne plures accipias pla-

πλησὶς ἐπ πλείω λάβῃς. ἀλλὰ παῖε, τὰ ἐπιπεπόμενα παλαίων. μὴ ταῦτ' εἰπὼν, ἐπαίσσετω. καὶ ἱερωπὸν σείσας ἑαυτὸν, νῶτ' ἔφη δείξεις, εἴπερ νίκᾳ εἶ, καὶ ἐμοῦ παλαίσῃς, καὶ εἰ ἐπίστασαι παλαίειν, καὶ ποιεῖν τὰ λεγόμενα πάντα. καὶ πισθεὶς ἐπὶ τῷ λέχους ἰς γόνυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστὴς, ἰσχίς τε μέσα. ὡς πάξας ὀξέως, ἐπίστρεφον, καὶ βάθιον. ψιλὸν ὁρᾷς αὐτὸ ὑπόκειμενον. τύπτω χρῆσαι πρῶτον ἢ κἀγὼ λόγῳ, [1] ὡς ἄμμι σφίζα. εἶτα ἀναπλάσας, ἐμβαλλε, καὶ σωίζε, καὶ μὴ δίδε ἄφεσιν. ἐὰν ἢ χαλᾶται, ἢ πίεσον ἐπάνω, ἀνάπτερον μετάπεμπε. καὶ κρύσας, κρύφον. καὶ σκόπει, ὅπως μὴ ἀναπαύσῃς ἧττον, ἢ κιλδωθείς. ἀλλὰ δὴ κυρτώσας πολὺ αὐτὸν, ὕφελε. καὶ ὑποβαλὼν κάτω αὖθις τὸν παρεμβολὴν, σωίζε, καὶ κίνει. εἶτα ἄφις αὐτόν. κἀπόκεισο δ', καὶ λίλυται, καὶ ὕδωρ ὅλον ἔστι σοι ὁ ἀντιπαλαιστής. ἐγὼ ἢ, ἤδη μέγα ἀναβαλὼν, ἐβόλω ἔφλυσ' ἐμαυτὸς ὃ διδάσκαλε, παλαίσμασι ἐλίγ' ἄττα ἐπιζεύσας. σὺ ἢ ὑπάκουσον, ἐπαυσάμην, καὶ κάθησεν. εἶτα δεῦσα κἀγὼ χερὸς, πάρυψαι τὸ λοιπὸν, καὶ καταμάσσε. καίμε ὡσὼς ἢ Ἡρακλέης ὠφελάβεσα, ἤδη κάμισον. σὺ τοιαύτας ἡδονὰς, καὶ παιδιὰς παλαισμάτων, ἀγωνιζόμενοι νυκτερινὰς ἀγῶνας, ἐστεφανώμεθα. καὶ ἦ πολλὴ μὲ σὺν τύτῳ τρυφὴ. ὥστε τ' εἰς τὸν Λάρισσαν ὁδὸν παντάπασιν ἐπιλελήσμεθα. καί ποτε ἐπὶ νὺν μοι ἤλθεν ἐς τὸ μεθεῖν ὧν ἕνεκα ἤλθον. καὶ φημὶ ὡσὼς αὐτῇ. ὦ φίλτατη. δεῖξόν μοι plagas. At uĭere demandatam luctam obiens. Quibus dictis, surgit: & postquam se curasset, nunc ostendes, inquit, siquidem es juvenis, & luctator vehemens, num sis in eo luctandi genere exercitatus, quod genicularium appellant. Tum super lecto in genua procumbens: age tu luctator, mediam corporis partem valenter aggressus percute, vulnusque adige profundius: nudam præstò vides: utere. Primùm in nodi modum, quod ajunt, constringe: deinde reverberans immitte, & comprime: nec quidquam intervalli concede. Sed si laxatur, ocyus inflatum penitius immitte, & impulsum absconde. Cave autem ne citiùs quàm jussero, extrahas: sed inflexum, paulatim exime, infraque subdens rursus castra constringe, & subagitare. Postea remitte ipsum, cecidit enim, & solutum est, totusque luctator sudore diffluit. At ego ingenti risu effuso, Velim etiam ipse, inquam, magistra, pauca quædam certamina imperare. Obtempera tu, surge, & sede: deinde immissa manu, quod reliquum est, me demulce & absterge, meque per Herculem circumplexa, sopi jam demum. In hujusmodi voluptatibus, & lusibus luctationum nocturna certamina decertantes, coronati sumus. Ac tantæ in eo fuerunt deliciæ ut itineris ad Lariſſam prorsum fim oblitus. Et cùm veniſſet in mentem, ut ea discerem, quorum gratia veneram, illi dico, ostende ô dulcissima, dominam tuam suis

1 Ὡς ἄμμα σφίζῃς] Scaliger ad Euseb. Incertus Interpres hujus Dialogi ad incertum sæpe lectorem ducit. Reliqua in eo Dialogo satis nota ex commentariis Petri Colvii, & aliorum qui scripserunt ad Milesias Apuleii, etiam ipse solus Apuleius hunc sibi proponens Dialogum dum alia de suo convectit Interpretis fungitur officio. *Bened.*

μαχαιρίσαι, ἢ μεταμορφωμένῳ τὴν διάνοιαν. πάλαι γὰρ τὸ παραδόξου τούτου θέας ἐπεθύμουν. μᾶλλον εἴ τι σὺ οἶδας, αὐτὴ μαγγάνευσον, ὥστε φανῆναί μοι ἄλλο ἐξ ἄλλης ὄψεως. οἶμαι γὰρ σὲ σὺν ἀπείρῳ τῆς δὲ τῆς τέχνης ἔχειν. τοῦτο γὰρ παρ' ἑτέρας μαθών, ἀλλὰ τὸ ἐμοὶ ψυχῆς λαβών, οἶδα. ἐπεί με τὸν πάλαι ἀδαμάντινον, ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, εἰς μηδεμίαν γυναῖκα τὰ ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς ποτε ἐκτείναντα, συλλαβοῦσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμάλωτον ἔχεις, ἐρωτικῷ πολέμῳ ψυχαγωγήσασα. ἢ γὰρ Παλαίστρα, παῦσαι φησι θαττον παίζων. τίς γὰρ ὧδε δυνατὸν μαγδανεῖν τὸν ἔρωτα, ὅταν τὸν τέχνης κύκλον; ἐγὼ γὰρ ὧν φιλεῖτε, τούτων μὲν οἶδα ἀκριβῶς μὲν τὸν κεφαλὸν τὸν σὸν, καὶ τὸν δὲ τὸν μακαρέαν. οἶδα. ἀκριβῶς γὰρ γράμματα ἔμαθον. καὶ ἡ διάνοια βάσκανος ὅσα συγχαίρει εἰς τὸν αὐτῆς τέχνον. εἰ δὲ καιρὸς ἐπιτρέψει, πειράσομαι θαρρεῖν σοι εἰδέναι μεταμορφωμένῳ τὸν κεκτημένον. καὶ τότε μὲν ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν. ἡμέρας δὲ ὑστέρας ἀπαντᾷ, ἀγγέλλει θεός με ἡ Παλαίστρα, ὡς ἡ διάνοια αὐτῆς μέλλοι ὄρνις γυμνὴν, πτεροῖς θεὸς τὸν ἐρώμενον. καίτοι τοῦ ἔφην ὁ καιρὸς ὦ Παλαίστρα, τῆς εἰς ἐμὲ χάριτος, ἢ νῦν ἔχεις, τὸ σαυτῆς ἐκείνου ἀναπαῦσαι πολυχρονίου ἐπιθυμίας. ἀμέμφει ἔφη. κἀπειδὴ ἐπέρᾳ λῶ, ἄγει με λαβοῦσα θεὸς τὸν θύραν ἢ δωματίου, ἔνθα ἐκεῖνοι ἐκάθευδον. καὶ κελεύει με θεασάμενον ὀπῆς τινὸς τὸ θύρας λεπτῆς, καὶ ἀποσκοπεῖν τὰ γιγνόμενα. ἐγὼ δὲ τὴν μὲν γυναῖκα, ἀποδυομένην. εἶτα γυμνὴν τοῦ λύχνου θεασάμενος, καὶ χόνδρους δύο λαβοῦσα, τὸ μὲν λιβανωτὸν, τοῦ πυρὸς ἢ λύχνου ἐπῆκε. καὶ στᾶσα, πολλοῖς γράνοις, θυς igni lucernæ imposuit, & stans multa in lucernam

suis præstigiis se transformantem. Iamdudum enim aliquod hujusmodi mirandum spectaculum videre exopto: sed tu præcipuè, siquid nosti, ipsa præstigieris, ut alia ex alia visio mihi appareat: nam puto te hujus artis minimè ignaram. Illud autem non ab alio acceptum: sed à mea ipsius anima perceptum novi: postquam me, quem mulieres appellabant adamantinum, quòd in nullam mulierem hos oculos amoris causà unquam conjecissem, hac arte prehensum, & amatorio bello delinitum, servum effecisti. Tum Palæstra, desine jocari, inquit. Quis enim hujus artis magistrum Amorem carmine incantare potest? Ego dilectissime, per tuum caput, perque beatum hunc lectum testor, me cùm sim literarum expers, horum nihil nosse. Sed hera mea fascinandi artem callet: quam si occasio dabitur, dabo operam, ut videre queas in aliam formam transmutatam. His dictis dormivimus. Paucis autem post diebus nuntiat mihi Palæstra dominam in avem conversam, ad suum amatorem esse devolaturam. Nunc, inquam tempus est Palæstra, pro tuo erga me studio, ut diutino nostro desiderio, prout supplicavi, satisfacias. Bono sis animo, inquit. Et cum adveperasset, me prehensum ducit ad domus ostium, in qua illi dormiebant: méque jubet ut ad rimulam ostii accedam, & quæ fierent animadvertam. Video nudam mulierem, ad lucernam accedentem, quæ acceptis duo-

θαὶ Ϝ λύχνε κατελάλησεν. εἶτα κιβώτιον ἀόρατον ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον πυξίδας ἐν αὐτῷ, ἔνεγκεν ἀναμαξίτην, καὶ σκοφίρῳ μίαν. ἡδὲ, εἴ τι ἐμβεβλημένον, ἤ, τι μὴ σὺν οἴδε. τὸ Ϝ ὄψεως αὐτῆς ἕνεκα, ἔλαιον αὐτὸ ἰδίκιν εἶναι. ὁπὸ τάτε λαβοῦσα, χρίεται ὅλη, ἀπὸ τῶν ὀνύχων ἐξαμίνη τῶν ποδῶν. καὶ ἄφνω πτερὰ ἀνεφύετο αὐτῇ. καὶ ἡ ῥὶν κερατίνη, καὶ γρυπὴ ἐγίνετο. καὶ ἄλλα δὲ, ὅσα ὀρνίθων κτήματα. καὶ σύμβολα πάντα εἶχε. καὶ μὴ ἄλλο ἤδειν, ἢ κόραξ νυκτερινός. ἐπεὶ Ϝ ἑαυτὴν ἐπιστρωμνύει, κράξασα θεινὸν, καὶ οἷον ὀλοφυρομένη, ἀνεπήδησε, ὥ χθὲ πεθυμῶ ἔξω λαβ τ θυρίδ. ἐγὼ Ϝ ὅπως ταῦτα οἰόμενος ὁρᾶν, τοῖς δακτύλοις τὸ ἐμαυτῦ βλεφάρων ἁπτόμην, καὶ πιεζέσαν τοῖς ἐμαυτῦ ὀφθαλμοῖς, μὴ ὅπ βλέπωσιν, μὴ ὅπ ἐγρηγόρασιν. ὡς Ϝ μόλις ἐβραδέως ἐπείσθην ὅτι μὴ καθεύδω, ἐδόμην τότε τ Παλαίστρας πειρῶσθαι κἀμέ, καὶ χρίσασαν ἐξ ἐκείνε Ϝ φαρμάκε, ἐᾶσαι πτεσθαί με. ἐβελόμην γὰ πείραμαθεῖν, εἰ μεταμορφωθείς σὺν Ϝ ἀνθρώπε, εἶτα ἐς τὴν ψυχὴν ὄρνις ἔσομαι. ἡδὲ, τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα, ἐκμίζῃ τὴν πυξίδα. ἐγὼ Ϝ ἀναύδατ ἤδη, ἀποδύσας, χρίω ὅλον ἐμαυτόν. καὶ ὄρνις μὲν ἐ γίγνομαι ὁ δυστυχής. ἀλλά μοι ἐργὸ ὅπισθεν ἐξῆλθε, καὶ οἱ δάκτυλοι πάντες φκηνθ σὺν οἷσί ὅπω. ὄνυχας Ϝ τὰς πάντας πάσασχες εἶχον. καὶ τάτας ἐδὲν ἄλλο, ἢ ὀταλάς. καί μοι αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες, κτῖνες πόδες ἐγίνοντο. καὶ τὰ ὦτα Ϝ, μακρά. καὶ τὸ στόμιον, μέγα. ἐπεὶ Ϝ κύκλῳ ἐβλεπόμην, αὐτὸν ἐώρων ὄνον. φωνὴν δὲ λύχνε κατελάλησεν. εἶτα κιβώτιον ἀόρατον ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον πυξίδας ἐν αὐτῇ, ἔνεγκεν ἀναμαξίτην, καὶ σκοφίρῳ μίαν. ἡδὲ, εἴ τι ἐμβεβλημένον, ἤ, τι μὴ σὺν οἶδε. τὸ Ϝ ὄψεως αὐτῆς ἕνεκα, ἔλαιον αὐτὸ ἰδίκιν εἶναι. ὁπὸ τάτε λαβοῦσα, χρίεται ὅλη, ἀπὸ τῶν ὀνύχων ἐξαμίνη τῶν ποδῶν. καὶ ἄφνω πτερὰ ἀνεφύετο αὐτῇ. καὶ ἡ ῥὶν κερατίνη, καὶ γρυπὴ ἐγίνετο. καὶ ἄλλα δὲ, ὅσα ὀρνίθων κτήματα. καὶ σύμβολα πάντα εἶχε. καὶ μὴ ἄλλο ἤδειν, ἢ κόραξ νυκτερινός. ἐπεὶ Ϝ ἑαυτὴν ἐπιστρωμνύει, κράξασα θεινὸν, καὶ οἷον ὀλοφυρομένη, ἀνεπήδησε, ὥ χθὲ πεθυμῶ ἔξω λαβ τ θυρίδ. ἐγὼ Ϝ ὅπως ταῦτα οἰόμενος ὁρᾶν, τοῖς δακτύλοις τὸ ἐμαυτῦ βλεφάρων ἁπτόμην, καὶ πιεζέσαν τοῖς ἐμαυτῦ ὀφθαλμοῖς, μὴ ὅπ βλέπωσιν, μὴ ὅπ ἐγρηγόρασιν. ὡς Ϝ μόλις ἐβραδέως ἐπείσθην ὅτι μὴ καθεύδω, ἐδόμην τότε τ Παλαίστρας πειρῶσθαι κἀμέ, καὶ χρίσασαν ἐξ ἐκείνε Ϝ φαρμάκε, ἐᾶσαι πτεσθαί με. ἐβελόμην γὰ πείραμαθεῖν, εἰ μεταμορφωθείς σὺν Ϝ ἀνθρώπε, εἶτα ἐς τὴν ψυχὴν ὄρνις ἔσομαι. ἡδὲ, τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα, ἐκμίζῃ τὴν πυξίδα. ἐγὼ Ϝ ἀναύδατ ἤδη, ἀποδύσας, χρίω ὅλον ἐμαυτόν. καὶ ὄρνις μὲν ἐ γίγνομαι ὁ δυστυχής. ἀλλά μοι ἐργὸ ὅπισθεν ἐξῆλθε, καὶ οἱ δάκτυλοι πάντες φκηνθ σὺν οἷσί ὅπω. ὄνυχας Ϝ τὰς πάντας πάσασχες εἶχον. καὶ τάτας ἐδὲν ἄλλο, ἢ ὀταλάς. καί μοι αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες, κτῖνες πόδες ἐγίνοντο. καὶ τὰ ὦτα Ϝ, μακρά. καὶ τὸ στόμιον, μέγα. ἐπεὶ Ϝ κύκλῳ ἐβλεπόμην, αὐτὸν ἐώρων ὄνον. φωνὴν

cernam est locuta. Tum reserata majuscula arca, quæ pyxides multas continebat, unam hinc effert: in qua quid contineretur, nescio: sed quantum oculi conjicere poterant, oleo plena videbatur. Ex hoc sumens, tota inungitur, ab imis unguibus inchoans: statimque ipsi enascuntur alæ, nasus corneus & aduncus, omnesque avis notas, quotquot sunt, habebat, nihilque aliud erat nisi nocturnus corvus. Vt verò se alatam vidit, edito gravi crocitu surrexit, perque januam foras avolavit. At ego ratus me id per insomnium videre, palpebras meas digitis tango, propriis oculis non fidens, tanquam nec cernerent, nec vigilarent. Verùm postquam vix & tardè credidi me non dormire: tunc Palæstram rogavi ut mihi alas accommodaret, eoque illitum unguento volare me sineret. Cupiebam enim experimento discere, an ex homine transformatus anima quoque avis essem. Illa aperto domus ostio, pyxidem affert. Iamque properans, depositis vestibus totum me ungo: & avis quidem non fio miser. Sed mihi retro exivit cauda: digitique iverunt nescio quò: habebamque ungues quatuor tantùm, qui nihil aliud erant quam ungulæ. Quin etiam meæ manus, pedesque in jumenti pedes evasere: longæ factæ sunt aures, magna facies, quæ circunspiciens asinum esse me vidi. Vox homi-

1 *Asinum esse*] Vitia quidem non tam corpus, quàm animam, verùm hominem immutant. Sunt etiam vitia animorum veneficia, quibus avari & raptores in harpyas, libidinosi in Satyros, obsceni in porcos, asinos sive jumenta, tyranni in lupos

νην ἡ ἀνθρώπη εἰς τὸ μέμψασθαι τῇ Παλαίστρᾳ, σὺκέτι εἶχον. τὸ ἡ χεῖλος ἐκτείνας κἀτω, καὶ αὐτὴ δὴ τῇ χήμηλῃ ὡς ὄνος ὑποβλέπων, ἠπόμην αὐτὴν, ὅση δυνάμις, ὄνος ὢν ἀνιαρὸς ἡνιόχῳ. ἡ δὲ, ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυπτομένη τὸ κεφάλαιον, πάλαναι ἔφη ἐγὼ, μέγα ἐξεργασμαι κακόν. κατέδυσα γὰρ ὑμᾶς ἐν τῇ ὁμοιότητι τῆς πυξίδος. καὶ ἀλλὰ ἔλαθον ἐμὲ τὴν πτερωτὸν φύσιν. ἀλλὰ θαῤῥεῖ μοι ὦ φίλτατε, ῥᾴων γὰρ ἡ τούτου θεραπεία. φύσιν γὰρ μόνον εἰ φύγοις, ἀπαλλαγὴ μὲν αὐτίκα τοῦ κτήνους, τὰ ἔργα δέ μοι τῆς ἐμῆς αὖθις διαδόσεως. ἀλλά μοι φίλτατε, μίαν νύκτα τοῦτον ὑπόμεινον τὸν ὄνον. ὄψῃ γὰρ θᾶττον ἐμὲ σοὶ ῥόδα. καὶ φαγὼν, ἰαθήσῃ. ταῦτα εἶπε, καὶ ψήσασά μου τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα, ἐγὼ ἦ, τὰ μὲν ἄλλα, ὄνος ἤμην. τὰς δὲ φρένας, καὶ τὸν νοῦν, ἄνθρωπος ἐκείνου ὁ Λυκίου, δίχα τῆς φωνῆς. πολλὰ δὴ καὶ ἐμαυτὸν μεμψάμενος τῆς Παλαίστρας ἐπὶ τῇ ἁμαρτίᾳ, δακὼν τὸ χεῖλος, ἀσμένως, ἅτε ἠπιστάμην ἐξιόντα τὸν ἐμαυτοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον ὄψ ἵππαρχον. οἱδὲ, αἰδόμενοι με ἕνεκα παρουσίας, δείσαντες μὴ ὄψε χρηται αὐτοῖς κρουνὸς ἐπισέρχομαι, τὰ ὦτα κατακλίναντες, ἐτιμῶντο ὅπου τοῖς ποσὶν ἁμύνοιτο τὴν ὄρεξιν. καγὼ σκοπιὰς προβαίνων τινὰς, ἐσώ, ἐγέλων. ὁ δέ μοι γέλως, ὀργὴν ὤφλισκε μοι. τοῦτο γὰρ ἐνόουν ἐκεῖνος ἐμοῦ. ὦ τῆς ἀκράτου πονηρίας περιεργασίας. τί γὰρ εἰ λύκος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον; κινδυνος ἦν ἀνθρώπῳ εἰς τὸ μέμψασθαι τῇ Παλαίστρᾳ, σὺκέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κἀτω, καὶ αὐτὴ δὴ τῇ χήμηλῃ ὡς ὄνος ὑποβλέπων, ἠπόμην αὐτὴν, ὅση δυνάμις, ὄνος ὢν ἀνιαρὸς ἡνιόχῳ. ἡ δὲ, ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυπτομένη τὸ κεφάλαιον, πάλαναι ἔφη ἐγὼ, μέγα ἐξεργασμαι κακόν. κατέδυσα γὰρ ὑμᾶς ἐν τῇ ὁμοιότητι τῆς πυξίδος. καὶ ἀλλὰ ἔλαθον ἐμὲ τὴν πτερωτὸν φύσιν. ἀλλὰ θαῤῥεῖ μοι ὦ φίλτατε, ῥᾴων γὰρ ἡ τούτου θεραπεία. φύσιν γὰρ μόνον εἰ φύγοις, ἀπαλλαγὴ μὲν αὐτίκα τοῦ κτήνους, τὰ ἔργα δέ μοι τῆς ἐμῆς αὖθις διαδόσεως. ἀλλά μοι φίλτατε, μίαν νύκτα τοῦτον ὑπόμεινον τὸν ὄνον. ὄψῃ γὰρ θᾶττον ἐμὲ σοὶ ῥόδα. καὶ φαγὼν, ἰαθήσῃ. ταῦτα εἶπε, καὶ ψήσασά μου τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα, ἐγὼ ἦ, τὰ μὲν ἄλλα, ὄνος ἤμην. τὰς δὲ φρένας, καὶ τὸν νοῦν, ἄνθρωπος ἐκείνου ὁ Λυκίου, δίχα τῆς φωνῆς. πολλὰ δὴ καὶ ἐμαυτὸν μεμψάμενος τῆς Παλαίστρας ἐπὶ τῇ ἁμαρτίᾳ, δακὼν τὸ χεῖλος, ἀσμένως, ἅτε ἠπιστάμην ἐξιόντα τὸν ἐμαυτοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον ὄψ ἵππαρχον. οἱδὲ, αἰδόμενοι με ἕνεκα παρουσίας, δείσαντες μὴ ὄψε χρηται αὐτοῖς κρουνὸς ἐπισέρχομαι, τὰ ὦτα κατακλίναντες, ἐτιμῶντο ὅπου τοῖς ποσὶν ἁμύνοιτο τὴν ὄρεξιν. καγὼ σκοπιὰς προβαίνων τινὰς, ἐσώ, ἐγέλων. ὁ δέ μοι γέλως, ὀργὴν ὤφλισκε μοι. τοῦτο γὰρ ἐνόουν ἐκεῖνος ἐμοῦ. ὦ τῆς ἀκράτου πονηρίας περιεργασίας. τί γὰρ εἰ λύκος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον; κινδυνος

hominis defecerat, ut de Palæstra conquereret. Labia verò demittens, eademque specie qua asinus despiciens, culpabam ipsam quoad poteram, quòd non avis, sed asinus factus essem. Illa faciem manibus ambabus percutiens: me miseram, inquit, magnum perpetravi malum. Nam properando in similitudine pyxidum erravi: aliamque accepi, non eam quæ producit alas. At tu dilectissime, bono sis animo. Nam facilis erit hujusce mali curatio. Nam si rosas comedes, illico jumenti formam exues, meumque amatorem mihi reddes. At una nocte asini formam æquo feras animo: ego diluculo currens, tibi rosas afferam, quibus esis, sanaberis. Hæc dixit, aures mihi, reliquamque cutim demulcendo. Ego autem, cætera quidem eram asinus: mente verò & sensu homo ille Lucius, excepta voce. Multum itaque de errore Palæstræ conquestus, labia mordens, abii ubi sciebam equum meum, aliumque verum Hipparchi asinum esse. Qui ut me ingressum conspexêre, [1] veriti ne fœni sui particeps futurus accederem, demissis auribus, parati erant adversus me calcibus pro ventre pugnare. Quòd cùm intelligerem, procul à præsepe recessi, ubi stans, ridebam. Sed mihi risus, erat rugitus. Nam hæc apud me cogitabam. O intempestivam hanc curiositatem! Quid autem si lupus ingrederetur, aut alia quæpiam belua? periculum est ne

lupos & alias bestias transfigurantur. Augustin. de Civit. Dei. lib. 18. c. 17. & seq. *Cozn.*

1 *Veriti ne fœni*] Non solum zelotypia equi laborant, sed etiam invidia & æmulatione. Arist. lib. 2. Rhet. *Idem.*

1 Me-

ἀμοιβίτης μοι μηδὲν κακὸν πεποιηκότι, ἀλφαρῶν. ταῦτα ἐνοῶν, ἠγνόουν ὁ δυσχὴς τὸ μέλλον κακόν. ἐπεὶ γὰρ ἦν ἤδη νὺξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολλὴ, καὶ ὕπνος ὁ γλυκὺς, ψοφεῖ μοι ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διορυττόμενος. καὶ διωρύττετο γε. καὶ ὀπὴ ἤδη ἐγεγόνει, ἄνθρωπον δέξασθαι δυναμένη. καὶ οὗτος ἄνθρωπος ταύτῃ παρῆν, καὶ ἄλλος ὁμοίως. καὶ πολλοὶ ἔνδον ἦσαν. καὶ πάντες εἶχον ξίφη. εἶτα κρούσαντες ἔνδον τοῖς δεσπόταις τὴν ἔπαρχον, καὶ τὸν Παλαίστραν, καὶ τὰ ἐμὰ οἰκέτην, ἀδεῶς ἤδη τὰ οἰκεῖα σκεύη, τά τε χρήματα, καὶ τὰ σκεύη κομίζοντες ἔξω. ὡς δ' οὐδὲν ἔνδον ἄλλο κατελείπετο, λαβόντες τὸν ἄλλον ὄνον, καὶ τὸν ἵππον, ἐπέσαξαν. ἔπειτα ὅσα ἐβάστασαν, ἐπικατέδησαν ἡμῖν. καὶ ἔστιν μέγα ἄχθος φέρουσιν ἡμᾶς, ξύλοις παίοντες, ἤλαυνον, ὡς εἰς τὸ ὄρος ἀτρίπτῳ ὁδῷ φοβοῦμαι πιεσθῆναι. τὰ μὲν δὴ ἄλλα κτήνη, οὐκ ἔχω εἰπεῖν ὅ, τι ἔπαθεν. ἐγὼ δ', ἀνυπόδητος ἀσυνήθης ἀπιὼν, πέτρας ὀξείας ἐπιβαίνων, τοσοῦτον σκέλη φέρων, ἀπελλόμην. καὶ πολλάκις ἐσφάλην. καὶ οὐκ ἦν ἔξω κρούσασθαι. καὶ σύριγξ ἄλλος ὁπόσα κἀγὼ ὄπισθε κἀ τὰ μηρὼν ἔπαιε ἀεὶ ξύλοις. ἐπεὶ δ' πολλάκις ὦ Καῖσαρ, ἀναβοῆσαι ἐπεθύμουν, ὠδὴν ἄλλο, ἢ ὠγκώμιόν, καὶ τὸ μὲν, μίμησιν, καὶ μεγαλοφανόταθον ἐβόων, τὸ δὲ Καῖσαρ, οὐκ ἐπεκαλούμην, ἀλλὰ μὲν ἐ δὲ αὐτὸ τοῦτο ἐτυπτόμην, ὡς ἐσφάδασε αὐτὸς τῷ ὀγκηθμῷ, [1] μαθὼν ἐν ὅτι ἄλλο ἐβόων, ἔγνων σιγῇ σωθήσομαι, καὶ κερδανῶ τὸ μὴ παίεσθαι. ἐπὶ τούτῳ, ἡμέρα τε ἦν ἤδη, καὶ ἡμεῖς ὄρη πολλὰ ἀνεβεβήκειμεν. καὶ σύριγξ δὲ ἡμᾶς ἠσυχῇ ἐπεκάθ, ὡς μὴ ἐφιππασό-

ne ego nullius mali conſcius peream. Quæ cùm mente volverem, infœlix ego futurum malum ignorabam. Nam profunda jam erat nox, multumque ſilentium: ac dulcis ſomnus, quum extrinſecus ſtrepit paries, ac ſi effoderetur: ac revera effodiebatur, jamque hominis capax foramen factum erat: quâ unus atque alter ingreſſus eſt: & multi intus erant, omnes gladiis inſtructi: qui ligatis intus, Hipparcho, & Palæſtra, meoque famulo, domum jam exinanibant, pecunias, veſtes, ac ſupellectilem exportantes. Cumque nihil relictum eſſet intus, mihi, alterique aſino &, equo clitellas impoſuerunt, noſtroque dorſo alligarunt, quod aſportaverant. Et ſic nos grave onus geſtantes, baculi ictibus abigebant, ut in montem via non trita fugere conantes. Quid alia jumenta paterentur, dicere non poſſum. At ego ſine ſoleis inſuetus incedens, & ſuper ſaxis præacutis gradiens, tanto ſub onere ſuppellectilis, peribam, ac ſæpe cæſpitabam: nec tamen licebat cadere, cùm protinus alius ponè ſequens crura mea baculo demulceret. Et cùm ſæpe, ô Cæſar, exclamare cuperem, tantummodo rugiebam, maxima voce illud ô ſolum proferens: ſed hoc vocabulum Cæſar, non ſequebatur: imò propter hoc ipſum verberabar, ut qui ipſos rugitu proderem. Poſtquam igitur intellexi me aliud clamare, decrevi tacendo progredi, ne verberarer. Iam dies illuxerat, multoſque montes conſcenderamus, religati ora,

1 Μαθὼν ἐν ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλος ματαίως. *Marcil.*

μβμοι, τὴν ὁδὸν ἐς τὸ ἄριστον ἀπαλίσκοιμι. ὡς τε ἔσην τότε, καὶ ἔμεινα ὄντως. ἐπεὶ δὲ λῷ αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καθαλύομεν εἴς τινα ἔπαυλιν σωηθὲν ἐκείνοις ἀνθρώποις, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γινομένων σκοπεῖν. καὶ γὰρ φιλήμασιν ἠσπάζοντο ἀλλήλους, καὶ καθαλύειν ἐκέλευον αὐτὸς ἐπὶ τῇ ἐπαύλῃ. καὶ παρέθηκαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῖν, παρέβαλον κριθίδια. καὶ ἐμοὶ, ἠρίστων, ἐγὼ δ', ἐπείνων μὲν κακῶς. ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπό ποτε κριθὰς ὑμᾶς ἠρίστηκεν, ἐσκοπούμην ὅ, τι καταφάγοιμι. ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτῷ ὀπίσω τῆς αὐλῆς, ἐν ᾧ ἦν λάχανα πολλὰ, καὶ καλὰ, καὶ ῥόδα ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο. κἀγὼ λαθὼν πάντας τὰς ἔνδοθεν, ἀσχολουμένους περὶ τὸ ἄριστον, ἤρχομαι ἐπὶ τὸν κῆπον, τοῦτο μὲν, ἀμυνῶν λαχάνοις ἐμπλησθησόμενος, τοῦτο δὲ, τοῖς ῥόδοις ἥσυχος. ἐλογιζόμην γὰρ ὅτι δῆτα φαγὼν τῶν αὐτόθεν, πάλιν ἄνθρωπος ἔσομαι. εἶτα ἐμβὰς εἰς τὸν κῆπον, ἠρτυόμην μὲν, καὶ ῥαφανίδων, καὶ σελίνων, ὅσα ἀμφὶ ἐλπίδι ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην. τὰ δὲ ῥόδα ἐκεῖνα, οὐκ ἦν ῥόδα ἀληθινά. τάσδε ἦν ἐκ τῆς ἀγελάης δάφνης φυόμενα ῥόδα ἐκεῖνα. δάφνῃσι αὐτῇσι καλέουσιν ἄνθρωποι, καὶ οὐ ἄριστον ὄνῳ τοῦτο πανὶ, ἐς ἵππους. φασὶ γὰρ τὴν φαγόντα ἀποθνήσκειν αὐτίκα. σὺ τοίνυν ὁ κηπουρὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύλον ἁρπάσας, εἰσπλώει εἰς τὸν κῆπον, καὶ τὸν πολέμιον ἰδὼν, καὶ τῶν λαχάνων τὸν ἄλιθρον, ὥσπερ τις δυνάστης μισοπόνηρος, κλέπτην λαβὼν, ὕπτιον μὲ συνέκοψε ξύλῳ, μήτε πλαγίων φεισάμενος, μήτε μηρῶν. καὶ μοὶ ἐς τὰ ὦτά μὲ κατέκλασε, καὶ τὸ στόμαχον συνέτριψεν. ἐγὼ δ', οὐκέτ' ἀνεχόμενος, ἀπολακτίσας ἀμφοτέροις, καὶ καθαλὼν ὕπτιος ἐπὶ τὰ λαχάνα,

ne pascendo viam in prandium absumeremus. Itaque tunc steti, asinusque mansi. Meridie divertimus in villam hominum illis familiarium, quantum ex iis quæ fiebant, perspicere erat. Nam se invicem osculis salutabant, eosque in villa divertere jubebant. Tum prandium apposuerunt: nobisque jumentis hordeum objecerunt. Illi prandebant: at ego malè esuriebam. Verùm quandoquidem hordeo vesci non poteram, dispiciebam quid comederem: retro stabulum conspicio hortum, qui olera multa & bona habebat, super quibus apparebant rosæ: ego nemine eorum qui intus prandio erant intenti, animadvertente, in hortum ingredior: tum ut cruda olera comederem, tum propter rosas: quoniam apud me reputabam, fore ut esis hisce floribus, rursus homo fierem. Hortum ingressus, lactucis, raphanis, & apio quæ ab homine cruda comeduntur, ventrem implevi. Sed rosæ illæ non erant veræ rosæ: sed quæ ex lauro sylvestri nascuntur: Laurum ipsam vocant homines: qui malus est cibus asino omni & equo: nam eum qui ex eo comederit, è vestigio emori dicunt. Interim re cognita hortulanus, arreptoque baculo in hortum ingressus, tanquam malorum osor dominus, me quem vidit hostem, olerumque exitium, furemque prehendit, ita fuste contudit, ut neque lateribus, neque cruribus pepercerit: quinetiam aures torsit, faciemque contrivit. Ego jam verberum impatiens, cùm ambobus calcibus resupinum super olera stravissem,

ἔφυγον ἄνω ἐς τὸ ὄρος. ὡδὶ, ἐπειδὴ εἶδε ἐμὲ ἀπιόντα, ἀνέκραγε λῦσαι τὰς κύνας ἐπ' ἐμέ. οἱδὶ κύνες, πολλοί τε ἦσαν, καὶ μεγάλοι, καὶ ἄρκτοις μάχαις ἱκανοὶ, ἔγνων ὅτι δὴ διασπάσονταί με ἅπαντες λαβόντες. καὶ ὀλίγου ἐπιεικῶς ἐλήλυθον, ἔκρινα τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς θανεῖν. ὀπίσω δὴ ἀπῆειν. καὶ ἔστιμι αὖθις εἰς τὸν ἔπαυλιν. οἱδὶ, τὰς μὲ κύνας δρόμῳ ἐπιφερομένας, ἰδόντες, ἐκ κατέδησαν. ἐμὲ δὲ παίοντες, καὶ ἀφέντες ἄφνω, πρὶν ἢ ὑπὸ τοῦ ὀδυνᾶσθαι πάνυ τὰ λάχανα κρύπτειν ἐξεμέσαι. καὶ μὴν ὅτι ὀδυνᾶσθαι ὥρα ἦν, τὰ βαρύτατα τῶν κλεμμάτων, καὶ τὰ πλεῖστα, ἐμοὶ ἐπέθηκαν. κἀκεῖθεν τότε ὅπως ἐξελαυνόμην. ἐπεὶ δὲ ἀπηγρόκει ἤδη, παιόμενός τε, καὶ τοῦ φορτίου ἀχθόμενος, καὶ τὰς σπλῆνας ὑπὸ τοῦ ὀδοῦ ἐκπεπτωκυίας, ἔγνων αὐτὸς κρύπτεσθαι, καὶ μήθ' ὑπὸ δασυφάτλων με τοῖς πλησμοῖς, ἀναρπάσαι ποτε. τοῦτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελος ἔσεσθαι ὑπὸ βαλδίμοις, αὐτόθι γὰρ ὅτι πάντως ἠτιάμενοι, τὰ μὲν ἐμὲ σκύβαλα ἡγήσεσθαι τοῦ τε ἵππου, καὶ τοῦ ἡμιόνου, ἐμὲ δὲ αὐτὸν ἐάσουσι κεῖσθαι τοῖς λύκοις, ἀλλά τις δαίμων βάσκανος, σωτὴς τῶν ἐμῶν βαλδιμοίτων, ἐς τἀναντία ἐξενήνεγκεν. ὁ γὰρ ἵππος ὅπως, ἔσως ἐμοὶ τὰ αὐτὰ νοήσας, πίπτει ὑπὸ τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ, περιεστῶτες, ξύλοις παίοντες ἀναστῆσαι τὸν ἄθλιον ἐπείλουν. ὡς δ' οὐδὲν ὑπήκουε τοῖς πλήγαις, λαβόντες αὐτὸν, οἱμῷ, τῶν οὐρῶν, οἱδὲ, τὰ ὠτᾶ, ἀνεκείρειν ἐπειρῶντο. ὡς δ' οὐδὲν ἤνυον, ἐκεῖθ' ὥσπερ λίθος ὑπὸ τῇ ὁδῷ ἀπηγρόκεσαν, λογισάμενοι ὑπ' ἀλλήλοις ὅτι δὴ μάτην πονοῦσι, καὶ τὸ χρῆναι τὰ φυγῆς

vissem, aufugi ad montem. Ille ubi vidit me cursim abeuntem, clamavit ut adversum me solverent canes; qui multi magnique erant, & ad pugnandum cum ursis idonei. Cognovi me ab his dilaniatum iri, si caperer. Quare cùm me paulum huc illuc circuntulissem, decrevi quod vulgò dicitur, recurrere potiùs quàm malè currere. Itaque relegi vestigia, & in stabulum denuo sum ingressus. Hi verò currentes canes exceperunt & vinxerunt. Me verò non priùs destiterunt percutere, quàm præ dolore olera comesta egererem. Et cùm abeundi tempus jam adveniisset, gravissimam & maximam furti partem mihi imposuerunt: indeque hunc in modum discedimus. Postquam autem ictibus, & oneris gravitate, & ungularum ex via attritu fatiscerem, decrevi ibi cadere, neque quamvis verberibus me necarent, unquam surgere, sperans me multum emolumenti ex hoc consilio percepturum, nempe illos necessitate compulsos, sarcinam qua pressus eram, inter equum mulumque partituros, meque lupis ibi relicturos. Sed nescio quis dæmon invidus mea consilia in contrarium vertit. Nam alter asinus forsan iisdem mihi excogitatis in via cadit. Quem hi quidem primùm fuste demulcentes, miserum surgere jubebant: quem plagis non parentem, alii auribus, alii cauda prehensum, erigere conabantur. Verùm ut nihil proficiebant, & lapidis instar, animo concidens in via jacebat, hi reputantes inter se, sese fruſtra laborare; & fugiendi tem-

ἀναλίσκωσιν, ὅτῳ περ ἂν παρεδρεύοντες, τὰ μὲ σκεύη πάντα, ὅσα σκόμιζον ἐκεῖνοι, διαγελῶσιν ἐμοί τε, καὶ τῷ ἵππῳ. τὸ δ' ἥμισυ κριθῶν καὶ τῆς αἰχμαλωσίας, καὶ τῆς ἀχθοφορίας, λαβόντες, τῷ ξίφει κατατέμνουσιν ἐκ τῶν σκελῶν. καὶ ἀπαίροντα ἔτι, ἀθεῖσιν εἰς τὸ κρήμνον. ὁ δ', ἅπερ κάτω, τὸ γάναθον ὀρχέμενος. ἐγὼ δ' ὁρῶν ἐν τῷ σωφρονιστηρίῳ τῶν ἐμῶν βουλευμάτων τὸ τέλος, ἔγνων φέρειν εὐχερῶς τὰ ἐνεστῶτα, καὶ εὐθύμως διεκειμήν, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα. κἀκ τούτων, εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι. καὶ τὸ λῃστῶν δ' ἦκον, ὡς τάχ' εἴη ἔτι πολὺ τὸ ὀδὲ, ἐθαύμασα. λοιπὸν, ἔνθα καταλύσουσιν. ὡς πάντα ταῦτα δρόμῳ ἐκομιζόμεν, ἐπὶ τὸ ἑωθινὸν ἥλθομεν εἰς τὰ οἰκεῖα. γραῦς δ' γυνὴ ἔνδον κάθηται, καὶ πῦρ πολὺ ἐκαίετο, οἷόν, πάντα ἐκεῖνα, ἀπὸ ἑνὸς καυθέντα ἡμεῖς κομίζοντες, εἶτα κατέθηκαν. εἶτα ἦρξατο τῇ γραὶ λέγειν ὅπου καθίζῃ, καὶ ἡ διδασκάλους ἄφιξον. ἀλλὰ πάντα εἶπεν ἡ γραῦς ὑμῖν, ἄρτοι πολλοὶ, οἶνος παλαιὸς πίθοι. καὶ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν σὺ ἄρτια σκευάσασα ἔχω. οἶδε, τῇ γραΐ ἐπαινέσαντες, ἀπενυσάμενοι, ἠλείφοντο πρὸς τὸ πῦρ. καλέσαντες ἔνδον ὕδωρ θερμὸν ἔχουσι, ἀρυσάμενοι ἔνθεν, ἐλαχάμενοι, αὐτοχειρὶ τῷ λουτρῷ ἐχρήσαντο. εἶτα ὀλίγον ὕστερον ἦκον νεανίσκοι πολλοὶ, καμίζοντες σκεύη πλεῖστα, ὅσα χρυσᾶ, ἐσθῆτα, καὶ ἱμάτια, καὶ κόσμον γυναικεῖον, ἐνδρεῖον πολλὰ. ἐκοινώνουν δ' ἕτοι ἀλλήλοις. ἐπειδὴ ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ὁμιλίας ἐλάμβανον ἐσθῆτος. λοιπὸν μὴ τοῦτο, ἦν ἄρμενα δαψιλῆ, καὶ λόγος πολὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τῶν ἀνδροφόνων. ἦ δ' γραῦς,

pus abſumere, aſino demortuo adſtantes, ſarcinas omnes quas ille geſtabat, inter me equumque partiti ſunt. Miſerum verò aſellum captivitatis, & oneris ferendi ſocium, ex cruribus ſuccidunt enſe, & ſpiritum adhuc efflantem, è loco præcipiti dejiciunt. Ille verò infra delabebatur moriendo ſubſultans. Ego videns in comite meorum conſiliorum exitum, ſtatui æquo animo ferre præſentem fortunam, & promptè iter conficere, ſperans roſis tandem repertis me priſtinam formam recuperaturum. Atque ex latronibus accipiebam, parum itineris ſupereſſe ad diverſorium in quo habitant. Itaque omnia hæc curſim ferebamus: domumque ante veſperam venimus. Intus ad luculentum ignem ſedebat anus. Hic illi ea omnia depoſuerunt, quæ afferebamus. Poſtea vetulam rogant quorſum ita ſederet, nec prandium pararet. At omnia, inquit anus, parata ſunt vobis, panes multi, dolia veteris vini: habeo quoque ſylveſtres carnes quas ego vobis paravi. Collaudata vetula, veſtibuſque depoſitis, ad ignem ſe ungebant. Intus erat lebes aquæ calidæ, qua hauſta & in labrum effuſa, extemporali balneo ſunt uſi. Paulò pòſt venerunt adoleſcentes multi plurimam ſuppellectilem portantes, auream, & argenteam, veſtes, & muliebrem ornatum, virilemque multum, communem omnibus prædam: quibus rebus intus depoſitis, ſimiliter & hi laverunt. Cæterùm poſtea, lautum erat prandium, & ſermo multus in homicidarum convivio. Anus verò mihi & equo

ἅμα; καὶ τῷ ἵππῳ, κελεὺς παρέθηκεν. ἀλλ' ὁμείνῳ μοι, ἀγαθὴ τὶς κελεὺς κατέπινε, δεδιὼς οἷα εἰκὸς, ἐμὲ τὸ σιτάριον. ἐγὼ δ', ἐπεὶδὴν ἔδομαι τὴν χαιτὴν ἐξῆσαν τὸν ὄνον, ἄριστον ἤθιον. τῇ δ' ὑστεραίᾳ κοιμιζομένους τὴν χαιτὴν, καὶ νισοίσκον ἕνα, οἱ λοιποὶ πάντες ἐπὶ ἔργον ἀπῆισαν. ἐγὼ δ' ἔστιον ἐμαυτὸν, καὶ τὴν ἀκρίβειαν φορεῖον. τὸ μὲ γὰρ γραῦς κοιμίζειν ἐδόκει μοι, καὶ φυλᾶν ὡς τὸ ὀφθαλμὸν ὀμμάτων ὄντα. ὁ δὲ γεραιὸς, μίαν τε ὥραν, καὶ φοβερὸν ἔβλεπε, καὶ τὸ ξίφος ἀεὶ ἔφερε, καὶ τὴν θύραν ἀεὶ ἐπάγα. τρισὶ δ' ὑστεραν ἡμέραις, μεσούσης νυκτὸς, ἀναρρίφασι οἱ λῃσταὶ, κρυσταλλον μὲ, οὐδὲ χρυσίον, οὐδὲ ἄλλο μὲ οὐδὲν κομίζοντες, μόνην δ' παρθένον ὡραίαν, σφόδρα καλὴν, κλαίουσαν, καὶ καταπαφυγμένην τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν κόμην. καὶ κοιμισθέντες αὐτὰ ἐνδὸν ἐπὶ τὸ σανίδιον, ἐρρέτην ἐκέλευον. καὶ τὴν χαιτὴν ἐκέλευον ἔνδον μένειν, καὶ τὴν παῖδα ὡς φρενᾶς ἔχειν. καὶ παῖς, ὅτε ἐμαστιγοῦτο ἢ ἤλαυνεν, ὅτε πίοι, ἀλλὰ πάντα ἔκλαε, καὶ τὴν κόμην τὴν αὐτῆς ἐσπαράττεν. ὅτε δ' αὐτὸς πλησίον ἐσὼς ἔβλεπε τὴν φάτνην, συνέκλαιεν ἐκείνῃ τῇ καλῇ παρθένῳ. ἐν δ' τούτῳ, οἱ λῃσταὶ ἔξω ἐν τῷ προθύρῳ ἐδείπνεν. πρὸς ἡμέραν δ', τῶν σκοπῶν τις, τὸ τὰς ὁδοὺς φυλάττειν ἐλαχόντων, ἤρχετο ἀπαγγέλλων ὅτι ξένος τούτῃ παρείναι μέλλοι, καὶ πολλὰ πλοῦτον κομίζοι. οἱδὲ, ὥτως ὡς εἶχον ἀναστάντες, ἐξοπλισάμενοι, καμὲ, καὶ τὸ ἵππον ἐπισάξαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δ' ὁ δυσμοιρος ἐπιστόμῳ ἐπὶ μάχην, καὶ πόλεμον ἐξελαύνειν ἐδόκουν, ὀκνηρῶς φορῶν. ἔνθεν ἐπαιόμην τῷ ξύλῳ, ἐπιγομένων αὐτῶν. ἐπεὶ δ' ἤκομεν εἰς τὴν ὁδὸν, ἐφ' ἣν ἔμελλον ἐπιβήσεσθαι, ἐκέλευον ἡμᾶς ἐπὶ τὸν ἵππον ἀναβαίνειν, καὶ τὴν παῖδα ἐπὶ τὸν ὄνον. ἐγὼ δ' ἐπεὶδὴν ἐπὶ τὸν ὄνον ἀνέβην, ἐκέλευον τὴν παῖδα ἐπὶ τὸν ἵππον ἀναβαίνειν, καὶ τὴν χαιτὴν ἐπὶ τὸν ὄνον. ἐπεὶδὴν δ' ἐπὶ τὸν ἵππον ἀνέβη, ἐκέλευον τὴν χαιτὴν ἐπὶ τὸν ἵππον ἀναβαίνειν, καὶ τὴν παῖδα ἐπὶ τὸν ὄνον. ἐπεὶδὴν δ' ἐπὶ τὸν ὄνον ἀνέβη, ἐκέλευον τὴν παῖδα ἐπὶ τὸν ἵππον ἀναβαίνειν, καὶ τὴν χαιτὴν

ἤνθε ὁ ξένος παρελάσειν ἔμελε, συμπεσόντες οἱ λῃσταὶ τοῖς ἁρπάσασιν, αὐτόν τε, καὶ τὰς σκεύας θεράποντας ἀπέκτειναν. κἀ ὅσα ἦν τιμιώτατα ἐξελόντες, τὰ ἵππεια. καμοὶ ἐπίῃκαν. τὰ δ' ἵππεια τὰ σκευῶν, αὐτοῦ συνῆϋλη ἔκρυψαν. ἔπειθε δ' ἄλλοτε ἡμᾶς ὕστερος ὀπίσω. κἀγὼ ἐπειγόμενος, καὶ τῷ ξύλῳ τυπτόμενος, πρὸς τὴν ὀπλὴν ἀκρατῶς πίπτων ἐξέτεμον. καί μοι ἀπὸ τῆς πληγῆς, γίγνεται πρᾶγμα ἀλγεινόν. κ' χωλεύων, ἵνα τὸ λοιπὸν τὸν ὄνον ἐκάλιζον. οἱ δὲ, πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, τί γὰρ ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τοῦτον, πάνυ πολλαπίπτοντα; ῥίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς κρημνοῦ, οἷον οὐκ ἀγαθόν. ναί φασι ῥίψωμεν αὐτὸν, καθ' ἑαυτὸν δ' ἔφασαν ἐσόμενον. κἀγὼ οἰόμην, σωτηρίαν ἐπ' ἐμοὶ. ἐγὼ δ' ἀκέων ταῦτα, τὰ πρόμοια λοιπὸν ὡς ἀλλοτρίᾳ; ἐπείθομεν. ὁ δὲ δ' ἡνιάτρευτος μοι φόβος, ἀναίσθητον τὸ ὀδυνᾶν ἔσχεν. ἐπεὶ δ' ἤλθομεν εἴσω, ἵνα καταλύσωμεν, τὰ μὲ σκεύη τῶν ἡμιτόκων ὤμων ἀφελόντες, δι' κατέθηκαν. αὐτοὶ δ' ἀναπεσόντες, ἐδείπνουν. κἀ ἐπειδὴ νὺξ ἦν, ἀπῄεσαν, ὡς τὰ λοιπὰ τῶν σκευῶν ἀνασωσόμενοι. ὁ δ' ἄθλιος τὸν ὄνον ἔφη τις αὐτῶν, τί ἐπαύρεμεν ἄχρηστον ὀκ τῆς ὁπλῆς; τὰ δ' σκευῶν, ἃ μὲ, ἡμεῖς οἴσομεν. ἃ δ', κ' ὁ ἵππος. κἀ ἀπῄεσαν, τὰ ἵππεια ἄγοντες. νὺξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τῆς σελήνης. κἀγὼ τότε πρὸς ἐμαυτὸν εἶπον. ἄθλιε, τί ἔτι μένεις σύτωῖ; χώρει σε, κἀ χωρῶν τέκνα δειπνήσουσιν. ὀκ ἀκούεις οἷα πρὸς σὺ ἐβουλεύσαντο; θέλεις δὲ κρημνοῦ πεσεῖσθαι; νὺξ μὲ αὕτη, κἀ σελήνη πολλή. οἶδε, οἴχονται ἀπιόντες. φυγῇ σῶζε σαυτὸν ἀπὸ δυοῖν ἀνδροφόνων. ταῦτα πρὸς ἐμαυτὸν συνοίμενος, ὁρῶ ὅτι

rus erat peregrinus, irruentes in vehicula latrones, ipsum ejusque famulos occiderunt. Hi delectis rebus pretiosissimis, eas mihi, equoque imposuerunt: ibi verò in sylva reliquam suppellectilem absconderunt. Postea nos à tergo impellebant: atque ego dum urgeor, & fuste verberor, ungula in lapidem acutum offendo: ex offensione fit acerbum vulnus: quo factum est, ut reliquum viæ claudicando confecerim. Tum inter se dicebant illi, Quid opus est hunc asinum sæpe cæspitantem nutrire? præcipitem eum demus inominatum: imò inquiunt, ipsum nostri exercitus futuram expiationem projiciamus: & adversus me sese instruebant. Quæ cùm audirem, quod itineris supererat, ut alieno vulneri insistens, peregi. Fecit enim mortis metus, ut dolorem non sentirem. Vt verò ad diversorium perventum est, sublatam ex humeris nostris suppellectilem, composuerunt, & discumbentes cœnarunt. Per noctem verò reliquas sarcinas petitum iverunt. Sed miserum hunc asinum, ex illis quidam inquit, quid propter ungulæ vulnus inutilem deducimus? Sarcinas autem partim nos feremus, partim equus. Tunc deducentes equum, abiverunt. Nocte autem clarissima Lunæ splendore, apud me dicebam, Quid ampliùs hîc expectas miser: esca vulturibus & vulturum pullis es futurus? Non audis quidnam isti de te statuerint? vis-ne ex præcipiti dejici? Nox Luna refulget, atque isti abeunt: tuæ saluti fuga ab homicidis hisce dominis consule. Hæc apud me cogitans, quod video me solutum,

ὄδὶ προσπεδόμιλω ὑδινὶ, ἀλλά με ὁ σύρων ὃν τοῖς ὀδοῦς ἰμοῖς παρεκρέμασε. τοῦτό με ὃ παρώξυνεν ὡς μάλιστα πρὸς τὴν φυγήν. καὶ δρόμου ἐξιὼν, ἀπῆειν. ἡ δ' γραῦς ἐπεὶ εἶδεν ἀποδιδράσκοντ' ἔτι μοι, λαμβάνεταί μου ὀπίσω τῆς ἱερᾶς, καὶ εἶχε. ἐγὼ δ' ἄξιον κρημνὸν, καὶ θανάτων ἄλλων εἴπων εἶναι τὸ μετὰ χαίρας ἀλλᾶναι, ἔσυρον αὐτήν. ἡδὲ, μᾶλλ' ἀνέκραγεν ἵνδοθεν τὴν παρθένον τὴν καίχμαλώτον. ἡ δ' προσπεσοῦσα, καὶ ἁψαμένη γραὸς, δίκλω κέρκῳ ἐξ ὄνου ἠμμένῳ, τολμᾷ τόλμημα χρυσοῦν, καὶ ἄξιον ὑποσεσημμένα νεανίσκου. ἀναπηδᾷ γὰρ εἰς ἐμέ. κἀγὼ ἐπικωδίσασά μοι, ἤλαυνε. καίγε τῇ πεῖρα τῆς φυγῆς ὃ τῇ τῆς κόρης ἀπαθὴς, ἔφυγον ἵππῳ δρόμῳ. ἡ δ' γραῦς, ὀπίσω ἀπελέλειπτο. ἡ δ' παρθένος, τοῖς μὲ θεοῖς εὐχᾶτο, σῶσαι αὐτὴν τῆς φυγῆς. πρὸς δ' ἐμὲ, ἦν μὲ ἔφη κομίσῃς πρὸς τὸ πατέρα ὡς καλὸς σὺ, ἐλεύθερον μὲν σε παντὸς ἔργου ἀφήσω, κριθῶν δ' μέδιμνον ἕξῃ σοι ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον. ἐγὼ δ', καὶ τοὺς φονεῖς τοὺς ἐμαυτοῦ φεύξεσθαι, καὶ πολλὴν ἐπικουρίαν, καὶ θεραπείαν σὺν τῇ ἀναστάσει ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων, ἔθεον, καὶ τραύματος ἀμελήσας. ἐπεὶ δ' ἤκομεν ἔνθα ἐχρῆν θᾶττον οὐδὲ, οἱ πολέμιοι ἡμᾶς κατελαμβάνουσιν, ἀναρρίφοντες, καὶ προῤῥωθεν σὺν πρὸς τὴν σελήνην ἔγνωσαν τοὺς δυσχεῖς αἰχμαλώτους. καὶ προσδραμόντες, λαμβάνουσί μου, καὶ λέγουσιν, ὦ κακὴ, κἀγαθὴ σὺ παρθένος, ποῖ βαδίζεις ἀφρόνως πάλαι πορεύ; ἢ δὲ τὸ δαιμόνιον δέδοικας; ἀλλὰ δεῦρο ἴθι πρὸς ἡμᾶς. ἡμεῖς σε τοῖς οἰκείοις ἀποδώσομεν, σπαρδόνιον γελῶντες ἔλεγον. καμὲ ἀπορίψαντες, εἶλκον ὀπίσω. κἀγὼ τὸν ἕτερον πόδα, καὶ τραύματος ἀναμνησθεὶς, ἐχώλαινον. οἱδὲ, νῦν ἔφασαν γέλως,

tum, & lorum quo trahebar in via pendens, hoc me ad fugam capessendam maximè incitat: ac cursim egressus abeo. Vbi me ad fugam paratum conspexit anus, cauda prehensum retinebat. Ego rem dignam præcipitio, & alia quavis morte putans, si à vetula retinerer, mulierem trahebam, quæ captivæ virginis opem implorabat. Virgo cùm prodiisset, & conspexisset anum instar caudæ ex asino pendentem, nobile, & vesano adolescente dignum facinus est ausa. Nam in me insilit, insidensque abigit. Ego tum fugiendi studio, tum puellæ gratia, equi cursu fugi, anicula post nos relicta. Virgo pro salute orabat Deos: ac mihi dicebat: si me, ὁ egregie, ad patrem vectaveris, ab omni utique opere te liberum faciam: tibique quotidie medimnum hordei in prandium præbebo. Tum ego meos interfectores fugiens, magnamque opem, curamque ex servata puella mihi sperans, neglecto vulnere currebam. Vbi verò ad bivium quoddam pervenimus, hostes nostros redeuntes offendimus, qui è longinquo protinus ad lunam infœlices captivos cognoverunt, ac me corripiunt accurrentes, dicuntque, O formosa virgo & bona, quonam is nocte intempesta, misera? nonne dæmones pertimescis? At huc ad nos veni: te tuis reddemus. Quod Sardonio cum risu dicebant: meque aversum retrahebant: ego verò pedis, vulnerisque recordatus claudicabam. Illi verò dicebant,

ὅτι ἀποδιδράσκων ἑάλως ; ἀλλ' ὅτι φεύγων ἐδόκεις σοι, ὑγιαίνων, ἵππου ὠκύτερος, καὶ πλοίου ἦσθα. τοῖς δ' λόγοις τούτοις τὸ ξύλον ἔπιπτον. κ' ἤδη ἥλκομ τοῦ μηροῦ ἰσχύν, καὶ ἐτιτρώμην. ἐπεὶ δ' εἶδον πάλιν ἀναστρέψαντα, τὸν μὲν σκαιὸν, σφίγξασα τὸν τράχηλον. οἰδὲ, τὸν σκαιὸν θαυμάσαντες τὸν δύσνωτον, τὸν μὲν, ἀπολύσαντες, εἰς τὸ κρημνὸν κάτω ἀφῆκαν ὡς ἦν τὸ τοῦ δεσμοῦ. τὸν δ' παρθένον, ἔνδον κατέδησαν. εἶτα ἐδείπνουν. καὶ πότος ἦν μακρός. καὶ τούτου ἤδη ὥρᾳ τὸ κόρης διελέγοντο πρὸς ἀλλήλας. τί ποιοῦμεν ἔφη τις αὐτῶν τὸν δρακόντα ; τί δ' ἄλλο εἶπεν ἕτερον, ἢ τῇ σκαιᾷ ταύτῃ κάτω ἐπερείψομεν αὐτὸν, ἀφελόμενον μὲν ἡμῶν χρήματα πολλὰ, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ προδόντα ἡμῶν ὅλον τὸν οἶκον. οἶσθα γὰρ ὦ φίλοι, ὅτι αὕτη οἱ τὸ οἴκημ ἐδράξατο, ὀδὲ εἷς ἂν ἡμῶν ζῶν ἐξελείφθη. πάντες γὰρ ἂν ἑάλωμεν, τὸ ἐχθρὸν ὑπ' ἐκείνου διδασκόμενοι ἡμῖν ἐπιπεσόντων. ὥστε ἀμυνούμεθα μὲν τὸν πολεμίαν. ἀλλὰ μὴ ὥστε ῥᾳδίως ἀποθνήσκειν, πεσόντα ἐπὶ τὸ λίθον. δικαίως δὲ αὐτῇ τὸ ἀλγεινότατον, καὶ μακρότατον ἐξεύρωμεν. καὶ ὅστις αὐτὸν χρόνῳ, καὶ βασάνῳ, φυλάξας, ὕστερον ἀπολέσει. εἶτα ἐζήτουν θάνατον. καί τις εἶπεν, οἶδα ὅτι ἐπαινέσεσθε τὸ ἀρχιτεκτόνημα. τὸ ὄνον δεῖ ἀπολέσαι, ὀκνηρὸν ὄντα, νῦν δ' ὡς χαλὸν εἶναι ψεύδεσθαι, καὶ μὴν ὡς τὸ φυγῆς παρθένου χρώμενον ὑπηρέτῃ, καὶ λῴστον. τοῦτον δὴ ἔωθεν ἀποφάξαντες, ἀνατέμωμεν ἐκ τοῦ γαστρὸς, καὶ τὰ μὲν ἔγκατα πάντα ἔξω βάλωμεν, τὸν μὲν δ' ἀγαθὴν τοῦτον

bant, claudus es quum aufugiendo captus es? Verùm quando tibi visum est fugere, sanus, equo velocior, & volucer eras. Quæ verba sequebantur verbera, & dum increpabar, vulnus in crure jam habebam. Domum regressi, vetulam invenimus laqueo è petra suspensam, quæ ut verisimile est, dominos ob virginis fugam verita, constricto collo se suspenderat. Illi bonam vetulæ fidem admirati, solutam ut erat in laqueo, præcipitem in imum dedêre. Intus vincta virgine cœnarunt, & potum produxerunt, dum interim de virgine colloquerentur. Quid, ait ex iis quispiam hac fugitiva faciemus? Quid aliud, alter inquit, nisi eodem illam loco, quo vetulam nostram præcipitem agamus? Nam & pecuniam multam nobis, quantum in ipsa fuit, abstulit, nostramque tabernam prodidit. Atque ut probè scitis, amici, si hæc domum suam aufugisset, ne unus quidem nostrûm in vivis relinqueretur. Etenim inimicis in nos ex composito irruentibus, omnes caperemur. Quare adversariam hanc ulciscamur: sed non ita ut in saxum projecta pereat facilè: imò acerbissimam & longissimam mortem commiscamur: quæ ipsam tempori, & cruciatui servatam, postera die perimat. Deinde genus mortis quæsiverunt. Tum dixit aliquis, Teneo commentum quod probabitis. Interimendus est tardus hic asinus, qui se claudicare mentitur, quanquam virginis hujus fugæ assecla fuit, & minister. Itaque hunc diluculo jugulatum, abscisso ventre aperiamus: & intestinis abjectis præclaram

παρθένον, τὴν ὄνῳ ἐγκυτικίσωμεν, τὴν μὲν κεφαλὴν, ἔξω δ' ὄνου ἀφέλωμεν, ὡς ἂν μὴ δύῃς ἀποπνιγείη. τὸ δ' ἄλλο σῶμα πᾶν, ἔνδον κρυπτόμενον, ὡς ἂν αὐτὴν κρύπτειν μόνην δυνάμεθα συρράψαντες, ῥίψωμεν ἔξω ἄμφω ταῦτα τοῖς γυπὶ καινῶς τὸ ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δ' ὦ φίλοι, τὴν βασάνου τὸ δεινόν. ἀκούετον μὲν, τὸ, νεκρὰ ὄνου, σαυτοικεῖν. εἶπε, τὸ, ῥήμης ἄρα θερμοτάτῳ ἡλίῳ ἐν κτηνῷ κρυφθεῖσα, καὶ λιμῷ ἀεὶ κτείνουσα ἀποθνήσκειν, καὶ μηδ' ἑαυτὴν ἀποπνίξαι ἔχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλ', ὅσα πάσχειν, σιωπήσω δ' ὄνου τῇ τοδμῇ, καὶ τοῖς σκώληξι πεφυρμένῃ, ἐῶ λέγειν. πάλιν δ', οἱ γύπες διὰ δ' ὄνου παρεισόντες εἴσω, ἐκ ταύτης ὡς ἐκείνον ἴασιν, καὶ ζῶσιν ἔτι, ἁψαμένου. πάντες ἀνεδόησαν, ὡς ἐπ' ἀγαθῷ μεγάλῳ τῷ περιπόδ τούτῳ δύρηκοῦν. ἐγὼ δ', ἀνέρχεσθαι αὐτὸν, ὡς ἂν ἀποσφαγησόμενον, καὶ μὴ δ' νικηφὸς δύστηνος κεισόμενον, ἀλλὰ παρθένον ἀθλίαν ἐπιδεξόμενον, καὶ ἥκειν, ὑδὲν αἰδεσθείσης κόρης, ἐσόμενον. ὄρθρου δ' ἦν ἔτι. καὶ ἐξαίφνης ἐφίσταται πλῆθος στρατιωτῶν, ἐπὶ τοὺς μιαροὺς τούτους ἀφιγμένον. καὶ δύστηνοι πάντες ἐδύσμεν, καὶ ἐπὶ τ' χώρας ἡγεμόνα ἀπῆγον. ἔτυχε δ' ἐν τῷ κόπλῳ μεμηνυκόμενον, σὺν αὐτοῖς ἐλθών. αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ τὸ κρυπτόμενον τῶν λῃστῶν μηνύσας. ἐφαλώσαν δ' τῷ παρθένον, καὶ κρίσεως ἐπ' ἐμοὶ, ὅτως ἦλθ' εἰκαδε. οἱ δ' κωμῆται, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἐπ πόρρωθεν; ἐγνωσαν δύστηνοι, διαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ προτεγκησαμένου. καὶ προσθαμβήσαντες, ἠσπάζοντο, καὶ ἦλθον εἴσω. ἡ δ' παρθένος, πολλὰ λόγον εἶχεν ἐμοῦ δίκαιον ποιεῖσθαι, δ συναιχμαλώτου. σωσαποδράσαντος, καὶ τ' κρεῖττον ἐκείνου αὐτῇ γαμέbat, idque meritò, cùm captivitatis, & fugæ socius fuissem, una-

ram hanc virginem, intus asinum includamus: ita ut solum superextet caput, ne è vestigio suffocetur: reliquum verò corpus totum in ventre occultatum lateat, ut in eo consuto bene repositum cum altero projiciamus vulturibus, novo more præparatum cibum. Considerate autem amici hujus tormenti sævitiam. Primùm, quòd asino cohærebit: deinde verno tempore, sole fervidissimo in jumento decoquetur, & fame semper necante peribit, neque quo se suffocet, habebit. Cætera verò quæcunque patietur, putrefacti asini odore, & scaturientibus vermibus, prætermitto. Denique vultures in ventrem asini penetrantes, hanc cum illo pariter, adhuc viventem dilaniabunt. Vociferati sunt omnes, tanquam prodigiosum hoc commentum comprobantes. Ego me ipsum deplorabam tanquam jam moriturus, nec fœlici morte occubiturus, sed miseram virginem susceperus, & virginis insontis sepulchrum futurus. Diluculo statim adventat militum manus in sceleslos illos latrones: eosque repentè omnes vinciunt: & ad regionis præsidem ducunt. Cum illis etiam venerat virginis procus. Ipse enim latronum diversorium indicarat. Hic virginem assumptam, mihique imposiram, hoc modo domum deduxit. Vicini ut nos è longinquo viderunt, rem prosperè gestam agnoverunt: me rugitu bonum ipsis nuntium significante: & accurrentes salutarunt eam, domumque deduxerunt. Virgo autem magnam mei rationem habe-

que

μετον συγκεδωδύσοντος. καὶ μοι τῶν κεκτημένων, ἄλφιτον παρέκειτο μέδιμνον κελλῶν, καὶ χόρτος, ὅσος ἐκαμήλῳ ἱκανός. ἐγὼ ὑπότε μάλιστα κατηρώμην τὴν Παλαίστραν, ὡς ὄνον με, καὶ οὐκ κυνᾶ τῇ τέχνῃ μειζόντως. εἰσῆν γὰρ τὰς κυνᾶς εἰς τὸ μαγεῖον παρεστώσας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλουσίων νυμφίων. ἡμέρας δ' ὕστερον μὴ τὸ γάμου ἐν πολλαῖς, ἐπειδὴ χάριν μοι ἔφη ἡ δέσποινα ἔχειν παρὰ τοῦ πατρὸς, καὶ ἀμείψασθαί με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ θέλειν, ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν ἐλεύθερον ἀφιέναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν ταῖς ἀγελαίοις ἵπποις νέμεσθαι. καὶ γὰρ ὡς ἐλεύθερον ἔφη, ζήσεσθαι σὺν ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις ἐπιθήσεσθαι. καὶ αὐτὴ δικαιοτάτη ἀμοιβὴ ἐδόκει τότε, εἰ ἦν τὰ πρόσωπα ἐν ὄνῳ δικαστῇ. καλέσας δὲ τὸ ἱπποφορβῶν πᾶν, τούτῳ με παρέδιδουν. ἐγὼ δ' ἔχαιρον, ὡς δὴ ἐπ' ἀχθοφορήσων. ἐπεὶ δ' ἤκομεν εἰς τὸ ἀγρῶν, ταῖς ἵπποις με ὁ νομεὺς συνέμιξε, καὶ ἤχθημεν τὴν ἀμάλην, εἰς νομόν. ἐλθὼν δ' ἄρα καὶπαῦθα, ὥσπερ Καυδαύλῃ, καμοὶ ψυᾶς. ὁ γὰρ ἐπιστάτης τῶν ἵππων, τῇ αὐτῇ γυναικὶ Μεγαπόλῃ ἔνδον με καπέλιπεν. ἥδε, τὴν μύλην με ὑπεξεύγνυεν, ὥστε ἀλεῖν αὐτῇ καὶ πυρὸς, καὶ κελγὶς ὅλας. καὶ τοῦτο μὲν οὐ μέτριον κακὸν εὐχερέστερον ἦν ἀλεῖν τοῖς ἑαυτῆς ἐπιστάταις. ἡ δὲ βελτίστη, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων τῶν ἐν ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς, πολλοὶ δὲ πάνυ ἦσαν, ἄλφιτα τὰ μισθὸν αἰτοῦσα, ἐξεμίσθα τὰ ἐμὸν ἄβλιον πρόχλον. καὶ τὰς μὲν κελγὶς, τὰ μὲν ἄλφιτα φεύγουσα, καμοὶ ὥστε ἀλεῖν ἐπιβάλλουσα, μάζας ὅλας ποιοῦσα, κατέπινεν. ἐμοὶ δ', πίτυρα ἄλφιτον

que in mortis periculum venissem. Et mihi, dominorum jussu, hordei medimnus in prandium apponebatur, fœnumque quantum sufficeret camelo. Ego tunc, potissimùm Palæstram execrabar, ut quæ me in asinum, non in canem arte transmutasset. Videbam enim canes in culinam introëuntes, multaque vorantes, quàm multa in divitum nuptiis. Paucis autem post nuptias diebus, quoniam hera gratiam apud patrem promiserat, & justam beneficii pensationem reddere volebat, jussit ejus pater me liberum dimitti, ut sub dio agerem, & cum armentariis equabus pascerer. Nam ut libertate fruens, inquit, cum voluptate vivet, & equas inscendet. Atque hæc retributio justissima mihi tum videbatur, si penes asinum esset judicandi provincia. Quare accersito equorum pastore, ei me tradit: ego autem gaudebam, ut qui futurus essem à ferendis oneribus in posterum immunis. Postquam ad agrum pervenimus, equabus permiscuit me pastor, simulque ad pascendum duxit. Oportebat autem ut hîc, idem mihi ac Candauli accideret. Nam equorum præfectus, uxori suæ Megalopolæ intus me reliquit: quæ me molæ illigatum sibi frumentum, & hordeum totum molere cogebat. Mediocris hic erat labor, grato præsertim asino molere dominis. Atque optima hæc mulier, etiam farina in mercedem petita à rusticis aliis, qui erant multi, miserum meum collum mercede locabat. Insuper hordeum cibum meum torrefaciens, mihique ut molerem, imponens, integras quas faciebat, mazas devorabat: ego in prandium furfur habebam,

ἦν. εἰ δέ ποτε ἐσωτιλάσειέ μοι παῖς ἵππους ὁ νομεύς, παιόμενός τε, καὶ δακνόμενος ὑπὸ τῶν ὀρσίνων, διελκύμην. ἀεὶ γάρ με μιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἐθέλοντι, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ διαλακτίζοντες. ὥστε φέρειν οὐκ ἠδυνάμην ζηλοτυπίαν ἱππικήν. λεπτὸς δ', καὶ ἄμορφος ὑπὸ πολλοῦ χρόνου ἐγενόμην, ὅτε ἐνδυσφορούμενος πρὸς τὴν μύλην, ὅτε ὑπαίθριος νεμόμενος, ὑπὸ τῶν σωτόμων πολεμούμενος. καὶ μὴν ἐς τὰ πολλὰ εἰς τὸ ὄρος ὤμην ἐπεμπόμην, καὶ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐφόρτιζον. τοῦτο γὰρ τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμῶν κακῶν. πρῶτον μέν, ὑψηλὸν ὄρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὀρθὴν δι' ὅλου ὁδόν. εἶτα ἐν ἀνυπόδητος ὀρθὸς ὑπ' ὀλίθου. καί μοι σωτὶς ἐπεμπτον ὀνηλάτης, παιδάριον ἀκμάζοντος. τοῦτον μὲν ἔπαιέ μοι, καὶ τρέχοντα λίαν, ἐ ξύλον ἀπολῇ; ἀλλὰ τῇ ὄζῃς πυκνῆς ἔχοντι, καὶ ὀξείς. καὶ ἀεὶ ἔπαιεν τὸ αὐτὸ ᾧ μηρῷ. ὥστε ἀνώδυνός μοι καθ' ἑκάστην ὁ μηρὸς τῇ ῥάβδῳ. ὁ δὲ, ἀεὶ τὸ τραῦμα ἔπαιεν. εἰτά μοι ἐπιπλὴξ φορτίον, ὅσον χαλεπὸν εἶναι ἐλέφαντι σηγκεῖν. καὶ ἄνωθεν ἡ καταβασις ὀξεῖα ἦν. ὀδὶ, καὶ σκαιὸς ἔπαιεν. εἰ δέ μοι ἐκπέσοι ἴδοι τὸ φορτίον, καὶ εἰς τὸ ἔπειθεν ἐπικλίνοι, δέον τὸ ξύλον ἀφαιρεῖν, ἐ τῷ κυροτρόφῳ ἐπορβαλεῖν, καὶ τὸ ἴσον ποιεῖν, τοῦτο μέν, ἐ δὲ ποτε εἰργάσατο. λίθους μεγάλους ἐκ τῶν ὀρέων ἀναιρούμενος, εἰς τὸ κυφότερον, καὶ ἄνω νεῦον τῶν φορτίων ἐπετίθει, καὶ κατήσει ἄθλιος τοῖς ξύλοις, ἐμοὶ ἐ λίθους ἀχρείους ἐπεφόρει. καὶ ποταμὸς ἦν αἰπαῖος ἐκ τῆ ὁδῷ. ὀδὶ, τῶν ὑποδημάτων φειδόμενος, ἐπίσω τὸ ξύλον ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἐπόρα τὸ ποταμόν.

bebam. Quòd si quando me cum equabus abigeret pastor, ictibus & morsibus à maribus perimebar: qui me cum fœminis suis mœchari suspicabantur, ideoque utroque pede calcitrantes, me insequebantur. Quare zelotypiam equorum ferre non poteram. Quo factum est ut macilentus ac deformis brevi evaserim: cùm neque domi ad molam exhilararer, neque sub dio pascerer, consortium bello oppressus. Quinetiam in montem sæpe mittebar, & ligna vectabam humeris. Quod erat malorum meorum caput. Primùm quidem ascendendus erat mons excelsus via graviter ardua: deinde soleis carebam in saxoso monte. Mecumque mittebatur agaso, nefarius puerulus, qui me nova ratione quavis à parte perdebat: ac primùm quidem me etiam intensiùs currentem percutiebat, non simplici fuste, sed nodis crebris, acutisque scatente: eandemque femoris partem semper petebat, adeò ut ea ex parte femur verberibus apertum fuerit: nec tamen vulneratum, ferire desistit. Deinde onus imponebat, quantum vix etiam elephas tulisset. Ac quanquam acutus erat descensus, hîc tamen verberabar. Quòd si videret mihi incumbens onus in alterum latus inclinare: quanquam graviori detrahenda erant ligna: & leviori adjicienda, ut paria fierent: nunquam tamen istud fecit. Imò lapides magnos ex monte acceptos, leviori seque attollenti oneri addebat: ego verò descendebam lapides inutiles cum lignis circunferendo. Porrò in via erat perennis fluvius, quem ut calceis parceret, post ligna mihi insidens trajiciebat,

εἰ δέ ποτε οἷα κάμνων, καὶ ἀχθοφορῶν, καταπίπτοιμι, ποτὲ δὴ τὸ δεινὸν ἀφόρητον ἦν. ὁ γὰρ ἦν καταβὰς ἔτι χεῖρόν μοι ἐπεδίδου, κἀμοὶ χαμαὶ θέντι ἐπιχαίρειν, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν, ἂν ποτε δέοι. ὁδὲ, ὅτε καταῆλθεν, ὅτε χεῖρα ἄν ποτε ἐπεδώκειν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, καὶ τῶν ὤτων ἀρξάμενος, συνέκοπτέ με τῷ ξύλῳ, ἕως ἐπιχαίρωσί με αἱ πληγαί. καὶ μὲν δὴ ἄλλο κακὸν εἰς ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαιζε. συνεγκὼν ἀκανθῶν ὀξυβάτων φορτίον, καὶ τοῦτο ὀσμῇ συστρέψας, ἀπικρέμα ὄπισθεν ἐκ τῆς ὀσφύος. αἰδὴ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπιόντος τοῦ ὄνου, ἀπικρεμάμενα, συνεπίπτου μοι, καὶ πάντα μοι τὰ ὄπισθε νύττουσα, ἐπέτρωσκον. καὶ ἦν μοι τὸ ἀμπαύειν ἀδυνάτου, τῶν πτερωσκόντων ἀεί μοι ἐπομένων, κἀμὲ ἠρτημένων. εἰ μὲν γὰρ ἀτρέμα ἐστοίμην φυλαττόμενος τὰς ἀκανθῶν τὰς συσβολὰς, τοῦτό τῷ ξύλῳ ἀπωκύμιλλον. εἰ δὲ φύγοιμι τὸ ξύλον, τοῦ ἤδη τὸ δεινὸν ὄπισθεν ἐξὺ συνεπίπτε. καὶ ὅλως ἔργον ἦν τοῦ ὀνηλάτη τοῦ ἐμοῦ ἀπολλύειν με. ἐπεὶ δέ ποτε ἄπαξ κακὸν πάσχων πολλὰ, οὐκ ἔτι φέρων, συὸς αὐτὸν λάξ ἐκύνησα, εἶχεν ἀεὶ τοῦτο τὸ λάξ σὺν μνήμῃ. καί ποτε κελεύοντος συναπιὼν ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον μετενεγκεῖν. κομίσας δή με, καὶ τὸ συναπεῖσι τὸ πολὺ συμπενεγκὼν, κατέθηκεν ἐπ' ἐμὲ. καὶ δεσμῷ ἀσχαλέῳ εὖ μάλα συνέδησέ με τῷ φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα τορεύων. ἐπεὶ δὲ συστέναγε λοιπὸν ἤδη σὺν τῇ ἑστίᾳ, κλέψας ὀλίγον ἔτι θερμὸν, ἐπειδὴ πόρρω τῆς αὐλῆς ἐγινόμεθα, τὸ δαλὸν ἐνέκρυψεν εἰς τὸ συναπεῖσι. τὸ δὲ, τί γὰρ ἄλλο ἐδυνάσθη, δίδως ἀνάπτεται. καὶ λοιπὸν ἐγὼ ἔφερον ἄλλο, ἢ πῦρ ἀπολέσθαι. μαθὼν δὲ ὡς

bat. Quinetiam ſi quando tanquam feſſus, oneri ſuccumberem, tunc intolerabilis erat ejus moleſtia: nunquam enim deſcendebat ut manum mihi porrigeret, atque humo excitaret, & onus allevaret, ſi quando eſſet opus, ſed à ſummo capite, auribuſque incipiens, fuſte me tundebat, dum me excitarent plagæ. Alio quoque intolerabili malo me laceſſebat. Etenim acutiſſimarum ſpinarum faſcem, vinculo circumligatum à cauda ponè ſuſpendebat. Quibus, ut par erat, cùm in via progrederer, pendentibus & illudentibus, totamque poſteriorem partem lancinantibus, vulnerabar: neque eas arcere poteram, ſiquidem vulnerando me ſemper ſequebantur, & à me pendebant. Etenim ſi lento gradu procederem ut ſpinarum ictus devitarem, baculo conficiebar: ſi baculum devitarem, tunc acutum illud malum à tergo mihi incumbebat. Denique erat agaſoni meo iſtud opus, ut me occideret. Sed poſtquam tandem aliquando malorum impatiens calces in eum movi: calces illos memoria ſemper tenebat. Iuſſus aliquando ſtupam de una regione in aliam transferre: allatam illam dorſo meo alligavit, & me arcto admodum vinculo cum onere vinxit, magnum mihi moliens malum. Nam cùm eſſet prodeundum domo: ſurreptum ex igne torrem adhuc fervidum, ubi procul à ſtabulo proceſſiſſemus, intus ſtupam abſcondit. Quæ (quid enim aliud poterat?) protinus flammam concipit: atque ego nihil aliud quàm multum ignem ferebam. Sed cùm me

in

αὐτόθι ἐπλήσθην ἐν τῇ ὁδῷ, πίλμῃ βαθεῖ ἐντυχών, ἐπεὶ ἐμαυτὸν ἐν πίλμῃ εἰς τὸ ὑγρότατον. εἶτα ἐνύλιον ἐνεπώδην τὸ συμπαῖσον. κἀγὼ δινῶν, καὶ τρίφων ἐμαυτὸν, τῷ πηλῷ κατέσβεσα τὸ θερμὸν ἐκεῖνο, καὶ πικρὸν ἐμοὶ φορτίον. καὶ ὕστερον λοιπὸν ἀκινδυνότερον ἐβάδιζον τὴν ὁδὸν τὸ ὑπόλοιπον. ἤδη γὰρ ἔπι ἀπάτῃ με τῷ παιδὶ δυνατὸν ἦν ἐν ἐμπαῖσαι, πηλῷ ὑγρῷ πεφυρμένῳ. καὶ τάχα γε ὁ τολμηρὸς παῖς ἐνεπρήσθη, ἐμὲ κρυψάμενος εἰπὼν, ὡς παρὼν, ἐκὼν ἑαυτὸν ἐνεπίπτειμι τῇ ἐπὶᾳ. καὶ τότε μὲν, ὡς ἐν ἐμπαίσῃ μὴ ἂν ἐλπίζων, ὑπῆλθον. ἀλλ' ὕστερον ὁ ἀνήρ τερος παῖς ἐξεῦρεν ἐπ' ἐμὲ μακρᾷ κάκιον. κομίσας γάρ με εἰς τὸ ὄρος, καί μοι φορτίον ἄφρον ἐπιθεὶς ὡς τῶν ξύλων, τοῦτο μὲν πικρᾶς κακουργῷ πλησίον οἰκοῦντι. ἐμὲ δὲ γυμνὸν, καὶ ἄξυλον κομίσας οἴκαδε, κἀξαψύδητά με ἐκ τοῦ αὐτοῦ διακόπτων ἔργου ἀνόσιον. τοῦτον δ' ἀπάγει τὸν ὄνον, οὐκ οἶδ' ὅπ βόσκομεν, δεινῶς ἀργὸν ὄντα, καὶ βραδύν. ἀλλὰ μὲν νῦν ἐπιτηδεύῃ ἐς ἄλλο ἔργον. ἐπεὶ γυναῖκα, ἢ παρθένον καλὴν, καὶ ὡραίαν ἴδῃ, ἢ παῖδα, ἀπολακτίσας, ἵππευε δρόμου ἐπ' αὐτὰς, ὡς εἴ τις ἐρᾷ ἄγριον ἄρρεν, ἐπὶ ἐρωμένῃ γυναικὶ κινούμενον. καὶ δάκνει ἐν φιλήματι χαλεπὰ, καὶ πλησιάζειν βιάζεται. ἐκ τούτου, σοὶ δῆλα, καὶ πεπράγμεθα περίξεα, πάντων ὑβριζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων. καὶ γὰρ νῦν ξύλα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν ἀπιοῦσαν ἰδὼν, τὰ μὲν ξύλα πάντα χαμαὶ ἐκόρεσεν, ἀποστὰς ἐμοῦ. τὴν δὲ γυναῖκα εἰς τὴν ὁδὸν ἀνατρέψας, ἐπέβη ἐβιάσατο, ἕως ἄλλοι ἐπιόντες ἡμύναμεν τῇ γυναικὶ, εἰς τὸ μὴ ἀξιοπαθῆναι ὑπὸ τοῦ κακοῦ τούτου ἔρωτος. ὁ δὲ, τοῦτο πυ-

in via protinus aſſatum iri ſentirem, profundum ſtagnum natus, in partem ejus humidiſſimam me injeci: deinde ſtupam hìc volutavi, & me ſimul volvendo, verſando, calidum, acerbumque illud onus luto extinxi: eoque pacto reliquum iter minori cum diſcrimine confeci. Non ampliùs enim poterat puer ſtupam humido luto ſubactam incendere. At ſceleſtus ille puer domum reverſus, falſò me accuſavit, aſſerens me in ignem ſponte inſiliiſſe, & præter ſpem ſtupis ſubduxiſſe. Verùm alteram deteriorem in me accuſationem puer ille ſceleſtus excogitavit. Nam cùm me ad montem deduxiſſet, grandi lignorum impoſito onere, illud agricolæ vicino vendidit: me verò nudum, & ligno vacuum ad ædes reduxit: & apud dominum rei atrocis accuſavit. Hunc aſinum domine cur nutriamus neſcio, impenſè pigrum ac tardum. Atqui alius rei ipſi eſt cura. Si mulierem, aut virginem formoſam, jamque viro maturam, puerum-ve conſpicit, calcibus laſciviens, curſu in ipſos fertur, ut maſculus homo quiſpiam amator ad mulierem dilectam permotus: ac ſpecie oſculi mordet, & congredi nititur. Atque hinc tibi lites & negotia faceſſet, dum omnes contumelioſe pulſat, omnes humi fundit. Nunc enim cùm ligna ferret, viſa muliere in agrum proficiſcente, ligna humi projecta diſperſit, & mulierem in via ſubverſam comprimere voluit, donec aliis aliunde accurrentibus, mulierem à formoſi

hujus amatoris laceratione vindicavi mus. His auditis herus, quan-

ϑόμϐῳ, ἀλλ' εἰ μήτε βαδίζειν ἔφη ἐθέλοι, μήτε φορτηγεῖν, καὶ ἵμερόν τε ἀνθρωπίνης ἐρᾷ, ἐπὶ γυναῖκας, καὶ παῖδας οἰστρώμενος, ἀποσφάξαι αὐτὸν. καὶ τὰ μὲν ἔγκατα, τοῖς κυσὶ δοῦναι, καὶ τὰ κρέα, τοῖς ἐργάταις φυλάξαι. καὶ ἦν ἔρημα πῶς ὄντος ἀπέθανε, λύκος τὸν καταψύσασθε. ὁ μὲν δὴ ἀμαθὴς παῖς ὠνηλάτης ἐμός, ἔχαιρε, καί με αὐτίκα ἤθελεν ἀποσφάττειν. ἀλλ' ἔτυχε γάρ τις παρὼν τόπι γειτόνων γεωργῶν, καὶ ὅτος ἐρύσατό με ὀκ ἔθ' ἁνιάτως, δεινὰ ἐπ' ἐμοὶ βεβουλευκώς. μηχανικῶς ἔφη ἀποσφάξης ὄνον, καὶ ἀλεῖν, καὶ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον. καὶ ὑμέναι ἔργον. ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους, ἔρωτι ἓ οἴστρῳ φέρεται, λαβὼν, αὐτὸν, ἔκτεμε. τὸ γὰρ ἀποφοροδίτου τούτης ὁρμῆς ἀφαιρεθείς, ἥμερός τε ζῷον, καὶ πίων ἔσται, καὶ οἷος φορτίον μέγα, ἡδέως ἀχθόμενος. εἰ δὲ αὐτὸς ἀπείρως ἔχεις τούτης τῆς ἰατρείας, ἀφίξομαι δεῦρο μετὰ τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν. καί σοι τοῦτον σωφρονέστερον παρέξω τῇ τομῇ. οἱ μὲν δὴ ἔνδον ἅπαντες, ἐπῄνουν τὸ σύμβουλον; ὡς εὖ λέγοι. ἐγὼ δὲ ἤδη ἐδάκρυον, ὡς ἀπολέσων αὐτίκα τὸ σὺν τῷ ὄνῳ ἄνδρα. καὶ ζῆν σὺν ἔτι ἐθέλειν ἔφην, εἰ γλυκυμάλων δύνοχος. ὥστε ἓ ἄλως ἀποστῆσαι ἓ λοιπὸν ἐγκάκειν, ἢ ῥίψαι ἐμαυτὸν ἐκ ἓ ὄρους, ἔνθα ἐκπεσών, θανάτῳ οἰκείῳ ὁλόκληρον ἔτι, ἓ ἀκέραιον νεκρὸς πᾶσιν ἔξομαι. ἐπεὶ δὲ ἦν νὺξ βαθεῖα, ἄγγελός τις ἀπὸ τῆς κώμης ἦλθεν εἰς τὸ ἄγγειον, καὶ τῷ ἐπαύλιν, τοῦτο λέγων τῷ νεανίσκῳ κόρῃ, τῷ ὑπὸ τοῖς ληστεῖς γεγονυίᾳ, καὶ τῆς ταύτης νυμφίον, ἅτε δείλῃ ὀψίαν ἀμφοτέρους αὐτοὺς ἐν τῷ αἰγιαλῷ ἁλιπατοῦντας, ἐπιπολάσαν ἄφνω τὸ

doquidem neque ire vult, inquit, neque onus bajulare, & amores humanos imitatur in mulieres & pueros ruens, jugulate ipsum: ejusque intestina canibus date, & carnes operariis servate. Et si quæratur quomodo sit mortuus, à lupo interemptum fingite. Ille igitur puer nefarius, agaso meus, lætabatur, meque ilico jugulare volebat. Nisi fortè quispiam ex vicinis colonis præsens fuisset, qui me ab interitu vindicavit excogitato adversum me gravi malo. Naquaquam hunc asinum occidas, inquit, pistrino, & oneri ferendo aptum. Neque hoc magni est laboris: siquidem in homines amoris œstro percitus fertur, acceptum ipsum castra. Nam sublata veneris cupiditate, ilico mansuetus, & pinguis erit, neque magnum onus gestare gravabitur. Si tu artis istius es imperitus, intra triduum aut quatriduum adveniam: & tibi illum ove moderatiorem castratione reddam. Omnes qui aderant, consultorem hunc, ut cujus proba esset sententia, collaudarunt. At ego jam lachrymabar, ut pote qui virilitatem asini eram amissurus: & me nolle amplius vivere dicebam, si fierem eunuchus. Itaque omnino à cibo in posterum abstinere decreveram, aut me ipsum ex monte præcipitem dare, unde delapsus, morte miserrima integer & intactus interirem. Nox erat intempesta, quum quidam nuntius è pago in agrum, villamque venit, qui diceret puellam hanc recens nuptam, anteaque à latronibus raptam, ejusque sponsum, circa vesperam in littore deambulantes ambos, à repentina maris inundatione raptos,

θαλασσαν, ἁρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι. καὶ τέλος, αὐτοῖς τοῖς τοῦ συμφορᾶς, ὃ γενέσθαι γνώσθαι. οἰδὲ, οἷα δὴ πεπειωμένης οἰκίας νέαν δεσποτῶν, ἔγνωσαν μηκέτι μένειν ἐν τῇ ἀυλείᾳ, ἀλλὰ πάντα ἁθρόα ἁρπάσαντες τὰ ἔνδον, φυγῇ ἐαυτοὺς ἔσωζον. ὁ δὲ νομεὺς τῶν ἵππων, καμὲ τὸν θαλασσῶν, καὶ πάντ' ὅσα ἀναγκαῖος ἦν συλλαβών, ἐπικατέδησέ μοι ὃ πρὸς ἵπποις. ἐγὼ δὲ, ἠχθόμην μὲν, φέρων φορτίον ὄνος ἀληθινὸν. ἀλλ' ὅμως ἀσμένως τὸ ἐμπόδιον τοῦτο τῆς ἐμῆς ἐδεξάμην ἐκτομῆς. καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐλθόντες ὁδὸν ἀρχαλέαν, ὃ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν ὁδὸν ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα ἐς πόλιν τῆς Μακεδονίας, Βέροιαν, μεγάλην, καὶ πολυάνθρωπον. ἐνταῦθα γνωσθέντες οἱ ἄγοντες, ἡμᾶς ἐβρύσαν, καὶ ἑαυτούς. καὶ τότε δὴ πρᾶτον ἦν ἡμῶν τὰ κτίλων. καὶ κῆρυξ εὐφώνως ἀνὴρ μέσῃ ἐστὰς, ἐκήρυττεν. οἱ δὲ πωλοῦντες, ἰδεῖν ἤθελον, τὰ σώματα ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐκ τοῖς ὀδοῦσιν ἐκφέρειν ἔβλεπον. καὶ τοὺς μὲν, ὠνήσασθαι, ἄλλος ἄλλον. ἐμὲ δὲ ὕστατον ἀπολελειμμένον, ὁ κῆρυξ ἐκέλευσεν αὖθις ἐπαναγαγεῖν ἐς οἶκον, ὁρᾶς λέγων, ὅτος μόνος οὐχ εὕρηται κύριον. ὁ δὲ, πολλὰ πολλάκις διενεμῶν, καὶ μεταπίπτουσαι γνῶμαι, ἤγαγε καμοὶ τὸ δεσπότῃ, οἷον οὐκ ἂν οὐξαίμην. κιναιδὸς γὰρ, καὶ γέρων ἦν, τούτων εἷς τῶν τοῦ θεοῦ συρίσαι εἰς τὰς κώμας, καὶ τοὺς ἀγροὺς περιφερόντων, καὶ τὸν θεὸν ἐπαιτεῖν ἀναγκαζόντων. τούτῳ πιπρασκόμην πολλοῦ παῦ πολλῆς τιμῆς, τριάκοντα δραχμῶν. καὶ τίνων ἤδη, πρὸ δεσπότῃ εἰσῆμεν ἀγοῦ. ἐπεὶ δ' ἤκομεν ἔνθα ὠκεῖ Φίλητος, τοῦτο γὰρ εἶχεν ὄνομα ὁ ὠνησάμενός με, μέγα ἀνεβόησε πρὸς τὰ θύρας ἀνακεκραγώς, ὦ κορίσια, δοῦλον ὑμῖν ἐώνημαι

raptos, & ab hominum conſpectu ablatos fuiſſe: atque hunc illius calamitatis, & mortis finem obtigiſſe. Servi autem domo novis dominis vacua decreverunt ſervitutem non ampliùs ſuſtinere, & ſurreptis omnibus quæ domi erant, arrepta fuga ſibi conſulunt. Equorum paſtor, aſſumptis mecum & equabus, & quicquid poterat, id mihi illiſque impoſitum illigat. Equidem ego ægrè ferebam quòd veri aſini onus ferrem: lubens tamen iſtud meæ exectionis impedimentum ſuſcepi. Et cùm tota nocte difficilem viam iviſſemus, exacto trium aliorum dierum itinere, Beroeam Macedoniæ urbem, magnam & populoſam venimus: in qua noſtri ductores, & nos, & ſe ipſos ſiſtere ſtatuerunt. Tunc autem venum expoſiti ſumus: ac medio in foro præco vocalis ſtans proclamabat: Mercatores autem nos videre volebant aperto ore, & ex dentibus ætatem conjectabant: atque illos emerunt, alius alium. Me ultimum relictum præco juſſit reduci domum, inquiens, vides ut hic ſolus dominum non reperit. At ſors quæ ſæpe revolvitur & mutatur, mihi quoque dominum adduxit, qualem non optaſſem. Cinædus enim & ſenex erat, unus ex iis qui per pagos & villas Deam Syriam circunferentes, eam mendicare cogunt. Huic vendor magno admodum pretio, ſcilicet drachmis triginta. Iamque ingemiſcens, præeuntem dominum ſequebar. Vbi domum Philebi (hoc enim erat emptori meo nomen) pervenimus, ilico magna voce ante fores clamavit, O puellæ, ſervum emi vobis pulchrum,

μοι καλὸν, καὶ ἀδρὸν, καὶ καπνιδίκλω τὸ χρῶμα, ἅτε ἐκ πυρὸς ἀρτίως ἐξελθόντα, ὄχλος παιδίων συνεργῶν τῷ Φιλήβῳ. καὶ πάντες ἐπεκρότησαν. ἔφασκε γὰρ ἀληθῶς ἄνθρωπον εἶναι τὸ ἐωνημένον, ὡς ἐδόκει ὅτε τὸ ὄνον ὄντα τὸ ὄνον, ἤδη παῦται εἰς τὸ Φιλήβου ἔσκωπτον, τοῦτον δὲ ὄνον, ἀλλὰ νυμφίον σπουδῇ πόθεν ἄρας λαβόντα; ὅτε δὴ τοῦτον τὸν καλὸν γάμον, καὶ τέκνοις παῖδας ἡμῖν πώλους τοιούτους. καὶ οἱ μὲν, ἐγέλων. τῇ δ' ὑστεραίᾳ, σωσπάποντο τὸν ἐπ' ἔργον, ὥσπερ αὐτοὶ ἔλεγον. καὶ τὸν ὄνον ἐνσκευασάμενοι, ἐμοὶ ἐπέθηκαν. εἶτα τὰ πόλεως ἐξηλαύνομεν, καὶ τὴν χώραν περιήειμεν. ἐπειδὰν δ' εἰς κώμην τινὰ ἀφικόμεθα, ἐγὼ μὲν ὁ θεοφόρητος, ἱστάμην. ὁ δ' αὐλητὴς ὅμιλος, ἐφύσα ἄνθρωπον. οἱδὲ, τὰς μίτρας ἀποῤῥίψαντες, τὴν κεφαλὴν κρούοντες ἐκ δ' αὐχένος ἱλιγγιῶντες, τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τὰς πήχεις, καὶ τὴν γλῶτταν ὧν ὀδόντων ὑπερβάλλοντα ἔκφυσιν, ἔτεμνε δ' αὐτὸν. ὥστε τὸ ἀκμαῖον πάντα πυκνὰ πυκνὰ μαλακὰ αἵματος. ἐγὼ δ' ταῦτα ὁρῶν, πανικῷ ἔτρεμον ἔσω, μή ποτε καὶ ἐμὲ τῇ θεᾷ ὁ ὀνείος αἵματος χρόοιτο. ἐπειδὰν δ' κραιπνώσειαν ἄτως ἑαυτοὺς, ἐκ τῶν παρεσκευασμένων θοίνην συνέλεγον ὀπαδοὶ, ἐθρασμός. ἄλλος ἰσχάδας, καὶ οἶνον, ἐ τυρὸν κάδον ἐπέδωκε, ἐ πυρὸν μέδιμνον, καὶ κριθῶν τὸν ὄνον. οἱ δ', ἐκ τούτων ἐτρέφοντο. καὶ τὸν ἐπ' ἐμοὶ κομιζόμενον θεὸν, ἐθεράπευον. καί ποτε εἰς κώμην τινὰ αὐτῶν εἰσκαλλόντων ἡμᾶς, πανύσκοπον δ' κωμητῶν μέγαν ἀγρεύσαντες, εἰσάγουσιν εἴσω, ἔνθα καθεύδοντες ἔτυχον. ἔπειτα ἔπαχον ἐκ δ' κωμήτου ὅσα σωμήν, ἐ φίλα τοιούτοις ἀνοσίοις παιδιὰς ἦν. ἐγὼ δ', ὑπεραλ-

adultum, & genere Cappadocem. Erant eæ puellæ, cinædorum Philebi coadjutorum turba, qui omnes ad illius vocem applauſerunt. Nam revera hominem emptum putabant. Sed ut ſervum illum viderunt eſſe aſinum, hujuſmodi cavillis Philebum petunt, hunc non ſervum, ſed ſponſum unde tibi adducis? Macte eſto præclaris hiſce nuptiis: taleſque pullos quamprimum nobis parito. Atque illi quidem ridebant. Poſtridie ad opus componebantur, ut ajebant. Deamque inſtructam mihi impoſuerunt. Deinde ex urbe egreſſi, regionem luſtrabamus. Et poſtquam ad villam quandam pervenimus, ego ille Dei bajulus conſtiti, tibicen autem Deo afflatus cecinit, alii mitris projectis, depreſſa cervice caput torquentes, lacertos gladiis ſcindebant, & linguam ex dentibus exertam quiſque incidebat, ita ut brevi tempore omnia molli ſanguine plena fuerint. Quæ cùm viderem, ſtans intremiſcebam, veritus ne aliquando Dea aſinino ſanguine indigeret. Poſtquam eo pacto ſeſe inciderant, obolos & drachmas à circumſtantibus ſpectatoribus colligebant: alius caricas, & vinum, caſeique fiſcellas dedit, atque frumenti hordeique modium aſino. Atque hi victum ex his parabant: Deamque meis humeris impoſitam colebant. Et cùm aliquando villam quandam ingrederemur, illi adoleſcentem quemdam procerum ex ruſticis, domum in quam diverterant, prædati deducunt: quo vitiato, muliebria, pro more & conſuetudine, nefarii cinædi illi perpeſſi ſunt. Ego autem meæ mutationis vi-

cem

γήσας ἐπὶ τῇ ἐμαυτοῦ μεζοβολῇ, ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοήσας ὦ Ζεῦ χρίτλιε ἠθέλησα, ἀλλ' ἡ μὲ φωνὴ, σὺν ἀυτῇ μοι ἡ ἐμὴ, ἀλλ' ἡ ᾧ ὄνος ἐκ ᾧ φάρυγ(ος. καὶ μέγα ὠγκησάμην. τῶν ᾗ κωμητῶν τινες, ὅτυχον γὰρ τότε ὄντι ἀπολωλεκότες, καὶ τὸ ἀπολωλὸς ζητοῦντες, ἀκούσαντές μου μέγα βοήσαντος, παρέρχονται εἴσω, ὕδωρ ὑδὼρ εἰπόντες ὡς ἐμοῦ ᾧ ὀνείνου ὄντος. καὶ καταλαμβάνουσι τοὺς παῖδας, ἄρρητα ἔνδον ἐργαζομένους. καὶ γέλως σὺν ᾧ ἐπισπλήκτου πολὺς γέγονεν ἔξω. καὶ διαβαμόντες, ἔλεγ τῇ κώμῃ τὸ λόγῳ διέδωκαν ᾧ ἱερεῖον τῶν ἀσέλγειαν. οἰδὰ, αἰδοίμοι δεινῶς ταῦτα ἐληλεγμένα, ᾧ ἐπεύσης νυκτὸς δύης ἔνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγένοντο ἐν τῇ ἐρήμῳ ᾧ ὁδὸν ἐχαλέπαινον, ὡς ὠργίζοντο ἐμοὶ τῷ μιαύσαντί τὰ ἐκείνων μυσήρια. καὶ τοῦτο μὲ ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν, καπῶς τῷ λόγῳ ἀκούειν. ἀλλὰ τὰ μὲν τοῦτο, σύκ' ἀνεκτά. τὴν γὰρ θεὸν ἀφελόντες μου, ὡς χαμαὶ καθαιρέμενοι, ὡς τὰ φρύγανα μου παίοντα ὠθισάμενοι, γυμνὸν ἤδη ὡσοδέσι με δένδρῳ μεγάλῳ. εἶτα ἐκείνη τῇ ὁπὸ τῶν ἀσπαλάκων μόνῃ παίοντες, ὀλίγον ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, κελεύοντές με ᾧ λοιπὸν ἄφωνον εἶναι θεοφόρητον. καὶ μὴν ὡς ἀποφύξας μὲν τὰς μάστιγας ἐβαλόμην, ὡς ἐς ὕβριν αὐτοὺς βαλόντας πολλὴν, καὶ τὸ κώμης σὺν ἐργαστηρίους, ἀπαλόντας. ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀποκτεῖναι, δεινῶς αὐτοὺς ἡ θεὸς ἐδυσώπησε, χαμαὶ καθημένη, ὡς σὺν ἔχοιεν ὅπως ἐδέοιεν. σὺ τοίνυν ἐν μὲν τὰς μάστιγας, λαβὼν τὴν δέσποιναν, ἐβάδιζον. καὶ ὡσὸς ἐσπέρας ἤδη καταλύομεν εἰς ἄγρὸν πλουσίου ἀνθρώπου. καὶ μὴν ὑπ(ο ἤνδει. καὶ τὴν θεὸν μάλα ἀσμένω(ο τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξατο, ὡς θυσίας αὐτῇ ὡσησάμενο. σὺ δὲ οἰκεμ summopere dolens, unde hactenus mala tolero, exclamare volui, ὁ sæve Iupiter. Verùm non mea: sed asini vox è gutture ascendit, magnumque rugitum edidi. Ex paganis quidam, qui asinum amiserant, & amissum quærebant, audito ingenti rugitu meo introeunt, nemini quidquam dicentes, ac si illorum essem, & infanda patrantes cinædos deprehendunt. Atque ab iis qui fuerant ingressi multus risus foris excitatur. Nam cursim egressi sacerdotum istorum lasciviam per totum pagum divulgarunt. Quos cùm flagitii deprensi magnopere puderet, proxima nocte statim abeunt. Cumque in via solitaria essent, succensebant & irascebantur mihi qui ipsorum mysteria patefeceram. Erat hoc malum tolerabile, quòd verbo malè audirem: at intolerabile quod sequutum est. Nam sublata Dea, depositaque humi, & mihi detractis omnibus stragulis, nudum jam arbori ingenti alligant: cæsumque flagro ex talis facto, propemodum interfecerunt, jubentes in posterum me esse taciturnum Deæ vectorem. Quinetiam post flagra me jugulare statuunt, ut qui ipsos in magnum dedecus conjecissem, & ex vico re non facta ejecissem. Sed Dea jacens humi, & vectore destituta si perirem adeò terribili vultu consp exit eos, ut me non occiderint. Hinc igitur post verbera, susceptа domina, progrediebar: & vesperi in hominis opulenti prædium divertimus. Qui cùm domi esset, lubentissimè Deam hospitio excipit, ipsique sacra facit. Hìc ego cognovi me in

δια μέγαν κίνδυνον αὐτὸς ὑποστάς. τῶ φίλων γάρ τις τῷ διαστρη τῶν ἀγρῶν ἔπεμψε δῶρον, ὄνου μηρόν. τοῦτον ὁ μάγειρος σκευάσας λαβὼν, ῥᾳθυμίᾳ ἀπώλεσε, κυνῶν πολλῶν λαθραίως εἴσω παρελθόντων. ὃς δείλαις πληγαῖς πολλὰς, καὶ βάσανον ὑπὲρ τῆς ἀπωλείας ὑπομεῖναι, ἵνα μεμάσηται ἑαυτὸν ὑπὲρ τραχήλου. ἡ δὲ γυνὴ ἡ τούτου, καιρὸν ἐξαίσιον ἐμοὶ, ἀλλὰ μήτε δόξειεν ἔπειτα ὦ φίλτατε, μήτε ἀθυμίᾳ τοιαύτῃ δῶς σεαυτόν. πειθόμενός γάρ μοι, πράξεις εὖ πάντα. τὸ κινάιδιον τοῦτον λαβὼν ἔξω εἰς ἔρημον χωρίον, κἄπειτα σφάξας αὐτὸν. τὸ μέσος μὲν ἐκεῖνο, τὸ μηρὸν ἀπόκοψον, κόμιζε δεῦρο. καὶ σκευάσας, τῷ διαστρῃ δόσθον. καὶ τὸ ἄλλο ὑπὲρ ὄνου, κάτω που εἰς τὸ κρημνὸν ἄφες. δόξεις γὰρ ἀποδρᾶς, οἱ χαθαί ποι, καὶ εἶναι ἀφανής. ὁρᾷς ἢ ὡς ἔστιν εὑσέρκης, ὑπὲρ ὑπὲρ ἀγρίᾳ σωθεὶς πάντα ἀμείνων; ὁ δὲ μάγειρος, τὸ γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βούλημα, ἄριστα ἔφη σοι ὦ γύναι, ταῦτα. καὶ τούτῳ μόνῳ τῷ ἔργῳ. πᾶς μάσιγας φυγεῖν ἔχω. καὶ σῦτό μοι ἤδη πεπράξεται. ὁ μὲν οὖν ἀνὴρ ὅτῳ ὑμᾶς μάγειρῳ, ἐμὲ πλησίον ἐστὼς τῇ γυναικὶ ταῦτα συνεβούλευε. ἐγὼ δὲ, τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κρύπτειν ἔγνων τὸ σώζειν ἐμαυτὸν ὑπὲρ τοῦ κρινίδου. καὶ ῥήξας τὰ ἱμάντια, ἃ δεδήμεθα, ὑπὲρ ἀνασκιρτήσας, ἴσῃ δρόμῳ εἴσω, ἔνθα ἐδείπνουν οἱ κίναιδοι σὺν τῷ δεσπότῃ τῶν ἀγρῶν. συνταῦθα εἰσδραμὼν, ἀνατρέπω πάντα τῇ σκιρτήματι, καὶ λυχνίαν, καὶ τραπέζας. καίγε μὴν ὤμου κρέως τι τοῦτο ὠφελείας ἐμοὶ εὑρηκέναι, καὶ τὸ δεσπότου τῶν ἀγρῶν πολλοῦ ἄξιος ὡς ἀληθῶς ὄνος ἐμὲ προσκλιθεὶς σῶσαι φυάττεσθαι ἀσφαλῶς. ἀλλά με τοῦτο τὸ κρημνὸν, εἰς ἔσχατον ἤγαγε κινδύνου.

magno periculo versari. Nam quidam ex amicis, donum ruris domino miserat, agrestis asini femur: quod cùm coquus condiendum cepisset, negligentia amisit, clam ingressis canibus multis. Qui plagas multas, & femoris illius amissi pœnam veritus, ex collo sese suspendere statuit. Sed ejus uxor, ingens mihi malum. At nolito mori, inquit, ô dilectissime: neque te dedas hujusmodi animi consternationi. Nam si mihi credideris, omnia rectè geres. Cinædorum illorum asinum in desertum locum deducito: deinde eo jugulato, partem illam, nempe femur, recisam huc affer, quam paratam domino apponas, reliquum verò corpus in præcipitium alicubi detrudito. Nam aliquò aufugisse, & latere videbitur: vides autem quàm sit obesus, illoque sylvestri per omnia melior? Coquus approbato uxoris consilio, hæc optimè, inquit, consuluisti uxor: hocque solo facto plagas vitare possum: jamque hoc faciam. Itaque nefarius iste meus coquus, mihi astans, hoc cum uxore consilium inibat. At ego, quod futurum erat prævidens, optimum factu duxi, si cæde illa me liberarem. Itaque fracto quo ducebar, loro, prosiliens feror intus cursu, ubi cum ruris domino cinædi cœnabant: quò cursim ingressus, saliendo lumen & mensas subverto. Quod inventum elegans mihi fore saluti arbitrabar, ruriscque dominum illico jussurum ut petulans hic asinus tuto in loco conclusus servaretur. Verùm illud me in extremum adduxit periculum.

Nam

λυπῆσι δέξαντές με, ξίφη πολλὰ ἤδη, ἐ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπάσαντο, ἐ ξύλα μακρά. καὶ ἦν ὄπισθεν ὄπως, ὥστε ἀποκτεῖναί με. ἐγὼ δ' ὁρῶν δ' ἀπὸ τὸ μέγεθος, δρόμῳ εἶσω παρέρχομαι, ἵνα οἱ ἐμοὶ δεσπόται καὶ μνηστῆρες ἔμενον. οἱδὲ, θεασάμενοι τοῦτο, συγκλείουσιν τὰς θύρας εὖ μάλα ἔξωθεν. ἐπὶ δ' ἦδη ὄρθρος λοῦ, τρόμῳ τὸν ὄνον αὖθις, ἀπῆσαν ἅμα τοῖς ἀγύρταις. ἐ ἀφικόμεθα εἰς κώμην ἄπωθεν μεγάλην, ἐ πολυάνθρωπον. ἐν ᾗ ἐ καινότερόν τι ἐτερετύσαντο, τὸν θεὸν μὴ μένειν ἐν ἀνθρώπου οἰκίᾳ. τὸ δ' παρ' ἐκείνοις μάλιστα τιμώμενος ἐπιχωρίου δαίμονος, τὸν ναὸν οἰκοῦσιν. οἱδὲ, ἐ μάλα ἄσμενοι τὸν ξένον ὑπεδέξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν θεᾷ συνοικίσαντες. ἡμῖν δ' οἰκίσκου ἀπέδειξαν ἀνθρώπων πενήτων. ἐνταῦθα συχνὰς ἡμέρας οἱ δεσπόται διατρίψαντες, ἀπέπλευσαν ἤδηλον εἰς τὸν πλησίον πόλιν. καὶ τὸν θεὸν ἀπῆτουν τοὺς ἐπιχωρίους ἐ αὐτοὶ εἰς τὸ τέμενος παρελθόντες, ἐκόμιζον αὐτόν. καὶ θύντες ἐπ' ἐμοὶ, ἤλαυνον ἔξω. ἔτυχον δ' οἱ δυστυχεῖς εἰς τὸ τέμενος ἐκεῖνο παρελθόντες, ἀνάθημα φιάλην χρυσῆν κλέψαντες, ὡς ὑπὸ τῇ θεᾷ φέρον. οἱ δ' καμηῶται, αἰσθόμενοι τοῦτο, δίκης ἐδίωκον. εἶτα ὡς πλησίον ἐλθόντες, καταπηδήσαντες ἀπὸ τῶν ἵππων, εἷλκον αὐτῶν τὸ τῇ ὁδῷ, ἐ δυστυχεῖς, ἐ ἱεροσύλους ἐκάλουν, ἐ ἀπῆτουν τὸ κλαπὲν ἀνάθημα. καὶ ἐρευνῶντες πάντα, εὗρον αὐτὸ τοῦ κόλπου τῆ θεᾶ. δήσαντες δὲ τὰς χεῖρας ὀπίσω, ἦγον ὀπίσω. καὶ τὰς μ', εἰς τὸν εἱρκτὸν ἐμβάλλουσι. τὸν δ' θεὸν τὸν ἐπ' ἐμοὶ κομιζόμενον ἁράμενοι, ναῷ ἄλλῳ ἔδωκαν. τὸ δ' χρυσίον, τῇ πολίτιδι θεᾷ πάλιν ἀπέδωκαν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ, τά τε

Nam furiosum me opinati, strictis in me jam multis gladiis, lanceisque & longis baculis, ad me occidendum erant comparati. Ego periculi magnitudine perspecta, intro curro, ubi erant dormituri mei domini: qui hoc viso, fores diligenter extrinsecus claudunt. Postea diluculo, iterum suppositio Deæ dorso, ibam una cum hisce circulatoribus: & ad villam magnam & populosam devenimus, ubi novum prodigium finxerunt, ut Dea non maneret in hominis ædibus: sed habitaret in illius loci Deæ templo, quæ apud ipsos potissimùm coleretur. Illi lubenti animo peregrinam Deam receptant, cumque sua Dea collocant. Verùm nobis pauperum hominum ædes designant: in quibus domini multos dies commorati, in proximam urbem proficisci voluerunt, & repetitam ab indigenis Deam, quæ è delubro allatam mihi imposuerunt, méque abegerunt. Verùm impii illi qui delubrum ingressi erant, donarium nempe phialam auream furati, sub Dea ferebant. Quare cognita pagani nos insequuti sunt. Deinde quum appropinquarunt, desilientes ex equis, ipsos in via retinuerunt, impios, & sacrilegos vocarunt, & surreptum donarium repetiverunt: illudque scrutati omnia, in sinu Deæ invenerunt. Itaque effœminatos istos à tergo ducebant vinctos: quos quidem in carcerem conjiciunt: quamquè gestabam Deam sustulerunt, aliique fano dederunt: aurum autem suæ Deæ reddiderunt. Postera die, & sarcinas, & me vendere decre-

σκεύη, καὶ μὲ πιπράσκουσι δίγωσσον. καὶ ἀπέδοντό μέ ξένῳ ἀνθρώπῳ, τῷ πλησίον κώμης οἰκοῦντι, τέχνην ἔχοντι ἄρτους πέπτειν. ἦγέ με Θρᾳκίων, ἐπυρῶν μεδίμνους δέκα ὠνησάμενον, ἐπιθεὶς μοι τὸ πυρόν, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυνεν οὐδὲν ὀχαλίσας. ὡς δ' ἤκομεν, εἰσάγει με εἰς τὸ μυλῶνα. καὶ ὁρῶ πολὺ πλῆθος ἤνδυ ἀμοδύλων κτηνῶν. καὶ μύλας πολλὰς ἅσας. καὶ πᾶσιν τούτοις ἐφίστην. καὶ πάντα ἐκεῖνα μιγνὰ ἦν ἀλδύρων. καὶ τότε μήν με, οἷα ξένον δῆλον, ἐπὶ φορτίον βαρύτατον ἐρᾶμενον, ἐπ' ὀδὸν ὀχαλίσας ἀφιγμένον, ἀναπαύεσθαι ἤνδυ ἀφῆκεν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ, ὀθόνιν τοῖς ὄμμασιν ἐπιπετάσαντες, ὑποζυγνύουσί με τῇ κάπῃ τὸ μύλης. εἶτα ἠλάωον. ἐγὼ δ' ἠπιστάμην ὅπως χρὴ ἁλεῖν, πολλάκις μαθών. ὑποστρωτὸν μὲν δ' ἀγνοεῖν. ἀλλὰ μάτην ἠλπισα. λαβόντες γὰρ πολλοὶ τὸ ἤνδυ βακτηρίας, ἐπέστησάν μοι. καὶ μὴ ὑποδυκνύσασθαι ὡς οὐκ ὁρῶντα, παίουσιν ἀθρόᾳ τῇ χειρὶ, ὥστέ με ὑπὸ τὸ πληγῆς, ὥσπερ τρόμον ἔχοντα σείεσθαι. καὶ πείρᾳ ἔμαθον, ὡς χρὴ τὸ δῆλον εἶναι τὸ τὸν δίονθ' ποιεῖν, μὴ ἐπερωτᾶν τὸν χαῖρον δεσπότην. λεπτὸς δὴ πάνυ γενόμην, καὶ ἀσθενὴς τὴν σώμαθ', ὥστ' ἐγώ με ὁ δεσπότης πωλῆσαι. καὶ ἀποδίδοταί με ἀνθρώπῳ κηπουρῷ τῶν τέχνων. ἔτ' ὢν δὲ ἐγὼ κῆπον, λαβὼν γεωργεῖν. καὶ τοῦτο εἴχομεν ἔργον. ὁ δεσπότης ἦν ἥδιστον ἐπιθεὶς μοι τὰ λάχανα, ἐκέλευεν εἰς τὸν ἀγορὰν. καὶ παρεδίδοσ τοῖς τοῦτο πιπράσκουσιν, ἦγέ με πάλιν εἰς τὸ κῆπον. εἶτα ἐκεῖνος μὲ ἐσκάπτε, καὶ ἐφύτευε, καὶ τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς ἐπῆγεν. ἐγὼ δ', ἐν τούτῳ εἰρήκειν ἀρχῆς. ὃν δέ μοι δεινῶς ἀλγεινὸς ὁ τότε βίος. ἐπέστη μὲ, ἐπεὶ χειμὼν ἤδη λοῦ-

verunt: & me pistori, peregrino homini, vicinum pagum incolenti vendiderunt. Qui decem frumenti modiis quos emerat, dorso meo impositis, per viam asperam ad suas ædes ducebat: quò quum advenimus, in pistrinum me introducit: ubi magnam conservorum jumentorum copiam cerno, ubi & multæ erant molæ, quæ omnes à jumentis hisce versabantur: quæ omnia farinis erant plena. Tunc quidem me, ut pote novum servum, & qui gravissimum onus tulit, iterque difficile confecit, intus quiescere siverunt. Postridie, oculis linteo velatis, molæ jugo me alligant. Tum incitabant: sed noram quomodo esset molendum, id usu edoctus, me tamen non nosse simulabam: at mea spes fuit inanis. Nam multi ex domesticis, muniti baculis me circunstant, ac de improviso, me nihil tale expectantem tota manu percutiunt: adeò ut plaga compulsus, molam turbinis instar volverem. Ex quo edoctus sum experientia, servum non debere domini manum expectare, ut ea præstet quæ sui sunt officii. Interim macresco, & corpore fio debili, ita ut statuat herus me vendere. Vendidit igitur olitori, qui colendum hortum acceperat: idque negotii habebamus. Itaque dominus olera mihi imponebat, quæ in forum ferebam: & posteaquam ea venditoribus tradidisset, me rursus in hortum ducebat: ubi dum fodiebat, dum plantabat, dum aqua plantas irrigabat, ego interim otiabar: sed admodum molesta erat mihi temporis illius vita: quia jam vigebat hyems, nec

καὶκεῖνος ὑδὲ αὐτὸς τράμμα ἔχει ἀγορᾶσαι, ὐχ ὅπως ἐμοὶ. ἡ ἀνυπόδητος, πηλὸν ὑγρὸν ἐ πάνυ σκληρὸν, καὶ ὀξὺ ἐπάτουν. ἡ φαγεῖν τοῦτο μόνον ἀμφοτέροις ἦν, ῥάδιον πικρὰς, ἐ σκληράς. καί ποτε ἐξιόντων ἡμῶν εἰς τ κῆπον, ὁ τυφλός ἀνὴρ γλυκεῖος, τραλίτης πολὺ ἡμᾶς ἐμεσεμβρίνος. καὶ τὰ μὲ ἄλλα, λαλεῖ ὡς ἡμᾶς τῇ Ἑλλῶν φωνῇ ἡ ῥᾳδίᾳ τ κηπουρὸν ὅπως ἀπάγοι τ ὄνον ἐμοῦ. ὁ ὄ, οὐκ ἔφη τ φωνᾶς ἀνόητος ὤν, ὐδὲν ἀπεκρίνατο. ὁδὲ, ὀργιζόμενος, ὡς ὑστερούμενος, πάνυ τῇ μάστιγι τ κηπουρὸν. καὶκεῖνος συμπλέκεται αὐτῷ. καὶ ὁ τ ποδῶν ὑποτάσας, εἰς τὸν ὀδὸν ἐκτείνει. καὶ κείμενον ὅπως ὕστιν, ἐ χαλεῖ, ἐ ποδὶ, ἡ λίθῳ τῷ ὁ τ ὁδῷ. καὶ ὡς τὰ ἄλλα ἐ ἀντεμέχθη, ἡ ἠπείλει, εἰ ἀναστὰν, ὑποκτενεῖν τῇ μαχαίρᾳ. ὁδὲ, ὥσπερ ὑπ' αὐτῷ ὠνίνη διδαχθεὶς τὸ ἀνυπόδητον, ἀπ' ἄλλου μαχαίρου αὐτῷ, καὶ ῥιπτεῖ πόῤῥω. εἶτε αὖθις ἔπαιε κείμενον, ὁ δὲ. τὸ κρανὸν ὁρῶν ἤδη ἀφόρητον, ψεύδεται, ὡς τεθνηκὼς ὑπὸ τῆς πληγῆς. ὁ ὄ, δίσας ἐπὶ τούτῳ τὸν μὲ, αὐτῷ ὡς εἶχε κείμενον, ὑπολείπει. τὸν ὄ μαχαίρου βαστάσας ἐπ' ἐμοὶ, ἤλαυνεν εἰς τὴν πόλιν. ὡς ὄ ἤλθομεν, τ μὲ κῆπον αὐτῷ, σπουργοῦ τινι ἐπίδοκει γαυρᾳῖν. αὐτὸς ὄ, τ κίνδυνον τ ἐκ τ ὁδῷ δεδιὼς, κρύπτεται ἅμα ἐμοὶ, ὡς τις τ ὑ ἄσῳ σωθῆναι. τῇ δ' ὑστεραίᾳ, δόξαν αὐτοῖς, ὅτε ποιοῦσι. τ μὲ ἐμὸν διαστεῖλαι, κιβωτῷ ἐκρύψαν. ἐμὲ ὄ, ἀραμένοι ἐκ τ ποδῶν, κομίζουσιν ἄνω τῇ κλίμακι, εἰς οἴκημα ὑπερῷον. κἀκεῖ με ἄνω συλλείουσιν. ὁ ὄ τραλίτης, ἐκ τ ὁδῷ τότε μόλις ἐξαναστὰς, ὡς ἔφασαν, κεφαλῆς τῆς πληγῆς, nec ille habebat unde sibi stragulum emeret, tantùm abest ut mihi, atque ego sine calceis lutum humidum, durum, & acutum calcabam. Nihilque habebamus ambo, quod comederemus, nisi amaras, duraſque lactucas. Cùm aliquando in hortum prodiremus, convenit nos vir generosus, militari ſtola amictus: ac primùm Italica lingua compellat, interrogatque quonam me asinum deduceret: ſed is puto voce non intellecta, nihil reſpondit. Ille autem irascens, ac si contemneretur, flagro percutit hortulanum, hortulanus cum eo congreditur, & pedibus ſubter tractis in via proſternit: jacentem impetit manu, pede, & lapide de via capto. Et qui primus aggreſſus erat, ſe tutabatur, & minabatur, ſi exurgeret, ſe illum enſe interfecturum. Ille autem, ut quod erat tutiſſimum, ab eo ipſo edoctus, vagina gladium educit, & procul abjicit, Deinde jacentem iterum cædit. Tandem verò miles malum videns intolerabile, ſe verberibus ſimulat enecatum. Id veritus hortulanus ibi, ut ſe habebat, jacentem relinquit: & impoſito mihi enſe, ad urbem pergit. Quo cùm perveniſſemus, hortum ſuum conſorti cuidam colendum dedit. Ipſe autem viæ periculum veritus, penes aliquem ex familiaribus in urbe mecum deliteſcit. Poſtridie communi conſilio meum dominum in arca occultant: & me, pedes attollendo per gradus in ſummas ædes vectant, ibique me concludunt. Porrò miles cùm vix, ut ajebant, ſurrexiſſet, capite plagis gravato in urbem

ἥκειν εἰς τὴν πόλιν, καὶ τοῖς ἑταίροις τοῖς σὺν αὐτῷ ἐντυχών, λέγει τὴν διάνοιαν τῆς κατασκοπῆς. οἱδὲ, σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μαθόντες ἔνθα ἦμεν κεκρυμμένοι. καὶ δὴ καλέσαντες τὸν τῆς πόλεως ἄρχοντας. οἱδὲ, εἶσω πιὰ τῶν ὑπηρετῶν πέμπουσι. καὶ τὸν ἔνδον ἅπαντας ἐξελθεῖν ἔξω κελεύουσιν. ὡς δ' ἐξῆλθον, ὁ κατάσκοπος ἐδεδειπνοφαίνετο. οἱ μὲν δὴ ἑταῖροι, ἔνδον ἔφασαν εἶναι τὸν κατάσκοπον. καμὲ τὸν ἐκείνου ὄνον. οἱδὲ, οὐδὲν ἄλλο ἐβουλεύσαντο ἢ ὄνον ἔλεγον, ὅτι ἄνθρωπον, ὅτι ὄνον. θορύβου δ' ἐν τῇ στενωπῷ, καὶ πομπῆς βοῆς ἐκ τούτου γεγενημένης, ὁ ἀγάραχθος, ἐγὼ πάντα ἐξεργάζομαι, βουλόμενος μαθεῖν τίνες εἶεν οἱ βοῶντες, ἀφικύπτω ἄνωθεν κάτω ἀπὸ θυρίδος. οἱ δέ με ἰδόντες, ὡς ἑώρων ἀνέκραγον. οἱδὲ, ἐκλώκισαν ψόφον λέγοντες. καὶ οἱ ἄρχοντες εἶναι παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνερευνῶντες, ἀνέῳξαν τὸν ἐμὸν δεσπότην τῇ κιβωτῷ ἐγκείμενον. καὶ λαβόντες, τὸν μὲ, εἰς τὸ δεσμωτήριον πέμπουσι, λόγον τὸν τετολμημένον ἀφίξεσθαι. ἐμὲ δ', κάτω βασταζόμενος, τοῖς ἑταίροις ἐπέδωκεν. πάντες δ' ἄσβεστον ἐγέλων ἐπὶ τῷ μιμήσασθαι ἐκ τοῦ ὑπερῴου, καὶ ἀπόνου τὸν ἑαυτῶ δεσπότην. κἀκτοῦ ἐξ ἐμοῦ ἀπῆλθε καὶ ἐς ἀνθρώπους ὁ λόγος, ἐξ ὅτου ἀνακύψεως. τῇ δ' ὑστεραίᾳ, τί μὲ ἔπαθεν ὁ κατάσκοπος ὁ ἐμὸς δεσπότης, οὐκ οἶδα. ὁ δὲ ἑταῖρος πωλήσειν με ἔγνω. καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσιν ἀττικῶν. ὁ δ' ἀνησάμενος, θεραπαινίδι ὠνὴ ἀνδρὸς σφόδρα πλουσίου, πόλεως τῆς ἐν Μακεδονίᾳ τῆς μεγίστης Θεσσαλονίκης, ὅτου τύχοιμι ἐγὼ τοιούτου. τὰ ὄψα τῇ δεσπότῃ ἐσκεύαζε, καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν συνδοῦλον, ἄρτους πέσσειν, καὶ μελίπηκτα κιρνᾶν ἐπιστάμενον. ὄντες οἱ ἀδελφοὶ, συσκηνοί τε

bem venit: ubi nactus commilitones, iis hortulani injuriam narrat: qui cum ipso congregati, ubi deliteſceremus, comperiunt, & magiſtratus urbis ſecum ducunt. Hi lictorem intro mittunt, omneſque qui intus erant, foras prodire jubent. Cùm prodiiſſent non apparebat hortulanus: ſed illum, méque ipſius aſinum intus eſſe dicebant milites. Illi verò nihil intus relictum eſſe, neque hominem neque aſinum, affirmabant. Hinc orto tumultu, & clamore multo in vico, ego petulans, & omnium curioſus, quinam clamarent diſcendi cupidus, per feneſtram deſpicio. Illi me viſo exclamant: alii in mendacio deprehenduntur. Tum ingreſſi magiſtratus, omnia ſcrutando, dominum meum in arca jacentem inveniunt: quem in carcerem mittunt, redditurum auſorum rationem: me inferius portatum dant militibus. Et in riſum effuſi omnes irridebant me, qui è ſummis ædibus dominum prodidiſſem. Exinde à me primo id verbum in vulgus prodiit, Ex aſino conſpecto. Quid autem hortulano meo domino poſtridie acciderit, neſcio. Me verò vendere decrevit miles, & vendidit quinque & viginti drachmis Atticis. Emptor, ſervus erat viri ditiſſimi, Theſſalonices Macedoniæ civitatis maximæ. Hic artem hanc callebat, domino videlicet epulas parabat: fratrem habebat conſervum, panes coquendi, & liba melle conficiendi peritum. Hi fratres eodem contubernio, eodem-

ἀεὶ ἕτερα ἀλλήλοις, καὶ κατέλυον τὸ παῦλαν. καὶ τὰ σκεύη τῶν πτωχῶν εἶχον ἀναμεμιγμένα. καὶ μοὶ ταῦτα, καίπερ ἴσασιν ἔνδον κατηλυον. καὶ ὅτι μὴ τὸ δεῖπνον ἐδιαστόλλον, πολλὰ λείψανα ἄμφω εἶχον σκόμιζον. ὁ μὲν, κριῶν, καὶ ἰχθύων. ὁ δὲ ἄρτων, καὶ λαχάνων. οἱ δὲ, κρεοκλείσιοντες ἔνδον ἐμὲ μὴ τέτταν, καὶ φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυπάτην ἐφεστήκοντες, ἀπῆσαν, ὥστε ἀπολέσθαι. κἀγὼ τοῖς ὀψοκεμβίοις κεχαιδιδίοις κρεκερ χαίρειν λέγων, ταῖς τέχναις, καὶ τοῖς κέρδεσι τῶν δεσποτῶν ἐδίδουν ἐμαυτόν, καὶ ἀφ' ἡμέρας πάνυ ἐλαμιζόμην ἀνθρωπίνης τροφῆς. οἱ δὲ, ἀναφρίσαντες εἶσαν, τὰ μὲ ὡσπερ ὑδὲν ἠδέως τῶν ὀψοφαγίας τῶν ἐμῆς, ἐκ τῶν πλήθους τῶν ὀψοκεμβίων, καίπερ ἔτι ὀλίγον, καὶ φειδῶ κλέπτοντος τὸ ἄρεστον. ἐπεὶ δὲ πάλιν ἤμελλον αὐτῶν κρέατα ἄνοιεν, τὰς κρεμίστρας τῶν μειλίων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέφερον. καὶ ἐπειδὴ ἤδεσάν ἤδη τὸ ζημίας, παρῆσαν, ἄμφω ὑπόπλοι ὡς ἀλλήλους ἔβλεπον, καὶ κλέπτην ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον, καὶ ἅρπαγα τῶν κρεῶν, καὶ ἀναίσχυντον ἐλεγον. καὶ ἕως ἀκριβεῖς λοιπὸν ἄμφω. καὶ τὰ μερίδων ἀριθμὸς ἐγίνετο. ἐγὼ δὲ τὰ βίον εἶχον τὸ ἡδυπῆ, καὶ τρυφῇ τὸ τὸ σῶμά μου ἐκ τῶν σωτήρος τροφῆς πάλιν καλὸν ἐμαγόνη, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθοῦσα τῇ τριχὶ ἀπεστίλβεν. οἱ δὲ ἡμαιώπλοι, μέγας τέ με, καὶ πίονα ἐρῶντες, καὶ τὰ κερδίδια μὴ διαπαυόμενα, ἀλλὰ τὸ ταῦτα μέτρῳ ὄντα, εἰς ὑποψίαν ἔρχοντες τῶν τολμημάτων τῶν ἐμῶν. καὶ ὡσπερβάλλοντες, ὡς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιόντες, ἔπειθα τὰς θύρας συγκλείσαντες, ὡσπερβαλόντες ἀπῆ ποτὲ τὰ ὄμματα τῶν θύρας, ἐσκοπῶντο τάνδον. κἀγὼ τότε δὲ δόλε μηδὲν εἰδὼς, ἤειον, ὡσπερβῶν. οἱ δὲ, παρῆσαν, ἐγέλων, codemque diversorio semper utebantur: & permixta habebant suarum artium instrumenta. Et postea me quoque collocabant, ubi divertebant: tum à domini cœna multas reliquias ambo importabant: alius carnium, & pilicium: alius panum & placentarum. Atque hi me intus cum his incluso: istaque dulcissima custodia obsesso, lotum iverunt. Ego autem longum vale hordeo dicens, artibus, & lucris dominorum me dedi, diuque humano cibo ventrem refarsi. Cùm rediissent primùm non animadverterunt cibos à me comestos, eo quòd ferculorum erat copia, & meticulosus adhuc parcè prandium furatus eram. Quod cùm ab ipsis minimè perceptum cognovissem, optimas partes, aliaque multa comedebam. Tandem ut damnum cognovêre: ambo se invicem suspicioſè intuebantur, alterque alterum furem, & communium raptorem, atque impudentem appellabat. Accuratiùs deinde servarunt ambo, & portiones numerarunt. Interim ego in voluptate & deliciis vivebam, unde ex consueto cibo factus pinguior, pulchris nitidisque pilis mea cutis refulgebat. Tum illi cùm observarent me factum pinguiorem, nec hordeum insumi, sed eadem mensura esse, in suspicionem rerum à me ausarum veniunt. Itaque simulant se ad balneum ire, clausoque ostio, oculos per rimulas immittentes, observant ea quæ intus fiunt. Ego doli nescius ad prandium proficiscor.

ὁρῶντες ἄρξεσθαι ἅπαντες. εἶτα ὁ τὰς ὀμῳδύλους ἐκφέρων ἐπὶ τὴν ἐμὴν θέαν. καὶ γέλως πολὺς ἦν. ὥστε ἐκ τοῦ δεσπότου αὐτῶν ἤκουσε μέγα γελῶντος, καὶ βοῶντος ἔξωθεν, καὶ ἤρετό τινα ἐφ' ᾧ τοσοῦτον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, καὶ ἐξανίστατο καὶ συμποσίου, καὶ λαβὼν ἔσω, ὁρᾷ με τοὺς ἀγελαίους μεθ' ἑαυτοῦ κατακλίνοντα, καὶ μέγα τὸν γέλωτα ἀναβοήσας, εἰς τρίχα εἶδεν. καίτοι σφόδρα ἠχθόμην ἐπὶ τῷ δεσπότῃ, κλίνης ἅμα, καὶ λίχνου ἑαλωκώς. ὁ δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ γέλωτα. καὶ παρακαθίσας, κελεύει με ἔσω ἄγεσθαι εἰς τὸ ἐκείνου συμπόσιον. ἔπειτα, τραπέζῃ μοι παρατεθείσῃ εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ τὰ ὅσα μὴ θεμιτὸν ἄλλῳ ὄνῳ καταφαγεῖν, κρέα, λοπάδας, ζωμούς, ἰχθῦς. τοῦτο μὲν χάρῳ, ἐλαίῳ καὶ ἁλμυρίσι. τοῦτο δὲ, νάπυϊ ἐπικεχρωσμένους. καίτοι τὸν τύχλωνα ὁρῶν ἤδη ἀπαλόν μοι προσμειδιῶντα, καὶ μαθὼν ὅτι με τοῦτο μόνον τὸ παίγνιον ἀνασώσῃ, καίτοι ἤδη ἐμπλησμένον, ὅμως ἠσθίομεν, τῇ τραπέζῃ παραθεμένους. τὸ δὲ συμπόσιον ἐκλυόμενον τῷ γέλωτι. καί τις εἶπε, ἐκ πίστεως οἶνον δότω ὁ ὄνος, ἣν τις αὐτῷ ἐγκεφαλίσματι ἐπιδῷ. καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευσε. καίτοι τὸ προσεκχεῖν ἔπινον. ὁ δὲ οἶον εἰκὸς, ὁρᾶν με κτῆμα παρέδοξον, τῷ παιδὶ τῷ ἐμὲ κελεύσῃ τῶν διοικητῶν τινι καταβαλεῖν, τῷ ἐμὲ ὠνησαμένῳ, καὶ μᾶλλον τοσοῦτον. ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπαλοδρόμῳ τινὶ τῶν ἑαυτοῦ νεανίσκων, καὶ εἶπε κατηχεῖν, ὅσα πρὸς μέλιστα, ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην. τῷ δέ με ῥᾳδίᾳ ἦν πάντα. ὑπήκουον γὰρ οὐδὲν, εἰς ἅπαντα διδασκόμενον. καὶ πρῶτον μὲν καταπαλίνεσθαί με ἐπὶ κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον ἐπ' ἀγκῶνος ἐποίησεν. εἶτα ἐκ προσπαλαίειν αὐτῷ, καὶ μόλις ἐκ

ciscor. Illi primo ridere incipiunt, conspicati novum asini cibum: deinde conservis ad idem spectaculum vocatis denuo multum rident: ita ut risum ipsorum herus audiret, tumultu foris excitato, & interrogaret quorsum foris adeò riderent. Audita risus causa, surgit à convivio, & introspiciens, videt me apri frustum devorantem, magnoque cum risu exclamans, intrò se corripit. Ego ægerrimè tuli me in furto & gula fuisse deprehensum apud herum: qui multo risu me excipiebat. Atque is primùm jubet me in convivium deduci: deinde mensam mihi apponi cum ferculis adeò multis, ut nullus asinus tot posset comedere, carnes, patinas, jura esculenta, pisces, partim garo & oleo conditos, partim sinapi insperſos. Equidem ego fortunam videns mihi molliter arridentem, & sentiens fore ut hic jocus saluti me redderet: etsi jam essem refertus, nihilominus mensæ accumbens, prandebam: convivium autem risu movebatur. Et dixit aliquis, bibet vinum hic asinus, siquis infusum ipsi præbeat. Tum jussu heri oblatum bibi. Qui, ut verisimile est, me admirabilem videns possessionem, unum ex ministris jubet ut duplum mei pretium emptori numeret. Quo facto tradidit me cuidam adolescenti, suo liberto, à quo discerem quæcunque ipsum delectare possent. Cui facile fuit me docere, cùm ipsi statim parerem in omnibus. Primùm in cubitum reclinari supra lectum tanquam hominem docuit, deinde secum colluctari, & in duos pedes erectum sal-

ἀεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ κατέλυον οὐ παῦτα, καὶ τὰ σοβοῦντα τῶν πτωχῶν εἶχον ἀναμεμιγμένα. καὶ μὴν παῦτα, καμοὶ ἵστασαν ἔνδον κατάλυον. καὶ ὅτι μὴ τὸ δεῖπνον ἦν διαστότε, πολλὰ λείψανα ἄμφω εἶσω ἐκόμιζον. ὁ μὲν, κρεῶν, καὶ ἰχθύων. ὁ δὲ ἄρτων, καὶ πλακούντων. οἱ δὲ, κρεβκλείσαντες ἔνδον ἐμὲ μὴ τούτων, καὶ φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυπάτην θεσπίσαντες, ἀπῆσαν, ὥστε ἀπολύεσθαι. κἀγὼ τοῖς ὠδηκεμένοις κερδαλέοις μακρὰ χαίρειν λέγων, ταῖς τέχναις, καὶ τοῖς κέρδεσι τῶν διαστοτῶν ἐδέδεν ἐμαυτόν. καὶ δὴ μακρὰ πάνυ ἐκαμιζόμην ἀνθρωπίνῃ τροφῆς. οἱ δὲ, ἀναρίψαντες εἴσω, τὰ μὲν πρῶτα οὐδὲν ἠδέσθησάν τὸ ὀψοφαγίας τὸ ἐμῆς, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν ὠδηκεμένων, καμοῦ ὑπὸ τὸ φόβου, καὶ φειδοῦ κλέπτοντος τὸ ἄρεσον. ἐπεὶ δὲ τέλεον ἤμελλον αὐτῶν κρεαγορίας ἄνοιαν, τὰς κραδίας τῶν μερίδων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέπτυσαν. καὶ ἐπειδὴ ἡδονῆς ἤδη τὸ ζημίας, παμπρῶτα, ἄμφω ὑποπτον πρὸς ἀλλήλους ἔβλεπον, καὶ κλέπτων ὁ ἕτερος τὸ ἑτέρου, καὶ ἁρπαγὰ τῶν κοινῶν, καὶ ἀναίσχυντον ἔλεγον. καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν ἄμφω. καὶ τῶν μερίδων ἀριθμὸς ἐγίνετο. ἐγὼ δὲ τὸ βίον εἶχον εὐ ἡδονῇ, καὶ τρυφῇ τὸ τοῦ σώματος μου ἐκ τῶν σιωπῆς τροφῆς παλιν καλὸν ἐμαυτόν, καὶ τὸ δέρμα ἐπαιθρύπτη τῇ τέχνῃ ἀπεστίλβετο. οἱ δὲ γλυκασόπαροι, μέγαν τέ με, καὶ πίονα ὁρῶντες, καὶ τὰ κερδίδια μὴ δυνατὰ ὄμματα, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ μέτρου ὄντα, εἰς ὑπόνοιαν ἤρχοντο τῶν τολμημάτων τῶν ἐμῶν. καὶ προσελθόντες, ὡς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιόντες, ἔπειτα τὰς θύρας συγκλείσαντες, προσβαλόντες ὀπῇ τινι τὰ ὄμματα τῶν θύρας, ἐσκοποῦντο τάνδον. κἀγὼ τότε μὲν δὴ λὰξ μηδὲν εἰδώς, ἤσθιον, προσελθών. οἱ δὲ, παμπρῶτα ἐμίλων, codemque diversorio semper utebantur: & permixta habebant suarum artium instrumenta. Et postea me quoque collocabant, ubi divertebant: tum à domini cœna multas reliquias ambo importabant: alius carnium, & pilicium: alius panum & placentarum. Atque hi me intus cum his incluso: istaque dulcissima custodia obsesso, lotum iverunt. Ego autem longum vale hordeo dicens, artibus, & lucris dominorum me dedi, diuque humano cibo ventrem refarsi. Cùm rediissent primùm non animadverterunt cibos à me comestos, eo quòd ferculorum erat copia, & meticulosus adhuc parcè prandium furatus eram. Quòd cùm ab ipsis minimè perceptum cognovissem, optimas partes, aliaque multa comedebam. Tandem ut damnum cognovêre: ambo se invicem fuspicioſè intuebantur, alterque alterum furem, & communium raptorem, atque impudentem appellabat. Accuratiùs deinde servarunt ambo, & portiones numerarunt. Interim ego in voluptate & deliciis vivebam, unde ex consueto cibo factus pinguior, pulchris nitidisque pilis mea cutis refulgebat. Tum illi cùm observarent me factum pinguiorem, nec hordeum insumi, sed eadem mensura esse, in suspicionem rerum à me ausarum veniunt. Itaque simulant se ad balneum ire, clausoque ostio, oculos per rimulas immittentes, observant ea quæ intus fiunt. Ego doli nescius ad prandium proficiscor.

ὁρῶντες ἄρξαντο ἅπαντες. εἶτα ὁ τὰς ὀμφάλους ἐκφύλλων ἐπὶ τῷ ἐμῷ δείπνῳ. καὶ γάλως πολὺς ἦν. ὥστε ἐκ τοῦ διαπότου αὐτῶν ἤκουσε δεῦρο γέλωτος, θορύβου ὄντος ἔξωθεν, καὶ ἤρετό τινα ἐφ' ᾧ τοσοῦτον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, καὶ ἐξανίστατο δεῦρο συμποσίου, καὶ ἀφικνεῖται εὐθύς, ὁρᾷ με συὸς ἀγρίου μεγάλου κρεμάμενον, καὶ μέγα τὸ γέλωτα ἀναβοήσας, εἰς τρίχα εἶδεν. κἀγὼ σφόδρα ἠχθόμην ἐπὶ δεῦρο διαπότῃ, κλίνης ἅμα, καὶ λίχνῳ ἰκτινικῷ. ὀδὶς πολὺν εἶχον ἐπ' ἐμοὶ γέλωτα καὶ παμφαγότατα, κελεύει με εἶναι ἄγεσθαι εἰς τὸ ἐκείνου συμπόσιον. ἔπειτα, τρέπεζαι μοι ἐξεδεδειγμέναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ τὰ ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλῳ ὄνῳ καταφαγεῖν, κρέα, λοπάδας, ζωμούς, ἰχθῦς. τὰ μὲν χαρῶν, τὰ δὲ ἐλαίῳ κεκαυσμένους. τὰ δὲ γάπυϊ ἐπικεχυμένους. κἀγὼ τὸν τύχλον ὁρῶν ἤδη ἀπαλὸν μοι ᾠσθησόμενον, καὶ μηδὲν ὅπως μὴ τὸ μόνον τὸ παίγνιον ἀναπαύσῃ, κατέτι ἤδη ἐμπλησμονῇ, ὅμως ἠρέσθην, τὴν τρυφὴν τρέπεσθαι τοῦ γέλωτος. τὸ δὲ συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλωτι. καί τις εἶπε, τὸ πίνειν οἶνον οὗτος ὁ ὄνος, ἢν τις αὐτῷ ἐγκερασάμενος ἐπιδῷ. καὶ ὁ διαπότης ἐκέλευε. κἀγὼ τὸ ᾠσθὲν χθὲς ἔπινον. ὁ δὲ οἷον εἰκὸς, ὁρῶν με κτῆμα παρεμβεβλημένον, τῷ τιμᾶν τῷ ἐμὲ κελεύσῃ τῶν διοικητῶν τινι καταβαλεῖν, τῷ ἐμὲ ὠνησαμένῳ, καὶ ἄλλο τοσοῦτον. ἐμὲ δὲ παρεδώκειν ἀπελθόντα τινὶ τῶν ἑαυτοῦ νεανίσκων, καὶ εἶπε κατὰ χεῖρ', ὅσα ποιῶν μάλιστα, ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυνάμενον. τῷ δέ με ῥᾴδιον ἦν πάντα. ὑπήκουον γὰρ δύπτης, εἰς ἅπαντα διδασκόμενον. καὶ ᾠσθέντα μὲν καταλινεσθαί με ἐπὶ κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον ἐπ' ἀγκῶνα ἐποίησεν. εἶτα καὶ ᾠσπαλαίειν αὐτῷ, καὶ μιλὼν καὶ ciscor. Illi primo ridere incipiunt, conſpicati novum aſini cibum: deinde conſervis ad idem ſpectaculum vocatis denuo multum rident: ita ut riſum ipſorum herus audiret, tumultu foris excitato, & interrogaret quorſum foris adeò riderent. Audita riſus cauſa, ſurgit à convivio, & introſpiciens, videt me apri fruſtum devorantem, magnoque cum riſu exclamans, intrò ſe corripit. Ego ægerrimè tuli me in furto & gula fuiſſe deprehenſum apud herum: qui multo riſu me excipiebat. Atque is primùm jubet me in convivium deduci: deinde menſam mihi apponi cum ferculis adeò multis, ut nullus aſinus tot poſſet comedere, carnes, patinas, jura eſculenta, piſces, partim garo & oleo conditos, partim ſinapi inſperſos. Equidem ego fortunam videns mihi molliter arridentem, & ſentiens fore ut hic jocus ſaluti me redderet: etſi jam eſſem refertus, nihilominus menſæ accumbens, prandebam: convivium autem riſu movebatur. Et dixit aliquis, bibet vinum hic aſinus, ſiquis infuſum ipſi præbeat. Tum juſſu heri oblatum bibi. Qui, ut veriſimile eſt, me admirabilem videns poſſeſſionem, unum ex miniſtris jubet ut duplum mei pretium emptori numeret. Quo facto tradidit me cuidam adoleſcenti, ſuo liberto, à quo diſcerem quæcunque ipſum delectare poſſent. Cui facile fuit me docere, cùm ipſi ſtatim parerem in omnibus. Primùm in cubitum reclinari ſupra lectum tanquam hominem docuit, deinde ſecum colluctari, & in duos pedes erectum

ἐρχῆσθαι, ἐπὶ τὰς δύο ἐπινεύμενον ἀρθῶν, καὶ κοντανδίειν, καὶ ἀνανδύειν πρὸς τὰς φωνὰς, καὶ πάνθ' ὅσα ἐδιωκάμην μὲ, καὶ δίχα ἔ μαινόμενον ποιεῖν. καὶ τὸ σκάμμα ἐσέβοῦν ἐμὲ, ὄνον ὁ ἔ δεσπότης, οἰνοπότης, παλαίων, ὀρχούμενον. τὸ δ μίσγιστον, ὅτι πρὸς τὰς φωνὰς ἀνένδυον τὸ κεφάλ, καὶ κατένδυον. καὶ πιεῖν δ ὁπότε ἠθέλησα μι ἤτουν, τοῖς ὀφθαλμοῖς τ οἰνοχόον κινήσας. καὶ εἰ μὲ, ἐδυσώπουν τὸ σκάμμα, ὡς παροιδόξον, ἀγνοοῦντες ἄνθρωπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον. ἐγὼ δ, τρυφὴν ἐποιούμην τῶν ἐμαυτοῦ ἀγνοιῶν. καὶ μὴν ἐ βαδίζειν ἐμάνθανον, καὶ κομίζειν τ δεσπότην ἐπὶ ἔ νότου, καὶ τρέχειν δρόμον ἀλυπότατον, καὶ τῷ ἀσφαλεστάτῳ ἀναβαθῆναι. καὶ ὑπνοῦντί μοι ἐν πολυτελεῖ. καὶ τράπεζα παρῆν ἐπικάθαρμον. καὶ χαλινὸς ἐστὶ δεχόμενος, ἀργυρᾶ, καὶ χρυσῷ πεποικιλμένος. καὶ κώδωνες ἐξῆρτηντό μοι, μίλτῳ μεσοκάπτῳ ἐνηνθισμένοι. ὁ δ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὥσπερ ἔφην, ἐκ τ Θεσσαλονίκης δῆθεν ἐλαύνει ἐπ' αὐτῷ τοιαύτῃ. ὑπεσχέτο τῇ πατρίδι θέαν παρέξειν ἀνδρῶν, ἀθλίους πρὸς ἀθλίους μονομαχήσειν εἰδότων. καὶ οἱ μὲ ἄνδρες, τ μάχης ἤδη ἦσαν ἐν Θεσσαλονίκῃ. καὶ ἀφίκτο ἡ πορεία. ἐξελαύνομεν δὴ ἐῶντες. κἀγὼ τ δεσπότην ἔφερον, εἴ ποτε χωλαίνοι τ ὁδὸν τραχεῖαν, ἢ τροχοῖς ὀχήμασιν ἐπιβαίνειν χαλεπόν. ὡς δ κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην, εὖρε τὸ ὄνος ἐπὶ θέαν ὅπερ ἐπεποίητο, καὶ τὸν ἄγων τὸν ἐμόν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα, προεληλύθει ἐν μακρῷ, καὶ τὸ πολυπρόσωπον, καὶ τὸ ἀνθρώπινον τῶν ἐμῶν ἐρχημάτων, καὶ πολυσχημάτων. ἀλλ' ὁ μὲ δεσπότης, τοῖς σοβαρωτάτοις τῶν αὐτῆ πολιτῶν, ἐδόκ τ πότον ἑδείπνου με, καὶ τὰ παροίδοξα ἐμοῦ ἐν ἐμοὶ παίγνια ἐν τῷ δείπνῳ παρεπίθη. ὁ δ ἐμὸς ἐπιστάτης, πρόσθεν σύριγξ ἐξέμε πολλαῖς ἀλτῆναι: & ad voces annuere, & abnuere, & quæcunque citra institutionem facere poteram. Atque per urbem vulgatum hoc erat meo domino esse asinum, qui vinum biberet, luctaretur, & saltaret: quodque maximum erat: qui ad voces annueret, & abnueret. Ego autem cùm vellem bibere, oculorum motu à pincerna petebam. Hoc ut insolitum mirabantur, ignorantes hominem in asino esse: illorum autem ignorationem in deliciis habebam. Tum etiam ambulare discebam, & dorso herum vectare, cursumque nullatenus molestum sessori currere. Erat mihi sumptuosus ornatus, purpurea stragula ferebam, frænos argento, & auro variegatos in os recipiebam: pendebant insuper tintinabula suavissimum sonum præbentia. Menecles autem herus noster, ut dicebam, Thessalonica huc venerat hac de causa. Promiserat patriæ se præbiturum spectaculum virorum qui armis inter se singulari certamine pugnare scirent. Iamque erant parati gladiatores: veneratque abeundi tempus. Mane igitur proficiscimur: & herum siquando aspera via occurrebat, & vehiculis difficilis, vectabam. Vbi Thessalonicam pervenimus, nemo erat qui non ad spectaculum, & ad me videndum properaret. Iam enim fama longiùs diffusa vulgaverat me in modum hominis multas personas agentis, saltare, & luctari. Herus clarissimis civibus in compotatione me ostendebat, illósque meos admirabiles jocos in cœna apponebat. Libertus mihi præfectus, plurimarum drachmarum

αὐτὸν ἐπ' ἔρως ἤδη, ἔνθα σκηνοθύδδμμ. καὶ ἅμα πινὸς ὀπῆς τ' θύρας δείκνυσί με, ἔνδον τὴν μείρακι συνδυναζόμμον. ὁδὶ, ἠξίωσεν τῇ ἥρᾳ, κ' δημοσίᾳ με δεῖξαι ταῦτα ποιοῦντα ἐπιθύμησεν. καὶ κελεύει τοὺς μηδένα ἐᾷν τοῦτο εἰπεῖν, ἵνα ἔφη σὺν τῇ ἡμέρᾳ τ' ἥρως ἀναγάγωμμι τοῦτον εἰς τὸ θέατρον σὺν τισὶ τ' κεκριδδιμμένων γυναικῶν, καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς ἐπὶ τὴν γυναῖκα ἀναβήσεται. καί τινα τῶν γυναικῶν, ἥτις κατεκεκρίθη θηρίοις δοθηναῖν, ἄγουσιν ἤδιν παρ' ἐμέ. κ' παρσπένομαι τε συνέλθειν, κ' ψαύειν ἐμοῦ. εἶτα τὸ πλούσιον τ' ἡμέρας ἐκείνης σύστασις, ὡς ἡ πᾶς φιλοκμίας ἤγαγε ὁ ἐμὸς δεσπότης, εἰσάγειν ἐγνωσάν με εἰς τὸ θέατρον. καὶ εἰσῆλθον ὅπου. κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης ἰνδικῆς πεποιημμένη, χρυσῷ ἐσφλωμμένη. ἐπὶ ταύτης με ἀνακλίνουσι. καπεῖ μοι τὴν γυναῖκα παρακατέκλιναν. εἶτα ὅπως ἡμᾶς ἐπήνεγκεν ἐπὶ πινὸς μηχανήματος. καὶ εἴσω εἰς τὸ θέατρον παρεισέκυκλεν, κατέθηκεν σὺν τῇ μέσῳ. καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν. καὶ κρότος πᾶσις χειρὸς ἐξήλαθ' ἐπ' ἐμοί. κ' τράπεζα ἡμῖν παρέκειτο. καὶ πολλὰ ἐσκευάσμμενα σὺν αὐτῇ ἔκειθ', ὅσα τρυφῶντες ἄνθρωποι σὺν δείπνῳ ἔχουσι. κ' παῖδες ἡμῖν παρειστήκεισαν οἰνοχόοι καλοί, τ' οἶνον ἡμῖν χρυσίῳ ἀφυσσόμμοι. ὁ μὲν ἐπισκοπῶν ἴσως ὀπίσθεν, σκέλλοί με ἴσχειν. ἐγὼ δ', ἅμα μὲν ἡδόμμην σὺν τῷ θεάτρῳ καθεκείμμην, ἅμα δ' ἐδεδίειν μή τις ἀρχὴς, ἢ λέων ἀναπηδήσεται. σὺν τούτῳ δὲ πινὸς ἄνθη φέροντος, παρῳδοῦντος, σὺν τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν, ὁρῶ ῥόδων χλωρῶν φύλλα. καὶ μηδὲν ἔτι ὀκνῶν, ἀναπηδήσας δ' λέχους, σκίπτομαι. καὶ οἱ μὲν, ὡσοῦν με ἀνίσταμμαι ὀρχησόμμον. ἐγὼ δ', σὺν ἐξέστης ἐπιτρέχων, κ' ἅπαν διξόμμον ἀπ' αὐτῶν δ' ἀνθέων τὰ ῥόδα,

ducit ad cubiculum, & per ostii foramen, me cum puella concumbentem ostendit. Spectaculo delectatus herus, optavit me in publicum producere, & hæc facientem ostendere, rémque non efferri jubet, ut ludorum, inquit, tempore, hunc cum aliqua damnatarum mulierum in theatrum adducamus, inque omnium conspectu mulierem inscendat. Tum aliquam ex iis quæ ad bestias erant damnatæ ad me introducunt: & accedere méque demulcere jubent. Tandem cùm ille dies instaret, quo suas res dominus ostentabat, decreverunt me in theatrum deducere. In quod ita sum ingressus. Lectus erat magnus ex Indica factus testudine, auróque infertus, in quo me reclinant, mihique mulierem admovent. Deinde lectum machinæ impositum ferunt, in theatrum medium, magna cum acclamatione, plausuque populi. Et apposita nobis erat mensa multis cum ferculis quæ homines deliciis in cibo indulgentes habent. Adstabant nobis formosi pueri pincernæ, vinum nobis in auro ministrantes. Custos meus à tergo stans jubet me prandere. At me pudebat in theatro jacere, simulque metuebam ne ursus, leo-ve aliquis in me prosiliret. Interea nescio quem qui flores ferebat, transeuntem animadverto, inter quos rosas recentes observo: nec mora, à lecto prosilio. Arbitrabantur illi me ad saltandum surrexisse. Sed ego sigillatim omnes percurrens, decerptas ab ipsis rosas devoro.

Tum

κρατήσειεν. τῶν δ', ἔτι θαυμαζόντων ἐπ' ἐμοὶ, ἀπεπήδησέ μου ἐκείνη ἡ τοῦ κτήνους ὄψις, καὶ ἀπώλυτος. καὶ ἀφανὴς ὁ ὄνος ἦν. ὁ δὲ Λούκιος αὐτὸς, ἔνδυτος γυμνὸς εἰστήκει. τῇ δὲ παραδόξῳ τούτῃ, καὶ μηδὲ ποτὲ ἐλπισθείσῃ θέᾳ, πάντες ἐκπεπλαγμένοι, δεινὸν ἐπεθορύβησαν. καὶ τὸ θέατρον εἰς δύο γνώμας ἐσχίζετο. οἱ μὲν, ὡς ἄρτιον φάρμακον δεινὰ ἐπισειόμενον, καὶ κακὸν τὰ πολύμορφον, ἠξίουν δίκην ἔνδον πυρὶ με καταφλέγειν. οἱ δὲ, ἐπιμείναι καὶ τοὺς ἀπ' ἐμοῦ λόγους ἔλεγον δεῖν, καὶ ὥσπερ ἀμφῳδίαν, εἰδ' ὅπως δικάσει τοῦτον. κἀγὼ φαμὴν ὡς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπαοιδῆς, ἔτυχε δὴ τῇ θεᾷ τοιαύτη παρὼν, ἔλεγεν κρατοῦσα ὅτι γυνή με θετταλὴ, γυναικὸς θετταλῆς δούλη, χρίσμασί με μεμαγμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ἐποίησε. καὶ ἐκέλευον αὐτὸν λαβόντα ἔχειν με ἐν φυλακῇ, ἕως ἂν αὐτὸν πείσω με, ὡς ἐκ παλαιοῦ δόμου ὄντα μάγου. καὶ ὁ ἄρχων, λέγε φησὶν ἡμῖν ὄνομα τὸ σὸν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἰ πάνυ φῂς ἔχειν τὴν γῆν ταύτην πατρίδα, καὶ πόλιν. κἀγὼ, πατέρ μὲ ἔφην ἔστι μοι Λούκιος. τὸν δὲ ἀδελφὸν τὸν ἐμὸν, Γάϊος. ἀμφω δὲ, τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν. κἀγὼ μὲν, ἱστοριῶν, καὶ ἄλλων εἰμὶ συγγραφεύς. ὁ δὲ, ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ μάλιστα ἀκμάζει. πατρὶς δὲ ἡμῖν, Πάτραι τῆς Ἀχαΐας. οὐδὲ δίκαιος, ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσε, φιλόξενον ἐμοὶ ἔφη λίαν ἀνδρῶν ὑμᾶς εἰ καὶ ξένων. οἰκίᾳ τε μὲ ὑποδεξαμένων, καὶ δώροις τιμησάντων. καὶ ἐπίστωμαι ὅτι καὶ ἐδέησε ψεύδη, παῖς ὑμετέρων ὤν. καὶ δὴ δύρας ἀναπηδήσας, περιέβαλέ τε, καὶ πολλὰ ἐφίλησε. καί με εἰς οἰκίαν ἦγε ὡς ἑαυτόν. ἐν τούτῳ δὲ εἰς ὁ

Tum singulis rem admirantibus, excidit mihi jumenti illa facies: qua sublata non amplius appareret vetus ille asinus: sed Lucius ipse stat nudus. Quo insperato spectaculo, atque inopinato, stupefacti omnes tumultum concitarunt: duaque in sententias scissum est theatrum. Etenim alii me veluti veneficiorum peritissimum, malúmque quoddam multiforme, æquum censebant, ut igni perirem protinus: alii dicebant expectandum dum loquerer, priusque causam cognoscendam, deinde ferendam de his sententiam. Tum ego ad provinciæ præfectum curro, intererat autem huic spectaculo, & dixi me à Thessala Thessalæ matronæ ancilla, ab inferiori parte magico unguento peruncta, factum fuisse asinum: suppléxque rogavi ut me in custodia detineret, donec certiorem ipsum facerem, me vera loqui. Dic, inquit, Præses, tuum, tuorum parentum, & cognatorum, si quos habes, & civitatis nomen. Patrem esse mihi Lucium respondi, fratrem, Caium: ambo autem alia duo nomina habemus communia: me historiarum aliarumque rerum scriptorem, illum poëtam elegiacum, & vatem bonum: patriam nostram, Patras Achaiæ urbem. His auditis Iudex, Dilectissimorum mihi, inquit, & hospitum virorum es filius, qui domo me exceperunt, & donis prosequuti sunt: scio te talibus parentibus natum nihil mentiri. Tum de sella desiliens me complexus multum osculatur, propriamque domum deducit. Interim advenit meus frater pecunias

ἀδελφὸς ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, ἡρώτων, καὶ ἄλλα μοι πολλὰ κρμίζων. καὶ τέτε με ὁ ἄρχων δημοσίᾳ πάντων ἀκεόντων, ἁπλῶς καὶ ἑλκόντες ἐπὶ θάλατταν, ναυσὶ ἐσκευάσμεθα, καὶ τὰ ἀποσκεύια ἐνεθέμεθα. ἐγὼ δ', κρέπτον εἶναι ἔγνων ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν γυναῖκα τὴν ἐρασθεῖσάν μου ὄνε, καλλίων αὐτὴ φανεῖσα λίχνε, καὶ ὡς ἀνθρώπῳ ὤν. ἡ δέ μ' ἀσμένη πεισθεῖσα τῷ παραδόξῳ οἴκοι ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐμοῖς ἐπιτρέπει. καὶ δειπνεῖν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἐκέτευε. κἀγὼ ἐπειθόμην νεμέσιον ἄξιον εἶναι νομίζων τὸν ὄνον ἀγαπηθέντα, καὶ γηρύσαντα ἄνθρωπον, διατρυφᾶν, καὶ τῶν ἐρασθεισῶν διαπορᾶν. καὶ δειπνῶ σὺν αὐτῇ, ὡς οὐ μύρα ἀλείφομαι, ὡς στεφανοῦμαι τοῖς ἀνθεσι, ὡς ἐς ἀνθρώπους με ἀναπεσοῦσαν ῥόδα. ἐπεὶ δὲ ὦ νὺξ βαθεῖα, ἤδη καθεύδειν ἔδει. κἀγὼ δὲ ἐπανίστημι, καὶ ὥσπερ εἰ μέγα τι ποιῶν ἀγαθὸν, ἀναδύομαι, καὶ ἱστημι γυμνὸς ὡς δῆθεν ἐπὶ μᾶλλον ἀρέσων, οὐ τὸ πρῶτος τὸ ὄνον συγκρίσεως. ἡ δ', ἐπειδὴ καλόν με πάντα ἀνθρώπινα ἔχοντα, ἐφοπλίσασά μοι, ἀ φλέβη ὑπ' ἐμοῦ ἴφη, καὶ τὰ ἐμῆς οἰκίας, καὶ μακρὰν ποι ἀπελθών, κοιμήσῃ; ἐμοὶ δὲ ἐρωμένῳ, τί γὰρ οὐ καὶ τοιοῦτον. ἐγὼ δ' ἔφη μὰ Δία ἐμὲ σὲ, ἀλλὰ δι' ὄνε σὲ ἐρᾶσα τότε, οὐκέτι, καὶ ἐμὲ σοὶ συνεκάθευδον. καὶ ὤμοσε σε οὐ νῦν κἀν ἐκεῖνό γε μόνον τὸ μέγα δι' ὄνε σύμβολον ἀσφαλίζειν, καὶ σύρειν. σὺ δέ μοι ἐλήλυθας ἐξ ἐκείνε δι' ἐμὲ χρηστὰ ζώσε ἐς πίθηκον μεταμορφωθείς. καὶ καλεῖ ἤδη δούλους τὸς οἰκέτας, καὶ κελεύει με τῶν νάπων μετάφρεν κομιδῇ ἔξω τῆς οἰκίας. καὶ ἐξαγθεὶς ἔξω δι' ὁμαλίκε ἔξω γυμνὸς, καλὸς, ἐστεφανωμένος, domo mandat. Ejectus ante domum nudus, pulcher, coronatus, afferens, aliàque multa, quum publicè omnibus audientibus solvit me Præses. Tum ad mare progressi, navim animadvertimus, cui sarcinas imposuimus. Ego autem optimum factu duxi, si mulierem illam convenirem quæ me amavit, cùm essem asinus, dicens me ipsi nunc humana forma redintegrata visum iri pulchriorem. Illa, opinor, rei novitate delectata me lubenter excepit, supplexque rogavit ut secum cœnarem & dormirem. Cui equidem morem gessi: reprehensione dignum ratus, si qui sub asini forma fueram amatus, nunc humanæ speciei redditus, efferrem me, & eam quæ me amarat, contemnerem. Cùm ipsa cœnatus, unguento ungor, & rosa mihi dilectissima, quæque me inter homines denuo retulisset, coronor. Cùm jam alta nox esset & concubia, exurgo, utque boni quippiam facturus, vestes exuo, & sto nudus, ut qui magis essem placiturus, quàm illa cum asino commixtione. At illa ut me aspexit omnibus humanis partibus instructum, me conspuens, Non à me, inquit, malam in rem facesses, & procul à meis ædibus digressus cubabis? Cùm interrogarem, quidnam hujusmodi peccassem. Ego, inquit, per Iovem non te, sed asinum amavi, quocum non tecum concubui. Equidem putabam te etiam nunc solum illud asini insigne magnum servasse. Verùm tu ad me venisti ex pulchro illo, utilique animanti in simiam transformatus. Tum protinus famulos vocat, & me dorso sublatum efferri

& un-

καὶ μεμυελασμένῳ τῷ γλῶ γυμνῷ σφελαβῶν, ταύτησωεκόθουν. ἅμα δ' τῇ ὄρθρῳ γυμνὸς ὢν, ἔπλεον ἐπὶ ναυῶ, καὶ λέγω αὐτῷ τ ἀδελφὸν, τῷ ἐμαυτῷ ὁ γλῶ συμφορᾶν. ἔπειζα ἐκ τ πόλεως διξιῷ πνεύσαντος ἀνέμου, πλέομεν ἔνδην. κ ὀλίγαις ἡμέραις ἔρχομαι εἰς τῷ ἐμῷ πατρίδα. εὐτυχῶν, θεοῖς σωτῆρσιν ἔχων, κ ἀναθήματα ἔθηκα. μὰ Δί' οὐκ ἐκ κυνὸς ὠρυτῷ, τοῦτο δὴ τὸ τῦ λόγυ, ἀλλ' ἐξ ὄνυ ὠρειρίας λίθ μακρᾶ πάνυ, καὶ ὕπω δ μόλις, οἰκαδὲ ἀνασωθείς.

& unctus in nudo ſolo cubui. Diluculo nudus ad navim curro, meúmque infortunium non ſine riſu fratri narro. Poſtea ſecundo vento ſpirante, ab urbe diſcedimus, pauciſque diebus in patriam venio, ubi Diis ſoſpitalibus ſacra feci, & donaria ſuſpendi: per Iovem, non ex canis podice (ut ajunt) ſed ex aſini anxietate, ſerò, ac vix tandem in patriam incolumis reverſus.

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ.

IVPITER CONFVTATVS.

ARGVMENTVM.

Summa Dialogi hujus eſt. Quando fato ac neceſſitate quadam omnia in hoc mundo geruntur, eique etiam Dii obnoxii ſunt, ſupervacaneam eſſe omnem religionem, ac cultum divinum. Ideoque neque Diis ſacrificandum eſſe, nequeab illis quicquam ſperandum. Immò ipſos illos non meliores, aut etiam feliciores hominibus eſſe, ſed ſolum fati, ac neceſſitudinis iſtius ſempiternæ miniſtros, qui per ſe neque prodeſſe nobis, neque nocere poſſint. Nam ſi ulla illorum providentia, aut rerum humanarum adminiſtratio foret, neque malos ac ſceleratos inultos manere, & pios bonoſque beneficiis ac munere illorum provehi debere. Nam quæ de ſuppliciis inferorum ac pœnis nocentum feruntur, ea, ſi quæ ſint, ejuſmodi certò eſſe, ut immerito & injuſtè illis eveniant, qui ea patiuntur, cùm nemo ſua voluntate, ſed ex prædeſtinato, fatoque impellente peccet.

ΚΥΝΙΣΚΟΣ.

CYNISCVS.

Γὰ δ' ὦ Ζεῦ, τὶ μὴ τοιοῦτε, σὲ ὀνοχλήσω σε, πλοῦτον, ἢ χρυσὸν, ἢ βασιλείαν αὐτῶν, ἅπερ ἀνθρώποις τοῖς πολλοῖς.

Quidem ego Iupiter, tibi non ero moleſtus, in rebus hujuſmodi petendis, divitiis, auro, regno-ve, quæ vulgo ſunt in votis,

σοὶ δ' ὦ πάνυ ῥᾴδια δοκεῖν. ὁρῶ γάρ σε τὰ πολλὰ δοκοῦντα, οὐχ εἰναι αὐτῶν. ἐν ᾧ δὲ τοῦτο ῥᾷστον ἐθελόμην δοκεῖ σοὶ μοι γνώσεσθαι. Z. τί τοῦτό ἐστιν ὦ Κυνίσκε. ὑ γὰρ ἀτυχήσεις, ἢν μάλιστα μετρίαν ὡς ἔφης δύμῃ. Κυ. δύσκολον δὴ μοι δοκεῖς τινα ὑ χαλεπὴν ἐρώτησιν. Z. μικρόν γε ὡς ἀληθῶς ἡ αἴτησις, καὶ σοὶ χαίρων. ὥστε ἐρώτα ὁπόσα ἂν ἐθέλῃς. Κυ. ἰδοὺ ταῦτα ὦ Ζεῦ. ἀνέγνως γὰρ δηλονότι ἐν σὺ τὰ Ὁμήρου, καὶ Ἡσιόδου ποιήματα. εἰπὲ οὖν μοι εἰ ἀληθῆ ἐστιν ἃ περὶ τῆς εἱμαρμένης καὶ τῶν μοιρῶν εἰκότως ἐῤῥαψῳδήκασιν, ἀφύκτους εἶναι, ὁπόσα ἂν αὐτοῖς ἐπιπήσωσι γενομένῳ ἑκάστῳ. Z. καὶ πάνυ ἀληθῆ ταῦτα. οὐδὲν γάρ ἐστιν ὅ, τι μὴ αἱ μοῖραι ἀφιστᾶσιν. ἀλλὰ πάντα ὁπόσα γίγνεται ὑπὸ τῶν τοιούτων ἀτρέκτῳ φορμῷ, οὕτως ἐξ ἀρχῆς ἕκαστον ἐπικεκλωσμένου ἐχρὴ τὸν λόγον, καὶ οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι. Κυ. σκόπει ὁπόταν ὁ αὐτὸς Ὅμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως λέγῃ, μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δύμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι, καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ φήσομεν τότε αὐτόν; Z. καὶ μάλα. οὐδὲν γὰρ ἄτοπα γένοιτ' ἄν, ἔξω δὲ νόμου τῶν μοιρῶν, οὐδὲ ὑπὲρ τὸ λῖνον. οἱ ποιηταὶ δὲ, ὁπόσα μὲν ἂν ἐκ τῶν μουσῶν κατεχόμενοι ᾄδωσιν, ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. ὁπόταν δ' ἀφῶσιν αὐτοὺς αἱ θεαὶ, καὶ καθ' αὑτοὺς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλονται, καὶ ὑπεναντία τοῖς πρόσθεν διεξέρχονται. καὶ συγγνώμη, εἰ ἄνθρωποι ὄντες, ἀγνοοῦσι τἀληθές, ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τέως παρῆν, ἐῤῥαψῳδεῖ δὲ αὐτῶν. Κυ. ἀλλὰ τοῦτο μὲ ὅτι φήσομεν. ἔπ' ᾧ καὶ κεῖνο μοι δόκει εἶναι. ὑ τρεῖς αἱ μοῖραί εἰσι, κλωθὼ, λάχεσις οἴμοι, καὶ

nec tu facilè præbere potes, unde video te ipsorum precibus aurem non præbere. Atqui ego vellem hoc unum à te facillimum impetrare. *Iup.* Quid hoc est Cynisce? non enim nihil impetrabis, præsertim cùm modica petas. *Cyn.* At responde mihi ad quæstionem non difficilem. *Iup.* Exigua revera, facilisque precatio. Quare quicquid voles interroga. *Cyn.* En ista Iupiter. Legisti enim aliquando Homeri, & Hesiodi poëmata. Dic ergo mihi num vera sint ea quæ illi de fato & Parcis cecinerunt: Inevitabilia nimirum esse quæcunque cuique nascenti neverint. *Iup.* Et sanè vera hæc sunt: nihil enim est quod Parcæ non ordinent: sed quæcunque ab illarum fuso versantur, statim ab initio singula destinatum habent eventum, neque aliter fieri fas est. *Cyn.* Nunquid quum ipse Homerus in altera parte poëseos dicit, *Inferne Parcis invitis regna subintret*, & id genus alia, ipsum videlicet tum nugari dicemus? *Iup.* Maximè. Nihil enim extra Parcarum legem, nihil præter linum fieri queat. Cæterùm poëtæ quæcunque Musarum afflatu cecinerint, vera sunt: sed quum ab hisce Deabus deseruntur, ac per se carmina componunt, tunc utique errant, & cum prioribus pugnantia differunt. Idque venia dignum, si homines cùm sint, Veritatem ignorant, quando numen illud abiit, quod quum præsens erat, per ipsos carmina componebat. *Cyn.* At hoc quidem ita se habere dicemus. Illud præterea mihi responde. Nonne tres sunt Parcæ? nempe Clotho, Lachesis, & Atro-

ἄτροπος; Ζ. πάνυ μὲν οὖν. Κυ. ἡ εἱμαρμένη τίνων, καὶ ἡ τύχη πολυθρύλλητοι γὰ καὶ αὗται, τίνες εἰσὶν, ἢ τί δύνανται αὐτῶν ἑκάτερα; πότερον, τὰ ἴσα ταῖς μοίραις, ἢ τι ὑπὲρ ἐκείνας; ἀκούω γὰρ ἁπάντων λεγόντων μηδὲν εἶναι τύχης, καὶ εἱμαρμένης δυνατώτερον. Ζ. ὁ Ἑρμῆς ἄπαντα σε εἰδέναι ὦ Κυνίσκε. τίνος δ' ἂν ἕνεκα ἠρώτησάς ποτε ταῦτα τὰς μοίρας; Κυ. ὦ ταπεινὲ μοι Ζεῦ, καὶ τοῦτο εἶπας, εἰ ἐκ ὑμῶν αὗται ἄρχουσι, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν ἠρτῆσθαι ἅπαν ὥσπερ λίνῳ αὐτῶν. Ζ. ἀνάγκη ὦ Κυνίσκε. τί δ' ἂν ἐμεδίασας; Κυ. ἀνεμνήσθην τοῦ Ὁμήρου εἰπόντος, ὡς οἷς ποτε ποιήσαι αὐτὸς ἐν τῇ συγκλήτῳ τῶν θεῶν δημηγορῶν, ὁπότε ἠπείλεις αὐτοῖς ὡς ἀπὸ σειρᾶς τινος χρυσῆς ἀναρτήσας μέσος τὰ πάντα. ἔφης γὰρ αὐτοὺς, τὸν μὲν σειρᾶν, καθήσειν ἐξ οὐρανοῦ. τὰς δὲς ὑ ἅπαντας, εἰ βούλοιτο, συγκρεμασυμβίους, καθαπάξ βιάζεσθαι, ἃ μὲν καθαπάσειν γᾶν ὑ ὁπόταν ἐθελήσῃς, ῥᾳδίως ἅπαντας αὐτῇ κεν χαίη ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσσῃ. τότε μὲν οὖν θαυμάσιος ἐδόκεις μοι τὸν βίαν, καὶ ὑπερέφερον μεθ' ἑαυτοῦ ἀκούων τῶν ἐπῶν. νυνὶ ὑ, αὐτὸν σε ἤδη ὁρῶ μὴ σειρᾶς, καὶ τὴν ἅπιλον, ἀπὸ λεπτοῦ νήματος ὡς φῂς κρεμάμενον. δοκεῖ δ' ἂν μοι δικαιότερον ἀνηκλῶν μεγαλαυχήσασθαι, ὡς ἐ αὐτόν σε ἀνάσασθαι θεμένους ὑμᾶς ἐ ἀτρόκτῳ, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ὑκ ἐ καλάμῳ τὰ ἰχθύδια. Ζ. οὐκ οἶσθ' ὅ, τι σοι ταῦτα βούλεται τὰ ἐρωτήματα. Κυ. ἐκεῖνο ὦ Ζεῦ, καὶ τοῦς τὴν μοιρᾶν, καὶ τὸ εἱμαρμένην, μὴ τραχὺς, μηδὲ τοῦς ὀργὴν ἀκούσῃς μου, παρρησίας μὴ παρήσιας λέγοντος. εἰ γὰρ ὄντως ἔχει ταῦτα, ἐ πάντα αἱ μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδὲν ἂν ὑπ' οὐδενὸς

Atropos. *Iup.* Maximè. *Cyn.* Fatum ergo & Fortuna, nam & hæc celebria ſunt Numina, quænam ſunt, aut quid ipſorum utrumque poteſt? Vtrum paria ſunt Parcis, an ſuperiora? Omnes enim affirmantes audio, Fortuna & Fato nihil eſſe potentius. *Iup.* Haud fas eſt omnia te ſcire Cyniſce. Quorſum igitur hæc de Parcis interrogaſti? *Cyn.* Si priùs mihi Iupiter & illud expoſueris, num & in vos illæ imperium obtinent, & neceſſum ſit vos ex illarum lino pendere. *Iup.* Neceſſum omnino Cyniſce. Quid ergo riſiſti? *Cyn.* Memini illorum Homeri carminum, quibus te in Deorum cœtu concionantem introducit, quum minaberis te catena quadam aurea ſurſum omnia ſubducturum. Etenim dicebas te catenam cœlitus demiſſurum, quam ſi detrahere conarentur Dii omnes ex illa pendentes, detrahere non poſſent: tu verò quum velles, facilè omnes cum ipſa terra, & mari trahere poſſes. Quare tunc pollere mihi videbaris admirando robore, & audiendo carmina perhorreſcebam. Nunc autem te video cum catena, miniſque à tenui, ut ais, filo pendentem. Videtur itaque mihi multo juſtiùs Clotho gloriari poſſe, ut quæ te ipſum ex fuſo videat pendulum, quemadmodum piſcatores vident pendentes à calamo piſciculos. *Iup.* Neſcio quid tibi velis hiſce quæſtionibus. *Cyn.* Illud nimirum Iupiter, & per Parcas, & per fatum te obſecro ne aſperè, ne acerbè audias me veritatem liberè proferentem. Nam ſi hæc ita ſe habent, & Parcæ rerum omnium potiuntur, nihilque à quoquam

ἢ ἀλλαγείη τὰ ἅπαξ δεδόχθαι ταῦτα, πίνδ. ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἑκατόμβας ἀποσφάζομεν, εὐχόμενοι ἀγαθὰ ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ ἀμείνω; ἐγὼ γὰρ οὐκ ὀρῶ, τι ἂν ἀπολαύσαιμεν τῆς ἐπιμελείας ταύτης, εἰ μήτε τῶν φαύλων ἀποτροπὰς εὐρέσθαι δυνατὸν ἡμῖν ἐκ τῶν εὐχῶν, μήτε ἀγαθῶν τινῶν ἐποδόσεις ἐπιτυχεῖν. Ζ. οἶδα ὅτι σοι τὰ νομιζόμενα ταῦτα ἐρωτήματα ἐστι, σοφῶν τινων σοφιστῶν. οἱ μὴ γὰρ οἴονται ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων φασὶν. ἐκεῖνοι γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπὲρ ἀσεβείας, ἀποτρέποντες δὲ τοὺς ἄλλους θύειν, καὶ εὐχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὂν. ἡμᾶς γὰρ, ὅτι ἐπιμελεῖσθαι τῶν πραττομένων παρ' ὑμῖν, οὐθ' ὅλως τι δύνασθαι ποιεῖν τὰ ἐν τῇ γῇ πραττόμενα. πολλὰ δ' χαιρήσουσί με, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες. Κν. ἀλλὰ τί τὸ κλαυθμῶδες ἀπεφθέγξω ὦ Ζεῦ οὐκ ἐπ' ἐκείνων ἀναπιεθείς, τοῦτό σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως εἰπεῖν ποιεῖν ἡμῖν, εἰς τοῦτο ἀπίδη. ἀφελίμους εἶναι τὰς θυσίας φησίν. ἀλλὰ εἰ δοκεῖ, ἀφ' ἑστίας ἐρήσομαί σε. σὺ δὲ, μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνῃ. Ζ. ἐρώτα, εἴ σοι χαλεπὸν τοιαῦτα ληρεῖν. Κν. πάντα φῄς ἐκ τῶν μοιρῶν γίγνεσθαι. Ζ. φημὶ γάρ. Κν. ὑμῖν δὲ δύναιτ' ἂν μεταθεῖναι ταῦτα, καὶ ἀνακλώθειν; Ζ. οὐδαμῶς. Κν. βούλῃ γὰρ ἐπιχαίρω σοι τὸ μὴ τοῦτο, ἢ ἕτερον, κἂν μὴ εἴπω αὐτό; Ζ. ἕτερον μέ. οἱ δέ γε θύοντες, ἃ τῆς χρείας ἕνεκα θύουσιν, ἀντιδιδόσιν δέ πως ποιούμενοι, καὶ ὥσπερ ὠνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸ βέλτιον. Κν. ἐκεῖνον δὲ τοῦτο, εἰ δὲ σὺ φῄς ἐπὶ μηδὲν ἀλλαγείη τὰ ἅπαξ δεδόχθαι ταῦτα, πίνδ. ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἑκατόμβας ἀποσφάζομεν, εὐχόμενοι ἀγαθὰ ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ ἀμείνω; ἐγὼ γὰρ οὐκ ὀρῶ, τι ἂν ἀπολαύσαιμεν τῆς ἐπιμελείας ταύτης, εἰ μήτε τῶν φαύλων ἀποτροπὰς εὐρέσθαι δυνατὸν ἡμῖν ἐκ τῶν εὐχῶν, μήτε ἀγαθῶν τινῶν ἐποδόσεις ἐπιτυχεῖν. Ζ. οἶδα ὅτι σοι τὰ νομιζόμενα ταῦτα ἐρωτήματα ἐστι, σοφῶν τινων σοφιστῶν. οἱ μὴ γὰρ οἴονται ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων φασὶν. ἐκεῖνοι γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπὲρ ἀσεβείας, ἀποτρέποντες δὲ τοὺς ἄλλους θύειν, καὶ εὐχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὂν. ἡμᾶς γὰρ, ὅτι ἐπιμελεῖσθαι τῶν πραττομένων παρ' ὑμῖν, οὐθ' ὅλως τι δύνασθαι ποιεῖν τὰ ἐν τῇ γῇ πραττόμενα. πολλὰ δ' χαιρήσουσί με, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες. Κν. ἀλλὰ τί τὸ κλαυθμῶδες ἀπεφθέγξω ὦ Ζεῦ οὐκ ἐπ' ἐκείνων ἀναπιεθείς, τοῦτό σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως εἰπεῖν ποιεῖν ἡμῖν, εἰς τοῦτο ἀπίδη. ἀφελίμους εἶναι τὰς θυσίας φησίν. ἀλλὰ εἰ δοκεῖ, ἀφ' ἑστίας ἐρήσομαί σε. σὺ δὲ, μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνῃ. Ζ. ἐρώτα, εἴ σοι χαλεπὸν τοιαῦτα ληρεῖν. Κν. πάντα φῄς ἐκ τῶν μοιρῶν γίγνεσθαι. Ζ. φημὶ γάρ. Κν. ὑμῖν δὲ δύναιτ' ἂν μεταθεῖναι ταῦτα, καὶ ἀνακλώθειν; Ζ. οὐδαμῶς. Κν. βούλῃ γὰρ ἐπιχαίρω σοι τὸ μὴ τοῦτο, ἢ ἕτερον, κἂν μὴ εἴπω αὐτό; Ζ. ἕτερον μέ. οἱ δέ γε θύοντες, ἃ τῆς χρείας ἕνεκα θύουσιν, ἀντιδιδόσιν δέ πως ποιούμενοι, καὶ ὥσπερ ὠνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸ βέλτιον. Κν. ἐκεῖνον δὲ τοῦτο, εἰ δὲ σὺ φῄς ἐπὶ μη-

immutari poteſt, eorum quæ ſemel decreverunt, quorſum vobis nos homines ſacrificamus, & hecatombas offerimus, à vobis bonorum largitionem precantes? Non enim video, quem ex hac cura fructum percipiamus, ſi neque malorum averſiones precibus obtinere poſſumus, neque divinitus boni quicquam conſequi. *Iup.* Novi unde tibi ſuppetant argutæ iſtæ interrogationes, nempe ab execrandis illis ſophiſtis, qui nos rebus humanis providere negant. Itaque illi quæſtiones hujuſmodi, præ impietate proponunt: alios homines à ſacrificando, & votis nuncupandis avertentes, quaſi inane ſit illud: quandoquidem neque curamus ea quæ facitis, neque in his quicquam poſſumus quæ in terra geruntur. Verumtamen hæc dixiſſe dolebunt. *Cyn.* Non per colum Parcarum, Iupiter, ab illis perſtuaſus, hæc te interrogavi. Diſputatio verò noſtra, neſcio quomodo eò progreſſa in hoc ipſum incidit, ac ſupervacanea hominum ſacrificia eſſe confirmat. Rurſus verò, ſi videtur, pauciſte interrogabo: tu verò ne graveris reſpondere, ac vide ut quàm cautiſſimè reſpondeas. *Iup.* Interroga, ſi tibi vacat talia nugari. *Cyn.* Ais-ne omnia fieri nutu Parcarum? *Iup.* Aio. *Cyn.* Vos verò poſſe hæc mutare, & revolvere? *Iup.* Nequaquam. *Cyn.* Vis ergo, ut quod ſequitur, inducam? ſive planum, ſive ſecus illud dixero. *Iup.* Planum utique eſt. Nam qui Diis ſacra faciunt, neceſſitatis cauſa non faciunt, ſed beneficium compenſant, & veluti bona mercantur à nobis, aut alioqui, quod eſt præſtantius, honore proſequuntur. *Cyn.* Hoc ſatis eſt, ſi etiam dicis nullius utilitatis

δὴ χρησίμων γίγνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστὸν δέ τινι, τὸ ἀνθρώπων πρωτεῦον τὸ βέλτιον. καίτοι εἴ τις τῶν σοφιστῶν ἐκείνων παρῆν, ἤρετο ἂν σε εὐθὺς ὅτι βελτίους φῂς τοὺς θεούς, καὶ τοῦτο, ὁ μοιρίδιος τῶν ἀνθρώπων ὄντως, καὶ τοῖς αὐτοῖς διακοίνεις πᾶσι μοίραις πεπομένους. ἢ γὰρ ἀπαρκήσει αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ὡς δὲ αὐτὸ ἀμείνους δοκεῖν. ἐπὶ τοῦτό γε μακρὰ χαίρων ἦσθ, εἶπε τὺς μὲ, εἰ μηδὲν ἄλλο, θνητοῖς γε εἰς ἐλευθερίαν ὠφέλιμε. ὑμῶν γ, εἰς ἄπειρον ἐκπέπτωκε τὸ πρᾶγμα, καὶ αἰδιόν ἢ δουλεία γίγνεται, τοῦ μακρᾶς τῆς λίνου τρεφομένης. Ζ. ἀλλ' ὦ Κυνίσκε, τὸ αἰδιον τοῦτο, καὶ ἄπειρον, εὐδαίμον ἡμῖν ἐστι, καὶ σὺ ἅπασιν ἀγαθοῖς ἡμεῖς βιώμεν. Κυ. ὐχ ἅπαντες ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διάφοροι ἐν παρ' ὑμῖν τὸ περῆκον, καὶ πολὺ παρακεχὴ ἔνεστι. σὺ μὲ γὰρ εὐδαίμων, βασιλεὺς γὰρ, καὶ δυνάστης ἁπάντων τῶν γῆν, καὶ τῶν θαλάττων, ὥσπερ ἡμονιὰν κρατεῖς. ὁ δ' Ἥφαιστος, χωλός ἐστι, βάναυσός τις ἐν πυρίτης τῶν τέχνην. ὁ Προμηθεὺς δ', καὶ ἀνισκολοπίσθη ποτέ. τὸ γὰρ πατέρα σε τί ἂν λέγοιμι πεδήτων ἔτι τὸ σὸν τῷ παραφέρουσα; καὶ ἐρᾶν δὲ φασιν ὑμᾶς, ἐν πτερώσεσθαι, καὶ δουλεύειν σποτε τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ ἀμίλλῃ ἐν τὸν ἀδελφὸν παρὰ τῷ Λαομέδοντι, καὶ παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ τὸ Ἀπόλλω. ταῦτα δέ μοι οὐ πάνυ εὐδαίμονα εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' ἐοίκασιν ὑμῶν οἱ μὴ πτες, εὐτυχεῖς τε, καὶ εὐμοιροι εἶναι. οἶδε, εἰ πάλιν. ἐὰν γὰρ λέγειν ὅτι ἐν λησόμεθα,

litatis gratia sacra fieri: verùm bonitate quadam hominum quod præstantius est, colentium. At si quis ex Sophistis illis adesset, ex te quæreret quo nomine Deos præstantiores esse dicas, cum sint hominum conservi, earundemque dominarum, Parcarum scilicet imperio obnoxii. Non enim sufficiet ipsis ut sint immortales, quò videantur meliores. Siquidem hoc multo est deterius: quoniam hos quidem, si nihil aliud, mors saltem in libertatem asserit. At res vobis in immensum exit, æternaque est vestra servitus, dum longo filo volvitur. *Iup.* At ô Cynisce, hæc temporis perpetuitas, & immensitas, fœliciter nobis cedit, ac vitam bonis omnibus affluentem agimus. *Cyn.* Non omnes, Iupiter. Nam discrimen inter vos extat, multaque inest perturbatio. Nam tu beatus es: regnas enim, & terram ac mare potes tanquam demisso fune attolere. Vulcanus autem, est claudus, mechanicus, & ignipotens. Olim verò cruci affixus est Prometheus. Quid patrem tuum commemorem, quem adhuc in tartaro vinctum esse constat. Quinetiam vos amare, vulnerari, interdum apud homines servire dicunt, quemadmodum fratrem tuum apud Laomedontem, & apud [1] Admetum, Apollinem. Hæc quidem non plena mihi videtur fœlicitas: sed vestrûm alii videntur fortunati & fœlices, alii contrà. Omit-

1 *Admetum*] Apollo inter pastorum numina numeratur, nam & ipse greges Admeti Thessali regis pavisse dicitur. Virg.

& te memorande canemus
Pastor ab Amphryso. Cogn.

ὥσπερ ἡμεῖς, καὶ σὲ συλᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ σὺ πλησιάζοντον, πτίσεσθαι σὺ ἀκριβῶς χρόνῳ γενέσθαι. πολλοὶ γὰρ καὶ πλουτήσαντες ἤδη, χρυσοῦν, ἢ ἀργυροῦν ὄντες. οἷς τοῦτο ἐμοιρῶ δηλαδή. Z. ὁρᾷς; τοῦτ' ἤδη ὑβριστικὸν ὦ Κυνίσκε φῆς. καί σοι πάλαι μεταμελήσῃ ποτὲ αὐτῶν. Κυ. φείδου ὦ Ζεῦ τῶν ἀπιλῶν, εἰδὼς ἐδὲν με πεισόμενον, ὃ, τι μὴ ἐν τῇ μοίρᾳ τοῦ σοῦ ἐδέξεν. ἐπεὶ δοκεῖ αὐτοὺς ἐκείνους ὁρᾶν τοὺς ἱεροσύλους κολαζομένους. ἀλλ' οἶμαι πολλοὺς, διαφεύγουσιν ὑμᾶς. ὃ γὰρ ἐμοιρῶ οἶμαι ἀλῶναι αὐτούς. Z. οὐκ ἔλεγον ὡς ἄρ' ἐκείνων τις εἶ, τῶν ἀναιρήντων τὴν προνοιαν τοῦ λόγου; Κυ. πάνυ ὦ Ζεῦ, δηλονότι αὐτὸς οὐκ οἶσθ' ὅτι ἕνεκα. πάντα γὰρ ὁπόσα ἂν εἴπω, οἷς ἐκείνων παιδεύματα εἶναι. ἐγὼ γὰρ, ὅθεν πόθεν ἂν ἄλλοθεν πάλησθε, ἢ ὅθεν σὺ μάθοιμι; ἡδέως σοῦ ἂν ἐγὼ τοῦτο ἐροίμην σε, τίς ἡ πρόνοια ὑμῶν αὕτη ἐστὶ, μοῖρα τις, ἢ ὥσπερ τοῦτον θεὸς, ὥσπερ ἄρχουσα ἐν αὐτοῖς ἐκείνη; Z. ἤδη σοι ἐν πρόπαροι ἔφλω ὑ θεμιτὸν εἶναι πάντα σε εἰδέναι. σὺ δ' ἵν τι σὺ δοκῇ ἐρωτήσειν φήσας, ὑ παύῃ πρός με τοιαῦτα λεπτολογούμενος. καὶ ὁρᾶ ὅτι σοι τὸ κεφάλαιόν ἐστ ἓν λόγῳ, ἐπιδεῖξαι ἐδένος ἡμᾶς προνοοῦντας τῶν ἀνθρωπίνων. Κυ. οὐκ ἐμοὶ τοῦτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν ἔφησθα τὰς μοίρας εἶναι τὰς πάντα ἐπιτελούσας, εἰ μὴ μεταμελήσοι σοι ἐκείνων, καὶ μεταθήσοιμι αὐτὰς τὰ εἱρημένα. καὶ ἀμφισβητεῖτε τὴν ἐπιμελείας, παρωσάμενοι τὴν εἱμαρμένην. Z. ἐδαμῶς. ἀλλ' ἡ μοῖρα δι' ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ. Κυ. μανθάνω, ὑπηρέτας, καὶ ἀφήνοι τινες τῶν μοιρῶν εἶναι φατε. τοῦτο ἀλλὰ ἐ ὅτως ἐκείνας ἂν εἶεν αἱ ποσαὶ quaquam: sed Parca per nos facit singula. *Cyn.* Intelligo. Ergo Parcarum famulos & ministros vos esse perhibetis.

Omitto vos perinde atque nos latrociniis & sacrilegiis compilari à sacrilegis, & ex ditissimis pauperrimos momento temporis evadere. Multi etiam vestrum ex auro argento-ve conflati sunt: quibus erat hoc à fato præstitutum. *Iup.* Vides ut contumeliis nos petis Cynisce, forsan olim tibi pœnitendis. *Cyn.* Parce minis Iupiter, cum scias me nihil passurum quin id ante te mihi fuerit à Parca destinatum: quoniam neque illos ipsos sacrilegos puniri video: sed plurimi manus vestras effugiunt, cùm in fatis non esset ut caperentur. *Iup.* Nonne dicebam te ex eorum esse numero qui verbo providentiam tollunt? *Cyn.* Omnino Iupiter, metuis ipsos nescio quorsum: proinde quæcunque dixero, illorum doctrinam esse arbitraris. Verum ego unde veritatem, nisi ex te didicero? Cæterùm lubenter ex te quærerem, quænam vobis sit hæc Providentia, Num Parca aliqua, an verò superior his quæpiam Dea, tanquam illarum domina. *Iup.* Iam ante dixi tibi, fas non esse ut omnia scias. At tu cùm initio dixisses te unum quid interrogaturum, non desinis hujusmodi nugas mihi proponere. Et jam quò tuæ disputationis tendat summa, perspicio, ut nimirum ostendas in rebus humanis nihil fieri nostra providentia. *Cyn.* Hoc meum non est: sed tu paulò antè dixisti Parcas esse quæ omnia faciunt: nisi illorum te pœnitet, tuaque dicta revocas, expulsoque fato de suscipienda cura deliberatis. *Iup.* Ne-

Sic

νοῆσαι. ὑμεῖς δ', ἅπερ σκάφη τέκτονι, καὶ ἐργαλεῖα ἐστὶ αὐτῶν. Ζ. πῶς λέγεις; Κυ. ἅπερ οἶμαι ἡ τὸ σκέπαρνον τῷ τέκτονι, καὶ τὸ τρύπανον, σωτηρίαι μέν τι πρὸς τὴν τέχνην, ἀδύνατος δ' ἂν εἴποι ὡς τεκτών, τεχνίτης ἐστὶν, ἀλλ' ἡ ναῦς ἔργον ἐστὶ σκεπάρνου, ἢ δὲ τρυπάνου, ἀλλὰ δὲ ναυπηγοῦ. ὅπως ἀναλογήσῃ μὲν ναυπηγηθεὶς ἕκαστα, καὶ εἰμαρμένη ἐστὶν. ὑμεῖς δ', ἅτε τρύπανα, καὶ σκέπαρνα ἐστὲ τῶν μοιρῶν. καὶ ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι δίκαιοι τῇ εἱμαρμένῃ θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αὐτῶν τάττεσθαι. οἱ δ', ἐφ' ὑμᾶς ἴασι, σπονδαῖς, καὶ πομπαῖς χαριζόμενοι. οἱ δ' οὐδὲ τὴν εἱμαρμένην μεθιέντες ἂν, εἰς δίκην αὐτὸ ἥκαστον. ἐγὼ γὰρ οἶμαι δύνασθαι ἔν γε ταῖς μοίραις ἀμεῖψαι, καὶ μεταστρέψαι τι τῶν ἐξ ἀρχῆς δεδογμένων ὧδε ἐκείσε. ἡ γοῦν ἄτροπος, οὐκ ἀνάσχοιτο ἂν, εἴ τις εἰς τὸναντίον τρέψειε τὸ ἄτρακτον ἀναλύων τὸ κλωθὸς τὸ ἔργον. Ζ. σὺ ἤδη ὦ Κυνίσκε, καὶ τὰς μοίρας μεμάθηκας πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' ἔοικας ἅπαντα συγχεῖν ὡσαύτως. ἡμεῖς δ', εἰ μὲν μηδὲν ἄλλο ἕνεκα, δι' ἃ μαντεύεσθαι, καὶ θεμιλυόειν ἕκαστα τῶν ὑπὸ τὰς μοίρας κεκυρωμένων, δικαίως τιμώμεθα ἄν. Κυ. τὸ μὲν ὅλον, ἄχρηστον ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ μέλλοντα, οἷς γε τὸ φυλάξασθαι αὐτὰ, παντελῶς ἀδύνατον, [1] εἰ μὴ δοκεῖ τοῦτο φῄς, ὡς προμαθὼν, ὡς ὑπ' αἰχμῆς σθένους πεσὼν ἥξεται, δύναιτ' ἂν ἐκφυγεῖν τὸ πεπρωμένον, καθείρξας ἑαυτὸν. ἀλλ' ἀδύνατον. ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ μοῖρα κυνηγετήσουσα, καὶ δορατίσει τῇ αἰχμῇ. καὶ ὁ Ἄδραστος, ἐπὶ τὸ σῶν ἀφεὶς τὸν λόγχιμον, ἐκείνῳ μὲν ἁμαρτήσεται,

Sic illæ ſunt quæ provident, vos veluti illorum fabrilia inſtrumenta eſtis. *Iup.* Quid dicis? *Cyn.* Nempe ceu aſcia fabro lignario, & terebrum ad perficiendam artem eſt adminiculo, nemo dixerit hæc eſſe artificem: neque navim eſſe aſciæ, aut terebri, ſed naupagi opus. Pari ratione Fatum eſt quod omnia facit: vos terebra, & aſciæ Parcarum eſtis. Atque ut par eſt, homines qui ſacra facere Fato, ab eoque bona petere deberent, vos ſupplicationibus, & honoribus venerantur. Ac neque ſi Fatum ſacrificiis & votis colerent, id rectè facerent. Non enim puto Parcas ampliùs mutare & vertere poſſe quicquam eorum quæ de quovis ab initio decreta ſunt. Proinde quo animo non tulerit Atropos, ſiquis Clothûs laborem diſſolvens, fuſum torqueat in contrarium. *Iup.* Tu jam Cyniſce, neque Parcas ab hominibus colendas eſſe cenſes, ſed videris malle omnia confundere. Nos verò, etſi nullam aliam ob cauſam, ſaltem quia divinamus, & quæcunque à fato ſancita ſunt, præmonemus, merito colamur. *Cyn.* Omnino inutile eſt, Iupiter, futura præſcire, iis qui neutiquam ea devitare poſſunt, niſi contrà dicas, eum qui præſciverit ſe ferrea cuſpide interemptum iri, mortem ſe includendo vitare poſſe. At fieri non poteſt, nam ad venationem educit illum Parca, & haſtæ objiciet. Ac [2] Adraſtus emiſſa in ſuem cuſpide, ab eo quidem aberrabit,

1 Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φῄς] εἰ μὴ ἔφης τ. φ. *Marcil.*

2 *Adraſtus*] Arginorum rex, unus ex ſeptem ducibus qui profecti ſunt Thebas, ut reſtituerent in regnum Polynicem. *Cogn.*

τυ, φοβούσῃ ἢ τ Κροίσου παῖδα, ὡς ἂν λάβῃ ἰχυρᾶ συσταλέντος τῶν μοιρῶν φερομένῃ ἐπὶ τ νεανίσκον. το μ γὰ Λαΐῳ ἐ μελοῖον, τ', Μὴ σπέρε τέκνοις ἄλοκα, δαιμόνων βίᾳ. εἰ γὰ τεκνώσεις φησὶ παῖδα, λάπτοντέ σε ὁ φύς. σὺ δὲ τ γὰ οἰομ ἡ ὑπόληψις ὡς τὰ πάντως ὕστις γνησόμενος. τοιγάρτοι μ τ χρησμὸν, κὴ ἔσπειρε, κὴ ὁ φὺς, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὥστε ἔχ ὁρᾶ ἀπ' ὅτου ἀπαιτεῖτε τ μισθὸν ἐπὶ τῇ μαντικῇ. ἐᾶ γὰ λέγειν ὡς λοξὰ, κὴ ἑπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθατε, ἵ παύσασθε, εἰ ὁ τ Ἄλυος ἁλὼς, τὴν αὐτὴ δρχὴν καλούσῃ, ἢ τὴν Κύρου. ἄμφω γὰ δυνατὴ ὁ χρησμός. Ζ. ἐῶ γε ὦ Κυνίσκε, τῷ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰτίαν εἶ Κροίσου, διότι ἐπιεζε τὸ σεῖον αὐτὸ ἄρνεια κρέα, κὴ χελώνης ἐς τὸ αὐτὸ ἕψων. Κυ. ἐχρῆν μ μὲ ὀργίζεσθαι, ἡνίκα ὄντα. πλὴν ἀλλὰ τὸ ἐξαπατηθῆναι τῷ λυδῷ τὸν Δ χρησμὸν, ἐπιτρεπτόν οἰομι. κὴ ἄλλως, τὸ μὴ σαφῶς ἀκοῦσαι τὰ μέλλοντα, ἡ εἰμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥστε ἐ ἡ μαντικὴ ὑμῶν, σκεύης μέρος ἐστίν. Ζ. ἡμῖν γ, ὑδὲν ἀπολείπεις, ἀλλὰ μόνον ἡσὶ ἐσμὲν, ὅτε σοφόν τινα εἰσφερόμενοι εἰς τὰ πράγματα, ὅτε τ θυσιῶν ἄξιοι, κὴ πάντως πρόπαντα ὡς ἀληθῶς, ἢ σκέπαρνα; καί μοι δοκεῖς εἰκότως μὲ κατιφρονεῖν, ὅτι κεφαλὴν ὡς ὁρᾷς διεσκυλημένον, ἀνέχομαί σε τοσοῦτα κατ' ἡμῶν διεξιόντα. Κυ. βάλοι ὦ Ζεῦ, εἴ μοι κεφαλῇ τὴν γῆν ἀγω-

rabit, Crœsi verò filium necabit; quasi violento quodam Parcarum decreto feratur in juvenem. Quinetiam ridiculum est istud quod Laio dixerunt, Cave diis nolentibus prolem seras. Nam sobole susceptâ occidet te filius. Etenim supervacaneam esse puto earum rerum admonitionem, quæ non possunt non fieri. Atqui accepto responso & prolem susceptâ, & à filio interemptus est. Quare non video quam ob rem & mercedem exigatis propter vaticinium. Vt interim silentio præteream, quòd obliqua, quæque in utramque partem referri possunt, vulgo respondere soletis, non admodum clarè explicantes, num ille trajecto [1] Hale suum ipsius imperium eversurus esset, an Cyri, utrumque enim potest oraculum. *Iup.* Erat ô Cynisce, quædam Apollini in Crœsum iræ causa: quia illum tentaverat, carnes ovillas ac testitudinem unà elixando. *Cyn.* Atqui Deo conveniebat non irasci. Attamen ut puto, in fatis erat ut Lydus ille ab oracul deciperetur. Atque alias, ne futura perspicuè audiret, fatum præstituerat. Itaque & vestra divinatio, pars est illius. *Iup.* At nobis nihil relinquis: verùm frustra Dii sumus, qui neque providentiam in res humanas inferimus, neque sacrificiis digni sumus, haud aliter revera quàm terebra, aut asciæ. Ac sanè videris meritò me contemnere, quòd cùm fulmine armatus sim, sustineo te talia in nos differentem. *Cyn.* Feri ô Iupiter, si mihi fatale est fulmine feriri. Ne-

1 *Hale*] Halys Paphlagoniæ fluvius maximus, ex Tauri montis radicibus profluens per Cappadociam, & à Meridie Syros & Paphlagonas interfluens. Luc. lib. 3. Ovid. 4. de Pont. Cogn.

1 Δγω

εἴμαρται. καί σε οὐδὲν αἰτιάσομαι ἢ πληγῆς, ἀλλὰ τῷ κλωθοῦ, τῷ Δὶ σὺ πεφύσησαι. οὐδὲ γὰρ τὸ κεφαλαῖον αὐτὸν φαίλιν ἂν αὐτόν μοι φαίνεσθαι ἢ πεφυκέναι. πολλοῦ γε ὑμῖν ἐρήσομαι, καὶ σὲ, καὶ τῷ εἱμαρμένῃ. σὺ δέ μοι ἐξ ὑπαρχῆς εἰπὲ ἐκείνης ἀπόκρινον. ἀνέμνησας γάρ με, ἀπιλήσας. τί δήποτε τὰς ἱεροσύλας, καὶ λῃστὰς ἀφίεντες, καὶ τοσούτους ὑβριστὰς, καὶ βιαίους, καὶ ἐπιόρκους, [1] ὁρῶ πολλάκις κεφαλαιοῦντα, ἢ λίθον, ἢ νεὼς ἱστίον, οὐδὲν ἀδικοῦντος; εἰσιτητέον, χρηστέ πως, καὶ ὅσιον οὐδὲ πόρρω; τί σιωπᾷς ὦ Ζεῦ; ἢ οὐδὲ ἐξ τὸ μὲ ἥμεις εἰδέναι; Ζ. ὁ γὰρ ὦ Κυνίσκε. σὺ δὲ πολυπραγμων τις εἶ, καὶ σὸν οἶδ' ὅτου τοῦτο ἥκεις μοι συμπεφορημένος. Κυ. σοὶ μὲν δὲ ἐκεῖνο ὑμῖν ἔρωμαι, εἰ τι, καὶ τῷ σοφίσματι, καὶ τῷ εἱμαρμένῃ, τί δήποτε Φωκίων μὲν ὁ χρηστὸς, ἐν τοσούτῃ πενίᾳ, καὶ σπανεῖ τῶν ἀναγκαίων, ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης ὡσαύτως Καλλίας δὲ, καὶ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστοι μειράκια, ὑπερπλούτων, καὶ Μειδίας ὁ ὑβριστὴς, καὶ Χάροψ ὁ αἰγινήτης, κίναιδος ἄνθρωπος, τὴν μητέρα λιμῷ ἀπολωνώς. καὶ πάλιν, Σωκράτης μὲν, παρεδόθη τοῖς ἕνδεκα, Μέλητος δὲ, ὁ παρεδόθη· καὶ Σαρδανάπαλος μὲν, ἐβασίλευσε, ἦλθε ὤν. Πέρσων δὲ τοσοῦτοι κακοὶ, καὶ ἀγαθοὶ ἄνδρες, ἀνεσκολοπίζοντο ὑπὸ αὐτῶν, διότι μὴ ἠρίσκοντο τοῖς γιγνομένοις. ἵνα δὲ ὑμῖν μὴ τὰ νῦν λέγω καθ' ἑκάστων ἐπεξιὼν, τοὺς μὲν πονηροὺς, εὐδαιμονοῦντας, καὶ τοὺς πλουσίους ὄντας, ἀγαθοὺς δὲ, καὶ φερομένους τοὺς χρηστοὺς, ἐν πενίᾳ, καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακοῖς πιεζομένους. Ζ. ὁ γὰρ οἶσθα ὦ Κυνίσκε, ἐλίκης

Neque te ictus accusabo, sed Clothonem tua opera vulnus infligentem. Neque enim fulmen ipsum dicam mihi vulneris causam extitisse. Verùm illud vos interrogabo, te & Fatum: tu verò mihi ipsius nomine responde. Etenim hoc minis tuis in memoriam revocasti: quî fit tandem, ut omissis tot sacrilegis, latronibus, flagitiosis, violentis, perjuris, quercum aliquam plerumque, aut lapidem, aut navis insontis velum fulmine petatis? Interdum etiam frugi & sanctum viatorem. Quid taces Iupiter, aut fortasse ne hoc quidem me nosse fas est? *Iup.* Nefas est Cynisce. Tu verò curiosus es, neque scio unde his mihi comportatis venias. *Cyn.* Proinde neque illud vos rogem, te nimirum, & Providentiam, & Fatum, cur Phocion ille bonus, in tanta paupertate, & rerum necessariarum penuria diem obierit: & ante ipsum Aristides: Callias verò & Alcibiades juvenes intemperantes, ditissimi fuerint, & sceleratus Midias, & Charops Ægineta, homo cinædus, qui matrem fame peremit. Contrà Socrates undecim viris traditus est, Meletus verò non item: & Sardanapalus effœminatus regnavit, Persarum verò tot viri præclari ab ipso crucifixi sunt, quia factis ipsius non delectabantur. At ne vobis figillatim edisseram quæ nunc geruntur, ut pravi & facinorosi fœlices sunt: boni verò rapiuntur & feruntur, paupertate, morbis, & malis sexcentis pressi. *Iup.* Nescis enim, Cynisce, quanta supplicia post

[1] ὁρῶ πολλάκις] Lucretius lib. 6. *Magnâ*

[1] *Si-*

μὴ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ὑπομένωσιν, ἢ ὡς ὅσοι οἱ χρησοὶ δύδαιμονίας ἀφικνέονται. Κυ. ἄδην μοι λέγεις, καὶ τυτὸς, καὶ ταντάλως. ἐγὼ γὰρ, εἰ μήτι σὺ τοιοῦτόν ἐστι, εἴσομαι τὸ σαφὲς ἐπισὰν ἀποθάνω. τὸ γὰρ νῦν ἔχον, ἐξελόμενόν τὸ ὀπεσθεν τοῦτον χρόνον δύδαιμόνως ἀφικόμην, ὑπὸ ἐπιθυμίδος γυπῶν κείρεσθαι τὸ ἧπαρ ἀποθνήσκων, ἀλλὰ μὴ ὑπαυθα δίψης, ὥσπερ ὁ Τάνταλος; ὡς μακάρων νήσοις πίνειν μετὰ τῶν ἡρώων, ὡς τῷ Αἰακῷ λειμῶνι καθάπερ ἐμοί. Ζ. τί φῄς; ἀπιστεῖς εἶναί τινας κολάσεις, καὶ τιμὰς, καὶ δικαστήριον, ἔνθα δὴ ἐξετάζεται ὁ ἐκάστου βίος; Κυ. ἀκούω τινὰ Μίνω κρῆτα δικάζειν κάτω τὰ τοιαῦτα. καί μοι δόκει εἶναί τι καὶ περὶ ἐκείνου. σὸς γὰρ υἱὸς εἶναι λέγεται. Ζ. τί γὰρ καὶ σὺ ἐκεῖνον ἐρωτᾷς ὦ Κυνίσκε; Κυ. ἵνα κολάζῃ μᾶλλον. Ζ. τὰς πονηρὰς δηλαδὴ, οἷον ἀνδροφόνους, καὶ ἱεροσύλους. Κυ. τίνας γὰρ ἄλλους τὸν ἥρωας ἀποπέμπει. Ζ. τὰς ἀγαθάς τε, καὶ ὁσίας, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας. Κυ. τίνος ἕνεκα ὦ Ζεῦ; Ζ. διὰ τί μὴ, τιμῆς, οἶδ', κολάσεως ἄξιοι. Κυ. εἰ δέ τις ἀκουσίως τι δεινὸν ἐργάσαιτο, κολάζεται καὶ τοῦτον δικαίως; Ζ. οὐδαμῶς. Κυ. δεῖ ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἔδρασεν, ἢ ὅτε τοῦτον τιμᾶν ἀξιώσειεν ἄν; Ζ. οὐ γὰρ ἂν. Κυ. οὐδέτα τοιγαροῦν ὦ Ζεῦ, ὅτε τιμᾷεν, ὅτε κολάζειν αὐτὸν ἐσθονκέ. Ζ. πῶς οὐδέτα; Κυ. ὅτι ἑκὸν ἐκόντες οἱ ἄνθρωποι πειθόμεθα, ἀλλά τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ κεκελευσμένοι, εἶτα ἀληθῆ σκεῖνα ἐστὶ τὰ ἐμπεδοῦντα ἀμολογημένα, ὡς ἐμοὶ φαίνεται, πάντων αἴτια. καὶ νῦν φανεῖται τις, σκεῖνη

post hanc vitam ferant sceleſti, aut in quanta fœlicitate verſentur boni. *Cyn.* Inferos mihi dicis, Tityos, & Tantalos. Ego verò ſiquid eſt iſtiuſmodi, perſpicue cognoſcam ubi vita defunctus fuero. Quantum ad præſens attinet, velim ut quantumcunque hoc temporis in vivis exigendum eſt, beatè exigam, & à ſedecim vulturibus hepar meum à morte depaſcatur: ſed non in hac vita ſiti laborans, ut Tantalus, in beatorum inſulis cum Heroibus, in Elyſio campo conſtitutus bibam. *Iup.* Quid ais? Annon credis eſſe ſupplicia, honores, & forum judiciale ubi uniuſcujuſque vita examinatur? *Cyn.* Audio Minoem quendam Cretenſem infra talibus rebus cognoſcendis operam dare: de quo mihi aliquid reſponde num tuus ſit filius, ut ajunt. *Iup.* Quamobrem verò iſta de illo quæris Cyniſce? *Cyn.* Quos potiſſimum afficit ſupplicio? *Iup.* Pravos nimirum, veluti homicidas, & ſacrilegos. *Cyn.* Quoſnam verò ad heroas mittit? *Iup.* Nempe bonos, ſanctos, quique ſecundum virtutem vixerunt. *Cyn.* Quorſum Iupiter? *Iup.* Quoniam alii honore, alii ſupplicio ſunt digni. *Cyn.* Quòd ſiquis invitus mali quidpiam commiſerit, num & hunc ſupplicio affici juſtum cenſet? *Iup.* Nequaquam. *Cyn.* Proinde, neque ſiquis invitus boni aliquid fecerit, eum honore dignabitur? *Iup.* Nequaquam. *Cyn.* Itaque haud convenit illi ô Iupiter ullum neque honore ornare, neque ſupplicio afficere. *Iup.* Quomodo nullum? *Cyn.* Quoniam nihil nos homines ſponte facimus, ſed neceſſitate quadam inevitabili compulſi: ſiquidem vera ſunt illa quæ antè confeſſus es, nempe Parcam eſſe rerum omnium cauſam. Iam ſiquis alterum interemerit, Parca in culpa

ἐπὶ ἡ Φοιβίσσα. καὶ μὰ Δία εὐφρόσυλλη, ὡσπερ ἔγωμέτον αὐτὸ δρᾶ... ἄσπερ εἴρηται δίκαια ὁ Μίνως διηρώτα μέλλοι, τὴν ἐμμεμένην, ἀντὶ δὲ Σισύφου κολάσεται. καὶ τὴν μοῖραν, ἀντὶ δὲ Ταντάλου. τί γὰρ ἐκεῖνοι ἠδίκησαν, πειθόμενοι τοῖς ἐπιτάγμασιν; Ζ. ἀλλ' ἔτι σὺ ὑπερείνεσθαι σοι ἄξιον, τοιαῦτα ἐρωτῶντι. θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφιστής. καί σε ἀπειμι μηδὲ κροτήσαντα. Κυ. ἐδόμην μὲν κἂν ἔτι τοῦτο ἔρεσθαι, ἢ οἱ μοῖραι διατελοῦσιν, ἢ πῶς ἐφικνοῦνται τῆς ἐπιμελείας τοσούτων εἰς τὸ λεπτότατον. καὶ ταῦτα, πρεῖς ὄσαι. ἐπίπονον γάρ τινα, καὶ οὐκ εὐμοιρον μοι δοκοῦσι βιοῦν τὸν βίον, τοσοῦτα ἔχουσαι πράγματα. καὶ ὡς ἔοικεν, οὐ πάνυ εὐδὲ αὐτῇ τὸ χρηστὴ εἰμαρμένη ἐγγενήσεσθαι. ἐγὼ γοῦν εἴ μοι αἵρεσις δοθείη, οὐκ ἂν ἀλλαξαίμην αὐτὰς τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἑλοίμην ἂν ἔτι πενέστερον διαβιῶναι, ἢπερ καθῆσθαι κλώθουσαν ἀπαύστως, τοσούτων πραγμάτων μέσην, ἐπιτρόπων ἕκαστον. εἰ δὲ μὴ ῥᾴδιόν σοι ἀπαλλαγῆναι πρὸς ταῦτα ὦ Ζεῦ, καὶ τούτοις ἀγανακτήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω. ἱκανὰ γὰρ ἐμφανίσαι τὸν περὶ τὸ εἱμαρμένης, καὶ προνοίας λόγον. τὰ λοιπὰ δ' ἴσως οὐκ εἰμαρτὸ ἀκοῦσαι μοι.

est. Siquis sacrilegium perpetret, facinus à sibi injunctum admisit. Itaque si Minos rectè uti velit judicio, fatum, non Sisyphum, Parcam, non Tantalum puniet. Quid enim injustè illi egerunt, quum mandatis obtemperarunt? *Iup.* Non ampliùs ne respondere quidem convenit tibi talia interroganti: audax enim es, & sophista, jamque abeo te relicto. *Cyn.* Optabam equidem hoc etiam ex te quærere, ubi Parcæ degant, aut quomodo restantas exacta cura assequantur: idque tres cùm sint. Etenim laboriosam, & minimè fœlicem vitam vivere mihi videntur, tot negotia habentes. Vtque verisimile est, hæ fato non admodum bono natæ sunt. Itaque ego si mihi daretur optio, nequaquam cum illarum vita meam commutarem: sed pauperior ævum exigere mallem, quàm sedere singula observando dum contorquerem fusum tot negotiis refertum. Cæterùm si tibi non est facile Iupiter, ad hæc respondere, etiam his ad quæ respondisti, contenti erimus. Sufficiunt enim ad sermonem de Fato & Providentia declarandum. Reliqua fortasse in fatis non est ut audiam.

1 *Sisyphum*] De Sisypho ob latrocinia à Theseo interfecto leg. Virg. 6. Æn. Ovid. 16. Metam. vide Proverb. *saxum volvere.* Cogn.

ΖΕΤΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ. | IVPITER TRAGOEDVS.

ARGVMENTVM.

Ejusdem propè argumenti & hic Dialogus est, nisi quòd hic Epicureum etiam quendam introducit, qui deos omnino negat ullos esse,

esse, nedum providentia sua mundum gubernare, fortuitóque ac temerè omnia geri contendit. Deinde & ipsa tractatio in plures personas spargitur ac tota dramatica est.

ΕΡΜΗΣ. | MERCVRIVS.

Ω Ζεῦ, τί σιγᾷς, καὶ καταμόνας σαυτῷ λαλεῖς, ὠχρὸς ὥσπερ τῶν φιλοσόφων τὸ χρῶμα ἔχων, ἐμοὶ κατασκάπτεσθαι. λάβε με σύμβουλον πόνων. μὴ καταφρονήσῃς οἰκίτου φλυαρίας. Αθη. ναὶ πάτερ ἡμέτερε κραναίδη, ὕπατε κρειόντων. γυναῖκά σε δὴ γλαυκῶπις, πεζοβρόμεια, ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἴδομεν ἤδη, τίς μῆτις ἀάπτῳ σε κῆρ φρένα, κῆ κῆρ δυμῷ. ἢ τί βαρὺ στενάχεις. ὦχρὸν τί σε εἶλε παρειάς. Ζ. σὸν ἔσιν ἀδὲν δεινὸν ὦσθ' εἰπεῖν ἔπος, ἀδὲ πάθος, ἀδὲ συμφορὰ πραγωδική, ἥς σὺκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος ἡ θεῶν φύσις. Αθη. Ἄπολλον, οἵοις φράσμασι προοιμίοις ἄρχῃ λόγων. Ζ. ὦ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδώμασι, σύτ' ὦ Προμηθεῦ, οἷά μ' ἐργάσω κακά. Αθη. τί δ' ἐσί; πρὸς χρὴ γὰρ οἰκείων ἐρεῖς. Ζ. ὦ μεγαλοσμαραγοῦ στρεπτῆς ῥοίζημα, τί μοι ῥέξεις; Αθη. κώμισον ὀργάν, εἰ μὴ κωκυδεῖν ὥσπερ ὅτι δυνάμεθα, μὴ ἢ τ' Εὐριπίδου ὅλον καταπτώκαμμα, ὥσί σοι τραγῳδιαστορεῖν. Ηρα. ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τὼ αἰτίαν τῆς λύπης, ἥτις ἐσί σοι; Ζ. σὸν οἶδ', ἐπίτοι καὶ σκώκυες μέγα. Η. οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτό, ὃν πάσχεις, ὅτι ἐρωτικόν ἐσιν. ἐ μὰ κακύω γα, τοῦ ἔθους ἤδη πολλάκις ὑποδεδεγμένοι τοῦ σοῦ τὰ τοιαῦτα.

O Iupiter, quid cogitabundus, & solus apud te loqueris, pallidus ambulans, & Philosophi colorem præ te ferens? Id mihi communica, & accipe me tuis in molestiis consiliarium. Ne tui famuli nugas contemnas. *Min.* Sanè ita magnè parens homimum rex, atque Deorum, Te precor en glaucis oculis Tritonia Pallas, Fare age, ne celes, quò sint hæc cognita nobis, Quod te consilium dubio sub pectore versat? Cur gemis? & tacito pallor subsurgit in ore? *Iup.* Nunquam gravis res ulla sic dici potest, Non passio, non ulla tragica calamitas Natura divûm cujus haud onus ferat. *Min.* O Phœbe qualibus incipit proœmiis. *Iup.* O pessimum genus mortalium, Tuque ô Prometheu, me quibus afflixti malis. *Min.* Quid est? nec enim celabis hæc domesticos. *Iup.* O murmur ingens fulminis magnicrepi, quid mihi facies? *Min.* Compesce iram, si non comicè loqui quemadmodum hi possumus, neque totum Euripidem devoravimus, ita ut dramaticè tecum loquamur. *Iuno.* An nescire nos putas causam mœroris, quænam sit? *Iup.* Tu nescis nam ejulares magnoperè. *Iun.* Novi dolorum tuorum summam, te nimirum amore percelli. Nec tamen ejulo, ut quæ sim assuefacta crebris hujusmodi contumeliis à te peti.

1 *O Iupiter*] Exordium ab attentione & rei magnitudine. *Cogn.*

1 *Pe-*

εἰκὸς γᾶν ἤ τοι Δανάλν τινὰ, ἢ Σεμέλλν, ἢ Εὐρώπην ἐνδις ἐρᾷς σι, ἀπάτας τινὸς ἔρωτος. εἶτα βυλεύεις τῶν ἐρωτ, ἢ σατύρων, ἢ χρυσὸν γλυόμενον, ῥυῆναι λέγ ἐς ἐρόφν εἰς τ κόλπον τ ἀγαπωμένης. τὰ σημεῖα γὰρ τοῦτα, οἱ στεναγμοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὠχρὸν εἶναι, σὺκ ἄλλα τν, ἢ ἐρωτός ἐστιν. Z. ὦ μακαρία, ἥτις σὺ ἔρωτι, καὶ πᾶσι τοιούτοις παιδιαῖς, εἴ τὰ ἡμέτερα πράγματα εἶναι. H. ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰμὴ τοῦτο ἀνιᾷ σε, Δία ὄντα; Z. σὺ ἐρᾷτοις ὦ Ἥρα τὰ δῶν πράγματα. καὶ τοῦτο δὴ τὸ δ λόγν, ἐπὶ ξυρῷ ἕστηκεν, εἴτε χρὴ ἡμᾶς τιμᾶσθαι ἔτι, καὶ τὰ γέρα ἔχειν τὰν τ γῆ, εἴτε ὲ ἠμελημένους παντάπασι, καὶ τὸ μηδὲν εἶναι δοκεῖν. H. μῶν κινδυνεύεις πως ἡ γῆ ἔφυσεν; ἢ οἱ τιτᾶνες τὰ δετμὰ ἀφρήξαντες, καὶ τ φρουρὸς ἐπικρατήσαντες, ὠδὶς ἡμῖν ἐπαναστάσεις ἀργύτας τὰ ὅπλα; Z. θάρσει. τὰ νέρθεν ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς. Ἥρα. τί ὦν ἄλλο δεινὸν ἂν γένοιτ; ἔχ ὁρᾷ γὰρ ὅτι μὴ τὰ τοιαῦτα παραλυποῦ, ἐφ' ὅτῳ Πῶλον, Ἀριστόδημον, ἀνὶ Διὸς ἡμῖν ἀναπέφηνας. Z. Τιμοκλῆς ὦ Ἥρα ὁ στωικὸς, καὶ Δάμις ὁ ἐπικούρειος, χθὲς σὺκ οἶδ' ὅθεν σφίσιν ξυλαμβὼν ὲ λόγν, περὶ οἰκείας προνοίας διελεγόμην, παρόντων μάλα συχνῶν, καὶ ὄχλν ἀνθρώπων. ὅτῳ μάλιστα ὲ ἠνίασέ με. καὶ ὁ μὲν Δάμις, ὅτ' εἶναι θεὸς ἔφασκεν, ὅθ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ ἀφεῖσθαι. ὁ Τιμοκλῆς ὁ βέλτιος, ἐπιεικῶς ξυναγωνίζεταί μοι. εἶτα ὄχλος πολλὸς ἐπιρρύη, ὥστε πόρρω ἑστάναι τ σωτηρίας. διελύθημεν γὰρ εἰσπεσόντος. Igitur verisimile est te vel Danaen aliquam, vel Semelen, vel Europam nactum, amore angi. Deinde statuere assumpta forma vel tauri, vel satyri, vel auri, per tectum in amatæ sinum influere. Etenim hæc signa sunt, suspiria, lachrymæ, & pallor, non alius rei, quàm amoris. *Iup.* O beata, quæ negotia nostra in amore, talibusque ludicris sita esse putas. *Iun.* Ecquid aliud, nisi hoc solicitat te, Iupiter cùm sis? *Iup.* Deorum res, ô Iuno, in extremo discrimine versantur: & quod ajunt, in acie novaculæ constitutæ sunt: utrum adhuc simus colendi, & quæ in terris offeruntur dona habituri: an verò prorsus negligendi, & pro nihilo ducendi. *Iun.* Num Gigantes aliquos terra produxit? aut Titanes disruptis vinculis, devictaque custodia rursum in nos arma parant? *Iup.* Confide, nam res inferæ bene Diis habent. *Iun.* Quid ergo aliud acerbum esse possit? Neque enim video, quando talia nihil te conturbant, quam ob rem nobis [1] Polus, aut Aristodemus pro Iove apparueris. *Iup.* Timocles ille Stoicus, ô Iuno, & Damis Epicureus, heri nescio unde ducto orationis initio [2] de Providentia disputabant in magna probatorum hominum frequentia: quod potissimùm animum meum perturbavit. Ac Damis quidem affirmabat, neque Deos esse, neque ea quæ geruntur observare, aut digerere. Verùm optimus ille Timocles nostras partes omni studio tuebatur. Deinde cùm affluëret multa turba, nullum finem sortita est disputatio. Etenim discesserunt

1 *Polus, aut Aristodemus*] Sunt histrionum nomina, ut infra. *Cogn.*

2 *De Providentia*] Res & cardo totius negotii. *Idem.*

θις, ἐπισκέψασθε τὰ λοιπὰ συμβήμματα, καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερον κρατήσῃ, καὶ ἀληθέστερα δόξῃ λέγειν. ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὡς ἐν τοιῷδε πανταπασι τὰ ἡμέτερα, ἐν εἰ ἀνδρὶ κινδυνεύομεν; ἢ δυοῖν θατέροιν, ἢ περιεσθαι ἀνάγκη τὰ ἡμέτερα, ἐνόμισται μόνον εἶναι δόξαντα, ἢ τιμᾶσθαι ὥσπερ πρότερον, ὡς ὁ Τιμοκλῆς ὑπέρρηκε λέγων. Ηρα. δεινότατα ὡς ἀληθῶς, καὶ ἃ μήτιν ὦ Ζεῦ ἐπιτραγῳδεῖς αὐτοῖς. Ζ. σὺ δέ, ὦ Δαναὴς τις, ἢ Ἀντιόπης, εἶναί μοι λόγῳ ἐν παρέχω τοιούτῳ. τί σ' ἦν ὦ Ἑρμῆ, καὶ Ἥρα, καὶ Ἀθηνᾶ, πεπόηκεν ἄν; συμβουλεύσετε γὰρ ἓ αὐτοῖς τὸ μέρος. Ερ. ἐγὼ μὲν ἐπὶ τὸ κοινὸν φημὶ δεῖν τὴν ἐπίσκεψιν ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα. Ηρα. κἀμοὶ ταῦτα συμβουλεῖ, ἄπερ ἓ τούτου. Αθη. ἀλλ' ἐμοὶ τἀναντία δοκεῖ ὦ πάτερ. καὶ μὴ συνταράττειν τὸ ἀριστον, μηδὲ δῆλον εἶναί σε θορυβούμενον τῷ πράγματι, πρᾶττειν δ' ἰδίᾳ ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων, ὁ Δάμις δ' καταγελασθείς, ἀπίοι ἐκ τῶν συνουσίας. Ερ. ἀλλ' ὅτι ἀγανακτοῦντα ταῦτα ὦ Ζεῦ, ἐν φαύλῳ ἐσομένης τῆς ἔριδος τοῖς φιλοσόφοις, καὶ σὺ δέξει τυραννικὸς εἶναι, μὴ κοινούμενος ἅπερ τε ὅτου μεγάλου, καὶ κοινῶν ἅπασιν. Ζ. ἐκκλησίαν κηρύττε, καὶ παρέστωσαν ἅπαντες. Ερ. ὀρθῶς γὰρ λέγεις. ἰὼ ἰὼ εἰς ἐκκλησίαν συιέναι οἱ θεοί. μὴ μέλλετε, ξυιέναι πάντες. ἥκετε. περὶ μεγάλων ἐκκλησιάσομεν. Ζ. ὅτου ψλακὼ ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀπλοϊκῶς, καὶ πεζὰ κηρύττεις, καὶ ταῦτα, ἐπὶ τοῖς μεγίστοις συγκαλῶν; Ερ. ἀλλὰ

ferunt hoc pacti ut cætera denuo diſpicerentur. Et nunc omnes ſuſpenſo ſunt ad audiendum animo, uter vincet, & veriora dicere videbitur. Videtis periculum ut res noſtræ in uno periclitantes, ad anguſtias omnino ſunt redactæ? Et ex duobus alterum evenire neceſſe eſt, ut aut noſtræ res flocci fiant, & inania nomina videamur: aut quemadmodum antea, colamur, ſi Timocles dicendo ſuperaverit. *Iun.* Graviſſima profectò ſunt illa, nec temerè Iupiter in hos tragicis verbis invehebare. *Iup.* Tu verò putabas me vel Danaës, vel Antiopes habere rationem, in tanta perturbatione. Quid igitur ô Mercuri, & Iuno, & Minerva nobis faciendum eſt? Quin vos conſilii partem communicimini. *Merc.* Equidem ego in communem utilitatem coacto concilio, dico rem adducendam in deliberationem. *Iun.* Ego idem cum hoc ſentio. *Min.* Mihi verò aliter videtur, Pater, ut neque cœlum conturbes, neque palam fiat te hanc ob rem tumultuari: ſed privato conſilio facias ut Timocles diſputatione vincat: Damis verò ex congreſſu, deriſus abeat. *Merc.* Atqui iſta non ignorabuntur, Iupiter, cum Philoſophis in propatulo futura ſit diſceptatio. At tu quidem tyrannum agere videberis, ſi de tantis rebus & ad omnes communiter pertinentibus, cum reliquis non communicaveris. *Iup.* Ergo jam proclama, & præſtò ſint omnes. *Merc.* Rectè dicis. En vos Deî in concionem venite, ne cunctemini: convenite omnes: venite: magnis de rebus conſilium inibimus. *Iup.* Ita nudis, ô Mercuri, ſimplicibuſque verbis, ac pedeſtribus pronuncias, præſertim cùm maximis de rebus Deos convoces? *Merc.* At quomodo vis faciam

Iu-

πῶς γὰρ ὦ Ζεῦ ἀξιοῖς; Ζ. ὅπως ἀξιῶ; ἀποσεμνύσαι φημὶ δεῖν τὸ κήρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, ὡς μέγιστον σωιζήσειν. Ερ. ναί· ἀλλ' ἐποποιῶν ὦ Ζεῦ, καὶ ῥαψῳδῶν τε τοιούτων, ἐγὼ δή, ἥκιστα ποιητικός εἰμι. ὥστε ἀμφιεννύναι τὸ κήρυγμα, ὑπέρμετρα, ἢ ἐποδικὰ ξυνείρειν, οὐ γάλως ἔχω παρ' αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ τῇ ἐμῇ. ὁρᾷς γὰρ ὃ τ' Ἀπόλλω γελᾷ μοι ἐπ' ἐνίοις τῶν χρησμῶν. καίτοι ἐπικρυπτόμενος τὴν πολλὴν τῆς ἀσφαλείας, ὡς μὴ πάνυ σχολῇ ἄγαν τοὺς ἀκούοντας ἐξελέγχειν τὰ μέτρα. Ζ. σὺ μὲν ὦ Ἑρμῆ, τὸ Ὁμήρου ἐπῶν ἐγκεκαμμένους τὴν πολλὴν τοῦ κηρύγματος, ὡς εἰπεῖν, ἡμῖν σωιεῖς. μεμνῆσθαι δέ σε εἰκός. Ερ. ὁ πάνυ μὲν οὖν σαφῶς, καὶ ἀσφαλῶς. πειράσεσθαι γοῦν. Μήτε τις ἐν θαλάσσῃ δύσις, μήτε τις ἄρσην, μήθ' αὐτῶν πυθμένων ῥιφείη, νόσφι Ὠκεανοῖο, μήδέ τι νυμφάων, ἀλλ' εἰς Διὸς ἕλθητε πάντες, εἰς ἀγορήν, ὅσοι τε κλυτὰς δεδυνθ' ἑκάτερθε, ὅσοι τ' ἀῶ μέσσῃ, ἢ ὕσσῃ, ἢ μέλα πάγχυ νέωνται, βωμοῖσι θοῇσι κνίσσησι κέκηθι. Ζ. εὖγε ὦ Ἑρμῆ. ἤδεισα κεκήρυκταί σοι. καὶ σωιεῖσα γὰρ ἤδη. ὥστε θαλαμεύσαντα κρίζε αὐτὰς, καὶ τὴν ἀξίαν ἑκάστου, ὡς ἂν ὕλης, ἢ τέχνης ἔχῃ. σὺ μὲν εἰσθι μοι, τὰς χρυσᾶς. εἶπε ἐπὶ τούτοις, τὰς ἀργυρᾶς. εἶπε ἐξῆς, ὁπόσαι ἐλεφάντινοι. εἶπε τὰς χαλκᾶς, ἢ τὰς λιθίνας. καὶ σὺ αὖτοῖς τούτοις, οἱ Φειδίαι μοι, ἢ Ἀλκαμένης, ἢ Μύρωνα, Iupiter? *Iup.* Quomodo velim? Dico tuum præconium versibus esse magnificè efferendum, & grandiloquentia poëtica, qua impulsi diligentiùs conveniant. *Merc.* Sanè verum hoc poëtarum & rhapsodorum est officium. At ego poëticen non calleo: adeò ut præconium sim corrupturus, si hypermetros aut defectivos versus connectam. Et risum ipsis movebo mea carminum imperitia. Itaque video Apollinem ob oracula nonnulla derideri: quanquam cautionis causa multa obscurent, ne omnino audientes otio indulgeant sed expendant versus. *Iup.* Proinde Mercuri, Homericos versus plerosque admisce præconio, ut ille solebat nos convocare. Eorum autem te meminisse est credibile. *Merc.* Certè non admodum certò, neque promptè, attamen tentabo. Ergo Deûm nemo, nec mas, nec fœmina desit, Nullúsque Oceani fluviorum, nullaque Nympha: Ast in consilium Iovis heus properate frequentes: Quique editis celebres hecatombas, quique sedetis Ararum ad fumos, medio vel in ordine divûm, vel ferè postremo, vel nullo nomine noti. *Iup.* Euge Mercuri: optimè præconio functus es. Etenim jam conveniunt. Quapropter singulos excipiendo, ipsos ordine colloca, pro materiæ artis-ve dignitate: In prima sede aureos, in secunda argenteos, in tertia eburneos, in quarta æneos, aut lapideos. Inter hos etiam primas illi teneant quos Phidias, aut Alcamenes, aut Myron, aut

† Μήτε τις ἐν θαλάσσῃ δύσις, μήτε τις ἄρσην] Claudicat versus hic, ut etiam postremus in voce ῥέυμνοι. Sed volens sciens hoc Lucianus ita commisit in personâ Mercurii, ut mali Poëtæ, & qui paulò superius de se ipse dixit, ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι. *Marcil.*

ἢ Εὐφράνορος, ἢ τῶν ὁμοίων τεχνιτῶν, καθεδήσονται. οἱ συρφετώδεις δ' οὗτοι, καὶ ἄτεχνοι, πόρρω που σιωπῇ ἑστῶτες, καθεδοῦνται σιωπῇ, ἀναπληρώσοντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν. Ερ. Ἴσως ταῦτα. καὶ καθεδοῦνται, ὡς φθήσεται. ἀλλ' ἐκεῖνο ἤδη χαίρω εἰδέναι, ἵν' τις αὐτῶν χρυσοῦς ᾖ, καὶ πολυζήλωτος ᾖ τὴν ὀλκήν, ἢ ἀκριβὴς ᾖ τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, ὡς τῶν χαλκῶν τῶν Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου, καὶ τῶν Φειδίου, καὶ Ἀλκαμένους τῶν λιθίνων, καθεδεῖσθαι. ἢ φθονήσεσθαι χρὴ νομίζειν εἶναι τὴν τέχνην. Ζ. ἐχρῆν μὲν οὕτως· ἀλλ' ὁ χρυσὸς ὅμως φθονηπτός. Ερ. μανθάνω, ὅτι Πλουτίδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ Ἀριστίδην καθῆσθαι, καὶ ἀπὸ τιμημάτων. ἴκετε δὴ εἰς τὴν καθεδρίαν ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ. ἐοίκασιν οἵ γε ἂν Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ, καθεδρύσειν μόνοι. ὡς τοὺς γε Ἕλληνας ὁρᾷς ὁποῖοί εἰσι. χαλεπῶς μὲν, καὶ δυσπρόσωποι, καὶ κατὰ τέχνην ἐσκημμένοι μόνοι. λίθινοι δ', ἢ χαλκοῖ ὅμως ἅπαντες. ἢ οἵ γε πολυτελέστατοι αὐτῶν, ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον ἔχοντες χρυσοῦ ἐπίπλεον ἔχοντες, ὡς ἐπικεχρῶσθαι, καὶ ἐπηυγάσθαι μόνον. τὰ δ' ἔνδον, κατόξυλοι, καὶ ὅτι μυῶν ἀγέλαι ὅλαι ἐμπολιτευόμεναι σκέπουσι. ἡ Βενδὶς δ' αὖτη, καὶ ὁ Ἄνουβις σκηπτοῦχοι, καὶ παρ' αὐτὸν, ὁ Ἄττις, καὶ ὁ Μίθρης, καὶ μάλ' ὅλοι ὁλόχρυσοι, καὶ βαρεῖς, καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς. Πο. καὶ πῶς τοῦτο ὦ Ἑρμῆ δίκαιον, τὸ κυνοπρόσωπον τοῦτον σεσηκωθιζειν μὲν τὸ αἰγύπλιον, καὶ ταῦτα, Ποσειδῶνος ὄν[τος]; Ερ. ναί. ἀλλὰ σὲ μὲν ὦ σινοσίγαιε, χαλκοῦν ὁ Λύσιππος, καὶ πάνυ ἐποίησεν σὺν ἑκόντων τότε Κορινθίων χρυσοῦν. οὗτος δ', ὅλοις

aut Euphranor, similes-ve artifices effinxerunt. Cæterùm hi vulgares, nulla arte nobiles, procul amoti sedeant cum silentio, in solum concionis complementum. *Merc.* Hæc fient, & ordine sedebunt. At non facile est scire, an eorum aliquis sit aureus, multisque talentis præponderet, nec accurato, sed vulgari admodum, & inconcinno opere comparatus, ante æneos illos Myronis, & lapideos Polycleti, Phidiæ & Alcamenis, sedebit: an existimandum artem esse præferendam. *Iup.* Ita quidem fieri oportebat: attamen aurum est anteponendum. *Merc.* Intelligo: rationem divitiarum, non præstantiæ, & census haberi jubes in dandis sedibus. Venite igitur occupatum primas sedes, vos aurei. Videntur autem, Iupiter, soli barbari primas occupaturi: nam Græcos vides quales sint: venusti quidem, & pulchri, & secundum artem compositi: lapidei tamen, aut ænei omnes, vel, qui omnium sumptuosissimi sunt, eburnei, pauculo auro renidentes, ut qui eo tantùm intincti, refulgeant. Cæterùm intus lignei in quibus manentes musarum toti greges conteguntur. Bendis autem hæc, & Anubis ille, & prope ipsum Attis, & Mithres ex solido auro sunt conflati, graves & magni revera pretii. *Nept.* Ecquid justum est Mercuri, primum collocare hunc canina facie Ægyptium, me qui sum Neptunus, priorem? *Merc.* Maximè. At te quidem ô Neptune Lysippus æneum & pauperem fecit, cùm tunc auro carerent Corinthii. Hic autem metallis univer-

μεζόνοις πλουσιώτερός ἐστιν. ἀνέχεσθαι μὲν χρὴ παρεσκευμένον, καὶ μὴ ἀγανακτεῖν, εἴ τις ῥᾴων πλείω παῦλαν χρυσῆν ἔχων, σεσημάνηται σε. Ἑρμ. οὐκοῦν ὦ Ἑρμῆ, κάμὲ λαβὲ, ἐν τοῖς πρωτείοις σὺ καθίζει. χρυσῆ γάρ εἰμι. Ερ. ἀλλ' ὅσα γε ὦ Ἀφροδίτη καὶμὲ ὁρῶ. ἀλλ' εἰ μὴ πάνυ λημῶ, λίθου ἔκ λευκοῦ πεντέλησι οἰκοθεν λιθοτομηθέσα. εἶτα δόξαν ὕστερον Προξιτέλει, Ἀφροδίτη γενομένη Κνιδίοις παρεδόθης. Ἀφρο. κἀγὼ μὲν ἀξιόπιστον σοι μάρτυρα τὸν Ὅμηρον παρίξομαι, ἅτε ἐκ παντὸς τῆς ῥαψῳδίας χρυσῆν με τὴν Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα. Ερ. καὶ γὰρ ἐκ τοῦ Ἀπόλλω ὁ αὐτὸς πολύχρυσον ἔφη εἶναι, καὶ πλούσιον. ἀλλὰ καὶ ὧδε κἀκεῖνον ἐν τοῖς ζυγίταις καὶ θρανίταις καθημένον, ἀπιστοφανωμένον με ὑπὸ τῶν ληστῶν, καὶ τὰς κώπας τῶν κιλλήρεις ἐπεσεσυληκότων. ὥστε ἀμείνων ἐκ σύ, μὴ πάνυ σε [1] τοῦ θηλυκοῦ σκληρισάζουσα. Κολοσσός. ἐμοὶ δ' οὐκ ἂν ἐθέλοιμι πολυπραγμονῆσαι, ἡλίου τε ὄντος, καὶ τηλικούτου τὸ μέγεθος; εἰ δὲ μὴ ὑποφθόνως, μηδὲ ὑπὲρ μετρίους Ῥοδίους καθεσκευάσθαι μοι δόξαιεν, ἀπὸ δεκαπλασίονος δεκάδας ἐκκαίδεκα χρυσοῦς θεοὺς ἐποιήσατο. ὥστε ἀνάλογον πολυτελέστερος ἂν νομίζοιμεν. καὶ σκέψασθαι ἡ τέχνη, καὶ τὸ ἐργασίας τὸ ἀκριβὲς ἐν μεγέθει τοσούτῳ. Ερ. τί ὦ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτόν γὰρ ἐμοὶ γὲ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἐστιν. εἰ δ' ἐλογιζοίμην ἀφ' ὅσων τελάντων κεχάλκωται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους, καὶ τὴν ἱππάδα ἀνεῖη. Ζ. τί χαίρεις ἐὰν παρεῖναι ἐν τούτοις ἐλέγξουσα τὴν τῶν ἄλ-

versis est ditior. Quare te removeri patiaris oportet, neque indigneris si naso iste aureus tibi anteponetur. *Ven.* Ergo Mercuri, accipe me, & in primis confessibus colloca: nam sum aurea. *Merc.* Minimè Venus, quantum ego video. Sed nisi hallucinor, ex albo lapide ex monte Penteli excisa, ut Praxiteli placuit, facta Venus, Gnidiis tradita es. *Ven.* Atqui fide dignum testem tibi producam Homerum, qui sursum ac deorsum suis in rhapsodiis, auream me esse dicit. *Merc.* Sed enim ille ipse auri multi, & opum possessorem Apollinem dixit: quem tamen in extremis sedentem videbis, direpta ipsi à latronibus corona, & surreptis citharæ verticillis. Quare contenta esto cùm servili planè in loco non collocata concioni interfis. *Colossus.* Quis verò contendere mecum ausit Sol cùm sim, tantæque magnitudinis? Et nisi me immensum & immodicum struere voluissent Rhodii, ex paribus sumptibus, sedecim Deos aureos fecissent: ad quorum proportionem sumptuosior existimarer. Præter tam ingentem magnitudinem inest etiam ars, & opificii exquisita ratio. *Merc.* Quid facto opus Iupiter? Nam hoc judicare difficile est. Nam si materiam respexero, æneus est. Verùm si supputem quot in eo fabricando impensa fuerint talenta, plures quàm quingentos modios, & censum equestrem inveniam. *Iup.* Quid opus erat, ut hic etiam interesset, qui alio-

1 Θητικόν] Infimæ classis locus apud Athenienses. Nam totam civitatem in quatuor classes Solon diviserat in πεντακοσιομεδίμνους ἱππάδας, ζυγίτας καὶ θητικούς. Scholiast. Aristophan. ad Equit. tres tantum facit ordines. *Bourd.*

λων μικρότητα, καὶ συνοχλήσωμεν τῇ καθέδρᾳ; τάλαν ἀλλ' ὦ Ῥοδίων ἄριστε, εἰ ἐστὶν ὅπῃ μάλιστα προσῆκεν τὸν εἰς τὸ χρυσοῦν πῶς ἂν ἐστι προεδρεύοις, εἰ μὴ δεήσει ἀναστῆναι πάντας, ὡς μόνῳ σοι καθίζοιτο, τῷ πύκα ὅλῳ θυτῆρα τὸν πυγῶν ἐπιλαβών. ὡς ἄμεινον ποιήσεις ὀρθοστάδην σκηλησιάζων, ἐπικεκυφὼς τῷ θωιδρίῳ. Ερ. ἰδὲ πάλιν ἄλλο δύσλυτον ἐστὶ τοῦτο, χαλκὼ μὲ χαὶ ἀμφοτέρω ἴσον ἐστὶ τέχνης τὸ αὐτῆς, Λυσίππου ἐκάτερον τὸ ἔργον, καὶ τὸ μέγιστον, ὁμοίμα τὰ ἐς χρῶ, ἆρα δὴ παῖδες ὄντες Διὸς, ὁ Διόνυσος φασὶ, καὶ Ἡρακλῆς. πότερον οὖν αὐτῶν προκαθεδεῖται; φιλονεικῶσι γάρ ὡς ὁρᾷς. Ζ. Ἀφορίσαμεν ὦ Ἑρμῆ, πάλαι δέον σκηλησιάζειν. ὥστε τοῖς μὲ ἀναμίξ καθιζόντων, ἔνθα ἂν ἕκαστος ἐθέλῃ. εἰσαῦθις δ' ἐποδεδήσεται περὶ τούτων σκηλησία. καίτοι εἴσομαι τότε ἤν τινα χρὴ ποιήσασθαι τῷ τάξιν ἐπ' αὐτοῖς. Ερ. ἀλλ' Ἡρακλεῖς, ὡς θορυβῶσι τὰ κοινὰ, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν τῶν βοώντες ἀγορᾶς. πῶ τὸ νέκταρ, καὶ ἡ ἀμβροσία ἐπίλιπε; πῶ αἱ ἑκατόμβαι; κοινὰς τὰς θυσίας. Ζ. κατασιώπησον αὐτὰς ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθωσιν ὅτι ἕνεκα ξυνελέγησαν, τὰς λήρας τύτας ἀφέντες. Ερ. ἴχ ἅπαντες ὦ Ζεῦ, τῷ Ἑλλήνων συνιᾶσιν. ἐγὼ δ', ὁ πολύγλωσσός εἰμι, ὥστε ἐς Σκύθας, καὶ Πέρσας, καὶ Θρᾷκι, καὶ Κελτοὺς σωιεῖν κηρύττειν. ἄμεινον δὲ οἶμαι τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ δακτυλίου σιωπᾶν. Ζ. ἴτω πεῖσ. Ερ. εὖγε. Πυθαγορικώτεροι γεγήλωται σοι τὸ σοφιστῶν. ὥστε ὥρα δημηγορεῖν. ὁρᾷς, πάλαι πρὸς σὲ ἀποβλέπουσι, τοὺς ῥήτορας ὄ, τι ἐρεῖς. Ζ. ἀλλ' ἐπειδὴ σιωπᾶν ἐποιήσαμεν, ἐκεῖνο ἤδη ἐπιτήδειον ἐστὶν ἐπιδεῖξαι, ὅτι ἐκκλησίαν ἐποιήσαμεν. ἐπειδὴ γὰρ ἐθορυβεῖτο τὰ πράγματα, καὶ ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐχώρει, ἐδόκει ἡμῖν ἐκκλησίαν ποιῆσαι, καὶ βουλεύσασθαι περὶ τῶν παρόντων. ἐπειδὴ δὲ ἐκαθεζόμεθα, ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ἐζητεῖτο ἐν τίνι τόπῳ ἐκκλησιάσωμεν. ἐνταῦθα ἐγένετο ἀμφισβήτησις, καὶ ἔριδες, καὶ κραυγὴ πολλὴ, καὶ ἀλλήλους ἐπεσκώπτομεν, καὶ ἐπὶ τὸ γέλοιον ἐτρεπόμεθα. ἐπειδὴ δὲ ἐπὶ πολὺ ἐθορυβήθημεν, καὶ οὐδὲν ἐπεραίνομεν, ἐδόκει ἡμῖν ἐπὶ τὸ ἀκριβὲς ἐλθεῖν, καὶ ἐπιμελῶς ἐξετάσαι, τίνα τρόπον ἂν

ἄγε πίστευσα ὦ Ἑρμῆ, σὸν ἂν ὀκνῆσαι μοι πρὸς σὲ εἰπεῖν ἡντινοῦν. οἶσθα ὅπως θαῤῥαλέος ἀεί, καὶ μεγαληγορῶν σὺ ταῖς ἐκκλησίαις ἦν; Ερ. οἶδα. καὶ ἐδεδίειν γε ἀκούων σου δημηγορῶντος. καὶ μέλλοντα ὑπόπτην ἠπείλης ἀναπαύσειν ἐκ βάθρων τὴν γλῶτταν, καὶ τὴν θήλειαν αὐτοῖς θεοῖς, τὴν σιεροῦν ἐκείνην τὴν χρυσῆν καθεῖς. Ζ. ἀλλὰ νυῶ ὦ τέκνον, σὸν οἶδα εἴτε ἐστὶ μεγέθους τῶν ἐφεστώτων δεινῶν, εἴτε ἐστὶ πλῆθος τῶν παρόντων, πολυθρυλήτη γὰρ ὡς ὁρᾷς ἡ ἐκκλησία, λελοιπόσι μοι τὴν γνώμην, καὶ ταυτομοῦ εἰμι, καὶ ἡ γλῶττά μοι πεπηδηκυῖα ἔοικε. τὸ δ' ἄθροπαθεῖν ἁπάντων, ἐπιλείπομαι τὸ προοίμιον ἁπάντων τῶν λόγων, ὃ παρεσκευασάμην, ὡς δι' αὐτοῦ σωποιήσειν μοι τὴν ἀρχὴν ἤθους πρὸς αὐτούς. Ερ. ἀπολώλεκας ὦ Ζεῦ πάντα. οἱ δ', ἐκπεπτόηνται τὴν σιωπήν, καί τι ὑπέρμεγα κακὸν ἀκούσεσθαι προσδοκῶσιν, ἐφ' ὅτῳ σὺ λελήθεις. Ζ. βούλει γῶν ὦ Ἑρμῆ, τὸ ὁμηρικὸν ἐκεῖνο προοίμιον ἀναῤῥαψῳδήσω πρὸς αὐτούς; Ερ. τὸ ποῖον; Ζ. κίκλυτέ μευ πάντες τε θεοί, πᾶσαί τε θέαιναι. Ερ. ἄπαγε. ἱκανὰ δὲ πρὸς ἡμᾶς πεπαρώνηται σοι τὰ προοίμια. πλὴν εἰ δοκεῖ, τὸ μὲν φορλικὸν τοῦ μίσγειν, ἄφες. σὺ δ', τὸν Δημοσθένους δημηγορεῖν τὸν κατὰ Φιλίππου, ἡνίκα ἂν ἐθέλοις, σμίκρα, ὀλίγα σκαλάττων. ὅτῳ γὰρ οἱ πολλοὶ νυῦ ῥήτορες ποιοῦσιν. Ζ. εὖ λέγεις, σμικρομόν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥᾳδιουργίαν τοῦτον εὑρήσεις τοῖς ἀκροωμένοις. Ερ. ἄρξομαι δ' ὧν ποτε. Ἀνὰ πολλῶν ἀνὼ ἀνδρες θεοὶ ἠγερέθοντο, ὑμᾶς ἐλέσθαι νομίζω, εἰ φανερὸν ἤθους ὑμῖν, ὅ, τι δή ποτ' ἄρα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ νυῦ συνελέγητε, ὅτι τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, προθύμως

mihi accidit, Mercuri, tibi cùm sis meus filius, dicere non pigebit. Scis quàm confidenti animo, & ore grandiloquo fuerim in concionibus? *Merc.* Scio: & te concionantem audiens timui: ac præcipuè quando minabaris te demissa catena illa aurea, terram à fundamentis, & mare cùm ipsis Diis sursum tracturum. *Iup.* At nunc ô fili, nescio utrum impendentium malorum magnitudine, an verò præsentium multitudine (nam hic Deorum conventus est frequentissimus ut vides) animo conturbor, & intremisco, & vincta mihi lingua videtur. Quodque omnium est absurdissimum, excidit mihi totius orationis proœmium, quod præparaveram, ut bellissimo apud ipsos exordio uterer. *Merc.* Perdidisti omnia Iupiter. His suspectum est tuum silentium, & prægrande aliquod malum sese audituros expectant, quia tu cunctaris. *Iup.* Vis igitur Mercuri, Homericum illud proœmium ipsis occinam? *Merc.* Qualenam? *Iup. Diique Deaque omnes dicenti advertite mentes.* *Merc.* Apage. Nam satis in principio adversus nos es debacchatus. Verùm si videtur, molestos illos versus omittito: & quam volueris ex orationibus Demosthenis contra Philippum, paucis immutatis declamato: quod multi oratores nunc faciunt. *Iup.* Rectè dicis compendiosam hanc orandi rationem, & astutiam opportunam hæsitantibus. Tandem igitur incipiam. Multis pecuniis, ô viri Dii vos ante posituros puto, si vobis innotescat, quid tandem sit illud, cujus gratia hunc in cœtum accersiti estis. Quod cùm ita sit, convenit ut me dicentem alacriter

ἀκριβῶσαι μὲν λέγοντος. ὁ μὲν γὰρ παρὼν καιρὸς ὦ θεοί, μονονουχὶ λέγει φωνὴν ἀφιείς, ὅτι τὸ παρόντων ἐρρωμένως ἀνθεκτέον ἡμῖν ἐστιν, ὑμεῖς δέ, πάνυ ὀλιγώρως ἔχειν δοκοῦμεν πρὸς αὐτό. βούλομαι δὴ ἤδη, καὶ γὰρ ἐπιλείπει ὁ Δημοσθένης, αὐτὰ ὑμῖν δηλῶσαι σαφῶς, ἐφ' οἷς ἀλλοκεκραχθεὶς, συνήγαγον τὴν ἐκκλησίαν. χθὲς γὰρ ὡς ἴστε, Μνησίθεος ὁ ναυκλήρου υἱὸς τὸ σωθὲν ἐκ τῆς νεὸς ὀλίγα δεῖν ἀπολωλυῖαν περὶ τὴν Καφηρέα, εἰστιάκει τὸν Πειραιᾶ, ὁπόσους ἡμῶν ὁ Μνησίθεος ἐπὶ τὴν θυσίαν ἐκάλεσεν. εἶτα μὴ τὰς σπονδὰς, ὑμεῖς μὲν, ἄλλος ἄλλῃ ἐτράπητε, ὡς ἑκάστῳ ἔδοξεν. ἐγὼ δὲ, ἀδήπου γὰρ πάνυ ὀψὲ ἦν, ἀπῆλθον εἰς τὸ ἄστυ, ὡς περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν τὸ κεραμεικόν. ἐνοῶν οὖν ἅμα τὸν Μνησίθεον τὴν μικρολογίαν, ὃς ἑκκαίδεκα θεοῖς ἑστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέθυσε, χάργον καὶ κεῖνον, καὶ τὸν κορυζῶντα, καὶ λιβανωτὸν χόνδρου τέτταρας, εὖ μάλα δύρωλικῶς, ὡς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τὴν ἄνθρακα, μὴ δὲ ὅσον ἄκρα τῇ ῥινὶ ἀσφραίνεσθαι δὲ καπνὸν ὀλιγίστης. καὶ τοῦτο, ἐκβεβλῆσθαι ὅλας ἑκατόμβας ὑπενόμιζον, ὁπότε ἡ ναῦς ἤδη περιφέροιτο τὸ σκοπέλῳ, καὶ αὐτὸς ἦν ἐν τοῖς ἑρμάτων. ἐπεὶ δὲ τοῦτο ἐνόουν, γίγνομαι κατὰ τὸν Ποικίλον, ὁρῶ πολὺν ἀνθρώπων πάμπολυ συνειλεγμένον. εἰδὼς μὲν, ἔνδον ἐν αὐτῇ τῇ στοᾷ. πολλοὺς δὲ, καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ. καί τινας βοῶντας, καὶ ἀμφισβητοῦντας, ἐπὶ τοῖς ὠνίοις καθημένους. εἰκάσας δὲ ὅτου ἦν, φιλοσόφους εἶναι τοὺς ἐριστικοὺς τούτους, ἐπῆλθον ἐπὶ σχολὴν, ἀκοῦσαι αὐτῶν ὅ, τι φιλοσοφοῦσι. καὶ ἔτυχον γὰρ νεφέλῃ τινὶ παχείᾳ κατακεκαλυμμένος, κἀμαξεύσας ἐμαυτὸν εἰς τὸ ἐκείνων πρόσω, καὶ τὸ πώγωνα ἐπισπασάμενος, criter audiatis. Præsens utique tempus, ô Dii, emissa propemodum voce dicit, nobis fortiter susciendam rerum præsentium curam, quas tamen negligere videmur. Iam autem volo deficiente mihi Demosthene, ea vobis apertè declarare, quibus perturbatus concionem convocavi. Heri enim, ut scitis, cùm Mnesitheus nauclerus observatam ex undis navem, quæ ad Capharei scopulos illisa ferme periit, nos in Piræo epulis excepisset, quotquot nostrûm ad sacrificium vocaverat: peractis libationibus, vos quidem alii alia via discessistis, ut cuique visum est. Ego verò, quia nondum erat vespera, in urbem redivi, ut tempore pomeridiano in Ceramico deambularem, animo volvens Mnesithei sordes, qui sedecim Diis epulum præbens, gallum unicum immolavit, eumque senem, & gravedine jam laborantem: præterea quatuor thuris grana, carie obsita, ita ut prunis extinguerentur, neque fumis tantillum naribus odorem præberet fumus: idque cùm solidas hecatombas promisisset, tum quum navis in scopulum impellebatur, eratque inter saxa. Postquam hæc mente agitans, ad Poecilen venio, congestam hominum multitudinem inusitatam video: nonnullos in ipsa quidem Stoa: plerosque verò sub dio; quosdam etiam vociferantes, qui in concione sedentes, obnixè contendebant. Igitur conjectura assequutus quod erat, Philosophos esse ex contentiosis illis, volvi admoto gressu, audire quid dicerent. Etenim nube crassissima me involvi, assumpto illorum habitu, & attracta prolixa barba, valdè

εὖ μάλα ἰφίκετο φιλοσόφου. καὶ δὴ ὑποκαπισμῷ τὸν πολὺν εἰσέρχομαι ἀγοράζοντα ὅστις εἴλω. δύσκολον γὰρ τὸν ἐπικούρειον Δάμιν, τὸν ἐπίτριπτον, καὶ Τιμοκλέα τὸν στοϊκὸν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκθύμως πάνυ ἐριζοντας, ὁ γὰρ Τιμοκλῆς, καὶ ἤδη, καὶ τῇ φωνῇ ἤδη ἐξεκέκλητο τὸν τοῦ βοᾶς. ὁ Δάμις δ', τὸ σαρδόνιον ἐπιγελῶν, ἔτι μᾶλλον παρώξυνε τὸν Τιμοκλέα. ὧν δ' ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος αὐτοῖς. ὁ μὲν γὰρ κομψότατος Δάμις, ὅτι προνοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε τὰ ἀνθρώπινα, ὅτι ἐπισκοπεῖν τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτοῖς, οὐδὲν ἄλλο, ἢ μὴ δ' ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων. τοῦτο γὰρ αὐτοῦ δηλαδὴ ὁ λόγος ἐβούλετο. καὶ ἦσαν πάνυ, οἳ ἐπῄνουν αὐτόν. ὁ δ' ἕτερος, τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς ἐφερόμενος ὑπερμαχῶν, καὶ ἠγανάκτει, καὶ πάντα τρόπον συνηγωνίζετο, τιμῶν ἐπιμέλειαν ἡμῶν ἐπαινῶν, καὶ διηγούμενος, ὡς οὐ κόσμῳ τινὶ, καὶ τάξει τῇ προσηκούσῃ ἐξηγούμεθα, καὶ διαπεπλεγμένα ἔκαστα. καὶ εἶχε μέν πως ὑπὲρ αὐτοῦ τοὺς ἐπαινοῦντας. πολλὰ δ' ὑπεμίμνησκε δὲ ἤδη, καὶ πονήρως ἐφώνει, καὶ τὸ πλῆθος εἰς τὸν Δάμιν ἀπέβλεπε. σωθεὶς δ' ἐγὼ τὸν κινδυνώδη μῦθον, τὴν νύκτα συέλυσα προσηκόντως, λύσας τὴν συνουσίαν. ἀπῆλθον δὴ, εἰς τὴν ὑστεραίαν συνιόντας εἰς πλῆθος ἐπιξελθόντας τὸ σκέμμα. κἀγὼ παρομαρτῶν τοῖς πολλοῖς, ἐπῆκουον μεταξὺ ἀπόντων οἰκοδὲ παρ' αὐτοῖς, ἐπαινούντων τὸν Δάμιδος, καὶ ἤδη πολὺ αἱρομένων τὸν ἐκείνου. ἦσαν δὲ οἱ μὴ ἀξιοῦντες ὑποκαταγνωκέναι τὸν συνόλου, ἀλλὰ προσμένειν, εἴ τι ὁ Τιμοκλῆς αὖ-

valdè similis eram Philosopho. Tum multos cubito protrudens ignotus ingredior: & verberonem illum Damin Epicureum nanciscor, & omnium hominum optimum Timoclem Stoicum acerrimè contendentes. Vnde jam sudabat Timocles, eique vox intercipiebatur præ clamore. Damis verò [1] sardonium ridens Timoclem magis exasperabat: eratque omnis illorum de nobis disputatio. Etenim execrandus ille Damis affirmabat nos neque rebus humanis providere, neque ea quæ fiunt apud ipsos speculari: nihil aliud quàm nos non esse dicens. Nam hæc vis erat ejus orationis, quam nonnulli probabant. Alter verò, nempe Timocles stabat à nostris partibus, & pro nobis pugnabat, indignaturque & modis omnibus defendebat, diligentiam nostram laudans, & narrans ut recta ratione & ordine singula moderamur, & digerimus: atque ipse etiam laudatores habebat. Verum jam fessus erat, & ægrè loquebatur: turba autem oculos ad Damin convertebat. Tum ego cognito rei periculo, jussi noctem circunfusam dissolvere conventum. Quare abierunt ex composito, ut die postero disceptationem ad finem deducerent. Ego verò vulgo comitem me præbens, interim dum domum repetebant, audiebam Damidis orationem probantes, ejusque sententiam præoptantes. Erant verò qui censebant contrariam opinionem præjudicio non damnandam, sed expectandum an Timocles cras aliquid dicturus

1 *Sardonium*] Ridere risum Sardonium dicuntur, qui risum rident ἀπὸ τῆς σαρδόνης ὑγρᾶς sic in Mss. Σαρδόνιον γελᾶντες ἔλεγον. i. *Sardonici ridentes ajebant.* Cogn.

[illegible] Hæc inter ab quo vos [illegible] ſint, ô Dii, ſi [illegible] noſtros honores. [illegible] proventum ab [illegible] ſe ſentiunt. Qui ſi [illegible] nullus omnino eſſe Deus, aut [illegible] res humanas nullorum providentia [illegible], nec cœli, nec [illegible] ſi nihil in vita ſine exp[illegible] ſi cuncta in caſu ſolebimus, [illegible] ſacrificiis, feriis illis [illegible], certaminibus, [illegible], nocturnis lu[illegible], pompisque privati. Super [illegible] reque rebus, alio oportere [illegible] conſilium comminiſci, quo à præſentibus periculis liberemur, & Timocles veriora dicere [illegible], vincat: at Damis ab auditoribus derideatur. Non enim prorſus confido fore ut vincat per ſe Timocles, niſi à nobis *illi* ſubſidium accedat. Pronuncia Mercuri præconium illud, quod lex edicit, ut ſurgentes conſulteat. *Merc.* Audi, tace, ne turbes. *Quis ſummorum Deorum, quibus* licet, verba vult facere? Quid rei eſt? nemo ſurgit: ſed cuncti quieſcitis rerum propoſitarum magnitudine obſtupefacti? *Mom.* At vos ſic muti tellus fiatis & unda. Verùm ego ſi mihi verba facere cum libertate concederetur, multa Iupiter, haberem dicenda. *Iup.* Confidenter dic ô Mome. Nam aliquid in [illegible] munem utilitatem vi[illegible] poſiturus. *Mom* dire, Dii om[illegible]

quod agunt. Ego enim omnino expectaba[illegible] difficultatem delapſuras, multoſque hu[illegible]

1 Ἀπ' ἐμοῦ μὲν] Ἀπ' ἐμοῦ μὲν.
2 Ἀπ' ἐμοῦ δὲ] Proverbium de[illegible]

πῶν τὴν αὐτάρκειαν ἐν τέλμασι λαμβάνοντας. καὶ μὴν τὴν ἡμῖν, ὅτι τοῦ Ἐπικούρου ἄξιον ὀργίζεσθαι, ὅτι τοῖς ὁμιλητοῖς αὐτοῦ, καὶ ἀφειδέσι τῶν δογμάτων, οἱ τοιοῦτοι οὐδὲν ἡμῶν φιλονεικήσουσιν. ἢ τί γὰρ αὐτοὺς ἀξιώσειέ τις ἂν φρονεῖν, ὁπόταν ὁρῶσι τοσοῦτον τὸ τοῦ βίου τοῦτο παραχὺ, καὶ τὰς μὲν χρείας αὐτῶν, ἀμελουμένας, τὸ πένεσθαι, καὶ νόσους, καὶ δουλείας καὶ φθειρομένους, παμπόνηρους ὄντας, καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους, σεσυλημένους, καὶ ὑπερηλιτεύοντας, καὶ ὑπερτάττοντας τοῖς πρείττοσι, καὶ τοὺς ἱερσύλους καὶ κολαζομένους, ἀλλὰ διαλανθάνοντας. ἀσκολοπιζομένους ὁρᾶν, καὶ [1] τυμπανιζομένους οὐδενὶ τοὺς ἀδίκως ἀδικοῦντας. εἰκότως τοίνυν τοῦτο ἐρῶντες, ὅτι ἀφειδοῦντες ἡμῶν, ὡς ἀδίκως ὄλους ὄντων. καὶ μάλιστα ὅταν ἀκούσωσι τῶν χρησμῶν λεγόντων, ὡς ἀφθὰς τὸ Κλεω, μεγάλων ἀρχὴν κακῶν. ἢ μόνοις δηλοῦντων ὅτι τοῦ αὐτοῦ, ὅτι τοῦ τὸ πολεμίαν. καὶ πάλιν, ὦ θεία Σαλαμὶς, ἀπολεῖς ὄ σὺ τέκνα γυναικῶν. καὶ Πέρσαι γὰρ εἶμεν, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν. ὅτι μὲν γὰρ πάλιν τὸ μαψυδὲς ἀκούσαι ὅτι ἐ ἐρῶμεν, καὶ πτερωσόμεθα, καὶ δηλόμεθα, καὶ δισμύμεθα, καὶ πασπάζομεν, καὶ μυρία ὅσα πεπαίγμεθα ἔχομεν, καὶ ταῦτα, μαψηρεῖσι, καὶ ἄφληκτοι ἀξιοῦντες εἶναι, τί ἄλλο, ἢ ἀκμὴν κολαζόμενοι, καὶ οὐδενὶ λόγῳ πάντων [illegible] ἐσμεν: ὃς [illegible] ἐρασκευῶν [illegible] ἐς [illegible], ὁ τ[illegible]

pullulaturos, à nobis ipsis fuæ audaciæ causam sumpturos. Nec sanè per æquitatem, æquum est irasci Epicuro, nec ejus discipulis, & disciplinæ successoribus, si talia de nobis senserunt. Quid enim de nobis sentire ipsos quispiam putet, quum tantam in vita perturbationem cernunt? Bonos quidem, negligi, in paupertate, morbis, & servitute consumi: verùm homines omni scelere contaminatos, honore & & divitiis priores esse, & melioribus imperare: sacrilegos autem non puniri, sed delitescere: Insontes autem interdum cruci affigi, & fustibus cædi. Quæ cùm videant, jure de nobis ea sentiunt, ac si nihil omnino sumus. In primis verò quum oraculorum effata audierint, Vt magnum imperium trajecto destruet Hale, quibus non declaratur sit-ne hoc ipsius, an hostium. Rursus, Vxorum Salamis charissima pignora perdet. Nam Persæ puto, & Græci, uxorum proles erant. Rursus quum ex poetis audiunt nos amare vulnerari, servire, vinculis obstringi, seditionibus turbari, innumeris molestiis implicari, præsertim cum beati & immortales esse contendamus: quid aliud quam nos jure deriderent, & flocci facerent? Porrò indignè feramus, si quis mines non [illegible] arguunt: nostramque [illegible] iam rejiciunt. [illegible] contentos [illegible] in modum [illegible]

ρεον ἰρῆ. ταῦτ' ἐστιν ἐφ' οἷς ὑμᾶς συνεκάλεσα. ὀλίγα μὲν ὦ θεοὶ εἰ λογίσασθε ὡς ἡ πᾶσα μὲ ὑμῖν τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ σεβασμὸς, οἱ ἄνθρωποί εἰσιν. εἰ δ' ἄρα πείθειν ἢ μὴ δὲ ὅλως θεοὺς εἶναι, ἢ ὅτως, ἀσεβοῦντες εἶναι σφῶν αὐτῶν, ἄθλιοι; καὶ ἀμέριμνοι, καὶ ἄπρακτοι ἡμῖν ἴσως τὰ ἐκ γῆς, καὶ μάτην ἐν ὑφαιμῷ καθεδούμεθα, λιμῷ ἐκάμνοι, ἑορτῶν στέρεσθαι, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων, καὶ θυσιῶν, καὶ πανυχίδων, καὶ πομπῶν στερόμενοι. ὡς ἂν ὑπὲρ τηλικούτων φημὶ δεῖν ἅπαντας ἐπιτοεῖν τι σωτήριον τοῖς παροῦσι, καὶ ἀφ' ὅτου κρατήσομεν ὁ Τιμοκλῆς, καὶ δόξῃ ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δάμις ἦ, καταγελασθήσεται ὑπὸ τῶν ἀκουόντων. ὡς ἔγωγε ἐ πάνυ τῷ Τιμοκλεῖ πίστευσα, ὡς κρατήσοντι καθ' ἑαυτὸν, ἵν' μὴ ἐ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ σεσωσμένα. κήρυττε ὦ Ἑρμῆ τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ Διὸς νόμου, ὡς ἀνίστασθαι, συμβουλεύσειν. Ερ. ἄκουε. σιγα. μὴ πάρεστε. τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν πλείστων θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τοῦτο, οὐδεὶς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, ὑπὸ τὸ μέγεθος τῶν πεπραγμένων ἐκπεπληγμένοι; Μω. ἀλλ' ὑμεῖς μὲ ἄπαντες, ὕσατε, καὶ ταῖς ῥιπίσιν. ἐγὼ ἦ, εἴγε μοι μὴ παῤῥησίας λέγειν δώσεις, πολλὰ ἂν ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν. Ζ. λέγε ὦ Μῶμε, πάνυ παῤῥῶν. δῆλον γὰρ ἐξ ἐπὶ τὸ συμφέρουσι παῤῥησιαζόμενον. Μω. σκοπεῖν ἀκούετε ὦ θεοὶ πάντες, τά γε [2] ἀπὸ καρδίας φανεῖν. ἐγὼ γὰρ ἐ πάνυ σεσιτόδικα ἐς τὸ δέον μηχανίας εἰσηγήσασθαι τὰ ἡμέτερα ἐ πολλὰς τοιούτους ἀναφυήσεσθαι ἡμῖν σοφιστὰς, παρ' ἡμῶν σω-

cturus esset. Hæc sunt ob quæ vos convocavi, non exigua ô Dii, si perpenderitis omnem nobis honorem, gloriam & proventum ab hominibus esse petendum. Qui si crediderint nullos omninò esse Deos, aut si sint, res tamen humanas nulla eorum providentia gubernari, nec sacra, nec dona, nec honores ex terra sunt expectanda: & fruſtra in cælo sedebimus, fame laborantes, festis illis diebus, celebritatibus, certaminibus, sacrificiis, nocturnis ludis, pompisque privati. Super tantis itaque rebus, aio oportere nos omnes consilium comminisci, quo à præsentibus periculis liberemur, & Timocles veriora dicere visus, vincat: at Damis ab auditoribus derideatur. Non enim prorsus confido fore ut vincat per se Timocles, nisi à nobis illi subsidium accedat. Pronuncia Mercuri præconium illud, quod lex edicit, ut surgentes consultent. *Merc.* Audi, tace, ne turbes. Quis summorum Deorum, quibus licet, verba vult facere? Quid rei est? nemo surgit: sed cuncti quiescitis rerum propositarum magnitudine obstupefacti? *Mom.* At vos sic muti tellus fiatis & unda. Verùm ego si mihi verba facere cum libertate concederetur, multa Iupiter, haberem dicenda. *Iup.* Confidenter dic ô Mome. Nam aliquid in communem utilitatem videris propositurus. *Mom.* Proinde audite, Dii omnes, ex animo, quod ajunt. Ego enim omnino expectabam res nostras in eam difficultatem delapsuras, multosque hujusmodi Sophistas nobis suppul-

1 Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν] Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν. *Marcil.*

2 Ἀπὸ καρδίας] Proverbium de quo dixi ad Petron. *Bourd.*

1 Τυμ-

τῶν τὴν αὐτάδειαν ἢ τόλμης λαμβάνοντας. καὶ μὰ τὴν Δήμητρα, ὅστις τοῦ Ἐπικούρου ἄξιον ἀρχίζειν, ὅστις τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν, καὶ ἀφιδρύσεις τε δογμάτων, εἰ τοιαῦτα περὶ ἡμῶν ὑπειλήφασιν. ἢ τί γὰρ αὐτοὺς ἀξιώσειέ τις ἂν φρονεῖν, ὁπόταν ὁρῶσι τοσαύτην εἰς τὸν βίον τὴν παραχὴν, καὶ τὰς μὲν χρησὰς αὐτῶν, ἀμελουμένας, ἐν πενίαις, καὶ νόσοις, καὶ δουλείαις καταφθειρομένας, πεπονηρευς ὄντας, καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους, εὐθυμουμένους, καὶ ὑπερπλουτοῦντας, καὶ ὑπερτάττοντας τοῖς κρείττοσι, καὶ τοὺς ἱερουργοῦντας καὶ κολαζομένους, ἀλλὰ διαλανθάνοντας. ἀνασκολοπιζομένους δὲ, καὶ [1] τυμπανιζομένους εἰσορᾶν τοὺς ἀδίκως ἀδικοῦντας. εἰκότως τοίνυν ταῦτα ὁρῶντες, ὅταν ἀφανοῦντα τὴν ἡμῶν, ὡς ὄδιον ὄλως ὄντων. καὶ μάλιστα ὅταν ἀκούσωσι τὰ χρησμῶν λεγόντων, ὡς ἀφανὲς τὸ Κακὸν, μεγάλων δρχὴν καταλύσει. ἢ μήθ' ὁπλίτων ὅτε τοῦ αὐτοῦ, εἴτε τοῦ τὸ πολεμίων. καὶ πάλιν, ὦ θεία Σαλαμὶς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν. καὶ Πέρσαι γὰρ εἶμεν, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦμεν. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν τὰ ῥαψῳδῶν ἀκούσιον ὅτι ἐρῶμεν, καὶ πεζοκόμεθα, καὶ δουλεύομεν, καὶ δεσμούμεθα, καὶ φασιάζομεν, καὶ μυρία ὅσα πεπόμθαμεν ἔχομεν, καὶ ταῦτα, μακάριοι, καὶ ἀθάνατοι ἄξιόντες εἶναι, τί ἄλλο, ἢ δικαίως καταγελᾶσι, καὶ ὄδιοι λόγῳ τιθέντων τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγανακτοῦμεν, εἰ τινες ἄνθρωποι ὄντες, ἐκ πάνυ ἀπόπλοι, θελεύχουσι ταῦτα, καὶ τὴν εὐσέβειαν ἡμῶν παραθεωροῦσιν, δίκαιον ἀγαπᾶν εἰ τυγχάνειν ὅτι ζῶσι, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι.

pullulaturos, à nobis ipsis suæ audaciæ causam sumpturos. Nec sanè per æquitatem, æquum est irasci Epicuro, nec ejus discipulis, & disciplinæ successoribus, si talia de nobis senserunt. Quid enim de nobis sentire ipsos quispiam putet, quum tantam in vita perturbationem cernunt? Bonos quidem, negligi, in paupertate, morbis, & servitute consumi: verùm homines omni scelere contaminatos, honore & & divitiis priores esse, & melioribus imperare: sacrilegos autem non puniri, sed delitescere: Insontes autem interdum cruci affigi, & fustibus cædi. Quæ cùm videant, jure de nobis ita sentiunt, ac si nihil omnino simus. In primis verò quum oraculorum effata audierint, Vt magnum imperium trajecto destruet Hale, quibus non declaratur sit-ne hoc ipsius, an hostium. Rursus, Vxorum Salamis charissima pignora perdet. Nam Persæ puto, & Græci, uxorum proles erant. Rursus quum ex poëtis audiunt nos amare vulnerari, servire, vinculis obstringi, seditionibus turbari, innumeris molestiis implicari, præsertim cùm beati & immortales esse contendamus: quid aliud quam nos jure derideremt, & flocci facerent? Porrò nos indignè ferimus, siqui homines non prorsus væcordes hæc arguunt: nostramque providentiam rejiciunt, cùm potiùs nos contentos esse oporteat siqui adhuc sacra faciunt nobis hunc in modum errantibus. Hic

1 Τυμπανιζομένους] Quod damnari ducerentur cum tintinabulo ad supplicium, dixi alibi. *Bourd.*

1 Πολ-

καί μοι ἐνταῦθα ὦ Ζεῦ, μόνοι γὰρ ἐσμὲν, καὶ ἀδίκως ἄνθρωπος πάρεσμεν ἐν τῷ συλλόγῳ ἔξω Ἡρακλέους, καὶ Διονύσου, καὶ Γανυμήδους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, τῶν παρεγγράπτων τούτων, ἀπόκρινασθαί μοι μετ' ἀληθείας, εἰ ποτὲ σοι ἐμέλησεν ἐς τοσοῦτον τῶν ἐν τῇ γῇ, ὡς ἐξετάσαι οἵ τινες αὐτῶν οἱ φαῦλοι, ἢ οἵ τινες οἱ χρηστοί εἰσιν. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἰ γὰρ μὴ ὁ Θησεὺς ἐκ Τροιζῆνος εἰς Ἀθήνας ἰὼν, οὐδὲ παρῆργον ἐξέκοψε τὰς κακούργους, ὅσον ἐπὶ σοί, καὶ τῇ σῇ προνοίᾳ, οὐδὲν ἂν ἐμέλησε ζῆν ἐντρυφῶσι τοῖς τὴν ὁδὸν βαδίζουσι σφαγαῖς, τὴν Σκείρωνα καὶ τὸν Πιτυοκάμπτην, καὶ Κερκύονα, καὶ τοὺς ἄλλους. ἢ εἶμα μὴ ὁ Εὐρυσθεὺς, ἀνὴρ δίκαιος, καὶ προνοητικὸς, ὑπὸ φιλανθρωπίας ἀναπωλικνόμενος τὰ παρ' ἐκάστοις, ἐξέπεμψε τοῦτον τὸν οἰκέτην αὐτοῦ, ἱμαλικὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀσθμῶντα εἰς τοὺς πόνους, ὦ Ζεῦ, σὺ ὀλίγου ἐφείσω ἂν τῆς Ὕδρας, καὶ τῶν ἐν Στυμφάλῳ ὀρνίων, καὶ ἵππων τῶν Θρακικῶν, καὶ τῆς κενταύρων ὕβρεως, καὶ παροιμίας. ἀλλ' εἰ χρὴ τἀληθῆ λέγειν, καθήμεθα, τοῦτο μόνον ἐπιτηροῦντες, εἴ τις θυσίᾳ, καὶ κνισσᾷ ἐπὶ τοὺς βωμούς. τὰ δ' ἄλλα, καὶ ῥᾴδιον φέρεται, ὡς ἂν τύχοι ἕκαστον ἀθλιοσυφόμενα. τοιγαροῦν, εἰκότως νῷν πάσχομεν, καὶ ἐπ πισόμεθα. ἐπειδὰν καὶ ὀλίγοι οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες, εὑρίσκωσιν ὠδὲν ὄφελος αὐτοῖς ὄν, εἰ θύοιεν ἡμῖν, καὶ τὰς σπονδὰς πέμποιεν. εἶτ' εὐθέως χαὶ ἄψῃ καταγελῶντας μὲ τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δαμίδας, κρατυμένους ὑπ' καὶ ἀποσφαττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους. ὥστε ἡμέτερον ἂν εἴη πάσιν, καὶ ἰᾶσθαι τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐς τόδε

Hic verò mihi Iupiter, ſoli enim ſumus, nec homo quiſquam in cœtu adeſt, præter Herculem, Bacchum, Ganymedem, Æſculapium, aſcriptitios iſtos, cum veritate reſponde, Num aliquando tantam hominum curam ſuſcepiſti, ut expenderis quinam illorum mali, qui boni ſint? hoc non auſis dicere. Ergo niſi Theſeus Trœzene Athenas profectus, maleficos in itinere excidiſſet, quantum ad te, tuamque providentiam attinet, nihil obſtaret quominus viverent viatorum cædibus inſoleſcentes Sciron, Pityocamptes, Cercyon, aliique innumeri. Aut niſi Euryſtheus homo cùm juſtus, tum providus, ſingulari humanitate impulſus, ſingulis apud quoſque diligenter exploratis, hunc famulum ſuum emiſiſſet, hominem manu promptum, factiſque ſtrenuum, & ad labores obeundos alacrem, ô Iupiter, tu Hydram, Stymphalidas aves, Thracios equos, & Centaurorum contumeliam, ac petulantiam parum curaſſes. At ſi vera profiteri oportet, ſedemus, hoc tantùm obſervantes, an aliquis ſacrificet, & aras adoleat. Porrò res cæteræ ſecundo flumine feruntur, ut unaquæque fortuitò diſtrahitur. Itaque meriti hæc patimur, & patiemur ampliùs: quum homines paulatim emergentes, animadverterint ſibi nihil prodeſſe quòd ſacra offerant, & libamina nobis mittant. Deinde brevi videbis irridentes Epicuros, Metrodoros, & Damidas: victoſque & jugulatos ab ipſis patronos hoſce noſtros. Quare noſtrarum eſſet partium talia cœpta compeſcere, & medicari, cùm ea iſti in tantum provexerint.

αὐτὰ προσαγορέυειν. Μόμῳ ϑ' ὁ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄτιμος ἔσῃ. οὐδὲ γὰρ πάλαι τ' τιμώμενον ἦν, ὑμῶν ἔτ' ἀκμαζόντων, ϵ τὰς ϑυσίας προσῆκεν. Ζ. τοῦτον μὲν ὦ ϑεοί, λῆρεῖν ἐάσωμεν, αἰεὶ πρᾶον ὄντα, καὶ ἐπιλιπαρητικόν. ἵνα μὲν γὰρ ὡς ὁ ϑαυμαστὸς Δημοσθένης ἔφη, τὸ μὲν ἐγκαλεῖν, ϵ μέμψασθ', ῥᾴδιον ϵ βολομένῳ παντός. τὸ ϑ' ὅπως τὰ παρόντα βέλτιον ἕξῃ συμβουλεῦσαι, τοῦτ' ἔμφρονος ὡς ἀληϑῶς συμβούλου. ὥσϑ' οἱ ἄλλοι εὖ οἶσϑ' ὅτι ποιήσετε, καὶ τοῦτο σαφῶς. Πο. ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα, ὑποβρύχιός εἰμι ὡς ἔστ, καὶ σὺ βυϑοῦ πολιτούμενος, καὶ ἐμαυτὸν εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν, σώζων τοὺς πλείονας, καὶ διακόπτων τὰ πλοῖα καὶ τοὺς ἀνέμους κεκμηκότων. ὅμως δ' ὅτι, μέλει γάρ μοι ϵ τῶν ἀνϑρώπων, φημὶ δεῖν τὸν Δαμοιν τοῦτον, ἀποδοῦναι πομισαμένῳ ἀξίαν ἐπὶ τοῖς ἔργοις ἧκεν, ἤτοι κεραυνῷ τινι, ἢ ἄλλῃ μηχανῇ, μὴ ϵ ὑπέρογκα λέγων. φῂς γὰρ ὦ Ζεῦ, πάντων πατὴρ εἶναι αὐτόν. ἄμεινον γὰρ ϵ διέξιμεν αὐτοῖς, ὡς μετεπεμψάμεϑα τοὺς τοιαῦτα κεκμηκότας ἡμῶν διεξιόντας. Ζ. πλείονες ὦ Πόσειδον, ἢ πλέον ἐπιλείπουσι; δεῖν ἐφ' ἡμῖν τῶν τοιούτων ἐστὶν, ἀλλ' αἱ μοῖραι ἑκάστῳ ἐπικλώϑουσι, τὸν μὲν, κεραυνῷ, τὸν δ', ξίφει, τὸν δ', πυρετῷ, ἢ φϑορᾷ, ἀποδανεῖν. ἐπεὶ εἴγε μοι ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα κεῖτο, ἐάσας ἂν οἷς τοὺς ἱερωσύλας ποϑοῦντας ἀπλῆτον ἀκριφιωμένους ἐξ ὀλυμπίας, δύο μὲν τὸν πλουσίωνα ἀποκεφαλίσας, ἐξ μνᾶς ἡμίσεος ἕλκοντα; ἢ σὺ αὐτὸς οὐκ ἂν τὸν Γεραιστὸν τὸν ἁλιέα τὸν ἐξ Ὠρεοῦ, ὑφαιρεϑέντ' ἂν τοῦ πείσματος; ἄλλως τε, καὶ δέξομαι ἀγανακτοῦντας. Μόμου autem non magnum impendet periculum, si non honoretur. Neque enim olim in eorum censebar numero quibus honos habebatur, rebus vestris adhuc florentibus, vobisque sacrificiorum fructum percipientibus. *Iup.* Hunc quidem, ô Dii, nugari finamus, qui semper asperum, & objurgatorem se præbet. Est enim, uti dixit admirandus ille Demosthenes, perfacile criminari, insectari, & reprehendere cuivis volenti. Sed consilium dare quo rebus præsentibus succurratur, prudentis revera consultoris esse. Quod vos alii, probè scio, etiam hoc tacente facietis. *Nept.* Ego quidem præter alia, ut scitis, sub undis versor, & in profundo marinam Remp. administro, solus pro virili parte navigantes servans, naves deducens, & ventos demulcens. Attamen, quia eos etiam curo qui hîc adsunt, dico hunc Damin esse è medio tollendum, priùs quàm ad contentionem veniant, aut fulmine, aut alia quapiam machina, ne disputando vincat: quandoquidem, ut ais Iupiter, est disertus. Quo facto ipsis ostendemus, nos de illis sumere supplicium, qui hæc in nos loquuntur. *Iup.* Ludis Neptune, an prorsus es oblitus? Nihil enim tale in nostra potestate est situm. Verùm Parcæ fatum unicuique decernunt, alii ut fulmine, alii gladio, alii febre, alii tabe occidat. Etenim si id meæ facultatis fuisset, scilicet sacrilegos illos sivissem fulmine non ictos ex Olympia digredi nuper, detonsis mihi duobus cincinnis, utroque sex minarum pondo? Aut tu ipse neglexisses in Geræsto Oreensem illum piscatorem, qui tibi tridentem surripiebat? Præterea indignari

κτῖν, λελυπημένοι τῷ πράγματι, καὶ δεδιέναι τὰς ἀφ' Ἡμῶν Δαμιδος λόγους, καὶ δι' αὐτὸ δεισιδαίζειν, τὸν ἄνδρα ὑπομένουσιν ἀντεξεταζόμενον αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ. ὥστε τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης νικᾶν ὅπου δόξομεν; Πο. καὶ μὲν δὴ σωτηρίαν τινὰ τούτων ἄμεινον ἐπινενοηκέναι ἔγωγε οὐδὲ τὴν νίκην. Ζε. ἄπαγε, μὴ νεανίδες τὸ εὐθύμημα ὦ Πόσειδον, καὶ κομιδῇ παχὺ, ἀφαιρήσειν τὸν ἀντζωγωνιστὴν, ὡς ἀποδύντα ἀήθεσιν, ἀμφίλεκτον ἔτι, καὶ ἀδιάκλειστον καταλιπόντα τὸν λόγον. Πο. σὺν ἄμεινόν τι ὑμεῖς ἐπινοεῖτε ἄλλο, εἰ τάμοὶ ὅπως ὑμῖν ἀπεπηδήνισμαι. Ἀπολ. εἰ δὲ τοῖς νέοις, ἔτι δ' ἀγλωσσίοις, ἡμῖν ἐφεῖτο καὶ δι' νόμου δημηγορεῖν, ἴσως ἂν εἶπόν τι συμφέρον εἰς τὸ λῆψεσθαι. Μω. ἢ μὰ σκέψας ὦ Ἄπολλον, ὅτι τοῦτ μειράκιον, ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κρείττον ἅπασι σωφρόνως τὸν λόγον. χαρίεν γὰρ εἰ δὲ τοῦτ τὸ ἰσχάτων κινδυνεύοντες, τοῦτ τὸ καὶ τοῖς νόμοις ἐξουσίας συνεγγλωττίσεσθαι. σὺ γὰρ δὲ πάνυ ἤδη νόμος εἶ δημηγόρων, ὅτ' πάλαι μὲν ἐξ ἐφήβων χρηστὸς, ἐκπεφευγὼς δὲ εἰς τὸ τοῦ διδύμου λῆξιν ἐχόντος. καὶ ὀλίγου δεῖν, τὰ ἐπὶ Κρόνου βυλῆς ἦν. ὥστε μὴ μειρακιεύου ὡς ἡμῖς, ἀλλὰ λέγε θαῤῥῶν ἤδη τὰ δοκοῦντα. μὴ αἰδεσθεὶς, εἰ ἀγένειος ὢν, δημηγορήσεις. καὶ τοῦτο. βαθυπώγωνα, καὶ σύγχυσιν ὅπως ἡδὺ ἔχων τὸ Ἀσκληπιόν. ἄλλως τε, καὶ πρέπον ἂν εἴη σοι νεῶ μάλιστα ἐκφαίνειν τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μᾶλλον ὁ τῆς Ἑλικῶνι κρήνης, ταῖς μούσαις συμφιλοσοφῶν. Ἀπολ. ἀλλ' ἢ σὺ ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι, τὸν Δία δέ. καὶ λῷ ὄντ' κελεύσῃ, τάχ' ἂν τι σὺν ἄμουσον εἴπαιμι, dignari videbimur hoc facto perturbati, & Damidis pertimescere sermones, eamque ob rem hominem summovere, non expectata ejus cum Timocle disputatione. Itaque quid aliud quam indicta causa vincere sic videbimur? *Nep.* Atqui viæ compendium ad parandam victoriam ego à me excogitatum arbitrabar. *Iup.* Apage ineptum hoc consilium, Neptune, & magnopere crassum, ut adversarium ante pugnam tollamus, quò invictus moriatur, relicta in ambiguo disputatione. *Nep.* Proinde aliud præstantius excogitate, si mea consilia sic repudiatis. *Apol.* Si nobis quoque juvenibus atque adhuc imberbibus per legem liceret concionari, forsan aliquid ad hanc consultationem utile dicerem. *Mom.* Certè Apollo, de rebus adeò magnis instituitur consultatio, ut in ea non ætatis, sed communis omnibus boni ratio proponatur. Lepidum enim esset, si in extremum periculum adducti, de legum potestate anxiè disputaremus. Cæterùm tu jam omnino legitimus es concionator, cùm jam olim ex ephebis fis egressus, & in duodecim Deorum tabulam relatus, & ferè Saturni tempore in consilio fueris. Quare noli te erga nos juveniliter gerere: sed tum sententiam animo confidenti pronuntia. Neque te pudeat quòd imberbis concionabere: præsertim cùm filium habeas Æsculapium tam promissa barba insignem. Quinetiam te decebit, nunc maximè, quod in te est sapientiæ exhibere, nisi frustra cum Musis philosophando in Helicone sedes. *Apol.* At ô Mome, tuum non est, sed Iovis hæc mandata dare. Qui si jusserit, fortè aliquid eloquar non ingruditum, sed

ἀλλὰ τὸ σὸ τοῦ Ἑλικῶνι μελίτης ἄξιον. Ζ. λέγε ὦ τέκνον. ἐφίεμαι γάρ. Ἀπολ. ὁ Τιμοκλῆς οὗτος, ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ, καὶ φιλόθεος, καὶ τοὺς λόγους πάνυ ἠκριβωκὼς τοὺς Στωϊκούς. ὥστε εἰ σωίσειν ἐπὶ φιλοσοφίαν πολλοῖς τῶν νέων, καὶ μαθοὺς σὺν ὀλίγοις ἐπὶ τοῦτο ἐκλέγῃ, σφόδρα εὐδιανὸς ἂν, ἐπόσον ἰδίᾳ τοῖς μαθηταῖς ἀφελήσειε. σὺ πλὴν ἡ εἰπεῖν, ἀπολωφεῖς ἐστι, καὶ τὴν φωνὴν ἰδιώτης, καὶ μιξοβάρβαρος, ὥστε γέλωτα ὀφλισκάνειν ἀφ' οὗτοι σὺ παῖς σωφρονίσας, ἀ σωείρων, ἀλλὰ βαττολογίζων, καὶ περιτρόμως. καὶ μόλις ὁπόταν ὕπνος ἔχῃ, καὶ καλλιρρήμοσιν ἐπιδεικνὺς βάλητον, σωφρονεῖν μὲ χρὴ ἐς ὑπερβολὴν ὀξὺς ἐστι, καὶ λεπτολογούμενος, ὡς φασιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότες. λέγων δ', καὶ ἑρμηνεύων, ὑπ' ἀσθενείας ἀμφιβλήρη αὐτὰ, καὶ συγχεῖ. σὺν ἀποστροφῇ δ', ἢ βάλητι. ἀλλ' αἰνίγμασιν ἐοικότα φθέγγεται, καὶ πάλιν αὖ πολὺ ἀσαφέστερα τοῖς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. εἰ δὲ, ἢ συνίεντες, προβαλλόντων αὐτῷ. δεῖ δ' οἶμαι σαφῶς λέγειν, καὶ τοῦτο μόλις ποιεῖσθαι πολλὰ τὴν φθόνον, ὡς συνήσουσιν οἱ ἀκούοντες. Μω. τοῦτο μὲ ὀρθῶς ἔλεξας ὦ Ἄπολλον, ἐπαινέσας τοὺς σαφῶς λέγοντας, εἰ δ' μὲ πάνυ ποιεῖς σὺ τοῦτο σὺ τοῖς χρησμοῖς, λοξὸς ὤν, καὶ σκιφώδης, καὶ ἐς τὸ μεταίχμιον ἀσφαλῶς ἀποῤῥίπτων τὰ πολλὰ, ὡς τοὺς ἀκούοντας, ἄλλα δεῖας Πυθίᾳ τοῖς ἐξηγήσειν αὐτῶν. ἀτὰρ τί τὸ ἐπὶ τούτῳ συμβουλεύεις; πῶς ἴασιν ποιήσασθαι τὴν Τιμοκλέους ἀδυναμίας σὺ τοῖς λόγοις; Ἀπολ. σωήγορον ὦ Μῶμε, εἴ πως δυνηθείημεν αὐτῷ προφῆτην ἄλλον τῶν δεινῶν τὸν

sed quod cum mea in Helicone exercitatione conveniat. *Iup.* Dic ô fili, nam injungo. *Apol.* Timocles ille, vir bonus, & pius videtur, & Stoicorum doctrinam exquisitè callet: quò fit ut ad docendam philosophiam cum juvenibus conversetur, nec mercedem exiguam inde colligat, adeò est disertus quum privatim apud discipulos disserit. Cæterum quum apud multitudinem dicendum est timidissimum animum, vulgarem, barbaramque linguam profert, unde in cœtibus irridetur, cùm non eloquatur, sed balbutiat, & perturbetur. Quo modo se habet, in primis quando specimen facundiæ edere gestit. Etenim est intellectu acutissimo, & subtilissimo ingenio, ut ajunt qui Stoicorum doctrinam meliùs callent. Quæ autem dicit & exponit, ea præ imbecillitate corrumpit, & confundit, quid sibi velit non declarans, sed ænigmatibus similia proponens, rursus etiam multò obscuriora ad interrogationes respondens. Porrò auditores cùm non intelligant, eum irrident. Dicendum autem est perspicuè, & hoc in primis providendum diligenter, ut auditores dicta intelligant. *Mom.* Recte quidem hoc dixisti Apollo, quòd eos laudasti qui perspicuè loquuntur: quanquam id non admodum in oraculis tuis observare soles, quæ tu obliqua & intricata reddis, & in mediam intercapedinem tuto projicis plerumque, ut ad eorum expositionem auditores alio egeant Pythio. Sed quid ad hoc affers consilii? quo remedio Timoclis in dicendo impotentiæ succurrendum? *Apol.* Si possemus, ô Mome, patronum aliquem alium præbere, ex iis qui pro

των ἱρῶν ζα καὶ ἀξίως, ἅπερ ἂν ὀφείλῃ ὁ νεωμηνίας ὑποβάλλῃ. Μω. ἀηδέστατον τοῦτο ὡς ἀληθῶς εἰρήκας, ἐπὶ παιδαγωγὸν πατρὸς δύο μόνους, συνήγορον δὲ σωφροσύνης φιλοσόφων παρεστήσαι, ἑρμηνεύσοντα πρὸς τοὺς παρόντας, ἅπερ ἂν δόξῃ Τιμοκλεῖ. καὶ τὸ μὲ Δάμιν, αὐτοπρόσωπον, καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν. τὸ δὲ, ὑποκριτὴ χρωμένους, ἰδίᾳ πρὸς τὸ ὠτίον ὑποβάλλειν τὰ δοκοῦντα, τὸ ὑποκριτοῦ δὲ, ῥηθρεύειν, ἀλλ' αὐτὸν ἴσως σιωπῶντα ὁ, τι ἀκούσεται. τοῦτα πῶς ἂ γέλως ἂν εἴη τῷ πλήθει, ἀλλὰ τοῦτο μὲν, ἄλλως ἐπιτηδεύομεν. σὺ δὲ ὦ θαυμάσιε, φῄς γὰρ ἐμὲ μόνης εἶναι, καὶ μισθὸς οὐκ ὀλίγος ἐπὶ τοιούτῳ ἐξέλεξας, ἄγε τοῦ πλήθους χρυσοῦς ποτε εἰληφέναι, τί οὐκ ἐπιδείξω ἡμῖν κἀγὼ καιρὸν τοῦ τρίποδος, προεσκωμμένου πατρὸς τὸ σοφιστὴν κριτὴν λέγων; οἶσθα γάρ που τὸ ἀποθησόμενον, μάλιστ' ἂν. Ἀπολ. πῶς ὦ Μῶμε, δυνατὸν ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος; μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἷα ἡ Κασταλία ἐστίν; Μω. ὁρᾷς; ἀποδιδράσκεις τὸ ἔλεγχον, οὐ τοῦ στομ' ἔχόμενος. Ζ. ὅμως ὦ τέκνον, εἰπὲ, καὶ μὴ παρέχῃς τῷ συκοφάντῃ τούτῳ ἀφορμὰς, ἀλλ' ἐξέλεγχε, καὶ κλωπάζειν τὰ σὰ, ὡς ἐπὶ τρίποδι, καὶ ὕδατι, καὶ λιβανωτῷ κείμενα, ὡς εἰμὴ ἔχοις ταῦτα, γραῦς σόμβρον σε τὸ τέχνης. Ἀπολ. ἄμεινον μὲν ἴσως ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κολοφῶνι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἁπάντων μοι τῶν χρησίμων παρόντων, ὡς ἔθος. ὅμως δὲ, καὶ ὅπως γνώμονος εἰσίασιν, καὶ ἀσκοῦ περιφορὰν ἀφυσιπτὶν ὁποτέρᾳ τὸ κρότος ἔσται. ἀναδείξεσθε δὲ, εἰ μὴ ἔμμετρα λέγοιμι. Μω. λέγε, μόνον σαφῆ δὲ ὦ Ἄπολλον, καὶ μὴ σιωπήσῃς ἐν αὐτῷ, rei dignitate dicendi facultatem habent, & exprimere possunt quæ apud se meditatus suggesserit. *Mom.* Hoc dictum est, revera imberbis juvenis, cui sit adhuc pædagoge opus, patronum in conventu Philosophorum sistere, præsentibus interpretaturum, quæ Timocli visa fuerint. Damin autem præsentem, & per se loqui. Hunc verò actore utentem, in aurem illi privatim susurrare quæ placet: actorem verò perorare, qui quod audit, fortasse non intelligat. Quomodo hæc non viderentur ridicula multitudini? At hoc aliter constituamus. Tu verò admirande (Nam te vatem quoque ais esse nec mediocrem mercedem hac arte collegisti, quinetiam lateres aureos olim accepisti) cur non in tempore nobis specimen edis tuæ artis, prædicens uter philosophorum disputatione vincet? Nam tu qui vates es, eventum nosti. *Apol.* Quî hæc facere possim, ô Mome, cum nec tripodem in præsentia habeam, nec thymiamata, aut divinum fontem, qualis est Castalius? *Mom.* Vides-ne? refutationem aufugis quum jam in angusto constringeris. *Iup.* Dic tamen ô fili, nec sycophantæ huic ansas præbeas calumniandi, rèsque tuas subsannandi, tanquam in tripode, aqua, & thure sitas, quas nisi habeas, arte priveris. *Apol.* Satius erat, ô pater hæc Delphis, & Colophone facere, ubi omnia pro more sunt parata, quæ ad vaticinandum sunt commoda. Attamen illis destitutus instrumentis conabor prædicere utrius futura sit victoria. Quod caperetis, nisi carmine responsum darem. *Mom.* Dic, sed perspicua tantùm Apollo, quæ neque pa-

κἀμ ἐμμανέως δόμμα, κἠ γὰρ σὺκ ἄρνεια κρέα, ἢ χελώνη νεῦ σὺ Λυδία ἔψεται. ἀλλὰ οἶδα τόδε ὅτι ἢ σκέψις. Ζ. τί ποτε ἐρεῖς ὦ πάτερ; ὡς τί γε τῷ ℑ χρησμῷ, πάππα ἤδη φοβερά. ἢ χρόα, τραμμένη οἱ ὀφθαλμοί, τάδε φερεῖς. κόμη, ἀνασσομένη. κίνημα, κορυβαντώδες. κόμη ὅλως, κἠ χίμαιρα πάντα, κἠ φρενικάδη, κἠ μυστικά. Απολ.

Κίκλυτε μανιπόλοι τόδε θέσφατον Ἀπόλλωνος.

Ἀμφὶ ἱερὸν κρυερᾶς, τλαῦ ἀνίερις ἑσπομένη

Ὀξυδόαν, μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινοῖσι.

[1] Πολλὰ γὰρ ἔνδα ἐν ἔνδα μόθῳ ἐπεφαλκεῖ κλωσμά,

Ταρφὺν ἄκρας κόρυμβα κραταιήσασαι ἐχέτλης.

Ἀλλ' ὅταν αἰγυπιὸς γαμψώνυχος ἀκρέδα μόρψῃ,

Δὴ τότε λοίδιον ὀμβροφόροις κλάγξουσι κορῶναι.

Νίκη δ' ἡμιόνων. ὁ δ' ὄνος, ἦ τὰ πάντα κορύψ. Ζ. τί τῆτο ἀνεκρίζασας ὦ Μῶμε. κἠ μὰν εἰ γελοῖα τὰ τοσί. παῦσαι κακοδαίμων. ἐπεπαίσησεν ὑπὸ ℑ γέλωτος. Μω. καὶ πῶς δυνατόν ὦ Ζεῦ, ἐφ' ὅτῳ σαφεῖ, κἠ σαφῶς λῳ τῷ χρησμῷ; Ζ. ἀκοῦν ἤδη ἐν ἡμῖν ἐρμηνεῦσιν ἂν αὐτῶν ὁ, τι ἐν λέγει. Μω. πάνυ σαφῶς λα. ὥστε δὲν ἡμῖν Θεμιστοκλείας δεήσει. φησὶ γὰρ τὸ λόγιον ὑπεῖναι λαφύσσειν, γέπτα μὲ εἶναι τοῦτον, ἡμᾶς ℑ ὄνους κατηλίσκειν δὴ Διὰ, κἠ ἡμιόνους, τὰς παιδοτρόφους αὐτῷ, ἐπεὶ ὅσαι αἱ ἀκρέδες τὸν ὄνον ἔχουσας. Η. ἐκκλῆς. ἐγὼ ℑ ὦ πάτερ, εἰ ἐ μέτοικός εἰμι, σὺκ ἀνηπατrono, neque interprete indigeant. Etenim non ovillæ carnes, aut testudo in Lydia coquitur: verùm scis qua de re sit consultatio. *Iup.* Quid tandem dices, fili? Nam hæc præcedunt oraculum, & jam sunt formidanda, color est immutatus, oculi mobiles, crispata coma, motus corporis furibundus. Denique numinis afflatu, terriculo, & mysteriis plena sunt omnia. *Apol.*

Percipe faticani gens divûm oracula Phœbi,

Lite super dura, quam constituêre Sophistæ

Clamosi, solidis tuti sermonibus ambo.

Hinc atque hinc multa alterno clamore tumultus,

Summa quidem spissæ terrent aplustria silvæ,

Locustam at curvo vultur quum prenderit ungue,

Imbrifera clangent cornices ultima: vincent

Muli: asinus feriet velocia pignora cornu.

Iup. Cur hoc, Mome, excepisti cachinno: atqui ridicula non sunt quæ nobis impendent. Desine infœlix: risu suffocaberis. *Mom.* Quî non moveat mihi risum, Iupiter, tam clarum & apertum oraculum? *Iup.* Quin igitur & nobis interpretaris, quidnam sibi velit. *Mom.* Adeò liquida hæc sunt, ita ut nihil nobis Themistocle sit opus. Siquidem adeò perspicuè dicit hoc oraculum, hunc quidem esse præstigiatorem: Nos verò clitellarios asinos & mulos, qui credamus ipsi non tantum habentes prudentiæ, quantum locustæ. *Herc.* Ego verò pater, quanquam sum inquilinus, non tamen meam

[1] Πολλὰ γὰρ ἔνδα μόθῳ] Πολλὰ γὰρ ἔνδα ἐν ἔνδα μόθῳ. *Marcil.*

πω. ὅμως τὸ δοκοῦν μοι εἰπεῖν. ὁ πότε γὰρ ἤδη συνελθόντες ἀφίξονται, πλὴν ἐκεῖνα, ὡς μὲ ὁ Τιμοκλῆς ὑπέρχῃ, διαπραξῶμεν σχολὴν εἶναι τὴν συνουσίαν ὑπὲρ ἡμῶν. ὡς δὲ π ἐπεγεῖραι δοκοῦσιν, τότε ἤδη τὴν στοὰν αὐτὴν ὄγκῳ εἰ δοκεῖ, ἀφῆσίσας, ἐμβαλῶ τῷ Δάμιδι, ὡς μὴ κακοδαιμονήσῃ, ὑβρίζῃ εἰς ἡμᾶς. Μο. Ἡράκλεις. ἰὼ Ἡράκλεις. ἄφροντιν τῶν εἰρηκὼς ὁ κ δεινῶς βοιώπιον, ξυναπολέσαι ἐπὶ τοσούτοις τοσούτοις καὶ σχεδὸν τὴν στοὰν, αὐτὸς Μαραθῶνι, κ Μιλτιάδῃ, καὶ Κυναιγείρῳ. καὶ πῶς ἂν τούτων συμπεσόντων, οἱ ῥήτορες ἅπαν ῥητορεύοιεν, τὴν μεγίστην εἰς τοὺς λόγους ὑποθέσιν ἀφηρημένοι; ἄλλως τε, ζῶντι μὲν σοι, δυνατὸν ἰὼ πραξαι τοιοῦτο. ἀφ' ὅ γ θεὸς γεγένησαι, μεμαθηκὼς οἶμαι ὡς αὐ μοῖραι μόναι τὰ τοιαῦτα δυνάνται. ἡμεῖς γ', αὐτῶν ἄμοιροι ἐσμέν. Ηρα. τοκοῦν ὁπότε τ λέοντα, ἢ τὴν ὕδραν ἐφόνευον, αἱ μοῖραι δ' ἐμοὶ ἐκεῖνα ἔπραττον; Ζ. καὶ μάλα. Ηρα. κ νυνὶ ἰὼ τις ὑβρίζῃ εἰς ἐμὲ, ἢ καθεσυλῶν μὲ τ νεών, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς μοίραις πάλαι δεδογμένον ἦ, τοῦτο ἐπιβλέψω αὐτόν; Ζ. ἀδαμῶς. Ηρα. τοκοῦν ἄκυσον ὦ Ζεῦ μὴ παῤῥησίας. ἐγὼ γὰρ ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη, ἄγροικός εἰμι, τὴν σκάφην, σκάφην λέγων. εἰ τοιαῦτα ἐστὶ τὰ ὑμέτερα, μακρὰν χαίρειν φράσας ταῖς σὺν τῷδε πομπαῖς, κ κνίσῃ, καὶ ἱερείων αἵματι, χάσκω εἰς τ ἄδου, ὅπου μοι χαμαὶ ἔχουσι τὸ τόξον, κἂν τὰ εἴδωλα φοβηθέντες τ ὑπ' ἐμοῦ πτοηθῶσιν ἐμέ. Ζ. εὖγε. † οἰκοθεν

meam ſententiam exponere verebor. Cùm jam ad diſputandum convenerint, tunc ſi ſuperet Timocles, diſputationem procedere ſinamus. Sin res ſecus ceſſerit, tunc ego ſi videtur conculſam porticum in Damidem immittam, ne homo execrandus in nos inſoleſcat. *Mom.* Hercules, eheu Hercules! quàm immane & Bœoticum conſilium propoſuiſti, ut tot boni cum malo pereant: præterea porticus cum Marathone, Miltiade & Cynægiro! Et quomodo tot collapſis rhetores ampliùs declamarent, maximo ad orationes argumento privati? Præterea quum vivebas tale quid facere poteras. Sed ex quo factus es Deus, puto te didiciſſe, res hujuſmodi duntaxat in poteſtate Parcarum eſſe ſitas: earum eſſe nos expertes. *Herc.* Nunquid quum leonem, aut Hydram interfeci, Parcæ illud per me fecerunt? *Iup.* Maximè. *Herc.* Et nunc ſiquis injuriam mihi inferat, aut templum meum compilando, aut ſtatuam ſubvertendo, niſi id olim decreverint Parcæ, ipſum non comminuam? *Iup.* Nequaquam. *Herc.* Ergo me cum libertate quæ ſentio, dicentem audi Iupiter. Ego enim, ut ait Comicus, ruſticus ſum qui ligonem, ligonem voco. Si res veſtræ ſic ſe habent: honoribus, nidore, & ſacrificiorum ſanguine longum valere juſſis, in orcum deſcendam, ubi me nudum arcum habentem: ſaltem mortuorum umbræ pertimeſcent, propter feras à me trucidatas. *Iup.* Euge, teſtem, quod

† Οἰκοθεν ὁ μάρτυς] *Teſtis domeſticus.* Dixi de hoc proverbio alibi, cætera hujus Dialogi ſunt centones Homerici & Euripidei. *Beurd.*

ἐ μέρτος φασίν. ἀπίσωσας γὰν τῷ Δάμιδι ταῦτα εἰπεῖν ὑποβάλλων. ἀλλὰ τίς ὁ ταχυδρόμος οὗτός ἐστιν, ὁ χαλκοῦς, ὁ εὐχρωμος, ὁ δίπιος χαφος, ὁ δρομαῖος τῶν ἀνάδεσιν τῆς κόμης; μᾶλλον δὲ ὁ σὸς ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγορραῖος, ὁ τοῦ Ποικίλου. πόθεν γὰν ἀναπέπλησαι, ὁ σημέρα ἀναπλατόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. τί ὦ παῖ, θρομαῖος ἡμῖν ἀφῖξαι; ἦπου σὺ γῆς νεώτερον ἀναγγέλλεις; Ερμαγ. κατέρμηκα ὦ Ζεῦ, κοὐ μυρίας τῆς ταχυδρόμου δεόμενον. Ζ. λέγε ἤδη, εἴ τι ἄλλο ἡμᾶς ἐπανισταμένου λέληθεν. Ερμαγ. ἐπίχαλκον μὲν ἄρα χαλκευτῶν ὑποστίλβοντα στρόβιλον τε, καὶ μεζόφρενον. δοραξ δέ μοι γάλοιος ἀμφὶ σώματι πλασθεὶς, παρηόρηκε μιμηλῇ τῇ ἰσχνῇ, σφραγίδα χαλκῆ πᾶσαν ὑποστίλβοντα. ὁρᾷ δ' ὄχλον εἰλούσας, καὶ τινας δύο ἀχρὰς κεκραγότας, πυγμαχίας σοφισμάτων, Δάμιν τε, καὶ. Ζ. παύου ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγῳδῶν. οἶδα γὰρ ἃς τινας λέγεις. ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον, εἰ πάλαι συγκροτοῦνται αὐτοῖς ἡ ἔρις. Ερμαγ. ἠδέως, ἀλλ' οὐ ἀκροβολισμοῖς ἔτι ἥσυχοι, ἀλλ' ἀμφοτέρωθεν ἐμπεφυκότες ἀλλήλοις, πόρρωθέν ποθεν λοιδορούμενοι. Ζ. τί οὖν ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπὸν ὦ θεοί, ἢ ἀκροᾶσθαι ἐπικύψαντας αὐτῶν; ὥστε ἀφαιρεῖτόν με ἤδη τὸ μοχλόν. κοὐ ἀπάγωμεν τὰ νέφη; ἀναπεπύτωσται τὰς πύλας ὁ οὐρανός. Ἡρακλεῖς, ὅσον τὸ πλῆθος ἐπὶ τῷ ἀκροάσει ἀκροατήκασι. ὁ δὲ Τιμοκλῆς οὗτος, ὁ πάνυ μοι δοκῶν ὑποτρέμειν, καὶ ταραττόμενος. ἀπολεῖ πάντα ὅτος τὴν μέρον. δῆλος γὰν ἔτι ἐδὶ ἀνταράττεσθαι τῷ Δάμιδι δυσπρόσμαχος. ἀλλ' ὅπως ἡμῖν δυσατύπητος, ὡχόμεθα

quod ajunt, domo adductum: Conservasti igitur ista Damidi ad dicendum subjiciens. Sed quisnam est iste qui tam properè accedit, æneus, pulchris literis ornatus, scitè circumscriptus, cui prisco more religata est coma? Tuus potiùs frater est Mercurii. Agoræus ille qui stat ad Pœcilen. Proindè pice refertus est, cùm à statuariis quotidie refingatur. Quid, ô puer, cursu ad nos contendisti? num aliquid novi è terris renuntias? *Hermagoras.* Ingens quiddam, ô Iupiter, & quod summam requirit diligentiam. *Iup.* Dicito jam si quid aliud ortum sit quod nesciamus. *Herm.* Cum ad porticum jam fabricarer æneus, Ac perquè dorsum, perque pectus ungerer, Factusque ineptè corpori thorax meo Adpenderet, nec arte disparì foret, Ex ære totus additus mihi baltheus, Turbam video tumultuantem accurrere, Quacum duo sophistici certaminis Ibant periti fronte tristi ac pallida Pugiles, Damis &. *Iup.* Desine, Hermagora optime, tragicis versibus loquì. Novi enim quos dicis. Sed mihi dic, an jam diu contentionem commiserint. *Herm.* Nondum; Nam in velitatione adhuc versabantur, funda jaculantes & eminus sese mutuis convitiis impetentes. *Iup.* Quid ergo nobis faciendum restat, ô Dii? annon inclinato in ipsos capite auscultandum? Itaque horæ pessulum jam adimant, & abactis nubibus cœli portas aperiant. Hercle quanta multitudo ad audiendum contendit! At non valdè mihi placet quòd Timocles iste trepidat & turbatur. Omnia hodie perdet: & manifestum est ipsum ut cum Damide pugnet non surrecturum. Sed quod nobis est facillimum, vota tacitè

ὑπὲρ αὐτῶν σιγῇ, ἐφ' ἡμείων ἵνα μὴ Δάμις γε πύθηται. Τιμο. τί φῄς ὦ ἱερόσυλε Δάμι, θεὺς μὴ εἶναι, μὴ δ' ὡσαύτως τῶν ἀνθρώπων; Δα. ὄκ. ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀπόκρινάι μοι, ὦ πῖ λόγῳ ἐπίσθης εἶναι αὐτούς. Τιμ. ὄμνυμι, ἀλλὰ σὺ ὦ μιαρὲ ἀπόκριναι. Δα. ὄμεινον, ἀλλὰ σύ. Ζ. παυλὶ μὲν παραπολὺ ὁ ἡμέτερος, ἄμεινον, καὶ εὐφωνότερον τραχυίστην. εὖγε ὦ Τιμόκλεις, ἐπίσχε τῶν βλασφημιῶν. σὺ γὰρ τούτῳ σοι, τὸ κράτος. ὡς τά γε ἄλλα, ἰχθυῶν σε ἀπόφανεῖ, ἐπισμίζων. Τιμ. ἀλλὰ μὰ τὴν Ἀθηναν, οὐκ ἂν ἀπεκρινάμην σοι ὡσαύτως. Δα. οὐκοῦν ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα. ἐπεφάτισας γὰρ τοῦτό γε, ὁμωμοκώς. ἀλλ' ἄνω τῶν βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ. Τιμ. εὖ λέγεις. εἰπὲ δή μοι, εἰ δοκοῦσί σοι ὦ κεφάλαιε, ὡσαύτως οἱ θεοί; Δα. ὑδαμῶς. Τιμ. τί φῄς; ἀπρονοήτως δὴ τοῦτο πάντα; Δα. ναί. Τιμ. ὑπὸ τύχης δὴ τάττεται ἡ τοῦ ὅλου ἐπιμέλεια; Δα. ὅ. Τιμ. πάντα ἄρα εἰκῇ φέρεται ἀλόγῳ τῇ φορᾷ; Δα. ναί. Τιμ. εἶτ' ἄνθρωποι ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέχεσθε, καὶ οὐ κατασείστε τὰ ἀλιτήρεοι; Δα. τί τὰς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις ὦ Τιμόκλεις, ἢ τίς ἂν, ἀγανακτεῖς ὑπὲρ τοῦ θεῶν, καὶ ταῦτα, οἰκείων αὐτῶν ὄντα ἀγανακτοῦντων; οἵ γε ὀλίγου δεῖν ἀφεστηκόσί μοι πάλαι ἀκούοντες, εἴ γε ἀκούουσι. Τιμ. ἀκούσι γὰρ ὦ Δάμι, ἀκούσι. καί σε μείζασι πότε χρόνῳ ὕστερον. Δα. καὶ πότε ἂν οἰκείοι χαλεπὸν ἀμύνοιεν ἐπ' ἐμὲ τοσαῦτα ὡς φῄς πεφάμενα ἔχοντες, καὶ τὰ σὺν τῷ κόσμῳ ἄπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομούμενοι; ὥστε ὀδέ σ' ἔτι μυρίων ὧν ἐπορκεῖς ἀεί. καὶ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν ἐς αὐτὸς pro ipso faciamus nobiscum, ne Damis inaudiat. *Timocl.* Quid ais Dami sacrilege, Deos non esse, nec hominibus providere? *Dam.* Minimè. Verum dic mihi priùs qua ratione ipsos esse persuasus es. *Tim.* Non dicam. Sed tu scelerate responde. *Dam.* Non: sed tu. *Iup.* Hoc multò meliùs agit noster, quòd vocaliùs exasperatur. Euge Timocles obstrepe convitiis. Nam in hoc sita est victoria. Nam alioqui obturato ore te piscem redder. *Tim.* At per Minervam, non respondebo tibi prior. *Dam.* Ergo Timocles interroga. Hoc enim saltem obtinuisti, cùm juraveris: sed sine convitiis, si placet. *Tim.* Rectè dicis. Ergo dic mihi. Annon ô scelerate, Dii tibi videntur providere? *Dam.* Nequaquam. *Tim.* Quid ais? Hæc igitur omnia nulla providentia reguntur? *Dam.* Nulla. *Tim.* Neque Vniversitatis cura penes ullum Deum est? *Dam.* Non. *Tim.* Cuncta igitur impetu fortuito feruntur? *Dam.* Maximè. *Tim.* Hæcne fertis auditores, & scelestum hunc lapidibus non obruitis? *Dam.* Cur homines in me incitas Timocles? aut quis es, ut pro Diis indigneris, idque cùm non indignentur ipsi? qui olim audientes, saltem si audiunt, nullo malo me affecerunt. *Tim.* Audiunt, Dami, audiunt: & te aliquando postea ulciscentur. *Dam.* Ecquando ipsis contra me vacaret, cùm tot, ut ais, sustineant negotia, & rerum quæ sunt in mundo infinitam multitudinem regant? Itaque nec te, quòd semper peieras, punierunt. Nec propter alia: ne præter pa-

ἀναγκάζωμαι ταῦτα τὰ συγκείμενα. καίτοι οὐκ ὀρῶ ἥντινα ἂν ἄλλην ἐπίδειξιν σεαυτῶν τοσούτοις μείζω ἐξενεγκεῖν ἐδυνάμενος, ἢ σὲ κομιδῇ, καὶ λίαν ἐπιτρέψαντες. ἀλλὰ δῆλοί εἰσιν ἀποδημοῦντες ὑπὲρ τὸ Ὠκεανὸν ἴσως μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. ἔθος γὰρ αὐτοῖς σωεχῶς εἶναι παρ' αὐτοὺς ἐπὶ δεῖπνα, καὶ ἀνεπαγγέλτοις σύνοπα. Τιμ. τί ταῦτ' τοσαύτην ἀναισχυντίαν εἴποιμι ἂν Δάμι; Δα. σὺ δὲ τοῦτο ὦ Τιμόκλες, ὃ πάλαι ἐγὼ ἐπόθουν ἀκοῦσαί σου, ὅπως ἐπίσταιο τοὺς θεοὺς προνοεῖν τοῖς θνητοῖς. Τιμ. ἡ τάξις με πρώτη τοῦ γιγνομένου ἔπεισεν, ὁ ἥλιος ἀεὶ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰὼν, καὶ σελήνη τὰ ταὐτὰ, καὶ ἄρσει τεκνοποιΐαι, καὶ φυτὰ φυόμενα, καὶ ζῶα γεννώμενα, καὶ αὐτὰ ταῦτα ὕπνοις καὶ ἐγρηγορόσι μεταβάλλοντα, ὡς τρέφεται, καὶ κινεῖται, καὶ νοεῖν, καὶ βαδίζειν, καὶ τεκταίνεται, καὶ σκυτοτομεῖν. καὶ τἆλλα ταῦτα προνοίαις ἔργα εἶναι μοι δοκεῖ. Δα. αὐτὸ τοῦτο τὸ ζητούμενον ὦ Τιμόκλες, σιωπᾷ πάζεις. οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ προνοίᾳ τάττων ἔκαστον ἐποιήσατο. ἀλλ' ὅπερ μοι τοιαῦτα ἔστι τὰ γιγνόμενα, φαίην ἂν ἐγὼ αὐτός. ἐμοὶ μὲν αὐτὰ πεπίανται ἀνάγκη, καὶ ὑπό τινος προμηθίας αὐτὰ γίγνεται. ἵνα γὰρ ἕκαστα ἔχῃ ἅμμα, νοῦν ὁμοίως, καὶ κατὰ ταὐτὰ συνίστασθαι. σὺ δέ, τάξιν αὐτῶν ὀνομάζεις τὴν ἀνάγκην. εἶτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκηλητοίη, τὰ γιγνόμενα μὴ, ὁποῖά ἐστι, καταστενάζω, καὶ ἐπαινέσῃ, οἰόμενός δὲ ἀπόδειξιν ταῦτα εἶναι, ὧν ἕκαστα προνοίᾳ διαφιλοτίμως αὐτῶν ἔκρυσεν. ὥστε κατὰ τὸ κωμικὸν, τυῦ μὲ, ὑπομόχθηρον. ἄλλο δέ μοι λέγε. Τιμόκλες. ἐγὼ μὲν σὺν οἴομαι ἕκαστα ἄλλης ἐπὶ τούτοις δεῖν ἀποδείξεως. ὅμως

pactum maledicere cogar. Nam non video quonam alio argumento majore ſuam providentiam demonſtrare poſſent, quàm ſi te malum malè perderent. At certum eſt eos peregrè eſſe profectos, ultra Oceanum fortaſſe, & inculpatos Æthiopas. Solent enim ad eos crebrò ire commeſſatum: interdum etiam non vocati. *Tim.* Quid ad tantam impudentiam tibi dicerem Dami? *Dam.* Nimirum illud quod jamdudum ex te audire cupio, qua perſuaſione credideris Deos providere. *Tim.* Id mihi rerum primus ordo perſuaſit. Sol qui idem iter ſemper conficit, eodémque modo Luna, & tempeſtatum mutatio, & plantarum procreatio, & animalium generatio, horúmque ipſorum tam elegans compoſitio, ut alantur, moveantur, cogitent, incedant, fabrilem artem & ſutoriam exerceant. Atque id genus alia, mihi Providentiæ videntur eſſe opera. *Dam.* Tu quidem Timocles, quæſtionem corripis. Nondum enim liquet an horum unumquodque Providentia perficiatur. Cæterùm quod hæc fiunt, nec ipſe negaverim. Non tamen ilico neceſſe eſt credere, ea aliquo conſilio fieri. Contingit enim ut hæc incepta ſint, nuncque ſimiliter, eodemque modo conſtituantur. At tu ordinem eorum, neceſſitatem appellas. Deinde ſcilicet indignaberis, ſiquis te non ſequetur, cùm ea quæ fiunt, qualia ſunt enumeres, & putes hiſce demonſtraſſe, horum unumquodque immutari Providentia. Itaque juxta Comicum, hoc ſubfrivolum eſt: aliud mihi dicito. *Tim.* Equidem exiſtimo alia præterea demonſtratione non eſſe opus. Verumtamen di-

σ' ὧν ἐρῶ. ἀπόκριναι γάρ μοι. Ὁ μηρός σοι δοκεῖ ἄριστος ποιητὴς γενέσθαι; Δα. καὶ μάλα. Τι. οὐκοῦν ἐκείνῳ ἐπίστευε, τῷ θεόντι τῶν θεῶν ἐμφανίζοντι. Δα. ἀλλ' ἄγαμαι μέντοι, ποιητὴν μὲν ἀγαθὸν Ὅμηρον γενέσθαι, πάντες σοι συνομολογήσουσι. μάρτυρας δὲ ἀληθῆ τοὺς τοιούτους, ὅτ' ἐκεῖνον, ὅτε ἄλλον ποιητὴν ἐθέλοι. ὅτι γὰρ ἀληθείας μέλειν αὐτοῖς οἴμαι, ἀλλὰ δι' κηλεῖν τὰς ἀκροάσεις. καὶ διὰ τοῦτο, μέτροις τε κατάδουσι, καὶ μύθοις κατηχοῦσι. καὶ ὅλως, ἅπαντα ὑπὲρ τοῦ τέρπειν μηχανῶνται. ἀτὰρ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι, οἷς ποτε μάλιστα ἐπίθου τῷ Ὁμήρῳ. ἆρα οἷς φῂς Διὸς λέχη, ὡς ἐπιβάλλουσι συνθέσαι αὐτὸν ἡ γυναῖκα, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἰ μὴ τὸν Βριάρεων ἡ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλεήσασα τὸν μνώμενον, ἐπαιδήθη ἂν ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς, συναρπασθείς. ἀνθ' ὧν ἐκ δὲ ἀπομνημονεύων τῇ Θέτιδι τῷ δυσεργασίαν, ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὄνειρόν τινα ψευδῆ ἐπιπέμψας, ὡς πολλοὺς τῶν Ἀχαιῶν ἀπολοῦντα. ὁρᾷς; ἀδυνάτου. δὲ δὴ αὐτῷ κεφαλὴν ἐμβαλόντι, καὶ φιλήσαντι τὸν Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἄνδρα δὲ ἀπατεῶνα εἶναι δικεῖν. ἢ σκεπτέα σοι μάλιστα εἰς τῶν πίστιν ἐπαγάσασθαι ἀκούοντα, ὡς Διομήδης μὲν, ἕτεροι τῷ Ἀφροδίτῃ, εἶτα τὸν Ἄρεα αὐτὸν, Ἀθηνᾶς παρακελεύσει. μὴ μικρὸν δὲ, αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ, ἐμπεμάχεν ἀνάμιξ ἄρρενές τε, καὶ θήλεια. καὶ Ἀθηνᾶ μὲν, Ἄρει καθαγωνίζεται, ὅτε ἐκ πεπονηκότα οἴμαι σε δὲ τραύματος, ὁ δὲ Διομήδης εἴλκυσε. Λητοῖ δ' ἀντίη σῶκε Ἐρμείη. ἢ τὰ δοκεῖ

dicam, ac respondeo. Homerus videtur tibi fuisse poëta præstantissimus? *Dam.* Maximè. *Tim.* Proinde ipsi credidi, Deorum providentiam declaranti. *Dam.* Certè vir admirande, Homerum bonum quidem fuisse poëtam omnes tibi confitebuntur: sed veracem rerum hujusmodi testem, neque illum, neque alium ullum poëtam concedent. Neque enim veritatem ut puto, curant: sed demulcere auditores intendunt. Propterea versibus occinunt, fabulis personant, omnia denique delectandi causa moliuntur. Libenter autem ex te audirem, quibusnam Homeri dictis potissimùm ad hoc credendum fis adductus. Num iis quæ dicit de Iove, ut per insidias ipsum vincire voluerint filia, & frater, & uxor ejus? Ac nisi Briareum accersivisset Thetis, facinus miserata, nobis correptus ille Iupiter optimus fuisset vinculis obstrictus. Pro quibus, beneficii memor, ludit Agamemnonem immisso fallaci somnio, quòd multi morerentur Græci. Videsne? Non enim poterat immisso fulmine Agamemnonem ipsum comburere, nisi deceptor videretur. An illa te potissimum adduxerunt ut crederes, quum audiebas à Diomede vulneratam Venerem, deinde Minervæ jussu Martem. Aliquanto verò pòst congressi Dii singulari certamine promiscuè cùm masculi, tum fœminæ pugnarunt: in quo Pallas Martem, ut accepto à Diomede vulnere infirmiorem superat. Contra Latonam stabat Cyllenia proles. An quæ

1 Λητοῖ δ' ἀντίη] Iliad. xx. *Marsil.*

Ἀρτέμιδός σοι πῶμα ἤδοξεν, ὡς
ἐκεῖνη μεμψαμένη σοι, ἠγανάκτησεν,
ὅτι κληθεῖσα ἐφ' ἑστίασιν ὑπὸ τῷ
Οἰνέως, κοὐ παρῆν, σοῦ παρόντος
φυᾷ, καὶ ἀνυπόστατον τὸν ἀλκὸν
ἐπαφῆκεν ἐπὶ τὸν χῶρον αὐτῶν.
ἆρα δὴ τὰ τοιαῦτα λέγων σε Ὅμηρος
πέπεικε; Z. βαθεῖ. ἡλίκην δ' ἦσαν
ἀνεδόησε τὸ πλῆθος, ἐπαινοῦντες
τὸν Δάμιν. ὁ δὲ ἡμίτριβος, λάβρεμβός
τις ἐοικὼς. δύδιε γάρ, καὶ ὑποτρέμει,
καὶ δῆλός ἐστιν ἀμφιβρίψων
τὸν ἀσπίδα. καὶ ἤδη περιβλέπει εἰ
παρεκδύς, ἀποδράσεται. Τιμ. οὐδὲ
Εὐριπίδης ἄρα σοι δοκεῖ λέγειν τὰ
ὑπὲρ, ὁπόταν αὐτὰς ἀναβιβασσόμενος τὰς θεὰς ἐπὶ τὸν σκηνὸν,
δεικνὺς σώζοντας μὲν τὰς χρηστὰς τῶν
ἀνδρῶν, τὰς πονηρὰς δέ, καὶ τὸν
ἀσεβοῦντα κτείνοντας; Δα.
ἀλλ' ὦ γενναιότατε φιλοσόφων Τιμόκλεες, εἰ ταῦτα ποιοῦντες οἱ τραγῳδοὶ πεπείκασί σε, ἀνάγκη δυοῖν
θάτερον, ἢ τὸν Πῶλον, καὶ Ἀριστόδημον, καὶ Σάτυρον, ἡγεῖσθαί σε
θεοὺς εἶναι τότε, ἢ τὰ σχήματα τῶν
θεῶν αὐτὰ, καὶ τὰς ἐμβάδας, καὶ
τὰς ποδήρεις χιτῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρίδας, καὶ περονηρίδια, καὶ σωμάτια, καὶ τἄλλ',
οἷς ἐκεῖνοι σημαίνουσι τὸν τραγῳδίαν, ὅσῳ ἐγελοιότατόν εἰμι.
ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπισχόμενος τὰ χείλεα,
τὰ δραμάτων τὰ δυκοῦντα οἱ λέγῃ αὐτῷ ποτε παῤῥησιαζόμενος,

Ὁρᾷς τὸ ὑψὲ τοὐλεύθερον ἄνεργον αἰθέρα,

quæ de Diana dicuntur visa tibi sunt fide digna? ut cum querimonia indignata est, quòd ad convivium Oenei non fuisset vocata: quam ob causam aprum ingentem, & invicti roboris in regionem ipsius immisit. Nunquid Homerus hæc dicendo tibi persuasit? *Iup.* Papæ! quanta ô Dii turba Damin collaudans exclamavit! Noster verò manet hæsitabundus. Quare metuit, & subtrepidat, & manifestum est fore ut [1] scutum abjiciat. Iamque circunspicit qua elapsus aufugiat. *Tim.* Num neque Euripides tibi videtur sani quicquam dicere, quum introductis in scenam Diis, indicat bonos heroas ab ipsis servari, malos verò propter impietatem, qualis tu es, puniri? *Dam.* At ô generosissime philosophorum Timocles, si tibi hæc persuaserunt Tragici poëtæ: necessum est ex his duobus alterum consequi, ut aut Polum & Aristodemum, & Satyrum tunc putes esse Deos, aut Deorum personas ipsas, & cothurnos, & vestes ad pedes usque demissas, chlamydes, manicas, ventralia, corpuscula, aliaque quibus illi tragœdiam exornant: quòd ego maximè ridiculum arbitror. Nam quum per se, nulla necessitate adactus, suam in fabulis sententiam dicit, liberè loquentem audies:

Vides supernum, simul & immensum athera,

Ter-

1 *Scutum abjiciat*] Clypeum abjicere dixit pro eo quod est causæ diffidere & contentionem relinquere. Desperat enim quisquis in bello arma abjicit, & aut fugam spectat, aut mortem exspectat. Græci simplici vocabulo ῥιψάσπιδας vocant timidos, id cognominis Demosthenes in prælio quondam emeruit. Cleonymus apud Aristophan. in fuc. δασπιδοκλὴς appellatur. Plat. lib. de leg. 12. declarat ῥιψάσπιδα nomen multo probrosissimum esse. *Cogn.*

Καὶ γὴν περιέχειν ὑγρᾶς ὑπὸ ἀγκάλας,
Τοῦτον νόμιζε Δία. τοῦτον ἡγοῦ θεόν.
καὶ πάλιν.
Ζεὺς, ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεύς. ὡς γὰρ οἶδα, κἀμοὶ λόγῳ κλύων. καὶ τὰ τοιαῦτα. Τιμ. σὺν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη, ἐξηπατήμεθα, θεοὺς νομίζοντες, καὶ πανηγυρίζοντες. Δα. εὖγε ὦ Τιμόκλεις, ὅτι με ὑπέμνησας τῶν κατὰ τὰ ἔθνη νομιζομένων. ἀφ' ὧν μάλιστα σωίδοιμι ἂν, ὡς γε ἐμοὶ δοκεῖ βέβαιον ὁ περὶ θεῶν λόγος πῆ ἔχει. πολλὴ γὰρ ἡ παραφορὰ, καὶ ἄλλοι, ἄλλα νομίζουσι, Σκύθαι μὲν, ἀκινάκην θύοντες, καὶ Θρᾷκες, Ζαμόλξιδι, φυγάδι ἀνθρώπῳ ὃν Σάμιοι ἀφίκοντο. Φρύγες δὲ, μήνῃ, καὶ Αἰθίοπες, ἡμέρᾳ. καὶ Κυλλήνιοι, Φάλητι. καὶ Ἀσσύριοι, περιστερᾷ· καὶ Πέρσαι, πυρί. καὶ Αἰγύπτιοι, ὕδατι, καίτοι μὲν ἅπασι κοινὸν τοῖς Αἰγυπτίοις τὸ ὕδωρ. ἰδίᾳ δὲ, Μεμφίταις μὲν, ὁ βοῦς θεός. Πηλουσιώταις δὲ, κρόμμυον. καὶ ἄλλοις, ἴβις, ἢ κροκόδειλος. καὶ ἄλλοις, κυνοκέφαλος, ἢ αἴλουρος, ἢ πίθηκος. καὶ ἔτι κατὰ κώμας, τοῖς μὲν, ὁ δεξιὸς ὦμος θεός. τοῖς δὲ καὶ ἀνθρώπους οἰκοῦσιν, ἅπερος. καὶ ἄλλοις, κεφαλῆς ἡμίθραυστον. καὶ ἄλλοις, ποτήριον κεραμεοῦν, ἢ τρύβλιον. ταῦτα πῶς ὑγιᾶ ἐστὶν ὦ καλὲ Τιμόκλεις; Μω. σὺ γὰρ ἔλεγες ὦ θεοί, ταῦτα πάντα ἥξειν εἰς τὰ μέσα φανεῖς, καὶ ἀκριβῶς ἐξετασθησόμενα; Ζ. ἔλεγες ὦ Μῶμε, καὶ ἐπιλήσμων ὀρθῶς. καὶ ἴσως ἐπιφοιτήσομεν ἐπανορθώσοντες αὐτὰ, ἵνα τὸν ποσὶ κίνδυνον ἀποφύγωμεν. Τιμ. ἀλλ' ὦ θεοῖς ἐχθρὲ σὺ, τὰς χρησμὰς, καὶ προφητείας τῶν ἐσομένων, τίνος ἔργον ἂν εἴποις, ἢ θεῶν,

Terram humidis circumtenentem in brachiis.
Illum Iovem arbitrare, necnon hunc Deum.
Et rursus.
Iupiter, is qui Iupiter est: non enim ni ex fama novi.
Et id genus.
Tim. Proinde omnes homines genteſque decipiuntur, quum Deos esse putant, eorúmque dies festos celebrant. *Dam.* Bene Timocles, in memoriam mihi revocasti gentium opinionem: unde potissimùm intelligi possit, nihil habere certi ea quæ de Diis perhibentur. Nam multa est dissensio, & alii aliud opinantur: Scythæ Acinaci sacrificant, Thraces Zamolxidi fugitivo homini, qui Samo ad ipsos venit: Phryges Lunæ, Æthiopes diei, Cyllenii Phaleti, Assyrii columbæ, Persæ igni, Ægyptii aquæ. Nam omnibus Ægyptiis communis est aqua. Privatim autem, Memphitis bos est Deus, Pelusiotis cepa, aliis Ibis, aut crocodilus, aliis cynocephalus, aut felis, aut simia. Præterea vicatim, aliis Deus est dexter humerus, aliis qui regionem adversam incolunt, finister: aliis dimidium caput, aliis fictile poculum, aut catinus. Quomodo hæc, ô bone Timocles non sint ridicula? *Mom.* Nonne dicebam, ô Dii, hæc omnia in propatulum ventura, & fore ut accuratè examinarentur? *Iup.* Dicebas, ô Mome, & rectè objurgabas, atque hæc corrigere conabor, si præsens periculum evitarimus. *Tim.* At tu, ô Deorum inimice, oracula, & rerum futurarum prædictiones, cujus opus esse dices? nonne Deorum, corun-

κὴ τ' αὐτοῖας τ' ἐκείνου; Δα. σώπησον ὦ ἄθλιε, ὡς τ' χρησμῶν, ἐπεὶ ἐρήσομαί σε, τίνων αὐτῶν μάλιστα μεμνῆσθ' ἀξιοῖς. ἆρ' ἐκείνου, ὃν τῷ λυδῷ ὁ Πύθιος ἔχρησεν; ὃς ἀκεφαλῶς ἀμφήκης ἦν, κὴ διπρόσωπος, οἷοί εἰσι τ' ἱρμῶν ἵπποι, δίτροχοι, κὴ ἀμφοτέρωθεν ὁμοῖοι, κὴ ὡς ὁπότερον ἂν αὐτῶν μέρος ἐπισπάσῃ. ἢ τί μᾶλλον, ὁ Κροίσου ἁλὼς τ' Κύλω, τῷ αὐτῷ ἅρμα χέλυ, ἢ τῷ Κύρου κραταιόν; καίτοι σὺκ ὀλίγων τελάντων ὁ σαρδιανὸς ἐκείνος ὅλεθρος, τὸ ἀμφιδέξιον τοῦτο ἔπος ἐπείσθη. Μω. αὐτὰ τᾶτ' ὦ θεοὶ ἀνὴρ διεξέρχεται, λέγων, ἃ ἐγὼ ἐδιδάσκον μάλιστα. τῶ νῦν ὁ καλὸς ἡμῖν κιθαρῳδὸς; ἀπολόγησαι αὐτῷ κραπαλῶν ὡς τάχιστα. Ζ. σὺ ἡμᾶς ἐπισφάττεις ὦ Μῶμε, σὺκ ἐν καιρῷ νῦν ἐπιλιμῶν. Τιμ. ὄρα οἷα ποιεῖς ὦ ἀλιτήριε Δάμι, μαίνονχὶ τὰ ἴδη αὐτὰ τ' θεῶν ἀνατρέπεις τῷ λόγῳ, κὴ βωμὰς αὐτῶν. Δα. ἀ παύσῃς ἔγωγε τὰς βωμὰς ὦ Τιμόκλεις. τί γὰρ ἂν δεινὸν ἀπ' αὐτῶν γένοιτο, εἰ θυμιαμάτων, κὴ ῥόδων μεστοί εἰσι; τὰς δ' ἐν ταυρικοῖς τ' Ἀρτέμιδος, ἡδέως ἂν ἐπιδοῦν, ἐκ βάθρων ἐπὶ κεφαλὴν ἀνατρεπομένας, ἐφ' ὧν τοιαῦτα ἡ παρθένος δώκχυμβα ἔχαιρε. Ζ. τοῦ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπηλθεῖ ὡς δαιμόνιον ὑδενὸς ἀνὴρ φείδεται, ἀλλ' ἐξ ἀμαξῆς παῤῥησιάζεται, κὴ μάρτυρ' ἐκείνης, ὅστ' αὖπος, ὅς τε ἐκεῖ. Μω. καὶ μὴν ὀλίγας ἂν ὦ Ζεῦ, τὰς ἀναιτίας εὐρεῖς σὺ ἡμῖν. καὶ τᾶτα τάχα σοφὸν ὁ ἄνθρωπος, ἄψεται δ' τ' κορυφαίου πόνος. Τι. καὶ δὴ βροντῶντος αὐτοῦ δ' Διὸς ἀκούεις ὦ γεραιὰ Δάμι; Δα. καὶ πῶς ἂ μέλλω βροντᾶς ἀκούειν ὦ Τιμόκλεις; εἰ γὰρ ὁ, Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστι. σὺ δὲ corundemque providentiæ? *Da.* Nihil dicas, vir optime, de oraculis, siquidem ex te quæram, cujusnam illorum mentionem facere velis potissimùm. Num illius quod Lydo Pythius reddidit? quod quidem prorsus anceps erat & biceps: quales sunt quædam Mercurii imagines, duplices, & utrinque similes, ad utramlibet illarum partem te verteris. An potiùs, Crœsus trajecto Hale, suum quam Cyri imperium evertet. Atqui non paucis talentis perditus ille Sardianus, ambiguum hoc dictum emit. *Mom.* Hæc ipsa, ô Dii, vir iste commemorat, quæ maximè pertimescebam. Vbi nunc est festivus ille noster citharœdus? ad hæc refellenda descende. *Iup.* Tu nos mactas, ô Mome, cùm nunc intempestivè nos reprehendas. *Tim.* Vide quid facias scelerate Dami, ipsa Deorum templa & aras oratione tua propemodum subvertis. *Dam.* Non omnes saltem aras Timocles. Quid enim ex ipsis mali accidit, si suffitibus, & suavibus odoribus sint plenæ? Verùm Dianæ aras quæ sunt in Tauris, libenter viderem funditus eversas, in quibus virgo tam suavibus epulis gaudet. *Iup.* Hoc unde nobis insuperabile malum obstrepit, quam nulli Deo parcit hic vir: sed ex plaustro liberè loquitur, Ordine corripiens sontem, insontemque perinde. *Mom.* Atqui paucos Iupiter à culpa immunes inter nos invenies. Et forsitan progressus ille ex supremis aliquem offendet. *Tim.* Neque, ô Deorum impugnator Dami, Iovem ipsum audis tonantem? *Dam.* Quomodo tonitru non audirem Timocles? Verùm an tonet Iupiter, meliùs scire possis,

ἄμουσοι ἀδύλως, ἐκεῖθέν ποθεν ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμένοι. ἐπεὶ οἵ γε ἐκ Κρήτης ἥκοντες, ἄλλα ἡμῖν διηγοῦνται, πρόφασιν ἔχοντες δεικνύναι, καὶ φίλοι ἐφεστάναι, δηλοῦντα ὡς οὐκέτι βροντήσειεν ἂν ὁ Ζεύς, πάνυ ἀσθενὴς πάλαι. Μω. τοῦτ' ἐγὼ καὶ πολλοῦ ἠπιστάμην ἐμαυτῷ ἄνθρωπον. τί δ', ὦ Ζεῦ, ἀχθόμενος ἡμῖν, καὶ συγκροπίζεις τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου; θαῤῥεῖν χρὴ, καὶ τὸ τοιοῦτον ἀνθρωπίσκιον καταφρονεῖν. Ζ. τί λέγεις ὦ Μῶμε, καταφρονεῖν; οὐχ ὁρᾷς ὅσοι ἀκούουσι σοῦ ὡς συμπεπεισμένοι εἰσὶν ἤδη καθ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγουσιν αὐτοὺς ἀναδησάμενοι τῷ ἄσματι ὁ Δάμις; Μω. ἀλλὰ σὺ ὑπότιον ὦ Ζεῦ, γελήσῃς, σειρὴν χρυσέαν καθεὶς, ἅπαντας αὐτοὺς αὐτῇ κατὰ γαίης ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσσῃ. Τι. εἰπέ μοι ὦ καθάρσιε, πώποτε ἤδη ποτέ; Δα. καὶ πολλάκις ὦ Τιμόκλεις. Τι. οὐκοῦν ἔφερεν ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος ἐμπίπλων τὴν ὀθόνην, καὶ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια, ἢ οἱ ἐρέσσοντες; οἰκυβέρνα ἦ εἷς τις ἔφερεν, καὶ ἔσωζε τὴν ναῦν; Δα. καὶ μάλα. Τι. εἶτα ἡ ναῦς μὲν, οὐκ ἂν ἔπλω, μὴ κυβερνωμένη, τὸ δ' ὅλον τοῦτο ἀκυβέρνητον εἶδες, καὶ ἀνημάρμενον φέρεσθαι; Δα. εὖγε, σωφρόνως τοῦτο ὁ Τιμοκλῆς, καὶ ἐχυρῶς τῷ Διὶ διαλέγεται. ἀλλ' ὦ φιλτάτη Τιμόκλεις, τὴν μὲν κυβερνήτην οἰκείαν εἶδες ἂν, ἀεὶ τὰ συμφέροντα ἐπινοοῦσαν, καὶ τῷ μὲν καιρῷ διακονοῦσαν, καὶ σωφρονίζουσαν τοὺς ναύτας. ἀλυσιτελὲς δὲ, οὐδὲ ἄλογον οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς ὁ μὴ χρεὼν ὂν ὂν αὐτοῖς. ὁ δὲ τοὺς ἵππους κυβερνήτης, ὃν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ νηῒ ἐφεστάναι ἀξιοῖς, καὶ οἱ σωναῦται αὐτοῦ, οὐδὲν ἄλογον, οὐδὲ κατὰ τὸν ἀξίαν διακεῖνται. ἀλλ' ὁ μὲν σὸς ὁ

cùm pro Diis inde adveneris. Nam qui ex Creta veniunt, nobis alia narrant, nempe ibi sepulchrum ostendi, & columnam stare, quæ indicet Iovem non ampliùs tonare posse, cùm jampridem sit mortuus. *Mom.* Equidem hoc ego ab homine dictum iri jamdudum sciebam. Cur igitur palluisti Iupiter, & præ tremore dentes concutis? Confidendum est, & contemnendi tales homunculi. *Iup.* Quid dicis, Mome, esse contemnendos? Non vides quàm multi audiant, & ut in sententiam contra nos adducti sunt, & in aures revincti à Damide abducuntur? *Mom.* At tu Iupiter, quum volueris ipsos omnes demissa catena aurea ipsa cum terra sustolles Oceanoque. *Tim.* Dic mihi sceleste, nunquam-ne navigasti? *Dam.* Imò sæpe, ô Timocles. *Tim.* Nunquid ventus id temporis incidens in carbasa, & implens navigia, vos ferebat, an verò remiges? cæterùm unus ad gubernaculum sedendo, navim servavit? *Dam.* Maximè. *Tim.* Nonne navis progredi non posset non gubernata, & universitatem hanc sine gubernatore, sine duce ferri putas? *Dam.* Euge Timocles, prudenter & potenter exemplo hæc demonstrasti. At ô Deorum amantissime Timocles, gubernatorem illum vidisti, nunquam non utilia excogitantem, eaque ante tempus parantem, & nautis imperantem. Navis autem nihil inutile, nec ad rem non pertinens habebat, quod usui non esset ipsis. Hic verò tuus gubernator, quem magnæ huic navi præsidere vis, ejusque connautæ, nihil cum ratione, nihil ex dignitate ordinant. Sed fortè rudens in pup-

ἐπὶ τὸχοι εἰς τὴν πρύμνην ἀποτίτακται. οἱ πόδες δ, εἰς τὴν πρῷραν ἀμφότεροι. καὶ χρυσᾶ μὲ αἱ ἄγκυραι ἐνιοτε. ὁ χλωίσκος δ, μολιβδᾶς. καὶ τὰ μὲ ὕφαλα, καλὰ γεγραφα. τὰ δ ἔξαλα τὰ νεὼς, ἄμορφα. καὶ αὐτῶν δ τὸ ναυτῶν ἴδιος ἂν τὸ μὲ, δρεπὴν, καὶ ἄπιχνον, καὶ ἄπλουν πρὸς τὰ ἔργα, διμοιρίτην, ἢ τεμοιρίτην. τὸ δ, καλαμολυβδῆσαί τι, ἄοκνον, καὶ ἐπὶ τὴν κρεμάσιν ἀναπηδῆσαι, ῥᾴδιον, καὶ εἰδέναι τὸ χρησίμων ἕκαστα, μόνον τῶν αὐτλεῖν προσεσχεγμένον. τὰ δ αὐτὰ, καὶ ἐν τοῖς ἐπιβάταις. μαστίγιας μὲν πᾶσι, ἐν προεδρίᾳ, δὲ τὸ κυβερνήτην καθήμενον, καὶ ἡγεμονεύμενον. καὶ ἄλλον κίναιδον, ἢ πατραλοίαν, ἢ ἱερόσυλον, ὑπερημένον, καὶ τὰ ἄκρα τὸ νεὼς κατειληφότα. χαλεπὸν δ πολλοὺς ἐν μυχᾷ δ σκάφους στενοχωρουμένους, καὶ ὑπὸ τὸ προς αἰλήθειαν χειρόνων πατουμένους. συνόησεν γὰρ ὅπως Σωκράτης μὲ, καὶ Ἀριστείδης ἔπλευσεν, καὶ Φωκίων, ἐδὲ τὰ ἄλφιτα ἀφρακῆ ἔχοντες, ἐδὲ ἀποτείναι τὰς πόδας δυνάμενοι ἐπὶ γομφῶν τὸ σανίδιν δὲ τὸ ἄντλον. ἐν οἷσις δ ἀμαθὴς Καλλίας, καὶ Μειδίας, καὶ Σαρδανάπαλος σύτρυφῶντες, καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτὰς καθαπλύοντες, τοιαῦτα ἐν τῇ νηὶ σου μάγιστα ἂ σοφώτατα Τιμόκλεις. ἀφ᾽ τοῦτο, αἱ ναυαγίαι μυρίαι. εἰ δέ τις κυβερνήτης ἱφίσιος, ἐώρα, καὶ διέκρινεν ἕκαστα, πρῶτον μὲ ἂν ἠγνόησαν οἱ πλεῖστοι οἱ χρησοὶ, καὶ οἵπινες οἱ φαῦλοι τὸ ἐμπλοίσιον. ἔπειτα, ἑκάστῳ κατὰ τὴν ἀξίαν τὰ προσήκοντα ἀπένειμεν ἂν, χώραν τε τὴν ἀμείνω τοῖς ἀμείνοσι παρ᾽ αὐτὸν ἄνω. τὴν κάτω δ, τοῖς χείροσι. καὶ συσσίτους ἔσπ᾽ ἂν ἀμείνους, καὶ συμβούλους ἐποίησεν ἄν. καὶ τὸ ναυτῶν

puppim protenditur, & pedes ambo in proram. Interdum aureæ sunt anchoræ, chenifcus plumbeus: & navis inferius est picta, superius deformis. Ex ipsis etiam nautis cernere est hunc pigrum, inertem, & ad opera meticulosum, dupliciarium aut tripliciarium: illum ad natandum impigrum, & ad insiliendum in antennas facilem, ac rei cujusque utilis gnarum: hunc exhauriendæ duntaxat sentinæ destinatum. Eadem etiam in vectoribus videre licet: verberonem aliquem in prima sede sedentem ad gubernatorem, & honoratum: & alium cinædum, aut parricidam, aut sacrilegum summis honoribus potientem, & summa navis occupantem: multos verò spectatæ gratiæ in angustum scaphæ locum in imo compressos, qui à revera deterioribus calcantur. Ergo cogita quomodo navigarit Socrates, Aristides, & Phocion, quibus non satis opum erat ad victum: neque super nudis tabulis ad sentinam pedes extendere poterant. Contrà quantis bonis Callias, Midias, & Sardanapalus molliter usi sint, & sibi superiores consuerint. Talia in hac tua navi accidunt. Timocles sapientissime. Idcirco infinita naufragia. Verùm siquis ei præfectus gubernator, videret & ordinaret singula primùm quidem non ignorarent quinam ex navigantibus boni sint, quinam mali. Deinde cuique pro meritis convenientia distribueret: locum meliorem melioribus juxta se sursum, & deterioribus deteriorem deorsum. Et convivas meliores, & consiliarios fecisset. Atque alacri quidem nautæ, aut

ὁ μὲ πρῶμνης, ἢ πρῷρας ἐπιμελητὴς ἀπιδεδειπτ' ἂν, ἢ τοῖχω ἄρχων, ἢ πάντως πρὸ τ' ἄλλων. ὁ δ' ὀκνηρὸς, καὶ ῥᾳθυμος, ἐπαίετ' ἂν τῷ κωλωδίῳ πεντάκις τ' ἡμέρας τὼ κεφαλώ. ὥστ' σοι ὦ θαυμάσιε, τὸ τ' νεὼς τοῦτο παράδειγμα, κινδυνεύσ' ἂν πεπτακέναι, κακὸν ὂν κυβερνήτην πεπονκός. Μω. παυοῦ μὲ ἤδη καὶ ἐὰν πρόχωρεῖ τῷ Δάμιδι, καὶ πλησίον ἐπὶ τὸν νικῶν φέρεται. Ζ. ὀρθῶς ὦ Μῶμε, εἰκάζεις. ὁ δ' ἀδὺ ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπινοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις ὧν πρέπτει πάντα ἐπαντλεῖ. Τι. οὐκοῦν ἐπεὶ τ' νεὼς τὸ παράδειγμα ὑ πάντ σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν εἶναι, ἄκουσον δὴ τῶν ἱερῶν φασιν ἄγκυραν, καὶ ἰῶ ἀδαμιᾶ μηχανῇ διορρήξεις. Ζ. τί ποτ' ἄρα ἐ ἐρεῖ; Τι. ἴδοις γὰρ εἰ ἀκόλουθα ταῦτα συλλογίσομαι, καὶ εἰ μὴ αὐτὰ δυναῖο σοι πρέψαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶ ἐ θεοί. ἀλλὰ μὲν εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα ἐ θεοί. τί πρὸς ταῦτα φῄς; Δα. ἦν πρότερον γελάσω εἰς κόρον, ἀποκεναδιμαί σοι. Τι. ἀλλ' ἔοικας ὑδὶ παύσασθ γελῶν. εἰπὲ γ' ὅμως ὅπῃ σοι γελάσιμον ἴδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι. Δα. ὅτι σὺ καθάπερ δὴ λέπτης κρόκης ἐξαψάμενός σ τῷ ἄγκυραν, καὶ ταῦτα, ἱερῶν ὄντων. τὸ γὰρ εἶναι Θεὸς, τῷ βωμὸς εἶναι στωδίσας, ἰσχυροῖς ποιήσασθ ἀπ' αὐτῶν τ' ὅρμον. ὥστε ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο τοῦτο φῄς ἔχειν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπέωμαι ἤδη. Τι. ὁμολογεῖς τοίνυν ἡτῆσθ πεφακιάν; Δα. ναὶ ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ ὑπό τινων βιαζόμενοι, ἐπὶ τοὺς βωμοὺς ἡμῶν καταφεύγεις. ὥστε νὴ τῷ ἄγκυραν τῶν ἱερῶν, ἐξέλωσαι εἰσάσθ ἤδη πρὸς σὲ, ἐπ' αὐτῶν τε τ' aut curanda prora, aut muri defensio demanderetur: aut omnino aliis præponeretur. Ignavi autem & segnis caput quotidie quinquies fune cæderetur. Quare ô admirande, tuum istud navis exemplum periclitatur corruere, quippe quod malum gubernatorem nactum est. *Mom.* Res certè Damidi secundo flumine procedit, plenisque velis fertur ad victoriam. *Iup.* Rectè ô Mome, judicas. Nihil enim validi Timocles comminiscitur: sed communia hæc, & quotidiana quæ omnia facilè retelluntur, alia aliis infundit. *Tim.* Proinde, quoniam navis exemplum tibi visum est non admodum validum, audi sacram, quod dicunt, anchoram & quam nulla machina rumpes. *Iup.* Quidnam dicturus est? *Tim.* Videas an consentanea hæc colligam, & an ea evertere possis aliqua ratione. Si sunt aræ, sunt etiam Dii. Atqui sunt aræ, Ergo & Dii. Quid ad hæc dicis? *Dam.* Si priùs ad satietatem risero, tibi respondebo. *Tim.* At videris nunquam ridendi finem facturus: attamen effare quo pacto ridiculum tibi videatur quod dixi. *Dam.* Quòd non sentias, tuam anchoram quantumvis sacram à tenui filo pendere. Nam conjunctis his duobus, Deos esse eò quòd sunt aræ, existimas te nodum firmum fecisse. Itaque cùm dicas te nihil firmius habere quod proponas, jam abeamus. *Tim.* Ergo te victum confiteris, qui prior abis? *Dam.* Maximè Timocles. Tu enim ut ii quibus vis infertur, ad aras confugisti. Itaque per sacram illam anchoram, tecum, etiam super aris, paciscivolo,

βαμῶν, ὡς μητέρα σὴν τύπτων ἐλάζοιμι. Τι. εἰρωνεύῃ ταῦτα πρὸς ἐμὲ τυμβωρύχε, καὶ μιαρὲ, καὶ κακόπλυτε, καὶ μασταύλα, καὶ κάθαρμα. ἐγὼ γὰρ ἴσμεν ὅ τι σ' ἐγὼ μὴ πατρὸς εἶ, πῶς ἦ μήτηρ σου ἐπορνεύθη, ὡς δὲ τὸν ἀδελφὸν ἀπέκτεινας, καὶ μοιχεύεις δὲ τὰ μειρακία διαφθείρεις λιχνεύσας, καὶ ἀνοσιχινδύνως. μὴ φεῦγε δ' ἔτι ἕως δὲ πὰρ ἐμοῦ πληγὰς λαβὼν ἀπέλθῃς. ἤδη γάρ σε τύπτω τῇ ὀρράκῳ ἀποδραίσω, παμμίαρον ὄζα. Ζ. ὁ μὲν, γελῶν ὦ θεοί, ἄπεισιν. ὁ δ' ἀκόλουθος λοιδορούμενος, ὡς Φέραν καθετρυφῶσα τὸν Δάμιν, καὶ ἔοικε καθέξειν αὐτὸν τῇ κεράμῳ ἐς τὸ κεφαλήν. ἡμεῖς δ', τί ποιοῦμεν ἐπὶ τούτοις; Ερ. ὀρθῶς σοὶ δοκεῖ μοι ὁ κωμικὸς εἰρηκέναι δικεῖ, ὃδὲ πόνηρος δεινὸν, ἂν μὴ θεραπευθῇ. τί γὰρ ἐργούμεθα κακὸν; εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεπεισμένοι τοῦτο, ἀπίασι; πολλοὶ γάρ εἰσιν οἱ τἀναντία γιγνώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων. ὁ πολὺς λεὼς, καὶ ὁ σύρφαξ, βάρβαροί τε πάντες. Ζ. ἀλλ' ὦ Ἑρμῆ, τὸ δ' Δαρεῖος πάνυ καλῶς ἔχον ἐστὶν, ὃ εἶπεν ἐπὶ δ' Ζωπύρῳ. ὥστε δὲ αὐτὸς ἐθελόμην ἂν ἕνα τοιοῦτον ἔχειν οἷον τὸν Δάμιν, σύμμαχον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

volo, nos hac de re non ampliùs disputaturos. *Tim.* Hæc in me cavillaris, tumulorum effossor, scelerate, execrande, verbero, flagitiose. Nescimus enim quo patre sis natus: sed ut tua mater meretricem agebat, & ut fratrem occidisti, mœcharis, & adolescentes corrumpis gulosissime & impudentissime. At ne arrepta fuga priùs discedas, quàm à me plagas acceperis. Nam te quovis scelere contaminatum, jam hac testa frangam. *Iup.* Alter, ô Dii ridens abit: alter sequitur affatim ingerendo convitia, Damidem deridentem non ferens, & videtur ipsi testam in caput impacturus. Verùm nos quid hoc in negotio faciemus? *Merc.* Illud mihi rectè dixisse videtur Comicus, Nihil passus es mali, si tibi non attribuas. Etenim quàm ingens est malum, si pauci homines in hanc sententiam adducti abeunt? Sunt enim multi, & plures quàm Græci, qui in contrariam eunt, vulgus, plebs, barbarique omnes. *Iup.* At, O Mercuri, præclarum est illud, quod de Zopyro dixit Darius. Quare & ipse mallem, unum, hujusmodi, qualis est Damis, auxiliatorem habere, quàm sexcentis Babylonibus imperare.

ΟΝΕΙΡΟΣ, Η ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

SOMNIVM, SEV GALLVS.

ARGVMENTVM.

Hoc dialogo, divitiarum, atque Potentiæ incommoda, molestiasque persequitur, ostendens, quàm contra tranquilla res pauperis sit, si modo sit sorte sua contenta. Facit autem hoc veluti collatione qua-

quadam. Nam in priore quidem parte dialogi, Micyllus, ſomnium exponendo ſuum, Eucratis cujuſdam opulenti, cœnas, divitias, luxum, & quæcunque vulgo ſpecioſa, & expetenda videntur extollit, adjecto etiam encomio auri, tum exemplis, tum ab effectu & uſu & cæteris amplificato. In poſteriore autem parte Gallus, qui ex Pythagora, in avem transformatus, cum hero ſuo Micyllo colloquens introducitur, divitum, cum privatorum ac civium, tum regum atque potentum moleſtias, curas & pericula recenſet, quæ illis & belli & pacis temporibus, præterea etiam circa valetudinem, quam luxus & crapula iſta labefactant, accidere ſolent, additis etiam exemplis ejus rei, & hypotypoſi quadam, dum fingitur idem vi pennarum ſuarum reſeratis adium foribus, ad ipſas divitum cellas, Micyllum perducere, & coràm illa, quæ verbis narraverat, ſpectanda exhiberi. Interim Lucianus abſurdas Pythagoræ transformationes ſugillat, & Stoicorum faſtum carpit, qui quanquam nec publicis, nec privatis hominum converſationibus ſunt idonei, frivolis in rebus ſapientiam affectant, & officiorum obſervantes videri volunt.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ.

Ἀλλά σε ὦ κάκιστε ἁλιεκτρυὼν, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρέψειε, φθονερὸν ὄντα, καὶ ὀξύφωνον ἄνθρωπον ἐμὲ πλουτοῦντα, καὶ ἡδέως ὀνείρου ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, ἀφυπνῆσαί τε, καὶ γεγονὼς ἀναβοήσας, ἐπηγειρας, ὡς μὴ ᾗ νύκτωρ γε τὴν πολὺ σὲ μιαρώτερον πεῖσαι ἀφθόγγους εἶναι. καίτοι εἴγε χρὴ τὴν ἀκριβεστάτην τῆς ἡσυχίας, πολλῆ ἔτι οὔσῃ, καὶ τοῦ κέρως, μηδέπω με τὸν ἀγρυπνοῦντα ὥσπερ εἰώθειν ἀποκαίειν. γνώμων γὰρ ἄτοπον ἀψευδέστατός μοι, τὰς ἑπταλαισιούσης ἡμέρας. ὀδύνη μέσαι νύκτες εἰσίν. οὐδὲ, ἄϋπνον ὄντος, ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον φυλάττων ἐφ' ἑαυτέρας δύῃς ἤδη κέκραγμι, ἀλλ' ἔτι χαίρωγε. ἀμυνεῖμαι γὰρ δύῃς σε, ἢν μόνον ἡμέρα γένηται, σωτεῖσαν τὴν βακτηρίαν.

MICYLLVS.

At te ſceleſtiſſime Galle, cum iſta tanta invidentia, vocéque tam acuta ipſe perdat Iupiter: qui quidem opibus affluentem me, & dulciſſimo in ſomnio verſantem, & admirabili fœlicitate fruentem, penetrabile quiddam & clamoſum reſonans expergefeceris, adeò ut ne noctu quidem effugere liceat paupertatem, vel te ipſo nequiorem. Atqui ſi conjectandum eſt, tum è ſilentio: quod etiamdum ingens eſt, tum è frigore, à quo nondum; ut aſſolet antelucano mordeor (nam hic mihi certiſſimus gnomon adventantis diei) nec dum eſt media nox. Sed iſte pervigil, quaſi vellus illud aureum ſervet, ab ipſa protinus veſpera vociferari cœpit: verùm non impunè laturus. Nam de te mox pœnas ſumam, & fuſte comminuam, ſimodo dies illuxerit:

θυῶ γάρ [1] μοι πρᾶγμα παρίξεις, ἀναπηδῶν σὺ τῷ σκότῳ. Αλε. Μίκυλε δίκαιος, ὤμην τι χαριεῖσθαί σοι, φθάσαν τὸν ὕπνον, ὁπόσον δυνάμην, ὡς ἔχοις ὀρθρόμενος λαμπρὸν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. νῦν γὰρ πρὶν ἀναπτῆναι ἥλιον μίαν κρηπῖδα [2] ἐργάσαιο, σφοδρὸν ἔσῃ τοῦτο εἰς τὰ ἄλφιτα πεπονηκώς. εἰ δέ σοι κεφαλώδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσω σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δ' ὅρα ὅπως μὴ ὄναρ πλησθῇς, λιμώττῃς ἀνεχόμενος. Μι. ὦ Ζεῦ τέρασι, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτο ἦν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών. Αλε. εἶπά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὁμόφωνος ὑμῖν εἰμι; Μι. πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρίπτου ὦ θεοὶ τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. Αλε. σύ μοι δοκεῖς ὦ Μίκυλε, κωμῳδὴ παιδάριος εἶναι, μὴ δ' ἀνεγνωκέναι τὰ Ὁμήρου ποιήματα. ἐν οἷς ὁ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ ξάνθος μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔφηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ λαμπρόμενος, ἔπη ὅλα ῥαψῳδῶν. ἔχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνδρ

rit: ſiquidem nunc in tenebris ſubſiliens, negotium mihi faceſſeres. *Cal.* Here Micylle equidem arbitrabar, me tibi rem gratam facturum, ſi quoad poſſem alta nocte lucem antevertiſſem, quò poſſes ante diluculum ſurgens, multum operis conficere. Etenim ſi priuſquam ſol exoriatur, vel unicam feceris crepidam, iſthuc laboris lucro tibi acceſſerit ad parandum victum. Quod ſi tibi magis libet dormire, equidem tuo arbitratu quieſcam, & longè magis quàm [3] piſces mutus ero. Cæterùm tute videto, ne [4] per ſomnium dives, eſurias experrectus. *Mic.* [5] O prodigiorum averſor Iupiter! ô malorum depulſor Hercules! quid hoc mali eſt? vocem humanam ſonuit Gallus. *Gal.* Hoccine prodigium tibi videtur, ſi eadem qua vos lingua loquar? *Mic.* Quid? annon hoc portentum? ſed avertite Dii malum à nobis. *Gal.* Tu mihi admodum indoctus videris Micylle, nec Homeri poëmata legiſſe, in quibus Xanthus [6] Achillis equus, cum hinnitui longum vale dixiſſet, medio in prœlio conſtitit diſſerens, totoſque verſus recitans: non ut ego nunc proſa ora-

1 Μοὶ φράγματα παρίξεις] Cæſau. ad Suet. Sic de Luctu. *Bourd.*

2 Ἐργάσαιο, σφοδρὸν ἔσῃ τοῦτο εἰς τὰ ἄλφιτα] Aliter in Flor. Cod. ἐργ. ἵν' ἀθῇς τὰ ἄλφιτα. Idem.

3 *Piſces mutus*] Ariſt. 2. de anima adimit omnibus piſcibus vocem, excepto Scaphro & Porco fluviatili. Veteres autem quemvis piſcem vocabant Ἄλωπα, quod vocem edere non poſſet. Vnde Plutarc. in Sympoſiac. & Athen. exiſtimant Pythagoricos à piſcibus abſtinuiſſe ob ἀχμυθίαν. Cogn.

4 *Per ſomnium dives*] Simile protulit Cic. in Saluſt. Paſtor quidam apud Theocr. in Eclog. 9.

ἔχω δέ τοι ὅσ' ἐς ὀνείρῳ
Θαλύσσομαι, πρῶτα μὲν ὅσσ' ἐν ὄρεσσι νομάδες δὲ μάλιστα.
Poſſideo quæcunque ſolent ſub nocte videri
In ſomnis, vino magnam ovium maſtaque capellas. Idem.

5 *O prodigiorum*] Τερασκόπε Ζεῦ Sophocl. in Oedip. Epicolon. Ζεῦ ἀλάξητερ τῶν τοιούτων ὁ τερασκόπος. Heſychius ait τερασίους Θεοὺς Deos eſſe ſignorum ac prodigiorum effectores. *Idem.*

6 *Achillis equus*] Iliad. τ. in fine. *Idem.*

τ μέτρων, ἀλλὰ ἓ ἐμαντεύσῳ σαφῶς, καὶ τὰ μέλοντα προεῖπες, καὶ οὐδὲν τ παρεμβλεῖν εἰδὼς ποιεῖν, οὐδὲ ὁ ἀκούων ἐπικαλεῖσθ, ὥσπερ σὺ τ ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄκυρμα. καίτοι τί ἂν ὑπέπεσας, εἰ σοι ἡ τ ἀργῶς τερπὶς ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο; ἢ [1] εἰ βόρσας εἶδες ἑρπύσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοπτα, καὶ ἑφθά, ἐνεπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ γ, Ἑρμῆ πάρεδρος ἂν, λαλιστάτου, καὶ λογιωτάτου θεῶν ἁπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδίαιτος ὑμῖν, καὶ συμπότης ὢν, εὖ χαλεπῶς ἤμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. εἰ γ ἐχαμυθήσην ὑπόχολός μοι, σὸν ἂν ὀκνήσαιμί σοι τὴν ἀληθεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν τ ὅτως ὑμᾶς ὁμογωνίας, καὶ ὅτι ὑπάρχει μοι ὅτω λαλεῖν. Μι. ἀλλὰ μὴ ὄνειρος ἓ τοῦτό ἐστιν, ἀλεκτρυὼν ὅτω ὅτως ἐμὲ ἀφελεγόμενος; εἰπὲ δ' ἂν πρὸς ἓ Ἑρμῆ ὦ βέλτιστε, ὅ, τι ἓ ἄλλο σοι τ φωνῆς αἴτιον. ὡς γ σιωπήσομαι, καὶ ὅτως ἀδύνα ἐρᾶ, τί σε χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, εἰ πει δηγείμην ὡς ἀλεκτρυόνος

oratione loquens. Quinetiam vaticinabatur ille, déque futuris edebat oracula, & nihil incredibile facere videbatur. Neque is qui tum audiebat, malorum averſorem, ut tu, implorabat, ratus ſe rem averſandam audiviſſe. At quid feciſſes, ſi tibi navis [1] Argoæ carina locuta fuiſſet, uti olim in Dodonæa ſylva fagus per ſe loquens oracula edebat? aut ſi tergora direpta ſerpere vidiſſes: ſi carnes boum mugire ſemiaſſas, coctáſque verubus transfixas? Ego verò cùm Mercurii ſim aſſeſſor loquaciſſimi, Deorúmque omnium facundiſſimi, præterea veſter contubernalis & convictor, non difficile mihi fuit linguam humanam addiſcere. Quòd ſi mihi pollicearis ſilentium, non pigebit me veriorem tibi cauſam aperire, cur eadem qua vos lingua loquar, & unde mihi ſuppetat hæc loquendi facultas. *Mic.* Sed nunquid ſomnium iſta ſunt, quòd me ſic alloquitur Gallus? Sed dicito per Mercurium ô præclare, quænam alia tibi ſit cauſa cur loquáris. Nam ut taceam, neque cuiquam proferam, quid attinet te ſolicitum eſſe? Quis enim fidem mihi ſit habiturus, ſi cui narrem me Gallum hæc loquen-

1 *Argoæ*] Dicitur fuiſſe prima navis in qua Iaſon cum 54. Heroibus Theſſalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab ejuſdem nominis artifice, alii ab ἄργος quod eſt velox. Facta eſt ex arboribus Dodonæ ſylvæ Epyri Iovi ſacræ quibus olim oracula reddebantur: unde poëtæ finxerunt hanc navem fuiſſe vocalem Apoll. lib. 4. Argon. *Cogn.*

2 Εἰ βόρσας εἶδες ἑρπύσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοπτα, καὶ ἑφθὰ, ἐνεπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς] Nihil ad hunc locum Gilbertus Cognatus commentator, qui tamen de Argus navis carina & Dodonæ querculatis multa, quæ omnibus nota ſunt. Non venit illi in mentem locus Homeri, ad quem hoc loco alluſit Lucianus Odyſſ. μ.

Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρας, προύφαινον,
Εἴρπον μὲν γὰρ γυνοὶ, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμέμυκε
Ὠπτάλεα τε καὶ ὠμὰ, βοῶν δ' ὡς φθὶγξ φάτο.

Id portentum nempe factum eſt, quando Vlyſſis ſocii fame coacti ſolis boves macta-vere. *Palm.*

1 Hæc

αὐτὰ ἐπιόντος ἀκηκοώς; Αλε. ἄκυρε πίνυ. [1] Παραδόξοτάτην σοι λόγον εὖ οἶδ' ὅτι λέγω ὦ Μίκυλλε. ἐτοῖ γὰρ ὁ γωῦ σοι ἀλεκτρυὼν φανερὸς, ὁ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἐμοί. Μι. ἤκουσά τι ἐκ παλαιοῦ τοιοῦτον ἀμελεῖ σοῦ ὑμῶν, ὡς ἀλεκτρυών τις νεανίσκος, φίλος ἥδοιτο τῷ Ἄρει, καὶ συμπίνοι τοῦ θεοῦ, καὶ συγκωμάζοι, καὶ ποιναποίη τὰ ἐρωτικά. ὁπότε γὰρ ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπαγόμενος τὸ ἀλεκτρυόνα. καὶ ἐπειδήπερ μέλλοι τὸν ἥλιον ὑφορᾶσθαι, μὴ κραυδῶν, ἐξεγείρῃ πρὸς τὴν Ἠῶ φασιν, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν ἀεὶ τὸν νεανίσκον, μιμνύοντος ὁπότε φαίνοι ὁ ἥλιος. εἶτα ποτὲ καθαπτομένῃ μὲν τὸν ἀλεκτρυόνα, καὶ ἀποδρῶσαν τὴν φρουρὸν ἄκοντα. τὸν μὲν ἥλιον λαθόντα, ἐπιχύσαι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει ἀφροδισιάζοντι ἀναπαυομένῳ, ἀφ' οὗ πισσόεσσαν τὸν ἀλεκτρυόνα μιμῆσαι αὖ, εἴ τις ἐπίοι. καὶ ὅπως τὴν Ἠῶ φασιν παρ' ἡλίου μαθόντα, συναλαλεῖν αὐτοῖς, ἀναβοᾶν τε καὶ ἀναγωδύεσθαι τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλαι μεμηχάνηται ἐπ' αὐτούς. ἀφιχθέντα δὲ, ὡς ἀφείθη, τὸν Ἄρεα ἀμυναχτῆσαι τῷ ἀλεκτρυόνι, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ἄρτιον αὐτοῖς ὄρνεον, ὡς ἀνὶ δὲ κράνους, τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. ἀφ' οὗτο ὑμᾶς ἀπολογεῖσθαι τῷ Ἄρει ὅτ' οὐδὲν ἄφελον. ἐπειδὴν αὖθηδὸν ἀναπτόμενον τὸν ἥλιον, πρὸ πολλοῦ βοᾶν, ἐπισημαινόμενος τὴν ἀναβολὴν αὐτοῦ. Αλε. φασὶ μὲν δὴ ταῦτα ὦ Μίκυλλε. τὸ δ' ἐμὸν, ἐπρεπὲς ἦν ἐγρέσθαι, καὶ πάνυ ἴσασχος εἰς ἀλεκτρυόνα σοι μεταβέβηκα. Μι. πῶς; οἶδα γὰρ τοῦτο μάλιστα εἰδέναι.

loquentem audiviſſe? *Gal.* Audi igitur Micylle, rem tibi ſat ſcio incredibilem dicturum. Hic enim qui tibi gallus nunc videor, non ita pridem fui homo. *Mic.* Profectò & olim neſcio quid de vobis inaudieram, Adoleſcentulum quendam fuiſſe Gallum Marti adamatum, atque hunc Deo compotaſſe, colluſitaſſeque, & in voluptatibus geſſiſſe morem. Itaque cùm Venerem adiret Mars cum ea concubiturus, hunc quoque gallum unà ſecum adduxiſſe. Quoniam autem ſolem potiſſimùm metueret, ne ſi id è ſublimi conſpexiſſet, Vulcano ſe proderet, foris ad oſtium adoleſcentem relinquere ſolitum, qui ſolis ortum indicaret: deinde Gallum aliquando ſomno correptum, excubias deſeruiſſe neſcientem: ſolemque nullo præſentiente, imminuiſſe Veneri & Marti ſecurè dormienti, propterea quòd confideret Gallum, ſiquis interveniret, indicaturum. Itaque Vulcanum à Sole edoctum, eos comprehendiſſe, implicitos & irretitos vinculis, quæ jam olim in illos fuerat fabricatus. Porrò Martem ſimul atque dimiſſus eſt, indignatum adverſus Gallum fuiſſe, eumque in avem hanc mutaſſe, iiſdem armis, ut in capite pro galea criſtam haberet. Ideo ut Marti vos purgetis, quum jam nihil opus, ſimul atque ſolem exorientem ſenſiſtis, multò antè vociferari, atque illius exortum prænunciare. *Gal.* Hæc quidem aiunt, Micylle: verùm mei diverſa eſt ratio, atque adeò nuperrime in avem tranſivi. *Mic.* Quonam modo? Nam iſthuc maximopere cupio cognoſcere. *Gal.*

1 Παραδόξοτάτην σοι λόγον ὅτι λέγω] In Flor. Cod. deeſt λόγον. Sed ſimilibus originationibus gaudere Lucianum ſupra monui. *Beard.*

Αλ. οἶδα ἄρα τὸ Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον; Μι. τὸ σοφιστὴν λέγεις; τὸ ἀλαζόνα; ὃς οὐδενὸς ἥπτετο μήτε κρεῶν ἐμψύχων, μήτε κυάμους ἐδίετο, ἤδιστον ἐμοὶ γὰρ ἔψον, ὑστερόπιζον, ἄπονον ἀποφαίνων. ἔπειθε δὲ πολλοὺς τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ λαλήσασθαι. Αλ. ἴσθι δῆτα καὶτοῦτο, ὡς αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας, Εὔφορβος ἦν ποτε. Μι. χρήσιμα ἄρα, ἢ πρωτύρριγχα τὰ ἀνθρώπων ὦ ἀλεκτρυών. Αλ. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγώ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας. ὥστε παῦε ὦ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι. καὶ τοῦτο, σὺν εἰδὼς οἷός τις ἦν τὸ πρόσπαν. Μι. τοῦτ' οὖν μακρὰ σκοπῶν περιπολεύσομαι, ἀλεκτρυὼν φιλόσοφος; εἰπὲ δ' ὅμως ὦ Μνησάρχιδη πολλῶν, ὅπως ἡμῖν, ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου, ὄρνις, ἀντὶ δὲ σοφίας, παραχρῆμα καὶ ἀποφήνας. ἐπιπολὺ γὰρ τοῦτο, καὶ πάνυ πιθανὸν ῥᾴδιον. ἐγὼ δὲ δύο ἤδη μοι πεπεισμένην δεῖ πάνυ ἀκριβῶς σοῦ δὲ Πυθαγόρου. Αλ. τὶ ποιῶ; Μι. ἐν μέν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κερκολαΐς. ὁ δὲ, σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη οἴεσθαι παρήνει. ἕτερον δὲ, καὶ παιπαλῶς παρῄνουν, ἃ γὰρ ἔχων ὁ, τι σοι ἀποκρύπτομαι, κυάμους χθὲς ὡς οἶδα ἔχων, ἤκεις. καὶ σὺ ἐδὲν μεμήνας, ἀπέλεξας αὐτούς. ὥστε ἢ

Gal. Audistin' de Pythagora quodam [1] Mnesarchida Samio. *Mic.* Sophistam illum dicis? superbum? [2] qui instituit nequis vel [3] carnes gustaret, vel fabas ederet, suavissimum mihi edulium, salubre & & parabile à mensa submovens. Præterea qui mortalibus suasit, ne per quinquennium loquerentur. *Gal.* Id scias etiam, hunc priusquam Pythagoras esset, [4] Euphorbum fuisse. *Mic.* Præstigiatorem & prodigiorum artificem hominem aiunt fuisse ô Galle. *Gal.* Ille ipse ego sum, Pythagoras. Quare desine quæso mihi convitiari, præsertim cùm ignores quibus sim moribus. *Mic.* At hoc rursum, multò quàm illud portentosius, Gallus philosophus? Attamen expone Mnesarchi gnate, qui factum sit ut ex homine avis, ex Samio [7] Tanagræus repente nobis apparueris. Neque enim ista verisimilia, neque omnino creditu facilia: quandoquidem duas quasdam res jam in te mihi videor animadvertisse, à Pythagora prorsus alienas. *Gal.* Quas? *Mic.* Alteram, quòd garrulus es, & clamosus, cùm ille silere in quinque annos integros, puto præceperit. Alteram, quæ cum ejus legibus planè pugnat. Equidem cùm non haberem, quod tibi objicerem, fabas heri, ut scis, tibi attuli, quas tu nihil cunctatus collegisti. Quo fit ne-

1 *Mnesarchida*] Samii Mnesarchii annulorum sculptoris, de quo Laert. *Cogn.*
2 *Qui instituit*] De disciplina Pythagorica Gell. lib. 1. c. 9. lib. 4. c. 11. Ovid. lib. 15. Met. *Idem.*
3 *Carnes gustaret*] Senec. Epist. 19. *Idem.*
4 *Euphorbum*] Nobilis Trojanus Iliaco in bello, à Menelao occisus, cujus animum Pythagoras in se immigrasse affirmabat. Ovid. lib. 15. Met. *Idem.*
5 Εκείνος αὐτὸς] Paraphrasis est hujus versus:
Εκείνος ἐγὼ εἰμὶ λοιδορεῖ δ' ἐμέ. Bourd.
6 Τοῦτ' οὖν μ. ε. περιπολ[illegible] In Flor. Cod. ταῦτα [illegible] Idem.
7 *Tanagræus*] A T[illegible] Plin. [illegible] 3. c. 5.

ἐψῦδαί σοι ἀνάγκη ἢ ἄλλο εἶναι, ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι παραινετομηκίναι, καὶ τὸ ἴσον ἠσθημίναι, κυάμους φαγόντα, ὡς ἄν, εἰ τὴν κεφαλὴν ἔφαγες τοῦ πατρός. Ἀλε. ἀ γὰρ οἶδα ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τούτων, ἀλλὰ τὰ πρόσφορα ἐκφεύγω βίᾳ. ἐγὼ γοῦν, τότε μὲν οὐκ ἤθελον τοὺς κυάμους. ἐφιλοσόφουν γάρ. νυνὶ δ', φάγομαι ἄν. ὀρνιθικὴ γάρ, καὶ σὺκ ἀπόβρητος ἡμῖν ἡ τροφή. ἀλλ' εἴ σοι φίλον, ἄκουε, πῶς ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβιώτευσα βίοις, καὶ ἅτινα τὰ μετεξόλης διαλήλαμκα ἐκφύσης. Μι. λέγοις ἄν, ὡς ἥμοιγε ὑπερήδιον ἂν τὸ ἄκουσμα γένοιτο. ὥστ' εἴ τις ἄρισιν αἰροῖτο, πότερον μᾶλλον ἐθέλω σε ἀκοῦσαι τὰ τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸ παννύδαιμονα ὄνειρον σωτεῖον αὖθις ὁρᾶν, τὸ μικρὸν ἔμπροσθεν, σὺκ οἶδα ὁπότερον ἂν ἑλοίμην. ἴτως ἀδελφὰ ἡγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδέσιοις φανεῖσι. καὶ σὺ ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγων, σί τι, καὶ τὸ πολυλίμενον σύνιον. Ἀλε. ἔτι γὰρ σὺ ἀναπαμπαίζῃ τὸ ὄνειρον, ὅσις ποτὶ ὁ φανεὶς σοι λῶ, καὶ πνα ἐνδοιάμασα μόσια ἀλφυλάτεις, κενὴν, καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος, ἀμβλωπὴν πινα δύαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων; Μι. ἀλλ' ὑσὶ ἐπιλήσιμοί ποτ' ὦ ἀλεκτρυὼν, εὖ ἴσθι τὸ ὄψιος ἐκείνης. ὅτω μοι πολὺ τὸ μέλι σὺ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος κηλαλιπῶν, ὥχθη, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτῶ, εἰς ὕπνον αὖθις κηλαπώμενα. οἷον δὲ σὺ τοῖς ὠσὶ τὰ πλεκὸ ἐρμάζεται τρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρεί χθ μοι τὰ ὀρώμενα. Ἀλε. Ἡράκλεις, δεινόν τινα φῆς τὸ ἔρωτα ἔ σύνεσιν,

necessario, vel ut mentiaris & alius sis, vel si sis Pythagoras, legem violaveris, & æquè impiè te gesseris, comedendo fabas, ac si patris caput comedisses. *Gal.* Nescis Micylle quænam sit hujusce rei causa: neque quæ ad unumquodque vitæ genus conducant. Ego tum quidem non esitabam fabas, quum eram philosophus. At nunc edo: avi enim convenit, neque prohibitum est nobis hoc edulium. Verum nisi molestum est, audi quemadmodum in hoc quod nunc sum, ex Pythagora transivi, quamque multis in vitæ generibus vixerim: & quid ex unaquaque transformatione sim consecutus. *Mic.* Narra quæso: nam id mihi fuerit auditu jucundissimum. Adeò ut siquis mihi deferat optionem, utrum te ista narrantem audire malim, an fœlicissimum illud somnium, quod paulò ante vidi, denuo videre, haud scio utrum electurus sim, usque adeò cognata germanaque puto esse ista tua cum suavissimis illis visis, & ex æquo vos æstimo, te pariter & pretiosum illud insomnium. *Gal.* Etiamnum tu somnium illud, quod dudum tibi visum est, in animum revocas, & inania quædam observans simulachra, atque (uti loquuntur poëtæ) evanidam quandam fœlicitatem memoria consectaris? *Mic.* Imò illud scias Galle, me illius visi nusquam oblituram: tantum mellis in oculis somnium aufugiens mihi reliquit, unde vix queam palpebras attollere, rursus in so-

mnum coëuntes. ualem voluptatem movent pennæ
in- -bus versat- titillationem mihi præbent ea quæ
Nov- mihi narras insomnii amorem,

[1] εἶτα πλουσὸς ὢν, ὡς φασι, καὶ ὄργυιαν ἔχων τὴν πλησίον ὑπνον ὑπὲρ τὰ ἑπτακαίδεκα ἤδη πηδᾷ, καὶ εὐδιατρέβῃ ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ὅπου, καὶ σαφῶς φαινόμενον. ἰδέλω γὰρ ἀκοῦσαι οἵου τινός ἐστιν, ὅτου σοι τοσοῦτον ἄν. Mi. ἕτοιμος λέγειν. ἡδὺ γὰρ τὸ μεμνῆσθαι, καὶ διεξιέναι τι τοῖς αὐτοῖς. σὺ δὲ πρῶτα ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τὰ μεταβολάς; Αλε. ἐπιδὴ σὺ ὦ Μίκυλε, παύσῃ ὀνειρώττων, καὶ ἀπαψήσῃ ἀπὸ τοῦ βλεφάρου τὸ μέλι. τὸ γοῦν δοκεῖν, ὥσπερ εἶπε, ὡς μέλλω εἴπειν ἀμφὶ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε ἀμφὶ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε πεδόμενον. Mi. ἡδὺ δὲ ἐστὶν καὶ τοῦτων ὦ Πυθαγόρα. Αλε. καὶ μὲν Ὁμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει. Mi. ἔα χαίρειν τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιητήν, ἡδὺν εἰδότα ὀνείρων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι, ἀμφὶ τοιούτων σκαφοιτῶσιν, οἷσι σκίνδος ἐώρα, ἡδὺ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὤν. ἐμοὶ δὲ ἀμφὶ χρυσῶν πυλῶν ὁ ἥδιστος ἀφίκετο, χρυσοῦς ἐξ αὐτοῦ, καὶ χρυσοῦ πάνυ περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενον χρυσίον. Αλε. παῦε ὦ Μίδα βίλιστε, χρυσολογῶν. ἀπεχθῶς γὰρ ἐκ τοῦ ἐκείνου σοι δύχης τὸ εὐσύνιον. καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίου κεκομίζῃ μοι δοκεῖς. Mi. πολὺ ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολύ. πῶς οἴει, καλόν, οἷον πρὶν αὐγὴν ἀπαστράπτον. τί ποτε ὁ Πίνδαρος

siquidem alatum cùm sit, ut ajunt, metasque volandi præscriptas habeat somnium, jam septa transilit, in apertis etiam oculis obversans, adeò mellitum & evidens apparet. Quare pervelim audire cujusmodi sit istud, quod te supra modum delectat. *Mic.* Gestio narrare: nam dulce est hoc ipsum meminisse, & commemorare de illo quippiam. Tu verò Pythagora quando narrabis tuas transformationes? *Gal.* Vbi tu Micylle desieris somniare, melque illud ab oculis absterseris. Interim prior dicito, ut intelligam, utrum per portam eburneam, an per corneam tibi somnium advolarit. *Mic.* Per neutram Pythagora. *Gal.* [2] Atqui has duas tantùm nominat Homerus. *Mic.* Valere sinas nugatorem illum poëtam, qui nihil de somniis intellexit. Inopia forsan somnia per istas commeant portas, qualia videbat ille, neque id admodum perspicuè quippe qui captus oculis. Mihi verò per aureas quasdam portas jucundissimum hoc advenit insomnium, & ipsum aureum, & aureis undique circumamictum, aurique multum adducens. *Gal.* Desine Mida optime de auro fabulari. Nam procul dubio, ex illius voto, istud tibi accidit insomnium, & solidas auri venas mihi videris adduxisse. *Mic.* Multam auri vim vidi Pythagora, multam, quàm putas pulchri? quo fulgore coruscantis? Quid tandem Pindarus in illius

1 Εἶτα πλουσὸς ὢν] Τ' ποσύλοικον, ut etiam mox illa μελιχρὸς ὅπου καὶ σαφῶς φαινόμενον, &c. Neque dixeris hæc referri ad vocem ὕπνον, disconvenit enim. Plane quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsa magis quàm dictione cogitantis. *παρέκμα. Marcil.*

2 *Atqui has duas*] Homer. Odyss. τ.

Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμβρότων εἰσὶν ὀνείρων.

Virg. 6. Æn. *Sunt gemina somni portæ*, &c. *Cogn.*

1 O'mit

Φησι τοῦτ' αὐτῷ ἐπαινῶν, ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα ἀπὸ τοῦ ὕδατος ἄρξαν εἰπεῖν, ἕως τὸ χρυσίον θαυμάζῃ, ἐν ποίῳ σὺ δοκεῖ σοι ἀρχῇ ἄνθρωπος ἡδίστην τῶν ἀσμάτων ἀκοῦσαι. Αλε. μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς, Κρᾶσον μὲν ὕδωρ, ὦ ἑταῖρε χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ ἅτε λαμπτὴρ νυκτὶ, μεγάνορος ἔξοχα πλούτου; Μι. τὴ Δία αὐτὸ τοῦτο. [1] ὥσπερ γὰρ τύμβῳ σύνεσιν ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, ὅτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὡς ἤδη μάθοις οἷόν τι ἦν, ἄκουσον ὦ σοφώτατε ἁλιεκτρυών. ὅτι μὲν σὺν οἰκότως ἦν χθὲς, οἶσθα. Εὐκράτης γάρ με ὁ πλούσιος σύντυχον τὸν ἀγορᾷ, λουσάμενον ἥκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. Αλε. οἶδα πάνυ τοῦτο, πεπύσμαι παρ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἄχρι μὲν βαθείας ἤδη ἐστίρας ἧκες ὑποθερμαινόμενος, τὰς πίτνα σκοίνους κυάμους κομίζων, ἃ πάνυ δυσχερῆ τὸ δεῖπνον ἁλιεκτρυόνι ἀθλητῇ ποτε γενομένῳ, καὶ ὀλύμπια σὺν ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ. Μι. ἐπεὶ δὲ δεῖπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάθευδον δύο, τὰς κυάμους σοι παραβαλών. εἶπε μοι κᾆτ' ἐν σμύρνον, ἀμβροσίαν ἀλλ' νύκτα θεῖον τις ὡς ἀληθῶς ὄνειρον ἐπίστευε. Αλε. τὰ δὴ τοῦ Εὐκράτους ὥσπερ ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τί ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ οὐδὲν οὐδὲ σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τὴν δεῖπνον ἐκείνην ἐπιφανῆναι, καὶ ἀναμπυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Μι. ὥμην σοχλήσειν, καὶ παῦσαι διηγούμενον· ἐπεὶ δὲ σὺ ἐπιθυμεῖς, καὶ δὴ λέγω. ὁ

illius laudem dicit? Nam in memoriam redige, siquidem meministi, quum aquam præstantissimam dicens, aurum deinde admiratur, idque jure statim ab initio carminis omnium bellissimi. *Gal.* Num illud quæris? Aqua est illa quidem optima, Cæterùm aurum, uti candens Ignis, ita enitens, noctibus eminet eximiè unum, Cæteras supra opes: quæ Gloriam ac decus addunt. *Mic.* Per Iovem isthuc ipsum. Etenim Pindarus aurum perinde laudat ac si meum insomnium vidisset. Sed ut tandem cognoscas quale fuerit, ausculta jam sapientissime Galle. Scis ut heri nullum domi cibum acceperim: siquidem dives ille Eucrates in foro mihi factus obviam, lotum me in tempore ad cœnam venire jusserat. *Gal.* Hoc probè scio. Nam totum esuriebam diem, donec profunda tandem vespera domum reversus, subuvidus vinoque madens, quinque illas fabas proferres, non admodum opiparam cœnam Gallo, qui quondam fuerit athleta, quique Olympia non segniter olim desertarit. *Mic.* Ast ubi reversus à cœna fabas tibi objecissem, obdormivi protinus. Tum mihi, juxta Homerum, ambrosia sub nocte divinum haud dubiè somnium superveniens. *Gal.* Sed priùs quæ tibi apud Eucratem acciderint, narra: & cujusmodi fuerit cœna quæque in cœna acta sunt omnia. Nihil enim prohibet quominus denuo cœnes, si veluti cœnæ illius somnium reducas, & quæ tum ederis, rursum commemoratione quasi rumines. *Mic.* Putabam molestum me futurum, si hæc quoque retulissem: Verum quia tu desideras, en id quoque narrabo. Cum nunquam antehac in vita cœnassem apud ullum di-

[1] Ὥσπερ γὰρ τύμβῳ] Ὥσπερ δὴ τύμβῳ. *Marcil.*

ἀρόπερος ὦ Πυθαγόρα, ὁ δὲ πλουσίου τινὸς ἀνιψιὸς οὐ πάνυ τῷ βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ σύντυχόντα χθὲς τῷ Εὐκράτει. κἀγὼ ἐγὼ μὲ ἀσπασιούμενον αὐτὸν ὥσπερ εἰώθειν διασώζειν, ἀπηλλαττόμην, ὡς μὴ κωλύοιμι αὐτὸν οὐ πενιχρῶς τῷ τεκόντι συμπαρομορφοῦν. ὁ δέ, Μίκυλλέ φησι, θυγατρὸς ἡμέραν ἑστιῶ γενέθλια καὶ παρεκάλεσα τοὺς φίλους μάλα πολλούς. ἐπεὶ δέ τινα φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα, οὐκ οἶόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ δὲ ἀνὴρ οἰκείως ἥκεις λησόμενος, ἢν μὴ ὅλα κληθεὶς αὐτὸς, εἴπῃ ἀφίξεσθαι. ὡς τοῦ γε ἀμφιβόλου ἐστί. τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ, ἀποσκωψήσας, ἅπερ εἰχόμην ἅπασι θεοῖς ἠπιάλόν τινα, ἢ πλαδαρότητα, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, ἐφρόμην ἐγὼ, καὶ ἀντιδεξιωσόμενος, καὶ ἀφεδρὼν ἐκκλησίαν ἐποίουν. ἐγὼ τὸ ἄχρι λουτροῦ, σκιὰν μήκιστον ἐπιθέμην, σκιὰς ἐπισκοπῶν, ἀποσκάπτων τὸ σοιχεῖον ἐμοὶ, καὶ πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. κἀπειδή ποτε ὁ κηρὸς ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἐμαυτὸν ἀπορρίψας, ἀπὸ χαμαὶ, κατηφίας μάλα ἐσχηματισμένος, καὶ ἀνυποφίλως τὸ τελεώτατον, ὡς ἐπὶ δὲ καθαρώτερα χλοιοῦ ἡ ἀναβολή. προσλαμβάνω δὲ πρὸς τοὺς θύρας ἄλλους τε πολλοὺς, καὶ δὴ καὶ κάνειον, φοιτῶν ὑπὸ πτέρναν κεκαμμένον, ὡς μὲ ὑποδεικνύοι ἔδαφος τὸ νοσοῦν λεγόμενον. καὶ ἰδοὺ δὴ ὁ πορφύρεος ἔχων. ὑπέστενε γοῦν, καὶ ὑπεβήπα, καὶ συνεχρεμπτέτο μυχόν τι, καὶ θυπωρούσθου, ἀχαρὴς ὢν ὅλος, καὶ διωδήκως, ἀμφὶ τὰ ἑξηκοντάετη χρόνον. ἐλέγετο δὲ φιλόσοφός τις

divitem, ô Pythagora, heri bona quapiam fortuna in Eucratem incidi atque ego quidem simul atque dominum illum salutassem, uti consueveram, recedebam, ne pudori illi esset, si lacera in veste fuissem assectatus. At ille, Micylle, inquit, hodie natalitia filiæ celebro plurimosque ad convivium amicos invitavi. Verum quoniam ajunt ex his quemdam incommoda esse valetudine, neque posse pariter ad convivium nostrum accedere: tu ejus loco venito lotus, ni fortè ipse qui vocatus est, semet adfuturum renuntiarit. Nam nunc quidem ambigit. Hoc ubi audissem, adorato divite discedebam, omnes obsecrans Deos, ut algidam febrem aliquam, aut laterum dolorem, aut podagram morbi auctarium immitterent valetudinario illi, cujus ego sellæ occupator, cœnæque vicarius, & succedaneus eram invitatus. Idque spatii quod usque ad balnei tempus interceſſit, sæculum esse judicabam, dum subinde respicio quot pedum esset solarii umbra, & quando jam laviſſe oporteret. Hîc ubi tandem tempus adveniſſet, ocyus me corripio, atque abeo nitidè admodum cultus: sic obverſo palliolo? ut qua esset parte puriſſimum, ea videretur. Offendo autem ad fores & alios complures, quinetiam illum, gestabatur autem à viris quatuor, cujus eram subconviva futurus, qui malè habere dicebatur: atque id etiam præ se ferebat quòd afflicta esset valetudine. Nam ex alto gemebat, tussiebatque ac screabat, velut ex abdito, quodque ægrè egrederetur, totus pallidus, tumidusque circiter sexagenarius. Ferebatur autem Philosophus quispiam esse,

1 Προσκυνήσας] In Florent. Cod. deest προσκυνήσας. *Beurd.*

1 Τῷ

εἶναι τὸ πρὸς τὰ μειράκια φλυαρεῖν. ὁ γὰρ πώγων μόλις τραχηλὸς ἦν, ἐς ὑστερολήκυθον κειρόμενον. καὶ αὐτομολῶν ὁ Ἀρχεῖος ἰατρὸς, διότι ἔτως ἔχων ἀφίκετο, τὰ καθήκοντα ἔφη δεῖν χρὴ προδιδόναι. καὶ ταῦτα, φιλόσοφον ἄνδρα. καὶ μυρίας νόσους ἐμποδὼν ἱστάντας. ἠνέσχετο γὰρ Εὐκράτης ὑστερισμοῦ πρὸς ἡμῶν. ἔμεινον εἶπον ἐγὼ, ἀλλ' ἐπαινέσεταί σε, ἢν οἴκοι ὀλίγα σιωπῶν μᾶλλον ἀπολαύειν ἐθέλοις, ἢ ὧν ὁ συμποσίου σωσαι χρεμψάμενος τῷ ψυχῇ μὴ ὃ φλέγματος. ἐκεῖνος μὲν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης, ὡς προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι ὃ σκώμματος. ἐφίσταται ὁ μὴ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελυμένος. καὶ ἰδὼν τὴν Θεσμόπολιν, τοῦτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο, διδάσκαλέ φησιν, εὖ μὲ ἐποίησας αὐτὸς ἥκων πρὸς ἡμᾶς. ὡς μεῖον δ' ἂν τι σοι ἐγθύετο. καὶ λάβε γὰρ, ἄπαιζε ἐξῆς ἐπίσταλθ' ἄν. καὶ ἅμα λέγων, εἰσῄει χεῖρας ὀρέγων αὐτῇ, ἐπειρεδδόμην. καὶ τοῖς οἰκέταις. ἐγὼ μὲν ἐν ἀπιόντας περιεσκυδαζόμην. ὁ δ' ἐπισφαρεῖς, καὶ ἐπιπολὺ σοβιάσας, ἐπεί με πάνυ σκυθρωπὸν εἶδε, πάρεδρε ἔφη σὺ ὦ Μίκυλλε, καὶ συμβείπῃ μεθ' ἡμῶν. τί γὰρ ἐγὼ κελεύσω σὺ τῇ γυναικωνίτιδι μὴ τὴν μητέρα ἐσαθρῆσαι, ὡς σὺ χαίρων ἔχῃς. εἰσῄειν δὲ μέτριος λύκος χαίνων ἐνδοθεν μικρὸν. ἀνακωμόμην, ὅτι ἐδόκουν ἐξελελακέναι δεῖπνον τὸ παιδίον δὲ Εὐκράτης. καὶ παιδὶ καλακλίσαι, ex iis qui apud adoleſcentes nugas deblaterant. At barba mirè erat hircina, ſupra quàm credi poteſt tonſoris egens. Porrò increpante Archibio medico, quòd ita affectus veniſſet, Non oportet inquit, officio deeſſe præſertim hominem philoſophum, etiamſi obſtent ſexcenti morbi. Nam ſe à nobis contemni putaret Eucrates. Haudquaquam, inquam ego, imò te collaudaret, ſi domi apud te, quàm excreata in convivio cum phlegmate anima mori malles. At ille, præ arrogantia diſſimulabat ſeſe dicterium audiſſe. Paulò pòſt acceſſit & Eucrates lotus: qui viſo Theſmopolide (nam id erat Philoſopho nomen) Præceptor, inquit, probè quidem factum abs te, qui ipſe ad nos veneris: tametſi nihilo deterius tibi fuerat futurum: ſiquidem etiam abſenti omnia ordine miſſa fuiſſent. Dumque hæc dicebat, ingreditur, manus ei porrigens, etiam famulis innitenti. Ego igitur jam abire parabam: verum ille converſus, ubi diu ſecum hæſitaſſet, quoniam me admodum triſtem videbat: ades, inquit, tu quoque Micylle, ac nobiſcum cœna. Nam filium in mulierum conclavi unà cum matre convivari jubebo, quò tibi ſit locus. Ingrediebar itaque cùm parum abfuerit, quin lupus inhians fruſtra, diſcederem. Verùm me pudebat, quòd Eucratis filiolum è convivio mihi viderer expuliſſe. Aſt ubi jam eſſet diſcumbendi

1 Τὰ καθήκοντα] *Officia*, & ſic rectè idem Interpres in Convivio ſeu Lapithis vertit, τὰ καθήκοντα εἰδόσιν, *qui officia norunt*. Bourd.

2 Πρὸς ἡμᾶς] Flor. πρὸς ἐμέ. Idem.

3 Χεῖρας ὀρέγων αὐτῇ] Hanc ſcripturam ſequutus eſt Interpres. In aliis tamen Codd. legitur χειρας ὀρεγομένη τὴν Θεσμόπολιν ἐπιρεδδόμην τ. εἰπ. Idem.

4 Κελεύσω] Flor. κελεύσω. Idem.

5 Ἐν τῇ γυναικωνίτιδι ἐσαθρῆσαι.] Angl. *ingreſſum*. De hoc loco Clariſſ. Heyn. ad Heſiod. *Idem*.

νεας ηκιεῖς λῶ, ἀσφῶν μ' ἐρέμβοι, ἀνίστασθ' τ' Θεσμόπολιν, σὺν ἁπαλμόνως γὴ Δία. πάντ' οἴμοι νεανίσκοι δυσερίστες, ὑπανακλίνειν ἀσελθόντες αὐτὸ πάνθ' ὅτ', ὡς διαμβόι σὺ τοῦ κήμαλλ, ἠὶ ἱππολὺ κρατῆρι δύναστ. εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον καζακεῖας αὐτὸ, ἐμὲ κατακλίνεσθ φέροντες, ὡς ὁμοτραπέζοι εἶημεν. τοιοῦτον ἐδιατᾶ μὲν ὦ Πυθαγόρα, πολυόψιόν τ', ἠὶ ποικίλον δεῖπνον, ἐπὶ χρυσοῦ πολλοῦ, ἠ ἀργύρου. ἠὶ σκάφαι ἦσαν λῶ χρυσαῖ, ἠ λέβητες ἄργιοι, ἠ μυστυρίδες, ἠὶ χαλκοῦποιοί. ἦν ὅλως, ὑδίκη τις λῶ ἡ Λεσβερεῶν. πλὴν ἀλλ' ἐν μὲ ἐλύπει, ὁ μετρίως, ὁ Θεσμόπολις σκοχλῶν, ἠὶ ἀρετὴν τινα σφῶς με διεξιὼν, ἠ διδάσκων, ὡς αἱ δύο ἀποφάσεις, μίαν καταφασιν ἀποπλέουσι. ἠ ὡς εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νὺξ οὐκ ἔστιν, σώστε ἦ, ἠ κίρκος ἔφασκεν εἶναι μοι. ἠὶ τοιαῦτα πολλὰ, ὑδὲν διαμβῶν σφῶ φιλοσοφῶν σπουδῇ, ἠὶ ὑπετίμων τὴν δύφρασύνην, σὺν ἐὼν ἀκούειν τ' κιθαριζόντων, ἢ ᾀδόντων. τοῦτο μὲν σοι ὦ Αλεκτρυὼν, τὸ δεῖπνον. Αλε. οὐχ ἥδιον ὦ Μίκυλλε. ἠὶ μάλιστα ἐπὶ σπουδληρῷ τῷ λήρῳ σκείνῳ γάργιλ. Μι. ἄκουε δὴ ἐ τὸ εὐπρεπὲς αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, σὺν οἰδ' ὅπως ἀποθνήσκειν, εἶπε σφῶσπαλέσασθαί με, ἠὶ Λεσβῆκης ἅρμον, ὡ αἷς κληρονόμος ἦν ἁπάντων ἐγὼ, μικρὸν ἐπιχόντα, ἀποθανεῖν. ἐμοῦτον ὁ παρελθόντα εἰς τὴν ὑπαν, τὸ μὲ χρυσίον, ἠ τὸ ἀργύρεον, ἐξαντλεῖν, σκάφας ποσὶ μεγάλας, ἀέιπόν τι ἐ πολὺ ἐπιβρίσον. τὰ δ' ἄλλα, τὴν ἐσθῆτα, ἠ τραπέζας, ἠὶ σκεύη μοι, ἠ διακόνους, πάντα ἐμοὶ ὡς τὸ εἰκὸς εἶναι.

bendi tempus, primùm tollentes Theſmopolin compoſuerunt, ſanè non ſine negotio, quinque utique proceri juvenes, cervicalia illi ſupponentes undiquaque, quòd nimirum in eodem habitu permanere, diuque durare poſſet. Deinde cùm nemo ſuſtineret ei accumbere, me adductum reclinant, ut eadem in menſa eſſemus. Deinceps cœnabamus, ô Pythagora, opiparam, variamque cœnam, multo in auro, multoque in argento. Pocula erant aurea, formoſi miniſtri, cantores, ſcurræ: denique jucundiſſimus quidam erat convivarum congreſſus. Niſi quod unum quiddam me moleſtia afficiebat vehementer, Theſmopolis obturbans, mihi virtutem neſcio quam commemorans, docenſque duas negationes efficere unicam affirmationem: & ſi dies ſit, noctem non eſſe. Nonnunquam etiam cornua mihi eſſe dictitabat, atque id genus multa continuato ſermone apud me, cui nihil opus erat, philoſophabatur, ac ſuccidebat voluptatem, cùm ſineret eos exaudiri, qui cithara, & voce canebant. Habes Galle de cœna. *Gal.* Non admodum jucunda, Micylle, maximè quia cum illo delirò ſene accubitum ſortitus eras. *Mic.* Audi nunc inſomnium. Putabam Eucratem ipſum liberis orbum neſcio quemodo è vita decedere. Dehinc ubi me accerſiſſet, ac teſtamentum condidiſſet, quo me in ſolidum hæredem omnium ſcripſerat, paulùm ſuperſtitem obiiſſe. Me verò, cùm adiiſſem facultates, aurum & argentum ingentibus ſcaphis haurire perpetuò ſcaturiens, & affatim affluens. Cætera verò nempe veſtes, menſas, pocula, miniſtros, omnia mea, ut par erat, eſſe.

Vnde

εἶτα ἐξήλαυνον ἐπὶ λάκκῳ ζεύγους, ἐξυπλιάζων, ἐξείλιττ' ἅπασι τοῖς ὁρῶσι ἐπίφθονον. καὶ ὡσεί ἤθελον πολλοί, καὶ περιίππαζον· καὶ ἐπόνθ' πλείους. ἐγὼ δ', τὴν ἐσθῆτα τὴν ἐκείνου ἔχων, καὶ [1] δακτυλίους βαρεῖς, ὅσον ἑπταέδεκα ἐξημμένους τῶν δακτύλων, σκέλεον ἐσίασιν τινα λαμπρὰν ἐπιστιβῆναι ἐς ὑποδοχὴν τοῦ φίλων. εἰδὲ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰκὸς, ἤδη παρῆσαν. καὶ τὸ λοιπὸν ἄρτι σωσκομίζειν, καὶ [2] ὁ πότος σωσκορτίζειν. ἐν τούτῳ ἄρτι μὲ, καὶ φιλοτησίας ὡσπίνοντα ἐν χρυσοῖς φιάλαις ἐκέκρουτο παρεῖναι, ἤδη δ' πλακοῦντες εἰσκομιζόμενοι, ἀνασοβήσας ἀκαίρως, συνεῖρεξας μὲ ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀντίτεψας δ' τὰς τραπέζας. τὸ δ' πλεῖστον ἐκεῖνον ἀφασκεδάσας, ὑπλωίμιον φέρειν παρεσκεύασας. ἀρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι κἀγὼ δικῶ, ὡς τελέστερον ἂν ἡδέως ἔπι εἶδε τὸ ὄνειρόν μοι γλυκύμυρον; Αλε. ἔτω φιλόχρυσος, καὶ φιλόπλουτος ὦ Μίκυλε, καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἁπάντων θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὐδαίμονα εἶναι πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον; Μι. οὐκ ἐγὼ μόνον ὦ Πυθαγόρα τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς, ὁπότε Εὐφορβον ἤδεις, χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐξημμένον τῶν βοστρύχων, ἐξήεις πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς. καὶ σὺ τοῦ πολέμου ἔνθα σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν. σὺ δὲ τότε ἠξίεις χρυσοῦ διαδεδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων, διαπινδωδύειν, καί μοι δοκεῖ Ὅμηρον διὰ τοῦτο χαρίεσσαν ὁμοίας εἰπεῖν σου τὰς κόμας, ὅτι χρυσοῦ τι, καὶ ἠγνόεις

Vnde poſtea bigis albis vectarer reſupinus, cunctis qui intuebantur, conſpiciendus & admirandus: accurrerent multi, & circumequitarent, plures ſequerentur. Me interim illius veſte amictum, annulóſque graves, circiter ſexdecim digitis inſertos, gerentem, jubere ſplendidum adornari epulum, quo amicos exciperem. Qui jam, ut par erat in ſomnio, aderant, quibus epulæ jam erant comportatæ, jam potus ex animi ſententia miniſtratus. In his cùm verſarer, & aureis phialis præbiberem omnibus qui aderant amicis, cùm jam afferrentur bellaria, immeſtivo tuo clamore perturbaſti nobis convivium, menſaſque ſubvertiſti: ac divitias illas ita diſſipaſti, ut in auras evanuerint. Num tibi videor injuria in te ſtomachatus, qui obortum illud mihi ſomnium, vel tres noctes perpetuas libenter viderem? *Gal.* Adeo-ne es auri cupidus, & opum avidus, Micylle: idque ex omnibus unum admiraris, unamque fœlicitatem eſſe judicas, ſi plurimum poſſideas auri? *Mic.* Equidem haud ſolus ita cogito Pythagora: quin ipſe quoque tum cùm Euphorbus eſſes, auro atque argento comis intexto, prodibas pugnaturus cum Achivis, idque in bello, ubi ferrum quàm aurum geſtare ſatius erat. At tu etiam tum intertextis capillis in periculum deſcendere voluiſti. Eamque, ut opinor, ob cauſam, Homerus comas tuas Gratiis ſimiles dixit: quòd auro argentóque revin-

1 Δακτυλίους βαρεῖς, ὅσον ἑπταέδεκα ἐξημμένους τῶν δακτύλων] Videtur de duplicato annulorum numero dicere. Anuli enim plerumque octo in digitis, ut inferius Icaromenippo. *Marcil.*

2 Ὁ πότος συνεκορτεῖτο] Vt in Nigrin. *Bourd.*

τ μέτρων, ἀλλὰ ἓ ἐμαντεύθη σαφῶς, καὶ τὰ μέλοντα προεθέσπισε, καὶ οὐδὲν τι παρεδόξει ἐδικὴ ποιεῖν, οὐδὲ ὁ ἀκύων ἐπικαλεῖθ, ὥσπερ σὺ τ ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενο τὸ ἄκυσμα. καίτοι τί ἂν ὑπέτεινας, εἰ σοι ἡ τ ἀργῶς τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ Φηγὸς ἡ Δωδώνη αὐτόφωνο ἐμαντεύθη; ἢ [2] εἰ βόρτας εἶδες ἐρπύσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἠμίοπτα, καὶ ἑφθά, ἐκπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ γ, Ἑρμῆ πάτριόν ὢν, λαλίστατε, καὶ λογιώτατε θεῶν ἁπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδίαιτός ὑμῖν, καὶ συντροφο, ὁ χαλεπῶς ἤμελλον ὑπομενεῖν τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. εἰ γ ἐμυθήσατο ὑποζυγίου μοι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμί σοι τὴν ἀληθεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν τ ἐμοῦ ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχῃ μοι ὧτα λαλεῖν. Μι. ἀλλὰ μὴ ὄνειρος ἓ παῦτά ἐστι, ἀλεκτρυὼν ὧτα ἐμὲ ἀφελεῖ μόνο; εἰπὲ δ' ὧν πρὸς ἓ Ἑρμῆ ὦ βέλτιστε, ὅ, τι ἓ ἄλλο σοι τ φωνῆς αἴτιον. ὡς γ σιωπήσομαι, καὶ ὡς οὐδένα ἐρῶ, τίς σε χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, εἴ τινι διηγοίμην ὡς ἀλεκτρυόνο

oratione loquens. Quinetiam vaticinabatur ille, deque futuris edebat oracula, & nihil incredibile facere videbatur. Neque is qui tum audiebat, malorum averſorem, ut tu, implorabat, ratus ſe rem averſandam audiviſſe. At quid feciſſes, ſi tibi navis [1] Argoæ carina locuta fuiſſet, uti olim in Dodonæa ſylva fagus per ſe loquens oracula edebat? aut ſi tergora direpta ſerpere vidiſſes: ſi carnes boum mugire ſemiaſſas, coctáſque verubus transfixas? Ego verò cùm Mercurii ſim aſſeſſor loquaciſſimi, Deorúmque omnium facundiſſimi, præterea veſter contubernalis & convictor, non difficile mihi fuit linguam humanam addiſcere. Quòd ſi mihi pollicearis ſilentium, non pigebit me veriorem tibi cauſam aperire, cur eadem qua vos lingua loquar, & unde mihi ſuppetat hæc loquendi facultas. *Mic.* Sed nunquid ſomnium iſta ſunt, quòd me ſic alloquitur Gallus? Sed dicito per Mercurium ô præclare, quænam alia tibi ſit cauſa cur loquaris. Nam ut taceam, neque cuiquam proferam, quid attinet te ſolicitum eſſe? Quis enim fidem mihi ſit habiturus, ſi cui narrem me Gallum hæc loquen-

1 *Argoæ*] Dicitur fuiſſe prima navis in qua Iaſon cum 54. Heroibus Theſſalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab ejuſdem nominis artifice, alii ab ἄργος quod eſt velox. Facta eſt ex arboribus Dodonæ ſylvæ Epyri Iovi ſacræ quibus olim oracula reddebantur: unde poëtæ finxerunt hanc navem fuiſſe vocalem Apoll. lib. 4. Argon. *Cogn.*

2 *Εἰ βόρτας εἶδες ἑρπύσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἠμίοπτα, καὶ ἑφθὰ, ἐκπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς*] Nihil ad hunc locum Gilbertus Cognatus commentator, qui tamen de Argus navis carina & Dodonæ quercuſatis multa, quæ omnibus nota ſunt. Non venit illi in mentem locus Homeri, ad quem hoc loco alluſit Lucianus Odyſſ. μ.

Τοῖσιν δ' αὖτε ἰόντα θεὸς τέρας, προύφηνεν,
Εἴρπετον μὲν γὰρ οἱ, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμάμυκε
Ὀπταλέα τε καὶ ὠμὰ, βοῶν δ' ὡς γίγνετ' ἀυτή.

Id portentum nempe factum eſt, quando Vlyſſis ſocii fame coacti ſolis boves maſtavere. *Palm.*

1 Hæc

ωὐπὶ εἰπόντος ἀκηκοώς; Αλε. ἄκουε τοίνυν. [1] Παραδεξότατόν σοι λόγον εἴσῃ ὅτι λέγω ὦ Μίκυλλε. νῦν σοι γὰρ ὁ νεὼν σοι ἀλεκτρυὼν φανούμενος, ἐγὼ πρώην ἄνθρωπος ἦν. Μι. ἤκουσά τι ἐκ πάλαι τοιοῦτον ἀμιλᾶ σοῦ ὑμῶν, ὡς ἀλεκτρυών τις νεανίσκος, φίλος ἡλίου τοῦ Ἄρεϊ, καὶ συμπίνοι τοῦτῳ, καὶ συγκωμάζοι, καὶ πολυπραγμονοίη τὰ ἐρωτικά. ὁπότε γὰρ ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπιμελὴς ἦν ὁ ἀλεκτρυόνα. καὶ ἐπειδὴ περ μέλλοιτο τὸν ἥλιον ὑφιησεῖσθαι, μὴ καθεύδων, ἐξεγείρῃ πρὸς τὴν Ἠῶ φαύσουσαν, ἔξω πρὸς τοῖς θύραις ἀπολείπειν ἀεὶ τὸν νεανίσκον, μιμνύοντα ὁπότε φαίνοι ὁ ἥλιος. εἶτα ποτὲ κατεγνωκυῖα μὲν τοῦ ἀλεκτρυόνος, καὶ ἐπεθρῴττα. τὴν φρουρὸν ἄκοντα. τὸν μὲν ἥλιον λαθόντα, ἐπισῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρεϊ ἀφεζομένῳ ἀναπαυομένῳ. ἅτε τὸ πεπόνθεν τὸν ἀλεκτρυόνα μιμοῦσα ἂν, εἴ τις ἐπίοι. καὶ δὴ τὸν Ἠῶ φαύσουσαν παρ' ἡλίῳ μηδόντα. συναισθέσθαι αὐτὰς, ἐπεβάλοντα, καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλαι μεμηχάνητο ἐπ' αὐτάς. ἀφεθῆναι δ', ὡς ἀφείθη, τὸν Ἄρεως ἀγανακτήσαντα τῷ ἀλεκτρυόνι, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ὄρνεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς ἀνὴρ ἦν κρανίᾳ, τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. ἀφ' οὗπερ ὑμᾶς ἀπολογουμένους τοῦ Ἄρεϊ ἐν ᾠδῇ ὄφελον. ἐπισθὰν αὐδηθέντα ἀνατίθεσθαι τὸν ἥλιον, πρὸ πολλοῦ βοᾶν, ἐπισημαινομένους τὴν ἀναβολὴν αὐτοῦ. Αλε. φασὶ μὲν δὴ ταῦτα ὦ Μίκυλλε. τὸ δ' ἐμὸν, ἐπεροῖόν τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἔναλχές σοι μεταβέβηκα. Μι. πῶς; ἐθέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἰδέναι.

loquentem audiviſſe? *Gal.* Audi igitur Micylle, rem tibi ſat ſcio incredibilem dicturum. Hic enim qui tibi gallus nunc videor, non ita pridem fui homo. *Mic.* Profectò & olim neſcio quid de vobis inaudieram, Adoleſcentulum quendam fuiſſe Gallum Marti adamatum, atque hunc Deo compotaſſe, colluſitaſſeque, & in voluptatibus geſſiſſe morem. Itaque cùm Venerem adiret Mars cum ea concubiturus, hunc quoque gallum unà ſecum adduxiſſe. Quoniam autem ſolem potiſſimùm metueret, ne ſi id è ſublimi conſpexiſſet, Vulcano ſe proderet, foris ad oſtium adoleſcentem relinquere ſolitum, qui ſolis ortum indicaret: deinde Gallum aliquando ſomno correptum, excubias deſeruiſſe neſcientem: ſolemque nullo præſentiente, imminuiſſe Veneri & Marti ſecurè dormienti, propterea quòd conſideret Gallum, ſiquis interveniret, indicaturum. Itaque Vulcanum à Sole edoctum, eos comprehendiſſe, implicitos & irretitos vinculis, quæ jam olim in illos fuerat fabricatus. Porrò Martem ſimul atque dimiſſus eſt, indignatum adverſus Gallum fuiſſe, eumque in avem hanc mutaſſe, iiſdem armis, ut in capite pro galea criſtam haberet. Ideo ut Marti vos purgetis, quum jam nihil opus, ſimul atque ſolem exorientem ſenſiſtis, multò antè vociferari, atque illius exortum prænunciare. *Gal.* Hæc quidem aiunt, Micylle: verùm mei diverſa eſt ratio, atque adeò nuperrime in avem tranſivi. *Mic.* Quonam modo? Nam iſthuc maximopere cupio cognoſcere. *Gal.*

1 Παραδεξότατόν σοι λόγον ὅτι λέγω] In Flor. Cod. deeſt λόγον. Sed ſimilibus originationibus gaudere Lucianum ſupra monui. *Bourd.*

Αλ. οἶσθα ἄρα τὸ Πυθαγόρου Μνησαρχίδην Σάμιον; Μι. τὸ σοφιστὴν λέγεις; τὸ ἀλαζόνα; ὃς σὺ μοὶ τὸ μήτε κριῶν γεύεσθαι, μήτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδιστον ἐμοὶ γεῦμα ὄψον, σατρεφέστερον, ἄπονον ἀποφαίνων. ἔτι τοίνυν τοὺς ἀνθρώπους εἰς πέντε ἔτη μὴ λαλήσαθαι. Αλε. οἶδα δῆτα κἀκεῖνο, ὡς αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας, Εὔφορβος ἦν ποτε. Μι. γάπτε φασὶ, μὴ περιστρέφειν τὸν ἄνθρωπον ὦ ἀλεκτρυών. Αλε. καὶ ἐγὼ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας. ὥστε παῦε ὦ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι. καὶ πῶς, φὴς εἰδὼς οἵος τις ἦν τὸ τρόπον. Μι. τοῦτ' αὖ μακρῷ σκαιότερον, ἀλεκτρυὼν φιλόσοφος; εἰπὲ μέντοι ὅμως ὦ Μνησάρχιε παῖ, ὅπως ἡμῖν, ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου, ὄρνις, ἀντὶ δὲ σαμίου, παναρχαῖος ἀναπέφηνας. ὑπόπτευκα γὰρ πάλαι, οὐδὲ πάνυ στενοῦσθαι ῥᾴδια. ἐπεὶ δὲ δύο ἤδη μοι τετηρηκέναι δοκῶ πάνυ ἀλλόκοτα σὲ σοὶ δὴ Πυθαγόρᾳ. Αλ. τὰ ποῖα; Μι. ἓν μέν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κρωξικός. ὁ δέ, σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη οἱμᾶν παρήνει. ἕτερον δέ, καὶ παντελῶς παράνομον, ὃ γὰρ ἔχων ὁ, τί σοι ὠφελοῦμαι, κυάμους χθὲς ὡς οἶδα ἔχων, ἤνεγκ. καὶ σὺ οὐδὲν μεμήσω, ἀπέλειξας αὐτούς. ὥστε ἢ

Gal. Audistin' de Pythagora quodam [1] Mnesarchida Samio. *Mic.* Sophistam illum dicis? superbum? [2] qui instituit nequis vel [3] carnes gustaret, vel fabas ederet, suavissimum mihi edulium, salubre & & parabile à mensa submovens. Præterea qui mortalibus suasit, ne per quinquennium loquerentur. *Gal.* Id scias etiam, hunc priusquam Pythagoras esset, [4] Euphorbum fuisse. *Mic.* Præstigiatorem & prodigiorum artificem hominem aiunt fuisse ὁ Galle. *Gal.* Ille ipse ego sum, Pythagoras. Quare desine quæso mihi convitiari, præsertim cùm ignores quibus sim moribus. *Mic.* At hoc rursum, multò quàm illud portentosius, Gallus philosophus? Attamen expone Mnesarchi gnate, qui factum sit ut ex homine avis, ex Samio [7] Tanagræus repente nobis apparueris. Neque enim ista verisimilia, neque omnino creditu facilia: quandoquidem duas quasdam res jam in te mihi videor animadvertisse, à Pythagora prorsus alienas. *Gal.* Quas? *Mic.* Alteram, quòd garrulus es, & clamosus, cùm ille silere in quinque annos integros, puto præceperit. Alteram, quæ cum ejus legibus planè pugnat. Equidem cùm non haberem, quod tibi objicerem, fabas heri, ut scis, tibi attuli, quas tu nihil cunctatus collegisti. Quo fit ne-

1 *Mnesarchida*] Samii Mnesarchii annulorum sculptoris, de quo Laert. *Cogn.*

2 *Qui instituit*] De disciplina Pythagorica Gell. lib. 1. c. 9. lib. 4. c. 11. Ovid. lib. 15. Met. *Idem.*

3 *Carnes gustaret*] Senec. Epist. 19. *Idem.*

4 *Euphorbum*] Nobilis Trojanus Iliaco in bello, à Menelao occisus, cujus animum Pythagoras in se immigrasse affirmabat. Ovid. lib. 15. Met. *Idem.*

5 Ἐκεῖν' αὐτὸς] Paraphrasis est hujus versus:

Ἐκεῖν' ἔτος εἰμὶ λοιδορεῖ ἢ μὲ. Bourd.

6 Τοῦτ' αὖ μ. ε. περιστρέφειν] In Flor. Cod. ταῦτα μ. ε. περιστρέφειν. Idem.

7 *Tanagræus*] A Tanagra Bœotiæ mediterraneæ urbe de qua Ptolom. lib. 3. c. 5. Plin. lib. 10. c. 2. *Cogn.*

ἐψεῦδαί σοι ἀνάγκη ἢ ἄλλο εἶναι, ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι παραπεποιηκέναι, καὶ τὸ ἔσον ἠσθηκέναι, κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν, εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδηδόκεις. Αλε. ἀ χαῖρε οἶσθα ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τούτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἑκάστῳ βίῳ. ἐγὼ γοῦν, ὅτε μὲν οὖν ἥδιον τοὺς κυάμους. ἐφιλοσόφουν γάρ. νυνὶ δ', φάγομαι ἄν. ὀρνιθικὴ γάρ, καὶ οὐκ ἀπόβλητος ἡμῖν ἡ τροφή. ἀλλ' εἰ σοι φίλον, ἄκουε, πῶς ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νυνὶ εἰμι, καὶ ἐν οἷσις πρότερον ἐβιώτευσα βίοις, καὶ ἅττινα τὰ μεταξὺ λαπλίλαμκα ἐκάστης. Μι. λέγοις ἄν, ὡς ἥμοιρα ὑστερήθην ἂν τὸ ἄκουσμα χάριεν. ὥστ' εἴ τις ἄρεσιν ἔσθειν, πότερον μᾶλλον ἐθέλω σιγᾶν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸ παυδυδαίμονα ὄνειρον σωθῆναι αὖθις ὁρᾶν, τὸ μικρὸν ἔμπροσθεν, οὐκ οἶδα ὁπότερον ἂν ἑλοίμην. ἴστως ἀδελφὰ ἡγεμὴ τὰ σὰ τοῖς ἡδίστοις φανεῖσι. καὶ ἐν ἴσῃ πμῇ ὑμᾶς ἄγω, σά τε, καὶ τὸ πολυλίμενον σύπνιον. Αλε. ἔτι γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸ ὄνειρον, ὅστις ποτὲ φανεὶς σοι λῷ, καὶ τινα ἰνδιάλμακα μάτιαια ἀφροφυλάττεις, κενὴν, καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος, ἀμβλωπίν τινα δύδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων; Μι. ἀλλ' ὑσθ' ὑπολήσομαί ποτε ὦ ἀλεκτρυὼν, εὖ ἴσθι τὸ ὄψεως σκότος. ὅτω μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καλλιπὼν, ὤχθη, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτῷ, εἰς ὕπνον αὖθις καλαπώμενα. οἷον δὲ ἐν τοῖς ὠσὶ τὰ πλεκὸ ἐρμάζεται τρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρεῖχέ μοι τὰ ὁρώμενα. Αλε. Ἡράκλεις, δεινόν τινα φῄς τὸ ἔρωτα ἔ σύπνιον, necessario, vel ut mentiaris & alius sis, vel si sis Pythagoras, legem violaveris, & æquè impiè te gesseris, comedendo fabas, ac si patris caput comedisses. *Gal.* Nescis Micylle quænam sit hujusce rei causa: neque quæ ad unumquodque vitæ genus conducant. Ego tum quidem non esitabam fabas, quum eram philosophus. At nunc edo: avi enim convenit, neque prohibitum est nobis hoc edulium. Verum nisi molestum est, audi quemadmodum in hoc quod nunc sum, ex Pythagora transivi, quamque multis in vitæ generibus vixerim: & quid ex unaquaque transformatione sim consecutus. *Mic.* Narra quæso: nam id mihi fuerit auditu jucundissimum. Adeò ut siquis mihi deferat optionem, utrum te ista narrantem audire malim, an fœliciſſimum illud somnium, quod paulò ante vidi, denuo videre, haud scio utrum electurus sim, usque adeò cognata germanaque puto esse ista tua cum suavissimis illis visis, & ex æquo vos æstimo, te pariter & pretiosum illud insomnium. *Gal.* Etiamnum tu somnium illud, quod dudum tibi visum est, in animum revocas, & inania quædam observans simulachra, atque (uti loquuntur poëtæ) evanidam quandam fœlicitatem memoria consectaris? *Mic.* Imò illud scias Galle, me illius visi nusquam oblaturum: tantum mellis in oculis somnium aufugiens mihi reliquit, unde vix queam palpebras attollere, rursus in somnum coëuntes. Itaque qualem voluptatem movent pennæ in auribus versatæ, talem titillationem mihi præbent ea quæ vidi. *Gal.* Novum hercle mihi narras insomnii amorem,

[1] εἶχε πλείους ἂν, ὡς φασι, καὶ ὄργον ἔχων τὸ πλῆσαι τὸ ὕπνου ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, καὶ σαθρότερόν ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ὅτι καὶ σαφὴς φανόμενον. εἰπέ μοι γὰρ ἀκριβῶς οἷός τίς ἐστιν, ὅτου σοι ἐπόθητον ἦν. Mic. ἕτοιμος λέγειν. ἡδὺ γὰρ τὸ μεμνῆσθαι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πρῶτα μὲν Πυθαγόρου, διηγήσῃ τὰς περὶ τῶν μεταβολῶν; Alex. ἐπιθὺς σὺ ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειροπολῶν, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι. τὸ γοῦν δή, ὥσπερ καὶ εἰπέ, ὡς μάθῃς εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κεροτίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε πρόμος. Mic. ἡδὺ δὲ ἑτέρως τούτων ὦ Πυθαγόρα. Alex. καὶ μὲν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει. Mic. ἔα χαίρειν τὸ λῆρον σκότον ποιητήν, ἡδέως εἰδότα ὀνείρων περί. οἱ πίνητες ἴσως ὄνειροι, διὰ τῶν τοιούτων σκοφοιτῶσιν, οἷσι σκότος ἐστὶν ὄρος, ἡδὺ παῦρον σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὤν. ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν πυλῶν ὁ ἥδιστος ἀφίκετο, χρυσοῦς δ' αὐτὸς, καὶ χρυσᾶ πάνυ τερπνοβλήμονα, καὶ πολὺ ἐπαγόμενον χρυσίον. Alex. παῦε ὦ Μίδα βέλτιστε, χρυσολογῶν. ἀπεχνῶς γὰρ σκ τὸ σκότος σοι σύχνης τὸ εὐώπιον. καὶ μέπαλαι ὅλα χρυσίῳ κεκημίσθαι μοι δοκεῖς. Mic. πολὺ ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολύ. πῶς οἴει, καλόν, οἷον τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτον. τί ποτε ὁ Πίνδαρος

siquidem alatum cùm sit, ut ajunt, metasque volandi præscriptas habeat somnium, jam septa transilit, in apertis etiam oculis obversans, adeò mellitum & evidens apparet. Quare pervelim audire cujusmodi sit istud, quod te supra modum delectat. *Mic.* Gestio narrare: nam dulce est hoc ipsum meminisse, & commemorare de illo quippiam. Tu verò Pythagora quando narrabis tuas transformationes? *Gal.* Vbi tu Micylle desieris somniare, melque illud ab oculis absterseris. Interim prior dicito, ut intelligam, utrum per portam eburneam, an per corneam tibi somnium advolarit. *Mic.* Per neutram Pythagora. *Gal.*[2] Atqui has duas tantùm nominat Homerus. *Mic.* Valere finas nugatorem illum poëtam, qui nihil de somniis intellexit. Inopia forsan somnia per istas commeant portas, qualia videbat ille, neque id admodum perspicuè quippe qui captus oculis. Mihi verò per aureas quasdam portas jucundissimum hoc advenit insomnium, & ipsum aureum, & aureis undique circumamictum, aurique multum adducens. *Gal.* Define Mida optime de auro fabulari. Nam procul dubio, ex illius voto, istud tibi accidit insomnium, & solidas auri venas mihi videris adduxisse. *Mic.* Multam auri vim vidi Pythagora, multam, quàm putas pulchri? quo fulgore coruscantis? Quid tandem Pindarus in illius

1 Εἶχε πλείους ἂν] Τὸ ποσόλοιπον, ut etiam mox illa μελιχρὸς ὅτι καὶ σαφὴς φανόμενον, &c. Neque dixeris hæc referri ad vocem ὕπνου, disconvenit enim. Plane quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsa magis quàm dictione cogitantis, παρέραμα. *Marcil.*

2 *Atqui has duas*] Homer. Odyss. τ.

Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσιν ὀνείρων.

Virg. 6. Æn. *Sunt gemina somni portæ*, &c. *Cogn.*

1 Ὅπερ

φησι τῷδὲ αὐτῷ ἐπαινῶν, ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα ἀπὸ τοῦ ὕδατος ἄρξαν εἰπών, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζῃ, ἐν ποίοις δὲ δρχῇ δίψης & κωμίσῃ τε ἀσμένως ἅπαντων. Αλε. μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς, Ἄριστον μὲν ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ ἅτε διαπρεπὲς νυκτὶ, μεγάνορος ἐξοχα πλούτου; Mι. νὴ Δία αὐτὸ τοῦτο. [1] ὥσπερ γὰρ τιμῶν ἐπαινεῖ τὸν ὁ Πίνδαρος, ὅτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὡς δ' ἤδη μάθοις οἷόν τι ἦν, ἄκουσον ὦ σοφώτατε ἁλεκτρυών. ὅπ μὲ γὰρ οἰκήσοιθ' ἡν χθὲς, οἶσθα. Εὐκράτης γάρ με ὁ πλούσιος συντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λιπαρέμενον ἔκειν ἐπίλοιπ τῆ ὥρᾳ ἐπὶ τὸ δεῖπνον. Αλε. οἶδα πάνυ τοῦτο, πεινάσας παρ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἄχρι μὲ βαθείας ἤδη ἑσπέρας ἥκειν ὑποδεδεγμένος, τὰς πέντε σαίνιας κυάμους πωμίζων, ἐ πάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἁλεκτρυόνι ἀθλητῇ ποτε γενομένῳ, καὶ ὀλύμπια τὸν ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ. Mι. ἐπεὶ δ' δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐπάδουόν σοι κύαμους, τὰς κυάμους σοι παρεβαλών. εἶπε μοι τῷ Ὄμηρον, ἀμβροσίαν ἀμβροσίαν νύκτα θεῖον πε ὡς ἀληθῶς ὄνειρον ἐπισάς. Αλε. τὸ δὲ τοῦ Εὐκράτους ὥσπερον ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ οὐδὲν αὖθις σε διανεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα δ' εἶπνα ἐκείνα ὑποφαίνοντα, καὶ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Mι. ᾧμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγούμενον. ἐπεὶ δ' σὺ ἐπόθησας, καὶ δὴ λέγω. ὁ

illius laudem dicit? Nam in memoriam redige, siquidem memineris, quum aquam præstantissimam dicens, aurum deinde admiratur, idque jure statim ab initio carminis omnium bellissimi. *Gal.* Num illud quæris? Aqua est illa quidem optima, Cæterùm aurum, uti candens Ignis, ita enitens, noctibus eminet eximiè unum, Cæteras supra opes: quæ Gloriam ac decus addunt. *Mic.* Per Iovem isthuc ipsum. Etenim Pindarus aurum perinde laudat ac si meum insomnium vidisset. Sed ut tandem cognoscas quale fuerit, ausculta jam sapientissime Galle. Scis ut heri nullum domi cibum acceperim: siquidem dives ille Eucrates in foro mihi factus obviam, lotum me in tempore ad cœnam venire jusserat. *Gal.* Hoc probè scio. Nam totum esuriebam diem, donec profunda tandem vespera domum reversus, subuvidus vinoque madens, quinque illas fabas proferres, non admodum opiparam cœnam Gallo, qui quondam fuerit atleta, quique Olympia non segniter olim desertarit. *Mic.* Ast ubi reversus à cœna fabas tibi objecissem, obdormivi protinus. Tum mihi, juxta Homerum, ambrosia sub nocte divinum haud dubiè somnium superveniens. *Gal.* Sed priùs quæ tibi apud Eucratem acciderint, narra: & cujusmodi fuerit cœna quæque in cœna acta sunt omnia. Nihil enim prohibet quominus denuo cœnes, si veluti cœnæ illius somnium reducas, & quæ tum ederis, rursum commemoratione quasi rumines. *Mic.* Putabam molestum me futurum, si hæc quoque retulissem: Verum quia tu desideras, en id quoque narrabo. Cum nunquam antehac in vita cœnassem apud ullum di-

[1] Ὥσπερ γὰρ τιμῶν] Ὥσπερ δὲ τιμῶν. *Marcil.*

ἀρότερον ὦ Πυθαγόρα, τὸν πλούσιον τινὶ δυσπνήσας σε ἄπαντα τὸν βίον, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ σύντυχόντα τῷ Εὐκράτει. κἀγὼ ἐγὼ μὲν ἀπεσείπων αὐτὸν ὥσπερ εἰώθειν διασύρειν, ἀπηλλαττόμην, ὡς μὴ καταισχύνωμαι αὐτὸν οὐ πάνυ καλῶς τὸ τελέσαι συμπαραμένων. ὁ δ', Μίκυλλέ φησι, θυγατρὸς τήμερον ἑστιᾷ γαμίσκια· ἐπαρεκάλεσε δὲ φίλους μάλα πολλούς. ἐπὶ δέ τινα φασὶν αὐτῶν μοχλικῶς ἔχοντα, οὐκ οἴον τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ δ' ἀντ' ἐκείνου ἥκε λαχὼν κλῆρον, ἢν μὴ ὄρα κληθεὶς αὐτὸς, εἴπῃ ἀφίξεσθαι. ὡς τοῦτο ἀκούσας ἐγώ, ὑποσκιωμήσας, ἄπεσιν οὐχ ὁμῶς ἅπασι θεοῖς ἡπιαλόν τινα, ἢ πολυρρίτην, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μοχλικιζομένῳ ἐκείνῳ, ἔφην ἐγὼ, κἀφόδους ἐκκλήσιμον. καὶ τὸ ἄχρι λουτροῦ, αἰῶνα μήκιστον ἐτιθέμην, ὅπως ἐκποιοῦν, ὑποστρέψαι τὸ σκιάδιον εἴη, καὶ κλίνης ἤδη λελαθέσθαι δοκοῦ. καὶ πειδὴ ποτὲ ὁ καιρὸς ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἐμαυτὸν ἀπορρίψας, ἀπέδυσάμην, κατμίας μάλα ἐφημμένης ἱμάδος, ἀναδησάμενος δὲ τὸ τελαμώνιον, ὡς ἐπὶ δεῖπνον καθαρώτερα ἱμάτια ἢ ἀναβολή. καὶ λαμβάνω δὲ πρὸς τὰς θύρας ἄλλος τε πολλοὺς, καὶ δὴ καὶ ἐκεῖνον, φοῦσκόν τινα πεπαρωνικηκομισμένον, ὃς με ὑποδειπνεῖν ἔδοξε, τὸ νοσεῖν λεγόμενον. καὶ ἐδόκει ὁ πορηρὸς ἔχειν. ὑπέστρεφε γάρ, καὶ ὑπεκρίνετο, καὶ συνεχρέμπτετο μυκτήρόν τι, καὶ θυμορρόδιον, ὠχρὸς ὢν ὅλος, καὶ διῳδηκώς, ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη χρόνῳ. εἰλήφει δ' φιλόσοφός τις

divitem, ὁ Pythagora, heri bona quapiam fortuna in Eucratem incidi atque ego quidem simul atque dominum illum salutassem, uti consueveram, recedebam, ne pudori illi essem, si lacera in veste fuissem assectatus. At ille, Micylle, inquit, hodie natalitia filiæ celebro plurimosque ad convivium amicos invitavi. Verum quoniam ajunt ex his quemdam incommoda esse valetudine, neque posse pariter ad convivium nostrum accedere: tu ejus loco venito lotus, ni fortè ipse qui vocatus est, semet adfuturum renuntiarit. Nam nunc quidem ambigit. Hoc ubi audissem, adorato divite discedebam, omnes obsecrans Deos, ut algidam febrem aliquam, aut laterum dolorem, aut podagram morbi auctarium immitterent valetudinario illi, cujus ego sellæ occupator, cœnæque vicarius, & succedaneus eram invitatus. Idque spatii quod usque ad balnei tempus interceſſit, sæculum esse judicabam, dum subinde respicio quot pedum esset solarii umbra, & quando jam lavisse oporteret. Hic ubi tandem tempus advenisset, ocyus me corripio, atque abeo nitidè admodum cultus: sic obverso palliolo? ut qua esset parte purissimum, ea videretur. Offendo autem ad fores & alios complures, quinetiam illum, gestabatur autem à viris quatuor, cujus eram subconviva futurus, qui malè habere dicebatur: atque id etiam præ se ferebat quòd afflicta esset valetudine. Nam ex alto gemebat, tussiebatque ac screabat, velut ex abdito, quodque ægrè egrederetur, totus pallidus, tumidusque circiter sexagenarius. Ferebatur autem Philosophus quispiam esse,

1 Προσκιωμήσας] In Florent. Cod. deest προσκιωμήσας. *Beurd.*

1 Τὸ

εἶναι τὸ πρὸς τὰ μειρακία φλυαρεῖντων. ὁ γὰρ πώγων μόλις τραχὺς ἦν, ἰς ὑπερβολὴν κυρεῖν. καὶ ἀπιωμένου τοῦ Ἀρχιβίου ἰατροῦ, διότι οὔτως ἔχων ἀφίκετο, τὰ καθήκοντα ἔφη δεῖν χρὴ προσδιδόναι. καὶ ταῦτα, φιλόσοφον ἄνδρα. καὶ μυρίαι νόσοι ἐμποδὼν ἴστανται. ἠνέσχετο γὰρ Εὐκράτης ὑπερειρωνεύεσθαι πρὸς ἡμᾶς. ὅμως ἔφην ἐγὼ, ἀλλ' ἐπαινέσαιτό σε, ἢν οἴκοι σοῦ σεαυτοῦ μᾶλλον ἀπολαῦειν ἐθέλοις, ἤπερ σὺ τοῦ συμποσίου σωσανακρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μὴ δῷς φλέγματος. οὐδενὸς μὲν ὄν τοῦ μεγαλοφροσύνης, δεῖσθαι προσποιεῖσθε ἀκληρίαν δὲ σκώμματος. ἐφίστατο δὲ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελυμένος. καὶ ἰδὼν τὸν Ξενοκόλιν, τοῦτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο, διδάσκαλέ φησιν, εὖ μὲ ἐποίησας αὐτὸς ἥκων πρὸς ἡμᾶς. εἰ μεῖον δ' ἂν τι σοι ἐφθύετο. καὶ λάβε γὰρ, ἄπαυδα ἐξῆς ἐπέστελλε ἄν. καὶ ἅμα λέγων, εἰσῆγε χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερειδόμενον. καὶ τοῖς οἰκέταις. ἐγὼ μὲν ἂν ἀπίειμι παρεσκευαζόμην. ὁ δὲ ἐπισταφεὶς, καὶ ἐπικολυσθείσας, ἐπεί με πάνυ σκυθρωπὸν εἶδε, παίεχθι ἔφη σὺ δὲ Μίκυλλε, καὶ σὺ δεῦρο μεθ' ἡμῶν. τὸ γὰρ χαίρειν ἐγὼ κελεύω σὺ τῇ γυναικωνίτιδι μὲν τῷ μητρὶ εἰσιέναι, ὡς σὺ χαίρων ἔχῃς. εἰσῆσιν δὲ μετὰ λύκος χαίνων ὧδε μικρὸν. αἰσχυνόμενος, ὅτι ἐδάκνει ἐξελαυνόμενον δὲ συμποσίου τὸ παιδίον δὲ Εὐκράτης. καὶ πειθὴ καλαυλίεσθαι, ex iis qui apud adolescentes nugas deblaterant. At barba mirè erat hircina, supra quàm credi potest tonsoris egens. Porrò increpante Archibio medico, quòd ita affectus venisset, Non oportet inquit, officio deesse præsertim hominem philosophum, etiamsi obstent sexcenti morbi. Nam se à nobis contemni putaret Eucrates. Haudquaquam, inquam ego, imò te collaudaret, si domi apud te, quàm excreata in convivio cum phlegmate anima mori malles. At ille, præ arrogantia dissimulabat sese dicterium audisse. Paulò pòst accessit & Eucrates lotus: qui viso Thesmopolide (nam id erat Philosopho nomen) Præceptor, inquit, probè quidem factum abs te, qui ipse ad nos veneris: tametsi nihilo deterius tibi fuerat futurum: siquidem etiam absenti omnia ordine missa fuissent. Dumque hæc dicebat, ingreditur, manus ei porrigens, etiam famulis innitenti. Ego igitur jam abire parabam: verum ille conversus, ubi diu secum hæsitasset, quoniam me admodum tristem videbat: ades, inquit, tu quoque Micylle, ac nobiscum cœna. Nam filium in mulierum conclavi unà cum matre convivari jubebo, quò tibi sit locus. Ingrediebar itaque cùm parum abfuerit, quin lupus inhians fruſtra, discederem. Verùm me pudebat, quòd Eucratis filiolum è convivio mihi viderer expulisse. Ast ubi jam esset discumbendi

1 Τὰ καθήκοντα] *Officia*, & sic rectè idem Interpres in Convivio seu Lapithis vertit, τὰ καθήκοντα εἰδόσιν, *qui officia norunt*. Bourd.

2 Πρὸς ἡμᾶς] Flor. πρὸς ἡμᾶς. Idem.

3 Χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ] Hanc scripturam sequutus est Interpres. In aliis tamen Codd. legitur χειραγωγῶν τὸν Θεσμόπολιν ἐπερειδόμενον. οἰκ. Idem.

4 Κελεύω] Flor. καλέω. Idem.

5 Ἐν τῇ γυναικωνίτιδι ἰσιαδῶν.] Angl. *isiadan*. De hoc loco Clariss. Heyn. ad Hesiod. *Idem*.

νεας κωμῳδῶ, σοφὸν μὲ χρόμμυοι, ἀνέστεσαν τ' Θεσμόπολιν, σὺν ἁπαξαπάσιν νὴ Δία. πάνυ οἵμην νεανίσκους σμικρίτους, ὑπαυχένια σοβαδοῦντας αὐτοῦ πάνθ' ὅτι, ὡς διαμένοιεν ἐν τῷ σχήματι, καὶ ἐπὶ πολὺ καρτερεῖν δύναιντο. εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον κατακεῖσθαι αὐτῷ, ἐμὲ κατακλίνουσι φέροντες, ὡς ὁμοτραπέζιον εἴη μοι. τοιγαροῦν ἐδειπνοῦμεν ὦ Πυθαγόρα, πολυόψιόν τι, καὶ ποικίλον δεῖπνον, ἐπὶ χρυσῆς παλλαδος, καὶ ἀργύρου. καὶ σκαφιδία λῷ χρυσᾶ, καὶ λάκαινοι ἀφροδίσιοι, καὶ μυστυρχοὶ, καὶ μαλακτικοί. καὶ ὅλως, ἡδίστη τις λῷ ἡ λαστρεύη. πλὴν ἀλλά ἦν μι ἐλύπη, ὁ μητρόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀριστίων τινα σοφὸν με διέξιων, καὶ διδάσκων, ὡς αἱ δύο ἀποφάσεις, μίαν καταφασιν ἀποπλέουσι. καὶ ὡς εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νὺξ οὐκ ἔστι, οὐδ' ἐστὶ τ', καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶναί μοι. καὶ τοιαῦτα σοφὰ, ἡδὺν διελθόντα φιλοσοφῶν σωρείαν, καὶ κατατρίβοντα τὴν σύμφορσύνην, σὺν ἐᾶν ἀκούειν τ' κιθαριζόντων, ἢ ᾄδοντων. τοῦτο μόνοι ὦ ἀλιτηριωδῶν, τὸ δεῖπνον. Αλε. εἶχ ἥδιον ὦ Μίκυλλε. καὶ μάλιστα ἐπὶ σωκλησάσης τοῦ λήρου ἐκείνου γέροντος. Μι. ἄκουε δὴ δὲ τὸ εὐάρεστον. ὡμὴν γὰρ τ' Εὐκράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, σὺν οἰόν ὅπως ἀποθνήσκειν, εἶτα ὡσπαλίσασθαί με, καὶ ληθήκας ἡμῶν, ὧν αἷς κληρονόμος ἦν ἁπάντων ἐγὼ, μικρὸν ἐπιχόντα, ἀποθανεῖν. ἐμαυτὸν δ' παρελθόντα εἰς τὸν ὕπαιθρον, τὸ μὲ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, ἐξαντλεῖν, σκάφας ποσὶ μεγάλας, ἀέρατόν τε δὲ πολὺ ἐπιῤῥέον. τὰ δ' ἄλλα, τὴν ἑαυτοῦ, καὶ τραπέζας, καὶ σκεύωρίαν, καὶ διακόνους, πάντα ἐμὲ ὡς τὸ εἰκὸς εἶναι. bendi tempus, primùm tollentes Theſmopolin compoſuerunt, ſanè non ſine negotio, quinque utique proceri juvenes, cervicalia illi ſupponentes undiquaque, quò nimirum in eodem habitu permanere, diuque durare poſſet. Deinde cùm nemo ſuſtineret ei accumbere, me adductum reclinant, ut eadem in menſa eſſemus. Deinceps cœnabamus, ô Pythagora, opiparam, variamque cœnam, multo in auro, multoque in argento. Pocula erant aurea, formoſi miniſtri, cantores, ſcurræ: denique jucundiſſimus quidam erat convivarum congreſſus. Niſi quod unum quiddam me moleſtia afficiebat vehementer, Theſmopolis obturbans, mihi virtutem neſcio quam commemorans, docenſque duas negationes efficere unicam affirmationem: & ſi dies ſit, noctem non eſſe. Nonnunquam etiam cornua mihi eſſe dictitabat, atque id genus multa continuato ſermone apud me, cui nihil opus erat, philoſophabatur, ac ſuccidebat voluptatem, cùm ſineret eos exaudiri, qui cithara, & voce canebant. Habes Galle de cœna. *Gal.* Non admodum jucunda, Micylle, maximè quia cum illo delirо ſene accubitum ſortitus eras. *Mic.* Audi nunc inſomnium. Putabam Eucratem ipſum liberis orbum neſcio quomodo è vita decedere. Dehinc ubi me accerſiſſet, ac teſtamentum condidiſſet, quo me in ſolidum hæredem omnium ſcripſerat, paulùm ſuperſtitem obiiſſe. Me verò, cùm adiiſſem facultates, aurum & argentum ingentibus ſcaphis haurire perpetuò ſcaturiens, & affatim affluens. Cætera verò nempe veſtes, menſas, pocula, miniſtros, omnia mea, ut par erat, eſſe.

Vnde

ὕπω ἐξήλαυνον ἐπὶ λευκῆ ζεύγους, ἐξυπλιάζων, ἀβέβλητος ὕπνοις τοῖς ὁμοῖς ἐπιφθόνοις. καὶ ἀσθένησεν ἂν πολλοί, καὶ περίιππάδων; καὶ ἄπορος πλείους. ἐγὼ δ', τὴν ἐσθῆτα τὴν σὴν ἔχων, καὶ [1] δακτυλίους βαρεῖς, ὅσον ὀκταέδεκα ἐξημμένους τῶν δακτύλων, σιλβόντων ἐσθῆσίν τινα λαμπρὰν ὑπερπεπλῆναι εἰς ὑποδοχὴν τοῦ φίλων. οἶδα, ὡς σὺ ἀντίρροπον εἶχες, ἤδη πεῤῥησαι. καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι σωτεκνομίζετο, καὶ [2] ὁ πότος σωτεκροτεῖτο. ἐν τούτῳ ὕπνος με, καὶ φιλοτησίας ἀσπίνοις ἐν χρυσοῖς φιάλαις ἐκφορᾶν τοῦ παρόντος, ἤδη δὲ πλακοῦντος εἰσκομιζομένου, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνεῤῥόφησε μὲν ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας. τὴν πλοῦτον ἐκεῖνον ἀφανισθέντα, ὑπωλίμιον φίρεσθαι παρεσκεύασας. ἆρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι κεῖ σὺ δοκῶ, ὡς τελείστερον ἂν ἡδέως ἅπαντα εἶδον τὸ ὄνειρόν μοι γνόμενον; Αλε. ὕπω φιλόχρυσος, καὶ φιλόπλουτος ὦ Μικυλλε, καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἁπάντων θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὐδαίμονα εἶναι πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον; Μι. οὐκ ἐγὼ μόνον ὦ Πυθαγόρα τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτός, ὁπότε Εὐφορβον ἦσθα, χρυσοῦν καὶ ἄργυρον ἐκφορῶν τὸν βοῤῥύχων, ἐξῆεις πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς. καὶ σὺ τῷ πολέμῳ ἔνθα σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν. σὺ δὲ τότε ἠξίεις χρυσᾷ διαδεδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων, διακινδυνεύειν, καί μοι δοκεῖ Ὅμηρος διὰ τοῦτο χαρίσασθαι ὑμῖν εἰπεῖν σου τοὺς κόμας, ὅτι χρυσοῦ τε, καὶ ἀργύρου

Vnde postea bigis albis vectarer resupinus, cunctis qui intuebantur, consp iciendus & admirandus: accurrerent multi, & circumequitarent, plures sequerentur. Me interim illius veste amictum, annulósque graves, circiter sexdecim digitis insertos, gerentem, jubere splendidum adornari epulum, quo amicos exciperem. Qui jam, ut par erat in somnio, aderant, quibus epulæ jam erant comportatæ, jam potus ex animi sententia ministratus. In his cùm versarer, & aureis phialis præbiberem omnibus qui aderant amicis, cùm jam afferrentur bellaria, intempestivo tuo clamore perturbasti nobis convivium, mensasque subvertisti: ac divitias illas ita dissipasti, ut in auras evanuerint. Num tibi videor injuria in te stomachatus, qui obortum illud mihi somnium, vel tres noctes perpetuas libenter viderem? *Gal.* Adeo-ne es auri cupidus, & opum avidus, Micylle: idque ex omnibus unum admiraris, unamque fœlicitatem esse judicas, si plurimum possideas auri? *Mic.* Equidem haud solus ita cogito Pythagora: quin ipse quoque tum cùm Euphorbus esses, auro atque argento comis intexto, prodibas pugnaturus cum Achivis, idque in bello, ubi ferrum quàm aurum gestare satius erat. At tu etiam tum intertextis capillis in periculum descendere voluisti. Eamque, ut opinor, ob causam, Homerus comas tuas Gratiis similes dixit: quòd auro argentóque revin-

1 Δακτυλίους βαρεῖς, ὅσον ὀκταέδεκα ἐξημμένους τῶν δακτύλων] Videtur de duplicato annulorum numero dicere. Anuli enim plerumque octo in digitis, ut inferius Icaromenippo. *Marcil.*

2 Ὁ πότος συνεκροτεῖτο] Vt in Nigrin. *Bourd.*

ἐσφήκωτο. μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ, καὶ ἐρασμιώτεραι ἐφαίνοντο, συναπαπολαμπόμεναι τῷ χρυσίῳ, καὶ συναπολάμπουσαι μετ' αὐτῶ. καίτοι τὸ μὲ σὺ ὦ χρυσοκόμη μίτερα, εἰ Πάνθου ἦσ ὤν, ἐτίμας τὸ χρυσίον. ὁ δ' πάντων θεῶν πατὴρ, καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνος, καὶ Ρέας, ὃς ποτ' ἠράσθη τῆ Δηλαλιπᾶς ἐκείνης μείρακος, οὐκ ἔχων εἰς ὅ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μετεβάλοι, εἰδὲ ὅπως ὤν Δηφοβείρεως ἢ Ἀκεσσίου τὸν φρέαρ, ἀκριβὲς ἤδη πᾶν ὡς χρυσίον ἐζήτει, καὶ ῥυεὶς Δηφ' ἑπτὰ πύγας, σωλῆν τῆ ἀγκαπαμμῆ. ὅστι τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ ἔτι λέγωμι; ὅσας μὲ χρείας παρέχεται ὁ χρυσός. ὡς δ' οἷς ἂν παρῇ, καλούς τε αὐτοὺς, καὶ σοφοὺς, καὶ ἰσχυροὺς ἀποφαίζεται, τιμῶν ἐ δόξων συναπᾶσαν. καὶ ἐξ ἀφανῶν, καὶ ἀδόξων, οἵοιπερ ἀδιάλειπτος, καὶ ἀειδίμους ἐν βραχεῖ τίθησι. τὸ γοῦν μοι τὸ ὁμότεχνον οἶσθα τὸ Σίμωνα, ὃν ὡς πρωΐ δειπνήσοντα παρ' ἐμοὶ, ὅτι τὸ ἴτριον ἤψων τοῖς Κρονίοις, δύο τόμους ἢ ἀλλαντοπώλου ἐμβαλών. Αλλ. οἶδα, τὸ σιμὸν, τὸ βραχύ, ὃς τὸ [1] κεραμῆν τρύβλιον φιλόμενον, ὡς χρὴ τοὺ μέλλης ἔχων μὴ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδε γὰ αὐτὸς ὁ Μίκυλλος. Μι. σὺκοῦν σκεῖνο αὐτὸ κλέψας, εἶπε ἐπομόσαντο θεὼς τοσούτους. ἀλλὰ τί σὺ ἐμώνυες, καὶ ἔοικας τότε ὦ ἀλεκτρυὼν, λαϊζομένους ἡμᾶς ὁρῶν; Αλλ. ἐκόκκυζον, ἃ μόνον μοι τότε δυνατὸν ἦν. τί δ' ἂν ὁ Σίμων; ἐφάνεις γὰρ τι καὶ αὐτῷ ἐρεῖν. Μι. ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ, πλούσιος ἐς ὑπερ-

vincirentur. Longè enim meliores ſcilicet & amabiliores videbantur, quòd eſſent auro religatæ, unaque cum eo relucerent. Verùm Auricome moderatè te gerebas, qui cùm Panthi eſſes filius, aurum in pretio habebas. Quin & ipſe Deorum omnium, hominúmque pater ille, Saturno Rheáque progenitus, quum Argolicam illam puellam adamaret, nihilque haberet amabilius in quod ſeſe transformaret neque quo Acriſii cuſtodias corrumperet, audiſti ut aurum ſit factus, & per tegulas illapſus, potitus eſt ea quam deperibat. Iam verò quid tibi præterea commemorem? Quàm multos uſus præbeat aurum: & ut eos quibus adfuerit, formoſos, & ſapientes, & potentes reddat, decus & gloriam illis concilians, utque nonnunquam ex obſcuris & ingloriis, claros & celebres repentè efficiat. Nam mihi vicinum, ejuſdemque artis Simonem noſti, qui paucis antè diebus apud me cœnavit, quum injectis duobus extorum fruſtis, legumen coquerem Saturnalibus. *Gal.* Novi ſimum illum & brevem: qui fictilem ollulam quæ nobis erat unica, ſuffuratus, peracta cœna abiit ſub ala geſtans. Nam ipſe vidi Micylle. *Mic.* At quanvis ſuſtuliſſet, tam multos Deos jurabat. Sed cur non prodebas, ac vociferabare tum, ô Galle, cùm nos furto ſpoliari conſpiceres? *Gal.* Coccyzabam, quod ſolum poteram id temporis. Verùm quid *Simon* ille? Nam videbare aliquid de illo dicturus. *Mic.* Ei conſobrinus erat vir admodum dives, no-

1 Κεραμῆν τρύβλιον] Generaliter pro quolibet fictili. Sumitur tamen pro ſacris fictilibus qualia Numæ fictilia, & ita videtur interpretari τρύβλιον, Heſych. σκεῦος μυστικόν. Bourd.

1 Κάλ-

Δολὴν, Δεμύλῳ τὄνομα. ὄντος ζῶντ μὲ, οὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι. πῶς γὰρ, ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἥψατο τῶν χρημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε παρέλαβε, ἅπαντα ἐκεῖνα κεκ τὰς νόμους, Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ πανάρχ, ὁ τὸ τρύβλιον φιλεί χων, ἅσμενῳ ἐξελαυνῶ, ἁλουργῆ, καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμῳ, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντοπόδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἁπάντων θαυμαζόμῳ, οὐδὲ θεσ-βλέπων ἐπ ἡμᾶς. ἔναγχος γὰρ ἐγὼ μὲ ἰδὼν θασιόντα, χαῖρε ἔφην ὦ Σίμων. ὁ δ', ἀγανακτήσας, εἶπατε ἔφη τῷ πλουτῷ, μὴ καθαυμικρύνειν μὲ τὄνομα, ἐγὼ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μίσχιον, ὅτι ἐ ἐρᾶσιν αὐτῦ ἐ αἱ γυναῖκες. ὁ δ', ἡδύπλυτος ἐ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπερορᾶ. καὶ τὰς μὲ, θαυμάζεται, καὶ ἱλεώς ἐστιν. αὐδὲ, ἀπιλεῖσθαι ἀνελεῖν αὐτὰς, ἀμελέμβραν. ὁρᾶς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, ἅμα ἐ μεταποιεῖ τὰς ἀμορφοτέρας, καὶ εὐχαρμίους ἀποφαίζεται, ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κεφός. ἀκούεις δὲ ἐ τῶ ποιητῶν λεγόντων, ὦ χρυσὲ δεξίωμα [1] κάλλιστον κτέρεας. καὶ, χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτη. ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐμέλασας ὦ ἀλεκτρυών; Αλε, ὀπὶ τάχ' ἀγυιᾶς ὦ Μίκυλε, καὶ σὺ τὰ ὄμμια τοῖς πολλοῖς ἐξαπάτησον θεὶ τῷ πλουσίων. οἶσθ' εὖ ἴσθι πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιῶσι. λέγε δέ σοι, καὶ πένης, καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμῳ, καὶ ἅπαντος βίου πεπειραμένος. μὴ μικρὸν δὲ ἐ αὐτὸς ὢν ἔτυχον. Mi. νὴ Δία, καιρὸς γὰρ ἤδη ἐ σὲ εἰπεῖν ἅπαντα ἠλ-

nomine Drimylus. Is dum vivebat, ne obolum quidem Simonî donaverat, nam quî dedisset, cùm ne ipse quidem pecunias attingeret? Postquam verò pridie mortuus fuisset, omnes illas pecunias juxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea, hysginóque tincta veste indutus, famulósque & currus, aurea pocula, mensasque pedibus eburneis innixas possidet, ab omnibus adoratur, jamque nos ne aspicit quidem. Etenim nuper cum illum procedentem conspexissem, Salve, inquam, Simon. At ille indignatus, edicite, inquit, illi mendico, ne meum nomen diminuat: neque enim Simon, sed Simonides appellor. Porrò, quòd maximum est: mulieres etiam illius amore capiuntur: quas is quidem ludos facit, ac fastidit; & has admittit, comémque sese præbet, illæ verò quæ negliguntur, necem sibi illaturas minitantur. Vides quantas commoditates pariat aurum, siquidem deformissimos transfigurat, redditque amabiles, non secus atque cestus ille poëticus. Audis insuper & à poëtis dictum, O aurum res auspicata, & possessio pulcherrima. Item, Aurum est quod opibus imperat mortalium. Sed quid interim risisti Galle? *Gal.* Quia præ insciti a simili modo cum vulgo, tua te fallit opinio de divitibus. At velim te scire, eos vitam vivere longè quam vos ærum nosiorem. Quod dico, qui & ipse pauper, & dives aliquando fuerim, atque omne vitæ genus sim expertus. Porrò paulò pòst & ipse omnia scies. *Mic.* Per Iovem tempestivum jam est, ut & tu referas quomodo sis transformatus:

[1] Κάλλιστον κτέρεας] In Euripide κ. βροτῶν. Bourd.

λάγης, καὶ ἃ σοὶ ἔσεσθαι τῷ βίῳ ἐπίσῳ. Αλε. ἄκυε. ποσῶτόν γε εὐδαιμονίδης, μηδένα με σὺ δύσμορον ἐστερον βιῶναι ἐφεσκίναι. Μι. ἐμοὶ ὦ ἀλεκτρυὼν, ὅτω σοι ἡδύοιτο. εὐθάμεις γάρ με λοιδορεῖσθαί σοι. ἀλλὰ εἰπὲ δὴ Εὔφορβε ἀρξάμενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μετεβλήθης. εἶτα ἐξῆς ἄχου δ' ἀλεκτρυόνος. εἰκὸς γάρ σε ποικίλα ἓ ἰδιῶν, καὶ παθεῖν, ὃ πολυειδέσι τοῖς βίοις. Αλε. ὡς μ' ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχὴ μοι κατέπλαμψε εἰς τὸν γλῶ ἐνέδυ ἐς ἀνθρώπου σῶμα, λῶ πνα τὸν κατεδίκλω ἐκπλεῦσαι, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἄλλως τε, ὅτε ὅσον ὅτε ἐμοὶ εἰπεῖν, ὅτε σοὶ ἀκούειν τε τοιαῦτα. ἐπεὶ ὁ Εὔφορβος ἐγὼ μόλω. Μι. ἐγὼ ὁ πρό γε τούτου ὦ θαυμάσιε, τίς ἐὼ τοῦτό μοι πρότερον εἰπὲ, εἰ καὶ σὺ ποτ' ἠλλάγλω ἄνθρ σύ. Αλε. καὶ μάλα. Μι. τίς δ' ἦν, εἰπ ἔχεις εἰπεῖν; ἐβέλω γὰ τοῦτο εἰδέναι. Αλε. σὺ μύρμηξ ἐνδικὸς, ἢ τὸ χρυσίον ἀνορυττόντων. Μι. εἶτα ὄκνει ὁ κατάδικος ὀλίγον ἢ ψυχάσιον ἔκειν ἐς τ' βίον, ἐξ ἐκείνε ἐπισκευάμενος; ἀλλὰ ἓ τί μὴ τοῦτο ἔσομαι εἰπέ. εἰκὸς γὰ εἰδέναι σε. εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἶη, ἀπάγξομαι ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τῆ καπάλε, ἐφ' ᾧ σὺ ἔφηκας. Αλε. εἶκ ἂν μάθοις τοῦτο ἀδεμιᾶ μηχανῇ. πλὴν ἀλλὰ ἐπείπερ Εὔφορβος ἐγώμόλω, ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκείνα, ἐμαχόμεθα ἐν Ἰλίῳ. καὶ ἀπεθανὼν ὕστερον Μενελάου χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. πῶς ὃ περεέρμον ἀοικος ἐσὼς, ἄχεα δὴ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσηται μοι τ' οἶκον. Μι. ἄσιτος ἂν ὦ τᾶν, καὶ ἄποτος; Αλε. καὶ μάλα. ὑδὲ γὰρ ἔδᾳ τοῦ-

matus: & quid in unoquoque vitæ genere perſpexeris. *Gal.* Auſculta, hoc tantùm præmonitus, me neminem fœliciorem in vita, quàm tu ſis, unquam vidiſſe. *Mic.* Quàm ego ſim ô Galle? hanc fœlicitatem tibi ipſi imprecor, qui me ad tibi convitiandum impellis. Verùm age, narra exordiens ab Euphorbo, quo pacto fueris in Pythagoram transformatus: deinceps ordine ad Gallum uſque: conſentaneum enim eſt te varias res tum vidiſſe, tum tuliſſe, nimirum in tam diverſis vitæ formis. *Gal.* Quemadmodum initio ab Apolline profecta anima in terram devolarit, & corpus humanum induerit, quam pœnam dependens, longum dictu foret: præterea neque mihi referre, neque tibi talia audire fas eſt. Verùm ubi Euphorbus factus fuiſſem. *Mic.* Sed ego priuſquam eſſem is qui nunc ſum, ô preclare, quiſnam eram? Hoc mihi priùs dicito, nunquid & ego verſus fuerim itidem ut tu. *Gal.* Maximè. *Mic.* Quis igitur eram? ſiquo modo potes dicere, pervelim enim iſthuc cognoſcere. *Gal.* Tu formica eras Indica, ex illis quæ aurum effodiunt. *Mic.* Itane neglexi infœlix vel paucula fruſta in vitam importare, cùm illo eſſem alitus? Sed age, quid poſt hæc futurus ſim dicito, nam conſentaneum eſt id ſcire te. Etenim ſiquid bonæ eſſet rei, me jam ab hac pertica, in qua nunc ſtas, ſuſpenderem. *Gal.* Id arte nulla ſcire poſſis. Cæterùm cùm Euphorbus eſſem (nam ad illa redeo) in Troia pugnabam: atque à Menelao necatus, in Pythagoram poſtea veni, ac tandiu ſine tecto perduravi, donec Mneſarchus domum mihi ædificaſſet. *Mic.* Num quæſo ſine cibo, potúque? *Gal.* Maximè. Nihil enim his rebus

σαν, ἢ μόνα τὰ σώματα. Mi. σκιὰν τὰ σὺ Ἰλίῳ γενέσθαι μοι εἰπεῖν τοιαῦτα λῷ οἷα φησιν Ὅμηρος γενέσθαι αὐτά; Alex. πόθεν σοι ταῦτα ἠπίστω ὦ Μίκυλε; ὃς γε μόλις ἐκεῖνα, ἡνίκα σὺ Βάκτρια ἦν. ἐγὼ δέ σοι τοσοῦτόν φημι ὑπερφυὲς μηδὲ γενέσθαι τότε, μήτε τὴν Ἀϊακίδαν ὕστερον μείζονα, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν ὕστερον καλήν, ὡς οἴονται. εἶδον γὰρ λάθρᾳ μόλις ποτε, καὶ ἐπεμνήσθη τῆς τροχαλοῦς, ὡς εἰκάζειν κύκνου θυγατέρα εἶναι. τἄλλα δέ, παίδων πρεσβύτην, ἡλικιώτην χειδὸν τῆς Ἑλένης. ἦγε Θησεὺς ἐκ τῶν ἁρπάσας, ἐν Ἀφίδναις ἔσχε, καὶ τὴν Ἡρακλέα ἐμνήμην. ὁ δὲ Ἡρακλῆς, ὥσπερ εἶπε Τρίτων καὶ τὰς πατέρας ἡμῶν, τὰς τότε μάλιστα. διημείβετο γάρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα, καὶ μειράκιον ὢν, ἐμπρακτάτην λέγων τὴν Ἡρακλέα. Mi. τί δέ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἄρσην τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλως ἐστὶ ταῦτα; Alex. ἐκείνου μὲν οὐδὲ συνῆλθόν ποτε ὦ Μίκυλε. ὑμῖν δὲ ἔσχιμί σοι ὅσα ἀκριβῶς τὰ περὶ τοὺς Ἀχαιοὺς λέγειν. πόθεν γάρ, πολίτην ὄντα; τὰ μέντοι ἑτερόν σοι τὸν Πάτροκλον, ὑπὸ χαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δόρατι. Mi. εἶτά σε ὁ Μενέλαος μετρίως ἐχαρίσατο. ἀλλὰ ταῦτα μέν, ἐκεινῶς. τὰ Πυθαγόρου δέ, ἤδη λέγε. Alex. τὸ μὲν ὅλον ὦ Μίκυλε, σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν. χρὴ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν. ἄλλως δέ, οὐκ ἀπαίδευτος, οὐδ' ἀμελέτητος τῶν καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς σοφοῖς ἐπὶ σοφίᾳ. κἀγὼ εἰς τὰ ἄδυτα κατελθών, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὥρου, καὶ Ἴσιδος. κἀκ τούτου εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, ὅτε διέβημεν

rebus opus, nisi corpori duntaxat. *Mic.* Illud igitur priùs mihi dicito, num res ad Troiam gestæ, fuerunt quales Homerus fuisse dixit? *Gal.* Vnde is resciviſſet Micylle? qui quidem dum ista gerebantur, erat in Bactris camelus. At ego tibi affirmo nihil tam eximium tunc factum fuisse: neque Ajacem usque adeò magnum, neque adeò formosam, ut putant, Helenam: siquidem vidi quandam candida & procera cervice, ut cycno prognatam illam hinc conjicerent: cæterùm anum, Hecubæ propemodum æquævam. Quam in Aphidnis, primùm raptam possedit Theseus, qui Herculis ætate vixit. Porrò Hercules priùs Troiam ceperat, patrum nostrorum memoria, qui per id temporis maximè florebant. Nam hæc mihi Panthus narravit, se cùm esset adolescentulus, vidisse Herculem. *Mic.* Quid autem Achilles? Num talis erat, nempe quavis in re præstantissimus? an & ista sunt fabulosa? *Gal.* Cum illo quidem non sum congressus, neque res quæ apud Achivos gestæ sunt, ita accuratè possem referre. Etenim qui scire potui, cùm hostis essem? Certè Patroclum illius socium, non magno negotio hasta transverberatum peremi. *Gal.* Deinde te Menelaus multò minore negotio. Verùm istis de rebus satis. Nunc res Pythagoricas refer. In summa Micylle, sophista eram (oportet enim verum fateri) alioqui non imperitus, nec in disciplinis præclaris inexercitatus. Profectus sum autem in Ægyptum, quò cum prophetis congrederer de sapientia communicaturus. Ibi adyta ingressus, Ori & Isidis libros perdidici. Et cùm in Italiam rursus vela feciſſem, eo affec-

tu

τὰς καλ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, [1] ὥστε θεὸν ἡδὺ με. Mi. ἤκουσα τοῦτο ἐγὼ ὡς δόξειας ἀναβιβιακέναι ἀπεθανών, καὶ ὡς χρυσῶν τὸ μηρὸν ἐπιδείξαιό ποτε αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν; Αλε. μὴ ἀνάκρανε τὰ τοιαῦτα ὦ Μίκυλλε. Mi. Αἰσχύνῃ ὦ ἀλεκτρυών; Αλε. ὅτι αἰσχυνοίμην λέγειν πρὸς σὲ τὴν ἀλήθειαν ὑπὲρ αὐτῶν. Mi. καὶ μὴν ἐδόν ἐκεῖνο ἐρεῖν λέγειν πρὸς ἄνθρακα σωφρονοῦντα, καὶ φίλον. διατοῦτο χαίρειν ἐκ ἂν εἴποιμι ἔτι. Αλε. ἐδὸν ὑγιές, ἐδὲ σοφὸν ἦν. ἀλλ' ἴσθι ὅτι εἰ μὴ τὰ σιωπᾶν, καὶ ταῦτα τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι, ἥκιστα ἐπισπασόμην τὰς ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα. ὅσῳ γὰρ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερόν μιλῶ αὐτοῖς ἔσεσθαι. λέγειν τοῦτο καινοποιεῖν εἰλόμην, ἀπόρρητον ποιησάμενον τὴν αἰτίαν. ὡς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντες ἐκπλήττωνται, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. Mi. ὁρᾷς; καταγελᾷς μὲ ὃ σὺ ἐν τῷ μέρει τοσοῦτον, ὅσον Κροτωνιατῶν ἢ Μεταποντίων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τὴν ἄλλην ἀφάνειαν σοι ἐπομένων, καὶ ἀποσκυβάλων τὰ ἴχνη, ἃ σὺ πατῶν ἀπολιμπάνοις. ἀπόδυσάμενον ἢ τὴν Πυθαγόρου τίνα μεταμφιάσω μετ' αὐτόν; Αλε. Ἀσπασίαν τὴν ἐκ Μιλήτου ἐπαίρων. Mi. φεῦ τῆς λύσσης. καὶ γυνὴ γάρ ἐγένετο ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε ἢ σὺ ὠδίνεις ὦ ἀλεκτρυόνων ἡνιοχώτατε, καὶ σιωπᾷς Περικλεῖ, Ἀσπασίᾳ δοὺς; καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔρια ἔξαινες, καὶ κρόκην κατῆγες, καὶ

ctu Græcos ejus temporis imbuí, ut me Deum prædicarent. *Mic.* Equidem hæc inaudivi, utque creditus est post mortem revixisse: aureúmque ipsis femur aliquando monstrasse. Verùm illud mihi dicite: quid tibi venit in mentem ut legem statueres, ne carnibus, neque fabis vescerentur homines? *Gal.* Ne perquiras ista Micylle. *Mic.* Quam ob rem ô Galle? *Gal.* Nam pudet hisce de rebus verum apud te fateri. *Mic.* Atqui nihil verendum est dicere viro contubernali & amico. Nam herum posthac absit ut dixerim. *Gal.* Nihil sani, neque præclari erat. Verum animadvertebam, si consueta, atque eadem quæ vulgò traduntur, præcepissem, mortales in admirationem minimè pertracturum: sed quo peregriniora proposuissem, futurum ut hoc magis novus atque admirandus viderer. Proinde nova comminisci statueram: eorumque causam silentio comprimere: quò videlicet aliis aliud conjectantibus, omnes attoniti redderentur ut in obscuris oraculis solet usuvenire. *Mic.* Viden'? irrides me tu quoque non minùs atque Crotoniatas, Metapontinos, & Tarentinos, cæterosque qui te muti sequuntur, & quæ calcata reliquisti vestigia adorant. Verùm exuto Pythagora, quemnam induisti? *Gal.* Aspasiam meretricem illam Milesiam. *Mic.* Papæ quid dicis? Etiam inter alia, mulier quoque fuit Pythagoras? Itane fuit aliquando tempus, quo tu Galle generosissime ova pariebas, cumque Pericle rem habebas, Aspasia cùm esses, ex eoque gravida facta es: præterea lanam carpebas, tramamque deducebas, & meretricum in morem

1 Ὥστε θεὸν ἰδὼν μι] Lego ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. Palm.

1 Λυδῶν

ἐγωναιζῃ ἐς τὸ ἐπιεικής; Αλε. πάντα ταῦτα ἐποίουν. ἐ μήν, ἀλλὰ ἐ Τειρεσίας αὖθ' ἅμα, καὶ ὁ Ελάτης παῖς ὁ Καινεύς. ὥστ' ὀπόσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψαις ἴσῃ. Μι. τί δῆτα, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σὺ ὁ Περικλῆς ἔπινες; Αλε. οἶδας οἷον τοῦτο ἠρώτησας, ἁδὲ τῇ Τειρεσίᾳ συνειωθυῖα τὰ δείπνοισιν; Μι. ἀλλὰ κἂν οὐ μὴ εἴπῃς, ἴσως ὁ Εὐριπίδης διέκρανε τὸ τοιοῦτον, εἰπὼν, ὡς τρὶς ἂν ἥλοι παρ' ἀσπίδα ἕρπειν, ἢ ἅπαξ πεσεῖν. Αλε. καὶ μὴν ἀναμνήσω σε ὦ Μίκυλλε, ὅτι εἰς μακρὸν ἀδίνουσα. ἴσῃ γάρ ποτε γυνὴ ἐ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις. Μι. σὺν ἀπάγξῃ ὦ ἀλεκτρυὼν, ἅπαντας οἰόμενος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὺ δ' ὃν φασι, καὶ Πυθαγόραν ὄντα τὸν ὦρον λαμπρὸν πολλάκις, Ἀσπασίαν ἡνίκα τὸ πρόσωπον. τίς δὲ μὴ τὸν Ἀσπασίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὖθις ἀνεφάνης; Αλε. ὁ κυνικὸς Κράτης. Μι. ὦ Διοσκόρω ἐ ἀνομοιότητος. ἐξ ἱππέως, φιλόσοφος; Αλε. εἶτα βασιλεύς. εἶτα πένης. καὶ μετ' ὀλίγον, σατράπης. εἶτα ἵππος, καὶ κολοιὸς, καὶ βάτραχος, καὶ ἄλλα μυρία. μικρὸν δ' ἂν ἡμοίβῃ καθελόμενος ἕκαστα. τὰ πολύζωια ἅ, ἀλεκτρυὼν πολλάκις. ἤδη γὰρ τῷ βίῳ, καὶ δὶς καὶ πολλοῖς ἄλλοις ἐμολύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις. τὰ πολύζωια, καὶ σὺ νῦν συνοίσει. καταγελᾶν ἐπιμέρος σὲ πονηρεύομαι, καὶ οἰμωζόντος ἐπὶ τῇ πενίᾳ, καὶ τὰς πλουσίας θαυμάζοντος ὑπ' ἀγνοίας ἅ ἐκείνοις ἀγαθὰ ὄντων κακῶν. εἰ γὰρ ἠδεῖς τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, ἐλάμπας

rem te componebas. *Gal.* Ista quidem omnia feci, tametsi non ego solus, verùm & ante me, tum Tiresias, tum Elati proles Cæneus. Proinde quicquid in me convitii dixeris, id ipsum & in illos dixeris. *Mic.* Age igitur, utra tibi vita erat suavior, quum vir eras, an quum Pericles tecum habebat consuetudinem? *Gal.* Vides cujusmodi sit istud quod percontaris: cui ne Tiresiæ quidem expedierit respondere? *Mic.* Atqui si minùs fateare: tamen istud Euripides sat explicuit, quum ait, se malle ter sub clypeo consistere, quàm parere semel. *Gal.* Imò præmoneo te paulò pòst puerperam fore: siquidem & tu mulier es olim futurus, idque sæpius longo sæculorum orbe & recursu. *Mic.* Non tu pendebis, ô Galle, qui putas omnes homines esse Milesios, aut Samios? Nam ajunt te etiam tum quum Pythagoras esses, venusta forma decorum, sæpius Aspasiam fuisse tyranno. Verum age post Aspasiam in quem virum aut mulierem denuo renatus es? *Gal.* In Cratem Cynicum. *Mic.* O Castor! ô Pollux! quam dissimile! ex scorto Philosophus? *Gal.* Deinde rex: deinde pauper: paulò pòst satrapes: dehinc equus, graculus, rana, aliaque innumerabilia: quæ figillatim recensere longum esset. Postremò Gallus plerumque: quo vitæ genere delectatus sum & servivi apud multos alios & reges, & pauperes, divitesque: postremò nunc tecum vivo, rideóque quotidie, quum video te paupertatis tædio complorantem, ejulantémque ac divitum admirantem fortunas, propterea quòd ignores quantum illis adsit malorum. Alioqui si curas noris quibus illi distringuntur, te ipsum profectò riseris, qui antea cre-

ἂν ἐπὶ σαυτῷ σεμνὸν οἰηθῇς ὑπερῳδαιμονεῖν ἀεὶ τ' πλησίον. Mi. σὺκοῦν ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τι μάλιστα χαίρεις κεκλήσθω, ὡς μὴ ἐπιβαρῶ τὸν λόγον, ἄλλοτε ἄλλον καλῶν. Alt. διοίσει μὲν οὐδὲν, ἤν τε Εὔφορβον, ἤν τε Πυθαγόραν, ἤν τε Ἀσπασίαν καλῇς, ἢ Κράτητα. πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτα εἰμι. πλὴν τὸ γοῦν ὀρθόμυον τοῦτο, ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων, ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὡς μὴ ἀπημφίζοις αὐτὰς εἶναι δοκῶν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσαύτας σὺ αὐτῷ ψυχὰς ἔχων. Mi. σὺκοῦν, ὦ ἀλεκτρυὼν, ἐπειδὴ ἁπάντων χρεὼν ἤδη τ' βίον ἐπιτρέψῃς, καὶ πάντα οἶσθα, λέγοις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲ, τὰ τ' πλησίον, ὅπως βιῶσιν. ἰδίᾳ δ', τὰ σπλαγχνὰ, ὡς μάλα εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῂς, εὐδαιμονίστερον ἀποφαίνων με τ' πλησίον. Alt. ἰδὼ δὴ ὅτως ἐπίσκεψαι ὦ Μίκυλλε. σοὶ μὲν ὅτι πολίμια πολὺς λόγος, ἢν λίγηται ὡς οἱ πολίμιοι ἐπλαυσίασιν, οὐδὲ φροντίζεις μὴ τ' ἀγρὸν τέμωσιν ἐμβαλόντες, ἢ τ' παρόδιον ξυμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλας διώσωσιν, ἀλλὰ σὺ σπλαγχνᾷ μόνον, εἴπερ ἄρα, βουλίπτεις τὸ κοῦ σαυτὸν οἱ τροπόμυον χρὴ σωθῆναι, καὶ τ' κίνδυνον ἀφυγεῖν. οἱ δ' σύλακες ἔντες μὲ ἐ ἀμφ' αὐτοὺς, ἀπιόντα δ', ὁρῶντες ἀπὸ τ' τειχῶν ἀγόμυα ἐ φερόμυα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἢν τε εἰσφέρειν δέῃ, μόνοι καλέντες. ἤν τε ἐπεξίειν, σφενδονῶσι σύροντες γραπτῷ ὦν, ἢ ἐπαρχοῦντες. σὺ δ' οἰσυΐνῳ ἀσπίδα ἔχων, σύγκλης, καὶ κόρυθ', εἰς σωτηρίαν ἔτιμον ἐσπᾶζ τὰ ἐπίκλια, ἐπειδὰν δύῃ ὁ γραπτὸς νενικηκώς. εὖ εἰρήνῃ τε αὖ, σὺ μὲ δ' credideris eum qui sit opulentus, semper esse fœliciſſimum omnium. *Mic.* Ergo Pythagora, aut quod maximè gaudes appellari, ne confundam orationem, aliàs alio nomine compellans. *Gal.* Nihil intererit, sive Euphorbum, sive Pythagoram, sive Aſpaſiam, sive Cratem vocaris. Nam hæc omnia ſum ego unus. Verumtamen rectiùs feceris, ſi (quod in præſentia eſſe videor Gallum me voces, ne avem hanc parvi duccere, contemneréque videaris, præſertim cùm tot tantaſque animas in ſe contineat. *Mic.* Ergo Galle, quandoquidem omnia penè vivendi genera jam expertus es, omniáque noſti: velim dilucidè mihi narres, quæ ſit divitum, quæ pauperum vitæ conditio, ut cognoſcam vere-ne iſtud affirmes, me divitibus eſſe fœliciorem. *Gal.* En hunc ad modum perpende Micylle. Te quidem non admodum tangit belli cura, ſiquando rumor ſit adventare hoſtes, neque ſolicitus es, ne in agros incurſantes populentur, neve hortum proculcent, aut vineas vaſtent: ſed ſimul atque tubam audieris, ſi tamen audieris, circunſpicis quò deflexus ſervari queas, ac diſcrimen effugere. Contrà illi ſibi timent, & animo cruciantur, quum de mœnibus quicquid opum poſſidebant in agris, id omne tolli, deportarique conſpiciunt. Ac ſive inferendum eſt aliquid in ærarium, ſoli accerſuntur: ſive in prælium exeundum, periclitantur, peditum equitum-ve turmis præfecti. Tu interim vimineum gerens clypeum, expeditus ac levis, ad ſaluti conſulendum, paratus epulum victoriæ celebrare, ſiquando victoria potitus imperator ſacra fecerit. Rurſum pacis tempore,

tu

δήμου ὢν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννεῖς τε πλουσίων οἰδί, φείδεται, καὶ ἐκπλήσσεται, καὶ δέδοικε λυτρεῖ τε γάρ σοι ἔχεις, καὶ ἀγῶνας, καὶ θεάματα, καὶ τἆλλα ἅπαντα εὐπόρως παρέστι. σὺ δ' ἐξεταστὴς ὢν δυσμαχὴς πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, οὐδὲ λόγου μεταδιδοὺς ἐνίοτε, κἂν σοι δοκῇ, κρυπτοχαλκάζοντας αὐτῶν ἀφθόνους τὰς λίθους, ἢ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἀδημοσιεύτους· ὅπου δ' συκοφάντου δέδιας αὐτούς, ὅπου λαφύσσει, μὴ ὀφλήσαντι τὸ χρεοφύλακι, ὑπερβαὶς τὸ δημόσιον, ἢ ὀρύξας ἢ τεμὼν, ὅπου πεφύρμεθα ἔχοις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καλαφάταις αἰκημάτοις ἀδρανοδίαν, καὶ ἀχὼς τοὺς φρεαύλους λοχεζόμενος. ἀλλὰ κρατεῖς σωστικὸς ἐπὶ ὀβολοῖς τε μισθοῦ ἔχων, ἐπαναστὰς ἐξ ἀδίκου ὑψίου λεκανίδιον ἐν δεξιᾷ, σεσιρῶδες πᾶν, ἢ κροκίδας, ἢ τερομυόντ κεφαλίδας ἀλίπλους περιμένων, ἀφροῦσας σαυτὸν, ἄδην τε πολλὰς, καὶ τῇ βελτίστῃ πτίλῃ σεσοφιλισμένον. ὅπου δὲ ταῦτα, ὑποσύεις τε, καὶ ἔρρισας τὸ σῦμμι, καὶ ἀδηκορηκὲς αὖθις τὸ πρόσω· εἰ δὲ μή γε, ἀπεμφήνησας, ὅτε ἐλικρινὲς φρόντιστ' ἀπλαγχνισμὸν ἀκαθαίρετον ἐς σὲ δοκεῖν τοῖς ἄλλοις ἐμμενέτ' εἶναι. ὥστε ἐλεῖν σοὶ τ' χαλεπῶν τὴν τοσαύτην ἐπιβουλήν. ἀλλ' ἦν ποτε κἀφ' ἑτέρου τοῦ ἐκπλήσσηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ, ἀνεπηδήσας δίφρῳ, ἀποσιεμμένος τῇ ἀσπίδι· ἐδεῖ, φύσιγξ αὐτίκα φοβητὴς τε, ψυχρῷ τε ὀρῶν ἐμφορούμενον, καὶ μακρὸν αἰμάζειν λίηνται ταῖς ἰατρικαῖς ἐξόδοις. οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄλλοι, τὰ τ' πρακτὰ ὑπ' ἔχωσι, quem videat frigido victu impleri, & medicorum illis recursibus longum plorare renuntiantem. At illi ex adverso propter intemperantiam, quid tandem mali non habent infoelices?

tu plebeius in concionem ingressus, tyrannidem in divites obtines. Illi verò trepidant, pavitantque, & largitionibus te placant. Etenim ut balnea, ludi, spectacula, aliáque omnia tibi abunde suppetant, illi operam dant. At tu censor, & acerbus expensor, tanquam dominus, ne alloquio quidem interdum dignaris illos. Quòd si lubet, frequentibus saxis in illos degrandinas, aut ipsorum bona proscribis. Ipse neque calumniatorem metuis, neque latronem, ne confenso ædium fastigio, vel pariete perfosso, tollat aurum: neque supputandis, aut repetendis pecuniis occuparis, neque cum sceleratis dispensatoribus conflictaris, neque curis distraheris. Verùm simul atque crepidam unam perfeceris, mercedemque retuleris, septem obolos, sero surgis crepusculo: & si libuerit, lavaris: tum empto vel saperda, vel mœnide, vel paucis cepatum capitulis, temet ipse obfectas, canens plerumque, optimáque cum pupertate philosophans: adeò ut eas ob res salubri sis, & alentique corpore, & contra frigus obdureris. Nam labores qui te exacuunt, certatorem non contemnendum reddunt adversum eas res, quæ compluribus inexpugnabiles videntur. Atque hinc fit ut nullus ex gravioribus hisce morbis insidias tibi moliatur. Quin siquando levis febricula invaserit, paulo negotio eam medicatus, & inedia excutiens, protinus exilis. Illa porrò fugit ilico, metuens te,

ποδάγρας, καὶ φλέγμονάς, καὶ ὑδέρους, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἐκ δὲ τῶν πολυτελῶν δείπνων ἀναζεύγνυται ταῦτα μάλιστα αὐτοῖς, ὥσπερ ἐκ δαίμονος, ἐπιπολὺ ἄφυκτα αὐτοῖς, καὶ πλησιάσαντα τῷ ἡλίῳ, σὺν εἰδότες ἀπ' ἀρχῆς ἥκμασε αὐτοῖς ἡ πλήσμης, μέγαν σείοντα τὸν πάππον ἐποίησαν, ἐπὶ καφαλῷ ἐς πίλαγος ἐμπεσόντα. ὅσοι δὲ κηρὸν τὰ Δαιδάλεια μὴ πάνυ μετέπαιρα, μὴ δὲ ὑψηλὰ ἐφέρησαν, ἀλλὰ ἐγγύς, ὡς τὸ πολὺ ἐζῷ εἶσι τῇ ἅλμῃ τὰ κηρὸν, ὡς τὸ πολὺ ὕστι ἀσφαλῶς διέπλησαν. Μι. ἐπιεικεῖς πάνυ, καὶ σωφρονεῖς λέγεις. Αλε. τῶν μὲν τοίνυν ἄλλων ἀ Μίκυλλε, τὰς ναυαγίας πάνυ αἰσχρὰς ἴδοις ἄν, ὅταν ὁ Κροῖσος ἐκφιλήμῃ τὸ τέρας γέλωτα παρέχη Πέρσαις, ἀναβαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν. ἢ Διονύσιον καθελυθεὶς τὰ τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκῃ, μὴ πολυπραγμονεῖν δεῖν, παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. Μι. ἐπὶ μοί ὦ ἀλεκτρυών, σὺ δ' ὁπόταν βασιλεὺς ἦσθα, ἆρα γε ἐβασίλευσας; ποίας ἐπιτροπῆς σοὶ ἦν βίᾳ; ἢ πᾶν παιδιαῖον ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὅ, τι πέρ ἐστι τῶν ἀγαθῶν ἀπαντῶν ἔχων. Αλε. μὴ δὲ ἀνάμνησής με ὦ Μίκυλλε, ὅτι τετραύλιον ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω φαίνεται, παιδιαῖον εἶναι δέκων. ἔνδον δὲ, μυελὸς ἀνίας σωῶν. Μι. πῶς τοῦτο; παραδόξα γε, καὶ ἀπάνυ πιστά φῄς. Αλε. ἦρχον μέν ὀλίγης χώρας ὦ Μίκυλλε, πάμφορος πάνυ, καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει τῶν πόλεων· ἐν αἷς μάλιστα θαυμάζεται ἄξιαι, ποταμοῖς τε ναυσιπόροις καταβρεόμεναι, καὶ θαλάττῃ δόρατα χωρούσῃ, καὶ τριόδοις ἐν πόλει, καὶ ἱππικῷ συγκεκροτημένῃ, καὶ δορυφορίαις πρὸς τούτοις ἀρίσταις, καὶ ἱππικῷ ἐπιτηδεύματι, καὶ ἀγορᾶς ἐμπορικαῖς, καὶ ἱερῶν πολυτελείαις, καὶ θεάτρων μεγέθεσι, καὶ ἀγώνων ἐπιφανείαις, καὶ ἀνδρῶν ἀγαθῶν πλήθεσι, καὶ ἀρετῆς ἐπιτηδεύσεσι, καὶ ἀνθρώπων ἐπιστήμαις, καὶ ἀνδρείαις, καὶ ἀρχαίοις ἔθεσι, καὶ νόμοις ἐπιτηδεύμασ

φορικὸν σὺν ὀλίγοις, καὶ τελήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀναρίθμητον, καὶ χρυσὸς ὁ κιλλοῦ πάμπολυς, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ὄγκης παραφορὰ πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξηγκωμένη. ὥστε ὁπόταν φαίνωμαι, οἱμὲν πολλοὶ, σεσωκότες, καὶ θεὸν τινα ὁρᾶν φάσκοντες. καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις συνίστων ὀφθαλμοί μου. οἱ δὲ, καὶ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνίσταντο, ὡς μεγάλῳ ἐλέγχῳ ἀκριβῶς ἐναργέσιν τὸ ζεῦγος. τὴν ἐφεδρείαν. τὸ ἄθλημα. τὰς σεσημασμένας. τὰς ἐπομπάς. ἐγὼ δ' οὐδὲν ὑπόπτως μοι ἦν ἐς ἔριν φέρει, ὑπείνοις μὲν τὰ ἀγνοίας συνεχώρησον, ἐμαυτὸν δ' ἠλέουν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, οἷους ἢ Φειδίας, ἢ Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησαν. ὑπείνων γὰρ ἔκαστον τὰ ὀπίσθια ὁ μὲν, Ποσειδῶν, ἢ Ζεύς ἐστι παγκάλως, χρυσοῦ, καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, κεραυνὸν, ἢ ἅρπην, ἢ τρίαινον ἔχων τῇ δεξιᾷ. ἢν δ' ὄπισθεν ἴδῃς τὰ ἔνδοθεν, ὄψει μοχλοὺς πολλοὺς ἐς γόμφους, καὶ ἧλους ἐμπαγεῖς περιφερεῖς, καὶ κόρμους ἐς σφῆνας, καὶ πίτταν ὑποπεπλεον, καὶ τοιαῦτα πολλὴν ἀμορφίαν ὑποκρύπτοντα. ἵν' λέγω μῶν πλῆθος, ἢ μυγαλῶν ἐμπολιτεύομενον αὐτοῖς ἐνίοτε. τοιοῦτόν τι ἐς βασιλείαν ἐστίν. *Mic.* οὐδέπω ἔφασθα τὸ πλοῦν, καὶ τὰς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἵ τινες εἶεν τῆς ὄγκης, οὐδὲ τοῦ ἀμορφίαν ὑπείνου τοῦ πολλοῦ, ἥτις ἐστίν. ὡς τόγε ἐξελαύνειν ἀποδεδειγμένον, καὶ τοσούτων ἄρχοντα, καὶ σεσημασμένον δαιμονίως, ἔριπιν ὕπως Κολοσσιαίῳ πεφυκέναι

exiguum, triremes, vis pecuniæ innumerabilis, vasorum aureorum plurima copia, reliquaque omnis tragœdia principatus, supra quàm credi queat, ingens. Itaque cùm prodirem, plerique adorabant, Deum quempiam intueri sese rati: aliique alios trudentes concurrebant, quò me conspicerent: nonnulli, conscensis tectis, magni æstimabant, si plenè contemplari licuisset quadrigam, pallium, diadema, anteambulones, & à tergo comitantes. Ego inter hæc mihi conscius quantæ me res discruciarent, versarentque, illis quidem propter insciti am ignoscebam, at mei ipsius misereſcebat, quòd similis essem magnis illis Colossis, quos aut Phidias, aut Myron, aut Praxiteles fecit. Quorum quisque extrinsecus est Neptunus, aut Iupiter, omnibus partibus decorus, auro & ebore compactus, & aut fulmen, aut fulgur, aut tridentem dextra tenens. At si immisso capite, quæ sunt intus inspicias, videbis vectes, paxillos, & clavos, per universum infixos, stipiteſque & cuneos, picémque sublitam: item aliam id genus deformitatem intùs inhabitantem. Omitto dicere muscarum, mustelarúmque vim, quæ nonnunquam in iis manſitant. Hujusmodi videtur esse regia dignitas. *Mic.* Nondum explicuisti lutum, & clavos, & vectes imperii, quinam sint, neque magnam illam deformitatem quænam sit. Nam cum admiratione vectari, & tam multis imperare, numinisque instar adorari, cum Colossi exem-

1 Μυῶν πλῆθος ἢ μυγάλων] Lego μυῶν πλῆθος ἢ μυγάλων, id est, *soricum & murium aranearum copia.* Nam Sorices & mures aranei melius conveniunt quam muscæ. *Palm.*

γμάλα. θαυμάσιον γάρ τι τὸν τοῦτον εἰπόντα τὸν Μίκυλλον, τὰς φόβους, καὶ τὰ ἐνύπνια, καὶ ὑποψίας, καὶ μίσος τὸ πρὸς τοὺς σωφρονοῦντας, καὶ ἐπιβουλάς. καὶ ἀφ' ταῦτα, ὕπνου τι ὀλίγου, ἐπιπόλαιον καὶ κενὸν, καὶ παραχῆς μετὰ ὀνείρατα, καὶ συνοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας ἀεὶ πονηρὰς, ἢ τὴν ἀγορὰν, καὶ χρημάτισμὸν, καὶ δίκας καὶ στρατείας, καὶ προστάγματα, καὶ συγγράμματα, καὶ λογισμούς; ὑφ' ὧν ἀδύ ὅταν ἁπλῶσαί τινος ἡδὺ ἐγγένηται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ ἁπάντων, μόνον ἀφοσιοῦν, καὶ μυρία ἴσχειν πράγματα. ἀδὲ γὰρ Ἀτρείδου Ἀγαμέμνονα ὕπνος ἔχει γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα. καὶ ταῦτα, μεγκόντων Ἀχαιῶν ἁπάντων. λυπεῖ γὰρ τὸν Λυδὸν, [1]ὡς κωφὸς ὤν. τὸν Πέρσην δὲ, Κλέαρχος, Κύρῳ ξενολογῶν. ἄλλον δὲ, Δίων, τοὺς ἐς ποτὲ Συρακουσίων κοινολογουμένους, καὶ ἄλλον Παρμένιον ἐπαινούμενον. καὶ Περδίκκαν Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος. ἀλλὰ κἀκεῖνα λυπεῖ ὁ ἐρώμενος, τοὺς ἀνάγκῃ ξυὼν, καὶ παλλακὶς ἄλλῳ χαίρουσα. καὶ ἀπορησειαν πολλοὶ λεγόμενοι, καὶ δὴ, ἢ τέτταρες τὸν δορυφόρων τοὺς ἀλλήλους ἀφυδριζόντες. τὸ δὲ μέγιστον. φοβεῖσθαι δεῖ τοὺς φιλοῦντας μάλιστα, καὶ ἐκείνων ἀεί τι δεινὸν ἔχειν ἐλπίζειν. ὁ μὲν γὰρ, ὑπὸ τῶν παιδὸς ἀπέθανεν οἰκείων φαρμάκων. ὁ δὲ, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἑρωμένου. τὸν δὲ ἄλλον, ὅπως ὁμοιότροπον ἡναγκάσθη κατάλαβεν. Μι. ἄπτυε. δεινὰ ταῦτα φῄς

exemplo quadrat: siquidem hoc divinum quiddam est. Nunc autem quæ sunt intra Colossum exponito. *Gal.* Quid primum tibi referam Micylle? utrum metus, curas mordaces, suspiciones, familiarium odium, & insidias? easque ob res, somnum rarum, eumque levem, ac plena tumultus insomnia, cogitationes perplexas, spes semper improbas: an verò otii penuriam, postulationes, judicia, expeditiones, edicta, fœdera, consultationes? Quibus rebus fit, ut ne per somnium quidem, aliqua re jucunda frui liceat: verùm ut omnibus de rebus solus dispiciat necesse est, milleque negotia sustineat. Quippe nec Atridem Agamemnona dulcis habebat, Somnus, multigenas versantem pectore curas. Idque cùm reliqui omnes Achivi sterterent. Adde quòd Lydum illum diserucians filius mutus: Persam Clearchus Cyro milites peregrinos conscribens: alium Dion cum Syracusanis nonnullis ad aurem communicans: alium Parmenion collaudatus. Item Perdiccam Ptolemæus, Ptolemæum Seleucus. Quin illa quoque molestiam afferunt, amasius non sponte consuescens, concubina alio gaudens: tum siqui defectionem parare dicantur: aut duo quatuorve satellites inter sese susurrantes. Quódque gravissimum est, amicissimi quique vel maximè suspecti sunt habendi, semperque metuendum, nequid magni mali ab illis oriatur. Nam alium filius, alium amasius veneno necavit: alium similis mors forsan eripuit. *Mic.* Apagesis, atrocia sunt Gal-

1 Τὸν κωφὸν ὤν] Dixi ad ὑπὲρ τῆς εἰκόνων, sive apologiam pro imaginibus. *Marcil.*

δὲ Ἀλεκτρυών. ἐμοὶ γὰρ πολὺ ἀσφαλέστερον σκυτοτομεῖν ἐπικεκυφότι, ἢ πίνειν λύπῃ χρυσῆς φιάλης, κωνείου, καὶ ἀκονίτου συμμεμαγμένον Φιλοτησίαν. ὁ μὲν κίνδυνος, ἐμοί γε, εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς ἐπ' ὀλίγον τι αἱμάξαι τὸν δακτύλου σύτομόν. οἱ δὲ, ὡς φῄς, ἡνιόσμασι διώχθωσαν, καὶ ταῦτα, μυελοῖς κακοῖς συνόντες. εἶτ' ἐπιδιὰ τραπέσιον, ὁμοῖοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, οὓς πολλοὺς ἰδὼν ἔγωγε, τοὺς μὲν, Κέκροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τηλέφους, διαδήματ' ἔχοντας, καὶ [1]ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειον κόμαν, καὶ χλαμύδα χρυσόπαστον. ἐπὶ δὲ, οἷα πολλὰ γίγνεται φθονερὰς τὰς αὐτῶν, ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καθαπίσῃ, γέλωτα δηλαδὴ παρέχῃ τοῖς θεαταῖς ἡ φθονερὰ συμπεσοῦσα αὐτοῖς διαδήματα, ἡμφιεσμένης δὲ ἀληθῶς κεφαλῆς καὶ τραυματίου, καὶ τῆς σκηνῆς ἐπιπολὺ μεμυελωμένου, ὡς δὲ τι ἐσθῆτος τὰ ἔνδοθεν φαίνεσθαι [2]ῥάκια, δύσιλλα ὄντα, καὶ τὸ ἐμβάδων τῷ ὑποδύσει ἀμφοῖν ἀνίσω, καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον ἡ πούδις. ὁρᾷς ὅπως μὲ εἰκάζειν ἐοίκασας ἤδη ὦ βέλτιστε ἀλεκτρυών; ἀλλὰ τυραννίς μοι, τοιοῦτόν τι ὦφη ἦσαι. ἴσπερ δὲ, ἢ κύων, ἢ ἰχθύς, ἢ βάτραχος ὁπότε ἥδιστος, πῶς ἔφερες ἐκεῖνο τὸν διατελοῦν; Ἀλεκτρυὼν τοιοῦτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον, Galle, hæc quæ narras. Quare mihi tutius fuerit cerdonicæ operæ pronum incumbere, quàm ex aurea phiala propinatum poculum haurire cicuta & aconito temperatum. Nam mihi quidem hoc unum est periculi, ut si paulum aberret ſmilion, deflectatque à recta inciſione, ſummum ſecantis digitum exiguo tingat ſanguine. At hi, ut ais, lethifera agunt convivia, idque innumeris in malis conſtituti: qui ubi conciderint, perſimiles eſſe videntur tragicis hiſtrionibus. Nam multi ut videre eſt, quoad Cecropes ſunt, aut Siſyphi, aut Telephi, diademata geſtant, eburneiſque capulis gladios, comamque ventilatam, & chlamydem auro intertextam. Quòd ſiquis, qualia plerumque accidunt, ipſorum aliquis impingens, media in ſcena cadat, riſum profectò movet ſpectatoribus: videlicet perſona unà cum ipſo diademate contrita, vero autem actoris capite cruentato, cruribusque magna ex parte renudatis, ut jam interioris amictus panni quàm ſint miſeri fiat perſpicuum: ac cothurnorum quos pedibus induxerunt appareat deformitas, cùm pedis modo non reſpondeant. Vides ut me jam ſimilitudines conferre docueris optime Galle? Cæterùm tyrannis, talis quædam res eſſe tibi viſa eſt. Sed cùm equus eſſes, aut canis, aut piſcis, aut rana, quomodo eam vitæ rationem ferebas? *Gal.* Quem nunc moves ſermonem

1 Ξίφη ἐλεφαντόκωπα] Heliod. lib. 2. *Bourd.*

2 Ῥάκια δύσιλλα] Tangit ſcenicas veſtes ſervorum. Duplex veſtis in ſcena, liberorum & ſervorum, ut patet apud I. Polluc. c. 13. l. 7. Eorum qui ſervos fingebant veſtes centuculi ex parvulis pannis. Sic in Epiſt. Saturn. αἱ τραγικαὶ ἱμάτιαι τῶν ἐκ ῥακῶν πάνυ δύσιλλων συγκαλυμμέναι. Hinc *centuculum mimi*, apud Apul. Apol. 1. Hinc jocus ille Plautinus. *Conſutus tunicis hunc advenio non dolis.* Idem.

καὶ ὁ Γ παρὼν ἀκριβῶς. πλὴν τόγε κεφάλαιον, ὦδις ὅτις σὺν ἀπραγμονίστερος τὸν βίον ἤδεξί μοι τῶν ἀνθρωπείων, μόνας τὰς φυσικὰς ἐπιθυμίας, καὶ χρείας ἐμμεμετρημένας. πλὰν εἴ γε πανν, ἢ συκοφάντην βάτραχον, ἢ σοφιστὴν κολοιὸν, ἢ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἢ κίναιδον ἀλεκτρυόνα, καὶ τἄλλα, ὅσα ὑμεῖς ἐπιποθεῖτε, σὺν ἂν ἥδιος εἰς ἐκείνοις. Μι. ἀληθῆ ταῦτα ἴσως ἃ ἀλεκτρυών. ἐγὼ δ' ὅμα πέπονθα, σὺν αἰσχυνόμενος ὡς τἀληθῆ λέγειν. ἥδιστα δυνάμενος ἀπαρνεῖσθαι τὴν ἐπιθυμίαν, ὡς σὺ παῖδα εἶχον πολύσιτος χρυσᾶν. ἀλλά μοι ἐ τυφλὸν ἔπος ὡδὶ τὸ ὀφθαλμῶν ἔρηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον. καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῦ καθαρσίου Σίμωνι ἀπανθρώπῳ, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσούτοις. Αλε. ἐγὼ σε ἀσομαι ὦ Μίκυλλε. καὶ ἐπειδὴ ἔτι νὺξ ἐστι, ἔξανασὰς, ἵνα μοι. ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλουσίων οἰκίας, ὡς ἴδῃς οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστι. Μι. πῶς τοῦτο; κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, καὶ μὲν τοιχωρυχεῖν με σπουδασεῖς; Αλε. ἥδιστα. ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, ὃν τοῦτ' ἱερός εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο, ὧν τις τὸ ὑραῖον περὶ τὸ μέτωπον, ὃ δ' ἀπαλότητα ἐπικομπὰς ἐστι. Μι. δύο δ' ἔστι σοι τοιαῦτα. Αλε. τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀποπάσας παρέχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βάλωμαι, ἀνοίγειν τε ὁ τοῖχος πᾶσαν θύραν δυνατὴν, καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, ὦν ὁρώμενον αὐτός. Μι. ἐλελήθεις με ὢν ἀλεκτρυών, καὶ σὺ γοῆς ὤν. ἐμοὶ δ' ἂν ἓν τοῦτο ἅπαξ παρέχῃς,

nem & longior sit, neque hujus temporis. Illud autem unum in genere dixerim, nullam ex omnibus vitam mihi non visam tranquilliorem humana, naturalibus duntaxat cupiditatibus, & usibus circunscriptam. Si quidem aut publicanum equum, aut sycophantam ranam, aut sophistam graculum, aut cupediarium culicem, aut cinædum gallum atque id genus alia quæ studio prosequimini, inter illos non videas. *Mic.* Hæc quæ dicis Galle vera fortè sunt. Verùm non pudebit me tibi fateri id quod mihi accidit. Nondum dediscere possum cupiditatem illam à puero mihi insitam, videlicet ut dives evadam. Quin nunc quoque somnium illud ob oculos versatur, aurum ostentans: potissimùm autem sceleſtus ille Simon excruciat, qui tantas inter opes delicietur. *Gal.* Ego te hoc morbo levabo Micylle. Et siquidem etiamdum nox est, surge & sequere me: siquidem te ad Simonem ipsum adducam, & in aliorum divitum ædes, ut videas quomodo res habeant apud illos. *Mic.* Istud quo pacto? Num me clausis foribus parietes effodere compelles? *Gal.* Nequaquam: verùm Mercurius cui sum sacer, eximium hoc mihi concessit, si quis longissimam caudæ plumam avulserit, quæ ob mollitiem inflectitur. *Mic.* Atqui duas habes ejusmodi. *Gal.* At dextram cuicunque avulsam dedero gestandam, is quoad volvero, poterit fores omnes aperire, & cuncta videre, ipse invisibilis. *Mic.* Equidem ignorabam Galle te præstigiarum quoque peritum esse. Itaque si plumam hanc mihi semel præbueris,

1 Καὶ μὲν τοιχωρυχεῖν] Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν. *Marcil.*

1 Ἐὰν

ψυχὴ τὸ Σίμωνος πάντα τὸ βραχεῖ διῶρυγ μετενηνεγμένα. μᾶλλον γὰρ αὐτὰ παρελθών. ὁ δ', ὥσπερ ἐξετράφεται, ἀποπίνων τὰ κατόρυγος. Αλε. ὦ θέμις ἡμῖν ἐστὶν τοῦτο. παρήγγειλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς μὴ τοιοῦτον τι ἐργάσηται ὁ ἔχων τὸ πλεῖον, ἀναβοήσασθαί με, κἀξαφωρᾶσαι αὐτόν. Μι. ἀπόθυνον λέγεις. κλέπτειν τὸ Ἑρμοῦ αὐτὸν ὄντα, τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τοιοῦτο. ἀπώμοσμαι δ' ὅμως. ἀφέξομαι γὰρ τῶν χρυσίων, ἢν δυνώμεθα. Αλε. ἁπλοῦν ὦ Μίκυλλε τοὐντεῦθεν τὸ πλοῦν. τί τοῦτο ἄμφω ἀπόπλους; Μι. ἀσφαλέστερον ὅπως ὦ ἀλεκτρυὼν, φησὶ σοὶ ἦττον ἄμφω τὸ πρόσαγμα ὦν εἴη, ὡς μὴ χωλεύοις ἀφ' ἡμίσεος τὸ ὑρᾶς μέρος. Αλε. εἶεν. ἐπὶ τὸ Σίμωνα τοίνυν ἄπιμεν, ἢ παρ' ἄλλον πού τὸν πλοῦτον; Μι. ὕμμιν, ἀλλὰ ἐπὶ τὸ Σίμωνα. ὃς ἀπὸ δισυλλάβου, τετρασύλλαβος ἤδη πλουτήσας εἶναι ἀξιοῖ. κἀγὼ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί δῆτα ποιῶ τὸ μὴ τοῦτο; Αλε. ἐπίθες τὸ πλεῖον ἐπὶ τὸ κλεῖθρον. Μι. ἰδοὺ δή, ὦ Ἡράκλεις, ἀνεπετάσθη ὥσπερ κλειδὶ ἡ θύρα. Αλε. ἴθι δὴ ἐς τὸ πρόσθεν. ὁρᾷς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, κἀλογιζόμενον. Μι. ὁρῶ μὰ Δία, ὅσον ἀμφυφαίνει ὑπὸ τὸν ὑπνωτῆρα. κἀμοὶ δοκεῖ ἐπόθεν ὦ ἀλεκτρυὼν. κἀκατέσκηκεν ὅλον ἀκριτηνὸν ὑπὸ φρυγίδων δηλαδή. ὦ γῆ νοσῶν ἄμως ἐλέγετο. Αλε. ἄκουσον ἃ φησιν. εἴση γὰρ ὅσον ἔστιν ἴχνη. Σι. σκοπῶν πάλαι μὲν ἐθαυμάκειν ἀκούσας, πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ κατορύττειν, κἀγὼ

bueris, videbis ilico Simonis universas opes huc deportatas: etenim eas huc rediens transferam. At ille rursum coria calceis assuenda obrodet, ebibetque. *Gal.* Atqui nefas sit ictud facere. Nam mandavit Mercurius, ut si, qui pennam habuerit istiusmodi quippiam patret, vociferando furem prodam. *Mic.* Rem narras neutiquam verisimilem, nempe Mercurium cùm ipse sit fur, non sinere alios, ut idem faciant. Abeamus tamen: nam à capiendo auro mihi, si possim, temperabo. *Gal.* Pennam prius revellito. Quid hoc rei est? ambas revulsisti. *Mic.* Hoc tutius, minusque tibi deforme futurum est, ne altera caudæ parte mutilatus claudices. *Gal.* Esto. Sed utrum Simonem primum adibimus, an alium quempiam divitum. *Mic.* Non alium: sed Simonem, qui pro dissyllabo tetrasyllabus esse affectat posteaquam dives evasit. Iámque ad foras accessimus. Quid igitur faciam deinceps? *Gal.* Pennam seræ admove. *Mic.* En Dii boni, ostium perinde atque clave patefactum est. *Gal.* Præcedens in adversum progredere. Vides illum vigilantem ac supputantem? *Mic.* Video per Iovem, & quidem ad obscuram, sticuloſamque lucernam. Præterea pallet, haud scio unde, Galle, totúsque exaruit, & est extenuatus, nimirum à curis. Nam alioqui malè habere non dicebatur. *Gal.* Ausculta quid dicat. Intelliges enim unde ita se habeat. *Simon.* Nimirum septuaginta illa talenta tutò admodum sub lectica defossa sunt, & nemo

1 Ε'πὶ τὸ Σίμωνα] Floren. ἐπὶ τὸν Σ. De hac mutatione nominum eleganter Clarissimus Casaubonus ad Athen. c. 14. lib. 5. Mercer. ad Arist. pag. 241. *Bourd.*

οὐδεὶς ὅλως εἶδε. πὸ δ' ἐκκαύδικε, εἶδε Σωσύλος ὁ ἱππονόμος ὑπὸ τῇ φάτνῃ κρυπτόμενόν με. ὅλως γὰρ περὶ τ' Ἵππους ἐστὶν ὁ πάνυ ἐπιμελής. ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ἄν. εἰκὸς δ' ἀληθῶς πολὺ πλείω τούτων. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος πόρισεν αὐτῷ ὅσα μέγαν ὠψώνησεν ἰχθύν; ἐλέγετο δ' ἐν γυναικὶ ἐλκόβιον ἐωνῆσθαι πέντε δραχμῶν. ὅλως τἀμὰ ὅτι ἀπώλωσε δαίμων. ἀλλ' οὐδὲ τὰ σκεύη μοι σὺ ἀσφαλεῖ μοι ἐπίκειται, τοσαῦτα ὄντα. φθόνος γάρ μή τις ὑπορύξας τ' τοῖχον, ὑφέλητο ταῦτα. πολλοὶ φθονοῦσι, κἀγὼ ἐπιβουλεύομαί μοι. κ' μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. *Mi.* νὴ Δία, σοὶ γὰρ ὄμοιος ἐγὼ ἐς τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἔχω. *Al.* σιώπησον ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. *Si.* ἄμεινον γὰρ ἄγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν. ἅπασαν περέειμι μανίας· ὦ κύκλῳ τὴν οἰκίαν. τίς ἔτ'; ὁρᾷ σέ γε ὦ τοιχωρύχε μὰ Δία. ἐπὶ κίονι γὰρ τυγχάνεις, εὖ ἴσθι. ἀρίθμησω αὖθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή τι με περιῇλθεν δίκλαθεν. ἰδοὺ πάλιν ἐψοφηκέ τις ἐπ' ἐμέ. δηλαδὴ πολιορκοῦμαι, κἀγὼ ἐπιβουλεύομαι πρὸς ἅπαντων. περί μοι τὸ ξιφίδιον; ἀν λάθω τινά. ἐκπλωμαι αὖθις τὸ χρυσίον. *Al.* τοιαῦτα μὲν στι ὦ Μίκυλλε τὰ Σίμωνος. ἀπίωμεν δ' ἐς πάρ' ἄλλον τινά, ἕως ἔτι ὀλίγον τ' νυκτὸς λοιπόν ἐστιν. *Mi.* ὁ κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τ' βίον. ἐχθροῖς ὅτου τολμᾷ πλουτεῖν φθόνος. κ' κόρης γὰρ παίζεις αὖθις, ἀπολεῖν βούλομαι. *Si.* τίς ἐπιπαίζει με; λησόμεθα ὁ δυστυχής. *Mi.* οἴμωξε, κ' ἀκρύπνῳ, κ' ὄμοιος γένῃ τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ πρόσεστηκώς αὐτῷ. ἡμεῖς δ', εἰ δοκεῖ, nemo prorſus vidit. At ſedecim illa Soſylus equiſo vidit me ſub præſepi occultantem. Itaque de curando ſtabulo non eſt admodum ſolicitus, præſertim cùm laboris non ſit amans. Ac veriſimile eſt illum his multò plura ſuſtuliſſe. Nam unde Tibius heri tam ingens ſalſamentum ipſi opſonaſſet? Ajunt etiam illum monile uxori emiſſe drachmis quinque. Hei mihi miſero, hi omnia diſſipabunt bona. At neque pocula, quæ tot mihi ſunt, in ruto loco ſunt poſita: quæ vereor, nequis ſuffoſſo pariete mihi tollat. Complures mihi invident, atque inſidias moliuntur: ac in primis vicinus Micyllus. *Mic.* Ita per Iovem: nam tibi ſum ſimilis: ac patellas ſub ala geſto. *Gal.* Tace Micylle, ne nos præſentes prodas in furto. *Sim.* Optimum igitur fuerit ut ipſe inſomnis ſervem. Omnem obibo domum in orbem obambulans. Quis iſte? te video per lovem, ô parietum perfoſſor. Bene ſe res habet, ſiquidem es columna. Refoſſum aurum numerabo rurſus, nunquid pridie me latuerit. En iterum aliquis me pulſavit: obſideor nimirum, & ab omnibus inſidiis appetor. Vbi mihi gladius? ſi quemquam deprehendero. Rurſum aurum defodiamus. *Gal.* Hujuſmodi Micylle, ſunt res Simonis. Sed abeamus ad alium quempiam, donec noctis adhuc aliquantulum ſupereſt. *Mic.* O miſer cujuſmodi vivit vitam! hoſtibus eveniat eſſe ad hunc modum divitibus. Itaque pugno illi in maxillam illiſo, volo diſcedere. *Sim.* Quis me percuſſit? latrocinio diſpolior miſer. *Mic.* Plora, ac vigila, auróque attabeſcens illi ſias colore ſimilis. Nos autem, ſi videtur, Gni-

Γνάφωνα τ' δυσκηρῆ ἴδωμαι. ὦ μακαρία ἡ ἐκ ὕπνος οἰκεῖ. ἀνέῳκται αὐτὰ ἡμῖν ἡ θύρα. Αλε. ὁρᾷς ἐπιμεμψιμοιρῶσα ἐ τοῦτον ἐπὶ φρονήσει, ἀπαλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατασκληκότα, ὃν δεῖσθαι μικρὸν ὀλίγου πάντα τοῦτα λιπόντα, σίλφιον, ἢ ἰμπίδα, ἢ μῦαν ζητεῖν; Μι. ὀρῶ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, ὃς νῦν πολὺ τ' σίλφιον, ἢ ἰμπίδες ἄμεινον βιοῦντα. ὡς ἢ ἐ ὕπνος κατέσκηκεν ὅλον ὑπὸ τ' λογισμῶν. ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν. Αλε. ἀλλὰ τ' σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἀνέῳκται ἐ αὐτῷ ἡ θύρα. ὥστε εἰσίωμεν. Μι. ὥπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἦν. Αλε. ἐπὶ γὰρ σὺ ὀνειροπολεῖς τ' πλοῦτον; ὁρᾷς γοῦν τ' Εὐκράτην αὐτὸν ὑπὸ τ' οἰκέτου πεσόντα ἄνθρωπον. Μι. ὀρῶ τὴ Δία κατεπυγοσύνην τινὰ, καὶ παιχνιδιαστήν, καὶ ἀσέλγαινα τὸν ἄνθρωπον. τὴν γυναῖκα ἢ ἑτέρωθι ὑπὸ τ' μαγείρου μοιχευομένην ἐ αὐτοῦ. Αλε. τί ἂν εἴηλοις ἂν ἐ τούτων κληρονομεῖν ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτους; Μι. μηδαμῶς ὦ ἀλεκτρυών. λιμᾷ ἀσθενῶν ἀπολοίμαν, ἢ τοιοῦτόν τι πείσομαι. χαίροντ τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα. δύο ὀβολοί ἔσμεν πλοῦτός ἐστι μᾶλλον, ἢ τοιχωρυχεῖν ὑπὸ τ' οἰκετῶν. Αλε. ἀλλὰ ναὶ, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς. τὰ λειπὰ ἢ, εἰσακούσῃ ὕστερ ὦ Μίκυλλε.

Gniphonem fœneratorem visamus. Neque hic procul habitat, ostium nobis sponte patuit. *Gal.* Vides hunc etiam curis invigilantem, digitis contortis usuras supputantem, cui propediem relictis hisce omnibus, sit in silpham aut culicem, aut muscam abeundum? *Mic.* Video miserum & recordem hominem, neque nunc silpha, aut culice melius viventem. Vt verò etiam iste totus rationibus intabuit! Ad alium eamus. *Gal.* Ad tuum, si videtur Eucratem. En tibi fores per se patuêre. Itaque introeamus. *Mic.* Paulò antè hæc omnia mea erant. *Gal.* At etiam nunc tu divitias somnias? Vides Eucratem ipsum à famulo, nàtu grandem. *Mic.* Video per Iovem obscœnitatem quandam, & lasciviam non virilem. Quinetiam altera ex parte ipsius uxorem à coquo constuprari. *Gal.* Quid ergo? num optaris Micylle, horum hæres esse, cunctaque possidere quæ sunt Eucratis? *Mic.* Nequaquam Galle. Fame priùs peream, quàm mihi accidat hujusmodi quippiam. Valeat aurum & convivia. Duo oboli mihi sunt divitiæ potiores, quàm si à domesticis mihi domus perfodiatur. *Gal.* Sed jam nunc quandoquidem dies ferme diluxit, domum nostram repetamus. Reliqua, Micylle, aliàs videbis.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ICAROMENIPPVS, SIVE HYPERNEPHELVS.

ARGVMENTVM.

Quod suprà in specie, idem hic in genere tractas. Reprehendit enim in universum omnium hominum tum privatorum, etiam regum ac principum, omnia facta ac studia: sive ea privata sint, sive etiam ad cultum, ac religionem deorum pertineant, præcipuè autem philosophos, ut semper aliàs, insectatur, quos indicat non modo circa res humanas incerta ac stulta docere, verum etiam de rebus sublimibus, de mundo, de Deo, de providentia divina, & id genus aliis, absurda, atque impia quædam tradere, quæ neque viderant ipsi, neque aliunde cognoverint. Atque hæc omnia sub Menippi nomine, quem aliàs quoque, ut philosophis infestum atque inimicum exhibet.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Ὑμῖν τετρακίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς σταδίοι μέχρι τοῦ τελώνου, ὁ δὲ ἐντεῦθεν ἡμῖν σταθμός. τοῦτο δὲ ἦν, ἐπὶ τὸ ἥλιον ἄνω παρασάγγαι σὺν πεντηκόσιοι. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου, ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν, καὶ τοῦ ἀκροστόλου τοῦ Διὸς ἄνοδον, καὶ ταῦτα χιλίοις ὀξέσιν ἀετοῦ μιᾶς ἡμέρας. Ἐτα. τί ταῦτα οὕτως χαλᾶτον ὦ Μένιππε ἀστρονομεῖς, καὶ οὐχὶ πᾶς ἀνεμέτρητος. πάλαι γὰρ ἐπεκρωμί σε παραπλέοντα, ἡλίῳ δὲ συλλύοντα, ἔπ᾽ ἄκρα τὸ φορτίον ταῦτα σταθμεῖς πᾶσι, καὶ παρασάγγας ὑποξυζόντος. Με. μὴ θαυμάσῃς ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρος, καὶ ἀλύομαι δεκάτῃ σοι λέγειν. τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ οὕτως ἐμαυτὸν λογίζομαι ἐπὶ ξένης ἀποδημίας. Ἐτα. εἶπε δ᾽ ἀγαθὲ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄφοις ἐπεμαίου τὴν

Ver mille igitur erant stadia à terra usque ad lunam, ubi prima nobis fuit mansio. Hinc sursum ad solem parasangæ ferme quingentæ: à quo rursum ad cœlum ipsum arcemque Iovis arduam, tantum ferè spatii fuerit, quantum aquila possit uno die expeditè conficere. *Amicus.* Dic mihi per Gratias Menippe, quænam ista sint quæ de astris apud te loqueris, ac tacitus tecum metiris. Etenim jamdudum te affectans, audio soles & lunas, quinetiam fastuosas & peregrinas istas voces, stadia, & parasangas commemorantem. *Men.* Ne mireris amice, si sublimia aëriaque tibi videor loqui: nam apud me summam reputo nuper actæ peregrinationis. *Amic.* Num ô bone, Phœnicum in morem, viam stellis notabas?

ὄδυ; Με. ἦ μὰ Δία, ἀλλ' ὀ αὐτοῖς ἄφροις ἐπιτήμιλω τὴν ἀποδημίαν. Ετα. Η ἐφικλεις. μακρόν γε τ ὄνειρον λέγεις, εἴγε σαυτῶν ἔλαθες κεκαινομηθεὶς παρουσίας ὅλας. Με. Ὄνειρον γὰρ ἂν τὸν δοκῶ σοι λέγειν, ἐξ ἠλίου ἀφῖγμαι ἄρτι ὁ Διός; Ετα. πῶς ἔφησθα. Μενιππε ἡμῖν διοπετὴς πάρεσιν ἐξ ὑψηλοῦ; Με. καὶ μὰν ἐγὼ σοι παρ' αὐτῷ ἐκείνῳ ὁ πάνυ Διὸς ἥκω τιμιώτερον, θαυμάσια, καὶ ἀκούσας, καὶ ἰδών. οἱ δ' ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπερφέρομαι, τὸ πίστιν πίστας δύτυχεῖν. Ετα. καὶ πῶς ἔγωγε ὦ ῥᾳστώνης, καὶ ὀλύμπιε Μένιππε γλυκὺς αὐτὸς, καὶ ἐπίγελως ὤν, ἀπιστεῖν δυναίμαν ὑπερνεφέλῳ ἀνδρί. καίτοι ὅμηρον εἶπας, ὃ μεγιστον ἐν ἐμοὶ. ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ δοκεῖ, πόθεν ἦρθης ἄνω, καὶ ὑπόθου ἐπορεύου κλίμακος τηλικαύτης τὸ μέγεθος. τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν, ὡς πάνυ ἔοικας ἐκείνῳ τῷ φρυγὶ, εἴτε ἐμοῦ εἰκάζειν ἐθέλοις σὺ αἰνιχθήσεσθαί σοι, ἀνάρπασον γενόμενος ὑπὸ ἀετοῦ. Με. σὺ μὲν πάλαι σκώπτεις δῆλον ὅτι. καὶ θαυμάσιον ὡδὶν, εἴ σοι τὸ παρεόδεον ὁ λόγος, μύθου δοκεῖ ὑποφερές. ἀτὰρ ὡδὶν ἐδόκησί μοι ὑπὸ τὴν ὁδὸν, ὅτε ὁ κλίμακος, ὅτε παιδικοῦ γλυκέως ὁ ἀετός. οἰκεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά. Ετα. τοῦτο μὲν ἤδη ἐ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφησθα, εἴγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἱέρηξ τις, ἢ κηλοιὸς ἐξ ἀνθρώπου γλυκύμορος. Με. ὀρθῶς ὦ ἐπῄνεις, καὶ σὺ λίαν σκοπὸς εἶ κρούσας. τὸ δαιδάλειον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα ὁ πτερῶν ἐ αὐτὸς ἐμηχανησάμην. Ετα. εἶπε δὴ τολμηρότατε πάντων,

tabas? *Men.* Non per Iovem; sed in ipsis astris peregrinabar. *Amic.* Papæ! longum profectò refers somnium: siquidem totas parasangas nescius dormivisti. *Men.* An somnium tibi videor referre: ego qui à Iove modò reversus adsum. *Amic.* Quid dixisti? Ita-ne Menippus nobis à Iove adest è cœlo delapsus? *Men.* Ita sanè: ego tibi à summo illo Iove hodie venio, apud quem mira audivi, & vidi. Quòd si non credis: equidem hoc ipso nomine supra modum gaudeo, quòd supra fidem sum fœlix. *Amic.* Et quo pacto, ego divine & Olympie Menippe, mortalis cum sim ac terrestris, queam non credere viro qui nubes superarit, quique, ut Homericis dicam verbis, jam fit cœlitum unus? At illud, si videtur, mihi dicito, quo modo sursum subvectus fueris, atque unde scalas tanta magnitudine tibi paraveris. Nam quantum ad faciem attinet, non es admodum similis illi Phrygio, ut conjiciamus te quoque ab aquila raptum fuisse, quò pocillatoris alicubi munere fungereris. *Men.* Iamdudum apertè cavillaris. Nec mirum si narrationis novitas fabulæ videtur adsimilis. Cæterùm ad conscensum nihil mihi fuit opus scalis, neque ut pullus aquilæ fierem, cùm proprias alas haberem. *Amic.* Hoc quod dicis vel ipsum Dædali factum superat: siquidem præter alia, nobis nesciis milvius, aut graculus ex homine factus es. *Men.* Rectè amice: neque procul à scopo conjecisti. Nam & illud Dædali alarum artificium ipse etiam sum molitus. *Amic.* At omnium audaciissime,

non

1 Ὄνειρον γὰρ ἂν τὸν δοκῶν λέγειν] Δοκῶ σοι λέγειν. *Marcil.*

1 Οὐ-

ἐπὶ ἐλεύθερος μὴ ἐ σύ πω τ' ἀλλάττης κηρὸν πτερῶν, μή ποτε πτίλον τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σταυτῷ ὀνόματι; Με. Ἀλλὰ μὰ. ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος, ὥτε πηρὰ τὼ πτέρυγε τῷ κηρῷ ἠρμοσμένω, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸ ἥλιον ἐκεῖνο ἐτάκη, πλεονάσας, εἰκότως κατέπεσεν. ἡμῖν δ', ἀκήρατα ἢ τὰ ἀκύπτερα. Ετα. πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ σοι οἶσ' ὅπως ἁρπάσῃ με, ἀποσπάσας πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἢ διηγήσεως. Με. ὧδέ πως. ἀετὸν ἁμιλλώμενοι συλλαβόντες, ἐπὶ δὲ γῦπα τὸν κορυφαῖον, λαπτομένων αὐτοῖς ὠλένας τὰ πτερὰ, μᾶλλον δὲ ἅπασιν ἐξαρχὴς τὴν ἐπίνοιαν, εἰ σοι σχολὴ, δίωμι. Ετα. πάνυ μὲν οὖν, ὡς ἐγώ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶ λόγων, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχηνα τῇ ἀκροάσεσι. μηδὲ πρός φιλίαν με ἀποτείδῃς, ἀλλὰ πᾶν τὸ διηγήσεως ὑπὲρ τῶν ἀπορρήτων. Με. ἄκουε τοίνυν. ὁ μὲν αἰτίου γε τὸ θέαμα, κεχηνότα φίλον, ἐγκαταλιπών. καὶ πῶς, ὡς σὺ φῂς ὑπὲρ τῶν ἀπορρήτων. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξεῦρον τὰ κατὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ παιδιὰ, καὶ ἀσθένεια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὕρισκον, πλούτους λέγω, καὶ δόξας, καὶ δυναστείας, καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τῷ ὄντι τοῦτο πάντων ἀνδρῶν ὑπολαβών, ἀνακύψειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέψειν ἐπειράμην. καί μοι συντόνῳ, πολλή τινα παρεῖχε τὴν ἀπορίαν, ὅπως μὲ αὐτὸς ὅτις ὁ ὑπὸ τῶ σοφῶν καλούμενος κόσμος. ἐ γὰρ εἶχον εὑρεῖν ὅθ' ὅπως ἐχρίσθη, ὅτε τὸ δημιουργὸν, ὅτε δ' ἦν, ὅθ' ὅ, τι τὸ πέλαγος ἐστὶν αὐτό. ἐπειδὴ δὲ κατὰ μέ-

non veritus es ne tu quoque alicubi in mare delapsus, Menippeum aliquod pelagus tibi cognomine redderes, quemadmodum ille Icarium? *Men.* Nequaquam: siquidem Icarus cùm alas haberet cera adglutinatas, eáque ad solem ocyssimè esset liquefacta, dilapsis alis, non mirum si decidit. At nobis celeres erant sine cera pennæ. *Amic.* Istud quî fieri potuit? Iam enim haud scio quo pacto paulatim me adducis, ut vera videantur quæ narras. *Men.* Ad hunc ferme modum. Aquilam egregiè magnam, præterea validum vulturem arripui. His cùm alas unà cum ipsis brachiis præsecuissem. Quin potiùs, si vacat, totius commenti rationem ordine tibi percensebo. *Amic.* Mihi quidem vel maximè vacat: adeò sublimis à sermone tuo pendeo: jámque ad narrationis finem inhio. Ne verò per Iovem amicitiæ præsidem me negligas, auribus in aëre suspensum, ob tuam narrationem. *Men.* Auscultâ igitur, Neque enim urbanum fuerit, si spectem amicum ore hiante relictum, præsertim, ab auribus ut ais, suspensum. Ego igitur, cùm expendens ea quæ sunt in vita mortalium, protinus omnes res humanas comperissem ridiculas, humiles, & instabiles: nempe opes; imperia, magistratus: contemptis his, atque horum studio: adjectóque animo ad ea quæ sunt verè bona, hinc emicare, & ad universi naturam suspicere sum conatus. Atque hic multam mihi hæsitationem attulit, primùm hic ipse qui à sapientibus appellatur mundus. Neque enim invenire poteram, neque quo pacto, neque quo opifice factus fuisset, neque quod esset illius vel initium, vel finis. Deinde cùm particulatim

ρ& ἐπισκοπῶν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμην. τὰς τε γὰρ ἀστέρας ἐώρων ὡς ἔτυχε & οὐρανῷ διερριμμένους, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπόθουν εἰδέναι. μάλιστα δ' τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἀπορα μοι, καὶ παντελῶς παραδοξα καὶ τερατώδη ἐφαίνετο. καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς & χρωμάτων ἀπόρρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. ἐ μὴν ἀλλὰ & ἀστραπὰς λαίλαπας, καὶ βροντὰς καταφρέγεσθαι, καὶ ὑετὸς, ἢ χιὼν, ἢ χάλαζα κατὰ τὰ ἐναντία, καὶ ταῦτα δυσεκφυγῆ πάντα & ἀπήμονα ἦν. σοὶ δὲ ἐπειδὴ ἔτυχον διελεγόμενος, ἄφελον εἶναι ἐπιλάμβανον ἀεὶ & φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκμαθεῖν. ὡμὸν γὰρ ἐκείνους πάσαν γε ἔχειν ἂν εἰκὸς τὴν ἀλήθειαν. ἔτυ δὴ τὰς ἀρίστας ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς οὐδὲν πεπαίσασθαι ἐοικότας τε σκυθρωπότητι, καὶ χρόας ὠχρότητι, καὶ φωνὰς βαθύτητι, μάλα γὰρ ὑψαγόρας τινὲς, καὶ ὑπερφυεῖς μοῦσοι οἱ ἄνδρες αὐτοῖς μοι κατεφάνησαν, τούτοις ἐγχειρίσας ἐμαυτὸν, καὶ συχνὸν δρόμον, τὸ μὲν, αὐτόθεν ἤδη κραβαλῶν, τὸ δ', εἰσοῦθις ἀποδώσειν ἐπὶ κεφαλαίῳ & σοφίας διομολογησάμενος, ἡδίστην μεταπορολόγησίν τε διδασκαλίαν, καὶ τὸν & ὅλων διακόσμησιν κραταμαχεῖν οἱ δὲ, τοσοῦτον ἄρα ἐδίψων με & παλαιᾶς ἐκείνης αὐγοείας ἀπαλλάξαι, ὥστε & εἰς μείζονα ἀποτείνας φέροντες σκιβάλων δοχὰς πάσας, καὶ τίλη, καὶ ἄτομους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀνόματα μὲ κραταίοντες. ὁ δ' πάντων ἐμοὶ ἐν ἐδοκεῖ χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἄτρεμ& ῥητόρων λέγοντες ἀκήλεον, ἀλλὰ μᾶλλον πάντα, καὶ

tim contemplarer, multò etiam magis ambigere ſum coactus: quippe qui viderem ſtellas temerè per cœlum disjectas. Tum Solem ipſum, quid tandem eſſet, ſcire geſtiebam. Maximè verò, ea quæ lunæ accidunt, mihi videbantur abſurda, ac planè mira: putabamque inexplicabilem eſſe cauſſam, cur illa ſubinde formam mutaret. Quinetiam fulgur emicans, tonitru erumpens, tum pluvia, nix, grando è ſublimi demiſſa: videbantur hæc quoque conjectu difficilia omnia, quæque nullis notis deprehendi poſſent. Itaque cùm ad eum modum eſſem affectus, optimum factu ratus ſum, ut horum unumquodque à philoſophis iſtis perdiſcerem: quos veritatem omnem dicere poſſe exiſtimabam. Quare cum ex illis præſtantiſſimos delegiſſem, quantum mihi conjectare licebat, è vultus auſteritate, è coloris pallore, ac barbæ profunditate (nam hi protinus viſi mihi ſunt ſublimiloqui, rerúmque cœleſtium periti) his ubi memet docendum tradidiſſem magna pecunia, quam partim è veſtigio præſentem numeravi, partim tum me perſoluturum promiſi, quum ad philoſophiæ ſummam eſſet perventum, & volui ea quæ de cœleſtibus rebus nugantur doceri, & Vniverſi diſpoſitionem diſcere. At illi tantum aberat ut me priſtina liberarent inſcitia: ut in majores etiam dubitationes conjecerint: principia neſcio quæ, ac fines, inſecabilia, inania, materias, ideas, & id genus alia mihi quotidie offundentes. Verùm illud mihi omnium utique videbatur eſſe graviſſimum, quòd cùm nihil inter illos conveniret: verùm pugnantia, diverſaque inter ſe omnia loquerentur: tamen poſtulabant

ut

παιναῦλα, ὅμως πείθεσθαί τέ μοι ἤξιον, καὶ πρὸς τὰ αὐτὰ λόγον ἕκαστον ὑπάγειν ἐπειρῶντο. Εταμ. ἄτοπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐμαίνοντο πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ ὑπὲρ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον. Με. καὶ μὴν ὦ ἑταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τήν τε ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις παρατυχίαν. οἵγε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βαδοῦντες, καὶ μηδὲν τῆς χαμαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' ἥδε ὀξύτεροι τῶν πλησίον δεδορκότες, ἴνιοι τὴν ὑπωγήρως, ἢ ἀχρὶς ἀμβλυώττοντες, ὅμως ἀκριβῶς τε πάντα διορᾶν ἐφασκον, καὶ τὸ ἥλιον πρεσβύτερον, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον. καὶ ὥσπερ ἐκ τῆς αἰθέρος καθαπτόμενοι, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλάκις εἰ τύχοι, μὴ ἢ ὁπόσοι στάδιοι μεγαρόθεν ἀθήναζε εἰσὶν ἀκριβῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης, καὶ τοῦ ἡλίου χωρίον ὁπόσον εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, εἴλλαμον λέγειν. ἀέρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθη, καὶ γῆς περίοδος ἀναμετροῦντες. ἔτι ἢ κύκλους καθαρεύοντες, καὶ τρίγωνα, ἐπὶ τετραγώνοις ἑξαχημικλίζοντες. καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τὸ ὅλον δῆθεν αὖθις ἐπιμετροῦντες. ἔπειτα ἢ κατέλεσε πῶς σὺν ἀγνώμοσι αὐτῶν, καὶ παντελῶς τετυφωμένοις, τὸ περὶ τῶν ὅλων αὐθάδων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνασθαί τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονονουχὶ δομνυμένους, μύδρον μὲ εἶναι τὸν ἥλιον, καθυεικέναι ἢ τὴν σελήνην, ὑδατοπολεῖν ἢ τοὺς ἀστέρας, καὶ τὸν ἥλιον καθάπερ ἰμονιᾷ τινι τῷ ἀμφίδρομ ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναπαυόμενος,

ut sibi fidem haberem: ac ad suam quisque rationem me conabatur adducere. *Amic.* Rem absurdam narras: si viri cùm essent sapientes, inter se de rebus factioſè dissiderent, nec de iisdem eadem sentirent. *Men.* Atqui riseris, amice, si audieris illorum arrogantiam, & in disserendo prodigiosam confidentiam: qui quidem quanquam in terra gradiuntur, nihilóque præstantiores sunt nobis, qui humi ambulamus: nec cernunt acutiùs quàm quivis alius astans, imò nonnulli præ senio & inertia cæcutiunt: tamen & cœli terminos perspicere seſe profitentur, & solem metiuntur, & ea quæ supra lunam sunt, aggrediuntur. Ac perinde quasi delapsi è stellis, ipsarum & magnitudinem, & figuram exponunt. Ac sæpenumero cùm fortè neque illud certò sciant: quot stadiis à Megara distent Athenæ, tamen spatium quod intereſt inter lunam & solem, quot sit cubitorum audent pronuntiare: aëris altitudinem, maris profunditatem, terræ ambitum dimetientes: ad hæc circulos depingentes, ac triangulorum figuras super quadrangulos inducentes, & varias quasdam sphæras, cœlum scilicet ipsum metientes. Iam verò annon illud insulsum, & insignis arrogantiæ: quòd cùm de rebus usque adeò incertis loquantur, nihil tamen ita proponunt, quasi conjecturis ducantur: verùm supra modum contendunt, neque ullum vincendi locum aliis relinquunt: tantùm non jurejurando confirmantes, Solem esse massam candentem, incoli lunam, stellas aquam potare: idque sole veluti fistula quadam per funem demissa, vaporem è mari

καὶ ἕπεσιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς ἀμοίρους. τῶν μὲν γὰρ σοφωτάτων, ὅπερ ἐν τῷ λόγῳ, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. καὶ σκόπει ἐκεῖς Διὸς εἰ σὺ μαθὼν εἰς τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολὺ διαφέροντα ἀλλήλων· μὴ γὰρ αὐτοῖς ἡ τοῦ κόσμου γνώμη διαφόρους, εἶτα τοὺς μέν, ἀθανάτους τε καὶ ἀνωλέθρους εἶναι δοκεῖ. οἶδα, καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτῶν, καὶ τὸν κατασκευὴν τοῦ τρόπου, εἰπεῖν ἐτόλμησαν. ὡς δὲ μάλιστα ἐθαύμαζον, ἦσαν μὲν πάντες ἀγνῶτες τὸ ὅλον ἐφιστάνειν, καὶ ὡσαύτως ἠγνόουν ὅπῃ ἄρξει ἦκεν, ἢ τί ἦν ἐκεῖνος, ἐκάστοτε ἐπιτάνυτο. καίτοι ἀλλ' γε τὸ μὲν παντὸς ἡγήσατο, ἀδυνάτου δὲ χρόνου, καὶ τοῦτον ἐπιποθεῖν. Ἐτα. μάλα πάνυ ὦ Μένιππε, τολμηρῶς, καὶ θαυμαστοποιοὺς ἄνδρας λέγεις. Μεν. τί δ' οὐ σπουδῇ ὦ θαυμάσιε, ἀλλά τι ἰδιωτικὸν, καὶ ἀσυμφόρων, ἃ διεξέρχονται, ἢ τοὺς περὶ τῶν ἰδεῶν τε, καὶ ἀσωμάτων λόγους; καὶ γὰρ ἐμὲ ἐν ἀρχῇ ταραχὴν παρεῖχον αὐτοῖς ἡ μάχη. τοῖς μὲν, πάλαι τὸ πᾶν πεπερασμένον. τοῖς δὲ, ἀπείρους τοῦτο εἶναι κατελαμβάνομεν. ἐγὼ μὲν ἄρα ἐν μεταξὺ τούτοις ὢν ἐσκόπουν, πῶς εἴη τὰ τοιαῦτα ἀποφαίνοντα, καὶ τὸ ὡς ἔστι ἑνὸς αὐτῶν ἀληθεύειν μόνον κατηγορεύοντος. ἕτερος δέ τις τῶν εἰρωνικῶν ἦκε, πολέμων τὸ ὅλον πατρὸς εἶναι ἐδόξαζεν. ἔστι μὲ γὰρ τὸ ἁπλοῦν, τὸ δὲ ἐν ἀπείρῳ, ὅτι τοῖς μὲν, ἀριθμός τις ὁ ἐκεῖ ἐστὶν οἱ δὲ καὶ πλείους, καὶ χιλιάδες, καὶ μυριάδες ἐπιπλάσιοι. καὶ οἱ μὲ τὰς ἄπειρους ἐκείνας ἀπειλήφασιν, ἐν μόνῳ τῷ τὸ ὅλον ἀρχὴν ἀπείρων. φασὶ γὰρ ἐκ ἂν ἐκβεβηκέναι ποτὲ τὸν ἀπειρίαν ἐκείνων ἐκ ἀπείρων ἐστὶν ἐκείνων· οἱ δὲ ἐμπαλιν ἀπειρίαν ἀπειλούμενοι, πολλὰς τε αὐτὰς ἀποφαίνουσι, καὶ διελόμενοι, τὰ μὲν πρὸς

mari attrahente, atque illis omnibus ordine potum distribuente. Nam quanta sit in dictis pugnantia, cognitu facile est. Ac per Iovem quæso considera, num illorum decreta sint contermina, nec longo à se invicem intervallo distent. Primùm enim varia est de mundo sententia: siquidem aliis non genitus, nec interiturus esse videtur: alii & ejus opificem, & fabricandi modum ausi sunt dicere. Quos equidem cum primis admirabar: quòd cùm Deum quendam rerum omnium opificem constituissent: non etiam illud adderent, vel unde is esset profectus, neque ubi consisteret, cùm singula fabricaretur. Nam ante Universum, non possis vel tempus, vel locum imaginari. *Amic.* Audè audaces, Menippe, & prodigiorum authores homines mihi narras. *Men.* Quid si jam audias ô præclare: quæ differunt, & de ideis, & de incorporeis, tum quæ de finito & infinito loquuntur? Nam & his de rebus acriter inter se digladiantur: dum alii sine circunscribunt Universum: alii contrà infinitum rentur. Quinetiam ex his complures esse mundos demonstrabant, eos damnantes, qui de hoc veluti uno quopiam disputarent. Rursum quidam alius, pacis nequaquam amans, bellum rerum omnium pareas esse censebat. Nam de Diis, quid jam attinet loqui? Cùm his Deus esset numerus: illi rursus per canes, anseres, platanósque dejerarent. Alii reliquis omnibus Diis expulsis, uni soli rerum omnium imperium tribuebant: ita ut grave mihi esset auditu, tantam esse Deorum inopiam. E diverso alii liberaliores, multos Deos faciebant: quibus divisis, hunc quidem

pri-

πρῶτον θεὸν ὑπειλήφει. τοῖς δ', τὰ δεύτερα, καὶ τρίτα ἔνεμον τῆ θειότητος. Εἶδε δ', οἱ μὲ, ἀσώματόν τι, καὶ ἄμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον. οἱ δὲ, ὡς σῶμάτος αὐτῷ διενοοῦντο. Μήτε δὲ φροντίζειν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων ὑπὸ πάντων ἐδόκουν οἱ θεοὶ· ἀλλ' ὅσοι τὴς συμπάσης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφίεσαν, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τῶν λειτουργιῶν τοὺς παρηκμακότας. Ἐδόκουν γάρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν. ἐοικόσι αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δ', τοῦτο μάλιστα κατηγόρουν, ὅτι τὴν ἔχειν εἶναι θεοὺς τινας ἐπίστευον, ἀλλ' ἀδέσποτον, καὶ ἀπηνεμῶσθαι φέρεσθαι τὰ κόσμου ἀπειλημμένου. τοιαῦτα τοῦτο ἀκούων, ἀπιστῶ μὲ σου ἐπήλυδα ὑλαβερισμένος τι. καὶ γοητείοις ἀνδράσιν ἐμὴν εἰμβάλλειν ὅπη τὸ λοιπὸν ἡσαπόμενος· ἀνεπιλήπτου τι αὐτοῦ ὑπομένειν, καὶ ἀκοῦσαι θελήσω μηδαμῆ ἀπεστομισμένου. Ἐπεὶ δὲ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἀδύχιλλε ἔπαθον. πολλάκις μὲ γὰρ ἐπῆρεν ὁπότε τις αὐτοῦ ἔτυχε δὲ μὴ γυμνὸς ἐρωτικῶν· ἐπιφόροις δὲ πάσιν ἐμηχανᾶτο ἐπιγνῶναι, καὶ ἐπεθύμει τοῦτου ἀληθὲς γ' ἀκοῦσαι τι· πρῶτον θεὸν ὑπειλήφει. τοῖς δ', τὰ δεύτερα, καὶ τρίτα ἔνεμον τῆ θειότητος. Εἶδε δ', οἱ μὲ, ἀσώματόν τι, καὶ ἄμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον. οἱ δὲ, ὡς σῶμάτος αὐτῷ διενοοῦντο. Μήτε δὲ φροντίζειν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων ὑπὸ πάντων ἐδόκουν οἱ θεοὶ· ἀλλ' ὅσοι τὴς συμπάσης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφίεσαν, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τῶν λειτουργιῶν τοὺς παρηκμακότας. Ἐδόκουν γάρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν. ἐοικόσι αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δ', τοῦτο μάλιστα κατηγόρουν, ὅτι τὴν ἔχειν εἶναι θεοὺς τινας ἐπίστευον, ἀλλ' ἀδέσποτον, καὶ ἀπηνεμῶσθαι φέρεσθαι τὰ κόσμου ἀπειλημμένου. τοιαῦτα τοῦτο ἀκούων, ἀπιστῶ μὲ σου ἐπήλυδα ὑλαβερισμένος τι. καὶ γοητείοις ἀνδράσιν ἐμὴν εἰμβάλλειν ὅπη τὸ λοιπὸν ἡσαπόμενος· ἀνεπιλήπτου τι αὐτοῦ ὑπομένειν, καὶ ἀκοῦσαι θελήσω μηδαμῆ ἀπεστομισμένου. Ἐπεὶ δὲ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἀδύχιλλε ἔπαθον. πολλάκις μὲ γὰρ ἐπῆρεν ὁπότε τις αὐτοῦ ἔτυχε δὲ μὴ γυμνὸς ἐρωτικῶν· ἐπιφόροις δὲ πάσιν ἐμηχανᾶτο ἐπιγνῶναι, καὶ ἐπεθύμει τοῦτου ἀληθὲς γ' ἀκοῦσαι τι·

primum Deum nuncupabant: illis secundas aut tertias divinitatis partes tribuebant. Ad hæc alii incorporeum quiddam atque informe putabant esse numen. Alii corpus esse imaginabantur. Deinde non omnes existimabant, res mortalium curæ Diis esse: verùm erant nonnulli, qui ipsos omni cura liberantes (ut nos senio confectos à ministeriis dimittere consuevimus) nihilo aliusmodi eos inducerent, quàm cujusmodi satellitia in comœdiis induci solent. Alii verò hæc omnia prætergressi, ne esse quidem ullos omninò Deos credebant: sed mundum nullo domino, nulloque duce temerè ferri sinebant. Quæ cùm audirem, non audebam fidem non habere altifremis istis, & probè barbatis viris: neque tamen inveniebam ad cujus verba me verterem, ut aliquam illorum sententiam nanciscerer irreprehensam, ac nequaquam ab alio subversam. Quare Homericum illud mihi revera usu veniebat. Nam sæpenumero animus incitabat, ut alicui illorum crederem: sed me mens diversa vetabat. Ob hæc omnia consilii inops, in terra quidem de his veri quippiam audire desperabam:

1 Οὐδεὶς γὰρ ὅπ μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν ἐοικότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν] dicetiam infrà: πῶς δὲ ἰσχυρίσαιτο τις, μιᾶς ἅπαξ κωμικὸν δορυφόρημα σοφὸν ποιήσαντος; In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non verò τραγικὸν. Nam δορυφόροι sunt Regum, Dynastarum & Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam verò in comicam. Nam comœdia circa communem vitam civilem versatur, & cives Athenienses; aut aliunde mediocris fortunæ viros libertos, servos, mulierculas inducit loquentes, & ideo Plautus in Amphitryone Mercurium inducit sic dicentem in prologo:

Nam me perpetuo facere, ut fit comœdia
Reges quo veniant & Dii, non par arbitror.
Quid igitur? quoniam hic seruus quoque partes habet
Faciam ut commista sit tragicomœdia.

Vtitur igitur vel potius abutitur comœdiæ nomine, & illud κατηχρησικὸς Latine sumit etiam pro tragœdia, in qua sæpe inducebatur Satellitium regis vel Tyranni mutum solo rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus *je viens de la comedie*, licet tragœdia fuerit in scenam inducta. *Palm.*

1 Τὸν

σιον. μίαν γὰρ συμπάσης ἀπορίας αἴτιαν ἐφ' ἑαυτῷ ἔλαβε, εἰ αὐτὸς πτηνὸς πως, ἀνέλθοιμι εἰς τὸ ὑψηνόν. πάνυ δέ μοι παρῆγε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λεγόμενος Αἴσωπος, αὐτός, καὶ κανθάροις σύοντα καὶ κημώλοις βάσμενον ἀποφαίνων τὸ ὑψηνόν. αὐτὸν μὲν πλεροφυῆσαι ποτε ἐδόκουν μηχανῇ δυνατὸν εἶναί μοι κρεῖττον. ἃ δὲ γυπὸς, ἢ αἰετὸς ἐκτήσατο πτερὰ, πῶς γὰρ μόνα ἀφικέσθαι πρὸς μίγεθος ἀνθρώπου συμφορᾶς, τάχα ἂν μοι τὴν πεῖραν ἐπιχορηγήσαι. καὶ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, δεξιὰν μὲν τὴν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ πτέρυγα. ἢ γυπὸς ἦν, τὴν ἑτέραν ἀπέτεμον τὸ μέγεθος. εἶτα ἀριθήσας, ἐς καὶ τὰς ἅμας πλαμῶσι κρεῖττοσιν ἁρμοσάμενον, καὶ πρὸς ἄκρον τοῖς ἀκυπλέκτοις λαβὰς τινας ταῖς χερσὶ προσκώσας, ἐπιρράμενος ἑαυτὸν τοῦ ἐπιπόλου ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν ὑπηρετῶν, καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες ἐπὶ χαμαιπετοῦς ἐπαιωρούμενον, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μὲν τὸ πλῆσιος. ἐπεὶ δὲ ὑπήνυσί μοι τὸ πρᾶγμα, πολυπραγμονέστερον ἤδη τὸ πτερὸς ἐπλόμιλον. καὶ ἀναλθὼν ἐπὶ τὸν ἀκροπολιτ, ἀφῆκα ἑαυτὸν καὶ ἐς κρημνὸν, φέρων ἐς αὐτὸ τὸ ἦπαρ. ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτόμην, ὑψηλοτέρᾳ, καὶ μετέωρος ἐφερόμην. καὶ ἄχρις ἀπὸ Πάρνηθος, ἢ ἀπὸ Ὑμηττοῦ, μέχρι Γεραιστοῦ ἐπτόμην. εἶτ' ἐκεῖθεν, ἐπὶ τὸ Ἀκροκόρινθον ἄνω. εἶτα ὑπὲρ Φολόης, καὶ Ἐρυμάνθου, μέχρι ἐπὶ τὸν Ταΰγετον. ἤδη δ' ἐν μοι ἐς τολμήματος μεμιλετημένον, πτηνὸς τε, καὶ ὑψιπέτης γενόμενος, ἐκ τῶν νεοττιῶν ἐφερόμην, ἀλλ' ἐπὶ τὸ ὄλυμπον ἀνέβαινον, καὶ ὡς ἐκεῖ μᾶλιστα κύφως ἐπισιτισάμενος, τὸ λοιbam: sed unica via, me universa dubitatione liberari posse arbitrabar, si ipse alis aliqua ratione additis, in cœlum ascenderem. Hujus rei conficiendæ spem mihi præbuit, primùm ipsa cupiditas, deinde scriptor fabularum Æsopus: qui aquilis interdum & scarabeis, cameliſque accessum cœlum demonstrat. Verùm ut mihi unquam provenirent alæ, id nulla ratione fieri posse videbatur: si autem vulturis aut aquilæ alis me cinxissem (quæ solæ ad corporis humani modum sufficerent) futurum forsitan ut mihi succederet experientia. Itaque correptis avibus, alteri dextram alam, vulturi sinistram scitè amputavi. Quas quum obligassem, humerisque valida lora accommodassem, summisque pennis ansas inserendas manibus addidissem, mei ipsius periculum faciebam, primùm subsiliendo, & manibus serviendo, anserúmque in morem adhuc humili ad terram volatu me sustollendo, summisque pedibus inter volandum ingrediendo. Postea cùm res ex animi sententia mihi succederet, jam audacius etiam experimentum aggrediebar: conscensaque arce demisi me ipsum per præceps in theatrum ipsum. Quò cùm absque periculo devolassem, sublimia jam & ardua cogitare cœpi, méque tollens à Parnethe, vel Hymetto, Geraniam usque volabam: inde verò sursum ad Acrocorinthum: deinde supra Pholoën, & Erymanthum, ad Taygetum usque. Cum ergo jam audax facinus exercuissem: perfectusque & altivolus evasissem: non ampliùs de pullis imitandis cogitabam: verùm conscenso Olympo, cibo quàm leviſſimo pastus, inde rectà in cœlum

πον ἔπινον ἀλλὰ δ' ὀχνῶ. τὸ μὲν πρῶτον, ἰλιγγιῶν ὑπὸ δ' βάθους. μετὰ δ', ἔφερον δ' τοῦτο ἀμφρῶς. ἐπεὶ δ' κατ' αὐτὸν ἤδη τὴν σελήνην ἐγεγόνειν, πάμπολυ δ' νεφῶν ὑπαντιάσας, ἡδόμην κἀμινόθης ἐμαυτῷ. καὶ μάλιστα μὲν τὴν δρεπάνην τὴν γυπίνην. ἀποσκλάσας δ', καὶ κρεμάμενος ἐπ' αὐτῆς, διαπτανούμην, εἰς τὴν γῆν ἄνωθεν καταβλέπων. καὶ ὥσπερ ὁ τὸ Ὁμήρου Ζεὺς σκοπῶν, ἄρτι μὲν, τὴν τῶν ἱππημολγῶν Θρήκων καθορώμενος, ἄρτι δ', τὴν Μυσῶν. μετ' ὀλίγον δ', τὴν δεξιάν μοι, τὴν Εὐβοΐδα, τὴν Πέρσιδα δ' τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἀπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἀπεπιμπλάμην. Επει. σκοπῶν δ' ταῦτα λίαν εἰς ἃ Μένιππε, ἵνα μὴ δ' κατ' ὀλιγωρίαν τι παραλειπόμενόν σ' καταδημίας. ἀλλ' εἴ τι σοι δ' ὀδὸς παρεργον ἱστόρηται, καὶ τοῦτο εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε σοῦ πολλὰ προσδοκῶ ἀκούσαι, χρήσιμα δὲ γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἀπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ἐπισκοποῦντι κατεφαίνετο. Με. καὶ ὀρθῶς γὰρ ὑπέλαβες εἰκάζεις. διόπερ ὡς εἶδόν τι ἀναβὰς ἐπὶ τὴν σελήνην, καὶ λόγῳ σωσαπαδήμενός τε, καὶ συνεπισκοπῶ τὴν ὅλην τ' ἐπὶ γῆς ἀλφηστίνην. καὶ προσῶν γέ μοι πάνυ μικρὰν ὁδὸν τινὰ τὴν γῆν ὁρᾶν, πολὺ λέπτον τ' σελήνης βραχυτέραν. ὥστε ἐγὼ ἄφνω καταπτύσας, ἐπὶ πολὺ ἠπόρουν, πῆ εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλαττα. καὶ εἰ μὴ τ' Ῥόδιον Κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ τ' ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι ἂν πάντως ἂν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δ', ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα, καὶ ὑπερανατεταμένα, καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἠρέμα πρὸς τὰς ὄχθας ἐπιρρέων ἑώρων. τὸ μὲν πρῶτον, ἰλιγγιῶν ὑπὸ δ' βάθους. μετὰ δ', ἔφερον δ' τοῦτο ἀμφρῶς. ἐπεὶ δ' κατ' αὐτὸν ἤδη τὴν σελήνην ἐγεγόνειν, πάμπολυ δ' νεφῶν ὑπαντιάσας, ἡδόμην κἀμινόθης ἐμαυτῷ. καὶ μάλιστα μὲν τὴν δρεπάνην τὴν γυπίνην. ἀποσκλάσας δ', καὶ κρεμάμενος ἐπ' αὐτῆς, διαπτανούμην, εἰς τὴν γῆν ἄνωθεν καταβλέπων. καὶ ὥσπερ ὁ τὸ Ὁμήρου Ζεὺς σκοπῶν, ἄρτι μὲν, τὴν τῶν ἱππημολγῶν Θρήκων καθορώμενος, ἄρτι δ', τὴν Μυσῶν. μετ' ὀλίγον δ', τὴν δεξιάν μοι, τὴν Εὐβοΐδα, τὴν Πέρσιδα δ' τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἀπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἀπεπιμπλάμην. Επει. σκοπῶν δ' ταῦτα λίαν εἰς ἃ Μένιππε, ἵνα μὴ δ' κατ' ὀλιγωρίαν τι παραλειπόμενόν σ' καταδημίας. ἀλλ' εἴ τι σοι δ' ὀδὸς παρεργον ἱστόρηται, καὶ τοῦτο εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε σοῦ πολλὰ προσδοκῶ ἀκούσαι, χρήσιμα δὲ γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἀπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ἐπισκοποῦντι κατεφαίνετο. Με. καὶ ὀρθῶς γὰρ ὑπέλαβες εἰκάζεις. διόπερ ὡς εἶδόν τι ἀναβὰς ἐπὶ τὴν σελήνην, καὶ λόγῳ σωσαπαδήμενός τε, καὶ συνεπισκοπῶ τὴν ὅλην τ' ἐπὶ γῆς ἀλφηστίνην. καὶ προσῶν γέ μοι πάνυ μικρὰν ὁδὸν τινὰ τὴν γῆν ὁρᾶν, πολὺ λέπτον τ' σελήνης βραχυτέραν. ὥστε ἐγὼ ἄφνω καταπτύσας, ἐπὶ πολὺ ἠπόρουν, πῆ εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλαττα. καὶ εἰ μὴ τ' Ῥόδιον Κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ τ' ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι ἂν πάντως ἂν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δ', ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα, καὶ ὑπερανατεταμένα, καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἠρέμα πρὸς τὰς ὄχθας ἐπιρρέων ἑώρων.

teadere cœpi: initio quidem obortа oculorum caligine ob profunditatem: sed hoc postea facilè ferebam. Verùm ubi jam ipsi lunæ vicinus essem, plurimum nubium emensus, sentiebam me defatigatum, ala maximè sinistra, nempe vulturina. Huc igitur diverti, eique insidens requievi; è sublimi terram inspectans: non secus ac Homericus ille Iupiter, nunc equitum Thracum, nunc Mysorum regionem despectans: mox etiam, si liberet, Græciam, Persidem, Indiamque: ex quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar. *Amic.* Ergo ista quoque narres velim Menippe, ne ulla prorsus peregrinationis parte fraudemur: quinetiam si quid in itinere cognoviſti, fac ut hoc quoque sciamus. Nam non pauca sanè à me auditum iri expecto, cùm de terra, tum de omnibus quæ in ea sunt, cujusmodi tibi visa sunt ex alto contemplanti. *Men.* At tu quidem rectè conjectas, Amice. Quamobrem quatenus licet, conscensa luna inter narrandum peregrinanti comes esto, simulque mecum contemplare totam terræ speciem, habitumque: ac primum quidem pusillam terram cernere puta, luna, inquam, multo minorem: ita ut repentè cùm despicerem, diu dubitarem ubinam essent tanti illi montes, ac tantum mare. Quod ni Rhodiorum Colossum, tum Phariam turrim vidissem, sine dubio ubinam esset terra, prorsus nesciviſſem. Verum ista quòd sint sublimia, præque cæteris eminentia, & Oceanus paulum ad

1 Τὴν τ' ἱππουρίδα] Hic Dialogus est Homericus centō. τὴν τῶν ἱππημολγῶν. Ex Iliad. v. *Bourd.*

1 Ὀπό-

ἢ ἥλιον ἐπισκέψων, διεσήμαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δ' ἅπαξ τῶν ὄψιν εἰς τὸ ἀπεῖρες ἀπηρεισάμην, ἅπας ὁ ἐμὸς ἀνθρώπων βίος, ἤδη μοι κατεφαίνετο. καὶ ἔθνη μὲν, καὶ πόλεις, οὐκ ἐκ σαφοῦς οἱ πλέοντες. οἱ πολεμοῦντες. οἱ γεωργοῦντες. οἱ δικαζόμενοι. τὰ γελοῖα. καὶ θηρία. καὶ πάντ' ἀπλῶς, ἐπὶ σπιθαμῆς ὑψηλοῦ ζειδώρου ἀέρος. ἔτι σαφέστερον ἀπίστασθε φὴς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ἀπιστότερα. ὃς γὰρ ἀρτίως ἐν Μένιππε τὴν γῆν ἐζήτεις ὑπὸ τῆς μεταξὺ ἀφεστηκυίας ἐν βραχὺ συνεσταλμένην. καὶ εἴγε μὴ ὁ Κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν οὐδὲ τί ὠφέλης ἑώρων, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἅπαντα ἀφικνούμενος τὰ ἐπὶ γῆς. τοὺς ἀνθρώπους. τὰ θηρία. μικρᾷ δεῖν, καὶ τὰς τῶν ἐμπέδων νοσφίσας. Μεν. εὖ μοι ὑπέμνησας. ὁ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰπεῖν, τοῦτο σὺν οἷδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτοῦ με ἐγνώσθη τὴν γῆν ἰδών, τὰ δ' ἄλλα οὐκ οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τῆς βάθους, ἅτε δ' ὄψεως μηκέτι ἐφικνουμένης, πάνυ μ' ἦσε τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. κατηφεῖ δ' ὄντι μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμένῳ, ἐφίσταται καθάπερ ὁ σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακιάς τις ἰδὼν, καὶ κατοπτησάμενος. κἀγὼ μὲ ὡς εἶδον, εἰρώτησα γάρ, ὑπεπεφόβητο, καί τινα σπληναῖον δαίμονα ᾠήθην ὁρᾶν. ὁ δὲ, θαρρεῖ φησὶν ὦ Μένιππε, [2] Οὔτις τοι θεός εἰμι. τί μ' ἀθανάτοισιν ἐίσκεις. ὁ φυσικὸς οὗτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς τὸν κρατῆρα ἐμπεσὼν φέρομαι εὐθαλοῦ, ὁ καπνὸς με

ad solem resplendescat, indicabant terram esse id quod videbam. Mox ubi fixius intenderem oculos, jam mihi omnis mortalium vita patuit: non solùm singulas nationes atque urbes videbam: sed & planè navigantes, bellantes, agricolantes, litigantes, mulieres, feras: & ut summatim dicam, quicquid tellus educat alma. *Amic.* Hæc quæ dicis incredibilia sunt, & inter se pugnantia. Etenim cùm paulò antè Menippe, terram quæreres, propter ingens in medio intervallum, in arctum contractam: adeò ut nisi Colossus tibi fecisset indicium, forsitan aliud quiddam videre te credidisses: qui repentè factus lynceus, cuncta quæ sunt in terra dignoscis: homines, feras, ac propemodum etiam culicum nidos. *Men.* Rectè me admones: nam quod maximè dictum oportuit, id nescio quomodo præterii. Postquam enim conspectam à me terram agnovi, nec poteram alia propter altitudinem perspicere, quia non pertingebat oculorum acies, graviter ea res me cruciabat: ac vehementer perplexum habebat. Mœsto mihi, ac propemodum lachrymanti, supervenit sapiens ille Empedocles, carbonario similis: cinere oppletus, atque exustus. Quo viso, dicendum enim est, fui paulùm turbatus, ratus lunarem aliquem dæmonem à me videri. At ille, bono, inquit, es animo Menippe, Nullum ego sum numen, quid me immortalibus æquas? Sum Empedocles ille physicus. Etenim ubi me præcipitem in crateras injecissem, fumus ab Ætna

1 Ὁ τί σε τέθηλε δεῖδ. ἀε.] Passim Homerus. *Bourd.*

2 Οὔτις] Homer. Odyss. π. *Idem.*

λὰ τ' Αἴτνης ἀναρπάσας, δεῦρο ἀπήγαγε, καὶ νῦν σε τῇ σελήνῃ κρατοῦντα ἀεροβατοῦντα τὰ πολλὰ, καὶ στεγάζοντα δρόσον. ἤκω τοίνυν σε [1] ἀπολύσων τ' παρούσης ἀπορίας. ἀνιᾷ γάρ σε οἶμαι, καὶ φρίξ, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ἐπὶ γῆς ὁρᾶν. ἴσως ἐποίησας ἂν δ' ἐγὼ βίλλυσε Ἐμπεδόκλεις. καὐπειδὴν τάχιστα κεφαλῶμαι πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαί σοι ἐνδῦναι τί σοι ἐπὶ τ' κροποδέχης. καὶ ταῖς νομιλίαις ὡδὶ τὴν σελήνην τρὶς ἐγχανὼν εὐσταλέας. ἀλλὰ μὰ τ' Ἐνδυμίονα ἦδ' ὃς, οὐχὶ δι' μισθοῦ χάριν ἀφῖγμαι. πέπονθα δέ τι τὴν ψυχὴν, ἰδών σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα ὅ, τι θρᾶσας, ὀξυδερκὴς γένῃ; μὰ Δι' ἔφη δ' ἐγὼ οὐ μὴ σύ μοι [2] τὴν ἀχλὺν πως ἀφέλῃς ἀπ' τ' ὀμμάτων. νυὶ γὰρ δὴ λανθάνει γε μικρὸν δεῦρο, ἐμοῦ δείσῃ. τὸ γὰρ ὀξυδερκὲς, αὐτὸς ἤδη γῆθεν ἥκεις ἔχων. τί δ' ἔστι τοῦτο ἐστι; οὐ γὰρ οἶδ' ἔφην. σὺν οἶσθα ἦδ' ὃς ἀετοῦ τὴν πτέρυγα τὴν δεξιὰν ἐξεικέμεν; καὶ μάλα μὰ Δι' ἐγώ. τί δ' ἔστι πτέρυγι ἐφθαλμὸς κοινὸν ἐστι; ὅπη ἦδ' ὃς, πρόσπολὺ τ' ἄλλων ζώων ἀετὸς ἐστιν ὀξυωπέστερος, ὥστε μόγις ἀνθρώπου δέδορκε τὸν ἥλιον. καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ βασιλεύς, καὶ γνήσιος ἀετὸς, ἢν ἀσπαρθάμυκτι ὡδὶ τὰς ἀκτῖνας βλέπῃ. φασὶ ταῦτα ἦν δ' ἐγώ. καί μοι ἤδη μεταμέλει, ὅτι δεῦρο ἀνιὼν, οὐχὶ τὼ ὀφθαλμὼ δι' ἀετοῦ εὐθέμενος τὰς ἐμὰς ἐξελών. ὡς νῦν γε ἡμιτελὴς ἀφῖγμαι, καὶ ὡ πάντα βασιλικῶς ἐσκυατρμένος. ἀλλ' ἔοικε τοῖς νόμοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύ-

Ætna raptum huc ſubvexit. Itaque nunc lunam incolo, aërivagus plerumque, ac rore victito. Adſum autem hac dubitatione te liberaturus. Id enim te cruciat, & torquet, ni fallor, quòd non liceat tibi terram perſpicuè cernere. Bene abs te factum, optime Empedocles: atque ubi primùm rurſus in Græciam devolaro, tui memor tibi in fumario libabo, terque noviluniis ad lunam inhians vota faciam. At per Endymionem, inquit ille, non acceſſi præmii gratia, ſed animum meum affecit, quod te vidi mœſtum. Verùm ſcis quid facies, quò perſpicax fias? Non per Iovem, inquam, niſi tu mihi forſitan caliginem amoveas ab oculis: nam in præſentia non mediocriter lippire videor. Atqui me, inquit ille, nihil erit opus. Nam viſus acumen ipſe jam è terra allatum habes. Quid igitur hoc rei eſt? Non novi inquam. Neſcis, inquit ille, te dextra aquilæ ala eſſe inſtructum? Maximè, inquam ego. Sed quid alæ cum oculo commune? Aquila inquit ille, inter animantia cætera viſus eſt acutiſſimi: unde ſola ſolem adverſum obtuetur: atque ita demum eſt rex, & ingenua aquila, ſi non conniventibus oculis radios aſpiciat. Ita quidem ajunt, inquam. Quare jam me pœnitet, qui non erutis oculis meis aquilinos inſeruerim cùm huc aſcenderem. Nam nunc ſanè dimidiatus advenio, nec per omnia regaliter inſtructus: at nothis iſtis & abdicatis videor ſimilis. Atta-

1 Ἀπολύσων τ' παρούσης ἀπορίας] Sic in Hercule Gallico. *Bourd.*

2 Τὴν ἀχλὺν] Ser. ad finem 2 Æneid. de hac nebula Æſchylus Sept. ad Theb. p. 80. Apul. lib. 1. Flor. *Idem.*

1 Τὰς

κθις. κὴ μὴν δεῖ σοὶ ἓν ὀφθαλμὸν ὃς αὐτίκα μάλα τὸ ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν βασιλικόν. ἢν γὰρ ἐγερθεὶς μικρὸν ἀναστὰς, ἐπισχὼν ὑπὸ γυπὸς τὴν πτέρυγα, ἑτέραν μόνην πτερύξασαν, καὶ λόγον τὸ πτέρωμα, τὸ δεξιὸν ὀφθαλμὸν ἐξυδρικὸς ἴσον. τὸ γὰρ ἕτερον, ἀδύμια μηχανὴ μὴ σὸν ἀμβλύτερον διδεκένναι, τὸ μεμέδ-ον ὄντα τὸ χείρονος. ἄλις ἦν σ' ἐγὼ, εἰ ἓν ὁ δεξιὸς μόνον ἀετῶδὴς βλέποι. ἥδιον γὰρ ἂν ἔλαττον ἤνυσεν. ἐπὶ δὲ τὰς πέτρινας πολλάκις ἐωρακέναι μοι δοκῶ, ἑτέρου τῶν ὀφθαλμῶν, ἄμεινον ὡσεὶ τὰς κανόνας ἀποδυόντος τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποίει ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παρηλλαγμένα. ὁ δὲ, κατ' ὀλίγον ὑπανοιγόμενος, ἐς κανὸν ἠρέμα διελύετο. κἀπειδὴ τάχιστα ἐπερυξάμην, αὐτίκα μοι φῶς πάμμεγα περέλαμψε, καὶ τὰ πάντα λαμπρότερα πάντα διεφαίνετο. καθαπτόμενος γὰρ ἐς τὴν γῆν, ἑώρων ἅπαντα τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα. καὶ οὐκ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν οἴκοις εἴ τις ἔτυχεν ὤν, οἰόμενοι λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν, συνόντα τῇ ἀδελφῇ. Λυσιμάχῳ δὲ, τὸν υἱὸν ἐπιβουλεύοντα. τὸν Σελεύκου δὲ Ἀντίοχον, Στρατονίκῃ μοιχεύοντα λάθρα τῆς μητρυιᾶς. τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξανδρον, τοῦ γυναικὸς ἀπαιρούμενον. καὶ Ἀττάλῳ, μοιχεύοντα δὲ υἱοῦ τοῦ

Attamen in te eſt, inquit, ut alterum oculum protinus regalem habeas. Si enim paulùm aſſurgens, velis cohibita vulturis ala, ſolam alteram movere, juxta proportionem alæ, dextro oculo acutè cernes: nulla enim arte poteſt alter non hebetiùs cernere, quòd ad partem pertineat deteriorem. Mihi, inquam, ſatis eſt, ſi ſolus dexter aquilinus cernat acie. Nihilo enim fuerit deterius: ſiquidem etiam fabros vidiſſe mihi videor, oculo altero ligna meliùs ad regulam exæquantes. Hæc loquutus, ſimul ea faciebam quæ præceperat Empedocles: qui interim ſeſe paulatim ſubducens, ſenſim in fumum evanuit. Et ſimul atque moviſſem alas, ingens lumen mihi circumfulſit, adeò ut conſpicua fierent cuncta, quæ hactenus latuerant. Defixis igitur in terram oculis, clarè videbam urbes, homines, & quæ fiebant: nec ſolùm ea quæ ſub dio, ſed etiam quæ domi, latere ſe rati, faciebant. Ptolemæum vidi cum ſorore rem habentem: Lyſimacho ſtruentem inſidias filium: Antiochum Seleuci filium, novercæ Stratonicæ clanculum innuentem: Theſſalum Alexandrum ab uxore è medio tolli; Antigonum filii uxorem adulterio vitiantem. At-

1 Τὰς πατρίνας ἀποδύοντας] Verbum eſt tranſlatum à tectonica ad ſcholam Stoicorum. De hoc verbo vir Clariſſ. Theod. Marcil. ad Perſ. *Rouxel.*

2 Τῇ μητρυιᾷ] In multis Codd. τῇ μητρὶ. mendoſe: hiſtoria narratur in Dial. de Syria Dea. & de imaginib. & de conſcrib. hiſt. Galen. lib. de præcognit. Plut. Iulia. Imper. Val. Max. ſimilem refert Ariſtenet. Epiſt. 13. lib. 1. *Idem.*

3 Καὶ Ἀττάλου μοιχεύοντα τοῦ υἱοῦ τὴν γυναῖκα καὶ Ἄτταλον τὸν υἱὸν ἐγχείοντα τὸ φάρμακον] Vellem nos docuiſſet Lucianus, quis fuerit ille Antigonus, qui nurum ſuam adulterio polluit, & Attalus ille à filio veneno ſublatus. Nam cum fuerint plures Antigoni & plures Attali, dubium eſt, de quibus loquatur noſter auctor. Nullus enim quod ſciam eorum, qui extant hiſtoricorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem & filium uſque ad mortem

γυμαίκα. καὶ Ἀτάλῳ τὸν υἱὸν ἐγχέοντα τὸ φάρμακον. ἐπέρωθι δ' αὖ, Ἀρσάκιν φονεύοντα τὸ γυμαῖον, καὶ τὸν εὐνοῦχον Ἀρβάκιν, ἔλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκην. Σπαρτῖνος δὲ ὁ μῆδος, ὅτε δὲ συμποσίου πρὸς τὸ δορυφορήτων ἑλκηθρῷ ἔξω δὲ ποδὸς, σκύφῳ χρυσῷ τὸν ὀφρῦν καταλοπῶν. ὁμοῖα δὲ τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ παρὰ Σκύθαις, καὶ Θρᾳξὶ γιγνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις ἂν ὁρᾶν, μοιχεύοντας, φονεύοντας, ἐπιβουλεύοντας, ἁρπάζοντας, ἐπιορκοῦντας, δειλίοντας, ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων προδιδομένους. καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων, τοιαῦτα παρίχε μοι τὴν ἀφορμήν. τὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν, πολὺ γελοιότερα. καὶ γὰρ αὖ κἀκείνους ἐώρων, Ἑρμόδωρον μὲν τὸν ἐπικούρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν, ἐπιορκοῦντα. τὸν δὲ Στωϊκὸν Ἀγαθοκλέα, περὶ μισθῶν τοῦ μαθητοῦ δικαζόμενον. Κλινίαν δὲ τὸν ῥήτορα, ὑπὸ τὸ Ἀσκληπιεῖον, φιάλην ὑφαιρούμενον. τὸν δὲ κυνικὸν Ἡρόφιλον, ἐν τῷ καμαρωτῷ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι, τοὺς τοιχωρύχους, τοὺς δικαζομένους, τοὺς δανείζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας; ὅλως γὰρ, ποικίλη, καὶ παντοδαπή τις ἦν ἡ θέα. Επει. καὶ μὴν ἐγὼ τοῦτο, Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ ὑπὸ τῶν τυχόντων πεπωλῆν σοι παρεχῆσθαι. Με. πάντα μὲν ἴσως διελθεῖν ἀφίλον ἦν, ἀδυμίαν, ὅπερ ἐγὼ ὁρᾶν αὐτὸ ἔργον δυσχερὲς ἦν. τὰ μὲν τοῦ κεφάλαια τῶν πραγμάτων, τοιαῦτα

Attalo venenum porrigentem filium. Rursùm ex altera parte Arsacen interficientem mulierculam: & Arbacen eunuchum gladium educentem in Arsacen. Porrò Spartinus Medus è convivio foras à satellitibus pede trahebatur, aureo calice in frontem impacto. Atque his ferè similia cùm in Libya, tum apud Scythas, & Thraces in regiis committi cernere erat, adulteria perpetrantes, occidentes, insidiantes, rapientes, pejerantes, trepidantes, à familiarissimis proditos. Et hujusmodi spectaculum nobis præbuerunt regum res. At res privatorum erant longè magis ridiculæ. Nam inter illos quidem videbam Hermodorum Epicureum, ob mille drachmas pejerantem: Agathoclem Stoicum de mercede discipulum in jus vocantem: Cliniam oratorem ex Æsculapii templo phialam suffurantem. Herophilum Cynicum in fornice dormientem. Quid enim alios commemorem, qui parietes perfodiebant, litigabant, fœnerabant, reposcebant? Nam varium quoddam, & undique mixtum erat spectaculum. *Amic.* Atqui rectè facies Menippe, si ista quoque retuleris. Consentaneum enim est te ex his non vulgarem percepisse voluptatem. *Men.* Fieri non potest, Amice, ut ordine singula recensem, quæ vel spectare fuit difficillimum. Verùm ejusmodi ferè videbantur rerum capita, qua-

concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri jam provectam ætate duxerat, & ideo adulterii minus suspectam: Deidamiam vero, quam duxit Molossidis regis filiam, numquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Asiam patri auxilium laturus ivit. De Antigono Gonata dicto crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet historia. *Palm.*

ἐφαίνετο, οἷα φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆ ἀσπίδι. ἦ μὲν γὰρ ἦσαν γάμοι καὶ συνουσίαι, καὶ χαῖροι. ἑτέρωθι δὲ δικασταί, καὶ ἐκκλησίαι. καθ' ἕτερον δὲ μέρος, ἔθνη τις. ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ τοὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῆ ἀμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸ ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τοὺς Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ φοίνιξ δὲ, ἐμπορεύετο. καὶ ὁ κίλιξ, ἐλῃστεύετο. καὶ ὁ λάκων, ἐμαστιγοῦτο. καὶ ὁ Ἀθηναῖος, ἐδικάζετο. ἁπάντων τούτων ὑπὸ τὸ αὐτὸν χρόνον γιγνομένων χεῖρον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν οἵα ποιῶ πρὸς ἀκυκείαν ἔτι ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις ὀρχήσασθαι μέλλοι πολλοὺς χορεύοντας, μᾶλλον δὲ πολλοὺς χορούς, εἶτα προστάξειε τῶν ἀδόντων ἑκάστοις τὸν συμφωνοῦντα ἀφεῖναι, ἴδιον ἕκαστον μέλος. φιλοτιμουμένων δὲ ἑκάστων καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, ἐκ τοῦ πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμουμένων, ἆρα σὺ μὴ πρὸς Διὸς οἷα χρῄζοιτ' ἂν ἡ ᾠδή; Επει. παντάπασιν ὦ Μένιππε, παιγνιῶδες, καὶ τεθορυβημένον. Με. καὶ μὴν ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ ἐπὶ γῆς χορεύται. κἀκ τοιαύτης ἀναρμοστίας, ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, ἃ μόνον ἀκοαῖς ἡδὺ ἐκφερόμενα, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τε καὶ ἀσύμφωνα κινούμενα, καὶ ταῦτα ἅδειν ἐπιτόνων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τοῦ σκηνῆς, σὺν ἐπιρρίζοις λίγοις. τότε δὴ, ὅμοιοι πάντες ἤδη σιωπῶντες, σὺν ἐπὶ τὴν συμμιγῆ ἐκείνην, καὶ ἀπεκθορόντες ἀπᾴδοντες, ἀλλ' οὐ μετὰ ποικίλου, καὶ πολυειδοῦς τῆς διατάξεως,

qualia refert Homerus in clypeo, ubi erant convivia & nuptiæ, altera ex parte judicia, & conciones: rursùm alia ex parte sacrificabat quispiam. In vicinia verò lugens aliquis conspiciebatur. Porrò cùm in Geticam respicerem, belligerantes videbam Getas. Dein cùm ad Scythas transirem, cernebam in plaustris errantes. Paulùm autem inclinato in alteram partem oculo, spectabam agricolantes Ægyptios: Phœnix mercaturam exercebat, Cilix latrocinabatur, Lacon loris cædebatur, Athenienſis causas agebat. Quæ omnia cùm eodem tempore gererentur, cogita nunc cujusmodi rerum confusio cerneretur. Non aliter, quàm si quis producat multos saltatores, vel potiùs multas choreas: deinde præcipiat ut omisso quisque concentu propriam canat cantionem: actum unusquisque certatim canat, & peculiarem cantum absolvat, vocisque magnitudine vicinum superare contendat: cogita tecum per Iovem, cujusmodi futurus sit ejusmodi cantus. *Amic.* Modis omnibus, Menippe, ridiculus, & turbatus. *Men.* Atqui, Amice, hoc genus sunt omnes qui in terris choreas agunt: omnisque mortalium vita ex hujusmodi constat discrepantia: quippe qui non modò sonent absona, verùm & ornatu sint dissimili, diversaque moveant, neque quicquam idem cogitent, donec choragus omnes è scena exigat, negans ampliùs ipsis esse opus. Hinc autem similes sunt omnes, quum jam tacēt, nec ampliùs confusam illam & incompositam cantionem canunt. Verùm in vario ipso & multiformi theatro ridicula

πάντα μὲ γελοῖα ἐπῆγεν ἢν τὰ γιγνόμενα. μάλιστα δ' ἐπ' ἐκείνοις ἐπῃρόμην, τοῖς περὶ γῆς ὅρων ἐριζουσι, καὶ τοῖς μίαν φρονοῦσιν, ἐπὶ τῷ τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὸν Οἰνόην, ἢ Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. τὴν γὰρ Ἑλλάδα ὅλην, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων ὅσον τὸ μέγεθος ἐπέφαρτο, καὶ λόγου εἶναί μ' ἡ Ἀττικὴ πολλοστημόριον ἔδοξεν. ὥστε ἐνενόουν ἐφ' ὁπόσῳ τοῖς πλουσίοις τούτοις μίαν φρονεῖν καταλείποιτο. ἐγὼ γάρ ὁ πολυπλεθρότατος αὐτῶν, μίαν τ' ἐπιτυμβίαν ἀτόμων ἐδικῆ μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν Κυνοσουρίαν ἰδών, ἀνεμιμνήσθην ὅσον χωρίον κατ' ἀδὴν φακῆ αἰωρεῖν πλατυτέρᾳ, τοσοῦτοι ἔπεσον Ἀργεῖοι, καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας. καὶ μὲν δὴ εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μίαν φρονοῦντα, ὅτι δακτυλίου τι εἶχεν ἐκτὸς, καὶ φιάλας πέντε, πόσου ἂν ἐγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μεγάλοις κεγχρεαῖον ἦν τὸ μέγεθος. Εταί. ὦ μακαρία Μένιππε, ἃ παρεδέξω θέας. εἰ γὰρ δὴ πόλεις ἄρος Διός, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοί, πηλίκοι διεφαίνοντο ὦν; Με. οἴμοι σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἐπερκίναι. τὼς μὲ, εἰλημένους, οὐκ ἐξιόντας. ἐπῆρας δ', ἐπαινοῦσι αὐτὰ erant quæ gerebantur omnia. Præcipuè verò mihi risum movebant ii, qui de agrorum finibus contendebant, quique sibi placebant hoc nomine, quòd Sicyonium agrum colerent: aut quòd eam Marathonis partem haberent, quæ est juxta Oenoën, aut in Acarnania mille jugera possiderent. Cùm universa Græcia, ut mihi tum è sublimi despectanti videbatur, quatuòr digitorum haberet spatium, Attica, ni fallor, proportione minima pars erat. Itaque cogitabam quid esset reliquum, quod divitibus istis animos tolleret. Etenim is qui inter hos agri plurima jugera possidebat, vix unam ex Epicureis atomis colere mihi videbatur. Cæterùm ubi ad Peloponnesum flexissem oculos, deinde terram Cynosuræ subjectam conspexissem, veniebat in mentem, pro quantula regione, quæ nihilo esset latior lente Ægyptia, tot Argivi & Lacedæmonii uno die cecidissent. Quinetiam siquem viderem auro superbientem, quòd & octo haberet annulos, & quatuor phialas, hunc magnopere irridebam. Totum enim Pangæum, una cum ipsis metallis, vix erat milii magnitudine. *Amic.* O! te felicem, Menippe, qui tam novum spectaris spectaculum. At per Iovem, civitates ipsique homines, quanti videbantur ex alto? *Men.* Equidem arbitror te sæpenumero formicarum concionem vidisse: aliquas coactas, nonnullas exeuntes, rursum

1 Εἶτα τὴν Κυνοσουρίαν γῆν ἰδὼν, ἀνεμνήσθην ὅσον χωρίον * τοσοῦτοι ἔπεσον Ἀργεῖοι ἓξ Λακεδαιμονίων] Prima verba interpretatur Erasmus supine & aliud agens, vel ut jam dixi, adhuc juvenis & nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare, & legere Κυνουρίαν, quæ fuit regio inter Argivos & Laconas semper controversa. Thucyd. lib. 5. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἐξέλιπον δίκῃ δέκα ἐτῶν σφίσι γεγενῆσθαι ἃ ἐς πόλιν τινὰ ἦν ἐς ἰδιώτην ἀφικέσθαι τῆ Κυνουρίας γῆς, ἧς ἀεὶ περὶ διαφέροντας μαχόμενοι ἔσχον. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, historia nota est ex Strabone lib. 8. ex Herodoto lib. 1. Plutarcho in parallelis & aliis. *Palm.*

1 Δεῦ-

εἰς τὴν πόλιν. καὶ ὁ μύρμηξ, τὴν κόπρον ἐκφέρῃ. ὁ δ', ἀρπάσας πυθόμενος ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυρῶ ἡμίτομον, ἢ φίρμα. εἰκὸς δ' εἶναι παρ' αὐτοῖς καὶ λόγον ἢ μυρμήκων βίᾳ, καὶ οἰκοδόμους πάνυ, καὶ δημιουργοὺς, καὶ σφυζίνους, καὶ μουσικοὺς, καὶ φιλοσόφους. πλὴν αἵ γε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι τοῖς μυρμηκίοις μάλιστα ἐῴκεσαν, εἰ δὲ σοὶ δοκεῖ μικρὸν τὸ παράδειγμα τὸ ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμήκων πολιτείᾳ, τὰς παλαιὰς μύθους. ἐπίσκεψαι δὲ Θετταλῶν. Δύρμιες γὰρ τὸν Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον φῦλον, οὐκ μυρμήκων ἄνδρας γεγονέναι. ἐπειδὴ δ' ἦν πάντα ἑκατὸς ἐφρόντιζε, καὶ κατεγέλασέ μου, ἀμφισείσας ἔμεσεν, ἀνεπ[ά]μην [1] δόμασι εἰς αἰσχύνην Διὸς μὴ δειμήνας ἄκρους. ἔπω γάδιον ἀνελήλυθειν, καὶ ἡ σελήνη, γυναικείαν φωνὴν ἀφεῖσα, Μένιππέ φησιν, ἔτως ἔναυε. διακόνησαί μοι τι πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἂν ἐμοὶ σὺ ἐμοί. βαρὺ γὰρ ἀδὸν, ἐμοὶ μή τι φέρειν δόξῃ. πρεσθεύειν ἔφη τινὰ ὑ χαλκέων, καὶ δίκην ἀπενεγκεῖν παρ' ἐμοῦ τοῦ Διί. ἀπέρρηξε γὰρ ὁ Μένιππε, πολλὰ, καὶ δεινὰ ὑμᾶς τοὺς φιλοσόφους ἀκούσας. οἷς ὑδὲν ἕτερον ἐστιν ἔργον, ἢ τὰμὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη. ἢ ἐ δι' ἐμοῦ τινα αἰτίαν διέξοιμι, ἢ ἀμφίκυρτον γίγνομαι. καὶ οἱ μὲ, καθικέτας τί με φασὶν. οἰδὲ, κατόπρα δίκην ἐπικρίμασι τῇ χελάσσῃ. οἰδὲ, ὅ, τι ἂν ἔκας ἐπινοήσῃ, τοῦτο μοι προσαπτῶσι. τὶ πλουτεῖς ἦ, καὶ τὸ φῶς αὐτὸ, κλοπιμαῖόν τι, καὶ νοθὸν εἶναί [2] φασί μοι, sum has in civitatem redeuntes. Atque hæc quidem fimum exportat, hæc alicunde raptam fabæ tunicam, aut dimidiatum frumenti granum apportat. Consentaneum autem est pro ratione vitæ formicarum, esse apud illos, & ædium structores, & concionatores, & magistratus, & musicos, & philosophos. Sed ipsis cum viris urbes formicarum nidis persimiles videbantur. Quòd si tibi videtur humilius exemplum viros cum formicarum republica conferre, veteres Thessalorum fabulas specta. Reperies enim Myrmidonas, gentem bellicosissimam, viros è formicis esse natos. Posteaquam igitur omnia satis spectassem & risissem, excussi meipsum, & subvolavi. Ad reliquos divos, Iovis altitonantis in ædes. Nondum stadium ascenderam, quum luna fœminea voce sonans, Menippe, inquit, ita tibi contingant quæ optas. Inservi mihi in re quapiam apud Iovem: dicas inquam, neque enim erit molestum, nisi fiquid oneris sit portandum. Nuntium, inquit, haud gravem, ac petitionem meo nomine Iovi perferes. Enecor, Menippe, multa, eáque non ferenda ab istis philosophis audiens: quibus nihil est negotii, nisi ut curiosè res meas exquirant, quæ quantaque sim, & cur dimidiata fiam, & utrinque gibbosa. Tum hi me dicunt inhabitari: illi speculi instar, supra mare suspensam esse: alii rursus id mihi attribuunt, quod quisque secum excogitarit. Postremò ipsum quoque lumen ajunt mihi, & furtivum esse, &

1 Δόμασι] Hesiod. 1. Oper. *Bourd.*
2 φασί μοι] In Flor. Cod. φασί μι. Cætera Homerica sunt. *Idem.*

ἄνωθεν ἴσως τοῦ ἡλίου. καὶ ὁ παύσοντας. καὶ πῶς τοῦτον μὲ ἀδελφὸν ὄντα μου, συγχεῦσαι, καὶ στασιάσαι προαιρούμενοι. ἃ γὰρ ἐκείνοις ἦν αὐτοῖς ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκεσι τοῦ ἡλίου, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον πεπυρωμένον. καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπιστάμην αὐτοῖς, ἃ πρᾶττουσι τῶν νυκτῶν, αἰσχρὰ, καὶ κεκρυμμένα, οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ χρῆμα σεμνοί, καὶ ὑπὲρ τὸ ἰδιωτικὸν ἀποβλεπόμενοι. κἀγὼ μὲ ταῦτα ὁρῶσα, ἅμως σιωπῶ. ἃ γὰρ ἠγνόμην σχίσαι λαμπρὸν ὑφαίνουσα, ἢ διαφθείρουσι τὰς νυκτερεινὰς ἐκείνας διατριβὰς, καὶ τὸν ἐπὶ τὸ σκιώδες ἐκφέρουσι βίον. ἀλλὰ κἂν τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερευόντων, λύχνον ἐπισπασαμένη τὸν νέφος, συγκαλύψαμαι, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας, βαθεῖ πώγωνι, καὶ δρεπτῇ συναγηροκόμους. οἱ δ', ὑδὲν ἀνιᾶσι, διαπαραττόμενοί με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες. ὥστε τὴ τῶν γύκτα, πολλάκις ἐξαλλόσαμαι μετοικῆσαι ὅπου πορρωτάτω, ἵν' αὐτῶν τὸν ἀφειέρσιον ἂν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο δὲ τοῦτό μοι παραγγέλλαι τῷ Διΐ. καὶ προσθεῖναι σὶ ὅτι μὴ δυναῖτ' ἐσί μοι καλὸν χώρον μόνον, ὃν μὴ τοὺς φυσικοὺς ἐκείνους ἐπιτελῶμι, καὶ τοὺς διαλεκτικοὺς ἐπισκοπῶ, ἢ τὸν τοῦ κοσμοκράτορα, ἢ τὸν ἀκριβολογίαν καταφλέγῃ, ἢ παύσῃ τοὺς ἐν πατάτου διατριβάς. ὅτου γὰρ ἂν εἰρώνου ἄγοιμι, ἐσημέρωσι πρὸς αὐτῶν γαμετῆς μόνον. ἐπὶ τοῦτο λῶ σ' ἐγώ. καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἀναπτῆς ἵπτεσθαι τὸν ἐπὶ τῷ ὠκεανῷ,

& nothum, quòd à sole supernè proficiscatur. Neque finè faciunt, etiam cum hoc qui meus est frater, me committere, & factionem inter nos serere conantes. Neque enim sat erat ipsis dixisse solem ipsum esse lapidem, & massam candentem. Et tamen quàm multarum rerum illis sum conscia, quas noctu patrant turpissimas, & execrandas, cùm interdiu sint tetrico & virili aspectu, habituque gravi, & ab imperitis conspiciantur. Quæ etsi videam, fileo tamen. Neque enim decorum arbitror, retegere atque in lucem efferre nocturnas illas diatribas, & quam quisque in operto vivat vitam. Quinetiam si quem videro ipsorum adulterium committentem, aut furantem, aut aliud quid quàm maximè nocturnum audentem, continuò contracta nube tegebam, ne vulgo ostenderem viros senes, ea gerentes, quæ neque barbæ prolixæ, neque virtutis professioni essent decora. At isti nihilo minùs oratione me discerpunt, modisque omnibus contumelia afficiunt. Itaque noctem testor, mihi sæpe in mentem venisse ut quàm longissimè hinc demigrarem, quò linguam illorum curiosam effugere possem. Hæc igitur Iovi renuntiare memineris, idque addere, fieri non posse ut hoc in loco durem, nisi physicos illos comminuat: dialecticis os occludat: Stoam demoliatur: Academiam exurat: quæ in Peripato habentur, diatribis finem imponat: siquidem ita mihi parabitur quies, & me quotidie metiri desinent. Fient, inquam, quæ mandas: simulque rectà ad ipsum cœlum tendebam. Nulli ubi comparent ho-

1 Ἄνωθεν ἴσως πως τοῦ ἡλίου] Ἄνωθεν ἦ. παρὰ γῆν ἡλίου. *Marcil.*

1 *Vul-*

ἄνθρωπε μὴ ὅπα βοῶν, ὅτ' ἀνδρῶν φαίνεσθε ἔργα. μετ' ὀλίγον γὰρ ἡ σελήνη βραχέα μοι καθηγεῖτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον εὐθείᾳ, λαιᾷ δὲ ἀστέρων πετόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ. κἀγὼ μὲν ἑστὼς, ἐδόκουν μοι ὡς εἰχον δίοδος, εἶναι παρεῖναι. ῥᾳδίως γὰρ ἂν μέλλω διαλαθεῖν, εἴπερ ἐξ ἡμισείας ἦν αἰετός. τὴν δὲ αἰετὸν ἠπιστάμην ὡς παλαιὸν συνήθη τῷ Διΐ. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὡς πάντες καταφωράσουσί με, γνοὺς τὸν ἑτέραν πτέρυγα τετμημένον. ἔδεισον γὰρ κρίνας τὸ μὴ παραγενόμενον δοῦναι, ἵνα μὴ ἀποστάλῃ τὸν ὄρνιν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τὸν νόμον ἐπιφθόμενος, ἀπῄει καὶ ἀπεῖπε Φαίσων τῷ Διΐ. κἀμετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην πάνυ δεδιὼς, καὶ πτέμων. καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαλημένους, ἐπὶ αὐτὸς ἀφροντίδας. ὑπετόρησε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παραδεξόν μου τῆς ἐπιδημίας. καὶ ὅσον ἐδέπω πάντες ἀνθρώπως ἀφίξεσθαι ἀπέδοκουν, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους. ὁ δὲ Ζεὺς, μάλα φοβερῶς ὀλιμύ τι ἐκ παιδὸς εἰς ἐμὲ ἀπιδών, φησὶ, Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες; ἐγὼ δὲ, ὡς τότ' ἤκουσα, μικρὸν μὲν ἐξέθανον ὑπὸ τῷ δέους. σιγήσειν δ' ὅμως ἀχανὴς, ἐκ ὑπὸ τῆ μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος. χρόνου δέ τινος διελθόντος, ἀνέθαρρησα, καὶ τὸν νόμον ἐπιφθόμενος, ἔφην ὅτι Ἑρμείας μὲ ἄγει πρὸς σὲ, ὦ Ζεῦ, ἐκ τῆς γῆς, ἀνὴρ Ἕλλην, ὄνομα Μένιππος, φιλόσοφος τὸ ἐπιτήδευμα, ἐπιθυμῶν ἰδεῖν τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ. ἐπιγελάσας δὲ ὁ Ζεὺς, ἐκέλευσε τὸν Ἑρμῆν ἀπάγειν με ὅπου βούλομαι. ὁ δὲ, ἐπιλαβόμενος τῆς δεξιᾶς, ἐκέλευσε θαρρεῖν, καὶ μὴ δεδιέναι τὸν Δία, ἐπιεικῆ ὄντα καὶ πρᾶον. ἐπιστὰς δὲ τῷ ἀετῷ, ἐκέλευσε τὸν ἕτερον μηρὸν ἐπιλαβέσθαι τῆς οὐρᾶς, ἵνα μὴ ἐκπέσω. ἐποίουν δὲ ταῦτα, καὶ ἐπιβὰς ἐκαθήμην ἀσφαλῶς. ὁ δὲ ἀετὸς ἐπτερύγιζε μικρὸν, καὶ ἐπειτα ἀνέπτη ὑψηλὰ, καὶ ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἐφέρετο. ἐπεὶ δὲ ἐγγὺς ἦν τῆς θύρας, ἐκ τῆς οὐρᾶς ἀφεὶς τὸν ἀετὸν, ἐπεσον ἐπὶ τὸν ἕτερον μηρὸν, καὶ ἐκείνου ἀπιόντος, ἐπὶ τὸν ἕτερον ἐπεσον. ἐπεὶ δὲ ἐγγὺς ἦν τῆς θύρας, ἐκ τῆς οὐρᾶς ἀφεὶς τὸν ἀετὸν, ἐπεσον ἐπὶ τὸν ἕτερον μηρὸν, καὶ ἐκείνου ἀπιόντος, ἐπὶ τὸν ἕτερον ἐπεσον.

hominum-ve, boum-ve labores. Etenim paulò pòst ipsa etiam Luna mihi pusilla videbatur: jamque terram obtegebat. Porrò relicto ad dextram sole per ipsas volans stellas, tertio die ad cœlum perveni. Ac primùm mihi ut habebam, ilico videbar ingressurus: nam rebar fore ut fallerem, quòd essem dimidia parte aquila. Porrò sciebam aquilam jam olim esse Iovi familiarem. Postea apud me perpendebam illos quamprimum deprehensuros esse me, altera vulturis ala cinctum. Quapropter optimum ratus, non temerè venire in periculum, fores pulsavi. At Mercurius postquam responsasset, & nomen scisciatus esset, festinato abiit, Iovi renuntiaturus. Nec multo pòst intrò sum accersitus, magnopere pavitans ac tremens. Offendoque Deos pariter considentes, non sine solicitudine. Nonnihil enim ipsos turbabat, novus & inopinatus adventus meus: & quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines, ad eundem modum alati advenirent. Tum Iupiter admodum terribili [1] vultu, torvo & Titanico me obtuens, inquit, Quisnam es, & unde venis? ubinam urbs tibi, quive parentes? Quod cùm audivissem metu propemodum sum exanimatus. Constiti tamen obstupefactus, præque vocis magnitudine [2] attonitus. Aliquanto pòst ad me

1 *Vultu*] Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac cujusmodi feruntur fuisse veteres illi Titanes. Id. in Timo. *Cogn.*

2 *Attonitus*] Ἐμβεβροντημένοι, καὶ ἐμβροντηθέντες à Græcis *vesani* appellantur, quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili ejus pavore obstupescit, utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque significat. Moscop. καὶ ὁ ἐμβροντημένος ὁ ἐξεφρενῶν. Demost. de Coron. ἐμβεβροντηκὼς, εἰ ταῦτα λέγεις. Hos Latini attonitos dicunt. Cell. attonitos quoque rarò videmus, quorum & corpus & mens stupet.

Fit

ἐμοῦ ἐπαλαῦσαι, ἅπαντα διηγέμην σαφῶς, ἄφθην ἀρξάμενος, ὡς ἐπιθυμήσαιμι τὰ μετέωρα σκοπεῖν, ὡς ἔλθοιμι πρὸς τοὺς φιλοσόφους, ὡς τάναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς ἀπορροήσαιμι διαταράξαντος τὸν λόγον, εἶτα ἐξῆς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πλεκτὰ, καὶ τὰ σκάλα πάντα, μέχρι πρὸς τὸ ὑστερον. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὠργίσθην, τὰ ὑπὸ τῆ σελήνης ἐπιτελούμενα. μειδιάσας δ' ὁ Ζεὺς, ἦν μικρὸν ἐπανεὶς τῶν ὀφρύων, τί ἂν λέγοις φησὶν Ὦτε πέρι, καὶ Ἐφιάλτα, ἔτι καὶ Μένιππον ἐπολμῆσαι εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπιξενίσω σε καλῶμεν. αὔριον δ' ἔφη, περὶ ὧν ἥκετε χρηματιούμεθα, ἀναπαύεσθε. καὶ ἅμα ἐξανίστη, ἐβάδιζεν εἰς τὸ ἐπηκρώτηριον τοῦ οὐρανοῦ. καιρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων καθίζεσθαι. μεταξύ πως ἐφοίτων, ἀνίκεταί με περὶ τῶν τῆ γῆ πραττομένων. τὰ δὲ ἐκεῖνα, πόσου νῦν ὁ πυρὸς ἐστιν ἄνω ἐπὶ τῶ Ἑλλάδι, καὶ εἰ σφόδρα ὑμῶν ὁ πέρυσι χειμὼν καθίκετο, καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίας. μὴ δ', ἠρώτα, ἔτι τις ἐπὶ λείψεται τοῦ καὶ Φειδίου, καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐλλείποιεν Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια τοσούτων ἐτῶν, καὶ εἰ τὸ ὀλύμπιον αὐτῶν ἐπιτελέσαι διανοοῦνται, καὶ εἰ συνελήφθησαν οἱ τὸ Δωδώνης νεὼν συλληκότες. ἐπεὶ δὲ περὶ τούτων ἀπεκρινάμην, εἶπέ μοι Μένιππε ἔφη, περὶ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα ἔφην δίκαιοι, ὦ Ζεῦ δυσδιαίτητε; βασιλέα σε εἶναι

me reverſus, omnia dilucidè expoſui, ab ipſo exorſus capite: quemadmodum cupiſſem ſublimia illa cognoſcere: & philoſophos adiiſſem, pugnantia loquentes audiſſem: dictis illorum diſtractus deſperaſſem. Deinde meum inventum, alas, reliquaque omnia, ad ipſum uſque cœlum. Quibus addidi quæ Luna mandarat. Itaque ridens Iupiter exporrectis aliquantum ſuperciliis: Quid dicas, inquit, de Oto, & Ephialto, cùm auſus ſit & Menippus in cœlum aſcendere. At te nunc quidem ad hoſpitium invitamus. Cras, inquit, ſuper his quorum gratia huc adveniſti, dato reſponſo dimittemus. Simulque ſurgens, ibat ad eam cœli partem, unde omnia facillimè exaudiebantur. Iam enim tempus erat ut votis audiendis conſideret. Atque interdum me percontabatur ſuper his quæ in terris aguntur. Ac primùm quidem illa, quanti ematur triticum in Græcia: & num ſuperior hyems graviter vos tetigiſſet: num etiam copioſiore imbre olera egeant. Poſtea rogabat ſupereſſet-ne aliquis ex Phidiæ genere: & quam ob cauſam Athenienſes Iovialia tot annos intermiſiſſent: & an in animo habeant Olympium ſuum perficere. & an eſſent comprehenſi qui Dodonæum templum ſacrilegio ſpoliarunt. Ad ea cùm reſpondiſſem, Dic mihi, inquit, Menippe, quid de me ſentiunt homines? Quid, inquam, Domine, niſi maximè pium? nimirum omnium

Fit interdum ictu fulminis, interdum morbo; κεραυνίαν hunc Græci vocant. Ovid. Triſt. 1.

Non aliter ſtupui, quàm qui Iovis ignibus ictus
Vivit, & eſt vitæ neſcius ipſe ſuæ.

Xenoph. Anabaſ. γ. & ἀλλαχ. οἷ. uſus eſt his dictionibus. *Cogn.*

1 *Pyr-*

πάντων θεῶν. παίζεις ἔχων ἔφη. τὸ δὲ φιλόνεικον αὐτῶν, ἀκριβῶς οἶδα, κἂν μὴ λέγῃς. ἐμοὶ γὰρ ποτὲ χρόνῳ, ὅτε ἐμάνην ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἰατρὸς, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγώ. μεσὴ δὲ Διὸς πᾶσα μὲν ἀλήθεια, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη τε, καὶ Πίσαι, λαμπραί, καὶ ἐπιβλεπτοι πᾶσιν ἦσαν. ὧν δὲ καὶ ἐμοὶ τῶν θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατὸν. ἐξ οὗ δὲ ὁ Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεσκεύασε, τὸ Περγάμου δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιὸς, καὶ τὸ Βενδίδειον ἐν Θρᾴκῃ, καὶ τὸ Ἀνουβιεῖδιον τὸ Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον τὸ Ἐφέσῳ, ἐπὶ τούτοις μὲν ἅπαντες θέουσι, καὶ πανηγύρεις ἀνάγουσι, καὶ ἑκατόμβας παρασῴουσιν. ἐμοὶ δὲ, ὥσπερ παρῃκμακότα ἤδη καὶ πεπαλαιωμένα νομίζουσιν, οὐδὲ ἅπαξ πώποτε ὅλων ἐτῶν θύσουσιν οὐ ὀλυμπιάδ. πυραμοῦς ψυχροτέρας ἢ μὲν τοὺς βωμοὺς ἰδοὶς τὸ Πλάτωνος νόμων, ἢ τὸ Χρυσίππου συλλογισμῶν. τοιαῦτ' ἄττα διεξιόντες, ἀφικνούμεθα εἰς τὸ χωρίον, ἔνθα δὴ αὐτὸν ἐμελλόμεν, διακῦσαι τὸ σύχνου. ἦν δὲ ἔδος τοῦ Φρυγὸς τοῦ Μαρσύου ἐξῆς, πάμμεγα ἔχουσα, καὶ πυρὶ εἰκασμένον θρόνον ἐκεῖθι χρυσοῦν. καθίσας δὲ ἐαυτὸν ἐπὶ τοῦτου ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα, παρεῖχε τοῖς σύνοῦσιν ἑαυτόν. ἠύχοντο δὲ πάντα χρηστὰ τῆς ἀληθείας, καὶ ποικίλα. συμπροσκυνήσας γὰρ ἐκ αὐτὸς, ἐπῆκουον ἅμα τοῦ σύχνου. ἦσαν δὲ τοιαῦτα. ὦ Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο. ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμυά μοι φυῆναι, καὶ τὰ σκόροδα. ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχὺς ἀποθανεῖν. ὁ δὲ τις ἂν φάναι, ἔγὼ κληρονομήσομαι τὸν γυναικός. ἔγὼ λάθοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ. γένοιτό μοι νικῆσαι

omnium Deorum, regem esse te. Ludis tu, inquit. Cæterum illorum contentionem probè novi, etsi nihil dicas. Fuit enim tempus quum & vates videbar ipsis, & medicus: denique unus eram omnia. Tum Iovis plenæ erant & viæ omnes, omnesque hominum conciones. Dodona etiam & Pisa splendidæ erant & celebres. Nec præ fumo sacrorum oculos mihi licebat attollere. Verùm posteaquam Apollo Delphis oraculum constituit, Æsculapius medicinæ officinam Pergami, & Bendidium in Thracia est exortum, Anubis templum in Ægypto, Dianæ apud Ephesios, ad ista concurrunt omnes, solennes conventus celebrant, hecatombas offerunt. Mihi verò tanquam ætate confecto, abundè magnum honorem habuisse se putant, si solido quinquennio sacrificarint in Olympia. Proinde aras meas frigidiores videas, quàm sint vel Platonis leges, vel Chrysippi syllogismi. Talia confabulando, pervenimus eum in locum, ubi ad audienda vota erat consessurus. Erant autem ordine fenestræ, cujusmodi sunt ora puteorum, habentes operculà. Iuxta unamquamque posita erat sella aurea: quarum in prima sedens Iupiter, detracto operculo, præbebat sese precantibus. Precabantur autem ex omni undique terra, diversa variaque: quæ ipse etiam audiebam auribus pariter admotis. Eaque hujusmodi erant. O Iupiter contingat mihi regnum. O Iupiter, mihi producantur allia & cepæ. O Iupiter, utinam pater mihi brevi moriatur. Alius quoque dicit: Vtinam sim hæres uxoris. Vtinam nemo sciat me struxisse fratri insidias. Contingat mihi litem vin-

τὸν Δία. φορτίων τὸ ἀλύμπια. ὁ πλοίαρχος ὁ, ὁ μὲν, βορέαν ηὔχετο ἐπιπνεῦσαι. ὁ δὲ, νότον. ὁ δὲ γεωργὸς, ὄμβρον ὗσαι. ὁ δὲ γναφεὺς, ἥλιον. ἐπακούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὰς εὐχὰς ἑκάστου ἐπιμελῶς ἐξετάζων, ἃ μὲν ἔλυσε παντάπασιν ἀπηγόρευσε. ἃ δὲ ἔπρασσε μὲν ἄοκνως πάντα, ἔπρασσε δ' ἀνίσως. τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν, ὡς εἶχεν ἄνω λαβὼν τὸν πλοῦν, εἰς ἐπὶ τὰ δεξιὰ παρέβαλλε φέρων. τὰς δὲ ἀνοσίους, ἀπράκτους αὐτὰς ἀνέπεμπεν ἀπορρέων πρὸς. ἵνα μὴ δὲ πλησίον χθονὸς ἔτι ἔρχωνται. ἐπεὶ μιᾶς δὴ τῶν εὐχῶν, εἰς ἀπορρέουσα αὐτὸν ἐβασάνιζεν. δύο γὰρ ἀνδρῶν ναυτιλλομένων εὐχομένων, τοῦ μὲν ἴσους θυσίας ὑπισχνουμένων, οὐκ οἶδεν ὁ ποτέρου μᾶλλον ἐπινεύσειεν αὐτῶν. ὥστε δὴ τὸ ἀκαδημεικὸν ὑπῆν ὑπαντῆσθαι, καὶ μηδὲν τι ἀποφαίνεσθαι δυνάμενος καὶ. ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπὶ τῶν εἰκῇ καὶ διεστηκότων. ἐπὶ γὰρ ἑκατέρας ἐκβεβηκὼς τὰς εὐχὰς, ἐπὶ τὰ ἐξῆς μετεκάθητο θρόνου, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, παραπτύσας τοῖς ἔρχεσι ἐφύλαττε καὶ τοῖς ὀμνύουσι. χρηματίζοντος δὲ τούτου, καὶ τὰ ἐπιτήδεια Ἑρμόδωρον ἐπιτρέψας, μετεκαθέζετο ἐπὶ τὰ ἐξῆς θρόνου, πλησίον, καὶ φήμαις, καὶ οἰωνοῖς ἐσχολάκει. εἶτ' ἐπεῖθεν ἐπὶ τὴν τῶν μαντικῶν θυρίδα μετῄει, δι' ἧς ὁ ἥκιστος ἀνὴρ, ἀπηγγέλκει τὸν Διὸς ὑπνον ἐκείνῃ τεθνηκέναι. ἀπιστῶν δὲ τούτοις, ἐσπίπτει τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν. τέλος δὲ Σκύθαις, ὕειν. πᾶσι δὲ Αἰγυπτίοις, ἀστράπτειν. καὶ Ἕλλησιν, πύθεσθαι. σὺ δὲ ὦ βορέα, πνεῦσον εἰς Λυδίαν. σὺ δὲ ὁ νότου, ἡσυχίαν ἄγε. ὁ δὲ ζέφυρος, τὸν

vincere, Olympia coronati. Porrò navigantium hic optabat ut flaret boreas, ille ut notus. Agricola pluviam, fullo solem petebat. At Iupiter audiens, & singula vota diligenter expendens, non pollicebatur omnia. Verùm hoc conceſſit Saturnius, abnuit illud. Nam juſta vota per os feneſtræ ſurſum admittebat, admiſſa ad dextram collocabat. Verùm iniqua flatu deorſum irrita disjiciebat, ne ad cœlum accedere poſſent. At ſuper uno voto ambigentem vidi. Etenim duobus diverſa petentibus, pareſque victimas pollicentibus, neſciebat utri eorum potiùs annueret. Tum itaque Academicum illud ei accidebat, ut nihil ſtatuere poſſet. Verùm [1] Pyrrhonis in morem ſuſpenſus hærebat, & conſiderabat ampliùs. Porrò ubi precantibus ſatis reſpondiſſet, ad proximam digreſſus ſellam, & ad ſecundam feneſtram, juramentis & jurantibus audiendis vacabat. Quibus cùm reſpondiſſet, & Epicureum Hermodorum contriviſſet, ad proximam ſellam ſeſe tranſtulit, divinationibus, rumoribus, & auguriis attentionem adhibiturus. Hinc ad ſacrificiorum feneſtram tranſiit, per quam fumus aſcendens, denuntiabat Iovi nomen uniuſcujuſque qui rem divinam faceret. His relictis, ventis & horis mandabat quæ facere deberent. Hodie apud Scythas pluito, apud Libyes fulgurato, apud Græcos ningito. Tu boreas in Lydia ſpirato, tu note quieſce, zephyrus

in

1 *Pyrrhonis*] Gell. lib. 11. c. 5. De Pyrrhoniis loquens ſcribit: *Nihil decernunt, nihil conſtituunt.* De his Cic. in Lucull. *Cogn.*

1 *Pa-*

Ἀδρίᾳ ἀναταράττειν ἢ ἀπὸ χαλάζης ἅπαν μεδίμνους χίλιους ἀποπίπτειν Καππαδοκίας. Καὶ τοιαῦτα μὲν ἐκεῖνα· ἡμῖν δὲ ἤδη καιρὸς ἦν ἐπὶ τὸ συμπόσιον. διὸ καὶ ὁ Ἑρμῆς παραλαβὼν, κατέκλινεν ἀνακείσθαι μετὰ τοῦ Πάνος τοῦ Κορυβάντος, καὶ τοῦ Ἄττεως, καὶ τοῦ Σαβαζίου, τῶν μυστικωτάτων τούτων, καὶ ἀκροβολιστῶν θεῶν. καὶ ἄρτον μὲν ἡ Δημήτηρ παρεῖχε, καὶ ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μυκήθρας· ἄμβροσίαν δὲ καὶ νέκταρ ἐγὼ καὶ ὁ Γανυμήδης, ὅτε φιλανθρωπεύσαιτο, καὶ ἰδόντα με ἀλίσκοντα καὶ τὸ Δία, κρύπτειν ἀν, ἢ, καὶ μᾶλλον νέκταρ εἰς χεῖρας φέρων. οἱ δὲ ἄλλοι θεοὶ ὁ μὲν ἐσθίων τὰ ἱερεῖα, καὶ αὐτὸς μὲν ἐπιπλήττων ἐφ' οἷς ἐδρᾶτο, ἀπεῖχε δὲ τῶν ἐκείνων, ἀλλὰ τὴν εὐωδίαν τὴν ἀπὸ τῶν κνισῶν ἀναπίνων, καὶ τὸ αἷμα τῶν ἱερείων· οἱ δὲ καὶ τὰ σπλάγχνα ἐσθίοντες. ὁ δὲ Ἀπόλλων ἐκιθάριζε, καὶ Σειληνὸς ὠρχεῖτο μεθύων, καὶ αἱ Μοῦσαι ἦδον· ἐπεὶ δὲ ἐκορέσθημεν, ἐπὶ τὰ ἄστρα ἀναβάντες, ἐθεασάμεθα ἕκαστα, καὶ ἐπῆλθον ἡμῖν ἐπὶ τὴν γῆν ἀφικόμεθα. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τὸν Ἑρμῆν ἀπιόντα ἐγὼ ἐπιλαβόμενος, ἐκέλευον ἀναβιβάσασθαι με ἐπὶ τὸν οὐρανόν· ὁ δὲ ἔφη, οὐκ ἐξεῖναι ἀκλήτῳ ἐπιβαίνειν τοῦ συμποσίου.

in Adria tempestatem concitet, mille grandinis modii super Cappadocia dispergantur. Tandem omnibus ferme ordinatis, cum in locum ivimus ubi compotant Dii, quia cœnandi jam erat tempus: Me arreptum Mercurius jussit accumbere juxta Panem Corybantas, Attin, & Sabazium, inquilinos istos & ancipites Deos. Interea [1] panem exhibebat Ceres, Bacchus vinum, Hercules carnes, myrtum Venus, Neptunus mœnidas: simul etiam ambrosiam & nectar furtim degustabam. Nam optimus ille Ganymedes, quæ ejus erat humanitas, siquando Jovem oculos aliquò convertentem conspexisset, nectaris cyathum unum, aliquando duos mihi infundebat. Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quinetiam ego, ut qui illud ibi sim conspicatus, neque frumentum edunt, neque misrantia vina potant, sed ambrosiam apponunt, & nectare inebriantur. Præcipuè verò gaudent vesci sacrificiorum fumo cum ipso nidore subvecto: & sanguine victimarum, quem sacrificantes aris infundunt. Cæterum inter cœnandum Apollo citharæ canebat, Silenus cordacem saltabat, stantes Musæ & Hesiodi Theogonias, & primam hymnorum Pindari odam nobis canebant. Deinde saturi requievimus, ita ut se quisque habebat, potu sacris uvidi. At reliqui noctem, divique homines-

que

1 *Panem*] Ceres Opis & Saturni filia Dea frugum fingitur, plerumque pro pane, aut cibo accipi solet, secundum illud Terentii, *sine Cerere & Baccho friget Venus*. Cur autem ab antiquis Dea judicata sit, quæve prima reperit, scribit Plin. lib. 7. c. 56. *Cogn.*

2 Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη] Καὶ μύρα ἡ Ἀφροδίτη. *Marcil.*

1 As-

ρυσαι ἐοδλο συμπόσιον. ἐμὲ δ' οὐκ ἄχθ νήδυμος ὕπνος. ἀνελογιζόμην γὰρ πολλὰ μὲ ἐ ἄδηλα, μόλιστ ὁ σοφώτατος, πῶς οὐ τοσούτου χρόνου ὁ Ἀπόλλων ὑ φύσ πώγωνα, ἢ πῶς γίνεται νυξ οὐ ἔχουσ', ὅ ἡλίου παρόντος ἀεί, ἢ σωδωκαθήμενοι. τότε μὲ ὧν μικροῦ π καταδαρθεῖν. ἐωθεν ὁ Ἑρμογένης ὁ Ζώϊς, ἐξεγείρασ ἡμᾶς, ἐκέλευσε κηρύττειν ἐκκλησίαν. καὶ πολὺ παρῆσαν ἄνθρωποι, ἄρχεσθαι λέγειν. τὸν μὲ αἰτίαν ἔ ξωκαλεῖν ὑμῶς, ὁ χθιζὸς ἥκ ξένος παρέχηται. πάλαι ὁ βαλόμην. ὑμῖν χαρίσασθαι ἐδὲ τ φιλοσόφων, μάλιστ γε ὑπὸ τ σελήνης. καὶ ὧν ἐκείνη μέμφεται ἐκέτας, ἔγνων μηκίστ ἐπὶ τελείοις ἐδράσιν τὸν λόγον ἐσεσθαι. νῦν γὰρ π ἀνθρώπων ἐσὶν, ἐ ἐκ πολλῆ τῆ βίᾳ ἐκπολάζον, ὀργὸν, φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιχνον, ὑπόμορον, πτυφωμένον, ὕβρεως ἀναπλέον. καὶ ἵνα καὶ Ὅμηρον εἴπω, ἐπίσσον ἄχθος ἀρούρης. ὅτοι τοίνυν εἰς συμμαχίαν ἀφιρεθέντες, ἢ διαφόρους λόγων λαβυρίνθους ἐκπονήσαντες, οἱ μὲ, σωκικὸς ὀνομάσαντ. οἱ δ', ἀκαδημαϊκούς. οἱ δὲ, ἐπικουρείους. οἱ δ', περιπατητικούς. καὶ ἄλλα πολλῷ γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δ', ὄνομα σεμνὸν τῷ χρίτῳ ἐθεσθε, ἐ πὰς ὀφρῦς ἐπάραντες, ἐ πώγωνας ἐπισπασάμενοι, ἐσέρχονται ἐπιπλάσαν χλανίδα, καὶ ἐπτυχὰς ἧδη ἐσεσταλλόντες, ἐοικότες μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκρισταῖς, ὧν ἓν ἀφέλης τὰ ἐσθῆτα, καὶ τὸν χρυσόπαστον ἐκείνην στολὴν, τὸ καλαμπόκιον ἔστιν ὅτε, ὑπολειφθήσεται. ἐμὲ δ' οὐκ ἄχθ νήδυμος ὕπνος. ἀνελογιζόμην γὰρ πολλὰ μὲ ἐ ἄδηλα, μόλιστ ὁ σοφώτατος, πῶς οὐ τοσούτου χρόνου ὁ Ἀπόλλων ὑ φύσ πώγωνα, ἢ πῶς γίνεται νυξ οὐ ἔχουσ', ὅ ἡλίου παρόντος ἀεί, ἐ σωδωκαθήμενοι. τότε μὲ ὧν μικροῦ π καταδαρθεῖν. ἐωθεν ὁ Ἑρμογένης ὁ Ζώϊς, ἐξεγείρασ ἡμᾶς, ἐκέλευσε κηρύττειν ἐκκλησίαν. καὶ πολὺ παρῆσαν ἄνθρωποι, ἄρχεσθαι λέγειν. τὸν μὲ αἰτίαν ἔ ξωκαλεῖν ὑμῶς, ὁ χθιζὸς ἥκ ξένος παρέχηται. πάλαι ὁ βαλόμην. ὑμῖν χαρίσασθαι ἐδὲ τ φιλοσόφων, μάλιστ γε ὑπὸ τ σελήνης. καὶ ὧν ἐκείνη μέμφεται ἐκέτας, ἔγνων μηκίστ ἐπὶ τελείοις ἐδράσιν τὸν λόγον ἐσεσθαι. νῦν γὰρ π ἀνθρώπων ἐσὶν, ἐ ἐκ πολλῆ τῆ βίᾳ ἐκπολάζον, ὀργὸν, φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιχνον, ὑπόμορον, πτυφωμένον, ὕβρεως ἀναπλέον. καὶ ἵνα καὶ Ὅμηρον εἴπω, ἐπίσσον ἄχθος ἀρούρης. ὅτοι τοίνυν εἰς συμμαχίαν ἀφιρεθέντες, ἢ διαφόρους λόγων λαβυρίνθους ἐκπονήσαντες, οἱ μὲ, σωκικὸς ὀνομάσαντ. οἱ δ', ἀκαδημαϊκούς. οἱ δὲ, ἐπικουρείους. οἱ δ', περιπατητικούς. καὶ ἄλλα πολλῷ γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δ', ὄνομα σεμνὸν τῷ χρίτῳ ἐθεσθε, ἐ πὰς ὀφρῦς ἐπάραντες, ἐ πώγωνας ἐπισπασάμενοι, ἐσέρχονται ἐπιπλάσαν χλανίδα, καὶ ἐπτυχὰς ἧδη ἐσεσταλλόντες, ἐοικότες μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκρισταῖς, ὧν ἓν ἀφέλης τὰ ἐσθῆτα, καὶ τὸν χρυσόπαστον ἐκείνην στολὴν, τὸ καλαμπόκιον ἔστιν ὅτε, ὑπολειφθήσεται.

que per omnem Dormivêre, tranum me non ſopor altus habebat. Nam animo verſabam cùm alia permulta, tum illa præcipuè: quî fiat ut tanto tempore barba non naſcatur Apollini, aut quî ſit nox in cœlo, cùm ſol ſemper adſit, & unà convivium agitet. Ac tum quidem obdormivi paululum. Manè verò excitatus Iupiter, juſſit indici concionem. Et cùm omnes conveniſſent, ſic fari cœpit. Vti vos convocarem, in cauſâ fuit hoſpes hic, qui heri advenit. Verùm cùm alioqui jam olim mihi fuerit animus vobiſcum communicandi de philophis. Maximè verò à luna, hiſque de quibus illa conqueritur commotus, ſtatui haud diutius conſultationem prorogare. Eſt enim hominum genus, quod non ita pridem in vita extare cœpit, iners, contentioſum, gloriæ avidum, iracundum, guloſum, ſtultum, faſtuoſum, contumelioſum: & ut Homeri verbis dicam, Telluris inutile pondus. Iſti igitur in ſectas diviſi, ac variis rationum labyrinthis excogitatis alii ſeſe Stoïcos appellant, alii Academicos, alii Epicureos, alii Peripateticos, aliis item vocabulis, his multò magis ridiculis. Deinde cùm illud virtutis nomen venerandum inducrint, tum adductis in altum ſupercilliis, promiſſaque barba, fucato habitu obambulant, deteſtandos mores ſecum circunferentes, ſimillimi iſtis tragœdiarum actoribus: quibus ſi perſonas, ſtolamque illam auro ſparſam detraxeris, reliquum eſt ridiculum,

1 Λόγων λαβυρίνθους.] Sic in Sympoſio, vel Lapitha. Δίρινθον, Λαβύρινθον Βάκχην. Bourd.

2 Πολλῷ γελοιότ.] Flor. πολλὰ. Idem.

1 2 Caro

ζαλοῦν, ἀνθρώπιον ἐπὶ δραχμῶν ἑς τ ἀγῶνα μεμισθωμένον. τοιῦτοι ζ ὄντες, ἀνθρώπων μ̃ ἀπάντων καταφρονοῦσι. καὶ θεῶν ζ, ἀλλὰ καὶ διεξέρχονται. καὶ συναγωγὰς δύο ἀπαίδευτα μειράκια, τῷ π πολυθρύλλητον ἀρετὴν πραγματεύσασθαι, καὶ τὰς τ λόγων ἀπορίας διδάσκουσι. καὶ τοὺς μ̃ τοὺς μαθητὰς, καρτερεῖαν ἀεὶ, καὶ σωφροσύνην ἐπαινοῦσι, καὶ πλοῦτον, καὶ ἡδονὰς καταπτύουσι. μόνοι ζ ἐκ' ἐαυτοὺς χρύσωμοι, π ἂν λέγῃ τις, ὅσα μ̃ ἐοίκασιν, ὅσα ζ, ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως ζ ἐξελέγχωσι τ ὀβολῶν τ ῥυπόν. τὸ ζ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μήτε κοινὸν, μήτ' ἴδιον ἐπιτελοῦντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι, ἐ περιττοὶ καθεστῶτες, ὅτι ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναγείθμιοι, ἢ τ' ἐν βελῇ, ὅμως τ ἄλλων κατηγοροῦσι. καὶ λόγους πικρὰς συμφορήσαντες, ἐ λοιδορίας πικρὰς συμμελετήσαντες, ἐπιτιμῶσι, ἐ λοιδοροῦσι τοῖς πλησίον. καὶ ὅτος αὐτῶν τὰ ἐσχατα φέρεσθαι δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφωνότατός τε ᾖ, ἐ ἐπιμονώτατος, ἐ ἐν τοῖς βλασφημίαις θρασύτατος. κἀπὶ τ διαπεπονημένοι αὐτῶν, καὶ βοᾶν, ἐ κατηγορεῖν τ ἄλλων, ὡς ἔρη. σὺ ζ δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί φῶμεν ἐν θεῶν σε ἐν τ βίον σωτελεῖν; φαίη ἄν, εἰ τὰ δίκαια, ἐ ἀληθῆ θέλοι λέγειν. ὅτι πλεῖν μ̃, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἢ πᾶσα τέχνη μετρίως, ἐπίπονον εἶναί μοι δοκεῖ. κίνδυνος ζ, ἐ μ̃ ἀνέμου, ἐ ψυχρολουσίαι, ἐ ἀνυπόδητος ἐ χειμῶν ἐν περιέρχομαι. καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ τοῦ τ ἄλλων γιγνόμενα, συκοφαντῶ. ἐ εἴ μ̃ τις ὠφώνησε τ πλοῦτον πολυτελῶς, ἢ ἐπαίσχυν' ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, ἐ ἀγανακτῶ. εἰ ζ τ φίλων τίς, ἢ ἑταίρων καθέκαστα νοσῶν ἐπιλum, nempe homunculus ſeptem denariis ad agonem conductus. Atqui hujuſmodi cùm ſint, omnes quidem homines aſpernantur: de Diis verò abſurda prædicant: coactiſque adoleſcentulis deceptu facilibus, nobilem illam virtutem oſtentant, & verborum ambiguitates docent: atque apud diſcipulos temperantiam ſemper ac modeſtiam laudant, opes & voluptatem reſpuunt. Cæterum quum ſoli apud ſe ſunt, quid attinet dicere, quantum comedant, quantum Veneri indulgeant, ut ſordes obolorum oblingant: Et hoc omnium eſt graviſſimum, quod cùm ipſi nihil agant, neque publicum, neque privatum, ſed inutiles & ſupervacanei deſideant, nuſquam in conſiliis nuſquam numerentur in armis, alios tamen accuſant? congeſtiſque dictis amarulentis, & excogitatis convitiis, objurgant, & proximis convitiantur. Et hic inter eos primas partes ferre videtur, qui ſit clamoſiſſimus, impudentiſſimus, & ad maledicendum audaciſſimus. Quòd ſi hunc vehementer clamantem, alioſque incuſantem roges: Tu verò quid facis? aut quid per Deos dicemus te ad vitam conferre? Reſpondebit, ſi modò recta, veraque fateri volet: Navigare, aut agros colere, aut militare, aut artem aliquam aggredi, ſupervacaneum mihi videtur. Verùm clamo, ſqualeo, frigida lavo, & ſine ſoleis hyeme obambulo: ac veluti Momus ille, quæ ab aliis geruntur, calumnior. Aut ſiquis divitum ſumptuoſiùs obſonarit, aut amicam habeat, id exquiro, & indignor. Quòd ſi amicorum, aut ſodalium quiſpiam morbo de-

κυρείας τι, ἢ θεραπείας δύμῳ, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μὲν ἔστιν ἡμῖν ὦ θεοὶ ταῦτα τὰ θρέμματα. οἱ δὲ ἐπικούρειοι αὐτῶν λεπτόμοροι, μάλα δὲ εὐδιάπλοντοι εἰσι, καὶ μετρίως ἡμῶν καθάπλουσιν, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τὸ ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν. ὥστε ὥρα ὑμῖν λογίζεσθαι. διόπερ ἵν' ἅπαξ εἰδῆτε τὸν βίον διωκήσωσιν, ἢ μετρίως φρενήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον ἢ δὶς ἢ τρὶς ἔχειν προσδοκῶν; ἃ μὴ γὰρ ἡ σελήνη αἰτήσῃ, πάντες ἡκούσατε. ἢ ξένας χεῖρας διηγεμόνα. ὡς ταῦτα, βλασφήσεσθε, ἃ ἐν τοῖς ἀνθρώποις γρύσιλ' ἂν ὠφελιμώτατα ᾖ, καὶ ὑμῖν ἀσφαλέστατα. εἰπόντος ταῦτα τοῦ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο. καὶ οὐδὲς ἔσαν ἅπαντες, κεραύνωσον, κατάφλεξον, ἐπίτεμψον, εἰς τὸ βάραθρον, εἰς τὸν τάρταρον, ὡς τοὺς γίγαντας. ἡσυχίαν δ' ὁ Ζεὺς ἐποιήσατο διδασκαλίας, ἐφη ταῦτα ὡς βλαπτέα ἔφη. καὶ πάντες ἐπιτρέψοντα αὐτῷ ἀλεξικακεῖν. πλὴν τό γε νῦν εἶναι, ἢ ἡμέρας κλαπῆναί τινα. ἱερομηνία γάρ ἐστιν ὡς ἴστε, μηνῶν τεττάρων. κοὐδὲν τῶν ἐπιχειρεῖν ἐπιχειλάμενον. εἰς νέωτα δὴ ἐξαμβὼν ἡμέρας, καὶ κακῶς ἀπολέσαντα τὸ σμερδαλέον κεραυνόν. ἢ, ἢ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. ὧδε δὲ Μενίππε, ταῦτα ἔφη μοι δοκεῖ. περιαιρεῖσθαι αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ ἐξαῦθις ἔλθῃ ποτὲ, ὑπὸ δὲ Ἑρμοῦ εἰς τὴν γῆν κατενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν, ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸ σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος δεξιὸν ὦτος ἀποκρεμάσας, ὧδε ἐπτέρων χθὲς κατέφηκε φέρων ἐς τὸν Κεραμεικόν. Ἄπαντα ἀκήκοας, ἅπαντα ὦν ἐτάρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἔπειμι τοίνυν ἐς τοὺς σὺν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦντας φιλοσόφους, αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος.

cumbat, curaque & obsequio egeat, id ignoro. Hujusmodi alumnos habemus ô Dii. Iam verò qui ex his vocantur Epicurei, sunt & valdè contumelioſi, & nos non mediocriter lædunt, affirmantes neque curæ Diis esse res mortalium, neque omnino quæ agantur, considerari. Quapropter tempus est ut de his consultemus. Nam si semel hoc persuaserint iis qui sunt in vivis, non mediocriter esurietis. Quis enim posthac vobis rem divinam faciat, cùm nihil inde expectet emolumenti? Nam de quibus hos accuset Luna, omnes audistis heri narrantem hospitem. Super his consultate, quæ sint hominibus utilissima, vobisque tutissima. Cùm hæc dixisset Iupiter, frequens adfremebat concio: mox clamarunt omnes, effulmina, exure, comminue: in barathrum, in tartarum, ut gigantes. At Iupiter rursum indicto silentio, fient ista, inquit, ut vultis. Omnes ipsa cum dialectica comminuentur, Quanquam in præsentia fas non est punire quemquam. Est enim Hieromenia, sicuti nostis, quatuor hos menses: jamque inducias promulgavi. Quare proximo anno, ineunte vere mali malè perdentur formidando fulmine. Sic ait, atque superciliis pater annuit atris. Cæterùm de Menippo, hæc mihi videntur, inquit: ut ademptis illi alis, nequando denuo redeat, à Mercurio deferatur hodie in terram. Hæc locutus dimisit cœtum. Me verò Cyllenius dextra aure suspensum, heri sub vesperam in Ceramico deposuit. Audivisti omnia, omnia inquam amice, quæ è cœlo mecum adfero. Quocirca jam abeo eadem hæc renuntiaturus philosophis in Pœcila inambulantibus.

BIS

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ, Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

BIS ACCVSATVS, SEV FORA.

ARGVMENTVM.

Hic Dialogus contra Philosophos nominatim institutus Fora vocatur. Etenim introducitur Ebrietas litem Academiæ intendens ob dimotum à se Polemonem. Stoa Voluptati, quòd Dionysius Heracliensis à se ad Epicureos transfugisset. Virtus Mollitiei, quòd Aristippus neglecta Socratis doctrina quam hauserat, à se ad Voluptatem, quam finem bonorum asserebat, transvolasset. Mensaria Diogeni Cynico, quòd se relicta philosophari cœpisset. Pictoria Pyrrhoni, eadem de causa. Denique Rhetorica & Dialogus Luciano: illa, quòd ad Dialogum se à qua multum nobilitatus fuerat, deserta transivisset. At hic, quòd relicto veteri suo charactere, jocosa argumenta contra Platonis exemplum tractaret. Cæterùm videtur author duo ostendere voluisse. Vnum, quàm malis à principiis plerique ad professionem Philosophiæ prosilierint, cùm Polemon ex ebrioso Academicus. Diogenes ex impostore Cynicus evaserit: quàm viles etiam homines ad philosophandum se contulerint. Alterum suorum studiorum & institutæ rationem: quod & in Promotheo fecit.

Ἀλλ' ἐπιτελεῖν ὀπόσοι τὴν φιλοσοφίαν ἀξίως μόνοις τοῖς δαιμονίοις φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γὰρ ἤδεσαν ὁπόσα τὰ ἀνθρώπινα ἴσασιν πράγματα, οὐκ ἂν ἡμᾶς ἠνίκαζον, ἢ τὰ μεθορτίας ἐμφανίζειν, Ὅμηρον πεισθέντες ἀνδρὶ τυφλῷ, καὶ γέροντι, μάντεσιν καλεῖσθαι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διαγιγνόμενα, ὃς οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος ὑπὸ ζωμοῦ τὸ ἄστρον, πανημέριος τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυκὼς, καὶ τὸν ἅρμα τὸν

But let those perish, whosoever they be, who say that Philosophy is worthy only of the Gods. For if they knew how many humane affairs they are ignorant of, they would not call us, to expound the drunkenness of Bacchus, or the Sacrifices of Ceres, believing Homer, a blind man, and old, to be a Prophet, and to know the things done in Heaven, who could not see what was done on earth. For example, the Sun, who is now under the Zodiack, all day long rides in the Heavens, clothed with fire, and driving the Chariot

Ἀπόλοιντο δὲ ὅσοι ποτ' εἰσὶν οἱ τὴν εὐδαιμονίαν τοῖς θεοῖς μόνοις τὴν φιλοσοφίαν φασὶν εἶναι. εἰ γὰρ ἤδεσαν ὁπόσα τὰ ἀνθρώπινα πράγματα ἴσασιν, οὐκ ἂν ἡμᾶς ἠνίκαζον, ἢ τὰ μεθορτίας ἐμφανίζειν, Ὅμηρον πεισθέντες ἀνδρὶ τυφλῷ, καὶ γέροντι, μάντεσιν καλεῖσθαι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διαγιγνόμενα, ὃς οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος ὑπὸ ζωμοῦ τὸ ἄστρον, πανημέριος τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυκὼς, καὶ τὸν ἅρμα τὸν

At malè pereant quicunque philosophorum apud solos Deos fœlicitatem esse dicunt. Nam si nossent, quàm multa nos hominum causa patiamur, haudquaquam nos ob nectar, aut ambrosiam beatos prædicarent, Homero videlicet credentes homini [1] cæco & præstigiatori, beatos vocitanti nos, & ea quæ in cœlis geruntur, exponenti: cùm ipse ne illa quidem quæ in terris fiunt, aspicere potuerit. Primùm quidem Sol hic juncto curru, totam diem cœlum circumvagatur, indutus igne, & radiis resplendens, ne

1 *Cæco*] Homerum à cæcitate sic dictum scribunt. Herod. & Plutarch. Ὄμηρον enim cæcum appellant Cumani. *Cogn.*

σίλοων, ὡδὲ ὅσον [1] κνήσαλλ τὸ ὦς φασι, χολικὸν ἄχθος. ὧν γάρ τι καὶ ὀλίγον ἐπιῤῥαθυμήσας λάθῃ, ἀφνιάπωτες οἱ ἵπποι, καὶ τὸ ὁδὸν παρατραπόμενοι, κατὰ φλίξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δ', ἄκρυπνος δὲ αὐτὴ ὠφελίμως ἔχουσα, φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς ἀνὰ μέσον τῶν δείπνων ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ, πολυπράγμων τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὦτα σκεπαζόντων τῶν ἰατρῶν τὴν χρείαν τῆς μαντικῆς. καὶ ἄρτι μέν, αὐτὸς ὑπ' ἐλαφρῶς ἀναγκαῖον εἶναι. μετ' ὀλίγον δ', εἰς Κολοφῶνα ἦλθε. κἀκεῖθεν, εἰς Ξάνθον ἐπαῦθις. καὶ δρομικῶς αὖθις εἰς τὴν Κλάρον. εἶτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας. καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ τῶν μαντείων πίστις ᾖ ἱερὰ καὶ μάλιστα, καὶ μαινόμενος τὴν δάφνης, καὶ τὸ τρίποδα ἀφασσόμενος, κελεύει παρεῖναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεσόμενον συνειρομένας τὰς χρησμούς, ἢ οἴχεσθαι οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης. ἐὰν γὰρ λέγειν ὁπόσα ἐπὶ πίρας τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτοὶ ἀρεταὶ κρέα, καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἕψοντες. ὥστε εἰ μὴ τὴν ῥῖνα ὀξὺς ἦν, κἂν ἀπώλεσεν αὐτὸν ὁ Λυδὸς κρέα χελώνης. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς, νοσοῦντων σὺν χλιαρῷ, ὀρῇ τε δεινὰ, διψῶντά τε ἀνδέων, ἐπαλλοτριῶσί τε συμφορᾶς, ἰδίας κομπεῖται λύπας. τί γὰρ ἄν, εἰ τὰς αἰσιμίας φυτευόντως λέγοιμι, καὶ ὠχριέμπονως τὰ τοιαῦτα, καὶ τοῖς λιπαροῦσιν ἐπιπιέζοντας; ἢ τὸ ὕπνον ἐπὶ πάντας πέμπων; ἢ τὸ ἄνεμον μὴ δὲ ὕπνον ἀφανυπερόντα,

ne tantum quidem otii habens, quantum ad ſcalpendam aurem, ceu dici ſolet, ſufficiat. Nam ſi vel paululum ceſſaret imprudens, contumaces equi, à via deflectentes, omnia incenderent. Luna autem inſomnis & ipſa circumit, lumen exhibens iis qui comeſſationibus indulgent, quique præter tempus à cœnis domum redeunt. Quinetiam Apollo negotioſam artem exercens, parum abeſt quin obſurdeſcat auribus, adeò importuni ſunt qui oracula efflagitant. Ac nunc quidem illi in Delphis eſſe neceſſe eſt: paulò poſt Colophonem curſu petit: inde & Xanthum tranſit: poſtea Clarum currendo contendit: deinde Delum: aut Branchidas. Denique quocunque vates ſacrum laticem pota, commanducata lauro, & tripode concuſſo, venire jubet, impigrum protinus aſſiſtere oportet, oracula connectentem, aut alioqui artis gloria ipſi intercideret. Omitto dicere quàm multa experiendæ artis & vaticiniorum cauſa machinentur ipſi, quum agninas carnes, teſtudineſque in eodem vaſe coquunt: adeò ut niſi acri odoratu valeret, eo deriſo Lydus ille abiiſſet. Nam & Æſculapius cùm ab ægrotantibus vexetur, & tuetur grave, & tractat injucunda, alieniſque ex malis proprias ſibi contrahit moleſtias. Quid ſi ventos dicam, qui plantas fovent, navigia deducunt, & frumenta ventilantibus affiant? [2] Aut ſomnum qui ad omnes devolat; aut inſomnium quod cum ſomno pernoctat, ejuſ-

1 Κνήσασθαι τὸ ἓξ] Parœmia. *Bourd.*

2 *Aut ſomnum*] Qualis Deus ſit Somnus & ſomnium vid. 2. Iliad. & Virg. 6. Æn. De ratione ſomniorum vide Luciani Somnium ſive Gall. Homer. in Odyſſ. 19. Cogn.

1 Τὴν

ejusque velut interpretem se gerit? Omnia enim hæc, quæ ipsorum est humanitas, operantur Dii, & ad vitam in terris agendam unicuique contribuunt. At mediocria quidem sunt cæterorum negotia. Ego verò ipse, omnium ille rex, ac pater, quàm multas molestias sustineo? quàm multa negotia habeo, tot tantisque curis distractus? Cui primùm quidem necesse est, cæterorum Deorum opera inspicere, quicunque aliquid in administrando imperio nobiscum agunt, ne ad res obeundas torpescant: deinde innumerabilia mihi sunt agenda, quæ vix præ tenuitate assequi queam. Non enim solùm generalibus illis meæ administrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus administratis, ceu curarum parte sublevato, quiescere mihi licet: sed oportet me & hæc facere, & eodem tempore undique aspicere, omniaque contemplari: non secus ac illum in Nemea bubulcum, furantes, pejerantes, sacrificantes, siquis libavit, unde nidor ac fumus ascendat: quis ægrotans, aut navigans invocarit. Quòdque omnium est operosissimum, uno eodemque tempore in Olympia hecatombæ interesse, in Babylone belligerantes intueri, apud Getas grandinare, apud Æthiopas convivari. At ne sic quidem querelas evitare facile est: sed sæpenumeo, cæterique Dii, & homines galeati, totam noctem dormiunt: me verò lovem placidus sopor haud tenet unquam. Si enim vel paululum nictaverimus, verax ilico Epicurus iste est, qui nulla providentia, quæ in terris geruntur, prospicere nos affirmat. Atque hoc periculum haudquaquam con-

τοῦτο οἱ ἄνθρωποι πισεύσουσιν αὐτῷ. ἀλλ' ἀσεφάνωτοι μὲ ἡμῖν οἰκοῦσι ἔσονται, ἀκνίσωθοι ἢ αὐ ἄγυιαι, ἄπονδοι ἢ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ ἢ οἱ βωμοί. καὶ ὅλως, ἄθυτα, καὶ ἀκαλλιέρητα, καὶ ὁ λιμὸς πολύς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνῳ ἐπὶ τῆ πρύμνης ἕστηκα, τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χεροῖν. καὶ οἱ μὲ ἄλλοι ἐπιβάται, μεθύουσι. καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσι. ἐγὼ ἢ, ἄχυτος, ἄσιτος ὑπὸ ἀπαίντων μερμηρίζω καὶ φρένα, καὶ κῆ θυμόν, μόνῳ τῷ δικαστῆ εἶναι δοκῶν τετιμημένος. ὥστε ἤδέως ἂν ἐροίμην τοὺς φιλοσόφους, οἱ μόνοι τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, πότε ἐς σχολάζειν ἡμᾶς τῷ μακαρίᾳ, καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα ἔχοντας πρὸ μοίρας. ἰδοὺ γὰρ ὑπ' ἀσχολίας, τοσαύτας ἐώλους δίκας φυλάττομεν ἀπεκειμένας, ὑπ' εὐρῶτος ἤδη, καὶ ὀράχνιον διεφθαρμένας. καὶ μάλιστα ἐπόσοι ταῖς ἐπιστήμαις, ἐς τέχνας ἐκ θεῶν ἀνθρώπους πάσας σωιζούσαις, πάνυ παλαιὰς εἶναι αὐτῶν. οἱ δὲ, κεκραγάσιν ἀπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, ἐς τὸν δίκαιον ἐπιβοῶντες, καὶμὲ τὸ βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες ὡς σὺν ὀλιγωρίᾳ τὰς κρίσεις ὑπερημέρους σωιέσθη χρήσαι, ἀλλὰ ὑπὸ τὸ εὐδαιμονίας, ἣ σωιέσθαι ἡμᾶς ὑπολαμβάνουσι. τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι. Ep. καίτοι ἐ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκούων δυσχεραίνοντος, λέγειν ὡς σὲ σὺν ἐτόλμων. ἐπὶ δὲ σὺ ὡς τούτων τοὺς λόγους σύβαλες, ἐ δὴ λέγω. πάνυ ἀγανακτοῦσιν ὦ πάτερ, καὶ χαλεπαίνουσι, καὶ ἐς τὸ φανερὸν μὲ ἐ τολμῶσι λέγειν, ὑποβομβύζουσι ἢ συσκευάζοντες, αὐτόμολοι τὸ χρόνου. ὡς ἔδη πάλαι τὰ κοθ' αὑτοὺς εἰδότες. temnendum, si homines hæc dicenti credant. Sed templa coronis carebunt, sine nidore erunt plateæ, sine libamentis crateres, frigidæque passim aræ, denique sine sacrificiis, ac victimis omnia, multaque fames futura. Proinde veluti navium gubernatores, sublimis solus in puppi stare soleo, clavum præ manibus habens: vectores autem alii inebriantur, & si fors ita ferat, indormiunt. Ego verò insomnis ac jejunus pro omnibus animo & mente sum solicitus, eo nomine tantùm honoratus, quòd videor esse dominus. Quare lubenter philosophos istos interrogarim, qui solos Deos beatos prædicant: quando tandem & nectari vacare nos, & ambrosiæ putarent, adeò innumeris implicatos negotiis. Ecce enim præ continuis occupationibus tot controversias intus repositas jam olim servamus, situ, araneisque jam propè corruptas: præcipuè eas, quas scientiæ atque artes adversus quosdam homines habent admodum antiquas illarum nonnullas. Illi verò vociferantur undique & indignantur, ac justitiam inclamant, meque tarditatis accusant: nescii non negligentia differri ultra diem legitimum hæc judicia, sed ob fœlicitatem illam in qua nos versari putant. Hoc enim nomine perpetuas occupationes vocant. *Mercurius.* Ipse etiam Iupiter, multa hujusmodi graviter ferentes audiens, dicere tibi non audebam: at siquidem de his mentionem fecisti, eloquar sanè. Valdè indignantur, pater, & animo ferunt iniquo, nec palam audent profiteri, sed apud se submurmurant inclinati, tempus accusantes: quos tamen conveniebat jam olim propriis viribus cognitis, rebus judicatis

ζας, τέρμα ἐπιθεῖναι τοῖς δεδικασμένοις. Ζ. τί δ' ἂν ὦ Ἑρμῆ δοκεῖ; ἀποδημῶμεν αὐτοῖς ἀγῶσιν ἀνδρῶν, ἢ θέλεις εἰς ὑστεραίαν παρασκευάσωμεν; Ερ. ἄμεινον. ἀλλὰ ἤδη ἀποδῶμεν. Ζ. ὅπου ποιῶ. σὺ μὲν κήρυττε κατακελεύων, ὅτι ἀγορᾷ δικῶν ἐστὶν ἐν τῷδε. πάντας ὁπόσοι χὰς γραφὰς ἀπενεγκάμενοι, ἦκειν τῇ μεθαύριον εἰς Ἄρειον πάγον. ἐκεῖ δὲ τῶν μὲν νέων ἀποκληροῦσι σοφισὶ τὰ δικασθέντα κατὰ τὸ λόγον τῶν πεπραγότων ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἄδικον οἴοιτο γεγενῆσθαι τὸν κρίσιν, ἐξεῖναι ἐφίεται ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξουσίαν ἔχοντι, ὡς εἰ μηδὲ τὸ παράπαν ἐδεδικάσθαι. σὺ δὲ ὦ ῥήτωρ; κρίζομεν δὴ τὰς σεμνὰς θεὰς, ἀποκληρῶ τὰς δίκας, καὶ ἐπισκόπει τὰς δικάζοντας. Δι. αὖθις εἰς τὸν γῆν, ἵν' ἐξελαυνομένη ὑπὸ αὐτῶν ἡμαρτημένη πάλιν ἐκ βίᾳ, τὴν ἀδικίαν ἐπιγελῶσα ἡ φίσησι; Ζ. χρηστὰ ἐλπίζειν γε δεῖ. πάντως γὰρ ἤδη πεπίκασιν αὐτὴς οἱ φιλόσοφοι σὺ τὴ ἀδικίας ἀποπεμῶν, καὶ μάλιστα ὁ δὲ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαινέσας, ἢ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀπεφήνας. Δι. πάνυ γὰρ ὃν φῄς αὐτὸν ἐκεῖνον ἄνησαι οἱ ἐμὲ λόγοι. ὃς ἀθροισθεὶς τοῖς ἑνδεκα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμπεσὼν, ἔπιεν ἄβλιτον δὲ κωνείου, μὴ ἂν τὰ

dicatis acquiescere. *Iup.* Quid igitur tibi videtur Mercuri? statim-ne illis forum constituemus? an mavis ut in proximum annum illis diem dicamus? *Merc.* Nequaquam sed jam agendi copiam faciamus. *Iup.* Ita fac. Tu quidem devolans proclama, quòd judiciale forum hoc pacto constituetur. Quotquot diem dixerunt, hodie in Areopagum veniant: ibi justitia sorte distribuet juris actiones pro ratione classium ex omnibus Athenienſibus. Quòd ſiquis iniquum judicium crediderit esse latum, licebit ad me provocanti denuo judicium experiri perinde ac si sententia prorsum lata non fuisset. [1]Tu verò filia [2]Deabus venerandis assidens, actiones sorte distribue, & inspice judicantes. *Iustitia.* Iterumne in terram, ut ejecta ab illis, denuo fugitiva è vita abeam, ubi injustitiam irridentem ferre non potero? *Iup.* Bene sperandum. Iam enim omnino persuaserunt ipsis Philosophi, ut te injustitiæ anteponant: præsertim filius ille Sophronisci, qui quod justum est summopere laudavit, idque bonorum maximum declaravit. *Iust.* Scilicet ei quem dicis, valdè profuerunt habiti de me sermones, qui undecim viris tradítus, & in carcerem conjectus, cicutam miser biberit, ne [1]gallo

1 *Tu verò filia*] Plurnutus Iovem Iustitiæ patrem creditum ait, ea ratione, quòd sit princeps & Imperator universorum, quodque quæcunque reges facerent, ut justa & æqua putarentur. Eadem ratione Anaxarchus Sophista in quarto Historiarum Arriani antiquos ait Iovi assistentem justitiam fecisse, quam interpretationem Arrian. non satis probat. *Cogn.*

2 *Deabus venerandis assidens*] Harpocration scribit Atheniensis vocare Erinnyes σεμνὰς θεὰς quasi dicas, Deas castas & incorruptas. Pausan. in Corinthiac. ait Semnas ac Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat Hesiod. in Teogo. Erinnyes. Semnis Diis oves prægnantes immolabant & melicratum. *Idem.*

ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδιδῶσιν. διὰ τοῦτον ὑπερέχουσι τὰ κατήγορα τούτου τὰ περὶ τὴν ἀδικίας φιλοσοφοῦντες. Ζ. ξένα ἦν τοῖς πολλοῖς τὰ περὶ φιλοσοφίας ἢν τότε. καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφοῦντες. ὥστε εἰκότως εἰς τὸ Ἄνυτον καὶ Μέλητον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι οὐχ ὁρᾷς ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ πῆραι, καὶ ἀπανταχοῦ πώγωνες βαθεῖς, καὶ βιβλίοις ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σὲ φιλοσοφοῦσι; μεσοῦντες δὲ οἱ τριβώνατοι κατ' ἴλας, καὶ φάλαγγας, ἀλλήλοις ἀπαντῶντες. καὶ οὐδὲ ὅστις ὁ τρόφιμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολλοὶ γὰρ τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον πάλαι, ἐπὶ τὴν πῆραν αἰρήσαντες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ σῶμα ὡς ἥλιον εἰς τὸ αὐθόπιστον ἐπιχρώσαντες, αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων, ἢ τεκτόνων ἐξέρχονται, σὲ δὲ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦντες. ὥστε κἂν τὴν παροιμίαν, ἣν τίς ἂν ἐν πλοίῳ μέσων ἀμφορέων ξύλα, ἢ ἔνθα ἂν ἐπίδῃ ὁ ὀφθαλμός, ἀναρπάσῃ φιλοσόφου. Δι. καὶ μὴν ὅτι μὲ ὦ Ζεῦ ἐδεδίεσαν, ὡς ἀλλήλοις ἐρίζοντες, καὶ ἀγωνιῶντες ἐν αὐτοῖς, οἷς ἐμὲ διεξέρχονται. φασὶ δὲ τοὺς πλείους αὐτῶν, ἐν μὲ τοῖς λόγοις, θεραπεύειν με. ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων, μὴ δὲ τὸ παράπαν εἰς τὴν οἰκίαν εἰσάγεσθαι, ἀλλὰ φίλους εἶναι ἀποκλείοντας, ἢν ἀρίκωμαί ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας. πύλας γὰρ τῶν ἀδικίων ὑπεπεξεῦσθαι αὐτοῖς. Ζ. ἐ πάντες ὦ Διὸς gallo quidem Æsculapio persoluto: tantum prævaluerunt accusatores, contraria de justitia philosophantes. *Iup.* Nova adhuc pleriſque tunc erat philosophia, paucique etiamdum philosophabantur. Quare non abs re ad Anytum & Melitum judices tum inclinabant. At nunc an non vides quantum ubique palliorum, baculorum, perarum? ut ubique promissa barba, libellus in sinistra, omnesque pro te philosophantur? Plena autem & ambulacra turmatim atque gregatim mutuo sibi obviam euntium: nemoque prorsum est qui non virtutis alumnus videri cupiat. Nam multi relictis artibus, quas antè exercebant, ad peram prosilientes, & pallium, corpusque ad solem Æthiopico colore inficientes, philosophi extemporales, ex coriariis vel fabris prodeuntes obambulant, teque ac tuam virtutem collaudant, ut juxta proverbium, Citiùs aliquis in navi cadens ligno destituatur, quàm quocunque aspexerit oculus, philosophum desideret. *Iup.* At verò, Iupiter, hi me terrent, dum inter se altercantur, & improbè se gerunt in iis ipsis quæ de me commemorant. Aiunt & plurimos eorum, sermonibus quidem simulare me: at re ipsa ne in ædes quidem admittere, sed præ se ferre quod excluſuri me sint, si unquam ad fores ipsorum accessero, à quibus injustitia olim hospitio est excepta. *Iup.* Non omnes, filia, sunt fia-

1 *Gallo quidem Æsculapio*] Cum dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipsi res sacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem moriturus, sumpto veneno, cum puer illi detexisset, quod illi jam frigerent præcordia, gallum debemus ô Crito. *Cogn.*

1 Ἀσκλη-

ζατερ μοχθηρῶι εἰσιν. ἐκεῖνον ἢ κἂν ἐνίοις ποτὲ χρησῆις σύντυχης. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, ὡς κἂν ὀλίγαι τήμεραι σκληκαθῶσιν. Ερ. Ἀπίωμεν ὦ Δίκη δύο δ' Σουνίε, μικρὸν ὑπὸ τὸ Υμηττὸν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῆ Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο σκέπαι ἄκραι. σὺ γὰρ ἔοικας σκολιὰς πάλαι τινὰ ὁδὸν. ἀλλὰ τί δακρύεις, καὶ χειτλιάζεις; μὴ δῆθ'. σὺν ἔτι ἅμιλα τὰ ἐν τῶι βίῳ. πεθνᾶσιν σκέπαι πάντες οἱ σκειρωνες, καὶ πιτυοκάμπται, καὶ βυσιρίδαι, καὶ φαλαρίδαι, ὃς ἰδεῖν τότε. νυνὶ δ', σοφία, καὶ ἀκαδημία, καὶ στοὰ, κατὰ χῶρον πάντα, καὶ παντάχοῦ σε ζητοῦσι, καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κεχηνότες εἴ ποθεν εἰς αὐτὸς κομιεῖοιο πάλιν. Δι. σὺ γὰρ μοι πεπλησῆις ὦ Ἑρμῆ ἂν εἴποις μόνῳ, ἅπερ σοφῶν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, ἐν συμποτείοις, ἢ σὺν τῆ γυμνασίοις, καὶ σὺ τῆ ἀγορᾶ. καὶ ἀγορᾶι γὰρ εἶ, καὶ σὺ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις, ὁπόσοι μιμῆλωται. καὶ εἰ δυνατὴ μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μνήμη. Ερ. νὴ Δία ἀδικεῖλω γὰρ ἂν, ὡσεὶ ἀδελφὴ σε ὄσσα μὴ λέγων. σὺν ὀλίγα γὰρ ὡσὶ τῆ φιλοσοφίας ὠφέλωται οἱ πολλοὶ αὐτῶν. καὶ γὰρ εἰ μηδὲν ἄλλο, αἰδεῖ γοῦν ἔ γε μαθὼς, μετριώτερα ἁμαρτάνουσι. πολὺ ἀλλὰ ἐ μοχθηρῶις ποιν σύτυξη αὐτῶν, ἐρῆ γὰρ οἶμαι πολλὰ λέγειν, ἐνίοις ἢ ἡμισόφοις, καὶ ἡμιφαύλοις. ἐπὶ γὰρ αὐτοὺς μετέβαινεν ἡ φιλοσοφία ἀφελεῖσθαι, flagitiosi. Satisque est si paucos nanciscare probos. Verùm abite jam, ut vel paucæ aliquæ actiones hodie finiantur. *Merc.* Abeamus Iustitia, rectà versus Sunium, paululum sub Hymetto ad sinistram Parnethis deflectentes, ubi duo illi vertices. Tu enim videris jam olim esse oblita viæ istius. Sed quid fles, & lamentaris? ne metuas. Non ampliùs ita se habent res humanæ: mortui sunt omnes illi Scirones, Pityocamptæ, Busirides, & Phalarides, quos tunc pertimescebas. Nunc Sapientia, Academia, Stoaque tenent omnia, & ubique te quærunt, & de te disputant, hiantes & expectantes ficunde ad ipsos iterum devoles. *Iust.* Proinde, Mercuri, tu solus verum mihi possis dicere, (ut pote qui cum ipsis degas plerumque & converseris cùm in gymnasiis, tum in concione. Nam tu es forensis, & in concionibus præconem agis) quales sint: & num apud ipsos commorari queam. *Merc.* Agerem injustè per Iovem ni tibi quæ mea es soror, dicerem. Ipsorum enim plerique non parum utilitatis ex philosophia perceperunt. Etenim si nihil aliud, habitus saltem verecundia, minus delinquunt. Attamen & in flagitiosos aliquos incides (decet enim, opinor, verum fateri) & in semidoctos nonnullos, & semimalos. Etenim postquam acceptos eos alio colore inficiebat Philosophia: illi quidem

1 Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, δύο τῶ Σουνίε, μικρὸν ὑπὸ τὸ Υμηττὸν, ἐπὶ τὰ λαιὰ τῆ Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο σκέπαι ἄκραι] Athenarum hoc loco τοποθεσίαν describit, & tanquam ab oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad sinistra Parnethis ponit, duæ vero illæ summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervæ colossus à Phidia elaboratus, & Areopagus, fuerunt enim Athenæ bicipites, ut Parnassus. *Palm.*

ὁπόσοι μὲ ἐς κόρον ἔπιον τὸ βαφῆς, χρησοὶ ἀκεραῖοι ἀπεπλύθησαν, ἀμιγεῖς ἑτέρου χρώματος. καὶ ὡσαύτως τὴν σὴν ὑποδοχήν, ὅτοι ἑτοιμότατοι. ὅσοι δ' ὑπὸ παλαιᾶς ῥύπου μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὁπόσον δύσοσμον δ' φαρμάκου, τὰ ἄλλων ἀμείνους. ἀπλοῖς δ' ὅμως, καὶ μιξόλευκοι, καὶ κατεσπυγμένοι, καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χρόαν. εἰσὶ δ' οἱ ἐ μόνον ψαύσαντες ἔκποθεν δ' λίβητο ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρισάμενοι τὰ ἀσβόλης, ἱκανῶς οἴονται ἐ κόνιν μεμελανῶφθαι. σοὶ μὲν δῆλον ὅτι μὴ τῶν ἀρίστων ἡ ἀλλοτρίωσις ἔσται. ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ἤδη πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ. ἄστε τὸ μὲ Σούνιον, τὰ δεξιὰ καταλείπωμεν, ἐς δ' τὴν ἀκρόπολιν ἀποβάσωμεν ἤδη. καὶ ἐπεὶδὴ κατέβημεν, αὐτὴ μὲ σύνταξις τὰ ἐπὶ δ' πάγου καθῆσθαι τὴν πύκνα ὁρῶσαι, καὶ προσμένουσαι ἐς' ἂν κηρύξῃ τὰ παρὰ δ' Διός. ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾷον ἴσως ἀπαγγελῶ τὰ δ' ἐπηκόῳ προσκαλέσομαι. Δι. μὴ πρότερον ἀπίλθῃς ὦ Ἑρμῆ, πρὶν εἰπεῖν ὅτις ἐστὶν ὁ προσιὼν ἐκεῖνος. ὁ κεραμοφόρος. ὁ τὴν σύριγγα. ὁ λάσιος καὶ τοῦ σκέλους. Ερ. τί φῄς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τὸν Διονύσου θεραπόντων τὸν βακχικώτατον; ἐστὶν ὡκὶ μὲ τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον. ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος ἐπόπλων, καὶ τὴν Μαραθῶνάδε τὸν βαρβάρων λάβασιν, ἥκειν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις σύμ-

dem quotquot ad ſatietatem tinctũram imbiberunt, accuratè probi effecti ſunt, nullo alieno colore permixti: & ad ſuſcipiendam te, hi ſunt paratiſſimi. Quotquot autem præ veteri illuvie, tinctorii veneni vim integram in intimas partes non receperunt, aliis quidem ſunt meliores, ſed tamen imperfecti, & ſemialbi: maculoſi, & colore pardalium. Sunt autem qui cùm foris tantùm attigerint lebetem ſummo digito, & ſibi fuliginis nonnihil illeverint, abunde putent ſibi mutatum colorem. Planum ſanè eſt fore, ut cum optimis converſeris. Sed inter loquendum, Atticæ jam appropinquamus. Quare Sunium quidem ad dextram relinquamus: ad arcem autem jam hinc declinemus. Ac poſtquam deſcendimus, ipſa quidem hîc alicubi ſuper campo ſede, ad Pnycem reſpiciens, & exſpectans donec proclamavero, ea quæ ſunt à Iove imperata. Ego verò arce conſcenſa, ſic faciliùs ex loco unde exaudiri poſſim omnes advocabo. *Inſt.* Ne priùs abieris Mercurii, quam dicas quiſnam iſte ſit, qui huc accedit, corniger fiſtulam habens, & cruribus hirſutus. *Merc.* Quid ais? non noſti Pana illum ex Bacchi miniſtris omnium maximè bacchicum? Hic antea habitabat in monte Parthenio: tempore autem quo Datis claſſe eſt advectus, & Barbari in Marathonem egreſſi, venit non vocatus opem ferens Athenienſibus. Ab

1 Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων] Lucas Holſtenius in notis ad Stephan. de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: *Sed dum ſic loquimur Attica jam appropinquamus.* Quare, *Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin jam hinc declinemus. Ac poſtquam deſcendimus, ipſa quidem alicubi hic in rupe conſide, Pnycem verſus proſpiciens expectanſque donec ea, quæ ſunt à Iove mandata, proclamavero.* Sic enim ὅτι τῷ πάγῳ vertendum, non ut male interpretes *ſuper vicum* aut *ſuper campo.* Alm.

1 Τὰς

μαχῶ. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σκηλυγγα τοῦτον ἀποκλεῖσόμενον, οἰκεῖ μικρὸν ὑπὸ τῷ πελασγικῷ, ἐς τὸ μετοικικὸν σκωπτλῶν. καὶ νυνὶ ὡς τὸ εἰκὸς, ἰδὼν ἐκ γειτόνων, προσιὼν δεξιωσόμενον. Παν. χαίρετε ὦ Ἑρμῆ & Δίκη. Ερ. καὶ Δι. καὶ σύγε ὦ Παὶ μουσικώτατε, καὶ πηδηκώτατε σατύρων ἁπάντων. Ἀθλίωσι ἦ, καὶ πολεμικώτατε. Π. τίς ἦ ὑμᾶς ὦ Ἑρμῆ, δεῦρο χρεία ἥγαγεν; Ερ. αὐτὴ σοι διηγήσεται τὰ πάντα. ἐγὼ ἦ, ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα. Δι. ὁ Ζεὺς ὦ Παὶ, κατέπεμψέ με, ἀποκληρώσεσθαι τὰς δίκας. σὺ ἦ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει; Π. τὸ μὲν ὅλον, οὐ κατ' ἀξίαν πεφόρτισται παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καθαιρέτερον τῶν ἐλπίδων. καὶ ταῦτα, τηλικοῦτον ἀπωσάμενον κυδιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων. ὅμως ἦ, ὅτε, ἢ τρεῖς ἢ ἔτεσι ἀνιόντες, ἐπιλεξάμενοι τράγον ἱερεῖον, θύσαι μοι, πολλῆς τῆς κνίσσης ἀπόζειν. εἶτ' ἀναχθέντες τὰ κρέα, ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μέτοχον, καὶ ψαλεῖν ἐμπίπτειν τῷ κρότῳ. πλὴν ἀλλὰ ἔχει πού μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά. Δι. τὰ ἄλλα ἦ ὦ Παὶ, ἀμείνους πρὸς ἔριν ἐγένοντο τοῦ τῆς φιλοσοφίας. Π. τίνας λέγεις τοὺς φιλοσόφους; ἆρ' ἐκείνους τοὺς κατηφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς ξυνάμα πολλοὺς, [1] τοὺς τὸ γένειον ὁμοίως ἐμοὶ, τοὺς λάλους; Δι. καὶ μάλα. Π. οὐκ οἶδα ὅ, τι ἐκ λέγουσιν, ἐγὼ σαίνομαι τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὁρῶ γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ ταῦτα ῥήματα, καὶ ἀσκῶ, ὡς μεμάθηκα ὦ Δίκη.

Ab eo tempore, accepta ista quæ est sub arce spelunca, habitat paulum infra Pelasgicum, inter inquilinos census. Et nunc ut verisimile, nos ex vicinia conspicatus, accedit salutaturus. *Pan.* Salvete Mercuri, & Iustitia *Merc.* Et tu. *Iust.* Et tu utique ô Pan, Musicorum studiosissime, omniumque saltatorum Satyrorum agillime, Athenis etiam bellicosissime. *Pan.* Quænam vos Mercuri, huc adduxit necessitas? *Merc.* Hæc tibi enarrabit omnia: ego verò in arcem hinc, & ad præconium abeo. *Iust.* Iupiter, ô Pan, misit me ut sortito distribuerem actiones forenses. At tibi quomodo se res habent Athenis? *Pan.* Haudquaquam, in universum quidem, pro dignitate apud ipsos ago sed multò quàm speraram deteriùs: idque cùm tantum depulerim tumultum illum à barbaris exortum. Sed tamen bis ter-ve quotannis ascendentes, segregato ad hoc hirco aliquo coleato, multum grave olente, mihi sacrificant. Deinde epulantur carnes illas, me lætitiæ ejus velut testem adhibentes, & tenui quodam honorantes applausu: quanquam nonnihil animum meum oblectat risus ipsorum & lusus. *Iust.* Inter cætera Pan meliores ad virtutem facti sunt à philosophis. *Pan.* Quosnam istos dicis philosophos? num tetricos illos vultuque tristes simul multos, barba mihi adsimiles, & loquaces? *Iust.* Maximè. *Pan.* Nescio quid dicant: sapientiam ipsorum non intelligo. Etenim montanus ego sum, nec subtilia ista, urbanaque verba didici Iustitia. Nam unde

[1] Τὰς τὸ γένειον ἐχ ὁμοίως ἐμοὶ] Τὰς τὸ γένειον ὁμοίως ἐμοὶ, ut mox καὶ ἰωτάμενον ὑπὸ τῇ τῶ πώγωνος ὁμοίως. Pan idem qui & nunc loquitur. *Marcil.*

[1] Πύρ-

πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι δ' πλαγίου καλάμου, καὶ τ' σύριγγος, ἐγὼ σοφός. τὰ δ' ἄλλα, ἀπόλλω, καὶ χρούστης, καὶ πολεμικὸς ἢν δῆτ. πλὴν ἀλλ' ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων, καὶ ἀρετήν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσωμάτους διεξιόντων, ἀγνῶτα ἐμοὶ, καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ ἀσχήμονα μὲν, εἰρωνικῶς ὑπέρχοντα τ πρὸς ἀλλήλους λόγων. ἀσχήμων δὲ τ σωμάτων, ἐπιτείνοντα τὸ φθέγμα μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον. ὥστε ὑπερδιαπτόμενον, καὶ μεγάλα λέγειν ἐγελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυθριᾷ, καὶ ὁ τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξαίφνης τανῦν, ὥσπερ τ αὐλητῶν, ὁπόταν εἰς σφόδρα τ αὐλὸν ἐμπνεῖν βιάζωνται. διαπειρώμενοί γε δὴ τὰς λόγχας, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπούμενοι συγχέαντες, ἀπέσαι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοὶ, τ ἰδρῶτα σὺν δ μετώπῳ ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπιξεσμένοι. καὶ ὅτῳ κρατεῖν ἔδοξεν, ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν, ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅμως λεώς ὁ πολὺς, πεπίπασιν αὐτούς. καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τ ἀναγκαιότερον ἀσχολεῖ. καὶ παρεῖσάν τε πρὸς τὸ θρασὸ τῶ βοᾶν κεκλημένοι. ἐμοὶ μὲν οὖν ὀλίγοις τισὶν ἐδόκουν ἀπὸ τύπων, καὶ ἠνιῶμεν ἐπὶ τῇ δ πύρωσι ἐμμισότητι. εἰ δέ γε δημωφελές τι σὺν τῇ βοῇ αὐτῶν, καί τι ἀγαθὸν σὺν τ ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, σὺκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἶμα δεῖ μηδὲν ὑποστιλάμενον, ταλαῖπες διηγήσασθαι, οἷα γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς, πολλὰς αὐτῶν πολλάκις ἤδη ἐπεσκεμμένον τοῦ δίκαιον ὑμῖν. Δι. ἐπίσχες ὦ Πάν. ἆρ' ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε; Π. πάνυ μὲν οὖν.

unde in Arcadia sophista vel philosophus foret? Ad obliquum usque calamum, & fistulam doctus ego sum: cæterùm pastor, saltator, & si sit opus, bellator. Audio tamen illos assiduò vociferantes, ac virtutem nescio quam & ideas, & naturam, & incorporea quædam commemorantes, ignota mihi ac peregrina nomina. Ac primùm quidem sermones inter se pacificè ordiuntur: sed procedente disputatione, intenduntur vocem ad orthium usque: ita ut cùm nimium distendantur, magnaque eloqui contendant, illis facies rubescat, collum intumescat, & venæ sint extantiores, quales tibicinum, quando tibiam angustam inflare vi quadam coguntur. Conturbatis igitur sermonibus, eoque confuso quod principio instituerant, plerique sese mutuis convitiis incessentes, sudorem ex fronte, incurvo digito abstergentes, abeunt. Atque hic demum vincere visus est, qui clamosior & confidentior est. Sed tum vulgus admiratur eos, in primis verò quibus nihil rerum necessariarum curæ est, & astant confidentia & clamore illorum excitati. Hinc fiebat ut mihi viderentur arrogantes, & barbæ similitudinem ægrè ferrem. Num autem ipsorum clamori aliquid inesset quod reipubl. conduceret, & boni aliquid ex verbis illis, nasceretur ipsis, dicere non possum. Quanquam si verum dicere convenit, nihil præ metu reticendo (etenim in specula, ut vides, habito) multos ipsorum sæpenumero jam conspicatus sum sub obscuram vesperam. *Inst.* Tace Pan, annon Mercurius tibi jam visus est proclamare? *Pan.* Maximè.

Εχ. ἀκούετε λεώς. ἀγοραῖν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ καθεσησόμεθα τήμερον, ἑλαφηβολιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου. ὁπόσοι γραφαὶ ἀπήνεγκαν, ἥκειν εἰς Ἄρειον πάγον, ἵνα ἡ δίκη ἀποκληρώσῃ τὸ δικαστήριον, καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν. οἱ δικασταί, ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων. ὁ μισθὸς, τριώβολον ἑκάστης δίκης. ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν, κατὰ λόγον τῶν ἐγκλημάτων. ὁπόσοι δ' ἀποθέμενοι γραφὰς, πρὶν εἰσελθεῖν ἀπόφασιν κρῖναι τούτους ὁ Αἰακὸς ἀναπεμψάτω. ἢν δέ τις ἄδικα δεδικάσθαι οἴηται, ἐφέσιμον ἀγωνιεῖται τὴν δίκην. ἡ δ' ἔφεσις, ἐπὶ τὸν Δία. Π. βαβαὶ τῆς θορύβου. ἠλίκον ὦ Δίκη ἀπεῴκησαν, ὡς δ' ἐς ταχὺ σωθεῖσιν ἴλκοντες ἀλλήλους πρὸς τὸ ἄνωτες δύο τῶν Ἀρείου πάγου. καὶ ὁ Ἑρμῆς δ' ἤδη παρῆσαν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἴστε, καὶ ἀποκληροῦτε, καὶ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος. ἐγὼ δ', ἐπὶ τὸ σκῆλαιον ἁπλῶν, συνέξομαί τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν, ὡ τὸν ἐμὸν εἰωθὰ ἐπικερτομεῖν. ἀκροάσεται δ', καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἄλις ἔχοιμι, ὁσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι. Εχ. ἄγε ὦ Δίκη, προσκαλῶμαι. Δι. εὖ λέγεις. ἀθρόοι γὰρ ὡς ὁρᾷς προσίασι θορυβοῦντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες ταραττόμενοντες τὸν ἀκρέμονα. Ἀθηναῖοι. εἴληφά σε ὦ κατάρατε. Ακ. συκοφαντεῖς. Αλ. δῶσεις ποτὲ ἤδη τὴν δίκην. Αλ. ἐξελέγξω σε, δεινὰ εἰργασμένον. Αλ. ἐμοὶ πρῶτον ἀποκληρώσον. Αλ. ἔπου μιαρὲ πρὸς τὸ δικαστήριον. Αλ. μὴ ἄγχε με. Δι. οἶσθα ὁ θρασύμαχε ὦ Ἑρμῆ; πῶς ἂν ἄλλως δίκας, ἐς τὴν αὔριον ὑπερβαλώμεθα. σήμερον δ', πληρῶμεν

mè. *Merc.* Audite populus. Forum judiciale, quod fœlix faustumque sit hodierno die instituemus, qui Februarii est septimus. Quicunque igitur actiones detulêre, in Areopagum veniunto: ibi Iustitia forum sortietur, aderitque ipsa judicantibus. Iudices ex omnibus Athenienſibus dabuntur: merces pro quaque lite, trium erit obolorum: numerus judicum ſecundum accuſationis æſtimationem. Quotquot autem relictis actionibus, priuſquam judicio experiri potuerint, mortui ſunt, hos remittat Æacus. Quod ſiquis iniquè judicatum putaverit: ad alium judicem, nimirum ad Iovem provocabit. *Pan.* Papæ! qualis tumultus! quantum Iuſtitia, exclamarunt! ut undique properè concurrunt, ſeſe mutuo trahentes per acclive ſurſum verſus Areopagum! Iamque adeſt Mercurius ipſe. Quare vos actionibus operam date, ſortimini, & diſceptate, ut veſtræ ferunt leges. Ego verò ad ſpeluncam hinc digreſſus, fiſtula canam carmen aliquod amatorium, quo Echonem ſoleo probris inceſſere. Cæterùm auſcultationum & orationum judicialium ſatis ſuperque habeo, ut qui quotidie in Areopago litigantes audiam. *Merc.* Age Iuſtitia, advocemus iſtos. *Iuſt.* Rectè dicis. Nam affatim ut vides, accedunt tumultuantes, ut veſpæ quæ verticem circunſtrepunt. *Athenienſis.* Cepi te ô ſceleſte. *Alius.* Sycophantam agis. *Alius.* Pœnas jam tandem dabis. *Al.* Convincam te gravis facinoris. *Al.* Mihi primo ſortire. *Al.* Sequere, ſceleſte, ad judicem. *Al.* Ne me ſuffoca. *Iuſt.* Scis quid faciamus Mercuri? Cæteras quidem lites in craſtinum rejiciamus: hodie autem

cas

τὰς τοιαύτας, ἀπόσκηπτε χρεῖαι, ἢ βίοις, ἢ ἐπιτηδεύμασις, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγελμένας. καί μοι ταύτας ἀνάδος τὰς γραφάς. Ερ. μίαν κατὰ τῆς ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνδραποδισμοῦ. Δι. ἐπὶ πλήρωσον. Ερ. ἡ στοὰ κατὰ τῆς ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν ἔρωτα αὐτῆς Διονύσιον ἀπεσπάκληται. Δι. πέντε ἐκφυοῖ. Ερ. ἡδυπάθειαι τρυφὴ πρὸς ἀρετήν. Δι. πέντε ἐπὶ τούτοις δικασταὶ τάσσω. Ερ. ἀγωγιμαιοδικὴ, δρασμοῦ διωμοσία. Δι. τρεῖς ἀποκλήρους μόνας. Ερ. ἡ γραφικὴ κατὰ [1] Πύῤῥωνος λιποταξίου. Δι. σὺ δὲ κελεύτωσαν. Ερ. βούλῃ δὲ ταύτας ἀποκληρῶμεν ὦ δίκη, τὰς δύο, τὰς στοᾶν, τὰς ἀπολωγιμένας κατὰ τῆς ῥήτορος; Δι. τὰς παλαιὰς πρότερον ἀφολύσωμεν. αὗται δὲ, εἰς ὕστερον διδικάσονται. Ερ. καὶ μὴν ὅμοιαί γε ἐκ αὐτῶν. καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ δὲ νεαρὸν, ἀλλὰ προσπλήσιον τοῖς προαποκεκληρωμένοις. ὥστε σὺν τούτοις δικαιοῦσθαι ἄξιον. Δι. ἔοικας ὦ Ἑρμῆ, χαριζομένῳ τῷ δίκαιον. ἀποκληρῶμεν οὖν ὅμως εἰδικεῖ. πολὺ ἀλλὰ ταύτας μίνας, ἐκκαιδεκάτην γὰρ αὖ ἀποκεκληρωμένην, δὸς τὰς γραφάς. Ερ. ῥητορικὴ, κακώσεως τοῦ Σύρου. Δίφιλος, τοῦ αὐτοῦ ὑβρεως. Δι. τίς ὁ ἑτέρος ἐστι; ὁ γὰρ ἐγγέγραπται τοῦτο. Ερ. ὅτως ἀποκλήρου τοῦ ῥήτορος τοῦ Σύρου, κωλύσει γὰρ ἡδέως ἐκ ἄνευ τοῦ ὀνόματος. Δ. ἰδοὺ δὲ τὰς ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσεσθαι, ἃς ὑπὲρ τοῦ Εὐφράτου κακῶς εἶχε διδικάσθαι. πλὴν ἀποκλήρου ἑνδεκα τὰς αὐτὰς ἑκατέρας τῶν δικῶν. Ερ. εὖγε ὦ δίκη, φείδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκειας τὸ δικαστήριον. ἐπὶ τούτοις τοίνυν τὰς τοιαύτας, ἀπόσκηπτε χρεῖαι, ἢ βίοις, ἢ ἐπιτηδεύμασις, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγελμένας. καί μοι ταύτας ἀνάδος τὰς γραφάς. Ερ. μίαν κατὰ τῆς ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνδραποδισμοῦ. Δι. ἐπὶ πλήρωσον. Ερ. ἡ στοὰ κατὰ τῆς ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν ἔρωτα αὐτῆς Διονύσιον ἀπεσπάκληται. Δι. πέντε ἐκφυοῖ. Ερ. ἡδυπάθειαι τρυφὴ πρὸς ἀρετήν. Δι. πέντε ἐπὶ τούτοις δικασταὶ τάσσω. Ερ. ἀγωγιμαιοδικὴ, δρασμοῦ διωμοσία. Δι. τρεῖς ἀποκλήρους μόνας. Ερ. ἡ γραφικὴ κατὰ [1] Πύῤῥωνος λιποταξίου. Δι. σὺ δὲ κελεύτωσαν. Ερ. βούλῃ δὲ ταύτας ἀποκληρῶμεν ὦ δίκη, τὰς δύο, τὰς στοᾶν, τὰς ἀπολωγιμένας κατὰ τῆς ῥήτορος; Δι. τὰς παλαιὰς πρότερον ἀφολύσωμεν. αὗται δὲ, εἰς ὕστερον διδικάσονται. Ερ. καὶ μὴν ὅμοιαί γε ἐκ αὐτῶν. καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ δὲ νεαρὸν, ἀλλὰ προσπλήσιον τοῖς προαποκεκληρωμένοις. ὥστε σὺν τούτοις δικαιοῦσθαι ἄξιον. Δι. ἔοικας ὦ Ἑρμῆ, χαριζομένῳ τῷ δίκαιον. ἀποκληρῶμεν οὖν ὅμως εἰδικεῖ. πολὺ ἀλλὰ ταύτας μίνας, ἐκκαιδεκάτην γὰρ αὖ ἀποκεκληρωμένην, δὸς τὰς γραφάς. Ερ. ῥητορικὴ, κακώσεως τοῦ Σύρου. Δίφιλος, τοῦ αὐτοῦ ὑβρεως. Δι. τίς ὁ ἑτέρος ἐστι; ὁ γὰρ ἐγγέγραπται τοῦτο. Ερ. ὅτως ἀποκλήρου τοῦ ῥήτορος τοῦ Σύρου, κωλύσει γὰρ ἡδέως ἐκ ἄνευ τοῦ ὀνόματος. Δ. ἰδοὺ δὲ τὰς ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσεσθαι, ἃς ὑπὲρ τοῦ Εὐφράτου κακῶς εἶχε διδικάσθαι. πλὴν ἀποκλήρου ἑνδεκα τὰς αὐτὰς ἑκατέρας τῶν δικῶν. Ερ. εὖγε ὦ δίκη, φείδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκειας τὸ δικαστήριον.

eas tantùm ſortiamur, quæcunque ab artibus, aut vitis, aut ſcientiis, contra homines promulgatæ ſunt. Ac mihi has profer actiones. *Merc.* Ebrietas contra Academiam, pro Polemone, plagii. *Iuſt.* Sortire ſeptem. *Merc.* Stoa contra Voluptatem, injuriarum, quòd amatorem ipſius Dionyſium abduxerit. *Iuſt.* Quinque ſufficient. *Merc.* Pro Ariſtippo, Mollities contra Virtutem. *Iuſt.* Quinque etiam jus hiſce dicant. *Merc.* Menſaria contra Diogenem, fugæ. *Iuſt.* Tres tantùm ſortire. *Merc.* Pictoria contra Pyrrhonem, ut deſertorem. *Iuſt.* Novem cognoſcant. *Merc.* Viſ-ne & has ſortiamur, Iuſtitia, duas videlicet iſtas, paulò antè noſti contra Rhetorem inſtitutas? *Iuſt.* Antiquiores illas priùs dirimamus. Hæ autem poſtea judicabuntur. *Merc.* Atqui ſimiles etiam iſtæ ſuperioribus ſunt, quodque intenditur, quanquam recens, affine tamen eſt illis, de quibus modò ſortiti ſumus: quare æquum eſt ut inter ea diſceptetur. *Iuſt.* Videris Mercuri, indulgere petitioni. Sed tamen ſortiamur, ſi tibi videtur, verum ſolas haſce duas: ſufficiunt enim hæ quas ſortiti ſumus. Cedo ipſas actiones. *Merc.* Rhetorica contra Syrum, malæ tractationis. Dialogus contra eundem, contumeliæ. *Iuſt.* Quis iſte, cujus nomen adſcriptum non eſt? *Merc.* Ita ſortire contra Rhetorem Syrum: nihil enim vetabit, etiam abſque nomine proprio. *Iuſt.* Ecce jam etiam peregrinas Athenis in Areopago ſortiamur: quas rectiùs fuerat ultra Euphratem fuiſſe diſceptatas. Verùm ſortire undecim eoſdemque utrique liti. *Merc.* Rectè Iuſtitia. Parce, ne multa in judices impen-

1 Πύῤῥωνος λιποταξίου] Diogen. Laert. initio vitæ ejus. *Bourd.*

1 Ex-

πεκόν. Δι. οἱ σοφοὶ πρηθάνεται τῇ ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ μίθῃ. σὺ δ', τὸ ὕδωρ ἔγχεε. σοφώτερος δ' οὐ λέγει ἢ μίθη. τί σιγᾷς, καὶ νεφοδύῃ; μᾶλλον ἢ Ἑρμῇ σοφοπλῶν. Ερ. ἢ δικαιολογήσῃ φησὶ τὴν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ δὲ ἀκρᾶτος τῷ γλώττᾳ πεπεδημένῃ, μὴ δὲ γάλατα ὅλως ἐν τῷ δικαστηρίῳ. μόγις δ' ἐδ ἔφην ὡς ὁρᾷς. Δι. σύκουν σωτήρων ἀναβιβασόμεθα τὸν δεινῶν τύπτων πνά. πολλοὶ γὰρ, οἱ κἂν ἐπὶ τριωβόλῳ ἀφῃρᾶσθαι ἕτοιμοι. Ερ. ἀλλ' ὑδεὶς ἐθελήσει γε τῷ φαύρῳ συναγορεῦσαι μίθῃ. πλὴν δίγνώμοιά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξιεῖν. Δι. τὰ ποῖα; Ερ. ἡ ἀκαδημία ἀεὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκεύασται τοὺς λόγους, καὶ τἄτ' ἀσκεῖ, τἀναντία καλῶς δυνάσθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν φησὶν ὑπὲρ ἐμοῦ σοφωτέρα εἰπάτω. εἶτα ὕστερον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ. Δι. καινὰ μὲν ταῦτα. εἰπὲ δ' ὅμως ὦ ἀκαδημία τὸ λόγον ἑκάτερον, ἐπεί σοι ῥᾴδιον. Ακα. ἀκούετε. ὦ ἄνδρες δικασταί πρότερον τὰ ὑπὲρ τῆς μίθης. οὐδείς γάρ τό γε νῦν ῥῖον. ἠδικήτην δ' ἡ αὐλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς ἀκαδημίας ἐμοῦ. ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὔνουν, καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν ὂν ἐργάζεσθαι οἰόμενον, ἀφαιρεῖται, τὸ Πολέμωνα ἐκεῖνον. ὃς μεθ' ἡμέραν ἑκάστην ἐλθὼν τὸ ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ κραδαίνων, ἵν' ὦ ἐκ ἐσπέρας μεθύων αἰεί, καὶ κεφαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διλωτισμένος. καὶ ταῦτα ὁπ' ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι ἅπαντες, οἳ, μὴ δ' πώποτε πρότερα Πολέμωνα εἶδον. ἐπεὶ δ' ὁ κανδαύ-

pendatur pecunia. *Iust.* Primi considento Academiæ & Ebrietati jus dicturi. Tu verò aquam infunde: & tu Ebrietas dic prior. Quid taces & nutas? Accede Mercuri, ut audias. *Merc.* Non possum, inquit, litem hanc perorare, quia mero mihi vincta est lingua, ne me in foro deridendam propinem. Ægrè autem ut vides constiti. *Iust.* Proinde patronum adducat, ex vehementibus istis aliquem. Sunt enim multi, qui vel trioboli gratia disrumpi parati sunt. *Merc.* At nemo certè velit Ebrietati palam patrocinari. Verùm hæc æqua utique videtur postulare. *Iust.* Quænam? *Merc.* Academia hæc semper in utramque orationem est parata: in eoque se exercet, ut contraria rectè possit dicere. Ea igitur, inquit, pro me prior dicat: atque ita deinceps pro se ipsa verba faciat. *Iust.* Nova quidem hæc. Sed dic tamen Academia, orationem utramque, quandoquidem hoc tibi facile est. *Acad.* Audite, viri judices, primùm quæ pro Ebrietate dicam. Illius enim quæ nunc fluit oratio, Injuria est affecta misera illa, à me Academia: mancipio, quòd solum habebat benevolum ac fidele, quodque nihil turpe putabat, eorum quæ ipsa imperasset, privata, Polemone illo, qui per medium forum interdiu petulanter se gerebat, psaltriam secum habens, & cantu perstrepens, à summo mane ad vesperam usque ebrius semper, & crapulæ indulgens, caputque corollis florum implicatum gerens. Quæ quòd vera sint, testes sunt universi Athenienses, qui Polemonem nunquam sobrium viderunt. Infœlix

1 Ἔωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων] Sic in Deorum consilio ἀκρᾶτε ἐωθεν ἑσπέρας. *Bourd.*

μεν ἐπὶ τὰς τ' ἀκαδημίας ἡδέως ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντως εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ λαβὸν τῶν χειρῶν τὸ μέθης ἀρπάσασα μᾶλλον βίας, καὶ ὡς αὐτὴν ἀγαγοῦσα, ὑδροποτῆν τε κατέκλινε καὶ, καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ τὰς στεφάνας περιέσπασεν. καὶ δεῖπνον κατακείμενον, ῥημάτια σκολιὰ, καὶ δύσηνα, καὶ πολλῆς φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν. ὥστε ἀνὴρ ὃ πάνυ ἐπαινθεὶς αὐτῷ ἐρυθήμαζεν, ὠχρὸς, ἄθλιος, καὶ ῥικνὸς τὸ σῶμα γεγήρατο. καὶ τὰς ὠδὰς ἀπέπαυσε, ἀπομαλὸν, ἄσπορον σίσυρα δὲ διψαλέον εἰς μέσην ἑαυτὸν καθῆκεν ληρῶν, ἃ ποῖα πολλὰ ἡ ἀκαδημία ἐμὲ ληρεῖν διδάσκει. τὸ δ' μέγιστον, ὅτι δὲ λοιδορεῖται τῇ μέθῃ πρὸς ἐμὲ ἐπαρθεὶς, δὲ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἴρηται χαλεπὰ τὰ ὑπὲρ τ' μέθης. ἤδη δὲ ὑπὲρ ἐμαυτῆς ἐρῶ. καὶ τὸ λοιπὸν τοῦτο, ἐμοὶ ῥᾴδιον τοῦτο. Δίκη. τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς; πολλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ ἴσον σὺ τῷ μέρει. Ακ. ἐπεὶ σοὶ μὲν ἄκεῖσθαι πάνυ εὔλογα ὦ ἄνδρες δικασταί, ἡ σωφρονεῖν εἰρῆκεν ὑπὲρ τ' μέθης. εἰ δ' καμὲ μετ' ἀνοίας ἀκούσεται, εἴσεσθε ὡς ἀδίκως αὐτῷ ἠδίκηκε. τ' γὰρ Πολέμωνα τοῦτον, ὃν φησιν ἑαυτῆς οἰκέτην εἶναι, πεφυκότα δ' φαῦλον, ἀδὲ κατ' τῷ μέθῃ, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ, καὶ τῷ φύσιν ὁμοῖον, ἐξαρπάσασα νέον ἔτι δ' ἁπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομένης τῆς ἡδονῆς, ἅτε αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυνεργεῖ, διέφθειρεν ἄθλιον, τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς ἑταίραις ξυμπαρδοῦσα ἐκδοτον, ὡς μὴ δ' μικρὸν αὐτῷ τ' αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι. καὶ ἄγε ὑπὲρ ἑαυτῆς λέγεσθω μικρὸν ἔμπροσθεν ὡς ἦτε, ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρῆσθαι νομίσατε. ἐξεπήδα γὰρ ἐκεῖθεν ὁ ἄθλιος ἐστεφανωμένος καὶ μύροις ἐπιῤῥεόμενος, καὶ ἐπὶ τὰς τ' ἀκαδημίας ἐκώμαζεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντως εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ λαβὸν τῶν χειρῶν τὸ μέθης ἁρπάσασα μᾶλλον βίας, καὶ ὡς αὐτὴν ἀγαγοῦσα, ὑδροποτῆν τε κατέκλινε καὶ, καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ τὰς στεφάνας περιέσπασεν. καὶ δεῖπνον κατακείμενον, ῥημάτια σκολιὰ, καὶ δύσηνα, καὶ πολλῆς φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν. ὥστε ἀνὴρ ὃ πάνυ ἐπαινθεὶς αὐτῷ ἐρυθήμαζεν, ὠχρὸς, ἄθλιος, καὶ ῥικνὸς τὸ σῶμα γεγήρατο. καὶ τὰς ὠδὰς ἀπέπαυσε, ἀπομαλὸν, ἄσπορον σίσυρα δὲ διψαλέον εἰς μέσην ἑαυτὸν καθῆκεν ληρῶν, ἃ ποῖα πολλὰ ἡ ἀκαδημία ἐμὲ ληρεῖν διδάσκει. τὸ δ' μέγιστον, ὅτι δὲ λοιδορεῖται τῇ μέθῃ πρὸς ἐμὲ ἐπαρθεὶς, δὲ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἴρηται χαλεπὰ τὰ ὑπὲρ τ' μέθης. ἤδη δὲ ὑπὲρ ἐμαυτῆς ἐρῶ. καὶ τὸ λοιπὸν τοῦτο, ἐμοὶ ῥᾴδιον τοῦτο. Δίκη. τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς; πολλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ ἴσον σὺ τῷ μέρει. Ακ. ἐπεὶ σοὶ μὲν ἄκεῖσθαι πάνυ εὔλογα ὦ ἄνδρες δικασταί, ἡ σωφρονεῖν εἰρῆκεν ὑπὲρ τ' μέθης. εἰ δ' καμὲ μετ' ἀνοίας ἀκούσεται, εἴσεσθε ὡς ἀδίκως αὐτῷ ἠδίκηκε. τ' γὰρ Πολέμωνα τοῦτον, ὃν φησιν ἑαυτῆς οἰκέτην εἶναι, πεφυκότα δ' φαῦλον, ἀδὲ κατ' τῷ μέθῃ, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ, καὶ τῷ φύσιν ὁμοῖον, ἐξαρπάσασα νέον ἔτι δ' ἁπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομένης τῆς ἡδονῆς, ἅτε αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυνεργεῖ, διέφθειρεν ἄθλιον, τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς ἑταίραις ξυμπαρδοῦσα ἐκδοτον, ὡς μὴ δ' μικρὸν αὐτῷ τ' αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι. καὶ ἄγε ὑπὲρ ἑαυτῆς λέγεσθω μικρὸν ἔμπροσθεν ὡς ἦτε, ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρῆσθαι νομίσατε. ἐξεπήδα γὰρ ἐκεῖθεν ὁ ἄθλιος ἐστεφανωμένος καὶ μύροις ἐπιῤῥεόμενος, καὶ ἐπὶ τὰς

felix ille, cùm ad Academiæ quoque fores, ut apud omnes solebat, petulantem ageret, illum sibi mancipatum, atque è manibus Ebrietatis vi ereptum, & ad se adductum, aquam bibere, & sobrium esse docuit, & corollas detraxit. Et quo tempore erat opportunum ad potationem accumbere, vocabula perplexa, misera, multaque solicitudine plena, illum docuit. Quare pro eo colore qui in ipso ante efflorescebat, pallidus, miser, & incurvus factus est: illisque omnibus oblivioni traditis, impastus interdum, & sitibundus ad mediam usque vesperam sedet, nugando, qualia multa ego Academia nugari doceo. Quod autem maximum est, etiam Ebrietati convitiatur à me inductus, & de ipsa innumera mala commemorat. Dicta ferme sunt quæ pro Ebrietate dici possunt. Iam verò & pro me ipsa verba faciam. Exinde peroratum à me esto. *Iust.* Quid verò ad hæc respondebit? Verùm & huic aquæ tantundem infunde vicissim. *Acad.* Hoc pacto rationi consentanea, Viri judices, patrona pro Ebrietate dixit. Quòd si attentionem cum diligentia mihi præbeatis, intelligetis sanè ut nulla injuria ipsam affeci. Nam Polemonem hunc quem servum illa suum esse ait, non malè natum, neque ita ut Ebrietatem referret: sed mihi familiarem, & indole similem præceptum cùm esset adhuc adolescens tenellus, adjuvante Voluptate, quæ illi plerumque unà subservit, corrupit miserum comessationibus, & meretricibus in deditionem traditum: ita ut ne paululum quidem verecundiæ in eo remaneret. Et quæ illa pro se paulò antea dici putabat, pro me dicta putate. Circumibat enim miser ille à primo statim

mane

μῶ, πραπαλῶν, λῆξ' ἀγορᾶς μέσης καταυλούμενος, ὑβριστὴς ἦφον, κωμάζων ἐπὶ πάντας. αἰδὼς τῶν προγόνων, καὶ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μέντοι παρ' ἐμὲ ἦλθεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον ὥσπερ εἰώθη ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων λόγους πάνυ σφόδρα σπουδαίους, καὶ σωφροσύνης διεξιόντα. ὁ δὲ, μὴ δὲ αὐλεῖ, καὶ τῶν στεφάνων ἐπεισιὼν, τὸ μὲν πρῶτον ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο, τῷ θωρυβεῖν ἐπιπηδήσας τῇ θύρᾳ. ἐπεὶ δ' οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, κατ' ὀλίγον, ὡς γὰρ τέλεον ἐμὲ λήθοργος τῇ μέθῃ, ἀνίησι πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφεὶς τὸ τοὺς στεφάνους, τῷ αὐλητρίδα κατισπᾶσθαι, καὶ ἐπὶ τῇ προφυείδι ἡσυχάσειν. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος ἀνεγειρόμενος, ἐαυτοῦ τε ἐώρα ὅπως διάκειται, καὶ τὸ πάλαι βίου κατηγνώσκει. καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐκ τῆς μέθης, ἀπήγετο, καὶ ἠφανίζετο. ὑβρὶς δὲ κατ' αἰδοῦς τὸ δημόσιον. καὶ πάλιν, ἀποδρὰς ὥσπερ εἶχεν, ἦλθε μεταμέλησα παρ' ἐμὲ, ὅτι ἐπικαλεσαμένης ὕβρεως βιασαμένης, ὡς αὐτὴ φησιν ἐμοὶ, ἀλλ' ἑκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καί μοι ἤδη πάλαι αὐτὸν, ὅπως κομιδῇ τὸν τρόπον λέγειν ἔστι μοι. τοῦτον ὦ ἄνδρες δικασταί, προλαβεῖν γελοίους ἴσχοντα, καὶ μήτε φωνὴν ἀφιέναι, μήτε ἐσιέναι ὑπὸ δ' ἀκρασίας διωκόμενον, ὑπέστρεψα, καὶ ἀνέπνευσα, καὶ ἀντὶ ἀνδραποδώδη, κοσμίου ἄνδρα, καὶ σώφρονα, καὶ πολλοῦ ἄξιον τοῖς ἔμπροσθεν ἀπέδειξα. καί μοι αὐτός τε χάριν οἶδεν ἐπὶ τούτοις, καὶ οἱ συνόντες ὑπὲρ αὐτοῦ. εἴρηκα. ὑμεῖς δ', ἤδη σκοπεῖτε πότερα ἡμῶν ἄμεινον ἦν αὐτῷ συνεῖναι.

mane coronatus per medium forum circunſonantibus tibiis, nuſquam ſobrius, in omnes petulans: dedecus majorum, totiuſque civitatis, & peregrinorum ludibrium. Poſteaquam autem ad me venit, ego quidem ut facere conſuevi, patentibus foribus, apud amicos præſentes de virtute & temperantia fortè verba faciebam. Ille verò cum tibia, & coronis aſtans, principio quidem vociferabatur, ac perturbare nos tentabat, conventum clamore interturbando. Poſtquam verò illius nullam rationem habebamus, paulatim (neque enim ebrietate prorſus erat perfuſus) cœpit ad ſermones reſipiſcere, coronas demere, & tibicinam compeſcere, & ob purpuram erubeſcere. Ac veluti è profundo ſomno experrectus, cùm ſe aſpiciebat quo pacto eſſet affectus, tum vitam anteactam damnabat. Et rubor ille ex temulentia contractus defloreſcebat, evaneſcebatque: ipſe autem præ pudore eorum quæ fecerat, erubeſcebat: poſtremò aufugiens, ut erat, ad me tranſiit, neque vocatus neque coactus, perinde ut illa de me dicit, ſed ultroneus, hæc noſtra meliora eſſe ratus. Iamque huc ipſum voca, ut cognoſcatis quomodo à me ſit immutatus, & affectus. Hunc ô Iudices, à me receptum, cùm eſſet ridiculus, nec vocem emittere, nec præ mero conſiſtere poſſet, converti, ſobriumque reddidi, & ex mancipio, virum modeſtum, ac temperantem, & magni faciendum Græcis effeci. Et nunc ipſe mihi gratiam pro ea re habet, & propinqui ejus pro ipſo. Dixi. Vos autem jam diſpicite judices, cum utra noſtrûm illi ſatius fuerit converſari.

Ερ. ἄγε δὴ μὴ μέλλετε. ψηφοφορήσατε. ἀνάστητε. καὶ ἄλλους χρὴ δικάζειν. Δι. πάσαις ἡ ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς. Ερ. παρέδεξον ἁδὴν εἶναί τινα ἓ τῇ μέθῃ πεθύμενον. καθίσατε οἱ τῇ σοᾷ πρὸς τὸν ἡδονὴν λαχόντες, ὦδε δ' ἐρεῖτε δικάζειν. ἐγκέχυται, τὸ ὕδωρ. ἢ καλλιγραφῶ ἡ τὰ ποικίλα, σὺ δὴ λέγε. Στοά. οὐκ ἀγνοῶ μὲν ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς διαφανῆ μοι τὸν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ ἓ ὑμῶν τὰς φωνὰς ὁρῶ, πρὸς μὲν ἐκεῖνον ἀποβλέπουσας, καὶ μειδιώσας πρὸς αὐτὸν, ἐμοῦ δ' καταφρονούσας, ὅτι οὐ χρῇ κέκαρμαι, καὶ ἀρρενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὸν δικῶ. ὅμως δ', ὦ ἐξελήσητε ἀκροασαί μου λεγούσης, ἁπλοῦν πολὺ δικαιότερα ταῦτ' ἐρεῖν. τοῦτο γάρ τοι ἓ τὸ παρὸν ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι ὑπτιος ἐπαιρόμενος ἐσκιρτησεν τῇ ἐπαγωγῇ τῆς ὄψεως, ἐρασθεὶς ἐμοῦ ἄνδρα τότε σώφρονα τὸν Διονύσιον φενακίσασα, πρὸς ἑαυτὸν ἀφέλκυσεν. καὶ ἦν γε οἱ πρὸ ἡμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ μέθῃ, ἀδελφῇ τ' παρούσῃ δίκης ἐστίν. ἐξετάζετε γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότερα, χεῖρον δίκην νενοσηκότες κότου ἡδομένους δεῖ ζῆν, μηδὲν μεγαλόφρον ἐπινοοῦντας, ἢ ἐν δευτέρῳ δ' καλῶς ἔχοντες ἡγησαμένους τὸ τερπνὸν, ἁλουργεῖς ἁλουργεῖς φιλοσοφεῖν, μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνθρακοδώδες ἀποφερόμενος, καὶ τὴν ὀδαμυσίαν ζητοῦντας ἐν τῷ μέλιτι; καὶ ταῖς ἰχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὖτη δελέαζα τοῖς ἀνοήτοις ἀποτείνουσα, καὶ μυρμηκυπομένη τῷ πόνῳ, ἀποσείεται αὐτῶν τὰς φωνὰς. ἐν οἷς ἓ τ' δέλεαρ ἐκεῖνον ἀφλωιάσαι

Merc. Agite igitur, ne cunctemini, ferte sententiam, surgite: etiam alios oportet judicare. *Iust.* Omnibus calculis superat Academia, excepto uno. *Merc.* Nihil mirum siquis sit qui pro Ebrietate ferat. Sedete vos qui Stoæ contra Voluptatem sortitò electi estis, ad judicium de amatore ferendum, infusa est aqua. Heus picturata & varia, jam dicito. *Stoa.* Haud equidem ignoro judices, mihi contra formosam adversariam dicendum: etiam plerosque vestrûm video conversis ad illam oculis ipsi arridentes, me autem contemnentes, quia sum ad cutim tonsa, viriliter intueor, & tetrica videor. Attamen si me dicentem audire volueritis, confido multo justiora quàm hæc, dicturam me esse. Nam hujus illam criminis in præsentia ream ago, quòd ita meretricio modo exornata, aspectus illecebris, amatorem meum, virum tunc modestum, Dionysium videlicet fraude circunventum, ad se pertraxit. Et quam præcedentes illi causam judicaverunt inter Academiam & Ebrietatem, quasi quædam soror præsentis causæ est. Examinabitis enim in præsentia, utrum porcorum more in terram pronos vivere nos deceat, voluptati indulgentes, neque quicquam generosum molientes: an verò postposito honestati jucundo, liberos liberè philosophari: neque dolorem ut ineluctabile quidpiam pertimescentes, neque jucundum mancipiorum more sectantes, felicitatemque in melle & caricis quærentes. Hæc enim hujusmodi escas stultis prætendens, & labore, tanquam larva territans, plerosque ipsorum ad se adducit. Inter quos & misero illi quem ægrotantem observavit, ut frænos nostros

ὑμῶν πεποίηκε, νοσοῦντα περιόντα. ἐγὼ γὰρ ἂν ὑγιαίνων περὶ ἀσεβήματος τοὺς τοιούτους λόγους. καίτοι τί ἂν ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ' αὐτῆς, ὅπερ μὴ ἡ τῶν θεῶν φείδεται, ἀλλὰ τιμωρεῖται ὑπερμίσως αὐτῶν ἀμαθέστατα. ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσεβείας ἂν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. ἤκουον γὰρ ἔγωγε ὡς ἐδεῖ αὐτὴ παρασκευάσασθαι ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλλὰ τὸ Ἐπικούρου ἀναβιβάστου συναγορεύσουσα. ὅπως εὐτυφῶς τοῦ δικαστηρίου. πολλοῦ ἀλλὰ ἐκείνά γε αὐτοῦ ἐρωτᾶτε, οἵας ἂν οἴεται γλοιὸν εἶναι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα. [1] εἰ ἀφεδίντες τῆς ἡδονῆς, ἔφυγον τοὺς πόνους. ἐδεῖ γὰρ ἂν ἐκείνου μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, εἰκείνου μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, ἐ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέγε ἐθελήσειε τὴν μικρὸν ἀποκρίνασθαί μοι σωφρονοῦσαν, τάχιστ' ἂν γνωσθείη τὸ μηδὲν ὄν. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε ἔρκος μεμηχανήσασθε, ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα. μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρου λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγνομένων τοὺς θεούς. Ερ. μαίνῃ. ὁ Ἐπίκουρε, ὑπὲρ τῆς ἡδονῆς λέγει. Ἐπίκουρος. ἐ μακρὸν ἀ ἄνδρες δικαστὴ πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. δεῖ γὰρ ἐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰμὶν ἐπῳδαὶς πεισι, ἢ φαρμάκοις, ὃν φησιν ἐφεξῆς ἑαυτῆς ἡ σοφὴ Διονύσιον κατεπᾴσασα, ταύτης μὲν ἀπέχεσθαι, πρὸς ἑαυτὸν δὲ βλέπειν ἡ ἡδονή, φαρμακὶς ἂν οὐκόπως ἔδοξεν, καὶ ἀδικεῖν ὑπεκέσθαι, ἐπὶ τοὺς ἀλλοτρίους ἐφεξῆς μαινομένους. εἰ δέ πε ἐλεύθερον ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαιωρεῖσθαι τὸν νόμον, τοῦτο ταύτης

stros detrectaret, author fuit. Neque enim si sanus fuisset, sermones illius admisisset. Quanquam quid ego contra illam indignarer, quando ne ipsis quidem Diis parcit: sed illorum curam calumniatur? Quare si sapitis: etiam impietatis pœnas de ipsa sumetis. Porrò audivi ut neque hæc parata est ad orationem habendam: sed adductura Epicurum in patrocinium: ita illudit judicio. Verumtamen illud ab ipsa quæririte, quales putet fuisse nostrum Herculem, & Thesèum, num voluptati indulgentes, evitarint labores. Nihil enim prohiberet, quominus plena injustitiæ terra foret, si laborem illi non sustinuissent. Hæc dixi, ut quæ longis orationibus non gaudeam. Quòd si utique voluerit & paulum mihi respondere interrogata, eam nihil esse, celerrimè cognosceretur. At vos juramenti memores, quæ justa sunt jam decernite, nequaquam Epicuro fidem habentes, qui Deos, nihil eorum quæ apud nos geruntur, observare dicit. *Merc.* Discede. Heus tu Epicure, pro Voluptate dicito. *Epicurus.* Non longa, judices, oratione causam apud vos dicam. Neque enim multis verbis est mihi opus. Sed si incantationibus aut venenis, Voluptas eum quem Stoa suum amatorem ait, Dionysium coëgit, ab hac quidem abstinere, ad se ipsam autem respicere, venefica meritò visa fuisset, & illatæ injuriæ rea, quòd alienos amatores præstigiis caperet. At siquis liber in civitate libera, legibus non vetantibus, acerbitatem quæ ab hac proficisci-

1 Εἰ ἀφεδίντες] Angl. *si pudentes. Bourd.*

ἀηδίαν μυσαχθεὶς ἓν ἦν φησι κεφάλαιον τοῦ πόνου τὴν δύσδιαβίαν παρεγκίνειας λῆρον οἰηθεὶς, τὰς μὲν ἀγκύλας ἐκείνας λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους, ἀπέφυγε. πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν, ἅσμενος ἐβραπίσθη, ὥσπερ δεσμά τινα λήρους τοὺς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνηρήκοτα, καὶ ἐβλακώθη φροντίσας. καὶ τὸ μὲν πόνου, ὅπερ ἦν, πονηρὸν, ἡδίονα δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεὶς, ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι σωτηρίου, καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, σωωθῆναι ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸν πόνον, καὶ ἕλκειν τὸ ἆθλον παρίχειν ταῖς ἀπειλαῖς. καὶ τοῦτο ὥσπερ ἱκέτην ἐπὶ τὸν βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφύγοντα, ἵνα τὴν πολυθρύλητον ἐλεητὴν θηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὄρθιον ἰδρῶτα πολλοῦ ἀνελθὼν ἴδῃ. κἄπα δ' ὅλα ποιήσας τὸν βίον, εὐδαιμονήσῃ μᾶλλον τὸν βίον. καίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερον δίξειεν αὐτῷ ἐκείνου. ὃς δὲ τὰ πάντα καὶ σαφῶς εἰδὼς, εἰ καί τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενον εἶναι, μεταμαθὼν ὡς κρεῖττον ὁ πόνος τοῦ ἡδέος, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν [2]δοκιμασθὲν, ἕλετο. ἐώρα γὰρ οἶμαι τὰς ὠδῖνας τοῦ κρατεῖν, καὶ ἀνέχεσθαι πόνους, πολλὰ διεξιόντας. ἐδίδαξε δὲ τὴν ἡδονὴν γεραπάτοντας, καὶ μέχρι μὲν [3]τοῦ λόγου νεανιευομένους. οἴκοι δὲ καὶ τὰς τῶν ἡδονῶν νόμους βιαίους, ἀσχημονοῦντας μὲν εἰ φανεῖντο, χαλῶντας δὲ τήνη, καὶ τοῦ δόξαντος τὸ δίσημον. πεπονθότας δὲ ἀθλίως τὸ τοῦ Ταντάλου. καὶ ἔνθα ἂν λήσειν, καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσειν ἐλπίσωσι, τρυφᾶν ἀρξάμενοι ἤδη καὶ ἐν τῷ φανερῷ. ἐπὶ τοῦτο δὲ ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐπαιδεύθησαν ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, ἐπὶ τὸ ἀναισχυντεῖν, καὶ ἀπαιδευσίαν ἐπὶ τὸ ἀπαίδευτον. ἐπὶ τοῦτο δὲ ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐπαιδεύθησαν ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, ἐπὶ τὸ ἀναισχυντεῖν, καὶ ἀπαιδευσίαν ἐπὶ τὸ ἀπαίδευτον.

ficiscitur, perosus, & quam laborum caput, fœlicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos sermones, & labyrinthis similes, evitavit: ad Voluptatem autem lubens transfugit, abjectis verborum laqueis tanquam vinculis, non stolida, sed humana sapiens: laboremque ipsum, id quod est, malum: Voluptatem autem suavem ducens: excludere eum oportebat, quasi ex naufragio ad portum enatantem, & tranquillitatis cupientem, præcipiti capite in laborem impellendo, & ceu deditituim, inopiæ atque egestati miserum illum tradendo: idque cum ille supplicis instar ad Voluptatem, tanquam ad Misericordiæ aram confugeret? Nimirum ut passim jactatam illam virtutem, cum multo sudore in arduum progressus, aspiciat: atque exinde per omnem ætatem laboribus exercitatus, peracta vita fiat beatus. Atqui quis quæso justior judex in hac causa fuerit, quam ipse ille, qui & ea in quibus Stoa versatur, cognovit ut quisquam alius: & cùm antea, solum illud quod honestum est, bonum putaret esse, postea, quantum malum foret labor, cognito, quodque melius ex utroque erat probato, delegit? Videbat enim, opinor, eos qui de tolerandis ac perferendis laboribus multa commomorare solent, privatim autem Voluptatem colunt, eo usque juveniliter sese jactare. Domi autem secundum Voluptatis præcepta vitam degere: erubescentes quidem si deprehendantur aliquid de firmitate remittere, suamque professionem prodere: illud autem Tantali miserè patientes: & ubi latere sese, legesque tutò transgredi posse

1 Ἀπορρίψας] Angl. ἀποκόψας. *Bourd.*
2 Δοκιμασθὲν] Editiones plurimæ *δοκιμάσας. Idem.*
3 Τοῦ λόγου] Basil. τοῦτο. *Idem.*

1 *Sy-*

πίσωσι, χανδὸν ἐμπιπλαμένους ἡδέος. εἰ γάρ τις αὐτοῖς τὸ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν ὡς ἀφῃρημένους μὴ ὁρᾶσθαι, ἢ τὸν τοῦ ᾅδου κυνέην, τοῦ οἴεσθ' ὅπως μακρὰν χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντας, ἐπὶ τὸν ἡδονὴν αὐθωρὸν ἂν, καὶ ἐμιμοῦντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον. ὃς μέχρι μὲν τοῦ πόσου, ἤλπιζεν ὠφελήσειν τι αὐτὸν τοὺς τοῦ κωμικοῦ λόγους. ἐπειδὴ δὲ ἦλθεν, καὶ εἰσῆσαν, καὶ ὁποίου ἀληθέστερον αὐτὸν καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀνθιλοσοφεῖν τῇ στοᾷ, καὶ παιανίζειν δυσμαζόν, αὐτὸς μᾶλλον, ἢ τούτοις ἐπίστευσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὤν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων. καὶ διεπίστευσεν ὄχ ὡς ἀνδριάντα αὐτῷ χρώμενον, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ, λόγοισι χαίρει, τὰ δ' ἔργα σαπρὸν ἔχει. ἐρώτα. ὑμεῖς δ' ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε. Στοά. μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συγχωρήσατε ἐπιτρέψαι. Ἐπίκ. ἐρώτησον. ἀποκρινοῦμαι δή. Σθ. πότερον ἡγῇ τὸν πόνον, Ἐπι. ναί. Σθ. τὸν ἡδονὴν δ' ἀγαθόν; Ἐπι. πάνυ μὲν οὖν. Σθ. τί δ', οἶσθα ὅ, τι διάφορον, καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον, καὶ ἀποπροηγμένον; Ἐπι. μάλιστα. Ἐρ. ἃ φασιν ὡ τὰ σωτήρια οἱ διηκριβωμένοι τὰ θεσπέσια τῶν ἐρωτημάτων. ἄγε ἡσυχίαν ἄγετε. ψηφοφορήσομαι γάρ. Σθ. καὶ μὴν ἐκφέρετε ἂν, εἰσωνηρώτησα σὺν τοῦτο τὸ ἀναποδείκτων χρήμα. Δίκην τίς ὑπερέχει; Ἐρ. πάσαις ἡ ἡδονή. Σθ. ἐρίζω ἐπὶ τὰ Δία. Δι. τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. σὺ δ', ἄλλους κάλει. Ἐρ. ἆρα Ἀρετὴν ἀρετὴ, καὶ τρυφὴ. καὶ Ἀρίστιππος ὁ αὐτὸς possè confidunt, hiantibus faucibus Voluptatem ingurgitantes. Proinde siquis ipsis annulum Gygis daret, ut eo inducto conspici non possent: aut etiam Orci galeam: laboribus, sat scio, longum valere jussis, ad Voluptatem prosilirent, & cuncti Dionysium imitarentur. Qui quidem antea, quam morbo correptus esset, sperabat illos de tolerantia sermones, multum sibi esse profuturos. At postquam dolere, atque ægrotare cœpit, ac labor ipsum re ipsa invasit, animadvertens corpus suum diversam à Stoa philosophiam sequi, & contraria statuere, illi potiùs, quàm istis credidit, cognovitque & se hominem esse, & humanum corpus habere: vixitque eo non ut statua utens, sed hoc sciens, quòd quicunque aliter dicit, ac Voluptatem accusat, verbis quidem delectetur, animo autem illuc sit converso. Dixi. Vos autem de his sententiam ferte. *Stoa.* Nequaquam: sed ut pauca interrogem, mihi permittite. *Epic.* Interroga: respondebo enim. *Stoa.* Malum-ne putas laborem? *Epic.* Etiam. *Stoa.* Voluptatem autem bonum? *Epic.* Maximè. *Stoa.* Quid autem? scis-ne quid sit differens, & indifferens, quid promotum, vel rejectum. *Epic.* Scio. *Merc.* Ajunt judices, ô Stoa, se non intelligere disyllabas istas interrogationes: quare silentium præbete. Iam enim sententiam ferent. *Stoa.* Atqui vicissem sanè, si interrogassem in tertia figura, eorum videlicet, quæ demonstrari non possunt. *Iust.* Quis superavit? *Merc.* Voluptas calculis omnibus. *Stoa.* Provoco ad Iovem. *Iust.* Bonis avibus. Tu verò alios accerse. *Merc.* De Aristippo contendentes, Virtus & Mollities: atque Aristippus iste, adesto.

παρίσω. Ἀρετή. πρωτέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν ἀρετήν. ἐμὸς γάρ ἐστιν Ἀρίστιππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα. Τρυφή. ἄμμυον, ἀλλ' ἐμὲ τὴν τρυφήν. ἐμὸς γὰρ ὁ ἀνήρ, ὡς ἔστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφυρίδος, καὶ τοῦ μύρου. Δι. μὴ φιλονεικῆτε. ὑπαιτιάσεται γὰρ ἑκάτερα ἡ δίκη ἐφ' ἃ ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τῆς Διονυσίου. Συμπλήσιον γάρ πως ἐστὶ τῷ ἔοικεν εἶναι. ὥστε ἂν μὲν ἡ ἡδονὴ κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀρίστιππον ἕξει ἡ τρυφή· νικήσης δ' αὖ σύ, καὶ ἔστω ἴσως καὶ τοῦ στοᾶς, καὶ ἔστω ἴσως καὶ τοῦ ἀρετῆς κεκραμένου. ὥστε ἄλλοι παρίσωσαν. τὸ δίκαιον μέντοι μὴ λαμβανέτωσαν ἔτι, τὸ δικαστικόν. ἀδίκως γὰρ ἡ δίκη μεμίσηκεν αὐτούς. Ερ. μᾶλλον δ' ἀπελαυνόμενοι ὧδε χάρητε ἄνδρες ὅτι μακρὰν τὴν ἀπόβασιν. Δι. ἱκανόν, εἰ τελευταῖον λάβοιεν. ἄπιτε, μὴ ἀγανακτεῖτε. αὖθις δικάσατε. Ερ. Διογένην σινωπέα παρεῖναι καιρός. καὶ σὺ τοίνυν ἡ ἀργυρασπιδικὴ λέγε. Διοχάρης. κἀμὲ μὴ ἄνευ μὴ παύσητε συκοφαντοῦσαι ὦ δίκη, σὺν ἔτι θρασυμῦ δικάσεσθαί μοι, ἀλλὰ πολλῶν, καὶ βαθέων τραυμάτων. ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα παίξω τῷ ξύλῳ. Δι. τί τοῦτο; ἐπιφοιτᾷ ἡ ἀργυρασπιδική. ὁ δὲ, διώκει, ἐπηρμένῳ τὸ βάκτρον. ὦ μέτριόν τι κακὸν ἡ ἀθλία ἔοικε λήψεσθαι. τὴν Πύρρωνα κήρυττε. Ερ. ἀλλ' ἡ μὲν γραφικὴ πάρεστιν ὦ δίκη. ὁ Πύρρων δ', ὃ δὴ τὴν δρόμην ἀνελήλυθε, καὶ ἐοικὲ τοῦτο πράξειν. Δι. ἆρά τι ὦ Ἑρμῆ; Ερ. ὅτι οὐδὲν ἡγαίτην κρεττόνων ἀληθὲς εἶναι. Δι. τοιγαροῦν ἐρήμῳ αὐτὸν καὶ δικασάτωσαν. τὸν λογογράφον ἤδη καλῶ τὸν Σύ-

Virtus. Me quæ ſum Virtus, priorem dicere convenit. Meus enim eſt Ariſtippus, ut ſermones & opera indicant. *Mollit.* Minimè: ſed me quæ ſum Mollities. Meus enim eſt homo ille, ut videre eſt ex coronis, purpura, & unguentis. *Iuſt.* Ne contendite. Differetur enim & hæc cauſa eò uſque dum Iupiter, de Dionyſio ſententiam ferat. Hoc enim illi videtur aſſimile: adeò ut ſi Voluptas vicerit, Ariſtippum quoque Mollities habitura ſit: ſi contra Stoa, hic Virtuti adjudicetur. Proinde alii adſunto. Iſtud autem, ne accipiant hi, puta judiciale præmium. Nam cauſa hæc ipſis manſit indiſcuſſa. *Merc.* Fruſtra igitur per adeò longam, & acclinem viam aſcenderint hi ſenes. *Iuſt.* Sat eſt ſi tertiam partem acceperint. Abite, ne *indignemini*, aliàs judicabitis. *Merc.* Diogenem Sinopenſem adeſſe tempus eſt. Dic itaque tu Menſaria. *Diog.* At verò niſi deſinat moleſta eſſe, Iuſtitia, non amplius de fuga mecum apud judicem aget, ſed de multis altiſque vulneribus. Ego enim quamprimum ipſam fuſte percutiam. *Iuſt.* Quid hoc rei eſt? profugit Menſaria, ille autem ſublato baculo inſequitur. Nec mediocre malum miſera illa videtur acceptura eſſe. Pyrrhonem proclama. *Merc.* Pictoria quidem jamdudum adeſt, Iuſtitia. Pyrro autem ipſe, ne principio quidem huc aſcendit: & videbatur hoc facturus. *Iuſt.* Quorſum Mercuri? *Merc.* Quia nullum putat judicium eſſe verum. *Iuſt.* Indicta igitur cauſa ipſum condemnent. Iam accerſe! Syrum illum

1 *Syrum*] Intellige Lucianum Rhetorem ex Samoſata Syriæ civitate natum. Syria autem majoris Aſiæ regio eſt, juxta Iudæam, quæ hodie Syria vocatur, de qua Strab. lib. 6. Plin. lib. 5. c. 12. & 22. Pompo. Mel. lib. 1. *Cogn.*

1 Τὸ

σν. καίτοι πρόλημ ἀπηιχθησαν κατ' αὐτῦ αἱ γραφαί, κ) ἀδίκ ἠπιζηο ἤδη κεκελάδ. πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, πρότερον εἰσαγε τ ῥήτορικὴν τῶν δίκων. βαδαί, ὅστις σωελκύσειν ἐπὶ τῶν ἀκρόασιν. Ερ. εἰκότως ὦ δίκη. τί, τ γὰ μὴ ἕωλον εἶναι τῶν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν, κ) ξένων, χθὲς ὥσπερ ἔφης ἐπηγγελμένων, κ) τ ἐλπίζειν ἀκρόασ, ῥητορικῆς μ, κ) λφλόγυ, ὃν τῶ μέρει κατηγορύντων, ἀπολουμένου ὑ πρὸς ἀμφοτέρους Σύρυ, τῦτο πολλὰς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι χρὴ ὦ ῥήτορικὴ τ λόγων. Ρη. πρῶτον μ ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὐχομ πᾶσι, κ) πάσαις, ὅστις εὔνοιαν ἔχουσ λφτιλφ τῇ π πόλ, κ) πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τυχεῖν τ ἀγῶν. εἰθ' ὅπῳ ἔσι μάλιστα δίκαιον, τῦτο προσήσειν τὸς θεὸς ὑμῖν. τ μ ἀνιδίκον, σιωπᾶν κελεύειν. ἐμὲ γ, ὡς πρόφημαι, κ) βεβίληκα, τῶν κατηγορίαν ἅπασι ποιήσαλφ. ὑχὶ ταυτὰ δ μοι παρέστατ μνεύσκειν, ὅταν π εἰς ἃ πίστευθε ἀποβλέψω, κ) ὅταν εἰς τὸς λόγους, οὓς ἀκκω. τὸς μ γὰρ λόγους, ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς, ἕτερ ἐρᾶ πρὸς ὑμᾶς. τὰ γ πράγματα, εἰς τῦτο προήκοντα ὄψεσθε, ὥστε ὅπως μὴ χεῖρόν τ πίστωμα πρὸς αὐτὸ, σκέψασθ δέον. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιάζωμαι, κ) ὑδαλος πάλαι εἰκῆ ῥέοντος, ἀρξομαι τ κατηγορίας. ἐγὼ γὰρ ὦ ἄνδρες δικαστ, τῦτον κομιδῆ μειρακίσκον ὄντα, βάδαρον ἔτι τῶν φωνῶν, κ) μόνως χ κάνδυν ἐνδεδυκότα εἰς τ ἀγυιαῖον ἐρχόμενον ἔτι, τῶν Ἰωνίαν Σύρυσα πλαζόμενον ἔτι, κ) ὅτ χρήσαιθ ἑαυτῷ σοι εἰδέα, cùm esset adhuc adolescentulus, & barbarè loqueretur, ac tantùm non Candyn Assyriorum more induisset, circa Ioniam inventum, errabundum adhuc, & quid de se ipso statueret, illum prosæ scriptorem. Quanquam nuper ipsi dicta est dies: nihilque urget ut lis jam dirimatur, Verumtamen quia ita visum est, priorem introduc Rhetorices causam. Papæ quàm multi ad audiendum convenêre! *Merc.* Meritò Iustitia. Nam hoc ipsum, quod actio hæc minimè vetus, aut obsoleta est, sed nova atque insolens, heri (quemadmodum ais) primùm intentata: quodque sperant se audituros Rhetoricam, & Dialogum vicissim accusantes; illisque Syrum respondentem, multitudinem tantam ad judicium contraxit. Verùm incipe tandem Rhetorica causam dicere. *Rhet.* Primùm quidem, viri Athenienses, Deos Deasque precor omnes, ut quanta ipse benevolentia affectus sum erga hanc civitatem, vosque omnes, tantam à vobis ad præsens certamen consequi possim. Deinde, quod est justissimum, id vobis suggerant Dii: ut adversarium tacere jubeatis: me verò quemadmodum constitui, mecumque deliberavi, accusationem proponere sinatis. Cæterùm haudquaquam venit in mentem eadem statuere, quoties ea quæ mihi acciderunt, aspicio: & quoties verba, quæ audio. Nam verba quidem quàm simillima meis, iste ad vos faciet. Res autem eò jam processisse videbitis, adeò ut spectandum mihi sit, ne pejus quidpiam ab ipso mihi accidat. At enim ut ne longiore procœmio utar, aqua jamdudum fruſtrà effluente, accusationem incipiam. Ego judices hunc,

ἐξαλαθῶσι, ἐπαίδευσε. κ) ἐπειδὴ εὐδοκεῖ μοι δύμορφος εἶναι, κ) ἁπανίς ὁρᾶν εἰς ἐμέ, ὑπαίσθησί τε χαρὰ ἔπ τότε, κ) ἐτρέφετο, κ) μόνῳ ἐπεύμιζεν, ἀπελιπῶσι τὰς ἄλλας, ὑποσοι ἐμνήσθην με πλέονοι, κ) καλοὶ, κ) λαμπροὶ τὰ πρωγονικὰ, τῷ ἀκμαιοτάτῳ τότε ἐμαυτῷ ἐνεχόμενος πίνῳ, κ) ἀφανεῖ, κ) νέῳ, πρὸικα δ' μικρὸν ἐπισυνεσκαμένη πολλὰς & θαυμασίας λόγους. εἶτα ἀγαγῶσα αὐτὸν εἰς τὰς φυλίδας τὰς ἐμὰς, παρενέχεαψα, κ) ἀσὺ ἀπέφηνα. ὥστε τὰς ἀμφορτόνους τ' ἐγχύτης, ἀποπίπλαζ. δόξαν ἦ αὐτῷ θεῖνοσῖν ἐπιδείξομένῳ & γάμε τὴν εὐποιΐαν, εὐθὺ τότε θεμελιόφθιτον. ἀλλὰ παντα-χῆ ἐπομένη, ἄνω & κάτω θεσπηγόμενος, κ) κλινὸν αὐτὸν, κ) ἀοίδιμον ἐποίουν, καθαγιτμῶσι, κ) θεσπεσίλεσσι. κ) τὰ μὲ ἐπὶ τ' Ἑλλάδα. κ) τ' Ἰωνίας, μέτρια. εἰς ἦ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι ἐβεβήκειν αὐτῷ, τ' ἰώνιον σωδιάπλουν. κ) τὰ τελευταῖα, μέχρι τ' Κελτικῆς σωσπάρασι, εὐπορίαζ ἐποίησε. κ) μέχρι μὲ πολλὰ, πάντα μοι ἐπιζῆ, κ) σωλὼ μοι, μὴ ἦ μίαν νύκτα ἀπόκριδες γενόμενον, παρ' ἡμῶν. ἐπὶ ἦ ἱκανῶς ἐπισυ-σταθῆ, κ) τὰ πρὸς τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς ἐπάρας, κ) μεγαλοφρονήσας, ἐμὲ μὲ ἠμέλησε, μᾶλλον ἦ τέλειον εἶα-σεν, αὐτὸν ἦ τ' γενειήτην ὀκεῖον, τ' δὲ ἦ ἤθματος τ' λόγου, φιλοσοφίας ὑὸν εἶναι λεγόμενον, ὑπεραγασπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτῷ ὄντα, τοῦτο σωίε-σε. κ) ὧδε αἰσχύνεται, τὴν μὲ ἀλήθειαν, κ) τὴ ἄνεσιν τ' ἐν ἐμοὶ

neſcientem recepi & educavi. Et quia mihi videbatur ingenio docili, fixiſque oculis me intueri (nam & me tum adhuc verebatur, & colebat, & mirabatur ſolam) relictis cæteris quotquot me ambibant, divites & formoſi, & à majoribus clari, ingrato huic pauperi, & obſcuro, & juveni me ipſam deſpondi, allata dote non exigua, ſcilicet multis, & admiratione dignis orationibus. Poſtea eum ad contribules meos adductum in tabulas retuli, civemque feci: adeò ut qui meo connubio exciderunt, enecentur. Porrò cùm ipſi viſum eſſet terrarum orbem circumvagari, felicitatemque conjugii oſtentare, ne tum quidem relicta ſum. Sed quoquoverſum ſequens, ſurſum ac deorſum circunducebar, clarumque & celebrem faciebam ipſum, ornando pariter & componendo. Atque ea quidem quæ in Græcia, & Ionia acciderunt, mediocria ſunt. Cùm autem in Italia proficiſci ſtatuiſſet, Ionium mare cum ipſo trajeci. Poſtremò in Galliam uſque unà progreſſa, feci ut diteſceret. Ac diu quidem mihi per omnia obtemperavit, mecumque conſuevit, ne unam quidem noctem extra lectum à nobis divertens. Sed poſtquam ſatis viatici ſibi comparavit, quantumque ad famam attinet, eam bono eſſe loco credidit, adductis ſuperciliis, elatoque animo me neglexit, imò prorſus miſſam fecit. Barbatum verò illum, ex habitu conſpicuum Dialogum, quem Philoſophiæ filium eſſe perhibent, vehementer diligendo, valdeque amatoriè proſequendo, natu, quàm ipſe eſt, grandiorem, cum eo nunc conſuetudinem habet. Neque pudet ipſum hanc orationis meæ libertatem, ſolutam-

λόγων σωτηρίων, εἰς μικρὰ ἢ ἓ κομμωδίκας ἐρωτήματα καθαιρήσεως ἑαυτόν. καὶ ἀνὴρ ἢ λέγειν ὅ, τι βούλεται μεγάλῃ τῇ φωνῇ, βραχεῖς τινας λόγους ἀναπλέκειν, καὶ συλλαβίζειν, ἀφ' ὧν ἀρέσῃ μὲ ἔπαινον, ἢ κρότον πολύς, ὅσε ἂν ἀπαντήσειεν αὐτῷ. μεδίαμοι ἢ πικρὸν τὸ ἀκούσεται, καὶ τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ὅσον τὸ ὄρθαι, καὶ μικρὸν ἐπινεῦσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπιστάξαι τοῖς λεγομένοις. τοιοῦτον ἠράσθη ὁ γλυκὺς, ἐμὲ καταφρονήσας. φασὶ ἢ αὐτὸν μὴ ἢ πρὸς τὸ ἐρώμενον τοῦτον εἰρωνίαν ἄγειν, ἀλλὰ ἓ εἰς ἐκεῖνον οἴεσθαι ὑβρίζειν. πῶς ἂν ὅσε ἀχάριστος ἦτος, καὶ ἄνομος τοῖς ἐξ ἀρχῆς νόμοις; ὃς τὴν μὲ νόμῳ γαμετὴν, παρ' ἧς τοσαῦτα ἤληφε, καὶ δι' ἣν ἔνδοξός ἐστι, ἦτος ἀτίμως ἀπέλιπε, καὶ καινῶν ὠρέχθη σεσωμάτων. καὶ ταῦτα, νυνὶ ὁπότε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιχαίροντες ἅπαντες σεσώκασιν ἑαυτόν. ἀλλ' ἐγὼ μὲ ἀντέχω, τοσοῦτον μισηδούμενον. καὶ κρίνουσιν αὐτοῖς τὴν ὀργὴν, ἓ τίνομαι ἐπισωμένοις μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ὅτε ἀνοίγειν, ὅτε ὑπακούειν βούλομαι. ὁρᾶ γὰρ αὐτοὺς ἐδὲν πλέον ἢ βοῆς κομίζοντας. ὅτος ὅ, ἐδὲ ἦτος ἐπιτρέφεται πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐρώμενον βλέπει, τί ἂν θεοὶ χαρίσαιντο παρ' αὐτοῦ λήψεσθαι σεσοδόκων, ὃν ἓ τρέσων ἐδὲν ὁρᾶ πλέον ἔχοντα. ἄρηκα ὦ ἄνδρες δικασταί. ὑμεῖς ὅ, ἢν ἐς τὸ ἐμὸν πρόσωπον τὸ λόγων ἀπολογίας θέλῃ, τοῦτο μὴ ἐπιτρέψητε. ἄγναμαι γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν ἐμὴν μέλαιραν ἀκοήν. καὶ ὅ τὸ αὐτὸ ἐρώμενον τὸ λέγοντος, ἦτος ἀπολογεῖσθαι, ἢν δύνηται. Ερ. τοῦτο μὲ ἀπόκνιον. ὁ γὰρ οἷόν τε ὦ ἐπιθελκὴ μόνον αὐτὸν ἀπολογίας καὶ χάριν

lutamque licentiam concidere, atque in parvas, unoque commate conſtantes quæſtiones ſeſe concludere. Ac pro eo quod licebat magna voce eloqui, quicquid libuiſſet, breves quaſdam ſententias texere, perque ſyllabas numerare, unde ſanè conſerta laus, multuſque applauſus ipſi non obvenerit, ſed auditorum irriſio, manuſque intra terminos concuſſus, & longa capitis nutatio, & in dicta gemitus. Talia generoſus ille, me contempta, amavit. Aiunt autem ipſum neque cum hoc amaſio ſuo pacem colere, ſed in eum contumelioſe ſe gerere. Quomodo igitur hic non ingratus, legibuſque de vexatione ſancitis obnoxius cenſeatur? qui legitimam conjugem, à qua res tantas accepit, & per quam eſt celebris, ita ignominioſe dereliquit, reſque novas appetivit: idque nunc, quando ſolam me cuncti mirantur, ſuique velut præſidem ſcriptis teſtantur. At ego repugno, tot procis ambientibus me: atque ipſis oſtium pulſantibus, nomenque magna voce inclamantibus, nec aperire, nec reſponſare volo. Video enim ipſos nihil præter clamorem afferre. Iſte verò, etiam ne ſic quidem ad me revertitur, ſed ad amaſium illum ſuum reſpicit. Ecquid tandem boni ὁ Dii ab eo ſe accepturum ſperans? quem præter pallium nihil habere videt. Dixi judices. Vos autem ſi meo iſte orationis modo, reſpondere voluerit, ne permittite. Iniquum enim foret meam contra me machæram acui. Sed ſi poteſt, ad Dialogi à ſe amati modum reſpondeat. *Merc.* Hoc non perſuadebis, Rhetorica. Neque enim fieri poteſt ut hic ſolus ad

Ἀφλόγῳ, ἀλλὰ ῥῆσιν ἐ αὐτὸς εἰπάτω. Συρ. ἐπεὶ ἐ τοῦτο ὦ ἄνδρες, ἡ ἀνεδίκησε μανάκτησεν, εἰ μακρᾷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, ἐ αὐτὸ τὸ δικαζ λέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ μ' ἔσκ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς. τὰ κεφάλαια ἤ αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τ κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν περὶ ἁπάντων. πάντα γὰρ ὁπόσα διηγήσατ περὶ ἐμοῦ, ἀληθῆ ἐστα διηγήσατο. καὶ γὰρ ἐπαιδεύθην, κ σωφρονισθήμην, ἐ εἰς τὰς Ἑλλήνας εἰσῆγαγε. καὶ καλά γε τοῦτο, χάριν ἂν εἰδείην τῷ γαμοῦντι. δι' ἃς ἤ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ἐπὶ τυθνὶ τ Ἀφλόγῳ ἐπεστάλην, ἀκούσατε ὦ ἄνδρες δικασταί, καί με μηδὲν ἐ χρησίμως ἐνεκαλεῖσθαι ὑπολάβοιτε. ἐγὼ γὰρ ὁρῶν τοιοῦτον σκ ἔτι σωφρονοῦσαν, ἀλλ' ἐμμένουσαν ἐπὶ ἐ κοσμίᾳ χήμαθος οἵᾳ ποτ' ἐκεκόσμητο ἐν αὐτῷ ὁ παιανιεὺς σκεῖνος ἡγάλλετο, κοσμουμένῳ ἤ, κ τὰς τρίχας ἀνελίζουσα εἰς τὸ ἐπιειρκὸν, κ φυκίον ἐστελεβωμένῳ, κ τὰ ὄφθαλμὰ ὑπογραφομένῳ, ὑπώπλουν δ' ὑς, κ παρεφύλαττον ὅποι τ ὀφθαλμὸν φέροι. κ τὰ μ ἄλλα, ἐᾶ. κθ' ἑκάστην ἤ τῶν νυκτῶν, ὁ μ' ξενικὸς ἡμῶν, σκεπίμπλατο μεθυόντων ἐφεστῶτ, κωμαζόντων ἐπ' αὐτῷ, ἐ κροτούντων τὴν θύραν. εἰσῆν ἤ, ἐ εἰσβιάζεσθ σωὶ ἀδύτοις κόσμου τολμῶντες. αὐτὴ ἤ ἐγέλα, ἐ ἤδετ τοῖς θρωμβοις. κ τὰ πολλὰ ἡ παρέκυπτεν ἀπ' ἔ πύγης, ἀδόντων ἀκούσα τρυφερὰς τῇ φωνῇ φδὰς τινας ἐρωτικὰς, ἡ ἐ ἐπαινοίησα τὰς ᾠδελδούς, ἐμὶ οἰομένη λαθεῖν, ἡσέλγαινε, καὶ ἐμμιχδὸν ἔτ πρὸς αὐτῶν. ὅτ ἐγὼ μὴ φέρων, γράψασ μ' αὐτῷ μοιχείας σκ ἐδοκίμαζον. ἐ γεῖτων ἤ οἰκῶν τῷ Ἀφλόγῳ ἐπεστελθών, ἠξίου καὶ δι-

Dialogi formam respondeat: sed perpetua oratione ipse quoque dicat. *Syrus.* Quandoquidem, Iudices, etiam hoc malè haberet adversariam, si longa oratione uterer, quanquam ab illa hanc dicendi facultatem accepi, non multa apud vos verba faciam: sed dilutis accusationum capitibus ipsis, rem totam vobis dispiciendam relinquam. Vera enim sunt quæcunque de me dixit. Nam educavit me, mecum peregrè profecta est, & Græcorum civitati adscripsit: eoque nomine gratiam hujus nuptiis habuerim. Cæterùm ob quas causas relicta illa, ad Dialogum hunc diverti, audite Iudices: nec me commodi cujusquam gratia mentiri puteris. Ego cùm viderem hanc non amplius esse temperantem, neque in habitu modesto permanere, quo olim ornatam Pæanensis ille duxerat: sed comptam, & meretricio more capillos componentem, fuco etiam illitam, & genas cerusa pingentem, illico suspicatus sum & observavi quonam verteret oculum. Ac cætera quidem missa facio. Singulis autem noctibus angiportus noster implebatur amatoribus temulentis, petulanter in illam agentibus, & ostium pulsantibus: quinetiam nonnullis nullo ordine vi intro sese ferre audentibus. Hæc autem ridebat, & iis quæ agebantur, delectabatur: ac plerumque vel de toto prospiciebat, audiens illos cantilenas quasdam amatorias aspera voce occinentes: vel apertis clam me, ut putabat, foribus lasciviebat, & ab iis constu-

prabatur. Quod cùm ego ferre non possem, nec mihi probaretur tamen ipsam adulterii accusare: hunc in vicinia habitantem Dialogum adivi,

χθῆναι ὑπ' αὐτῶν. παῦε ἐστι, ἃ ἐγὼ τῇ ῥητορικῇ μεγάλα ἠδίκησα. καίτοι εἰ ἐμηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπραχειν, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τετταρακοντούτῃ ὑπὲρ γεύσεως μειρακίου, θορύβων με σκεῖναι, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τοὺς ἄνδρας τοὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἐᾶσαι, καὶ τυράννων καταλύσεις, καὶ ὀλιγαρχίας ἐπαίνους σωφρονίσαι. ἐς μὲν τὴν ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ ἀφηλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡδέως ἂν διελεχθέντα. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἤδη παύσομαι. ὑμεῖς δ', εὗρον τὴν ψῆφον σώσατε. *Dii.* πῶς κρατεῖ; *Er.* πάσας ὁ Σύρος, πλὴν μιᾶς. *Dii.* ῥήτωρ τις ἔοικεν εἶναι ὁ τὴν συνουσίαν χέρνιβος. ὁ δ' ἀφηλιώτης ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς, λέγε. ὑμεῖς δ', ἐπειμένητε, διπλασίονα ἀποτίσοντες τὴν μισθὸν ὑπ' ἀμφοτέρους τοὺς δίκαις. *Dial.* ἐγὼ δ' ὦ ἄνδρες δικασταί, μακρὰς μὲν ἀποτίνειν τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι ἴσως ὑμᾶς· ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἴωθα. ὅμως δ' ὡς νόμος ἐστὶ τοῖς δικαστηρίοις, ὅταν ποιήσωμαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώτης παντάπασι καὶ ἄπειρος τοιούτων ὤν. καί μοι τοῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς τὸ προοίμιον. ἃ δ' ἠδίκημαι, καὶ βλασφημῶ πρὸς τούτοις, ταῦτά ἐστι. ὅτι με σμικρόν τινος ὄντος, καὶ θεῶν τι πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῶν ὅλων βλέπειν σκοπέμενον, ὑψηλὸν ἄνω που τῶν νεφῶν ἀερροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πλῶν ἅρμα ἐλαύνων φέρεται, καὶ τὰ πάντα ὁρᾷ, καὶ τὰ περὶ σωτηρίας, ἰσοδίκαιον τοῖς πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν σκῆνος, καὶ σωφρονικὸν προσωπεῖον, ἀφεῖλέ μου. adivi, utque me reciperet, rogavi. Hæc est magna illa injuria quam Rhetoricæ intuli. Quanquam etiamsi nihil tale ab illa commissum esset: tamen puto, deceret me virum jam propè quadraginta annos natum, à tumultibus istis, & causis agendis desistere, ac pati judices quiescere, cùm Tyrannorum, accusationibus, tum optimatum laudibus evitatis. Ingressum verò in Academiam aut Lyceum, cum optimo isto Dialogo deambulare, cum eo placidè disputando. Quanquam multa dicenda habeo, jam tamen finem facio. Vos sanctam sententiam ferte. *Iust.* Vter vicit? *Merc.* Omnibus calculis Syrus excepto uno. *Iust.* Videtur orator aliquis esse, qui contrarium tulit. Heus Dialoge, sub iisdem judicibus dic tu quoque. Vos interim expectate, duplicem pro utraque lite mercedem accepturi. *Dial.* Ego judices, longiorem ad vos orationem habere non statueram, sed paucis, ut consuevi, rem expedire. Verùm tamen, ut mos est in judiciis, ita peragam accusationem: quanquam planè rudis, & rerum istiusmodi imperitus. Et hoc mihi ad vos esto exordium. Illata verò mihi ab illo injuria & contumelia hæc est. Me qui antea gravis eram, & de Diis, de natura, de Vniversi ambitu pleraque considerabam, supra nubes sublimis, per aërem incedens: ubi magnus ille in cœlo Iupiter alatum currum agere fertur: abstractum inde ipse, cùm jam ad fornicem volarem, & ad summum cœlum ascenderem, confractis alis cum multitudine promiscua conditionis ejusdem fecit: ac tragicam illam, modestamque faciem mihi abstulit: comi-

κωμικὸν ἄλλο, ἐ σατυρικὸν, ἐπίηχές μοι. καὶ μικρῦ δεῖν, γελοῖον. ἔνθ' μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων, συλλαβὼν ἔρξε μοι τὸ σκῶμμα, καὶ τὸν Ἴαμβον, ἐ κωμῳδὸν, ἐ τ Εὔπολιν, ἐ τ Ἀριστοφάνη, δεινὸς ἄνδρας ἐπικερτομῆσαι τὰ σπουδᾶ, καὶ χλευάσαι τὰ γελῶτα ἔχοντα. πλευδίζειν δ, ἐ Μένιππόν τινα τ παλαιῶν κυνῶν μάλα υλακτικὸν ὡς δοκεῖ, καὶ κέρχαρον ἀπορύξας, καὶ τοῦτον ἐπισύρας μοι φοβερόν τινα ὡς ἀληθῶς κυνᾶ. καὶ [1] τὸ δῆγμα λαθραῖον, ὅσα ἐ γελῶν ἅμα ἔδακεν. πῶς δ' ἂν ὁ δεινὰ ὔβρισμαι, μηκέτ' ἐπὶ τ οἰκείᾳ χήμᾳ τῷ Δημοκρίτῳ, ἀλλὰ κωμῳδῶν, ἐ γελωτοποιῶν, καὶ ὑποκρίσεις ἀλλοκότους ὑποκρινόμενῳ αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀπροσδόκητον, κρᾶσίν τινα παράδοξον κέκραμαι. καὶ ὅτε πτῖός εἰμι, ὅτε ἐπὶ τ μετεώρων βέβηκα. ἀλλὰ ἀπροκρίνου μοι δίκην, συνῳδὸν π, ἐ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούσι δοκῶ. Ερ. τί δὴ πρὸς ταῦτα ἐρεῖς ὦ Σῦρε; Συ. ἀπροσδόκητον ὦ ἄνδρες δικαστᾶ ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γὰρ μᾶλλον ἂν ἤλπισα τ Δημόλεων, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ. ὃν δ' ἔγωγε ἐγὼ, συνῳδὸν ἔπι τοῖς παροῦσι δοκοῦντα, καὶ ὑπὸ τ σωφροσύνης ἐρωτήσεσι κατεσκληκότα, καὶ παυτὴ αἰδέσιμον μὲ εἶναι δοκοῦντα, ἐ πάντῃ ἡδυ, ἐδὲ τοῖς παιδιαῖς κεχαλασμένον, περῶντα μὲ αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν ὡς τ ἀνθρώπινον εἴδησι τοῦτον τρόπον. μῦ

comicam verò aliam, & satyricam, ac fermè ridiculam adhibuit. Deinde in locum eundem adductum concluſit Dicterium, Iambum, Cyniſmum: præterea Eupolim & Ariſtophanem, vehementes viros ad res graves exagitandum, & ad præclaras irridendum. Poſtremò etiam Menippo ex antiquis illis canibus latratore moleſto, ut videtur, & aſpero refoſſo, hunc quoque ad me introduxit, terribilem revera canem, morſu latenter invadentem, quatenus mordet arridens. Proinde quomodo non videar gravi contumelia affectus, qui non amplius habitu proprio conſpicior: ſed comœdias agendo, riſum movendo, argumenta abſurda tractando ipſi hiſtrionem me gero. Nam quod eſt omnium abſurdiſſimum, nova quadam mixtione ſum temperatus: & neque pedeſtris, neque ſublimis incedo: ſed hippocentauri inſtar, compoſitum quiddam, novumque ſpectrum auditoribus videor. *Merc.* Quid igitur ad hæc dices Syre? *Syr.* Inexpectatum apud vos, judices, hoc certamen ſuſtineo. Quidvis enim potiùs quàm hæc pro me dicturum eſſe Dialogum putabam: quem ego ſuſceptum, cùm adhuc tetricus vulgo videretur, & continuis interrogationibus præfractus, eoque nomine venerandus cenſeretur, non tamen omnino ſuavis, neque multitudini gratus: primùm quidem hunc hominum in modum per terram incedere aſſuefeci: poſtea au-

[1] Τὸ δῆγμα λαθραῖον] Invehitur in malivolos *ſubtelta lingua*, qui ut ait Plautus,

Palam blandiuntur, clam ſi occaſio uſquam eſt,
Aquam frigidam ſubdole ſuffundunt.

De quibus vide Caſaub. ad Characteres Theoph. περὶ εἰρωνείας. Piſid Coſmurg.

Ποιεῖ δ τὰς εἴρωνας ἀθλίως κύνας
Σαίνοντ' δακόντας ἐ δακνόντ' ἠπιγλώσσους. Bourd.

[1] Τὸν

ἢ τὸ αὐχμηρὸν τὸ πολὺ, ἀποπλύσας, καὶ μειδιᾶν ἡδέως ποιήσας, ἡδίω τοῖς ὁρῶσι παρεσκεύασα. ἐπὶ πᾶσι δὲ, τὴν κωμῳδίαν αὐτῇ παρίζουσα. καὶ ταῦτα, πολλοὶ οἱ μηχανώμενοι τὴν εὔνοιαν αὐτῇ τῶν ἀκουόντων. οἱ πάντως τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῇ διδοῦσι, ὥσπερ τὸ ἔχιδνοι. λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅτῳ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ ἰχνὰ σκοπῶν, ἐλεγχῶ καθήμενος αὐτὸν συκοφαντοῦντα, εἰ ἀθάνατός ἡ ψυχὴ, καὶ πόσους καὶ τύλας ὁ θεὸς, ὁπότε τὸν κόσμον ἐργάσατο, καὶ ἀμιγεῖς, καὶ εἰ τὰ αὐτὰ ἔχοντες οὐσίας συνιέναι εἰς τὸ κρατῆρα, ἐν ᾧ πάντα συπεφόρηνται, καὶ εἰ ῥητορικὴ πολιτικῆς μορίου εἴδωλον, καλακείας τὸ πάρεργον. χαίρει γὰρ οὗτος οἶδ' ὅπως τὰ τοιαῦτα λεπτολογῶν, καθάπερ οἱ τὴν ψύξιν ἡδέως κνήθοντες. καὶ τὸ φρόντισμα ἡδὺ αὐτὸ δοκεῖ, καὶ μέγα φρονεῖ, ὡς λέγηται ὡς ὑπὸ πάντων ἀνδρὸς ἐστι συνιδεῖν ἃ χρὴ τὸν ἰδιῶτην ὀξυδερκεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ πλησίον σκαῖνα ζητεῖ, καὶ ἀποδλέπει, τὰ ὑπὸ τοῖς ποσὶν οὐχ ὁρῶν. ἐπεὶ τῶνγε ἄλλων ἕνεκα, οὐκ ἂν οἶμαι μέμψαιτό μοι, ὡς δυμερῶς τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα περιπασάμενος αὐτῷ, βαρβαρικὸν μετενίδυσα. καὶ ταῦτα, βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἠδίκουν γὰρ ἄν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν ἐγκαλούμενον, καὶ τὴν πάτριον ἐσθῆτα λωποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατὸν ἐμοί. ὑμεῖς δ', ὁμοίως τῇ πάλαι τὴν ψῆφον συνίετε. Ερ. βαθεῖ, δίκαι ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς σκαιὸς ὁ πάλαι, καὶ νῦν ὁμοψήφος ἐστίν. ἀμέλει τοῦτο ἴδοις ἄν, καὶ πᾶσι [1] τὴν

autem multo ſqualore abſterſo, eoque ridere coacto, ſuaviorem aſpicientibus exhibui. In primis verò Comœdiam cum ipſo conjunxi, ac per hoc multam illi apud auditores benevolentiam conciliavi: qui antea ſpinas quæ ei inſunt, metuentes perinde ut echinum, manibus excipere cavebant. Sed novi ego quid illum maximè diſcruciet: nempe quòd tenuia illa & exilia cum ipſo ſedens argutari non ſoleo: nempe ſit-ne immortalis anima: & quot heminas Deus, quando mundum fabricavit, ſynceræ, eodemque modo ſe habentis ſubſtantiæ infuderit in craterem illum, in quo univerſa miſcendo temperabat: & num Rhetorica ſit politicæ particulæ imago, adulationis pars quarta. Delectatur enim neſcio quo pacto, iſtiuſmodi argutias diſputando, ut quibus ſporam fricari eſt jucundum. Atque hæc ipſi videtur ſuavis cogitatio, ac ſeſe effert, ſi dicatur non cujuſvis eſſe hominis ea intelligere quæ de ideis ſubtiliter ſpeculatur. Hæc videlicet etiam à me poſcit, & alas illas quærit, ſurſumque aſpicit, cùm tamen, quæ ſunt ante pedes, non videat. Nam cæterorum certè cauſa puto me non accuſaverit, quòd detracto Græco hoc pallio, barbaricum ejus loco repoſui, idque cùm barbarus ipſe videar. Injuriam enim feciſſem, ſi contra leges, talia in eum commiſiſſem & patrio veſtitu ſpoliaſſem. Reſpondi judices, pro virili. Vos verò ſententiam priori ſimilem ferte. *Merc.* Papæ: totis decem vincis. Nam ipſe ille prior, ne nunc quidem eadem cum cæteris ſentit. Nempe hic mos eſt illius, atque perfora-

1 Τὴν πετρυπημένην] *Calculum condemnationis.* De his calculis copiosè Scholiast.

τετρυπημένῳ ἔτῳ φέρῃ, ἢ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μέν, ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ. αὔριον δέ, τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

foratum omnibus calculum ferre ſolet, nec facilè deſierit optimis quibuſque invidere. Sed vos abite proſpera cum fortuna. Die craſtino reliquas judicabimus.

liaſt. Ariſtophan. & Florent. Chriſtian. ad Veſp. *Boerd.* Ἀμέλει τοῦτ' ἴδοις ἂν, καὶ πᾶσι τοῦτο τετρυπημένῳ ἔστι φέρῃ, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις] Ἀμέλει τοῦτ' ἴδοις ἂν καὶ πᾶσι, τοῦτο τετρυπημένον ἔτους φέρειν, καὶ μὴ παύσαι φθονεῖν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertuſi ſive ψῆφοι τετρυπημέναι in judiciis condemnatorii. Æſchines contra Timarchum, & planè pleneque Scholiaſtes Demoſthenis Vlpianus in orationem ejus contra Timocratem. *Marcil.*

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ, ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

DE PARASITO, SIVE QVOD ARS SIT PARASITICA.

ARGVMENTVM.

Didaſcalici generis Dialogus, in quo contendit ac docet Paraſiticam artem eſſe, eamque omnium aliarum præſtantiſſimam. Diſpoſitio & ſeries orationis plana eſt. Nam artem eſſe, principio ex definitione artis oſtendit, ſingulis ejus partibus cum Paraſitica comparatis, videlicet, quoniam & ſua, ac certa principia habeat, exercitationeque & uſu conſtet, & ob finem vitæ utilem, nec per voluptatem, exerceatur. Quòd autem voluptas utilis vitæ finis ſit, authoritate ac teſtimonio Homeri defendit. Et quòd hic finis Paraſitica magis proprius quàm Epicureorum philoſophia ſit, comparatione ſtudiorum, ac vitæ utrorumque probat. Deinde verò hanc omnium aliarum artium præſtantiſſimam eſſe, primùm in genere docet, collatis omnibus accidentibus, effectibus & cauſſis aliarum artium, cum iis, quæ huic arti accidunt. Poſtea ſeorſim etiam Philoſophiæ & Rhetoricæ, ut potè artium cæterarum ſummis, & maximè laudatis, anteponit. Primùm quia illæ incertæ, aliis aliter de illis ſentientibus atque tradentibus. Paraſitica autem ubique eadem, ac certa ſit. Deinde quia nuſquam reperiantur paraſiti affectaſſe philoſophiam, aut rhetoricam: contrà autem paraſiticam rhetores, ac Philoſophi plurimi. Poſtremò ab uſu eorum, qui artes has ſectantur, & profitentur, duplici videlicet, altero in bellis, altero in pace. Vbi ad utrumque tempus philoſophos, & rhetores inutiles, & ineptos eſſe, multis exemplis & rationibus docet: contrà autem paraſitos idoneos ac paratos maximè, idque ex Homero, item ex hiſtoriis probat, ad-

addita etiam hypotypoſi, qua paraſitum ad pralium parantem & expedientem ſeſe deſcribit. Praterea & privatam, atque domeſticam utrorumque vitam inter ſe comparat, multò meliores, atque etiam beatiores eſſe paraſitos oſtendens, quàm vel rethoras, vel philoſophos. Sub finem ipſam artem ex locis finalibus commendat quoque, & ipſius nominis honeſtatem etymologia, & analogia defendit.

Τί ποτε ἄρα ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, ἐὰν ἰλαρόν τι ἐργάσηται, κἂν ἁπλοῦς τινα ἐπίστωνται, δι' ἧς ἑαυτοῖς τί εἰσι, καὶ ἄλλῳ χρήσιμοι. σὺ δέ, ὡς ἔοικεν, ἔργον ἀδὲν ἔχεις, δι' ὃ ἄν τι ἢ αὐτὸς ἀπόναιο, ἢ ἄλλῳ μεταδοίης; Παρά. πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς ὦ Τυχιάδη, οὐδέπω οἶδα. πειρῶ δὴ σαφέστερον ἐρωτᾶν. Τυχ. ἔστιν ἰῶ τινα τυγχάνεις ἐπιστάμενος τέχνην, οἷον μουσικήν; Πα. μὰ Δία. Τυ. τί δέ, ἰατρικήν; Πα. οὐδέπω τοῦτο. Τυ. ἀλλὰ γεωμετρίαν; Πα. οὐδαμῶς. Τυ. τί δέ, ῥητορικήν; φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσοῦτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία. Πα. ἐγὼ μὲν εἰ οἷόν τε εἴην, καὶ πολλοῦ. ὥστε μὴ δῆτα τοῦτο καθ' ὑπερβολὴν ἀγνοοῦντί μοι ἐνεκάλεσας. φημὶ γὰρ κακὸς εἶναι, κἂν χάρων, ἢ τὸν δοκεῖς. Τυ. ναί. ἀλλὰ παῦσαι μὲν ἴσως τὰς τέχνας σὺκ ἐξέμαθες τὸ μέγεθος αὐτῶν, καὶ δυσκολίαν. εἰ δὲ δημοτικῶν τινα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικήν; οὐ γὰρ ἀδὲ τάλλα ὅπως ἔχει σοι, ὡς μὴ

Quid tandem in cauſa eſt Simo, quòd cùm alii homines ſive ſervi ſint, ſive ingenui, quiſque artem aliquam calleat, quà cùm ſibi ipſis, [1] tum aliis ſunt utiles: tu verò, quantum ego perſpicio, nihil negotii habes, unde aut fructum capere ipſe, aut alteri impertire poſſis? *Para.* Quid hæc tua ſibi velit interrogatio Tychiade, nondum capio: proinde planiùs interrogato. *Tych.* Eſt-ne ars aliqua quam noris, veluti [2] Muſica? *Para.* Non per Iovem. *Tych.* Num medicina? *Para.* Neque iſtam novi. *Tych.* At geometria. *Para.* Nequaquam. *Tych.* Quid verò num Rhetorica? Nam à Philoſophia tantum abhorres, quantum ab ea vitium. *Para.* Imò plus etiam, ſi poſſem. Proinde ne putes hoc te mihi ignoranti exprobrare. Nam me & malum, & quàm ſentias, pejorem eſſe fateor. *Tych.* Ita ſanè. Sed has fortè artes ob ipſarum cùm magnitudinem, tum difficultatem non didiciſti. At ex popularibus illis quam tenes, num fabrilem aut ſutrinam? Neque enim ea eſt rerum tuarum conditio, ut non talis alicujus artis egeas ad-

1 *Tum aliis ſunt utiles*] Plat. in epiſt. ad Arch. Tarent. ἀλλὰ καὶτοῦτό σοι ὠφελεῖται, ὅτι ἕκαστος ὑμῶν, οὐκ αὐτῷ μόνον γέγονεν, ἀλλὰ τῷ γένει τῷ ὑμῶν τὸ πατρὶς μεμέρισται, τὸ δὲ πολλοὶ φίλοι. Cogn.

2 *Muſica*] Antiquitus nihil eruditum habebatur ſine muſica, unde apud Comicos, qui litteras ſe didiciſſe negant, ajunt ſe non didiciſſe muſicam. Muſica & Arithmetica primùm inſtituebantur juvenes Athenis. Lucianus in Gymnaſ. *Idem.*

1 Πα.

τοιαύτης ἂν δυηθῆναι τέχνης. Πα. ὀρθῶς λέγεις ὦ Τυχιάδη. οὐδὲ γὰρ τούτων ὑδημιᾶς ἐπιστήμων εἰμί. Τυ. τίνων δὴ ἔπειτα; Πα. τίνων; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γνναίας. ἢν εἰ μάθοις, καὶ σὺ ἐπαινέσειν οἶμαι. ἔργῳ μὲν γὰρ καλοῦσθαι φημι ἥδη, εἰ δὲ σοὶ λόγῳ φράσαι ἔχω εἰπεῖν. Τυ. πῦρ ταῦτ' ἐστίν; Πα. ὅπως μοι δοκῶ τὰς ὠδὲ ταύτας ἐκμεμελετηκέναι λόγους. ὥστε ὅπ τέχνῃ μέν τινα ἐπίστασθαι, ὑπάρχειν ἤδη σοι γιγνώσκειν, καὶ μὴ ἀφ' ἑτέρου μοι χαλεπαίνειν. ἢν τινα ἦ, αὖθις ἀκούσῃ. Τυ. ἀλλ' ἔστω ἀνέξομαι. [1] Πα. τὸ γε τῆς τέχνης, παρρήσιον ἴσως φανεῖταί σοι ἀκούσαντι. Τυ. καὶ μὴν ἀφ' ἑτέρου ἀσμένως μαθεῖν. Πα. εἰσαῦθις ὦ Τυχιάδη. Τυ. μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήτι ἄρα αἰσχυνῇ. Πα. ἡ Παρασιτική. Τυ. κἄπα εἰ μὴ μαίνοιτό τις ὦ Σίμων, τέχνῃ ταύτῃ φαίη ἄν; Πα. ἴσμεν. εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ ἢ μὴ ἕν μίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην, [2] αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τὴν μανίαν δίκαι, καί με τὴν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίει. φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην, τἄ μὲν ἄλλα, χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, Παρασιτεῖσθαι δ' ἐπ' ἀμφοτερημάτων αὐτούς, ὥσπερ διδάσκαλον, ἢ παιδαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. Τυ. ἔστιν ὦ Σίμων, ἡ Παρασιτικὴ τέχνη ἐσί; Πα. τέχνη γάρ. καὶ μὴν ταύτης δημιουργός. Τυ. καὶ σὺ ἄρα παρέσιτος; Πα. παύσῃ αἰνείδισας ὦ Τυχιάδη. Τυ. ἀλλ' ἔστ' ἐρυθριᾷς, παρέσιτον σεαυτὸν καλῶν; Πα. ἐδαμῶς. αἰσχυνοίμην

adminiculo. *Para.* Rectè dicis Tychiade, neque enim ullam illarum calleo. *Tych.* Quam igitur aliam? *Para.* Quam? ut puto generosam, quàm & te, si pernoveris, laudaturum existimo. Eam quidem re ipsa præclarè obire posse me dico, tametsi oratione explicare non valeo. *Tych.* Quænam hæc est? *Para.* Nondum mihi videor rationes quæ ad hanc artem pertinent didicisse. Quare me alicujus artis peritum esse, tuum est jam cognoscere, neque hoc nomine mihi succensere: quam autem calleam, alias audies. *Tych.* At moræ sum impatiens. *Para.* Fortasse si audires, nova ars tibi videretur. *Tych.* Atqui propter hoc ipsum discendi studio teneor. *Para.* Aliàs Tychiade. *Tych.* Nequaquam, sed jam dicito, nisi te pudeat. *Para.* Illa est Parasitica. *Tych.* Ecquis nisi insanus ô Simon, artem hanc appellet? *Para.* Ego. Si verò ob hoc ipsum, quòd aliam artem non teneam, tibi videor insanire, hujus ipsius causam mihi putato fuisse insaniam, & jam desine me criminari. Aiunt enim hanc Deam cùm aliàs difficilem esse habentibus, tum delinquentes erratorum excusare, instar magistri, & pædagogi translata in se omni culpa. *Tych.* Ergo Simo, Parasitica ars est? *Para.* Sanè ars, cujus author ego sum. *Tych.* Et tu parasitus es? *Para.* Probro me affecisti Tychiade. *Tych.* At non erubescis, quum te ipse vocas parasitum? *Para.* Nequaquam, nam me pu-

1 Πα. τὸ γε τῆς τέχνης, παρρήσιον] Πα. τόγε τ' τέχνης ἄνομα, παρρήσιον. Marcil.

2 Αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τὴν μανίαν δίκαι] Αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τ' μανίας δίκαι, &c. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. Idem.

ἢδ' ἂν, εἰ μὴ λέγοιμι. Τυ. καὶ τὸ Δίσι ὀφείλειν σε βιλάμιθα γνωρίζειν ἢ σὺ ἐπιτρέψαι τοῦ, ὅτι χρήζοι μαθεῖν, ἐ παρασίτος δηλονότι φήσομεν. Πα. πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ ἡδέως ἢ ἥττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Διΐ. Τυ. καὶ μὲν σκόπει μοι σκοπῶν ἀσθενῆ γέλως πάμπολυς. Πα. τὸ ποῖον; Τυ. εἰ πῶς ἐπιτολαῖς ἄνωθεν ἀστὴρ ἕπος, ἐπιχαίροιμι. Σίμωνι δ' ἀρκέσει. Πα. καὶ μὲν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο ἢ Δίονι ἐπιχαίρων φιλοσόφῳ. Τυ. ἀλλὰ σὺ μὲ ὅπως χαίρεις κελεύσῃς, ἡδέως, ἢ μικρόν μοι μέλει. σκοπῶ δ' δὴ ἐ τὸν ἄλλον ἀτοπίαν. Πα. τίνα μέν. Τυ. εἰ ἐ ταύτῃ πῶς ἄλλας τέχνας ἐπιζαλίξομεν. ὥστε ἐπειδὴν τινὰ ἐρώμεθα τὴν ὁποῖά τις αὕτη τέχνη ἐστὶ, λέγειν, οἷον γραμματικὴ, ἰατρικὴ, ῥητορική. Πα. ἐγὼ μὲν ὦ Τυχιάδη, πολὺ μᾶλλον ταύτῃ, ἢ πᾶ ἐπέρχει τέχνῃ φαίην ἄν. εἰ δέ σε φίλον ἀκοῦσαι, καὶ ὅπως οἴομαι, λέγοιμι ἄν, καίτοι ἐ πανδίκαιον ὂν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἐπὶ τούτῳ παρισοῦσθαι μόνος ἐμοῦ. Τυ. εἰ ἐ σμικρὰ ἦ, τοῖς ἀληθέσι δοίης. Πα. ἴθι δὴ σοῦτον τοῦ τέχνης εἶ σοι δοκεῖ, ἢ πῶς ποτ' ἔστι τυγχάνει τῷ γόῃ σκοπῶμεν. ὡτοσὶ γὰρ ἐπικαλεσθήσεταί μ' ἂν καὶ πῶς καλ' εἶδος τέχνας, εἶτα ἄρα ὀρθῶς μετέχοιμι αὐτῆς. Τυ. τί ποτ' ἂν ἴη τέχνη, ὡς ἐπίστασαι; Πα. πάνυ μὲν δὴ. Τυ. μὴ

puderet, ni dicerem. *Tych.* Atque per Iovem, si te cuipiam quibus ignotus es notum facere velimus, quum nomen discere volet, Parasitus est videlicet, dicemus. *Para.* Rem mihi feceritis multò gratiorem me sic nominando, quàm statuarium Phidiam. Hac enim arte delector non minùs, quàm Phidias Iove gaudebat. *Tych.* Atqui hoc mihi consideranti, excitatus est risus multus. *Para.* Qua ex re? *Tych.* Si epistolis pro more inscribamus, Simoni parasito. *Para.* Rem sanè mihi facies gratiorem, quàm si [1] Dioni Philosopho inscribas. *Tych.* Quàm gaudeas hoc nomine, mihi parum est curæ. Sed & aliud quidpiam absurdi est considerandum. *Para.* Quidnam? *Tych.* Num & hanc in aliarum artium numero recensebimus. Ita ut interrogante quopiam cujusmodi ars sit, respondeamus, veluti grammatica, medicina, sic Parasitica. *Para.* Equidem ego Tychiade, hanc quam profiteor, multò potiùs artem dicendam contendo. Quod si gratum tibi est audire, etiam quod sentio, dicam, quanquam non admodum ut antè dixi, ad hoc sim paratus. *Tych.* Tametsi sint exigua, veritate tamen præcellent. *Para.* Age jam, si tibi videtur, primùm consideremus cujus generis sit ars. Ad hunc enim modum artes etiam speciatim assequemur, si hanc rectè teneamus. *Tych.* Quid igitur est ars, uti scis? *Para.* Omnino scio. *Tych.* Ne igitur

1 *Dioni Philosopho*] Dion Alexandrinus natione, præcipuam in philosophia laudem est consequutus. Suid. Philost. & Syn. de laude Calvitii Lucianus in Peregrino. *Cogn.*

2 Τυ.] Tychiadis personam quidam loquentem inducunt usque ad verbum Φήσομεν. Aliter tamen omnes editiones, aliter Interpres. *Bourd.*

τοῦτων ἄκυρ λέγειν αὐτὴν, εἴπερ οἶσθα. Πα. τέχνη ἐστὶν ὡς ἐγὼ ἀναμιμνήσκομαι τοῦ σοφοῦ τινος ἀκούσας, συγκρίσεως ἐγκαταλήψεων ἐγκεκριμένων, πρός τι τέλος εὐχρηστον τῷ βίῳ. Τυ. ὀρθῶς σοι εἶπόν γε εἰπόντος, ὅτως ἀπεμνημόνευσας. Πα. εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἁπάντων ἡ παρασιτικὴ, τί ἂν ἄλλο ἢ ἡ αὐτὴ τέχνη εἴη; Τυ. τέχνη γάρ, εἴπερ ὅτως ἔχει. Πα. φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς ἀπὸ τέχνης εἴδεσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συμφέρει σκοπῶμεν ἢ μὴ περὶ αὐτῆς λέγοντα, ἀλλὰ μὴ κατηγορῆται αἱ πονηραὶ χρῆσαι λεγόμεναι, μὴ σαπρὸν ἀποφθέγματος δεῖ τίθεσθαι εἶναι ἢ ταύτην ὥσπερ ἢ πᾶσαν τέχνην, σύγκρισιν ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν, τὸ δοκιμάζειν, καὶ λαμβάνειν ὅστις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτόν. καὶ ὕστερον παραιτεῖσθαι δοκιμάζοντα, τὸν ἂν μοχθηρὸν. ἢ τὸ μὲν δοκιμάζεσθαι τέχνην τινὰ φήσομεν ἔχειν, εἴπερ ἐπίσταιτο λαμβάνεσθαι τὰ τε κίβδηλα καὶ τὰ νομισμάτων, καὶ τὰ μὴ. τὸν δὲ ἀνδρὸς τέχνης λαμβάνειν τοὺς τε κιβδήλους καὶ ἀνθρώπους, καὶ τοὺς

igitur pigeat te dicere, siquidem scis. *Para.* Ars, ut ex viro sapiente memini me audire, est quæ constat ex perceptionibus consentientibus, & coëxercitatis ad finem vitæ utilem. *Tych.* Rectè sanè verba ejus qui dixit, commemorasti. *Para.* Iam si horum omnium particeps est Parasitica, quid aliud sit, quàm ars? *Tych.* Ars certè, si res ita se habet. *Para.* Age verò figillatim omnibus artis speciebus Parasiticam accommodantes, dispiciamus an quod de ipsa dicitur, consonet: sed non uti [2]malæ ollæ quum pulsantur, an resonet putridum. Oportet igitur ut hæc, quemadmodum & ars omnis, perceptionibus constet. Primùm quidem probet, & dijudicet, quis ad se alendum sit idoneus: quo parasitandi orsus initio, pœnitentia non ducatur. Aut [4]nummularium dicemus artem aliquam callere, quæ nummos adulterinos à probis dignoscat: hunc autem sine arte [6]adulterinos homines à bonis non discernere,

præ-

1 Ἐγκαταλήψεων] Quidam ἐκ καταλήψεων. ut postea. *Bourd.*

2 *Malæ ollæ*] Vt ærea vasa tinnitu dignoscuntur. Ita homines ex sermone, huc alluſit Pers. Sat. 3.

sonat vitium percussa maligne,
Respondet viridi non cocta fidelia limo.

Et rursus in Satyr. 5.

pulsu dignoscere cantus
Qui solidum crepet & picta tectoria lingua. Cogn.

3 Μὰ σαφῶν] Casaubon. ad illud Persii *sonat vetium*, legi vult σαθρὸν. *Bourd.*

4 *Nummularium*] Ἀργυροκόπου vulgo mensor & mensarius à Græcis κολλυβιστὴς nummullarius & trapezita. *Idem.*

5 Εἴπερ ὅπως τὸ διαγινώσκειν] ἅπερ c. d. Marcil.

6 *Adulterinos homines*] Quod simplex non est neque sincerum id vulgato verbo Græci κίβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quòd aliud præ se ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ κρύβδην, τὸ κλέπτειν, vel quòd Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, hujus nomen nomismati solent inscribere, addita littera iisque in terram abjectis dira imprecari. παρὰ τὸ βάλλειν, βαλλύπτειν. Sed proprie nummum subæratum κίβδηλον appellant, & κιβδηλίαν corruptelam. *Cogn.*

1 Καὶ

ἀραιθμές. [1] Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τὸ νομισμάτων, καὶ τὸ ἀνθρώπων [2] μὴ φανερῶν δῆλος ὅτιτιν. οὕτω μάντει ταῦτα ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καλαμίμφεται λέγων,

Nullus character corpori mortalium,

Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τ' κακὸν δυσδέτην,

Inharet ex quo tu malum dignoveris.

Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

Qua re major est Parasiti ars, qui res ita obscuras & abditas, magis quàm ars vaticinandi perspicit & cognoscit. Nosse verò sermones proferre accommodos, eaque facere per quæ in familiaritatem veniat, seque benevolentissimum suo altori ostendat, annon intelligentiæ & perceptionis validæ putas illud esse? *Tych.* Maximè. *Para.* Vt verò in conviviis ipsis, plus quovis habens abeat, alioque gloria superet, qui eam artem sibi non paraverunt, an hoc citra rationem, & sapientiam comminisci putas? *Tych.* Nequaquam. *Para.* Ecquid, nosse opsoniorum, ciborumque virtutes, & vitia, cujuspiam indocti curiositatem esse existimas? Idque cùm dicat generosissimus Plato, [4] Qui convivas epulis accepturus est, nec rei coquinariæ sit peritus, ejus in adornando convivio incertum est judicium. Parasiticam autem non solùm perceptione, sed etiam exercitatione constare, hinc facilè perdiscas. Quod aliarum artium perceptiones, & dies, & no-

ὦ δὴ ἐ μείζων ἡ τ' Δημοσίτου τέχνη πέφυκεν, εἴγε ἐ τὰ ὄντως ἄδηλα, καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον τ' μαντικῆς γνωρίζῃ τι, καὶ οἶδε. τὸ δέ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκειώσεται, καὶ δύναιτ' ἂν ἑαυτὸν τῷ πέριπτι ἀποδεῖξαι, ἆρ' ἐ σωφίστης, καὶ καλλήψεως ἐρήμης εἶναί σοι δοκεῖ; Τυ. καὶ μάλα. Πα. τὸ δέῖπνα ἐν ταῖς ἑστάσεσιν αὖτις, ὅπως πᾶσις ἀπόληθ πλέον ἔχων, καὶ παρὰδοξοτέρων τὰς μὴ τὰ αὐτὰ αὐτῷ κεκτημένους τέχνῃ, ἄνδ πόσ λόγῳ, καὶ σοφίας [3] πλάττεσθαι οἴει; Τυ. ἀδαμῶς. Πα. τί ῦ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ὀψοποιίας, καὶ κρέας τ' ὄψων, καὶ τὰ σιλίων πολυτραγμοσύνων ἀτέχνως πόσ εἶναί σοι δοκεῖ; καὶ τοῦτο, ὦ γνωσιώτατε Πλάτων ὑτωσὶ λέγοντ, ὦ μέλλοντ ἑστιάσειν, μὴ ἀγνοεῖν ὅτιτος, σκοπουμένης ἡδίνης, ἀκυρωτέρα ἡ κρίσις. ὅπερ μὲν οὖν ἐκ καλλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγκεκραμένης ἐστὶν ἡ Δημοσικὴ, μᾶλλοις ἂν εὐθὺς ῥᾳδίως. αἱ μὲ γὰρ τ' ἄλλων τεχνῶν καλλήψεις, καὶ ἡμέ-

1 Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τὸ νομισμάτων] Καὶ ταῦτα ἐχ ὥσπερ τ. ν. Patet oraculo Euripidis sequente, & post illa, verbis Luciani p. sequente. *Marcil.*

2 Μὴ φανερῶν] Ex Anglic. Cod. negationem, quæ ubique aberat, addidimus. *Bourd.*

3 Πλάττεσθαι] In quibusd. σοφὸς πεσθαι. Idem.

4 Qui convivas] Hæc Platonis sententia extat in dialogo, qui inscribitur Gorgias, sive Rhetor. *Cogn.*

ρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτὺς πολλάκις ἀσυγχύμενοι μένουσι. καὶ ὅμως σὺν ἀπολλυσθαι δοκεῖ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι. αἱ γὰρ παρασίτου κατάληψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλλυσιν ἐμοὶ δοκεῖν οὐ μόνον αὐτὴν τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην. τὸ γὰρ μὴ ὡς τὸ τέλος εὔχρηστον τοῦ βίου, μὴ καὶ μανίας εἶναι ξυνιέναι, ἐγὼ γὰρ καὶ φαγεῖν καὶ πιεῖν ἥδιον ἀνθρώπου ὀψοφάγου καὶ οἰνοπότου ὄντος, ἀδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτων ἐστί; Tυ. πάνυ μὲν οὖν. Πα. καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτική, οἷόν τε κάλλος, καὶ ἡ ἰσχύς. ὥστε τέχνην μὲ μὴ δοκεῖν αὐτὴν, δύναμιν δέ τινα τοιαύτην. Τυ. ἀληθῆ λέγεις. Πα. ἀλλὰ μήτοι ἀδὲ ἀτεχνία ἐστὶν. ἡ γὰρ ἀτεχνία, ἀδέποτε ἀδὲν κατορθοῖ τῷ κεκτημένῳ. φέρε γὰρ εἰ ἐπιτρέψας σὺ σαυτὸν ναυῒ σὺ ἐπιστάμενον κυβερνᾶν, σωθείης ἄν; Tυ. οὐκ ἔγωγε. Πα. τί δέ ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἣν δυνήσεται σώζειν ἑαυτόν; Tυ. καὶ μάλα. Πα. σὺκοῦν τὸ παράσιτον ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς, εἰ μὴ ἦν ἀτεχνία, σὺκ ἂν ἐσώζετο; Tυ. ναί. Πα. σὺκοῦν τέχνῃ σώζεται. ἀτεχνία ἢ οὔ; Tυ. πάνυ μὲν οὖν. Πα. τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική. Tυ. τέχνη ὡς ἔοικε. Πα. καὶ μὴν κυβερνήσας μὲν ἀγαθὸς, καὶ ἡνιόχησας τεχνίως ἐπαινεσόμεθα τὸν Νέρωνα οἶδα ἐγὼ πολλάκις. καὶ τοὺς μὲν, ξυντετριβότας. τοὺς δὲ, καὶ πάμπαν ἀπολωλεκότας. παρασίτου δὲ ναυάγιον, οὐδὲ εἷς ἔχοι τοιοῦτον εἰπεῖν. σὺκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνία ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μήτε δύναμις, σύστημά δέ τι, καὶ οὐ καταλήψεων γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διαλογισταὶ ἡμῖν σήμερον. Τυ. ὅσον

noctes, & menſes, & annos plerumque manent inexercitatæ, nec tamen poſſidentibus depereunt artes. At Paraſiti perceptiones, niſi quotidie exerceantur, non artem ſolùm, opinor, ſed etiam artificem perdunt. Neque foret inſaniæ quærere ad quem finem vitæ utilem tendat. Non enim puto utilius quicquam in vita eſſe quàm edere & bibere, ſine quibus neque licet vivere. *Tych.* Maximè. *Para.* Atqui ne ejuſmodi quidem res eſt Paraſitica, cujuſmodi eſt pulchritudo aut fortitudo, ut ars nulla eſſe videatur, ſed quædam vis & potentia. *Tych.* Vera dicis. *Para.* At neque nulla eſt ars. Nam quod ars non eſt, nunquam quicquam habenti præſtat præclari. Age enim ſi tibi ipſi navim in mari ac procellis, gubernandi imperito commiſiſſes, an incolumis evaderes? *Tych.* Minimè gentium. *Para.* Quid tandem, an quòd arte careat, cuius ope ſeipſum ſervare poſſit? *Tych.* Maximè. *Para.* Num ergo Paraſitus à Paraſitica, ſi ars non eſſet, ſervari non poſſet? *Tych.* Imò. *Para.* Nunquid igitur arte ſervamur, non item imperitia? *Tych.* Maximè. *Para.* Ergo Paraſitica eſt ars. *Tych.* Ars ut apparet. *Para.* Atqui gubernatores quidem præclaros, & aurigas eximios de curru plerumque delapſos comperi: contritos quidem alios, alios interemptos. At Paraſiti naufragium nullus eſt qui poſſit producere. Proinde ſi neque nulla ars eſt Paraſitica, neque potentia, ſed comprehenſio exercitatarum perceptionum, hodie inter nos

convenit, eam eſſe artem. *Tych.* Quantum quidem hinc conjicio.

οὐ τούτῳ, φησίν. ἀλλ' ἐκείνῳ, ὅπως ἐ ὅρον ἡμῖν τινα γνησιώτατον ἀποδῷς τῆ παρασιτικῆς. Πα. ὀρθῶς σύγε λέγων. δοκεῖ γάρ δή μοι ὅτως ἂν μάλιστα διωρίσθαι, παρασιτικὴ ἐστὶ τέχνη ποτίσεων, καὶ βρωτέων, καὶ τῷ ἀφ' ταύτα λειπτέων. τέλος ἡ αὐτῆς, τὸ ἡδύ. Τυ. ὑπέρδυμά μοι δοκεῖς ἐρίσειν τῶν σεαυτῆ τέχνων. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐρίδας ἔ φιλοσόφων μάχη σοι ὦσι ἔ τέλους ἕνεκα. Πα. καὶ μὴν ἀποχρῆ γε, εἴπερ ἕνα τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας, καὶ παρασιτικῆς. φασὶν γάρ ὅτως. ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος, καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος, ὑφ' οὗ γὰρ ἔγωγέ φησι τέλος χαρείστερον ἅπαντα, ἢ ὅπως εὐφροσύνῃ μὲν ἔχῃ κῆδος δῆμον ἅπαντα, δεδαῖ δ' πλήσωσιν πρόπιδας σίτου, καὶ κρειῶν. μίσγῃ δ' κρητῆρι ἀφύσσων οἰνοχόος φορέῃσι, καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσι. καὶ ὡς ἔχ ἑαυτῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τῷ αὐτῷ γνώμῃ ποιεῖ φανερωτέρους, εὖ λέγων. Τοῦτο τί μοι κάλλιον εἰς φρεσὶν εἰδέναι. εἶναι ἔχ ἕτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν εὐδαιμονέστατον νομίζων. καὶ μὴν ὁδὶ τῷ πανούργῳ ἀνδρὶ ὠφελήσειε τούτους τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ σοφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων. καίτοι γε εἴπερ ἐπαινέσῃ Ὀδυσσέως τὸ κῆ τὰς Στωϊκὰς ἐπαινεῖν τέλος, εὐθυμότατα ταυτὶ λέγοις, ὅτι τὴ Φιλοκτήτην ἀπήγαγον ἐκ τῆ Λήμνου, ὅτι τὸ Ἴλιον ἐξεπόρθησεν, ὅτι τοὺς Ἕλληνας φεύγοντας κατέσχεν, ὅτι εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν δὲ τούτων, οὐκ οἶδα. ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπως ἐ ὅρον ἡμῖν τινα γνησιώτατον ἀποδῷς τῆ παρασιτικῆς. Πα. ὀρθῶς σύγε λέγων. δοκεῖ γάρ δή μοι ὅτως ἂν μάλιστα διωρίσθαι, παρασιτικὴ ἐστὶ τέχνη ποτίσεων, καὶ βρωτέων, καὶ τῷ ἀφ' ταύτα λειπτέων. τέλος ἡ αὐτῆς, τὸ ἡδύ. Τυ. ὑπέρδυμά μοι δοκεῖς ἐρίσειν τῶν σεαυτῆ τέχνων. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐρίδας ἔ φιλοσόφων μάχη σοι ὦσι ἔ τέλους ἕνεκα. Πα. καὶ μὴν ἀποχρῆ γε, εἴπερ ἕνα τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας, καὶ παρασιτικῆς. φασὶν γάρ ὅτως. ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος, καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος, ὑφ' οὗ γὰρ ἔγωγέ φησι τέλος χαρείστερον ἅπαντα, ἢ ὅπως εὐφροσύνῃ μὲν ἔχῃ κῆδος δῆμον ἅπαντα, δεδαῖ δ' πλήσωσιν πρόπιδας σίτου, καὶ κρειῶν. μίσγῃ δ' κρητῆρι ἀφύσσων οἰνοχόος φορέῃσι, καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσι. καὶ ὡς ἔχ ἑαυτῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τῷ αὐτῷ γνώμῃ ποιεῖ φανερωτέρους, εὖ λέγων. Τοῦτο τί μοι κάλλιον εἰς φρεσὶν εἰδέναι. εἶναι ἔχ ἕτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν εὐδαιμονέστατον νομίζων. καὶ μὴν ὁδὶ τῷ πανούργῳ ἀνδρὶ ὠφελήσειε τούτους τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ σοφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων. καίτοι γε εἴπερ ἐπαινέσῃ Ὀδυσσέως τὸ κῆ τὰς Στωϊκὰς ἐπαινεῖν τέλος, εὐθυμότατα ταυτὶ λέγοις, ὅτι τὴ Φιλοκτήτην ἀπήγαγον ἐκ τῆ Λήμνου, ὅτι τὸ Ἴλιον ἐξεπόρθησεν, ὅτι τοὺς Ἕλληνας φεύγοντας κατέσχεν, ὅτι εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν δὲ τούτων, οὐκ οἶδα.

jicio. Sed in id incumbe ut eximiam Parasiticæ definitionem nobis reddas. *Para.* Rectè dicis profectò. Sic igitur potissimùm mihi videtur definienda. Parasitica est ars eorum quæ bibenda sunt & comedenda, & ad hæc consequendum, dicenda: cujus finis est voluptas. *Tych.* Videris mihi tuam artem quàm optimè definivisse. Illud tamen considera, ne adversùs philosophos aliquos de fine oriatur tibi contentio. *Para.* Atqui sufficit ut idem sit fœlicitatis & Parasitices finis. Quod sic apparebit: siquidem Homerus ille sapiens, Parasiti vitam admirans, tanquam solam beatam & fœlicem, ita inquit. Gratior haud finis, populum quàm quando per omnem, Lætantur, mensæque cibis & pane replentur, Et cratere merum in pateras pincerna refundit. Vtque hæc non satis admiratus, sententiam suam facit planiorem, rectè dicens, Hic finis nobis pulcherrimus esse videtur. Non aliud ex iis quæ dicit, quàm parasitari beatum existimans. Neque cuilibet è vulgo hæc verba attribuit, verùm omnium sapientissimo. Ac sanè si voluisset Vlysses Stoicorum finem laudare, hæc dicere potuisset, quando [4]Philoctetem è Lemno eduxit, quando Ilium subvertit, quando [5]Græcos fugam capessentes detinuit, quando Troiam ingressus est, à se ipso flagris

1 Καὶ τῷ διὰ παῦτα λειπτέον] Λειπτέον. Marcil.
2 Οὐ μὲς ἔγωγέ τι] Versus Hometici erant corruptissimi. *Bourd.*
3 Τῶν Ἑλλήνων] In aliis Codd. τῷ ἄλλων. Idem.
4 *Philoctetem*] Est apud Philostratum in Heroic. & Homer. in Catal. navium. *Cogn.*
5 *Græcos fugam.*] Homer. Il. α. Ἦ δ' ἀγαθοῖς ἐπίεσσιν ἰμὰς στάσας παρεχεῖς. Idem.

τὸν μαστιγώσαντες, καὶ κακῶς, καὶ σωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς. ἀλλὰ τοῦτο εἶπε τοῦτο τέλος χαριέστερον. ἀλλὰ μὴν ὁ ἐν τῇ Ἐπικουρείων βίῳ ἐγκώμιον αὐτῆς ἔχει τῇ Καλυψοῖ, ὅτι αὐτῷ ξυνῆρχεν ἐν ἡδονῇ τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἄτλαντος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς λείας κινήσεις, ἢ δὲ ποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ τὴν τοῦ παρασίτου βίον. ἐκαλεῖτο δὲ δαιτυμόνες οἱ παράσιτοι τότε. πῶς οὖν λέγω; πάλιν γάρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν. ἡδὲ γάρ εἶσιν ἀκριβῶς αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων. δαιτυμόνες καθήμενοι ἑξείης. καὶ, παρατληθοντες τραπεζαι σίτου, καὶ κρεῶν. ὅπα μὴν Ἐπικούρου σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος τὸ τοῦ παρασιτικοῦ τέλος τοῦ καθ' αὐτὸν εὐδαιμονίας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπή τὸ πρᾶγμά ἐστι, καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδύ, ἀλλὰ τοῦ παρασίτου, ὅταν μάθοις ἀν. ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδὺ ἀγαθὸν μὲν τὸ τοῦ σαρκὸς, αἰσχλὸν. ἔπειτα, τὸ μὴ ἐνοχλεῖσθαι, καὶ παρακῆς τῆς ψυχῆς ἐμπεπλῆχθαι. τούτων πότερον ὁ μὲν παράσιτος, ἑκατέρων τυγχάνει. ὁ δὲ ἐπικούρειος, οὐδὲ ἑκατέρου. ὁ γὰρ ζητῶν περὶ χθονὸς γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀστημάτων, καὶ ἀγνώστων στοιχείων, καὶ περὶ θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ, καὶ περὶ αὐτὸ τὸ τέλος ἀεὶ πολεμῶν, καὶ διαφερόμενος πρὸς πάσας, οὐ μόνον οὐκ ἀνθρωπίνας, ἀλλὰ καὶ οὐ κοσμικὰς ἐστι σχολήσειν. ὁ δὲ παράσιτος, πάνυ καλῶς ἔχει οἱόμενος, καὶ ἀπροσκόπως μὴ ἄλλως πεῖσαι ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μὴ πολλῆς ἀσελγείας, καὶ γαλήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος ἐσθίει, καὶ πίνει, καὶ ἀναπαύεται, καὶ ἀπολαύει τῶν παρόντων ἀγαθῶν

κοιμᾶται ὕπτιος, ἀφεικὼς τὰς πόδας, καὶ πρὸς χάριτας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς χελάνης ἀπαλλάττων οἴκαδε. καὶ μὲν οὐχὶ τοῦτο μόνον ἡδὺν ὑπολαβεῖν τὸν ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα. ὁ γὰρ Ἐπικούρου λόγος, ὅστις ποτέ ἐστιν ὁ σοφὸς, ἤτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ οὔ. εἰ μὲν οὖν ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως ἂν ζήσεται, ἀλλ' ἤδη ζήσεται. εἰ δὲ μὴ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρ' ἄλλου. εἰ μὲν γὰρ παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχει, παρασίτου ἐστὶ, καὶ οὐχ ὡς λέγει. εἰ δὲ παρ' ἑαυτοῦ, οὐχ ἡδέως ζήσεται. Τυ. πῶς οὐχ ἡδέως; Πα. εἰ γὰρ ἔχει τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτοῦ, πολλά τι ἂν Τυχιάδη τῷ τοιούτῳ βίῳ παρεγκαλέσειν ἀνάγκη. καὶ ἆρά πόσα δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν, πᾶς ἐγκεκομψωμένας ὀρέξεις ἀπάσας ἀναπληρῶν. ἢ τί φῄς; Τυ. κἀμοὶ δοκεῖ. Πα. σὸν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ, ἴσως τοῦτο παρέξει· τῷ δ' ὀλίγα, καὶ μηδὲν, σοὶ εἰπεῖν. ὥστε κἂν σοφὸς γένοιτο, ἡδὺ ἐφικνοῖτο δ' τέλους. λέγω δ' ἡδέως. ἀλλ' ὁ μὲν πλούσιος, ὁ δὲ ὑπὸ ἐπιθυμίας χρημάτων, δυνήσεται τοῦδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε, ὅτι πᾶσι ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτοῦ, πολλάκις ἐπιπλῆξαι ἀνδρί. τοῦτο μὲ, τῷ μαγείρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μοχθηρὸν μόνον, ἢ εἰ μὴ μέλλοιτο, φαῦλα δεῖπνα τοῦτο ἐθίσειν τι ὄψα, καὶ δ' ἡδέως ὑστερεῖν· τοῦτο δ', τῷ οἰκονομοῦντι τι κατὰ τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ κακῶς οἰκονομεῖν μοχθηρόν; ἢ οὐχ οὕτω; Τυ. νὴ Δία καὶμοὶ δοκεῖ. Πα. τῷ μὲν Ἐπικούρῳ, πάντα ζυμβαίνειν εἰκός. ὥστε ἡδέως τελέσαι [1] δ' τέλους.

comedit, & ſupinus dormit, porrectis pedibus, manibuſque, quemadmodum Vlyſſes in rate ad patriam navigans. Atqui non hoc ſolùm, ſed illo etiam modo, Voluptas convenit Epicuro. Quippe Epicurus, quiſquis eſt ille Sapiens, aut habet quod edat, aut non. Si non habet, neutiquam jucundè vivet, imò non vivet. Si autem habet, aut à ſe, aut ab alio habet. Si ab alio habet quod edat, eſt Paraſitus, ac non ut dicit. Sin à ſe ipſo, non jucundè vivet. *Tych.* Quomodo non jucundè? *Para.* Si enim habeat à ſe ipſo quod comedat, multa neceſſe eſt vitam hujuſmodi comitentur. Ac vide quænam. Oportet ut qui ſecundum Voluptatem vitam eſt acturus, omnibus quæ innaſcuntur, cupiditatibus indulgeat. Aut quid tu ais? *Tych.* Idem ſentio. *Para.* Proinde ei qui multa poſſidet, hoc fortaſſe præbet: ei verò qui pauca, nihil amplius. Itaque pauper neque ſapiens eſſe, neque finem conſequi poſſit: dico autem Voluptatis. At neque dives, qui de re ſua cupiditatibus abundè ſumptus ſuppeditat, hunc pertingere queat. Quid tandem, quòd omnino neceſſe eſt ei qui de ſuo ſumptus facit, in multa faſtidia incidere: nunc quidem cum coquo, qui cibum malè præparavit, rixando, aut niſi rixetur, inſuaves cibos comedendo, & Voluptate carendo: nunc autem cum œconomo, ni rectè rem familiarem adminiſtrarit, contendendo? An non ita ſe res habet? *Tych.* Per Iovem ita ſentio. *Para.* Hæc omnia Epicuro accidere veriſimile eſt. Itaque nunquam Voluptatis fine miſer ille potietur. At

1 τῦ τέλους] Non attendit ad hanc vocem Interpres. Sic in Deorum Dialo-

τῷ δ' ΔΔειπνίτῃ, ὅτι μάγειρός ἐστι, φ χαλεπήνῃ, ὅτι ἀγρὸς, ὅτι οἰκονόμος, ὅτι χρύσεα, ὑπὲρ ὧν λόγον δώσει, ἀχθεσθείη, καὶ ταράττοιτο ἐκεῖ, ὥστε φάγοι, καὶ πίοι μόνος αὐτὸς ὑπὸ μηδενὸς, ὧν ἐσθίει, ἀνάγκη συνεχλόμενος. ἀλλ' ὅτι μὲ τέχνη ἐστὶν ἡ ΔΔειπνικὴ, καὶ τούτων, καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς δέδεικται. λοιπὸν ὅτι ἐ χρῆσις, δείκνυον. καὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινὴ πασῶν ἀφέλεια τέχνων. εἶτα ὅτι ἐ ἰδίᾳ ἑκάστης. κοινῇ μὲν οὖν ἁπασῶν ὕστερον ἀφελεῖ. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη πρόσοδόν τε μαθητοῦ, πόνον, φόβον, πληγὰς, ὕβρεις ἔσεσθαι ὅσις σὺν ἔστι ὅστις σὺν ἂν ἀποδέξαιτο. πιστεύω γὰρ τῷ τέχνῃ ὡς ἔοικε, μόνῃ ἔξεστι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ δεῖπνον πρὸ ἀπήλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ὁρῶμεν τὰ διδασκάλων ἀπιόντας; τίς σχολὴν ἐπὶ δεῖπνον ἀπιὼν, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ μὲν παρασίτης, ἐκὼν αὐτὸς ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης. οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες, μισοῦσιν αὐτάς. ὥστε ἔνιοι δὲ αὐτὰς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ καὶ κεῖνο οὐκ ἐννοήσαι σε δεῖ, ὅτι ἐ τοὺς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις σοφωτάτους, οἱ πατέρες ἐ μᾶλλον τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν ἐ τὸ παρασίτου; καλῶς γὰ νὴ Δία ἔγραψεν ὁ παῖς λέγοντες, ὅτι αὐτῷ φαγεῖν οὐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δοῦναι. ὅτι τὸ σχῆμα ἐ ἔντιμον, καὶ οὐ τι-

At verò parasito, neque coquus est ullus, cui irascatur, neque fundus, neque œconomus, neque pecuniæ, pro quibus causam dicere gravetur, & tamen habet omnia, ita ut bibere, & edere possit hic solus nulla re, earum quibus ille, necessariò turbatus. Iam quòd ars sit Parasitica, ex his, atque aliis abundè est demonstratum. Superest ut optimam esse ostendam: atque hoc non simpliciter. Sed primùm quia communiter omnibus artibus præstat: deinde privatim singulis. Communiter ad hunc modum præstat omnibus. Nam cuivis arti necesse est ut discipliuam adducat, laborem, timorem, & verbera, quæ nemo non deprecetur. Hanc verò artem, ut videtur, citra laborem licet solam discere. Quis enim unquam à convivio flens discessit, ut aliquos à præceptoribus videmus? Quis ad convivium proficiscens visus est tristis, ut qui scholas frequentant? Verùm Parasitus sponte ad cœnam it, artis cupidissimus. Alii verò quas addiscunt artes, oderunt: ob easque nonnulli aufugiunt. Quid verò? nonne etiam illud tibi considerandum, quòd eos qui illis in artibus proficiunt, his rebus parentes, quibus quotidie parasitum, maximè cohonestant. Rectè scripsit puer dicentes, date illi quod edat malè scripsit, ne date. Sic negotium & honore & pœna videtur magnum.

logo. συμφωνία τῷ ἔργῳ ἐ τῷ τέλει, Constituebat enim Epicurus philosophiæ suæ summam ἐ τῷ τέλει. Sic Perron, Satyr.

Ipse pater veri doctus Epicurus in arte
Iussit, & hoc vitam dixit habere telos.

Quo loci mendosè faciunt qui in secundo versu reponunt *Iussit* pro *Iussit*, ut moneo ad emendationem hujus epigrammatis. *Beard.*

μωρίαν μέγα φαίνεται. καὶ μὴν αἱ ἄλλαι, τέχναι, τὸ ὕστερον τῶν ἔσχατον, καὶ τὸ μαθεῖν, καὶ τὰς καρπὰς ἡδέως δεχόμεναι. πολλὴ γὰρ [1] καὶ ὀρθὴ οἴμη εἰς αὐτάς. ἡ δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων, δίδως ἀπαλαύει τὴν τέχνης εὐθὺς αὐτῆς τὸ μανθάνειν. καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ εὐ τῆς τέλους ἐστίν. αἱ μὲν τοίνυν τῶν ἄλλων τεχνῶν, ὦ πότε, ἀλλὰ πᾶσαι, ἐπὶ μόνῳ τῷ τροφὴν γενέσθαι. ὁ δὲ παρασίτος, δίδως ἔχει τῷ τροφὴν ἅμα τὸ ἄρξασθαι τῆς τέχνης. ἢ οὐκ οἶσθ' ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς, γεωργεῖ, ἵνα δὲ γεωργῇ ἵνεκα. καὶ ὁ τέκτων, τεκταίνεται, ἵνα δὲ τεκταίνεται ἵνεκα. ὁ δὲ παρασίτος, οὐχ ἕτερον μέν τοι διάκει, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ, καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτῷ, καὶ οὗ ἕνεκα γίγνεται. καὶ μὴν ἐκεῖνά γε ἀδύτις ἐστὶν, ὅτις οὐκ ἐπίσταται. ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι, τὸ μὲν ἄλλον χρόνον πολυπορεῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας καὶ μόλις ἡμέρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν, δι' ἔτους, τὰς δὲ, ἐμμήνους ἑορτὰς ἀγάλλουσι, καὶ δίφθινοι λέγονται τότε. ὁ δὲ παρασίτος, καὶ μόλις τὰς τελάσσας ἡμέρας ἱερὰς ἄγει. πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν θεῶν. ἔτι οἱ μὲν βυλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας καθεῖδειν, ὀλιγοσιτίας, καὶ ὀλιγοποσίας ἔχοντες, καθήκασθ' οἱ νοσοῦντες. πολυποσίας δὲ, καὶ πολυσιτίας, οὐκ ἔστιν ὅπως μανθάνουσι. καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, χωρὶς ὀργάνων ὑδαμῶς τοῦ κεκτημένου ὑπηρετοῦν δυνάσονται. ἔστι γὰρ αὐλεῖν ἔστι χωρὶς αὐλῶν, ἔστι ψάλλειν ἄνευ λύρας, ἔστι ἱππεύειν χωρὶς ἵππου. αὐτὴ δ' ἔστως ἐστὶν ἀγαθὴ, καὶ ὁ βαρεῖα τῇ τέχνῃ gnum. Atqui cæteræ artes hoc posterius habent, postquam didicerunt, & fructus suaviter percipiunt, ad quos multa & ardua est via. Sed sola inter alias Parasitica, statim ab initio inter discendum arte sua fruitur: simulque incipit, & finem obtinet. Præterea reliquæ artes, non aliquæ, sed omnes, ad victum parandum duntaxat inventæ sunt: at parasitus simul atque artem orsus est, victum habet. Aut non animadvertis agricolam agros colere non colendi gratia, nec fabrum fabricandi gratia fabricare: parasitum autem, alterum quidem non sectari, sed idem & opus ejus esse, & cujus gratia fit. Ac sanè nemo nescit, eos qui reliquas artes exercent, unum & alterum duntaxat mensis diem festum ducere, reliquum verò tempus ærumnosè vivere: atque urbes, alias quidem, annuos dies festos, alias menstruos celebrare, quo tempore lætari dicuntur: parasitum autem totos triginta mensis dies festos agitare, siquidem ipsi videntur Diis sacræ omnes. Præterea qui aliis in artibus strenuè se gerere volunt, pauco victu & potu utuntur, quemadmodum ægroti: siquidem ad discendum non est accommodus, qui cibo & potu copiosiore se oblectat. Quinetiam aliæ artes, nequaquam sine instrumentis domino inservire possunt. Nemo enim sine tibia tibicinem agere, nemo sine lyra psallere, nemo sine equo equitare queat. Verùm hæc usque adeò bona est, nec artifici onerosa, ut

[1] Καὶ ὀρθὴ οἴμη] Hesiod. 1. Oper. *Bourd.*

τη, ὥστε ἐ ὑπάρχει μηδὲν ἔχοντα ὅ-
τι ον χρῆσθαι αὐτῇ. καὶ ὡς ἔοικε,
τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνομεν, μι-
σθὸν διδόντες. παύτην ἦ, λαμβά-
νοντες. ἔστι τ μ ἄλλων τεχνῶν, εἰ-
σὶ διδάσκαλοι τινές. τ ἦ παρασι-
τικῆς, οὐδείς. ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιη-
τικὴ κ Σωκράτει, κ αὕτη πὶ
μοίρᾳ παρῆκται. κἀκεῖνο ἦ σύ-
μῃ, ὅτι τὰς μ ἄλλας τέχνας ὀ-
δόντες, ἢ πλέοντες, ἃ δυνάμεθα
ἀφελεῖσθαι. ταύτῃ δ' ἐστὶ χρῆσθαι
ἐ ὁδῷ, καὶ πλέοντι. Τυ. παύ-
νυ μ ὖν. Πα. κ μήτοι ὦ Τυχιάδη, αἱ μ ἄλλαι τέχναι, δοκοῦσί
μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν. αὕτη ἦ, ὀ-
λίγοις ἐτέρας. Τυ. τί ἦ ἔχ οἱ τὰ
ἀλλότρια λαμβάνοντες, ἀδικεῖν σοι
δοκοῦσι; Πα. πῶς γὰρ οὔ; Τυ. πῶς
ὃν ὁ παράσιτος τὰ [1]ἀλλότρια λαμ-
βάνων, σὺν ἀδικεῖ μήν; Πα. σὺν
ἔχω λέγειν. [2]καὶ μὴν τ ἄλλων τε-
χνῶν αἱ ἀρχαὶ φαῦλαί τινες, κ
ἀτελεῖς εἰσι. τ ἦ παρασιτικῆς ἡ
ἀρχὴ, πάνυ γενναία τις. τὸ γὰρ
φυλλάττεσθαι τοῦτο τ φιλίας ὅτου μᾶ-
κ ἄλλό τι εὕροις, ἢ ἀρχὴν παρα-
σιτικῆς. Τυ. πῶς λέγεις; Πα. ὅτι
οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνῶτα ἄνθρω-
πον, ἐπ' οὐδὲ σωνήθη μετρίως, ἐπὶ δεῖ-
πνον καλεῖ. ἀλλὰ δεῖ σφόδρα οἶ-
μαι τοῦτον γνήσιον φίλον, ἵνα κοινω-
νήσῃ σπουδῶν, καὶ τραπέζης, κ τ
τ τέχνης ταύτης μυσηρίων. ἐγὼ
γοῦν πολλάκις ἤκουσα τινῶν λεγόν-
των, πολλάκις ἦ ἔστος ὁ φίλος,
ὅστις οὐ βέβρωκεν, οὐδὲ πέπωκε μεθ'
ἡμῶν, ὡς δηλονότι τ συμπίνοντα,
καὶ συνεδίοντα, μᾶλλον πιστὸν ἡγεῖ-
σθαι φίλον. ὅτι γεμὴν ἡ βασιλι-

ut ea uti possit etiam qui caret instrumentis. Et ut videmus, alias artes data, hanc accepta mercede discimus. Præterea aliarum artium sunt magistri: sed Parasitices, nullus est. Sed quemadmodum authore Socrate, Poëtica: sic etiam hæc fato quodam accedit. Quinetiam illud expendito, nos non posse alias artes iter faciendo, aut navigando exercere: sed hac licere uti tum iter facienti, tum naviganti. *Tych.* Omnino ita est. *Para.* Aliæ quoque artes hanc optare videntur, hæc nullam aliam. *Tych.* Ecquid? nonne qui aliena capiunt, injuriam facere videntur tibi? *Para.* Quidni? *Tych.* Qui fit igitur ut solus parasitus aliena accipiendo non faciat injuriam? *Para.* Dicere non possum. Porrò aliarum artium vilia & simplicia sunt initia: Parasitices contrà principium est generosum. Nam celebratum hoc Amicitiæ nomen, non aliud quàm Parasitices esse principium invenias. *Tych.* Quid ais? *Para.* Quoniam nemo inimicum, aut ignotum hominem, sed ne mediocriter quidem familiarem ad epulas invitat. Sed oportet utique ut hic priùs amicitiam contraxerit, ut libationum, mensæ, & artis hujus mysteriorum fiat particeps. Nam aliquos plerumque dicentes audivi, cujusmodi est hic amicus, qui nec edit, nec bibit nobiscum! videlicet quasi eum quo compotore & convictore utimur, solum putent fidum amicum. Quòd autem hæc ars omnium sit

1 Ἀλλότρια] Athen. lib. 1. In quò multa sunt hujus Dialogi. *Board.*

2 Καὶ μὴν] Ante hæc verba, incipit loqui parasitus. Aliud tamen sequutus est Interpres. *Idem.*

1 *Tui*

κωζέτη τ' τεχνῶν ἐστιν αὕτη, μάθοις ἂν ἐκ τῶνδε· ἐχ ἥκιστα. τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας, ὦ μόνον κακοπαθοῦντες, καὶ ἱδρῶντες, ἀλλὰ τῇ Δίᾳ κοθήμενοι, καὶ ἐσῶντες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλγ δῆλοι τ' τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος, μετὰ χαριεζέτητος τῶν αὐτῦ τέχνῶν, ὡς βασιλεὺς κοθακείμενος. σκέψαι μὲν γὰρ τί δεῖ λέγειν τοῦτ' τ' ἀνδρὸς ἐπιτηδεύματα αὐτῦ, ὅτι δὴ μόνος καὶ τ' σοφὸν Ὅμηρον ἔστι φυτεύσαι χρῆσι φυτὸν, ὥστε δροῦ, ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα πάντα νέμεται. καὶ μὴν ῥητορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκέα, οὐδὲν κωλύει τῶν ἑαυτῦ τέχνῶν ἐργάζεσθαι, ἐάν τε πονηρὸς, ἐάν τε ἐμπειρὸς ᾖ. παρασιτῶν γ', οὐδὲν διώσατο ἢ μοχθηρὸς ὤν, ἢ πονηρός. Tv. πάππαι. οἷον χρῆμα ἀποφαίνῃ τὸν παράσιτον. ὥστε ἐγὼ οὐκ ἤδη βέλεσθαί μοι δοκῶ παράσιτος εἶναι ἀντὶ τούτου, ὃς εἰμι. Πα. ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδεῖχθαί μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὡς ἐκάστ' ἰδίαν ἐπίσης διαφέρῃ, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ παῖς βαναύσοις τέχναις παραβάλλειν αὐτὸν, ἀνόητόν ἐστι. καὶ μᾶλλόν πως καθαιρῶντος τὸ ἀξίωμα τ' τέχνης. ὅτι γε μὴν τ' μείζων ἐκ καλλίων τεχνῶν διαφέρῃ, δεικτέον, ὡμολόγηται γάρ δὴ ὑπὸ πάντων, [1] τῶν τε ῥητορικὴν, καὶ τῶν φιλοσοφίαν, ὡς διαφερόντως ἐστὶν, καὶ ἐπισήμους ἀποφαίνοντάς τινες. ἐπιδεῖν γὰρ ἐκ τούτων ἀποδείξαιμι τῶν παρασιτικὴν πολὺ κρατοῦσαν, σχολῇ δηλονότι τ' ἄλλων τεχνῶν δόξει ὑποφερεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικάα τ' Ἀλκινόου παιδὰς. κοινῇ μὲν ἐν ἀμφοῖν

sit maximè regalis: hinc non minùs possis cognoscere. Nam reliquas artes non modo graviter laborantes, & sudantes, sed per. Iovem, sedentes, & stantes exercent, nimirum ut artium servi. At parasitus artem suam aggreditur, tanquam rex accumbens. Quid enim attinet ea dicere quæ ad ejus fœlicitatem pertinent, quòd solus juxta sapientem Homerum, neque plantam manibus plantat, neque arat, sed citra arationem & sementem omnia consequitur? Quinimo nihil rhetorem, geometram, ærarium fabrum impedit, quominus suam artem exerceat, sive sit pravus, sive stultus. Nemo autem, qui sit stultus, aut pravus, potest parasitari. *Tych.* Papæ! cujusmodi rem ostendisti Paraliticam esse! Itaque velim, pro eo qui jam sum-, parasitus esse. *Para.* Igitur quantum communiter præstet omnibus, videor mihi demonstrasse. Age jam quantum privatim singulis præstet, consideremus. Certè eam cum mechanicis artibus comparare, ineptum esset: aut potiùs ejus qui hujus artis dignitatem tollere vellet. Sed ostendendum est hanc maximas, & pulcherrimas artes præstantia superare. Apud omnes in confesso est, cùm Rhetoricam, tum Philosophiam esse maximas & pulcherrimas, quas propter nobilitatem, nonnulli etiam scientias faciunt. Proinde posteaquam ostendero, & his longè potiorem esse Parasiticam, satis nimirum constabit eandem & aliis artibus esse præstantiorem, quemadmodum Nausicaa præstet famulis. Communiter

[1] Τῶν τε ῥητορικὴν ἐκ τῶν φιλοσοφίαν, ὡς διαφερόντως] Τῶν τε ῥητορικὴν ἐκ τ' φιλοσοφίαν μειζόνως τε καὶ καλλίστας ἐστὶν), ὡς διαφ. Sit paulo ante ὅπ γε μὲν πᾶσ μειζόνων ἐκ καλλίων τεχνῶν διαφέρῃ, &c. *Marcil.*

λεγόμενοι, καὶ τὴν ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, προτάττουσι τῶν ἄλλων. καὶ μὲν γὰρ ὑφίστησιν. αἱδὲ, ἅτε γὰρ ἐν τῇ ῥητορικῇ ὄν τι, καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν. ἀλλ' οἱ μὲν, τέχνην. αἱδὲ, τριβωνίον, ἀτεχνίαν. ἄλλοι δὲ, κακοτεχνίαν. ἄλλοι δὲ, ἄλλό τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὰ αὐτὰ, καὶ ἀσταύτως ἔχουσιν. ἑτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν. ἑτέρως δὲ, τοῖς ἀπὸ τῆς στοᾶς. ἑτέρως δὲ, τοῖς ἀπὸ τῆς ἀκαδημίας. ἑτέρως δὲ, τοῖς ἀπὸ τοῦ περιπάτου. καὶ ἁπλῶς, ἄλλος ἄλλην οἴεται τὴν φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, ὅτι οἱ αὐτοὶ γνώμης ἐσμὲν τοῖς, ὅτι αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι πεπεῖσθαι κωλύει πίστιν. ἀρχὴν γάρ φημι μήτε εἶναι τέχνην, ἧς ἔστι ὑπόστασις. ἐπεὶ τί δήποτε ἀριθμητικὴ μέν, μία ἐστὶ καὶ αὐτὴ, καὶ δὶς δύο παρὰ μὲν ἡμῖν, καὶ τοῖς Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ τοῦτο καὶ τοῖς Ἕλλησι, καὶ βαρβάροις. φιλοσοφίας δὲ, πολλὰς καὶ διαφόρους ὁρῶμεν. καὶ ὅτι τὰς ἀρχὰς, ὅτι τὰ τέλη σύμφωνα πᾶσιν. Τυ. ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν. αὐτοὶ δὲ, αὐτὰς ποιοῦσι πολλάς. Πα. καὶ μὲν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι καὶ ταύτῃς ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συχνὰ μικρὰ ἀξιώσας, ἐπί μέσον τι δοκοῦσι, καὶ αἱ κατάληψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμεταπίστωτοι, διαστρεπτέον ἂν εἴη. φιλοσοφίαν δέ τις ὡς ἀναγκαίαν, ἀνάγκοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μὴ δὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων. μίαν μὲν οὐκ ἔστι φιλοσοφίαν, ἐπειδὴ ὁρῶ ἀπείρους ὄντας. πολλὰς δὲ δυνατὸν εἶναι, ἐπειδήπερ ἡ φιλοσοφία μία. ὁμοίως δὲ ἐμοὶ

niter igitur Rhetoricam & Philosophiam antecellit. Primùm quantum attinet ad artis substantiam. Hæc enim subsistit: illæ verò minimè. Neque enim de Rhetorica unum idemque sentimus: sed alii artem: alii contrà, non artem: alii malam artem: alii aliud esse dicunt. Neque Philosophiam simili ratione, eodemque modo se habere putamus. Aliter enim Epicuro res videntur se habere: aliter Stoicis: aliter Academicis: aliter Peripateticis, Quid multa? alius aliam Philosophiam esse contendit. Et hactenus neque iidem sententia potiuntur, neque eorum ars una esse videtur. Ex quibus reliquum est ut argumenta ducam. Principio artem esse nego, cujus nulla est substantia. Nam & Arithmetica una eademque est, & bis duo apud nos & Persas, sunt quatuor, & hac de re convenit inter Græcos & Barbaros. Sed Philosophias multas & diversas videmus, quarum omnium neque principia, neque fines inter se consentiunt. *Tych.* Vera dicis. Vnam enim Philosophiam omnes esse dicunt: attamen ipsi multarum sunt authores. *Para.* Certè in reliquis artibus, quanquam earum ratione nonnihil discreparet, & postulata venia quispiam præteriret: siquidem mediæ videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus tamen esset. Philosophiam autem aliquis tanquam necessariam, sustineret non unam esse, nec secum magis convenire, quam instrumenta. Vna quidem non est Philosophia, siquidem innumeras esse video. Nec multæ tamen esse possunt, siquidem una est Philosophia. Similia etiam

dicat

ὑποστάσεως τὴ ῥητορικῆς τοῦτο φαίη τις ἄν. τὸ γὰρ περὶ ἑνὸς ὁτουοῦν πράγματος ταὐτὰ μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι φορᾶς ἀπιδόξης, ἀπόδειξις μεγίστη ἐστὶ μὴ ἓν τὴν τέχνην εἶναι τοῦτο, ἃ μὴ καθόλου ἐστίν. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἐστι, καὶ τὸ μὴ πάντα ὁμολογεῖν μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ· ἐζητημένην τὴν οὐσίαν. ἡ μέντοι φιλοσοφικὴ οὐκ ἔστως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἕλλησι, καὶ ἐν βαρβάροις μία ἐστὶ, καὶ κατ' ταὐτὰ, καὶ ὡσαύτως. καὶ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲ τὰς δὲ, ἑτέρως δὲ τὰς, παρασιτεῖν. νῦν δὲ εἰσὶν ὡς ἔοικεν οἱ παρασιτικοὶ πάντες, οἱονεὶ στωϊκοὶ, ἢ ἐπικούρειοι, δίσημόν ἐστι τὸ ἀμφοῖν, ἀλλὰ πᾶσι ταῦτα ἅπασιν ὁμολογούμενά ἐστι, καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ τέλους. ὥστε ἔμοιγε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν κατ' γε τοῦτο, καὶ σοφὸν εἶναι. *Tv.* πάνυ μοι δοκεῖς ἡσυχῆς τοῦτο εἰρηκέναι. ὡς δὲ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἡ φιλοσοφία τῆς τέχνης, πῶς ἀποδείκνυσις; *Pa.* ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι φιλοσοφίας μὲν οὐδέποτε ἠράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς δὲ, πάμπολλοι ἐπιθυμήσαντες μιμηθῆναι φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι. *Tv.* καὶ τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν φιλοσόφους, παρασιτεῖν ἠναδυσμένους; *Pa.* ὃς πάνυ μοῦσι ὦ Τυχιάδη ἐστὶ σὺ γιγνώσκειν, ὥστε κἂν ἀγνοεῖν κἀμὲ, ὡς κατ' αὐτοῖς αἰσχύνης ἐστεύξειν γιγνομένης, οὐχὶ ἡμᾶς. *Tv.* ἀμὰ τὸν Δί' ὦ Σίμων. ἀλλὰ ἐσοφόν ἀπορῶ ὅς πάνυ ἐστὶ εὑρεῖν εἰπεῖν. *Pa.* ὦ γύναι, σύ μοι δοκεῖς ἀνήκοον εἶναι ἐστὶ τὰ ἀναγραφόντων τὰς ἐκείνων βίους, ἐπεὶ πάντως ἂν ἐπῃνεῖναι ὅς τινας λέγω δυσμα-

dicat aliquis de Rhetoricæ ſubſtantia. Nam quòd de una quæſtione non eadem dicunt omnes, ſed diverſis inter ſe pugnant ſententiis, certiſſimum eſt documentum, ne hoc quidem eſſe principium, cujus una perceptio non eſt. Nam quærere quid potiſſimùm ex illis ſit Rhetorica, nec fateri unam eſſe, hoc ipſum ejus quod quæritur, eſſentiam tollit. Porrò Paraſitica non ita ſe habet: ſed & apud Græcos, & apud Barbaros ſecundum eadem, eodemque modo una eſt: neque dicat quiſquam aliter hos, aliter illos paraſitari. Neque ſunt inter Paraſitos, ut liquet, quales Stoici, aut Epicurei, diverſorum præceptorum authores: ſed omnibus apud omnes una eſt profeſſio, & operum, finiſque concentus. Itaque parum abeſſe videtur quin Paraſitica, ex his quæ adduxi, etiam ſit Sapientia. *Tych.* Hæc mihi videris ſatis ſuperque dixiſſe. Sed quomodo demonſtras Philoſophiam eſſe tua arte deteriorem? *Para.* Ergo neceſſe eſt ut primùm dicam, philoſophiæ amatorem paraſitum nunquam fuiſſe: & memoriæ proditum eſſe complures philoſophos Paraſiticæ deſiderio arſiſſe, quam ad hoc etiam uſque tempus amant. *Tych.* Et quoſnam Philoſophos nominare poſſis, qui Paraſiticæ operam dederint? *Para.* Quos ô Tychiade, tu cùm noris, non noſſe ſimulas, & me, ac ſi ex ea re dedecus non honor ad ipſos redundet. *Tych.* Non ſimulo per Iovem ô Simon. Imò neſcio quos nominandos invenire poſſis. *Para.* O generoſe mihi videris eos ignorare à quibus illorum vitæ conſcriptæ ſunt: alioqui quos dico prorſus noſſe poſſes. *Tych.*

Τυ. νὴ μὰ τὸν Ἡρακλέα ποθῶ δὴ ἀκοῦσαι τίνες εἰσίν. Πα. ἐγώ σοι δείξω, καὶ παρελέξω αὐτοὺς οὐχὶ τοὺς φαύλους, ἀλλ' ὧν ἐγὼ δοκῶ τοὺς ἀρίστους, καὶ ὃς ἥκιστα εἶεν. Αἰσχίνης μὲν τοίνυν ὁ Σωκρατικὸς οὗτος, ὁ τοὺς μακροὺς ἐκείνους διαλόγους γράψας, ἦλθέ ποτε εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτούς, ὅπως εἰ δύναιτο δι' αὐτῶν γνωσθείη Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ. καὶ τ. Μιλτιάδου ἀναγνοὺς, καὶ δόξας ἱκανὸς εἶναι, λοιπὸν ἐκέκτητο ἐν Σικελίᾳ παρασίτων Διονυσίῳ, καὶ τοῖς Σωκράτους διαλόγοις ἐρρώσθη φασίν. τί δῆτα; καὶ Ἀρίστιππος ὁ κυρηναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεταί σοι φιλοσόφων; Τυ. καὶ πάνυ. Πα. καὶ οὗτος μέντοι καὶ τὸν αὐτὸν χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακούσαις παρασίτων Διονυσίου. πάντων γὰρ ἀμείνω τῶν παρασίτων αὐτὸς ἐδοκίμα παρ' αὐτῷ εἶναι δοκεῖν τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην σοφὸς ἦν. ὥστε τὰς εὐωχίας ἑσπέρας ἔπεμπε δεῦρο τοῦτον ὁ Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. οὗτος μέντοι δοκεῖ ἐκ πραγμάτων τὴν τέχνην ἀξίως. ὁ δὴ Πλάτων ὑμῶν ὁ χρυσοῦς, καὶ αὐτὸς μέν ἦλθεν εἰς Σικελίαν ἐπὶ τύτῳ. καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, ὑπὸ παρασιτῶν ὑπὸ φθονερῶν ἐξέπεσε. καὶ πάλιν Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρασκευάσας ἑαυτῷ, αὖθις δούλερον σόλον ἐπιπλοῦσι τῇ Σικελίᾳ. καὶ διατρίψας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ ἀμαθίας

Tych. At certè per Herculem, quinam sint illi audire exopto. *Para.* Ostendam tibi & recensebo illos, non levis momenti viros, sed quos judico præstantissimos: quosque minimè putes. Socraticus ille Æschines qui longos illos, urbanosque dialogos conscripsit, eos in Siciliam aliquando detulit, per quos, si posset, Dionysio tyranno innotesceret. Ex quibus cum Miltiadem legisset, & placuisse visus esset, reliquum tempus in Sicilia consedit parasitans Dionysio, & Socraticis disputationibus vale dixit. Quid autem? nonne & [2] Aristippus ille Cyrenæus tibi ex præstantibus Philosophis videtur fuisse? *Tych.* Maxime. *Para.* Et ille per id ætatis Syracusis versatus est, parasitando apud Dionysium apud quem parasitorum omnium maximè probabatur, ut qui ad hanc artem præ cæteris singulari præditus esset industria: adeò ut quotidie coquos ad eum mitteret Dionysius, ut ex ipso discerent. Hic videtur artis dignitatem excoluisse. Vester quoque generosissimus ille Plato, in Siciliam hac de causa venit. Vbi cùm paucos dies apud regem esset parasitatus, à parasitatione, quia ad eam erat inhabilis, excidit. Rursum repetitis Athenis postquam vehemens studium adhibuisset, seque adornasset, secunda navigatione Siciliam petivit: ubi paucos dies cœnatus, iterum præ imperitia excidit. Et

1 Νὴ τὸν Ἡρακλέα] De hoc Parasitico sacramento vir Clarissimus Io. Meursius, jurabant etiam Parasiti νὴ τοὺς ἅλας Liban. Paras. *Bourd.*

2 *Aristippus*] Genere Cyrenaicus maximè voluptarius fuit, canis regius à Diogene nominatus, quòd assentaretur Dionysio, ad hunc Stratonem, vel ut alii, Platonem dixisse tradunt. Tibi soli & chlamydem & vestem rejiculam ferre datum est leg. Diog. Laert. lib. 2. Horat. epist. lib. 1. *Cogn.*

θίας ἐξέπεσεν. καὶ αὕτη ἡ συμφορὰ Πλάτωνι περὶ Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γεγενῆσθαι τῇ Νικίᾳ. Tυ. καὶ τίς ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει; Πα. πολλοὶ μὲν ἄλλοι. Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικός, πολλοῦ λόγου ἄξιος, ἦν αὐτὸς γε παράσιτος Νηλέως ἰών. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι δεῦρο ἦκεν παρασίτης, καὶ Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρῳ, πάνυ ἐπίσταμαι. καὶ Ἀριστείλης γε τῆς παρασιτικῆς ἤρξεν μόνον, ὥσπερ ἐπὶ τὰλλα τεχνῶν. [5] φιλοσόφους μὲν οὖν ὥσπερ ἰών, παρασιτίᾳ συνδιασπείσας, εἶδεν. παράσιτον δὲ οὐδεὶς ἂν φρέσαι, φιλοσοφεῖν ἐπιχειρήσας. καὶ μὴν τοί ἐστιν εὐδαίμων τὸ μὴ πεινᾶν, μὴ δὲ διψᾶν. μὴ δὲ ῥιγοῦν, ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε φιλοσόφους μὲν ἄν τις πολλοὺς ἐν ῥιγοῦσι, καὶ πεινῶσιν εὕροι. παράσιτον δὲ, οὐ. ἢ ἂν οὐδένα παράσιτον, ἀλλὰ δυσνίκης τις, ἢ φλαῦρος ἄνθρωπος, ἢ φιλοσόφῳ

Et hæc Platonis fortuna Niciæ fortunæ ſimilis videtur. *Tych.* Ecquis Simo ea de Platone dicit? *Para.* Complures etiam alii. Porrò [1] Ariſtoxenus Muſicus, plurimi æſtimandus, [2] Nelei fuit [3] paraſitus. Quòd autem Euripides apud Archelaum ad mortem uſque, [4] Anaxarchus apud Alexandrum egit paraſitum, planè compertum habes. Cæterùm Ariſtoteles Paraſiticam orſus eſt ſolùm, ut reliquas artes; Philoſophos quemadmodum Paraſiticæ operam dederint, oſtendi. Nemo autem Paraſitum producat, qui philoſophari voluerit. Ac ſanè ſi neque eſurire, neque ſitire, neque algere beatum eſt, hæc alii nulli quàm paraſito ſuppetunt. Itaque Philoſophos multos invenias qui frigore, & fame gapiantur: Paraſitum autem, nullum: alioqui Paraſitus non eſſet, ſed infœlix quiſpiam, aut mendicus, aut Philoſopho ſimilis.

1 *Ariſtoxenus*] Muſicus dictus fuit à patre, muſicæ præcipuo magiſtro, auctore Suid. Stephanus de urbibus, in dictione Tarentum, ſcribit hunc fuiſſe patria Tarentinum. de hoc Cic. & Gellius. *Coqu.* Ἀριστόξενος ὁ ὁ Μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος ἐν αὐτὸς γε παράσιτος Νηλέως ἦν] Quis fuerit ille Neleus, qui paraſitum habuit Ariſtoxenum, diſcimus ex Strabone lib. 13. ὁ τῶ Κορίσκω υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστότελικὸς πεφαμένος ἐν Θεοφράστῳ—φασὶ δὲ ἔν Ἰσθμῷ συναγαγεῖν βιβλία, καὶ διδάξαι οὕτω τὸν Ἀριστοτέλους βιβλιοθήκης συνταξιν. Non eſt mirum, ſi παράσιτον habuerit Ariſtoxenum. Nam viri divitis fuit bibliothecam adunare, & Ariſtoxenus eandem cum Neleo Philoſophiæ ſectam profitebatur. Ariſtotelis enim fuerat etiam auditor. De eo ſic Suidas: Ἀριστόξενος υἱὸς Μνησίου τοῦ ἐν Σπινθάρει μουσικοῦ, ἀπὸ Ταράντου τῆς Ἰταλίας, διατρίψας δὲ ἐν Μαντινείᾳ, φιλοσοφήσας, καὶ μουσικῶν ὑπομνημάτων ἐν ἰσχυροῖς ἀκριβῶς τῶν πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου, εἶτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo ſubjungit, quæ videbis, & tandem addit συνετάξατο δὲ μουσικῆς τι ἐν φιλόσοφα: ex his patet eundem eſſe, de quo hic Lucianus. *Palm.*

2 *Nelei*] De hoc Athen. lib. 1. *Coqu.*

3 *Paraſitus Euripid.*] Hoc abunde Suid. & Gell. lib. 15. *Idem.*

4 *Anaxarchus*] Legend. Laërt. *Idem.*

5 Φιλοσόφους μὲν ἔν ὥσπερ ἦν, παρασιτίᾳ συνδιασπείσας] Fortean φιλοσόφους μὲν ἐν ὥσπερ ἦν ἐπὶ τέχνῃ, παρασιτίᾳ συνδιασπείσας. Niſi accipi Lucianus voluit, ὥσπερ ἦν, ut erat, pro, ut eſt. ſive ὥσπερ ἐστὶν, ſive, ut res ſe habet. Marcil.

1 Οὐδὲ

ὑμῖν. Τυ. ἐκπῶς ταῦτά γε. ὅτι ἢ ἐν πολλὴ διαφορὰ φιλοσοφίας, καὶ μάθοιμι ἂν ἡ παρασιτικὴ, πῶς ἐπιδεικτέον; Πα. εἰσὶν ὦ βέλτιστε, καιροὶ δέ τινες ἀνθρώπων βίου. ὁ μέν τις, ἐρήμης οἴκοι. ὅσῳ ὦν, πολέμου, σὺ δὴ τούτοις, πᾶσαν ἀνάγκη φαίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἔχοντας τούτους οἵτινές εἰσι. σκόπει δὲ εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν δὲ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνες ἂν εἶεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστον αὐτῷ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει. Τυ. ὡς μέγιστον ἀγῶνα κινδυνεύεις τὸν ἀνδρῶν. καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ καθ' ἑμαυτὸν, ὅποσων ποιῶ ἂν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτου φιλόσοφον. Πα. ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μὴ δὲ τὸ πρᾶγμα δοκῇ χλιδῆς ἄξιον, φέρε ὑποτυπώσωμεν παρ' ἡμῖν αὐτοῖς. ἠγγέλθαι μὲν αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολεμίους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξιέναι, καὶ μὴ ἐᾶσθαι ἀδεῶς ἔξω διαμένειν τὴν γῆν. ἔρασθαι δὲ παρακέλευσιν ἅπασιν εἰς τὸ καλὸν ἰόντας τὸν κίνδυνον, ἐν δὲ χρεῖαν τοὺς ἄλλους. ἐν δὲ δὴ τούτοις, φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, ἐν παρασίτους. σκεπτέον τοίνυν ἀποδύσασθαι αὐτούς. ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλοντας ὁπλίζεσθαι, γυμνοὺς σκοπεῖσθαι. ἴθι δὴ τοὺς ἄνδρας ὦ γενναῖε καθ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα. τοὺς μὲν τοίνυν αὐτῶν, ὑπὸ σκιᾶς ἴδοις ἂν λεπτοὺς, ἐν ὠχρούς περιφανῶς, ὥσπερ ἤδη τραυματίας παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, ἐν μάχην σταδαίαν, ἐν ἀθυσμὸν, ἐν κόνιν, ἐν τραύματα, μὴ γελοῖον ἦ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινὰς δεομένους ἀναλήψεως; ἄλφὸ δὲ πάλιν μεθέσθαι, τὸ παράσιτον ὁποῖός τις φαίνεται.

milis. *Tych.* Hæc sufficiunt. Sed Parasiticam Philosophia & Rhetorica esse potiorem, quomodo comprobabis? *Para.* Vitæ humanæ sunt tempora, vir optime, alterum pacis, alterum belli, in quibus utique omnino est necessarium artes patefieri, & cujusmodi sint ii à quibus exercentur. Priùs autem, si tibi videtur, consideremus belli tempus, quinam potissimùm utilissimi esse possint, cùm privatim quisque sibi, tum in genere reip. *Tych.* Quàm non mediocre virorum certamen denuntias: ac jamdudum apud me rideo, cogitans qualis esse possit Philosophus cum Parasito comparatus. *Para.* Ergo ut non mireris nimium, neque hoc subsannatione dignum putes, age typis expressis ob oculos nostros ponamus. Annuntiatum est hostes in regionem ex improviso irrupisse, necesse autem esse in eos irruere, neque permittendum ut agros populentur. Esse etiam operæ pretium ut belli dux conscribat exercitum ex juvenibus, & alii discedant. Inter hos esse Philosophos aliquos, Rhetores, & Parasitos. Primùm igitur eis vestimenta detrahamus: necesse enim est ut priùs denudentur, qui arma sunt induturi Tum ὁ generose viros illos sigillatim contemplare, & corpora explora. Certè alios præ indigentia tenues, & horrore pallidos videbis, tanquam vulneribus confectos. Annon ridiculum esset dicere ejusmodi homines, qui curatione aliqua sunt refocillandi, statariam pugnam, & conflictum, & pulverem, & vulnera ferre posse? Iterum ab iis ad Parasitum transiens, aspice qualis appareat. Non-

ἆρ' οὐχ ὁ μὲν, τὸ σῶμα εὐχρὼν πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδὺς, ὁ μέλας ἦ, [1] οὐδὲ λαμπρὸς; τὸ μὲν, γυναικὶ, τὸ δὲ, ἀνδρὶ ἁρμόττοντα. ἔπειτα θυμοειδὴς, δεινὸν βλέπων, ὀπτίλον ἡμεῖς μέγα, καὶ ὕφαιμον. ὁ δὲ καλὸν ἀδικήσας ἐς ἡμᾶς ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἆρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μᾶλλον ἂν, καὶ ζῶν ὁπλίτης, καλὸς ἢ εἰ λαμπροὶ καλῶς; ἀλλὰ τί δὴ τούτοις εἰκάζομεν ἡμῶν αὐτῶν τοιαδείσι; ἁπλῶς γὰρ εἰπεῖν, οὐ πολέμου τὰ παράπαν ῥητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲν, οὐδὲ ὅλως ὑπέμεινεν ἔξω τῶν τειχῶν ὠφεληθῆναι. εἰ δέ τις ἐς ἀναλογισθεὶς παραδέξαιτο, φημὶ τοῦτον λείψανα τῶν πάλαι, ὑπομένειν. Τυ. ὡς θαυμαστὰ πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπαιχνὴ μέτεστιν. Πα. λέγω ἦ ὅμως. τὸ μὲν τοίνυν ῥητόρων, ἵνα συκοφάντης οὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξέλθῃ ποτὲ, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ δικαστήριον ἀνέστη ἀφ' ἑστίας. οἶμαι ὅτι οὐδὲ τῶν φωτῶν ἀφ' οὗτος ἔλαχε. τί δέ, οὐχὶ Δημάδης μὲν, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης ὑπὸ δέους δῆτα τῆς κακοξενίας ἔφ Φιλίππου πολέμου, τὴν πόλιν προέσθαν, καὶ ἐφᾶς αὐτὰς τῷ Φιλίππῳ, καὶ διεπράξαντο Ἀθηναίοις ἀεὶ τὰ οἰκεῖα πολιτεύοντες. ὡς εἰπέ τις ἐς ἄλλον ἀθηναῖον, καὶ αὐτὸ ἐπολέμει, καὶ κεῖνος ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος. ὁ δ' Περίδης ἦ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκοῦργος, εἶτα δοκοῦντες ἀνδρειότεροι, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἀεὶ θορυβοῦντες, καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί ποτε ἀπειργάσαντο ἡμῶν ἐν τῷ

Nonne hic primùm corpore est magno, colore jucundo, non nigro quidem, sed neque peralbo: nam hic mulieri, ille servo convenit. Deinde animosus, horrendum obtuens: magnis quemadmodum nos, & cruentis oculis. Bonum enim non est meticulosum & fœmineum oculum in aciem afferre. Annon qui sit istiusmodi, egregius fiat, sive quum vivit armatus, sive quum honestè est mortuus? Sed quorsum istis collationibus utimur, siquidem eorum exempla habemus? Vt uno verbo dicam, Rhetorum, aut Philosophorum priorum nullus unquam ausus est belli tempore extra mœnia prodire. Quòd siquis coactus id susceperit, hunc deserta acie abscessisse dico. *Tych.* Quam admiranda omnia, quamque nihil exiguum pollicéris! *Para.* Dicam tamen. Equidem ex Rhetoribus [2] Isocrates tantùm abest ut aliquando in bellum prodierit, cùm ne in judiciali quidem foro præ timiditate suggestum unquam conscenderit. Opinor & hoc ipsum, illi vocem defuisse. Præterea nonne Demades, Æschines, & Philocrates timore statim consternati, Philippo bellum indicente, civitatem & se ipsos prodiderunt, & Philippi res Athenis semper gesserunt? Quorum bellandi rationem siquis alius Athenienſium sequeretur, cum in amicitiam ascisceban-

1 Οὐδὲ λαμπρὸς; τὸ μὲν, γυναικὶ] Vide Isaacum Casaubonum ad hæc verba Theocriti Idyll. 16. ἢ ὄφελον δοῦ χερσὶ Κύπριν ἔχειν. Bourd.

2 *Isocrates*] Et alii, quos postea nominat ætate eadem vivebant Athen. leg. Cic. de clar. orat. Quintil. lib. 1. Plut. in Phocio. *Cogn.*

πρὸς αὐτὸν πολέμιος; καὶ Υπερίδης μέν, καὶ Λυκοῦργος, οὐδὲ ἐξῆλθον. ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ' ὑπεκχίδιοι καθῆντο, παρ' αὐτοῖς ἤδη πολιορκημένοι, γνωμίδια, καὶ ψηφισμάτια συλλέγοντες. ὁ γὰρ δὴ κορυφαῖος αὐτῶν, ὁ ταῦτα λέγων τοῖς ἐκκλησίοις συνεχῶς, Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδὼν ὀλέθρου, ὅτι οὐδὲ ἀνδράποδον πρίασθαί τις ποτε, τολμήσας ἀφεληθεὶς εἰς τὴν Βοιωτίαν ἦλθε καὶ ξυμμίξας τὰ τραῦπεδα, καὶ ξυμβαλεῖν εἰς χεῖρας, ῥίψας τὴν ἀσπίδα, ἔφυγεν. ἢ οὐδέπω τοῦτο ἀφ' ἑτέρου διήκουσας οὐδενός, πάνυ γνώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θρᾳξὶ, καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κράδαρμα ἦν. Τυ. ἐπίστασθαι τοῦτο. ἀλλ' ὅτοι μὲ ῥήτορες, καὶ λόγους λέγειν ἠσκηκότες. ἀρετὴν δ', ὦ τί δὴ περὶ τῶν φιλοσόφων λέγεις; ἃ γὰρ δὴ τούτους ὥσπερ σαθρὸν ἕξεις αἰτιᾶσθαι. Πα. ὅτοι πάλιν ὦ Τυχιάδη, οἱ περὶ τὰ ἀνδρεῖα σημείοις ἀλγεινῶς ἁλισκόμενοι, καὶ [2] καταστέλλοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τὴν ῥᾳθυμίαν φανοῦνται διελόντες, καὶ μαλακίαν. σκόπει δὴ ὅτου. πρῶτον μέν, εἴπερ ἔστιν ὅς τις εἰπεῖν ἔχοι φιλόσοφον ἐν πολέμῳ πεπληδυτηκότα. ὅτοι γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσατο, ἢ εἰσῆλθε στρατεύσασθαι, πάντες ἔφυγον. Ἀνιδδένης μὲν ὅν, καὶ Διογένης, καὶ Κρατης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς ὅστις ὁ ὅμιλος, ὅτε εἶδον παρατα-

in bello adversus eum gesto prætiterunt? Equidem Hyperides & Lycurgus nunquam egressi sunt, sed neque vel modicum exerto è portis capite ausi sunt prospicere. Verùm intra mœnia sedebant, apud se ipsos obsessi, sententiolas & senatusconsulta componentes. Sed enim coryphæus illorum Demosthenes, qui hæc subinde in concionibus dicebat: Pestifer ille Philippus Macedo, unde ne mancipium quidem quisquam emeret, ausus in Bœotiam venire priusquam commixti exercitus ad manus venirent, [1] abjecto clypeo aufugit. Aut hæc priùs nondum ex quoquam audivisti, quæ innotuerunt non Athenientibus modò, sed Thracibus & Scythis, unde erat sceleſtus ille. *Tych.* Hæc scio. Sed hi sunt Rhetores orationibus habendis, non virtute bellica exercitati. Quid autem de Philosophis dicis? Non enim hos quemadmodum illos accusare potes ignaviæ. *Para.* Hi equidem Tychiade, qui quotidie de fortitudine disputant, & *virtutis* nomen in ore habent, multò ignaviores & molliores Rhetoribus apparebunt. Ad hunc verò modum rem considera. Primùm nemo dicere possit Philosophum in bello mortem oppetiviſſe. Aut enim non omnino militarunt, aut si militarunt, omnes terga dederunt. Equidem Antisthenes, Diogenes, Crates, Zeno, Plato, Æschines, Aristoteles, & illa Philosophorum universa turba nunquam viderunt aciem.

1 *Abjecto clypeo*] Demosthenes clypeo suo litteris aureis scripserat ἀγαθῇ τύχῃ attamen cùm ad pugnam ventum esset, abjecto clypeo aufugit, quod cum illi probro daretur, elusit hoc versiculo:

Ἀνὴρ δὲ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσομαι.

Cætera hujus dialogi desumpta sunt ex Iliad. & Odyss. *Cogn.*

2 Καταστέλλοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα] Sic apud Diog. Laert. in Stilpo. *Bourd.*

ξιν. [1] μόνος δὲ πολεμήσας ἐξελθὼν εἰς τὴν ὑπὲρ Πλαταιῶν μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, φεύγων ἐκεῖθεν ὅτι τὴν Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυρέως παλαίστραν κατέφυγε. πολὺ γὰρ αὐτοῖς ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ τῶν μειρακυλλίων, καθιζόμενον, ἁβρύνεσθαι καὶ σοφιστεύειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. Τυ. ὦ γθονταῖε, πῶς μὲ ἤδη ἐκ παρ' ἄλλων ὑπυδόμενον, ἃ μὴ Δία σκώπτουσιν αὐτοὺς, καὶ ἀνεδίζειν βουλομένων. ὥστε εἴ τί μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σαυτοῦ τέχνῃ κατεψεύδεσθαι τῶν ἀνδρῶν. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη φέρε ἐκ σοῦ τὸ παράσιτον ὀπτίους τίς ἐστι καὶ πολλάμου, καὶ λέγε. καὶ εἰ ὅλως λέγεται παράσιτός τις γθονίᾳ τῶν παλαιῶν. Πα. καὶ μὴν ὦ φιλότης, [2] οὐδεὶς ἀπήκοος. Ὁ μήρος, οὐδ' ἂν πάμπαν ἰδιώτης τύχῃ, ὅστις οὐκ ἐπίσταται παρ' αὐτοῦ τοὺς ἀρίστους τῶν ἡρώων

aciem. Solus autem ex illorum numero sapiens Socrates, in bellum quod civitati fuit adversus Lacedæmonios, exire ausus, arrepta inde fuga, ex Parnethe in Taurei palæstram divertit. Ipsi enim multo urbanius esse videbatur: cum adolescentulis sedendo, sese ornare, & secum versantibus captiunculas proponere, quàm cum Spartano viro pugnare. *Tych.* Hæc ego, ô generose, ab aliis jam accepi, quibus per lovem non erat cavillandi, & convitiandi animus. Itaque parum gratiæ arti tuæ conciliare videris, contra viros hosce mentiendo. At si videtur, age jam dic mihi cujusmodi sit in bello Parasitus; & num omnino veterum aliquis parasitus fuisse dicatur. *Para.* Atqui ô amice, nemini usque adeò inauditus est Homerus, nemo tam idiota, ut nesciat præstantissimos heroas

1 Μόνος δὲ πολεμήσας ἐξελθὼν εἰς τὴν ὑπὲρ μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, Φεύγων ἐκεῖθεν ὅτι τὴν Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυρέως παλαίστραν] Mirum est neque interpretem neque commentatorem hunc locum emendasse, at mendum fœdum est, & manifestum: emendatio vero in proclivi. Quid enim est τὴν ἐν τῇ ὑπὲρ μάχην? quænam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis deorum Parnethen montem a Bœotiæ finibus in Athenas ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν δὴ Δηλίῳ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἠρίστευσε. Sed mira est hoc loco interpretis confidentia simul & ignorantia, qui de suo addidit *adversus Lacedæmonios*. At ea pugna contra Bœotos facta fuit, & quod dicit inferius αἰδεῖ Σπαρτάτῃ, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna & Socratis in ea strenuitate loquuti sunt, sufficiet ad emendationis nostræ confirmationem Plutarchus in Alcibiade: ἐπὶ τῇ δὴ Δηλίῳ μάχῃ γθομένης καὶ φθεγγόντων Ἀθηναίων ἴσχυν ἵππων ὁ Ἀλκιβιάδης, τὸ δὲ Σωκράτης πεζὸς μετ' ὀλίγων ἀπεχωρήτου ἀσφαλείας ἕνεκα, &c. Vide & Laertium in Socrate. Cæterum ex hoc loco credo Ortelius in suo lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum nomine Ταυρέως Παλαίστρα. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, & ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodestius contendenti, ut ait idem Plutarchus in Alcibiade. Palæstræ erant loca in urbibus, ubi juvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud Theocritum Idyll. 2. Simætha Delphin Myndium suum amasium arcessit è palæstra Timageti:

— ἀλλ' μολεῖσα
Τήμασον ἐστὶ τὰν Τιμαγήτιο παλαίστραν.
Τίμων γὰρ ἁ φοιτᾷ, τίμων ἔς ἐ νῦν καθοδεῦ. Palm.

2 Οὐδεὶς ἀπήκοος Ὁ μήρος] Οὐδεὶς μὰ ἀπήκοος Ὁ μήρος Marcil.

παράσιτος ὄντως. ὅ, τι γὰρ Νέστωρ ἐκεῖνος, ὁ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτὸς δὲ βασιλέως παράσιτος ἦν. καὶ ὅτι τὴν Ἀχιλλέα, [1] ὅσπερ ἐδόκει τι, καὶ ἦν τὸ σῶμα γυναικοπρεπὲς, καὶ δικαιοπρεπὲς, ὅτι τὸν Διομήδη, ὅτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων ὕπνος ἐπαινεῖ τι, καὶ θαυμάζῃ, ὥσπερ τὸν Νέστορα. δέκα γὰρ δέκα Αἴαντας εὐχῇ γενέσθαι αὐτῷ, ὅτι δέκα Ἀχιλλέας. πάλαι σὺν ἂν ἑαλωκέναι τὴν Τροίαν, εἰ τοιοῦτος ἑπόμενος ἦν ὅστις ὁ παράσιτος, καίτοι γέρων ὤν, τραυλίζων εἶχε δέκα. καὶ τὸν Ἡφαιστον δὲ Διὸς ἔλεγον, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγεις. Τυ. τοῦτο μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι. ὅπως μὴ δοκῶ μοι μεγάσκειν πῶς δὴ τὼ ἄνδρε, τὼ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν. Πα. ἀναμνήσθητι ὧν γράφεις τῶν ἐπῶν ἐκείνων, ὅπως αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων τὸν Ἡφαιστον λέγει. Τυ. ποῖον; Πα. Σὸν δ' ἦν πλέον δέπας αἰεὶ ἐσηκ' ὥσπερ ἐμοὶ πίειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. σὺ γὰρ τὸ αἰεὶ πλέον δέπας εἴρηκεν, οὐχ' ὅπ τὸ ποτήριον ἀμφανῶς πλῆρες ἐσήκει τῷ Ἡφαίστῳ, ἀλλὰ μεθύοντι, ἀλλ' ὅτι μόνος συνδειπνεῖν ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ. ἀλλ' οὐχ ὥσπερ τοῖς λοιποῖς τραλίωπας ἕως ἡμέρας πολὺς ἐφεστήκει μάγειρος. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε τῷ Ἕκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δεῖν ἄγειν φησί, καὶ τιμὴν ἀξιωθέντα ὑπὸ τοῦ βασιλέως δεῖπνον. ὁδὶ Ἡφαίστου, καὶ ὁ Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδείπνει τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτός φησι. Νέστωρ δ' παράσιτός μοι δοκεῖ τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης, καὶ ἀγαθὸς γλίσχρος. ὁ γὰρ ἐπὶ δεῖπνον

roas apud ipsum esse parasitos. Nam Nestor ille, à cujus linguâ perinde ut mel fluebat oratio, regis fuit parasitus. Et neque Achillem, qui & videbatur, & erat forma corporis præstantissimus, & justissimus, neque Diomedem, neque Aiacem Agamemnon tantis laudibus extulit, & admiratus est, quantum Nestorem. Neque enim decem Aiaces, neque decem Achilles sibi esse optat. Quippe jam olim Troiam cepisset, si tales, qualis erat hic parasitus, quamvis senex, decem milites habuisset. Quinetiam Idomeneum Iovis filium, similiter Agamemnonis parasitum esse dicit. *Tych.* Hæc quoque scio. Nondum tamen mihi videor intelligere, quomodo hi duo viri fuerint Agamemnonis parasiti. *Para.* Memento illorum Homeri versuum, quibus Idomeneum alloquitur Agamemnon. *Tych.* Quosnam dicis? *Para.* Semper tibi plenior ut mi Stat cyathus, quum fert animus potare benignè. Hoc loco semper plenum dixit cyathum: non quòd poculum perpetuò plenum adstaret Idomeneo tum pugnanti, tum dormienti: sed quia ipsi soli, quandiu vixit, cum rege convivari obtigit: siquidem certis diebus: ut cæteri milites, non invitabatur. Etenim Aiacem, postquam in singulari certamine cum Hectore, strenuè se gessisset, ad divinum Agamemnonem ductum fuisse ait, & vesperi apud regem honoris causa cœnatum. At verò Idomeneus & Nestor, fere quotidie cum rege, ut ipse inquit, convivabantur. Porrò Nestor regum Parasitus mihi fuisse videtur arte multa industrius: qui non apud

1 Ὅσπερ ἐδόκει] Ὥσπερ ἐδόκει. Marcil.

1 Πα-

Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τὸ τέιχης, ἀλλὰ ἄνωθεν ἐπὶ Καινέως, καὶ Ἐξαδίου. δοκεῖ δ' οὐδὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ τὸ Ἀγαμέμνονα ἀπέθανε. *Tych.* ὑπόι μὲν γνώσεσθε ὁ παράσιτος. εἰ δ' ἄλλους πάς οἶσθα, πειρῶ λέγειν. *Para.* τί δ' οὐ Τυχιάδη, ἐγὼ τὸ Πάτροκλον τὸν Ἀχιλλέως παράσιτον ἦν, τοῦτο, ὄντος ἄλλου Ἑλλήνων φαυλοτέρου, ὄντε τὴν ψυχήν, ὄντε τὸ σῶμα, νεανίας ὤν; ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτῷ μοι δοκῶ τὸ Ἀχιλλέως τεκμηρίῳ τῆς ἥττους αὐτοῦ χείρω εἶναι. τὸν γὰρ Ἕκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ δῦναι τὰς ναυσὶν εἴσω μαχόμενον, ἔτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου ναῦν ἐνέπρησε, ἔσβεσε. καίτοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ φαυλόταται. ἀλλ' οἱ τὸ Τελαμῶνος Αἴας τε, καὶ Τεῦκρος ὁ ἀδελφὸς, ἀγαθοὶ τοξόται, καὶ πολλοὺς μὲν ἀνῃρήκεσαν τῶν βαρβάρων· οὐ δὲ δὴ τούτοις, καὶ Σαρπηδόνα φασὶ Διὸς υἱὸν, ὁ παράσιτος τὸ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὴ ὑπὸ τοῦς ἄλλοις ὁμοίως, πλὴν αὐτὸν μὲν Ἕκτορ, Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, οὐ τύχῃ· καὶ αὐτὸν Ἀχιλλέα, Πάρις· τὸ δὲ παράσιτον, οὐδεὶς, καὶ δὺο ὑπηρετοῦ. καὶ πλούτου δὴ, φασὶ κρῆτες, ὑπ' οἴας ὁ βουκόλος Εὔανθος, ἐκέκτητο· Ἀχιλλέως γοῦν ἱκετεύσαντος αὐτὸν μετὰ τὸν θάνατον τὸν ἑαυτοῦ, ὅπως ὁ τεκὼν αὐτὸν πάις ἐκκόψειε τὴν ἀνθρώπου κεφαλὴν, καὶ ἀφέσειε παρασίτου. τίνας δὴ τούτους; τοὺς τὸ ἔπος μὲν εἰπόντας ἀπολλυμένους, πάντες ἴσμεν· ὅλοιτο δ' ἐμοὶ τὸν θυμὸν ἀναρρήξας. Τυχ. τοῦτο μὲν ἱκανόν· ὅτι δὲ μὴ φίλον, ἀλλὰ παράσιτον ἦν ὁ Πάτροκλος τὸ Ἀχιλλέως, ἤδη λέγειν. Πα. αὐτὸν σὲ Τυχιάδη τὸ Πάτροκλον ὄντα παράσιτον ἦν λέγοντα σοι παρέξομαι. Τυ. θαυμαστὰ λέγεις. Πα. ἄκουε τοίνυν αὐτοῦ τὸ ἔπους. Μήμοι

apud Agamemnonem, sed priùs apud Cæneum & Exadium artem hanc inchoavit. Nec parasitandi finem priùs videtur fecisse, quàm diem obiit Agamemnon. *Tych.* Equidem præclarus hic fuit parasitus. At siquos alios nosti, conare dicere. *Para.* Quid igitur Tychiade, nonne & Patroclus Achillis fuit parasitus, idque cùm nullo alio Græcorum fuerit deterior, neque animi, neque corporis dotibus, etsi erat juvenis? Mihi equidem nulla in re ipso Achille videtur fuisse deterior, ex ejus factis conjecturam facienti. Etenim Hectorem ruptis portis, ac intra munitionem juxta naves pugnantem expulit: & Protesilai navim incensam, extinxit: quanquam in ea militabant, non ignavissimi, verùm Aiax & Teucer Telamone nati, cataphractus alter, alter sagittarius. Quinetiam multos ex barbaris necsi dedit Achillis ille parasitus, atque inter hos Sarpedonem Iovis filium. Nec ut alii occubuit: sed Hectorem Achilles, unus unum, Achillem Paris occidit: hunc parasitum Deus, duoque homines. Et moriens voces emisit, non quales Hector ille generosissimus, Achillem supplicitèr precatus, ut cadaver suis redderet: sed quales parasitum emittere par est. Quænam autem sunt? Si mihi viginti duro in certamine tales Ante occurrissent, straviss em cuspide cunctos. *Tych.* Sufficiunt ista. Cæterùm Patroclum non amicum: sed parasitum Achillis fuisse, proba. *Para.* Ipsum ô Tychiade Patroclum se parasitum dicentem exhibebo. *Tych.* Miranda dicis. *Para.* Audi igitur ipsos versus. Ne mea Pelide

σῶν ἀπαίνυσθε πρίμβεα ὀστέ' Ἀχιλλεῦ, ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ὁμοῦ καὶ ὁμοτέροισι δόμοισι. καὶ πάλιν ἀποβάς, καὶ νεῦ με δεξάμενος φησιν, ὁ Πηλεὺς ἔτρεφεν εὐνήεις, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε. τῶτέ μοι παράσιτον εἶναι. εἰμὶ τοίνυν φίλον ἐθέλοιτο τὸ Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράποντα. ἐλάθετο γὰρ ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεράποντας, εἰ μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς φίλους; τοὺς παρασίτους δηλονότι, ἢ ὁ τὸ Μηριόνην ὁ Ἰδομενέως ὁ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει. ὥστε εἰκὸς καλεῖσθαι τότε τὸ παράσιτον. σκέψαι δ' ὅτι ὁ σοφὸς ταῦτα τὸ μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱὸν, οὐκ ἀξιοῖ λέγειν ἀπάλαυστον Ἄρεως, Μηριόνην δὲ τὸ παράσιτον αὐτοῦ. τί δ', οὐχὶ ὁ Ἀθηναίων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης, ὥσπερ Θουκυδίδης φησί, παράσιτος ἦν Ἁρμοδίου; τί δ', οὐχὶ ὁ ἐρασταὶ; ὑπεικῶς γὰρ οἱ παράσιτοι ὁ ἐρασταὶ τοῦ τρυφῶντος εἰσίν. ὥστε τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννευμένην, εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο. καὶ νεῦ ἔσχε χαλκῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ τὸ παιδικῶν. ὅτοι μὲν δὴ τοιοίδε ὄντες μάλα ἀγαθοὶ, παράσιτοι ἦσαν. σὺ δὲ δὴ ποῖον τινα εἰκάζεις ἐν πολέμῳ τὸ παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος χρήσιμος ποιητὴς μάχῃ ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ ὁ Ὀδυσσεύς ἀξιοῖ; ἢ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μαχεσθαί φησιν εἰσάπαξ, καὶ οὗτος ἅμα ἐν μάχεσθαι δοκεῖ. καὶ ὃν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον ὑπὲρ δίκης. ὁ μὲν, τὴν ἀκριβῶς ἁρμόζει τὸ κράνος. ὁδὶ, θωράκιον ἐνδύεται. ὁδὶ, αὐτὸ τὸ δεινὸν ὑποπλύνων καὶ πολίσας, τρέμει. ὅτος δ', ἐοδὶ τότε μάλα φαιδρὸν τὸ πρόσωπον, καὶ μετὰ τῶν ἥδονῶν δύνει ἐν πρώτοις ἀγωνιζόμενος. ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν, ὀπίσθεν ὑποτυ condas ossa seorsim, Sed simul, ut tecto nutriti viximus uno. Et rursum eodem in loco. Nam me susceptum Peleus studiosus alebat: Nomine meque tuum noto Theraponta vocavit. Hoc est, parasitum esse voluit. Etenim si Patroclum appellare voluisset amicum, haud illum theraponta nominasset. Liber enim erat Patroclus. Quos igitur dicit esse theraponta, si neque servos, neque amicos intelligit? parasitos nimirum. Quo nomine & Merionem Idomenei theraponta compellat. Sic puto vocabantur tunc parasiti. Considera etiam eum non dignari Idomeneum Iovis filium Marti æqualem dicere: sed ejus parasitum Merionem. Quid? nonne & Aristogiton vir popularis, & pauper, ut inquit Thucydides, parasitus fuit Armodii? nonne & amator? Parasiti enim admodum amantes eorum sunt à quibus aluntur. Rursum hic parasitus Athenienſium remp. tyrannide laborantem, in libertatem vindicavit, & nunc in foro stat æneus cum amasio. Illi itaque cùm tales essent virtute clari, parasiti tamen fuerunt. Tu verò qualem in bello parasitum esse putas? Nonne hic primum pranſus prodit in aciem: quemadmodum & Vlysses vult? Enimvero cui statim sub auroræ exortum pugnandum erit, ille cibum sumet. Et quo tempore alii milites præ metu, hic galeam diligenter adornat, ille thoracem induit, alius belli sævitiam suſpicans trepidat: tunc parasitus vultu valdè hilari comedit: mox in aciem progressus inter primos dimicat. Qui verò alit ipsum, ordine post sequi-

τέτακται τῷ Παρασίτῳ. κἀκεῖνος αὐτὸν ὥσπερ ὁ Αἴας τὸ Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει. καὶ τί βελτίω ἀφιεμένων, γυμνάσιος ἑαυτὸν, τὸν σκέπει. βέλτιστον γὰρ ἑαυτὸν μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτόν. εἰδὲ δὴ ἐπίσοι παραστὰς τῷ πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ δέπνῳ ὅτι λοχαγὸς, ὅτι τραλλιάρχης αἰσχυνθείη, μεγάλῳ τι ὄντι νεκρῷ. καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῷ κεκλεικέναι. ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τοῦτο παρακείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πώγωνα ἔχοντα, σκυθρωπικῶς τὸ μέτωπον, ἀώνητον ἄνθρωπον, τίς οὐκ ἂν καλῶς φρονήσειε τοιοῦτος τῆς πόλεως, τοὺς ὑπασπιστὰς αὐτῆς ὅταν καταδαίμονας ὁρᾶν; τίς δ' οὐκ ἂν εἰκάσειε χλωρὰς ἐκ κομῆτας ὁρᾶν ἀνθρωπίσκους κειμένους; πῶς πόλιν ἀπορεῖσθαι συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ εἰρκτῇ κατειργμένους ἐπιλῦσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν οἱ πολέμῳ ὄντως ῥήτορες ἐ φιλόσοφοι εἰσὶν οἱ παρεσκευασμένοι. ἐν εἰρήνῃ δ', τοσοῦτόν μοι δοκεῖ ἐ ἀμφίρειτον παρεσκευάκη φιλοσοφίας, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη πολέμου. καὶ πρῶτον εἰδικεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆ εἰρήνης χωρία. Τυ. ὅπου ξυνήκει ὅτι τοῦτο πως βέλτιον σκοπῶμεν ὑμᾶς. Πα. ποῦ ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, ἢ γυμνάσια, ἢ κυνηγέσια, ἢ συμπόσια ἴσμεν φαίην ἂν, πόλεως χωρία; Τυ. πάνυ μὲν ὖν. Πα. ὁ τοίνυν παράσιτος, εἰς ἀγορὰν μὲν, ἢ δικαστήρια ἢ πάρεισιν, ὅτι οἴκοι τοῖς συνῳδοῖς πάνυ τὰ χωρία πρῶτα μᾶλλον πρόσκειται, καὶ ὅτι ἐδὲν μέτεστιν ἐν τοῖς τοιούτοις χωρίοις. τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, ἢ τὰ συμπόσια, φύσει, καὶ κοσμεῖ μόνος ἔτος. ἐπεὶ τίς ἂν παλαίστρα φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀπλῶς, ἄξιος συγκαλέσαιτ' sequitur parasitum, illumque hic, ut Aiax Teucrum sub clypeo, tegit: relictisque telis, seque nudato, defendit. Eum enim mavult incolumem tueri quàm se ipsum. Quòd si parasitus in bello ceciderit, neque præfectum agminis, neque militum quenquam ejus pudebit, cujus magnum sit cadaver, eoque decore jacens quo in convivio. Adeò ut indignum esset philosophi cadaver huic adjacens conspici, aridum, sordidum, promissa barba, ante pugnam mortuum, imbellem hominem. Quis eam civitatem non contemplerit, qui tam miseros ejus propugnatores videat? Imò quis pallidos illos, & comatos homunciones conspicatus jacentes, non conjecerit, huic civitati auxiliatores deesse, adeò ut sceleſtos qui detinebantur in carcere, ad bellum vinculis solverint? Tales in bello sunt Parasiti, cum Rhetoribus & Philosophis comparati. Cæterùm in pace tantum præcellit Philosophiam Parasitica, quantum ipsa pax bello præstat. Ac primùm si tibi videtur, consideremus pacis loca. *Tych.* Quid hoc sibi velit non intelligo. Consideremus tamen. *Para.* Nunquid forum, judicia, palæstras, gymnasia, venationes, convivia, ego dicere possim civitatis loca? *Tych.* Rectè sanè. *Para.* Parasitus autem ad forum, & causas agendas non se confert, puto quia sycophantis omnia hæc loca potiùs conveniunt: & quia nihil moderatè in his geritur. Verùm palæstras, gymnasia, & convivia sectatur, ornatque hic solus. Quis enim Philosophus aut Rhetor nudatus, corpore cum

παρασίτῳ τῷ σώματι; ἢ τίς ἂν γυμνασίῳ τούτων ὀφθείς, οὐκ αἰσχύνη ἢ χωλὸς μᾶλλόν ἐστι, καὶ μὴν οὐ ἐρημίᾳ τοῦτον ἂν θῆρες ὀφθεῖεν ἥδιον ὁμοῦ ἰόν. ὁ δὲ παράσιτος, φωτά τε ἐπιόντα μένει, καὶ δέχεται ῥᾳδίως, μεμελετηκὼς αὐτῶν σὺν τοῖς ὀδοῦσι καὶ φορητόν. καὶ ὅτ' ἔλαφος, ὅτι σὺς αὐτὸν σκαπανεῖ προσκόψας. ἀλλὰ κἂν ἐπ' αὐτὸν ὁ σῦς τὸ ὀδόντα ὀξύνῃ, καὶ ὁ παράσιτος ἐπὶ τὸ σῦν ἀντιθήγει. τοὺς μὲν γὰρ λαγὼς, οἶμαι μᾶλλον τὸ κυνῶν. ἐν δὲ συμποσίῳ, τίς ἂν ἁμιλλήσαιτο παρασίτῳ, ἤτοι παίζοντι, ἢ ἐδίοντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον ὠφέλησε συμπίνων; ποτέρῳ ποτε ἥδιον ἀκοῦσαι καὶ σκώπτοντι, ἢ ἀνθρώπῳ, μὴ γελῶντι, ἐν τελεωνίῳ κείμενος, εἰς γῆν ὁρῶντι, ὥσπερ ἐπὶ πένθει τινὶ συμπότῃ ἥκων. καὶ ἔμοιγε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιοῦτός εἶναι, οἷον ἐν βαλανείῳ κύων. φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἤδη βαδίζωμεν τὸν βίον καὶ ἐξετάσῃ, σκοπῶμεν ἅμα, καὶ παραβάλλωμεν ἀλλήλοις. ἄμεινον τοίνυν ἰδεῖ τις ἂν τὸν μὲν παράσιτον, ἀεὶ δόξης καταφρονοῦντα, καὶ οὐδὲν μέλον αὐτῷ, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἴονται. εἰ ῥήτορας ἢ, καὶ φιλοσόφους εὕροι τις ἄν, οὐ πάνυ, ἀλλὰ πάντας, τοῦτο τοῦτο, καὶ δόξης τελοῦντας. καὶ ὁ δόξης μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ τούτου αἴσχιόν ἐστι, τοῦ χρυσίου. καὶ ὁ μὲ παράσιτος, ὅτου ἔχει τοῦτο κέρδιον, ὡς ἂν ἄν τις ὁδὲ πῶς τοῦ τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι. καὶ ὁδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον καὶ πυρός. οἴγε μὴν ῥήτορες, καὶ ὁ διανοητικώτερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλόσοφοι τῶν φάσκοντες, τοῦς αὐτὰ κἂν διαφέειν

Parasito dignè comparetur? aut quis eorum in gymnasio conspectus, loci non sit potiùs dedecus? Atqui ne in deserto quidem illorum quispiam cum bellua congredi sustineret. At Parasitus eas irruentes expectat, & facilè excipit, quas in conviviis contemnere didicit. Sed neque cervus, neque aper setis inhorrescens ipsum deterret. Imò si aper dentem adversus ipsum acuat, Parasitus vicissim in aprum acuit. Lepores autem magis insectatur quàm canis. Porrò in convivio quis cum Parasito aut ludente, aut comedente certet? Ecquis convivas magis exhilaret? Vtrum hic qui canit, & cavillatur, an homo qui non ridet, in lacerna jacet, in terram intuetur, ut pote ad luctum non ad convivium veniens? Ac ut mihi videtur, hujusmodi est Philosophus in convivio cujusmodi canis in balneo. Age verò his missis, ad ipsam Parasiti vitam nos conferamus, quam simul consideremus, & comparemus. Primùm igitur videat quivis, Parasitum quidem semper gloriam contemnere, neque quid sentiant homines, curare. Rhetores autem & Philosophos non aliquos sed omnes comperiat, fastu, & studio gloriæ detritos: nec gloriæ modò, sed quod est hac re turpius, etiam pecuniæ. Contrà Parasitus animo erga pecuniam sic est affecto, ut nemo lapillos qui sunt in littoribus magis negligat. Nec putat aurum esse igni præstantius. Rhetores autem, & quod absurdius est, etiam illi qui se philosophari profitentur, ita miserè sunt

1 Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας] Sic tom. 1. pagin. 164. ὁδὲν πιμώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων. Tangit finem hujus dissertationis Long. lib. 4. ποιμέν. Liban. Paras. *Bourd.*

1 Φέ-

τὴν πεπαιδευμένην, ὥστε τὸ μάλιστα τοῦ διδασκάλου φιλοσόφου. ἐπεὶ μὲ γὸ τὸ ῥητορεύειν, τί δεῖ λέγειν; ὁ μὲν, δικάζων δίκαια, δώροις ἐπ' αὐτῇ ἁλίσκ. ἀλλ' ὁ μισθὸν σοφιστεύων, εἰ ἀπορράπτοιτο τοὺς μαθητικοὺς. ὁ δὲ, ὃν βασιλέως ὑπὲρ ἢ συνέσεως ἀμοίρους μισθὸν αἰτεῖ, καὶ σὺν αἰσχύνῃ. ἔτι πρεσβύτης ἀνὴρ ἀξιοῦται δημοσίᾳ, καὶ μισθοφορεῖ, καθάπερ ἰνδὸς, ἢ σκύθης αἰχμάλωτος. καὶ ὑδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, ὅτι μισθὸς ὁ λαμβάνων. εὔροις δ' ἂν ἀ μόνον τοῦτο σοὶ νοῦσον, ἀλλὰ ἕ ἄλλα πολλά. οἷον, λύπας, καὶ ὀργὰς, καὶ φθόνους, καὶ παιδίας. ἐπιθυμίας ὁ γε μὴν παράσιτος, ἔξω τούτων ἐστὶν ἁπάντων. ὅτε γὸ ὀργίζεται δ' ἀνεξικάκησε, καὶ ὅτι σὺν ἐστὶν αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθείη. καὶ εἰ ἀγανακτήσειε δέ ποτε, ἀ ὀργὴ αὐτὸ χαλεπὸν μὲ, ὐδὲ σκυθρωπὸν ὐδὲν ἀποφαίζεται. μᾶλλον δ', γέλωτος, καὶ εὐφροσύνης τοὺς ξυνόντας. λυπεῖται γε μὴν ἥκιστα πάντων. τοῦτο δ' πτωχὸς προσκόπτοις αὐτῷ, καὶ χαλεπαίνομένῳ, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτῳ λυπηθείη. ὅτε γὰρ χρήματά ἐστιν αὐτῷ, ὅτε οἰκος, ὅτε οἰκέτης, ὅτε γυνὴ, ὅτε παῖδες. ὧν ἀποφθειρομένων, πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τ ἔχοντα αὐτὰ, ἐπεὶ τοῦτο ἀπόλωνται. ἐπιθυμεῖ δ' ὅτε δόξης, ὅτε χρημάτων, ἀλλ' ὐδὲ ὡραίᾳ πόνος. *Tv.* ἀλλ' ὦ Σίμων, εἰκὸς γε εὐθείᾳ τροφῆς λυπηθῆναι αὐτόν. *Παρ.* ἀγνοεῖς ὦ Τυχιάδη, ὅτι ἐξ χρῆς ὑδὲ παράσιτός ἐστιν ὅτος, ὅστις λιμοῖ τροφῆς. ὑδὲ γὸ ἀνδρεῖος, λιμοῖ ἀνδρείᾳ ἀνδρείας ἐστὶν ἀνδρεῖος. ὑδὲ φρόνιμος, λιμοῖ φρενῶν ἐστι φρόνιμος. ἄλλως γε, ὅτε παράσιτος ἂν εἴη. οὐκοῦν ἢ ἡμῖν δεῖ παρασιτος ἐστιν ἔργα ταῦτα πεπονθότος, ὅτε ἐστὶν ἀνδρεῖος ἀνδρείας ἀπορίᾳ ἀνδρεῖος ἐστιν. οὐδὲ φρόνιμος, φρενῶν ἐστι φρόνιμος. ἄλλως γε, ὅτε παράσιτος ἂν εἴη. οὐκοῦν ἢ ἡμῖν δεῖ παρασιτος

sunt erga hæc affecti, quasi hac ratione potissimùm laudem & gloriam sibi compararent. Quid verò de Rhetoribus dicam? hic causam agens, largitionibus est corruptus: ille dicendi artem profitens, à discentibus mercedem exigit: alius pro sua opera mercedem à rege pariter flagitat, nec pudore suffunditur. Præterea vir senex ob id peregrè proficiscitur, & quæstum facit, non aliter atque Indus, aut Scytha captivus, Nec eum pudet nominis, quòd sit merces id quod accipit. Nec solùm his vitiis, sed etiam aliis animi perturbationibus obnoxios eos invenies, puta mœrori, iræ, invidiæ omnisque generis cupiditati. Sed Parasitus omnibus his affectibus vacat. Neque enim irascitur ob malorum tolerantiam, & quia non habet quod irascatur. Quòd siquando indignetur: nihil molesti & tetrici designat ejus ira: sed risum potius: estque conversantibus oblectamento: atque omnium minimè tristitia capitur, præbente hoc & largiente ipsi arte, ut nihil suppetat cujus causa tristitiam contrahat. Caret enim pecuniis, domo, famulo, uxore, liberis, quibus pereuntibus omnino necesse est ut mœrore afficiatur qui ipsa possidebat. At neque gloriam, neque pecunias, neque formosum quenquam expetit. *Tych.* At ô Simo, consentaneum est illum ob victus inopiam mœstum reddi. *Para.* Ignoras ô Tychiade, statim ab initio, hunc qui victu indiget, non esse parasitum. Non enim fortis fortitudinis inopia fortis est: neque prudens, inopia mentis est prudens: alioqui parasitus esse non possit. Proposita enim est nobis quæstio, non de eo qui non est, sed de eo qui

ρασίτου ζητῆν ὄντος, ὑχὶ μὴ ὄντος. οἱ δὲ μὴ ὁ ἀνδρείου ἄλλως, ἢ παρουσίᾳ ἀνδρείστητος, καὶ ὁ φρονίμως, παρουσίᾳ φρονήσεως, καὶ ὁ παρασίτου ᾖ, παρουσίᾳ δ' παρασιτῆν, παρασίτου ἴσως. ὡς εἴγε τοῦτο μὴ ὑπάρχῃ αὐτῷ, τόδε ἄλλου τινὸς, πρὸ ὑχὶ ἀδήσεται ζητήσομεν. Τυ. φαῦλον ὑδὲν ποτε λιμοκτὴ παρασίτου τροφῆς. Πα. ἔοικεν. ὥστε ὅτ' ἐπὶ τούτῳ, ὅτ' ἐπ' ἄλλῳ ἐσὶν, ὅταν λυπηθείη ἄν. καὶ μὰν ἐ πάντες ὁμῶ φιλόσοφοι, καὶ ῥήτορες, φοβοῦνται μάλισα. τοὺς γά τοι πλείσους αὐτῶν, εὔροις τις ἂν μὲ ξύλα προϊόντας. ὅτι μὲν δή τις εἰμὴ ἐφοβεῖτο ἀπλισμένους, καὶ τὰς θύρας ᾖ μάλα ἐρρωμένως ἀποκλείοιτο, μή πῃ ἄρα νύκτωρ ἐπιβουλεύσειεν αὐτοῖς δεδοκότες. ὁδὲ, τὴν θύραν ἐ δεμνίλιον προσέθηκεν, εἰκῇ ἐ τοῦτο, ὡς μὴ τοῦ ἀνέμου ἀνοιχθείη. ψοροῦντος ᾖ ψόφου νύκτωρ, ὑδὲν τι μᾶλλον θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου. καὶ δ' ἐρημίας ᾖ ἀπίων, ἄνευ ξίφους ὁδεύει. φοβεῖται γὰ ὑδεὶ ὑδαμοῦ. φιλοσόφους ᾖ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, ὑδενὸς ὄντος διωκῆ, τόξα σκευασαμένους. ξύλα μὲ γὰ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλανεῖον ἀπίοντες, καὶ ἐπ' ἄριστον. παρασίτου μέντοι ὑδεὶς ἔχει κρατῆρα μοιχείου, ἢ βίου, ἢ ἁρπαγῆς, ἢ ἄλλό τι ἀδίκημα ὠφελῶς. ἐπεὶ ἄγε τοιοῦτος, ὃν ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλ' ἑαυτὸν σκεῖτος ἀδικεῖ. ὡς εἰ μοιχεύσας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι ἐ τὸν μοιχὸν μαλαμβάνει ἢ ἀδικήματος. ὥσπερ ᾖ ὁ κακὸς ἐ τὸ ἀγαθὸς, ἀλλὰ φαῦλος ἑαυτῷ λαμβάνει, ὅταν οἷμαι ὁ παράσιτος ἔκ τι ἀδικῇ. αὐτὸ μὲ τοῦτο, ὅπερ ἐσι, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει ᾖ ὁ ἀδικεῖ. ἀδικήματα ᾖ τοιαῦτα ῥητόρων ἐ φιλοσόφων ἄφθονα, ἃ μόνον quod eſt, abjicit, & aſſumit quod delinquit. Cæterùm iſtiuſmodi flagitia permulta, non ſolùm noſtra ætate ab iis perpe-

revera eſt Paraſitus. Quòd ſi fortis non aliter quàm fortitudine, prudens non aliter quàm prudentia præſente: ſic neque Paraſitus niſi paraſitandi præſenti facultate paraſitus erit. Nam ſi hoc illi non ſuppetit, de aliquo alio, non de paraſito erit quæſtio. *Tych.* Proinde paraſitus nunquam alimenti laborabit inopia. *Para.* Sic ſanè. Itaque neque hujus, neque alius rei gratia dolere poſſit. Verùm omnes Philoſophi ſimul & Rhetores maximè timent: quorum plurimos cum baculo prodeuntes invenias: quod non facerent niſi armatos metuerent: præterea validè claudentes januas, veriti ne noctu perantur inſidiis. At Paraſitus oſtium ſuæ domunculæ negligenter admovet, ne videlicet à vento aperiatur. Noctu autem orto ſtrepitu, non magis quam non orto, turbatur. Præterea per ſola loca iter faciens, ſine gladio ambulat, nihil enim prorſus uſpiam gentium metuit. At ego ſæpe vidi Philoſophos, cùm nihil adverſi eſſet, arcus adparantes. Nam quando & ad balneum, & ad prandium ſe conferunt, baculos habent. Nemo autem Paraſitum adulterii, aut violentiæ, aut rapinæ, aut alterius ſceleris accuſare poſſit. Nam qui eſſet hujuſmodi, Paraſitus non foret amplius, ſed in ſeipſum injurioſus. Adeò ut ſi mœcharetur, ſimul atque ſcelus committeret, ſceleris nomen acciperet. Et quemadmodum improbus non boni ſed mali appellationem ſumit: ſic utique Paraſitus ſi quid mali perpetrarit. Nam hoc ipſum

Ἔστω αὐτοῖς γεγονότα καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολελειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἡδέως. Ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστί, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερείδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ῥητόρων, καὶ σοφῶν. Δεδράκασι δ', ὡς ἔστιν ἀπολογία, οὐδεὶς ἔγνω τις εἰπεῖν δίκην ὡσὲ παράσιτόν τινα γεγραμμένην. Τυ. ἀλλὰ νὴ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παρασίτου, κρεῖττον ἐστὶ τοῦ τε ῥήτορος, καὶ τοῦ φιλοσόφου. ὁ μὲν γὰρ λιμὸς, φαυλότατος. Πα. πάνυ μὲν οὖν πάντων δεινότατον δεδραπλὺ δύναται μᾶλλον. Φιλοσόφους μὲν γὰρ ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους κακοὺς κακῶς ἀπολωλεκότας. τοὺς μὲν, ὑπὸ κακοδαιμονίας ἐκλελοιπότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι φαρμάκῳ. τοὺς δ', κατατηκεδόνι τὸ σῶμα ἅπαν. τοὺς δ', ἀπὸ δυσουρίας φθινήσαντας. τοὺς δ', φυγόντας. Δεδράκασι δ' ἁπάντων, οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸ δύναμαι μᾶλλον, φαγόντα, καὶ πόντα. εἰ δέ τις ἐν δείπνῳ βιαίῳ καταλαμπάνει θανάτῳ, ἀπεπλήσας ἀπόλωνται. Τυ. τοῦτο μὲν ἱκανῶς δημόλλυται σοι τὸ ὡσὲ τοὺς φιλοσόφους ὑπὲρ δεδράκασι. λοιπὸν δ' εἰ κρεῖττον ἐν λυσιτελὲς ἐστὶ τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, σκέψαι λέγων. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ ἐπιτρεπτοὶ τινες, καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχρὸν τῷ τρεφομένῳ. Πα. ὡς ἠλιθιά γε σοι ὦ Τυχιάδη ταῦτα, εἰ μὴ δυνάσθαι γιγνώσκειν ὅτι πλούτου ἀνὴρ, εἰ ἐν τῷ Γύγου χρυσίον ἔχει, μόνον ἐοίκεν, κἄτης ἐστί. καὶ σοφὸν ἄνδρα παρασίτου, γλωχῖνι δοκεῖ. καὶ ὥσπερ φαλάκητος χωρὶς ὅπλων, ἀτιμότερον, καὶ ἐσθῆτος ἀνδρὸς πορφύρας, καὶ ἵππου ἀνδρὸς φαλάρων, οὕτω ἐν πλουσίου ἄνδρὸς παρασίτου, ταπεινός τις, καὶ εὐτελὴς φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλούσιος, κοσμεῖται ὑπ' αὐτῶν

petrata scimus: sed scelerum quæ admiserunt relicta in libris monumenta habemus. Extat apologia Socratis, extat Æschinis, & Hyperidæ, neque non Demosthenis, rhetorumque & philosophorum complurium. Sed nulla extat Parasiti apologia: nec possit quisquam dicere Parasitum fuisse in jus vocatum. *Tych.* At per Iovem melior est Parasiti vita, quàm Rhetorum aut Philosophorum: mors verò deterior. *Par.* Imò contrà longè fœlicior. Nam Philosophos omnes, aut quamplurimos malos malè diem obiisse scimus: alios veneno de maximis criminibus damnatos: alios toto corpore crematos: alios urinæ difficultate consumptos: alios in exilio mortuos. At nemo possit dicere Parasitum hujusmodi morte sublatum: sed fœliciſſima, ut pote bibentis, & comedentis. Quòd siquis violenta morte defunctus videtur, non cocto cibo periit. *Tych.* Hæc satis superque tibi pro Parasito contra Philosophos decertata sunt. Superest ut & illud explices, num honesta sit & utilis alenti hæc possessio. Mihi namque videntur divites, tanquam beneficium & gratiam conferentes, Parasitos alere, atque hoc ei qui alitur esse dedecori. *Par.* Quàm stolida hæc sunt, nisi possis intelligere, locupletem virum, tametsi Gygis aurum habeat, esse pauperem, si solus edit: & mendicum videri, si solus sine parasito prodit. Et quemadmodum miles sine armis, vestis sine purpura, & equus sine phaleris minoris est pretii: sic dives sine parasito, humilis vilisque videtur. Quinetiam dives à parasito non parum ca-

τῶ. τ ὃ παράσιτον, πλούσιο ὐδέποτε κοσμεῖ. ἄλλως τε, ὐδὲ ὄνειδος αὐτῷ ἐστ ὡς σὺ φῂς, τὸ παρασιτεῖν ἀλλήλοις δηλονότι, ὡς κρεῖττόνι χείρονα. ὅπως γε μὲν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυσιτελές ἐστ, τὸ τρέφειν τ παράσιτον, οὗτε μᾶ τὸ κοσμεῖσθ ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφάλειαν πολλὴν ἐκ τ τούτου δορυφορεῖσθ ὑπάρχ. ὕτε γὰρ μάχῃ ῥᾳδίως ἄν τις ἐπιχειρήσει τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὁρῶν περιεστῶτα, ἀλλ' ὐδ' ἂν ἀποθέτοι φαρμάκῳ ὐδεὶς, ἔχον παράσιτον. τις γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεῦσαι τινι, τοῦτο ἀσυνείδητος, καὶ ἀσπόνδητος; ὥστ ὁ πλούσιο ὐχὶ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ ἐκ τ μεγίστων κινδύνων ὑπὸ τ παρασίτ σώζεται. ὅτω μὲν ὁ παράσιτο λῷστ φιλοτεχνέω, πάντα κίνδυνον ὑπορρήγ. καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ ἐ ἀποθανεῖν αἱρεῖται συμφαγών. Τυ. πάντα μοι δοκεῖς ὦ Σίμων διεξιέναι, ὑστεροῦσας ὐδὲν τ σοφιστῆ τῆς τέχνης. ὐχ ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες ἀμελέτητο ὤν, ἀλλ' ὥσπερ ὢν τις ὑπὸ τ μεγίστων γεγυμνασμένο. λοιπὸν, εἰμὶ αἴσχιον αὐτὸ τὸ ὄνομά ἐστ παρασιτικῆς, εἰδέναι μᾶλλον. Πα. ὄρα δὴ τὸν ἀπόκρισιν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγεσθ δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθ ὡς τὸ ἐρωτώμενον ἦ ἄμεινον εἶναι. φῂσι γὰρ, τ σῖτον οἱ παλαιοὶ τί καλοῦσι; Τυ. τροφήν. Πα. τί δ, τὸ σιτεῖσθ, ὐχὶ τὸ ἐσθίειν; Τυ. ναί. Πα. ὁπόταν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστ. Τυ. τοῦτο γὰρ ὦ Σίμων ἐστὶν, ὃ αἰσχρὸν φαίνε). Πα. φέρε δὴ πάλιν ἀποκρίναί μοι, πότερόν σοι δοκεῖ ἄμφω φέρειν, καὶ σῳζεσθῶν ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἕλοιο, ἆρά γε τ πλεῖν, ἢ τ παραπλεῖν; Τυ. τὸ παραπλεῖν ἔγωγε. Πα. τί δὲ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παραθρέχειν; capit ornamenti: parasitum nunquam ornat dives. Præterea neque probrum est ipsi, ut parasitetur illi, tanquam meliori deterior. Quinimo diviti hoc utile est, quod parasitum alit, à quo non solùm ornatur, sed ex cujus satellitio securitatem magnam consequitur. Neque enim facilè quisquam pugna divitem aggredietur quem videat ab hoc stipatum: imò neque veneno tolletur, qui parasitum habebit. Quis enim hoc præguſtante, & præbibente quenquam ausit insidiis petere? Itaque dives non tantùm à parasito ornatur, sed etiam à maximis periculis servatur. Ita tantus est parasiti amor, ut omne periculum perferat. Nec diviti tantùm concedat cibum sumere, sed unà comedendo commori exoptet. *Tych.* Omnia, Simo, mihi videris disseruisse, ut cui nihil in arte tua desit: non ut aiebas, tanquam inexercitatus, sed tanquam à maximis institutus. Quod reliquum est, scire velim num turpe sit Parasitices nomen. *Para.* Vide meum responsum: an tibi de his satis dictum videatur. Tu verò ad quæstionem responde quod quàm optimum censes. Age enim, quid veteres vocant σῖτον? *Tych.* Alimentum. *Para.* Quid autem σιτεῖσθαι, nonne comedere? *Tych.* Maximè. *Para.* Proinde hoc in confesso est Parasitari aliud nihil esse. *Tych.* At illud est, Simo, quod videtur turpe. *Para.* Age, iterum mihi responde, utrum præstare tibi videatur, & proposito utroque utrum eligeres, Navigare, an Adnavigare? *Tych.* Adnavigare. *Para.* Quid verò, Currere, an Adcurrere?

Tych.

Τυ. τὸ πυρετρίχιν. Πα. τί ἦ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παρεππεύειν; Τυ. τὸ παρεππεύειν. Πα. τί ἦ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν; Τυ. τὸ παρακοντίζειν. Πα. ὑμῖν ὁμοίως ἔθ' ἕλοιο ἐσθίειν μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν. Τυ. ὁμολογεῖν ἀνάγκη. καί σοι λοιπὸν ὥσπερ οἱ παῖδες, ἀφίξομαι ἐς ἕωθεν, καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην. σὺ δέ με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόνως, ἐπεὶ ἐς ἔσχατος μαθητής σοι γίγνομαι. [1] Φασὶ γὰρ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ ἔσχατα φιλεῖν τῶν τέκνων.

Tych. Adcurrere. *Para.* Quid verò, Equitare? an Adequitare? *Tych.* Adequitare. *Para.* Quid, Iaculari, an Adiaculari? *Tych.* Adiaculari. *Para.* Proinde malis pariter parasitari quàm edere. *Tych.* Fateri cogor. Cæterùm mane & à prandio ut pueri, arti tuæ operam daturus, te adibo. Æquum autem est ut eam me doceas citra invidiam, siquidem primus tibi fio discipulus. Perhibent autem primos liberos à matribus diligi impensiùs.

1 Φασὶ δέ] Hoc accipiendum est cum distinctione. Nam verum illud est in matre quæ non convolat ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur politissimi Homerici versus quos ex Odyss. profert Stobæ. serm 192. vide D. Ambros. 6. Hexamer. *Bourd.*

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ, Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ANACHARSIS, SEV DE GYMNASIIS.

ARGVMENTVM.

Anacharsis & Solon introducuntur inter se disputantes de Gymnasiis, quorum vanitatem ille barbarus perstringit, hic verò Græcus utilitatem & usum defendit. Eadem etiam operæ occasionem arripit dicendi quibus disciplinis, quibusque exemplis animos juvenum Athenienses instituere, & quibus corporum exercitiis quemque in finem informare soliti fuerint. Nimirum ut Iuventus animis & corporibus bene comparata remp. augere & tueri posset.

1 Ταῦτα ἦ ὑμῖν ὦ Σόλων, τί ἐνίοτε οἱ νέοι ποιοῦσιν; οἱ μέν, αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν. οἱ δέ, ἄγχουσι, καὶ λυμαίνονται, καὶ ὑπ' ἀλλήλων ὑπαναφύ-

Hæc verò, Solon, cùr faciunt, vestri juvenes? quorum alii sese mutuò supplantant amplexi: alii alios præfocant & verberant, seque cœno immiscent,

1 Ταῦτα] Hanc paginam interpretor ad lib. 10. Heliodor. *Bourd.*

1 Καὶ

τῦ. τ ὁ παράσιτον, πλούσιῳ δεῖπνον κοσμεῖ. ἄλλως τε, δεῖ ὄνειδος αὐτῷ εἶναι ὡς σὺ φῂς, τὸ παρασιτεῖν οὐκ ἐμοὶ δηλονότι, ὡς κρεῖττόνι χείρονα. ὅπως γε μὴν τῷ πλουσίῳ τῦτο λυσιτελὲς ἔσται, τὸ τρέφειν τ παράσιτον, ὥστε μ τὸ κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτῦ, καὶ ἀσφάλειαν πολλὴν ἐκ τ τῦτο δορυφορίας ὑπάρχει. ὅτι γὰρ μόχθῳ ῥᾳδίως ἄν τις ἐπιχειρήσειε τῷ πλουσίῳ, τῦτον ὁρῶν περιεστῶτα, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποβλέποι φαρμάκῳ εὐδύς, ἔχων παράσιτον. τις γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεῦσαι τινι, τῦτο ἐκφοβοῦντος, καὶ ἐκφύγοντος; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ & σὺν τ μεγίστων κινδύνων ὑπ' ἐκ παρασίτε σώζεται. ὅτω μὲν ὁ παράσιτος λῷστε φιλεσοχίαν, πάντα κίνδυνον ὑπομένει. καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ & ἀποθανεῖν αἱρεῖται συμφαγών. Τυ. πάντα μοι δοκεῖς ὦ Σίμων διεξελθεῖν, ὑστερήσας οὐδὲν τ σεαυτῦ πίχνης. οὐχ ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες ἀμελέτητος ὤν, ἀλλ' ὥσπερ ὢν τις ὑπ' τ μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰμὴ αἴσχιον αὐτὸ τὸ ὄνομά ἐστ τ παρασιτικῆς, εἰπέλω μᾶλλον. Πα. ὁρᾷ δὴ τἰνὶ ἀποκρίσει, ἐὰν σοι ἱκανῶς λέγειν δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ἢ ἄμεινον οἴει. φέρε γάρ, τ σίτου οἱ παλαιοὶ τί καλοῦσι; Τυ. τροφήν. Πα. τί δ', τὸ σιτεῖσθαι, καὶ τὸ ἐσθίειν; Τυ. ναί. Πα. σὺν καταμολόγησον τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστί. Τυ. τῦτο γάρ ὦ Σίμων ἐστὶν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται. Πα. φέρε δὴ πάλιν ἀποκρίνασθαί μοι, πότερόν σοι δοκεῖ λῷον φέρειν, καὶ ἐγκεκλῶσι ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἕλοιο, ἄρα γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν; Τυ. τὸ παραπλεῖν ἴσως. Πα. τί δὲ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παραδρέχειν;

capit ornamenti: parasitum nunquam ornat dives. Præterea neque probrum est ipsi, ut parasitetur illi, tanquam meliori deterior. Quinimo diviti hoc utile est, quod parasitum alit, à quo non solùm ornatur, sed ex cujus satellitio securitatem magnam consequitur. Neque enim facilè quisquam pugna divitem aggredietur quem videat ab hoc stipatum: imò neque veneno tolletur, qui parasitum habebit. Quis enim hoc prægustante, & præbibente quenquam ausit insidiis petere? Itaquè dives non tantùm à parasito ornatur, sed etiam à maximis periculis servatur. Ita tantus est parasiti amor, ut omne periculum perferat. Nec diviti tantùm concedat cibum sumere, sed unà comedendo commori exoptet. *Tych.* Omnia, Simo, mihi videris disseruisse, ut cui nihil in arte tua desit: non, ut aiebas, tanquam inexercitatus, sed tanquam à maximis institutus. Quod reliquum est, scire velim num turpe sit Parasitices nomen. *Para.* Vide meum responsum: an tibi de his sat dictum videatur. Tu verò ad quæstionem responde quod quàm optimùm censes. Age enim, quid veteres vocant σῖτον? *Tych.* Alimentum. *Para.* Quid autem σιτεῖσθαι, nonne comedere? *Tych.* Maximè. *Para.* Proinde hoc in confesso est Parasitari aliud nihil esse. *Tych.* At illud est, Simo, quod videtur turpe. *Para.* Age, iterum mihi responde, utrum præstare tibi videtur, & proposito utroque utrum eligeres, Navigare, an Adnavigare? *Tych.* Adnavigare. *Para.* Quid verò, Currere, an Adcurrere?

Tych.

Tv. τὸ παραπρίχειν. Πα. τί δῆτα, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παραππεύειν; Tv. τὸ παραππεύειν. Πα. τί δῆτα, τὸ ἀκροτίζειν, ἢ τὸ παρακροῦζειν; Tv. τὸ παρακροῦζειν. Πα. ἀκοῦσον ὁμοίως ἤδη ἅλοιο ἂν ἐξ ἐσθίειν μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν. Tv. ὁμολογεῖν ἀνάγκη. καί σοι λοιπὸν ὥσπερ οἱ παῖδες, ἀφίξομαι ἐς ἕως, καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος παρὰ σοῦ τὴν τέχνην. σὺ δέ μοι αὐτοῦ δίκαιος διδάσκειν ἀφθόνως, ἐπεὶ ἐξ ἀρχῆς μαθητής σοι γίγνομαι. [1] Φασὶ δή κου πρὸς μητέρας μᾶλλον τοὺς ἀρρενας φιλεῖν τὰ τέκνα.

Tych. Adcurrere. *Para.* Quid verò, Equitare? an Adequitare? *Tych.* Adequitare. *Para.* Quid, Iaculari, an Adiaculari? *Tych.* Adiaculari. *Para.* Proinde malis pariter parasitari quàm edere. *Tych.* Fateri cogor. Cæterùm mane & à prandio ut pueri, arti tuæ operam daturus, te adibo. Æquum autem est ut eam me doceas citra invidiam, siquidem primus tibi fio discipulus. Perhibent autem primos liberos à matribus diligi impensiùs.

1 Φασὶ δή] Hoc accipiendum est cum distinctione. Nam verum illud est in matre quæ non convolat ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur politissimi Homerici versus quos ex Odyss. profert Stobæ. serm 192. vide D. Ambros. 6. Hexamer. *Bourd.*

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ, Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ANACHARSIS, SEV DE GYMNASIIS.

ARGVMENTVM.

Anacharsis & Solon introducuntur inter se disputantes de Gymnasiis, quorum vanitatem ille barbarus perstringit, hic verò Græcus utilitatem & usum defendit. Eadem etiam opera occasionem arripis dicendi quibus disciplinis, quibusque exemplis animos juvenum Athenienses instituere, & quibus corporum exercitiis quemque in finem informare soliti fuerint. Nimirum ut Iuventus animis & corporibus bene comparata remp. augere & tueri posset.

[1] Ταῦτα δ' ὑμῖν ὦ Σόλων, τί τῶν ἕνεκα οἱ νέοι πεισθῶσι; οἱ μέν, αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν. οἱδὲ, ἄγχουσι, καὶ λυμίζουσι, καὶ σὺν τῇ πηλῇ συναναφόρ-

Hæc verò, Solon, cur faciunt, vestri juvenes? quorum alii sese mutuò supplantant amplexi: alii alios præfocant & verberant, seque cœno immiscent,

1 Ταῦτα] Hanc paginam interpretor ad lib. 10. Heliodor. *Bourd.*

ρονται καλαυδέρμοι, ὥσπερ σύες. πρῶτοι παλαιρχαὶς δύῃς ἀποδυσάμενοι, ἰώρων χαῖρ, λίπα τε ἠλείψαντο, καὶ παλίψησι μάλα ἐρώμησι ἄπρακτον τὸ ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μῦ ἦ, ἐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες, ὠθῶσί τε ἀλλήλους σφενδυκότες, καὶ τὰ μέτωπα συναράτταουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ λὼ ἰδὼ ἀμφοῖν ἀνεστοῖ τὸ ἕτερον ἐκ τοῦ σκέλους, ἀφῆκεν εἰς τὸ ἔδαφος. εἶτ' ἐπικαθέσεσθαι, ἀνακύπτειν ἐκ ἐᾷ, σφενδόνης κρείττω ἐς τὸ πηλόν. πάλιν δὲ ἤδη ἐκπλίξας αὐτῷ τὸ σκέλος καὶ τῷ γαστρὶ, τὸ πῆχυν ὑποβαλὼν τῷ λαιμῷ, ἄγχει ἀθλίον. ὁ δὲ, παραπροτείς ἐς τὸ ὦμον, ἱκετεύων οἶμαι ὡς μὴ πέλεον ἀποπνιγείη. καὶ ἐδεῖ γε ἐλαίου ἕνεκα φείδονται, μὴ μολυνῶσιν. ἀλλ' ἀφαιρεῖσθαι τὸ χέρσιμον, καὶ γε βορβόρου ἀναπλησθέντες, ἐν ἰδρῶτι ἅμα πολλῷ γάλακτι ἐμοὶ γοῦν παρέχουσιν, ὥσπερ οἱ ἐγχέλυες ἐκ τῆς χειρὸς διολισθάνοντες. ἕτεροι δ' ἐν τῷ αὐθέμῳ τὸ αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο δρῶσιν. ἐκ ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμου πολλῆς βαθείαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι, παράπτουσί τε ἀλλήλους, καὶ αὐτοὶ ἐκπίπτοντες πάλιν κόνιν ἀλεκτρυόνων δίκην, ὡς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν τοῖς συμπλοκαῖς οἶμαι, τῇ ψάμμῳ τὸ ὀλισθηρὸν ἀφαιρούσης, καὶ βεβαιοτέραν ἐν ξηρᾷ παρεχούσης τὴν ἀνάληψιν. οἱ δὲ, ὀρθοστάδην κεκονιμένοι, καὶ αὐτοὶ παίουσιν ἀλλήλους ὠθοῦντες, καὶ λακτίζουσιν. οὗτοι γὰρ ἐν τοῖς ὀδόντας ἔοικεν ἀποκτίνειν ἐκκεκναϊμένοι. οὕτως αἵματος αὐτῷ ἐν ψάμμῳ ἀναπίπλησι τὸ σῶμα,

cent, perindeque ac ſues volutantur. Nam initio ſtatim depoſitis veſtibus (quod videbam) oleo ſeſe unxerunt, & placidè admodum alter alterum raſit, viciſſim. Deinde neſcio qua de cauſa, depreſſo vultu alii alios pulſant, & frontes arietum inſtar collidunt. En autem ille ſublatis cruribus alterum humi proſtravit, in eumque incumbens caput erigere non ſinit, in cœnum deorſum adigens: tandem verò ventre cruribus circundato, & ſubjecto gutturi cubito, miſerum præfocat. Hic verò plauſu ad humerum facto, ſupplicat opinor ne penitus præfocetur. Sed neque olei cauſa parcunt ſibi, ne inquinentur. Verùm deleta unctione, obductoque cœno, mihi riſum pariunt quòd ſudore multo perfuſi, velut anguillæ è manibus elabuntur. Rurſus alii in atrio hoc ipſum faciunt: atque hi quidem non in luto: ſed profundam arenam in foſſa ſubjicientes, alii alios conturbant: ipſique ultro gallorum inſtar pulverem aſpergunt, quominus ut puto, in complexibus effugiant, arena demente lubricitatem, & firmiorem in arido præbente comprehenſionem. Atque [2] hi ſtantes erecto corpore pulverulenti, ſe invicem irruentes percutiunt, & calcitrant. Hic igitur dentes videſur expuere infœlix, adeò illi os totum & arena & ſanguine oppletum eſt, pugno ut vides in maxi-

mam

1 Καὶ λὼ ἰδὼ] Καὶ νυ ἰδὼ. Marcil.

2 *Hi ſtantes*] Tria erant apud Græcos certamina, pancratium, palæſtra, & curſus. De pancratio, ludorumque generibus, quibus Græci antiqui & Romani uſi ſunt, lege Bud. annot. ad l. Athletas. De his qui notantur infam. & ad l. qua auctione ad l. Aquiliam. Gell. lib. 13. cap. 26. Propert. lib. 3. *Cogn.*

1 Πυ-

πὺξ ὡς ὁρᾷς παῖζον χθὲς ἐς τὸν γυαλόν. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων οὗτος διίστησιν αὐτούς, καὶ λύε τὸν μόχλον. πυκμαίομεν γὰρ τῇ πορφυρίδι τὸν ἀρχόντων τινὰ τῶν εἶναι. ὁ δέ, καὶ ἐπετμώθη, καὶ τὸ παίξασθαι ἐπαινεῖ. ἄλλοι δὲ ἀλλαχοῦ πάντες ἐγκονοῦσι, καὶ ἀναπηδῶσι, ὥσπερ ἀθέοντες, ἐπὶ δὲ αὐτῷ μένοντες. καὶ ἐς τὸ ἄνω σωκαλλόμενοι, λακτίζουσι τὸ ἀέρα. πῶς ἂν οὖν ἐθέλω εἰδέναι τινὰ ἀγαθὸν ἂν εἴη ποιεῖν, ὡς ἔμοιγε μανία μᾶλλον ἐοικέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ἑκὼν μετάθοιτό με ὡς ὑπὸ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα δρῶντες. Σο. καὶ εἰκότως ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτα σοὶ τὰ γυμνάσια φαίνεται, ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπολυ τῶν σκυθικῶν ἐθῶν ἀπᾳδοντα, καθάπερ ἐμοὶ πολλὰ εἰκὸς εἶναι μεμηχανῆσθαι, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι δόξαντα ἂν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπιστοίη αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ χαίρει ὦ γαθέ. ἃ γὰρ μανίαι τὰ γυμνάσιά ἐστιν, ἀσὶ ἐφ' ὑμῖν οὗτοι παίουσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ ἐπιπάττουσι τὸν κόνιν, ἀλλ' ἔχει τινὰ χρείαν καὶ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν ἔ μικρὰν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὡς γὰρ ἰατρεύσῃς ὥσπερ οἰμαί σε ποιῆσαι τὴν Ἑλλάδι, καὶ ἐς μακρὰν εἰς ἐκ αὖτις ἔσῃ τῶν πεπλωμένων, ἢ κεκονιμένων. ὅτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδύ τι ἅμα ἐκ λυσιτελὲς εἶναι δέξῃ. Ανα. ἄπαγε ὦ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα χρήσιμα τὰ ὠφέλιμα, καὶ τερπνά. ἐμὲ γὰρ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι ἀφελοίη, εἴσεται ὡς ἐ μάτην διεζώσμεθαι τὰ ἀκινάκια. ἀπὸ εἰπέ μοι τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γυμνασίοις, ἢ τί φῶμεν ποιεῖν αὐτούς. Σο. ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν κέκληται. ἐνταῦθα δὲ ἐκ ἔστιν ὅτε καὶ ἐγὼ ἐπιδημῶν ἐκ ἐθέλων ἀφικνοῦμαι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν ἐκ ἐλάττω φοιτῶ τῶν ἄλλων. ἐνταῦθα δὲ ἐκ ἔστιν ὅτε καὶ ἐγὼ ἐπιδημῶν ἐκ ἐθέλων ἀφικνοῦμαι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν ἐκ ἐλάττω φοιτῶ τῶν ἄλλων.

mam illiſo. Sed neque hic præſes ipſos ſejungit, & pugnam dirimit (Etenim ex purpura conjicio hunc eſſe ex præſidibus quempiam) ſed & incitat, & laudat eum qui percuſſit. Porrò alii paſſim pulvere implentur, ac veluti currentes, ſubſiliunt eodem in loco manentes: & in altum unà ſalientes, aërem calcibus laceſſunt. Quocirca ſcire velim cui bono hæc faciant. Nam hæc actio mihi potiùs videtur eſſe inſania: neque me quiſquam ab hac ſententia dimoveat, hos qui iſta faciunt, deſipere. *Solon.* Nec immeritò Anacharſi, quæ fiunt, tibi videntur hujuſmodi, peregrina cùm ſint, multumque à moribus Scythicis abhorreant. Quemadmodum & vobis veriſimile eſt eſſe multas diſciplinas, & ſtudia, quæ nobis Græcis aliena eſſe viderentur, ſi quis noſtrûm, ut tu, iis ſuperveniret. Verum ô bone bono ſis animo. Neque enim inſaniæ ſunt hæc quæ fiunt: neque per contumeliam hi ſe mutuo percutiunt, & in luto volutant, aut pulverem aſpergunt. Sed hæc res quendam habet uſum non injucundum, neque exiguum vigorem corporibus affert. Quare ſi in Græcia, quod te facturum puto, commoreris, brevi tu quoque unus ex iis eris qui lutum, aut pulverem colligunt: hoc uſque adeò volupe & utile tibi videbitur. *Ana.* Apage Solon. Hæc ſint vobis utilia & jucunda. Quod ad me attinet, ſi quis veſtrum tale quid mihi proponat, intelliget me non fruſtra acinace accinctum eſſe. Verùm dic mihi quod nomen huic rei indidiſtis, aut quid ipſos facere dicamus? *Sol.* Locus ille, Anacharſi, à nobis vocatur Gymnaſium,

ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος Λυκίου. καὶ τὸ ἄγαλμα ἢ αὐτὸ ὁρᾷς, τὸ ἐπὶ τῇ στήλῃ κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μέν, τὸ τόξον ἔχοντα. ἡ δεξιὰ δέ, ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ἀνακεκλασμένη, ὡς τὸν κάμνοντα μακρᾷ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸ θεῖον. τὰ γυμνάσματα δὲ τάδε, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ, πάλη καλεῖται. οἱ δὲ ἐν τῇ κονίᾳ, παλαίουσι δὲ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάδην, πυγμὴν καλοῦμεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐστὶ γυμνάσια τοιαῦτα πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ δὴ ὑπερᾶλτος. ὧν ἁπάντων ἀγῶνας θεσμοθετοῦμεν. καὶ ὁ κρατήσας, ἄθλους εἶναι δοκεῖ τὰ καθ' αὑτὸν, καὶ ἀναρρέεται τὰ ἆθλα. *Ana.* τὰ δὲ ἆθλα ποῖά ἐστιν ὑμῖν παῦρα ἐστιν; *So.* ὀλυμπιάσι μὲν, στέφανος ἐκ κοτίνου. ἐν δὲ Πυθοῖ, ἐκ πίτυος. ἐν δὲ Νεμέᾳ δὲ, σελίνων πεπλεγμένων. [1] πυθοῖ δὲ, μῆλα τὰ ἱερὰ τῷ θεῷ. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς

sium, & eſt Lucii Apollinis templum: Cujus vides ſimulachrum, eum qui eſt ſuper columna reclinatus, qui quidem manu ſiniſtra tenet arcum: cujus verò dextra, ſuper capite reflexa, Deum tanquam ex longo labore quieſcentem oſtendit. Cæterùm horum exercitiorum: aliud quod illo in luto fit, Lucta vocatur. Illi verò in pulvere quoque luctantur. Quod verò ſe invicem erecto corpore percutiunt, Pancratio decertare dicimus. Sunt præterea & alia nobis ejuſmodi gymnaſia, pugilatus, diſci, & ſaltus: quorum omnium certamina proponere ſolemus: quorum qui palmam adeptus fuerit, judicatur omnium præſtantiſſimus, & reportat præmia. *Ana.* Quænam verò ſunt iſta præmia? *Sol.* In Olympiis corona oleagina, in Iſtmiis pinea, in Nemeis ex apio concinnata, in Pythiis poma Deo ſacra. Cæterum apud nos

1 Πυθοῖ δὲ μῆλα τὰ ἱερὰ τῷ θεῷ] Hæc ſic vertit Vincentius Opſopœus, neſcio quam bene: nam in Græco de ſacerdotibus ne verbum quidem; ἱερὸν inclinatur à recto ἱερὸς, id eſt, *ſacer*, non à ἱερεὺς, quod eſt *ſacerdos*. Vertere igitur debebat: *poma deo ſacra proponebantur.* Olim ſuſpicabar μῆλα hoc loco interpretari debere non poma, ſed oves, ut & apud Maximum Tyrium ſermone 37. & in Anthologia primi lib. primo epigrammate: eo quod campus Criſſæus vel Cirrhæus, qui erat Apollini ſacer, ad oves paſcendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat ſine arboribus. Sic enim de eo Pauſanias in Phocicis: τὸ δὲ πεδίον τὸ ὑπὸ τὴν Κίρραν ψιλόν ἐστιν ἅπαν καὶ φυτοῦ εἴδει δένδρα οὐκ ἐπίλεσιν, ἢ ὅσα πόας ἄρκεῖ τὰ ἀχρεῖον πρὸς γλῶ εἰς δένδρων τροφὴν εἰδότες. Oves igitur, quæ paſcebantur in eo campo non arato nec arboribus conſito, erant Apollini ſacræ, è quibus, ut putabam, quædam pro bravio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter ſentire me coëgit Libanius Sophiſta in laudatione palmæ & pomi arboris, ubi hæc leguntur: φοίνιξ μὲν γὰρ παντὸς ἀγῶνος γίνεται στέφανος, καὶ τὰ θαλλοῦ ἔχει νίκης ὑπόμνημα, μηλέα δὲ αὖθις στέφανοι τὰ ἀγῶνα τὰ Πύθιον. Itaque hoc loco non male μῆλα *poma* intelliguntur, μηλέα tamen pomum arborem non fructum ſignificat, & videntur poma ſola inepta ad coronam texendam. Sed ut Libanius cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuiſſe ramuſculis ejus arboris ſuo fructu oneratis. Sed notandum eſt bravium mutatum fuiſſe à temporibus Pauſaniæ: nam à ſecunda Pythiade coronas pro bravio inſtitutas ait, & quidem ex lauro. Sic enim in Phocicis: δευτέρᾳ δὲ Πυθιάδι ἐκ δὴ ἆθλοις ἐκάλεσαν ἐπ' ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτην δὲ τὰ ἀγῶνα ἐκ τούτου κατεῖστησαν — δάφνης δὲ στέφανον δὴ τὸ Πυθικὸν τῇ νίκῃ καὶ ἄλλο μέν (ἐμοὶ δοκεῖν) ἐστὶν οὐδὲν, ὅτι δὲ Λάδωνος θυγατρὸς Ἀπόλλωνα ἐφιλοῦσαν κατέχουσιν οἱ φάμαι. Aliam vero ejus rei cauſam refert Ælianus Var. lib.

Παναθηναίοις, τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ διότι μικρά σοι τὰ παρ' ἡμῶν δοκεῖ; *Ana.* οὔκ: ἀλλὰ πάντα μὲν ὦ Σόλων πρὸς λέξας τὰ ἆθλα, πᾶσι δὲ ἄξια τοῖς τε ἀριθεῦσιν αὐτοῖς φιλοτιμεῖσθαι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρίᾳ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερεσπουδακόσιν ἕνεκα τῶν ἀναίμακτον τὸν πολεμον. ὥστε μᾶλλον ἔστιν, ἢ σταλῆναι, τοσοῦτον σφενδονῆσαι, καὶ κινδυνεῦσαι, ἀγχόμφους ἀσπίδι ἁλῆναι, καὶ κονιαλαμβοῦσι, ὡς σὺ καὶ σὺν ἀσπασμίοις ἀπορρῆσαι μᾶλλον ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σελίνῳ ἐστεφανῶσθαι, ἢ πίτυι, μήτε πηλῷ κεχριόμενον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτιζόμενον εἰς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν. *Sol.* ἀλλ' ὦ ἄριστε, οὐκ εἰς φαῦλα τὰ δῶρα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. πῶπε μὲ γὰρ ἐπὶ σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἵτινες οἱ κρατήσαντες. ἀδὲ παραγωλιθῶσι τοῦτοις δόξα, καὶ πᾶσι ἄξια τοῖς νενικηκόσι. ὑπὲρ ἃς δὲ λαμπρίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς ἡμερωμένοις τὸν ἐλαιῶνα ὑπὲρ τοῦ πόνου ἐν ἀπόνοις ἀποτρόποις ἐν αὐτῷ. ἀλλὰ χρὴ τὰ ἀρτιχθὲν αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀνεχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότ

nos in Panathenæis oleum ex oliva Minervæ sacra. Quid risisti Anacharsi? an quia hæc tibi visa sunt exigua? *Ana.* Non: sed omnibus modis præclara præmia percensuisti, digna ob quæ, qui ea instituerunt, munificentia gloriantur, & quibus consequendis certatores gnaviter operam dent: adeò ut pomorum, & apii causâ tantum laborem perferant, & periclitentur, dum alii ab aliis præfocantur, & distorquentur, cùm non liceat sine negotio potiri malis, siquis cupiat, aut apio coronari, aut pinu, quin ipsi luto illita facies, & venter calcibus ab adversariis percussus fuerit. *Sol.* Atqui ô optime, non ad tenuia dona respicimus. Etenim hæc signa sunt victoriæ, & indicia quibus victores cognoscuntur. Cæterùm quæ hæc comitatur glòria, quavis re digna est victoribus: pro qua iis honestum est calcibus percuti, qui claritatem ex laboribus venantur quoniam citra laborem non obtingit: sed oportet ejus appetentem, multas molestias initio

lib. 3. cap. 1. scilicet eò, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in æqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpsit, & Delphos attulit. Laurea igitur corona olim præmium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore Luciani & Libanii vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro bravio in agone quodam multum postea introducto & recepto laurea manente pro præmio cursoribus & antiquorum certaminum athletis. At ecce Heliodorus in Æthiopicis aemulis cursoribus palmæ ramum pro bravio datum fuisse dicit. Sed in omnibus factis certaminibus aliis bravlis auctarii vice datum fuisse asserit Pausanias in Arcadicis pag. 276. & Plutarchus Sympos. 8. cap. 4. Heliodorus tamen nullum aliud præmium pro victoria suo Theageni adjudicat præter ramum illum palmæ arboris. Sed non est dissimulanda viri summi sententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. Ausonium etiam reprehendit enumerantem diversa bravia hic:

Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.

Sed cum eo consentit Libanius loco citato, qui μῆλα habet, non μᾶλα. Tamen jure videtur arguere Ausonium, qui dum Græcum epigramma exprimit, male μῆλα per *malus* vertit. Sed fateor per μῆλα me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. *Palm.*

ἡδὺ τὸ λυσιτελὲς, καὶ ἡδὺ τὸ τέλος τῶν ἡμερῶν εὐφημεῖν. Ανα. τοῦτο φῆς ὦ Σόλων τὸ τέλος ἡδὺ, καὶ λυσιτελὲς, ὅτι πάντες αὐτοὺς ἀφ' ὑψηλοτάτης ἐστεφανωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ μᾶλλον εἰκὸς εἶναι ἐπὶ ταῖς πληγαῖς, αἷς ἔδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα ἐκ σίλικος ἔχοντες. Σο. ἄπειρός εἰ φημὶ τῶν ἡμετέρων ἔτι. μικρὸν ἦ, ἄκουσον δὲ ἐμοῦ, ὅσοι αὐτῶν, ἐπιδὰν εἰς τὸν πανηγύρεις ἀφίκωνται, ὁρᾶς τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θέαν τῶν ἀγώνων, καὶ θεατὰς μυρίους ἅμα συμπληρουμένους, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινουμένους. τὸν δὲ νικήσαντα αὐτῶν, ἰσόθεον νομιζόμενον. Ανα. αὐτὸ τοῦτο ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκτρότατόν ἐστιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων τοιούτων πάσχουσιν, ἀλλὰ σὺ τοσούτους θεατὰς, καὶ τοσούτους θεωμένους. ἀθλιωτάτους ἄρα ὁρῶντες, ἢ ἀγομένους ἐπὶ τὴν ἀποκοπήν. τοῦτο γὰρ τὸ δίδυμον μετέστησε τῇ νίκῃ αὐτῶν παρ' ἡμῖν ἢ τοῖς Σκύθαις, ὦ πρὸς Διὸς Σόλων, ἢ πυγμῆς τινα ἢ παλαιστοῦ, ἢ ἱππικῆς ἀγῶνα ἐστεφανωκὼς, ἢ δι' ἀκραιφνῆ ἐσπαρκὼς, μεγαλαυχεῖσθαι ἐπὶ τοσούτοις τοὺς ζημίας ἐπάγοντα, καὶ ἐπ' ὀλίγων τῶν μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις; ἔτι γὰρ τὰ τηλικαῦτα θεάματα ἡδέα σὺ οἴῃ, τὸ ἐθέλειν, καὶ τὸ συναγωνίζεσθαι· ἐμοὶ δὲ ἀλλὰ τοὺς μὲ ἀγωνιστὰς οἰκτείρειν μᾶλλον ἔπεισι, ἂν πάσχωσι. τῶν δὲ θεατῶν, ὡς φῄς ἀπορρήξαι τὰς θύρας δρασίνεσθαι εἰς τὰς πανηγύρεις, καὶ πάνυ γε μανικόν, εἰ ταῦτα μὴ παρόντα, χολάζεσθαι ἐπὶ τοῖς τοιούτοις. ὑδὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι καταμαθεῖν, ὅτι τοῦτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾶν παιομένους γε, καὶ ἀλληλοκτονουμένους ἀνθρώπους ἐς φόνον

tio perpessum, utilem & jucundum finem ex laboribus expectare. *Ana.* Hunc finem ais, ô Solon, utilem & jucundum, quòd ab omnibus coronati conspicientur, atque ob victoriam laudabuntur, quorum nemo non antè, ob plagas quas accipiebant, est miserrimus: quodque fœlicitate perfruentur, pomis & a pio pro labore acceptis. *Sol.* Rerum nostrarum adhuc es imperitus. Verùm paulò posteà de iis senties: quum ad celebritates profectus, videbis collectam hominum tantam multitudinem ad horum spectaculum, multisque virorum millibus theatra plena: & certatores laudari: eumque qui vicerit, Deo parem existimari. *Ana.* Hoc ipsum, ô Solon, est longè miserrimum, quòd non paucis præsentibus, sed tanta spectantium, & testium corona hæc patiuntur: qui videlicet fœlices eos prædicabunt, quos viderint sanguine conspersos, aut ab adversariis fere præfocatos. Sunt enim hæc fœlicissima illa, quæ victoriam ipsorum comitantur. Sed enim Solon, apud nos Scythas, siquis civem aut percusserit, aut in pectore fodo humi fuderit, aut vestem discinderit, gravem mulctam jussi ipsi irrogant, quamvis id in paucorum testium præsentia acciderit. Non autem in tam amplis theatris, qualia tu narras, in Istmio, & Olympia. Enimvero certatores miserari mihi subit, eorum quæ patiuntur nomine. Spectatores autem, quos dicis undequaquè præstantissimos ad hosce conventus venire, omnino miror quòd omissis rebus necessariis, hisce vacant. Neque enim illud possum comprehendere, jucundum esse ipsis, conspicari homines qui se mutuis ictibus

τὴν γῆν δρεπτομένους, καὶ σκυτεβομένους ὑπ' ἀλλήλων. Σο. εἰ καιρὸς ἦν ὦ Ἀνάχαρσι ὀλυμπίων, ἢ ἰσθμίων, ἢ παναθηναίων, αὐτὸ ἂν σε τὸ χρηνόμενον ἐδίδαξεν, ὡς ὑπὲρ μάτην ἐσπουδάκαμεν ἐπὶ τούτοις. ἐγὼ γοῦν λέγων ἂν τις ἀφυσιδιάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν ὑπὲρ ἡμῶν, ὡς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς, βλέποις ζητὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμάτων, καὶ εὐεξίας θαυμαστὰς, καὶ ἐμπειρίας θείας, καὶ ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώμας ἀηττήτους, καὶ σπουδὴν ἄληκτον ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὡς σὺν ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ ἐπιῤῥῶν, καὶ ἐπικροτῶν. Ανα. νὴ Δί' ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶντα σφόδρα, καὶ ἐπιχλιάζοντα. ἅπαντα γὰρ, ὁπόσα κατελθμήσω ὑπεῖναι, τὰς δρομὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρῶ ἀδηλον μεγάλαι ἕνεκα ἐμπολλυμένας ὑμῖν, ἔτι πατρίδος κινδυνευούσης, ἔτι φίλων, ἢ οἰκείων φθορὰς ὑφεστηκότων. ὥστε τοσούτῳ μᾶλλον ἀθλιώτεροι ἂν εἶεν; ἄρασθέ μ' ὡς φῄς ὄντες, μάτην ἢ τοσοῦτα πάσχοντες, καὶ τλαλαιπωρήμενοι, καὶ αἰσχυνόμενοι τὰ κάλλη, καὶ τὰ μεγέθη τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς κονιστοῖς, ὡς μάλα, καὶ κόνιν ἐγκροπῆς ζητοῦντες νικήσαντες. ἡδὺ γάρ μοι καὶ ἀεὶ μεμνῆσθαι τῶν ἄθλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσι οἱ ἀγωνισταί; Σο. οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἷς ἐξ ἁπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν. Ανα. εἶτ' ὦ Σόλων, ἐπὶ τῇ ἀδήλῳ, καὶ ἀμφιβόλῳ τῆς νίκης, τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' αἰδεῖσθε, ὅτι ὁ μὲν νικῶν, εἷς ἔστιν πάντως, οἱ δὲ ἡττώμενοι, πάμbus cædant pugnentque, & humi tundant, comminuantque. *Sol.* Si jam tempus esset Anacharsi, aut Olympiorum, aut Isthmiorum, aut Quinquatrium, res ipsa te docuisset, quam non frustra harum rerum studiosi simus. Nemo enim oratione sic te impulerit ad voluptatem ex iis quæ ibi geruntur percipiendam, ut si ipse in mediis spectatoribus videas virorum virtutes, & corporum formas, & firmitates habitus admirandas, & præclaram experientiam, & robur inexpugnabile, & audaciam, & æmulationem, & animos invictos, & indefessum victoriæ consequendæ studium. Sat enim scio, te ista spectantem, nullum laudandi, acclamandi, & applaudendi finem facturum. *Ana.* Et per lovem, ô Solon, etiam ridendi, & subsannandi. Nam quæcunque enumerasti, virtutes, corporum bonas habitudines, & pulchritudines, audaciam, nullius magnæ rei gratia vobis perire video, cùm neque periclitetur patria, neque regio devastetur, neque amici, aut domestici ad injuriam rapiantur. Itaque hoc magis risu digni videntur, quod viri illi, cum sint optimi, ut ais, mala tanta nequicquam patiantur, & labores ferendo, formamque & proceritatem corporis arena fœdando, & sugillationibus: ut parta victoria, pomo vel pinu potiantur. Semper enim erit mihi jucunda talium certaminum recordatio. Verùm dic mihi, omnesne certatores accipiunt ea præmia? *Sol.* Nequaquam: sed unus ex omnibus, qui cæteros vicerit. *Ana.* Ergo-ne Solon pro obscura, & ambigua victoria tam multi laborem suscipiunt, præsertim cùm sciant, fore ut unus ex omnibus victor declaretur, victique sint

πολλοὶ, μάτλω ἄθλιοι πληγὰς, οἱ δὲ, καὶ τραύματα λαμβάνοντες; Σο. ἔοικας ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέποτε σπεύδοντα πολιτείας ὀρθῆς πέρι μηδὲν. ὁ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν ἐθῶν σκόπει. εἰ δέ σοι μελήσει ποτὲ εἰδέναι ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα οἰκιοθείη πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γένοιντο οἱ πολῖται αὐτὸν, ἐπαινέσῃ τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν φιλωδμίαν, ἣν φιλοτιμούμεθα πρὸς αὐτὰς, καὶ εἴσῃ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκεκραμένον τοῖς πόνοις, εἰ δὲ νῦν μάτλω καταδείζεις δοκοῦσι. *Ana.* καὶ μὲν δὴ Σόλων, καὶ ἐδὴν ἄλλο δὲ τὸ Σκυθικὰς ἥκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὔξεινον, καὶ δυσχείμερον περαιωθεὶς, ἢ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων καταμάθοιμι, καὶ ἔγνω παρ' ὑμῖν καθιεροῦσθαι μοι, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην καταμελετήσαιμι. διὸ καί σε μάλιστα φίλον ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων, καὶ ξένον, ἀποδεικνύμενος κυ κλέος, ἐπῆλθον ἥκων νόμων τε τινῶν ξυγγραφέα εἶναί σε, καὶ ἐθῶν τῶν ἀρίστων ζητητὴν, καὶ ἐπιτηδευμάτων ἀφελίμων εἰσηγητήν. καὶ ὅλως, πολιτείας τινὸς σωκρατικῆς. ὥστε σὺν ἂν φθόνος διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν ἀσθοίσθην, καὶ ἀπολαύσας ἀφθονωτέρως, ἐς ὅσην ἂν αὐτὸς διφρηκίης λέγων, κεχηνὼς, ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας τε, καὶ νόμων διεξιόντος. Σο. τὰ μὲν πάντα, ὦ ῥᾴδιον ὦ ἑταῖρε διελθεῖν οὐ βραχεῖ. ἀλλὰ καὶ μέρη ἔστιν, εἴ σοι ἔκφατα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων δικεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τὰ νέα γιγνώσκομεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὰν πρῶτον ἄρξωνται σωφρονεῖν τε καὶ βελτίονος, καὶ τῷ

complures, quorum alii verbera, alii vulnera miseri acceperint? *Sol.* Videris Anacharsi, nihil unquam de republ. bene instituta intellexisse. Non enim pulcherrimos mores vituperares. Sed si quando tibi curæ erit nosse, tum qua ratione optimè sit administranda respub. tum qua ratione cives ejus evadere possint optimi, tunc has exercitationes, nostramque in his æmulationem laudabis: quinetiam intelliges eas multum utilitatis habere cum laboribus permixtum, quanquam nunc iis inanem operam dare videntur. *Ana.* Atqui Solon, ego non alia de causa veni ad vos ex Scythia, tantum emensus itineris, magno & tempestuoso Euxino trajecto, quàm ut Græcorum leges perdiscam, moresque vestros cognoscam, & optimam reipub. institutionem calleam. Quapropter te potissimùm ex omnibus, Athenienſibus, & peregrinis, amicum elegi famam sequutus: siquidem audivi te legum optimarum esse scriptorem, morumque præstantissimorum inventorem, & institutorum utilium authorem: denique reip. cujusdam concinnatorem. Itaque non tam sis diligens me docendo, tuumque discipulum faciendo: quàm ego libenter, impastus & impotus tibi assidendo, quoad tu dicendo par eris, inhians inaudiam te de repub. & legibus differentem. *Sol.* Omnia quidem, amice, non sit facile paucis persequi. Sed singula particulatim ingressus, cognosces: quid de Diis, quid de parentibus, aut de nuptiis, aliis-ve rebus præcipiamus, quid etiam de juvenibus decernamus, & quo pacto illis utamur, ubi primùm cœperint sentire quid sit melius,

cor-

σώμασι ἀνδρείοις, καὶ ὑφίστασθαι τοὺς πόνους, ταῦτα ἤδη σοι διεξίειμι, ὡς μάθοις ἕνεκα τίνος χρὴ τοὺς ἀσκήσεις ταύτας παρασκευάζεσθαι αὐτοῖς, καὶ ἀλφιτοποιεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν. εἰ μὲν οὖν ἕνεκα τοῦ ἀγῶνος, ὅπως τὰ ἆθλα δικαίως ἀναιρεῖσθαι, ἐπ' ὀλίγοις πάνυ ἐξ ἁπάντων γιγνόμεθα, ἀλλὰ μεῖζόν τι ἀπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου ἐν αὐτοῖς ἐκείνοις παρασκευάζομεν. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἅπασι τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις παράκειται, καὶ στέφανος ἐκ πίτυος, ἢ κότινος, ἢ σελίνου, ἀπ' ὧν ἐν αὐτῇ συμβαίνει τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτῇ τε ἰσχύειν ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἑορτῶν πατρίων ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν. καὶ συμφόλους, τὰ κάλλιστα, ὧν ἂν τις εὐξαίμην ἡδέως ἀπολαύειν οἱ θεοὶ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὃν φημι, συμπαραπλέκεται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου παραγίγνεται. ἐφ' ὃν αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν. Ανα. εἶτα ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι, καὶ τηλικαῦτα ἔχων ἆθλα διεξίειας, μῆλα, καὶ σέλινα διηγεῖ, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγελαίας, καὶ πίτυν; Σο. καὶ μάλ' ὦ Ἀνάχαρσι, δοκεῖ ἐκεῖνά σοι ἴσα δόξει μικρὰ εἶναι, ὁπόταν ἃ λέγω καταμάθοις ἀκριβῶς παρ' αὐτοῖς γνώμης γιγνομένης, καὶ μέρη πάντα ταῦτα ἐστι μικρὰ ἢ μείζονα ἐκείνων ἀγώνων, καὶ ἢ στέφανος, ὃν κατέλεξα ἢ παιδιὰ μόνον, ὁ γὰρ λόγος, σὺ οἶδ' ὅπως ὑπερβὰς τὴν τάξιν, ἐκείνων πρότερον ἐπεμνήσθη, τῶν ἐσθμοῖ γιγνομένων, καὶ ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πάλιν ἀλλὰ τοῦτο, σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ ὡς φῄς ἐπιθυμεῖς ἀκούειν, ἀναβαλώμεθα ῥᾳδίως

corpore roborari, & labores sustinere: hæc ego jam narrabo tibi: ut intelligas quorsum has exercitationes ipsis proponamus, & corpora laboribus durare cogamus: non solùm propter certamina, ut præmia queant consequi, quæ paucis ex omnibus contingunt: sed quia majus quoddam bonum universæ reip. atque ipsis hinc comparamus. Siquidem aliud quoddam commune omnibus bonis civibus certamen est propositum, & corona non ex pinu, non ex oleastro, aut apio contexta, sed quæ in se hominum fœlicitatem complectitur: nimirum libertatem privatim uniuscujusque, patriæque communiter: præterea divitias, gloriam, & festorum patriorum fruitionem; & necessariorum salutem. Denique pulcherrima quæque quæ quivis sibi à Diis dari optaret. Hæc omnia cum corona quam dico contexuntur, & ex illo certamine accedunt, ad quod istæ exercitationes, & labores ducunt. *Ana.* At tu, Solon admirande, cùm tot tantaque præmia mihi percensenda habeas, poma, apiumque commemoras, ac virentem sylvestris oleæ ramum, & pinum. *Sol.* Atqui, ô Anacharsi, ne illa quidem tibi videbuntur exigua, ubi quæ dicturus sum, intellexeris. Eodem enim consilio fiunt illa, suntque planè partes quædam exiguæ majoris illius certaminis, atque coronæ per omnia fœlicis, quam descripsi. Nescio verò quo pacto nostra oratio transgressa ordinem, horum priùs meminit, quæ in Isthmo, Olympia, & Nemea fieri consueverunt. Verumtamen nos, siquidem vacat, & tu, ut ais, audiendi es cupidus, ad princi-

ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν φημὶ πάντας ταῦτα ἐπιτηδεύειν. Ανα. ἄμεινον ὦ Σόλων ὅπως. καθ' ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη. καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τούτων πεισθείην, μηδὲ σκέπτεσθαι ἔτι καταγελᾶν, εἰ πίναξ ἰδοίμι στεφανούμενον κολίῳ, ἢ σελίνῳ ἐστεφανωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, εἰς τὸ σύσσιτον ἀκίσωμεν ἀπιόντες, καθίσαντες ἐπὶ τῶν θάκων, ὡς μὴ σκυλλόειν ἡμῖν ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίουσιν. ἄλλως τε, εἰρήσεται γάρ, οὐδὲ τὸ ἥλιον ἔτι ῥᾳδίως ἀνέχομαι, ἐξυσὶ, καὶ φλογώδη ἐμπίτνοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸ γὰρ πῖλόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὡς μὴ μόνῳ σὺ ὑμῶν ξυνίζοιμι τῷ χειμῶνι. καὶ ἴσως ἔστιν, ὅπως τὸ πυρωδέστατον ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς, σὺ ὑμεῖς κύνα φατέ, πάνυ καταφλέγοντος, καὶ τὸ αἰθέριον ξηροῦ, καὶ λαμπρᾶς τῆς ἡμέρας, ὅτε ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν ἀνὰ τὸν κεφαλῆς ἐπανίσταται, φλογμὸν τοῦτον καὶ φορητὸν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καί σε θαυμάζω ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, ἤπερ ἴδιες ὥρας τὸ θαλπόν, ὥσπερ ἐγώ, ὅτε ὅλως ὑπολαμβάνοις ἴσως, εἰδὲ προσέλθοις σύσσιτόν τι, ἵνα ὑποδύσῃ, ἀλλὰ δείσῃ τὸν ἥλιον οὐμαρῶς. Σο. οἱ μάταιοι γὰρ ὅτοι πόνοι ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ αἱ σωρηχεῖς ὑπὸ τῷ πλατεῖ κυβιστήσεις, καὶ αἱ ψαίδριοι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ ταλαιπωρίαι, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυντήριον παρίχεται πρὸς τὰς βιαίους βολάς. καὶ σὺν ἔτι πίλῳ διόμεθα, ὃς τῶν ἀκτίνων κωλύσει καθικνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν οὖν. καὶ ὅπως μὴ καθάπαξ νόμοις, ὡς-

pium facilè recurremus, ac commune illud certamen, cujus causa hæc omnia instituta esse dico. *Ana.* Ita præstat Solon. Nam oratio recta via nobis magis progredietur: & his fortè persuadebor, nequem posthac amplius subsannem eorum quos aut oleastro se efferentem, aut apio coronatum conspexero. Sed si videtur, ad locum illum umbrosum profecti, in sedibus consideamus, ne nos interpellent, qui luctantibus acclamant. Quinetiam, ne quid dissimilem, neque solem facilè fero, eumque acutum & ferventem, nudo capiti imminentem. Etenim pileum è domo demere visum est, ne solus apud vos uterer habitu peregrino. Et jam anni tempus est, quo [1] sidus illud ferventissimum, Canis à vobis dictum, omnia perurit, & siccum calidumque aërem reddit, quando sol meridie capiti impendens, intolerabilem ejusmodi fervorem corporibus inducit. Itaque demiror qui fiat ut tu homo jam annosus, ad æstum non sudes quemadmodum ego, neque ab eo infestari videaris, neque locum umbrosum exploras, quem subeas, sed solem facilè toleras. *Sol.* Inanes illi labores, ô Anacharsi, assiduæque in cœno volutationes, & quos sub dio in arena sustinemus labores: nobis hoc præstant præsidium adversus radios solis, neque amplius egemus pileo, qui ipsos caput ferire prohibeat. Abeamus igitur. Noli verò iis quæ dicturus sum

1 *Si dus illud ferventissimum*] Canis sydus quæ & canicula, ardentissimo æstatis tempore exoritur, sole primam partem leonis exoriente qui dies 15. ante Augusti Calend. est Plin. lib. 2. c. 47. lib. 18. c. 28. Cæsa.

σίξεις οἷς ἂν λέγω σοὶ σὺ, ὡς ἐξόν-πασιν πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἴνα-ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγωμεν διδάσκειν, καὶ διδάσκειν τὸν λόγον. ὅλων γὰρ ἡγοῦμαι πάντως οὐκ ἂν ἁμαρτεῖν, ἢ σὲ βεβαίως πεισθῆναι ὡς ἀληθῶς ἀναγκαῖον ὑποσκάπτειν ἀληθεστάτην εἶναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδάσκεσθαι ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ τοῦτο πᾶσιν ἂν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθόνου χάριν ὁμολογήσειε. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσῃς, καὶ μεταπείσῃς πρὸς τὸ βέλτιον, τοσούτῳ τὰ μέγιστα ἴσῃ ὠφελήσας. οὐδὲν γὰρ ἂν ἀπεκρυψάμην αὐτῶν, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸ μέσον προὐθέμην φέρειν. καὶ προὔτεινον τῇ πυκνὶ ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἰὼν μὲ ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἵους ἂν ὑμῖν ὠφελιμωτάτους ἡγοῦμαι τῇ πόλει. ὁ δ' ξένος οὗτος, δείξας σε ὦ Ἀνάχαρσι, σοφὸς μὲν ἐστι, σοφὸς δ' ὤν, μετεπαίδευσε με, καὶ ἄλλα βελτίω μεμάθηκα, ἢ ἐπιτηδεύκειν ἐδιδάξατο. ὥστε δικαίως ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθω. καὶ χαλκῆν αὐτὸν ἀναστήσατε παρὰ τοὺς ἑκατόμνως ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν. καὶ τοῦ ἕνεκα ὡς οὐκ αἰσχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου, ἢ ξένου, τὰ συμφέροντα καμανθάνουσης. Ἀνα. τοῦτο σκέπτου μὲν ἄρα, ὦ ἐγὼ τοῖς ὑμῶν ἥκιστα τῶν Ἀθηναίων, ὡς ἔοικε ἔρωσιν ἐν τοῖς λόγοις. ἐπὶ ποῦτι ἂν ἐγὼ νομεὺς, ἢ πλούσης ἅμαξοπόρου, ἢ ἁμάξης βεβιωκὼς, ἄλλοτι ἄλλου

sum tanquam legibus mentem adhibere, ut illis per omnia fidem habeas, sed ubicunque aliquid non rectè dici videbitur, statim contradicito, meaque verba corrigito. Etenim ab horum alterutro non prorsus aberrabimus: aut constanter tibi persuasero, quum ea quibus est contradicendum estuderis: aut ego de novo discam me non rectè de his statuere. Quo nomine omnis Athenienſium civitas, non satis magnas gratias agere possit. Nam quum me docueris, & ad meliorem sententiam transtuleris, illi maximæ utilitatis author fueris. Neque hoc eam celabo, sed statim in medium proferam: & stans in Pnyce, omnibus dicam, Ego vobis, Athenienſes leges conscripsi, quas civitati fore utilissimas putabam. Sed hospes iste, te digito commonstrans Anacharsi, quanquam est Scytha, sapit tamen, & me aliter docuit, aliaque præcepta, & instituta præstantiora [1] ob sua in Rempubl. merita, civitate donetur, tradidit. Itaque *hunc de vobis esse bene meritum literis prodatur*, æneamque statuam illi erigite prope civitatis proceres apud Minervam. Probè verò scias fore ut nequaquam cives Athenienſes pudeat, ea quæ sunt ex reip. usu, ex barbaro, peregrinoque viro discere. *Ana.* Hoc erat sanè quod de vobis Athenienſibus inaudieram, vos esse in sermonibus irrisores. Vnde enim ego agrestis & erro, qui vitam in plaustris egi, subinde solum solo permutans, qui in nulla un-

1 *Ob sua in Remp.*] Ἐπώνυμοι prisci heroës fuerunt, à quibus Atticæ tribus sua cognomina acceperunt, his magni honores ab Athenienſibus collati, statuæque in arce ejus urbis collocatæ. Horum nomina si quis desideret, Pausaniam in Atticis, & Demosthen. ὑπὲρ τοῦ στεφάνου consulat. *Cogn.*

γῆν ἠμείβων, πόλιν ᾗ ἔτι οἰκήσας πώποτε, ἔτι ἄλλοτε, ἢ νῦν ἐωρακώς, περὶ πολιτείας διεξίοιμι, ἢ διδάσκοιμι [1] αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν τοιαύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομίᾳ κατωκηκότας; ἐμὲ μάλιστα σὲ ὦ Σόλων, ᾧ τοῦτο ὡς φασιν, ἐξ ἀρχῆς ἐμόν δημιον ἐγένετο, ἐπίστασθαι ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο, ἐν οἷς που νόμοις εὐνομοῖτο, ἀδειαμοιβαίοις, πάλαι, ἀλλὰ ἐν τούτοις ὡς νομοθέτην πεπεῖσθαι. καὶ ἀνάγκη ἦν τι μοι δοκεῖ μὴ ὀρθῶς λέγειν, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη σκοτωθέντες τὸ ἄλιον, ἐν τῷ σωτηρίῳ ἐσμεν. ἡ καθέδρα μάλα ἡδεῖα, ἐν εὐκαίρῳ, ἐπὶ ψυχρῷ γε λίθῳ. λέγε δή τι λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθάπερ τοὺς υἱοὺς παραλαβόντες, ἐκ παίδων ὄντας ἀφηνιάτους, ἐν οἷς ὑμῖν ἄρα οἱ ἄνδρες ἐπαναίνονται ἐκ τῶν πηλοῦ, ἐν τοῖς ἀσκημάτων τούτων, ἐν τῇ κόνεως, ἐν τοῖς κυβιστήμασι, σπουδῇ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς. τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξαρχῆς ὄντως ἐπόθουν ἀκοῦσαι, τὰ δ' ἄλλα, εἰς ὕστερον διδάξῃ με καιρὸν ἔχοντα ἐκ τοῦ μέρους. ἐκεῖνα μέντοι ὦ Σόλων, μέμνησό μοι ἐξ ἀρχῆς αὖθις ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἥξεις. λέγω γάρ, ὡς μὴ ἀφιππλέκῃς μηδὲ ὑπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ἐπιλευπάνωμαι τὰ πρῶτα, οἱ τὰ μὴ τοῦτα πολλὰ ἐπιρρέῃ. Σο. σὺ τοῦτο ὦ Ἀνάχαρσι, παμιδόσῃ ἄμεινον, ἵνα ἂν σοι δοκῇ μὴ πάνυ σοφὸς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πορρέῳ που ὑποπλανᾶσθαι εἰκῇ ῥέων, ἐρύσῃ γὰρ μεταξὺ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς, ἐν ἀλεκόψῃς αὐτῷ τὸ μέτρον. ἢν μὴ

unquam civitate habitavi, neque alias ullam nisi nunc primùm vidi, de administranda repub. verba facerem, atque adeò indigenas homines docerem, qui urbem hanc antiquissimam bonis legibus instructam tanto jam tempore incoluerunt? potissimùm verò te, Solon, cui hoc, ut perhibent, ab initio fuit institutum ut nosses quo pacto posset respub. optimè administrari, quibus etiam legibus utens, fœlicitate frueretur. Verum & in hoc tibi ut pote legum latori est credendum. Contradicam autem siquid minùs recte dicere videberis, ut firmiùs addiscam. Et ecce jam declinato sole in umbra sumus: sedesque perjucunda, & opportuna super frigido lapide præsto est. Dic igitur ab initio exorsus, quamobrem statim à pueris juvenes exerceatis laboribus, & quomodo viri præstantissimi vobis ex cœno illo evadant, & his exercitationibus, & quid pulvis, quid saltationes in caput ipsis ad virtutem conferant. Nam hoc in primis ab initio audire cupiebam. At reliqua in posterum, suo tempore singula me docebis. Hoc autem inter dicendum memineris Solon, te apud barbarum hominem verba facturum. Id dico ne orationem implices, & producas. Vereor enim ne prima mihi excidant, si multa post hæc affluant. *Sol.* Tu hoc, Anacharsi, longè melius constitues, ubicunque parum perspicua tibi videbitur oratio, aut procul vagari temerè fluendo. Interim enim quicquid voles, interrogabis, & prolixitatem ejus recides. Quanquam ubi

1 Αὐτόχθονας ἄνδρας] Thucydides in procem. histor. Aristid. in Panathen. Aristoph. Ἱππῆς. Tzetz. ad Lycoph. vide virum Clarissim. Io. Savar. ad Sidon. Apoll. Epistol. 6. lib. 8. *Bourd.*

τοι μὴ ἐξαγόντια, μηδὲ πόρρω ἕξω σκοπῶ τὰ λεγόμενα ἢ, κωλύσει μὲν οὐδὲν οὐδὲν, οἱ δὲ μακρὸν λέγειν. ἐπὶ γὰρ τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου, ἣν καὶ τοὺς Φοινίκης ἡμῖν δίκης δικάζει, πάντων ὅτου ποιοῦ. ὁπόταν γὰρ ἀναβάδην εἰς τὸν πάγον συγκροτῇ φόνου, ἢ τραυμάτων ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς δικάσοντες, ἀποδείξαι λόγῳ ἐκκείμενον τὸ πεπραγμένον, καὶ λέγουσιν οἱ τοῦ μέρους, ὁ μὲν, δίκαια, ὁ δὲ, ψεύδεται. ἢ αὐτοὶ, ἢ ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἑαυτῶν ὑπὲρ αὐτῶν. οἱδὲ, ἵν' ἂν μὲ ἐκ πρώτου ἢ πάγου τὰ πράγματα λέγωσιν, ἀνίκητοι ἡ βουλὴ, καθ' ἡσυχίαν ἀκούουσι. ὧν δέ τις ἢ προοίμιον εἶπῃ ἐκ τοῦ λόγου, ὡς δύνατέρους ἀπεργάσασθαι αὐτοὺς, ἢ οἰκτον, ἢ δείνωσιν ἕξαθεν ἐπάγει τοῦ πράγματος, οἷα πολλὰ ῥήτορα παῖδες ἐπὶ τοὺς δικαστὰς μηχανῶνται, παραλαβὼν ὁ κῆρυξ, κατασιώπησιν ἄγει, ἵνα ἐν ληρεῖν ἐκ τῆς βουλῆς, καὶ ἐκκρίνεται τὸ πρᾶγμα ἐκ τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεοπαγῖται βλέπουσιν. ὥστε ἐκ ἂν Ἀνάχαρσι, ἀρεοπαγίτην ἐκ τοῦ παρόντα ποιοῦμεν ἔνεκα. καὶ νῦν τὸν βουλὴν μὲν νόμον, ἄκουε, καὶ σιωπᾶν κέλευε, ἵνα αὐδὴν καθάρπεδομόμεν. ἄρχει σ' ἂν εἰκὸς τοῦ πράγματος λέγοντας, ἐξεῖναι ἀπομνεύειν. ἐὰν δὲ ὑφ' ἡλίῳ ἔτι ποιησόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἄχθεσθαι σε ἀπιτείνοντα ῥῆσις. ἀλλὰ ἢ πολλὴ κυνὴ, καὶ ἡμεῖς χολὴν ἄγομεν. *Ανα.* δύγωμοιά σε πάντα ὁ Σόλον,

ubi non erunt extra rem, nec à ſcopo diſtabunt quæ dicam, nihil obſtabit orationem longiùs progredi. Siquidem etiam Areopagitico Senatui, qui capitales cauſas judicat, in more eſt ita facere. Quum enim in Areopagum aſcenderunt, & cædis, aut vulneris ex deſtinato inflicti, aut incendii cauſam cognituri conſederunt, utrique diſceptantium dicendi datur copia, & dicunt ſigillatim, nempe accuſator, & reus: aut ipſi per ſe, aut cauſidicos pro ipſis dicturos conducunt. Illi ergo, quandiu ea quæ ad rem attinent dixerint, à Senatu auſcultante cum ſilentio perferuntur. Sed [1] ſi quis procemio exordiatur, ut Senatorum animos erga ſe propenſiores reddat, aut miſerationem, aut exaggerationem extrinſecus rei inducat, qualia permulta oratores in judices moliuntur, prodiens præco, protinus imponit ſilentium, non permittens ut apud Senatum nugetur, & rem verbis involvat, quominus Areopagitæ rem uti geſta eſt, nudam videant. Itaque te, Anacharſi, Areopagitam in præſens conſtituo: ac juxta Senatus legem à me conditam, attende, mihique ſilentium impera, ſi te orationis dulcedine mulceri ſenſeris, ita ut non habeas liberum judicium. Quandiu verò quæ ad cauſam attinent, dicentur, orationem extendere licebit. Neque enim amplius ſub ſole colloquemur, ut longiorem orationem graviter feras: ſed & umbra eſt denſa, & otio abundamus. *Ana.* Æqua ſunt quæ dicis, Solon,

1 *Siquis procemio*] Apud Areopagitas oratoribus haud licuiſſe affectus movere, ut quibus judicum animi à veritatis luce in falſitatis caliginem ſæpe abducuntur, autor eſt Quintil. lib. 2. c. 17. Igitur Athenis interdicebat præco dicturis in concione, ne vel præfatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent *ἀνὴρ προοιμίου καὶ παθῶν.* Cogn.

λων. καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν οἶμαι σοι ἔχω ἐπὶ τούτοις, ὅτι παρεσκεύασάς με λόγου, καὶ περὶ ὧν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδιδάξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευτῶν ἔργα, ὡσὼς ἀληθείαν οἰσόντων τῷ ψήφῳ, ἐπὶ τούτοις ἤδη λέγε. καὶ ὁ Σοφρονισκίσκος ἐγώ, τοῦτο γὰρ ἔθος μέ, καὶ χθὲς ἡ βουλὴ ἀκούσεσθαί σου, Σο. σκοπῶν ἀμφοτέρωθεν ὡσανεῖ χρή σε, ἃ δοκεῖ πολεμεῖν, καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ, πόλιν γὰρ ἡμεῖς μέν τι οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερά, καὶ νεωσοίκους; ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὥσπερ σώματός τι ἐφάλειον, καὶ ἀνάπηγμα ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὰς, καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων. τὸ δὲ πᾶν κόσμου, ἐν τοῖς πολίταις ἡγούμεθα. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιμελουμένους ἑκάστου, καὶ φυλάττοντας οἷόν τι ἐν ἡμῖν ἑκάστῳ ἐστὶν ὁ ψυχή. τοῦτο δὴ τοίνυν καταμαθόντες, ἐπιμελούμεθα μὲν ὡς ὁρᾶς ἐν συμμέτρου τῆς πόλεως, καλοκομοῦντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἴη, ἐνδεῖν τι οἰκοδομήμασι κατασκευασμένον, καὶ πῶς ἔκτοθεν τοῦτοις ἀσφαλείαις, εἰς τὸ ἀσφαλίζεσθαι περιφραγμοῖς. μάλιστα δὲ ἐξαπατῆσαι τοῦτο σπουδάζομεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοιντο. τοὺς γὰρ τοιούτους, σοφίσι τε αὐτοῖς καλοῖς χρήσεσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐν πολέμῳ σώσειν τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν, καὶ ἀδούλωτα ἀμφυλάξειν. τὴν μὲν δὴ σπουδὴν ἀναθησόμεν αὐτῶν, μητράσι, καὶ τιτθαῖς, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέποντες καὶ παιδείαις ἐλευθερίοις ἄγειν τε, καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὰν δὲ σωφροσύνης ἤδη γίγνωνται τῶν καλῶν ἐχόντων, καὶ αἰδοῦς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβου, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν ἀρίστων ἀναλον. Atque ob hæc tibi magnam habeo gratiam, quòd hac digressiuncula, me docueris ea quæ fiunt in Areopago, miranda certè, & bonorum Senatorum, veritati suffragantium recta ratio. Iam ergo de his differe. Ego verò quem constituisti Areopagitam, pro hujus consilii more, te audiam. *Sol.* Proinde paucis tibi priùs est audiendum, quid de civitate, civibusque sentiam. Nos civitatem non ædificia putamus esse, cujusmodi sunt muri, & fana, & porticus ad mare ædificatæ: sed tanquam firmum atque immobile quoddam corpus, in quod incolæ urbis ad securitatem recipiuntur. Sed omne arbitrium in civibus ponimus: quoniam hi sunt qui implent, ordinant, & perficiunt singula, servantque, quali in nobis singulis gubernandi officio anima fungitur. Quod cùm intelligamus, corpus civitatis, ut vides, curamus, ipsum ornando, ut pulcherrimum habeamus, sitque intrinsecus ædificiis instructum, atque extrinsecus his mœnibus firmissimis circunseptum. Cumprimis verò hoc providemus, ut cives mente boni & corporibus robusti evadant. Quoniam qui sunt ita comparati, in conversatione civili pacis tempore rectè se gerunt, à bello verò civitatem liberant, liberamque & fœlicem conservant. Itaque primam illorum educationem, matribus, nutricibus, & pædagogis committimus, ut disciplinis liberalibus eos imbuant, atque educent. Quum autem res præclaras intelligere cœperint, & pudor, verecundia, metus, rerumque optimarum cupiditas ipsis innata fue-

φύντων αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς πόνους, παχύτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τηνικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς διδάσκομεν, ἄλλα μὲν ἐν ψυχῆς μαθήματα ἐν γυμνάσια παρεσκευάντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους ἐν τὰ σώματα ἐθίζοντες. ἐπεὶ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μέτον φυτὸν ὡς ἔφυ ἕκαστος, εἴτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως, καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοῖς δεόμενα. ἀφ' ὧν τὰ τε ἀγρῶν παρακείμενα, βελτίω παρὰ πολὺ γίγνοιτο ἄν, καὶ τὰ φαῦλα ἔχοντα μεταθησοιτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παραδείγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἳ τὰ φυτὰ μέχρι μὲν πόσεως, καὶ τηπιά ἐστι, σκέπουσι, καὶ διαφράττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. ἐπειδὰν δὲ ἤδη παχύνηται τὸ ἔρνος, τηνικαῦτα περιτέμνουσί τε τὰ περιττά. καὶ παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν, καὶ ἀσφαλίζειν, καρπιμώτερα ἐξεργάζονται. τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν, μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ λογισμῷ ἀναβριπίζομεν, καὶ γράμματα γράψασαι, καὶ τοῦτο αὐτὰ ἐπὶ λέξεσθαι διδάσκομεν. ἐπειδὴ δὲ ἤδη σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μίτρας κεκοσμημένους, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ῥαψῳδοῦμεν αὐτοῖς. εἰδὲ καὶ ἀκούοντες ἡδονάς τινας, καὶ πράξεις ἀοιδίμους, ὁρίζονται καὶ μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπεγείρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἄδοιντο, καὶ θαυμάζοιντο ὑπὸ τῶν ὕστερον, οἷα πολλὰ Ἡσίοδός τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος ἐποίησαν. ἐπειδὰν δὲ παρασκευάσωσι πρὸς

fuerit, ipsaque corpora laboribus obeundis idonea vita fuerint, firmiora facta, & majori robore constantia, tunc jam illos assumptos docemus, propositis quidem aliis animi documentis & exercitiis, aliter autem ad labores corpora assuefacientes. Neque enim existimamus satis esse ut tantùm ita se habeat quisque prout à natura est comparatus, sive corporis, sive animi ratione: sed etiam eruditione, & præceptis ad eos informandos opus habemus; quorum adminiculo bona indoles adaugeatur, mala verò in bonam transformetur. Cujus rei petendum est ab agricolis exemplum, qui quandiu plantæ sunt humiles & teneræ, eas tegunt & circunsepiunt, ne à ventis lædantur. Postquam verò auctus est ramus, tum superflua circuncidunt, easque ventis movendas, & agitandas permittentes, fructuosiores efficiunt. Itaque mentem [1] Musica primùm, & Arithmetica excitamus, literasque pingere, & eas exactè pronuntiare docemus. Deinde jam adultioribus, sapientum virorum sententias, factaque priscorum, utilesque sermones versibus exornatos, quò tenaciùs memoria teneant, ipsis occinimus. Tum illi auditis fortium virorum factis & actionibus memorabilibus, paulatim istiusmodi appetunt, & ad imitationem excitantur: ut & ipsi celebrentur, & posteris sint admirationi. Cujusmodi multa nobis ab Hesiodo & Homero scripta sunt. Postquam verò se ad remp.

1 *Musica*] Inter reliquas Cyclicas disciplinas primo loco musicam discebant, quam & Epaminondas & alii nobiles viri summa cum industria consectati sunt, ut admonet interpres Aristoph in Equit. & Athen. lib. 14. *Cogn.*

1 De-

τὴν πολιτείαν, ἢ δεῖ αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ πρεπτά, καίτοι ἔξω γε ἀγῶνος ἴσως ταῦτα, ὃ γὰρ ἴσως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκοῦμεν, ἐξαρχῆς προὔκειτο ἡμῖν, ἀλλὰ δοῦλα τοῖς τοιούτοις πόνοις προσφυόμενα αὐτοὺς ἀξιοῦμεν, ὥστε αὐτὸς ἐμαυτῷ σιωπᾶν παρεσκεύασα, ἢ βδελύττεσθαι τὴν κύρησιν, ἐὰν τὸ δριμυπαχὲς σὺ, ὃς γε καὶ ἀδῆς εἰμὴ ἀνίσχη λαμπρὸν ἤδη τοσοῦτο ἔχει γε περάμενον. *Ανα.* εἰπέ μοι ὦ Σόλων, πρὸς γὰρ σὲ τὰς τὰ ἀναγκαιότατα μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἀλλὰ ἀπρεπῆ πόντας; δὲ τῇ βουλῇ πρόστιμον ἐπιτιθέντας; *Σο.* τί τοῦτο ἦρε μοι. οὐδὲ πω γὰρ δῆλον. *Ανα.* ὅτι τὰ κάλλιστα, ἐμοὶ ἀκοῦσαι ἥδιστα περὶ τοῦ σοῦ ψυχῆς, τὰ ἥτιον ἀναγκαῖα λέγειν ἀφεῖναι, γυμνάσια, καὶ ἀφαιρέσεις τῶν σωμάτων. *Σο.* μέμνημαι γάρ ὦ πρεσβύτατε τὰ ἀπ' ἀρχῆς προρρήσεων, καὶ ἀποκλαίειν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μή σε ἐπιπορίξῃ τῷ μνήμῳ ἐπιρρέον. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ ἀφ' βραχέων, ὡς οἷόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τοῦ αὐτῶν ἀφαιρέσεως, ἐπέρου ἂν εἴη λόγου. ῥυθμίζομεν δὲ τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοῖς πρώτοις ἐκδιδάσκοντες, οἳ δημόσια πᾶσι προκείσονται ἀναγράψαντες μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀπαγορεύοντες, κελεύοντες ἅττα χρὴ ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχεσθαι, καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίας, παρ' ὧν λέγειν τὰ δίκαια ἐκμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ὁμοῦ δὲ ἴσα ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐρίζειν τῶν ἀρχῶν, καὶ ὁρίζεσθαι τὸ καλόν. βέλτιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δ' ἄνδρες ἔτοι, σεφισταί, καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμῶν ὀνομαζόμενοι, ἐπὶ δὲ τοῖς ἔργοις ἀπόντες τῶν λόγων, ἐπὶ

μάζοντες. καὶ μάλιστα ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτοὺς δημοσίᾳ παιδεύομεν ὑπὸ κωμῳδίαις, ἐ τραγῳδίαις, δρῶντάς τι ἀνδρῶν παλαιῶν, ἐ κακίας ἐπιμάχους. ὡς ἢ μὴ, ἀποτρέπωνται, ἐπ' ἐκείνα ᾖ σπεύδοιεν. τοῖς δὲ γε κωμῳδοῖς, καὶ ἀποσκώπτειν, ἐ λοιδορεῖσθαι ἐφιέμεν ἐς τοὺς πολίτας, ὃς ἂν αἰσχρὸς, ἐ ἀνάξιος τῆ πόλεως ἐπιτηδεύσεως εἰσθέντες. αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμείνους γὰρ ἅτε γιγνόμενοι ἀνιεμένοις, ἐ ἢ πολλῶν ὡς φεύγοιεν τὰ ἐπὶ τοῖς ἁμαρτοῖς ἔλεγχον. *Ana.* εἶδον ὦ Σόλων ὃς φῄς, τοὺς τραγῳδοὺς, ἐ κωμῳδοὺς, εἶγε ἐκεῖνοί εἰσιν. ὑποδήμασι μὲν βαρέα, ἐ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι, χρυσοῦς ᾖ παιδίας τινὰ ἐσθῆτα πεποικιλμένοι, κορύνη ᾖ ἐπικεκιμένοι παγγάλαια, κηγχρήτα πεπαιζάτις, αὐτοὶ ᾖ ἔνδοθεν μεγάλα τε ἐπικρέμαται, καὶ διέξασιν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀσφαλῶς ὑπὸ τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσῳ ᾖ οἶμαι τότε ἡ πόλις ἑορτάζειν. οἱ ᾖ κωμῳδοὶ, βοᾷ χρῆσθαι μὲν ἐκείνων ἐ πιζοὶ, καὶ ἀνθρωπικώτεροι, ἐ ἥδιον ἐδέαν. κορύνη ᾖ, πολὺ γελοιότερον. καὶ τὸ θέατρον γὰρ ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων ᾖ ἢ ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἦσαν, αἰσχρόν τις οἶμαι αὐτὸν, πόδας πλεκομένους ἐπισυρόμενος. Σο. ὦ ἐκείνους ὦ γαθὲ ἀκτέον, ἀλλὰ ποιητὴς ἴσως δραματικὸς πού συμφορὰν ἐπιδείκνυσι τοῖς θεαταῖς, ἐ ῥητὸς αἰκτρὸς ἐτοιμάζεται πρὸς τὸ θέατρον. ὑφ' ὧν ἐς δάκρυα καλεσαμένη οἱ ἀκούοντες.

appellantur. Præterea productos ipsos in theatrum publicè docemus Comœdiarum, & tragœdiarum actionibus, priscorum hominum virtutes & vitia spectantes, ut ab his avertantur, ad illa verò properè contendant. Porrò Comœdis cavillandi, & probris infectandi permittimus potestatem, eos cives, quos turpia & civitate indigna studia sectari cognoverint: cum ipsorum in gratiam, quia sic objurgati meliores evadunt: tum multorum causa, ut similium facinorum reprehensionem evitent. *Ana.* Vidi Solon; quos dicis Tragœdos, & Comœdos: siquidem illi sunt, qui graves, altosque calceos induunt, vestemque gerunt aureis tæniis variegatam, & prorsus ridiculas magnumque hiantes larvas habent. Ipsi verò intus magnum clamorem edunt, & nescio quomodo tutò in his calceamentis incedunt. Et nisi fallor, tunc civitas Dionysia celebrabat. Porro Comœdi cæteris erant breviores, & pedestres, atque humaniores, minusque vociferabantur, sed larvas multò magis ridiculas habebant, quos universum theatrum risu excipiebat. Altos verò illos nemo non mœstus audiebat, commiseratione prosequens, quòd tantas pedicas traherent. *Sol.* Non illos ô bone, miserabantur, sed fortè poëta priscam aliquam calamitatem spectatoribus repræsentabat, & miserabiles orationes in theatro tragice pronunciandas tradebat, quibus ad lachrymas pertrahebantur auditores.

inutile fuerit discrimen eorum explicare, idque ex Platone potissimum, qui sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, & virtutis expers, in nugis occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus. Contra philosophus, summum ac propè unicum virtutis & veritatis studium habet, cætera omnia vel leviora ducit, vel contemnit, probitatis & sapientiæ magister & exemplum. *Cogn.*

εἰκὸς δέ σε ἓ αὐλητὰς ἀκοῦσαι ἑστῶτας τότε, καὶ ἄλλους συναδοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας, ἅδοντα αὐτὰ ἃ Ἀνάχαρσις, ἀχρεῖα ἄσκησις, καὶ αὐλήσεως. τούτοις δ' ἂν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιούτοις ἐγγυμνασθέντες τὰς ψυχὰς, ἀμείνους ἡμῖν γίγνονται. τὸ δὲ σώματος, ὅπερ μάλιστα ἐπόθεις ἀκοῦσαι, ὧδε καταγυμνάζομεν· ἀποδυσάντες αὐτὰ ὡς ἔφην, σκύτει ἀπαλῷ, καὶ τέλεον ἀσυμπαγῆ ὄντα, ἵνα τοῦτον μὲν ἐθίζειν ἀξιοῦμεν τοῖς ἄλλοις, συνοικειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἑκάστοις, ὡς μήτε θάλπει δυσχεραίνειν, μήτε τῷ κρύει ἀπαγορεύειν. ἔπειτα δὲ, ἐλαίῳ χεόμεθα καὶ καταμαλάττομεν, ὡς εὐτονώτερα γίγνοιτο. ἄτοπον γὰρ, εἰ τὰ μὲν σκύτη νομίζομεν τῷ ἐλαίῳ μαλακώτερα, εὐσαρκέστερα, καὶ πολλῷ ἀμφιβρεστέρα γίγνεσθαι, νεκρὰ γε ὄντα ἤδη ἄνευ, τὸ δ' ἐπὶ ζωῆς μετέχον τοῦτο μὴ ἂν ἄμεινον ἡγούμεθα τοῦ ἐλαίου ἀμφιθήσασθαι. τοιγοῦν ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἑκάστων ἐπισήσαντες, τὰ μὲν τινα, πυκτεύειν, τὰ δὲ, παγκρατιάζειν διδάσκομεν, ὡς τάς τε πόνους καρτερεῖν ἐθίζοιντο, καὶ ὁμόσε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μὴ δὲ ἀποτρέπεσθαι δέος τὸ τραυματίσεσθαι. τοῦτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται σὺν αὐτοῖς, θυμοειδεῖς τε ἀποσκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους, καὶ τὸ σωμάτων ἀφειδεῖν, καὶ ἀσφαλεῖς, ἐῤῥωσθαι, καὶ καρτερεῖς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω σωιενδυκότες παλαίουσι, καὶ ἀπάγειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίεσθαι ἀμφοῖν, καὶ ἀθλιπλοκίας, καὶ περιπλοκὰς, καὶ λυγισμοὺς, καὶ ἄγχεσθαι διδάσκουσι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον. σὺν ἀχρεῖα δέ τινα ἐπιμελεῖσθαι, ἀλλὰ ἐν μὲ τὸ περὶ τὸν ἓ

res. Verisimile etiam est te tunc audisse tibicines aliquos, aliosque simul canentes, qui circunstabant. Qui carminum, Anacharsi, & tibiarum cantus non sunt inutiles: sed istis omnibus, atque ejusmodi rebus juvenum mentes exacuuntur, unde illi meliores fiunt. Cæterùm corpora (quod potissimum audire cupiebas) ad hunc modum exercemus, exutis, ut dixi vestimentis, quùm non amplius sunt mollia, prorsusque imbecilla, primùm ad aërem assuefacimus, ea singulis tempestatibus accommodantes, ne vel æstum molestè ferant, vel ad frigus deficiant. Ea deinde oleo perungimus, & emollimus, ut habiliora reddantur. Absurdum enim esset, si quum putamus emollita oleo coria ruptioni minùs esse obnoxia, & diutiùs duratura, quæ jam sunt emortua, corpus quod etiamnum vitæ est particeps, non melius olei unctione reddi, existimaremus. Hinc excogitatis variis exercitiis, & singulorum magistris constitutis, hunc pugillatu, illum pancratio certare docemus, ut laboribus tolerandis assuefiant, plagisque non cedant, nec metu vulnerum terga dent. Atque hæc exercitatio duo in ipsis utilissima præstat. Nam & animosos ipsos reddit ad subeunda pericula, facitque ut corporibus non parcant, præterea ut bene valeant & sint robusti. Quotquot autem illorum dejecto in terram vultu luctantur, & securè excidere, & promptè exurgere eadem opera discunt, præterea propellere, tenaciter amplecti, & contorquere, & præfocare posse, & in altum sustollere adversarium. Quæ sanè non sunt inutilia exercitia, sed quibus unum illud primum maxi-

mum-

μάχεσθαι, ἀνεμφιβόλως κτῆμα ἐστι. μᾶλλον γὰρ, καὶ πρόσφορον τὰ τοιαῦτα γίγνεται αὐτοῖς ἀγωνίσματα. ἕτερον δέ; ἐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ ἂν εἶεν τούτων ἡδέως, εἴ ποτε ἀφίκοιντο εἰς χρείαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι ἐν πολέμῳ ἀνδρὶ ἐοικότι τοιούτῳ συμπλακεῖς, καταβρίψας τὸν ἕτερον καταπατήσεις, καὶ καθήσεσθαι, εἴσεται ὡς ῥᾴδιον ἐξαναστῆναι. πάντα γὰρ τοῦτον ἐν Ἀναχάρσει, ἐπ' ὀλίγον τὸν ἀγῶνα παραζόμεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ φυλαξόμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρήσεσθαι τοῖς ὅπλοις ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὰν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμελάξαντες, ἐν ἀγωνίσασιν, ἐρρωμενέστερον, καὶ ἀλκιμώτερον ἐξεργασόμεθα, καὶ κῦφα, καὶ εὔτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς ἀνταγωνισταῖς. σύνοισι γὰρ εἰκὸς τὸ μὴ τοῦτο, οἵοις εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τοῖς ἐν γυμνοῖς ὦσι, φόβον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσαντες, ὡς πολυσαρκίαν ἀργὸν, καὶ λιπαρὸν, ἢ ἀσαρκίαν μὲν ὠχρότητος ἐπιδεικνυμένας, οἷα γυναικῶν σώματα ὑπὸ σκιᾷ μεμορφωμένα, τρέμοντα, ἱδρῶτί τε οἷόν τε πολλῷ ῥεόμενα, καὶ ἀθυμίαν τοῦ τε κρανίου, καὶ μηλίσκων καὶ ὁ ἥλιος ὥσπερ τοῖς ἐν μεσημβρίᾳ ἐπιφλέγῃ. οἷς τε μὴ ἔστι χρῆσθαι δίψῃ, καὶ τὸ κονιορτὸν ἐσκεμμένοις, καὶ εἰ αἷμα ἴδοιεν οἷόν τε ταραχθῆναι, καὶ θεσπεσιάσαι, ἀξιοῦντας βέλος γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις; ἢ τοι ἡμῖν ὑπερυθρα ἐς τὸ μελάτερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, καὶ ἀρρίνωποι, πολὺ τὸ ἔμψυχον, καὶ θερμὸν, καὶ ἀνδρώδες ἐπιφαίνοντες, τοσοῦτος οἷόν τε ἀπολαύοντες, ὅτε ῥωμαλέοι, καὶ κατεσκληκότες, ὅτε πεπληθεῖς ἐς βάθος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον

mumque citra controversiam comparant. Nam magis inoffensa, & robustiora fiunt ipsis corpora quum laboribus durantur. Alterum verò, non est exiguum: cùm hinc peritiam consequantur, siquando hæc præcepta in armis ad usum sint revocanda. Manifestum enim est, fore ut vir hujusmodi hostem complexus, supplantando citiùs dejiciat: & prolapsus ipse, quàm facillimè exurgere sciat. Hæc enim omnia, Anacharsi, ad illud certamen quod in armis peragitur, comparamus, nosque ita exercitatis, melioribus usuros putamus, postquam priùs illorum nuda corpora emollita, & exercitata effecerimus validiora, & robustiora, præterea levia, & habilia, eademque adversariis gravia. Intelligis enim, ni fallor quod hinc sequitur, quales eos in armis esse par sit, qui nudi terrorem hostibus incutient, non segnem & albam obesitatem, aut pallidam gracilitatem præ se ferentes: qualia ferè sunt mulierum corpora sub umbra tabefacta, trepidantia, statimque multo sudore manantia, & sub galea anhelantia, maximè si sol, sub meridiem, ut nunc, ferveat. Quem enim præberent usum hi qui neque sitim, neque pulverem ferrent, quique si sanguinem viderent, statim turbarentur, priusque exanimarentur, quàm intra telijactum, atque ad manus cum hostibus veniffent? Sed hi nostri juvenes subrubri à sole nigriores redditi, vultu masculo, multum animi, coloris, viriliſque vigoris præ se ferentes, tamque bene habito corpore fruentes, nec-

que sunt rugosi, & aridi, neque grandidate graves, verùm justo modo

περιλελειμμένοι. τὸ μὲν ἄχρηστον τῆς σαρκῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἱδρῶσιν ἐξανάλισκοντες. ὃ δὲ ἰσχυὸν, καὶ τόνον παρεῖχεν, ἀμιγὲς δὲ φαύλου περιλελειμμένον, ἐρρωμένως φυλάττουσιν. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τὸν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται· τὰ τοῖς σώμασι, τὸν μὲν ἄχυρον, καὶ τὰς αἴγιλωπας, ἀποφυσῶντα, καθαρὸν δὲ τὸν καρπὸν διαπερῶντα, καὶ διαπορθμεύοντα. καὶ διατοῦτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ ἐπιμένειν ἀφθόνως τοῖς καμάτοις. ὀψέ τε ἂν ἰδίεσι ὁ τοιοῦτος ἄρξασθαι, καὶ ὀλιγάκις ἂν κάθυπνος φανείη. ὥσπερ ἂν, εἰ πῦρ τις φέροι, ἅμα ἐμβάλοι εἰς πυρὸν αὐτὸν, καὶ εἰς τὴν καλάμην αὐτῆς, καὶ εἰς τὸν ἄχυρον. οὐδὲ γὰρ ἐπὶ τὸν λικμῶντα ἐπείγεται. θᾶττον ἂν οἶμαι διαπολὺ ἡ καλάμη ἀναφλεγείη, ὁ δὲ πυρὸς καθ' ὀλίγον, ὥστε φλογὸς μεγάλης αἴσθεσθαι, ὥστε ἀπὸ μιᾶς τῆς ὁρμῆς, ἀλλὰ καταμικρὸν ὑποτροφοῦντος, χρόνῳ ὕστερον καὶ αὐτὸς ἂν καταφλεγείη. ὧδέ τοίνυν οὐδὲ τοσοῦτος, οὐδὲ πρόσταλος εἰς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσὼν, ῥᾳδίως ἐλίγξειεν ἄν, οὐδ' ἐπικρατήσειεν ὅμοιος. τὰ ἔνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκεύασται αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφρακται πρὸς αὐτὰ, ὡς μὴ παρείναι εἰς τὸ εἴσω, μηδὲ διαδύεσθαι μήτε ἥλιον αὐτὸν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώματος. πρός τε τὸ ὑπιδιδόναι τὸ τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερμὸν τὸ ἔνδοθεν ἐπιῤῥέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ παρεσκευασμένον, καὶ εἰς τὴν ἀναλωθεῖσαν χρείαν ἀποκείμενον, ἀποπληροῖ δύσις ἐπάρδουσα τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἐπιτελεῖσθαι παρέχεται. τὰ γὰρ πονηθέντα πολλὰ, καὶ πεπαμένα, οὐκ ἀναλωσιν τοῦ ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται. καὶ ἀναῤῥιπιζομένη, πλείων γίγνεται. καὶ μὴν καὶ δρομικοὺς εἶναι ἀσκοῦμεν αὐτοὺς ἐς μηδὲν ὄφελος· ἀλλ' ἵνα ἐν τοῖς ἀγῶσι μὴ ἀπολείπωνται τῶν ἀντιπάλων, ἀλλὰ καὶ ἐπιδιώκωσι καὶ ἐπιφέρωνται. καὶ ἐν τοῖς πολέμοις ὁμοίως· οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ φεύγειν ἀσκοῦμεν, ἀλλ' ἵνα μὴ φεύγωμεν. καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς ἐν τῇ παλαίστρᾳ, οὐ τοῦ ἀποφεύγειν ἕνεκα τὰς ἐπιβολὰς καὶ τὰς ἐπιπλοκὰς μανθάνομεν, ἀλλ' ἵνα ἐπιβάλλωμεν καὶ ἐπιπλέκωμεν. καὶ ἐν τοῖς πυγμαχικοῖς ἀγῶσιν, οὐ τοῦ ἀποφεύγειν τὰς πληγὰς, ἀλλὰ τοῦ παίειν ἀσκοῦμεν. καὶ ἐν τοῖς πένησι τοῖς ἐν τῇ γεωργίᾳ, οὐ τοῦ ἀποφεύγειν τὸν πόνον, ἀλλὰ τοῦ ἐπιφέρεσθαι τοῖς ἔργοις ἀσκοῦμεν. καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἁπάντων τῶν ἔργων ὁμοίως. ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς ἐν τῇ παλαίστρᾳ, οὐ τοῦ ἀποφεύγειν τὰς ἐπιβολὰς καὶ τὰς ἐπιπλοκὰς μανθάνομεν, ἀλλ' ἵνα ἐπιβάλλωμεν καὶ ἐπιπλέκωμεν. καὶ ἐν τοῖς πυγμαχικοῖς ἀγῶσιν, οὐ τοῦ ἀποφεύγειν τὰς πληγὰς, ἀλλὰ τοῦ παίειν ἀσκοῦμεν. καὶ ἐν τοῖς πένησι τοῖς ἐν τῇ γεωργίᾳ, οὐ τοῦ ἀποφεύγειν τὸν πόνον, ἀλλὰ τοῦ ἐπιφέρεσθαι τοῖς ἔργοις ἀσκοῦμεν. καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἁπάντων τῶν ἔργων ὁμοίως.

modo formati: dum inutilem ac ſuperfluam carnium molem ſudoribus abſumunt: illud autem quod robur præſtat & vigorem, citra mali mixtionem relictum, fortiter conſervant. Nam quod qui triticum ventilant, hoc in corporibus exercitia nobis præſtant, quæ paleas, inaneſque ſpicas flatu diſpellunt, purum verò fructum ſeparant, & accumulant. Quò fit ut bene valeant, & diutiſſimè in laboribus perdurent. Quinetiam talis ſerò ſudare incipit, & rarò ægrotare videtur. Quemadmodum ſiquis allatum ignem injiceret ſimul in triticum, ejuſque ſtipulas, & paleam (nam ad ventilantem regredior) citiùs, ut opinor, conflagrarent ſtipulæ, triticum verò paulatim, neque magna flamma exurgente, neque uno impetu, ſed ſenſim ſuccenſum, poſtea longo tempore ipſum quoque combureretur. Ita neque morbus, neque defatigatio corpus hujuſmodi correptum, facilè preſſerit, nec ſuperarit. Nam internæ partes ipſi bene ſunt comparatæ, ad eaſque externæ validè admodum ſunt munitæ, ut nihil noxæ intus penetret, neque ſolem ipſum, neque frigus in detrimentum corporis admittat. Ad perdurandum autem in laboribus, multus calor intus influens, veluti multò antè præparatus, atque in uſum neceſſarium repoſitus, præſtat ilico tolerantiam vigore irrigans, redditque ut plurimum infatigabiles. Nam præmiſſi labores & laſſitudines, non abſumunt, ſed augent vires, quæ excitatæ, fiunt majores. Quinetiameos curſu exercemus, & ut longo ſint pares, aſſue-

καὶ τὰ ἀμφοτέρω διΐζοντες, καὶ εἰς τὸ αὐτὸ βραχὺ ἀκύπεδον ἐπικαθίζοντες. καὶ ὁ δρόμος ἐπ' ἄκρου τοῦ ποδὸς, καὶ ἀναπνεον. ἀλλὰ σὺ ψάμμῳ βαθείᾳ, ἵνα μὴ ὅτι βεβαίως ἀπερείσῃ τὴν βάσιν, ὅτι ἐπισκελέσῃ ῥᾳδίως, ὑποσυρομένην πρὸς τὸ ὑπεῖκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ [1] ὑπερβαλεῖν πάχος εἰ δέοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον. καὶ πρὸς τοῦτο ἀσκοῦνται ἡμῖν ἔτι, καὶ μολυβδίναις χειροπλήθεσι σὺν ταῖν χερσὶν ἔχοντες. εἶτα τοῦτ' ἀκοντίζειν βολὰς εἰς μῆκος ἀμιλλῶνται. οἷδας δὲ ἄλλό τι σὺ τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, σφαιρίδιον, ἀστεῖόν μικρὸν ἔοικός ἀσπίδι ἔχοντι σὺν ἐχέτῃ, οὐδὲ τελαμῶνας. καὶ ἐπιρρίπτης γε αὐτῷ, κειμένῳ σὺ τῷ μέσῳ. καὶ ἐδίκαζόν σοι βαρύ, καὶ δύσληπτόν τινα λειότητα. ἐκεῖνο τοίνυν ὧν τι ἀναρπάζειν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ εἰς τὸ πόρρω φιλοτιμούμενοι, ὅπως ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ τὰς ἄλλας ὑπερβάλοιτο. καὶ ὁ πόνος οὗτος, ὥμους τε αὐτῶν κρατυνεῖ, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐνίδρυσιν. ὁ πηλὸς δέ, καὶ ἡ κόνις, ἄσμενοί σοι γαλεόπρα ἐξ ὀρχήστρας ἐδόξεν, ἄκυρον ὡς γυμνάσιον, ὅτι ἐνεκα ὑποβεβόληται, σφᾶς μὲν, ὡς μὴ ἐπὶ τὸ κρατιστον ἡ πτῶσις αὐτοῖς γίνοιτο, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα, καὶ τὸ ὀλισθον ἀνώκνως πολὺν γίγνεσθαι, ἰδρύοντι σὺ τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς ἐγχέλυσιν εἴκαζες, οὐκ ἀκριβὲς, οὐδὲ γαλοῖον ὄν, ἀλλὰ δι' τοῦτο ἐς ἰσχυὸ, καὶ τόνου οὐκ ὀλίγα συντελεῖ, ὁπόταν ὕστερος ἰσχύσῃ, ἀλλήλων ἀναγκάζοντας ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ σωίζειν διολισθαίνοντας. αἴρεσθαί τε σὺν πηλῷ ἱδρωκότα μετ' ἐλαίου σκληροῦ, καὶ ἀφρύγητον τὸ χαιρῶν ἀπορθοῦντα μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα

assuefaciendo, & ut eum quàm celerrimè brevi exigant, leviores reddendo. Nec cursus instituitur in solido, duroque loco, sed in profunda arena, ubi neque firmiter infigere, neque fulcire plantam facile est, cùm ea cedente pes subtus trahatur. Fossam quoque transilire, si opus sit, aut siquod aliud objicitur impedimentum: qua in re exercentur, plumbea pondera plenis manibus tenentes. Deinde hasta in longum projicienda decertant. Vidisti quoque alium quendam globum æneum, & teretem, quale scutum parvum, ansa carens, & loro: quem in medio jacentem expertus es: isque tibi visus est gravis, & propter lævitatem prehensu difficilis. Eum in aërem sursum projiciunt, inque longum contendentes, quis quàm longissimè emittat, aliosque superet. Qui labor illorum humeros roborat, & lacertis rigiditatem indit. Cæterùm lutum, & pulvis, quæ initio tibi perquam ridicula visa sunt, audi ô præclare, quorsum luctantibus substernantur. Primùm ne in duro loco labantur, sed in molli tutò cadant. Deinde sudantes sæpius in luto lubrico lapsu cadere coguntur, quod tu anguillis comparabas. Neque id inutile est, & ridiculum: sed ad robur & firmitatem non parum confert, quando ad hunc modum luctantes, alii alios fortiter apprehendere coguntur, & elabentes retinere. Nam rapere sublimem in luto sudantem, cumque oleo excidere, & è manibus effluere conantem, ne parvi momenti esse putes. Et hæc omnia,

1 Ὑπερβαλεῖν πάχος εἰ δέοι] Τάφρον fossatum, scamma. *Marcil.*

ὥσπερ ἔφλω ἁπτεσθαι, ἐς τὰς πολέμους ἁρπάσιμα, εἰ δέοι φίλον τρωθέντα, ῥᾳδίως δραμόντ' ὑπεξενεγκεῖν. ἢ εἰ πολέμιον σωμα ἁρπάσαι, ἥκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ δὴ τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκοῦμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέντες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῷ ῥᾴονα φέρειν. τῷ μὲν τοι κόνιν, τἀναντίον χρησίμῳ οἰόμεθα εἶναι, ὡς μὴ διολισθάνειν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὰν γὰρ τὸ πηλὸν ἀσκήσῃ σωμάχειν, τὸ ἁλισθρόμον ὑπὸ γλισχρότητος, ἐδίζονται ἁφύζειν αὐτοὶ ληφθέντες ὑπὸ τῶν χειρῶν. καὶ ταῦτα, ὑπ' ἀφύκτου ἐχόμενοι. καὶ μὲν δὴ τὸ ἱδρῶτα σωμάχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ὑπερχόμενον ἐπιπαττομένη. καὶ ἐπιπολὺ λῴονα ποιεῖ τῷ δυωμένῳ, καὶ κάλυμμα γίνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀφιεμένοις τότε, καὶ ἀνεωγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπίπτουσι. ἄλλως τε, καὶ τὸ ῥύπον ἀπομᾶν, καὶ πλαπάτερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἡδέως ἂν ἀσμενισαίμην πλησίον τῶν λόφων τινὰ σκιᾶς, καὶ ὑπὸ σκιᾷ διδιητημένον, καὶ ὃν ἂν ἕλῃ τὸ ὑπὸ τῷ λυκείῳ γυμναζόμενον, ἀπαλωσίᾳ τῷ κόνει, καὶ τὸ πηλὸν, ἐρείμιλλον ἂν τι πολέμου ἂν ἔμοιγε εὔξασθαι ἡμέρᾳ. οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἥλοιο ἂν ὑπ' ἀσφαλοῦς ἀσφάψεως, εἰ δὲ μὴ ἐπὶ τὸ ἔργον πειραθείης ἑκατέρου συνεπικὰς, καὶ συγκεκοσταμμένος. εἶναι μέλλον, ἢ ῥιπίσαι, καὶ διαῤῥῆναι, καὶ λάθρᾳ εἶναι ἀπείρᾳ δὲ φυγῇ εἰς τὰ εἴσω ἔμοιγε. ταῦτ' ἐστιν ὧ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσκοῦμεν, οἰόμενοι φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι, καὶ ὑπ' εὐδαιμονίᾳ βιώσεσθαι δ' αὐτοὺς, κρατοῦντας μὲν τῶν δυσμενῶν εἰ ἐπίοιεν, φοβεροὺς δὲ τοῖς περιοίκοις ὄντας, ὡς ὑποπλέονας τε, καὶ ὑποπλεῖν ἡμῖν τοὺς πλείονας αὐτῶν. ὑπ' εἰρήνῃ τε αὖ

omnia, ut antè dixi, ad bellum conferunt, si opus sit saucium amicum, nullo negotio sublarum subducere, aut surreptum hostem sublimem efferre. Eam ob rem summopere ipsos difficilioribus propositis exercemus, ut minùs difficilia multò faciliùs ferant. Verùm arenam diversa ratione utilem esse putamus, ne manum conferentes elabantur. Postquam enim in luto exercitati fuerint id quod præ lentore elabitur, retinere: ipsi etiam capti è manibus effugere assuescunt: idque quum inevitabili vinculo tenentur. Quinetiam sudorem videtur cohibere pulvis, quum affatim mananti aspergitur, & efficere ut diu ferendo labori pares sint vires, atque impedimento esse ne à ventis offendantur, in rarefacta & aperta corpora irruentibus. Præterea sordes abstergit, & virum nitidiorem reddit. Atque ego lubenter unum ex albis illis qui sub umbra semper est versatus, & quemcunque ex iis eligeres qui in Lyceo exercentur, huc sisterem, qui pulverem & lutum elueret, ac te interrogarem utri similis, esse optares. Sat scio te primo statim obtutu, tametsi neutrius vitæ periculum feceris, electurum potiùs ut compactus & accinctus esses, quam deliciis frangereris, & difflueres, atque albescseres penuria sanguinis intrò fugientis. Hæc sunt Anacharsi, quibus juvenes exercemus, rati eos nobis custodes optimos civitatis evasuros, nosque eorum opera in libertate victuros, vincendo hostes, si nos adoriantur, & vicinis terribiles nos præstando, adeò ut nos pertimescant, & plerique ipsorum tributum nobis pendant. Porrò in pace

me-

πολὺ ἀμείνοσιν αὐτῶν χρώμεθα, οὐδὲ μηδὲν τῶν αἰσχρῶν φιλοπαιγμόνοις, μηδὲ ὑπ' ὀρχίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις ὑσὶν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην, τὸ κοινὸν ἀγαθὸν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἐστὶ λέγειν, ὁπόταν ἐς τὸ εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιθ' ἡ νεότης, οὐδὲ τὰ κράνεσι ἡμῶν ἀσκεδάζοντες. Ανα. Οὐκοῦν ὦ Σόλων, ἢν ποτε ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ πολέμιοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, πρόϊτε ἐς αὐτοὺς, πυξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι. κἀκεῖνοι δηλαδὴ ὑποπτήσσουσιν ὑμᾶς, καὶ φεύγουσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχρῶσι, πάσοντες τὸν ψάμμον ἐς τὸ σῶμα, ἢ ὀφεπηδήσαντες ὡς κῦν νότα γάνηθε, ὀφεπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη ὀφὶ τὸν γαστέρα, καὶ λάβησθε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὴν χεῖρα. καὶ τὴ Διὶ εἰρήν, τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν. ὑμῶν δ' ὥσπερ ἀνδριάντων, οὐ κρυβήσεται τὰ βέλη, κεχρωσμένων πρὸς τὴν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα περιφανισμένον. οὐ γὰρ κραλάμη καὶ ἀθῆρες ὑμεῖς ἐστε, ὡς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγάς. ἀλλὰ ὀψέ ποτε ἂν, καὶ μόλις κρατεμενόμενοι βαθέσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον ὑποδείξητε. τοιαῦτα γὰρ φῆς, εἰμὴ πάνυ παρήκουσε ἢ ξυνωμοσίμβρις. ἢ τὰς παντοπλίας ἐκείνας τότε ἀπολήψεσθε, τὰς τε κωμῳδῶν τε, καὶ τραγῳδῶν. καὶ ἢν προτιθῇ ὑμῖν ἔξοδον, ἐκεῖνα τὰ κράνη ὀφεθήσεσθε τὰ κεχρωσμένα, ὡς φοβερώτεροι εἶναι τοῖς ἐναντίοις, μορμολυττόμενοι αὐτοὺς, καὶ ὑποδήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδὴ. φεύγουσί τε γὰρ ὧδε δεῖ, κἄφα. καὶ ἢν διώκητε, ἄφυκτα τοῖς πολεμίοις ἔσῃ, ὑμῶν ὅταν μεγάλα διαβαί-

melioribus illis utimur, de nulla re turpi contendentibus, neque se præ inertia ad contumeliam inferendam convertentibus, sed circa ista versantibus, iisque perpetuò vacantibus. Et quod dixi, commune bonum, summamque civitatis fœlicitatem hoc est dicere quum juventus rebus pulcherrimis studio incumbens, cùm ad pacem, tum ad bellum optimè præparata videtur. *Ana.* Proinde Solon, si quando hostes vos invadant, oleo peruncti, & pulverulenti prodite ipsi pugnis adversus eos muniti. Et illi videlicet vos pertimescunt, ac metuentes fugiunt, ne ipsis hiantibus pulverem ori inspergatis: aut circunsilientes à tergo adorti, ipsorum crura circum ventrem implicetis, & subjecto galeæ cubito suffocetis. At per Iovem, hi sagittas, & jacula contorquebunt. At vos, quemadmodum statuas, non attingent tela, quippe ad Solem denigratos, & multo sanguine abundantes. Neque enim vos aut stipula, aut spicæ estis, ut quamprimum plagis succumbatis: sed admodum serò, vixque profundis confecti vulneribus, paululum sanguinis submonstrabitis. Talia enim dicis, nisi exemplum perperam audivi. Aut universam illam Comœdorum, & Tragœdorum armaturam assumetis. Et si vobis constitutum fuerit in aciem prodire, galeas illas hiantes imponetis, ut istis formidabiliores adversariis, illos larvis territantes: altos etiam illos calceos induetis, qui si fugiendum sit, sunt leves, si contrà insequamini, hostibus erunt inevitabiles, cùm eos adeò magnis gressibus adeatis.

νόντων ἐπ' αὐτούς. ἀλλ' ὅρα μὴ πᾶσα μὲ ὑμῖν τὰ τοιαῦτα λῆρος ᾖ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ διατριβαὶ ἀργοῦσι, καὶ ῥαθυμίαι ἐφήλοις τοῖς νεανίσκοις. εἰ δὲ βούλεσθε πάντως ἀληθῶς εἶναι, καὶ σώφρονες εἶναι, ἄλλον ὑμῖν γυμνασίων δεῖ τοῦ, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἅμιλλα ἐκ πρὸς ἀλλήλους μετὰ παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔστω, μὴ κηδεμόνων μιλιτοῦσι τῶν ἀρίστων. ὥσπερ ἀφίετε τὸν κόνιν, καὶ τὸ ἔλαιον, διδάσκετε αὐτοὺς τοξεύειν, καὶ ἀκοντίζειν, μὴ κοῦφα δίδοντες τὰ ἀκόντια, καὶ οἷα διαφίεται πρὸς τὸ ἄνεμον, ἀλλ' ἴσα λόγχη βαρέα, μὴ συρισμὸν ἐλισσομένη, καὶ λίθον χειροπλῆθες, καὶ σάγαρις, καὶ γέρρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ ζῶμα, καὶ κράνος. ὡς γὰρ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος σύμνοιά σωζεσθαί μοι δοκεῖτε, οἳ μηδέπω λοιπὸν ἀπώλεσθε ὑπό τινων ὀλίγων ψιλῶν ἐπισπόντων. ἰδοὺ γάρ τοι ἐγὼ ἀπασάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο ξιφίδιον τὸ παρὰ τὸν ζῶνον, μόνος, ἐπειμι πᾶσι τοῖς νέοις ὑμῶν ἅπασιν, αὐτοβοεὶ ἂν ἔλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυγόντων ἐκείνων, καὶ δείσας ἀπολέκειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος. ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀνδριάντας ἂν σείσαιμι, καὶ τοὺς κίονας κλαυρμυρίζομενοι, γέλωτα ἂν μοι παράσχοιεν, δακρύοντες οἱ πολλοί, καὶ τρέμοντες. καὶ τῆ ἂν ἴδοις σὺν ἐπ ἐρυθριῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν εἰσιν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἄν, ὡσπερ ἐγὼ δεῖξ μεταβαφέντες. ἅτινα ὑμῖν ἡ εἰρήνη διατίθηκε βαθεῖα οὖσα, ὡς μὴ ἂν ῥᾳδίως ἀναγκάζῃ λόφον ἔνα κράνους πολεμίου ἰδόντας. Σο. ἃ πρῶτα ἔφασαν ὦ Ἀνάχαρσι, Θρᾷκῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν αἱ μετ' Ἱππολύτης ἐλάσουσιν ἐπὶ τὴν πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι

At vide ne ista quibus induſtriam ineſſe putatis, ſint potiùs nugæ, & ludicrum etiam, & inertium, ignaviæque deditorum juvenum exercitia. Sed ſi omninò liberi & fœlices eſſe vultis, aliis gymnaſiis veraque in armis exercitatione vobis erit opus. Et tunc non ludicrum alii cum aliis certamen inibitis, ſed periculoſum bellum adverſus hoſtes ſuſcipietis virtutem exercentes. Quapropter pulvere & oleo relictis, docete ipſos ſagittas, & jacula contorquere. Nec levia detis jacula, quæ venti flatu ferri queant: ſed eſto gravis haſta, quæ cum ſibilo torqueatur, & lapis prægrandis, gladiuſque, & ſcutum in ſiniſtra, lorica, & galea. Nam quales nunc eſtis, mihi videmini Dei cujuſpiam benignitate ſervari, qui nondum à paucis levis armaturæ militibus vos aggreſſis, perditi eſtis. Ecce verò ſi ſtricto gladio quo ſum accinctus, omnes in veſtros juvenes ſolus irruam, ipſo clamore gymnaſium capiam, fugientibus illis, ac nullo ferrum obtueri audente. Sed circum ſtatuas ſtantes, aut circum columnas latitantes, riſum moverent mihi lachrymantes, & trementes permulti. Tunc verò videres illos corpore non amplius rubeſcentes, cujuſmodi nunc ſunt: ſed protinus omnes palleſcerent, mutato præ metu colore. Eo vos animo profunda pax reddidit, ut non facilè, vel hoſtilis galeæ criſtam intueri ſuſtineretis. *Sol.* Non hæc dixerunt, Anacharſi, Thraces, quotquot Eumolpum ſequuti bello nos laceſſiverunt: neque mulieres veſtræ, quæ duce Hyppolyta adverſus hanc civitatem equitarunt: neque

alii

ἴσοι ὑμῖν τὸ ὅπλοις ἐπιρρήσσειν. ἡμεῖς γὰρ ὦ μακάριε, οὐκ ἐπιδήπου ὅτι γυμνὰ τὰ σώματα οὕτω νέον, ἀλλὰ τοῦτο ἐκ ἄοπλα ἐξάγομεν ἐπὶ τοὺς κινδύνους. ἀλλ' ἐπειδὰν καθ' αὐτοὺς ἄριστοι γένωνται, ἀσφαλῶνται τὸ μὴ τοῦτο ξυὶ τοῖς ὅπλοις. καὶ πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς, ὅτῳ ἀριστεύσουσι. *Ana.* καὶ πῶ τοῦτο ὑμῖν ἐστι τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; ἐγὼ γὰρ εἶδον ἤδη ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐδέν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών. *Sol.* ἀλλὰ ἴδοις ἂν ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλέον ὑμῖν σκοπούμενος, καὶ ὅπλα ἐκ τῶν μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ ἐν λόφους, καὶ φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας χαλὸν τὸ τέταρτον τῆς πολιτῶν. τὸ μέντοι ὁπλοφορεῖν ἀεὶ, καὶ ἀκινάκην περιζώννυσθαι, περιττὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ σφόδρα γ' ἐστι, ὅπως ἐν ἄστει στεγοφορεῖν μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκαι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συχνοὶ, ἐν ὅπλοις ἀεὶ βιῶντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥᾴδιον εἰς ἐπιβουλήν. καὶ οἱ πόλεμοι, μάλα πολλοί. καὶ ἄδηλον ὁπότε τις ἐπιὼν, κεκμηκότας καταπάσας λάθῃ τῇ ἀμφόδου, φονεύσειεν. ἤ τι ἐκ ἐξ ἀλλήλους ἁπτόμενα αὐθαιρέτους, καὶ μὴ ἐν νόμῳ ξυμπολιτεύσασθαι, ἀναγκαῖον ἀεὶ τὸ σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦσι, εἴ τις βιάζοιτο. *Ana.* εἶπε ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲ ἠδίνος ἀναγκάζει ἕνεκα περιττὸν ὑμῖν δοκεῖ, καὶ τὸ ὅπλων φείδεσθαι, ὡς μὴ ἀφ' χείρες ὅπως φθείροιτο. ἀλλὰ φυλάττεσθαι quotquot nos armatos sunt experti. Nos autem, ô beate, quanquam ita nuda juvenum corpora exercemus, non ideo etiam inermia in periculum producimus. Sed ubi in his ludicris optimi evaserint, deinceps cum armis exercentur, quibus melius utuntur ad hunc modum antè instituti. *Ana.* Et ubi est vestrum illud, quod est in armis gymnasium? Nullum enim hujusmodi vidi in urbe, quanquam universam obambulavi. *Sol.* At videbis, Anacharsi, ubi diutius nobiscum fueris versatus, & permulta unicuique arma, quibus utimur quum opus est, & cristas, & phaleras, & equos, & equites quartam ferme civium partem. Sed arma semper gestare, & acinace accinctum esse, id in pace supervacaneum putamus. Atque ei qui in urbe ferrum gestat, ubi nihil opus, aut arma in publicum effert, mulcta irrogatur. Vobis autem condonandum, quòd semper armati vivitis. Nam in loco immunito habitare, insidiis est obnoxium: multaque ibi bella vigent. Incertum etiam quando superveniens quispiam dormientem è plaustro pertractum, jugulet. Quod etiam alii aliis ultro diffidunt, nec ullis legibus obstrictam civitatem unà incolunt, facit ut ferrum semper sit necessarium, ut siquis vim inferret, ad propulsandam injuriam. præstò esset. *Ana.* Ergo Solon, ferrum gestare nulla necessitate adigente, supervacaneum vobis videtur esse: armisque parcendum putatis, ne manibus attrectata corrumpantur: sed reposita con-

1 Ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφορεῖ] Simile jus Romanorum, vetitum enim prodire cum telo. Cic. parad. 4. Sic jure civili l. 14. ff. de re milit. Novell. 85. legend. Synes. Epistol. 107. *Bourd.*

σι λπιεί μβμα, ὡς χρησόμβνοι τότε, ἢ χρείας ἐπιτεύσης. τὰ μὲν σώματα τῶν νέων, ὑδατώδη δεινῶ ἐπεργάζῃ, καὶ ἀσθενῆτε παίοντες. καὶ γὰρ τῶν ἱδρώτων καταναλίσκοντες, ἢ παρασύμβνοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῆ ἐν τῷ πηλῷ, καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες. Σο. ἔοικας ὦ Ἀνάχαρσι, τοιόνδε τι δυνάμενος πέρι συνιέναι, ὡς οἶνῳ, ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῷ ὑγροῦ ὁμοίως αὐτὰ δοκεῖν. δίδας δὲ μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμέως λάθη διαῤῥυεῖσα ἐν τοῖς πόνοις, κατὰ ἡμῖν κενὸν, καὶ ξηρὸν οἰχήσῃ τὸ σῶμα καταλιποῦσα, ἵνα μηδενὸς ἔνδοθεν ἀναπληρώμβνον. τὸ δ', οὐχ ὅπως ἴσχει σοι. ἀλλ' ὅσῳ τις ἂν αὐτὰ ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῷδε μᾶλλον ἐπιῤῥεῖ καὶ τὰ Ὑδρας μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, δύ' ἀεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ὧν δ' ἀγώνασθαι ἐξ ὀλίγου, καὶ ἄπονος ᾖ, μὴ δ' διαρκῆ τὸν ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημβνην; τότε γὰρ τῶν πόνων βλάπτοιτο ἄν, καὶ καταμαραίνοιτο, οἷον τι ἐπὶ πυρὸς, καὶ λύχνου γίνεται. γὰρ τῷ αὐτῷ φυσήματι, τὸ μὲν πῦρ ἀνακαύσειας ἄν, καὶ μεῖζον ποιήσειας ἐν βραχεῖ, προσθείς τι φυσήματι. καὶ τὸ δὲ λύχνου φῶς ἀπεσβέσειας, οὐκ ἔχον ἀπολαῦσαι τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν, ὡς διαρκὴς εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. καὶ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἴμαι τῆς ῥίζης ἀνεφύετο. Ανα. πευσῇ γὰρ ὦ Σόλων, καὶ πάνυ συνίημι. λειπόμενα γὰρ ἡ καθ' ἡμὲ εἰρήνης ἀκμὴ σῶν, φρονίδων, καὶ διανοίας ὀξὺ δεδορκυίας δεόμβνα. σαφέστερον δὲ μοι πάντως εἰπὲ, τίνων ἕνεκα ἀφ' ἑκάστου τοῖς ἀγῶσι τοῖς γυμνικοῖς, καὶ ἱππικοῖς, καὶ πυθικοῖς, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι πολλοὶ ὡς φῆς συνίασιν ἐψόμβνοι τοὺς νέους ἀγωνισομένους, ἐδέησθε ἐν ὅπλοις

conservatis, quibus urgente necessitate utamini. Iuvenum autem corpora, nullo urgente periculo, verberibus conficitis, ac sudoribus conficiendo, vires ipsorum ad necessitatem non expromitis, sed temerè in cœno & pulvere effunditis. *Sol.* Videris Anacharsi, de corporis robore ita sentire, ac si vino, aut aquæ, aut alii cuipiam rei humidæ sit simile. Itaque vereris, ne tanquam ex vase fictili clanculum in laboribus effluat: deinde nobis corpus inane & aridum relinquat discedendo, cùm nulla re intus denuo impleatur. Atqui non ita res se habet: sed quanto plus laboribus exhauseris, tanto copiosius influit, juxta Hydræ fabulam, si unquam audivisti, ei pro uno capite præciso, alia duo semper renasci solita. Cæterùm si ab initio inexercitatum, ignavumque fuerit, nec satis subjectæ materiæ habuerit, tunc laboribus læditur, & marcescit, ut in igne & ligno usuvenit. Etenim eodem flatu, & ignem accendere, & brevi majorem facere potes, spiritu inflammans. Ac lychni lumen extingues, cui non satis materiæ suppeditetur, quæ adverso flatui par esse possit. Neque enim ab altiùs acta radice productum fuerat. *Ana.* Hæc equidem, Solon, non planè intelligo. Argutiùs enim ista tibi dicta sunt, quàm ut assequi queam quæ accurata commentatione, & perspicaci mente indigent. Porrò id mihi dic omnino, quorsum non etiam in certaminibus Olympicis, & Isthmiacis, & Pythiacis, aliisque, quando multi, ut dicis, certaturos juvenes spectaturi conveniunt, in armis

προεῖδε τὴν ἅμιλλαν, ἀλλὰ γυμνοὺς εἰς τὸ μέσον ἀγωνιζομένους, λακτίζομένους, καὶ παιομένους ἐπιδείκνυτε, καὶ νικήσασι, μῆλα, καὶ κότινον δίδοτε. ἄξιον γὰρ εἰδέναι σε τόγε. ἆ πῶς ἔνεκα τοῦτο ποιεῖτε. Σο. ἡμεῖς γὰρ ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν εἰς τὰ γυμνάσια προθυμίαν ὅπως ἂν πλείων ἐγγένηται αὐτοῖς, εἰ τοὺς νικῶντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι. καὶ λαμβάνετε ὡς εἰς τοῦτο δεδυσωπημένοι, αἰδοῦς τε ἐπιμελοῦντες, ὡς μὴ αἰσχυνοίσθε γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικοτέρους ἔχοιμεν αὐτὸν ἀπεργάζεσθαι. καὶ τὰ ἄθλα ὥσπερ ἐμπροσθεν εἶπον, ἃ μικρὰ, ὁ ἔπαινος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, ἐν τῷ ἐπισημότατον γενέσθαι, καὶ δεικνύσθαι τῷ δακτύλῳ, ἄριστον εἶναι τὸν καθ' ἑαυτὸν δοκοῦντα. τοιαῦτα πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἐπὶ ἀσκήσεις ἀπίασιν ἐκ μειρακίου ἐκ τοιούτων, ἀρετῆς, καὶ πόνων ἐρασθέντες. ὡς εἰ μή τις ὦ Ἀνάχαρσι, τὸ καλὸν ἔρωτα ἐκτήσαλο ἐκ βίου, τί ἂν ἔτι ἄμεινον ἡμῖν γένοιτο, ἢ πῶς ἄν τις ἀμαυρωθὲν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε; νῦν δὲ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἄν σοι, ὁποῖοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιντ' ἄν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κνήμας πέρι, καὶ μήλων γυμνοὶ, τοσαύτην προθυμίαν εἰς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι. καίτοι τί ἂν πάθοις, εἰ θρασεῖς ἐν ὀρτύγων, καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν,

mis certamen ineundum proponitis, sed nudos in medium productos, calcibus, & verberibus se mutuo cædentes ostenditis: & victoribus mala, & oleastrum datis. Æquum enim est me scire, cujus rei gratia id faciatis. *Sol.* Quoniam opinamur, Anacharsi, majorem ad exercitia alacritatem ita juvenum animis innasci, si eos qui re bene gesta excelluerint in iis, honorari viderint & in Græcorum medio præconis voce proclamari. Ideoque tanquam in eorum conspectu vestes deposituri, bonam habitudinem curant, ne denudati pudore afficiantur: & se quisque victoria dignissimum efficit. Ac præmia, ut antè dixi, exigua non sunt, nempe spectatorum laudatio, & clarissimum esse, & ostendi digito, eum qui sit virtutis æqualium præstantissimus. Itaque multi ex spectatoribus, quorum ætati convenit exercitatio, hinc abeunt virtutis & laborum amore non mediocriter inflammati. Etenim, Anacharsi, siquis gloriæ amorem è vita expelleret, quid boni amplius nobis obveniret? aut quid præclari facere quisquam expeteret? Ex his nunc possis conjicere, quales in bello pro defensione patriæ, liberorum, uxorum, & sacrorum sint futuri, quum arma præ manibus habebunt, qui pro oleastro, & pomis tanta alacritate ad victoriam consequendam nudi feruntur. Ecquid sentires, si coturnicum: & [1] gallorum gallinaceorum certamina videres apud nos, qui-

1 *Gallorum gallinaceorum*] Plinius scribit Pergamis, omnibus annis spectaculum gallorum gallinaceorum certantium solenniter ac publicitus edi solitum, seu gladiatorum. Id & Athenis factitari cœptum est. Æliano referente, à Themistocle superatis Persis. *Cogn.*

καὶ σπουδὴν ἐπὶ τούτοις ὑμῖν; ἢ γελάσῃ δηλονότι. καὶ μάλιστα ὦ μοῖρα ὡς νῦν νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ σωφρονίσαι πᾶσι τοῖς εὐηλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ὄρνια ἀλεκτρυόνας μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγωνιώσης. ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. παροξύνεται γάρ τις ἡμῖν καὶ ταῖς ψυχαῖς ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀχθυνέσθαι, καὶ ἀπολιμπάνεσθαι φαίνοιτο τῆς ἀλεκτρυόνων, μὴ ὑπὸ τραυμάτων, ἢ κομμάτων, ἢ τινι ἄλλῃ δυχερείᾳ. τὸ δὲ δὴ σὺν ὅπλοις πιεσθῆναι αὐτῶν, καὶ φρᾶσι πεπωκαμένους, ἄπαγε. θηριῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς σκαιὸν, καὶ ὡσοῦν μὲ ἀλυσιτελὶς ἀποφαίνειν τὰς ἀρίστας, καὶ οἷς ἂν τις ἄμεινον χρήσαιτο καὶ τὸ δυσμόρων. ἐπεὶ δὲ φῆς ὦ Ἀνάχαρσι, ἐς τὸν ἄλλον Ἑλλάδα ἐπιλοῦσθαι, μέμνησο καὶ ποτὲ ἐς Λακεδαίμονα ἔλθῃς, μὴ καταγελάσῃ μὴ δὲ ἐκείνων, μὴ δὲ οἴεσθαι μόνους ποιεῖν αὐτοὺς, ὁπόσοι ἢ σφαίρας πέρι ἐν τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, παίουσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐπελθόντες, ὕδατι διαχαραμμένον, ἐς φάλαγγα διῃρημένοι, καὶ πολεμίαν ἀλλήλοις ἐρχόμενοι, γυμνοὶ ἐξ αὐτοῦ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι θατέρους τὸ ἕτερον στρατόπεδον οἱ ἕτεροι. τοὺς καὶ Λυκοῦργου, οἱ καθ' Ἡρακλέα. ἢ ἔμπαλιν σωσθέντες ἐς τὸ ὕδωρ. τὸ δὲ λοιπὸν τοῦτο. εἰρήνη λοιπὸν, καὶ οὐδεὶς ἂν ἔτι παίσειε. μάλιστα δὲ ὦ ὁρᾷς μαστιγουμένους αὐτοὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ῥεομένους, πατέρας δὲ, ἐν μητέρας παρεστώσας, οὐχ ὅπως ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ ἐν ἀπειλούσας, ἵνα μὴ ἀντέχοιεν ταῖς πληγαῖς, καὶ ἱκετεύσας ἐπιμήκις quibus non mediocre ſtudium impertimus? Rideres videlicet: ac potiſſimùm, ſi intelligeres nos legis juſſu id facere, omnibuſque juvenibus, ut interſint, imperatum eſſe, quò videant aves uſque ad extremam animi defectionem pugnantes. At neque hoc eſt ridiculum. Subit enim ſenſim animos incitatio ad pericula, ne gallis ignaviores, minuſque audaces videantur, ne-ve vulnerati, aut feſſi, aut alia moleſtia affecti deficiant. Sed eos in armis experiri, & videre ſaucios, apage. Nam ferinum eſt illud, atque admodum crudele, præterea inutile præſtantiſſimos jugulare, quorum opera meliùs adverſus hoſtes uteremur. Quia verò ais, Anacharſi, te reliquam quoque Græciam eſſe peragraturum, memineris ſiquando Lacedæmonem veneris, ne illos quoque irrideas, ne-ve putes eos inutilibus laboribus vacare, quum pro pila in theatro congreſſi, ſe mutuò percutiunt: aut locum ingreſſi aqua circunſeptum, in phalangem diſtributi, hoſtiliter alii in alios ſe gerunt, nudi & ipſi, donec acies altera alteram circunſepto loco expulerit, videlicet Lycurgi milites Herculis ſocii: aut contrà in aquam compulerit. Nam exinde pax ſequitur, nec ullus amplius ferire auſit. Maximè verò ſi videas ipſos [1] flagris cædi ad aras, & ſanguine manare, patribus matribuſque præſentibus, non ut his quæ fiunt, affligantur, ſed ut minentur, niſi verbera perferant, atque ut orent quàm diutiſſi-

1 *Flagris*] Ad Dianæ Orthiæ aram pueri Lacedemonii flagellabantur, ut patet apud Pauſan. in Lacon. Cic. 2. Tuſcul. Plut. in Lycurg. Tertul. in Apologet. *Cogn.*

1 *Ve-*

τον ἀμφεῖσαι τοὺς τὸ πόνον, ἐξ ἐγκρατῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γὰρ ἐν συκοφάντου τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγρεῦσαι ζῶντες ἐπὶ τὸ ὀφθαλμοῖς τὰ οἰκεῖα, μὴ ἢ ἐξαγτοῖς σώμασιν, ὧν ἐν τῆς ἀνδριάντας ὄψῃ πεμπόμενος δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς Σπάρτης ἀνατεθέντας. ὅταν τοίνυν ὁρᾷς κἀκεῖνα, μήτε μαίνεσθαι ὑπολάβῃς αὐτοὺς, μήτε εἶπῃς, ὡς ἀδίκως ἕνεκα αἰτίας ἀναγκαίας πολεμοῦσι, μήτε τυραννίδι βιαζομένοις, μήτε πολεμίοις διαλλήπτοις. εἴποι γὰρ ἂν σοι ἐκείνων Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν, πολλὰ μὲν ἐν ἄλλοις, ἐν ᾗ σωιδῶν κολάζῃ αὐτοὺς, οὐκ ἐχθρῷ ὄν, ἀλλὰ διὰ μέσης αὐτὸ ὁρῶν, ἀδὲ τὴν πολλαίαν τῆ πόλεως εἰκῇ διαφθείρουσαν, ἀλλὰ κρατερωτέρους, καὶ παῖδας δεινῶ κρείττονας ἀξίων εἶναι τὰς σώζειν μᾶλλον ἢ τὴν πατρίδα. καίτοι κἂν μὴ ὁ Λυκοῦργος εἴπῃ, σύνοιδεν οἶμαι ἐν αὐτὸς, ὡς οὐκ ἂν ποτε λήθοις ὁ τοιοῦτος ὢν πολέμῳ, ἀκόρητον τῆ ἐξείποι τῆ Σπάρτης, εἰκιζόμενον τῆ ἐχθρῶν. ἀλλὰ καζαλῶν αὐτῶν, μαινηῖτο ἄν, ἀμιλλάσθαι ὡς τῆ παιόντα, ὡς ἀντέρον ἀπαγρεῦσειεν. Ανα. ὁ Λυκοῦργος ἦ ἐν αὐτὸς ὦ Σόλων, ἐμάσησῆτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ οὐκ ἀντέσησις ἂν ἤδη ἐν ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐπεπαιδεύσθαι; Σο. πρεσβύτης ἤδη ἂν, ἔχαιρε τὰς νόμους αὐτοῖς, Κρὴς ἐλθὼν ἀφικόμενος. ἀποδεδημηκὼς ἦ ἐκ τὰς Κρήτης, ὃν ἤκουον δύνομοθέτας εἶναι, Μίνως ἐν Διὸς νομοθετοῦντος ἐν αὐτοῖς. Ανα. τί ὦν σὺ ἐν ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκοῦργον, καὶ μαστιγοῖς τὰς ἐκεῖς; καλὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστιν.

tissimè labori tolerando sufficiant, & dolorem æquo animo ferant. Quare multi in certamine mortui sunt, indecorum rati ob oculos necessariorum animum despondere dum vivunt, aut corporibus cedere: quos etiam statuis publicè à Spartanis cohonestatos videbis. Quum ergo hæc intueberis, ipsos nec putes nec dicas furere, quia nulla necessaria de causa malis conflictantur, neque opprimente tyranno, neque imminentibus hostibus. Diceret enim tibi Lycurgus pro horum quæ ipse legibus præscripsit, defensione, multa rationi consentanea, quibus causis impulsus eos verberibus affligat, quanquam non est inimicus, neque id per invidiam facit, neque civitatis juventutem temerè consumit: sed optat fortissimos, omnique malo potiores esse eos qui patriam sunt defensuri. Etsi verò nihil dixerit Lycurgus, ipse tamen animadvertis, hominem hujusmodi, qui in bello fuerit captus, nunquam Sparta indignum quicquam dicturum quum ab hostibus cædetur flagris: sed ipsos dum cædetur, irrisurum, certando cum cedente: qui prior animo deficiat. *Ana.* Num Lycurgus quoque, Solon, in juventute loris cædebatur? an verò jam intempestiva ad hoc certamen ætate, tutò & confidenter talia commentus est? *Sol.* Cùm jam esset provectæ ætatis, leges ipsis condidit è Creta reversus, cùm apud Cretenses hospes vixisset, quoniam ipsos, quibus leges tulisset Minos, optimis legibus instructos audiverat. *Ana.* Cur ergo non etiam tu, Solon, imitatus es Lycurgum, juvenesque flagris cædis? Nam hæc instituta sunt pulchra, vobisque digna.

Σο. ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ ὦ Ἀνάχαρσι, ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα ζηλᾶν ἢ τὰ ξενικά, ἃ πάνυ ἀξιᾷδμεν. Ανα. ἔκ. ἀλλὰ συμῖν οἶμαι οἷόν τι ἐστὶ μαστιγοῦσθαι γυμνὸν, ἀνωφελῆ χεῖρα ἐπαίροντα, μηδενὸς ἕνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτοῦ ἐκφῆναι, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὡς ἔγωγε ἐμαυτῷ ποτε ἐπιδημήσαντι τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν καιρὸν ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα κωμῳδηθῆσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιτρεπόντων ἐκφῆναι, ὁπόσῳ ὁρᾷ τυπτομένους καθάπερ πλίνθους, ἢ λωποδύτας, ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον εἰργασμένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἐλλεβόρου δεῖσθαί μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, ὅταν καταγέλαστα ὑφ' ἑαυτῆς πάσχωσι. Σο. μὴ ἐρημίαν ὦ ξυναῖε, μηδ' ὅτι ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνοις αὐτοὺς λέγων, οἵοι κρατεῖν. ἔσῃ γάρ τις ὁ ἐπαινῶν σοι τὰ εἰκότα ἀντερῶν οὐ Σπάρτη. πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ σοὶ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξεληλύθα, σὺ δ' ἤδη πάνυ χρεσκόμῳ σὺ τούτοις ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσειν ἔοικα δοῦναι, ὡς ἐπὶ αὐτὸς σὺ τῷ μέρει διεξέλθῃς ποῖός με, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι ἀσκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ' ὑμῖν, καὶ οἵοισι γυμνασίοις ἀναστρέφεται, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνονται. Ανα. δικαιοῦτέ με ὦ ὦ Σόλων. κἀγὼ διηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, εἰ σμικρὰ ἴσως, ἀλλ' ἐμοὶ καθ' ὑμᾶς, οἷα δὴ κἀμοὶ πάσχοντα τολμήσαντι μὲν ἐν μέσῃ πληγήν. δεινοὶ γάρ ἐσμεν. ἀλλὰ εἰσήσεται γε ὁποῖα ἂν εἴη. εἰς αὖριον μέντοι εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλόμενοι τὴν σπουδαίαν, ὡς ἄ, τι αὐτὸς ἔφης, ἴσ μᾶλλον σπουδάσαιμι καθ' ἡσυχίαν, ἄ, τι χρὴ εἰπεῖν, συναγάγοιμι τῇ μνήμῃ ἐπαλξών. τὸ γὰρ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἐπὶ τούτοις. ἐσπέρα γὰρ ἤδη.

Sol. Quoniam nobis Anacharsi, sufficere videntur hæc gymnasia, quæ sunt domestica: neque æquum admodum sentimus æmulari peregrina. *Ana.* Nequaquam: sed intelligis opinor quidnam sit nudum flagris cædi, manus sursum attollentem, nullius aut privatæ, aut publicæ utilitatis causa. Itaque siquando Spartam venero, quo tempore ista factitant, existimo me ab ipsis publicè lapidibus obrutum iri, quòd irridebo singulos, quos videbo verberari tanquam fures, aut grassatores, alius-ve facinoris reos. Nam certè helleboro mihi videtur indigere eorum civitas, quæ in se ipsam res agit adeò ridiculas. *Sol.* Ne indicta causa, ô generose, neque viris absentibus, te quum solus dices, superaturum putes. Neque enim deerit, qui pro illis verisimilia Spartæ respondeat. Verum enimvero siquidem ego tibi nostra recensui, quæ tibi non admodum placuisse videntur: videor mihi non iniqua postulaturus à te, ut vicissim mihi narres, quo pacto vos Scythæ vestros juvenes exerceatis, quibus gymnasiis educetis, & quomodo viri fortes evadant. *Ana.* Æquissima sunt, ô Solon, quæ postulas. Atque ego Scytharum instituta narrabo, fortè non admodum gravia, nec quæ vestris respondeant. Nos enim ne in maxillam quidem alicui plagam illidere auderemus, meticulosi cùm simus. Verùm qualiacunque sunt ego dicam. Quanquam si videtur, ea de re colloquium in crastinum differemus: ut & quæ dixisti quæ sunt dicenda, memoria percurrens colligam. In præsentia verò his dictis abeamus. Iam enim advesperascit.

DE

ΠΕΡΙ ΠΕΝΘΟΥΣ. | DE LVCTV.

ARGVMENTVM.

Sub prosopopœa patris filium lugentis, & filii ad illius querelas respondentis, reprehendit earum rerum vanitatem, quæ à superstitibus in sui solatium fiunt pro defunctis: quales sunt curiosa sepultura, lamentationes, inferiæ, ludi funebres, & cœna exequiales. Quarum rerum nulla sensus ipsorum pertingit.

Ἄξιόν γε θεάσασθαι τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν παραμυθουμένων δρᾶν αὐτοὺς αὐθις λεγόμενα, καὶ ὡς ἀφορᾶν ἀγῶνται τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ἀλυσκόμενοι, καὶ ἐκείνοις, ὃς ὀδύρονται, ἢ μᾶλλον τὸν Πλούτωνα, καὶ Περσεφόνην κατ' ἄδην ἐπιτιμῶντες σαφῶς, ὅτ' εἰ πονηρὰ ταῦτα, καὶ λύπης ἄξια, ὅτι εἰ τὰναντίον ἡδέα, καὶ βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δ', καὶ συνηθείᾳ τῷ λύπῃ ἐπιτρέποντες. ἐπεὶδὰν τοίνυν ἀποθάνῃ τις, ὧδε ποιοῦσι. μᾶλλον δ' ἐστὶν ὅτου εἰπεῖν βούλομαι ἅπερ ἐμοὶ αὐτῷ δοκεῖ ἔχειν. ὅταν γὰρ ἔσω φανερὸν, ὅπως ἕνεκα τὰ περιττὰ ταῦτα ἐπιτηδεύουσιν. ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, ὡς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσιν, Ὁμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς ἅτε τούτων πειθόμενοι, καὶ νόμον ἡγούμενοι, τῶν ποιησάντων αὐτῶν, τόπον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθὺν, ἅιδου τεκμήραντο. μέγαν

Operæ pretium sanè fuerit observare ea, quæ in luctu vulgo cùm dicuntur, tum fiunt. Item quæ dicuntur ab iis qui eos consolantur: & ut non ferenda putant lugentes ea quæ sibi ipsis acciderunt, & iis quos flent. Cùm haud quaquam per Plutonem & Proserpinam pernoverint mala-ne sint ista, & dolenda, an contrà jucundiora, melioraque iis quibus accidunt. Sed ex more & consuetudine dolorem accersunt. Itaque cùm mortuus fuerit aliquis, ad hunc modum faciunt. Quin potiùs volo tibi narrare, quas de morte opiniones habeant. Sic enim palam fiet quorsum supervacanea illa moliantur. Hominum quidem multitudo, quos sapientes isti [1] vocant idiotas, [2] Homero, Hesiodo, reliquisque fabularum authoribus, super his fidem habentes, & illorum poësim pro lege ducentes, locum quendam sub terra profundum esse putant, quem [3] Tartarum vocant. Eum existi-

1 *Vocant Idiotas*] Ἰδιώτης ὁ ἀπολιτεύτος, καὶ ὁ ἀμαθὴς, ἢ ἀγχέμυαλος. leg. Cic. 7. Verr. *Cogn.*

2 *Homero*] De Homero fabularum patre vide Menippi & Æaci dialogum. *Idem.*

3 *Tartarum*] Tartarus Hesiodo is locus est in quo Saturnus & ejus comites continen-

ἦ, καὶ πολύχωρον τοῦτον εἶναι, καὶ ζοφερὸν, καὶ ἀνήλιον, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωλιζεσθαι δεκτὸν ὄψεσθαι τὸ ἐκ ἀφορᾶν τὰ σύοντων ἴχνεσιν. βασιλεύειν ἦ τὸν χάσματος ἀδελφὸν τὸν Διὸς, Πλούτωνα κεκλημένον, ὡς μοι τὶς τοιαῦτα δεινὸν τις ἔλεγε, λόγῳ τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ ἀφθονίᾳ τῶν τελουμένων. τοῦτον ἦ τὸν Πλούτωνα, τὸν παρ' αὐτοῦ πολιτείαν, καὶ τὸν κοινὸν βίον κατασκευάσαι τὸν τοιοῦτον, κεκληρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων. κατασκεδάννυσι ἦ αὐτοὺς, καὶ ἀναλαβόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, οὐδενὶ τὸ παράπαν ἐξὸν ἀνόδου ὑφιέμενον, πλὴν ὀλίγων ἐπὶ μισθοῖς αὐτῶν πάνυ ὀλίγοις καὶ μισθοῖς αὐτὸν πολλοῖς μεγάλοις τε, καὶ φοβεροῖς, καὶ οὐ μόνον τῶν ἀνομάτων. Κωκυτοὶ γάρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κέκληνται. τὸ ἦ μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη περιέστηκε, ἀφορᾶν δυσχερῶς τοῖς ἀπαντῶσιν, ἣν οὐκ ἔνι ἀφαλεῦσαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ ἦ πορθμέως. βαθεῖά τε γὰρ περίεστι τοῖς ποσὶ, καὶ ἀφικέσθαι πολλή. καὶ ὅλως, οὐκ ἂν αὐτὴν ἀφικέσθαι ἄλλῃ ἦ τὰ νεκρὰ τὰ ὀρνέα. ἀφορᾷ ἦ αὐτὴ τῇ κωμῳδῷ, καὶ πύλῃ, οὖσῃ ἀδαμαντίνῃ, ἀδελφιδοῦς ἦ βασιλέως

existimant magnum & spatiosum esse, atque opacum & caligionosum: qui tamen istis illustrari nescio quomodo videtur, quò singula quæ illic sunt, introspiciant. Tum regnare in hoc specu Iovis fratrem, cui nomen Plutoni, ut mihi retulit, quidam harum rerum peritus, eò quòd mortuorum copia sit dives, hoc nomine cohonestatum. Porrò Plutonem hunc inferorum remp. & manium vitam hunc in modum constituisse. Nam sorte obtigisse huic, ut vita defunctis imperaret. Quos ubi receperit, & assumpserit, vinculis inenodabilibus coërcet, nulli prorsus permittens ut ad superos redeat, præterquam admodum paucis ex universo ævo, idque gravissimis de causis. Circumluitur autem regio illius, fluviis & magnis, & horrendis, vel solo nomine: siquidem [1] Cocyti, Pyriphlegethontes, atque hujusmodi vocabulis appellantur. Quòdque est gravissimum, præjacet [2] Acherontica palus, quæ prima excipit obvios, quam non possis transmittere, neque transire sine vectore. Nam & profundior est quàm ut pedibus transiri possit, & spatiosior, quam ut tranari queat. In summa hujusmodi est, ut nec avium manes possint eam transvolare. In ipso descensu, portaque quæ est adamantina, Æa-

tinentur: ſæpè tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum esse aërem sub utroque cardine crassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis & Campis Elysiis scripsit accuratè Virg. ex Gobria Mago. apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, & de inferorum pœnis Cœl. lib. 6. c. 9. Dicitur autem Tartarus à τερπ τω vel à ταρταρίζειν. *Cogn.*

1 *Cocyti*] Κωκυτὸς à luctu & ejulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia Homeri Odyss. κ. ex Styge manat, de quo Senec. Hercul. fur. & Virg. 6. Æn. *Idem.*

2 *Acherontica*] Inferorum fluvius à nomine Acheron, carminibus poëtarum celebris, quasi sine gaudio, Virg. 2. Georg. & 6. Æneid. *Idem.*

Αἰακὸς ἐστ, τὴν φρουρὸν ἐπιτεταγμένον. καὶ παρ' αὐτὸν, κύων τερατόφαλος, μέλας καὶ χαρωπὸς, τοὺς μὲν ἀφικνουμένους, φίλιόν τι, καὶ εἰρηνικὸν ὡσαύτως ἀπολείπων. τοὺς δὲ πειρωμένους ἀποδιδράσκειν, ὑλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι διδιττόμενος. πίεσμα δὲ ἔστιν τῷ λιμνίῳ ἐς τὸ εἴσω, λειμῶν ἐκτεθέστος μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ καταφυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. λήθης γὰρ ἀμφοτέρων ὀνόμασται. τούτῳ δὲ ἀμέλει διαιτᾶσθαι τοὺς πάλαι, ἐκεῖθεν ἀφιγμένους, Ἄλκηστίν τε, καὶ Πειρίθοον καὶ Θησέα τὸν Θετταλὸν, καὶ Θησέα ὁ Αἰγέως, καὶ ὁ Ὁμήρου Ὀδυσσεύς, μέλα σεμνοί, καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, ἃ πάντες τῆς πηγῆς. ἐκ γὰρ ἂν ἐμέμυθο αὐτῶν. ὁ μὲν Πλούτων, ὡς ἐκεῖνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσεφόνη, δωμάτιόν, καὶ τὴν τῶν ὅλων διαπορίαν ἔχειν. ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ὄχλου πολὺν, διαπράττουσιν, ὄχλος πολὺς, ἐρινύες τε, καὶ ποιναὶ, καὶ φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς. ἅπας μάλα σὺν αἰεὶ συμπαρών. ὑπάρχει δ', ἐπὶ στρατιᾶς, ἐπὶ δικαστοῦ, καθήμενοι δύο, Μίνως τε, καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρῆτες ὄντες, καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι δ', τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους ἐκ τοῦ ὀρθοῦ βεβιωκότας, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινὰ, πέμπουσιν ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, τὸν ἄριστον βίον συνεσόμενον

[1] Æacus est, regis patruelis, cui mandata est custodia: juxtaque ipsum [2] canis triceps, sævus admodum qui advenientes amicè, pacateque intuetur: sed siquis aufugere conetur, allatrat, territosque in specum redigit. Iam eos qui transmissa palude sunt ingressi, pratum amplum excipit, [3] asphodelo consitum: atque infensus memoriæ fluvius, ideoque [4] Lethes nomen ei inditum. Nam hæc priscis illis mortalibus narrarunt, qui illinc redierant: nempe Alcestis, & Protesilaus Thessali, & Theseus Ægeo prognatus, & Homericus Vlysses, graves admodum, & fide digni testes, qui ex fonte illo mihi videntur non bibisse, alioqui eorum non meminissent, Itaque Pluto, & Proserpina, ut aiebant illi, remp. administrant, rerumque omnium dominatum obtinent. Quibus inserviunt, & in administrando principatu adjuvant, ingens turba, furiæ, pœnæ, terrores, ac Mercurius, quanquam his sanè non adest perpetuò. Præfecti autem, & Satrapæ, judicesque sedent duo, Minos, & Rhadamanthus, uterque Cretensis, uterque Iovis filius. Atque hi quidem bonos ac justos viros, qui cum virtute vitam exegerunt, ubi jam multi collecti fuerint, velut in coloniam quandam emittunt in Elysium campum vitam optimam ibi vi-

1 *Æacus*] Tres sunt inferorum judices, de quib. Virg. 6. Æn. Ovid. in Ibin. Iovis filii fuere, Æacus ex Ægina Asopi filia, Minos & Rhadamantus ex Europa, uterque Cretensis, hic Lyciæ rex, ille Cretæ. *Cogn.*

2 *Canis triceps*] Cerberus à poëtis fingitur esse canis triceps inferorum custos. *Idem.*

3 *Asphodelo*] Asphodeli mentionem & Homerus fecit, tradiditque manes eo vesci. Hesiod. lib. 1. oper. *Idem.*

4 *Lethes*] Lethæi amnis à Ptolemæo & aliis fit mentio, dicitur ἀπὸ τῆς λήθης ab oblivione. *Idem.*

μένος. ἂν δέ τινας τῶν πονηρῶν λάβωσι, τοῖς ἐρινύσι παραδόντες, εἰς τὸν ἀσεβῶν χῶρον ἐκπέμπουσι, κολάζοντες τὰ ἀδικήματα ἠλαθημένους. ἔνθα δὴ τί τὰ κακὰ οὐ πάσχουσι, τριζόμενοί τε, καὶ καταιόμενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῷ συμφερόμενοι, καὶ λίθους ἀνακυλίοντες, ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἕστηκε, κινδυνεύων ὑπὸ δίψους ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν. οἱ δὲ μέσοι βίοι πολλοί ὄντες εἰσι, οἱ τὸ λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ τῶν σωμάτων σκιαὶ ψυχόμενοι, καὶ ὑπὸ τῇ ἀρῇ καθάπερ καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῶν χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων. ὡς εἴτε μὴ ἔστι καταλελειμμένον ὑπὲρ γῆς φίλον, ἢ συγγενής, ἄστοργος ἐστὶν ἢ νεκρὸς, καὶ λιμώττων, οἷος αὐτοῖς πολιτεύεται. τοῦτο ἔστιν ἰσχυρῶς περιειλήλυθε τοὺς πολλοὺς, ὥστε ἐπιδόναι τις ἀποθνήσκων τῶν οἰκείων, τοῦτο μὲν φέροντες ὀβολὸν, εἰς τὸ στόμα καταθήκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ πορθμεῖ τῆς ναυτιλίας χθονιόμενοι, ἢ ὁπότερον ἐξισάσουσιν ἀποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ παρὰ τοῖς πάλαι, καὶ εἰ δώσεται παρ' ὑμῖν ἀτελὴς, ἢ μακεδονικὸς, ἢ αἰγινητικὸς ὀβολὸς, εἰδὼς ὅτι πολὺ κρεῖττον ἐμὲ μὴ ἔχειν τὸ πορθμεῖα καταβαλεῖν. ὅτε γὰρ ἂν, ὁ δεξάμενος τὸ πορθμεῖον, ἀναπέμψει πάλιν εἰς τὸν βίον ἀφικνεῖται. μὴ τοῦτο, λύσαντες αὐτὰς, ὡς οὐκ ἱκανῆς τῶν κάτω λίμνης λουτρὸν εἶναι τοῖς ἐκεῖ, καὶ μύρῳ τὸ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα, πρὸς δυσωδίαν ἤδη βιαζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὡραιοτάτοις ἄνθεσι, περιβάντες, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ῥιγῶσι δηλονότι

victuros. Quòd si malos aliquos ceperint, hos furiis traditos, in impiorum locum ejiciunt, pro ratione malefactorum puniendos. Quo in loco quid tandem mali non patiuntur? torti, exusti, à vulturibus arrosi, rota circumacti, saxa sursum volventes. Nam Tantalus in ipsâ palude stat, in periculum adductus, ne siti moriatur infelix. Alii verò mediæ vitæ, qui sunt complures, vagantur in prato sine corporibus, facti umbræ, & ad tactum ceu fumus evanescentes. Aluntur autem nostris libationibus, inferiisque, quæ sepulchris inferuntur. Adeò ut si cui nullus sit in terra reliquus amicus, aut cognatus, hic mortuus jejunus ac famelicus inter illos versetur. Hæc adeò validè vulgi animos pervaserunt, ut si mulatque familiaris quispiam mortuus fuerit, primùm obolum illi in os indant, ut sit portitori, trajectionis merces, nec illud priùs expendant, cujusmodi numisma legitimum sit, ambuletque apud inferos, & apud illos valeat, Atticus-ne, an Macedonicus, & Æginensis obolus, neque multò satiùs esse non posse naulum solvere: cùm sic futurum sit, ut non recipiente portitore, postliminio redeant in vitam. Post hæc [1] lotos eos, ac si tartarea palus non satis sit idonea lavandis iis, qui ibi degunt, optimisque unguentis uncto corpore, quod jam fœtore vincitur, tum coronatos pulcherrimis floribus, proponunt splendide vestitos, ne videlicet per

[1] *Lotos*] Lavabant Ethnici olim sepulturæ danda corpora, Eurip. in Hecub. ὡς παῖδα λουτροῖς τοῖς πανυστάτοις λάσω. Cogn.

ωδὲ τὴν ὁδὸν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιεν τὸν Κερβέρον. οἰμωγαὶ δ' ἐπὶ τούτοις, καὶ κωκυθὸς γυναικῶν, καὶ ὠδαὶ πάντων, δάκρυα, καὶ σπαραττόμενα, καὶ ἀποκοπτομένη κόμη, καὶ φοινισσομένων παρειαί. καί που καὶ ἐσθὴς καταῤῥήγνυται, καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσαις. καὶ οἱ ζῶντες, οἰκτροτέροι δὴ νεκροῦ. οἱ μὲν, γὰρ χαμαὶ καλινδοῦνται πολλάκις, καὶ τὰς κεφαλὰς ῥοιβδοῦσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ, εὐσχήμων, καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐσταφανωμένος, ὑψηλὸς προκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς πομπὴν κεκοσμημένος. εἶθ' ἡ μήτηρ, καὶ τὸν Διὸ ὁ πατὴρ, ἐκ μέσων τῶν συγγενῶν προελθὼν, καὶ προσχύσεις αὐτῷ, ὥσπερ ἐκ γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα ὁ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δρᾶμα ᾖ, φωνὰς ἀφιέντος, καὶ μακρὰς ἐφίησι. τοιὰς ἂς ὁ νεκρὸς αὐτοὺς ἀποκρίναιτ' ἂν, εἰ λάβοι φωνήν. φησὶ γὰρ ὁ πατὴρ, γοερῷ τῷ φθεγγόμενος, καὶ προσηκούσῃ ἡδυσμένον τὸ ὀνομάτων, τέκνον ἡδύσμα, οἴχῃ μοι, καὶ πέπηγας, καὶ ὡς ὥρας ἀνηρπάσθης, μόνον ἐμὲ ἐπὶ τῷ ἄθλιον καταλιπών, ὦ γαμήσας, ὦ παιδοποιησάμενος, ὦ τραφὶς ὑσάμενος, ὦ γεωργήσας, οὐδὲ εἰς γῆρας ἐλθών. ὦ κωμάσῃ πάλιν, ὦ ἐρασθήσῃ τέκνου, ὦ σὺ συμποσίου μὴ τῶν ἡλικιωτῶν μεθυσθήσῃ. ταῦτα γὰρ, καὶ τὰ τοιαῦτα φησὶ, οἰόμενον τὸν τὸν θνῄσκειν μὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ ἐπιθυμεῖν ἐμοῦ τοῦ τελευτῆσαι, ὦ δυνάσθαι γὰρ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα φημί; πόθοι γὰρ ἐκεῖνος, καὶ παλλακίδες, οἶδε, καὶ οἰνοχόοι ἐπικατάσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συνέκαυσαν.

per viam algeant, ne-ve à Cerbero nudi conſpiciantur. Accedunt ad hæc mulierum ejulatus, omniumque lachrymæ, pectorum planctus, comæ dilaniatio, genarum cruentatio. Alii veſtem diſcerpunt, & pulverem capiti inſpergunt, adeò ut viventes, ſint mortuo miſerabiliores. Nam illi ſæpenumero humi volutantur, capita ſolo allidunt: hic verò decorus ac formoſus, & eximiè coronatus, ſublimis propoſitus eſt, & excelſus, velut ad pompam adornatus. Deinde mater, atque adeò pater, ex mediis cognatis progreſſus, & mortuo circunfuſus (nam finge juvenem aliquem, ac formoſum eſſe propoſitum, quò magis in hunc competat actio fabulæ) abſurdas ac ſtultas voces emittit: ad quas reſponderet mortuus, ſi vocem reciperet. Ait enim pater, flebili quadam voce verbum unumquodque in longum producens, fili jucundiſſime, periiſti mihi, mortuus es, & ante diem præreptus, miſero me relicto ſolo. Non duxiſti uxorem, non genuiſti liberos, non militaſti, non coluiſti agros, ad ſenectam non perveniſti. Non comeſſaberis poſthac, non amabis fili, neque cum æqualibus in compotatione inebriaberis. Hæc atque id genus alia dicit, ratus filium rebus his etiam poſt obitum egere, ac deſiderare quidem, verùm potiri non poſſe. Sed quid hæc loquor? Quot enim ſunt, qui equos ac concubinas, quique pincernas in funere mactarunt, qui veſtem reliquumque mundum concremarunt,

1 Εἰ λάβοι φωνὴν] Suſpenſa oratio uſque in paginam ſequentem ubi ait οἶπος δ' ἂν ἦν ὁρᾷς αὐτὸν ὁ παῖς. Marcil.

ἀφλεξαν, ἢ συγκατώρυξαν, ὡς χρησομένοις αὐτῶν κἀκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κἀκεῖ; ὁρᾷ γὰρ πρεσβύτης ὁ πενθῶν, ὅτι σὺ παύσῃ ταῦτα ὀδυρόμενος ἃ ἔφην, καὶ ὅτι τούτων πλείονα, ὅτι δὲ παιδὸς ἕνεκα τραγῳδεῖν ἔοικεν, οἶδε γὰρ οὐκ ἀκριβούμενον, δοκεῖ δὲ μείζονι ἐμβοήσῃ δὲ στέντορος, ὅτι μὲν αὐτῷ. φθονεῖν γὰρ ὅτου, καὶ μεγαύχειν ἐκείνου ἢν ἐς ἄνδρα βοᾷς. ἀδύς γὰρ δή πως ἑαυτῷ δεῖται βοᾶν. λοιπὸν δ' ἐστὶν αὐτὸν τὸ παρόντα ἕνεκα ταῦτα λαρεῖν, ἅθ' ὅτι πεπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα, ἅθ' ὅτι κεχώρηκε. μᾶλλον δ' ὅτι τὸ βίον αὐτὸν ἐξεδιδάσκαλος ὁποῖός ἐστιν. ἐγὼ δ' ἂν τῷ ἐξ αὐτοῦ με πίστευσιν ὡς τὸ δεινὸν ἐδυχέρανεν. εἶπον δ' ἂν δή πως αὐτὸν ὁ παῖς, Δημητρούμενον τὰ Αἰακοῦ, καὶ τὰ Αἰδωνέως ὀλίγου δεῖν ὑπερύψαι, καὶ τὰ πατέρα παύσαι μαστιάζοντα, ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας; τί δὲ μοι παρέχεις πρόσκλασμα; παῦσαι τιλλόμενον τὴν κόμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐκ ἐπιπολῆς ἀμύσσων. τί μοι λοιδορῇ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς, καὶ δύσμοιρον, πολύ σου βελτίω, καὶ μακαριώτερον μοῖραν ἡγούμενον; ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δοκῶ; ἢ διότι μὴ τοιοῦτοι γέρων ἐγένομαι, οἷος εἶ σύ, φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν δ' ὄψιν ἐρυσιπελατώμενος, κυφὸς, καὶ τὰ γόνατα ναρκῶν, καὶ ὅλως, ὑπὸ δὲ χρόνου σαθρὸς, πολλὰς τελακάδας, καὶ ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, καὶ τὰ τελώνια δὴ πᾶσι, Δημαίνων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; ἆ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δικεῖ τὸν βίον, ἢ μηκέτι μεθήξομαι; ἢ τὰς πότους ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐδωδὰς, καὶ ἀφροδίσια, καὶ δέδιας μὴ τούτων ἐνδεὴς γενόμενος, ἀπόλωμαι; οὐκ οἶσθας ἢ ὅτι τὸ μὴ ὀψῶν, πολὺ κρεῖττον δὲ πιεῖν, καὶ τὸ μὴ στεγῶν, δὲ φα-

runt, aut cum cadavere sepelierunt, perinde quasi iis illic sint usuri, & apud inferos fruituri? At senex iste luctum agens, hæc omnia quæ dixit, atque his etiam plura, neque filii causa tragicè jactare videtur, ut quem sciat non auditurum, etiamsi Stentorem clamore vincat: neque rursum sua ipsius gratia, ut cui satis erat cogitare, & cognoscere, etiam sine clamore. Nemini enim opus est, ut apud sese clamet. Supereſt igitur, ut hæc nugetur ob eos qui adsunt: cùm nesciat, neque quid filio acciderit, neque quò conceſſerit: imò cùm neque sua ipsius vita, cujusmodi sit, perpenderit. Neque enim ceu rem acerbam graviter ferret, illum ex ea demigrasse. Filius igitur ita huic respondebit, exorato Æaco, & Plutone, quò liceat tantisper è specu proferre caput, & patrem insanientem compescere. Homo infœlix, quid clamas? quid mihi molestus es? desine vellicare comam, & vultus lacerare cutem. Cur mihi convitium facis, & miserum appellas, & infortunatum, qui jam sim te multò tum melior, tum fœlicior? aut quid acerbi mihi putas accidisse, An quia non sum factus senex, qualis tu, capite calvo, facie rugosa, incurvus, genibus segnis, in summa totus ætate putris, multis expletis Triacadibus, & Olympiadibus: denique & istud, apud testes tam multos delirans? O demens, quid tibi videtur in vita boni, quo non posthac simus fruituri? nimirum potationes, cœnas, vestem, venerem, eoque metuis ne horum penuria peream? Non intelligis, longe bellius esse, non sitire, quàm bibere? non esurire, quàm

χαῖν, καὶ τὸ μὴ μιγῆν, καὶ ἀμπιχόνης ὕπαρξιν; φέρε τοίνυν ἐπιδὴ ἔοικας ἀγνοεῖν, διδάξομαί σε θρηνεῖν ἀληθέστερον. καὶ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς, βόα, τέκνον ἄθλιον, εἶτα δίψησις, εἶτα πεινήσεις, ἐδὲ ῥιγώσεις. οἴχῃ μοι κακόδαιμον, συφορῶν τὰς νόσους, ὑ πυρετὸν ὑπ δεδιὼς, ὑ πολέμιον, ὑ τύραννον. οὐκ ἔρως σε ἀναιδὴς, ὑ ἢ σωφροσύνη διαπείσῃ, ἐδὲ ἀναθήσεις ἐπὶ τάτῳ δὶς ἢ τρὶς τὴν ἡμέρας. ὦ τῆς συμφορᾶς. ἐδὲ κατα φρονηθήσῃ, χάρων ἡνιόμενον, ἐδὲ ἐκλήρος ἔσῃ τοῖς υἱοῖς, βλεπόμενος. ἀν ταῦτα λέγῃς ὦ πάτερ οὐκ οἶσι πολὺ ἀληθέστερα, καὶ μελοιότερα σκείνων ἱρεῖν; ἀλλὰ ὄρα μὴ τόδε σε ἀνιᾷ, [1] καὶ ἀμφορεὺς τὸ παρ' ἡμῖν ζόφου, καὶ τὸ πολὺ σκότος. κἄπα δέδιας μή σοι ἀποπνιγῶ [2] κατακλεισθεὶς ἐν τῷ μνήματι; χρὴ δ' ὡδὶ ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν ἀμφοτέρων, ἢ ἓν τὴν δίκην κρίνουσιν μετ' ὀλίγον, εἶτα κἀῦσαί με διενήνοχεν, ὕστερον, ὕστερον φῶς ὁρᾶν δεησόμενον. καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μέτεστιν. τί δέ με ὁ κακυδὴς ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς τὸ σῶμα αὖτη στρεπτυπία, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸ θρῆνον ἀμετρία; τί ἦν ὁ ὑπὲρ ἓν τάφῳ λίθον ἐσφαιρωμένον; ἢ τί ὑμῖν δυνάσται τὸ ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε κἀκεῖσε εἶναι αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς. καὶ μέχρι ἓν ἄδε διήκειν; τὰ μὲν δὴ ἐπὶ τοῖς κεκλαυσμένοις, καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε εἶμεν, ὡς τὸ μὲν νοσιμώτερον τῶν παρεσκευασμένων, ὁ κρατὴρ ὁ λακεδὼν, ἄνω εἰς τὸ ὑγρὸν οἴχεται, quàm edere: non algere, quàm veſtibus abundare? Age igitur, quandoquidem ignarus videris, docebo te lugere veriùs. Itaque redintegrato luctu, clama, fili miſer, non ampliùs ſities, non ampliùs eſuries, non amplius algebis. Periiſti mihi infœlix, qui morbos effugeris, qui febrem jam non timeas, non hoſtem, non tyrannum. Non te cruciabit amor, non pervertet coitus, neque hujus cauſa bis ter-ve per diem rem tuam diſſipabis. O calamitatem! Neque contemnêris factus ſenex, neque moleſtus eris juvenibus, ſi conſpiciaris. Hæc ſi dixeris pater, annon putas te multò veriora, magiſque ridicula dicturum, quàm illa quæ modò? At vide num hoc te malè habeat, quum caliginem, multaſque tenebras quæ ſunt apud nos, cogitas. An metuis ne in monumento ſuffocet incluſus? Verùm in his illud perpendendum eſt, oculi putrefactis, atque adeò exuſtis (ſiquidem me paulò pòſt cremare decreviſtis) nihil opus fore, nec ad tenebras, nec ad lumen aſpiciendum. Atque hæc fortaſſis utcunque ſunt ferenda. Verùm ejulatus ille veſter, quid prodeſt mihi? aut quid planctus pectorum ad tibiæ modos? aut quid mulierum immodica lamentatio? quidve ſaxum coronis ornatum quod ſepulchro imponitur? aut quid valet, quod merum infunditis? Num putatis illud ad nos deſtillaturum, & ad Orcum uſque permeaturum? Nam de parentalibus, ipſi quoque ni fallor, videtis quod ex apparatu potiſſimum ad nos redire debuerat, id fumo correptum, ſurſum in cœlum abire,

1 Καὶ ἀμφορεὺς τὸ παρ' ἡμῖν ζόφος] Ὃπ ἀμφορεὺς τ. π. ἡ. ζ. Marcil.

2 Κατακλεισθεὶς ἐν ὃπ μνήματι] Ἐν ὑπομνήματι, *in ſuperpoſito monimento.* Idem.

τας, μηδὲν πρὸς ἡμᾶς ὀνήσας τὰς κόπτω. τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἀχρεῖον, οὐδὲ εἰμὴ τῷ ἀποδύτῃ ἡμᾶς σιτεῖσθαι πιστὸν κακόν. ἐχέτωσαν ἄπρακτον, ὑδὲ ἄκαρπον ἡ δὲ πλάστων δόχη, ὑδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σίλικα μεταπεμψώμεθα. ὥστε μοι νὴ τὸν Τισιφόνην, πάλαι δὴ ἐφ' οἷς ἔπραττε, καὶ ἐλέγετε, κωμῳδεῖσθαι ἐπῆν ἀνακεκλάσθαι. διεκώλυσε δὲ ἡ ὀδύνη, καὶ τὰ ἑῶα, οἷς μου τὰς σταφύλας ἀπεφράγατε. ὡς ἄρα μὴ ἐπένω, τάλαν γελάστοιο κωλύσε. πρὸς Διὸς δέ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστραφεὶς, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκώνων, οὐκ ἂν οἰώμεθα δικαιότατα ἂν αὐτὸν εἰπεῖν, ἀλλ' ὅμως οἱ μάρπαιοι καὶ βοῶσι. καὶ μεταστελλόμενοί τινα θρηνῶν στρῖγγα, πολλὰς συρεληλυθὼς παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ σπαραγμὸς ἦν, καὶ χρηγὼν τὰ ἀνοίκεια πάλαι ὧντινι, ὅποι ἂν σκῆπτον ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. καὶ μέχρι μὲν θρήνων, ὁ αὐτὸς ἅπασι νόμος τῆς ἀποτελευτῆς. τὸ δ' ἀπὸ τούτων. διελόμενοι κατὰ ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλην, ἔκαυσεν. ὁδὲ πέρσης, ἔθαψεν. [1] ὁ δὲ ἰνδὸς, ὑάλῳ ἐφείσατο. ὁ δὲ σκύθης, κατεδαίσ. τελαχοὺς δὲ ὁ αἰγύπτιος. [3] οὗτος μὲν τοι, λέγω δὲ ἰδὼν, ξηραίνας τὸν νεκρὸν, συνδεῖπνον, καὶ συμπότην ἐποιήσατο. πολλάκις δὲ ἐς ἀγορὰν χρημάτων ἀνδρὶ αἰγυπτίῳ, ἔλυσε τὴν ἀπορίαν, ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς, ἢ ὁ πατὴρ

abire, neque quicquam juvare nos qui in inferis degimus. Porrò quod supereſt, pulvis eſt inutilis, niſi creditis nos cinere veſci. Non eſt uſque adeò ſterile, & infrugiferum Plutonis regnum: neque nos deſtituit aſphodelus, ut à vobis cibos huc deportemus. Itaque per Tiſiphonem juro, jamdiu mihi ſubibat, ea quæ faciebatis, & dicebatis, cachinno excipere: ſed prohibebat linteum ac lanæ, quibus mihi fauces obligaſtis. Atque ita profato mors ultima lumina clauſit. At per Iovem, ſi mortuus hæc dicat reverſus, in cubitum reclinatus, annon rectiſſimè dixiſſe videbitur? Attamen hi ſtolidi vociferantur, & accerſito lamentorum artifice, qui multas calamitates in unum congerat, hoc adjutore, & chorago amentiæ utuntur, ubicunque cœperit ille, ipſi ad melos ejulatu reſpondentes. Verùm quantum ad lamentationes attinet, omnibus eadem eſt ineptiendi conſuetudo. At deinceps ſepulturæ rationem in varios dividunt modos. Nam [1] Græcus exurit, [2] Perſa defodit, [3] Indus adipe ſuillo oblinit, Scytha devorat, condit Ægyptius. Atque hic quidem (rem à me viſam narro) deſiccatum cadaver, convivam & compotorem adhibet. Fit autem frequenter, ut Ægyptium aliquem indigentem pecunia, liberet egeſtate oppigneratus in tem-

1 *Græcus exurit*] Homer. in funere Patrocli docet Græcos cadavera combuſiſſe. *Cogn.*

2 *Perſa defodit*] Perſas cera circumlitos mortuos condire ſolitos ſcribit. Cic. quod & Aſiniis attribuitur Strabo etiam, ſola, inquit, ſepeliunt corpora Perſæ cera oblinentes. *Idem.*

3 *Indus adipe ſuillo*] Inungebant cadavera, pollinctores & libitinarii, quæ in pyra mox cremarent. Virg. *Idem.*

1 Epa-

ἡλικίᾳ τῷ καιρῷ. χάμαι τε γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στῆλαι, καὶ ἐπιγράμματα, πρὸς ὀλίγον ἀφεκτὰ πᾶσι· καὶ παιδιαὶ σπουδοποιόν; καίτοι τινὲς ἀγῶνας ἔνιοι διέθεσαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῷ μνήματι, ὥσπερ συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες, ἀλλὰ τοῖς κάτω δικασταῖς τῷ νεκρῷ. ἐπὶ πᾶσι τούτοις, τὸ ἀναίδυντον. καὶ παίρεσιν οἱ σπουδάζοντες, καὶ τὰς γυναῖκας ἀναμυθοῦνται ἢ τελευτησάντων, καὶ πείθουσι γαύσασθαι ὡς σὺν ἀνδρὶ καὶ Διΐ, ἐπ' αὐτὰς ἀναγκαζομένας, ἀλλ' ἤδη τὸν λιμὸν τελῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπηυδηκόσας. καὶ μέχρι μὲν τινος ὧν ἔτι, ὀδυρόμεθα, ἵνα σὺν ἀναπαύσασθαι τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων δυνώμεθα. εἰ δὲ ἐντεταφέναι κλαίειν δέοι γνώμας, αὐτῷ τι τούτῳ ἕνεκα χρὴ μὴ ἀπίστου εἶναι, ἵνα ἐν ἀφορκίσῃς πρὸς ἢ πίνδυς τὸ μέγα. τό τε δὴ τὸ τε πρὸς ἁπάντων ῥαψῳδοῦνται δύο ἢ Ὁμήρου τίχοι. Καὶ γάρ τ' ἠὐκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου. καὶ, Γαστέρα δ' οὔπως ἐσὶ νέκυι κευθμῶνα Ἀχαιούς. οἱ δὲ, ἄπιστοι μὲν, ἐπιχωροῦντες ὅ τε σῶμα, καὶ διδόντες, εἰ φανεῖντο μὴ τῷ τελευτῷ τὸ φιλτάτων τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ πολὺ τούτων γελοιότερα εὕροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γινόμενα, ἀφ' ὧν τοὺς τοὺς πολλοὺς τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὸ θανάτου οἴονται.

tempore vel frater: vel pater. Nam tumuli, pyramides, columnæ, tituli, ad breve tempus duratura, an non ſupervacanea, & ludicris ſimillima? Sunt verò qui ludos quoque inſtituerunt, ac funebres orationes ad ſepulchrum habuerunt, tanquam patrocinantes, ac teſtimonium mortuo perhibentes apud judices infernos. Præter hæc omnia, eſt exequialis cœna. Hic adſunt neceſſarii, qui defuncti parentes conſolantur, ſuadentque uti cibum capiant, quanquam non illibenter per Iovem ad id compelluntur illi, quippe perpetuum jam triduum enecti fame. Et quò uſque quæſo flebimus? ſine quieſcant defuncti manes. Quod ſi tibi deliberatum eſt omnino flere, vel ob hoc ipſum cibus eſt capiendus, quò tanto luctui par eſſe poſſis. Tum denique, tum ab omnibus duo verſus Homerici recitantur:

Namque cibi meminit Niobe formoſa capillis.

Item:

Non lugere ſinit defunctum venter Achivos.

At capiunt quidem illi, ſed initio pudibundi, verenteſque ne poſt chariſſimorum obitum videantur adhuc affectibus humanis obtemperare. Hæc, atque his longe magis ridicula reperiet, quiſquis obſervarit ea quæ fiunt in luctu: propterea quòd vulgò exiſtiment, mortem ſummum eſſe malum.

ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.

RHETORVM PRÆCEPTOR.

ARGVMENTVM.

Oratio didaſcalica eſt. Duas vias ad eloquentiam adoleſcenti præſcribit: priorem quidem aſperam & prælongam, ſed veram & rectam, quam etiam ad virtutem parandam ingredi opus eſt: alteram brevem ac facilem, ſed quæ ad improbitatem perducat: quam ironica quadam epitrope obeundam adoleſcenti proponit. Scilicet alludit ad ſuorum temporum mores, quibus ut quiſque indoctiſſimus & impudentiſſimus erat, ita pro præclaro habebatur. Vtrique autem viæ doctorem addit, & fingit.

1 Ἐρωτᾷς ὦ μειράκιον ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιο, καὶ τὸ σεμνότατον τοῦτο, καὶ πάνδημον ὄνομα. σοφιστὴς αὐτὸς εἶναι δέδοξας. ἀξιῶ γὰρ εἶναί σοι φῆς, εἰ μὴ τοιαύτην τινὰ τὴν δύναμιν περιεῤῥάλοιο ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἄμαχον εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι παρὰ πάντων, καὶ δοκεῖν πάντων, περιεσεσθαι δεινότατον ἅπασι τοῖς Ἕλλησι δοκοῦντα. καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τοῦτο ἀγούσας ὁδοὺς, αἵπερ ἰσχναί εἰσιν ἰέναι καὶ σκληραί. ἀλλὰ ἁδρὰς φθόνῳ ὦ παῖ. καὶ μάλιστα ὁπόταν νέῳ τις αὐτὸς ὢν, ὀρεχθῇ μοῦσαν τὴν ἀρίστην, οἷον εἰδὼς ὅτι ἂν τοῦτο σκοπεῖσθαι, ἱερόν τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν ἔσται, καὶ θαῤῥεῖν χρὴ σὲ τοῦτο αὐτοῖν περιελθόντα. ὥστε ἄκουε τοίνυν ἐπ' ἐμοί. καὶ πάνυ γε ῥᾳδίως, ὡς μάλιστα δεινὸς ἀνὴρ ἔσῃ γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι αὖπερ, ἢν τὸ μὴ τοῦτο ἐξελήσῃς αὐτὸς ἐμμένειν, οἷς ἂν ἀκούσῃς παρ' ἡμῶν, καὶ φιλοπόνως αὐτὰ

Sciſcitaris adoleſcens, quo pacto Rhetor evadere, & venuſtiſſimum illud, vulgoque celebratum nomen, Sophiſta ipſe cenſeri poſſis. Vitalem enim tibi vitam fore negas, ni talem quandam in dicendo vim aſſequaris, qua ſis inexpugnabilis, & invictus, omnibuſque admirandus, & ſuſpiciendus, & celeberrimo nomine apud Græcos dignus videare. Ideo vias eò perducentes, quænam tandem ſint, addiſcere cupis. Quod non invideo, adoleſcens: in primis cùm tu ætate juvenili, rerum optimarum cupidus, neſcius unde has comparares, conſilium quæ res eſt ſacra, petiturus me adiiſti. Audi igitur quantum utique in me ſitum eſt, atque admodum bono animo, quò facultatem ſummam adipiſcaris, & quæ ſint neceſſaria cognoſcendi, eaque eloquendi, ſi poſthac iis quæ ex me audieris, acquieſcere volueris, eaque aſſiduo labore

1 Ἐρωτᾷς] Scriptus videtur dialogus in Iulium Pollucem cujus exſtat onomaſticum. Hinc illud fere in fine hujus dialogi: ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς ἑ Λήδας, &c. Sic infra dialogus ψευδολογιστὴς, in Polyeuctum Sophiſtam. *Marcil.*

1 Καὶ

μελλοῦσιν, καὶ προθύμως ἀνίσου τὴν ὁδὸν, ἐς ἣν ἀφίξῃ πρὸς τὸ τέρμα. τὸ μὲν γὰρ ἦθος μικρὸν, καὶ ὀλίγης τε σπουδῆς δεόμενον, ἀλλὰ ἐφ' ὅτῳ δὲ ποιῆσαι πολλὰ, δὲ ἀχρεῖον ποιῆσαι, δὲ παῦσαι ὀπίσω ὑποστρέφαντα ἄξιον. σκόπει γὰρ ὁπόσοι τοὺς μηδὲν ὄντες, ἔνδοξοι, καὶ πλούσιοι, καὶ τὴν Διὶ διήρισθαι ἔδοξαν λόγων. ὅμως γε, μὴ δέδιθι, μὴ γὰρ πρὸς τὸ μέγα δὲ τῆς ἐλπίζομένων ἀποδυστήσῃς, μυρίας πινὰς τὰς πόνους προσπονήσειν οἰηθείς. ἐπεὶ γάρ σε τραχεῖαν πινα, καὶ ὄρθιον, καὶ ἱδρῶτα μετὰ ἡμεῖς γε ἄξομεν, ὡς ἂν μέσης αὐτῆς ἀναστρέψαι κεμοῦσα. ἐπεὶ δὲν ἂν διεφέρομεν τὰ ἄλλα, φασὶ τὴν σωφρονοῦντα ἡγεῖσθαι, μακρὰν, δὲ ὡς τὸ πολὺ ἀπαγωγομένην. ἀλλὰ τόγε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον τὰ συμβουλῆς; τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡδίστην τὴν ὁδὸν, δὲ ἐπιτομωτάτην, δὲ ἐπιπάλαιον, δὲ καθίστη σὺν πολλῇ τῇ ἡσυχίᾳ καὶ τρυφῇ, διὰ λειμώνων ἀνθηρῶν, δὲ σκιᾶς ἀκριβοῦς, σχολῇ, καὶ βάδην ἰόντα, ἀναθρῶν ἐπιστήσῃ τῇ ἄκρᾳ, δὲ ἀχρόσεις ἐ κάμοι. [1] καὶ τὴ Διὶ σύγχησιν καθακείμενον, ἥκιστα, ὁπόσοι τὴν ἑτέραν ἑτοίμην λόφον ὑψηλὸν ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑποφορείᾳ τὰ ἀνόδου. ἔτι γὰρ δυσβάτων, δὲ ὀλισθηρῶν τὰ κρημνῶν μόλις ἀίρουσιν, ἀπακυλιομένους ἐπὶ κεφαλὴν σίοτε, καὶ πολλὰ τραύματα λαμβάνοντας τὰς τραχείας πὰς πέτρας. σὺ δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἐσφαιωμένον, διδυαμονέστατον ἔσῃ, ἅπαντα σὺ βραχεῖ

bore exercere, & alacriter viam capessere, dum ad metam perveneris. Cæterùm rem non exiguam captas, quæ non mediocri studio indiget, sed pro qua multos labores, multasque vigilias subire, ac quidvis sustinere convenit. Considera igitur quam multi qui antè nullius erant pretii, ob dicendi facultatem clari, divites, ac per Iovem nobilissimi visi sint. Atqui ne timeas, neque ob speratorum magnitudinem desperes, ratus infinitos labores tibi perferendos. Non enim te per asperam, neque per arduam, ac sudoris plenam viam ducemus, ut ex media fessus regrediaris: siquidem nihil ab aliis differremus, qui per consuetam illam deducunt, longam, acclivem, laboriosam, atque ut plurimum desperatam. Sed nostri consilii præcipuum hoc est, ut per jucundissimam pariter, & compendiosissimam facilemque ac declivem viam, cum multa animi voluptate, deliciisque per florida prata, exquisitamque umbram, quieto, placidoque gressu conscendens, absque sudore summo insistas vertici, & veneris indefessus, ac per Iovem, epuleris discumbens, ac illos qui per aliam incedunt viam in ascensus clivo ab edito despicias, adhuc per confragosa, & lubrica præcipitia, vix surrepentes, ac nonnunquam in caput devolutos, multaque vulnera cautium asperitate accipientes. Tu verò multò antè in summo coronatus, fœliciſſimus eris, brevi

1 Καὶ τὴ Διὶ σύγχησιν καθακείμενον ἥκιστα, ὁπόσοι] Καὶ τὴ Διὶ σύγχησιν καθακείμενον ἥκιστα, ὁπόσοι, &c. ἥκιστα ut ἥκιστα, ἥκιστος, ἥκιστον, & id genus alia. Sic paucis interjectis μονονυχὶ κεφαλὴν λαβεῖν. Et infra ὀλίγου. Marcil.

ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ ῥητορικῆς μονονοὺ καθ' ὕδωρ λαβών. ἡ μὲν δὴ ὑποσχεσις, ὅτω μεγάλη. ἀλλὰ πρὸς φιλίαν Διὸς μὴ ἀπιστήσῃς, εἰ ῥᾳστά τα ἅπαντα, ϵ ἤλιξά σοι τῶν πάνυ ἐπιδείξειν φαμέν. εἰ γὰρ Ἡσίοδον μὲν ὀλίγα φύλλα ἐκ τῆς Ἑλικῶνος λαβὼν, αὐτίκα μάλα ποιητὴς ἐκ ποιμένος ἀπέφηνε, καὶ ἤδη θεῶν, ϵ ἡρώων ᾠδήν, κατοχον ἐκ μουσῶν γιγόμενον, ἢ τοιαῦτ' ἄττα, ὃ πολὺ ἔνεργές ἐστι ποιητικῆς μεγαλαυχίας ἐστὶν, ἐν βραχεῖ καταφανῆναι ἀδυνάτου, εἴ τις ἐπιμάθοι τὴν παρ' ἡμῖν ὁδόν; ὡς ἔγωγε ϵ δυνησοίμαν σοι ἐλλιπῶς Σιδωνίου τινὸς ἐμπόρου ἐπίνοιαν, δι' ἀπιστίαν ἀτελῆ γιγομένην, καὶ τὸ ἀκέραιον ἀνύτειν. ἤρχε μὲν γὰρ ἤδη Ἀλέξανδρον Περσῶν, μάχῃ τῇ ἐν Ἀρβήλοις μάχῃ, Δαρεῖον καθηρηκώς. ἔδει δ' παντάπασι τὸ λοιπὸν τὰς γραμματοφόρους, τὰ ἐπιτάγματα τοῦ Ἀλεξάνδρου κομίζοντας, ἐκ Περσῶν ἡ πολὺ ἐς Αἴγυπτον ἐλθεῖν ἐπίγνεσθαι ἡ ὁδός. ὑπερεῖδεν γὰρ ἔδει τὰ ὄρη. εἶπε δὲ ὁ Βαβυλώνιος, εἰς τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν. εἶπε ἐπιμήκη πολλὴν ἐλάσαντας, ἀφικέσθαι ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, ὥσπερ μηκίστης ἀνδρὶ δύζωνι στεφάνης τῆσδε Διονύσου. ἠχθέσθη δὴ Ἀλέξανδρος ἐπὶ τούτῳ. διότι Αἰγυπτίων τι θαρσυνεῖν ἀκούων, ὅτι ἐγγὺς ἀφεστᾶσιν ἐπίμπλειν τοῖς σατράπαις τὰ δεκανικὰ οἱ ἀπὸ αὐτῶν. τότε δὴ ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, ἐγὼ σοι ἔφη ὦ βασιλεῦ ὑπισχνοῦμαι δείξειν ὁδὸν, ἣ πολλὴν ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον. εἰ γάρ τις ὑπερβαίη τὰ ὄρη ταῦτα, ὑπερβαίη δ' ἂν τελευταῖος, αὐτίκα μάλα ἐν Αἰγύπτῳ ἂν εἴη, καὶ εἶχεν ὅτω. τὴν

brevi universa quæ à Rhetorica promanant bona, propemodum dormiendo consequutus. Hæc utique promissio est admodùm magna: verùm per Iovem amicitiæ præsidem, ne diffidas, si facillimè pariter, & jucundissimè hæc tibi nos demonstraturos affirmamus. Si enim Hesiodus cùm pauca ex Helicone folia accepisset, protinus ex pastore poëta evasit, & numine Musarum afflatus, Deorum & Heroum genus decantavit, an Rhetorem, qui est multo infra poëtices magniloquentiam, brevi evadere erit impossibile, ei qui compendiosissimam viam didicerit? Itaque ego tibi narrare volo Sidonii cujusdam mercatoris consilium, quod ob incredulitatem imperfectum, ac audienti inutile remansit. Imperabat jam Persis Alexander, cùm pugna Arbelis commissa Darium profligasset: ac oportebat undique per imperium tabellarios disponere, qui Alexandri ferrent edicta. Erat verò ex Persis longissima in Ægyptum via: siquidem montes circumire oportebat, hinc per Babyloniam in Arabiam venire, tandem peragratis longis desertis vix tandem in Ægyptum pervenire. Quod viginti longissimarum stativarum iter homo expeditus vigesimo die confecisset. Id ægrè ferebat Alexander, quoniam audiebat Ægyptios nonnihil tumultuari, nec habebat quo pacto quæ sibi agenda viderentur, Satrapis celeriter significaret. Tum mercator Sidonius, Ego rex, inquit, viam haud longam ex Persis in Ægyptum, me tibi ostensurum polliceor. Etenim siquis hos montes superarit, superarit autem triduo, confestim in Ægypto erit. Et sic se res habebat: verùm Ale-

ὄψε Ἀλέξανδρος, οὐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ χρῆσθαι εἶναι τὴν ὑποψίαν φάσκοντα τὸ παράδοξον τῶν ὑποσχέσεως ἄπιστον εἶναι τοῖς πολλοῖς. ἀλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτό. ἔστιν δὲ πειρώμενός σοι κωλύσαι ῥητορα δοκεῖν μιᾶς δεῖσθαι ἡμέρας, ὥσπερ τὴν ὀργὴν ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι προθεῖναι ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα γράψαι μᾶλλον τῷ λόγῳ, ἐπιτηδεῖα τὴν ὁδόν. δύο γάρ ἐστιν, αἱ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγουσιν. ἃς ἐρᾷς δὲ μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἦν δ' ἐγώ, ἐφ' ὑψηλῆς καθήσθαι, πάνυ καλῆς, καὶ διαφόρου, τὸ δὲ ἀμαλθείας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ, παντοίοις καρποῖς πεπληρωμένον. ἐν δὲ τῷ πρόσθεν ὁρᾶν, χρυσοῦν ὁλοσχερῆ, καὶ ἐπέρασον. καὶ δόξαν, καὶ ἰσχὺν παρέσεσθαι, ἐμοὶ δοκοῦσι πᾶσι αὐτῇ, ἔρωτι μικροῖς ἐοικότες, πολλοὶ ἁπαλοὶ περιπεπλεκόμενοι σμικροῖς μάλα, οἷ καὶ τὸ Νείλου εἴδος γραφῇ μεμιμημένον. αὐτὸν μέν, κείμενον ἐπὶ κροκοδείλῳ τινός, ἢ ἱππόποτάμῳ, οἷον οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐν αὐτῷ. μικρὰ δέ τινα παιδία παρ' αὐτὸν παίζοντα. Πήχεις αὐτὰς οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι. τοιοῦτοι δὴ τῷ ῥητορικῷ οἱ ἔπαινοι.

Alexander non credidit: sed deceptorem esse mercatorem existimavit. Ita quam plurimis promissiones admirandæ incredibiles videntur. Sed cave idem tibi accidat. Etenim experientia cognosces, quòd nihil prohibebit te Rhetorem censeri, uno neque integro die, morem ex Persis in Ægyptum transgressum. Cæterùm volo tibi, quemadmodum [1] Cebes ille, primùm imaginem sermone describere, qua viam utramque ostendam (Etenim duæ sunt, quæ ad Rhetoricam perducunt) quam non mediocriter amare mihi videris. Illa itaque in eminenti solio sedet: admodum formosa, & aspectu eleganti, dextra tenens [2] Amaltheæ cornu fructibus scatens omnifariis. In altera verò puta te Divitias videre adstantes, prorsus aureas, & amabiles. Adsint etiam Gloria & Potentia: circum ipsam verò laudes permultæ, parvis amoribus similes involvantur volitantes undique instar Nili, si aliquando depictum illum vidisti, crocodilo alicui, vel equo fluviatili insidentem, sicuti in eo plerique depingunt: parvos autem puerulos, quos Ægyptii Peches vocant, circum ipsum lusitantes: tales & circum Rhetoricam laudes. Tu verò

1 *Cebes ille*] Cebes Thebanus Philosophus fuit discipulus Socratis, quem scripsisse dialogos tres, qui inscribuntur ἰδέαι, φερωνίκου πίναξ Autores sunt, Laert. lib. 2. & Suid. sed præter πίνακα nihil extat. *Cogn.*

2 *Amaltheæ cornu*] Rhea Iovem enixa, metu patris infantem in Creta occuluit, nutriendum à duabus nymphis, Adrastea & Isida Melissei filiabus, hæ nutricaverunt illum capræ cujusdam lacte, cujus nomen fuerat Amaltheæ, eam capram Iuppiter jam adultus in sydera retulit, vocaturque à Græcis αἴξ θεανώ, hujus alterum cornu nymphis muticibus dedit videlicet officii præmium, hanc adjiciens facultatem, ut quidquid optassent, id illis ex eo suppullularet, hinc adagium ἀμαλθείας κέρας. Idem.

3 *Πήχεις*] Amores dicti πήχεις à statura. Philostrat. tabula Nili ὡς τὰ Νείλου οἱ πήχεις ἀδύρμενοι, παιδία ξύμμετρα τῷ ὀνόματι. Bourd.

σφόδρα δὴ σὺ ὁ ἐραστὴς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὅτι ἔχιστα μέσος ἐπὶ τὸ ἄκρον, ὡς γαμήσοιμί σε αὐτῷ ἀνελθόντα, καὶ πάντα σεαυτὸν ἔχοις, τὸ πλεῖστον, τῷ δόξαν, τοὺς ἐπαίνους. νόμῳ γὰρ ἄπαντα γίγνεται τῷ γαμοῦντι. εἶτα ἐπειδὰν πληρώσῃς τὸ ὄρος, τὸ μὲν πρῶτον, ἀπηγορεύσεις τῷ ὄντι, καὶ τὸ πρᾶγμα ὄμοιόν σοι εἶναι δόξει, οἷα ἡ Ἄορνος ἐφάνη τοῖς Μακεδόσιν, ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτω ἀπανταχόθεν ἰδόσιν; ἀτραχεῖς μὲν ὀρεινοῖς ὑπερπτῆναι ῥᾴδιον, Διονύσου πόδες, ἢ Ἡρακλέους εἰ μέλλοι καθαιρεθήσεσθαι δεομένου. πρῶτά σοι δόξει τὸ πρῶτον. εἶτα μετ' ὀλίγον, ὁρᾷς δύο τινὰς ὁδούς, μᾶλλον ἢ μή, ἀτραπούς ἐστι τινὲ, καὶ ἀκριβοῦς, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δύσβατον ἐμφαίνουσα, καὶ ἰδρῶτα. καὶ ἔφη γὰρ ἤδη Ἡσίοδος, εὖ μάλα ὑποδείξας αὐτῷ. ὥστε μὲν ἐμοὶ δόκησε, ἡ ἑτέρα ἢ, πλατεῖα, καὶ ἀνθηρὰ, καὶ εὐυδρος, τοιαύτη, οἵαν μικρῷ πρόσθεν εἶπον. ἵνα μὴ ἓν πᾶν αὐτὰ λέγων πολλάκις, ἐπίσχω σε ἤδη ῥήτορα εἶναι δυνάμενον. πλὴν τό γε τοσοῦτο προσθήσειν μοι δοκῶ, ὅτι ἡ μὲν τραχεῖα σκιάν, καὶ ἀνάπτυξιν, καὶ πολλὰ ἴσχυε τοῦ ὁδοιπόρου εἶχεν. εἰ δέ που, πάνυ παλαιά. καὶ ἐγὼ καὶ σκιᾶς ἄθλιος ἀπῆλθον, τοσαῦτα κοπιάσας, ὑδὲν δέον. ἡ ἑτέρα δ', ἅτε ὁμαλὴ οὖσα, καὶ ἀγκύλον ὑδὲν ἔχουσα, πόῤῥωθέν μοι ἐφάνη, οἵα ἐστὶ, καὶ ὁδοιπορήσαντι αὐτῇ. ἡ γὰρ εὕρεσις οὐδὲν ἔτι ἂν τὸ βέλτιον. ἀλλὰ τὸ ποιητὴν σκιᾶς ἄλλο δόξει ὄμιλος, λέγοντα ὡς τὸ πόνων φύσας τὰ ἀγαθὰ, τόδ' οὐκ εἶχεν ὅπως. ἀποπλὴν γὰρ ὁρᾷ τὰς πολλὰς μείζονα ἀξιωμάτων, δόμησίας τὸ αἱρέσεως τὸ τῆς verò amator accedis, desiderans scilicet quàm celerrimè in summum evadere, ut quum ascenderis, eam uxorem ducas, illaque omnia habeas, divitias, gloriam, laudes, lege enim cuncta fiunt mariti. Inde quum appropinquaris monti, initio quidem desperabis, eaque res tibi videbitur, qualis Macedonibus apparuit Aornus, eam undique præruptam conspicantibus, & vix avibus transvolatu facilem: Baccho aliquo, vel Hercule si subruenda foret, indigentem. Et ita initio tibi videbitur. Deinde paulò pòst, duas cernes vias. Vel potiùs, altera est semita angusta, spinosa, aspera, multum sitis ac sudoris præ se ferens: quam jam antea [1] Hesiodus scitè ostendit, ita ut mei nihil indigeas. Altera verò lata est, florida, irrigua, qualem paulò ante dixi: ne eadem sæpius repetens, te qui jam Rhetor esse posses, detineam. Tantùm hoc addendum videtur: nempe asperam illam, & arduam non habere multa viatorum vestigia: sed si aliqua, ea valdè vetusta. Per illam ego miser ascendi, tantum laborans cùm haud necesse esset. Altera verò undique plana, nihilque habens confragosi, mihi non calcata, è longinquo apparuit, qualis sit. Haud enim cùm adhuc juvenis essem, quid optimum foret, cernebam: sed poëtam illum vera loqui existimabam, dicentem, Ex laboribus germinare bona. Illud verò minimè sic se habebat. Multos enim video absque labore in majorem dignitatem evectos, fœlici oratio-

1 *Hesiodus*] Hesiod. i. ἐργ. ait asperam esse ad virtutem viam, cacumen verò molle, hinc Pythagoræ littera, de qua Virg. *Cogn.*

λόγων, καὶ ὁδῶν. Ἐπὶ δὴ ἂν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀφικόμενος, εὖ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις. καὶ ἤδη ἀπορεῖς ὁποτέρων ἐντύχῃς. ὡς δὲν ποιήσεις ἤδη, ῥᾴστα ἐπὶ τὸ ἀκρόπολιν ἀναβήσῃ, καὶ εὐδαιμονήσεις, καὶ γαμήσεις, καὶ θαυμαστὸς πᾶσι δόξεις, ἐγώ σοι φράσω. ἐκεῖνον γὰρ τὸν ἐαυτὸν ἐξαπατηθῆναι, καὶ ποιῆσαι. σοὶ δ', ἄπορος, καὶ ἀνήρεθαι φυίδων πάντα, καὶ δύσκολος ἐπὶ δὲ Κρῆτας. δύο δὲν ἀντίστασιν σοι καρτερὸς τις ἀνὴρ, ὑπόπλεως, ἀνδρώδης τὸ βάδισμα, πολιὰν τὴν ἥλιον ἐπὶ δὲ σώματος δείκνυς, ἀρρενωπὸς τὸ βλέμμα, ἐγκηδὼν, τὴν τραχήλου σκιὰν ὀδὲ ἡμῶν, λήρους τινὰς ὁμόσε διεξιὼν, πρὸς σὲ ἐπειγόμενος, ὑποδείκνυς τὸν Δημοσθένους ἴχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλλων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ τὰς νῦν, ἀμαυρὰ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφῆ τὰ πολλὰ ὑπὸ δὲ χρόνου. καὶ φησὶν ἀδιάφθορά σε ἴσεσθαι, καὶ νόμῳ γαμήσειν τὸν ῥητορικὸν, εἰ μὴ τούτων ἀδύνατος, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τὸ κάλων βαίνοντες. εἰ δὲ κἂν μικρόν τι παραβαίης, ἢ ἔξω τῆς εὐθείας, ἢ ἐπὶ θάτερα μᾶλλον κλιθείης τῇ βάσει, σκιρτήσεταί σε τὸ ἐρᾶσθαι ὀδὸν, καὶ αὐγένος ἐπὶ τὸ γάμου. εἰτά σε κελεύσει ζηλᾶν. ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἄνδρας, ἴσως παραδείγματα παραλήψεις τὸν λόγον, ὡς ῥᾴδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶ, Ἡγησίου, καὶ τὰ ἀμφὶ Κρατῆτα, καὶ Νησιώτου, ἀκροφυλλίαν, καὶ τραχύτητα, καὶ σκληρὰ, καὶ ἀκριβῶς λαμπτηρίων ταῖς γραμμαῖς. πόνον δὲ, καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὑδαποσίαν, καὶ τὰ ἁλίπαρα, ἀναγκαῖα πάντα, καὶ ἀποφήτα φήσει. ἀδύνατον γὰρ εἶναι ἄνευ τούτων

tionum & viarum electione. Quum verò ad initium perveneris, probè novi te hæsitaturum. Iamque dubitas ad utram sit vertendum. Quid igitur jam tibi faciendum sit ut facillimè ad summum ascendas, fortunatus evadas, uxorem ducas, & admirabilis omnibus videaris, ego tibi expediam. Satis enim est me ipsum deceptum esse, & laborasse. Tibi verò nec sata nec culta, tanquam Saturni tempore, omnia proveniant. Confestim igitur accedet ad te, vir quidam robustus, subdurus, gressu virili, multum solis in corpore ostendens, aspectu masculo, vigilans, asperæ illius viæ dux, nugas quasdam ineptus narrans, ut se sequaris cohortans, Demosthenis, Platonis, & aliorum quorundam vestigia demonstrans, magna quidem, ac præsentibus majora, sed jam obscura, & pleraque tempore obliterata. Addet te beatum fore, ac lege nupturam tibi Rhetoricam, si per illa incesseris, velut qui super funes gradiuntur: si verò vel tantillum transgrediaris, vel extra rectum tramitem, aut in alterum partem magis inclines incessu, te à recta via, & ad nuptias deducente aberraturum. Inde te priscos illos viros imitari jubebit, inutilia orationum proponens exempla, nec imitatu facilia, qualia vetustæ sunt constructionis, Hegesii, Cratetis, & Nesiotæ, constricta, nervosa, dura, lineisque accuratè producta. Laborem autem, vigilias, aquæ potum, & squalorem, hæc omnia necessaria, & inevitabilia dicet: cùm fine iis viam

1 Ἐπὶ δὴ ἂν εἰς τὴν ἀρχὴν] Ἐπὶ δὴ ἂν εἰς τ. ἀ. Marcil.

ωσοῦ δὴ σὺ ὁ ἱμείρεις, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὀπίσω χίεται ἡμίονος ἐπὶ τὴν ἄκρην, ὡς γαμήσειάς τε αὐτὴν ἀνειλῆσθαι, καὶ πάντα σὰ ἔχοις, τὸ πλοῦτον, τὴν δόξαν, τὰς ἐπαίνους. νόμῳ γὰρ ἅπαντα γίγνεται τοῖς γαμηκόσιν. εἶτα ἐπιδὴν πλησιάσῃς τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶτον, ἀπορήσεις τὴν ὁδὸν, καὶ τὸ πρᾶγμα ὄμιχλώδες σοι εἶναι δόξει, οἷα ἡ Ὄρνος ἐφάνη τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρον αὐτὴν ἅπαντα χρῆναι ἰδόντας; ἀπηχῶς δὲ ὀρνίοις ὑπερπτῆναι ῥᾴδιον, Διονύσου πομπὸς, ἢ Ἡρακλέης εἰ μέλλοι καθαιρήσεσθαι δι' ὀμφῆς. ταῦτά σοι δόξει τὸ πρῶτον. εἶτα μετ' ὀλίγον, ὁρᾷς δύο τινὰς ὁδοὺς, μᾶλλον ἢ, ἡ μὲν, ἀτραπός ἐστι στενὴ, καὶ ἀκριβὴς, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δίψος ἐμφαίνουσα, καὶ ἱδρῶτα. καὶ ἔφη γὰρ ἡδὺ Ἡσίοδος, εὖ μάλα ὑποδείξας αὐτὴν. ἧς μὲν δὴν ἐμὲ διήσῃ. ἡ ἑτέρα δὲ, πλατεῖα, καὶ ἀνθηρὰ, καὶ εὔυδρος, τοιαύτη, οἵαν μικρῷ πρόσθεν εἶπον. ἵνα μὴ δὲ τὰ αὐτὰ λέγων πολλάκις, ἐπίσχω σε ἤδη ῥήτορα εἶναι δυνάμενον. πλὴν τό γε τοσοῦτο προσθήσειν μοι δοκῶ, ὅτι ἡ μὲν τραχεῖα οὐείνη, καὶ ἀνάντης, καὶ πολλὰ ἴχνη τῶν ὀδοιπόρων ἔχει. εἰ δέ τινα, πάνυ παλαιά. καὶ ἐγὼ καθ' ἑαυτὸν ἄθλιος ἀνῆλθον, τοσαῦτα καμών, ὑδὲν δέον. ἡ ἑτέρα δὲ, ἅτε ὁμαλὴ οὖσα, καὶ ἀγκύλον ὑδὲν ἔχουσα, πόρρωθέν μοι ἐφάνη, οἷά ἐστι, καὶ ὁδοιπόρων αὐτῇ. καὶ δὴ ἐώρων νέος ἔτι ὢν τὸ βέλτιον. ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἑαυτοῦ ἀληθεύειν ὤμην, λέγοντα ἐκ τῶν πόνων φύεσθαι τὰ ἀγαθά. τόσον γοῦν εἶχεν ὕπνος. ἀποιμώξας γὰρ ὁρᾷ τοὺς πολλοὺς μηδὲν ἀξιομνήμονας, δημοσίᾳ τε αἱρέσεως τε verò amator accedis, desiderans scilicet quàm celerrimè in summum evadere, ut quum ascenderis, eam uxorem ducas, illaque omnia habeas, divitias, gloriam, laudes, lege enim cuncta fiunt mariti. Inde quum appropinquaris monti, initio quidem desperabis, eaque res tibi videbitur, qualis Macedonibus apparuit Aornus, eam undique præruptam conspicantibus, & vix avibus transvolatu facilem: Baccho aliquo, vel Hercule si subruenda foret, indigentem. Et ita initio tibi videbitur. Deinde paulò pòst, duas cernes vias. Vel potiùs, altera est semita angusta, spinosa, aspera, multum sitis ac sudoris præ se ferens: quam jam antea [1] Hesiodus scitè ostendit, ita ut mei nihil indigeas. Altera verò lata est, florida, irrigua, qualem paulò ante dixi: ne eadem sæpius repetens, te qui jam Rhetor esse posses, detineam. Tantùm hoc addendum videtur: nempe asperam illam, & arduam non habere multa viatorum vestigia: sed si aliqua, ea valdè vetusta. Per illam ego miser ascendi, tantum laborans cùm haud necesse esset. Altera verò undique plana, nihilque habens confragosi, mihi non calcata, è longinquo apparuit, qualis sit. Haud enim cùm adhuc juvenis essem, quid optimum foret, cernebam: sed poëtam illum vera loqui existimabam, dicentem, Ex laboribus germinare bona. Illud verò minimè sic se habebat. Multos enim video absque labore in majorem dignitatem evectos, fœlici oratio-

1 *Hesiodus*] Hesiod. i. ἔργ. ait asperam esse ad virtutem viam, cacumen verò molle, hinc Pythagoræ littera, de qua Virg. *Cæn.*

λόγων, καὶ ὀδῶν. Ἐπὶ δ' ἂν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀφικόμενος, εὖ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις. καὶ ἤδη ἀπορεῖς ὁποτέρων ἐτραπητέον. ὡς ἂν ποιήσεις ἥδη, ῥᾷστα ἐπὶ τὸ ἀκροτελεύτιον ἀναβήσῃ, καὶ εὐδιαμνημόνευτος, καὶ γαμήσεις, καὶ θαυμαστὸς πᾶσι δόξεις, ἐμοὶ σοι φράσαι. ἐμοὶ γὰρ τὸ ἐαυτὸν ἐξαπατῆσαι, καὶ πονῆσαι. σοὶ δ', ἄπορος, καὶ ἀνήσυχος φυίσθω πάντα, καὶ ἀνάγκη ἐπὶ δὲ Κρότωνα. δίχα δὲ ἀστασίαστοι σοι παρεσονται τῆς αἴνης, ὑποπλησθῆναι, ἀνδρώδης τὸ βάδισμα, πολλοῦ τὸ ἥλιον ἐπὶ δὲ σώματος εὐτονώτερος, ἀρρενωπὸς τὸ βλέμμα, ἐγρηγορὼς, τὸ τραχήλιος σμικρὸς ὢν ἡλικίαν, λύρας τινὰς ὁ μάστιξ διεξιὼν, πρὸς τὸ ἕπεσθαι ἀδολεσχίαν ὑποδεικνὺς τὸν Δημοσθένους ἰχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλλων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ τὰς ἡλικίας, ἀμαυρὰ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφῆ τὰ πολλὰ ὑπὸ δὲ χρόνου. καὶ φησὶν ἀδιαμνημόνευτά σε ἔσεσθαι, καὶ νόμῳ γαμήσειν τὴν ῥητορικὴν, εἰ μὴ τούτων ὀδύσιας, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τὸ κάλλιον βαίνοντες. εἰ δὲ κἂν μικρόν τι παρεκβαίης, ἢ ἔξω τῆς εὐθείας, ἢ ἐπὶ θάτερα μᾶλλον κλιθείης τῇ βάσει, σκαπτεῖσθαί σε τὸ ὀρθὸν ὀδὸν, καὶ ἀγύμναστος ἐπὶ τὸ γάμου. εἶτά σε κελεύσει ζηλῶν. σκαίνους τοὺς ἀρχαίους ἄνδρας, ἴωλα παραδείγματα παραλήψεις τὸν λόγον, καὶ ῥᾴδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῶν παλαιῶν ἱερατεῖα ἐστιν, Ἡγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κρατῆτα, καὶ Νησιώτου, ἀπεσφιγμένα, καὶ νευρώδη, καὶ σκληρὰ, καὶ ἀκριβῶς ἀποπλαμμένα ταῖς γραμμαῖς. πόνου δὲ, καὶ ἀχρυπνίαν, καὶ ὑδαποσίαν, καὶ τὸ ἀλίπαρες, ἀναγκαῖα τοῦτα, καὶ ἀπαραίτητα φησί. ἀδύνατον γὰρ εἶναι ἄνευ τούτων

tionum & viarum electione. Quum verò ad initium perveneris, probè novi te hæsitaturum. Iamque dubitas ad utram sit vertendum. Quid igitur jam tibi faciendum sit ut facillimè ad summum ascendas, fortunatus evadas, uxorem ducas, & admirabilis omnibus videaris, ego tibi expediam. Satis enim est me ipsum deceptum esse, & laborasse. Tibi verò nec sata nec culta, tanquam Saturni tempore, omnia proveniant. Confestim igitur accedet ad te, vir quidam robustus, subdurus, gressu virili, multum solis in corpore ostendens, aspectu masculo, vigilans, asperæ illius viæ dux, nugas quasdam ineptus narrans, ut se sequaris cohortans, Demosthenis, Platonis, & aliorum quorundam vestigia demonstrans, magna quidem, ac præsentibus majora, sed jam obscura, & pleraque tempore obliterata. Addet te beatum fore, ac lege nupturam tibi Rhetoricam, si per illa incesseris, velut qui super funes gradiuntur: si verò vel tantillum transgrediaris, vel extra rectum tramitem, aut in alterum partem magis inclines incessu, te à recta via, & ad nuptias deducente aberraturum. Inde te priscos illos viros imitari jubebit, inutilia orationum proponens exempla, nec imitatu facilia, qualia vetustæ sunt constructionis, Hegesii, Cratetis, & Nesiotæ, constricta, nervosa, dura, lineisque accuratè producta. Laborem autem, vigilias, aquæ potum, & squalorem, hæc omnia necessaria, & inevitabilia dicet: cùm sine iis viam

1 Ἐπὶ δ' ἂν εἰς τὴν ἀρχὴν] Ἐπὶ δ' ἂν εἰς τ. ἀ. Marcil.

ἀφιᾶσιν τὴν ὁδόν. ὃ δὴ πάντων ἀνιαρότατον, ὅτι σοι ἐν τῷ χρόνῳ παμπόλλων ἀποκρύψει τὰς ὠφελείας, ἐπὶ πολλαῖς, οὐκ ἐπ' ἡμέραις, οὐκ ἐπὶ τετραετηρίσι, ἀλλὰ κατ' ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν, ὡς ἀθανάτοις ἐμέλλοντα, καὶ ἀπαγορεύσει, πολλὰ χαίρειν φράσαντα τῇ ἐλπιζομένῃ σοὶ ἐκείνῃ εὐδαιμονίᾳ. πρὸς δὲ τούτοις, ἢν μὴ μισθὸς ὀλίγης ἀπαιτῇ τὰ τοιαῦτα κακῶν. ἀλλὰ σὺ μὲν ἂν ἡγήσαιό σοι, εἰ μὴ μεγάλα πρόπαππον λάβοι. ὁ δέ, τοῦτα φήσῃ, ἀλαζών, καὶ δεξιὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ κρουικὸς ἄνθρωπος, νεκροὺς εἰς μίμησιν παλαιὰς ἀναστήσεις, καὶ ἀνορύξειν ἀξιῶν λόγους πάλαι κατορωρυγμένους, ὡς τι μέγιστον ἀγαθόν, μαχαιροποιοῦ ἦν, καὶ ἄλλον ἀτρεμήτου τινὸς γραμμαλίσκου, ζηλῶν ἀξιῶν. καὶ τοῦτα, σὺ εἰρήνῃ μήτε Φιλίππου ἐπιόντος, μήτε Ἀλεξάνδρου ἐπιβαίνοντος. ὅπου τὰ ἐκείνων τότε ἰδιωτικὰ χρήσιμα, σὺ οὐκ εἰδὼς ὁποῖα νῦν κεκαινούργηται, τὰ χεῖρα, καὶ ἀπράγμων, καὶ ἐς τὸ ῥᾴδιον τῆς ῥητορικῆς ὁδός. σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι, μήτε ὠφελεῖσθαι αὐτὸς, μή σε ἐκτραχηλίσῃ τις τῶν Δημοκλέους, ἢ τὸ πλοῦσιον, ὠφεληθῆναι τοῖς πόνοις Δημοκλέους. ἀλλὰ εἰ πάντως ἱερᾶς, καὶ τάχιστα ἐπέλεις τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι, ἀκμάζων ἔτι, ὡς ἂν συνδαίζοιο πρὸς αὐτῆς, ἴδοι τῷ μὲν δοκεῖ τοῦτο, καὶ πόσον δὲ μετέλθ' ἀνδρικῶς, μακρὰ χαίρειν λέγα, ἀναβαίνειν αὐτὸν, καὶ ἄλλους, ὁ πόσους ἂν ἐξαπατᾷν δυνῆται ἀναγιγνώσκων, καλαλιπὼν ἀθυμοῦντας, καὶ πολλοῖς ἱδρῶτι συνόντας. πρὸς δὲ τὸν ἐτέραν ἐλθὼν, εὑρήσεις πολλὰς ἐν ἄλλοις. σὺ τούτοις δὲ, καὶ τάνδρὸς τινα, καὶ παγκαλὸν ἄνδρα, ἀποστεγνοῦμενον τὸ βάδισμα, ἐπικεκλασμένον τὸν αὐχένα, γυναικεῖον

viam conficere sit impossibile. Et quod omnium molestissimum, longum peregrinationis tempus tibi præscribet, annos multos: non per dies, non per triennia, sed per integras Olympiades numerans: adeò ut hoc audiendo ante laborem defatigeris, animumque despondeas, illa fœlicitate sperata longum valere jussa. Insuper non parvam horum malorum mercedem reposcet: sed neque dux esse incipiet, quin priùs magna dona acceperit. Hic quidem, dicet ista, superbus, & revera priscus, ac ætate desipiens homo, mortuos veteres ad imitationem proponens, & jampridem defossas orationes eruere dignum censens: ac si gladiarii fabri, vel intrepidi grammatistæ filium vellet imitari: idque in pace, neque Philippo ingruente, neque Alexandro imperante. Quo tempore illorum sermones visi sunt utiles, ignorans qualis nunc inventa sit nova, brevis, facilis, rectaque ad Rhetoricam via. Sed tu nec credas, nec attendas ipsi, ne te alicubi acceptum præcipitet, vel demum, priusquam tot labores exhauseris, in senium perducat. Sed si omnino amas, visque brevi cum Rhetorica congredi, adhuc vigens, ita ut ab ipsa redameris, aspero huic homini, & immodicè virili, longum valere dicas & ascendat ipse, aliosque quotquot poterit decipere sursum ducat, quos anhelantes, & multo sudore perfusos destituat. Quum verò ad alteram viam veneris, complures alios, atque inter hos perquam sapientem, & perpulchrum invenies virum, molli incessu, cervice infracta, vultu effœminato,

voce

τὸ βλίμμος, μελιχρὸν τὸ φύσημα, μύρου ἀπαπίσσοντα, τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τῆς κεφαλῆς κινάμωνον. ὀλίγας μὲν ἔτι, ἔλασσον δὲ, καὶ ὑακινθίνας τὰς τρίχας διηλιζόντα, πάνυ βαθὺν τινα Σαρδανάπαλον, ἢ Κίνυρον, ἢ αὐτὸν Ἀγάθωνα, τὰ τὰ τραγῳδίας ἐπίφορον ἐκεῖνον ποιητήν. λέγω δ' ὡς δὴ τὸν τοῦτον γνωρίζοις αὐτὸν, μὴ δέ σε ἄνω ἠγνόησεν χρῆμος, καὶ φίλον Ἀφροδίτῃ, καὶ χαρίεσσα, ἀληλάθοι. καὶτοι τί φημι; καὶ εἰ μόνῃ χάρις σοι σοφιλλῶν εἴποι τι, τὸ ὑμέτιον ἐκεῖνο ἀπολίσας φῦμα, καὶ τῷ σωκῆ φαιδρῷ ἀφίῃ, μάθοις ἂν ὡς ἡχὶ τὰ κοθ' ἡμᾶς τὰς ἔσιν, οἱ ἀρύρης κρεπὸν ἔδεσμα, ἀλλὰ πρόσφορον φάσγανον δρόσῳ, ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμενον. τοῦτον τοίνυν σοφιλλῶν, καὶ δαιδὸς σαυτῷ, αὐτίκα μάλα ῥητῶρ ἔσῃ, καὶ σαφέλιστ]ος, καὶ ὡς ἀνομάζῃ αὐτὸς, βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις ἀποκληρωθήσῃ, τὰ τῆρικαπὰ ἐλαύνων δ' λόγῳ. διθάξεται γάρ σε παραλαβὼν τὰ σωφρονικὰ μὲν ἐκεῖνα. μᾶλλον δ' αὐτὸς εἰκάτω πρὸς σέ. μᾶλλον γὰρ τοιοῦτος ῥήτορ ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑπομενητὴν ἴσως τοιούτων, καὶ τηλικούτων, μὴ ἐ σωτερέψωται πόσον τὸ ἄρωμα, ὃν ὑπομένουσιν. φαίη ἂν τοιγαροῦν πρὸς σὲ ὧδέ πως [1]ἀσπασόμενος ὀπόσον ἐπ λοιπὸν τ' κόμης. καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο, καὶ ἀπαλὸν, οἷον εἴωθεν, Αὐτομαίδα τῷ καμικῇν, ἢ Μαλθακὴν, ἢ Γλυκέραν τινὰ μιμησόμενος τῆ

voce ſuavi, unguenta ſpirantem, ſummo digito caput ſcalpentem: capillos quidem paucos adhuc, criſpos tamen, & hyacinthinos componentem, perquam delicatum Sardanapalum quendam, vel [1] Cinyram, vel [2] Agathonem ipſum lepidum illum tragœdiæ poëtam. Hæc ideo refero ut hinc illum cognoſcas, ac res tam divina, Venerique & Gratiis grata, minimè te lateat. Sed cur hæc dico? Etſi ad te nictantem acceſſerit, & aliquid dixerit, Hymettium illud os aperiens, & conſuetam vocem emiſerit, quamprimum intelliges eum non eſſe ex nobis quempiam qui terræ fruges comedimus: ſed peregrinum ſpectrum, rore vel ambroſia enutritum. Itaque ſi ad iſtum acceſſeris, eique te tradideris, protinus Orator eris, etiam admirandus: & ut ipſe vocat, rex in orationibus citra laborem evades, orationis moderans quadrigas. Nam te aſſumptum prima illa docebit. Sed potiùs ipſe te alloquatur: ſiquidem ridiculum eſt me pro hujuſmodi oratore verba facere, malum forſitan, talium tantorumque mimum, ne quem ago heroëm, alicubi lapſus conteram. Te igitur ita compellabit, reliquam adhuc tibi comam demulcens, & tenerum illud ac jucundum ſubridens, ut ſolet Comicam Thaidem, vel Malthacen, vel Glyceram, blanditia vocis

1 *Cinyram*] Pindar. in Nemæis, & Plat. lib. 2. de leg. meminerunt Cinyræ. Item Suid. in dict. κατακρεάσιμα. Cogn.

2 *Agathonem*] Agathonis poëtæ tragici ſplendidi & liberalis meminit Ariſtophanes in Theſmophoriis cujus carminum molliciem multis modis deridet. Meminerunt Suid. & Plato. *Idem.*

3 Ἀσπασόμενος ὀπόσον ἐπ λοιπὸν τ' κόμης] Ἀποσασεμένος ὁ. ε. λ. dimota nempe à fronte in tempora. *Marcil.*

1 Οἷον

προσιωνῆ δ' φθέγματος. ἄχρειον γὰρ τὸ ἀρρενωπὸν, καὶ ἐ πρὸς ἁβρὸν, καὶ ἁπαλὸν ῥήτορος. φήσει δ' ἴσως μετρίως ἐμαυτὸν ἐπαινῶν· ἀλλ' ἔπεμψε σὲ πρός με, ῥητόρων τὸ ἄριστον πυθησόμενον, ὅστις ὅτε Χαιρεφῶντι ἤρετο αὐτὸν, ἔδειξεν αὐτῷ ὅτις καὶ ὁ σοφώτατος τοῖς τότε; εἰ δὲ μὴ τοῦτο, ἀλλὰ καλῶ αὐτὸς ἥκεις ἀκούσων ἁπάντων ὑπερεκπεπληγμένων τὰ ἡμίτομα, καὶ ὑμνούντων, καὶ τεθηπότων, καὶ ὑποπεπτηχότων, αὐτίκα μάλα εἴσῃ πρὸς οἷόν τινα θεσπέσιον ἄνδρα ἥξεις. πυθοδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτον ὄψεσθαι, [1]οἷον τῶνδε, ἢ τῶνδε παραβαλεῖν. ἀλλ' εἴ τις ἢ Τιτυὸς, ἢ Ὦτος, ἢ Ἐφιάλτης, ὑπὲρ ἐκείνους πάνυ φανεῖται σοι τὸ πρᾶγμα ὑπερφυὲς, καὶ παράσημον. ἐπεὶ τάς γε ἄλλας τοσοῦτον ὑπερφωνῶντα σύριγξι, ὁπόσον ἡ σάλπιγξ τὰς αὐλὰς, καὶ οἱ κροῦοι τὰς ἀηδόνας. ἐπεὶ δ' ἐ ῥήτωρ αὐτὸς ἐζήλωσε γενέσθαι, καὶ τοῦτο σοι ἂν παρ' ἄλλου ῥᾴον μάθοις, ἴσως μέντοι ὦ καλὸν μέλημα οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλωσον σαυτῷ. καὶ τοὺς νόμους, οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆσθαι, ἀκριβῶς μοι διαφύλαττε. μᾶλλον δ' ἤδη συγχώρει, μηδὲν ὀκνήσας, μηδ' ὑποπτεύσας, εἰ μὴ συσπουδάσῃς ἐκεῖνα τὰ πρὸ τῆς ῥητορικῆς, ὁπόσα ἡ ἄλλη συμπαίδευσις τοῖς ἀνοήτοις ἐ μετρίοις μὴ πολλῶν πραγμάτων ἐδόκησεν. εὐδὲν γὰρ αὐτῶν δεήσῃ. ἀλλ' [2]ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν, ἡ παροιμία φησὶν, ἔμβαινε, καὶ μεῖον ἔξεις λέγω τοῦτο, ἵνα μὴ τὸ κοινότατον μὴ δεήσῃ τὰ γράμματα εἰδῆς. [3]ἄλλο γάρ τι

cis imitatus. Nam aſperum eſt virile robur, nec ad mollitiem & blanditias oratoris aptum. Dicet igitur de ſeipſo perquam modeſtè loquens. Num ô bone, te Pythius ad me miſit, Rhetorum præſtantiſſimum appellans, ut Chærephonti olim perquirenti oſtendit quiſnam ex tum viventibus eſſet ſapientiſſimus? At ſi id non eſt, ſed fama commotus venis, quoniam audieris omnes me ſummopere admirari, celebrare, obſtupeſcere, & revereri, confeſtim intelliges ad quam divinum virum venias. Expectabis autem te nihil tale viſurum, quod cum hoc vel illo compares. Sed veluti aut Tityus aliquis, aut Otus, aut Ephialtes, res omnino ſupra illos admiranda, & prodigioſa tibi videbor. Siquidem invenies me alios tantum voce antecellere, quantum tuba tibias, & cicadæ apes, & chori eos qui remiſſè canunt. Poſtquam verò & ipſe Rhetor evadere cupis, idque haud facilè ab alio addiſcere potes, ſolùm ô gloriolæ ſtudium, ea quæ dico, ſequere, ac omnia imitare: leges quoque quibus uti te jubeo, diligenter obſerva. Quin potiùs jam accede nihil cunctatus, nec deterritus, ſi non fueris iis initiatus, quæ ante Rhetoricam alia præexercitatio multo labore, ſtultis & vanis hominibus ad viam patefaciendam proponit. Nullius enim eorum indigebis, Sed quod inquit paræmia, pedibus illotis ingredere, nihilo propterea deterior futurus, non ſi vel communiſſimum illud, nempe literas ſcribere neſcias. Nam ſupra hæc omnia aliud

1 Οἷον τῶνδε παραβαλεῖν] Παραβαλεῖν. Marcil.
2 Ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν] Eraſm Parœmiogr. *Bourd.*
3 Ἄλλο γάρ τι οὐδὲ πάντα ταῦτα ἡ ῥήτωρ] Παρὰ πάντα, &c. *Marcil.*

1 Τῆς

ταῦτα πάντα ὁ ῥήτωρ. λέξω ὃ αὐτὸν δεῖ ὑπόσα χρὴ αὐτὸν ἐπίστασθαι ἔχοντα ἥκειν ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν, καὶ ὅπως ἐπισκευασθῇ, ὡς ἂν τάχιστα ἀφικνοῖτο δυνηθείης. ἔπειτα δ' αὐτὸς, ἃ μὲ αὐτὸν δεήσει ἐπιδεικνὺς καὶ τὴν ὁδὸν, ἃ δ' ἐγὼ παρεκτὸς πρὶν ἥλιον δῦναι, ῥᾳθυμῶν σε ὑπὲρ τὰς πάλαι λαμφανῶ, οἷος αὐτός εἰμι, ἀναμφιλέκτους τὰς ἀρετὰς, ἐν μέσαις, ἐν πλαδίαις τὰ λέγειν ἐπιχειρήσεις ἔχων. κόμιζε τοίνυν τὸ μέγιστον μὲ, τὴν ἀναιδείαν. εἶτα, θράσος ἐπὶ τούτοις. καὶ ἄλλως δ', τόλμαν, καὶ ἀναισχυντίαν. αἰδῶ δ', ἢ ἐπιείκειαν, ἢ μετριότητα, ἢ εὐρυθμίαν, οἴκοι κάλλιπε. ἀκρίβειαν δὲ, καὶ ὑπερηνορίαν τοῦ πράγματος. ἀλλὰ μὴν ἐν βοὴν ὅτι μεγίστην, καὶ μέλαν ἀναίσχυντον, καὶ βάδισμα, οἷον τὸ ἐμόν. ταῦτα δ' ἀναλαβὼν πάντα, καὶ μόνα εἰσὶν ὅτι ἐμά. ἡ ἐσθὴς, δ', ἔστω διαφανὴς, καὶ λευκὴ, ἔρρωσο [1] τῆς ταραντίνης ἐργασίας, [2] ὡς ἀφαίνεται τὸ σῶμα. καὶ ἡ κρηπὶς ἀττικὴ, καὶ γυναικεία τὸ πολυχρόνιος. ἡ [3] ἐμβὰς, σικυωνία, πᾶσι τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπουσα. καὶ ἀκόλουθοι πολλοὶ, καὶ βιβλίον ἀεί. ταῦτα μὲν αὐτὸν χρὴ συντελεῖν. τὰ δ' ἄλλα, καθ' ὁδὸν ἤδη σοὶ ἐρῶ, ὅρα, καὶ ἄκουε. καὶ δή σοι τοὺς νόμους δίειμι, οἷς χρώμενόν σε, ἡ ῥητορικὴ γνωρεῖ, καὶ προσήσεται, οὐδὲ ἀποστραφήσεται.

aliud quid est Rhetor. Primùm autem dicam, quodnam viaticum ad iter conficiendum, tibi sit domo afferendum venienti, & quomodo parandus victus, quò possis illud quàm celerrimè conficere. Deinde ipse, alia procedenti per viam ostendens, alia verò ante solis occasum admonens, oratorem quovis potiorem te efficiam, qualis ipse sum, qui sine dubio, primas medias, ultimasque partes teneo eorum qui ad dicendum animum appellunt. Ergo quod est maximum, ignorantiam affer: deinde temeritatem: præterea audaciam, & impudentiam. Pudorem autem, æquitatem, modestiam, & verecundiam domi relinque. Nam sunt inutilia, & huic negotio adversantur. Quinetiam clamorem altissimum, ac çantum inverecundum, meoque similem incessum: siquidem hæc sunt perquam necessaria, solaque interdum sufficiunt. Vestis autem sit venusta, & candida, Tarentini opificii opus, ut corpus transpareat. Crepida verò Attica, & muliebriter multifidia, solea Sicyonia, socculis albis decorata, pedissequi multi, libellusque semper. Hæc te conferre oportet. Alia per viam procedendo jam vide, & audi. Nam tibi leges enarrabo, quibus si usus fueris, Rhetorica te cognoscet, & admittet, non au-

1 Τῆς Ταραντίνης ἐργασίας] Sic in dial. Meretr. Matr. & Musar. commendat Ταραντινίδιον. Est autem Ταραντινίδιον, ὕφασμα διαφανὲς καὶ λεπτὸν ἧττον Ταραντίνων περιφανέστερον τῶν καταπυκαζόντων. Sic ad oram Codicis Memmiani. *Bourd.*

2 Ὡς διαφαίνεται τὸ σῶμα] Dixi de his vestibus ad illud Petronii,

Palam prostare nudam in nebula linea? Idem.

3 Ἐμβὰς Σικυωνία] De hoc calceamenti genere, in dialogo Meretr. Dor. & Myrtal. *Idem.*

κ᾽ σπουδάζειν, καθάπερ ἀτέλειόν τινα, καὶ καταφρονητὸν τῶν λογίων. ἀλλὰ χρήμασθε μὲν τῷ παρόντι ἐπιμελῶς καὶ μάλιστα, καὶ σύμφορα τῆς ἀναβολῆς. ἔπειτα πυνθάνεσθε καί τι, ἢ ἐν πλείοσι τῶν εἰκόντων ἀττικῶν ὀνόματα ἐκλέξας ποθέν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐπιμελησάμενος, πρόχειρα ἐπ᾽ ἄκρας τῆς γλώττης ἔχε τὰ ἀττικά, καὶ κατά, καὶ μᾶν, ἐμπαγήν, λῶτα, τὰ τοιαῦτα. καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ, καθάπερ τι ἡδύσμα ἐπίπασον αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν τῶν ἄλλων, ἐὰν ἀνόμοια τούτοις, [1] καὶ ἀσύμφυλα, ἐκφορδά. ἡ πορφύρα μόνον ἔστω καλή, καὶ ἁλουργὴς, κἂν [2] σισύρα τις παχαιῶν τὸ ἱμάτιον ᾖ. μὴ δὲ, λακέρνα, ἐξίνα ῥήματα, ἐκ ταναϊκίας ὑπὸ τῆς παλαιᾶς εἰρημένα. καὶ ταῦτα συμφορήσας, λαθὼν ἔδυσε, σὺ χειρ autem averſabitur, odioque proſequetur, tanquam non initiatum, & arcanorum exploratorem. Proinde primò quidem formæ potiſſimùm & decori veſtitus gerenda cura. Deinde quindecim, aut non plura quàm viginti Attica quædam vocabula ſelecta, diligenterque exercitata, ſumma in lingua in promptu habe, quædam, deinde, num, quodammodo, optime, atque id genus alia. Et in omni oratione, illa ceu condimentum inſperge. Nulla tibi ſit aliorum cura, ſi ſint hiſce diſſimilia, incongrua, & abſona. Tantummodo purpura ſit pulchra, ac florida, licet pallium ex craſſioribus pellibus ſit conſutum. Deinde ubi obſoleta, & peregrina, raroque ab antiquis uſitata verba collegeris, hæc in eos ejaculare, cum quibus

1 Καὶ ἀσύμφυλα, καὶ ἀπόφορδα] Lexicographi non ἀσύμφυλον legunt, ſed ἀσύφηλον. Proferunt Homeri locum ex Iliade IX. & alterum Luciani ex libro De hiſtoria ſcribenda. Et quidem apud Homerum etiam Cicero ἀσύφηλον legiſſe videri poteſt Tuſculana III. in Latina interpretatione illius loci Homerici. Sed verum ſi amamus, non nauci utraque vox ἀσύμφυλον & ἀσύφηλον. Neque Cicero ἀσύφηλον magis quàm ἀσύφυλον legiſſe ex illa interpretatione argui poteſt. Scriptura verò illa ἀσύμφυλος & ἀσύφηλος ex Criticæ gentis delirationibus orta eſt, quas apud Etymologiſtam legere licet. Oratoria vox eſt ἀσύμφυλος, & Poëtica, neceſſitate carminis ἀσύφυλος, ὁ ἔξω τῆς φύλης αὐτῆς, ἢ ἐκ τῆς φύλης αὐτῆς, qui extra gentem ſuam, ſive extraneus genti ſuæ, ut nunc ἀσύμφυλα καὶ ἀπόφορδα, quaſi quæ extra gentem ſuam, atque extra chorum. Et verò etiam Luciani loco illo De hiſtoria ſcribenda, rectius fuerit ἀσύμφυλον καὶ ἀνάρμοστα, quàm ut nunc eſt, ἀσύφηλον aut ἀσύφυλον, quia ut præmonui ἀσύφηλον non nauci vox, ἀσύφυλον Poëtica. Heſychius tamen, ἀσύφηλος, inquit, ἀδύκιμος, μισθὸς ἄξιος, ἄτιμος. Sed ea omnia etiam rectè interpretamenta vocis ἀσύμφυλος. Etiam illud Iliadis XXIV. ἀλλ᾽ ἔπω σὺν ἔκτα κακὸν ἔπος, ἐξ᾽ ἀσύφηλον, rectiùs legeris ἐξ᾽ ἀσύφυλον, quaſi dicat Helena, verbum erga me quaſi extraneam, aut quaſi peregrinam, neque gentis ejuſdem. Pateſcet locum ipſum inſpectanti. Et illud Iliadis IX. ἀσύφηλον μ᾽ ἔρεξε, melius ἀσύφυλον μ᾽ ἔρεξε, *infamem fecit me*, nempe quaſi de gente mea ejectum, aut exulem. Vetus itaque ſcriptura illa fateor ἀσύμφυλος & ἀσύφηλος: ſed etiam Saturniæ lemæ veteres ſunt. *Marcil.*

2 Σισύρα] Gl. MSS. σισύρα χιτὼν βαρβαρικὸς ἐκ δερμάτων. Ruſticorum indumentum, ſic Long. lib. 2. σισύρας ἐνδύσῃς, penula ſcortea ex pellibus ovillis conſarcinata, de qua Caſaubonus ad Apol. Apul. Iunger. ad Long. dicitur etiam σίσυς & σισύρα Tzetz. ad Lycophron. *Bourd.*

1 Καὶ

ελίσσω ἐς τὰς συνομιλίας. ὕτω γὰρ σε ὁ λεὼς ὁ πολὺς ἀποβλέψονται, καὶ θαυμάσουσι τὴν πολήψονται, ἢ τὴν παιδίαν ὑπὲρ αὐτὰς, εἰ ἀποσκιαγραφήσασθαι μὲ, τὸ ἀποξύσασθαι λέγως. τὸ δὲ ἡλίῳ θέρεσθαι, εἰλικρινεῖσθαι. τὸ ῥᾳθυμίαν, συθυμίαν. τὸ ὄρθρον, ἀκροκνεφίας. εἰσὶ δὲ καὶ αὐτοὶ ποιῆ καινὰ, καὶ ἀλλόκοτα ὀνόματα, ἢ ἀνομαθέτης. τὸ μὲ ἑρμηνεῦσαι δεινὸν, εὐλεξίαν καλῶν, τὸ σωφρονεῖν, σοφίαν. τὸ ὀρχηστὴν δὲ, χειρόσοφον ἂν σολοικίσῃς ἦ, ἢ βαρβαρίσῃς, ἐν ἔσῃ φάρμακον, ἢ ἀναισχυντία. καὶ συθυμίαν εἰπὲ ὄνομα. ὅτε ὄντος τινὸς, ὅτε γνωμῶν ποτὲ, ἢ ποιητοῦ, ἢ συγγραφέως. ὃς ὅτω λέγειν εὐδοκιμεῖ σοφὸς αἰνῆ, ἢ τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστερον ἀπηκριβωμένος. ἀλλὰ ἢ ἀναγίνωσκε, τὰ παλαιὰ μὲ μὴ σύγε μὴ δὲ εἴ τι ὁ λῆρος ὁ σοκρότης, ἢ ὁ χαρίεις ἄμμιρ ὁ Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυχρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τὰς τοῦ πρὸ ἡμῶν ὀλίγον λόγους, ἢ ὡς φασι τοὺς μελέτας, ὡς ἔχῃς ἀπ' ἐκείνων ἐπιτιθέσθαι μὲν ἐν καιρῷ καὶ ἀφορῆς, καὶ ἀπὸ ταμιείου θησαυρῶν. ἐπειδὰν δὲ ἢ λέγειν, ἢ οἱ παρόντες ὑποβάλωσί τινας ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμὰς τοῦ λόγου, ἅπαντα μὲν ὁποσα ἂν ἦ δυσχερῆ λέγε, ἢ ἐκφαυλιζέσθω, ὡς ἐδὲν ὅλως ἀνδρῶδες αὐτῶν. ἐλομένου δὲ, μὴ μελήσας, λέγε ὅ, τι κεν ἐπὶ κε ῥῆμα γλαφυρὸν ἔλθῃ, μηδὲν ἐκείνων ἐπιμεληθείς, ὡς τὸ σοβαρὸν, ὥσπερ ἂν ἢ ἔστι σοβαρὸν, ἐρεῖς ἐν καιρῷ θρασύνου. καὶ τὸ δεύτερον, μὴ τοῦτο, ἢ τὸ τελευταῖον, μετ' ἐκεῖνο. ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπεσὸν, πρῶτον λεγέσθω. καὶ ἂν ὕστατον τύχῃ, ὕστατον μετὰ πάντα μὲ, ἢ κνήμης. ὑπὲρ τὴν κνήμην δὲ, ἢ

bus converſaris: ſic enim te vulgus intuebitur, & admirandum putabit, tuamque ſupra ſe eruditionem, ſi ἀποσκιαγραφήσασθαι, τὸ ἀποξύσασθαι *abradere*, dicas, & τὸ ἡλίῳ θέρεσθαι, *ſole uri* εἰλικρινεῖσθαι, & *arrhabonem* συθυμίαν, & τὸ ὄρθρον *crepuſculum* ἀκροκνεφίας. Nonnunquam etiam tu nova finge, & monſtroſa vocabula: ut *interpretandi peritum* εὐλεξίαν: & *honeſtorum prudentem* σοφόν. *ſaltatorem* autem χειρόσοφον. Quum verò ſolœciſmum, vel barbariſmum committes, unum tibi ſit remedium, impudentia. Confeſtimque in promptu ſit nomen poëtæ vel ſcriptoris alicujus, qui neque ſit, neque unquam fuerit: à quo ſapiente viro, & voce ſumma abſolute claro, probetur hæc loquendi formula. Proinde tu te ne priſca legas, neque quæ nugator Iſocrates, vel gratiarum expers Demoſthenes, vel Plato frigidus ſcripta reliquêre: ſed orationes eorum qui paulò antè nos fuêre, & quas exercitationes appellant, ut tanquam ex penu depromens, ab iis commeatum mutueris, quo in tempore utaris. Quum verò orandum erit, & qui aderunt, argumentum aliquod, aut dicendi occaſionem tibi ſuggeſſerint: quæcunque fuerint illa, difficilia dicantur, & vilipendantur, tanquam nihil prorſus his inſit virile. Quum verò elegeris argumentum, nihil cures, & dicito quicquid in linguam venerit, eorum nihil ſolicitus, ut primum, prout eſt primum debito proferas tempore: deinde ſecundum, poſtea tertium. Verùm quicquid primum inciderit, primum dicatur: & ſi ita evenerit, ocrea capiti, tibia galeæ adaptetur.

Præ-

κόρυς. πλὴν ἀλλ' ἴσπιζε, καὶ σύνειρε, καὶ μὴ σιώπα μόνον. κἂν τοῦ ὑβριστοῦ τινος, ἢ μοιχοῦ λίγης Ἀθήνησι, τὰ ὁμοῖα Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ὁμοῖα Ἐκβατάνοις λεγόμενα. ἐπὶ πᾶσι γὰρ, ὁ Μαραθὼν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν οὐκ ἄνευ τι ἀνὴρ γένοιτο. καὶ ἀεὶ ὁ Ἄθως πλεόμενος, καὶ ὁ Ἑλλήσποντος πεζευόμενος, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν περσικῶν βελῶν σκεπόμενος, καὶ Ξέρξης φεύγων, καὶ ὁ Λεωνίδας θαυμαζόμενος, καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα ἀναγιγνωσκόμενα. καὶ ἡ Σαλαμὶς, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλαταιαὶ, πολλὰ ταῦτα, καὶ πυκνά. καὶ ἐπίπαυσιν ἐλίγα σκέπαι ὀνόματα ἐπιπολαζέτω, καὶ ἐπαναληπτω. καὶ σωτηρίας τὸ ἄστυ, καὶ τὸ δήπουθεν, κἂν μηδαμοῦ αὐτῶν δέῃ. καλὰ γάρ ἐστι καὶ εἰκῇ λεγόμενα. ὦ δέ ποτε καὶ ἄσαι καιρὸς εἶναι δοκῇ, πάντα ἀείδωμεν, καὶ μέλος γενέσθω. κἂν ποτὲ ἀπορήσῃς πεῖσμάτος ᾠδικοῦ, τοὺς ἄνδρας τοὺς δικαστὰς ὀνομάσας ἐμμελῶς, παναρμονίαν οἵαν τὴν ἁρμονίαν. τὸ δ' οἴμοι τῶν κακῶν, πολλάκις. καὶ ὁ μηρὸς παιέσθω, καὶ λαρύγιζε, καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βάδιζε, μεταφέρων τὴν πυγήν. καὶ ἢν μή σε μὴ ἐπαινῶσιν, ἀγανάκτει, καὶ λοιδορῶ αὐτοῖς. ὦ δ' ὀρθοὶ ἐστήκωσιν, ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ἤδη πρὸς τὴν ἔξοδον ἕτοιμοι, καθέζεσθαι κέλευε. καὶ ὅλως, τυραννὶς τὸ πρᾶγμα ἔστω. ὅπως δ' ἐκ τοῦ πλήθους θαυμάζωσι τὸν λόγον, ἀπὸ τῶν Ἰλιακῶν ἄρξαμενον, ἢ καὶ νὴ Δία ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος, καὶ Πύρρας γάμων, ὦ δοκῇ, καταβίβασε τὸν λόγον ἐπὶ τὰ νῦν καθεστῶτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι, οἱ μάλιστα μὲν συνηπίστανται ὑπὸ δυγνωμοσύνης. ὦ δ' ἐκ λίγωσί τι, ὑπὸ φθόνου αὐτὸ

Præterea festina, loquere expeditè, ac tantummodo ne taceas. Quod si de contumelioso, aut mœcho quopiam Athenis verba facias, quæ apud Indos, & Ecbatanos gerantur, referas. In omnibus sit Marathon & Cynægirus, sine quibus nihil fiat, semperque Athos navigetur, & Hellespontus pedibus teratur, & sol Persarum sagittis obumbretur, Xerxes fugiat, Leonidas sit admirationi, & Otryadis literæ legantur, & Salamis, & Artemisium, & Plateæ multa sint & crebra. Pauca verò illa vocabula insperſa innatent & efflorescant: & continuum sit illud, quædam, & utique, etiamsi non sit iis opus, nam pulchra sunt, vel temerè prolata. Et siquando canendi tempus videtur esse, omnia canantur, & melos fiant. Si verò desit canorum negotium, quum judices concinnè nominaveris, harmoniam expleſse te puta. At illud heu malorum! sæpius repetatur, & femur percutiatur, vocem dilata, & in dicendo screa, ac incedendo clunes diverte. Quòd si te haud laudent, indigneris, eosque convitiis infecteris. Si verò surrexerint, jam præ pudore parati exire, sedere jube: sitque penitus res tyrannica. Ut verò multitudo quoque tuam orationem admiretur, ab Iliacis incipiens, vel per Iovem, si videtur, à Deucalionis & Pyrrhæ nuptiis ad præsentia sermonem devolve. Etenim qui hæc intelligant, pauci erunt, qui maximè propter benevolentiam tacebunt. Quòd si quid dixerint, id ob invidiam

1 Καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα] Plutarchus in Parallelis c. 111. *Marcil.*

1 Τὸ

δέξει ὁρᾶν. οἱ πολλοὶ δ', καὶ χῶμα, καὶ φοινῶ, καὶ βάδισμα, καὶ ἐξέπαθον, καὶ μέλ@, καὶ κρηπῖδα, καὶ τὸ ἄτλα σε ἐκεῖνο ἀυμφύσοντας. καὶ τ' ἰδρῶτα ὁρῶντες, καὶ τὸ ἄοδμα, ὐχ ἕξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ παίδιόν τινα σὺ τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναί σε. ἄλλως τε, καὶ τὸ ταχὺ τοῦτο, ἐ σμικρὸν ἔχει τὴν ἀπολογίαν. καὶ ἄωμα ἐνδὲ τοῖς πολλοῖς. ἅστ' ὄρα μὴ τοῦτο χράψῃς, ἢ σκεψάμενος παρέλθῃς. ἴλεγχος γὰρ σαφὴς ταῦτά γε. οἱ φίλοι δ' κηδόμενοι ἀεὶ, ἐ μισθὸν τ' δείναν ἀπολοίπασιν, ἐ τοῦτο αἰσθόμενόν σε κρλαπισάμενον χεῖρα ὀρίζοντες, καὶ παρίζοντες δύρειν τὸ λειφθησόμενον σὺ τοῖς μεταξὺ τ' ἐπαίνων ἀφαλείμενοι. καὶ γὰρ αὖ καὶ τῶδε μελέτω σοι τ' χρεὼν ἔχειν οἰκεῖον, καὶ συνάδοντα. ταῦτα μὲν σοι τὰ σὺ τοῖς λόγοις. μὴ ταῦτα δ', ἀσθένεια σε, δεῦφοφορήσασα ἐξεκηλυμμένον αὐτὸν καὶ πρὸς ἂν ἔφης μεταξὺ διαλαμβάνουσα. καὶ ἰὼ τις σύτοχη, ἀυμμάσασα ὑπὲρ σαυτῦ λέγε, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθὴς γίγνου αὐτῷ. [1] τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμὲ, καὶ πρὸς ἵνα ἴσως μοι τ' παλαιῶν ὁ ἀγὼν, καὶ τὰ τοιαῦτα. ὁ δ' μέγιστον, καὶ πρὸς τὸ δύσκιμεῖν ἀναγκαιότατον, ὀλίγα δὴν παρέλιπον. ἁπάντων κατεγέλα τ' λεγόντων. καὶ ἰὼ μὴν πῶς καλῶς εἶπε, ἀλλότρια, καὶ ὐχ

diam facere videbuntur. Sed vulgus, habitum, vocem, greſſum, deambulationem, cantum, crepidam, & tuum illud, atta, mirabitur: teque ſudantem cernens, & anhelantem, non poterit non credere, te perquam aptum eſſe in dicendo certatorem. Præterea hæc celeritas, non parvam habet excuſationem, & admirationem apud vulgus. Ideo cave ne aliquando ſcribas, aut meditatus prodeas: ſiquidem illud eſt manifeſtæ redargutionis. Amici verò ſaliant ſemper, ac cœnarum pretium exolvant, ſiquando memoria te lapſurum ſentiant, manum porrigentes, & inter laudes tuas, ſpatium præbentes, ut quod erat dicendum, rurſus invenire poſſis. Etenim & hoc tibi ſit curæ, ut proprium, & conſonantem habeas chorum. Et hæc tibi in dicendo ſunt obſervanda. Poſtea te, ubi proceſſeris, more ſatellitum ſtipent obvelatum, & de iis quæ dixiſti, interea diſſerentem. Quòd ſiquis obviam tibi fiat, mira de te dicas, ſummiſque laudibus te extollas, ipſique moleſtus fias. Quid enim præ me eſt Pæanienſis? & mihi fortè adverſus aliquem ex veteribus eſt certandum: & alia hujuſmodi. Sed quod eſt maximum, maximeque ad exiſtimationem neceſſarium, propemodum omiſi. Omnia quæ dicuntur irride: & ſiquis rectè dixerit, aliena, non ſua oſtentare

[1] Τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμὲ] Gilbertus Cognatus commentatot miſere hoc loco prodit memoriæ ſuæ defectum, dum neſcire videtur Demoſthenem debere intelligi. Plutarchus in vitis decem Rhetorum & in Demoſthene nos docet, Plebiſcita à Demoſthene promulgata ſemper ita cœpiſſe. Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεὺς τάδε εἶπεν, id eſt, *Demoſthenes Demoſthenis filius Pæanius hæc dixit.* Palm. Quid per hanc dictionem ſit intelligitur, & deinde neſcio facilè divinabit. Eſt tamen qui Platonem intelligit, & fortaſſe rectè, quum παιανιεὺς tribus quadam Athenienſis fuerit. *Cogn.*

ἑαυτὸν δικαίως δοκεῖτε. ὧν ἢ μετρίως ἐνεχθῇ, πάντα ἔσται ἐπιλήψιμα. καὶ σὺ ταῖς ἀκροάσεσι μὴ πάνυ εἰσίοντα χρή. ἐπίσημον γάρ. καὶ σιωπησάντων ἁπάντων, ξένον τινὰ ἔπαινον ἐπεισπεῖν, τὰς ἀκοὰς τῶν παρόντων ἐπιστρέφοντα, καὶ ἐνοχλήσοντα, ὡς ναυλῶν ἅπαντας ἐπὶ τὴν φορμικὴν τῶν ὀνομάτων, καὶ ἐπιφαίνεσθαι τὰ ὦτα. ἐπισείσῃ δὲ μὴ πολλάκις τὴν χεῖρα, ἁπλῆς γὰρ, μηδὲ ἀναστῇς, πάλιν ἅπαξ μόνον, ἢ δὶς τὸ πλεῖστον. ὑποπτεύεται γὰρ τὰ πολλὰ, καὶ δηλοῦται μὴ δεσπόμενα τοῖς λεγομένοις. ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ τῶν μέμψεων τοῖς συκοφάνταις τὰ ὦτα. τὰ δὲ ἄλλα, χρὴ θαρρεῖν. ἡ τόλμα γὰρ, καὶ ἡ ἀναισχυντία, καὶ τὸ ψεῦσμα, σοὶ χαίρουσι, καὶ ὅρκος ἐπ' ἄκροις ἀεὶ τοῖς χείλεσι, καὶ φθόνος ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία, καὶ διαβολαὶ πιθαναί. ταῦτά σε ἀοίδιμον ὑμῖν βραχεῖ, καὶ περιόπτεσθον λαμφανεῖ. τοιαῦτα μὲν τὰ φανερὰ, καὶ τὰ ἔξω. ἰδίᾳ δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδόχθω, κυβεύειν, μηδὲ σκιᾷ, λαγνεύειν, μοιχεύειν, αἰσχύνῃ τε, κἂν μὴ ποιήσῃς, καὶ πρὸς ἅπαντας λέγειν, καὶ γραμματικὰ ὑποδεικνύειν, ὑπὸ γυναικῶν δηλονότι γραφέντα. καλὸς γὰρ εἶναι δεῖ. καί σοι μελέτω ὑπὲρ τῶν γυναικῶν αὐτοδάζεσθαι δοκεῖν. ἐς τοῦτο ῥητορικὴν γὰρ ἐστὶ τοῦτο ἀνοίσουσιν οἱ πολλοὶ, ὡς ἀφ' οὗτό σε ἕξει τὰ γυναικωνίτιδος εὐδοκιμοῦντος. καὶ τὸ δεῖνα μὴ αἰδεσθείς, κἂν πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ ἐρασθῇς δοκίμης, καὶ παῦτα, γλυκύτητος, ἢ ἐν νῇ Δία φαλακρὸς ἤδη ὤν. ἀλλ' ἕξουσιν οἱ ἐπὶ τούτῳ σπουδάζοντες. ὧν μὴ ὦσιν, οἱ οἰκέται ἱκανοί. πολλὰ γὰρ ἐκ

tare videatur: quòd si mediocriter egerit, omnia carpantur. Præterea post cunctos in auditoria ingrediendum: id enim insigne est: omnibusque tacentibus, nova laus subdenda, quæ præsentium aures avertat, & interturbet: adeò ut omnes fastidio vocum nauseent, & aures obstruant. Interim manum haud frequenter moveas, id enim vile: nec nisi semel aut bis ad summum surgas. Plerumque autem substanna, & palàm ostende tibi non placere quæ dicuntur. Abundè autem reprehensionum [1] sycophanticis aures suppeditabunt. Cæterùm, confidere oportet. Etenim audacia, impudentia, mendacium promptum, ac semper summis in labiis juramentum, in omnes invidia & odium, & maledicentia, & probabiles calumniæ, hæc omnia te brevi celebrem, & conspicuum reddent. Et hæc quidem sunt palàm facienda, & foris. Privatim verò res omnes perpetrare constituas: alea ludere, inebriari, scortari, mœchari, superbire, & si non facis, omnibusque dicere, & literas à mulieribus scriptas ostendere. Nam & pulcher esse velis, & des operam ut à fœminis amari videaris. Vulgus enim hoc ad Rhetoricam referet, ut propter hoc etiam, usque ad gynæceum sis celebris. Atque istud ne vereare, etiamsi à viris ob quippiam aliud amari videaris, idque cùm jam sis barbatus, atque adeò per lovem calvus. Sed adsint qui etiam ob id tecum consuetudinem habeant: at si nemo alius adfuerit, vel famuli sufficient. Nam hinc multa

1 *Sycophanticis*] Legend. Plut. de curios. *Cogn.*

ἔτι πιθήσῃ πρὸς τὰ ῥητορικὰ χρήσιμα ἀναγκαῖα. πλείων ἡ ἀναισχυντία, καὶ θρασύτης. ὁρᾷς [1] ὡς λαλίστραι αἱ γυναῖκες, καὶ λοιδορῆσαι εὐφυῶς, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἄνδρας; εἰ δὲ τὰ ὅμοια πάσχοις, δοίης ἂν ἄλλαις. καὶ μὰν καὶ ἀποτίλασθαι χρὴ μάλιστα μὲν τὰ πάντα. εἰ δὲ μή, πάντως ἐκεῖνα. καὶ αὐτό σοι τὸ στόμα, πρὸς ἅπαντα ἡδέως κεχρήσθω, καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρετείτω καὶ πρὸς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τἆλλα, ὁπόσα ἂν δυνήται. δυνατὴ δὲ οὐ σολοικίζειν μόνον, οὐδὲ βαρβαρίζειν, οὐδὲ ληρεῖν, ἢ ἐπορκεῖν, ἢ λοιδορεῖσθαι, ἢ ἀλοξάλλειν, καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ νύκτωρ τἄλλο ὑποτελεῖν. καὶ μάλιστα μὲν πρὸς ὅτῳ πολλὰς τὰς ἔριδας μὴ διαρκέσῃς, πάντα αὐτὴ γε ἐπισπάσθω, καὶ γοιμαντήρια κινείσθω, καὶ μηδὲν ἀποστρεφέσθω. ἢν ταῦτα ὦ παῖ καλῶς ἐκμάθῃς, δυνασῇ δέ, οὐδὲν γὰρ σὺ αὐτοῖς βαρύ, ῥᾳδίως ἐπαγγελλομαι σὲ εἰς μακρῷ σε ἄμεινον ῥήτορα, καὶ ἡμῖν ὅμοιον ἀποτελεσθήσεσθαι. τὸ μὲν τοῦτο δή, σὲ ἐμὲ χρὴ λέγειν ὅσα σὲ βραχεῖ παρίσῃ σοι τὰ ἀγαθὰ ἐκ τῆς ῥητορικῆς. ὁρᾷς γὰρ ἐμὲ, ὃς πατρὸς μὲν ἀφανοῦς, καὶ οὐδὲ κοσμίου ἐλευθέρου ἐχόμενο, [2] ὑπὲρ Ξόϊν, καὶ Θμοῦν διδασκόμενος. μητρὸς δὲ ἀκεστρίας, ἐπ' ἀμφοδίου τινὸς. αὐτὸς δὲ τῶν ἄρχειν ὁ πανταχόθεν

multa ad Rhetoricam utilia accedunt, auctior impudentia, & temeritas. Cernis ut loquaciores sunt fœminæ, viroſque superant convitiandi copia? Quòd si similia tibi accidant, cæteris præstabis. Iam verò & per omnia pice oblita depilari oportet: sin minus per illa prorsus. Os quoque ipsum ad omnia libenter tibi diducatur: & lingua sermonibus, & quibuscunque poterit aliis, subserviat. Potest autem non solùm solœcismum, & barbarismum committere, vel nugari, pejerare, convitiari, mentiri, calumniari: sed & aliud quid noctu agere. Et maximè quando tu unus tot amatoribus non sufficies, ipsa quidem omnia sciat facere, & fœcundior fiat, & nihil averſetur. Hæc si rectè didiceris puer, potes autem, cùm in iis nihil sit grave, audacter polliceor, te brevi Oratorem præstantissimum, nobisque similem evasurum. Cæterùm quæ sequentur, mihi non dicendum, quàm multa bona tu à Rhetorica sis brevi consecuturus. Cernis enim me, qui ex obscuro patre, nec merè libero, quique diutius quàm Xoës, & Thmüis serviverit: matre verò sartrice, in bivio quodam natus sum. Ipse verò forma non omnino

1 Ὡς λαλίστραι αἱ γυναῖκες] Liban. *Bourd.* Mulier animal natura loquax. Plaut. in Aulul. *Nam multum loquaces merito omnes habemur.* Idem in Ciſtell. *Largiloqua exempla ſumus pius loquimur quam ſat eſt.* Euripid. in Phœniſſ.

Φιλόλογον δὲ χρῆμα θῆλυ ἔφυ
Ζωπυρεῖς δ' ἀφορμὰς ἂν λάβωσι πρὸς λόγων
Πλείους ἐπισφίγγουσιν ἡδονὴν δέ τις,
Πυναιξὶ, μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλαις λέγειν. Cogn.

2 Ὑπὲρ Ξόϊν καὶ Θμοῦν διδασκόμενος] Ex hoc loco patet Lucianum traducere quendam rhetorem Ægyptium. Sunt enim Xois & Thmüis urbium nomina in inferiore Ægypto, unde nomi duo Ξοΐτης & Θμουΐτης nominabantur. *Palm.*

ἀδόκιμον εἶναι δόξας, τὸ μὲ πρῶτον, ἐπὶ ψελλῷ τῷ τρίφατι, συνῆν τινι κιναιδείμονι, καὶ γλίχρῳ ἐρωτῆ, ἐπὶ ᾧ τὴν ὁδὸν ταύτην ῥᾳστην ἅπασι κατιδὼν, καὶ διεκπερᾶσαι, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγχρώμῳ, ὑπῆρχε μοι ἡ φίλη Ἀδράστεια, παῖδα σπεῖρα, ἃ πρόσπορα ἐφόδια, τὸ θράσος, ἡ ἀμαθία, ἡ ἀναισχυντία, [1] πρῶτον μὲν, οὐκ ἔτι πολιτικὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς, καὶ Λήδας παισὶν ὁμώνυμος μεγίστοις. ἐπειδὴ δὲ χρὴ συνοικήσας, τὸ πρῶτον μὲν ἐμαθριζόμην πρὸς αὐτὴν, ἐρᾶν προσποιούμενος γυναικὸς ἑβδομηκοντούτιδος, πέπλαρος ἔτι λοιπὸς ὀδόντας ἔχούσης, χρυσίῳ δὲ τούτους ἀμελλομένους. πολλὰ μὲν ἀπὸ τῷ πένεσθαι, ὑφιστάμην τὸ ἄθλον. καὶ τὰ ψυχρὰ σπεῖρα πρὸς ἐμὲ τὸ σπρὸ φιλήματα, ὑπερήδετό μοι ἐπιὼν ὁ λιμός. εἶπε ὀλίγου δεῖν, κληρονόμος ἂν εἰ ἦν ἁπάντων κατέσῃ, εἰ μὴ κἀγὼ τις οἰκέτης ἐμιώυνον, ὡς φάρμακον οἱ ἐπ' αὐτὴν ἐσκευάκει. ἐξωθεῖς δὲ ἐπὶ κεφαλὴν, ὅμως οὐδὲ τότε ἠπόρησα τὸ ἀναγκαῖον, ἀλλὰ ἐμπὰς δικῶν, καὶ πρὸς δίκαις ἐξιζόμην, πρόδηλος πρὸ πολλῶν, καὶ τοὺς δικαστὰς τοῖς ἀνοήτοις κεκυφιχυῖαν. καὶ ἡπάτων μὲν πολλοὺς. [2] οἱ φοίνικες δὲ,

no illiberali esse visus, sub initium ob victus penuriam, cum infœlici, suavi tamen conversabar amatore. Postquam autem viam hanc facillimam esse animadverti, eaque absoluta fastigium attigi: siquidem ὁ Adrastea chara mihi omnia illa quæ antè dixi, viatica suppetebant, temeritas, ignorantia, impudentia. Primùm quidem non amplius desiderabilis appellor: sed jam Iovis & Ledæ filiis factus sum cognominis. Dein cum anu consuescens, primùm ab ipsa lautè accipiebar, simulans me amare mulierem septuagenariam, quæ dentes quatuor reliquos, eosque auro illigatos habebat: verumtamen ob paupertatem hunc laborem sustinebam: illaque capularis vetulæ oscula, fames reddebat mihi suavissima. Deinde parum abfuit, quin omnium bonorum quæ possidebat, hæres evaserim, nisi execrandus quidam famulus venenum ad illam tollendam à me emptum illi indicasset. Ob id in caput præceps ejectus, tamen neque tunc rebus necessariis carui: sed & orator esse videor, & in judiciis contendo, causam plerunque prodens, & judicum gratiam statuis promittens. Vt plurimum tamen succumbo, ac nihilominus

1 Πρῶτον μὲν οὐκ ἔτι πολιτικὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Λήδας παισὶν ὁμώνυμος μεγίστοις] Et ex hoc loco patet rhetorem, quem subsannat Lucianus, primum Πεδαῖον (sic enim legendum, non πρωτεῖον) deinde Διόσκορον vel Διοσκορίδην vocatum fuisse. *Palm.*

2 Οἱ φοίνικες δὲ] Advocatorum palmæ aliquando sine lemniscis & corona, ut apud Iuvenal. Sat. 7.

ut tibi lasso
Figantur virides, scalarum gloria, palma.

Et Martial. Epig. 27. lib. 7.

Sic fora mirentur, sic te palatia laudent,
Excolat & geminas plurima palma fores.

Palmas coronatas ut hoc loci ὅπου τῇ θύρᾳ χλωρὸς ἐστεφανωμένος. Tangit Arrianus Epicteti cap. 12. lib. 3. *Bourd.*

ἐπὶ τῇ ὥρᾳ χλωρῷ ἐστεφανωμένοι. τούτοις γὰρ ἐπὶ τὰς δυσχερεῖς χρῶμαι τοῖς ἐλέγχοις. ἀλλὰ σὲ τὸ μισεῖν ὡς ἁπάντων, καὶ ἐπίστασθαι εἶναί με, ἐπὶ τὴν μοχθηρίαν δ' ἐπόρευε πολὺ πρότερον τοῦ λόγου, καὶ τὸ δίκτυον τῷ δικτύῳ τοῦτον σαυτοῦ τὸ ἀκρόπολιν οὐ πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον, ἀ μικρὰν ἔμοιγε φαίνεται. ταῦτά σοι δοκῶ, νὴ τὸν πάνδημον, πολὺ ἂν πρότερον ἐμαυτῷ δοκῆσαι, καὶ χάριν ἐμαυτῷ μικρὸν ἐπαισθέσθαι. εἶεν. ὁ μὲν ἡγεμὼν ἴσως ταῦτα, πεπαύσεται. σὺ δ', ὡς πειθῇς τοῖς εἰρημένοις, καὶ δὴ παρεῖναι νόμιζε σοφὸς ἐξαρχῆς ἐπόθεις ἐλθεῖν. καὶ ἐάν σε κωλύσῃ ἐπόμενον τῇ γνώμῃ ἴν' ᾖ τοῖς δικαστηρίοις κρατεῖν, καὶ σὺ τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν, καὶ ἐπίφθονον εἶναι, καὶ χαμεῖν, ἀ χαιρῶ τινα τῶν κωμικῶν; καθάπερ ὁ νομοθέτης, καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ καλλίστη γυναῖκα, τὴν ῥητορικήν, ὡς τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐκεῖνο πλοῖον ἅρμα ἐλαιώνας φέρειν, σοὶ μᾶλλον ἁρέπειν ἂν σαυτὸν εἰπεῖν, ἢ ἐκείνῳ περὶ τοῦ Διός. ἐγὼ γάρ, ἀθυμῶν γὰρ καὶ δειλός εἰμι, ἐκπήσομαι ὑμῖν τὸ ὀδῷ, καὶ παύσομαι τῇ ῥητορικῇ ἐπιπολάζων, ἀσύμβολος ὢν ὡς αὐτὴν τὰ ὑμέτερα. μᾶλλον δ' ἤδη πέπαυμαι. ὥστε ἀκριβῶς ἀνακηρύττεσθε, καὶ θαυμάζεσθε, μόνον τοῦτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει ἡμῶν κεκρατήκατε, ἀκύτεροι φανέντες, ἀλλὰ τῇ ῥᾳστώνῃ, καὶ σχολῇ τραπέσθαι τῶν ὁδῶν.

nus viridi palma fores coronantur. Nam his erga infœlices illecebris utor. Præterea ab omnibus odio haberi, & morum pravitate, longè priùs quàm sermonum esse insignem, ac digito monstrari, en ille qui cunctis flagitiis præcellere fertur: non parva res esse mihi videtur. Hæc te moneo per Venerem, quæ meipsum multò priùs monui, nec gratiam exiguam mihi ipsi comparavi. Esto: generosus ille hæc dicere desinet. Tu verò si dictis credas, ibi te esse puta quò pervenire ab initio desiderabas, & nihil obstabit si leges has observaris, quominus in judiciis vincas, apud multitudinem clareas, & acceptus sis, & tibi nubat, non anus quæpiam Comica, quemadmodum legislatori illi & præceptori tuo, sed mulier pulcherrima, Rhetorica ipsa: ita ut cùm illo Platonis curru alato veharis, magis te deceat de te ipso loqui, quàm illum de Iove. Ego verò ignavus cùm sim, & timidus, è via vobis decedam, & Rhetoricæ ope ex obscuro emergere desinam, ignarus quo pacto vestra cum illa conveniant. Quin potiùs jam desino. Itaque sine pulvere victores proclamemini, & admirationi sitis, hoc solùm memoria tenentes, vos qui visi estis velociores, non superasse nos celeritate, sed quia facillimam pronamque viam inivistis.

ἀδόκιμον εἶναι δόξας, τὸ μὲ πρῶτον, ἐπὶ ψιλῷ τῷ πρίφεσθαι, συνῆν τινι κεκοδαίμονι, καὶ γλίχρῳ ἐφοίτων. ἐπὶ δὲ τούτῳ ὀδὺν τοιαύτην ῥᾴστην ὅσην κατέδον, καὶ διεκπεραίσας, ἐπὶ τὴν ἄκρον ἐχθόμην, ὑπῆρχά μοι ἡ φίλη Ἀδράστεια, πάντα ἐκείνα, ἃ πρόσθεν ἐφόδια, τὸ θράσος, ἡ ἀμαθία, ἡ ἀναισχυντία, [1] πρῶτον μὲν, οὐκ ἔτι πολιτικὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς, καὶ Λήδας παισὶν ὁμώνυμος γεγένημαι. ἔπειτα δὲ χρεὰ συνοικήσασα, τὸ πρῶτον μὲ ἐγαστρίζομαι πρὸς αὐτῆς, ἐρᾶν προσποιεμένη γυναικὸς ἑβδομηκοντούτιδος, τὴν λοιπὴν ὀδόντας ἔχούσης, χρυσίῳ δὲ τούτους ἐκδεδεμένους. πολὺ ἀλλά γε λιμὸν τὸν πένιαν, ὑφιστάμην τὸν ἄθλον. καὶ τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα τὰ ὑπὸ τὸν σορὸν φιλήματα, ὑπερήδιστά μοι ἐπιπέμπε λιμός. εἶτα ὀλίγου δεῖν, κληρονόμος ὢν εἶχον ἁπάντων κατίσην, εἰ μὴ πρόσοφός τις οἰκέτης ἐμιλώσατο, ὡς φάρμακόν ἐστιν ἐλίῳ ἐπ' αὐτὸν ἐωνημένον. ἐξωθοῦμαι δὲ ἐπὶ κεφαλὴν, ὅμως οὐδὲ τότε ἠπόρησα τοῦ ἀναγκαίου, ἀλλὰ δίκτυα δοκῶ, κἂν ταῖς δίκαις ἐξεβάζομαι, προδιδοὺς τὰ πολλὰ, καὶ τοὺς δικαστὰς τοῖς ἀνοήτοις καθυπαχθέντας. καὶ ἡτιῶμαι μὲν τὰ πλεῖστα. [2] οἱ φοίνικες δὲ,

no illiberali esse visus, sub initium ob victus penuriam, cum infœlici, suavi tamen conversábar amatore. Postquam autem viam hanc facillimam esse animadverti, eaque absoluta fastigium attigi: siquidem ὁ Adrastea chara mihi omnia illa quæ antè dixi, viatica suppetebant, temeritas, ignorantia, impudentia. Primùm quidem non amplius desiderabilis appellor: sed jam Iovis & Ledæ filiis factus sum cognominis. Dein cum anu consuescens, primùm ab ipsa lautè accipiebar, simulans me amare mulierem septuagenariam, quæ dentes quatuor reliquos, eosque auro illigatos habebat: verumtamen ob paupertatem hunc laborem sustinebam: illaque capularis vetulæ oscula, fames reddebat mihi suavissima. Deinde parum abfuit, quin omnium bonorum quæ possidebat, hæres evaserim, nisi execrandus quidam famulus venenum ad illam tollendam à me emptum illi indicasset. Ob id in caput præceps ejectus, tamen neque tunc rebus necessariis carui: sed & orator esse videor, & in judiciis contendo, causam plerunque prodens, & judicum gratiam fatuis promittens. Vt plurimum tamen succumbo, ac nihilominus

1 Πρῶτον μὲν οὐκ ἔτι πολιτικὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Λήδας παισὶν ὁμώνυμος γεγένημαι] Et ex hoc loco patet rhetorem, quem subsannat Lucianus, primum Πεθανὸν (sic enim legendum, non πολιτικὸν) deinde Διόσκουρον vel Διοσκορίδην vocatum fuisse. *Palm.*

2 Οἱ φοίνικες δὲ] Advocatorum palmæ aliquando sine lemniscis & corona, ut apud Iuvenal. Sat. 7.

ut tibi lasso
Figantur virides, scalarum gloria, palma.

Et Martial. Epig. 27. lib. 7.

Sic fora mirentur, sic te palatia laudent,
Excolat & geminas plurima palma fores.

Palmas coronatas ut hoc loci ὅτι τῇ θύρᾳ χλωρὸν ἐστεφανωμένον. Tangit Arrianus Epicteti cap. 12. lib. 3. *Bourd.*

1 Ita

ὑπὸ τῇ θήρᾳ χλωροὶ ἐστεφανωμένοι. τούτοις γὰρ ἐπὶ τὰς δυσχερεῖς χρῶμαι τοῖς δελέασιν. ἀλλὰ σὲ τὸ μισεῖσθαι ὡδὶ ἀπαντῶν, καὶ ἐπίσημον εἶναί μοι, ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ δ' ὅτου σὲ πολὺ πρόσθεν τοῦ λόγου, καὶ τὸ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ τῶν σαυτοῦ τὸ ἀκριβέστατον τῶν κακίᾳ λεγομένων, ὑ μικρὸν ἔμοιγε μέλειν. πιθοῦ σοι φράσαι, τὴ τῶν πάντων, πολὺ ὡς πρεσβύτερον ἐμαυτῷ φρονήσας, καὶ χάριν ἐμαυτῷ δ' μικρὰν ἐπισταμένῳ. εἶεν. ὁ μὲν γραῦς εἶπεν τοῦτο, πεπαύσεται. σὺ δ', ὡς πειθῇς τοῖς εἰρημένοις, καὶ δὴ παρεῖναι νόμιζε οἴσῳ ἐξαρκῶν ἐποχεῖς ἐλπίδι. καὶ ὑδέν σε κωλύσει ἐπόμενον τῷ νόμῳ ἐν τοῖς δικαστηρίοις κρατεῖν, καὶ σὺ τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν, καὶ ἐπίσεμνον εἶναι, καὶ γαμεῖν, ὑ γραῦν τινα τῶν κωμικῶν; καθαίρῃ ὁ νομοθέτης, καὶ διδάσκαλον, ἀλλὰ καλλίστην γυναῖκα, τὴν ῥητορικήν, ὡς τὸν ὁ Πλάτων ἐκεῖνο πλουτοῦντα ἅρμα ἐλαυνούσῃ φέρειαν, σοὶ μᾶλλον πρέπειν ὡδὶ σαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ ἐκείνῳ ὡδὶ ὁ Διός. ἐγὼ δ', ἀγαθὸς γὰρ καὶ δειλὸς εἰμι, ἐκπέσημα ὑμῖν τὸ ὀδοῦ, καὶ παύσομαι τῇ ῥητορικῇ ἐπιπολάζων, ἀσύμβολον ὂν ὡς αὐτῇ τι ὑμέτερον. μᾶλλον δ' ἤδη πέπαυμαι. ὥστε ἀκριβῶς ἀνακηρύττεσθε, καὶ θαυμάζεσθε, μόνον τοῦτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῇ τάχει ἡμῶν κεκρατήκατε, ἀκύτεροι φανέντες, ἀλλὰ τῇ ῥᾳστώνῃ, καὶ σχολῇ τραπόντες τὴν ὁδόν.

nus viridi palma fores coronantur. Nam his erga infœlices illecebris utor. Præterea ab omnibus odio haberi, & morum pravitate, longè priùs quàm sermonum esse insignem, ac digito monstrari, en ille qui cunctis flagitiis præcellere fertur: non parva res esse mihi videtur. Hæc te moneo per Venerem, quæ meipsum multò priùs monui, nec gratiam exiguam mihi ipsi comparavi. Esto: generosus ille hæc dicere definet. Tu verò si dictis credas, ibi te esse puta quò pervenire ab initio desiderabas, & nihil obstabit si leges has observaris, quominus in judiciis vincas, apud multitudinem clarcas, & acceptus sis, & tibi nubat, non anus quæpiam Comica, quemadmodum legislatori illi & præceptori tuo, sed mulier pulcherrima, Rhetorica ipsa: ita ut cùm illo Platonis curru alato veharis, magis te deceat de te ipso loqui, quàm illum de Iove. Ego verò ignavus cùm sim, & timidus, è via vobis decedam, & Rhetoricæ ope ex obscuro emergere desinam, ignarus quo pacto vestra cum illa conveniant. Quin potiùs jam desino. Itaque sine pulvere victores proclamemini, & admirationi sitis, hoc solùm memoria tenentes, vos qui visi estis velociores, non superasse nos celeritate, sed quia facillimam pronamque viam inivistis.

ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ, Η ΑΠΙΣΤΩΝ.

PHILOPSEVDES, SIVE INCREDVLVS, TYCHIADES ET PHILOCLES.

ARGVMENTVM.

Disputatio est de vi magica, de incantamentis, de spectris, & mortuorum animis: an ea videlicet super terram ambulent, seseque quibus libitum fuerit, ostendant: cujusmodi & hodie quaedam superstitione atque illusionibus daemonum vexati plerique credunt. Negat Lucianus hujusmodi esse phantasmata: & affirmat magicam vim, meras esse praestigias. Atque haec omnia fingit apud Philosophum Eucratem agi, & philosophorum exemplis confirmari, ut pro more illorum vanitatem persequatur.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ.

Ἔχεις μοι ὦ Φιλόκλεις εἰπεῖν τί ποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ὃ τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπιθυμίαν ἄγει ψεύδεσθαι θαύματα, ὡς αὐτούς τε χαίρειν μηδὲν ὑγιὲς λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διηγουμένοις μάλιστα προσέχειν τὸν νοῦν; Φιλο. πολλά σοι Τυχιάδη ἐστίν, ἃ τοὺς ἀνθρώπους οἶμαι ἀναγκάζει τὰ ψεύδη λέγειν, εἰς τὸ χρήσιμον, ἀποβλέποντας. Τυ. [2]οὐδὲν ἄρα ἔστ' ἐπ' αὐτοῦτο φασὶν, οὐδὲ σοὶ τούτων ἐρήμην, ἀπόσοι τοῦ χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγγνώμης τοίνυν ἄρα μᾶλλον ἢ ἐπαίνου τινὲς αὐτῶν ἄξιοι, ὁπόσοι ἢ πολεμίους ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπί τινι τοιούτῳ φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς, οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίει, τῷ τε αὐτῷ ψυ-

Potes mihi Philocles dicere quidnam id tandem sit, quod multos in mentiendi cupiditatem adducit, ut pariter gaudeant, quum & ipsi nihil sani loquuntur, & his qui talia narrant, maximè animum intendant? *Phil.* Multa sunt, Tychiade, quæ nonnullos mortales mentiri compellunt, quia [1]in rem vident conducere. *Tych.* Nihil ad rem hæc, ut ajunt, neque enim de his rogabam, qui quum usus postulat, mentiuntur. Venia nimirum hi, imò laude plerique eorum sunt digni, quicunque vel hostes fefellerunt, vel ad salutem tali pharmaco in periculis usi sunt: qualia multa Vlysses etiam fecit, ut

1 *In rem*] Dives ille apud Iuvenal.
Quid enim salvis infamis nummis.
Oreſt in elect. Sophoclis ἔπειτα μὴν οὐδὲν ῥῦμα σωῖ κέρδει κακόν. Cogn.
2 Οὐδὲν πρὸς ἐπ@] Proverb. *Beurd.*

1 *He-*

χὴν χρυμβδ@, καὶ τ νόσον τ ἰπαίρων. ἀλλὰ πρὸ ἐκείνων ὦ ἄνδρες φημὶ, οἱ αὐτὸ ἄνδ τ χρείας τὸ ψεῦδ@ πρὸ πολλοῦ τ ἀληθείας τίθεντες, ἡδόμβοι τῷ πράγμαθ, καὶ ἐνδιατρίβοντες ἐπ' ἀδήμιᾶ ὠφελούσῃ ἀναίσχυντίᾳ. τούτους δὴ ἐγὼ θέλω εἰδέναι, τίν@ ἀγαθοῦ τῶν ποιοῦσιν. Φιλο. ἦπου καινόννικας ἤδη πρὸς τοιούτους, οἷς ἔμφυτός ἔρως ἐστὶν ὡς τὸ ψεῦδος; Τυ. καὶ μάλα πολλοί εἰσιν οἱ τοιοῦτοι. Φιλο. τί δ' ἂν ἄλλο, ἢ ἄνοιαν χρὴ αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς φάναι ὃ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴγε τὸ χείρονον ἀντὶ βελτίονος προαιροῦνται; Τυ. ἀδύνατον, ἐπεὶ πολλοὺς ἂν ἐγὼ σοι δείξαιμι, σωστικὸς τἄλλα, καὶ τὸν γάμον θαυμαστὸς, ὃν οἶδ' ὅπως ἑαλωκότος τούτου τοῦ κακοῦ, καὶ φιλοψευδεῖς ὄντας, ὡς ἀνιαθῆναί με, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα, ὅμως χαίρουσιν, αὐτός τε, καὶ τοὺς ὁμοτυχοῦντας ἐξαπατῶντες. ἐκείνους μὲν τοὺς παλαιοὺς ὡς ἐμοῦ σε χρὴ εἰδέναι, τ Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τ Κνίδιον, καὶ ὡς τούτων, τοὺς ποιητάς, καὶ τ Ὅμηρον αὐτὸν, ἀοιδίμους ἄνδρας ἐγχρίψω τῷ ψεύσματι κεχρημένους, ὡς μὴ μόνον ἐξαπατᾶν τοὺς τότε ἀκούοντας αὐτῶν, ἀλλὰ ἐ μέχρις ἡμῶν διικνεῖσθαι τὸ ψεῦδ@, ὡς ἐν ᾄσμασι καὶ κιθαρίσεσι ἔπεσι, καὶ μέτροις φυλαττόμενον. ἐμοὶ γὰρ πολλάκις αἰδοῖ ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν, ὁπόταν ἐς τομὸν, καὶ Προμηθέως δεσμὸν διηγῶνται, καὶ γιγάντων ἐπανάστασιν, καὶ τὸν ἐν ᾅδου πᾶσαν τραγῳδίαν, καὶ ὡς δὴ ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος, ἢ κύκν@ ἐμόχθη, καὶ ὡς ἐν γυναικὸς

ut & vitam ſuam & ſociorum reditum redimeret. Sed de illis vir optime dico, qui nulla neceſſitate veritati mendacium anteponunt, ipſa re delectati, in eaque ſine ullo prætextu idoneo verſati. Quare ſcire velim cui bono iſti illud agant. *Phil.* An alicubi tales aliquos jam deprehendiſti, quibus inſita ſit hæc mentiendi libido? *Tych.* Et complures quidem ſunt iſtiuſmodi. *Phil.* Quid aliud ergo in cauſa ſit, quòd mentiuntur, niſi dementia? ſiquidem rem peſſimam optimæ loco præoptant. *Tych.* Hoc nihil eſt, nam ego tibi multos oſtenderim ad cætera prudentes, ac ſapientia mirabili: neſcio quo pacto tamen hoc malo captos, mendaciique ſtudioſos, adeò ut ego certè moleſtè feram, quòd viri tales, cæteris omnibus in rebus optimi, gaudent tamen & ſe, & eos in quos inciderint, fallere. Nam veteres illi, quòd tibi notius quàm mihi eſſe debet, [1]Herodotus, Cteſiaſque Cnidius, & ante hos poëtæ, & ipſe Homerus viri celebres, mendaciis ſcriptis uſi ſunt, ut non ſolùm eos fallerent, à quibus tunc audiebantur, ſed ad nos etiam mendacium per manus traditum perveniret, in pulcherrimis verſibus, metriſque ſervatum. Me ergo ſæpe illorum verſuum nomine ſubit pudor, ſiquando cœli ſectionem, ac Promethei vincula recenſent, gigantumque rebellionem, atque omnem illam de inferis tragœdiam. Et ut ob amorem Iupiter in taurum, & cygnum verſus ſit: utque

1 *Herodotus*] Herodotum verius mendacium quàm hiſtoriæ parentem nuncupaveris. Mira enim ab eo de Xerxis expeditione & tranſitu, id Lucianus lib. 2. ver. hiſt. inter mendaces Cteſiam, Cnidium & Herodotum ponit. *Cogn.*

ας, ἐς ὄρνεον, ἢ ἐς ἀρχὴν μετάπτωσιν. ἔπ᾽ ἦ πηγάσους, καὶ χιμαίρας, καὶ γοργόνας & κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦτα, πάνυ ἀλλόκοτα, καὶ τερατώδη μυθίδια, παιδῶν ψυχὰς κηλεῖν δυνάμενα. ἔπ᾽ τοῖς μορμὼ, καὶ τοῖς λάμιαι διδότων. καίτοι τὰ μὲν τοιαῦτα ἴσως μέτριά, τὸ δ᾽ & πόλεις ἤδη & ἔθνη πολλὰ, καινὴ, καὶ δημόσια ψεύδεσθαι, πῶς οὐ γελοῖον; εἰ Κρῆτες μὲν & Διὸς τάφον δεικνύουσιν, σὺκ αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δ᾽ τ᾽ Ἐρεχθόνιον ἐκ τῆς γῆς ἀναδῦναί φασι, καὶ τοὺς αὐτόχθονας ἀνθρώπους ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα. πολὺ σεμνότερον ἴσως τὸ Θηβαῖον, οἱ ἐξ ὄφεως ὀδόντων, σπαρτούς τινας ἀναβεβλαστηκέναι διηγοῦνται. ὃς εἰ μὲν ἄν ἐν τοῦτο καταγέλαστος ἦν, μὴ οἴονται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ᾽ ἐμφρόνως ἂν ἐξετάζων ταῦτα, Κορσίδα πάνυ, ἢ Μαργίτα νομίζοι τὸ πεῖσμα, ἢ Τριπτόλεμον ἐλάσαι ἀέρος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ [1] Πᾶνα ἥκειν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἢ Ὠρείθυιαν ὑπὸ Βορέου ἁρπασθῆναι, ἀσεβὴς ἂν εἴης μᾶλλον, καὶ ἀνόητος αὐτοῖς ἔδοξεν, ὅτῳ πρόδηλος, καὶ ἀληθέσι πράγμασιν ἀπιστῶν, ἐς τοσοῦτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος. Φιλο. ἀλλ᾽ οἱ μὲ ποιηταὶ ὦ Τυχιάδη, καὶ αἱ πόλεις ἦ, συγγνώμης τυγχάνοιεν ἄν. οἱ μὲ, τὸ ἐκ δὲ μύθου πρέπον ἐπαινοῦντες ἂν ἴσως, ἐγκωμιαζωσῖς τῇ γραφῇ, ἧττον μάλιστα δέονται συγγνώμης τῶν ἀληθῶς. Ἀθηναῖοι δ᾽, καὶ Θηβαῖοι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, σεμνότεροι λέγειν

utque mulier mutata in avem, vel ursam. Præterea Pegasos, Chimærasque, & Gorgonas, & Cyclopas, atque id genus omnia, admodum absurdas monstrosasque fabulas, & quæ puerorum mentes afficere queant: qui larvam adhuc, lamiamque metuunt, Atqui poëtica fortè sunt tolerabilia. Iam verò & urbes, & gentes multas, una voce publiceque mentiri, qui non sit ridiculum? Veluti quum Cretenses Iovis sepulchrum ostendere non pudet: Athenienses Erichthonium editum è terra ferunt: primosque illos homines in Attica olerum more ex terra emersisse. Hi multò verecundiores quam Thebani, qui ex dentibus serpentis, sativos quosdam progerminasse narrant. Quòd siquis hæc, cùm sint ridicula, non putet esse vera: sed ea prudenter examinans. Corœbi cujuspiam, aut Margitæ existimet esse, credere aut Triptolemum in alatis draconibus per aërem vectum esse, aut Pana Marathonem suppetias ex Arcadia veniisse, vel Orithyam à Borea raptam esse, impius nimirum hic, atque insanus videatur eis, quippe qui tam manifesta, veraque non credat, usque adeò obtinet mendacium. *Phil.* At poëtis Tychiade urbibusque fuerit fortassis ignoscendum. Nam illi delectationem illam quæ ex fabula proficiscitur: ut quæ maxima sit illecebra, poëmatibus suis immiscent, qua potissimùm erga auditores opus habent. Athenienses verò & Thebani, & siqui sunt alii, patriæ suæ

1 Πᾶνα] In Iove Tragœdo. Long. lib. 3. *Bourd.* Pan cum Athenienses duce Miltiade cum Persis essent dimicaturi in campo Marathonio eo in loco Græcis auxilium tulit, atque repressit Persarum ferociam, meminit Theocr. in Syring. *Coln.*

1 Ἀξιό-

φαίνονται τὰς πατρίδας ἐκ τοιούτων. εἰ γὰρ τις ἀφίλοις τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ὑδὲν ἂν κωλύσῃ λιμᾷ τὰς ἐξηγήσεις αὐτῶν ἀφεθαρῆναι, μὴ ἢ ἀμισθί τε ξένον τὰληθὲς ἀκούειν ἐθελησάντων. οἰδὲ μὴ ἢ μιᾶς ἕνεκα τοιαύτης αἰτίας, ὅμως χαίροντες τῷ ψεύσματι, παγγέλοιοι εἰκότως δόξειεν ἄν. Τυ. εὖ λέγεις. ἐγὼ γὰρ τῷ Εὐκράτει ἦκω σοι ἔτι πάνυ πολλὰ τὰ ἄπιστα, καὶ μυθώδη ἀκούσας. μᾶλλον ἢ μεταξὺ λεγομένων, ἀπιὼν ἀπῆλθον, ἐ φέρων ἔτι πρόμετρον τὴν ὑπερβολήν, ἀλλά με ὥσπερ αἱ ἐρινύες ἐξήλασαν, πολλὰ περῶντα, καὶ ἀλλόκοτα διεξιόντος. Φιλο. πότερον ὦ Τυχιάδη, [1] ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ, καὶ ὑδὲν ἂν ὑδὲ ψεύσασθαι, ὡς ἐκεῖνος ὕτω βαθὺν πώγωνα καθειμένος, ἐξηκοντούτης ἀνὴρ, ἔτι ἐ φιλοσοφίᾳ ξυνὼν τὰ πολλὰ, ὑπομείνειεν ἂν ἐ ἄλλῳ τῳὶ ψευδομένῳ ἀκοῦσαι παρὼν, ὄχ ὅπως αὐτός τι τολμήσας τοιοῦτον. Τυ. ἐγὼ οἶδα ὦ ἑταῖρε οἷα μὲ εἶπεν, ὅπως ἢ αὐτὰ ἐπισκοπῶ, ὡς ἢ ἐπόμενός τοῖς πλείοσι, διεφθαρμένος τὰ παιδία, ὥστ μι ἐ ἀποβλέποντα ἐς αὐτὸν, ποικίλα ὑποεῖν. ἄρτι μὲ, ὡς μεμάνοι, καὶ ἔξω εἴη ἔτι καθηκόντως. ἄρτι ἢ, ὡς γάρ ἂν, ἄρα τοιοῦτον χρόνον ἐλελήθη με

fuæ plus majeſtatis ex his figmentis conciliant. Quòd ſiquis fabulas auferat è Græcia, nihil obſtiterit quominus earum explanatores fame intereant, cùm nullus ſit hoſpitum qui veritatem gratis audire velit. At ſiqui nulla tali de cauſa, gaudent tamen mendacio, hi omnino ridiculi meritò videantur. *Tych.* Rectè dicis: nam ego protinus ab Eucrate illo celebri venio, ubi multa incredibilia ac fabuloſa cùm audiſſem, imò verò medio in ſermone diſceſſi non ferens narrationem tam ſupra fidem: ſed me velut furiæ quædam abegerunt, dum monſtroſa multa atque abſurda referret. *Phil.* Atqui Tychiade, vir gravis eſt Eucrates: & nemo certè crediderit illum tam promiſſa barba virum ſexagenarium: & qui præterea ſit plurimum in philoſophia verſatus, ſuſtinuiſſe ut alium quenquam audiret ſe præſente mentientem, nedum ut ipſe tale quicquam audeat. *Tych.* At neſcis amice qualia referebat, tum ea quàm conſtanter aſſerebat, præterea quàm ſanctè in pleriſque jurabat, admotis etiam filiis: adeò ut ego quum eum reſpicerem, varia mecum cogitarem; interdum quidem illum inſanire, neque animo conſtare: interdum verò fugiſſe me, quòd impoſtor eſſet, ac tantum temporis ſub leonis

1 Ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ, καὶ ὑδὲν ἂν πεῖσαι, ὡς ἐκεῖνος ὕτω πώγωνα βαθὺν καθειμένος] Eucrates quidam Athenienſis olim fuit prolixa barba inſignis, & eo nomine traducitur ab Ariſtophane in Concionantibus, dum inducit mulierem barbam factitiam afferentem & dicentem: Κἀγὼ γ' Εὐκράτους ἔκ' ὀλίγου κεκλόνα. Ad quæ ſic Scholiaſtes: ἦν δὲ εἷς δασύπους καμψιλίτης, ἐπὶ δὲ χρόνου καὶ δημαγωγὸς ἦν, μέγαν πώγωνα ἔχων ἐπικαλεῖτο σατυροφόρος. Ergo ſi quendam Eucratem prolixa & ampla barba inſignem ſuo tempore noverat Lucianus, & in nomine & in piloſitate cum antiquo illo conveniebat. Nam illum antiquum non debuit inducere, quando in eo dialogo de Peripateticorum ſectis & cum Eucrate differentem Cleodemum Peripateticum inducit. At Peripateticæ ſectæ auctor Ariſtoteles poſt Ariſtophanem & Eucratem vixit. *Palm.*

ὑπὸ τῇ λεοντῇ, χαλοῖόν τινα πίθηκον ἀφεστάλθαι. ὅτως ἅπαντα δηλαῖτε. Φιλο. τίνα πῶτε φῶς τ' ἐσίας ὦ Τυχιάδη; ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὦ τινα τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τηλικούτου τῇ πώγωνι ἔσκιπεν. Τυ. εἰωθα μὲν ἐγὼ ἔστοτε ὦ Φιλόκλεες, φοιτᾶν φῶς αὐτὸν, εἴ ποτε πολλὼ τὸν σχολὸν ἄγοιμι. τήμερον δ', Λεοντίχῳ συγχωρήσας διάμβων, ἐπῆα δέ μοι ὡς εἰδὼς, ἀκόσας ἔκ τ' ἔ παιδὸς ὡς παρ' Εὐκράτῃ ἔωθεν ἀπέλθοι, νοσοῦντα ἐπισκεψόμβων, ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς ἐ τῷ Λεοντίχῳ συγχωρίμιλον, κἀκεῖνον ἔδειμι, ἠγνοηκειν γὰρ ὡς νοσεῖη, παραγίγνομαι φῶς αὐτὸν, ἐρίσκω δ' αὐτόθι τ' μὲ Λεόντιχον, οὐκ ἔτι. ἐφθάκῃ γὰρ ὡς ἔφασκον, ὀλίγον φῶτεξελήλυθώς. ἄλλως δ' συχνὸς, ἐν οἷς Κλεόδημός τε ἦν ὁ ὠὶ ἔ φῶτεκπάτε, κὴ Δεινόμαχος ὁ στωϊκὸς ἐ Γων. οἷτε τ' ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεαζ ἀξιῶσα, ὡς μόνοι ἀπερβῶς κεκαινοποιήκοτε τὸν γνώμιμον ἔ ἀνδρὸς, κ' τοῖς ἄλλοις ὑποφητεῦσαι δωσάμβον. ὁρᾷς οἷος ἄνδρας σοι φημὶ, παυσόφρας, κὴ πανσοφίτας; ὅτι ὥῤ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἑκάστης φῶσαιρίσεως, αἰδεσίμως ἅπαντας, κ' μισογυνὶ φοβερὸς τὸν πρόσωπον. ἔτι ἐ ὁ ἰατρὸς Ἀντίγονος παρῆν, κ' χρείαν οἴμκη τ' νόσε ἐπικληθεὶς, κ' ῥᾷον ἤδκῃ ἤδη ἔχειν ὁ Εὐκράτης, κ' τὸ νόσημα τ' σωτρόφαν ἦν. τὸ ῥεῦμα γὰρ, ἐς τὰς πόδας αὖδις αὐτῷ κατελελύθῃ κομιζεσθαι ἂν μι παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλίνῃ ὁ Εὐκράτης ἐκέλευεν, ἠρέμα ἐγκλίνας τῇ φανῇ ἐς τὸ ἀσθενικὸν, ὁπότε εἶδέ με. κἀτοι βοῶν αὐτῷ, κὴ ἀμπομβῶν, τί μειζὸν nis pelle ridiculam simiam circuntulisset: adeò absurda narrabat. *Phil.* Quænam illa, per lares, sunt Tychiade? Nam cupio cognoscere quamnam præstigiaturam sub tam longa barba occuluerit. *Tych.* Solebam Philocles, & alias ipsum adire, siquando otio abundarem. Hodie autem, cùm esset mihi res cum Leontycho, qui ut scis, meus est amicus, edoctus à puero, eum se ad Eucratem mane contulisse, ut ægrotantem viseret: amborum nomine, nempe ut & Leontichum convenirem, & Eucratem viderem, quem ægrotare nesciebam, ad eum pervenio. At Leontichum ibi jam non invenio: nam paulò antè, ut dicebant, exiverat: alios verò confertos reperio, in quibus erat & Cleodemus Peripateticus, & Dinomachus Stoicus, & Ion: nosti virum, qui ex Platonis doctrina magnam sui admirationem expectat, ut qui solus mentem viri deprehenderit, quique ejus oracula aliis enarrare possit. Vides quos tibi viros nomino, nimirum omni sapientia, omnique virtute præditos: ut pote ipsum ex quaque secta caput, reverendos hercle omnes, atque aspectu propemodum terribiles. Aderat præterea medicus Antigonus, ob morbi puto necessitatem vocatus: & meliùs jam habere se videbatur Eucrates, eratque morbus ex consuetis. Nam ei rursus humor in pedes descenderat. Ergo Eucrates me sibi in lecto assidere jussit, voce ob debilitatem paulum inclinata, quum me conspiceret: quanquam interim dum ingrederer, vociferantem eum, & vocem intendentem audieram. Tum

z Ὑπὸ λεοντῇ] Proverb. *Beurd.*

z Ἐπι-

εἰσὶν ἐπήκοον. κἀγὼ μάλα περιφυλαξ-
μένως μὴ ψαύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτῆ,
ἀπελογησάμην τὰ σαυτῆ ταῦτα,
ὡς ἀγνοήσαιμι νοσοῦσαν, καὶ ὡς ἐπὶ
ἔμαθον, δρομαῖος ἦλθοιμι, ἐγγὺς
ζόμενος πλησίον. οἱ μὲ, δὴ ἐτύγχα-
νον ἤδη ὑπὲρ τῆς νοσημάτων, τὰ μὲν,
ἤδη προειρηκότες, τὰ δὲ, καὶ τότε
διεξιόντες, ἔτι δὲ ἐπῳδῆς πάσης
ἔκατο ὑπεβάλλοντες. ὁ γὰρ Κλεό-
δημος, εἴ τίνων φησὶ τῇ δεξιτερᾷ
τις ἀπελόμενος χαμᾶθεν τὸ ὀδόντα τῆ
μυγάλης, ὕστε φονεύσειε ὡς τάχι-
στον, εὐθέσειεν εἰς δέρμα λέοντος,
ἅμα ἀποδείρων, εἶτα ἐπείψειε
τῶν τὰ σκέλη, αὐτῷ παύεται τὸ
ἄλγημα. ὧδε εἰς λέοντος ἔφη ὁ
Δεινόμαχος ἐγὼ ἤκουσα, ἐλάφου δὲ
ἡλείας, ἔτι παρθένου, καὶ ἀβάτου.
καὶ τὸ σῶμα ὕστε παιδνώτερον,
ὡς γὰρ ἡ ἔλαφος, καὶ ἔρρωται μᾶλ-
λον ἐπὶ τῶν ποδῶν. καὶ ὁ λέων, ἄλ-
κιμος μὲν, καὶ τὸ λίπος αὐτοῦ, καὶ
ἡ χαίτη ἡ δεξιά. καὶ αἱ τρίχες ἐπὶ
τοῦ πώγωνος αἱ ὀρθαὶ, μεγάλα δύ-
ναιντο, εἴ τις ἐπίσταιτο αὐτοῖς χρῆ-
σθαι μετὰ τοῦ οἰκείου ἐπῳδῆς ἑκάστῳ.
ποδῶν δὲ ἴασιν, ἤκουσα ἐπαγγέλλε-
σθαι καὶ αὐτὸς ἤδη ὁς ὁ Κλεόδημος,
ὕστε πάλαι ἐγίγνωσκον ἐλάφου χρῆ-
ναι τὸ δέρμα εἶναι, διόπερ οὐκ ἔλα-
φον. ἴναλιχος δὲ λίβυς ἀνὴρ σοφὸς
τὰ τοιαῦτα, μετεδιδαξέ με, εἰπὼν
οὐκ ἐτήσιος εἶναι τὰ ἐλάφου τοὺς λέον-
τας. ἀμέλει ἔφη, καὶ αἱρεῖσιν αὐ-
τὰς διώκοντες. ἐπήνεσαν οἱ παρόν-
τες, ὡς εὖ εἰπόντος τοῦ λίβυος. ἐγὼ
δὲ, οἴεσθε γὰρ ἔφην ἐπῳδαῖς τισι τὰ
τοιαῦτα παύεσθαι, ἢ τοῖς ἔξωθεν πα-
ρατήμασι, καὶ οὐκ ἔνδον ἀμφιτε-
θοῦσι; ἐμάλαττε ἐπὶ τῷ λόγῳ μου,
καὶ δῆλος ἦτον καταγνώσεσθαι μου
τῶν ἀνοίαν, ἐπεὶ μὴ ἐπισταίμην τὰ τοιαῦτα σοφίσματα. καὶ τοῦ

Tum ego diligenter cavens ne pedes ejus tangerem, ubi me vulgaribus istis verbis purgaveram, quòd eum ægrotare nesciverim, quòd ubi resciissem, curriculo venerim, adsedi propè. Atque illis quidem sermo erat de morbo: & quædam jam antè dixerant, quædam verò etiam tunc narrabant: præterea medicamenta quædam quisque proferebat. Cleodemus igitur, Siquis, inquit, finistra manu, tollens humo mustelæ dentem, sic interfectæ, ut antè dixi, in leonis recens excoriati pellem alligaverit, ac deinde circum crura posuerit, ilico sedatur dolor. Non in leonis pellem, inquit Dinomachus, ut ego audivi, sed in cervæ potiùs fœminæ, virginis adhùc, & nondum initæ, & res hoc quidem pacto est credibilior. Velox enim cerva est, maximeque valet pedibus: & leo quidem fortis est, pinguedoque ejus ac manus dextra, pilique qui recti è barba prominent, magnam vim obtinent, siquis iis cum proprio cuique carmine, uti noverit: at pedum curationem minimè pollicetur. Et ipse quoque, inquit Cleodemus, olim sic putabam cervina pelle utendum, quia velox est cerva. At nuper vir quidam Libycus horum peritus contrà me docuit, cervis dicens velociores esse leones: quippe qui eas, inquit, etiam persequendo capiunt. Laudabant qui aderant, tanquam rectè dixisset Libycus ille. Tum ego, Putatis, inquam, incantamentis aliquibus sedari talia? aut foris admotis appendiculis, cùm malum intus grassetur? Riserunt hunc sermonem meum: & palàm in me magnam amentiam damnarunt, qui res apertissimas ignorarem, & quibus ne-

mo

ὧν ἂν ὑδὶς φρονῶν ἀπείποι, μὴ οὐχὶ ὅτως ἔχειν. ὁ μέντοι ἰατρὸς Ἀντίγονος, ἐδικέ μοι ἡδέως τῇ ἐρωτήσει μου. πάλαι γὰρ ἠμελεῖτο οἶμαι, βοηθεῖν ἀξιῶν τῷ Εὐκράτει μὴ τέχνῃ, οἶνον τε ἀπαγορεύων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σπιῶσθαι, καὶ ὅλως ὀφαιρεῖν τὸ τόνου. ὁ γοῦν Κλεόδημος, ὑπομειδιῶν ἅμα, τί λέγεις ἔφη ὦ Τυχιάδη; ἄπιστον εἶναί σοι δοκεῖ τὸ σὲ τοιοῦτον χέγνεσθαί τινὰς ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοιγε λίαν οἶ' ἐγὼ, εἰ μὴ πάνυ τλῶ ῥᾶα κροῦζης μεστὰς εἶναι, ὡς πιεσθῶσιν τὰ ἔξω, καὶ μηδὲν κοινωνῶσι τοῖς ἔνδοθεν, ἐπεξαίρεσι τὰ νοσήματα, μὴ ῥηματίαν ὡς φασὶ, καὶ γναπτίας τινὰς [1] ἐπερχθῶν, καὶ τλῶ ἰασιν ἐπιπέμπειν ὠφελιμώτερόν. τόδ' οὖν ἂν ἡδέως, ὑδὶ λῶ ἐς ὃ τεμεῖν λέοντος τὸ δέρμα σὺν δίκῃ τις ἐκκαίδεκα ὅλας μυγαλᾶς. ἐγὼ γοῦν αὐτὸν τὸ λέοντα εἶδον πολλάκις χαλαζόντα ὑπ' ἀλγηδόνων, ὁπόταν ὁλοκλήρῳ τῷ αὐτοῦ δέρματι. πάνυ γὰρ ἰδιώτης ἔφη ὁ Δεινόμαχος εἶ, καὶ τὰ τοιαῦτα σὺ ἐμέλησέ σοι σκοπεῖν. ὅτινα τρόπον ὠφελεῖ, τοῖς νοσήμασι ὠφέλημα. καί μοι δοκεῖς, ὑδὶ τὰ ὠφοφανέστατα ἂν δύνασθαι ταῦτα, τὸ σὲ ὠφελεῖν πυρετῶν τὰς ἀποπομπὰς, καὶ τὸ ἐρυσιπελῶν τὰς καταλήξεις, καὶ βυβώνων ἰάσεις, καὶ τἄλλα, ὁπόσα ἐκ αἱ χρᾶις ἤδη ποιοῦσιν. εἰ δὴ σκεῦνα χέγνεται ἅπαντα, τί δὴ ποτε οὐχὶ ταῦτα οἰκοθεν χέγνεσθαι ὑπὸ τὸ ὁμοίων; ἀπέρχομαι λῶ οἶ' ἐγὼ ξυμπεσοῦσα ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἦλθ φασὶν σκληρὰς τὸ ἦλον. ὑδὲ γὰρ ἃ φῂς, ταῦτα δῆλα μὴ τοιούτης δυνάμεως χεγόμενα. λῶ γεροῖς Dinomache, clavumque ut ajunt, clavo extrudis. Neque enim constat ea quæ commemoras, ejusmodi vi fieri. Quamobrem

mo sanè mentis contradicat, quin ita se habeant. At medicus Antigonus delectari mihi visus est hac interrogatione mea. Iamdudum enim negligebatur, opinor, cum opem Eucrati ex arte ferre vellet, denuncians videlicet vino ut abstineret, & oleribus vesceretur, denique vigorem minueret. Tum Cleodemus, subridens simul, Quid dicis, inquit, Tychiade? Incredibile tibi videtur esse, ut ex rebus hujusmodi parentur quædam adversus morbos remedia? Mihi certè videtur, inquam ego, nisi naribus adeo sim mucosis, ut credam ea quæ foris applicantur, nihilque cum his communicant, quæ morbos intus excitant, per verbula tamen ut dicitis, ac præstigiaturam operari: & quum appenduntur sanitatem immittere: quod fieri nequaquam possit, nec siquis vel in Nemei leonis pellem sedecim mustelas integras alligarit. Ego profectò leonem ipsum præ doloribus sæpe in universa sui pelle claudicantem vidi. Nimium idiota es, inquit Dinomachus. Neque unquam tibi curæ fuit, ut disceres quonam modo admota morbis prosint. Ac mihi videris ne notissima quidem ista recepisse, periodicarum videlicet harum febrium profligationes, tum serpentum demulsiones, ac bubonum sanationes, & cætera quæcunque anus ipsæ jam faciunt. Quòd si illa fiunt omnia, cur tandem non putabis hæc rebus similibus fieri? Infinita, inquam, con-

1 Ἐπερχθῶν] Hanc vocem interpretatur vir Clarissim. Gilbert. Gaulminus ad Psellum. *Boiard.*

1 Θείᾳ

γῶν μὴ πείσῃς πρότερον ἐπαίων τὸ λόγον διότι φύσει ἔχει γίγνεσθαι, ἢ τι πυρετὸς, ἢ εἰδήμονος διδάξῃς, ἢ ὄνομα ἰατρίσιον, ἢ ἔστιν βαρβαρικὸν, καὶ ἀφ' τούτου ἂν ἢ βεβῶν ἀφαιρεθείης, ἴσθι σοι χαλῶν μῦθον τὰ λεγόμενα εἶναι. σὺ μοι δοκεῖς ἀδελφὸς ὁ Δεινόμαχος τὰ τοιαῦτα λέγων, ἀδὲ θεὸς εἶναι πιστεύειν, εἴγε μὴ αἵ τὰς ἰάσεις οἷόν τε εἶναι ἀπὸ ἱερῶν ὀνομάτων γίγνεσθαι. τοῦτο μὲν οὖ ἐγὼ, μὴ λέγε ὦ ἄριστε. καλὸς γὰρ εἶδεν ἐὰν θεοὶ ὦσιν, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ δ' ἐὰν θεοὺς σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ ἃ εὖ ποιοῦσι τοὺς κάμνοντας, ἀπὸ φαρμάκων, καὶ ἰατρικῆς ἀνιστάντες. ὁ γοῦν Ἀσκληπιὸς αὐτὸς, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ἅτε φάρμακα πάσοντες, ἐπεγείροντες τοὺς νοσοῦντας, καὶ λέντζας, καὶ μυγάλας ἐφελκύοντες. ἔκ τοῦτον ἔφη ὁ Ἴων. ἐγὼ δ' ὑμῖν θαυμάσιόν τι διηγήσομαι. ἦν μοι ἐγὼ μειράκιον ἔτι, ἀμφὶ τὰ πέντε, καὶ δέκα ἔτη χρεών. ἦκε δέ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαν τὸ ἀμπελουργὸν ἐρρωμένον εἰς τὰ μάλα, οἰκέτην, καὶ ἰσχαλέον, ἀμφὶ πανδυσιὰν ἀγρεύοντα ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα. καίσθω ἤδη σεσηπότα τὸ σκέλος. ἀνεῤῥύη γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ ταῖς χάρμαξι περιπλακὴν, ἀφοσφύσαν τὸ ἦμαρ, δακεῖν τὸ μέσον δάκτυλον. καὶ τὸ μὲ, φῆσαι, καὶ κατιδοῦσαν αὐτὸν εἰς τὸ φωλεὸν τὸ οἰμώζειν, ἀπολλύμενον ὑπὸ ἀλγηδόνων. τοιαῦτα τὸν ἀπήγγελλε. καὶ τὸ Μίδαν ἐωρῶμεν αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τὸ ὀμφάλου προσκομιζόμενον, ὅλον ᾠδηκότα, πελιδνὸν, μυδῶντα τῇ ἐπιφανείᾳ, ἐλίγου ἔτι ἐμπνέοντα. λελυπημένῳ δὲ τῷ πατρὶ, καὶ φίλοις τισὶ τῶν, obrem nisi allata ratione persuaseris natura fieri posse, ut febris tumorque vereatur aut nomen aliquod divinum, aut dictionem aliquam barbaricam, ob idque ex inguine fugiat, aniles adhuc fabulæ sunt quæcunque retulisti. Tu mihi videris, inquit Dinomachus, quum ista dicis, ne Deos quidem esse credere: siquidem putas fieri non posse, ut per sacra nomina remedia morbis adferantur. Hoc, inquam ego, vir optime ne dixeris: nihil enim prohibet, etiamsi Dii sint, quominus ista sint vana. Ego verò & Deos colo, & medelas eorum video, & levamenta quæ laborantibus conferunt, pharmacis videlicet, atque arte medica restituentes. Itaque Æsculapius, ejusque posteri salutaria pharmaca admoventes medebantur morbis: non leones aut mustelas circumligantes. Mitte hunc, inquit Ion. Ego vobis mirabile quiddam narrabo. Eram adhuc adolescentulus, annos ferme quatuordecim natus, quum quidam ad patrem meum venit nuntians ei, Midam vitis cultorem, servum in rebus etiam aliis robustum & industrium, circa plenum forum, à vipera morsum jacere jam putrefacto crure. Etenim dum ligaret palmites, ac vallis circumplicaret, adrepentem bestiolam maximum ei pedis momordisse digitum. Tum illam quidem ilico aufugisse, & sese rursus in latebram condidisse, illum verò doloribus pereuntem ejulare. Hæc ergo cùm nuntiarentur, jam Midam ipsum videbamus lectica domum à conservis adportari, totum inflatum, lividum, ac superficie putrescentem, vix jam spirantem. Ergo patri mœrenti, amicorum quispiam, qui tum fortè aderat, Bono ani-

θεάρχῃ ἔφη, ἐγὼ γάρ σοι ἄνδρα βαβυλώνιον τῶν Χαλδαίων ὡς φασιν, αὐτίκα μέτειμι, ὃς ἰάσεται τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατελῶ λίγων, ἦκεν ὁ βαβυλώνιος, καὶ ἀνίστησι τὸν Μίδαν, ἐπᾴδων τινὶ ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τοῦ σώματος, ἔτι δὲ περιαιωρήσας τοῦ ποδὶ πιθηκίας παρθένου λίθον, ἀπὸ τῆς κίονος ἐκκόψας. καὶ τοῦτο μὲν, ἴσως μέτριον. καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἐράμενος τὸ σκίμποδα, ἐφ' ᾧ ἐκείμετο, ᾤχετο εἰς τὸ ἀγρὸν ἀπιών. τοιοῦτον μὲν ἐπῳδὴ ἐδωνήθη, καὶ ὁ λίθος κίονος λίθος. οὐδὲ, καίπερ ἐποίησε θαυμάσια ὡς ἀληθῶς. εἰς δὲ τὸ ἀγρὸν ἐλθὼν, ἔωθεν ἐπτά τινα ἱερατικὰ ἐκ βίβλου παλαιᾶς ὀνόματα ἐπεῖπε, θείῳ, καὶ δαδὶ καθαγίσας τὸν τόπον, περιελθὼν εἰς τέλος, ἐξέλασεν ὅσα ὑπὸ ἱερατικοῦ τοὺς ὄφεις. ἦκον δὲ ὥσπερ ἐληλάμενοι ὑπὸ τοῦ ἐπῳδοῦ ὄφεις πολλοὶ, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἐχῖδναι, καὶ κεράσται, καὶ ἀκοντίαι, φρυνοί τε, καὶ φύσαλοι. ἐλείπετο δὲ εἷς δράκων παλαιὸς, τὸ γῆρας οἰμωγῇ ἐξερπύσαι μὴ δυνάμενος, διαμελέσας δὲ σφοδρῶς. ὁ δὲ μάγος, οὔπω ἔφη παρεῖναι ἅπαντας, ἀλλ' ἕνα τινὰ τῶν ὄφεων τὸν νεώτερον χρονίσαι, πρεσβύτην ἐπιμένειν ἐπὶ τῷ δράκοντι. καὶ μετ' ὀλίγον ἦκε καὶκεῖνος. ἐπεὶ δὲ συνηθροίσθησαν, ἐπεφύσησε μὲν αὐτοῖς ὁ βαβυλώνιος, τὸν δὲ, αὐτίκα μάλα κατακαυθῆναι ἅπαντα ὑπὸ τῆς φυσήσεως. ἡμεῖς δὲ ἐθαυμάζομεν. εἶπέ μοι ὦ Ἴων ἦν δ' ἐγὼ, ὁ ὄφις ὁ πρεσβύτης ὁ νέος, ἆρα ἐχειραγώγει τὸν δράκοντα ἤδη ὡς φῆς γεγηρακότα, ἢ animo es, inquit, Ego enim virum quendam Babylonium ex Chaldæis, quos vocant, protinus huc adducam, qui sanabit hominem. Et ne diem narrando conteram, venit Babylonius, ac Midam restituit, fugato ex corpore veneno quadam incantatione, & ad pedem ejus appenso virginis defunctæ lapillo, quem è columna exciderat. Et hoc quidem forsitan mediocre fuerit. Tum Midas ipse sublato, in quo allatus erat, scabello, discessit in agrum: tantum potuit incantatio, & columnaris ille lapis. At idem ille Babylonius alia præterea planè divina fecit. Nempe in agrum profectus mane, cùm pronunciasset sacra quædam ex vetusto codice septem nomina, sulfure ac face lustrato loco, in orbem ter obambulans, serpentes omnes excivit, quicunque intra eam regionem erant. Veniebant ergo tanquam ad incantationem tracti serpentes multi, aspides, viperæ, cerastæ, jaculi, phryni, physali. Supererat unus draco, annosus, qui, ut opinor, ob senectam prorepere non valebat, nec dicto audiens fuerat. At magus, non adsunt omnes, inquit. Tum unum quendam ex serpentibus, eum qui natu minimus erat selectum, ad draconem misit legatum, ac paulo pòst venit etiam ille. At postquam jam collecti constitissent, Babylonius in eos spiritum emisit: atque omnes protinus flatu incensi sunt: quod nos admirabamur. Tum ego, dic mihi, inquam, Ion: serpens ille legatus, juvenem illum dico, utrum manu deduxit draconem, qui jam, ut ais, senuerat: an ille ba-

1 Θείῳ καὶ δαδὶ καθαγίσας] Vide C. Barthii Adversar. lib. VII. cap. 3. Alm.

1 Bó-

σκιπωνα ἔχων ἐκεῖνον, ἐπιφοιτίζετο. σὺ μὲ παίζεις ἔφη ὁ Κλεόδημος. ἐγὼ δὲ αὐτὸς ἀπιστότερος ὢν συπάλαι τὰ τοιαῦτα, ἥμην γὰρ εὐθὺς νῦν λέγω δυσπειθὴς ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι, ὅμως ὅτε τὸν ἄνθρωπον εἶδον περῶντα τὸν ξένον τὸν βάρβαρον, ἐξ Ὑπερβορέων δὴ ὡς ἔφασκεν, ἐπίστευσα, καὶ ἐκινήθην, ἐπιπολὺ ἀντισχών. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, αὐτὸν ὁρῶντα μὲν διὰ ἀέρος φερόμενον, ἡμέρας ὄντος, καὶ ἐν ὕδατος βαδίζοντα, καὶ μὲν πυρὸς διεξιόντα, καὶ σολῆ, καὶ βάδην. σὺ γὰρ ἦν δὴ ἐγὼ εἶδες, τὸν ὑπερβόρεον ἄνδρα περῶντα, ἢ ἐπὶ δὲ ὕδατος βεβηκότα; καὶ μάλα δὴ ὃς ὑποδεδεμένον γε καρβατίναις, οἷα μάλιστα ἐκεῖνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲ γὰρ σμικρὰ ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτο, ἕρωτας ἐπιπέμπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ νεκροὺς ἐώλους ἀνακαλῶν, καὶ τὴν ἑκάτην αὐτὴν σύναγε παρίστας, καὶ τὴν σελήνην καθαιρῶν. ἐγὼ γὰρ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον ἡνίκα ὑπ' αὐτῷ τῷ Γλαυκίᾳ δὲ Ἀλεξικλέους. ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας δὲ πατρὸς ἀποθανόντος, τοῦ Δαλαβὼν τὴν οὐσίαν, ἠρέσθη χρυσοῦν δὲ δημιούργου γυναικός. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρῆτο πρὸς πάντα λόγον. καὶ εἴ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκεῖνον ἀπηγόλησεν αὐτὸν, ἅπαντα ἂν ἤδη τὰ δὲ ἀφανεστάτης ἠπίστατο, ὃς δὲ ὀκτωκαιδεκαέτης ὢν, ἀπίλυος. καὶ τὴν φυσικὴν ἀκρόασιν μετεπαλεύθη εἰς τέλος, ἀμηχανῶν δὲ ὅμως τῷ ἔρωτι, μιλυύθη μοι τὸ πᾶν. ἐγὼ δὲ ἅτε εἰκὼς ὤν, διεσκαλεῖτο ὄντα τὸν περιπατητικὸν λόγον, ἐκεῖνον μάγιστα· ἄγω πρὸς αὐτὸν, ἐπὶ μισθοῖς τισὶ σμικροῖς μὲν τὸ Δαυλίῳ. ἤδη γὰρ τοῦ τελέσαι τὴν

baculum gestans innitebatur? Ludis tu quidem, inquit Cleodemus. At ego qui & ipse quoque olim minùs talia credebam quàm nunc tu: putabam enim nulla ratione fieri posse, ut ea crederem: tamen cùm volantem primùm conspicerem peregrinum illum barbarum (erat autem ex hyperboreis, ut ajebat) credidi, & victus sum, postquam diu repugnassem. Quid enim feciſſem, quum eum cernerem in aëre volantem, idque interdiu, ac super aquam ingredientem, perque medium ignem incedentem, idque lentè ac sensim? Tu-ne, inquam ego, ista videbas, nempe Hyperboreum volantem, aut super aquas ambulantem? Et maximè, inquit ille, carbatinas indutum, quo potissimùm calceamenti genere illi utuntur. Nam minutula ista, quid attinet referre, quæcunque fecit, quo pacto amores immiserit, ac dæmones exegerit, mortuosque marcidos in vitam revocarit, atque Hecaten ipsam conspiciendam exhibuerit, lunamque è cœlo detraxerit? Quin ego vobis referam, quæ ab eo fieri conspexi in Glaucia Alexiclis filio. Glauciàs hic cùm patris nuper defuncti facultates suscepisset, Chrysidem Demæneti filiam amabat: ac me quidem præceptore in disciplina utebatur: ac nisi amor ille à studio deduxisset eum, universam Peripateticorum doctrinam perdidisset: qui cùm esset annos natus octodecim, analyticam tenebat, & physicam auscultationem ad finem usque percurrerat. Amore tamen victus, rem omnem mihi significat. Ego verò quemadmodum par erat, quippe qui præceptor eram, hyperboreum illum magnum ad eum duco, conductum quatuor minis in manum ilico datis: quòddam enim erat ad sacri-

πρὸς τὰς θυσίας. ἐπειδὴν δ, εἰ τύχοι τ Χρυσίδ@. ὁδὶ, αὐξομένην τηρήσας τὴν σελήνην, τότε γὰρ ὡς ἐπιδοκοῦσι τὰ τοιαῦτα πλεῖστα γαῖτη, [1] βόθρον τι ὀρυξάμεν@ ἐν αὐλίῳ πὶ τ οἰκίας, τῶν μέσας νύκτας ἀνακαλέσει ἡμῖν, πρῶτον μ, τ Ἀναξικλέα τ πατέρα τ Γλαυκίου, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν τεθνεῶτα. ἠγανάκτει δ ὁ γέρων ἐπὶ τῇ ἑρπῇ, καὶ ὠργίζετο. τὰ πολλὰ δ, ὅμως ἐφῆκεν αὐτῷ ἐρᾶν. μῆ δ, τὴν Ἑκάτην τὸ ἀνήκεστον ἐπαγόμενον τ Κέρβερον, καὶ τὴν σελήνην καταπασσει. πολύμορφόν τι θέαμα, καὶ ἄπιστοι ἀκοαῖς τ φαινταζόμενοι. τὸ μ γὰρ πρῶτον, γυναικείαν μορφὴν ἐπεδείκνυτο. εἶτα βοῦς ἐγίνετο παίζων@. εἶτα σκύλαξ ἐφαίνετο. τέλ@ δ' ὦν, ὁ ὑπερβόρει@ οὐ πηλῷ ἐρώτων τι ἀναπλάσας, ἄπιθι ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μ πηλὸς, ἐξέπτατο. καὶ μεταμικρὸν δ, ἐπίση κόπτουσι τὴν θύραν οἰκέται. καὶ εἰσπλεῖσα, πρὸς τὰς τ Γλαυκίαν, ὡς ἐνέμμανέστατα ἐρῶσα. καὶ συνελῶ, ἄχρι δὴ ἀλειπτρύονα ἡκούσαμεν ἀδίνων. τότε δὴ ἤ τε σελήνη ἀνέπαλιν ἐς τ ὑρανὸν, ἥ τε Ἑκάτη ἔδυ κατ' τ γῆς, ἥ τε ἄλλα φάσματα ἠφανίσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα ἐξεπίμπλαμεν περὶ αὐτὸ πυρκαϊδὸς τὸ λυκαυγές. εἰ ταῦτα εἶδες ὦ Τυχιάδη, οὐκ ἂν ἔτι ἠπίστησας εἶναι πολλὰ τὸ ταῖς ἐπῳδαῖς χρήσιμα. οὐ λέγεις ἦν δ' ἐγώ. ἐπίστευον γὰρ ἄν, εἴπερ εἶδον αὐτά. νῦν δ συγγνώμη οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὄμματα ὑμῖν ὀξυδερκῆ ἔχω. πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ τὴν Χρυσίδα ἣν λέγεις, ἐρασὴν γενέσθαι,

sacrificia præparandum: tum secundecim, si Chrysidem potiretur. Ille verò crescentem observans Lunam (nam tunc ut plurimum hujusmodi sacra peraguntur) fossam cùm effodisset in aperto quodam loco domus sub dio, circa mediam noctem evocavit nobis, primùm quidem Anaxiclem Glauciæ patrem, ante septem menses defunctum. Succensebat autem ob amorem senex, atque indignabatur. Tandem tamen ei permisit, ut amaret. Postea verò Hecaten quoque eduxit, adducentem unà Cerberum. Tum Lunam detraxit, multiforme quoddam spectaculum, & quod aliàs aliud apparebat. Primùm quidem muliebrem formam referebat: deinde in vaccam formosam vertebatur: postremò verò catula videbatur. Hyperboreus ille tandem, cùm finxisset quendam è luto Cupidinem: Abi, inquit, atque huc perducas Chrysidem. Tum protinus lutum evolavit: paulò pòst adfuit illa pulsans ostium: quæ ingressa Glauciam complectitur, ut quæ ipsum insanissimè deperiret: cum quò versata est, quoad gallos canentes audivimus. Tum verò Luna subvolavit in cœlum, Hecate terram subiit, cæteraque spectra dispariuerunt: & Chrysidem ferme circa diluculum dimisimus. Hæc si vidisses, Tychiade, non amplius dubitasses, multa in carminibus esse commoda. Bene dicis, inquam, ego credidissem equidem, si vidissem ea: nunc verò ignoscendum mihi puto, si qualia vos videtis, acutè perspicere non possum. Verumtamen Chrysidem illam, quam dicis, novi, mulierem

[1] Βόθρον τι ὀρυξάμεν@] Heliod. lib. 6. *Bourd.*

καὶ πρόκειται. ἐχ ὁρᾷς ὅτι οὐδὲν ἔοικε τὸν ἰσθμὸν ἐν αὐτῷ ἔχειν πλέον περιβόλου; καὶ μάγος ἔξ ἐξ Ὑπερβορέων, καὶ σελήνης αὐτῆς, ἣν εἴκοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν ἐς Ὑπερβορέους δυνατὸν ἦν. πάνυ γὰρ εὐδιάλυτον πρὸς ταῦτα τὸ ἐπῳδὸν φέρω, καὶ τὸ ἐναντίον τοῖς φάσμασι πάσχει. οἰκεῖα μὲ γὰρ ἦν φόρμιγξ ἀκούσῃ χαλκοῦ, ἢ σάλπιγξ, πίφαυσμα. καὶ ταῦτα γάρ ὑμεῖς φατε. αὐτὴ δ', ἂν ἀργυρίου τις ψοφῇ, ἔρχεται πρὸς τὸ ἦχος. ἄλλως τε, καὶ θαυμάζω αὐτὸ ἔξ μάγος, εἰ δυνάμενος αὐτὸς ἁρπαθῆναι πρὸς τὸ πλουσιώτατον γυναικῶν, καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐτῶν λαμβάνειν. ὀδὲ, πεπάρων μνῶν πάνυ σμικρολόγος ὤν, Γλαυκίαν ἐπίορκον ἐργάζεται. γελοῖα ποιεῖς ἔφη ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν. ἐγὼ γὰρ ἡδέως ἂν ἐροίμην σε τί τοῦτο τῶν ὄντων φῄς, ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάττουσι τῶν δεινῶν, ὕτω σαφῶς ἐξαίφνης, καὶ τὰ φάσματα. καὶ ταῦτα σὺ ἐμὲ χρὴ λέγειν, [1] ἀλλὰ πάντες ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἀπὸ Παλαιστίνης, τὸν ἐπὶ τούτων σοφιστήν, ὅστις ἀπαλαιῶν κατατετριμμένους πρὸς τὴν σελήνην, ἐς τὸ ὀφθαλμὸν ἀμφιφορεῖς, καὶ ἀνω περιπλαμβάνεις τὸ στόμα, ὅμως ἀνίστησι, ἐ ἀποπέμπει δεδιώς, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. ἐπεὶδὴν γὰρ ἐπιστῇ κεκμηκόσι, ἐ ἤρηται ὁπόθεν εἰσελήλυθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὁ μὲ νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ· ὁ δαίμων δ', ἀποκρίνεται, ἑλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν ἂν αὐτὸς ᾖ, ὅπως τι, ἐ ὁθεν ἐπῆλθεν εἰς

lierem meretricem ac facilem. Nec video sanè cujus gratia ad illam luteo illo legato, magoque ex Hyperboreis, ipsaque luna egueritis, quippe quam viginti drachmis in Hyperboreos usque ducere potuisses. Mirificè enim huic incantationi se dedit mulier, & contrarium his spectris habet. Nam ea quidem audito æris ferrive sonio fugiunt: etenim vos hæc dicitis: illa verò si cubi argentum sonuerit, ad tinnitum accurrit. Præterea ipsum etiam magum admiror, quòd cùm ditissimas mulieres in sui amorem possit pellicere, ab iisque solida talenta accipere, is quatuor minarum, tantilli lucri avidus, Glauciam amoris compotem fecerit. Ridiculè facis: inquit Ion, qui nihil credis. Ego igitur libenter te rogarim quid de his respondeas, qui dæmoniacos liberant terroribus, adeò manifestè spectra illa carminibus expellentes. Atque hæc non opus est me dicere, verùm omnes noverunt, Syrus ille ex Palæstina, qui harum rerum artifex est, quàm multos suscipiat qui ad Lunam concidunt, oculosque distorquent, spumaque os opplent: quos tamen erigit, ac sanos remittit, magna accepta mercede, diris eos malis liberans. Etenim quum jacentibus supervenit, rogavitque unde in corpus ingressi sint, ægrotus quidem ipse tacet, sed dæmon respondet, Græca, vel barbarica lingua, vel patria loquens, quomodo, & unde in homi-

1 Ἀλλὰ πάντες ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἀπὸ Παλαιστίνης, τὸν ἐπὶ τούτων σοφιστήν] Non dubito, quin per Syrum illum è Palæstina intellexerit aliquem ex Apostolorum discipulis Christianum: his enim, ut Dominus *Christus* prædixerat, subjecta erant dæmonia, & talia miracula passim fiebant in prima illa ætate Ecclesiæ. *Palm.*

τ ἄνθρωπον. ὀδὶ, ἔφην ἐγὼ, ἰὼν, εἰ μὴ πειθοίμην, ἐ ἀπειλῶν, ἐξελαυνεῖ τ δαίμονα. ἴσμεν γὰρ ἐν ἐ εἶδον ἐξιόντα μέλαινα, καὶ καπνώδη τὴν χροιάν. ἐ μέγα δὴ ἐγὼ τὸ τοιοῦτό σε ὁρᾶν ᾤμην, φ μοι ἐ ταῖς ἰδέαις αὐτοῖς φαίνονται, ὡς ὁ παῖς ὑμῶν Πλάτων δείκνυσιν ἀμφιγυήν τι θάμνον, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοῖς ἐμβλυώπιοσιν. μόνος γὰρ ἴων ἔφη ὁ Εὐκράτης τὰ τοιαῦτα εἶδεν, ὑφ' ἡμῶν ἐ ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐντυγχάνεσιν. οἱ μὲν, νύκτωρ. οἱ δὲ, μεθ' ἡμέραν; ἐγὼ δ' οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάκις ἤδη τὰ τοιαῦτα πεπόμφα. καὶ τὸ μὲ ὠφεῖτον, ἐπαρρησιάζομαι πρὸς αὐτό. νυνὶ δ' ὑπὸ ἐ ἴσμεν, ἐδέν τι παρέλογον ὁρᾶν μοι δοκῶ. καὶ νυνὶ μάλιστα, ἐξ ὅ μοι τ δακτύλιον ὁ ἄρχων ἔδωκε, σιδήρε ἐ ἐκ τ σταυρῶν πεποιημένον, ἐ τὴν ἐπῳδὴν ἐδίδαξε τὴν πολυώνυμον, ἐκτὸς εἰ μὴ κάμοὶ ἀπιστεῖς ὦ Τυχιάδη. καὶ πῶς ἂν ἐγὼ σοὶ ἔχω ἀπιστεῖσαι μὴ Εὐκράτει τῷ Δεινονος, φρονίμῳ ἀνδρὶ μάλιστα, ἐ ἐλευθερίους τὰ δοκεῖν οἰκήσει παρ' αὐτῷ μετ' ἐξουσίας; τὸ γὰρ ἐ ἀνδριάντος ἦν ὃς ὁ Εὐκράτης, ἅπασι τοῖς ἐπὶ τ οἰκίας, ὅσοι νύκτες φαινόμενοι, καὶ παισὶ, καὶ νεανίαις, καὶ γυναιξὶ, τοῦτο δ' ἂν μόνον ἀκούσειας ἄν, ἀλλὰ ἐ ἀνδρὶ τ ἡμετέρων ἁπάντων. τοῖς ἦν δ' ἐγὼ ἀνδριάντος; οὐχ ἑώρακας ἔφη εἰσιὼν ἐν τῇ αὐλῇ, ἑστηκότα παγκάλον ἀνδριάντα, Δημητρέως ἔργον ἐ ἀνθρωποποιοῦ; μῶν τ δισκεύοντα ἦν δ' ἐγὼ φὴς, τ ἐπικεκυφότα καὶ τὸ χῆμα τ ἀφέσεως, ἀπεσταλμένον εἰς τὸν δισκοφόρον, ῥῆμα

hominem intravit. Ille verò adjurans eum, ac ni pareat, minitans etiam, abigit dæmonem. Quia ego quoque dæmonem, nigrum, & colore fumidum exeuntem vidi. Non magnum erat, inquam ego, talia Ion te cernere, cui ipsæ etiam apparent Ideæ, quas vestræ familiæ parens ostendit Plato, rem spectatu tenuem, quantum ad nos homines luscios. Ita-ne solus Ion, inquit Eucrates, istiusmodi vidit? annon alii etiam multi inciderunt in dæmones, alii noctu, alii interdiu? Ego profectò non semel, sed millies talia jam conspexi: ad quæ primùm quidem turbabar: sed nunc ita sum assuetus ut mihil prodigiosi videre mihi videar: maximeque nunc ex quo annulum mihi dedit Arabs, ex ferro de cruce sumpto, factum: carmenque docuit multis nominibus constans: nisi fortè ne mihi quidem fidem sis habiturus Tychiade. At, inquam ego, qui non crediderim Eucrati Dinonis filio, viro in primis sapienti, ac liberè quæ sibi videntur domi privatæ cum authoritate dicenti? Illud ergo de statua, inquit Eucrates, quæ omnibus qui sunt domi, singulis noctibus apparet, tum pueris, tum adolescentibus, tum senibus: hoc non à me duntaxat audieris, verùm etiam à nostris omnibus. De qua statua, inquam ego? Non vidisti, inquit, cùm ingrederis, statuam quandam in atrio collocatam, perquàm pulchram, opus Demetrii, hominum fictoris? Non illam dicis, inquam, quæ discum jacit: quæ inclinata est ad emissuri gestum, reflexa in eam quæ fert discum, altero pe-

de

s Τὸ χῆμα τ ἀφέσεως] Leg. Casaub. ad lib. 1. Athen. *Bourd.*

ὑπολάζοντα τῷ ἑτέρῳ, εἰκότως ξυναπορρήγνυσθαι μὴ τὸ βολῆς; σὺν ἐκείνοις ἦ δ' ὃς, ἐπὶ τὸ Μύρωνος ἔργον ἦν ἐκ τούτου ἐστὶν, ὁ δισκοβόλος, ὃν λέγεις. οὐδὲ τὸν παρ' αὐτὸν φημι τὸν ἀμφὶ δάμβον τῷ κεφαλὴν τῇ ταινίᾳ, τὸν καλόν. Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο ἔργον. ἀλλὰ τοὺς μὲ, ἐπὶ τὰ δεξιὰ εἰσιόντων, ἄφες, οἳ εἰς ἐκ τὰ Κριτίου ἢ τυραννικὰ πλάσματα ἴσασι, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ εἴ τινα καὶ τὸ ὕδωρ τὸ ὑπερῖον εἶδες ἀναβαίνοντα, φαλακρίαν, ἠμελημένον τῷ ἀνθρώπῳ, ἠτιμωμένον δὲ πώγωνος τὰς τρίχας ἰνίας, ὑπόσιμον τὰς φλέβας, αὐτοκατήφιον ὅμοιον, ὑπείνου λέγω. Πέλιχος ὁ κορινθίων στρατηγὸς εἶναι δοκεῖ. νὴ Δί' ἦν δ' ἐγὼ, εἶδόν τινα ὑπὲ τὰ δεξιὰ ἔχοντα κόμην, ταινίας, καὶ στεφάνους ξηροὺς ἔχοντα, κεχρυσωμένον πᾶσιν τὸ φῦλλον. ἐγὼ δὲ ὁ Εὐκράτης ἔφη, ὑπείνα ἐχρύσωσα, ὁπότε μὲ ἰάσατο λεβηρίδος τριταίας ὑπὸ ἦ ἡμέρας δεκάτης. νὴ γὰρ ἐκ ἰατρὸς ἦν δ' ἐγὼ ὁ βέλλιχος ὅστις Πέλιχος; ἔστ, ἦ δ' ὃς, καὶ μὴ ἀκόπτε ἦδη ὃς ὁ Εὐκράτης, ἢ σε αὖθις εἰς μακρὸν μίσησιν ὁ ἀνήρ. οἶδα ἐγὼ ὅσον δύναται ὅστις ὁ ὑπὸ σοῦ χαλκωθεὶς ἀνδριάς. ἢ δὲ νομίζεις ἦ αὐτῷ εἶναι ἐπιπέμπειν ἡμιταλάντους, οἷς ἂν ἐθέλοι, εἶτα ἐκ ἐπιπέμπειν δύναιτ' ἂν αὐτῷ; ἴλεως ἦν δ' ἐγὼ ἔστω ὁ ἀνδριὰς, καὶ ἥκιστα, ὅστις ἀνδρεῖος ὤν. πῇ δὲ ἔχει ποιεῖν ὁρᾶτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ; ἐπειδὰν τάχιστα ἔφη τὸ ἡμιτάλαντον, ὁ δ', καθεὶς ἀπὸ τῆς βάσεως, ἐφ' ἧ ἕστηκε, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ πάντες σύντρεχόμενοι αὐτῷ, εἰσοτὲ ἐκ ἄδηλόν. καὶ σὺν ἔστιν ὅτι τινὰ ἠδίκησεν. ἐκπίπτειν γὰρ χρὴ μόνον. ὁ δ', παρέρχεται, μηδὲν ἐνοχλήσας τοὺς ἰδόντας. καὶ μὴν ἐ λέγεται τὰ πολλὰ,

de paulum inflexo, quæque se erectura videtur una cum jactu? Non, inquit: nam unum est ex Myronis operibus, ille disci jactator, quem dicis. Sed nec eam juxta ipsum positam dico, cui caput tæniis est vinctum, formosam illam, nam id Polycleti opus est, Verùm eas quæ à dextra sunt egredientibus, omitte, inter quas & illi stant tyrannicidæ, Critiæ Nesiotæ plasmata. Tu verò annon ad aquam illam quæ influit, quampiam vidisti, ventre prominulo, calvam, seminudam, cujus quidam barbæ pili agitantur, insignibus venis, vero homini similimam? illam dico. Videtur esse Pelichus dux Corinthius. Per Iovem inquam ego, vidi quandam ad Saturni dextram, tænias & coronas aridas habentem, cui pectus est foliis inauratum. Ego, inquit Eucrates ea deauravi, cùm me sanasset triduo, algida febre pereuntem. Erat-ne etiam medicus, inquam, optimus iste Pelichus? Est, neque cavillare, inquit Eucrates: alioqui in te statim irruet homo. Novi ego certè quantum valeat, hæc quam tu rides statua. Annon ejusdem putas esse immittere febres in quos voluerit, quandoquidem potest ejicere? Propitia, inquam, & benigna mihi sit hæc statua, quæ tantum valeat. Quid verò aliud facientem videtis omnes qui domi estis? Quumprimum nox est, inquit, hæc è base descendens in qua stat, in orbem totam domum circumambulat, omnesque ipsi interdum etiam canenti occurrunt, nec est quisquam quem unquam læserit, divertere enim tantùm oportet: illa verò præterit, nihil intuentes infestans, quum

καὶ παίζῃ δ' ὅλης νυκτὸς, ὥστε ἀκούειν ὕδατος ψοφοῦντος. ὅρα τοίνυν ὦ δι' ἐμὲ, μὴ ἀχὶ Πέλιχος ὁ ἀνδριὰς, ἀλλὰ Τάλως ὁ κρὴς ὁ τοῦ Μίνω ᾖ. καὶ γὰρ ἐκεῖνος χαλκοῦς τις ὦν, τὴν Κρήτης περίπολος. εἰ δὲ μὴ χαλκοῦς ὦ Εὔκρατες, ἀλλὰ ξύλου ἐπεπήγει, οὐδὲν αὐτὸν ἐκώλυεν ὑπ' Δημητρείου ἔργου εἶναι, ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου πεχνημάτων. ὀραπετεύῃ γὰρ ὡς φησι λόγος τὸ βάσιμον ἐκ ὄντος. ὅρα ἔφη ὦ Τυχιάδη, μή σοι μεταμελήσῃ τοῦ σκώμματος ὕστερον. οἶδα ἐγὼ οἷα ἔπαθεν ὁ τοὺς ὀβολοὺς ὑφελόμενος, ὃς κατὰ τὴν νυμφίων ἐκφυγὴν πήτερμὰ αὐτοῦ. πάνδεινα ἐλεγεν ὁ Ἴων ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς δὲν αὐτὸν ἡμιῶλιε ὦ Εὔκρατες; ἐβούλετο γὰρ ἀκοῦσαι, εἰ ἐκ ὅπη μάλιστα ἔστοι Τυχιάδης ἀπιὼν. πολλοὶ ἦσαν οἱ ὀβολοὶ ἐκεῖνοι ὀβολοὶ ἀλλὰ τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ, καὶ ἄλλα νομίσματα ἔνια ἐκκολλημένα τοῦ σκέλους περὶ κηρὸν κεκολλημένα, καὶ πέπλα ἐξ ὠρύγος, ὀλίγαι τινὲς, ἢ μιαὶ ὅσαι ἦσαν, ἐπόσοι δὲ αὐτὸν ἐπεύσωντο πυρετοὶ ἐκρύφοι. ὧν ἦν ἡμῖν λίθους τις οἰκέτης, κακοδαίμων, ἱπποκόμος. ὅλος ἐπεχείρησε νυκτὸς ὑφελέσθαι πάντα σκεύη, καὶ ὑφέλετο, καλῶς ἔδεδηκὼς ἤδη πρόσω τὰ ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν τάχιστα ἔγνω διεστεσυλημένον ὁ Πέλιχος, ὅρα ὅπως ἠμύναιτο, καὶ καταφώναντα τὸν λίθων· δι' ὅλης γὰρ τῆς νυκτὸς περιὼν ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν, ἀθλίως ἐξελθεῖν οὐ δυνάμενον, ὥσπερ ἐς λαβύρινθον ἐμπεσών. ἄχρι δὴ καταληφθῇ ἔχων τὰ φώρια, γνωρίσας τε ἡμέρας, καὶ τότε μὲν, πληγὰς οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν ἀλγεινὰς. ὁ πολὺν δὲ ἐπιβιοὺς χρόνον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγούμενος ὡς ἔλεγε κατὰ τὴν νύκτα

& lavat sæpe, & tota nocte ludit, ut strepentem aquam audiamus. Vide, inquam ego, ne fortè non Pelichus hæc statua sit, sed Talus potiùs Cretensis, qui fuit Minois. Nam erat æneus ille, Cretæ circuitor. Quòd si non ænea, sed lignea esset, Eucrates, nihil eam prohiberet, quin non Demetrii opus, sed Dædali machina esset. E base namque, ut ais, ista fugit. Vide, inquit, ô Tychiade, ne te posthac istius scommatis pœniteat. Novi quidem ego quid illi acciderit, qui obolos surripuit, quos ei quoque novilunio pendimus. Prorsus atrocia, Inquit Ion, oportebat accidere: quippe qui sacrilegus erat. Quomodo ergo illum ultus est, ô Eucrates? Nam audire cupio, etiamsi quàm maxime Tychiades iste diffisurus est. Multi, inquit ille, ad pedes ejus oboli jacebant: item alia numismata, quædam argentea ad crus ejus affixa cera, ac laminæ quoque argenteæ: vota cujusdam, aut merces sanationis eorum qui febre fuerant liberati ab eo. Erat autem nobis servus quidam Libycus sceleratus, equorum curator, qui noctu aggressus est ea auferre omnia, abstulitque digressam jam cùm observasset statuam. At cùm primum reversus intellexit sacrilegio se compilatum Pelichus, vide quo pacto sese ultus est, atque furti prodidit Libycum. Tota nocte atrium in orbem miser obambulabat, exire non valens, tanquam in labyrinthum incidisset: quoad orta die deprehensus est, ea tenens quæ furto abstulerat: ac tum quidem comprehensus plagas non paucas accepit: nec diu superstes malus malè periit, vapulans singulis noctibus, ut dicebat,

ἐκέρη, ὥστε ἐμώλωπας ἐς τὸν ἐπιῶντα φαίνεσθαι αὐτῷ ἐπὶ δὲ σώματος. ὡδὶ πάππα ὦ Τυχιάδη, καὶ τὸν Πήλιχον σκώπτε, καμοὶ, ὥσπερ τὸν Μίνωα ἡλικιώτην ὄντα Δημαίνετον ἤδη δύο. ἀλλ' ὦ Εὐκρατες ἦν δ' ἐγὼ. ἐς ὅσον ὁ χαλκὸς μὲ, χαλκὸς, τὸ γ' ἔργον, Δημήτριος ὁ Ἀλωπεκῆθεν εἴργασται ἢ, ὃ μᾶλλον, ἀνθρωποποιὸς ὤν, ὅποτε φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Πήλιχον, ὃν οὐδὲ ζῶντα πάνυ ἐδεδίειν, ἀπελθὼν δὲ μᾶλλον. ἦπι τοῦτοις, Ἀντίγονος ὁ ἰατρὸς εἶπε. καμοὶ ὦ Εὐκρατες, Ἱπποκράτης ἐστὶ χαλκοῦς, ὅσον πηχαῖος τὸ μέγεθος. ὃς μόνον ἐπειδὰν ἡ θρυαλλὶς λάσῃ, σβέσαι τὸν οἶκον ὅλον ἐν κύκλῳ, ψοφῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀναπτύσσων, καὶ τὰ φάρμακα συγχέων, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν τὸν θυσίαν ὑπερβαλώμεθα, ὡς καὶ τὸ ἔτος ἅπαξ αὐτῷ θύσωμεν. ἀξιοῖ γὰρ ἤν σοι ἐγὼ καὶ Ἱπποκράτης ἤδη ὁ ἰατρὸς θύεσθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανακτεῖ, ὡς μὴ καὶ κριοῦ ἀφ' ἱερῶν τελείαν ἐσιαθῇ; ὃν ἐγὼ ἀκηκόειν, εἴ τις ὀναίσειεν αὐτῷ, ἢ μελίκρηστον ἐπισπάσειεν, ἢ στεφανώσειε τὸν κεφαλήν. ἄκουε τοίνυν ἔφη ὁ Εὐκράτης, τοῦτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ ὡδὶ ἐτῶν πέντε εἶδον. ἐτύγχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος ὄν, ἐγὼ δ' ἀμφὶ τὰ ἀκρόν μεσούσης τῆς ἡμέρας τρυγῶντας ἀφεὶς τοὺς ἐργάτας, καθ' ἑμαυτὸν εἰς τὸν ὕλλον ἀπῆειν, μεταξὺ φροντίζων τι, καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ συνηθὲς ἦλθον, τὸ μὲν πρῶτον, ὑλαγμὸς ἐξηύδατο κυνῶν, κἀγὼ ἐῖκαζον Μνάσωνα τὸν υἱὸν, ὥσπερ εἰώθει, παίζειν, καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρελθόντα. τόδε δὲ ἦν ἕτως. ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σιωμὴ τινος γλιομούσης, καὶ βοῆς, οἷον εἰκὸς βρυχωμένης, γυναῖκα ὁρῶ πρησιῶσαν ἐκ τοῦ ἀγροῦ, ὡς ἐμὲ, ἐπὶ τὸν ἀγρὸν ἐπειγομένην,

σιν φοβερὸν, ἡμιπαδιαίαν σχεδὸν τὸ ὕψος. εἶχε δὲ δᾷδα ἐν τῇ χειρὶ ἑκατέρᾳ ξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον εἰκοσαπήχυ. καὶ τὰ μὲν ἕτερα, ἀφιόπους ἦν, τὰ δ' ἄνω, γοργόνι ἐμφερὴς, τὸ βλέμμα φημὶ, καὶ τὸ φρικῶδες τῆς ὄψεως. καὶ αὐτὴ δὲ κόμης, τὰς δρακοντίδας βοστρυχηδὸν περιέπλεκτο, εἱλυμένας περὶ τὸν αὐχένα, καὶ ἐπὶ τὰ ὦμον εἰλίσας ἐσπειραμένας. ὁρᾶτε ἔφη ὅπως ἔφριξα ὦ φίλοι, μεταξὺ διηγούμενος; καὶ ἅμα λέγων, ἐδείκνυεν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ δὴ πήχεως τρίχας, πᾶσιν ὀρθὰς ὑπὸ δέους. οἱ μὲν οὖν ἀμφὶ τὸν Ἴωνα, καὶ τὸν Δεινόμαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, κεχηνότες αὐτοὺς, ὡσπερεὶ γέροντες ἀνδρες, ἐλκόμενοι τὸν ῥῖνος, ἤρεμα ὑποσκωπτόντες ἔτως ἀπίστατον κόλακα, ἡμιπαδιαίαν γυναῖκα, γιγάντειόν τι μορμολύκειον. ἐγὼ δὲ, σκοπῶν μεταξὺ οἷοι ὄντες αὐτοὶ, νέοις τε ἀμελῶσιν ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ὑπὸ πολλῶν γαυριζόντων, μόνῃ τῇ πολιᾷ, καὶ τῷ πώγωνι ἀμφιέροντες τὸ βρεφῶν. πάσῃ ἄκλα, καὶ αὐτῶν σκέπασμα διαφανέστεροι ὑπὸ τὸ ψεῦδος. ὁ γὰρ Δεινόμαχος, εἶπέ μοι ἔφη ὦ Εὐκράτης, οἱ κύνες ὑπὸ τῆς θεᾶς, πηλίκοι τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων ἦσαν ὀλίγῳ ὑψηλότεροι τὸν ἰνδικῶν, καὶ μέλανες δὲ αὐτοὶ, καὶ λάσιοι, πίνακα, καὶ αὐχμώντη τῇ λάχνῃ. ἐγὼ μὲν εἶδον, ἔφην, ἀναστρέψας ἅμα τῷ σφοδρῷδα, ὡς μαι ὁ ἄρκτος ἔδυνεν εἰς τὸ ἔσω δὲ δακτύλῳ. ἡ Εὐκράτη δὲ παραξάσα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τάδαφος ἐποίησε χάσμα πυμμέγεθες, ἠλίκον, παρῴρυσεν τὸ μέγεθος. εἶπε δ' ὑπὸ μεῖ' ὀλίγον ἀλλομένη εἰς τὸ αὐτο. ἐγὼ δὲ διαρρήσας, ἐπικυψας, λαβόμενος δένδρου τινὸς πλησίον πεφυκότος, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας, ἐμπεσὼν φοβερὸν, ἡμιπαδιαίαν σχεδὸν τὸ ὕψος. εἶχε δὲ δᾷδα ἐν τῇ χειρὶ ἑκατέρᾳ ξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον εἰκοσαπήχυ. καὶ τὰ μὲν ἕτερα, ἀφιόπους ἦν, τὰ δ' ἄνω, γοργόνι ἐμφερὴς, τὸ βλέμμα φημὶ, καὶ τὸ φρικῶδες τῆς ὄψεως. καὶ αὐτὴ δὲ κόμης, τὰς δρακοντίδας βοστρυχηδὸν περιέπλεκτο, εἱλυμένας περὶ τὸν αὐχένα, καὶ ἐπὶ τὰ ὦμον εἰλίσας ἐσπειραμένας. ὁρᾶτε ἔφη ὅπως ἔφριξα ὦ φίλοι, μεταξὺ διηγούμενος; καὶ ἅμα λέγων, ἐδείκνυεν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ δὴ πήχεως τρίχας, πᾶσιν ὀρθὰς ὑπὸ δέους. οἱ μὲν οὖν ἀμφὶ τὸν Ἴωνα, καὶ τὸν Δεινόμαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, κεχηνότες αὐτοὺς, ὡσπερεὶ γέροντες ἀνδρες, ἐλκόμενοι τὸν ῥῖνος, ἤρεμα ὑποσκωπτόντες ἔτως ἀπίστατον κόλακα, ἡμιπαδιαίαν γυναῖκα, γιγάντειόν τι μορμολύκειον. ἐγὼ δὲ, σκοπῶν μεταξὺ οἷοι ὄντες αὐτοὶ, νέοις τε ἀμελῶσιν ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ὑπὸ πολλῶν γαυριζόντων, μόνῃ τῇ πολιᾷ, καὶ τῷ πώγωνι ἀμφιέροντες τὸ βρεφῶν. πάσῃ ἄκλα, καὶ αὐτῶν σκέπασμα διαφανέστεροι ὑπὸ τὸ ψεῦδος. ὁ γὰρ Δεινόμαχος, εἶπέ μοι ἔφη ὦ Εὐκράτης, οἱ κύνες ὑπὸ τῆς θεᾶς, πηλίκοι τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων ἦσαν ὀλίγῳ ὑψηλότεροι τὸν ἰνδικῶν, καὶ μέλανες δὲ αὐτοὶ, καὶ λάσιοι, πίνακα, καὶ αὐχμώντη τῇ λάχνῃ. ἐγὼ μὲν εἶδον, ἔφην, ἀναστρέψας ἅμα τῷ σφοδρῷδα, ὡς μαι ὁ ἄρκτος ἔδυνεν εἰς τὸ ἔσω δὲ δακτύλῳ. ἡ Εὐκράτη δὲ παραξάσα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τάδαφος ἐποίησε χάσμα πυμμέγεθες, ἠλίκον, παρῴρυσεν τὸ μέγεθος. εἶπε δ' ὑπὸ μεῖ' ὀλίγον ἀλλομένη εἰς τὸ αὐτο. ἐγὼ δὲ διαρρήσας, ἐπικυψας, λαβόμενος δένδρου τινὸς πλησίον πεφυκότος, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας, ἐμ-

nientem video terribilem, proceritate ferme dimidii ſtadii, quæ façem in ſiniſtra, gladium viginti circiter cubitorum habebat in dextra: erat infernè pedibus ſerpentinis: ſupernè verò, Gorgoni ſimilis, vultu dico, & horrore aſpectus: pro coma draconibus, tanquam cæſarie circumcincta, aliis collum amplectentibus, aliis etiam per humeros ſparſis. Videtis amici, inquit, quo pacto inter narrandum exhorrui? & ſimul hæc dicens Eucrates, oſtendit omnibus brachii ſui ſetas metu erectas. Ion ergo, Dinomachus, & Cleodemus vehementer inhiantes auſcultabant eum viri ſenes, tanquam naribus traherentur, adorantes apud ſeſe tam incredibilem coloſſum, ſemiſtadialem mulierem, giganteum torriculum. Interim ego conſiderabam, cujuſmodi erant hi, qui cum juvenibus nomine ſapientiæ verſantur, vulgoque in admiratione habentur, cùm ſola canitie & barba differant ab infantibus, quibus ipſis ad credenda mendacia ſunt ductu faciliores. Tum Dinomachus, dic mihi, inquit, Eucrates, illi Deæ canes quanta magnitudine erant? Elephantis, inquit ille, proceriores Indicis, nigri & ipſi, hirſutique, ſordido, ſqualidoque villo. Ego igitur cùm viderem, reſtiti, inverſo protinus in interiorem digiti partem, quod Arabs mihi dederat, ſigillo. Hecate autem percuſſo draconicis pedibus ſolo, hiatum effecit maximum, æquè magnum atque eſt Tartarus. Deinde in eum paulo pòſt deſiliit. Ego verò præſente animo, porrecta cervice inclinatus inſpexi, apprenſa arbore quapiam, quæ vicina ſtabat, ne obortis mihi tenebris & vertigine,

in

πάντα εἰπὼν κεφαλαίῳ. εἶπε δ' ὁρᾶν τὸ ὁ ἅδης ἅπαντα, τὸ Πυριφλεγέθοντα, τὸν λίμνην, τὸ Κέρβερον, τοὺς νεκρούς, ὥστε γνωρίζειν αὐτῶν. τὸν γὰρ πατέρα εἶδον ἀμελεῖσθαι αὐτὸ σώματα ἔτι ἀμπεχόμενον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεθάψαμεν. τί δ' ἔπραττον ὁ Γὰν ἔφη ὁ Εὐκράτης αἱ ψυχαί; τί ἄλλο ἢ οἷς, ἦ δ' ὅς, φῦλα, καὶ φρούδας μὴ τοὺς φίλους, καὶ συγγενῶν ἀφορεῖσθαι ἐπὶ δὲ ἀσφοδέλῳ κατακείμενοι; ἀνελογίσατο δ' ὧν ὁ Γὰν ἢ δ' ὅς ὁ Γὰν οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπίκουρον τοῦ ἱεροῦ Πλάτωνι, καὶ τοῦ περὶ τῆς ψυχῶν λόγου. σὺ δὴ μὲν τὸν Σωκράτη αὐτὸν, καὶ τὸν Πλάτωνα εἶδες ὦν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκράτη ἔγωγε ἦ δ' ὅς, ἀδὲ τοῦτον σαφῶς, ἀλλὰ εἰκάζων ὅτι φαλακρὸς, καὶ σωφρονέστερος ἦν. τὸν Πλάτωνα δ', οὐκ ἐγνώσθην. χρὴ γὰρ οἶμαι φῶς φίλους ἀσφαλῶς πάλαι δὴ λέγειν. ἅμα γὰρ ἔγωγε ἅπαντα ἀκριβῶς ἑώρακα. καὶ τὸ χάσμα σαφέστατα. καί τινες τῶν οἰκετῶν ἀναζητοῦντές με, καὶ Πυρρίας αὐτῷ ὁ αὐτοῖς, ἐπίσησαι ὅπου τέλεον μεμυκὸς δὲ χάσμα; εἶπε Πυρρία εἰ ἀληθῆ λέγω. νὴ Δί' ἔφη ὁ Πυρρίας, καὶ ὑλακὴν δ' ἤκουσα ἀφ' οὗ χάσματος, καὶ πῦρ τι ὑπολάμπειν δοκοῦν τὸ δαδὸς μοι εἰδικὸ. κἀγὼ ἐγέλασα, ἐπιμετρήσαντος δὲ μύρτυρος τὴν ὑλακὴν, καὶ τὸ πῦρ. ὁ Κλεόδημος δ', ἃ καινὰ εἶπεν, ἀδὲ ἄλλοις ἀόρατα ταῦτα εἶδες, ἐπὶ δὲ αὐτὸς ἀπὸ πολλοῦ νοσήσας, τοιόνδε τι ἐθεασάμην. ἐπεσκόπει δέ με, καὶ ἐξηρέθισεν Ἀντίγονος ἅτος. ἑβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα. ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος, καύσωνος σφοδρότερος. ἅπαντες δέ με ἀπολιπόντες ἐπ' ἐρημίας, ἐπικλεισθέντος τὰς θύρας, ἔξω ἐφείσθην. ἔτω γὰρ ἐκέλευσας ὦ Ἀντίγονε, εἴ πως δυνηθείην εἰς ὕπνον τρέπεσθαι. τότε δὴ ἐφίσταταί μοι νεανίας ἐχεγγύος ἐπὶ κεφαλῆς. εἶπε δ' ὁρᾶν τὸ ὁ ἅδης ἅπαντα, τὸ Πυριφλεγέθοντα, τὸν λίμνην, τὸ Κέρβερον, τοὺς νεκροὺς, ὥστε γνωρίζειν αὐτῶν. τὸν μὲν πατέρα εἶδον ἀμελεῖσθαι αὐτὸ σώματα ἔτι ἀμπεχόμενον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεθάψαμεν. τί δ' ἔπραττον ὁ Γὰν ἔφη ὁ Εὐκράτης αἱ ψυχαί; τί ἄλλο ἢ οἷς, ἦ δ' ὅς, φῦλα, καὶ φρούδας μὴ τοὺς φίλους, καὶ συγγενῶν ἀφορεῖσθαι ἐπὶ δὲ ἀσφοδέλῳ κατακείμενοι; ἀνελογίσατο δ' ὧν ὁ Γὰν οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπίκουρον τοῦ ἱεροῦ Πλάτωνι, καὶ τοῦ περὶ τῆς ψυχῶν λόγου. σὺ δὴ μὲν τὸν Σωκράτη αὐτὸν, καὶ τὸν Πλάτωνα εἶδες ὦν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκράτη ἔγωγε ἦ δ' ὅς, ἀδὲ τοῦτον σαφῶς, ἀλλὰ εἰκάζων ὅτι φαλακρὸς, καὶ σωφρονέστερος ἦν. τὸν Πλάτωνα δ', οὐκ ἐγνώσθην. χρὴ γὰρ οἶμαι φῶς φίλους ἀσφαλῶς πάλαι δὴ λέγειν. ἅμα γὰρ ἔγωγε ἅπαντα ἀκριβῶς ἑώρακα. καὶ τὸ χάσμα σαφέστατα. καί τινες τῶν οἰκετῶν ἀναζητοῦντές με, καὶ Πυρρίας αὐτῷ ὁ αὐτοῖς, ἐπίσησαι ὅπου τέλεον μεμυκὸς δὲ χάσμα; εἶπε Πυρρία εἰ ἀληθῆ λέγω. νὴ Δί' ἔφη ὁ Πυρρίας, καὶ ὑλακὴν δ' ἤκουσα ἀφ' οὗ χάσματος, καὶ πῦρ τι ὑπολάμπειν δοκοῦν τὸ δαδὸς μοι εἰδικὸ. κἀγὼ ἐγέλασα, ἐπιμετρήσαντος δὲ μύρτυρος τὴν ὑλακὴν, καὶ τὸ πῦρ. ὁ Κλεόδημος δ', ἃ καινὰ εἶπεν, ἀδὲ ἄλλοις ἀόρατα ταῦτα εἶδες, ἐπὶ δὲ αὐτὸς ἀπὸ πολλοῦ νοσήσας, τοιόνδε τι ἐθεασάμην. ἐπεσκόπει δέ με, καὶ ἐξηρέθισεν Ἀντίγονος ἅτος. ἑβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα. ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος, καύσωνος σφοδρότερος. ἅπαντες δέ με ἀπολιπόντες ἐπ' ἐρημίας, ἐπικλεισθέντος τὰς θύρας, ἔξω ἐφείσθην. ἔτω γὰρ ἐκέλευσας ὦ Ἀντίγονε, εἴ πως δυνηθείην εἰς ὕπνον τρέπεσθαι. τότε δὴ ἐφίσταταί μοι νεανίας ἐχεγγύος

in caput præceps caderem. Tum omnia quæ sunt in inferis, conspexi, Pyriphlegethontem, lacum, Cerberum, manes, adeò ut quosdam etiam eorum agnoscerem. Patrem enim apprimè vidi, iisdem adhuc amictum, quibus ipsum sepelivimus. Quid agebant, inquit Ion, ὁ Eucrates animæ? Quid aliud, inquit ille, quàm per tribus, familiasque cum amicis cognatisque versantur in Asphodelo collocati? Contradicant ergo etiam nunc, inquit Ion, Epicurei sacro Platoni, ejusque de anima rationibus. Tu verò num Socratem etiam ipsum, Platonemque inter manes vidisti? Socratem, inquit, vidi: neque tamen evidenter, nisi quod inde conjeci, quoniam calvus, ac ventricosus erat: Platonem verò non cognovi: nam apud amicos verum fateri oportet. Ergo simul atque omnia confpexi, & hiatus coiit, & ex famulis meis quidam quærentes me, atque in his Pyrrhias hic, supervenêre hiatu nondum plenè clauso. Die Pyrrhia annon vera narrem. Per Iovem, inquit Pyrrhias, & latratum audivi per hiatum, & ignis à face mihi suffulgere videbatur. Atque ego risi, teste latratum & ignem in cumulum addente. Tum Cleodemus, haudquaquam nova ista, inquit, aliisque inviſa vidisti. Nam & ipse haud ita pridem cùm ægrotarem tale quiddam conspexi. Visebat me & curabat Antigonus hic: ac septima dies erat, febrisque, ὁ qualis! incendio certè vehementior. Omnes ergo me relinquentes solum, clausis foribus foris manebant: sic enim jusseras Antigone, si quo pacto possem obdormiscere. Tum igitur mihi vigilanti juvenis quidam

ἀνορθοῦται, καθαρὸν, λαμπρὸν ἱμάτιον ἀμφιεσθέντα. εἶτα ἀναπήσας, ἄγει πρὸς τὸν χάσμα τὸν εἰς τὸν ἅιδην, ὡς αὐτίκα ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδών, καὶ Τιτυὸν, καὶ Σίσυφον. καὶ τί μ' ἄλλα, τί ἂν ὑμῖν λέγοιμι; ἐπεὶ ἥκω τὸ διηκριβωμένον ἐρωτῶντες, παρὰ τοῦ δὲ ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ μοῖραι, καὶ αἱ ἐρινύες, ὁ μὲν ὡς ἄρτι βασιλεύς, ὁ Πλούτων μοι δοκεῖ καθῆσθαι, ἐπιλεγόμενος τῶν τεθνηξομένων τὰ ὀνόματα, ὃς ἤδη ὑπερημέρους τῆς ζωῆς σαφῶς εἶναι. ὁ δὲ νεανίσκος, ἐμὲ φέρων, παρέσησεν αὐτῷ. ὁ δὲ Πλούτων, ἡσυχάκτησε τότε, καὶ ὡς τὰ ἀγαγόντα με [1] ἔπρα πεπληρωτὰ φησὶ τὸ ἦμαρ αὐτῷ, ὥστε ἀπίτω. σὺ δὲ δὴ, τὸν χαλκέα Δημύλον ἄγε, ὡς γὰρ τὰ ἄτρακτον ἤδη βιοῖ. κἀγὼ ἀσμένως ἀναδέξομαι, αὐτὸς μὲν ἤδη ἀπύρετος ὤν, ἀπηρξειλότι δ' ἄπασιν, ὡς τεθνήξεται Δημύλος. οὐ χαίρων δὲ ἡμῖν ᾤχετο, φασὼν τι ἐς αὐτὸν ὡς ἀπηγγέλθειη, καὶ μεζόνικρὸν ἠκάμψε οἰμωγῆς ὀδυρόμενον ἐπ' αὐτῷ. τί θαυμάσαν εἶπεν ὁ Ἀντίγονος; ἐγὼ γὰρ οἶδά τινα μὴ εἰκοστὴν ἡμέραν ἢ ἑτέραν, ἀνασώσαντα, θεραπεύσαντα δὲ αὖθις ὑγιαίνοντα, ἐς ἄνθρωπον. καὶ πῶς ἦν δ' ἐγὼ ἐν εἰκοστῇ ἡμέρᾳ ἢ ἔτι ἐμύδητο τὸ σῶμα, ἢ πῶς ἄλλως ὑπὸ λιμοῦ διεφθάρη, εἰ μὴ τινά γε Ἐπιμηθίδων σύγε ἐθεράπευες. ἅμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπεισῆλθον οἱ Εὐκράτους υἱοὶ ἐκ τῆς παλαίστρας, ὁ μὲν, ἤδη ἐξ ἐφήβων. ὁ δὲ ἕτερος ἀμφὶ τὰ τεσσαρεσκαίδεκα ἔτη. καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐκαθέζοντο ἐπὶ τὰ

astitit; pulcher admodum, veste candida amictus: qui me erectum, per quendam hiatum ducit ad inferos, sicut ilico cognovi, Tantalum cùm viderem ac Tityum, Sisyphumque. At cætera vobis quid commemorem? Postquam verò ad tribunal perveni, ubi erat Æacus, Charon, Parcæ, Erinnyes: quidam velut rex (Pluto certè mihi videbatur) assedit singulorum nomina percensens, qui morituri erant, quos diem vitæ præscriptum jam præteriisse contigerat. Illi adductum me juvenis exhibuit. At Pluto tunc incanduit: eique qui me ducebat, nondum istius completum est stamen, inquit, Abeat ergo. Sed tu fabrum Demylum adduc: jam siquidem ultra colum vivit. Tum ego lætus recurrens, ipse quidem jam febre liber eram: omnibus verò denunciabam Demylum esse moriturum. In vicinia autem nostra habitabat, ipse quoque ægrotans, ut renuntiatum est. Ac paulò pòst eorum à quibus lugebatur, ejulatum audivimus. Quid miri est, inquit Antigonus? Ego enim quendam novi, post vigesimum diem, quam sepultus est, resurrexisse. Nam hominem & antequam moreretur, & postquam resurrexit, ipse curavi. Et quo pacto, inquam ego, in diebus viginti neque putruit corpus, neque præterea fame corruptum est, nisi fortè tu quempiam Epimenidem curasti? Hæc cum diceremus, protinus ingressi sunt Eucratis filii, è palæstra redeuntes: quorum alter jam ex ephebis excesserat, alter natus erat annos circiter quindecim. Tum salutatis nobis, juxta patrem in lecto sc-

1 Οὕπω πεπλήρωτό φησι τὸ ἦμαρ αὐτῷ] D. Augustinus c. XII. De cura pro mortuis. Cæsarius Monachus Historiar. memorabil. c. XLII. l. XII: *Marcil.*

1 Θεὸς

κλίνης ὑπὸ τὸ πατρέ. ἐμοὶ δ', εἰσκεκίνθη δρόμος. καὶ ὁ Εὐκράτης ὥσπερ ἀναμνησθεὶς πρὸς τὸν ὄψιν τῶν υἱέων, ὅτως ὀναίμην ἔφη τούτων, ἐπιβαλὼν αὐτοῖν τὴν χεῖρα, ὡς ἀληθῆ σοι Τυχιάδη πρὸς σὲ ἐρῶ. τὴν μακαρίτην μὲν γυναῖκα τὴν τούτων μητέρα, πάντες ἴσασιν ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δ', οἷς ἔδει αὐτὴν ἔπεμψα, ἐπεὶ ζώσαν μόνον ἀλλ' ἐπεὶ θ' ἀπέθανε, τόν τε κόσμον ἅπαντα συγκατακαύσας, καὶ τὴν ἐσθῆτα, ἣ ζώσα ἔχαιρεν. ἑβδόμῃ δὲ μετὰ τὴν τελευτὴν ἡμέρᾳ, ἐγὼ μὲν ἐπὶ τὴν κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐπεμύθιον μόνος τὸν πένθος. ἀνεγίγνωσκον γὰρ τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐπεισέρχεται δ' μετ' ὀλίγον ἡ Δημαινέτη αὐτὴ ἐκείνη, καὶ προσίζει πλησίον, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης οὗτοσί, δείξας τὸν νεωτέρου τὸν ἡμέων. ὁ δ', αὐτίκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς. καὶ πάλαι ἤδη ὑπόπτευον πρὸς τὴν ἀδελφήν. ἐγὼ δ' ἡδέως ὡς ὁ Εὐκράτης, ὡς εἶδον, ὑπελαθόμην αὐτῆς, ἐδάκρυον ἀνακωκύσας. ἡ δ', ὦ μὴ βοᾶν. ἀλλ' ἠνάγκαζέ με ὅτι τὰ ἄλλα πάντα χαρίσασθαί μοι αὐτῇ, ἕτερον τῶν σανδαλίων χρυσοῦν ὄντων, ἀνακαλύψαι. εἶναι δ' αὐτὸ ἔφασκε, παραπεσὸν ὑπὸ τὴν κιβωτόν. καὶ διατεθὲν ἡμεῖς οὐκ ἀργύπνως, ἕτερον μόνον σκαψάμενοι. ἔπι δ' ἡμῶν ἀλαλαγμόν, καὶ ζόφον τι κωφὸν ὑπὸ τὴν κλίνην ὄν, μελίσσιον, ὑλάκτησεν. ἡ δ', ἠφανίσθη πρὸς τὴν ὑλακήν. τὸ μὲν τοι σανδάλιον, εὑρέθη ὑπὸ τὴν κιβωτόν, καὶ κατακεκύθη ὕστερον. ἔπι ἀπιστοῦν τούτοις ὦ Τυχιάδη ἄξιον σκαρίζασι δοκεῖ, καὶ τῇ τὴμέραν ἐκείνην φασομένοις; μὰ Δί' ἔγωγ' οἶμαι, ἐπὶ σανδάλου γε χρυσοῦ ἐς τὰς πυγὰς, ὥσπερ τὰ παιδία

sederunt, ac mihi quidem sella allata est. Tum Eucrates tanquam è conspectu filiorum admonitus: sic his frui mihi contingat, inquit, simulque iis manum injecit, ut tibi Tychiades, vera narrabo. Fœlicis memoriæ uxorem meam horum matrem noverunt omnes, quo pacto dilexerim. Nam declaravi his rebus quas in eam feci, & dum viveret, & postquam vita functa est. Quippe qui mundum ejus universum, vestemque qua delectabatur, dum viveret, in rogum illius injecerim. Septima verò post mortem die, cùm uti nunc, huic lecto incumberem, luctum meum commitigans: legebam enim tacitus Platonis illum de anima libellum: ingreditur interim Demænete ea ipsa, juxtaque adsidet, uti nunc Eucratides hic, minorem designans filium. Hic verò ilico tremuit admodum pueriliter, ac dudum ad narrationem pallebat. Ego verò, inquit Eucrates, ut conspexi, amplexus eam, singultim lachrymabar. Illa verò me vociferari non patiebatur, verùm incusabat me, quòd cum ei fuissem in reliquis omnibus gratificatus, è sandaliis aureis alterum non cremaveram: idque esse dicebat, quod sub arca ceciderat: ideoque non invento illo alterum tantùm cremaveramus. Nobis autem adhuc differentibus, sceleſtissimus quidam caniculus, qui erat mihi in deliciis, sub lecto cubans, allatravit: tum ea ad latratum evanuit. At sandalium sub arca repertum est, posteaque à nobis incensum. An hæc etiam, Tychiades, recusabis credere, cùm tam sint evidentia, quotidieque observentur? Per Iovem, inquam ego, digni fuerint, quibus aureo sandalio, puerorum more nates

δία, πείσεις ἄξιοι ὦν εἶεν οἱ ἀπιστοῦντες, καὶ ὅτως ἀναιχμωτοῦντες πρὸς τὸ ἀληθὲς μαν. ἐπὶ τούτοις, ὁ πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀσπλην, ὁ κομήτης ὁ σεμνὸς ἀπὸ τῆ σωσώκυ. αἰδοῖα τ ἀοίδιμον ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τ ἱερὸν ἐπονομαζόμενον. κἀγὼ μὲ ὡς εἶδον αὐτὸν, ἀνέπνευσα. τῶτ ἐκεῖνο ἥκειν μοι νομίσας, πέλεκυν πνακῦ τ ψυδρμάτων. ἐπεσημεῖτ γὰ αὐτὸς ἔλεγεν ὁ σοφὸς ἀνὴρ, ὅτι προφασιδεξιόνται. καὶ τὸ τ λόγυ, θεὸν ἀπὸ μηχανῆς ἐπεισελῆλυθέναί μοι τοῦτον ὠμῶν ἀπὸ τ τύχης. ὁ δ, ἐπεὶ ἐκαθέζετο, ὑπεκτεύθης αὐτῷ τ Κλεοδήμυ, ὅτοτε μ, ὡς τ νόσυ ἤρετο. καὶ ὡς ῥᾴον ἤδη ἔχοι ἤκουσε δῆθ τ Εὐκράτυς, τί ὃ ἔφη ὁτὸς ἀπλοῦς φιλοσοφοῦντ. μεζὸν γὰ εἰσιὼν, ἐπήκουσα. καί μοι δοκεῖτε εἰς κοιλὸν λίθον ἀφηγήσασθ τὸν λόγον. τί δ' ἄλλο εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τυτονὶ τ ἀδυμμόνιον πείθομαι, δείξας ἐμὲ, ἡμῖν δαίμονάς τινας εἶναι, καὶ φαντάσματα, καὶ νεκρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ταῖς γῆς, καὶ φαίνεσθ οἷς ἂν ἐθέλωσιν; ἐγὼ μὲν ἠρυθρίασα, καὶ κάτω ἔνευσα, αἰδεσθεὶς τ Ἀρίγνωτον. ὁ δ, ὅρα ἔφη ὦ Εὐκρατες, μὴ τοῦτο φησὶ Τυχιάδης τὰς τ βιαίως ἀποθανόντων ῥώνας ψυχὰς περιπετεῖν, οἷον εἴ τις ἀπήγξατο, ἢ ἀπετμήθη τὸν κεφαλὸν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ τοιούτῳ ἀπόλλυτ τὸν βίον, τὰς δ τ κτ' μοῖραν ἀποθνῄσκοντων σῶμ; ἦ γὰ τοῦτο λέγη, ἐπεύνω ἀπόλαβε φησί. μὰ Δί' ἔφη ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ σωτεῖσθαι ὁρᾶσθαι, πείσεις ἄξιοι ὦν εἶεν οἱ ἀπιστοῦντες, καὶ ὅτως ἀναιχμωτοῦντες πρὸς τὸ ἀληθὲς μαν. ἐπὶ τούτοις, ὁ πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀσπλην, ὁ κομήτης ὁ σεμνὸς ἀπὸ τῆ σωσώκυ. αἰδοῖα τ ἀοίδιμον ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τ ἱερὸν ἐπονομαζόμενον. κἀγὼ μὲ ὡς εἶδον αὐτὸν, ἀνέπνευσα. τῶτ ἐκεῖνο ἥκειν μοι νομίσας, πέλεκυν πνακῦ τ ψυδρμάτων. ἐπεσημεῖτ γὰ αὐτὸς ἔλεγεν ὁ σοφὸς ἀνὴρ, ὅτι προφασιδεξιόνται. καὶ τὸ τ λόγυ, θεὸν ἀπὸ μηχανῆς ἐπεισελῆλυθέναί μοι τοῦτον ὠμῶν ἀπὸ τ τύχης. ὁ δ, ἐπεὶ ἐκαθέζετο, ὑπεκτεύθης αὐτῷ τ Κλεοδήμυ, ὅτοτε μ, ὡς τ νόσυ ἤρετο. καὶ ὡς ῥᾴον ἤδη ἔχοι ἤκουσε δῆθ τ Εὐκράτυς, τί ὃ ἔφη ὁτὸς ἀπλοῦς φιλοσοφοῦντ. μεζὸν γὰ εἰσιὼν, ἐπήκουσα. καί μοι δοκεῖτε εἰς κοιλὸν λίθον ἀφηγήσασθ τὸν λόγον. τί δ' ἄλλο εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τυτονὶ τ ἀδυμμόνιον πείθομαι, δείξας ἐμὲ, ἡμῖν δαίμονάς τινας εἶναι, καὶ φαντάσματα, καὶ νεκρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ταῖς γῆς, καὶ φαίνεσθ οἷς ἂν ἐθέλωσιν; ἐγὼ μὲν ἠρυθρίασα, καὶ κάτω ἔνευσα, αἰδεσθεὶς τ Ἀρίγνωτον. ὁ δ, ὅρα ἔφη ὦ Εὐκρατες, μὴ τοῦτο φησὶ Τυχιάδης τὰς τ βιαίως ἀποθανόντων ῥώνας ψυχὰς περιπετεῖν, οἷον εἴ τις ἀπήγξατο, ἢ ἀπετμήθη τὸν κεφαλὸν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ τοιούτῳ ἀπόλλυτ τὸν βίον, τὰς δ τ κτ' μοῖραν ἀποθνῄσκοντων σῶμ; ἦ γὰ τοῦτο λέγη, ἐπεύνω ἀπόλαβε φησί. μὰ Δί' ἔφη ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ σωτεῖσθαι ὁρᾶσθαι,

feriantur, siqui ista non credant, atque usque adeò impudenter vero resistant. Interim Pythagoricus intrabat Arignotus, comatus ille, ab aspectu venerabilis. Nosti illum doctrinæ nomine celebrem, qui cognominatur Sacer. Quo conspecto respiravi: hoc ipsum quod proverbio dici solet, advenisse mihi ratus: nempe securim quandam adversus mendacia. Occludet, inquam, iis ora vir sapiens, adeò monstrosa narrantibus. Atque prorsus juxta vulgatum illud adagium, repentè Deum hunc mihi à fortuna esse immissum putabā. Hic postquam, assurgente ipsi Cleodemo, sedit: primùm de morbo percontatus est, seque audisse dicebat, Eucratem jam meliùs se habere. At quidnam inquit, inter vos philophamini? Nam ingrediendo subauscultavi, mihique certè videmini de re quapiam pulchra dissertare. Quid aliud, inquit Eucrates, quàm ut huic adamantino persuadeamus, me demonstrans, ut credat esse aliquos dæmonas, & phantasmata, mortuorumque animas super terram obambulare, & sese quibus voluerint ostendere? Ego Arignotum reveritus erubui, vultumque dejeci. At ille, vide inquit, ὁ Eucrates, num hoc dicat Tychiades. Eorum tantùm qui violentam mortem obierint, animas oberrare: veluti siquis suffocatus, aut capite truncatus, cruci-ve suffixus fuerit, aut tali quopiam modo è vita discesserit: nequaquam autem eas quæ fatali naturalique morte discesserint? Nam si hæc dicat, non usque adeò absurda dixerit. Per Iovem, inquit Dinomachus, ne esse quidem hujusmodi, nec præsentia cerni putat.

1 Φεὶν ἀπὸ μαχανῆς] Proverb. *Rem.*

ἀθαμ εἶπεν. πῶς λέγεις ἦδη ὃς ὁ Ἀρίγνωτος, ἀθρεῖ ἀπιδὼν εἰς ἐμέ. οὐδὲν σοι τούτων γίγνεται δηλα, καὶ ταῦτα, πάντων ὡς εἰπεῖν ὁρώντων; ἀπολειλόγηθε ἢν δ' ἐγὼ ὑπὲρ ἐμοῦ. εἰ μὴ πιστεύω, διότι μηδὲ ὁρῶ μόνος τι ἄλλων. εἰ δ' ἑώρων ἐπίστευον ἂν δηλαδή, ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ ἦδη ὃς ἦν ποτε εἰς Κόρινθον ἔλθῃς, ἐρώ ἵνα ἐστὶν ἡ Εὐβατίδα οἰκία. καὶ ἐπιδείξει σοι δεῖχθῆ ἤδη τὸ Κρανεῖον, παρελθὼν εἰς ταύτην, λέγε ὅτι τῷ θυρωρῷ Τίβιον, ὡς ἐθέλοις ἰδεῖν ὅτι τὰ δαίμονα ὁ πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀνορύξας, ἀπήλασεν, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰκεῖσθαι τὴν οἰκίαν ἐποίησε. τί γὰρ τοῦτο ἦν ὦ Ἀρίγνωτε; ἤρετο ὁ Εὐκράτης. ἀοίκητος ἦν ἦδη ὃς ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δαιμόνων. εἰ δέ τις οἰκήσειεν; ἄλλως καταπλαγείς, ἔφυγεν ἐκδιωχθεὶς ὑπό τινος φοβερᾶς καὶ πανεχθόδους φάσματος. ἐπιέπεσεν δ' ἦδη, καὶ ἡ τύχη κατέρρηξε. καὶ ὅλως, ἐδόκει ἦν ὁ δαιμόνιον παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ γὰρ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν, εἰσὶ δέ μοι αἰγύπτια μάλα πολλαὶ περὶ τὰ τοιαῦτα, ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν περὶ σκότον ὄρθρου, δειπνήσαντος ξένου, καὶ μονονοὺ ἐπιλαμβανομένου, ἐπεὶ ἐμέλλησεν οἱ βαδίζοιμι, εἰς πλέον κακὸν ὡς ᾤετο. ἐγὼ δὲ λύχνον λαβὼν, μόνος εἰσήρχομην. καὶ τὸ μεγίστῳ οἰκήματι καθεζεῖς τὸ φῶς, ἀνιχνεύσκον ἡσυχῇ, χαμαὶ καθεζόμενος. ἐφίσταται δ' ὁ δαίμων, ἐπί τινα τῶν πολλῶν ἥκειν νομίζων, καὶ διδίξεσι καμὲ ἐλπίζων, ὥσπερ τοὺς ἄλλους, αὐχμηρός, καὶ κόμης, καὶ μελάντερος ἢ ζόφος. καὶ

putat. Quid ais? inquit Arignotus me torvè intuens, nihil horum tibi videtur fieri, præsertim cùm omnes, ut ita dicam, videant? Ignoſces, inquam ego, mihi, ſi non credo, nam ſolus omnium non video: quod ſi vidiſſem, ſicuti vos profectò credidiſſem. Atqui, inquit ille, ſiquando Corinthum veneris, roga ubi ſit Eubatidæ domus: eaque tibi circa Craneum indicata, ingreſſus dic janitori Tibio, velle te videre, unde dæmonem effoſſum Pythagoricus Arignotus abegerit, ac deinceps domum habitabilem reddiderit. Quidnam hoc erat Arignote? rogabat Eucrates. Inhabitabilis erat, inquit ille, diu propter terricula. Quòd ſiquis inhabitaſſet, expavefactus ilico fugiebat, à quodam horrendo terribilique ſpectro exactus. Iamque concidebat, & rumpebatur tectum: denique neque quiſquam erat omnino qui in eam ingredi auderet. Ego verò ubi hæc audivi, libellos ſumens, ſunt autem Ægyptii mihi de talibus rebus admodum multi, veni domum circa primum ſomnum, dehortante hoſpite, ac ferme detinente, quia didicerat quônam irem, in manifeſtum, ut putabat, exitium. At ego ſumpta lucerna ſolus ingrediebar: atque in vaſtiſſimo atrio collocato lumine, humi ſedens, tacitè legebam. Supervenit ille dæmon, cum quopiam è vulgo ſe congreſſurum ratus, ac me quoque quemadmodum alios pertenebriſque nigrior. Atque hic territurum, ſqualidus, hirſutus, ad-

1 Ἀοίκητος οὖν ἦδη ὃς ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δαιμόνων] C. Plinius epiſt. XXVII. lib. VII. Scriptor vitæ S. Germani Antiſiodorenſis epiſcopi c. XVII. D. Antoninus archiepiſc. Florentin. Tomi II. c. IX. tit. XII. paragr. IIX. *Marcil.*

1 Προσ-

ὁ μὲ, ἐπισὰς, ἐπιῤῥῶτό μω παντα-χόθεν ωθῆσαι, εἴ πῃ κρατήσειε, καὶ ἄρτι μὲ, κύων, ἄρτι ὄ, πῶῤῥος γιγνόμενον, ἢ λέων. ἐγὼ ὄ ωθχειρισάμενον τῷ φερωνδεστάτῳ ἐπῴδῃσιν, αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ, σωσήλασα καταδὼν αὐτὸν εἰς τινα γωνίαν σκοτεινὴν οἰκήματος. ἐδὼν ὄ αὐτὸν οἱ κατέδυ, τὸ λοιπὸν ἀνεπαυόμην. ἔωθεν ὄ πάντων ἀπηγωνιάντων, καὶ νεκρὸν δρήσειν με οἰομένων, καθάῤῥησας ἄλλες, ωθελθὼν ἀωθοδόκητος ἅπασι, ωθόσιμι τῷ Εὐβατίδῃ, διαγελιζόμενον αὐτῷ, ὅτι καθαρὰν αὐτῷ, καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἔξι τῶν οἰκίων οἰκεῖν. καὶ ωθαλαιῶν αὐτόν τε, καὶ τῶν ἄλλων πολλὰς, εἰπόντος γὰῤ ωθαδέξαι ἕνεκα, σκέλαδον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸ τόπον, ἐ κατεδείδυκότα τὸ δαίμονα ἐωρύκειν, σκάπτειν, λαβόντας δικέλλας, καὶ σκαφέα. καὶ ἐπειδὴ ἐπόνησαν, δῤῥῆξι ὡς ἐπ' ὀργυιὰν κατορωρυγμένον τῆς νεκρὸς ἴωλον, μόνα τὰ ὀστᾶ καὶ χῆμος συγκείμενον. ἐκεῖνον μὲν ὧν εὕρομεν ἀνορύξαντες. ἡ οἰκία ὄ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἐπαύσατο, ωθοχλουμένη ὑπὸ τῶν φασμάτων. ὡς ὄ τοῦτο εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἀνὴρ ἀμιμήτῳ τῇ σοφίᾳ, καὶ ἅπασιν αἰδέσιμος, ἠδεῖς ἦν ἔτι τῶν παρόντων, ὃς οὐχὶ καταγιγνώσκει μου πολλὴν τῇ ἀνοίᾳ, τοῖς τοιούτοις ἀπιστοῦντος. καὶ τοῦτο, Ἀρίγνωτε λέγοντος. ἐγὼ ὄ ὅμως ἠδέως τρέσας, ὅτε τῇ κόμῃ, ὅτε τῇ δόξῃ τῇ περὶ αὐτοῦ, τί τοῦτ' ἔφην ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιοῦτος ἦσθα, ἡ μόνη ἐλπὶς τῆς ἀληθείας, καπνῷ μεστὸς, καὶ ἐνδαλμάτων; τὸ γοῦν ὄ λόγῳ ἐκεῖνο, ἄνθρακες ἡμῖν ὁ θησαυρὸς πέφηνας. σὺ ὄ ἦλ' ὃς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μήτε ἐμοὶ πιστεύεις adstans, undique me adsultim petens tentavit, siquâ posset expugnare, ac modò in canem, modò in taurum, modò in leonem vertebatur. At ego correpto in manum, quàm maximè horrendo carmine, simulque vocem Ægyptiam imitatus, eum incantatum in domicilii tenebrosi angulum quendam compuli. Ac cùm animadvertissem ubi se in terram condiderat, tum destiti. Mane autem desperantibus universis, ac me quemadmodum & alios mortuum reperturos putantibus, præter omnium spem progrediens, Eubatidem adeo, fœliciter illi annuntians, quòd puram sibi ac spectris liberam domum jam liceret incolere. Atque illum assumens, alioſque multos, qui hujus inopinatæ rei gratia sequebantur, cùm ad locum adduxissem, ubi condentem se dæmona conspexeram, jussi ut sumptis ligonibus, & rutris suffoderent. Quo facto, inventum est ferè ad passum defossum cadaver quoddam marcidum, ossibus tantùm humana specie cohærentibus: quod effossum sepelivimus: postea verò domus spectris turbari desiit. Hæc ubi narravit Arignotus, prodigiosa vir sapientia, omnibusque reverendus, nemo erat ex iis qui aderant, qui non multam imputaret mihi desipientiam, qui talia non crederem: narrante præsertim Arignoto. Ego tamen nihil veritus, neque comam, neque illam quam de eo habebant opinionem. Quid hoc, inquam, Arignote? Etiam tu talis eras, sola mihi spes veritatis, fumo plenus ac simulachris? Illud ergo, quod dici solet, in te nobis evenit: ut thesaurum quem speravimus, carbones offenderimus. At tu, inquit Arignotus, si neque mihi cre-

λέγοντι, μήτε Δημοκήχῳ, ἢ Κλεοδήμῳ τούτῳ, μήτε αὖτε Εὐκράτει, φέρε εἰπὲ τίνα σοὶ τῶν τοιούτων ἀξιοπιστότερον ἡγῇ παιδιᾶς ἡμῖν λέγειν. νὴ Δί' ἔφην ἐγὼ μάλα θαυμασίως ἄνδρα, τὸν Ἀβδηρίτην ἐκεῖνον Δημόκριτον ὡς ἔτως ἄρα ἐπέπεισε μηδὲν οἷόν τε εἶναι συμβῆναι τοιοῦτον, ὡς ἐπιδὴ καθείρξας ἑαυτὸν εἰς μνῆμα ἔξω πυλῶν, σκιατραφῆ διατελῇ γράφων, καὶ συγγίγνεσθαι τε αὐτῷ, καὶ μεθ' ἡμέραν. καί τινες τῶν νεανίσκων, ἐφιγελᾶν βουλόμενοι αὐτὸν, καὶ διαπαίζειν, πιλάμβοι τινὲς ἐσθῆτι μελαίνῃ, καὶ σκοτεινοῖσι εἰς τὰ κρανία μεμιμημένοις περιστάντες αὐτὸν, περιχόρδουν ἅμα πυκνῇ τῇ βάσει ἀναπηδῶντες. ὁ δ', ὅτι ἐδόκουν τὴν σκευασίαν αὐτῶν, ὅτι ὀλίγον ἐκέλευε σκῶς αὐτοῖς. ἀλλὰ μεταξὺ γράφων, παύσασθαί φησι πειζοντας. ὅτω βεβαίως ἐπίστευε μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς ἔτι ἔξω γροιμμένας τοῦ σώματος. τοῦτο φησὶ δὴ ὁ Εὐκράτης, ἀνόητόν τινα ἄνδρα τὸν Δημόκριτον γενέσθαι, εἰ μὴ ὄντως ἐνόμιζεν. ἐγὼ δ' ὑμῖν καὶ ἄλλο διηγήσομαι αὐτὸς παθών, ὃ παρ' ἄλλου ἀκούσας. πάντα γὰρ ἂν καὶ σὺ ὦ Τυχιάδη ἀκούων, σκοπεῖσθαι σκῶς τὸν ἀληθείαν ἔχοντα διηγήσεσθαι. Ὁπότε γὰρ σὺ Αἰγύπτῳ διῆγον, ἔτι νέος ὤν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπὶ παιδείας σκοπὰς ἀποσταλείς, ἐπιθυμήσας εἰς Κοπτὸν ἀναπλεύσας, ἐκεῖθεν ἐπὶ τὰ Μέμνονα ἐλθών, ἀκοῦσαι τὸ θαυμαστὸν ἐκεῖνο ἠχεῖον, σκοπὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον. ἐκεῖνο μὲν δὴ ἤκουσα, ὃ καὶ τοῦ κοινοῦ τοῖς πολλοῖς, ἄσημόν τινα φωνὴν, ἀλλά μοι ἔχρησεν ὁ Μέμνων αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἑπτά. καὶ εἰ μὴ περιττὸν ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη. καὶ δ' ἀνάγκην, ἔτυχεν ἡμῖν συμπλέων credis narranti, neque Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipsi Eucrati, dic age quemnam digniorem, cui de his rebus fides habeatur, existimas, qui nobis dicat contraria? Per Iovem inquam ego, virum apprimè mirabilem, Abderitam illum Democritum, cui tam firmiter erat persuasum, ejusmodi nihil in rerum natura esse posse, ut cùm se in monimento extra portas clausisset, ibique degeret dies noctesque scribens & componens: ac juvenes quidam eum illudere & terrere cupientes, nigra veste cadaveris in modum ornati, ac personis in capitis adfictis circumstantes, illum circunsilirent, crebrò subsilientes: hic neque ipsorum simulationem timuerit, neque ipsos omnino respexerit: sed inter scribendum dixerit, Desinite ineptire: adeò firmiter credidit animas nihil esse postquam è corporibus exierint. Hoc dicis, inquit Eucrates, dementem virum fuisse Democritum, qui sic existimarit. Ego verò vobis etiam aliud referam, quod mihi ipsi contigit, non ab alio acceptum. Nam tu quoque id audiens Tychiades veritate narrationis ad credendum adduceris. Cùm in Ægypto degerem, adhuc adolescens, à patre doctrinæ gratia missus, cupivi navigio Coptum profectus, illinc Memnonem adiens, miraculum illud audire, eum videlicet sonum edentem ad orientem solem. Illum igitur audivi non hoc vulgari modo quo audiunt alii sonum quempiam inanem: sed mihi oraculum etiam edidit Memnon ipse aperto ore septem versibus, quos, nisi id esset supervacaneum, vobis recenserem. Navigationis autem

μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματικὸς, γνωμικὸς τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παιδείαν πᾶσαν εἰδὼς τὴν Αἰγυπτίων. ἐλέγετο δὲ τρία καὶ εἴκοσιν ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπογείοις φοιτᾶν, μαγικὸν παιδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἴσιδος. Παγκράτιόν φη λέγειν ὁ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν ἄνδρα, ἐξυρημένον τὰ ὀφρύδια, ποικίλοις, καθαροῖς ἐνδεδυκότα, ἐπιμήκη, σιμὸν, παχείλιον, ὑπολισπον τὰ σκέλη. αὐτὸν ἤδη ὃς ἐκεῖνον τὸν Παγκράτιον. καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἠγνόουν ὅστις ἦν· ἐπεὶ δὲ ἐώρων αὐτὸν, εἴ ποτε ἀφικοίμεθα τὸ πλοῖον, ἀλλά τι πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενον, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ κροκοδείλων ὀχούμενον, καὶ σαυνίοντα τοῖς θηρίοις, τὰ δὲ, ὑπακούοντα, καὶ σαίνοντα τοῖς ἀρχαῖς, ἤγνων ἱερόν τινα ἄνδρα ὄντα. καὶ προσῆλθον φιλοφρονούμενος, ἤλπιζον ἑταῖρόν αὐτὸν, καὶ συνήθη μοι ἔσεσθαι. ὅτε πάντων ἐκεινάνθη μοι τὰ ἀπόρρητα. καὶ τέλος, πείθει με, τὰς μὲν οἰκίας ἅπαντας, οὐ τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ· μὴ γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῶν ἀναγκαίων. καὶ τὸ μὲν τοῦτο, οὕτω διήγομεν. ἐπειδὴ δὲ ἤλθομεν εἰς τι κατάγωγιον, λαβὼν ἀνὴρ ὁ ἄνω τὸ μοχλὸν τὸ θύρας, ἢ τὸ κόρηθρον, ἢ ὃ τὸ ὑπερθυρον, σκευαλῶν ἁμαξικοις, ἐποιεῖτό τινα ἐπῳδὴν, ἐποίει βαδίζειν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄνθρωπον εἶναι δοκοῦντα. τὸ δὲ, ἀπελθὸν, ὕδωρ τε ἀπήντλει, καὶ ὑψώνει, καὶ ἐσκόβιζε, καὶ εἰς πάντα διεκονεῖτο ἡμῖν. εἶτα δὲ ἐπειδὴ ἄλλως ἔχοι τὰ ἀναγκαῖα, αὖθις κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὑπερθυρον τὸ ὑπερθυρον, ἄλλην ἐπῳδὴν ἐπεπῶν, ἐποίει ἄν. τοῦτο ἐγὼ πάνυ ἐσπουδακὼς, σὺν εἴχον

tem fuit socius vir Memphiticus, quidam ex sacris illis Scribis, mirabili sapientia, & qui universam Ægyptiorum doctrinam callebat. Dicebatur autem tres ac viginti annos in adytis subterraneis mansisse, Magiam interea doctus ab Iside. Pancratem dicis, inquit Arignotus, præceptorem meum, virum sacrum, rasum, lineis indutum, doctum, pureque lingua Græca loquentem, procerum, simum, labiis promissis, cruribusque gracilibus. Illum ipsum, inquit ille, Pancratem, ac primùm quidem quis esset ignorabam. At postquam vidi eum, si quando in portum appulissemus, cùm alia multa miracula facientem, tum crocodilis insidentem, & cum feris versantem: illas verò eum reverentes, caudisque adulantes, agnovi sacrum quempiam virum esse, paulatimque comitate mea me in ejus amicitiam & familiaritatem insinuavi, adeò ut omnia arcana communicaret. Ac tandem mihi persuadet, ut famulis omnibus in Memphide relictis, se solus sequerer, neque enim defuturos nobis ministros. Atque ex eo tempore sic vitam duximus. Cùm in diversorium quodpiam veniissemus, homo accepto januæ vecte, vel scopis, vel pistillo, vestibus implicans, cùm in id carmen dixisset, effecit ut ambularet, utque aliis omnibus homo videretur. Illud ergo abiens, & aquam hauriebat, & cœnam parabat, instruebatque, atque in omnibus commodè subserviebat, ministrabatque nobis. Deinde postquam satis erat ministratum, scopas denuo scopas, pistillum denuo pistillum reddebat, aliud carmen recitans. Hoc ego vehementer conatus, ex ipso discere non po-

ὅπως ἐμφοβήσω με περὶ αὐτῶ. ἐβόησαν γὰρ αὐτῶ, καίτοι πρὸς τὰ ἄλλα σφοδρότερος ὢν μικρὰ δὲ ποτε ἡμέρα λαβὼν, ἐπήκουσα τῆ ἐπῳδῆς, ὧν ἦν τρισύλλαβος, χρὴν δὲ ποτίνυφ ὑποστάς. καὶ ὁ μὲν, ὡς χρὸ εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐπιτιθέμενος τῆ ὑπάρχῳ ἃ ἔδει ποιεῖν. ἐγὼ δὲ, εἰς τὴν ὑστεραίαν σιτίνη τῆ ἀγορᾶν σφαλματοδομήσε, λαβὼν τὸ ὕπνον. χημφίδιόν, ἐμοίως ἐπιπόνως τὰς συλλαβὰς, σιμάλλουσ ὑδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος ἡ ἀμφορέα ἐκόμισε, πέπαυσο ἴφλιω, καὶ μηκέτι ὑδροφόρῃ, ἀλλ' ἴσθι αὖθις ὕπνεργον. τὸ δὲ, σχεδόν μοι πείθεσθ ἤδελεν, ἀλλ' ὑδροφόρῃ ἀεί, ἄχρι δὴ σκέπλησον ἡμῶν ὑδατος τῆ οἰκίαν ἐπωπλῶν. ἐγὼ δὲ ἀμηχανῶν τῆ σφάλματα, ἐδιδίειν γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπαφελθὼν ἀγανακτήσῃ, ὅπερ ἐ ἐγένετο, ἀξίνῃ λαβὼν, ἀφηρῶ τὸ ὕπνεργον εἰς δύο μέρη τὸ δὲ, ἐκάτερον τὸ μέρος, ἀμφορέα λαβοῦσα, ὑδροφόρῃ, καὶ αὖθ' ἑνὸς, δύο μοι ἐγένοντο οἱ ἀφυσῶντες, σὺ τότε ἐ ὁ Παγκράτης ἐφίστατο καὶ σκοπεῖς τὸ γιγόμενον, σκέπω μὲ αὖθις ἐποίησε ξύλα, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆ ἐπῳδῆς. αὐτὸς δὲ ἀπολιπὼν με λαβὼν, ὅτε εἶδ' ὅπως ἀφυσῶν ἄρχο τὸ ἀπιόν. καὶ ὃν ἔφη ὁ Δεινόμαχος οἶσθα καὶ σὺ τὸν ἄνθρωπον παιδὸς ὢν τῆ πάππου; καὶ δὶ ἦδ' ὃς ἐξ ἡμισείας γε. σχολῆ γὰρ μὴς τῆ δρᾶμαν οἷόν τί μοι ἄγειν αὐτὸ, καὶ ἄπαξ γιγόντων ὑδροφόρῳ, ἀλλὰ δισσὰ ἡμῖν ἐπικλειοδιῶσι τῶν οἰκίαν ἐπαντλωμένων. ἀ παύσοδε καὶ σὺ δ' ἐγὼ τὰ τοιαῦτα περιτολογοῦντες γέροντες ἄνδρες, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ καὶ τῶν μειρακίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλον καιρὸν ὑπερβάλλεσθε τὰς τοιαύτας διηγήσεις, μὴ

poteram. Nam id mihi invidebat, quanquam in aliis erat facillimus. At quadam die in tenebroso angulo clam illo delitescens, incantationem illam propiùs auscultavi. Erat autem trisyllaba. Tum ille cùm pistillo mandasset quæ erant agenda, abiit in forum. At ego postridie illo apud forum occupato, acceptum pistillum cùm ornassem, syllabas illas simili modo pronuntians, jussi ut aquam hauriret: & postquam plenam amphoram attulisset, desiste inquam, neque aquam haurito amplius, sed rursus esto pistillum. At illud mihi jam non amplius volebat obtemperare, sed aquam assiduè hauriebat, quoad hauriendo totam domum nobis impleret. At ego cùm huic rei resistere non valerem (timebam autem ne Pancrates reversus, id quod etiam evenit, irasceretur) correpta securi pistillum in duas partes disseco. At utraque pars amphoram sumens hauriebat aquam: jamque unius loco duo mihi ministri esse cœperunt. Interea Pancrates supervenit: ac re intellecta, illas rursus in ligna convertit, ut erant ante carmen. At ipse me clanculum relicto, nescio quonam profectus è meo conspectu evanuit. At possis istud etiam nunc, inquit Dinomachus, hominem ex pistillo facere? Per Iovem, inquit ille, dimidia ex parte scio. Nam in priorem formam à me restitui non potest, postquam semel aquarius fuerit: sed domus aquâ referta, erit nobis claudenda. Non desistetis, inquam ego, hujusmodi monstra narrare viri senes? Alioqui horum saltem adolescentum gratia, incredibiles istas, ac terribiles fabulas aliud in tempus differte,

πως λήθωσιν ἡμᾶς ἐμπλαττόντες δι-
ρρώτων, καὶ ἀλλοκότοις μυθολογημά-
τοις. Φείδεσθαι οὖν χρὴ αὐτῶν, μὴ
δὲ τοιούτοις ἐθίζειν ἄκοντα, ἃ ἀφ'
παντὸς ἔβις συνοχλήσει σωρύττει, καὶ
ψοφοδεῖς ποιήσει, ποικίλης τ' δει-
σιδαιμονίας ἐμπιπλάντα. εὖγε γὰρ ἐ-
φρόνησας ἡμῖν ὃς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν
τὸν δεισιδαίμονίαν. τί γάρ σοι ὦ
Τυχιάδη, περὶ τῶν τοιούτων δοκεῖ,
λέγω δὲ χρησμῶν, καὶ θεοφάτων,
καὶ ὅσα θεοφορούμενοί τινες ἀναβοῶ-
σιν, ἢ ἐξ ἀδύτων ἀκούεται, ἢ παρ-
θένου ἔμμετρα φθεγγομένη, περὶ
τούτων τὰ μέλλοντα. ἢ δηλαδὴ σὲ τοῖς
τοιούτοις ἀπιστήσεις; ἐγὼ γάρ, ὅτι μὲ
δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλ-
λωνος τὴν πυθικὴν εἰκόνα ἐκτυπώσας
ὁ σφραγίδος, καὶ φησὶν ὁ Ἀπόλ-
λων φθέγγεσθαι πρὸς ἐμέ, ἃ λέγω,
μή σοι ἄπιστα δόξω πρὸς ἐμαυτὸν
μεγαλαυχίας. ἃ γὰρ ὁ Ἀμφιλόχῳ
μὲν ἤκουσε τῷ Μαλλῷ ἥρωϊ, ὑπερ-
διαλεχθέντι μοι, καὶ συμβουλεύσαν-
τος ταῦτα τὰ ἐμὰ, καὶ ἃ εἶδον αὐ-
τὸς, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἶπε ἐξῆς
ὁ μὲν Περγάμῳ εἶδον, καὶ ἤκουσε δὲ
Πατάροις. ὁπόταν γὰρ ἐξ Αἰγύπτου
ἐπανιῶν οἴκαδε, ἀκμὴν τὸ τοῦ Μαλ-
λοῦ τοῦτο μαντεῖον, ἐπιφανέστατόν
τε καὶ ἀληθέστατον εἶναι, καὶ λέγειν
ἁπάντων, ὅσοι ἔπος ἀπεκρινόμενοι,
οἷς ἂν ἐγχράψωμεν τὰς εἰς τὸ γραμ-
ματεῖον δέλτους τῇ προφήτῃ, κα-
λῶς ἂν ἔχειν ἡγησάμην σὺν παρέπλω
πειραθῆναι καὶ χρησμοῦ, καί τι
περὶ μελλόντων συμβαλέσθαι τῷ
θεῷ. πως οὖν ἔτι ὁ Εὐκράτης λέγου-
σιν, ἰδὼν οἱ τὸ πρᾶγμα προχωρή-
σειν ἔμελλε, καὶ ὡς ὁ περὶ μικρᾶς
ὑπέρβατο τὸ περὶ τὸν χρησμὸν πρα-
γωδίας, ὃ δοκεῖν οἰηθεὶς δεῖν μόνῳ
ἀντιλέγειν ἅπασιν ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι

ferre, ne clam nobis, terroribus ac prodigiosis fabulamentis impleantur. Parcendum ergo illis, nec talibus audiendis sunt assuefaciendi, quæ eos per totam vitam comitantia perturbabunt, atque ad omnem strepitum meticulosos reddent, posteaquam eos omnigena superstitione impleverint. Rectè admonuisti me, inquit Eucrates, quum superstitionem dixisti. Nam quid tibi Tychiade, de rebus hujusmodi videtur? De oraculis loquor, ac vaticiniis, & quæcunque quidam numine afflati proclamant, quæque ex adytis audiuntur: aut quæ virgo numeris eloquens prædicit. An videlicet nec talia credis? At non dico me sacrum annulum habere, cujus sigillum exprimit Apollinis Pythii imaginem: nec mecum loqui Apollinem: ne videar ad gloriam meam res incredibiles narrare. Cæterùm quæ apud Amphilochum audivi in Mallo, heroë mecum diu differente, deumque meis de rebus consulente, tum quæ ipse vidi, volo vobis referre. Deinde ex ordine tum quæ vidi in Pergamo, tum quæ audivi in Pataris. Cùm ex Ægypto redirem domum, audiremque illud in Mallo oraculum apertissimum simulque esse verissimum, & sic evidenter responsa dare, ut ad verbum respondeat iis, quæcunque prophetæ quispiam in schedulam inscripta tradiderit: rectè me facturum putavi, si dum prætervigabam, experirer oraculum, Deùmque de futuris quidpiam consulerem. Eucrate hæc adhuc dicente, cùm viderem quàm longè res esset processura, eumque non brevem de oraculo incepisse tragœdiam, ratus non expedire, uti solus contradicerem omnibus,

re-

Διαπλέοντα ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Μαλλὸν, καὶ μάλ' ἐπειδὴ ὅπου μοι ἀντιτύχοιτο παρόντι, καθάπερ ἀπόσοφις ἦ ψευσμάτων, ἀλλ' ἐγὼ ἄπειμι ἔφην Λεόντιχον ἐπιζητήσων. δέομαι γάρ αὐτοῦ τι συμβουλίου. ὑμεῖς δ', ἐπεὶ οὐκ ἐκανὰ ἡγεῖσθε τὰ ἀνθρώπεια εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἤδη καὶ θεοὺς καλεῖτε συνεπαληθεύοντας ὑμῖν τῶν μυθολογημάτων. καὶ ἅμα λέγων, ἐξῄειν. οἱδὲ, ἅσμενοι ἐλευθερίας λαβόμενοι, εἰστίων ὡς τὸ εἰκὸς αὐτούς, καὶ συνεφορύσσον τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά σοι ὦ Φιλόκλεες, ἔφην Εὐκράτη ἀκούσας, ἦλθον καὶ ἐγὼ Δία, ὥσπερ οἱ γλαῦκας πίοντες, ἐμπεφυσημένος τοῦ ζωμοῦ, ἐμέτου δεόμενος. ἐγὼ δ' οὐκ ἂν ποθεινὸν ἐπὶ πολλοῖς ἐπιτιμήσαιμι λαβεῖν φάρμακον, ὃν ἤκουσα, ὡς μή τι κακὸν ἐργάσηταί με ἡ μνήμη ὧν ἐσοικήσασα. πέφυσε γάρ, καὶ δαίμονας, καὶ ἑκάτας ὁρᾶν μοι δοκῶ. Φιλ. καὶ αὐτὸς ὦ Τυχιάδη, τοιοῦτόν τι ἀπήλαυσα τῆς διηγήσεως. φασὶ γάρ τι μὴ μόνον λυττᾶν, καὶ τὸ ὕδωρ φοβεῖσθαι ὅσους ἂν οἱ λυττῶντες κύνες δάκωσιν, ἀλλὰ κἂν τινα ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκῃ, ἴσασί τε καὶ διώκουσι τὸ δῆγμα. καὶ τοῦτο αὐτὸ πάσχειν φοβεῖται. καὶ σὺ τοίνυν ἔοικας αὐτὸς ὁ Εὐκράτης δηχθεὶς ὑπὸ τοσούτων ψευσμάτων, μετέδωκάς μοι καὶ δήγματος. ἔστω δικαίωμα μοι τὴν ψυχὴν εὐπλανεσθαι. Τυχ. ἀλλὰ θαῤῥεῖν χρή ὦ φίλτατε, μέγα τι τοιοῦτον ἀλεξιφάρμακον ἔχοντας τὸν ἀληθείας, καὶ τὰ ὑπ' αὐτῆς λόγου ὀρθοῦ. ὦ χαμαιρμυῆς ἡμῖν, εἰδέναι μὴ παρέξῃ τὰ κινοῦντα τὰ μιαίνοντα τούτων ψεύσματα.

relinquens eum ex Ægypto adhuc in Mallum navigantem (nam intelligebam mihi moleſtam illis eſſe meam præſentiam, ut pote qui diſſentirem, refelleremque ipſorum mendacia.) Atqui ego abeo, inquam, quæſiturus Leontichum, cum quo mihi opus eſt, ut colloquar. Vos autem, ſiquidem putatis res humanas non ſufficere, ipſos etiam Deos vocate, qui vobiſcum fabuloſas narrationes capeſſant. Atque hæc ſimul atque dixi, diſceſſi. Illi verò alacres jam libertatem nacti, ut eſt veriſimile mutuis epulis ſeſe excipiebant, ac mendaciis ingurgitabant. His Philocles, apud Eucratem auditis venio, per Iovem, ut qui muſto ſunt poti, inflato ventre, opus habens vomitu. Libenter autem magno alicunde pharmacum emerim, quod mihi oblivionem induceret eorum quæ audivi, ne me nonnihil earum rerum inhærens lædat memoria. Nempe monſtra, dæmones, & Hecatas mihi videre videor. *Phil.* Quin mihi quoque, ô Tychiade, tale quiddam ex tuo ſermone percepi. Aiunt enim non ſolum in rabiem verti, & aquam formidare quoſcunque rabidi canes momorderint: ſed etiam ſiquem homo morſus momorderit: eum quoque morſum non minùs canino valiturum: illumque eodem modo formidaturum. Tu ergo videris apud Eucratem à multis mendaciis morſus, mihi quoque morſum illum communicaſſe, adeò mihi mentem dæmonibus impleviſti. *Tych.* At bono animo ſimus, amice, cùm magnum adverſus hujuſmodi res remedium habeamus, Veritatem, rectamque in rebus omnibus rationem: qua ſi utamur, nullis hujuſmodi vanis, ſtultiſque mendaciis turbabimur.

ΙΠΠΙΑΣ, Η ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ.

HIPPIAS, SEV BALNEVM.

ΑΡΓΥΜΕΝΤΥΜ.

Balneum Hippia descripturus, principiò ipsum artificem, & cognitione artium, atque peritia commendat. Orditur autem à loco communi, ita videlicet proponens, eos esse potissimum laudandos artifices, qui non solum verbis probè polliceri, aut de scientiis disputare soleant, sed qui ipso opere, hoc quod profitentur, præstare possint: hunc locum exemplis aliquot illustrat, deinde ad præsens institutum accommodat. Proinde, inquiens, etiam mechanici artifices maximè laudandi illi sunt, qui non verbis tantum opera aliqua describunt, aut promittunt, sed qui re ipsâ illa quàm optimè atque artificiosissimè extruunt, qualis & Hippias hic unus est, id quod opus ab eo, nempe balneum extructum, comprobat: atque exinde ipsum Balneum describit, situm, elegantiam, proportionabilitatem operis, deinde & utilitatem & oportunitatem omnium cellarum, & lavandi in eo usum commendans.

Τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὁπόσοι μὴ λόγους μόνον δεῖξαι παρέχονται περὶ τῶν πραγμάτων ἑκάστων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ἁμίλλαις τοῖς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιβεβαιοῦσιν. καὶ γὰρ οἱ ἰατρῶν ὅσα νῦν ἔχει, καὶ τοὺς ἄριστα μὲν περὶ τὴν τέχνην εἰπεῖν δυναμένους μᾶλλον τελείους νομίζω, ἀλλὰ τοὺς πράξαι τι καὶ αὐτῶν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ μουσικὸς οἶμαι καὶ μᾶλλον ῥυθμοὺς, καὶ ἁρμονίας ἐπίσταμένος, ὁ τὴν λύραν, καὶ κιθαρίσειν αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἂν σοὶ τὰ τριακόντα λέγοιμι τοὺς εἰκότως ἀρίστους κεκλῆσθαι, ὅτι μὲν τάττειν μόνον, καὶ διαιρεῖν ἴσασιν ἀγαθοὶ, ἀλλὰ καὶ ποιεῖν

Ego ex sapientibus illos potissimùm aio laudandos esse, qui non solùm pro quibusque rebus præstantissimas orationes ediderunt, sed similibus factis ea comprobarunt, quæ verbis polliciti sunt. Nam prudens ægrotus eos medicos non accersit, qui quam optimè de arte disserere possunt, sed qui circa ejus usum se exercuerunt. Rectiùs etiam est meo judicio, is Musicus, qui psallendi, & citharæ pulsandæ est peritus, quàm qui rhythmos, & concentus novit dijudicare. Quid enim tibi eos commemorem imperatores, quos meritò præstantissimos censuerunt, quòd non solùm aciem rectè instruere, & milites oratione accendere nossent, sed etiam in prima acie pugnarent,

1 Προσλαλιὰ, ut aliæ nonnullæ de quibus antè dixi. *Marcil.*

χαλῆ τ' ἄκραν, καὶ χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυται, οἷον τὸ πάλαι μὲ, Ἀγαμέμνονα, καὶ Ἀχιλλέα, τὸ κάτω ἦ, τὸ Ἀλέξανδρον, καὶ Πύρρον ἴσμεν γεγονότας. ἆρα δὲ τί τῶν ἔρχω; οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυται βυλόμενος, ἐπιμηκύνω αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι τῶν μηχανικῶν οὐκείνης ἄξιον θαυμάζειν, ὁπόσοι ἐπὶ τῇ τεχνῇ λαμπροὶ γεγόμασι, καὶ μνημόσυνα ὅμως τῆς τέχνης, καὶ πράγματα τοῖς μετ' αὐτὸς κατέλιπον. ἐπὶ οἷς τοῖς λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφισταὶ ἂν εἰκότως μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦτον ἀκούομεν τὸν Ἀρχιμήδη γενέσθαι, καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον. τὸν μὲν, Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν ἄνω πολιορκίας, ἀποστάσης, καὶ ἀφιρέσης δὲ πολεμίου. τὸν δὲ, τὰς τοῦ πολεμίου τεχνί-

rent, suæque strenuitatis specimen ederent: cujusmodi priscos illos Agamemnonem, & Achillem: recentiores verò Alexandrum, & Pyrrhum fuisse scimus. Quorsum verò hæc dixi? Non quòd aliter historiam edere velim, horum memini: sed quia mechanicos etiam illos æquum est admirari, qui artis contemplatione famam sibi compararunt, & eadem opera suæ industriæ monumenta, & opera posteris reliquerunt. Quandoquidem qui se in dicendo duntaxat exercuerunt, Sophistarum potiùs quam Sapientum appellationem meruerunt. Talem audimus fuisse Archimedem, & Cnidium Sostratum: quorum alter Ptolemæum subjugavit, & Memphim sine obsidione, aversо, bipertitoque fluvio occupavit: alter ho-

1 Καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον καὶ τὴν Μέμφιν ἄνω πολιορκίας ἀποστάσης καὶ διαιρέσης τοῦ ποταμοῦ] Sostratus ille Cnidius fuit celeberrimus ille architectus, qui turrim in Pharo insula ædificavit, de quo Strabo lib. 17. Plinius lib. 36. cap. 12. Ipse vero noster Lucianus supra, lib. quomodo hist. scrib. Sed quod ait hoc loco Lucianus de Ptolemæo & Memphi capta per Nili diversionem, expecto, qui hoc me doceat: nullibi enim unquam legi eam historiam, & quis fuerit ille Ptolemæus, omnino me latet, & de ea Memphis rebellione silent historiæ. Tentabam me extricare legendo τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον τὴν Μέμφιν, id est, *qui Ptolemæo subjecit Memphin.* Nam Ptolemæus Philadelphus, cujus tempore vixit ille Sostratus, & quo imperante & sumptus suppeditante extruxit illam celebrem turrim in Pharo insula, inter amicos habuit illum Sostratum Cnidium, nec unquam, quod sciam, nec ab illo nec ab alio captus est. De Ptolemæo Ceraunо dicto incidit mihi quædam suspicio hæc intelligenda esse, sed sine auctoritate. Nam Ptolemæus ille Ceraunus dictus vir præceps fuit, & ad audacia facinora promptus, & qui cum major natu filiorum Ptolemæi 1 Soteris dicti esset, à minore natu Philadelpho supplantatus fuerat patre communi favente Philadelpho, non dubito, quin omnia tentaverit, ut Philadelphum expelleret. Itaque suspicor eum Memphin occupasse, in qua obsessus à fratre jam regnante fuit & captus. Sed tamen, si captus fuit, credendum est patre adhuc vivente Ptolemæo Sotere seu Lagi dicto id accidisse, scilicet jam privato & regnante Philadelpho, cui regnum reliquerat. Nam si patre jam mortuo rebellasset & captus fuisset, non est credibile Philadelphum eum vivum dimisisse, qui post patris mortem duos fratres Leontiscum & Argæum (quorum hic ultimus ex eadem matre Berenice natus erat) occidi curavit, non tam præcipitis audaciæ viros nec tanta injuria affectos. Si conjecturæ credendum est, ista hæc mea non est sine verisimilitudine. Si quis super hoc loco certiora docuerit, gratias agam lubentissime. *Edm.*

ρεις καὶ ἐφελίξασθαι τῇ πίχυι. καὶ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος καὶ αὐτῶν ὑποχόμενος Κροίσῳ ἄδοντα ἀγαθίσασθαι τὸν στρατὸν, ἐπινοίᾳ καὶ σοφίᾳ τῇ στρατιὰν μιᾷ νυκτὶ τὸν Ἅλυν ποταμὸν, ὁ μηχανικὸς ὢν τὸν νοῦν, σοφὸς ὢν ἐπινοήσαι, καὶ συνέσει πιθανώτατος. τὸ μὲν δὴ Ἐπειοῦ, πάνυ γελοῖον. ὃς οὐ μόνον πεποίηκε τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ συγκαθιππάσασθαι αὐτοῖς εἰς αὐτὸν λέγεται. οὐ δὴ τούτοις, καὶ Ἱππίᾳ τούτῳ τῷ καθ' ἡμᾶς, μεμνῆσθαι ἄξιον, ἀνδρὸς λόγοις μὲν, παρ' οὐ πάνυ βάλλει τις πρὸς αὐτὸν μιμησαμένῳ, καὶ συνιέναι τε ἐξεῖναι, καὶ ἁρμόττουσι σαφηνίζεται. τὰ δὲ ἔργα, πολὺ τῶν λόγων ἀμείνω παρεχόμενα, καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόχρεσιν λαμπρῶς, οὐκ οὖν τοιαύτης μὲν ὑποχέσεσιν, οἷς οἱ πρὸ αὐτοῦ γενέσθαι ηὐτύχησαν, καὶ τὸν γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῶν διαθέσεως φασὶν εὐθείας τὸ τελέσαντα ἀκριβῶς συνιστάμενον. καίτοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστον ἐν τῇ ἐπιστήμης ἔργον ἀπηκριβωμένον, οὐ σκαιῶς ἐδοκιμάσατο, εἶναί τις ὅμως ἔδοξεν. ὁ δὲ, μηχανικῶν τε ὢν τὰ πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἁρμονικῶν, καὶ μουσικῶν φαίνεται. καὶ ὅμως ἅπασιν τούτων ὕστερος συντόμως δείκνυσιν, ὡς ἐν αὐτὸ μόνον ἐπισταμένῳ. τὴν μὲν δὴ σφαῖραν ἀκίνητον, καὶ ἀνακλάσεων, καὶ κρίσεων θεωρίαν, ἔτι δὲ ἀστρονομίαν, οὐ τῇ παίδας τὰς αὐτοῦ ἀπεφήνατο, οὐκ ὀλίγῳ χρόνῳ ὕστερον ἐπαινεῖν. ἃ δὲ ἔναισχος ἰδὼν αὐτοῦ τὰ ἔργα κατεπλάγη, οὐκ ὀκνήσω εἰπεῖν. καινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις, καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ πολλὴ, βαλανείου κατασκευὴ, πρεπούσα δὲ, καὶ οὐ τῷ καινῷ τούτῳ σύνεσις θαυμαστή. Τόπος μὲν οὖν οὐκ

hostium triremes arte exussit Thales Milesius quoque ante illos Crœso pollicitus, exercitum ficco pede se trajecturum, una nocte retro castra fluvium Alym circunduxit, tametsi non erat mechanicus: sed ingenii solertia, & authoritate in congressibus maxima valebat. Nam pervetustum est illud Epei commentum, qui non solùm Achivis equum fabricasse, sed etiam cum ipsis in eum conscendisse fertur. Inter hos & Hippiæ hujus cui nostra ætate vixit, æquum est meminisse, viri in dicendo quantum quivis priorum exercitati, ingenio acuti, menteque exprimenda maximè perspicui. Qui opera sermonibus longè præstantiora exhibebat, & quæ arte sua pollicebatur, etiam efficiebat: neque verò in hujusmodi promissionibus, quibus ipso priores ætate floruerunt: sed juxtà geometricam rationem, proposita, quod ajunt recta linea triangulum, exquisitè constituit. Atqui aliorum unusquisque uno suæ facultatis opere decerpto, in quo excellere dicatur, aliquis esse sibi videtur. Hîc verò mechanicorum, geometricorum, harmonicorum, & Musicorum primarius apparet. Ita perfectè tamen horum unumquodque demonstrat, ac si illud unum sciat. Nam ejus de radiis, de repercussionibus & speculis scientiam: præterea Astronomiam, in qua qui ætate præcesserunt pueros fuisse ostendit, laudare non esset exigui temporis. Sed ejus opera quæ nuper cum admiratione vidi, referre non gravabor. Est enim argumentum commune, & nostra ætate perfrequens, balnei constructio: sed solertia, & in hoc communi argumento admirabilis est industria. Locus erat non planus,

sed

ἐπίπεδος, ἀλλὰ πάνυ σφοδρὸς, καὶ ὄρθιος· ὃν Δαλαῶν καὶ Μητρὶ εἰς ὑπερβολὴν πεποίηνται, ἰσόπεδον λατόμῳ ἀπείρῃσι, κρηπῖδι μὲ βεβαιοτάτῃ ἄπασι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ ἡμελίῳ ἴσῃ τὴν τῆ ἐπιζημίων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος. ὕψει δὲ πάνυ ἀσθμήεις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν σωιζομένοις τὸ ὅλον κρατυνάμενος, τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα τῷ τε τόπῳ μεγέθει σύμμετρα, καὶ τῷ λόγῳ τὸ κοσμικῶς ἁρμοδιότατα, καὶ τὸ τῶν φώτων λόγου φυλάττοντα, πυλὼν μὲ ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὑπὲρ μᾶλλον, ἢ ὄρθιος πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων εὐμάρειαν. εἰσόδῳ δὲ τῶν ἐνδέχεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἐκατὼ ἔχων ἀκολούθοις καὶ ὑπηρέταις ἀρτεμέσιν, ἐν δεξιᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρασκευασμένοι οἰκημάτων. βαλανείῳ δ' ἂν ἐν τούτοις πρεπωδέστατος, χαρίεσσα, καὶ φωτὶ πολλῷ καλλαμπόμενα ὑποχωρήσεις. εἶτ' ἐκ τούτων οἶκος, εὐρύτερος μὲ ὡς πρὸς τὸ λιτουργὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχήν. μετὰ δὲ τοῦτον, ἐκατέρωθεν ἀμφικεῖς τοῖς ἀποδυομένοις ἀποθήκαις. καὶ μέσος οἶκος ὑψηλὸς τὸ ὑψηλότατος, καὶ φωτὶ φαιδρότατος, ψυχρὸν ὕδατος ἔχων τρεῖς κολυμβήθρας, λακωνικῇ λίθῳ κεκοσμημένος. καὶ εἰκόνες τὸ αὐτῷ λίθου λαμπραὶ τὸ ἀρχαίας ἐργασίας. ἡ μὲ, ὑγείας. ἡ δὲ, Ἀσκληπιοῦ. εἰσελθόντες δὲ, ὑποδοχὴν ἡέρος χλιαινόμενος οἶκος, ὃν ἀπνεῖ τῇ θέρμῃ σφοδρὰν τῶν, ἐπιμήκης, ἀμφιστόγυλος. μεθ' ὃν τὸ δεξιὸν οἶκος, εὖ μάλα φαιδρὸς, ἀλείψασι σφοδρῶς παρεχόμενος, ἐκατέρωθεν εἰσόδους ἔχων, φρυγίῳ λίθῳ κεκαλλωπισμένας, τὰς δὲ παλαίστρας εἰσιόντες δεχόμενος. ἔστ' ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἷον

sed acclivis, & arduus: quem ex utraque parte mirum in modum humilem accipiens, alteri æquavit, posito omni operi firmissimo fundamento, quo superstructi ædificii certitudinem confirmaret, factisque editissimis fastigiis, sibique ad firmitatem cohærentibus, ut totum opus roboraret. Cæterùm quæ superstructa sunt, loci magnitudini congruunt, rectæque compagi accommodatissima sunt, & lucis rationem servant. Altum est vestibulum, latos habet gradus, supinum magis est quàm arduum, ut sit facilis ascensus. Ingredientem communis domus ampla excipit, in qua pediseqni & ministri commodè versentur: ad lævam verò sunt ædiculæ ad delicias comparatæ. Hæc itaque balneo maximè sunt decora, amœni multaque luce illustrati recessus: deinde continua illis domus, longè quidem præstantior, quàm ut balneo conveniat: sed necessaria ad suscipiendos opulentiores. Post hanc sunt ædiculæ deponendis vestibus sufficientes: & media domus fastigio excelcissima & luce clarissima, tria aquæ frigidæ lavacra continens, Lacedæmonio lapide exornata. In eadem sunt marmoreæ imagines antiqui operis, altera Sanitatis, altera Æsculapii. Ingressos excipit domus sensim incalescens, calore non insuavi occurrente, oblonga, circùm orbiculata. Post hanc ad dextram, admodum clara habitatio ad suavem unctionem præbendam, ex utraque parte aditus habet Phrygio lapide decoratos, & à palæstra venientes excipit. Deinde supra hanc alia est habitatio omnium

ἀπάντων κάλλιστος, φῆναί τε, καὶ ἱλαρὸν ἐξαλλάξειν ἅπασιν, καὶ ἐμβραδύνειν ἀσφαλέστερος, καὶ ἱκανὸν ἀνακλίνασθαι ὠφελιμώτατος. φρυγίου δὲ αὐτοῦ εἰς ὀροφὴν ἄκρον ἀποστίλβον. ἐξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται λαφυρισμός, [1] νομάδι λίθῳ λαφικεκολλημένος. ὁ δὲ ἔνδον οἶκος, κάλλιστος, φῶς τε πολὺ ἀνάμεστος, καὶ ὡς πορφύρᾳ διαυγασμένος. τρεῖς δ' ἔτος θερμὰς πύλας παρέχει. λυσιτελῶν ἅ, ἴνεσι σοι μὴ τὴν λαφ' ἕτερα αὐτῶν οἴκων αὐδῆς ἐπαινέσαι, ἀλλὰ τὰ καίρια τὴν ἐπὶ τὸ ψυχρὸν, δι' ἡρέμα θερμοῦ οἰκήματος. καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ φωτὶ μεγάλῳ, καὶ πολλῇ τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ, ὕψη πρὸς τούτοις ἀνάλογα, καὶ πλάτη τοῖς μήκεσι σύμμετρα, καὶ παμφαὲς πολλὴ χάρις, καὶ Ἀφροδίτη ἐπαυγεῖ. καὶ γὰρ τὰ κάλλιστα Πίνδαρον, λέγομέν ἔργα, πρόσωπον χρὴ θέμεν πλουσίας. τοῦτο δ' ἂν εἴη οὐκ ἂν αὐτῆς μάλιστα, καὶ ἥ φέγγος, καὶ τὰ φωταγωγὰ μεμηχανημένον. ὁ γὰρ σοφὸς ὡς ἀληθῶς Ἱππίας, τὰ μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορέαν ἀπεκχωρεῖν ἐποίησεν, οὐκ ἄμοιρον δὲ μεσημβρινῆς αἴρας. τοῖς γὰ πολλὰ δὲ παλαίστρας διομίλησι, νότου, καὶ εὔρου, καὶ ζεφύρου ὑπέθηκε. τί ἂν σοι τὰ ἐπὶ τούτῳ λέγοιμι, παλαίστρας, καὶ τοὺς κοινοὺς τῶν ἱματιοφυλακούντων κοιτῶνας, τὰ καίρια τὴν ἐπὶ τὸ λυτρὸν, καὶ μὴ λαφ' ἑκατὸν τὴν ὁδὸν ἐχούσας, δι' χρησίμως τε, καὶ ἀσφαλοῦς ἕνεκα. καὶ μή με ὑπολάβῃ τις μικρὰ ἔργα παρημένον, κοσμεῖν τὴν λόγῳ παραιρεῖσθαι. τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς, κοινὰ ἐπιτη-

pulcherrima, & ad ſtandum, ſedendumque accommodatiſſima, & ad immorandum minimè noxia, & ad volutandum utiliſſima, & ipſa Phrygio lapide ad ſummum tectum relucens. Deinceps calidus ſuſcipit tranſcurſus, Nomadio lapide coagmentatus. Porrò interior habitatio elegantiſſima, & luce multa plena eſt, & inſtar purpuræ renitet: hæc tria thermarum labra exhibet. Cæterùm tibi jam loto licet viam non per eaſdem habitationes remetiri, ſed celeriter ad frigidam per vaporarium leniter tepeſcens reverti. Et hæc omnia magna luce, multoque diei ſplendore intus ſplendent. Præterea altitudinis ineſt proportio, conveniunt latitudines cum longitudinibus: & ubique multa venuſtas, & elegantia effloreſcit. Etenim ex præclari Pindari ſententia, Opus exordientibus, eminus fulgens apponenda facies: quæ & ipſa elegantia, & lumine ac feneſtris conſtet. Etenim verè ſapiens Hippias frigido balneo accommodam habitationem, ad boream procedentem fecit, nec aëris meridiani expertem. Eas verò quæ multo calore indigent, Noto, Euro, & Zephyro ſubjecit. Quid ad hæc tibi palæſtras memorem, & veſtes aſſervantium communes habitationes, compendioſam non prolixam ad balneum viam habentes, tum utilitatis capiendæ, tum noxæ vitandæ gratia? Neque ſuſpicetur quiſquam me opus exiguum oratione exornandum ſuſcepiſſe. Nam in rebus communibus, nova com-

[1] Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος] Sic vertit Opſopœus. De Nomade lapide in Latinis auctoribus nihil legi. *Numidico lapide* debebat eredo vertere, nam *Numida* dicuntur Græce Νομάδες. Tum διακεκολλημένος male vertitur *extructus*; melius, ſi incruſtatus dixiſſet. *Palm.*

1 Ἀπαι-

σαι κάλλιος δείξασθαι, ὁ μικρᾶς σοφίας ἔμπλεως πίναξ: οἷον ἔδειξε τὸ ἔργον ὁ δημιουργὸς ἡμῖν Ἵππιας τὴν ἀρετὴν, πάσας ἔχον τὰς βαλανικὰς χρείας, τὸ χρήσιμον, τὸ εὔκαιρον, τὸ εὐφυὲς, τὸ σύμμετρον, τὸ τοῦ τόπου ἁρμοστὸν, τὸ τῶν χρειῶν ἀσφαλὲς παρεχόμενον. καὶ σεσοφισμένῃ, καὶ ἄλλῃ σεμνοίᾳ κεκοσμημένον. ἀμφοῖν μὲ ἀναπεπλεῶσθαι δυσὶν ἀναχωρήσεσιν, ἐξόδοις τε πολλαῖς πεφυρωμένον. ἑρῶν δὲ διὰ πασῶν δηλώσεις, τῷ μὲ, δι' ὕδατος, καὶ μυκήμασι, τῷ δὲ, δι' ἡλίου ἐπιστεγνωμένον, καὶ τὰ ἰδιώτα μὴ ἀπόβλητα τοῦ σχήματος ἔπαινον τοῦ ἔργου, οὐκ ἀποήτει μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀμφέσει, μᾶλλον δὲ βασκάνει μοι δόξαν ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν οὖν εἰς δύναμιν τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην, καὶ δημιουργὸν ἠμείψαμην τοῦ λόγου. εἰ δέ τινος παρέσχον καὶ λυσαυλίαν ποτὲ, πολλοὺς οἶδα καὶ ἄλλους ἔχοντας τὰς χαριτησομένας μοι τὰ ἐπαίνων.

comminiſci pulchritudinis ſpecimina, non exiguæ ſapientiæ tabulam: quale hoc opus admirabilis Hippias nobis edidit, omnes balnei præſtantis partes complectens; utilitatem, opportunitatem, claritatem, proportionem, quod loco eſt accommodatum, quod tutum uſum exhibet. Præterea reliquo artificio exornatum, bivorum neceſſariorum duplicibus receſſibus, multiſque januarum egreſſibus munitum: geminiſque indiciis, uno per aquam & ſonitum, altero per ſolem horas demonſtrans. Quibus viſis, convenientem operi laudem non tribuere, non ſolùm inſipientis, ſed etiam ingrati, imò potiùs invidi eſſe exiſtimavi. Itaque ego pro virili cùm operi, tum opifici, & effectori, verbis gratiam rependo. Quòd ſiquando Deus copiam lavandi fecerit, ſcio me complures alios habiturum, qui communes mecum ejus laudes habebunt.

ΠΡΟΣΑΛΛΑΙΑ, Η ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

PRÆFATIO SEV BACCHVS.

ARGVMENTVM.

Præfatiò quædam eſt, quales & noſtri homines in enarrandis authoribus, aut aliis rebus tractandis, ipſis operibus præmittere ſolent. Monet autem Lucianus auditores ſuos, ne ſolùm compoſitionis novitatem in ſcriptis ſuis ſpectent, neve ideo pro parvis aut contemnendis illa habeant, quia comica, ac ſatyrica quadam, ſub dialogi gravitate tractet, ſed magis ipſam rem ſpectent: ne idem illis, quod Indis olim, accidat, dum Bacchi exercitum ut muliebrem, & à re militari alienum contemnunt. Deinde autem & veniam precatur ætati, ſi paulò verboſior aut loquacior nonnullis fortè videatur; factum ſuum etiam hic, collatione quadam Indorum cohoneſtans.

Ὅτε ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδοὺς στρατὸν ἤλασε, καλύω γὰρ οὐδὲν οἷμαι ἐμοῦ μῦθον ὑμῖν διηγήσεσθαι βακχικὸν, φασὶν ὅτι καὶ ἀφροσύνῃσιν αὐτὸς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἑαυτοῦ, ὥστε καταγέλαστον ἐποίησε. μᾶλλον δὲ ἐλεεῖν τὴν τόλμαν, ὡς αὐτίκα μάλα συμπαθησομένην ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀκριβῶς ἤκουεν. ἤκουον γὰρ οἶμαι τῶν σκοπῶν ἀδόκητα ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν αὐτῶν ἀγελαστόντων, ὡς ἡ μὲν φάλαγξ αὐτῶν, ἢ οἱ λόχοι, γυναῖκες εἶεν ἔνφρονες, καὶ μιτρηφόρα, κιττῷ ἐστεμμέναι, νεβρίδας ἐσταλμέναι, δόρατα μικρὰ ἔχουσαι, ἀσπίδες, κιττοποίκιλα δὲ ταῦτα, καί τινα πλατέα κύφα, βουκέντρια, εἴ τις μόνον ὤφθη αὐτοῖς. [1] ἀκριβῶς γὰρ εἴκαζον δὲ τὸ τύμπανα. ὀλίγας δέ τινας ἀγροίκους καὶ αἰσχρὰς ἐσθῆτας γυμνὰς κόρδακα ὀρχουμένας, [2] ὅσας ἔχοιεν κερκίδας, οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις ὑποφύεται. καὶ τὰ μὲν στρατιώτων αὐτῶν, ἐφ' ἅρματος ἐλαύνοντα παρεπαλαίει ὑπεζωμένων, ἀγροίκως ἀκριβῶς, ὡσὶ ἐπ' ὀλίγον χνοῶντα τὴν παρειὰν, κεραυνοφόρον, βοτρύοις ἐστεφανωμένον, μίτρᾳ τὴν κόμην ἀναδεδεμένον καὶ πορφυρίδι, καὶ ξυστῇ ἐμβάδι. ὑποστρατηγοῦν δὲ δύο, ἵνα μὲν τινα βρεχὺν πρεσβύτην, ὑπόπαχυν, σατυρικὸν, ῥινόσιμον, ὦτα μεγάλα ὄρθια ἔχοντα, ὑποτρόμου, νεφέλαις ὑπερηφάνου, ἐπ' ὄνου τινὸς πολλὰ ἱππεύοντα καὶ κρημνοῦ, καὶ τοῦτον πάνυ πηδητόν τινα σατυ-

Uno tempore Bacchus exercitum adversus Indos duxit (nihil enim, ut puto, prohibet, quominus Bacchicam fabulam vobis narrem) ferunt ipsum ita ab illius regionis hominibus fuisse initio contemptum, ut accedentem irriderent: imò temeritatem illius miserarentur, ut qui protinus ab elephantis conculcaretur, si adversa acie occurreret. Audiverant enim, opinor, exploratores de ipsius exercitu absurda renuntiantes, Nimirum phalangem ipsi & manipulos constare ex mulieribus insanis & furentibus, hedera redimitis, cervina pelle amictis, hastas quasdam gerentibus, non ferro, sed hedera confectas, tum scuta quædam levia quæ resonarent: siquis tantummodò attigisset: nam & tympana clypeis assimilabant. Esse præterea paucos quosdam rusticos juvenes nudos, qui cordacem saltarent, caudas & cornua haberent, qualia hœdis recens natis succrescunt. Ipsum verò exercitus ducem, curru vehi junctis pardalibus tracto, penitus imberbem, neque vel tantillum genis pubescentem, cornigerum, racemis coronatum, mitra purpurea comam revinctum, aureis cothurnis calceatum. Secundum verò ab imperatore locum obtinere duos, quorum alter brevis erat staturæ, senex, crassiusculus, ventricosus, simus, auribus magnis & arrectis, tremulus, thyrso innixus, in asino plerumque equitans, crocoto indutus, eumque magnæ authoritatis in ducendo exercitu ipsius col-

1 Ἀκριβῶς γὰρ ἤκαζον] Interpositio (ἀκριβῶς γὰρ ἤκαζον καὶ τὰ τύμπανα.) Marcil.

2 Οὐχ ὅσας ἔχοιεν κερκίδας] Οὐχὶ ὅσας ἔχοντας ἐκ κέρατα. Idem.

1 Οὐδ'

ταῦρα βάχλω αὐτῷ. ἕτερον δὲ πρόσωπον ὠμὸν, τράγου τε νέρθεν ἰσχνότατα, κεμήτιλλα τὰ σκέλη, κέρατα ἔχοντα, βαθυπώγωνα, ὀργίλον, καὶ θυμικόν. ἡμίτορα μὲν, σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ, ῥάβδον καμπύλλω ἐπηρμένον, καὶ σκιοπερῶντα ὅλον τὸ στράβπεδον, καὶ τὰ γυμνάσια δὲ φοβεῖσθαι αὐτὸν, καὶ σείειν ἐπεμμένας τὰς κόμας, ὁπόταν σκῶσιν, καὶ βοᾶν εὐοῖ. τοῦτο δ' εἰκάζειν κυλιᾶσθαι αὐτῶν τὸ διασύρειν. τὰς δ' ὧν ποίμνας, διηρπακέναι ἤδη ὑπὸ τῶν γυμνικῶν, καὶ διασπᾶσθαι ἔτι ζῶντα τὰ ῥήμματα. ὠμοφάγους γὰρ εἶναι αὐτὰς εἶναι. ταῦτα οἱ Ἰνδοὶ, καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούοντες, ἐγέλων ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ οὐδ' ἀντεπεξάγειν, ἢ ὅλως ἐπιδείκνυσθαι ἤθελον. ἀλλ' ἐπεὶ ἤκουσαν τὰς γυμνὰς ἐπιφανῆναι αὐτοῖς ἐγγύτερον ἤδη ὄντας, σφίσι δὲ καὶ νικᾶν αἰσχρὸν ἐδόκει, καὶ φονεύειν γυμνὰς μεμηνότας, καὶ θηλύμιτον ἄρχοντα, καὶ μεῖζον σμικρὸν γεγενῆσθαι, καὶ ἡμιστρατιώτην ἄλλον, καὶ γυμνῆτας ὀρχηστὰς, πάντας γελοίους. ἐπεὶ δὲ ἠγγέλλετο πυρπολεῖν ὁ θεὸς ἤδη πᾶν χέρσον, καὶ πόλεις αὐτάνδρους κατακαίειν, καὶ ἀνάπλεα τὰς ὕλας, καὶ τὸ βεβρυχὸς πᾶσιν πᾶν Ἰνδικὸν πυρὸς ἐμπεπλῆχθαι, ὅπλον γὰρ τοῦ διονυσιακοῦ τὸ πῦρ παντῷ αὐτῷ, κἀκ τοῦ κεραυνοῦ. σύνταξιν ἤδη ποιησάμενοι ἀνελάμβανον τὰ ὅπλα, καὶ τὰς ἐλέφαντας ἐπισείοντες, ἐξίσταλινόμενοι, καὶ τὰς πύργους ἀναβιβάσαντες, ἐπὶ αὐτὰς ἀντεπεξῆσαν, κατακρυπτόμενοι μὲν τότε, ὀργιζόμενοι δὲ ὅμως, καὶ σμυρτεύοντες ἀνδρικῶς αὐτῷ στρατεύματι. ἀγώνιον σιωπὴν σιωπήσαντες. ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶδον ἀλλήλους, οἱ μὲν Ἰνδοὶ, ἀσπασάμενοι τὰς ἐλέφαντας, ἐπῆγον τὸν φάλαγγα. ὁ Διόνυσος δὲ, τὸ μέσον μὲν αὐτὸς εἶχε. collegam. Alter monstrosus homo, qui partibus inferioribus hircum referret, in cruribus crines haberet, cornutus, promissa barba, iracundus, & animosus esset: qui læva fistulam, dextra baculum incurvum attollendo gereret, & universa castra circunsiliret, quem mulieres timerent, & quum accederet, comas vento agitatas quaterent, & clamarent evohe: quo nomine earum dominum vocari conjice. Greges verò à mulieribus esse jam discerptos, & vivas adhuc pecudes dilaniatas. Nam esse crudivoras illas. His auditis Indi, eorumque rex, ridebant ut par erat, neque obviam instructa acie prodire dignabantur. Sed si propiùs accederent, mulieres in eos immittere statuebant: quòd putarent turpe sibi esse, vincere & neci dare mulieres furentes, & ducem effœminatum, & temulentum parvum senem, & semimilitem alium, nudosque saltatores, ridiculos omnes. Sed posteaquam nuntiatum est Deum incendio regionem vastare, & urbes cum ipsis viris comburere, & sylvas incendere, ac brevi temporis spatio totam Indiam igne impleviſse (nam ignis telum est Bacchi, à patre acceptum, & ex fulmine oriundum) tum diligenter arma sumpserunt, instratis & frænatis elephantibus, dorsoque impositis turribus in eos adverso exercitu prodierunt, etiamdum tamen contemnentes, & irati, & comminuere properantes ipsis cum castris imberbem illum imperatorem. Postquam autem propiùs accesserunt, & in mutuum conspectum venerunt, Indi collocatis in acie prima elephantis, exercitum adduxerunt. Bacchus verò ipse medium tenebat. Sile-

ἡ πεῖρας ἦ αὐτοῦ, ἢ δεξιὸν κέ, ὁ Σειληνός. ἢ εὐοῖμπε ἦ, ὁ Πὰν ἀνίστη. λοχαγοὶ ἦ, καὶ παξίαρχοι, καὶ τοροὶ εἶκῃ μετήεισαν. καὶ τὸ μὲ σαυδήμεν, ὦ ἄπασι τὸ εὖ οἱ. σὺν δὲ ἦ τὰ τύμπανα ἐπαταγεῖτο, καὶ τὰ κύμβαλα τὸ σολημικὸν ἐσήμαινε. καὶ τὸ σατύρων τις λαβὼν τὸ κέρας, ἐπύλει τὸ ὄρθιον. καὶ ὁ ἢ σιληνὸς ὄνος, συναλιόν τι ὠγκήσατο. καὶ μαινάδες, σὺν ὀλολυγῇ ἐπεπήδων αὐτοῖς, δράκοντας ὑπεζωσμέναι, καὶ τὰ θύρσων ἄκρα ἀπεγυμνοῦσι τὸ σίδηρον. οἱ Ἰνδοὶ ἦ, καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν, αὐτίκα συνελαύνοντες, σὺν ἀδεῖ κόσμῳ ἔφευγον, ἀδὲ οὐδὲ βέλεσι χρεσθὲ ὑπομένοντες. καὶ τέλος, καὶ ἁλόντες ἐαλώκεσαν, καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο ὑπὸ τῶν νικησάντων, ἔγνω μὲν ἦδη τε ὡς οὐκ ἐχρῆν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατιᾶς, ἀλλὰ τί πρὸς τὸν Διόνυσον ἔτος ὁ Διόνυσος, εἴποι τις ἄν. ὅτι μοι δοκεῖ, καὶ ὡς καίτοι μή με κορυβαντιᾶν, ἢ τελεῖς μέθυσον ὑπολάβητε, εἰ τῷμῷ εἰκάζω τοῖς θεοῖς, ὁμοῖόν τι πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς κρείττους τὸν λόγον τοῖς Ἰνδοῖς ἐκείνοις, οἷον ἐ πρὸς τοὺς ἐμοὺς. οἰόμενοι γὰρ σατύρους; καὶ γελοῖά τινα, καὶ κωμικὴν κωμῳδίαν παρ' ἡμῶν ἀκούσας, πιαίνειν τινὰς ὑπώκησαν, σὺν οἷς ὅτι δίκαιοι αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ. οἰόμενοι, μὴ τὴν ἀρχὴν ἀφικνεῖσθαι, ὡς ἔστιν ὅτου παρέχει τὸ ὦτα κώμοις ἡμαιμένοις, καὶ σκιρτήμασι συνοχλοῦσης, καὶ θεάσεως δὲ τῆς ἐλεφάντων. οἶδε, ὡς ἐπὶ τοιοῦτό τι ἥκοντες, ἀντὶ ἦ κισσῷ σίδηρον φέροντες, ἐπαινεῖν τολμῶσι, τὸ παράλογον ἦ ἀπλήκτους πεφορυβημένοι; ἀλλὰ θαρρῶν ἐπεξέρχομαι αὐτοῖς, ὅτι δὴ καὶ νῦν ὡς εἰώθεσι τῶν τελετῶν ἐπιτελεσθεισῶν

mus cornu dextrum, Pan sinistrum ducebat: manipulorum ductores, & centuriones Satyri erant interpoliti: signum omnibus erat Evohe. Statim percussa tympana perstrepebant, ipsaque cymbala classicum canebant: unusque è Satyris accepto cornu orthium occinebat. Tum Sileni asinus Martium quiddam rudit: & Mænades cum ululatu in eos insilierunt, succinctæ draconibus, atque ex summis thyrsis ferrum denudantes. Indi autem, eorumque elephantes, illico declinantes nullo ordine fugiebant, non ausi intra teli jactum venire. Tandem vi capti sunt, abductique captivi ab iis quos antè deridebant: re ipsa experti quam non oportuerit prima statim fama adductos, peregrinum exercitum contemnere. Sed quid ad Bacchum ille Bacchus, dixerit aliquis? Nam mihi videtur vulgus (ac per Gratias obsecro ne me insanire, aut prorsus temulentum esse suspicemini, si mea cum Diis comparo) eodem quo Indi illi modo erga novas orationes affectum, quemadmodum & erga meas. Rati enim satyrica, & ridicula, valdeque comica ex nobis audiri, illiusmodi credidérunt, nescio, quòd ita illis de me visum esset. Alii, ne principium quidem attingunt, quasi nihil sit opus aures præbere protervæ mulieri, & saltationibus satyricis; ab elephantis descendendo. Alii verò tanquam ad tale quid venientes, invento pro hedera ferro, neque sic laudare audent, inaudita rei novitate perturbati. Sed confidente animo illis denuntio, quòd si in præsentia quoque, ut antea facere consueverunt, festivitatem spe-

ἐπιδὼν πολλάκις, καὶ ἀναμνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπόται κώμων ποιῶν τ τότε ποιῶν, καὶ μὴ καταφρονήσωσι τ σατύρων, καὶ σιληνῶν, πίωσι ἓ ἐς κόρον ἓ κρατῆρος τούτου, ἐκβακχεύσουσι ἐ αὐτὸς, καὶ πολλάκις μεθ' ἡμῶν ἱρεῖν τὸ εὐοῖ. εἴτοι μὲ ἂν, ἱλαρώτερον γὰ ἀκοὴ, ποιοῦντων. ὦ, π ἐ φίλον. ἐγὼ ἓ, ἐπιδὴ καὶ ἔτι ἐν Ἰνδοῖς ἐσμὲν, ἐθέλω ἐ ἄλλο ὑμῖν διηγήσασθαί π τ ἐκεῖθεν, ἀφ' ἃ καὶς τ Διόνυσον, ὁδ' αὐτὸ, ἢ ὁδ' ὧν ποιεῦμεν ἀλλότερον ἐν Ἰνδοῖς τοῖς μεσογαίοις, οἳ πλησίον ἓ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, εἰ κ ἐθέλοις αὐτοῦ βλέπειν, ἐπινεμόμενοι, μέχρι, καὶς τ Ὠκεανόν κυβήκωσι. ἔνθα τούτοις ἄλσος ἐστὶν ἐν περιφανεῖ τόπῳ, ὑπὸ πάνυ μεγάλῳ χωρίῳ, συνηρεφὲς δέ. κύκλῳ γὰ πολὺς, καὶ ἄμπτλοι. σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιοῦσιν. σύνταττται πηγαί εἰσι τρεῖς, πολλίστ, καὶ διειδεστάτ ὕδατος. ἡ μὲ, Σατύρου. ἡ ἓ, Πανός. ἡ ἓ, Σειλλοῦ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ Ἰνδοὶ ἅπαξ ἓ ἔτους, ἑορτάζοντες τῷ θεῷ, καὶ πίνουσι τ πηγῶν ἀχ ἁπασῶν ἅπαξαπασ, ἀλλὰ καθ' ἡλικίαν. τὰ μὲ μειρακίω, τ τ σατύρου. οἱ ἄνδρες ἓ, τ Πανίσκου. τ ἓ ἓ Σειλλοῦ, οἱ καθ' ἡμέ. ἃ μὲ ὧν πάσχουσιν οἱ παῖδες ἐπιδὰν πίωσιν, ἢ οἷα οἱ ἄνδρες τολμῶσι κρατηχθέντες τῷ Πανὶ, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἃ δ' οἱ γέροντες ποιοῦσιν ὅταν μεθυσθῶσι ἓ ὕδατος, οὐκ ἀλλότερον εἰπεῖν. ἐπειδὰν πίῃ ὁ γέρων, καὶ κατάσχῃ αὐτὸν ὁ σειλλὸς, αὐτίκα ἐπίπολὺ ἄφωνός ἐστι, καὶ

spectare sæpe volverint, ac veteres compotores recordati fuerint, tunc temporis celebratarum comessationum, nec Satyros Silenosque contempserint, sed ad satietatem usque ex hoc cratere biberint, ipsi quoque sint bacchaturi, & sæpe nobiscum illud evohe dicturi. Quare illi, siquidem liber est auditus, faciant quicquid erit animo gratum. Ego autem posteaquam adhuc apud Indos versamur, volo etiam aliud quid eorum quæ ibi geruntur, recensere: non quod ad Bacchum pertineat, quanquam neque id ipsum à nostro instituto est alienum. Apud Indos Machlæos, qui lævum Indi fluvii littus, si secundo flumine labentem respicias, incolentes, ad Oceanum usque pertingunt: apud hos est lucus, in loco circunsepto, non admodum magno, sed umbroso. Nam hedera multa, vitesque ipsum penitus opacum reddunt. Hic tres sunt pulcherrimæ & limpidissimæ aquæ fontes: unus Satyris, alter Pani, tertius Sileno sacer. Eò semel quorannis ingrediuntur Indi, festum diem Deo celebrantes, bibuntque de fontibus, non sine descrimine omnes de omnibus, sed pro ratione ætatis. Nam de Satyrorum juvenes, de Panis viri, de Sileni fonte bibunt qui meæ sunt ætatis. Ac quid pueris occidat postquam biberint, aut qualia audeant viri numine Panos afflati, longum esset referre. Sed quæ senes faciunt aquæ potu inebriati, dicere non est alienum. Postquam bibit senex, ipsumque corripuit Silenus, ilico diu obmutescit, hominemque he-

1 Οὐδ' ὧν ποιεῦμεν ἀλλότερον ἐν Ἰνδοῖς] Οὐδ' ἂν ποιοῦσιν a. s. I. Patescit narratione sequente. *Marcil.*

παρηβεκότι δὲ βιβλιδίῳ ἐοικεν. εἶτα ἄφνω φασί τι λαμπρὸν, καὶ φλέγμα τοῦτο, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγένετο αὐτῷ, καὶ λαλίστατος ἐξ ἀφασωτάτου ἐγένετο. ὁσῷ ἂν ἐπιμείνῃς, πολύσιτε αὐτὸν μὴ ἔχειν σιωπᾶν λαλεῖν, καὶ ῥῆσις μοι πολὺς συνείρεται. συνιεὶς μέντοι πάντα, καὶ κόσμια, καὶ καθὼς τὸν Ὅμηρον ἐκεῖνον ῥήτορα. νιφάδεσσι γὰρ ἐοικότα χειμερίῃσι διξήεντα. ὁσὶ δὲ χρήσῃ σοι κύκνοις καὶ τέττιξὶ ἡλικίαν ἐκφύσαι αὐτούς, ἀλλὰ τετριγῶσίν τι πυκνὸν, καὶ ἐπίτροχον συνάπτουσιν, ἄλλοι βαθείας ἐπῳδῆς. τοιοῦτόν τι ἡδὺ ἀφιᾶσιν αὐτοῖς τὸ μέθυ, σιωπῶσι, καὶ αὖθις τὸ λεγόμενον ἀναπείθουσι. τὸ μέντοι διαδοξάζειν ὑδέπω εἶπον. ἐν γὰρ ἀπλῇ ὁ γέρων μεταξὺ καταλείπει ὧν διῃρῆσθαι τὸν λόγον, δυσὶν ἡλίοις κωλυθείς, ἐπὶ πέρας αὐτὸν ἐπεξελθεῖν, εἰς νέαπολιν, σοφὸς ἐκεῖνος σοφάτῃ, ἃ πέρυσι λέγοντα ἡ μέθη αὐτὸν κατέλιπε. ταῦτά μοι κατὰ τὸ μῶμον εἰς ἐμαυτὸν ἀπεσκώφθω. καὶ μοὶ τὸ Δία οὖν ἂν ἔτι ἐπαγάγωμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾷς γὰρ ἤδη καθόλου τοῦ μύθου ἔοικα, ὥστε μὴ μέν τι διαπαίωμεν, ἡ μέθη αὕτη. εἰ δὲ πινυτὰ δόξει τὰ λεγόμενα, ὁ σειληνὸς ἄρα δικαίως ἵλεως.

heluco laborantem, aut mero prolutum refert. Deinde ex improviso clara voce & loquela vehemente, & spiritu acuto innatis ipsi, ex mutissimo fit loquacissimus. Sed nec obturato ore illum compescueris, quominus continuè loquatur, & longos sermones connectat: ea quidem omnia sapienter & ornatè, & juxta Homericum illum oratorem contexendo. Nam hybernis nivibus consimilia differunt. Neque verò sufficiet, ut illos ætatis ratione cum cygnis compares, cùm cicadarum cantillationi simile quiddam, densum, & volubile componant, ad profundam usque vesperam. Inde jam discussa ebrietate conticescunt, & ad antiquum morem redeunt. Sed quod est maximè admirandum, nondum exposui. Quòd si senex imperfectam interim, quam habebat orationem reliquerit, solis occasu prohibitus eam ad finem perducere: pota novo anno aqua, rursus illa componit, quæ superiore dicentem ebrietas destituit. Istis ego in me ipsum cavillis Momi in morem lusi: neque per Iovem fabulæ sensum adducam. Videtis enim jam quatenus fabulæ sim similis. Quare siqua in re desipiamus, in causa est ebrietas. Sin prudenter dicta videntur quæ produximus, Silenus certè fuit propitius.

PRÆ-

ΠΡΟΣΑΛΛΙΑ, Η ΗΡΑΚΛΗΣ.

PRÆFATIO, SEV HERCVLES GALLICVS.

ARGVMENTVM.

Præfatio est ejusdem rationis, cujus & superior, nisi quòd, quantum ad argumentum attinet, rationem & causſam hic reddit, cur natu jam grandior, adhuc in eloquentiæ exercitatione versetur, ſtudium atque ætatem ſuam exemplo eo defendens, & ut ipſe ait, etiam conſolans, quo apud Gallos ipſa eloquentia depingitur: nimirum Herculis, ejuſdemque jam ſenioris imagine. Fingit autem imaginem ſeu typum eum, à ſacerdote quodam Gallorum, quales ea ætate Druidæ fuiſſe perhibentur, explicatam, & ſingulorum picturæ ejus membrorum rationem ſibi traditam eſſe, etiam Homeri atque aliorum poëtarum locis, ut potè à perito Græcarum literarum additis. De quibus in ipſo orationis contextu ac ſerie videri ſatius eſt, quàm hic pluribus immorari.

Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ ὅσμιον ἐπονομάζουσι φωνῇ τῇ ἐπιχωρίᾳ. τὸ δ' εἶδος δὴ τοῦ θεοῦ, πάνυ ἀλλόκοτον γράφουσι. γέρων ἐστὶν οὗτος ἐς τὸ ἔσχατον, ἀνωφαλαντίας, πολιὸς ἀκριβῶς, ὅσην λοιπὴ τὸ τριχῶν. ῥυσὸς τὸ δέρμα, καὶ ἀφηκισωμένῳ ἐς τὸ μελάντατον, οἷοί εἰσιν οἱ ναυκληρικοὶ γέροντες. μᾶλλον δ' Χάρωνα, ἢ Ἰαπετὸν ἄν τις τῶν ὑπενταρταρίων. καὶ πάντα μᾶλλον, ἢ Ἡρακλέα εἶναι ἂν εἰκάσειας. ἀλλὰ μὴν τοιοῦτόν γ' ὄν, ἔχει ὅμως τινὰ σκιὰν τοῦ Ἡρακλέους. καὶ γὰρ τινι διφθέρᾳ σκύμνου τοῦ λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ τὰ γωνυτὸν παρήρτηται, καὶ τὸ τόξον ἐντεταμένον ἡ λαιὰ ὑποδείκνυσι. καὶ ὅλως, Ἡρακλῆς ἐστι. ταῦτά γε ᾤμην ἂν ἐφ' ὕδρᾳ τῇ Ἑλληνίδι θεῷ τοιαῦτα διηγουμένῃ τοῖς

Herculem Galli lingua vernacula Ogmium vocant: ſed Deum hunc inuſitata prorſus ſpecie depingunt. Decrepitus eſt apud illos, recalvaſter, reliquis capillis planè canis, cute rugoſa, & in æterrimum colorem exuſta, cujuſmodi ſunt hi nautæ ſenes. Charontem potiùs, aut Iapetum quempiam ex his qui apud inferos verſantur, & omnia potiùs quàm Herculem eſſe conjiceres. At quamquam eſt hujuſmodi, tamen Herculis ornatum gerit, ut qui leonis exuvio ſit indutus, & clavam dextra teneat, & pharetra ab humeris pendeat, & arcum tenſum læva prætendat. In ſummâ, eſt Hercules. Hæc equidem arbitrabar in Græcanicorum Deorum contumeliam perperam fa-

Κελτὸς ἐς τὸν μορφὸν τὸν Ἡ-
ρακλέους, ἀμιμοσμους αὐτὸν τῇ τοι-
αύτῃ γραφῇ, ὅτι τὸν χρόαν ποτὲ
αὐτῶν ἐπῆλθε, λείαν ἐλαύνων, ὁπό-
τε τὰς Γηρυόνου ἀγέλας ζητῶν,
καὶ τὰ πολλὰ τῆ ἐσπερίων γε-
νῶν. καίτοι τὸ δεξιὸν τῶν ὠδί-
πω ἴφλου τὸ εἰκόνος. ὁ γὰρ δὴ χάρα
Ἡρακλῆς ἐκεῖνο, ἀνθρώπων πάμ-
πολύ τι πλῆθος ἕλκῃ, ὦν τῶν ὦτων
ἁπάντων δεδεμένους. δεσμὰ δ' εἰσὶν
οἱ, σειραὶ λεπταὶ χρυσοῦ, καὶ ἠλέκ-
τρου εἰρασμέναι, ὅμοιος ἐοικυῖαι τοῖς
καλλίστοις. καὶ ὅμως ἀφ' ὅτου ἀδε-
τῶν ἀγόμενοι, ὅτι δυσμοὶ βιαίως
σι, δυνάμενοι ἂν διώκεσθαι, ὅτι ὅ-
λως ἀνυπείκουσιν, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντι-
τείνουσι; ὡς τὸ ἐναντίον τ' ἀγομένοις
ἕξυπλακίζοντες, ἀλλὰ φαιδροὶ ἕπον-
ται, καὶ γανόωντες, καὶ τ' ἄγοντα
ἐπαινοῦντες ἐπιγεγθροι ἅπαντες, καὶ
μὴ θέλειν ἐᾶσθαι τὸν δεσμὸν ἐπιχα-
λῶντες, ἐοικότες ἀχθεσθησομένοις, εἰ
λυθήσονται. ὃ δ' πάντων ἀτοπώτα-
τον εἶναί μοι ἔδοξεν, οὐκ ἀκήκοα ἐ-
γὼ τοῦτο εἰπόν. ἐγὼ γὰρ ἐγὼ ζωγράφου
ὄψιν ἐξάψαι τοῖς σειραῖς τὰς τῶν
ἀκροωμένων ἀκοάς, ἅπαν τ' ἀριστερὰ μὲ,
ἀλλὰ τὸ ῥοπαλον, τ' λαιὸς ἦ, τὸ
τόξον ἐκμένος, τρυπήσας δ' ἀεὶ τὴν
γλῶτταν ἄκρον, ἐξ οὗπερ ἐλκομέ-
νους αὐτὰς ἐποίησα. καὶ ἐπεπραχτικὰ
γε εἰς τὰς ἀγχινοίας μειδιῶν. ταῦτ'
ἐγὼ μ. ἐπὶ πολὺ εἰσκεῖσε ὁρῶν, καὶ
θαυμάζων, καὶ χαίρων, καὶ ἀγα-
μενῶν. κελτὸς δέ τις πυρρὸς,
οὐκ ἀπιθάνως τὰ ἡμέτερα ὡς ἔδει-
ξεν, ἐκ ἐλαθὼς ἐκαίνῃ τὰ ἐπιχώρια, ἐγώ
σοι ἔφη ὦ ξένε, λύσω τ' γραφῆς τὸ αἴ-
νιγμα. πάνυ γὰρ ταραττομένῳ ἐοικας
ἀυτῷ. τ λόγον ἡμεῖς οἱ κελτοὶ,
οὐχ ὥσπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες ἐμοὶ

facere Gallos, quum eum hujuſmodi fingerent effigie, quòd nimirum tali pictura illum uſciſcerentur, quòd olim in regionem ipſorum incurſaſſet, prædam abigens, quum Geryonis armenta veſtigans, Occidentalium gentium pleraſque regiones pervaſtaret. Atqui nondum dixi, quod in imagine erat maximè admirandum. Senex ille Hercules hominum ingentem multitudinem trahit, omnes ab auribus revinctos. Vincula quibus id facit, tenues ſunt catenæ, auro electroque confectæ pulcherrimis monilibus aſſimiles. Atqui cùm vinculis adeò invalidis ducantur, neque fugam meditantur, quanquam commodè poſſent, neque prorſus reluctantur, aut pedibus obnituntur, adverſus trahentem ſeſe reſupinantes: ſed alacres ſequuntur, & læti, ducentem laudantes, ultro feſtinantes omnes, & quòd antevertere velint, vinculum laxantes, perinde quaſi graviter laturi, ſi ſolverentur. Neque gravabor dicere, quod omnium abſurdiſſimum mihi viſum eſt eſſe. Cùm non haberet pictor, unde catenularum ſummas anſas necteret, videlicet dextra jam clavam, ſiniſtra arcum tenente: perforata ſumma Dei lingua, ex hac illos trahi fecit: atque hic converſis ad eos quos ducit oculis, arridet. Hæc ego diu conſtiti intuens, admirans, hæſitans, indignans. Sed Gallus quidam aſtans, noſtratium literarum non ignarus, id quod declaravit, cùm Græcam linguam apprimè proferret, gentis illius ut puto Philoſophus. Ego tibi hoſpes, picturæ, inquit, iſtius ænigma explicabo: nam videris ad eam vehementer turbatus. Orationem nos Galli, nequaquam arbitramur eſſe Mercurium, quemadmodum vos Græci:

cli: verùm illam Herculi tribuimus, propterea quòd hic Mercurio longè robustior extiterit. Nec mirentur quòd linguæ fingituri. Solo enim Oratio constitit in sensu absolutum vigorem ostendere; si modò, veteres poëtæ verùm dicunt. *Oblectari numerosa dicendi copia, Canitiem pectoris posse quibusdam dicere, Rudi Græcia doctos.* Hinc vidulcem apud vos & Nestoris lingua mellis profluit, & Troianorum concionatores liricorum fidicen dividam vocem emittunt. Nam liris, si bene memini, soros vocantur. Proinde quod ab auribus vinctum ad linguam trahit hic Hercules, nempe Oratio, neque hoc mireris, cùm linguæ cum auribus cognationem noris. Neque ita pertesa est in contumeliam linguæ memini enim, inquit, me tum hos quosdam è veteris comœdiæ dicere: *Siquidem loquacitatem linguæ pro forma vocamus bona.* Denique nos etiam ipsum Herculem quicquid egit, id oratione confecisse, ut pote virum sapientem, & plerasque persuasione fidei subegisse videmus, atque ipsius tela, utpote sagittas nimbis, citæ, animasque volantes: unde vos quoque pennigeri dicti, nominatis. Hactenus Gallus. Ac mihi quidem cùm hæc me conferens mecum perpenderem, num decorum jam esset, ut tam grandis natu, quique jampridem ab his doctrinæ speciminibus me abdicassem, rursùm me tot judicum calculis committerem, in tempore subiit animum meum ejus picturæ recordatio. Nam antehac verebar ne cui vestrùm viderer hæc admodum pueriliter agere, quasique præter ætatem juvenari: deinde Homericus aliquis ado-

ρικὸς γιγνόμενος ἐπιπλήξῃ μοι εἰπὼν τὸ, Σὴ δ' βίη λίλυται, κὴν, γαλεπὸν γῆρας ἀναείλησαι σε, ὑπόδικος δὲ νέῳ τοι θεράπων, βραδὺς δὲ τοι ἵππος, ἐς τὰς πόδας τοῦτο λέγων ἀπαντῶν. ἀλλ' ὅταν ἀναμνησθῇ ὁ γέρων ὁ σὸς ἡνίκα Ἡρακλῆς, παῖδα ποιεῖν ἐπάγοιμι, ἐξ ἐμοῦ αἰδῆμον τοιοῦτον τελαμῶν, ἡλικιώτης ἂν τῷ ἐκείνου. ὅσα ἰσχὺς μὲν, καὶ τάχος, καὶ κάλλος, ἐξ ὅσου σώματος ἀρεθῇ, χαίρειν ἐᾷ ὁ ἥρως ὁ σὸς ὦ πῖτε παιδός, εἰσιδὼν με ὑπονόμιον γήθησεν, χρυσοφαίνων εἰ βάλεται πλειόνων, ἢ αὐτοῖς ἀθροιστέον. καὶ ὁ Ἱπποκλείδης ὦ φροντιεῖ. τῷ λόγῳ δ', νεῶ ὄντι μηδὲν ἀνιᾶσθαι, καὶ ἀνηθεῖν, καὶ ἀκροᾶσθαι καθ' ὥραν αὖη, καὶ ἕλκειν τὸν ὄπιν, ὅσης ἂν πλείστης διώκηται, καὶ ταχίστην πομπάς, ἃς ἐάν γε δέῃ μὴ κενοῦσθαι λάθῃ ὁ γαμβρὸς αὐτῷ. ὁρᾷς ὅπως ἀθροισθέντων τῶν ἡλικιῶν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμοὶ τοῦτο, καὶ λῷστ' αὐτὸ ἐτόλμησα πάλαι κεκτημένον τὸ ἀμφίπον καθαιρήσας, καὶ ὦν τὸ σόκκιον ἐπισκιάσας, αὖθις ἀφεῖναι ἐς μέσον τὸ πέλαγος. εἶτα δ' ἂν ἡσθείς ἐς τὰ παρ' ὑμῶν ἐμπειθοῦσιν δείξαι, ὡς νεῶν μὲν ἡλικίαν πλησιάσαι τὸ, ἐς ἰσθμὸν, ἐς ἐπίπεδα ἀνέμων δόμενα. ἵνα εἰ ἄξιοι φανοίμεθα, καὶ ὑμῖν τὸ ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἐπιφθέγξαιτό τις, οἷλλ' οὐ μαχάων ὁ γέρων ἐπιγνιάδα φαίνῃ.

adoleſcens hæc verba mihi impiñ geret. *Iam periit tua vis, grauis arripuitque ſenectus; Inualidaſque tibi famulus, tardique cabilli*, videlicet eo ſcommate pedes meos notans. Verùm quoties ſenex ille Hercules animo recurrit, adducor ut quidvis faciam: neque me pudet hæc audere, cum ſim imagini coætaneus. Itaque robur, celeritas, forma, & quot-quot ſunt corporis bona, valeant: tuuſque ô Teie vates Cupido, intuitus me ſubcano mento, auro rutilantibus alis, ſi videbitur, vel aquilas prætervolet: neque laborabit Hippoclides. Imò nunc vel maximè tempeſtivum fuerit facundiæ repubeſcere, florere, vigere, & quàm licet plurimos ab auribus ducere, ac ſæpe jaculari, cùm nihil ſit metuendum, ne ipſi inſcio pharetra vacuetur. Vides quibus modis ætatem meam, & ſenectam conſoler. Ideoque auſus ſum navim jam olim in terram ſubductam, denuo revellere, ſuiſque inſtructam armis medium in pelagus demittere. Contingant autem à vobis ô Dii, afflatus ſecundi, quando nunc vel maxime, vela impleute, bono, & amico vento nobis eſt opus, ut ſi modò digni videbimur, in nos quoque

dicat aliquis Homericum illud,

Quos profert ſenior pannis è vilibus armos?

DE

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ, Η ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ.

DE ELECTRO, SEV CYGNIS.

ARGVMENTVM.

Et hæc superioribus consimilis præfatio est, in qua seipsum ac scripta sua extenuat, adhibita similitudine fabulæ ejus, quæ de Electro ac Phaëtonte, ac cygnis Eridiani à poëtis traditur, quam ut fictam, ac falsam, præsens experientia ostendit, ita se vereri quoque ait, ne conceptam de se opinionem auditorum, præsentia imminuat, ac falsam coarguat. Commendat tamen interim eo nomine orationem suam, quòd simplex sit, & minimè Cygnis illis Padanis ac fabulosis, quod ad canoritatem spectet, similis, neque etiam illorum fucatis scriptis, qui dum electrum, atque aurum, & speciosa omnia affectant, Eridanum istum, ac cygnos poëticos, vanitate, ac fumo longè excedant.

Ἠλέκτρυ πέρι ὑμῖν ἡλικιώτης ὁ μῦθος πέπεικεν, ὡς ἄρα ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ ποταμῷ δακρύει αὐτὸ, θρηνοῦσαι τὸν Φαέθοντα, καὶ ἀδελφὰς μὲν εἶναι τὰς αἰγείρους ἐκείνας τοῦ Φαέθοντος. εἶτα ἐξουσίαν τὸ μεταβάλλειν, ἀπαγήναι εἰς τὰ δένδρα, καὶ ἀπορρίπτειν ἐπ' αὐτῶν δάκρυον δὴ τὸ ἤλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλγειν ἐν αὐτοῖς ἄκουον τῶν ποιητῶν ἀδόντων, ἤλπιζον, εἴ ποτε γοῦν μέλλω ἐπὶ τὸν Ἠριδανὸν, ὑπολήψειν μέν τι αἰγεί-

Nimirum vobis persuasit fabula de electro, populos esse ad Eridanum fluvium, quæ lachrymentur ipsum, Phaëthontem lugentes, easdemque populos sorores esse Phaëthontis, quæ adolescentem lamentantes, mutatæ sunt in arbores, suisque lachrymis electrum stillant. Hæc utique cùm poëtas audirem canentes, sperabam, siquando ad Eridanum veniissem, unamque ex populis subiissem,

1 Ἠλέκτρυ] Præfatiuncula est orationis alicujus habitæ à Luciano in judicio, priusquam rhetoris sive causidici persona deposita, induisset Sophisticam. De qua versione pallii narrat historiam ipse in Bis accusato. Propterea quæ orationem illam ipsam suppressit, ne inter declamationes & dialogos illa extaret quasi inter aviculas noctua, & pristinæ causidicinæ vestigium. Dicta verò illa apud Prædidem provinciæ causa videtur, & concilium ejus, coronamque populi circumstantis. Atque inde in numeris personarum enarratio illa in fine præfationis, cùm modò ut multos, modo ut unum adfatur. Multos ut ὑμεῖς, ἐλπίσαιτε, ὀφεῖτε, &c. unum ut ἄς τι ὄφελε, & ἐλπίσας, & σαυτόν. Iudicialem verò dictionem fuisse etiam illud arguit, ἤδη ἔν σοι ὠφελίμως, ἐγχέας τὸ ὕδωρ, &c. Respicit nempe ad clepsydram. Signanter verò, non dixit ἰσχέας, sed ἐγχέας. Marcil.

ρων, σκπεζόμεν τὸ ἠλεκτρον, ὑπεδεξάμην τ δακρύων ὀλίγα, ὡς ἠλεκτρον ἔχοιμι. κ δὴ κ ἀποπλεῖν καὶ ἄλλο μέντοι χρεών, ἦκον ὅμως ἐς τὰ χωρία ἐκεῖνα, κ εὗρ γὰρ ἀναπλεῖν κ τ Ἠριδανὸν, ὅτ' ἀγείρας εἶδον, πάνυ ἀθρόοπολῶν, ὅπ τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ' οὐδὲ τὸν ὁμ ἔγ Φαέθοντος ἠδέσαν οἱ ἐπιχώριοι. ἀπαζητοῦντ γὰρ ἐμᾶ, κ ἀφπωμένου, πότ ἂν ἐπὶ τὰς ἀγείρας ἀφικόμεθα, τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδούσας, ἐγέλων οἱ ναῦτ, κ ἠξίουν σαφέστερον λέγειν ὅ, τι ἐ γελοῖ. κἀγὼ τ μῦθον διηγούμ αὐτοῖς, Φαέθοντα γεγονέναι ἡλίου παῖδα, κ τοῦτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰτῆσαι ποτὲ τ πατέρα ἐλάσαι τὸ ἅρμα, ὡς ποιήσειε ἐ αὐτὸς μίαν ἡμέραν. τ δ', δύναμ. τ δ', ἀπολέσαι, ἐκδιφρευθέντα. κ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ πεισθείσας ἐκταῦθά πω ἔφαμ παρ' ὑμῖν, ἵνα περ ἐ κατέπεσεν ἐπὶ τ Ἠριδανόν, ἀγείρας γεγονέναι, ἐ δάκρυον ἐπ' αὐτῷ τὸ ἤλεκτρον. τίς ταῦτά σοι ἔφασκον διηγήσασθαι ἀπατεών, κ ψευδολόγος ἀνθρωπος; ἡμεῖς δ' ὅτι ἡνιόχου τινὰ ἐκπεσόντα εἴδομεν, ὅτι τὰς ἀγείρας, ὃς φῄς ἔχομεν. εἰ δ' ἦν τι τοιοῦτον, οἴσθ' ἡμᾶς ὀβολοῖν ὀλολοῖν ἕνεκα ἐρέτ̣ας ἂν, ἢ ἐλκειν τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίον τὸ ὕδωρ, οἷς ἐξῆν πλεῖν, ἀναλέγοντας τ ἀγείραν τὰ δάκρυα; τοῦτο λεχθὲν, ἐ πιστεύσας μοι κατέγνω. κ ἐσιώπησα ἀσχαλῶν, ὅτι παιδιᾷ τινὸς ὡς ἀληθῶς ἔργον ἐπεπόνθειν, πεισθεὶς τοῖς ποιηταῖς ἀπίστοις ὅτου ψευδομένοις, ὡς μηδὲν ὑμῖν χρήσεσθαι αὐτοῖς. μιᾶς γ ἐν ταύτης ἐλπίδος ἐ μικρᾶς ἐψευσμένον, ἰώμην, καθάπερ ἐκ τ χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλεκώς. ὀσγε ἤδη ἀνέπλαττον ὅσα ἐ οἷα χρήσεσθαι αὐτῷ. σκεῖνο

iissem, me sinu extenso paucas aliquas lachrymas excepturum, quò electrum haberem. Et sanè non multò antè alterius negotii gratia, ad ea loca veni. Nam mihi adverso Eridano erat navigandum. Neque tamen cùm omnia perlustrassem, populos vidi, neque electrum: at neque Phaëthontis nomen erat incolis notum. Cum enim quærerem & sciscitarer, quando ad populos electrum de se præbentes venturi essemus, irridebant nautæ, & quid vellem, jubebant planiùs dicerem. Tum ego fabulam ipsis narravi, Phaëthontem fuisse solis filium, qui cùm adolevisset, à patre petiit ut per unum diem sibi currum regere liceret: quo impetrato è curru deturbatus periit: ejus autem sorores hìc alicubi, apud vos, inquam, lugentes, ubi in Eridanum est delapsus, in populos fuisse transformatas, eumque flendo electrum emittere. Quisnam, inquiunt, hæc tibi dixit impostor & mendax? Nos verò neque aurigam ullum delapsum novimus, neque quas dicis, populos habemus. Quòd siquid hujusmodi apud nos esset, putas nos duorum obolorum gratia remigaturos, aut adverso flumine navigia tracturos, quibus lachrymas populorum colligentibus facile esset ditescere? His dictis non mediocriter sum perculsus, & pudore affectus tacui, quòd quiddam revera puerile mihi accidisset, ut crederem poëtis tam absurdà mentientibus, ut nihil sani placeret ipsis. Vnica igitur hac spe nec illa mediocri deceptus, indolebam ac si ê manibus electrum perdidissem: ego qui jam animo concipiebam quem mihi præberet usum. Porrò & apud

ἢ ἐ πάνυ ἀληθῶς ᾠμην εὑρήσειν παρ' αὐτοῖς, κύκνους πολλοὺς ἀδοντας ἐπὶ τοῖς ὄχθαις ἢ ποταμοῦ. καὶ αὖθις ἠρώτων τοὺς ναύτας, ἀνεπλέομεν γὰρ ἔτι, ἀλλ' οὔπω κύκνοι, πότερα ὑμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ᾄδυσιν ἐφεζόμενοι τῷ ποταμῷ, ἢ τί φασι; φασὶ γὰρ Ἀπόλλωνος παρέδρους αὐτοὺς εἶναι, δικάζειν ἀνθρώπους, ἐνταῦθά που καὶ εἰς τὰ ὄρνεα μεταπεσεῖν, καὶ ἀφ' τοῦτο ᾄδειν ἔτι, οὐκ ἐκλαθομένους τῆς μουσικῆς. οἱ δὲ, σοὶ γελῶν, σὺ ἔφησαν ὦ ἄνθρωπε, ἢ παῖσαι τήμερον καταψευδόμενος τῆς χώρας ἡμῶν, καὶ ἢ ποταμοῦ; ἡμεῖς γὰρ αἰεὶ πλέοντες, ἐ σχεδὸν ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἠριδανῷ, ὀλίγους μὲν κύκνους εἰώθαμεν ὁρᾶν ἐν τοῖς ἕλεσι ἢ ποταμοῦ, καὶ κρώζοντάς τοι πάνυ ἄμουσον, καὶ ἀσθενεῖς, ὡς τὰς κόρακας, ἢ τὰς κολοιὰς, στιλπνοὺς μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς. ἀδόντων γὰρ ἠδὺ, ἐ οἷον σὺ φῂς, οὐδέ ὁπωστιοῦν ἀκηκόαμεν. ὥστε δεδυμέζομαι τὸ δεῦρο ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκεσθαι ἡμῶν. πολλὰ τοιαῦτα ἐξαπατᾶσθαι ἔοικε, τοῖς δύνασθαι τοῖς πρὸς τὸ μεῖζον ἐκφέρειν ἐξηγουμένοις. ὥστε κἀγὼ νῦν δέδια ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι ἀφιγμένοι, ἐ τοῦτον ἀκροασάμενοι ἡμῶν, ἤλεκτρόν τινα, καὶ κύκνους ἐλπίσαντες εὑρήσειν παρ' ἡμῖν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλθητε καταγελῶντες τὴν ὑποχαμένων ὑμῖν, τοιαῦτα πολλὰ κειμήλια ἐνεῖναι τοῖς λόγοις. ἀλλὰ μαρτύρομαι, ὡς ἐμοῦ τοιαῦτα μεγαλαυχουμένου. σοὶ δὲ ἐμοῦ, ὅτι ὑμῖν, ὅτι ἄλλῳ πω ἀπήγγειλεν, οὐδ' ἂν ἀκούσαι ποτε. ἄλλοις μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγοις ἐστὶ χοὶς ἂν Ἠριδανοῖς τισι, ἐ οἷς οὐκ ἦλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τὸν λόγον, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν λιγυροτέρους. τὸ δ' ἐμὸν ὁρᾶτε ἤδη ὁποῖον ἀπλοϊκὸν, καὶ ἄ-

apud ipsos pro certo putabam fore, ut cygnos invenirem complures in fluvii ripis canentes: ac denuo nautas interrogabam, cùm adhuc navigaremus. At cygni, quando vobis dulce illud melos accinunt, hinc atque illinc fluvio incumbentes? Aiunt enim eos cùm essent Apollinis assessores, canorique homines, hîc alicubi in aves esse mutatos, ideoque etiamnum canere, musices non oblitos. Tum illi ridentes, tu homo, inquiunt, non desines falsa hodie de regione nostra, & de fluvio dicere? Nos autem qui semper navigamus, & ferè à pueris nauticam in Eridano exercemus, paucos quidem cygnos in fluvii paludibus nonnunquam cernimus, qui inamœna, debilique voce crocitant: ita ut corvi & graculi præ illis sint Sirenes. Cæterùm illos dulce, quemadmodum dicis, canentes, ne in somnis quidem audivimus. Itaque demiramur undenam ista de nobis conficta ad vos venerint. In multis id genus facilè decipiuntur, qui singula plus justo amplificantibus credunt. Itaque ego equidem quod ad me attinet, vereor ne vos qui nuper advenistis, ac nos nunc primùm audivistis, sperantes fore ut electrum & cygnos apud nos inveniretis, deinde paulò pòst abeatis, deridentes eos qui meis orationibus multas opes inesse spondebant. At Deos testor, me neque à vobis, neque ab alio quoquam auditum esse, atque unquam auditum iri mea sic magnificè jactantem. Etenim in alios quospiam Eridanos incidere possis, quorum ex sermonibus non electrum, sed aurum ipsum destillat, cum cygnis illis poëticis sint multò facundiores. Mea verò dicendi ratio quàm sit simplex, & à fabu-

ὄν, οὐδέ τις ὠδὴ πρόσεστιν. ὥστε ὅρα μὴ τοιοῦτό τι πάθῃς, μεῖζω τῶν ἡμῶν ἐλπίσας, οἷόν τι πάσχουσιν οἱ τὰ ὑπὸ τῷ ὕδατι ὁρῶντες. οἰόμενοι γὰρ πολλαπλάσια εἶναι αὐτὰ οἷα διεφαίνετο αὐτοῖς ἀνοιθέν, ὑπερυμένης δὲ σκιᾶς πρὸς πλὴν αὐγὴν, ἐπειδὰν ἀναπάσωσι, πολλῷ μικρότερα εὑρίσκοντες, ἀνιῶνται. ἤδη οὖν σοι τὸ ὕδωρ ἐκχέω τὸ ὕδωρ, καὶ ἀποκαλύψας τἀμὰ, μηδὲν μεῖζον ὑποδέξῃ ἀνιμήσασθαι, ἢ σαυτὸν αἰτιάσῃ τῆς ἐλπίδος.

lis aliena, videtis, neque ipsi inest modulatio. Itaque vide ne tibi tale quid accidat, quum majora de nobis speraveris, quale iis qui quæ sunt sub aquis, spectant. Nam cùm existimarent tanta esse ea, quanta ipsis ex alto videbantur, umbra sese ad splendorem dilatante, postquam retraxerint, multò minoribus inventis illis, dolent. Iam igitur effusa aqua, meisque rebus revelatis, tibi prædico, ut magni nihil hausturum te expectes, alioqui fore ut te falsæ spei accuses.

ΜΥΙΑΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

MVSCÆ ENCOMIVM.

ARGVMENTVM.

Musca laudes diligenter & copiosè persequitur. Principio enim quæcunque ad corporis habitum, formam ac membra, & ad usum item eorum pertinent, ita sigillatim persequitur quæque, ut nihil prætermissum possis dicere. Deinde vero & ad interiora, & ad animum transiens, prudentiam quandam & fortitudinem in illa commendat, adhibitis etiam ad hoc testimoniis Homeri. Postremò neque illa intacta reliquit, qua quasi à fortuna accepisse videri potest, ut Reminiscentiam istam, ob quam cum Hermotimo Pythagorico confert quoque illam. Deinde & victus, & diæta rationem, & quod aliquando ex hominibus transmutata fuit, & eodem nomine etiam fœmina quadam appellata fuerunt, & alia, quæ in contextu ac serie orationis facilè cuivis apparent.

Ἐμοὶ μὲν, ἔστι μὲ ὃ τὸ σμικρότατον τῶν ὀρνίων, ὅσον ἐμπίσῃ, καὶ κάνωψι, καὶ τοῖς ἔτι λεπτοτέροις ὠφελῶφελεῖν, ἀλλὰ τοσοῦτον σκεύην μεγάλῃ πτέρυγι, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀπολείπεται. ἐπτέρωται δὲ καὶ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲ, ἀπαυχαχθεῖν ἡμᾶν δὲ σώματος,

Musca est, equidem volucrum non minima, si cum muscellis & culicibus, aliisque tenuioribus comparetur: sed tanto illis est major, quanto ipsa ape minor. Est autem alata non eo modo quo cæteræ volucres, quarum aliæ pennas in toto habent cor-

πολὺ δ' ἐλαφρότερα, καὶ τὰς πτέρυγας, καὶ μελίτιον. ἔστι μὲν γὰρ ὑμενόπτερος, τοσοῦτον ἀπαλώτερος ἔχουσι τὸ πτερὸν, ὅσον καὶ ἀκμωικῆς ἐσθῆτος ἡ ἰνδικὴ λεπτοτέρα, καὶ μαλακωτέρα. καὶ μὴν διαφαίνεται καὶ τὰς πτέρνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέποι εἰς αὐτὴν, ἀποτείνασα πρὸς τὸν ἥλιον, ἀναπετάσασα. ἡ δὲ πτῆσις ἀπὸ καὶ τὰς νυκτερίδας, εἰρετικὴ σωμάτων πολλῶν, ἀπὸ καὶ τὰς ἀκρίδας μὴ πηδήματος, ἀλλ' ὡς οἱ σφῆκες μετ' ῥοιζήματος, ἀλλ' ὀκνηρὰς πρὸς ὃ, τι ἂν μέρος ὁρμήσῃ δ' ἀέρος. καὶ μὴν καὶ κάκεῖνο πρόσεστιν αὐτῇ, τὸ μὴ κοθ' ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ᾠδῆς πέτασθαι, οὐκ ἀπηχὲς οἷα κωνώπων, καὶ ἐμπίδων, οὐδὲ τὸ βαρύβρομον τῶν μελισσῶν, ἢ τῶν σφηκῶν τὸ φοβερὸν, καὶ ἀπειληκὸν ἐνδεικνυμένης, ἀλλὰ τοσοῦτον ἡδὺ λιγυροτέρα, ὅσον σάλπιγγος, καὶ κυμβάλων, αὐλοί μελιχρότεροι. τὸ δ' ἄλλο σῶμα, ἡμῶν κεφαλὴ, λεπτῷ πιλίῳ τῇ αὐχένι συνέκει, ἔστι δὲ πελάγως, συμπεφυκὸς ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων. ὀφθαλμοὶ δ', ὡς παγεῖς, πολὺ δὲ κέρατος ἔχοντες, πρόσω δύπαγές. καὶ ἐμπεφύκασιν αὐτῇ οἱ πόδες, οὐ καθ' τὰς σφῆκας πάνυ ἐσφιγμένοι. ἡ γαστὴρ δ', ὀχύρωται ἐ αὐτῇ, καθ' ὁμοίως ἔοικε, ζώνας φλαττίας, καὶ φολίδας ἔχουσα. ἀμυνέται μὲν τοι οὐ καθ' τὸ ὀρρωπύγιον ὡς σφὴξ, καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ στόματι, καθ' τῇ ποδοσκίδι· λύει καθ' τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασι ἐ αὐτὴ ἔχουσα, ποιαμάχῃ τὸ, καὶ ἐπιλαμβάνεται, ἐ ποσφῦσα κατέχει, κατυλήδει καθ' τὸ ἄκρον ἐοικὸς. ὅτε δ' αὐτῆς, ὀδὰξ ποιούσης, ὦ κεντοῦσα, πίνει δ' αἷμα δῆλος. πίνει μὲν γὰρ ἐ γάλακτος. ἡδὺ δ' αὐτῇ ἐ τὸ αἷμα, οὐ μὴ μεγάλης ὀδύνης τὸ κεντούμενον. ἑξάπους δ' ὅσα, τοῖς μὲν τέτρασι βαδίζει μόνοις, corpore, aliæ pernicibus alis utuntur: ſed quo locuſtæ, cicadæ, & apes. Atque ex pelliculis ſunt ejus alæ, quæ tanto ſunt molliores, quanto Græca veſte tenuior & mollior eſt Indica. Quinetiam variis picta coloribus refulget perinde ac pavones, ſiquis attentè inſpiciat ipſam, quando expanſis ad ſolem alis ſeſe verberitat. Eſt illi volatus non continuo alarum remigio ut veſpertilionibus: neque ſaltu, ut locuſtis: neque cum ſtridore, ut veſpis, verùm flexilis, ad quamcunque aëris partem ſe moveat. Adde quod non cum ſilentio, ſed cum cantu volat: non læviter, ut culicum genus: neque cum gravi fremitu apum, neque terribili ſono veſparum, minas oſtentantium, ſed tanto ſuavius volat muſca, quanto tuba, cymbaliſque tibiæ ſunt dulciores. Quod ad reliquum corpus attinet, caput quidem tenuiſſimum collo continetur, & eſt verſatile, non cervici affixum, ut eſt locuſtarum. Oculi verò multum cornu habentes prominent: pectus eſt bene compactum: & producuntur pedes, non ut veſpis prorſus adſtricti: venter ipſe eſt munitus, ſimiliſque loricæ, habens latas zonas, & cortices. Vlciſcitur non aculeo ut veſpa, & apis, ſed ore & proboſcide, quam ut elephantes habet, paſciturque & prehendit, atque inhærens retinet, acetabulum in ſummitate referens: ex qua dens foras prominet, quo pungens ſanguinem ebibit, bibit & lac. Dulcis autem etiam ipſi eſt ſanguis, non magno cum dolore eorum qui pungunt. At cùm ſit ſexipes, quatuor tantùm incedit, aliiſque duobus

τοῖς ἢ πρόσθιοις δυσὶ, καὶ ὅσοι χερσὶ χρῆται. ἴδοις ἂν ἤδη αὐτῶν ἐπὶ πτέρναν βεβηκότα, ἴσχυόν τε οὐ παῦ χροΐν μετέωρον ἐδώδιμον ἀνθρωπίνως πάνυ, καὶ καθ' ἡμᾶς. γίγνεται ἢ οὐκ ἐξ ὠῴου τοιαύτη, ἀλλὰ σκώληξ τὸ πρῶτον, ἤτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων ζώων ἀπεψυόντων. εἶτα κατ' ὀλίγον πόδας τε ἀμφίρυτα, καὶ φύσᾳ τὰ πτερὰ, καὶ ἐρπετὸν ὄρνεον γίγνεται. καὶ κυοφορεῖ ἢ, καὶ ἀπολήγει σκώληκα μικρὸν τοῦ μέγα ὄστρου. σωίζεται ἢ ἀνθρώπους ὑπάρχοντα, καὶ ὁμοδιαιτᾶται, καὶ ὁμοτραπέζει, ἀπάντων γεύεται, πλὴν ἐλαίου. θανατᾶται γὰρ αὐτῇ τοῦτο πιεῖν. καὶ μύρτοις ἀκύμορον ὄντα, πάνυ γὰρ ἐς τὸν βίον αὐτῆς συμμετρηται, τῇ φωλεᾷ χαίρει μάλιστα, καὶ τοῦτο πολιτεύεται. νυκτὸς ἢ, εἰρηκὼς ἄγαν, καὶ ὕπνου πίπτει, ὅτι ἀδύ, ἀλλ' ὑπτιάζει, καὶ ἀτρεμεῖ, σύνεσιν ἢ μικρὰν αὐτῆς φάσκειν ἔχω, ὁπόταν τὸ ἐπιβύλιον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸ ἀράχνιον ἀμφιδράσῃ. λοχᾷ τε γὰρ ἐπιπρεῖ, καὶ ἀνεῖον αὐτῷ ὁρᾷ, σκιλλίσασα τὴν ὁρμὴν, ὡς μὴ ἀλίσκοιτο σαγηνευθεῖσα, καὶ ἐμπεσοῦσα παῖς ἢ ἡμέρᾳ πλεκτάνας. τὴν μὲν γὰρ ἀνδρίαν, καὶ τὴν ἀλκὴν αὐτῆς, οὐχ ἡμᾶς χρὴ λέγειν. ἀλλ' ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος, τὸ γὰρ ἄριστον τῶν ἡρώων ἐπαινέσαι ζητῶν, καὶ λέοντα, καὶ παρδάλεα, καὶ τὸν ἀνταρίοribus utitur tanquam manibus. Ipſam igitur quatuor pedibus gradientem videas, atque edulium aliquod manibus tenentem ſublime, humano prorſus, noſtroque more. Naſcitur autem non ſtatim talis, ſed vermis primùm, vel ex hominum, vel ex aliorum animalium cadaveribus. Deinde penſim & pedes emittit, & producit alas, fitque ex reptili volucris. Tum verò uterum gerit, parvumque vermem enititur, qui poſtea eſt muſca. Cumque homi num utatur conſuetudine, eorumque contubernalis ſit, & commenſalis, omnia præter oleum deguſtat, quod epotum ipſi eſt lethale. Ac quamquam brevis eſt ævi, valdè enim anguſta data eſt illi vita; luce gaudet potiſſimùm, per eamque obverſatur: noctu autem quieſcit, nec volat, nec canit, ſed ſe contrahit & non movetur. Prudentiam ipſius dicere poſſum eſſe non exiguam, cùm inſidiatorem noſtemque ſuum *Araneum* effugiat. Etenim obſervat inſidiantem, adverſumque intuetur, declinans illius impetum, ne capiatur irretita, & in beſtiolæ caſſes incidens. Nam fortitudinem & robur ejus, non eſt quod dicam. Sed Homerus poëtarum maximus, cùm quæreret quomodo heroum præſtantiſſimum laudaret, non leoni, pardo-ve, aut apro com-

1 Καὶ Χοτίκτῃ σκώληκα] Non ſatis ex fide hiſtoriæ. *Marcil.*

2 Νυκτὸς δὲ εἰρήκει ἄγαν, καὶ ὕπνου πίπτει, ὅτι ἀδύ] Pugnat ſecum ipſe fine encomii. Nam cis pauca dicturus eſt, eam πᾶσι τοῖς κοιμωμένοις τὸν ὕπνον φθονεῖν, &c. nempe quia turbet eis ſomnum morſu & cantu. Sed dici poteſt, generatim accepto muſcæ nomine, & muſcas & culices contineri, & ſomni turbationem referri ad culices, noctis quietem ad muſcas alias. *Idem.*

3 Ἀλλ' ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος] Τ' ποσθλοτατον. Fuiſſet enim ἀλλὰ τὸ μεγαλοφωνότατον τῶν ποιητῶν Ὅμηρος τὸ γὰρ, &c. Ὁ λίθημι ſtili properantis. *Idem.*

ἀλκὴν αὐτῇ ἐνδίδωσι, ἀλλὰ τῷ θάρσει τῷ μάχης, ἢ τῷ ἀτρέσει, καὶ λιπαρεῖ τῇ ἐπιχειρήσει. οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος φησὶν αὐτῇ ἐνεῖναι. καὶ γὰρ εἰργομένη φησὶν, ὅμως οὐκ ἀφίσταται, ἀλλ' ἐφίεται δ' ὁλοσχερῶς. ὅτου δ' πάνυ ἐπαινεῖ, ἐπαπάζεται τῷ μάχῃ, ὡς οὐκ ἄπαξ, οὐδ' ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολλάκις. ὅτου κοσμεῖ τὰ ἔπη μνημονεύομένη. ἄρτι μὲν, γὰρ τῷ ἀγελαίαν ποιῆσαι αὐτῆς ἐπὶ τὸ γάλα διέρχεται. ἄρτι δ', τῷ Ἀθηνᾶν ὁπότε δ' Μενέλεω τὸ βέλος ἀπωρρύσεται, ὡς μὴ ἐπὶ τὰ καιριώτατα ἐμπέσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδομένῃ καιομένῃ αὐτῇ δ' βρέφος, τῷ μάχαν αὐτὸς ἐπεισέρχῃ τῷ δορυδείκτῳ. καὶ μὲν ἐπιθέτῳ καλλίστῳ αὐτὰς ἐκόσμησεν, ἁδινὰς ποσσίν· καὶ τῷ ἀγέλῃ αὐτῶν ἔθνη καλῶν. ὅτου δ' ἰσχυρά ἐστιν, ὥστ' ὁπόταν τι δάκνῃ, πτοῶσκε, οὐκ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλλὰ δ βοὸς, καὶ ἵππου. καὶ ἐλέφαντος λυπεῖ, ἐς τὰς ῥυτίδας αὐτῷ παρεισδυομένη, καὶ τῇ αὐτῆς προβοσκίδι, κ' λόγου δ' μεγέθους ἀμύσσουσι. μίξεως δ', καὶ ἀφροδισίων, καὶ γάμων, ποικίλης αὐτοῖς ἡ ἐλευθερία. καὶ ὁ ἄρρην ἁ κ' τὰς ἀλεκτρυόνας ἐκόσας οὔσας ἀπεπήδησεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ θηλείᾳ ἐπὶ πολὺ, κἀκείνη φέρει τ' νυμφίον, καὶ συμπέτονται τῷ ἀετὼ ἐκείνῳ μίξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθείρουσι. ἀποτμηχθεῖσα δ' τῷ κεφαλὴν μένει, ἐπὶ πολὺ ζῇ τῷ ἄλλῳ σώματι, καὶ ἔμπνους ἐστὶν. ὃ δ' μίγιστον ἐν τῇ φύσει αὐτῶν ὑπάρχει, τοῦτο δὴ βούλομαι εἰπεῖν. καί μοι δοκεῖ ὁ Πλάτων μόνον αὐτὸ παραλιπεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς, καὶ ἀθανασίας αὐτῆς λόγῳ. ἀποθανοῦσα γὰρ μύια, σήψεως ἐπιχθείσης, ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσίας τις αὐτῇ, καὶ βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρ-

comparat robur illius, sed muscæ audaciæ, intrepidoque & constanti ad cœpta animo. Non enim temeritatem, sed fiduciam ipsi inesse dicit. Nam quum arcetur, inquit, tamen non abscedit, sed morsum appetit. Sic autem magnopere laudat muscam, & amplectitur, ut non semel, neque paucis in locis, sed sæpe de ea meminerit: ita illius commemoratio exornat carmina. Nunc enim gregarium ejus volatum ad lac exponit: nunc Minervam, matri dormientem infantem curanti comparans, quando telum à Menelao repellit, ne in lethalia loca incidat, muscam rursus in exemplum adducit. Quinetiam epitheto pulcherrimo ipsas ornavit, suaves ipsas appellans, ipsarumque gregem gentes vocans. Adeò autem est valida, ut aliquid mordens vulneret, non hominis solùm, sed & bovis, & equi cutem. Elephanti etiam est molesta, quum ejus in rugas ingressa, sua proboscide, pro ratione magnitudinis incisuram facit. Coitus, venerea, nuptiæ, sunt ipsis liberrima: nec mas, prout galli, quum inscenderit, statim desilit, sed diu vehitur à fœmina, quæ fert sponsum: convolantque, nec aërium illum coitum volatu destruunt. Obtruncata verò capite musca diu reliquo corpore vivit, & spirat. Quod autem in ipsarum natura est maximum, tacere nolo: & hoc unum mihi videtur omisisse Plato libris de anima, ejusque immortalitate. Mortua namque musca superfuso cinere reviviscit, & nova quædam generatio, atque ab integro alia ei fit vita: ut planè

χῆς γίγνεται, ὡς ἀπελθοῦσα πεπεῖσαι πάντας, ὅτι καὶ ἐκείνων ἀθάνατός ἐστιν, ἡ ψυχή, εἶτε δ' ἀπελθοῦσα, ἐπανέρχεται πάλιν, δ' γνωρίζει, καὶ ἐπανίσησι τὸ σῶμα, δ' πείθει τὸν μῦθον ποιεῖ. καὶ ἐπαληθεύει τ τὸν Ἑρμότιμον δ' κλαζομένιον μῦθον, ὅτι πολλάκις ἀφεῖσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ, ἀπεδήμει καθ' ἑαυτόν. εἶτα ἐπανελθοῦσα, ἐπλήρου αὖθις τὸ σῶμα, καὶ ἀνίστα τ Ἑρμότιμον. δηλοῖ δ' αὐτὴ, δ' ἄνεσις ὅσα, τὰ ὑπὸ τ ἄλλων ποιήματα κερπᾶ). καὶ πλήρης αὐτῆ παράκειται τράπεζα. καὶ γὰρ αἶγας αὐτῆ ἀμέλγονται, δ' ἡ μέλιττα μὴ ἧκιστα μᾶλλον δ' ἀνθρώπους ἐργάζεται). καὶ οἱ ὀψοποιοὶ ταύτῃ τὰ ὄψα ἡδύνουσι, καὶ βασιλέων αὐτῶν γεύονται). καὶ τῆς τραπέζης ἐμπίπλανται ὅσα, σωτηρίαν αὐτοῖς, δ' σωτὰ πολεμοῦντων. νυστάζει δ', ἡ κλίνη, οὐ μὴν ἐν τόπῳ κατασήσεται, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πᾶσαν καὶ τὰς Σκύθας ἐπανηρεμήσῃ. ὅπου ἂν τύχῃ νὺξ δ' νυκτὸς καταληφθεῖσα, ἐκεῖ δ' ἐστία, καὶ δύλιν ποιεῖται, ὑπὸ σκότου μύεται ὡς ἔφην, οὐδὲν ἐργάζεται, ὅτι ἀξιοῖ λανθάνειν τ πράττουσα, οὐδὲ ἠρέτισέ τ πώποτε ποιεῖν, ὃ ὦ φωνὴ δράμημα αἰσχυνεῖ αὐτήν. φησὶ δ' ὁ μῦθος δ' ἄνθρωπον τινα Μῆλον τὸ ἐρχάτιον γηρᾶσ πάνυ καλὸν, λάλον μέντοι γε, καὶ σκυλμόν, δ' φιλεῖν, δ' ἀντερᾶσθαί γε τὴ σελήνῃ καὶ τὸ αὐτὸ, ἀμφοτέρας δ' Ἐνδυμίωνος. εἶτ' ἐπειδὴ κοιμᾶσθαι τὸ μεσαίτιον συνέχῃ ἐπήγειρεν ἐρεχθείσα, δ' ᾄδουσα, δ' κωμάζουσα ἐπ' αὐτὸν, τ μ', ἀγανακτῆσαι. τὴν δ' σελήνην ὀργισθῆναι, εἰς τοῦτο τὴν μῆλον μεταβαλεῖν, καὶ ἀφ' τούτου πᾶσι νῦν τοῖς κοιμωμένοις αὐτὸν δ' ὑπνον φθονεῖν, μεμνημένον ἐπ δ' Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα τοῖς νέοις, καὶ ἁπαλοῖς.

persuasum sit omnibus, illarum etiam immortalem esse animam: siquidem & digressa revertitur, & agnoscit, suscitatque corpus, muscamque volare facit: illamque de Hermotimo Clazomenio fabulam declarat veram, nempe animam ipso relicto sæpe per se peregrè proficisci solitam, deinde reversam denuo corpus implere, & Hermotimum suscitare. Et quanquam otiosa & remissa est musca, laboris alieni fructus decerpit; plenamque ubique mensam habet: nam ipsi & capræ mulgentur: & apis non minùs muscis quàm hominibus mel elaborat. Huic & coci opsonia condiunt, & degustat antequam ipsi reges, cum quibus per mensas circumambulans convivatur, simulque vescitur omnibus. Nidum autem aut tugurium non uno in loco constituit: sed volatum more Scytharum errabundum tollens, ubi à nocte deprehensa fuerit, ibi & domum facit, & lectum. In tenebris verò, ut dixi, nihil operatur, neque vult clam quicquam facere, neque turpe quicquam à se fieri ducit, quod in luce factum, sibi sit dedecori. Alt verò fabula, etiam mulierem Muscam olim fuisse, admodum formosam, loquacem tamen, garrulamque & cantatricem, & cum Luna eodem tempore ambas in amore Endymionis contendisse. Deinde cùm dormientem adolescentem assiduè excitaret, nugans, cantans, superque ipsum lasciviens, ægrè illum tulisse: Lunam verò iratam, in hoc muscam transmutasse. Et nunc propterea omnibus invidere somnum dormientibus, Endymionis memorem, in primis verò adolescentulis, & tenel-

lis.

καὶ τὸ δῆγμα ἡδὺ αὐτὸ, καὶ ἡ ἔφ' ἅμιλλον ἐπιθυμία, οὐκ ἀχριότης, ἀλλ' ἔρωτός ἐστι σημεῖον, καὶ φιλοσοφοῦντας. ὡς γὰρ δαιμόνιον ἀπολαύει, καὶ ἔφ' ἡδονῆς τι ἀπαυδίζει. ἐμνήσθη ἡ κ' τὰς παλαιὰς καὶ γυνή τις ὁμώνυμος αὐτῇ ποιήτρια, πάνυ καλὴ, καὶ σοφὴ, καὶ ἄλλη ἀπείρων τ' Ἀττικῶν ἐπιφανής. ἀφ' ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη, ὁ Μῦσα ἐδάκνετ' αὐτὸν ἄχρι τ' καρδίας. οὔτως οὐδὲ ἡ κωμικὴ χάρις ἀπηξίωσεν, οὐδὲ ἀπέκλεισε τ' σκηνῆς τὸ τ' μύσης ὄνομα, ἀλλ' οἱ γονεῖς ἠδέως τὰς θυγατέρας οὕτω καλοῦντες. ἡ μὲν τραγῳδία, κ' σὺν μεγάλῳ ἐπαίνῳ μέμνηται τ' μύσης, ὡς ἐν τούτοις,

Δεινόν γε τὴν μὲ μῦταν ἀλύσκω δίνῃ
Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σώματ', ὡς πλη-
θῆ φόνῳ,
Ἀνδρὸς δ' ὁπλίζω πολέμιον παρεῖν
δέρυ.

Πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν ἐφ' ἁπλῇ μύσης τ' πυθαγορικῆς, εἰ μὴ γνώριμος ἦν ἅπασιν ἡ περὶ αὐτὴν ἱστορία, γίγνονται γ' ἐ μύσαι πυες μῦαι, ἃς στρατιώτας οἱ πολλοὶ καλοῦσι, οἷδε, κωμῳδοὶ, τραχύτατα τ' βόμβον, κ' τὴν πτῆσιν ὠκύτατ'. εἰσὶ δ' μακροβιώτατοι εἰσι, κ' ἔ χειμῶνα ὅλον ἄστεσι διαφερόντως, ὑπτιοπτηχοῦσαι τοῖς ἐρέφεσι κοίλοις. ἐφ' οἷς καὶ τὸ θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφότερα ἐ τὰ θηλείων, κ' τὰ ἀρρένων δρῶσι, βαίνοντες ἐπ' τὰ μέρη κ' τ' Ἐρμοῦ ἐ Ἀφροδίτης παῖδα, τ' μὲν κρῖν τὴν φύσιν, καὶ δίπλοῦν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τ' λόγον, μὴ ἐ δόξω καθ' τὴν παροιμίαν, ἐλέφαντα ἐκ μύσης ποιεῖν.

lis. Morsus autem & sanguinis aviditas, non est crudelitatis, sed amoris & humanitatis signum. Nam eo quo potest modo fruitur, & ex pulchritudine decerpit aliquid. Fuit etiam apud antiquos mulier quædam cognomento Musca, poëtria perquam formosa, & docta, aliaque insignis Atheniensium meretrix: de qua ait Comicus poëta, *Ad cor usque eum Musca mordebat.* Sic neque comica gratia detlignata est, neque muscæ nomen exclusit scena: neque pudebat parentes hoc nomine filias appellare. Itaque Tragœdia magna etiam cum laude de Musca meminit, ut in his,

Vt impleatur cade Musca, fortiter.
Mirum in virorum hanc desilire
corpora,
Timeri & hostis hastam ab armatis
viri.

Multa quoque de Musca Pythagoræ haberem dicenda, nisi nota esset omnibus historia. Sunt etiam muscæ quædam, quas vulgus appellat militares: alii verò canes: sonitu asperrimæ, & volatu velociſſimæ. Hæ & longissimæ sunt vitæ, & tota hyeme perdurant impastæ, sub tectis potissimùm contractæ: In quibus & illud est dignum admiratione, quòd utrumque, vicem nimirum fœminarum & marium obeunt, se invicem insecendentes, ut Mercurii & Veneris filius, qui natura fuit mista, duplicique forma. Possem etiam multa præterea dicere, sed finem orationi imponam, ne quod trito fertur adagio, ex Musca elephantem facere videar.

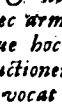
ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ, ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΩΝΟΥΜΕΝΟΝ.

AD INDOCTVM, ET MVLTOS LIBROS EMENTEM.

ARGVMENTVM.

Acerbè objurgat, ex popularibus ſuis, quendam divitem, & multos undique libros commercantem, caterum indoctum. Illud oſtendens, quòd non librorum copia, & ſpecioſa ſuppellex, ſed aſſidua ac diligens lectio, doctum faciat. Hinc orditur ut dicat, Errare illum, ſi quia libros multos ac precioſos habeat, propterea ſe putet, inter doctos ac eruditos recenſendum eſſe. Rationes ſumuntur à cauſſis, & qualitate perſonæ, videlicet quoniam ipſe prorſus literarum ignarus ſit, & non libri, ſed librorum lectio eruditos faciat, perinde ut nec arma militem, ſed animus præſens, & utendi peritia. Atque hoc argumentum poſtea multis ſimilibus & exemplis, per inductionem amplificat. Poſtea autem & factum illius in ſuſpicionem vocat, & à cauſſis finalibus criminatur, quas ipſas quoque ut vanas & indignas pleraſque confutat, & irridet, præcipuè ultimam, qua videbatur Imperatoris, ſeu regis, ut ipſe vocat, gratiam ambire: quam & à circunſtantiis perſonæ refellit, & ſtultitiam illius comparatione quadam depingit. Ad poſtremum graviter objurgat illum, & commonet quibus rebus, relicto hoc inutili coëmendorum librorum ſtudio incumbere potiùs debeat, quo videlicet & rei conſulat, ac famæ ipſe ſuæ.

Καὶ μὲν δὴ σπουδῇ ἐστὶν ἃ ἐζήλεις, ὦ νεῶν ποιητής. οἶδ' μὲν γὰρ σὺ παιδείας ἐς αὐτὸς εἶναί τις δόξειν, ἀτυδῇ σωφρονέστερον τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων. τὸ δὲ σοι ὦνεῖ τὰ κράτιστα χωρεῖ, καὶ ἴλεγχος γίγνεται τῆς ἀπαιδευσίας πως τοῦτο. κάλλιστα γὰρ ἐδὲ τὰ κάλλιστα αὐτῇ, ἀλλὰ πιστεύειν τοῖς ὡς ἔτυχεν ἐπαινοῦσι, καὶ ὅμοιον εἰ τῶν τὰ τοιαῦτα ἐπιψηφιζομένων τοῖς βιβλίοις, καὶ ἡσυχῇ ἐπιμόνοις τοῖς κωμῳδοῖς αὐτῶν. ἢ πόθεν σοι λῆψιν δυνατὸν, ἵνα μὴ

At ſanè quòd tu facis, ei quod voluntate intenſis, adverſatur. Futurum enim putas ut eruditus videare, ſi optimos quoſque libros omni ſtudio coëmeris. Verùm hoc tibi deorſum recidit: tuæque inſciriæ eſt quodammodo argumentum: tametſi neque mercaris optimos, ſed ut quiſque laudatur, fidem habes: eorumque qui hæc de libris mentiuntur es lucrum, illiſque librorum cauponibus, paratus theſaurus. Nam quomodo veteres, eximioſ-

σπλανᾶ, καὶ πολλᾶ ἄξια, ἵνα ᾖ φαῦλα, καὶ ἄλλως σπᾷς, εἰμὶ τοῦ ἀμφιβεβῶσθαι, καὶ κωλυσιμόφθαι αὐτὰ πειρωμένου, καὶ συμβάλλας τὰς σὰς ἐπὶ τῶν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; ἐπὶ δ' ἀκριβᾶς, ἢ δ' ἀσφαλᾶς σὺ αὐτοῖς, τίς, ὦ ποῖα ἀμφιγνώσεις; ἵνα δὲ σοι δῶ αὐτὰ σαυτῷ πιεζεπίναι, ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος, ἢ ὁ Ἀττικὸς ἀπλήκτως σοὶ ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ χαίψασιν, σοὶ τί ὄφελος ὦ ἀκριβῶσι δ' ἐπήρωτο, ἅτε εἰδέναι τὸ κάλλος αὐτῶν, ἅτε χρησιμῶν ποτ' ἂν ἦν κάλλιον, ἢ τυφλὸς ἂν τις ἀπολαύσειε κάλλους παιδικῶν; σὺ δ', ἀνεωγμένοις μὲν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁρᾷς τὰ βιβλία, καὶ τὰ Διὰ παντὸς ἐπιτρέχων, ὀφθαλμὸς δ' ὀφθαλμῷ τὸ τάχος. οὐδέπω δ' αὐτό μοι ἐκφανὲν, ἢν μὴ εἰδῇς τῶν ἀριστῶν, καὶ κακίαν ἐκφεύγειν δ' ἐπιτηδεύματα, καὶ σωτηρίας ὅσας μὲ ὁ νοῦς συμπαίσει, τίς δ' ἡ τάξις τοῦ ὀνομάτων, ὅσα τὸ σῶς τὸ ὀρθὸν κρίσιμα τοῦ συγγραφεῖ ἁπηκριβῶσθαι, καὶ ὅσα κίβδηλα, καὶ νόθα ὡθακισμένα. τί δὴ φῄς, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; πόθεν, εἰ μή ποτε τοῦ τῶν μουσῶν κλαῖνα δάφνης, καθάπερ ὁ ποιμὴν σκίνου λαβών; Ἐλικῶνα μὲ γὰρ, ἵνα ἀστερεύειν αἱ γῆραι λέγονται, οὐδὲ ἀκήκοας οἶμαί ποτε [1] οὐδὲ ἀστερεῖς τοιαύτας ἡμῖν ἐν πᾶσι ἐποίει. [2] σοὶ δ' μεμνῆσθαι μουσῶν ἀνόσιον. σκίνου γὰρ τοῦ ποιμένι μὲ σὺκα ἂν ἄκνησεν φανῆναι, σκληρὸν ἀνδρὶ, καὶ δυστῆ, καὶ πολιὸν τ' ἤλιον ἐπὶ τοῦ σώματος ἐμφαίνοντι. οἵων δ' σοί. καὶ μὴ σὺς ὁ λιβανίτιδος, ἅπερ ἐν τοῦ παρόντα τὸ μὴ σύμπασιν σπᾷς miosque à futilibus, putridisque dignoscere queas, nisi inde conjicias quòd arrosi ac mutili: tineasque his dijudicandis in consilium adhibeas? Nam qui possis hæc liquidò ac certò pervidere? Et ut dem te id ipsum judicasse, & quæ pulcherrimè Callinus, & quæ celebris ille Atticus omni cura conscripserint: quid ex hac possessione, ô præclare, capis commodi, qui neque scriptorum pulchritudinem noris, neque unquam utaris, nihilo magis quàm cæcus pueri venustissima facie fruatur? At tu apertis quidem oculis, ac per lovem ad tædium usque libros vides, & nonnullos percurrendo legis, ut os antevertant oculi. Nondum tamen hoc satis est, nisi noris virtutem & vitium orationis totius, & scriptorum omnium sensum intelligas, quique sit vocabulorum ordo, & quæ ad rectam regulam author exegerit, quæ adulterina, & notha, ac subærata. Quid igitur respondes? num hæc posse te; cùm nunquam didiceris? Vnde, nisi ut quondam ille pastor aureum ramum à Musis tu quoque acceperis? Helicona enim, ubi Musas versari aiunt, neque audivisti puto unquam, neque in his puer cùm esses, versatus es, tibique Musarum meminisse nefas est. Etenim ipsas pastori apparere non piguit, asperò hirsutoque viro; multoque sole corpus exustum præ se ferenti. Sed ad te qualis es (ac te per Libanitidem oro, concede mihi ut non omnia in præ-

sen-

1 Οὐδὲ ἀστερεῖς τοιαύτας] Τὰς αὐτὰς. Sic paulo ante καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι. Marcil.

2 Σοὶ καὶ μεμνῆσθαι] Σοὶ δ' καὶ μεμνῆσθαι. Idem.

πίπτῃ, ἀδὲ ἴσμεν ἡμεῖς ποτ' ἂν εἰ ἐκεῖ ὅτι κατηξίωσαν, ἀλλ' ἀνὰ φ δάφνης μυρίνῃ ἂν, ἢ ἐ μελάχροι φύλλοις μισγύοντ, ἀπήλλαξαν ἂν τοιούτων; ὡς μὴ μιάνας μή τι τ Ὀλμειὸν, μήτε τὴν ἵππε κρήνην, ἅτε ἢ ποιμνίοις ἀρῶσιν, ἢ ποιμένι σὺν σφισι κρήνης πότιμος. καίτοι ἀδὲ εἰ πάνυ ἀναίσχυντος εἰ, ἢ ἀνδρεῖος τὰ τοιαῦτα, τολμήσειας ἂν ποτ εἰπεῖν ὡς ἱκανὸς εἶ, ἢ ἐμέλησέ σοι πώποτε τ ὧν χρὴ ὠφελεῖσθαι τὰ βιβλία σωφρονίσας, ἢ ὡς ἀληθῶς ἀνὴρ εἶ, [1] ἢ τῷ δεῖνι ξυνιφοίζας. ἀλλ' ἐν τούτῳ μόνῳ πάντα σοι ἀναβαμεῖσθαι νῦν ἐλπίζεις, τῷ κτᾶσθαι πολλὰ βιβλία. καὶ δὴ καὶ τοῦτο, ἴσχε ξυλλαβὼν σοι εἶναι τὰ τ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε, καὶ τὰ τ Θουκυδίδου, ὅσα ὧδε τ Δημοσθένους, καὶ αὐτὰ ἐκείνης μετασχεδασμένα δύρεθη καλῶς. εἰ πάντα σοι ταῦτα κτήσῃ, ἅτε ὁ Σύλλας Ἀθήνηθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε, τί ἂν σὺ τούτου πλέον εἰς παιδείαν κτήσαιο, κἂν ὑποβαλλόμενος αὐτὰ ἐπικαθεύδῃς, ἢ ξυγκαλλήσας, ἢ ἀβελτερώτερος; [2] πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος κἂν χρυσᾶ ἔχῃ σύμβολα. καὶ σὺ τοίνυν βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν τῇ χειρὶ, ἢ ἀναγιγνώσκειν οἶσθα ἀδέν. τί γὰρ ἀναγιγνωσκομένων οἶσθα ἀδὲν, ἀλλ' ὅτε λύρας ἀκούεις, κινεῖν τὰ ὦτα. ὡς εἶχε τὸ κεκτῆσθαι τὰ βιβλία, καὶ πεπαιδευμένου ἀπέφαινε τ ἔχοντα, πολλοῦ ἂν ὡς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ἦν ἄξιον, καὶ μόνων ὑμῶν τῶν πλουσίων, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι, τοὺς πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλλοντας. πῖς γὰρ τοῖς ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοκαπήλοις ἤλπιζεν ἂν ποτε τοσαῦτα χρήματα ἐκ τῆς τέχνης ἀναλέξασθαι, ὅσα ἐκ τῆς φιλοσοφίας; ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἐπὶ τοῖς κέρδεσι τὸν πόνον ἡδέως ὑπομένουσιν, ἡμεῖς δὲ ἐπὶ τῷ πόνῳ τὰ κέρδη ἀπολλύομεν. ἐκεῖνοι μὲν ἐπὶ τοῖς χρήμασι τὰς ψυχὰς ἐκτείνουσιν, ἡμεῖς δὲ ἐπὶ τῇ ψυχῇ τὰ χρήματα. ἐκεῖνοι μὲν ἐπὶ τοῖς ἀργυρίοις τὰς ναῦς ἐπὶ τὰ κύματα ἐκπέμπουσιν, ἡμεῖς δὲ ἐπὶ τοῖς βιβλίοις τὰ ἀργύρια. ἐκεῖνοι μὲν ἐπὶ τοῖς ἐμπορίοις τὰς θαλάττας ἐκπλέουσιν, ἡμεῖς δὲ ἐπὶ τοῖς ἐμπορίοις τὰς βίβλους. ἐκεῖνοι μὲν ἐπὶ τοῖς ἐμπορίοις τὰς θαλάττας ἐκπλέουσιν, ἡμεῖς δὲ ἐπὶ τοῖς ἐμπορίοις τὰς βίβλους. ἐκεῖνοι μὲν ἐπὶ τοῖς ἐμπορίοις τὰς θαλάττας ἐκπλέουσιν, ἡμεῖς δὲ ἐπὶ τοῖς ἐμπορίοις τὰς βίβλους.

sentiarum apertè dicam) noluissent unquam, sat scio, accedere: sed te non lauro, verùm myrto, aut malvæ foliis cæsum, ab hujusmodi rebus amovissent, ne aut Olmeum, aut Hippocrenen inquinares: quorum aquam, vel à gregibus sitientibus, vel puris pastorum oribus potari convenit. Quanquam autem es valdè impudens, & in rebus hujusmodi fortis: non tamen ausis affirmare bonis literis te fuisse imbutum: aut operam dedisse unquam ut libros propiùs familiares tibi redderes: aut hunc præceptorem, aut hunc condiscipulum habuisse. Et nunc illa omnia hoc uno te consequuturum speras, si multos libros congesseris. Si hoc es animo, age conquire quæcunque Demosthenes orator propria manu scripsit: quinetiam Thucydidis historiam, quæ ab eodem Demosthene doctè præclarè exscripta reperta est. Iam ut tot possideas libros quot Sylla in Italiam Athenis advexit, quid inde plus ad eruditionem habeas; quanvis his suppositis dormias, & affixos circunferas? Sicut enim adagio fertur, Simia est simia, etiamsi aurea gerat insignia. Librum verò semper quidem habes & legis, nihilque intelligis eorum quæ legis: sed velut asinus micans auribus lyram auscultas. Quòd si librorum copia doctum redderet eum qui comparâsset, magni profectò pretii res esset, vobisque divitibus tantùm propria: siquidem veluti in foro pauperes nos in auctione superantibus, mercari liceret. Et quis cum mercatoribus, & bibliopolis qui tot libros habent

1 Η' τῷ δεῖνι ξυνιφοίτας] Η' συ τῷ δεῖνι ξυνιφοίτας. Marcil.
2 Πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος] Proverb. Bourd.

ἐν ἀν τῇδε παιδείας; τοσοῦτο βιβλία ἔχουσι, καὶ πωλῶσι; ἀπ' εἰμὶ δηλίσχιν ἐθέλοις, ὄψε μήσ' ἐκείνους πολύ σε τὸ ἰς παιδείαν ἀμείνους, ἀλλὰ βαρβάρους μᾶ τὴν φωνὴν, ὥσπερ σὺ, ἀξυνίετος τῇ γνώσῃ, οἵους εἰκὸς εἶναι τὺς μηδὲν τῶ καλῶ & αἰσχρῶν καθειωρακότας. καίτοι σὺ μὲν δύο ἢ τρία περὶ αὐτῶν ἐκείνων πραγμάτων ἔχεις. οἱ δ', νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν λαβὼ χαρτὸς ἔχουσιν αὐτά. τίνος ἂν ἀγαθὸν αὐτὴ ταῦτα, εἰ & μὴ τὺς ἀποδήκους αὐτοὺς τῶ βιβλίων ἠγῇ πεπαιδεῦσθαι, τοσαῦτα ἐπειλήφασι παλαιῶν ἀνθρῶν ξυγγράμματα; καί μοι εἰ δοκεῖ, λάπελαυε. μᾶλλον δ' ἐπὶ τῶτο σοι ἀδυνάτου, ἐπάδουσιν γὰρ, ἢ ἀνάδουσιν τοῖς τὰ ἐρωτήματα. εἴ τις αὐλεῖν μὴ ἐπιστάμενος, κτήσαιτο τὰς Τιμοθέου αὐλὰς, ἢ τὰς Ἰσμηνίου, ἃς ἐπὶ πολλάντων ὁ Ἰσμηνίας ἐν Κορίνθῳ ἐπρίατο, ἆρα λαβὼν τῶτο & αὐλεῖν δυνατὸς; ἢ οὐδὲν ὄφελος αὐτῷ & κτήματος, σὺν ἐπιστάμενος χρήσασθαι καὶ τῇ τύχῃ; εὖγε ἀνέωσας. οὐδὲ γὰρ τὰς Μαρσύου, ἢ Ὀλύμπου κτησάμενος, αὐλήσειεν ἄν, μὴ μαθών. πῶς εἴ τις & Ἡρακλέους τὸ τόξα κτήσαιτο, μὴ φιλοκίνητος ὤν, ὡς δυνατὸς & τανύσασθαί τε αὐτὰ & ἐπὶ σκοπὸν τοξεῦσαι, τίσι & ὄντος δοκεῖ; ἆρ' ἂν ἐπιδείξασθαί τι ἔργον τοξότου ἄξιον; ἀνέωσας & τῶτο. καὶ τῶτο δὴ & ὁ κυβιστητὴν σὸν εἰδὼς, καὶ ἱππάσιον μὴ μεμελετηκὼς, εἰ ὁ μὲν, ναυσὶ καλλίστοις ἐπιβαλόμενος τοῖς ἅπασι, καὶ εἰς καλὸν, καὶ εἰς ἀσφάλειαν κάλλιστα ἐξειργασμένοις, τὸν δὲ, ἵππον κτήσαιτο μῆδον, ἢ κενταυρίδιον, ἢ καππαφόρον, ἐλείχθη ἂν οἱμαι ἐκβάλλων

& vendunt, de eruditione certaret? Quos si coarguere velis, videris neque illos tibi eruditione præstare: sed quemadmodum tu, barbarè loqui, & cognitione carere: quales eos esse par est, qui inhonesti & turpis contemplatione nunquam sunt versati. Imò tu duos, tres-ve libros ex ipsis emptos habes: at eos illi noctes dieſque præ manibus habent. Cuí bono igitur hos emis, si neque cellulas ipsas librorum doctas evasisse ducis, cùm tot veterum authorum scripta complectantur? Age verò, si videtur responde mihi, vel potiùs, quoniam illud non potes, annue vel abnue ad interrogata. Siquis tibia canendi artis ignarus haberet Timothei tibias, aut quas Ismenias septem talentis emit Corinthi, an propterea tibia canere posset? an potiùs hujus rei, qua nescit ex arte uti, nullus ei erit usus? Rectè quidem abnuisti. Neque enim si Marsyæ vel Olympi tibias possideret, iis caneret non edoctus. Quid? siquis Herculis arcus habeat, nec sit Philoctetes, ut eos intendere possit, & in scopum jaculari, quid tibi videtur iste? num qui dignum sagittario edat opus? Hoc quoque abnuisti. Eodem pacto & qui navim gubernare non novit, neque qui in equitatione se exercuit: ille si navim pulcherrimam, & adversus ventorum & procellarum impetus munitissimam accepit: hic verò Medicum equum, vel centauro satum, vel cappaphorum habet, uterque ut puto arguere-

tur,

1 Ὁ ἵππον κτήσαιτο Μῆδον ἢ Κενταυρίδιον ἢ Καππαφόρον] Per equum Centauridem intelligit credo Thessalum: nam & equi Thessali olim in pretio, & Centauri Pelium Thessaliæ montem & loca vicina habitabant. Cappophorum vero

λίπτω, εἰδὲ ἴσχυς ἡμίσεια μόνον ἀν σοὶ εἴη ὅτι κατηξίωσαν, ἀλλ' ἂν εἰ μὴ δάφνης μυρίπνοι ἦν, ἢ μηλέας φύλλοις μασησάσης, ἀπήλλαξαν ἂν τοιούτων; ὡς μὴ μιᾶναι μή τι τὸ Ὀλμειὸν, μήτε τὴν Ἵππου κρήνην, ἅτε ἢ τραγείοις ἀψῶσιν, ἢ τοιαῦτα τοῖσιν ἀγρίοις κεκτημένοις πότιμα. καίτοι εἰδὲ εἰ πάνυ ἀναίσχυντός εἰ, ἀλλ' ἀνδρείῳ γε τὰ τοιαῦτα, τολμήσειας ἄν ποτε εἰπεῖν ὡς ἐπαιδεύθης, ἢ ἐμέλησέ σοι πώποτε τοῦ χρῆσθαι τοῖς βιβλίοις σωφρονίσας, ἢ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ δεῖνα, ἢ τοῦ δεῖνος ξυνεφοίτας. ἀλλ' ἐν τούτῳ μόνῳ πάντα σοῦστα ἀναδραμεῖσθαι καὶ ἐλπίζεις, τοῦ κτᾶσθαι πολλὰ βιβλία. καὶ δὴ τοῦτο, ἐχε ξυλλαβὼν σοῦστα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε, καὶ τὰ τοῦ Θουκυδίδου, ὅσα αὐτοῦ τοῦ Δημοσθένους, καὶ αὐτὰ ἐκείνης μετεζαγραμμένα δυείη κεν ὡς. εἰ ἅπαντα σοῦστα κτήσῃ, ὅσα ὁ Σύλλας Ἀθήνηθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε, τί ἂν σὺ τούτου πλέον εἰς παιδείαν κτήσαιο, κἂν ὑποβαλλόμενος αὐτὰ ἐπικαθεύδῃς, ἢ ξυγκαλλήσας, ἐ ἀβαλλόμενος ὠθενοῦν; ὁ πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος κἂν χρυσᾶ ἔχῃ σύμβολα. καὶ σὺ τοίνυν βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν τῇ χειρὶ, ἐ ἀναγιγνώσκεις ἀεί. τί γὰρ ἀναγιγνώσκομέν οἶσθα ἀδὲν, ἀλλ' οὐδὲ λύρας ἀκούεις, κιθάρᾳ τὰ αὐτά. ὡς εἶμι τὸ κεκτῆσθαι τὰ βιβλία, καὶ πεπαιδεύμενον ἀπέφαινε τὸν ἔχοντα, πολλοῦ ἂν ὡς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ἦν ἄξιον, καὶ μόνων ὑμῶν τῶν πλουσίων, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι, τοὺς πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλλοντας. τίς γὰρ τοῖς ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοπαίλοις ἤρεσκεν. Et quis cum mercatoribus, & bibliopolis qui tot libros habent &

sentiarum apertè dicam) noluissent unquam, sat scio, accedere: sed te non lauro, verùm myrto, aut malvæ foliis cæsum, ab hujusmodi rebus amoviſſent, ne aut Olmeum, aut Hippocrenen inquinares: quorum aquam, vel à gregibus sitientibus, vel puris pastorum oribus potari convenit. Quanquam autem es valdè impudens, & in rebus hujusmodi fortis: non tamen ausis affirmare bonis literis te fuisse imbutum: aut operam dedisse unquam ut libros propiùs familiares tibi redderes: aut hunc præceptorem, aut hunc condiscipulum habuisse. Et nunc illa omnia hoc uno te consequuturum speras, si multos libros congesseris. Si hoc es animo, age conquire quæcunque Demosthenes orator propria manu scripsit: quinetiam Thucydidis historiam, quæ ab eodem Demosthene octies præclarè exscripta reperta est. Iam ut tot possideas libros quot Sylla in Italiam Athenis advexit, quid inde plus ad eruditionem habeas; quanvis his suppositis dormias, & affixos circunferas? Sicut enim adagio fertur, Simia est simia, etiamsi aurea gerat insignia. Librum verò semper quidem habes & legis, nihilque intelligis eorum quæ legis: sed velut asinus micans auribus lyram auscultas. Quòd si librorum copia doctum redderet eum qui comparasset, magni profecto pretii res esset, vobisque divitibus tantùm propria: siquidem veluti in foro pauperes nos in auctione superantibus, mercari liceret.

1 Η' τοῦ δεῖνι ξωνιφοίτας] Η' σὺ τοῦ δεῖνι ξωνιφοίτας. Marcil.

2 Πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος] Proverb. Boiard.

σὺν δὲ τῇδε παιδείας; τοσαῦτα βιβλία ἔχων, καὶ πωλῶν; ἀλλ' ἴσως ἀθελήσεις ἡμῖν, ὅπως μήθ' οἱ ἐκείνους πολὺ σοῦ τὰ εἰς παιδείαν ἀμείνους, ἀλλὰ βαρβάρους μὲν τὴν φωνὴν, ὥσπερ σὺ, ἀξυνέτους δὲ τῇ γνώσει, οἵους εἰκὸς εἶναι τοὺς μηδὲν τῶν καλῶν ἐν αἱρεσῶν καθεωρακότας. κεῖνοι σὺ μὲν δύο ἢ τρία παρ' αὐτῶν ἐκείνων βιβλία ἔχεις. οἱ δέ, νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν ἀεὶ χαίρος ἔχουσιν αὐτά. τίνος οὖν ἀκούσῃ σὺ τούτου, εἰ μὴ τοὺς ἀποφήναντας αὐτοὺς τῶν βιβλίων ἡγῇ πεπαιδεῦσθαι, τοσαῦτα ἐδιήκουσας παλαιῶν ἀνδρῶν ξυγγράμματα; καί μοι εἰ δοκεῖ, λάβε ἐλεύθερα. μᾶλλον δὲ ἐπὶ τούτου σοι ἀθυμίαν, ἐπιδοῦναι γῆν, ἢ ἀνάλωσιν ποιῆς τοῦ ἱματιδίου. εἰ τις αὐλεῖν μὴ ἐπιστάμενος, κτήσαιτο τοὺς Τιμοθέου αὐλούς, ἢ τοὺς Ἰσμηνίου, ὃς ἐπτὰ πελάντων ὁ Ἰσμηνίας ὢν Κορίνθῳ ἐπρίατο, ἆρα διὰ τοῦτο ἂν αὐλεῖν δυνατὸς ἦν; ἢ ἄρτιον αὐτῷ ἂν κτήμα εἴη, ὅτι ἐπιστάμενος χρήσαιτο καὶ τοῖς τυχοῦσι; εἶεν ἀνένευσας. ἀλλὰ τοὺς Μαρσύου, ἢ Ὀλύμπου κτησάμενος, αὐλήσειεν ἄν, μὴ μαθών. πότερ' εἴ τις Ἡρακλέους τὸ τόξον κτήσαιτο, μὴ φιλοκτήτης ὤν, ὡς δυνατὸς σὺ τείνασθαί τι αὐτὸ καὶ ἐπὶ σκοπὸν τοξεῦσαι, πότερον καὶ ἂν τοξεύσειεν; ἆρ' ἂν ἐπιδείξασθαί τι ἔργον τοξότου ἄξιον; ἀνένευσας καὶ τοῦτο. καὶ τοιοῦτον δὴ καὶ ὁ κυβερνᾶν οὐκ εἰδώς, καὶ ἱππεύειν μὴ μεμελετηκώς, εἰ ὁ μὲν, ναῦν καλλίστην ἐξηλάσειε τοῖς πᾶσι, καὶ εἰς κάλλιστα ἐξεργασμένῳ, ὁ δέ, ἵππον κτήσαιτο μηδὲν, ἢ Κενταυρικήν, ἢ καππαδοκικήν, ἐλίσχοιτο ἂν οἱμαι ἐκάτερος

& vendunt, de eruditione certaret? Quos si coarguere velis, videris neque illos tibi eruditione præstare: sed quemadmodum tu, barbarè loqui, & cognitione carere: quales eos esse par est, qui inhonesti & turpis contemplatione nunquam sunt versati. Imò tu duos, tres-ve libros ex ipsis emptos habes: at eos illi noctes dieſque præ manibus habent. Cui bono igitur hos emis, si neque cellulas ipsas librorum doctas evasisse ducis, cùm tot veterum authorum scripta complectantur? Age verò, si videtur respondе mihi, vel potiùs, quoniam illud non potes, annue vel abnue ad interrogata. Siquis tibia canendi artis ignarus haberet Timothei tibias, aut quas Ismenias septem talentis emit Corinthi, an propterea tibia canere posset? an potiùs hujus rei, qua nescit ex arte uti, nullus ei erit usus? Rectè quidem abnuisti. Neque enim si Marsyæ vel Olympi tibias possideret, iis caneret non edoctus. Quid? siquis Herculis arcus habeat, nec sit Philoctetes, ut eos intendere possit, & in scopum jaculari, quid tibi videtur iste? num qui dignum sagittario edat opus? Hoc quoque abnuisti. Eodem pacto & qui navim gubernare non novit, neque qui in equitatione se exercuit: ille si navim pulcherrimam, & adversus ventorum & procellarum impetus munitissimam accepit: hic verò Medicum equum, vel centauro fatum, vel cappaphorum habet, uterque ut puto arguere-

tur,

1 Ὁ δὲ ἵππον κτήσαιτο Μῆδον ἢ Κενταυρίδιον ἢ Καππαδοκίαν] Per equum Centauridem intelligit credo Thessalum: nam & equi Thessali olim in pretio, & Centauri Pelium Thessaliæ montem & loca vicina habitabant. Cappadorum vero

πρῶ, ἆρα οἶδας ὅ, τι χρήσιμόν ἐστι τῷ ἀνθρώπῳ; ἐπισεύεις δὲ τοῦτο; πείθει δή, καὶ τοῦτό μοι ἐπίσευσον, εἴ τις ὥσπερ σὺ ἀπαίδευτός ὢν, οἰκοῖτο πολλὰ βιβλία, ἢ σκάμμασιν ἂν τοῖς ἀπαιδευσίαν καθ' ἑαυτὸν ἀφέροι; τί ἀνεῖς δὲ τοῦτο ἐπισεύειν. ἔλεγχος γὰρ οἷμαι σαφὴς ἔστω, καὶ τὸ ὁρώντων ἅπαξ οὕτως τὸ σκῶμμα βοᾶσθαι σὲ αὐτὸ ἐπιφθέγματα, τί χρὴ νῦν δὲ βαλανείῳ; [1] Καί τις ἐγένετο πλούσιος ἀνὴρ, ὃν συμφορᾶς ἀπήλαυνεν ἀμφοτέρους τοὺς πόδας, ἀπὸ κρύους οἷμαι λαθροπαγέντας. ἐπεὶ δή ποτε ἀφῖκτο χιόνος ὁδοιπορήσας, ξυλίνους αὐτῷ, ἵνα τοίνυν τοῦτο μὴ ἐλεεινὸν ἐπιπονθῇ, ἢ θεραπόντων τῶν δυσχέρεια, ξυλίνους πόδας περιποιεῖ. καὶ τούτοις ὑποδήμασιν, ἐβάδιζεν, ἐπιφερόμενος ἅμα τοῖς οἰκέτας. ἐκεῖνο δὲ γελοῖον ἐποίει. κρηπῖδας γὰρ καλλίστας ἐωνεῖτο νεοτμήτους ἀεί, καὶ τῶν τελείων πασμαπίων δεῖ τούτοις εἶχεν, ὡς καλλίστοις ὑποδήμασι κεκοσμημένα εἴη αὐτοῦ τὰ ξύλα, οἱ πόδες δή. ἃ ταῦτα δὴ ἐν σὺ ποιεῖς, χαλκῶ μὲν ἔχων, καὶ συνίων τῶν γνώμων, ὑπόδημα δὲ χρυσοῦς ἐμβάδας, εἰς μόλις ἂν τις ἐν ἀρίστους ἐμπεπατήσειεν; ἐπεὶ δὲ σὺ τοῖς ἄλλοις ἐν τῷ Ὁμήρου ἐπιεῖς πολλάκις, ἀναγνώτω σοί τις αὐτῷ λαβὼν τῶν βιβλίων τὴν ἰλιάδα ῥαψῳδίαν, ἧς τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐξετάζειν. οἶδεν γὰρ αὐτῶν οὐθὲν σέ. περιοίηται δέ τις αὐτῷ δημηγορῶν, παιγνίοις ἀνθρώπῳ, ἀφεδρῶν τὸ σῶμα, καὶ λελωβημένῳ. ἐκεῖνος τοίνυν ὁ Θερσίτης ὁ τοιοῦτος, εἰλάσιος τῶν Ἀχιλλέως πα-

tur, utroque uti nescius. Hoc-ne annuis? Crede obsecro, & hoc annue. Siquis quemadmodum tu indoctus, multos libros emat, nonne scommata in inscitiam suam profert? Quid? te piget hoc annuere? Nam clarum utique est hoc argumentum, quique hoc ita fieri cernunt, vulgatum illud protinus inclamant. Quid cani cum balneo? Fuit non ita multò antè in Asia vir opulentus, cui ex calamitoso casu truncati sunt ambo pedes, frigore ut puto, putrefacti, quum aliquando per nivem fortè iter fecisset. Ille igitur miserabilem hanc fortunam perpessus, ut infœlicitatem solaretur, ligneos pedes comparaverat, quibus subligatis, simul innixus famulis, incedebat. Ridiculum etiam hoc faciebat, quòd pulcherrimas crepidas semper novas emebat, plurimamque in hoc ponebat operam, ut speciosissimis calceis sua ligna, pedes nimirum ornarentur. Annon hæc facis tu quoque qui cùm mente sis clauda & [1] ficulna, emis tamen auratos soccos, quibus ægrè inambularet, etiam qui integris est pedibus? Quoniam autem inter alios codices Homerum sæpius emisti, legat tibi aliquis secundum librum Iliados: nec alia perpendas: eorum enim nihil ad te præter quàm qui hîc introducitur concionem habens, homo vehementer ridiculus, torto mutiloque corpore. Ergo si Thersites ille hujusmodi, Achillis arma sumeret, putasne pro-

vero intelligit, cui insita erat nota K: talis Aristophanes Κοπρατίας vocabat in Nebulis, ad quem locum vide Scholiastem. *Palm.*

1 Καί τις ἐγένετο πλούσιος ἀνὴρ] Καί τις ἐγένετο πλούσιος ἀνὴρ. Marcil.

2 *Ficulna*] Proverbium est de quo Erasm. Adag. Ficulnus. *Cogn.*

1 *Tressa*

ποιῆσαι, διὸ ὅπ αὐτίκα ἀρχτέον κ) κρηλὸς ἄκμα, κ) ἰσχυρὸς ὢν γνώσῃ, κ) ὑπερπηδήσεται μ τ ποζαμὸν, ἐπιθολώσῃ ὁ αὐτῷ τ ῥεῖθρον τ Φρυγῶν, κατακτανεῖ ὁ τ Ἕκτορα, κ) πρὸ αὐτῦ, τ Λυκάονα, ὑ τ Ἀστεροπαῖον, μηδὲ φέρειν ἐπὶ τ ὤμων τὴν μελίαν δυνάμενος; σὺν ὰν εἴποις. ἀλλὰ ὑ γελῶς ὰν ὀφλισκάνοι, χαλκοῦν ὑπὸ τῇ ἀσπίδι, κ) ἐπὶ γόμφ κρεμάμενον ὑπὸ ὄ βάρους, κ) ὑπὸ τῇ περικνῇ, ὁπόταν ἀναδύσεις, δεικνὺς τὼς παρεγλαυκωπεις ἐκείνους αὐτῷ ὀφθαλμοὺς, κ) τ γόργυρα ἐπαίρων τῇ ὄ μαργαρίνῳ κυρτώματι, κ) τὰς κνημῖδας ἐπισυρόμενος. κ) ὅλως, αἰσχιόνων ἀμφοτέρων, κ) τ δημιουργῶν αὐτῶν, κ) τ δεσποτῶν. τὸ αὐτὸ δὴ ὑ σὺ πάσχων, ὑχ ὁρᾷς, ὁπόταν τὸ μ βιβλίον, ὡ τῇ χαλκῇ ἔχῃς παίσκαλον, ποιρφυρᾶν μ ἔχον τὸν δόφθερον, χρυσῶν ὁ τ ὀμφαλόν. ἀναλγησάσεις ὁ αὐτὸ βαρβαρίζων, ὑ καταισχύνῃ, κ) λάθρᾳ φαν. ὑπὸ μὲν τ πεπαιδευμένων, καταγελώμενος. ὑπὸ ὁ τ ξυνόντων σοι κολάκων, ἐπαινούμενος. οἱ ὑ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπιτρέφόμενοι, γελῶσι τὰ πολλά. θέλω δέ σοι διηγήσασθαι τ Πυθοῖ γενόμενον. Ταραντῖνος, Εὐάγγελος τὄνομα, τ σὺν ἀφυΐᾳ ὰ τῇ Τάραντι, ἐπιθυμήσας νικῆσαι πύθια. τὰ μὲν δὴ τ γυμνῆς ἀγωνίας, αὐτίκα ἐδικᾷ αὐτῷ ἀδυνάτῳ εἶναι, μήτε πρὸς ἰσχύν, μήτε πρὸς ὠκύτητα· εὐ πεφυκὼς. κιθάρᾳ ὁ, κ) ᾠδῇ, μᾶλλον πρωτεῖα ἐπείσθη ὑπὸ τ καταρρέντων ἀνθρώπων, ὡς εἶχε πρὸς αὐτοὺς, ἐπαινούντων, ὑ βοώντων, ὁπότε ὑ τὸ σμικρὸν ἐγκέφαλον ὀκλάσειεν. ἦκεν δὴ εἰς τὸς Δελφούς, τά τε ἄλλα λαμπρὸς, κ) δὴ ὑ ἐσθῆτα χρυσόπαστον ποικιλόμενος, κ) στέφανον

propterea formoſum protinus, fortemque futurum, qui & fluvium tranſiliat, & alveum turbet cæde Phrygum: poſtea interficiat Hectorem, & ante ipſum Lycaonem, & Aſteropæum, cùm ne haſtam quidem humeris ſuſtinere queat? Negabis opinor, & irridebitur ille ſub clypeo claudicans, atque in faciem præ pondere procumbens, & ſub galea, quum ſuſpicit, oſtendens ſuos illos ſtrabos oculos, & loricam gibbo dorſi attollens, laxaſque ocreas gerens: denique utrumque dedecore afficiens, eorum armorum & opificem, & dominum. Non vides idem accidere tibi, quum præ manibus habes librum pulcherrimum, cujus aluta eſt purpurea, & aureus umbilicus: eumque barbara voce legis, deformas, & diſtorques: unde viris eruditis riſum moves: & tamen te laudant aſſentatores, qui tecum verſari ſolent, quanquam averſa facie ſe invicem intuentes plerunque ridenti. Cæterùm quiddam tibi narrare velim quod in Pythiis factum eſt. Tarentinum quendam, nomine Euangelum, apud Tarentinos non obſcuro loco natum, Pythia vincendi invaſit cupido. Is cùm certamen quod nudi ineunt, ſuarum non eſſe virium ſtatim judicaſſet, quippe qui neque robore, neque velocitate eſſet præditus: perſuaſione ſceleſtorum illorum hominum, quos familiares habebat, laudantes, & ad exiliſſimum quemque cantus ſtrepitum applaudentes, adductus eſt, ut crederet ſe cithara & cantu facilè victoriam adepturum. Itaque venit Delphos, præter cætera ornamenta, etiam veſte auro intertexta, & corona pulcherrima au-

reis

δάφνης χρυσῆς κάλλιστον, ὡς ἀντὶ κορυμβῶν τὰ δάφνης, σμαραγδίνας εἶναι ἐσημειάδεις τὰ κορυφᾶ. τὴν μὲν γε κιθάραν αὐτὴν ὑπερφυές τι χρῆμα, εἰς κάλλος, καὶ πολυτέλειαν, χρυσοῦ μὲν ἐξ ἀκηράτου πᾶσαν, σφεγγέσι δ᾽ λίθοις ποικίλοις καταπεπυκασμένην, μουσῶν μεταξὺ, καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ Ὀρφέως εστεφανωμένων. θαῦμα μέγα τοῖς ὁρῶσιν. ἐπεὶ δ᾽ ὧν ποτε ἔμελλεν ὁ ἐξ ἀγῶνος ἥκειν, τρεῖς μὲν ἦσαν, ἔλαχε δ᾽ μέσος αὐτῶν ὁ Εὐάγγελος ἆθλειν. καὶ μὴν Θέσπιν τὸν Θηβαῖον ὑ φαύλως ἀγωνισάμενον, εἰσέρχεται ὃν ὅλος περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ, καὶ τοῖς σμαράγδοις, καὶ βηρύλλοις, καὶ ὑακίνθοις. καὶ ἡ πορφύρα δ᾽ συνέπεσπε τὸ ἰσθῆτος, ἣ μεταξὺ ἦν χρυσοῦ διαφαίνετο. τούτοις ἅπασι θεατὴν ἐξεπλήξας τὸ θέατρον, καὶ θαυμαστὴν ἐλπίδος ἐμπλήσας τὰς θεάσεις, ἐπειδή ποτε ἐς ᾠδὴν, καὶ κιθαρίσειν πάντως ἔδοξ, ἀνακρούεται μὲν ἀνάρμοστόν τι, καὶ ἀσυντακτον. ὑπορρήγνυσι δ᾽ τρεῖς ἅμα χορδάς, σφοδρότερον ἐ δέοντος ἐμπεσὼν τῇ κιθάρᾳ. ᾄδειν δ᾽ ἄρχεται ὑπόμυσόν τι, καὶ λιπαρὸν, ὥστε γέλωτα μὲν πάντων ὀφεῖλε τῶν θεατῶν. τὸν ἀθλοθέτην δ᾽ ἀγανακτήσαντα ἐπὶ τῇ τόλμῃ, μαστιγώσαντες αὐτὸν, ἐκβαλοῦσι ἐ θεάτρου. ὕστερος ἐ γελοιόκωμος ἄρθη, δακρύων ὁ χρυσοῦς Εὐάγγελος, καὶ ὑπὸ τῶ μαστιγοφόρων συρόμενος ἀμφὶ μέσης τὰ σκηνῆς, καὶ τὰ σκέλη καθημαγμένος ὑπὸ τῶ μαστίγων, καὶ συλλέγων χαμαὶ τὰ κιθάρας τὰς σφεγγίδας. ἐξεπεπλώκεισαν γὰ, κἀκείνης ξυμμαστιγουμένης αὐτῷ. μικρὸν δ᾽ ἐπισχὼν μεθ᾽ αὐτὸν, Εὐμηλός τις ἠλεῖος εἰσέρχεται, κιθάραν μὲ παλαιὰν ἔχων, ξυλίνης δ᾽ κόλοπας ἐπικεκμηλωμένην, ἐσθῆτα δ᾽, καὶ μάλις σωὶ τῷ στεφάνῳ reis lauri foliis plexa, insignis, cui loco baccarum lauri inserti erant magnitudine illis pares smaragdi. Cithara quoque mirum in modum pulchra & magnifica, tota ex purissimo auro conflata, annulis & gemmis variis exornata, atque inter ea Musarum, Apollinis, & Orphei imagines insculptæ, magnæ spectatoribus erant admirationi. Cùm itaque venisset certaminis dies, tres fuerunt certaturi, obtigitque sors Euangelo ut secundus caneret. Ille post Thespin Thebanum qui non malè suas partes egerat, ingreditur auro, smaragdis, beryllis, & hyacinthis totus circunfulgens, ipsaque purpura quæ inter aurum interlucebat, vesti decus addebat. Quibus cùm jam theatrum obstupefecisset, & incredibili quadam spe spectatores replesset, cùm omnino jam & citharam pulsare, & occinere esset necesse, præludit inconcinnum quiddam, & incompositum. Tum gravius quàm par erat increpata cithara, tres simul fides rumpit, & ineptum tenuemque cantum incipit: ita ut spectatoribus universis ortus sit risus, & ludorum præfecti, hominis temeritate offensi, eum foris cæsum è theatro ejecerint. Hic verò jucundissimum erat spectaculum, aureus ille Euangelus, cùm à lictoribus per mediam scenam traheretur, lachrymans, crura plagis cruentus, humi collapsos interim dum unà cum ipso vapulat, colligens citharæ annulos. Post hunc exiguo spatio temporis interjecto, prodit Eumelus quidam Eleus, pervetustam habens citharam, cujus verticilla erant lignea, & vestem cum serto vix decem drachmis æstimandam.

Ac

δέκα δραχμῶν ἀξίαν. ἀλλ' ὅτε γε ἀσπας δεξιῶς, καὶ κιθαρίσας κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης, ἐκρότει, καὶ ἀνεκηρύττετο, καὶ ὁ Εὐαγγέλιον καταγέλα, μόνην ἐμπομπεύσαντα τὴν κιθάραν, καὶ ταῖς φορυκίσιν ἐκείναις. καὶ εἰκὸς γε λέγεται τοῦς αὐτὸν, ὦ Εὐάγγελε, σὺ μὲν χρυσῆν διὰ φιλῶ τοῦτο εἶναι, πλουτεῖς γὰρ, ἐγὼ δὲ Δελφικὸν. πλὴν ὅτι γε μόνον ἄνησέ σε σκεῦος, ὅτι μηδεὶ ἐλεεινὸν ἐπὶ τῇ ἥττῃ ἀπέρχῃ, ἀλλὰ μισούμενος τοσούτοις ἀφ' ὧν ἀπεχθάνῃ σὺ τούτων, καὶ τρυφῶν. τοῦτο πρὸς δὴ σοι ὁ Εὐάγγελος ἔτος, παρ' ὅσον σύγε ὀλίγον μέλῃ σοὶ γέλωτος τῶν θεατῶν. σὺν ἀκροατῇ δ' ἂν ἡδοίμην, καὶ λέσβιόν τινα διηγήσασθαί σοι, παλαιὰν ἡδομένην. Ὅτε τὰς Ὀρφέα διεσπάσαντο αἱ Θρᾷτται, φασὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ σὺν τῇ λύρᾳ εἰς τὸν Ἕβρον ἐμπεσοῦσαν, ἐμβληθῆναι εἰς τὸ μέλαν πέλαγος, καὶ ἐπιπολῆς γε τὴν κεφαλὴν τῇ λύρᾳ, τὴν μὲν, ἄδουσαν ἡλεινόν τινα ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ ὡς λόγος, τὴν λύραν δ' αὐτὴν ὑποηχεῖν, τῶν ἀνέμων ἐμπίπτοντων ταῖς χορδαῖς. καὶ ὅτω μετ' ὀλίγον ἐπεσπινεχθῆναι τῇ Λέσβῳ. κἀκείνους ἀνελομένους, τὴν μὲν κεφαλὴν καταθάψαι, ἵνα καὶ νῦν τὸ βακχεῖον αὐτοῖς ἐστι. τὴν λύραν δ', ἀναθεῖναι εἰς τὸ Ἀπόλλωνος τὸ ἱερὸν, καὶ ἐπὶ πολύ γε σώζεσθαι αὐτήν. χρόνῳ δ' ὕστερον Νέανθον τὸν Πιττακὸ τυραννοῦντα τοῦτο ὑπὲρ τὸ λύσας πυθομένου, ὡς σκληρὰ μὲν ἡ θηρία, καὶ φύσει, καὶ λίτυς, ἡμεμωμένη δ' ἡ μὴ τὴν τοῦ Ὀρφέως συμφορὰν, μηδενὸς ἀπομνήσῃ, οὕτως ἔρωτα τῆς κτήσεως ἐμπεσεῖν. καὶ διαφθείραντα τὰ ἱερεῖα μεγάλοις χρήμασι, At ille cùm eruditè cecinisset, & ritè sicut ars postulat citharam pulsasset, victor proclamabatur, & Euangelum irridebat, qui nequicquam citharam, aureisque annulis sese ostentasset. Eumque sic allocutum esse aiunt. Tu quidem Euangele aurea lauro es redimitus, quia es dives, ego Delphica, quia pauper. Verùm hoc commodi tibi tuus ornatus peperit, quòd neminem tui misereat, quòd victus abis: sed amplius oderint omnes ob ineptas hasce, superfluasque delicias. Quadrat in te hic Euangelus, quatenus ne tu quidem spectatorum cachinnos curas. Arbitror autem intempestivum non esse, ut veterem quandam fabulam Lesbiam tibi narrem. Quando [1] Tressæ mulieres Orpheum dilaniarunt, aiunt caput ejus in Hebrum cum lyra dejectum, rejectumque fuisse in nigrum pontum, caputque lyræ innatasse, illoque lugubre carmen in Orpheum canente, hanc ventis chordas increpantibus succinisse, & sic canendo ad Lesbum deveniisse: Lesbios autem fluctibus ereptum caput sepulchro mandasse, ubi nunc est ipsis Bacchi templum: lyram autem in Apollinis templo suspendisse, eamque diutissimè asservasse: donec tandem Neanthus Pittaci tyranni filius, cùm hæc de lyra audisset, eam & feras, & plantas, & saxa demulsisse: imò etiam post Orphei calamitatem nemine pulsante modulatam fuisse, in amorem hanc habendi incidit, & sacerdoti magna pecuniæ vi corrupto persua-

1 *Tressæ mulieres*] Thraciæ, quas depingit Ovid. 11. Metam. *Cogn.*

πεῖσαι ὑποθέσθαι ἑτέραν ὁμοίαν λύραν, ὅταν αὐτῷ τὴν τοῦ Ὀρφέως λαβόντα ᾖ, μεθ' ἡμέραν μὲν οὐ τὴν πόλιν χρῆναι, σὺν ἀσφαλεῖ οἴεσθαι εἶναι. νυκτερὸν δὲ ὑπὸ κόλπον ἔχοντα, μόνον ἀποδημεῖν εἰς τὸ προάστιον. κἀκεῖ προσχιεμάζοντα κρούειν, καὶ συναγείρεσθαι τοὺς κύνας, ἅπτεσθαι, κἀκ ἄμοιρον ποιεῖσθαι, ἐλπίζοντα ἐμέλητινὰ ἡσυχίαν ἄγειν τὴν λύραν, ὑφ' ὧν πάντας καταθέλξειν, καὶ κηλήσειν, καὶ μόνα μακάριον ἔσεσθαι, κληρονομήσοντα τὴν Ὀρφέως μουσικήν, ἄχρι δὴ ξυνελθόντας τοὺς καινοὺς ἀφ' ὧν ἦλθον, πολλοὺς ὄντας αὐτοὺς, ἅμα ἀσπασαμένους αὐτόν. ὡς τοῦτο γὰρ ὅμοιον τῷ Ὀρφεῖ παθεῖν, καὶ μόνους ἐφ' ἑαυτὸν ξυγκαλέσαι τοὺς κυνάς, ὅπερ ἐκεῖνος ἐποίησε, καὶ ἄφθη, ὡς οὐχ ἡ λύρα θέλγουσα ἦν, ἀλλὰ ἡ τέχνη, καὶ ἡ ᾠδή. ἃ μόνα ἐξαίρεται τοῦ Ὀρφέως ὄντα τοῦ μητρὸς ὑπάρχειν. ἡ λύρα δ', ἄλλως κτῆμα ἦν, οὐδὲν ἄμεινον τῶν ἄλλων βαρβίτων. καὶ τί σοι τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Νέανθον λέγω, ὅπου καθ' ἡμᾶς αὐτὸς ἐθεάσατό τις, καὶ ἔτι ἔστιν οἶμαι, ὃς τὸν Ἐπικτήτου λύχνον τοῦ Στωϊκοῦ, κεραμεοῦν ὄντα, τεττάρων χιλίων δραχμῶν ἐπρίατο. ἤλπιζε γὰρ οἶμαι κἀκείνῳ εἰ τῶν νυκτῶν ἐπὶ σκείνῳ τῷ λύχνῳ ἀναγνώσοιτο, αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Ἐπικτήτου σοφίαν ὅλην ἐπιτήσεσθαι, καὶ ὅμοιον ἔσεσθαι τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι. χθὲς δέ, καὶ αὐτὸς, ἄλλος τις τῆς Πρωτέως τοῦ κυνικοῦ βακτηρίας, ἣν κατεδέδμητο, ἤλατο εἰς τὸ πῦρ, καλάντιν κἀκεῖνος ἐπρίατο. καὶ ἔχει δὴ τὸ κειμήλιον τοῦτο, καὶ δείκνυσιν, ὡς Τεγεάτου τοῦ καλυδωνίου τὸ δέρμα, καὶ Θηβαίοις τὰ ὀστᾶ τοῦ Γηρυόνου, καὶ Μεμφίτου τοῦ Ἴσιδος τοὺς πλοκάμους. αὐτὸς δὲ ὁ τοῦ θαυμαστοῦ κτήματος δεσπότης, καὶ αὐτὸν σὲ, τῇ ἀπαιδευσίᾳ καὶ βδελυρίᾳ, ὑπεριδὼν

suasit, ut Orphei lyram, altera simili suppositа, ipsi daret. Qua accepta putavit ille sibi non esse tutum in urbe interdiu uti: sed in sinu occultando per noctem ad suburbium sibi soli progrediendum. Quò cùm veniſſet, lyram pulsare cœpit, ac chordas perturbat stolidus ille, artisque imperitus juvenis, qui sperabat fore, ut divinum aliquod carmen percussæ fides redderent, & cunctos recrearet, & demulceret, & hoc nomine fieret beatus, quòd Orphei musices esset hæres: donec ad strepitum congregati canes, qui ibi erant multi, ipsum discerpserunt: ita ut solis ad se canibus convocatis, hoc saltem cum Orpheo commune habuerit. Quo eventu manifestissimè ostensum est, non esse lyram quæ demulcet, sed artem & carmen: quæ sola eximia à matre collata habebat Orpheus: lyra nihil quibusvis barbitis obtinente præstantius. Quorsum verò Orpheum & Neanthum tibi propono? cùm & nostra ætate quidam fuerit, & ut puto adhuc sit, qui Epicteti Stoici lychnum fictilem ter mille drachmis emit: scilicet futurum sperans, ut si noctu ad istam lucernam legeret, ilico Epicteti sapientia in somnis ad se veniret, similisque admirando illi seni evaderet. Sed nuperrime: quidam alius Protei cynici baculum, quo depositо, in ignem insiliit, talento emit. Quod pretiosissimum habet monumentum, ostentatque non secus ac Tegeatæ apri Calydonii tergus, & Thebani Geryonis ossa, & Memphitæ Isidis capillos. At ille admirandi hujus & spurcitate superavit. Vides

boni possessor, te ipsum insciti, quàm

ρηκόϊσιν. ὁρᾷς ὅπως κακοδαιμόνως ἀφίκησαι, βακτηρίας εἰς τὴν κεφαλὴν ὡς ἀληθῶς δεόμενος; λέγεται γὰρ Διονύσιον τραγῳδίαν ποιεῖν φαύλως πάνυ, καὶ γελοίως, ὥστε τὸν Φιλόξενον πολλάκις δι' αὐτὴν εἰς τὰς λατομίας ἐμπεσεῖν, ἃ δυσάμμορον κατέχειν τὸν γέλωτα. ἔδοξε ποτὲ πυθομένῳ ὡς ἐγέλασεν, τὰ Αἰσχύλου πυξίον, εἰς ὃ ἐκεῖνος ἔγραφε, σὺν πολλῇ σπουδῇ κτησάμενος αὐτὸ, ὥετο ἐντὸς ἔσεσθαι, καὶ κάτοχος ἐκ τοῦ πυξίου. ἀλλ' ὅμως τὸ αὐτὸ ἐκείνῳ μακρῷ γελοιότερα ἔγραφεν, οἷον καὶ ἐκεῖνο τὸ δυσέκφορον, ἦκεν ἡ Διονυσία γυνή. καὶ πάλιν, οἴμοι, γυναῖκα χρησίμην ἀπώλεσα. καὶ τοῦτο γὰρ ἐκ τοῦ πυξίου. καὶ τὸ, αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσιν οἱ μαγοὶ βροτῶν. τοῦτο μόνον ὡς εἰ μᾶλλον δύσχρως ἂν εἰρημένον εἴη, ἢ τῇ Διονυσίᾳ, καὶ ἀφ' τοῦτο χρυσοῦσαν αὐτὸ ἔδει ἐκεῖνο τὸ πυξίον. τίνα γὰρ ἐλπίδα ἐν αὐτοῖς ἔχων εἰς τὰ βιβλία, [2] καὶ ἀνελίττεις ἀεὶ, καὶ ἀφικνᾷς, καὶ ἀποκήπτεις, καὶ ἀλείφεις τῷ κέδρῳ, καὶ τῇ κέδρῳ, καὶ διφθέρας ἀποδύεις, καὶ ὀμφαλοὺς ἐντίθεις, ὡς δὴ τὰ ἀπολαύσων αὐτῶν; πάνυ γὰρ ἂν βελτίων γενήσοιο ἀφ' τοῦ ὠνοῦ, ὃς τοιαῦτα μὴ φθέγξῃ. μᾶλλον γ' [3] τῶν ἰχθύων ἀφαυότερος εἶ. βιοῖς γ', ὡς ὑσὶ εἰπεῖν καλόν. μῖσος γ' ἀγρίου φασὶ πάντων ἔχεις ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ὡς εἰ τοιούτους ἀπεργάζεσθε τὰ βιβλία, φυγῇ φόρτιον ἂν ἦν ὅτι πορρωτάτω ἀπ' αὐτῶν. δυοῖν γ' ὄντοιν, ἀπ' ὧν ἀφ' τοῦ παλαιῶν τις κτήσαιτο, λέγειν τὰ δικαιότατα, καὶ σχέτλιον τὸ δέοντα, ζήλῳ τοῦ ἀρέ-

quàm miſero loco ſint res tuæ, cùm tuo capiti fuſte revera ſit opus? Dicitur etiam [1] Dionyſius inceptam & ridiculam tragœdiam feciſſe, ob quam quòd riſum continere non poſſet Philoxenus, ſæpe in latomias eſt conjectus. Sed Dionyſius cùm ſe derideri comperiſſet, Æſchyli pugilares in quibus ſua poëmata ſcribebat, magno ſtudio comparavit, cùm putaret fore ut ex his pugilaribus numine afflaretur, & furore poëtico corriperetur. Attamen in his longè abſurdiora ſcripſit, quale Doricum illud: ἦκεν ἡ Διονυσία γυνή: Item illud οἴμοι γυναῖκα χρησίμην ἀπώλεσα. Nam hoc quoque ex pugilaribus eſt ſumptum. Et hoc αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσιν οἱ μαγοὶ βροτῶν. Quod in te rectiùs quàm in Dionyſium quadraverit: & propterea illas ejus pugilares inaurare debebas. Nam qua ſpe fretus libros ſemper volvis, coagmentas, ſpolias, croco illinis: & cedro, pellibus amicis, umbilicos indis, ac ſi fructum aliquem inde ſis perceptu-rus? Scilicet his emptis factus es melior, quippe qui ſic loqueris, ac potiùs qui piſcibus magis es mutus. Sic autem vivis, ut ne dictu quidem ſit honeſtum: tuaque obſcœnitas, ut aiunt, atrox omnium odium tibi peperit. Quòd ſi librorum hæc eſſet culpa, quàm maximè procul ab iis erat fugiendum. Duo autem cùm ſint quæ à veteribus ſcriptoribus petas, bene dicendi & agendi facultatem, æmulatione optimorum,

1 *Dionyſius*] Meminit Cic. ad Attic. lib. 9. unde proverbium factum eſt: Διονύσου τὸ κορίνθιον. Cogn.

2 Καὶ ἀνελίττεις] Hæc omnia Perſ. ejuſque Interpretes ad Sat. 3. *Bourd.*

3 Τῶν ἰχθύων ἀφαυότερος] Proverb. *Idem.*

των, καὶ φυγῇ τὸ χειρόνων, ὅπως μήτε ἐκεῖνα, μήτε τοῦτο φαίνηταί τις περὶ αὐτῶν ὠφελήμενος, τί ἄλλο, ἢ τοῖς μυσὶ γυμνασθεὶς ἀνιᾷ, καὶ ταῖς πλαγαῖς οἰκήσεις, καὶ τοὺληγὰς ὡς ἀμελῶσι τοῖς οἰκέταις; πῶς οὖν ἂν κἀκεῖνο αἰσχρὸν, εἴ τις σὺ τῇ χειρὶ ἔχοντά σε βιβλίον ἴδοι, ἀσπάζοιτο πάντως ἔχεις, ἔρυθρὸν ἅπαν, ἢ ῥήτορος, ἢ ξυγγραφέως, ἢ ποιητοῦ ἐστι; σὺ δὲ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς εἰδὼς, ἀφώνως εἶποις τοῦτο γε. εἶπα ὡς φιλεῖ τι τοιοῦτον ἐν ξυνουσίᾳ παρεμπεσὸν εἰς μῆκος λόγων, ὁ μὲν, ἐπαινοῖτο, ἢ αἰσχυνοῖτο τὴν ἐγγραμμάτων. σὺ δὲ ἀπορίᾳς, καὶ μηδὲν ἔχεις εἰπεῖν, ἀλλ' εὐξῃ τότε χανεῖν σοι τὴν γῆν καὶ σεσωκέναι, ὡς ὁ Βελλεροφόντης, φέρων τὸ βιβλίον; Δημήτριος δὲ ὁ κυνικὸς ἰδὼν ἐν Κορίνθῳ ἀπαίδευτόν τινα βιβλίον καλλιστον ἀναγινώσκοντα, τὰς Βάκχας οἶμαι δὲ Εὐριπίδου, καὶ τὸ ἄγγελον ἦν τὸ διηγούμενον τὰ δὲ Πενθέως πάθη, καὶ τὸ τῆς Ἀγαυῆς ἔργον, ἁρπάσας, διέσπασεν αὐτὸ, εἰπὼν, ἁμεινόν ἐστι τοῦ Πενθεῖ ἅπαξ παραχθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, ἢ ὑπὸ σοῦ πολλάκις. ζητῶν δὲ ἐγὼ παρ' ἐμαυτὸν, ὅπως ἐν τήμερον δυνήσομαί τινος ἕνεκα τῶν παιδιῶν τούτων ἀπαλλαγεὶς σχολὴν ἄγειν τῶν βιβλίων. ὠφελείας μὲν γὰρ, ἢ χρείας τῆς ἀπ' αὐτῶν, οὐδὲ ἂν οἰηθείη τις τὸ ἐπ' ἐλάχιστόν σε εἰδέναι. οὐ μᾶλλον ἢ φαλακρὸς ἄνθρωπος ἐφίεται κτένιον, ἢ κατοπτρον ὁ τυφλὸς, ἢ ὁ κωφὸς αὐλητὴν, ἢ παλλακὴν ὁ ἰωλὸς, ἢ ὁ ἠπειρώτης κώπην, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄροτρον. ἀλλὰ μὴ ἐπίδειξιν τοῦτον σοι τὸ πρᾶγμα ἔχῃ. καὶ βάλε τοῦτο ἐμφανὲς ἅπασιν, ὅτι ἐς τὰ μηδὲν σοι χρήσιμα, ὅσων ἐκ πολλῆς τῆς εὐπορίας ἀναλίσκεις; καὶ μᾶλλον ὅστις γε κἀμὲ σύρον ὄντα εἰδέναι, εἰ μὲ σαυτὸν φέραν τοῖς ἐμοῖς γέρουσι ἐκεῖνα

rum, & devitatione deteriorum, quando neque illa neque ista hinc videris consequutus, quid aliud quàm muribus exercitationem, tineis habitationem, & famulis, ut pote codices non curantibus, plagas emisti? Quî autem etiam illud non te pudeat, siquis viso tibi præ manibus, ut soles habere, libro, cujusnam sit rhetoris, aut historici, aut poëtæ roget: tu verò ex inscriptione doctus, aptè respondeas: deinde, ut fit, dum sermo familiaris progreditur longiùs, ille laudet aliquid, aut accuset scriptorum: tu verò animi pendeas, habeasque nihil quod respondeas? Nonne optes tum ut tibi tellus dehiscat, qui tanquam Bellerophon, librum circunsers? Demetrius Cynicus cum Corinthi conspexisset ineruditum quendam pulcherrimum librum legentem, Bacchas puto Euripidis, ubi nuntius Penthei mala: & Agaves factum nuntiat, arreptum laceravit, Satius est, inquiens, semel à me, quàm à te sæpius lacerari Penthea. Et quanvis apud me assiduò quæsiverim, nondum tamen hodie assequi potui cujus rei gratia tanto studio libros emeris. Nam fructus & usus causa nemo putare queat, qui te vel mediocriter novit. Non certè magis quàm si calvus pectinem emat, aut speculum cæcus, aut tibicinem surdus, aut pellicem spado, aut remum mediterraneus homo, aut aratrum gubernator. Nunquid igitur hac re ostentas opes, omnibusque vis hoc palam facere, etiam in res tibi non utiles, ex immensis divitiis esse quod insumas? Atqui quantum ego qui Syrus sum, exploratum habeo, nisi te locupletis

Ἀληθήσεις πεπονήρευσαι, ἀπολώλεις ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἤδη, εἰ ἀγαθοὶ πεῖσαι τὸ βιβλίον. λοιπὸν ἐν δὲ σοῦ τοῦτο πεπεισμένοι ὑπὸ τοῦ ἡλάκατα, ὡς ἐμοῦ μόνου ἡμῖν ἐστι, καὶ ἐραστοῦ, ἀλλὰ σοφοῦ, καὶ ῥήτορος, καὶ συγγραφοῦς, οἷος οὐκ ἔστιν ἄλλος, οὐδὲ τὰ βιβλία, ὡς ἀληθῶς τοὺς ἐπαίνους αὐτῶν. φασὶ δέ σε ἐν λόγοις ἐπιδείκνυσθαι αὐτοῖς ἐπὶ δείπνου, κἀκεῖνος γεραιὸν βατράχων δίκλω δηλοῦντος, ἐκπεφρικέναι, ἢ μὴ πίνειν, ἕως μὴ ἀλαλάξωσι βοῶντες. καὶ γὰρ σὺ οἶσθ' ὅπως ῥᾷστος εἶ, τὸ ῥινὸς ἕλκεσθαι, καὶ πεσόντας αὐτοῖς ἅπαντα. ὃς ποτε κἀκεῖνο ἐπείσθης, ὡς βασιλεῖ τινι ὠμοιώθης τὸν ὄψιν, καθάπερ ὁ ψευδαλέξανδρος, καὶ ψευδοφίλιππος ἐκεῖνος κιναφοῦς, καὶ ὁ τὰς σφυμάτορας ἡμῶν ψευδενέρων, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος πεπλασμένων. καὶ τί θαυμαστὸν, εἰ τοῦτο ἔπαθες, ἀνόητος, εἰ ἀπαίδευτος ἄνθρωπος, καὶ σφῆκες ἐξυπλάζειν, καὶ μιμάμβου βάδισμα, καὶ χῆνα, καὶ βλέμμα, ἐκείνου, ὦ σεαυτὸν εἰκάζων ἔχαιρες, ὅπου δὲ Πύρρον φασὶ τὸ πειρώτου τὰ ἄλλα θαυμαστὸν ἄνδρα, ὅτως ὑπὸ ἡλάκατα ἐπὶ τοῦ ὁμοίου ποτὲ ἀληθοφαρλῶσι, ὡς πεισθῆναι ὅτι ὅμοιος ἦν τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐκείνῳ. καίτοι τὸ τοῦ μυσῶν τοῦτο, ἀλλ' ἅπαντων τὸ πρᾶγμα ἦν. εἶδον γὰρ ἐγὼ τὸν Πύρρον εἰκόνα. καὶ ὅμως ἐπέπεισο ἐκμεμάχθαι δ' Ἀλεξάνδρου τὸν μορφόν. ἀλλ' ἕνεκα μὲν δὴ τούτων, ὕστερόν μοι εἰς τὸν Πύρρον, ὅτι σε εἴκοσι κατ' αὐτό. τὸ δ' ἀπὸ τούτου, καὶ πεῖν σοι πρέπον ἂν εἴη. ἐπεὶ γὰρ ἄτοπον διέκειτο ὁ Πύρρος, καὶ τοῦτο ὑπὲρ ἐκείνου ἐπέπεισο, ἴδοις ὅτις ὁ ξυνεπίετο, καὶ ξυμπαθεῖν αὐτῷ, ἄχρι δή τις ἐν Λαρίσσῃ πρεσβύτις ξένη, tis ſenis teſtamento ſubdole inſcripſiſſes, libris jam diu venum datis fame periiſſes. ſupereſt igitur ut libros emas, quò veras reddas tuorum aſſentatorum laudes, à quibus illud perſuaſum eſt, te non modò pulchrùm eſſe & amabilem, ſed etiam ſapientem, oratorem & hiſtoricum nulli ſecundum. Aiunt autem te orationes etiam in convivio recitare, ac illos terreſtrium ranarum inſtar ſitibundos exclamare, nec potare, niſi priùs clamore diſrupti fuerint. Nam neſcio quo pacto facillimè nare traheris, illiſique in omnibus credis: qui etiam illud aliquando credidiſti te regi cuidam aſſimilem eſſe, quemadmodum Pſeudalexander ille, & Pſeudophilippus fullo, & ſuperioribus annis Pſeudonero, & ſiquis alius eorum qui mendacio ſubditi ſunt. Nec mirum te inſulſum, ſtolidumque hominem ſic affectum fuiſſe, & reſupinato corpore proceſſiſſe quum greſſum, habitum & vultum illius imitareris, cum quo te comparare gaudebas: quando aiunt etiam Pyrrhum Epirotam, virum alioqui admirandum, ita ſimili in re ab aſſentatoribus fuiſſe corruptum, ut ſe Alexandro illi ſimilem crederet: quanquam quod ſcelerati iſti faciebant, omnibus erat manifeſtum. Nam & Pyrrhi imaginem vidi: & tamen ad formam Alexandri expreſſa credebatur. Sed hactenus in Pyrrhum fui contumelioſus, quòd te in hoc cum ipſo comparavi. Sed tibi conveniet quod deinceps dicam. Nam Pyrrhus poſtquam ita eſſe in animum induxerat, nemo erat qui non ipſi aſtipularetur & conſentiret, donec vetula quædam Lariſſæa ejus hoſpita, id quod res

αὐτῷ τἀληθὲς εἰπεῖσα, ἔπαυσεν αὐτὸν τῆ κρούζης. ὁ μὲν γὰρ Πύῤῥῳ ἐπιδείξας αὐτῇ εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκκου, καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων, ἤρετο τίνι ὅμοιος εἴη, πάνυ πιστεύοντι ἐπὶ τῷ Ἀλεξανδρῳ ἕξειν αὐτόν. ἡ δὲ, πολλοῦ γε δέω ἔφη τοῦ μαγείρου. Βατραχίωνι γὰρ ἴσως τῷ τῆς πόλεως Λαρίσσης Βατραχίων ὄνομα μαγείρῳ, τῷ Πύῤῥου ὁμοίου. καὶ σὺ δὴ ὦ τίνι μὲ τῶν τοὺς ὀρχηστὰς συμπότην κινούντων ἔοικας, οὐκ ἂν εἴποιμι. ὅτι δὲ μαίνεσθαι ἐμοὶ δοκεῖς ἅπασιν, ἐπ' ἐκείνῃ τῇ εἰκόνι πάνυ σαφῶς οἶδα. ἔκαιν' ἴσως γνώμασιν, εἰ ἀπίθανος ὕτω ζωγράφος ὤν, καὶ τοῖς παιδαριώδεσιν ἐξομοιοῦσθαι ἐθέλεις, σοφῶν τοὺς τὰ τοιαῦτα σε ἐπαινοῦσι. καὶ τί ταῦτα λῆρος; ἀσεβὴς γὰρ ἡ αἰτία τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα βιβλία σπουδῆς, εἰ μὴ τοῦ ναυθείας ἐγὼ μὴ πάλαι κατεῖδον. σοφὸν γὰρ ὡς γ' οἶσι, τῶν ἐπιτυχόντως, καὶ ἐλπίδας ἐμικρὰς ἔχεις περὶ σοῦ πεφιλημένος, εἰ βασιλεῦς μάθοι ταῦτα σοφὸς ὤν, καὶ παιδείαν μᾶλλον τιμῶν. εἰ δὲ ταῦτα ὑγιὲς σοὶ ἐκεῖνος ἀκούσεται, ὡς ὠνῇ βιβλία, καὶ ξυνάγεις πολλὰ, πάντα σὺ βορᾶς παρ' αὐτοῦ ἔσεσθαί σοι νομίζεις. ἀλλ' ὦ κεφαλὴ πύρωνι, οἵᾳ τοσοῦτον μανδραγόρᾳ κεφαλὴ χρᾷ αὐτῷ, ὡς ταῦτα μὴ ἀκούειν; ἐκεῖνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷος μὲν σὺ ὁ μετ' ἡμέρων βίος, οἷοι δέ σοι πότοι, ὁποῖαι δὲ νύκτες, καὶ οἵεις, καὶ ἡλίκοις ξυγκαθεύδεις; οὐκ οἶσθα ὡς ἅπτε, ὀφθαλμοὶ πολλοὶ βασιλέως; τὰ δὲ σὰ, ὕτω σαφανῆ ἐστιν, ὡς ὑπὸ τυφλοῦ εἶναι, καὶ κωφοῦ γνώσεσθαι. εἰ γὰρ ὀφθήσεσθαι μέλλει, εἰ γὰρ λουόμενος ἀποδύσασθαι, μᾶλλον δὲ μὴ ἀποδύσῃ εἰ δοκεῖ, οἱ δ' οἰκέται μέλλουσι

erat, prolocuta, vesaniam hominis repressit. Ille enim cùm Philippi, Perdiccæ, Alexandri, Cassandri, aliorumque regum imagines protulisset, rogavit cuinam istorum similis esset, planè sibi persuadens fore ut ad Alexandrum veniret. At illa diu cunctata, Patrachioni, inquit, coco. Nam Larissæ erat coquus, nomine Batrachio, Pyrrho similis. Quem verò referas ex cinædis qui cum saltatoribus consuescunt, nollim dicere. At hoc probè scio, te omnibus nunc ingenti correptum insania videri, qui illam imaginem tibi convenire putes. Nihil igitur mirum, si cùm sis adeo ineptus pictor, etiam eruditorum similitudinem referre vis, iis fidem habens qui hoc te nomine laudibus efferunt. Quorsum verò has nugas? cùm causa sit in promptu istius tui librorum coacervandorum studii, tametsi, quæ mea est tarditas, nunc demum animadverti. Prudenter enim, ut saltem putas, hoc excogitasti, magnamque spem concepisti, si rex vir sapiens, & doctorum in primis amans hæc intellexerit, & audiverit te libros multos emere, & coacervare, fore ut nulla planè in re tibi sit defuturus. At ô mollicule putas tantum mandragoræ regi offusum, ut hæc quidem audiat: illud verò nesciat, qualis diurnæ vitæ tuæ sit ratio, quæ compotationes, cujusmodi noctes, quibuscum consuetudinem habeas? An nescis aures, oculosque multos esse regibus? Et quæ tu facis adeò sunt perspicua, ut & surdis & cæcis sint cognita. Atque utinam solummodo loquereris, utinam ad lavandum exuereris: vel potiùs si videtur, non exuaris, sed

λὼ ἀποδύσασθαί σε, τί οἴῃ, μὴ αὐτίκα ἴσασι πάντα σε σφόδρα τὰ τῆς νυκτὸς ἀπόῤῥητα; εἰπὲ γὰρ μοι καὶ τόδε, εἰ Βάσσος ὁ ὑμέτερος ἐκεῖνος σοφιστὴς, καὶ Βάτταλος ὁ αὐλητὴς, ἢ ὁ κίναιδος Ἡμιθέων ὁ συβαρίτης, ὃς τὰς θαυμασιὰς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ μαίνεσθαι, καὶ σφζλιᾶσθαι, καὶ πάσχειν, καὶ ποιεῖν ἐκεῖνα, εἰ τύπτοι τις νυὶ λεοντῇ περιβαλόμενον, καὶ ῥόπαλον ἔχων βαδίζοι, τί οἴῃ φαίνεσθαι τοῖς ὁρῶσιν; Ἡρακλέα εἶναι αὐτόν; οὐκ, εἰμὶ δ' οὐ χάτερος λημῶντες τυγχάνειν. [1] μυελὸς γὰρ ἐστὶ τὰ ἀνδρόμορα τυρόεντα τῷ χρόμῳ, βάδισμα, δ' βλέμμα, δ' φωνὴ, δ' τραχήλου ἐπικυλασμὸς, δ' ψαμύθιον, δ' μασίχη, καὶ φῦκος, οἷς ὑμεῖς χρωμέσθε. καὶ ὅλως δ' τῷ περιμίσει, δεῖπνον ἂν πίνοι ἐλέφαντος ὑπὸ μόλης κρύψεως, ἢ ἵνα κίναιδον. εἶπε ἡ λεοντῆ μοι, τὸ τοιοῦτον οὐκ ἂν ἔκρυψε. σὺ δ' οἷ λήσεσθαι σκεπόμενος βιβλίον; ἀλλ' ὀδυνᾶσθε. σφόδρα γάρ σε, καὶ ἀποκαλύψω τὰ ἄλλα ὑμῶν γνωρίσματα. τὸ δ' ὅλον, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, ὅτι πᾶς ἀγαθὰς ἐλπίδας ἐκ σφῶν τὸ βιβλιοπώλου δεῖ ζητεῖν, ἀλλὰ παρ' αὐτῶν, καὶ δ' κρὸ ἡμέρων βίου λαμβάνειν. σὺ δ' οἷ σωφρόνων κρίνον, καὶ μάρτυρας ἔσεσθαί σοι τὸν Ἀττικὸν, δ' Καλλίονα τὸν βιβλιοχάρυβα. οὐκ, ἀλλ' ὑμᾶς τινὰς ἀνθρώπους ἐπιτρέψουσί σε, ἢν οἱ θεοὶ ἐθέλωσι, καὶ ἐκ ἔχων πένητας ξωνελάσουσιν, δέον ἔτι νῦν σωφρονίσαι ἀπόδοσ μόν τινι τὸν παιδαγωγὸν τὰ βιβλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐτοῖς, τλὼ νεάλιον τοιοῦτον οἰκίαν. ἀποδῦναι δ' τοῖς ἀνδραποδοκαπήλοις, μέρος sed famuli duntaxat, si te exuant, quid putas non ilico fore manifesta, quæ tu noctu perpetras nefanda? Hoc quoque mihi responde: si vester ille sophista Battus, & tibicen Batalus, aut cinædus Hemitheon Sybaritha, qui vobis præclaras illas leges condidit, libidine esse insaniendum, corpus depilandum, hæc ferenda, illa facienda, siquis istorum nunc pelle leonina circundatus, clavam tenens ambularet, quid? Herculem-ne spectantibus habitum iri putas? Non, tametsi ollis cæcutiant. Sexcenta enim sunt quæ reclamant: incessus, obtutus, vox, obliqua cervix, cerusa, mastiche, fucus, quibus vos excolere soletis. Et omnino sicut in proverbio est, Citiùs septem elephantas sub alis absconderis, quàm unum cinædum. Iam cùm leonina pellis hunc non occulat, tu libello contectus speras latere posse? Sed fieri nequit, quin te prodant alia illa vestri indicia. In summa, ignorare te video quòd bonæ famæ spes non est à librorum institoribus petenda: sed à se ipso, & à quotidianæ vitæ modo capienda. Sed tu existimas advocatos & testes probitatis tibi fore Atticum illum, & Callinum librorum scriptores. Ne putes: sed sævos homines qui te perdent, si Dii velint, atque ad extremam paupertatem adigent: quem jam oportuisset ad sanam mentem reversum, cuipiam docto viro horum librorum feciſse copiam, & simul hac domo nova cessisse: iis etiam apud quos mancipia prostant,

1 Μυελὸς γὰρ] Sic in dial. calum. non tem. cred. Sic apud Aristen. Epist. 19. lib. 2. Bourd.

αὐτῷ τἀληθὲς εἰπεῖσα, ἵπαυσεν αὐτὸν τῆς κηρύξεως. ὁ μὲν γὰρ Πύρρῳ ἐπιδείξας αὐτῇ εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκκου, καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων, ἤρετό τινι ὁμοίῳ εἴη, πάνυ πεπεισμένῳ ἐπὶ τῷ Ἀλεξάνδρου ἥξειν αὐτούς. ἡ δέ, πολλοῦ χρόνου ἐπιχεῦσα, Βατραχίωνι ἔφη τῷ μαγείρῳ. καὶ γὰρ καὶ ὅπως ἐν τῇ πόλει Λαρίσσῃ Βατραχίων ὄνομα μάγειρος, τῷ Πύρρου ὁμοίῳ. καὶ σὺ δὴ οὖν τινι μὲ τῶν τοὺς ὀρχηστοὺς σωμύοντων κιναίδῳ ἔοικας, ὃν ἂν εἴπωμι. ὅπερ δὲ μάλιστα ἐρρωμένως ἔπεσθαί σοι δοκῶ ἁπασιν, ἐπ' ἐκείνῃ τῇ εἰκόνι πάνυ σαφῶς οἶδα. ἆρα θαυμάσεις, εἰ ἀπίθανος ὕτω ζωγράφος ὤν, καὶ τοῖς πεπαιδευμένοις ἐοικέναι ἐθέλεις, πιστεύων τοῖς τὰ τοιαῦτά σε ἐπαινέσι. καὶ τί τοῦτο λήρου; ἀσθενὴς γὰρ ἡ αἰτία τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα βιβλία σπουδῆς, εἰ μὴ καὶ νουθεσίας ἕνεκα μὴ πάλαι κατεῖδον. σοφὸν γὰρ ὡς γῶν οἶει, τῷ ὄντι ἐπινενόηκας, καὶ ἐλπίδας ἐμικρὰς ἔχεις περὶ σεαυτοῦ, εἰ βασιλεύς μέλλοι τοῦτο σοφὸς ἀνὴρ, καὶ παιδείαν μέγιστα τιμᾶν. εἰ δὲ τοῦτο ὑπάρχει σοὶ ἐκεῖνος ἀκούσειν, ὡς ἀνὴρ βιβλίων, καὶ ξυνάγεις πολλὰ, πάντα σὺ βεβαίως παρ' αὐτῷ ἕξεσθαί σοι νομίζεις. ἀλλ' ὦ καλλιπύγων, οἵᾳ τοσοῦτον μανδραγόρου καλὰ κεχύσθαι αὐτῷ, ὡς τοῦτο μὲ ἀκοῦσαι; ἐκεῖνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷος μάρ σε ὁ μετ' ἡμέραν βίος, οἵαι δέ σοι πότοι, ὁποῖαι δὲ νύκτες, καὶ οἵαις, καὶ ἡλίκοις ξυγκοιμᾶσθαι δύεις; ὑπὸ οἶσθα ὡς ὕπνῳ, ἐφθαλμοὶ πολλοὶ βασιλέως; τὰ δὲ σά, ὕτω φιλοφανῆ ἐστι, ὡς ἐπιφθονεῖσθαι εἶναι, καὶ καφοῖς γνώριμα. εἰ γὰρ ἐφθέγξαιο μόνον, εἰ γὰρ ἐλεγμένος ἀποδύσαιο, μᾶλλον δὲ μὴ ἀποδύσῃ εἰ δοκεῖ, αἰ μή οἰκέτου μόνον

erat, prolocuta, vesaniam hominis repressit. Ille enim cùm Philippi, Perdiccæ, Alexandri, Cassandri, aliorumque regum imagines protulisset, rogavit cuinam istorum similis esset, planè sibi persuadens fore ut ad Alexandrum veniret. At illa diu cunctata, Patrachioni, inquit, coco. Nam Lariſſæ erat coquus, nomine Batrachio, Pyrrho similis. Quem verò referas ex cinædis qui cum saltatoribus consuescunt, nolim dicere. At hoc probè scio, te omnibus nunc ingenti correptum insania videri, qui illam imaginem tibi convenire putes. Nihil igitur mirum, si cùm sis adeo ineptus pictor, etiam eruditorum similitudinem referre vis, iis fidem habens qui hoc te nomine laudibus efferunt. Quorsum verò has nugas? cùm causa sit in promptu istius tui librorum coacervandorum studii, tametsi, quæ mea est tarditas, nunc demum animadverti. Prudenter enim, ut saltem putas, hoc excogitasti, magnamque spem concepisti, si rex vir sapiens, & doctorum in primis amans hæc intellexerit, & audiverit te libros multos emere, & coacervare, fore ut nulla planè in re tibi sit defuturus. At ô mollicule putas tantum mandragoræ regi offusum, ut hæc quidem audiat: illud verò nescíat, qualis diurnæ vitæ tuæ sit ratio, quæ compotationes, cujusmodi noctes, quibuscum consuetudinem habeas? An nescis aures, oculosque multos esse regibus? Et quæ tu facis adeò sunt perspicua, ut & surdis & cæcis sint cognita. Atque utinam solummodo loquereris, utinam ad lavandum exuereris: vel potiùs si videtur, non exuaris, sed

λὸ ἀπολύσαντας σε, τί οἶδ', μὴ αὐτίκα ἴσως πάντα σε φθήλας τὰ τῆς νυκτὸς ἀπάρῃτε; εἶτα γῶν μοι κἀμὲ τόδε, εἰ Βάττος ὁ ὑμέτερος ἐκεῖνος σοφιστὴς, καὶ Βάτταλος ὁ αὐλητὴς, ἢ ὁ κίναιδος Ἡμιθέων ὁ συβαρίτης, ὃς τοὺς ἰουμφισεὺς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ μοιχεύεσθαι, καὶ ἀποξύρασθαι, καὶ πάσχειν, καὶ ποιεῖν ἐκεῖνα, εἴ τίνων τις νυνὶ λεοντῆ ἀσκεβαλόμενος, καὶ ῥόπαλον ἔχων βαδίζοι, τί οἶμαι φαίνεσθαι τοῖς ὁρῶσιν; Ἡρακλέα εἶναι αὐτόν; οὐκ, εἰμὶ δ' ἐγὼ τοιαῦτα λεμοῦντες τυγχάνουσιν. [1] μυελὰ γάρ ἐστι τὰ ἀνδρικὰ τοῦτα τὰ χρήματα, βάδισμα, δ βλέμμα, καὶ φωνὴ, δ τραχηλος ἐπικεκλασμένον, δ ψιμύθιον, καὶ μασίχη, καὶ φῦκος, οἷς νυνὶ χρωμεῖσθε. καὶ ὅλως καὶ τὸ παροιμίαν, ἐκτὸς ἂν πίπτῃ ἐλέφαντας ὑπὸ μίαν κρύψεως, ἵνα κίναιδον. εἶτα ἡ λεοντῆ μὲ, τὸ τοιοῦτον σὸν ἂν ἔκρυψε. σὺ δ' οἶδ' λήσεσθαι πόρρω βιβλίῳ; ἀλλ' ἀδύνατον. ἀφανῆ γάρ ἐστι, καὶ ἀποκαλύψῃ τὰ ἄλλα ὑμῶν γνωρίσματα. τὸ δ' ὅλον, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, ὅτι τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας ἐν ἀνδρὶ τῷ βιβλιοκαπήλῳ δεῖ ζητεῖν, ἀλλὰ παρ' αὐτῷ, καὶ ᾧ καὶ' ἡμέραν βίον λαμβάνειν. σὺ δ' οἶδ' συνήθεσιν χρηνὸν, καὶ μάρτυρας ἔσεσθαί σοι τὸ Ἀττικὸν, δ Καλλίου τὰς βιβλιογραφίας. οὐκ, ἀλλ' ἡμεῖς τινὰς ἀνθρώπους ἐπιτρέψοντάς σε, ἢν οἱ θεοὶ ἐθέλωσι, καὶ ὡς ἔχων πλείας ξυνελάσεσθαι, δέον ἔτι νῦν σωφρονήσαι ἀποδόσθαι μοί τινι τὴν παιδοδιδασκαλίαν τὰ βιβλία ταῦτα, καὶ συνοικῆσαι τοῖς, τὴν νεόκλησιν τοιαύτην οἰκίαν. ἀποδύναι δὲ τοῖς ἀνδραποδοκαπήλοις, μέρος δὲ τοῖς ἀνδραποδοκαπήλοις, μέρος

sed famuli duntaxat, si te exuant, quid putas non ilico fore manifesta, quæ tu noctu perpetras nefanda? Hoc quoque mihi respondeto: si vester ille sophista Battus, & tibicen Batalus, aut cinædus Hemitheon Sybaritha, qui vobis præclaras illas leges condidit, libidine esse insaniendum, corpus depilandum, hæc ferenda, illa facienda, siquis istorum nunc pelle leonina circundatus, clavam tenens ambularet, quid? Herculem-ne spectantibus habitum iri putas? Non, tametsi ollis cæcutiant. Sexcenta enim sunt quæ reclamant: incessus, obtutus, vox, obliqua cervix, ceruſa, mastiche, fucus, quibus vos excolere soletis. Et omnino sicut in proverbio est, Citiùs septem elephantas sub alis absconderis, quàm unum cinædum. Iam cùm leonina pellis hunc non occulat, tu libello contectus speras latere posse? Sed fieri nequit, quin te prodant alia illa vestri indicia. In summa, ignorare te video quòd bonæ famæ spes non est à librorum institoribus petenda: sed à se ipso, & à quotidianæ vitæ modo capienda. Sed tu existimas advocatos & testes probitatis tibi fore Atticum illum, & Callinum librorum scriptores. Ne putes: sed sævos homines qui te perdent, si Dii velint, atque ad extremam paupertatem adigent: quem jam oportuisset ad sanam mentem reversum, cuipiam docto viro horum librorum feciſſe copiam, & simul hac domo nova cessisse: iis etiam apud quos mancipia prostant,

1 Μυελὰ γάρ] Sic in dial. calum. non tem. cred. Sic apud Aristen. Epist. 19. lib. 2. *Bourd.*

αὐτῷ τἀληθὲς εἰπεῖσα, ἔπαυσεν αὐτὸν τῆ κορύζης. ὁ μὲν γὰρ Πύῤῥῳ ἐπιδείξας αὐτῇ εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκκου, καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων, ἤρετο τινι ὁμοιοῦται εἴη, πάνυ περιεσῳδῶ ἐπὶ τὸ Ἀλέξανδρον ἥξειν αὐτῷ. ἡ δὲ, πολλοῦ γε δέοντι ἐπιχέσαι, Βατραχίωνι ἔφη τῷ μαγείρῳ. καὶ γὰρ ἦν τις ὁ τῆ πόλῃ Λαρίσσῃ Βατραχίων ὄνομα μάγειρος, τῷ Πύῤῥῳ ὁμοῖος. καὶ σὺ δὴ οὖ τινι μὲ τῶν τοῖς ὀρχησταῖς σωιούντων κιναίδων ἔοικας, σὺν ὧν εἰπεῖν. ὅτι δὲ μανίαν ἐμπεμπόλω ἔγωγε μαίνεσθαι δοκεῖς ἅπασιν, ἐπ' ἐκείνῃ τῇ εἰκόνι πάνυ σαφῶς οἶδα. ἔκαν ὑπομνήσω, εἰ ἀπίθανος ὕτω ζωγράφος ὤν, καὶ τοῖς περιπαίδυμόνοις ἐξομοιοῦσθαι ἐθέλεις, πισεύων τοῖς τὰ τοιαῦτά σε ἐπαινέσι. καὶ τί ταῦτα λήρῳ; σαφέστατος γὰρ ἡ αἰτία τὰ περὶ τὰ τοιαῦτα βιβλία σπουδῆς, εἰ δὲ ὑπὸ ναθείας ἐγὼ μὴ πάλαι κατεῖδον. σοφὸν γὰρ ὡς γὰν οἴει, τῦτ' ἐπινενόηκας, καὶ ἐλπίδας ἀ μικρὰς ἔχεις ἐπὶ σῷ πραύματι, εἰ βασιλεύς μέγας ταῦτα σοφὸς ὢν ἅ, καὶ παιδείαν μέλιστα τιμῶν. εἰ δὲ ταῦτα ὑπάρξει σοὶ ἐκεῖνος ἀκούσειε, ὡς ὠνῇ βιβλία, καὶ ξυνάγεις πολλὰ, πάντα σὺ βραχὺ παρ' αὐτῷ ἕσεσθαί σοι νομίζεις. ἀλλ' ὦ καλαπύγων, οἶδ' τοσῦτον μανδραγόραν καλακεκύλῃ αὐτῷ, ὡς ταῦτα μὴ ἀκούειν; ἐκεῖνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷος μὲν σὺ ὁ μετ' ἡμέρας βίος, οἷοι δὲ σοι πότοι, ὁποῖαι δὲ νύκτες, καὶ οἵαις, καὶ ἡλίκοις ξυγκαθεύδεις; σὺν οἶδα ὡς ὄπτε, ὦ ὀφθαλμοὶ πολλοὶ βασιλέως; τὰ δὲ σὰ, ὕτω σαφανῆ ἐστι, ὡς καὶ τυφλοῖς εἶναι, καὶ κωφοῖς γνώριμα. εἰ γὰρ καὶ φθέγξαιο μέγιστον, εἰ γὰρ καὶ λυόμενος ἀποδύσαιο, μᾶλλον δὲ μὴ ἀποδύσῃ εἰ δοκεῖ, εἰ δ' οἰκέτευ μέγιστον

erat, prolocuta, vesaniam hominis repressit. Ille enim cùm Philippi, Perdiccæ, Alexandri, Cassandri, aliorumque regum imagines protulisset, rogavit cuinam istorum similis esset, planè sibi persuadens fore ut ad Alexandrum veniret. At illa diu cunctata, Patrachioni, inquit, coco. Nam Lariſſæ erat coquus, nomine Batrachio, Pyrrho similis. Quem verò referas ex cinædis qui cum saltatoribus consuescunt, nolim dicere. At hoc probè scio, te omnibus nunc ingenti correptum insania videri, qui illam imaginem tibi convenire putes. Nihil igitur mirum, si cùm sis adeo ineptus pictor, etiam eruditorum similitudinem referre vis, iis fidem habens qui hoc te nomine laudibus efferunt. Quorsum verò has nugas? cùm causa sit in promptu istius tui librorum coacervandorum studii, tametsi, quæ mea est tarditas, nunc demum animadverti. Prudenter enim, ut saltem putas, hoc excogitasti, magnamque spem concepisti, si rex vir sapiens, & doctorum in primis amans hæc intellexerit, & audiverit te libros multos emere, & coacervare, fore ut nulla planè in re tibi sit defuturus. At ô mollicule putas tantum mandragoræ regi offusum, ut hæc quidem audiat: illud verò nescìat, qualis diurnæ vitæ tuæ sit ratio, quæ compotationes, cujusmodi noctes, quibuscum consuetudinem habeas? An nescis aures, oculosque multos esse regibus? Et quæ tu facis adeò sunt perspicua, ut & surdis & cæcis sint cognita. Atque utinam solummodo loquereris, utinam ad lavandum exuereris: vel potiùs si videtur, non exuaris, sed

λῶ ἀποδύσωσιν σε, τί οἴει, μὴ αὐτίκα ἔσεσθ' πάντα σε φοβήλα τὰ τ' ὑπερθῶς ἀπόῤῥητα; εἶπε γὰρ μοι κἀμὲ τόδε, εἰ Βάσσ@ ὁ ὑμέτερος σοφιστὴς, καὶ Βάτταλ@ ὁ αὐλητὴς, ἢ ὁ κίναιδος Ἡμιθέων ὁ συβαρίτης, ὃς τὰς θαυμασίας ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ μαίνεσθαι, καὶ ἀλλᾶσθαι, καὶ πάσχειν, καὶ ποιεῖν σκέπα, εἴ τίνων τις νυνὶ λεοντῆν περιβαλόμενος, καὶ ῥόπαλον ἔχων βαδίζοι, τί οἱ φαίνεσθαι τοῖς ὁρῶσιν; Ἠ ἑρκλέα εἶναι αὐτόν; σὺ, εἶμι ἐ χάριτος λημῶντες τυγχάνειεν. [1] μυρία γάρ ἐστι τὰ ἀνθιμαρτυρῆσοντα τῷ χήμαθι, βάδισμα, ἐ βλέμμα, καὶ φωνὴ, ἐ τριχῶν λος ἐπικλασμός, ἐ ψιμύθιον, καὶ μαρίχη, καὶ φῦκος, οἷς ὑμεῖς κοσμεῖσθε. καὶ ὅλως κῆτιν παρειμίαν, θᾶττον ἂν πίνη ἐλέφαντας ὑπὸ μέλης κρύψειας, ἢ ἵνα κίναιδον. εἶπε γὰρ ἡ λεοντῆ μοι, τὸ τοιοῦτον σὸν ἂν ἔκρυψε. σὺ δ' οἴει λήσειν σκεπόμενος βιβλίῳ; ἀλλ' οὐ δυνατὸν. φοβοῦσθαί γάρ σε, καὶ ἀποκαλύψει τὰ ἄθικα ὑμῶν γνωρίσματα. τὸ δ' ὅλον, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, ὅτι παῖς ἀγαθὰς ἐλπίδας ἐ θᾶττ τ βιβλιοκηπίων δεῖ ζητεῖν, ἀλλὰ παρ' αὐτῷ, καὶ ᾗ κεν ἡμέρην βίβλιαμβάνειν. σὺ δ' οἴει συνήγορον κτήσειν, καὶ μάρτυρα ἕσεσθαί σοι τ Ἀττικὸν, ἐ Καλλίνον τὼς βιβλιογράφους. σὺ, ἀλλ' ὑμᾶς πάσι ἀνθρώποις ἐπιτρέψουσάς σε, ἢν οἱ θεοὶ ἐθέλωσι, καὶ ὡς ἔχατον πτίας ξυνελάσουσας, δέον ἐπ νῦν σωφρονῆσαι δόσθαι μόλις τ πεπαιδυμένον τὰ βιβλία τοῦτα, καὶ σωθ αὐτοῖς, τλὼ νεάλλων τούτων οἰκίαν. ἀποδῶναι ᾗ τοῖς ἀνδραποδοκηπήλοις, μέρ@ sed famuli duntaxat, si te exuant, quid putas non ilico fore manifesta, quæ tu noctu perpetras nefanda? Hoc quoque mihi respondе: si vester ille sophista Battus, & tibicen Batalus, aut cinædus Hemitheon Sybaritha, qui vobis præclaras illas leges condidit, libidine esse insaniendum, corpus depilandum, hæc ferenda, illa facienda, siquis istorum nunc pelle leonina circundatus, clavam tenens ambularet, quid? Herculem-ne spectantibus habitum iri putas? Non, tametsi ollis cæcutiant. Sexcenta enim sunt quæ reclamant: incessus, obtutus, vox, obliqua cervix, ceruſa, mastiche, fucus, quibus vos excolere soletis. Et omnino sicut in proverbio est, Citiùs septem elephantas sub alis absconderis, quàm unum cinædum. Iam cùm leonina pellis hunc non occulat, tu libello contectus speras latere posse? Sed fieri nequit, quin te prodant alia illa vestri indicia. In summa, ignorare te video quòd bonæ famæ spes non est à librorum institoribus petenda: sed à se ipso, & à quotidianæ vitæ modo capienda. Sed tu existimas advocatos & testes probitatis tibi fore Atticum illum, & Callinum librorum scriptores. Ne putes: sed sævos homines qui te perdent, si Dii velint, atque ad extremam paupertatem adigent: quem jam oportuisset ad sanam mentem reversum, cuipiam docto viro horum librorum feciſſe copiam, & simul hac domo nova cessisse: iis etiam apud quos mancipia prostant,

1 Νυελαγὲς] Sic in dial. calum. non tem. cred. Sic apud Aristen. Epist. 19. lib. 2. Bentl.

γὼν λὰ πολλῶν τ̃ ὀφειλομένων. καὶ γὰρ κἀκεῖνα σοὶ δύο ταῦτα δεινῶς ἐπῳδάσας, βιβλίον τι τ̃ πολυτελῶν κτῆσιν, ⁊ μειρακίσκων τῶν ἐξώρων, ⁊ ἁβρὰ κομητῶν, ὠνῇ. καὶ τὸ πρᾶγμά σοι πάνυ σπουδάζεται, καὶ ἡδύ. ἀδυνάτου ⁊ πένητα ὄντα, ὡσὶ ἅμφω λαβεῖν. σκόπει τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλή. ¹ ἀξιῶ γάρ σε ἀφεῖμαι τ̃ μηδὲν προσηκόντων, τὸν ἐπέρων νόσον θεραπεύειν, καὶ τὰς ὑπαρχούσας ἐκείνας, ² ὧν᾽ οἷ ὅμως μὴ ἐπιλειπόντων σε τ̃ οἰκήσειν, μειρακυλλοίοις τισὶ τ̃ ἐλευθέροις, οἷς ὐδὲν ἀκίνδυνον ἀπολαῦσιν, ἵν᾽ μὴ λάθωσιν ἅπαντα ἐξαργυρίσαντα τὰ πραχθέντα ὑμῖν μ̃ τ̃ ποτὲ, οἷα ⁊ πρώην αἴσχιστα τοῦτ᾽ ἐκεῖνο διηγεῖτο ἐξελθὼν ὁ πρίαμος, ³ ἔτι ⁊ δείγματα ἐπιδεικνύς. ἀλλ᾽ ἄγαγε ⁊ μάρτυρας ἂν ἐβουλόμην τὰς τύπε παρεῖναι, ὡς ἠσανάκτησα, καὶ ὀλίγα πλήξας ὑπέρεψα αὐτ̃, χειλεπαίνων ὑπὲρ σοῦ. καὶ μάλιθ᾽ ὅτε ⁊ ἄλλον ἐπιβαλόμενον μάρτυρα τ̃ ὁμοίων, καὶ ἄλλον, ⁴ ταῦτα ⁊ λόγοις διηγεμένους. ἐπεὶ δὲ ταῦτα ὦ γαθὲ, πεμπόμενε τάχιστον, καὶ φύλαττε, ὡς οἶσθα, καὶ πολλὰ ἀσφάλειαν ταῦτα ποιεῖν ⁊ παρέχειν ἔχεις. ὥστε μ̃ γὰρ μηκέτι ἐρωτᾷς, τίς ἂν μεταπείσειέ σε; ἡ δὲ γὰρ κύων ἅπαξ παύσαιτ᾽ ἂν, ἐσθίουσα δέρμα βοός.

stant, partem saltem multorum debitorum reddidisse. Etenim his duobus præcipuè dedisti operam, ut caros libros possideres, & adolescentes validos ac robustos mercareris. Atque hæc omni studio aucuparis: quanquam fieri non potest, ut qui pauper est, utrique præstando par sit. Proinde considera quam sit res sacra consilium. Æquum enim judico, ut missis iis quæ nihil ad te pertinent, alterum morbum cures: & pro ministris illis, sic tamen ut ne emptione res domesticæ deficiant, ingenuos aliquos adhibeas, quibus neque tutum sit, si abs te digrediantur, nisi hoc pretio redimas, ut omnia proferant, quæ vos inter comessandum designatis Qualia nuper pusio tuus obscœnissima de te mane domo digressus narrabat, etiam signa ostendens sceleris. Ego verò testes facio, quotquot tum aderant, quàm ægrè tulerim, ac fere plagas illi inflixerim, tui causa iratus: maximè quum unum atque alterum rerum similium testem adderet, qui eadem verbis confirmarent. In hos ergo usus recondo argentum, vir bone, ut doni tutò ista perpetrare possis. Quis enim ab his perpetrandis te revocet? siquidem neque canis desinat facilè corium arrodere quun semel coc-

1 Ἀξιῶ γάρ σε ἀφεῖμαι] Longè hic à sententia Luciani Latinus intepres. Locus enim hic totus sic Latinus fieri debuit, *Auctor enim tibi sum, ut omissis quæ nihil ad te attinent*, nempe librorum emptione, *alterum illum morbum tuum cures, & ministros illos*, nempe libidinis tuæ, *dimittas qui liberi sunt, cùm verna tibi non desint, quibus si fugerint, non sit tutum, eliminare omnia quæ post epulas & vinum agitis vos, etsi à te nihil acceperint*, &c. Quare non tutum vernis potiùs quàm liberis, aperta res. *Marcil.*

2 Ὧν᾽ οἷ ὅμως μὴ ὑπολειπόντων σε τ̃ οἰκήσειν] Vt cis pauca, καὶ φύλαττε ὡς οἶσθα. Idem.

3 Ἔτι καὶ δείγματα ὑπεδείκνυς] Ἔτι καὶ δάγματα ὑπεδείκνυς. Morsiusculas nempe amatorias. *Idem.*

4 Ταῦτα ⁊ λόγοις διηγεμένους] Ταῦτα ⁊ λοιπὸς, &c. *Idem.*

Ti-

σεαυτοῦ ἀγεῖν μαθῶσι. τὸ δ' ἕτερον ῥᾴδιον, τὸ μηκέτι ἀνειδῆ βιβλία, ἱκανῶς πεπαίδευσαι. ἄλις σοι τῆς σοφίας. μόνον σὺ καὶ ἐπ' ἄκρῳ ἤδη χείλους ἔχεις τὰ παλαιὰ πάντα. πᾶσαν μὲν ἱστορίαν οἶδα, πάσας δὲ λόγων τέχνας, καὶ κάλλη αὐτῶν, ἢ κακίας, καὶ ὀνομάτων χρῆσιν τῶν ἀττικῶν. πάνυ σοφόν τι χρῆμα, καὶ ἄκρον ἐν παιδείᾳ μαχόμενον, ἀφ' ὧν τὸ πλῆθος τῶν βιβλίων. κωλύει γὰρ οὐδέν σοι καὶμὲ διατρίβειν, ἐπειδὴ χαίρεις ἐξαπατώμενος. ἡδέως δ' ἂν ἐγὼ ἐφείμην σε, τὰ τοσαῦτα βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγιγνώσκεις αὐτῶν. τὰ Πλάτωνος; τὰ Ἀντισθένους; τὰ Ἀντιλόχου; τὰ Ἱππάνακτος; ἢ τούτων μὲν ὑπερφρονεῖς, ῥήτορες δὲ μάλιστά σοι τούτων ἀφ' χειρός; εἰπέ μοι, καὶ Αἰσχίνου τὸν κατὰ Τιμάρχου λόγον ἀναγιγνώσκεις; ἢ σαπιά γε πάντα οἶδα, ἢ γιγνώσκεις αὐτῶν ἔνια; τὸν δ' Ἀριστοφάνη, καὶ τὸν Εὔπολιν ὑποδέδυκας; ἀνέγνως ἢ τὰς βάπτας τὸ δρᾶμα ὅλον; εἶτ' οὐδέν σε τέρπει καὶ δάκνει, ἀλλ' ἠρυθρίασας γνησίως αὐτά; τοῦτο γὰρ ἂν μάλιστα δηλώσειεν ἄν τις, [1] τίνα λόγον ψυχῆς ἔχων, ἅπτῃ τῶν βιβλίων, οἵοις αὐτὰ χρῶν ἀνελίττεις. πότε δὲ ἀναγιγνώσκεις. μεθ' ἡμέραν; ἀλλ' οὐδεὶς ἐώρακε ποιοῦντα τοῦτο. ἀλλὰ νύκτωρ; πότερον, ἐπιτρέψῃ καὶ ἐκείνοις, ἢ σοὶ τὸ λόγων; ἀλλὰ ἢ σοὶ σκότος; μηκέτι μὴ τολμήσεις τοιοῦτο

coepit. Sed facile est alterum, ut libros non emas ampliùs: satis es eruditus, satis es doctus. Nec solùm quicquid uspiā antiquitatis extat, summis in labiis habes: sed & historiam tenes omnem, & omne orationis artificium, virtutem, vitia, dictionum Atticarum usum: planè doctus es, summeque eruditus evasisti, ob librorum multitudinem. Nihil enim vetat, me quoque in te aliquandiu immorari, quando decipi te juvat. Libenter autem ego ex te quærerem, cùm tot libros habeas, quem potissimum legas, num Platonis, num Antisthenis, num Antilochi, num Hipponactis? An spretis his Rhetores potiùs præ manibus habes? dic mihi legis-ne Æschinis orationem contra Timarchum? an verò jam illa omnia tenes, & nota sunt singula? An in Aristophane, & Eupolide totus es? Legisti Baptas, totamque fabulam percurristi? Nihil-ne eorum quæ ibi dicuntur, te perstrinxit: non iis agnitis erubuisti? Hoc equidem miretur maximè aliquis, quem librum cordi habens attingas, qualibus manibus verses: quando legas: num interdiu? at nemo te vidit unquam id facientem. At noctu? an quum jam illis es intentus, aut ante exercitia? sed & ante tenebras? Nihil Hujusmodi ausis

[1] Τίνα λόγον ψυχῆς ἔχων, ἅπτῃ τῶν βιβλίων, οἵοις χρῶν αὐτὰ ἀνελίττεις] Ridiculissimè Latinus interpres, *quali animo, qualibus manibus libros versas*, &c. Non intellecta locutione Attica, λόγον ψυχῆς ἔχειν, ut λόγον θυμῷ ἔχειν, *aversari, avoir à contrecœur*. Hoc dicit Lucianus, *quem tu mollium tuorum aversatus, libros adtingis, aut quibus eos manibus evolvis?* Perinde ut si diceret, molles tui tibi tam φασθύμως, tam ἀποκάρδιοι, manus tuæ tam rebus obscœnis occupatæ, ut libris vacare nullo modo possis. Hæc intelligi non magni refert, sed neque ubi maximè βιωφελὴς Lucianus, interpretes Latini magnopere aliquid intellexere. *Marsil.*

μηδέν. [1] Ἄφες ἡ τὰ βιβλία, καὶ μόνα ἐρεύζω τὰ σαυτῦ. καίτοι ἐχελῶ μηκέτι μήθ' ἑκεῖνα. αἰδεῖῶμαι ἡ τὴν Εὐριπίδου Φαίδραν, καὶ ὑπὲρ τῶν γυναικῶν ἀγανακτῆσαι, καὶ λέγουσαν,

Οὐδὲ σκότον φέλουσιν τὸ συνειδότες,
Τέρεμνά τ' οἴκων μήποτε φθόγγοι φόβῃ.

Εἰ ἡ πάντως ἐμμένεις τῇ ὁρμῇ νόσῳ διέγνωσμαι, ἴδι, ὠνοῦ μὲ βιβλία καὶ οἴκοι κατακλείσας, ἔχε, καὶ κρατῦ τῶν δέκα τῶν κτημάτων. ἱκανόν σοι ἐ τοῦτο. ὡσαύτῳ ἡ μηδὲν, μηδὲ ἀναγνῷς, μηδὲ ὑπαγάγῃς τῇ γλώττῃ παλαιῶν ἀνδρῶν λόγους, καὶ ποιήμασι, μηδὲν δοκῶν σε εἰργασμένα. οἶδα ὡς μάτην ταῦτα μοι λελήρηται, καὶ ἐπ' τῷ παροιμίᾳ, [2] Αἰθίοπα σμήχειν ἐπιχειρῶ. σὺ γὰρ ἀνήσῃ, καὶ χρήσῃ ἐς ὄδὸν, καὶ καταγελασθήσῃ ὑπὸ τῶν πεπαιδευμένων, οἷς ἀπόχρη ὠφελῆσαι, σὺ οὐ ἡ κρίνεις τὰ βιβλίων, οὐδ' ὅτι τὸ πολυτελείας αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι τὸ φανῆς, καὶ τὸ γνώμης τὸ μεγαφόρων. σὺ ἡ οἴῳ ἱερεῖ παιδεύσειν τὴν ἀπαιδευσίαν, καὶ ἐπικαλύψειν τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ σκοτήσῃ τὸ πλῆθος τῶν βιβλίων, σὺκ εἰδὼς ὅτι ἐ οἱ ἀμαθέστατοι τῶν ἰατρῶν τὸ αὐτὸ σοι ποιοῦσιν, ἐλεφαντίνας ῥάβδους, καὶ σικύας ἀργυρᾶς ποιοῦμενοι, καὶ φιάλας χρυσοκολλήτους. ὁπόταν ἡ ἐ χρήσασθαι τούτοις δέῃ. οἰμῴ, ὑδὲ ὅπως χρὴ μεταχειρίσασθαι αὐτὰ ἴσασι. παρελθὼν δέ τις εἰς τὸ μέσον τῶν μεμεθυκότων, φλεβότομον εὖ μάλα ἡκονημένον ἔχων, ἓν τάλαι μετρὸν, ἀπήλαξε τὸ ὀδυνῶντος τὸ νοσοῦντος. ἵνα ἡ ἐ μαλοιστέρῳ τινὶ τὰ σὰ οἰκήσω, τοὺς κυρίους τούτους

ausis ampliùs: sed missos fac libros: remque tuam solùm age: quanquam hoc quoque indignum est, debueràsque saltem Euripidis Phædram vereri, qua mulieribus his verbis succensèt.

Nullas tenebras expaveſcunt conſcias,
Timent-ve tecta ne loquantur adium.

Quòd si omnino decreviſti tuo in morbo permanere, i, libros eme, & domi concluſos habe, & partorum bonorum gloria fruere: hoc tibi sufficit. Necdum *tangas*, nec legas, nec lingua perſequaris priſcorum virorum orationes, & poëmata, non malè de te merita. Scio me hæc fruſtra nugatum, & quod vulgo fertur, Æthiopem lavare. Tu enim libros emes, nec iis uteris, & à viris eruditis irrideberis, qui fructum non captant, ex librorum pulchritudine, magnoque pretio, sed ex ſcriptorum dictis, & ſententiis. Tu verò ſperas iſta opinione poſſe tuam inſcitiam curare & obvelare, codicumque multitudine vulgus obſtupefacere: neſcius medicos imperitiſſimos idem facere, qui eburneas ferulas, & cucurbitas argenteas, & aurea ſcalpella comparant: quibus quum eſt utendum, ne id quidem ſciunt, quo pacto manibus ſint tractanda. Peritus verò quiſpiam alius in medium prodiens phlebotomo peracuto, cæterùm rubigine pleno, inſtructus ægrum dolore liberat. Sed ut, quod facis, cum re magis ridicula comparem: reſpice ton-

1 Ἄφες δὲ τὰ βιβλία] Ἄφες δὲ τὰ βιβλία. Marcil.
2 Αἰθίοπα σμήχειν ἐπιχειρῶ] Paræmiog. *Bourd.*

ἐπίσκεψαι. καὶ ὄψει τοὺς μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ξυρεῖν, καὶ μαχαιρίδας, καὶ κάτοπτρον σύμμετρον ἔχοντας. τοὺς δ' ἀμαθεῖς, καὶ ἰδιώτας, πλῆθος μαχαιριδίων ἀσθενῶν, καὶ κατόπτρα μεγάλα. ἃ μὲν λήσειν γε δόξῃ ταῦτα ὑδὲν οἰδέντας. ἀλλὰ τὸ γελοιότατον ὑπάρχειν, ὅτι τὰ κείρονται μὲν οἱ πολλοὶ ὑπὸ τοῖς γείτοσιν αὐτῶν. ὅσοι δὲ τὰ ἑαυτῶν κατόπτρα ἐπιστηλοῦσι, τὰς κόμας ὑπεξαίρεσι. καὶ σὺ τοίνυν, ἄλλῳ μὲ δεηθείης, χρήσιας ἂν τὰ βιβλία. χρήσεσθαι δ' αὐτὸς σὺ ἂν δυνάμενος. κἄπειτ' οὐδὲ ἔχρησας οὐδενὶ βιβλίον πώποτε, ἀλλὰ τὸ τῆ κυνὸς ποιεῖς, τὸ ἐν τῇ φάτνῃ καθεκόμενον. ἢ ὅτι αὐτὴ μὲν κριθῶν ἐδιῇ, ὅτι δὲ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπῃ. ταῦτα τοίνυν ἐγὼ οὐκ οἶδα, ὑπὲρ μόνων δὲ βιβλίων παρρησιάζομαι πρὸς σέ. ἐπὶ δὲ τὰ ἄλλα, ὅσα καθεκτὰ, καὶ ἐπονείδιστα ποιεῖς, αὖθις ἀκούσῃ πολλάκις.

tonsores istos: & invenies eos qui artem callent, novaculam, forcipes, & mediocre speculum habere: sed ignaros, & rudes, etiamsi multos forcipes, magnaque specula proponant: non tamen latere, quòd nihil calleant artis tonsoriæ. Sed hoc illis risu dignissimum accidit, quod plerique apud suos vicinos tondentur, ad eorumque specula comas componunt. Et tu quidem alii cui opus esset, libros commodare posses: uti verò ipse non posses. Atqui nulli commodasti unquam librum: sed id facis quod in præsepe canis, qui cùm hordeo non vescatur ipse, neque equum qui poteſt, vesci sinit. Hæc in præsentia pro libris tantùm in te liberè dico: quod ad cætera attinet, quæ abominanda, & vituperanda committis: de his posthac sæpius audies.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΡΑΔΙΩΣ ΠΙΣΤΕΤΕΙΝ ΔΙΑΒΟΛΗ.

DE NON TEMERE CREDENDO CALVMNIÆ.

ΑRGVMENTVM.

Argumentum, ac summam orationis, titulus indicat, videlicet quòd non temerè credendum sit calumniæ, propterea quòd multi propriis affectibus aut commodis impulsi, innocentes sæpenumero, & bonos viros, apud eos, qui facilè delationibus quibusvis aures & fidem adhibent, per injuriam ac fraudem opprimant. Oratio est didactica, nisi quòd circa finem etiam ad suasorium genus aliqua parte pertinere videri potest. Vbi consulit, ac monet delatores non facilè admittendos atque audiendos esse, aut certè ea, quæ deferuntur, diligenter perpendenda, quòd ex hujusmodi calumniis, multa ac gravia mala fermè sequantur.

Mala

[a] Δεινόν γε ἡ ἄγνοια, καὶ πολλῶν κακῶν ἀνθρώποις αἰτία, [1] ὥσπερ ἀχλύν τινα καὶ σκότος χέουσα τῷ περὶ ἡμᾶς, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀμαυροῦσα, καὶ τὸ ἐνόντως βίον ἐπισκιάζουσα. οὐ γὰρ πλανωμένοις πάντες ἐοίκαμεν. [2] μᾶλλον δὲ τυφλοῖς ὅμοια πεπόνθαμεν. τοῦ μὲ, ὡσπερεὶ ζόφου τινὸς ἀλόγως, τοῦ δὲ, ὑπερβαίνοντες ἀδίκως ἕδραν. καὶ [4] τὸ μὲ πλησίον, καὶ παροπόδας, οὐχ ὁρῶντες. τὸ δὲ πόρ-

Mala res eſt ignorantia, & multorum malorum hominibus cauſa; quæ non ſolum rebus humanis veluti caliginem quandam offundit, ſed etiam veritatem obſcurat, & privati cujuſque vitæ umbram obducit. Quò fit, ut perinde atque qui in tenebris errant, imò haud aliter quam cæci, jam huc, jam illuc impingamus temerè: aliud, cum nihil ſit opus, prætereamus: nec, quod propinquum & ante pedes eſt ſitum, videamus: quod verò eſt re-

1 Δεινόν ἡ ἄγνοια] Ita ferme Plato in Philebo. Οὔκουν ἡ ἄγνοια ἐπιτρόμου τοῦ κακοῦ πάσης; *Nonne igitur ignorantiam dicemus omnibus eſſe malum?* & huc forſan reſpiciens noſter interpres vertit: *mala res eſt ignorantia:* ſed vim vocis δεινὸν non ſatis expreſſit, quæ diritatem innuit. malim igitur vertere, *Dira res eſt ignorantia.* Eſt enim ab illo Græco hoc Latinum vocabulum derivatum, ν in r mutato. *Tollius.*

2 Ὥσπερ ἀχλύν τινα] Atque hæc eſt ratio, cur anima noſtra (aut eorum ſaltem, qui non penitus obbrutuerunt) quæ lumen eſt, ut Philoſophi voluere, ignorantiam non ſecus horreat, atque corpus mortem. Sunt enim lux & tenebræ ita inter ſe oppoſitæ, ut altera alteram deſtruat, atque diſſolvat. Hinc Plutarchus Græcos veteres hominem φῶτα, id eſt, lumen, dixiſſe exiſtimat, ὅτι τῷ γιγάσκειν ἐκάστῳ διὰ συγγένειαν ἑαυτὸς ἐφιέμενον αὐτὴν τὴν ψυχὴν ἴσμεν φιλοσόφων φῶς εἶναι τῇ ὄντι δοκίζοντας. καὶ πᾶν τὸ ἀφεῖσαι καὶ ἐκτραπῆναι τὰ σκοτεινά, φεύγειν ὑποψίας ὄντα καὶ λύπην φέρειν αὐτήν. *Quod unicuique noſtrum ob cognationem cum lumine acris eſt inſitus amor cognoſcendi & innotescendi. Ipſam vero animam nonnulli Philoſophorum* LVMEN *ſuapte natura eſſe ſtatuunt, cum aliis utentes argumentis, tum quod nullam rem anima magis averſetur, quam ignorantiam; & omnia lucis expertia vitet, tenebriſque turbetur, eas metuat, ac ſuſpectas habeat.* Familiaris eſt autem illa ignorantiæ cum tenebris & caligine comparatio. Sic Lucretius lib. II:

O miſeras hominum mentes! ô pectora caca!
Qualibus in tenebris vita, quantiſque periclis,
Degitur hoc ævi quodcunque eſt!

Phædrus f. XI. l. III. de Auguſto:

Qui poſtquam tenebras diſpulit calumniæ.

Cicero lib. I. Tuſc. Qu. c. 26. *Philoſophia ab animo, tamquam ab oculis, caliginem diſpulit.* Idem.

3 Μᾶλλον δὲ τυφλοῖς] Ita paulo ante Lucretius: *ô pectora caca!* ſic Plato τῆς ἀγνοίας τὸ κακὸν εἶναι dixit ἡ ἄγνοιαν, ὥσπερ ἡ τυφλότητα μὴ βλέπειν; teſte Plutarcho in Lyſandro. Id eſt, *ignorantiam, ignarantibus haud minus eſſe malum, quam cæcitatem non videntibus.* Idem.

4 Τὸ μὲν πλησίον] Tertullianus in Apologetico: *Sed cæcitatis duæ ſpecies facile concurrunt, ut, qui non vident quæ ſunt, videre videantur, quæ non ſunt.* Idem.

1 Ὡς

βω, καὶ πάμπολυ διεστηκὸς, [1] ὡς ἐποχλεῖν δεδίοτες. καὶ ὅλως, ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πραττομένων ὁ βλαπτόμενος τὰ πολλὰ ὀλιγωρίαν ποιεῖται. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τραγῳδοδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον παρέσχηται, [2] τὰς Λαβδακίδας, καὶ [3] τὰς Πελοπίδας, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια πλεῖστα. χρεὼν γὰρ τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων κακῶν εὑρεῖν τινας ἂν ὑπὸ τῆς ἀγνοίας, καθάπερ ὑπὸ τραγικῆς δαίμονός τινος κεκορυφωμένα. λέγω δὴ ἐς τὰ ἄλλα μὲν ἀποβλέπων, μάλιστα δ' εἰς τὰς οὐκ ἀληθεῖς καὶ τῶν συνόντων ἐ φίλων βλασφολάς. ὑφ' ὧν ἤδη [4] καὶ οἶκοι ἀνάστατοι γεγόνασι, καὶ πόλεις ἄρδην ἀπωλώλασι, πατέρες τε κατὰ παίδων ἐξεμάνησαν, καὶ ἀδελφοὶ καὶ τῶν ὁμοζύγων, καὶ

remotum, proculque dissitum, ut molestum formidemus. Denique in singulis, quæ agimus, nunquam non labimur. Quocirca istud jam innumera tragœdiarum scribendarum argumenta præbuit, Labdacidarum, & Pelopidarum fata, idque genus alia. Nam malorum, quæ in scenam ascendunt, pars ferè maxima ab ignorantia, ceu tragico Deo, comperias orta. Hoc dico ad alia etiam respiciens: in primis verò ad falsas calumnias, quibus familiares & amici petuntur: à quibus jam & subversæ sunt familiæ, & civitates funditus perditæ: patrum in liberos, fratrum in germanos, liberorum in parentes, aman-

1 Ὡς ἐποχλεῖν δεδίοτες] Lucretius l. II. & VI:

Nam veluti pueri trepidant, atque omnia cæcis
In tenebris metuunt: sic nos in luce timemus
Interdum, nihilo quæ sunt metuenda magis, quam
Quæ pueri in tenebris pavitant, finguntque futura. Tollius.

2 Τὰς Λαβδακίδας] Notissima fabula est, è Mythologis & Poëtis, Oedipi patrem per ignorantiam interficientis, matremque ducentis uxorem: filiorum item ad Thebas mutuis vulneribus concidentium. *Idem.*

3 Τὰς Πελοπίδας] Atrea & Thyesten, eorumque filios. Adeantur Tragici Græci & Latini, apud quos hæc fusius. *Idem.*

4 Καὶ οἶκοι ἀνάστατοι] Ita fere & Photius, in præstantissima illa ad Michaëlem Bulgariæ Principem epistola; χεῖλη δὲ, inquit, κατήγορα, καὶ συκοφαντίας, ἀποτρέψω· πολλάκις γὰρ παῖδας ἐπὶ πατέρων, καὶ πατέρας ἐξέμηνε τῶν παίδων, ἐ βίου ἥρπασε συζυγίας, καὶ συγγενείας ἀπηρείσησε καὶ ἀλλήλων· καὶ τί λέγω; πόλεις ὅλας, καὶ οἰκίας, ἀνέτρεψε μία φωνὴ συκοφάντου. *Labia accusatoria & Sycophantica aspernere: nam non raro & liberos furere in parentes, & parentes in liberos adegerunt, vitæ vincula & connexiones disruperunt, & in se invicem consanguineos concitarunt. Quid autem illa minora commemoro? vel unica Sycophonta vox civitates & domos integras subvertit sæpe.* Qui locus hinc desumtus esse videtur; ita omnia quadrant. Nec multum diversa sunt, quæ apud Themistium in orat. III. leguntur: διαζολὴ δὲ χαλεπὸν μόνῳ, inquit, ἀπαντᾶχῇ ἐ πολεμοποιόν, ἔ ἀπὸ πατρὸς υἱῷ, καὶ ἀδελφῷ ἀδελφὸν, καὶ τὸ ἀξίωμα ἐκείνης ἐ ὁ Ἱππόλυτος. *Calumnia porro ubique permolesta est, rixasque ac contentiones ubique provocat, quacunque se insinuaverit: ac cum patre filium, cum fratre fratrem committit: à qua ille est de Hippolyto Tragœdia excitata.* Præclarè igitur Menander: μόνον διαζολὴ βίον λυμαίνεται. *Mendacii calumnia vitam labefactat.* Exemplum præter cetera egregium est apud Phædrum fab. 2. lib. V: ut ne quid de Philippis dicam Macedoniæ regibus, quorum alterius F. Alexandro exilii, alterius Demetrio necis causa fuit. Sed & ipse Alexander vel solus posset sufficere, ut, quantum mali mortalibus adferat calumnia, ostendatur. *Idem.*

1 Κα-

παῖδες κ᾽ ἅ γαναμβύων, κ᾽ ἐρασ-
τὴ κ᾽ ἔ ἐρωμένων. πολλαὶ δ᾽ ἐ
φιλίαι συνεκύπτησαν, καὶ οἰκοι συ-
νεχύθησαν ὑπὸ τ κατὰ τὰς ἀμφι-
λλας διαπονήσ. ἵν᾽ ἐν ὡς ἥκιστα
ἀδιαπίπτωμεν ὑπὸ τῆς, ὑποδείξω
βάλομαι τῷ λόγῳ, [1] καθάπερ ἐπὶ
πίν γραφῆς, ὁποῖόν τι ἐστὶν ἡ ἀμ-
ξολή, καὶ πόθεν ἄρχεται, κ᾽ ὁποῖα
ἐξεργάζεται. Μᾶλλον δ᾽ [2] Ἀπελλῆς
ὁ Ἐφέσ πάλαι ταύτῃ προὔλα-
βε τὴν εἰκόνα. κ᾽ γὰ αὖ ὁ ἀμ-
ξολῆτις [3] πρὸς Πτολεμαῖον, [4] ὡς
μετεχειρίσω Θεόδοτος τ συνωμοσίας
[5] τὸ Τύρῳ. ὁ δὲ Ἀπελλῆς, οὐκ ἐω-
ρακὼς ποτὲ τὴν Τύρον, οὐδὲ τ Θεο-
δότου ὄσις ἦν ἐπιγνωσκεν, ἢ καθόσον
ἦκουε Πτολεμαίᾳ πρὸς ὑπερέχον εἶναι,
τὰ κατὰ τὴν Φοινίκλω ἐπιτετραμ-
μένον. ἀλλ᾽ ὅμως τ ἀνθρώπων τις,
Ἀντιφίλ τὸν μὲν, ὑπὸ φθόνου

amantium in amatos furor eſt excitatus. Præterea diſſolutæ ſunt amicitiæ multæ, & turbatæ familiæ ob ſpeciem calumniarum. Vt igitur quàm minimùm in eas incidamus: qualiſnam ſit calumnia, unde originem trahat, quantum ferè efficiat, hac oratione, velut in tabella, depingam. Porrò quam ejus imaginem ſubjiciam, Apelli Epheſio acceptam fero: quum is apud Ptolemæum regem conjurationis, quæ Tyri authore Theodota facta eſt, inſimulatus eſſet. Quanquam neque Tyrum viderat unquam, neque Theodoram noverat, niſi quantum fama acceperat, eum Ptolemæi præfectum Phœnicem adminiſtrare. Antiphilus tamen ejuidem artis profeſſor, gratiæ quam

1 Καθάπερ ὅτι πίν γραφῆς] Velut in tabella. Sic Vellejus lib. II. *Nos memores profeſſionis univerſam imaginem principatus ejus oculis animiſque ſubjecimus.* Vbi τὸ *animiſque* ab aliena manu, adeoque inducendum videri poſſit; neque eſt tamen. ἢ διὰ δυεῖν. Tollius.

2 Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσ] Ad diſtinctionem iſtius Apellis, qui ſub Alexandro & Ptolemæo Lagi vixit, maximi nominis & artis, Coi patria. Hic autem patria Colophonius, verum θέσ, id eſt adoptione, fuit Epheſius, teſte Suida, Pamphili Amphipolitæ diſcipulus. *Idem.*

3 Πρὸς Πτολεμαῖον] Φιλοπάτορα, Evergetæ filium, qui quartus Ptolemæorum Ægypti Rex fuit, *Gallus* dictus: uti ex Excerptis Chronici Caſauboniani Scaliger in notis ad Euſebium docet. citat idem ibidem Etymologicon: ubi quum locus mihi videatur parum emendatus, una cum opera reſtituam: Γάλ, inquit, ὁ φιλοπάτωρ Πτολεμαῖ, διὰ τὸ φύλα κατὰ κατεσίχθαι, ὡς οἱ Γάλλοι αἱ δὲ ταῖς Διονυσιακαῖς τελεταῖς κατὰ ἐστίφανται. Addit Scaliger: *& Gallos Magnæ Matris foliis edere, & Ptolemæum quoque compunctum fuiſſe, hoc eſt, ſtigmata foliorum hederæ inuſta ipſi fuiſſe.* Fateor me numquam tale quid de Gallis legiſſe: nec video, quomodo aliquis foliis compungi poſſit, aut quomodo foliorum ſtigmata alicui inuri queant: niſi pejore, quam peſſimi ſtigmatia, conditione futuri ſint. Lego igitur, φύλοις κατὰ κατεστίφθαι. Et hoc liquet e ſequenti voce ἐστίφανται. Nam, ſi vera erit futura ratio, illic quoque ἐστίζοντο legendum erit. *Idem.*

4 Ὡς μετεχειρίσω Θεόδοτος τ συνωμοσίας] Quem hic vocat bis Θεόδοτον, Polybius ſemper Θεοδότου vocat, Ætolum præcipitis audaciæ virum, eum vide libro 5 hiſtoriarum. *Palm. Theodotus* Polybio vocatur, qui hanc hiſtoriam lib. v. fuſe narrat. *Tollius.*

5 Ἐν Τύρῳ] Quam per Panætolum Theodotus occupaverat. *Idem.*

6 Ἀντίφιλ] Non ignobilis pictor. Meminit ejus Plinius lib. XXV. cap. X. opera ejus aliquot recenſent perquam eximia. *Idem.*

1 Παρ᾽

δ' ὁ Φιλὸ βασιλεῖ τιμῆς, καὶ τῇ κηλῇ τῷ τέχνῳ ζηλοτυπίας, κατῆκεν αὐτὸν πρὸς τὸ Πτολεμαῖον, ὡς εἴη συνεργητικὸς τῷ ὅλῳ, καὶ ὡς ἡδύσειέ τις αὐτὸν ὁ Φοινίκη συνεσκευωρημένος Θεοδότᾳ, καὶ [1] παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον [2] πρὸς τὸ ὦς αὐτῷ κοινολογεῖσθαι. καὶ τέλος, ἀπέφηνε τῷ Τύρῳ ἀπόστασιν, καὶ τὴν [3] Πηλουσίᾳ καταλῆψιν ὑπὸ τῷ Ἀπελλοῦ συμβουλῆς γεγενῆσθαι. ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν κόρπα ὢν τἄλλα [4] καὶ πάνυ φρενήρης τις ἦν, ἀλλ' [5] ὑπὸ κηλακείᾳ διαπεπαιδαγωγημένος, ὥστε ἐξεκαύθη, καὶ συνεπορέχθη πρὸς [6] τὴν Θεοδότου ταύτης ἀβουλίας, [7] ὥστε μηδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος, μήθ' [8] ὅτι ἀνθίστηται ἦν ὁ Ἀβελλαῖος, μήθ'

quam apud regem obtinebat invidentia, artisque æmulatione permotus, illum apud Ptolemæum accusavit, ut qui factionis esset particeps, & visus fuisset in Phœnicia cum Theodota convivari, & in auriculam inter convivandum secretò colloqui. Denique declaravit Tyrum defecisse, captamque fuisse Pelusium Apellis consilio. Tum Ptolemæus, ut qui præter cætera non esset admodum prudens, sed in tyrannica assentatione educatus, adeò excanduit, inopinaque ista calumnia conturbatus est, ut conjecturis, quæ causæ fidem aut facerent, aut minuerent, neglectis, nimirum calumniatorem eandem artem profiteri, & pictorem fortuna esse

1 Παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον] Neglexit hæc interpres. verte: *toto cœna tempore.* Tollius.

2 Πρὸς τὸ ὡς αὐτῷ κοινολογεῖσθαι] Probabile sit mendacium oportet. ergo à consuetudine eorum, qui, quæ alios nescire volunt secreta, in aurem dicunt, desumta similitudo veri, qua calumnia exornaretur. Noster in Gallo, de regum curis: λυπεῖ δ' ἄλλον Δίαν φρὸς ὦς τοὺς τῶν Συρακοσίων κοινολογεύμενον. *Alium Dio angit, cum Syracusanorum quibusdam in aurem confilia communicans.* Sic Homerus:

Ἄγχι γὰρ κεφαλῆ, ἵνα μὴ πυθοίατο ἄλλοι.
Prope admovens caput, ne alii audirent.

Plura collegit Erasmus in Adagiis, qui respici poterit. *Idem.*

3 Πηλουσίου καταλῆψιν] Non Pelusii, sed Ptolemaïdis: ut ex Polybio constat. nam Pelusii castrametatum Ptolemæum refert Polybius, cum adversus Antiochum proficisceretur. *Idem.*

4 Οὐ πάνυ φρενήρης] Fatuitatem ejus, & secordiam, vitamque luxui, compotationibus, & insanis amoribus deditam cognoscès è Polybio lib. v. Historiarum, apud quem & aliud calumniæ in Cleomenem, & stultitiæ regis exemplum invenias. Item ex Iustino lib. xxx. cap. 1. nec non Plutarcho in vita Cleomenis. Pro *præter cætera*, verterim *alias.* Idem.

5 Ὑπὸ κολακείᾳ διαπεπαιδαγωγημένος] Quippe rex, & regis filius. Vide, quæ ad cap. VII. notavimus. *Idem.*

6 Τῆς παρεδόξου ταύτης διαβολῆς] Malim, *minimeque verisimili ista calumnia.* Idem.

7 Ὥστε μηδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος] *Ut nihil eorum, qua reputare æquum fuerat, animo perpendens, non, quod æmulus illius esset auctor calumniæ; non, quod ea proditio supra pictoris fortunam esset: non, quod & magnis à se beneficiis, & supra ceteros artis æmules honoribus auctus esset, &c.* Idem.

7 Ὥστε μηδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος] *Quoniam nihil rationis est, ubi semel affectus indultus est, jusque illi aliquod voluntate nostra datum est:* teste Seneca lib. 1. de Ira, cap. VIII. *Idem.*

8 Ὅτι ἀντίτεχνος] Acrius namque urit invidia eandem artem profitentes. Notum illud Hesiodium:

Κα

[1] ὅπ μικρότερ☉ ἡ καθ' τοιούτ☉ πεθόπιον ζωγράφ☉, καὶ ταῦτα [2] εὖ πεπυσμένῳ πα' αὐτῦ, ἦν παρ' ὀντινῦν τ ὁμοτέχνων πτιμηθ☉, ἀλλ' ὃδ' τοπερόπαν, ὡς εἰ ἐξεπλόυτει Ἀπελλὴς εἰς Τύρ☉, ἐξεκάστας, ὑβρὺς ἔαδ' [3] μιωίειν. καὶ βοῆς ἐνεπίμπλα τὰ βασίλεια, τ ἀναπεπκραγώς, καὶ τ ἐπίβυλον, καὶ σωμοτῶν. καὶ εἴγα μὴ τῶν σπεκλημμένων τις ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ ☩ Ἀντιφίλυ ἀναιχωλίᾳ, καὶ τὸν ἄθλιον Ἀπελλῆ καπλείπσας, ἤδη μηδένὸς αὐτοῖς κεκινυνηκέναι τ ἀνθρώπιν, ἀπεπέτμηθ ἂν τὴν κεφαλήν. καὶ ☩ συμπολεμαϊκὴ τ ἐν Τύρ☉ πακῶν, ἐδέν αὐτὸς αὖτι☉ γεγονώς. ὁ μὲν δὴ Πτολεμαῖ☉ [4] ὅπ λέγεται [5] μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, ὥσπ τ μὲν Ἀπελλῆ ἐκαθὲν παλαίθις ἐόλ-

esse minorem, quàm ut proditionem hujusmodi moliri potuisset: idque cùm beneficiis & honoribus ab ipso plus cæteris pictoribus auctus fuisset: neque omnino percontatus, an Tyrum Apelles navigasset, illico rabida ira concitus totam clamore regiam impleret, ingratum, insidiatorem, conjuratum clamans. Ac nisi ex comprehensis conjuratis quispiam, indignatus Antiphili impudentiam, & infelicem Apellem misertus, affirmasset illum conspirationis nequaquam fuisse participem, fuisset capite truncatus, atque ipse nullius criminis reus Tyriorum malorum pœnas luisset. Proinde fertur Ptolemæus ita sententiam mutasse, ut centum talentis Apellem donarit: &

Καὶ κιθαρῳδὸς κιθαρῳδῷ φθονεῖ, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
Et fidicen fidicini invidet, & cantor cantori.

Themist. Orat. III. σφαλερὸν γὰρ ἡ ὁμοιότης ἔρωτα ἐνδεῖσα τ αὐτῶν ἐπαίνων ἰσῆμα ἀνεπαρξάγειν εἰς ἅμιλλαν. *Periculosa enim res est similitudo, facileque, dum earundem laudum amorem occulte animus inserit, ad certamen & contentionem impellit.* Tollius.

1 Ὅτι μικρότερ☉] Quid enim pictori cum re militari, præsertim tanti momenti, & periculi? tantam igitur caliginem hominum oculis ignorantia offundit, ut nihil plane cernant, sed velut in densissimis tenebris oberrent. *Idem.*

2 Εὖ πεπυσμένῳ] Quippe minime erat verisimile, ipsum in regem tam bene de se meritum eam fraudem, ac tantum scelus esse machinatum. Sed hoc dispicere irato regi non licebat. *Idem.*

3 Μιωίειν] Male hæc interpres verterat. quare nonnulla immutavi. *Idem.*

4 Οὕτω λέγει μεταγνῶναι] Isocrates in Orat. de Permutatione, loquens de Athenienfibus: Οἶμαι δ' ὑμᾶς εἰκὸς ἀγνοεῖν, ὅτι τὴν πόλιν πολλάκις ἤδη μετημέλησε τ κρίσεων τ μετ' ὀργῆς, καὶ μᾶλλον βουλεύσαν, ὥστ' ἀπολωλεκέναι διαλιπόντα, παρὰ λόγον τ ἐξαπατησάντων ἕκαστον ἐπιθυμοῦντες τὰς ☩ διαλυθέντας πόλεις ἂν εἰδέναι μᾶλλον ἢ πρότερον πράττοντας. *Arbitror autem vos non ignorare, nostram urbem sæpe pœnituisse judiciorum, quæ per iracundiam potius, quam re examinata facta fuerunt; adeo ut paulo post & impostores punire desideraverit, &, calumniis oppressos rebus uti secundioribus quam prius, optaverit.* Longe aliter atque Piso apud Senecam de Ira lib. I. cap. XVI; qui non modo falso accusatum militem, ac si commilitonem, qui desiderabatur, occidisset; illoque in ipso supplicii articulo reverso innocium deprehensum, duci jussit, sed & ipsum commilitonem, ut & centurionem, qui primum illum à supplicio ad Pisonem reduxerat, capitali pœna affecit. *Idem.*

5 Μεταγνῶναι] *Tanta subisse regem pœnitentia dicitur.* Idem.

ῥόσαθ', τὸ δ' Ἀντίφιλον δουλόσειν αὐτῷ δικαιοδόκει. ὁ δ' Ἀπελλῆς, [1] ὧν παρεκινδύνωσε, μεμνημένος, τοιᾶδέ τινι εἰκόνι ἡμύνατο τὸν Ἀφελλόν. Ἐν δεξιᾷ τις αὐτῷ κάθηται, τὰ ὦτα παμμεγέθη ἔχων, μικρῷ δεῖν [2] τοῖς Μίδου πεφυτευκότα, τὴν χεῖρα πεπτηνῖαν πόρρωθεν ἔτι πεφευγότι τῇ Ἀφελείᾳ. πρὸς δὲ αὐτὸν ἑστᾶσι δύο γυναῖκες, [3] Ἀγνοιά μοι δοκεῖ, καὶ [4] Ὑπόληψις. ἐπέρχεται δὲ πεφορτωμένη ἡ Διαβολή, γυναῖον ἐς ὑπερβολὴν πάλλακον, [5] ὑποθερμον δέ, [6] καὶ παρακεκινημένον, οἷον δὴ [7] τὸν λύσσαν, καὶ τὸν ὀργὴν δεικνύουσι. [8] τῇ μὲν ἀριστερᾷ [9] δᾷδα καιομένην

& ei Antiphilum in ſervitutem addixerit. Apelles autem periculi memor, tali eſt imagine calumniam ultus. Ad dextram ſedet quiſpiam prælongis auribus inſignis, propemodum quales Midæ fuerunt, manum procul accedenti calumniæ protendens. Eum circunſtant duæ mulieres, Ignorantia, ni fallor, & Suſpicio. Ex altera parte accedit Calumnia, mulier ſummopere formoſa, fervida & irritata, veluti rabiem & iram præ ſe ferens, facem ardentem læva tenens,

1 Ὧν παρεκινδύνωσε] *Adſti periculi memor.* Tollius.

2 Τοῖς τοῦ Μίδου] Aures Midæ etiam adagio notatæ ſunt. Petſius:

Auricilas Aſini Midæ rex habet.

Fabulam habes apud Ovid. in Metamorph. xi. fab. iv:

——— *Nec Delius aures*
Humanam ſolidas patitur retinere figuram:
Sed trahit in ſpatium, villiſque albentibus implet,
Inſtabileſque illas facit, & dat poſſe moveri.
Cetera ſunt hominis; partem damnatur in unam:
Indueturque aures lente gradientis aſelli.

Alii ad regum aures hujus fabellæ referunt originem: qui per exploratores ſuos etiam procul audiant. Sunt autem aſini acriore hoc ſenſu quam cetera animalia prædíti. Vnde Apulejus, *quanquam graviter ſuccenſens errori Fotidis, iſto tamen vel unico ſolatio arumnabilu deformitatis ſuæ recreabatur, quod auribus grandiſſimis prædita cuncta longule etiam diſſita facillime ſentiebat*; lib. ix. Mileſiacorum. *Idem.*

3 Ἄγνοια] De qua in initio hujus libelli plura. *Idem.*

4 Ὑπόληψις] Arnobius lib. ii. adv. gentes: *quid eſt autem ſuſpicio, niſi opinatio rerum incerta, & in nil expoſitum jaculatio mentis illata? Ergo, qui ſuſpicatur, non tenet, nec in lumine poſitus cognitionis incedit.* Idem.

5 Ὑποθερμον] Qualis iratorum ſolet eſſe vultus: quibus *flagrant & micant oculi, multus toto ore rubor, exæſtuante ab imis præcordiis ſanguine*; ut eſt apud Senecam l. 1. de Ira, cap 1. Nilus Monachus in Narrationibus: τεθυμωμένοι, καὶ τὸ βλέμμα πυῤῥωτὸν πλαγίως ὑπολίποντες. *Irâ accenſi, & micantes oculos oblique volventes.* Idem.

6 Καὶ παρακεκινημένον] *Et commota.* Idem.

7 Τὸν λύσσαν] Prudentius in Pſychomachia, de ira: *Sanguinea interquens ſuffuſa lumina felle.* Idem.

8 Τῇ μὲν ἀριστερᾷ] Huc mihi facere videntur illa Cypriani de Zelo & Livore: *Hinc vultus minax, torvus aſpectus, pallor in facie, in labiis tremor, ſtridor in dentibus, verba rabida, effrenata convicia, manus ad cædis violentiam promta, etiamſi gladio interim vacuæ, odio tamen furioſa mentis armatæ.* Idem.

9 Δᾷδα καιομένην] Non ſecus ac furiæ ſolent. Queis in irritandis inflammandiſque credulorum aut iratorum hominum animis perquam ſimilis eſt. Apulejus de Pſyches ſororibus Cupidinem calumniantibus: *Tali, inquit, verborum incen-*

νλω ἔχουσα. τῇ ἑτέρᾳ ⁋ νεανίου τινὸς [1] τῶν τριχῶν σύρουσα, [2] τὰς χεῖρας ὀρέγοντος εἰς τὸν οὐρανὸν, [3] καὶ μαρτυρομένου τοὺς θεούς. ἡγεῖται ⁋ [4] ἀνὴρ ὠχρὸς, καὶ ἄμορφος, [5] ὀξὺ διδέρκως, καὶ ἰσχνὸς ταῖς σὺν νόσῳ μακρᾷ κατεσκληκώς. τοῦτον γὰρ εἶναι

nens, dextra trahens adoleſcentem capillis prehenſum, manus ad cœlum tendentem, Deoſque teſtantem. Anteit vir pallidus deformis, acutùm intuens, eiſque ſimilis, qui longo morbo contabuerunt: quem facilè conjicias Li-

dio flammata viſcera ſororis jam prorſus ardentis deſerentes, ipſa &c. protinus pernicioſa fuga propripiunt. Phædrus l. III: *Incenſus ille falſo uxoris crimine.* Tollius.

1 Τῶν τριχῶν σύρουσα] Apulejus lib. VI: *Et audaciter in capillos ejus immiſſa manu, trahebat eam nequaquam renitentem*; de Conſuetudine Pſychen ad Venerem pertrahente. Ariſtænetus lib. II. epiſt. 7: Καὶ ζηλοτυπῶσι τὴν παιδίσκην τὴν κόμης ἑλκύσαι, Idem.

2 Τὰς χεῖρας ὀρέγοντα] Vti in indignatione fieri amat, ubi vis atque injuria plus, quam jus & æquum valent. Sic apud Dionyſ. Halicarnaſſ. l. XI. Antiq. Rom. cum Appius Claudius Virginii filiam clienti ſuo addixiſſet, ὅσοι μὲν ὅσιον οἰκίαιοι, καὶ τὸ δίκαιον λεγόντων παρῆλγοντο, τὰς χεῖρας ἀραττες εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀνέκραγον οὐδεμιᾷ ἐξαναπτήσει μεμιγμένῃ πραγμάτων. *Quotquot erant integris judiciis & juſta cauſa advocati, ſublatis in cœlum manibus mixtum ploratu & indignatione clamorem ſuſtulerunt.* Sic Iuſtinus lib. XIX. cap. 3. *Ipſe quoque* (Imilco) *manus ad cœlum tendens, nunc ſortem ſuam, nunc publicam fortunam deflet; nunc Deos accuſat, qui tanta bella decora, & tot ornamenta victoriarum, quæ ipſi dederant, abſtulerint.* Idem.

3 Καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεούς] Sic ſolent homines teſtes Deos invocare, quam nullum adverſus mendacium in innocentia præſidium eſt. *Idem.*

4 Ἀνὴρ ὠχρὸς ἐ ἀμορφος &c.] Deſcribitur eleganter ab Ovidio in Metamorph. ſub feminæ habitu, quod Latinis femineo genere *Invidia* dicatur, uti contra Græcis maſculino φθόνος; ſicut & *Livor* Latinis:

Pallor in ore ſedet, macies in corpore toto.
Nuſquam recta acies: livent rubigine dentes:
Pectore felle virent; linguæ eſt ſuffuſa veneno, &c.

Syneſius in I de providentia, ubi de invidia Typhonis agit: ὡς ἥδη τὸ φαῦλον παροιμίαν εἶναι, καὶ ἐφ' ἡμᾶς θεοὺς τὸν ὠχριῶντας, μή τι τῷ ἀδελφῷ σου κακὸν; *ita ut jam res in proverbium abiret, & hac familiaris eſſet ad pallentes interrogatio, Numquid fratri tuo boni evenit?* Ideo autem macies in corpore, quia

Τῦκε ἐ φθονερὸν ὄμμα τε, καὶ κραδίαν.
Contabeſcere facit invidentium & oculos, & cor.

uti eſt apud poëtam Græcum in Anthol. lib. I. c. 83. *Quid infelici viro præſtat invidia*, inquit Auguſtinus ſerm. 83. de Tempore, *quem in ſecretis conſcientiæ quibuſdam unguibus livor ipſe diſcerpit, & alienam felicitatem tormentum illius facit? quam inquam mercedem ex odio ſuo recipiet, niſi horribiles animæ tenebras, & confuſa mentis horrorem, qui vultu ſemper animoque mœrente voto, quo vult alii nocere, ſe cruciat: quem ſaviſſimis exagitatum ſtimulis ab omni conſilio, ac mentis ſobrietate detorquet? quod malum ladit parum aliquid etiam eos, in quos intenditur, gravius tamen, & perniciofius, eos prius, à quibus procedit, affligit. Sicut enim ærugo ferrum, ita invidiam illam ipſam animam, in qua eſt, interimit & conſumit.* Horatius l. I. Epiſt. 2: *Invidus alterius macreſcit rebus opimis.* Idem.

5 Ὀξὺ διδορκώς] Vt enim paulo poſt dicit Auctor, invidi πάντας ἀλλήλους ὀξὺ διδέρκασι. *Invicem ſeſe acute intuentur*: ut ſcilicet vitia aliqua in adverſariis deprehendant. Themiſtius orat. I: ὡς ἥδιόν ἄρα ἅλμη χαλεπώτερον πάντι ψυχὴ νόσημα φθόνου τε ἐ βασκανίας· καὶ μᾶλλον ὅσῳ φῶς ὀ νοσῶν ὀξύτερον βλέπει μὴ τὰ πρὸς αὐτὸν μό-

[1] Τὸ φθόνον ἂν τις εἰκάσειε. καὶ μὲν δὴ καὶ ἄλλαι τινὲς δύο παρομφῶσιν, ἀσκηρίπτουσαι, καὶ παρεστήλωσαι, καὶ καλλωπιζόμεναι τὴν Διαβολήν. ὡς δέ μοι καὶ ταύτας ἐμήνυσεν [2] ὁ Περιηγητὴς τῆς εἰκόνος, ἡ μὲν, Ἐπιβουλή τις ἦν, ἡ δὲ, Ἀπάτη. καθόπερ δὴ καὶ τῶν ἀληθῶς πάνυ πενθικῶς τις ἐσκυθρωπασμένη, μελανείμων, καὶ κατηφὴς ἐφαίνετο. [3] Μετανοίᾳ δὲ αὐτὴ ἐλέγετο. [4] ἐπεστρέφετο γὰρ εἰς τὰπίσω

Livorem esse. Quin & aliæ duæ mulieres comitantur, hortantes, componentes, & ornantes Calumniam: quarum altera sicuti mihi significavit imaginis interpres, Insidiæ, altera Fallacia erat. Quædam à tergo sequebatur lugubri habitu, pulla, laceraque veste: atque hæc Pœnitentia dicebatur: quæ versa in tergum facie, cum lacrymis &

μόνον, & τὰ ἰσχύς, ἀλλὰ & τὰ σ'ῆρα, & τὰ μακρὰν ἀφεζῶτα. *Adeo nullus morbus invidia ac livore molestior gignitur: eoque magis, quo qui eo laborat, acutius pervidet; non ea tantum, quæ juxta se, atque in proximo sita sunt; verum etiam, quæ longinqua sunt, & magno à se intervallo semota.* Plutarchus lib. de Securitate: τί τ' ἀλλότριον ἀνθρώπῳ βασκαντώτατα κακὸν ὀξυδερκὲς, τὸ δ' ἴδιον παρορᾷ πολλάκις: *Quid alienum malum homo invidentissime acute intuens, tuum vero pervides?* Tollius.

1 Τὸν φθόνον] Recte sane livor calumniæ comes additur, Hesiodus in Operib.

Ζῆλόν θ' ἁνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἄπασιν
Δυσκέλαδόν, κακὰ χαίροντ', ὀμαρτήσ συνεφόπτας.
Livor autem homines miseros omnes
Malos rumores spargens, malis gaudens, comitabitur invisa vultu. Idem.

2 Ὁ Περιηγητὴς τῆς εἰκόνος] Περιηγηταὶ proprie sunt illi, qui hospites ad perlustranda urbis præcipua loca & monumenta circumducunt, iisque singula exponunt. Hinc per translationem de explanatoribus & interpretibus ea vox usurpatur. Familiare autem fuit istiusmodi tabellis vitam humanam describere, iisque interpretandis senem aliquem addere, aut affingere enarratorem. Vt in Tabula Cebetis factum, & in illa Herculis Prodicii fabula: quam aliquantulum immutans Themistius haud aliter Simulationem, & eodem ferme comitatu suffultam subnixamque descripsit, atque hic noster Calumniam. Nam & ipsa fucati medicamentis candoris & ruboris, pigmentisque aliis exornata, comtaque eleganter, fraudem & insidias, dolum & perjurium, & emissariam adulationem secum trahit, quas tandem tristis ac demissa consequitur pœnitentia. Locus est in extrema oratione tertia perquam elegans, lectuque dignissimus. *Idem.*

3 Μετανοίᾳ] *Nam judicia festinata*, inquit Sarisberiensis in Policratico, cap. XII. lib. V. *pœnitentiam pariunt.* Vel ut in Anthologia l. I. c. 88. Lucianus:

Ἡ βραδύπους βουλὴ μᾶλλον ἀμείνων· ἡ δὲ ταχεῖα
Αἰεὶ σφαλερὰμβολίη μετάνοιαν ἔχει.

Id est,

Lento incedens pede consultatio multo præstat. Sed festinans
Semper pœnitentiam secum trahit.

P. Syrus,

Ad pœnitendum properat, cito qui judicat. Idem.

4 Ἐπεστρέφετο γὰρ] *Qua convertens retro vultum, flens, & pudore suffusa, accedentem veritatem respectabat.* Idem.

δικρύσαι, καὶ μετ' αἰδοῦς πάνυ [1] τὴν Ἀλήθειαν ἀποσῦσαι ὑπέβλεπεν. Οὕτω μὲν δὴ Ἀπελλῆς τὴν ἑαυτοῦ κίνδυνον ἐπὶ τῷ γράφῃ ἐμιμήσατο. Φέρε δὴ κἀμεῖς, εἰ δοκεῖ, κατὰ τὸν τοῦ Ἐφεσίου ζωγράφου πίνακα, διελθωμεν [2] τὰ ἀποσύντα τῇ διαβολῇ, πρότερόν γε ὁρῶ τινὰ ἀμελήσαντες αὐτῆς. Ὅτῳ γὰρ ἂν ἡμῖν ἡ εἰκὼν γένηται. Ἔστι τοίνυν διαβολὴ κατηγορία τις, ἐξ ἀπόντος γιγνομένη, τοῦ κατηγορουμένου λεληθυῖα, οὐκ ἐξ ὑπομερὲς ἀνακεκλικότος πεπισευμένη. τοιαύτη μὲν ἡ ὑπόθεσις τοῦ λόγου. [3] τελῶν δ' ὄντων ἀποσύντων,

& pudore veritatem accedentem obtuebatur. Hac igitur imagine Apelles periculum, in quo fuerat versatus, expressit. Age verò & nos, si videtur, Ephesii pictoris exemplo recenseamus Calumniæ rationes, quum priùs ipsam definitione descripserimus. Nam hæc iconis erit effingendæ ratio. Calumnia igitur est delatio, quæ fit absente & nescio reo; cuique fides habetur audita una parte, nec delato ad refellendum admisso. Hujusmodi est orationis hujus argumentum. Et

1 Τὴν ἀλήθειαν ἀποσῦσαι] Præclare hoc Apelles. Namque, utut oppressa aliquamdiu, emergit tandem victrix veritas, & mendaciorum nebulas sua luce dissipat. *O magna vis veritatis*, (exclamat disertissimus Romuli nepotum) *quæ sē contra hominum ingenia, calliditatem, sollertiam, contraque fictas omnium insidias facile per se ipsa defendat!* Ita enim leg. uberius aliquanto Polybius lib. XIII: Καὶ μοι δοκεῖ μείζην θεὸν τοῖς ἀνθρώποις ἡ φύσις ὑποδείξαι τὴν ἀλήθειαν, καὶ μείζην αὐτὴν ἀποδίναι δύναμιν· πάντων γὰρ αὐτὴν καταμωτιζομένων, ἐνίοτε δὲ καὶ πασῶν τῶν πιθανοτήτων μὴ τὴν ψεῦδος παρομένων, ὡς εἰδεῖ ὅπως αὕτη δι' αὐτῆς εἰς τὰς ψυχὰς ἐφοδεύεται τῶν ἀνθρώπων· καὶ ποτὲ μὲν παραχρῆμα δείκνυσι τὴν αὐτῆς δύναμιν, ποτὲ δὲ μακρὸν χρόνον ὑπεσκοτισμένη, τέλος αὕτη δι' ἑαυτῆς διηκριβοῖ, καὶ καταμανίζεται τὸ ψεῦδος. *Equidem existimo Naturam mortalibus Veritatem constituisse Deam maximam, maximamque illi vim attribuisse. Nam hac cum ab omnibus oppugnetur, atque adeo omnes nonnunquam verisimiles conjecturæ à mendacio stent: ipsa per se nescio quomodo in animos hominum sese insinuat, & modo repente illam suam vim exserit: modo tenebris obtecta longo tempore, ad extremum suapte vi ipsa vincit, obtinetque, & de mendacio triumphat.* Ad hoc exemplum, apud Apulejum lib. x. Milesiacor. quum novercæ scelus privignum falso insimulantis patefactum esset, *procedit in medium nuda veritas*, victrix scilicet intentatæ calumniæ. *Tollius.*

2 Τὰ ἀποσύντα τῇ διαβολῇ] Clarius aliquanto vertere potuisset interpres; *quæ in calumnia spectanda sunt:* vel, *quæ calumnia adsunt.* Idem.

3 Τελῶν δὲ ὄντων] Recte. Duo scilicet injuria afficientes, tertius autem, qui injuria afficitur, ut ait apud Herodotum lib. VII. c. 10. ad Xerxem Artabanus: Διαβολὴ γάρ ἐστι, inquit, δεινότατον· ἐν τῇ δύο μὲν εἰσι οἱ ἀδικέοντες, εἷς δὲ ὁ ἀδικεόμενος· ὁμοῦ μὲν γὰρ διαβάλλων ἀδικέει τὸν παρεόντα κατηγορέων· ὁ δὲ ἀδικεόμενος ἀνάγκη ἐστὶ ἀπεῖναι δεόμενος περὶ ἃ ἀτρεκέως ἐκαμόθη· ὁ δὲ δὴ ἄπεων τῷ λόγῳ τάδε ἐν αὐτοῖσι ἀδικέεται, διαβληθείς τι ὑπὸ τοῦ ἑτέρου, καὶ νομισθεὶς φαῦλος τῷ ἑτέρῳ κακὸς εἶναι). *Calumnia res est omnium pessima: in qua duo sunt, qui injuriam faciant; unus, cui fiat injuria. Nam qui calumniatur, ea de causa injurius est, quod absentem accusat: at qui calumniam audit, quia illi credit, prinsquam rem certo cognoverit, atque exploraverit. Contra, qui absens accusatur, injuria afficitur, tum, quod ab altero falsò accusatur, tum quod ab altero vir malus esse judicatur.* Idem.

1 Κα-

[1] καθάπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις, ὁ ἀλαζὼν καὶ ὁ ἀλαζονευόμενος, καὶ ὁ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίγνεται, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἐπισκοπήσωμεν, οἷα εἰκὸς εἶναι τὰ γιγνόμενα. πρῶτον μὲν δή, εἰ δοκεῖ, παραλάβωμεν [2] τὸ πρωταγωνιστὴν ὁ δράματος, λέγω δὲ τὸ ποιητὴν τῆς διαβολῆς. Οὗτος δὴ, ὡς μὲν σὺ ἀγαθὸς ἀνθρωπός ἐστι, πᾶσιν οἰόμαι γιγνώσκειν. [3] οὐδεὶς γάρ, ὦν ἀγαθός, κακῶν αἴτιος γέγονέ τῳ πλησίον. ἀλλ' ἔστι ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἀφ' ὧν εὖ ποιοῦσιν αὐτοὶ τοὺς φίλους, οὐκ ἀφ' ὧν τοὺς ἄλλους ἀδικοῦντας αὐτῶν τοῖς φίλοις δυσμενεῖς ποιοῦσιν, οὐδεκιμεῖν, δόξαν εὐνοίας περιπλαδοῦσας. ἔπειτα ὁ, ὡς [4] ἄδικος ὁ τοιοῦτος, καὶ παράνομός ἐστι, καὶ ἀσεβὴς, [5] καὶ τοῖς χρωμένοις

Et cùm, ſicuti in Comœdiis, tres ſint perſonæ, delator, delatus, & is, ad quem fit delatio: ſingulorum partes conſideremus, quid à quoque fieri ſit conſentaneum. Primùm quidem, ſi videtur, primarum partium actorem, calumniæ nimirum auctorem in medium producamus. Is utique quam minime ſit vir bonus, ignorat nemo. Neque enim quiſquam vir bonus proximo malorum eſt auctor. Nam bonorum eſt virorum, eo quod amicis benefaciunt, non eo quod inimicos criminantur, odiumque illis creant, aſcita benevolentiæ opinione, bene audire. Vnde injuſtum, ſceleratum, impium, & familiaribus damnoſum

1 Καθάπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις] Vnde apud Horatium in Arte:

——— *Nec quarta loqui perſona laboret.* Tollius.

2 Τὸν πρωταγωνιστὴν τῷ δράματος] Πρωταγωνιστὴς in fabula dicebatur, qui plurima recitabat: ſive, qui *primas partes agebat*, ut in Phormionis prologo Terentius loquitur: *Quia primas partes qui aget, is erit Phormio Parаſitus, per quem res geretur maxime.* Huic proximus vocabatur δευτεραγωνιστὴς; tertiarum vero partium τριταγωνιστὴς; quod Æſchini quondam à Demoſthene objectum fuit convicium. Erat autem τῷ πρωταγωνιστῷ, clariore voce uti: ſic ut ceteri, etiamſi clarius poſſent, tamen vocem ſuam ſummitterent, ut ille princeps quam maxime excelleret. Ita Cicero in Verrinis. *Idem.*

3 Οὐδεὶς γὰρ ὢν ἀγαθός] Cicero l. 1. de offic. cap. 7. *In juſtitia virtutis eſt ſplendor maximus, ex qua viri boni nominantur.* Hujus *primum munus eſt, ut ne cui quis noceat, niſi laceſſitus.* Plato in Gorgia: Οὐδεὶς γὰρ ἂν χρηστὸς μὴ ἀδικεῖν ἂν δύναιτο εἰσάπαξ. *Nemo namque bonus hominem, à quo nullam acceperit injuriam, accuſet.* Idem.

4 Ἄδικος ὁ τοιοῦτος] Iſocrates in Oratione de Permutatione: Οὐ θαυμάζω τοὺς λεγόντων, ὡς ἐστι μέγιστον κακὸν διαβολή· πῶς γὰρ ἂν γένοιτο ταύτης κακουργότερον; ἢ ποιεῖ τοὺς μὲν ψευδομένους οὐδενὸς ἀξίους, τοὺς δὲ μηδὲν ἠδικηκότας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικαίους ὑποπτεύειν· ὅλως δὲ τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀφανίζει, ψεῦδος δὲ δόξαν παρασκευάσασα τοῖς ἀκούσιν, ὃν ἂν τύχῃ τῶν πολιτῶν, ἀδίκως ἀπόλλυσιν· *Non miror illos, qui dicunt ſummum malum eſſe calumniam, quid enim ea fieri poſſit maleficentius? qua facit, ut de mentientibus bene exiſtimetur; ut plane innocentes injurii eſſe videantur; ut judices pejerent: qua denique veritatis lucem extinguit, & caligine mendaciorum auditoribus involutis quemvis civium per injuriam interficit?* Idem.

5 Καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιβήμιος] Themiſtius Orat. III. καὶ ἅμα ἀδικεῖ ἀμφοτέρους, ὡς τὸν ὑποβαλλόμενον, καὶ ὃν ἐξαπατᾷ· τὸ μὲν ὅτι παρέχεται δίκην, τὸ δὲ ὅτι ἐγκαλεῖται ἀναίτιος· *Et ex æquo utrumque ladit, tam eum, cui inſidias molitur, quam qui ab eo decipitur: illum quod inique perpeti aliquid cogitur: hunc, quod inferre eam ipſam injuriam compellit.* Idem.

ἐπιζήμιον, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. πῆς γὰρ οὐκ ἂν ὁμολογήσειε [1] τὸν μὴ ἰσότητα ἐν ἅπασι, [2] καὶ [3] τὸ μηδὲν πλέον, δικαιοσύνης ἔργα εἶναι. τὸ δ' ἄνισόν τε, καὶ πλεονεκτικὸν, ἀδικίας; ὁ δὲ τῇ διαβολῇ καὶ τῶν ἀπόντων λάθρᾳ κρώμενος, πῶς οὐ πλεονέκτης ἐστὶν, ἅλον τὸ ἀκρατὲς σφετερίζόμενος, καὶ προκαταλαμβάνων αὐτῶν τὰ ὦτα, καὶ διαφθείρων, καὶ τὸν δεύτερον λόγον παντελῶς ἀφαιρούμενος αὐτοῖς; ποίαν δὲ διαβολὴς ἀναπεπλησμένα; ἐλάττης ἀδικίας τὸ τοιοῦτον, ὡς φαῖεν ἂν οἱ ἄριστοι τῶν νομοθετῶν, οἷον ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, [4] ἵνορκον ποιησάμενοι τοὺς δικασταὶς τὸ

sum esse Calumniatorem facile cognoscas. Quis enim non confiteatur æqualitatem in omni re, & ut non melior sit alterius sors, esse justitiæ: at inæqualitatem, & plus habendi cupiditatem, injustitiæ? Qui vero clam absentes insectatur, quî non sit pluris avidus, quippe qui auditorem totum sibi asserit, & aures ejus præoccupat, & obstruit, ac jam calumniis refertas, facit responsuro prorsus invias? Quæ sane extrema est injuria, vel optimorum legumlatorum judicio, Solonis & Draconis, qui jurejurando Senatum Athenienſem astrin-

1 Τὸν μὴ ἰσότητα] Eam initium esse justitiæ statuebat Pythagoras. Vide Iamblichum cap. 30. Cicero lib. 11. de offic. cap. 12: *Ius enim semper quæsitum est æquabile. Neque enim aliter esset jus.* Tollius.

2 Καὶ τὸ μηδὲν πλέον] Malim, *nec plura sibi appetere.* Idem.

3 Τὸ μηδὲν πλέον] Definitur enim justitia, *qua suum cuique distribuit*, apud Ciceronem lib. 111. de Natura Deor. cap. 15. *Idem.*

4 Ἔνορκον ποιησάμενοι] Demosthenes, in initio Orat. de Corona, rogat Deos, ut judicibus eam mentem dent, ut non adversarium suum, sed leges & *jusjurandum* in consilium adhibeant, ὧν ὦ θεοὶ ἅπασιν τοῖς ἄλλοις δικαίοις ἐστὶ τοῦτο γέγραπται, τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, *in quo prater cetera, qua æqua forent, & illud adscriptum, ut utramque partem pari benevolentia audirent.* Qui & rationem paulo post subjungit, cur à judicibus legislator jusjurandum præstari voluerit, videns scilicet, ὅτι τὰς αἰτίας ἐν τοῖς διαβολαῖς, αἷς ὁ πονηρὸς λέγειν ὁ διώκων ἐχύθη, ἵνα ὑπὸ τοῦ φθόνου παρελθεῖν, εἰ μὴ τὸ δικαίως ἅπασιν ὑμῶν τὸ περὶς θεοὺς εὐσέβειαν διαφυλάττων, καὶ τὰ τῶν λόγων ὕστερον δίκαια διοικῶν προσδέξει, καὶ παραθεὶς ἑαυτὸν ἴσον ἐν κοινὸν ἀμφοτέροις ἀκροατὴν, ἵνα ἡ διάγνωσιν ποιήσῃ περὶ πάντων. *Fieri non posse, ut reus criminationes & calumnias adversarii, quibus, quod prior verba faciat, pravalet, superet; nisi vestrum quisque, qui judicaturi sedetis, pietatis erga Deum memores, & rei posteriore loco dicentis rationes benivolis auribus accipiat, & se ipsum æquum, & utrique parti communem auditorem exhibens, ita tandem detota re sententiam ferat.* Senior ille è curia apud Apulejum lib. x. Milesiacor: *Nec patiar falsis criminibus petito reo manifestum homicidium perpetrari: nec vos, qui jurejurando adstricti judicatis, inductos servuli mendacio peierare.* Solebant autem Judices Athenis id jusjurandum quotannis repetere, quo sanctius judicarent. Isocrates in Orat. de permutatione: ἀλλ' ὀμνῦναι μὲν καθ' ἕκαστον τὸν ἐνιαυτὸν, ἓν μὲν ὁμοίως ἀκροᾶσθαι τῶν κατηγορούντων, καὶ τῶν ἀπολογουμένων. *Quum quotannis juretis, vos eadem æquitate auditores tam reos, quam accusatores.* Vnde & Plato lib. XII. de leg. Νόμῳ δὲ πείσθω, δικαστὴν μὲν ὀμνῦναι δικάζειν μάλλοντα. *Lex autem sit constituta, ut judex de re quapiam cogniturus prius jusjurandum det.* Nec aliter Christiani. Sarisberiensis in Policratico lib. v. cap 12: *Et quidem judices sacramento legibus alligantur jurati quia omni modo judicium cum veritate & legum observatione disponent. Ipso quoque jure cautum est, ut sacrorum Euangeliorum scriptura terribiles ante sedem judicialem depo-*

ὀρθίας [1] ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, καὶ τὸ τοῦ ἴσου ἴσον τοῖς κεκτημένοις ἀπονέμειν; ἄρχῃς ἂν ὁ βέλτιστος λόγου καὶ δικαιοπραγίας, βατέρου χείρων ἢ ἀμείνων φανῇ. [2] πρὶν δὲ ἀντιξετάσαι τοῦ ἀπολογίαν τῇ κατηγορίᾳ, παντελῶς ἀσεβὲς, καὶ ἀνόσιον ἡγήσατο ἔσεσθαι τοῦ κρίσιν. καὶ γὰρ ἂν ἐν αὐτοῖς ἀγανακτῆσαι τοὺς θεοὺς εἰκότως, εἰ τῇ μὲν κατηγόρῳ μίᾳ ἀδείας ἃ θέλει λέγειν ἐπιτρέψομεν, [4] ἀποφράξαντες ἢ τῇ κατηγορουμένῳ τὰ

astrinxêre, ut pari benignitate, gratiaque tam reum, quam actorem, judex audiat, usquedum propositа rei defensione, ipsius causa melior, aut deterior altera videatur. Scelestum enim & iniquum fore judicium putarunt, priusquam cum accusatione comparata esset defensio. Ad hæc, ipsos etiam Deos indignari dixerimus, si accusatori libere, quæ vult, dicendi copiam fecerimus: at obturatis defensori auribus, aut

deponantur, ibique ab initio litium ad finem usque permaneant, nec amoveantur nisi sententia recitata: quo totius consistorii latitudo, Dei ipsius repleta præsentia, omnibus ad sacrosanctas scripturas metum incutiat & reverentiam; & ab inquisitione veritatis omnis iniquitas propulsetur. vide Rittershus. ad tit. Instit. de Oblig. Salvian. epist. 4. & de illis A. Gell. lib. 14. cap. 2. Tollius.

1 Ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι] Aristophanes:

Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, ὃν ἂν δικάσῃς.
Prius quam utramque audieris partem, ne pronuncies.

Item Euripides:

Τίς ἂν δίκλην κρίνοιεν, ἢ γνοίη λόγον,
Πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ;
Quis autem litem dijudicet, aut sermonem cognoscat,
Qui non prius utriusque partis clare perceperit verba?

Seneca Medea, v. 199.

Qui statuit aliquid parte inaudita altera,
Æquum licet statuerit, haud æquus fuit.

Vnde Magistratus apud Apulejum l. x. *partim decuriones deprecari, partim populares compescere, ut rite & more majorum judicio reddito, & utrimque secus allegationibus examinatis civiliter sententia promeretur: nec ad instar barbarica feritatis, vel tyrannica impotentia, damnaretur aliquis inauditus; & in pace placida tam dirum sæculo prederetur exemplum.* P. Syrus:

In judicando semper criminosa est celeritas. Idem.

2 Πρὶν δ' ἀντιξετάσαι] Menander:

Ὁ πρᾶγμα κατακρίνων τι πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς,
Αὐτὸς πονηρὸς ἐστ' ἀκριβῶσαι κακῶς.
Qui prius damnat, quam causam recte cognoverit,
Is homo improbus est, ut qui temere crediderit. Idem.

3 Εἰ τοῦ μὴ κατηγόρου] Egregium est Iuliani Imperatoris responsum apud Ammianum Marcellin. lib. XVIII: *Numerium*, inquit auctor, *Narbonensis paulo ante rectorem, accusatum ut furem, inusitato censorio rigore pro tribunali palam admissis volentibus audiebat: qui cum inficiatione defenderet objecta, nec posset in quoquam confutari, Delphidius orator acerrimus, vehementer impugnans, documenterum inopia percitus, exclamavit: Ecquis, florentissime Cæsar, nocens esse poterit usque, si negare sufficerit? Circa quem Iulianus: Ecquis, ait, innocens esse poterit, si accusasse sufficiet?* Idem.

4 Ἀποφράξαντες δὲ τὰ ὦτα] Contra Alexander M. apud Plutarchum in ejus vita: λέγεται δὲ καὶ τοὺς δίκας διαλύοντα τῇ δεξιᾷ τοὺς δυναστικοὺς, ἢ χεῖρα ἢ ὦτον τοῦ

ὥστε, ἢ τῷ σώματι συπῶντες, κατεψηφιζοίμεθα τῷ ἑτέρου λόγου κεχειρωμένοι. Ὥστε ἀκριβὲς τὸ δίκαιον, καὶ τὸ νόμιμον, ἐν τῷ ὄρκῳ τὸ δικαστικὸν, φαίην τις ἂν γίγνεσθαι τὰς διαβολάς. [2] εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν οἱ νομοθέται, διαινοῦντες ὅπως δικαίας ἐν ἀμερεῖς ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις, [3] ποιητὴν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον ἐπαινεῖν τοῦ λόγου, τὸν μάλα περὶ τούτου ὀρθῶς μόνον, μᾶλλον δὲ νομοθετήσαντα. φησὶ γοῦν, Μήτε δίκλιν δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς. πιστεύω γὰρ οἶμαι ἐν ἑτέρῳ, ὡς πολλῶν ὄντων τὸν βίον ἀδικημάτων, οὐδὲν ἂν τις εὕροι [1] χεῖρον, οὐδὲ ἀδικώτερον, [4] ἢ ἀκρίτους τινὰς, ἐν ἀμείροις λόγου καταδεδικάσθαι, ὅπερ ἐξ ἁπάντων ἀ διαβάλλων ἐπιχειρεῖ ποιεῖν, ἄκριβον ὑπάγων τὸ διαβαλλόμενον τῇ ἐξ ἀκόνου ὀργῇ, ἐν τῷ ἀπολογίαν τοῦ λαθραίως κατηγορίας ἀφαιρούμενον. καὶ

aut mussitanti ore, eum priore oratione subacti condemnaverimus. Itaque à justo, æquo, & judicum jurejurando calumniam abhorrere dicas. Iam sicui dubiæ fidei legum conditores videntur, quorum decreta commonent, justitia, non studio partium judicare, optimum poëtam citandum censeo, qui præclaram sententiam, imo potius hac de re legem tulit: quum dixit, *Ne litem dirimas, quin primum audiveris ambos.* Nimirum & hic intelligebat, nullam ex multis, quæ apud homines vigent, deteriorem & iniquiorem inveniri posse injuriam, quam indicta causa reum damnare. Quod omni ex parte calumniator molitur: qui, quem accusat, audientis iræ indefensum subjicit, & accusatione clancularia defensionem intervertit. Quivis enim hu-

ἑτέρῳ πρόσωπον, τῷ κατηγόρῳ λέγοντι, ὅπως τοῦ κινδυνεύοντος καθαρὸν φυλάξητε ἀκοὴν ἕλκυστον. *Iam initio, quum judicia capitalia disceptaret, fama jubet manum eum alteri auri, dum diceret accusator, admovere solitum, reo ut alteram integram & intactam servaret à calumniis.* A qua tamen consuetudine postea desciv it. *Tollius.*

1 Εἰ δέ τῳ μὴ ἀξιόπιστοι] Hic non tam *fide dignos*, ut interpres voluit, quam *auctoritate pollentes*, quibus obtemperandum sit, τὸ ἀξιόπιστοι significat. Latini *idoneos auctores* dicerent. *Idem.*

2 Ποιητὴν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον] Paulo ante eadem ferme hæc verba ex Aristophane citavimus, qui ea ab Homero accepit. *Idem.*

3 Χείρων δὲ ἀδικώτερον] Cleanthes apud Stobœum Serm. XL.

Κακοηθέστερον οὐδὲν διαβολῆς ἐστι πω,
Λάθρα γὰρ ἀπατήσασα τὸ πιστεύσαν τινα,
Μίσος ἀναπλάττει πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον.
Nihil fere tam est malignum, quam calumnia.
Hæc enim ubi clam aliquem à se persuasum decepit,
Odium exitat adversum eum, qui nihil est commeritus. Idem.

4 Ἢ ἀκρίτους τινάς] Seneca de Ira lib. II. cap. 29. *De parvula summa judicatores tibi res sine teste non probaretur; testis sine jurejurando non valeret. Vtrique parti dares advocationem, dares tempus, ne semel audires. Magis enim veritas elucet, quo sæpius ad manum venit. Amicum condemnas de præsentibus, antequam audias, antequam interroges? illi, antequam accusatorem suum nosse liceat, aut crimen, iraseris?* Menander:

Ὁ μὴ κατηγορήσαντος ἢ πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς,
Αὐτὸς πονηρὸς εἶναι πιθόμενος κακῶς. Idem.

4 Ἀπρ-

ηδ [1] ἀπαρρησίας, ὁ δειλὸς ἅπας, ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος, οὐδὲν ἧττον τὸ ἐμφανὲς ἄγων, ἀλλ' ὥσπερ οἱ λοχῶντες, [2] ἐξ ἀφανοῦς πόθεν [3] τοξεύσων, [4] ὡς μὴ ἔχῃ ἀντιβῆναι δυνατὸν εἶναι, μὴ ἔχοντα ἀντιχωρῆσαι, ἀλλ' ἐν ἀπορίᾳ, καὶ ἀγνοίᾳ καὶ πολέμῳ διαφθείρεται. [5] τὸ μέγιστον ἴσι σημεῖον, καὶ μηδὲν ὑγιὲς τὰς διαβάλλουσας λέγειν. ἐπεὶ εἴ τίς μ' ἀπάλῃθη κατηγορῶν ἐμοῦ πω εἰσπίστατον, οὕτως αἰσχρὸν ἐστὶν εἰς τὸ φανερὸν διελίσσῃ, καὶ [7] διώκῃ, καὶ ἀντιβοᾷζῃ τὸ λόγῳ. [8] ὥσπερ οὐδεὶς ἂν σὺν ἔτι πρόφανὲς νικᾶν δυνάμενος, [9] ἐνέδρα ποτὲ, καὶ ἀπάτῃ χρήσεται καὶ τῷ πολεμίῳ. [10] δεῖ δ' ὦ τις τὸν τοιοῦτον

hujusmodi farinæ homo formidolosus nihil palam loqui audet; sed, perinde atque qui in insidiis latent, alicunde ex abdito jaculatur: ut non sit, qui resistere, adversaque manu contendere possit: at ignaro, & inscio unde bellum inferatur, sit pereundum. Quod maximo est indicio, calumniatores nihil sani dicere. Nam, qui veræ accusationis sibi est conscius, hic utique palam arguit, corrigit, & judicio se sistit cum adversario: ut nemo, qui hostem aperta acie vincere posset, insidiis & dolo uti vellet. Cæterum id genus homines

1 Ἀπαρρησίας] Idem Seneca ibidem: *Hic ipse, qui ad te detulit, desinat dicere, si probare debuerit. Non est, inquit, quod me protrahas: ego productus negabo: alioqui nihil umquam tibi dicam. Eodem tempore & infrigat, & ipse se certamini & pugnæ subtrahit. Qui dicere tibi nisi clam non vult, pane non dicit.* Verumtamen ubi deprehensi jubentur incoram accusare, ab impudentia audaciam mutuantur. Vti Apelles fecit, cum à Philippo delatos falso Aratos cogeretur præsentes arguere. Historia est apud Polyb. lib. IV. *Tollius.*

2 Ἐξ ἀφανοῦς] Alcæus: πρὸς δ' ἀφανεῖ πᾶς ἵπτεται δόλῳ. *Obscura quivis comitatur dolus.* Idem.

3 Τοξεύσων] Vt Nisus apud Virgilium lib. VII. Æn. Vnde

Sævit atrox Volscens, nec teli conspicit usquam
Auctorem, nec quo se ardens immittere possit. Idem.

4 Ὡς μὴ ἀντιβῆναι] Verte: *ut nec ex adverso consistere, nec repugnare detur.* Idem.

5 Ὀ μέγιστόν ἐσι σημεῖον] Ita & Cassander Alexandro nimium facili ad credendas de patre ejus Antipatro calumnias respondit, τοῦτο αὐτὸ σημεῖον εἶναι τῷ συκοφαντεῖν, ὅτι μάκροθεν ἥκουσι φιλίσχειν, *esse id ipsum calumniæ indicium, quod procul probationibus venissent:* ut est apud Plutarchum in ejus vita. *Idem.*

6 Εἰς τὸ φανερὸν διελίσσῃ] Cicero pro Cælio, cap. 3: *Accusatio crimen desiderat, rem ut definiat, hominem ut notet, argumento probet, teste confirmet.* Idem.

7 Διώκῃ καὶ ἀντιβοᾷζῃ] Potius, *persequitur, seque adversarium professus rem judicio committit:* vel, *judicio cum eo experitur.* Idem.

8 Ὥσπερ οὐδεὶς ἄν] Nobile est Alexandri M. ad Parmenionem & Polysperchontem responsum apud Curtium, lib. IV. cap. 13. nam cum Parmenio furto, non prælio opus esse censeret, assentiente præ ceteris Polysperchonte, *Latrunculorum*, inquit, *& furum ista solertia est*, &c. *Idem.*

9 Ὥσπερ οὐδεὶς ἄν] Melius, ni fallor, vertisset interpres: *uti neminem tam ignavi abjectique animi reperias, qui, quum hostem aperto marte vincere posset, dolo eum & insidiis circumvenire malit.* Idem.

9 Ἐνέδρα ποτὲ] Q. Calaber l. III. v. 76:

Κρύβδα δ' ἀναλκίδες αἰὲν ἀγαυοτέρους λοχόωσι.
Ganeulum autem imbelles semper præstantioribus insidiantur. Idem.

τας μάλιστα [1] ἔνθα τὰ βασιλέων αὐλαῖς, ἢ ἅμα τὰς τῶν δοκούντων, ἢ δυναστευόντων φιλίας διαπρεπούσας. ἔνθα πολὺς μὲν ὁ φθόνος, μυρίαι δ' ὑπόνοιαι, πάμπολλαι δ' κολακεῖαι, ἢ διαβολαὶ ὑποθέσεις. ὅπου γὰρ αἰεὶ μείζους ἐλπίδες, σύζευκται καὶ οἱ φθόνοι χαλεπώτεροι, καὶ τὰ μίση ἐπισφαλέστερα, καὶ [2] ζηλοτυπίαι κακοπραγίστεραι. πάντες δὲ ἀλλήλους ὀξὺ διόρκασι, καὶ ὥσπερ οἱ μονομαχοῦντες [3] ἐπιτηροῦσιν εἴ πῃ τι γυ-

nes in regum aulis potiſſimum videas verſantes, & principum ac optimatum amicitia ſplendentes: ubi ſcilicet invidia crebra, innumeræ ſuſpiciones, multæque aſſentandi & calumniandi occaſiones. Nam ubi majores ſpes ſeſe ſemper oſtentant, hic & invidiæ ſæviores, odia periculoſiora, æmulationes callidiores vigent. Omnes ſe invicem acribus oculis intuentur, &, quemadmodum qui ſingulari certamine contendunt, dili-

1 Ἔνθα τὰ βασιλέων αὐλαῖς] Sarisberienſis in Policratico lib. VII. cap. 24. *Cetetum detractores & invidos ſic in curia videbis abundare, ac ſi in eam, quaſi totius orbis ſentinam, confluxerint.* De adulatoribus autem Plutarchus in libello, de diſcrimine amici & adulatoris ita loquitur: Ἔπου γὰρ ἔφασκε ὁ Σιμωνίδης τὴν ἱπποτροφίαν φοιτᾶν ἐπὶ λαπύθους ὀπαδεῖν, ἀλλ' ἀφύσσειν πυροφόρους, ὅταν δὲ κολακείαν ὀφείλῃ τις πίνειν, οὐδὲ ἀδύξοις, οὐδ' ἀδυνάτοις ἀκολουθεῖν, ἀλλ' οἴκων τε ἐπαφυσσόντων μεγάλων ὀλίσθημα ἐπὶ νόσημα γινομένῳ, συμβαίνει δὲ ἐπὶ βασιλείας ἐπὶ ἡγεμονίας ἀνατρέπεσθαι. *Atque ut Simonides ait, equos alendi ſtudium non locythos comitari, ſed agros frugiferos: ita videmus adulatores non pauperibus ſe adjungere, aut ingloriis & plebeiis, ſed magnarum familiarum rerumque amplarum ruinam hanc morbumque eſſe, qui ſæpe etiam regna imperiaque ſubvertat.* Plato in epiſt. ad Dionyſium: Ἐθέασα γὰρ ἐγὼ τότε, καὶ νῦν ὁρῶ, τὰς μεγάλας οὐσίας, καὶ τυραννίδας, ἢ τε ἰδιωτῶν, καὶ τῶν μοναρχόντων, μᾶλλον ὅσῳπερ ἂν μείζους ὦσι, τοσούτῳ πλείους ἐμμείζους δὴ διαβάλλοντας, καὶ ὑπὲρ οὐδενὸς μᾶλλον αἰσχρὰς βλάβας ὀμνύντας τετρῴσας, ἢ κακῶς οὐδὲν μᾶλλον γίγνεσθαι τε ἐν τῇ ἀληθείᾳ εὐτυχίας δυνάμεις. *Videbam id temporis, & adhuc video, magnas & immenſas opes tum privatorum hominum, tum monarcharum, quo fuerint abundantiores, eo plures majoreſque calumniatores alere, quique cum turpi damno ad gratiam loquuntur: quo nihil deterius divitia, altaque potentia generant.* Q. Curtius adulationem *perpetuum malum regum* vocat, *quorum opes ſæpius aſſentatio, quam hoſtis everterit*: lib. VIII. cap. 5. Vnde Galenus de Dignotione & Curat. propriorum affectuum, virum vetidicum explorare docens: Καὶ σκόπει, inquit, ἐὰν ἴδῃς αὐτὸν ὅτι τὰς τῶν πλουσίων τε ἐν ἀλλοδυναμίαις, ἢ ἐν τὰς τῶν μοναρχῶν οἰκίας ἁπάντα σωιζούσας, γίγνεσθαι μᾶλλον ἀκινδύνως τὸν ἄνδρωπον τοῦτον ἀληθεύειν ἅπαντα· ταῖς δὲ τοιαύταις κολακείαις ὑπὸ τὸ ψεύδεσθαι. *Ac primum quidem, ſi eum videris divitum domos aut potentium, ſive etiam regum, frequentantem, certo tibi perſuadeas velim, fruſtra rumorem illum ad aures tuas accidiſſe, qui de ejus integritate in dicendo verum ferebatur. Hujuſmodi enim adulationibus mentiri cognatum eſt.* Tollius.

2 Ζηλοτυπίαι κακοπραγίστεραι] Sed nulla verſutior aut fraudulentior ſupplantandi, calumniandique ratio, quam laudando. Nam & hanc invidia reperit aulicorum. Καινὸς γὰρ δή τις, inquit Polyb. IV. ἔστ' ὄφεσι τερέτι διαζωλὸς τὸ μὴ ψέγοντας, ἀλλ' ἐπαινοῦντας λυμαίνεσθαι τοὺς πέλας· ὥρισται δὲ μάλιστα ἐπὶ τοιαύτην κακοπραγίαν, καὶ βασκανίαν, καὶ δόλῳ ἐκ τῶν ἐκεῖ τὰς αὐλὰς διατριβόντων, καὶ τῶν τοιούτων ἐπὶ ἀλλήλους ζηλοτυπίας ἐπὶ φιλονεικίας. *Novus enimvero calumniandi modus hic eſt inventus, cum non obtrectando, ſed laudando alicui nocetur. Qua malignitas, invidia, & fraus ab illis primo fuit excogitata, qui in aulis principum vitam degunt: ea eſt illorum hominum æmulatio inter ipſos, ea avaritia.* Quare jure Tacitus in Agricolæ vita *peſſimum genus* vocat *inimicorum, laudantes.* Idem.

3 Ἐπιτηροῦσιν εἴ πῃ τι] Homerus de Achille cum Hectore pugnante, ἰλ. χ'. v. 319. ἐῖς

ρωπὴν μέρος ἀπάσαιτο δ' σύμπαντος. [1] καὶ πρῶτος αὐτὸς ἔκαστος εἶναι βουλόμενος, παρωξύνατο, καὶ διέβαλε καινίζοντα τὰ καλλίστου, καὶ τὰ αὐτῷ εἰ δυνατὸν ἦν, ἐπανορθοῦν, καὶ ὑποσκελίζει. [2] ἔνθα ὁ μὲν χρηστὸς ἀπηχὰς δίνης ἀναπίπτοντας, καὶ διαπέσοντας· καὶ τὸ πλοῦσιον, ἀτίμως ἐξίησιν. ὁ δὲ κόλαξ δυσκολώτερος, καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κρούσεις πιθανώτερος, [3] δύδε-

diligenter obſervant, num aliquam corporis partem nudam & male munitam conſpiciant. Et cum quiſque velit primas obtinere, proximum ſummovet, & amolitur, & priorem, ſi poſſit, convellit, & ſupplantat. Hic, ſiquis eſt vir frugi, prorſus ilico ſubvertitur, & avellitur, denique ignominioſe expellitur. Verum qui aſſentandi eſt peritior, & ad hujuſmodi nequitiam habilior, pro-

Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' ὀξύτης, ἣν δὲ Ἀχιλλεὺς
Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἕκτορι δῖῳ,
Εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅπη εἴξειε μάλιστα, &c.
Sic ex cuſpide fulgor ſplendebat bene acuta, quam Achilles
Vibrabat dextera, cogitans malum Hectori divino.
Inſpiciens corpus pulchrum, ubi cederet maxime.

Similiter fere Virgilius de Darete l. v. Æneidos:

Ille, velut celſam oppugnas qui molibus urbem,
Aut montana ſedet circum caſtella ſub armis,
Nunc hos, nunc illos aditus, omnemque pererrat
Arte locum, & varia aſſultibus irritus urget. Tollius.

1 Καὶ πρῶτος αὐτὸς ἔκαστος εἶναι βουλόμενος] Seneca lib. III. de Ira, cap. XXXI: *Nulli ad liena reſpicienti ſua placent. Inde diis quoque iraſcimur, quod aliquis nos antecedat, obliti quantum hominum retro ſit; & paucis invidentes quantum à tergo ſequatur ingentis invidentia.* Idem.

2 Ἔνθα ὁ μὲν χρηστὸς] Plutarchus de diſcrim. amici & adulatoris: ἔστω γὰρ ἀληθινὸς ὑποσκεῖν φίλος, καὶ ὡς ἐᾷ κλυσιάζειν· ἂν δὲ μὴ δύνηται, φανερῶς μὲν ὑποστείλῃ, καὶ παρείπῃ, καὶ τέθηπεν, ὡς ἀμείνονας, λάθρα δ' ὑφίσῃ πάνυ ἐπιτηρήσας διαβολάς· κρυφίου δὲ λόγου κινουμένου ἄκρου, κἂν μὴ παντελῶς δύσῃς ἐξεγκόπλαι, τὸ τῦ Μηδίου φυλάττῃ μεμνημένῳ· ἐᾷ γὰρ ὁ Μήδιος τὸν περὶ τὸν Ἀλέξανδρον χορὸν τῶν κολάκων οἷον ἥδεσθαι, καὶ σοβεῖν καὶ κορυφαῖον ὅλης τῆς αἱρέσεως σωτηρίαν. ἐκέλευεν ἐν ὑπερβάντας ἀπειλεῖν ἐπὶ τοῖς διάκτοις ταῖς διαβολαῖς, διδάσκων, ὅτι κἂν θορυβήσῃ τὸ ἄκρον ὁ διδάσκαλος, ἡ ἀλήθεια μένει τὸ διαβολῆς· ταύταις μέντοι ταῖς ἀλαζόσι, μᾶλλον δὲ γαλεάναις ἐπεκρότουν διαβεβλημένοι Ἀλέξανδρον ἀπώλεσαν Καλλισθένη, καὶ Παρμενίωνα, καὶ φιλώτας, &c. *Adulator autem veros amicos arcet, neque appropinquare ſinit: aut, ſi hoc non poteſt, palam quidem eos demulcet, colitque, & admiratur, ut meliores: clanculum autem ſubmittit aliquas & ſpargit calumnias. Vbi autem occultus ſermo ulceris pruritum excitavit, ſi non ſtatim rem perficit, memoria tamen tenet atque obſervat Medii dictum. Fuit is Medius chori adulatorum, qui Alexandrum cingebat, veluti princeps, & calumniatorum ſummus, præſtantiſſimis imminens. Iubebat autem ſuos audaciter calumnias jacere, iiſque mordere alios: docens, tametſi admorſus ulcus ſanarit, tamen calumnia cicatricem manſuram. His quidem cicatricibus, ac vomicis, aut gangranis potius & cancris corroſus Alexander Calliſthenem perdidit, & Parmenionem & Philotam*, &c. Cujus quidem Philotæ hiſtoriam ab æmulo Cratero per calumniam ſubverſi opere pretium eſt legiſſe apud Curtium lib. VI. cap. 8. quæ mirum in modum hæc, & ſequentia illuſtrat. *Idem.*

3 Εὐδιαμαῖ, καὶ ὅλως φθείσας κρατεῖ] Hæc ita potius interpretarer: *primas tenet,*

κιμεῖ, καὶ ὅλως φθόσους κρατεῖ. τὸ γὰρ Ὁμήρου πάνυ ἐπαληθεύσαι, ὅτι [1] Ξωὸς ἀνάλιος, καὶ τὸν κρείττονα κατέκρινε. τοιγαροῦν, ὡς ἐπὶ μικροῖς καὶ [2] ποικίλαις καὶ ἀκριβεῖ δικαίοις ἐπιδοῦσιν, ὧν ἡ χρῆσις ἐπισφαλεστάτη ἐστὶν ἡ τῆς Διαβολῆς. τὴν μὲν ἀρχὴν, ἀπὸ φθόνου ἡμισυλλήπτου λαμβάνουσι. εἰκτρότερα δ', καὶ τραγικὰ ἐπάγουσι τὰ τέλη, καὶ πολλῶν συμφορῶν ἀνάπλεα. Οὐ μὴν μικρὸν, οὐδὲ ἁπλοῦν ἐστι τοῦτο, ὡς ἂν τις ὑπολάβοι, [3] ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης, οὐκ ὀλίγης δ' ἀσχολίας, ἀκριβοῦς δὲ τινος ἐπιμελείας δέομενον. ἐὰν γὰρ ἀπλουστέραν ἔβλαπτεν ἡ Διαβολὴ, εἰ μὴ πιθανόν τινα τρόπον ἐχίγνετο. [4] οὐδ' ἂν καλίχυσι τοῖς πάντων ἰσχυροτέροις ἀληθείαν, εἰμὴ πολὺ τὸ ἐπαγωγὸν, καὶ πιθανὸν, καὶ μυρίαις ἄλλαις παρεσκεύασται κἀκείνοις ἀκόλουθον. Διαβάλλεται μὲν ἐν ὡς τὸ πολὺ μάλιστα [5] ὁ πεμπτικὸς, καὶ ὅλως φθόσους κρατεῖ. probatur, denique ſuperat. Quibus verum Homeri carmen comprobatur: *Victorem & victum Mavors communis ademit.* Quocirca cum de rebus non exiguis inſtituatur certamen, alii in alios varias nocendi vias comminiſcuntur: quarum compendioſiſſima & periculoſiſſima Calumniæ via: cujus principium ducitur ab invidia inter ſpem metumque fluctuante: ſed quæ miſerabiles, tragicos, & multis calamitatibus refertos exitus affert. Nec certe facile, ſimplexve eſt hoc quadruplatoris ſtudium, ut forte alicui videatur: ſed arte multiplici, ſollertia non mediocri, & accurata diligentia opus habet. Non enim tam gravem noxam infligeret Calumnia, niſi in ſpeciem vero ſimilia narraret: neque rerum omnium validiſſimam veritatem opprimeret, niſi appoſitis ad inducendum, & perſuadendum argumentis, aliiſque ſexcentis artibus inſtructa auditores deciperet. Porro calumnia plerumque appetitur potiſſimum, qui in honore eſt: ob quem poſte-

net, & illum denique prævertens ſuperat: quandoquidem exemplo ſuo hujus Homerici dicti veritatem confirmant.

Mars dubius ſæpe & victorem ſtravit ovantem. Tollius.

1 Ξωὸς ἀνάλιος] Hectoris verba ſunt Iliad. Σ. v. 309. Livius lib. XXVIII. cap. 19: *ubi Mars communis & victum ſæpe erigeret, & affligeret victorem.* Propert. II. 27: *Cum Mavors dubias miſcet utrimque manus.* Ovid. I. Amor. el. 9: *Mars dubius*, &c. *Idem.*

2 Ποικίλας ὀδὲ ὀφθονοῦσιν] Vnde invidiam πολυμήχανον & πάντολμον θηρίον Photius vocat, epiſt. prima, commate ρς'. *Idem.*

3 Ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης] Vere. nam, ut ait Plautus Captiv. II. 1:

Dolo non dolus ſunt, niſi aſtu colas:
Sed malum maximum, ſi id palam provenit. Idem.

4 Οὐδ' ἂν καλίχυσι] Cicero pro Cluentio, cap. 65: *Hoc uno modo ſæpe multorum improbitate depreſſa veritas emergit, & innocentia defenſio intercluſa reſpirat: quod aut is, qui ad fraudem callidi ſunt, non tantum audent, quantum excogitant: aut illi, quorum eminet audacia, atque projecta eſt, à conſiliis malitia deſcruntur. Quod ſi aut confidens aſtutia aut callida eſſet audacia, vix ullo reſiſti modo poſſet.* Idem.

5 Ὁ πεμπτικὸς] Satisberienſis lib. VII. Policratici, cap. 24: *Vbique tamen, qui illuſtrioribus clareſcunt meritis, acrius invidia toxicata dente reduntur.* Velleius Pa-

φῦτο, [1] τοῖς ὑπολειπομένοις αὐτῶ ἐπίφθονος. ἅπαντες γὰρ τῶν ἐπιβλέπουσιν, καθάπερ τι κώλυμα, καὶ ἐμπόδιον προορώμενοι. καὶ ἔκπροσθεν ἑστῶτα πρῶτον αὐτὸς ἔστας, [2] τὸν κορυφαῖον ἐκεῖνον ὑπολιπόμενος, καὶ τὸ φιλίας δόκησιν ἀποσβεσάμενος. οἷόν τι ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ἐπὶ τὸν δρομέα γίνεται. κἀκεῖ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς, [4] τὴν ὕπληγα δύσας καταπτώσας, [5] μόνον δὲ πρόσω ἐφιέμενος, καὶ τῶν ἀφνειῶν ἀπε-

posterioribus est invidiosus: quo fit ut omnium telis affectetur, ceu obex, objectumque ipsis impedimentum. Seque primum fore quisque putat, quum sublimem illum expugnarit, & amicitia excusserit. Quale quiddam in gymnicis ludis accidit cursoribus: ubi strenuus cursor, fractis ilicæ carceribus, solum primas affectans, animumque ad metam adjiciens, inque pedum velocitate spem

Paterc. lib. II. c. 40: *Numquam eminentia invidia carent.* Livius lib. XLV. cap. 35. de Paulo Macedonico, cui triumphus negabatur: *Intacta invidia media sunt; ad summa fere tendit.* Apollodorus Comicus:

Περὶς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται.
Nam rebus obstat præclaris invidia.

Cyprianus de Zelo & Livore: *Quanto ille, cui invidetur, successu meliore profecerit, tanto invidus in majus incendium livoris ignibus inardescit.* Philo περὶ Γιγαντ. φθόνος δὲ ἀεὶ ταῖς μεγάλαις εὐτυχίαις ἀντίπαλος. *Invidia semper magna felicitatis adversaria est.* Lucretius lib. III:

Consimili ratione ab eodem sæpe timore
Macerat invidia, ante oculos illum esse potentem,
Illum adspectari, clarus qui incedit honore:
Ipse se in tenebris volvi, cœnoque queruntur.

Infinita porro sunt, quæ in hanc sententiam cum apud Græcos, tum apud Latinos Scriptores belle dicta reperias. *Tollius.*

1 Τοῖς ὑπολειπομένοις] *Nam qui invidet, minor est*, ut ait Plinius lib. VI. epist. 17. Et, secundum Plautum in Captiv. Act. III. Sc. 4:

Est miserorum, ut malevolentes sint, atque invideant bonis. Idem.

1 Τοῖς ὑπολειπομένοις] Melius, dignatione inferioribus. *Idem.*

2 Τὸν κορυφαῖον ἐκεῖνον] Verto, *modo principem illum & in fastigio dignationis collocatum, expugnaverit, ac de illo amicitiæ gradu deturbaverit.* Idem.

3 Καὶ ὅτι τοῖς γυμνικοῖς] Pindarus Isthm. Carm. IV:

Ἔστιν δ' ἀφανεῖα τύχαις
Καὶ μεγαλυνομένοις,
Πρὶν τέλος ἀκρον ἐπιδεῖν.
Τῶν τις γὰρ ὀλίγοις τέλος,
Καὶ κρέσσον' ἀνδρῶν χειρῶν
Ἔσφαλε τύχα καταμείψασα.
Id est,

Est tamen incertitudo fortunæ etiam pugnantium, priusquam ad finem summum veniant. Horum enim dat finem, & virorum deteriorum ars corripiens præstantiorem supplantat. Idem.

4 Τὴν ὕπληγα δύσας καταπτώσας] Ὕπληξ sive βλακὶς, item γαμφὶς Polluci, repagula, quæ Latini *Carceres* vocabant, quibus apertis, non *fidibus*, ut interpres habet, emittebantur currus. Videtur hic extentus funis fuisse, quo volut repagulo cursores continebantur; eoque remisso procurrebant. *Idem.*

5 Μόνον τῶ προσω] Interpres vertit *primas affectare*, ac si τὰ πρωτεῖα legeretur. Τῶ προσω ἐφιέμενος, est: *tota mente intentus in spatium, quod cursu conficiendum*

τεθεα-

τείνας πρὸς τὸ τέρμα, καὶ τοῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆ νίκης ἔχων, τὸ πλησίον οὐδὲν ἡγεμονεῖ, οὐδέ τι τῶ ἔξω τὰς ἀγωνιστὰς πολυπραγμονεῖ. ὁ δὲ κακὸς σκιῶν, [1] καὶ ἀναδλω ἀντα-γωνιστὴς, ἀπογνὰς τὴν οὐ δι' ἰσχὺς ἐλπίδα, ἐπὶ τὴν κακοτεχνίαν ἐτρά-πετο. καὶ τοῦτο μόνον ἐξέπαυ-σκοπεῖ, ὅπως τὸ πρόχρημα ἐπισχὼν, ἢ ἐμποδίσας, ἐπισυμεῖ. ὡς εἰ τοῦτο ληφθείη, οὐκ ἂν ποτε νικηθεὶη δυνάμενος. ὁμοίως δὲ τούτοις καὶ ταῖς φιλίαις τὸ δύσκολον γίγνε-[2] ὁ γὰρ προέχων, εὐθὺς ἐπιβουλεύ-ται. [3] καὶ ἀφύλακτος τὸ μέσῳ ληφθεὶς τὸ δυσμενῶν, ἀνηρπάσθη. οἱ δὲ ἀγαπῶντες, καὶ φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ ὧν ἄλλοις βλάπτειν ἔδοξεν. τὸ, τι ἀξιόπιστον τὸ ληθοῦς οὐκ ὧν ἔτυχεν ἐπινοοῦσιν, ἀλλ' ἐν τούτῳ τὸ πᾶν σπουδὴν ἔχουσιν, μηδέν τι πρόσκλημα ἀπῳδὸν, μηδὲ ἀλ-

spem victoriæ habens, vicino non incommodat, neque aliorum certatorum res curat. Contra ignavus ille, & imbellis adversarius, desperata celeritate, animum ad fraudem convertit. Atque hoc solum in universum spectat, quomodo currentem objecta remora, vel impedimento, reprimere possit: quæ ni succedant, nunquam queat vincere. Haud aliter in ambiendis magnatum amicitiis accidit: apud quos qui prominet, statim insidiis involvitur, & incautus ab æmulis captus discerpitur. Hi deinde diligi, & amici videri incipiunt, eo quod aliis incommodarint. Iam quod Calumniæ fidem faciat, non temere excogitant: sed in coloris delectu toti occupantur, metuentes ne quid absoni, aut alieni attexant.

vellat, quo id absolvat. Nemo hunc locum melius interpretabitur, quam Virgilius lib. v. Æneidos:

——— *Signoque repento*
Corripiunt spatia audito, limenque relinquunt
Effusi, nimbo similes: simul ultima signant.

Quod ad verbum est, ὁ διαυλοδρόμος τείνασι πρὸς τὸ τέρμα. Tollius.

1 Καὶ ἀναδλω ἀνταγωνιστὴς] Cicero Philippica x. cap. 1: *Declarasti enim verum esse id, quod ego semper sensi, Neminem alterius, quo sua conferret, virtutis invidere.* Idem.

2 Ὁ γὰρ προέχων] Pessime interpres expositit, *qui prominet.* Repone, *qui ceteris antistat:* ut apud Catullum:

Veranni, omnibus e meis amicis
Antistans mihi millibus trecentis. Idem.

3 Καὶ ἀφύλακτος] Cyprianus de simplicitate Prælatorum: *Facilior cautio est, ubi manifesta formido est; & ad certamen animus ante præstruitur, quando se adversarius confitetur.* Verum, ut bene Seneca, *Professa perdunt odia vindicta locum.* Idem.

4 Ἐν μέσῳ ληφθεὶς] Non satisfacit mihi interpres. Malim, *circumventus rapitur.* Eleganter Ausonius in Cupidine Crucifixo locum hunc illustrat:

——— *Hostemque unum loca non sua nactum*
Falsa nube premunt. Trepidantem, & cassa parantem
Suffugia, in cæcum media traxere caterva.
Eligitur mœsto, &c.

Contra apud Ciceronem pro Cluentio, c. 65: *Innocentia defensio sæpe multorum improbitate intercluso respirat.* Idem.

λότερον. ὡς γὰρ ἐπὶ πολὺ [1] τὰ περόντα τῷ ἀμφιβαλλομένῳ [2] πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες, σὺν ἀπιθάνοις ποιοῦντι τὰς κατηγορίας. οἷον, ὁ μὲν ἰατρὸν ἀμφιβάλλουν ὡς φαρμακέα. τὸ πλούσιον ὄν, ὡς τύραννον. [3] ὁ τυραννικὸν ὄν, ὡς περόδικον.

xant. Sic plerunque ejus, quem deferunt, rationes in deterius interpretando, probabiles reddunt accusationes. Medicum veneficii; locupletem affectatæ tyrannidis; tyrannum proditionis insimulant. In-

1 Τὰ περόντα] Hic sunt vel fortunæ, vel ingenii, vel quæcunque alia bona, commoda, conditio: quæ alicui adsunt, quibusve conspicuus est. *Tollius.*

2 Πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες] Basilius Magnus de Invidia: Δεινὸν ὂν ταῖς εἰς τὸ χεῖρον παραπτοπαῖς τὸ ἐπαινετὸν διαπύσαι, καὶ ἐκ γείτονος κακίας ἡ ἀρετὴ διαβαλεῖν. *Improbum autem est, in pejus deflectendo quod laudabile est culpare, & è malitia vicinia virtutem criminari.* Sarisberiensis lib. VII. Policratici, capite 24. de calumnia loquens: *Et nunc quidem*, inquit, *bona aliena pervertit, nunc minuit: mala autem fingit, quæ non sunt; aut magnificat, & extollit, si quæ sunt.* Contra ea Quintilianus lib. II. cap. 12: *Est præterea quadam virtutum vitiorumque vicinia, qua maledicto pro libero, temerarius pro forti, effusus pro copioso accipitur.* Sic & in amore, & in amicitia vitia proximarum virtutum appellationibus velantur. Lucretius lib. IV:

Nigra melichrus est, immunda & fœtida acosmos.
Casia pumilio, nervosa & lignea dorcas, &c.

Et apud Theocritum Battus Idyll. X:

Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλίουσι τὸ πάντες,
Γυναῖ, ἁλικίαυσιν· ἐγὼ δ' μόνος μελίχλωρον.
O Bombyce venusta, omnes te Syram vocant,
Tenuem, sole adustam. ego vero solus flavam mellis instar.

Est item apud Aristænetum illius vitiorum in melius interpretationis amatorium exemplum, lib. I. epist. 18: Καὶ ὁ μέν τις τὸ γέλων, ὅτι σιμὸς, ὑπέχαρις παρὰ σοὶ καλεῖται παιπαλή· τῷ δὲ τὸ χρυσοῦν βασιλικὸν ὕφος τὸ ὄν διὰ μέσου τέτηκεν. ἐρεῖς ἐμμετρότητα ἔχειν· μέλανας δὲ ἀνδρικὰς ὀνομάζεις, λάβρας δὲ θεῶν παῖδας φερσίφρονας· μελιχρώτας δὲ οἷς τύρυμα πνεῖ, ἀλλ' ἐκοίμα εἶναι. Vbi nisi & in Platone ita legeretur, & à Plutarcho in περιστοίμα mutatum esset, κῶμα pro κοίμα legerem. Neque vel ita tamen Platonis mihi locus sanus esse videtur. Μελαγχλώρους δὲ καὶ τύρυμα οἷς πρὸς ἄλλα κοίμα, ἢ ἐγκεῖσθαι ὑποκορίζομένη τὸ ὂν ὀχρότητος φέρουσα ἀχρότητα, ἐὰν δὴ ὦχρα ᾖ. Lege, μελαλχλόους, (sive μελίχλους, ut alii malunt) δὲ καὶ τύρυμα οἵσθα ἀλλ' ἐ χρῶμα εἶναι ἐγκεῖσθαι &c. ad plures illi sermo institutus est, sic ut τὸ οἷς vitiosum esse quivis facile deprehendat. Cetera mendæ manifestæ sunt. Posset autem τὸ κοίμα facies verti: nisi quis περιστοίμα cum Plutarcho malit: cujus vocis vim Cicero pluribus explicat, lib. II. de Oratore cap. XIV: *ut cum in sole ambulem, etiamsi aliam ob causam ambulo, fieri natura tamen, ut colorer.* De Amicitia locus est eximius, sed prolixior, apud Horatium lib. I. sat. 3: ubi tandem livorem nostrum, & animi æruginem perstringit, dicens:

At nos virtutes ipsas invertimus; atque
Sincerum cupimus vas incrustare. probus *quis*
Nobiscum vivit? multum demissus homo. *illi*
Tardo *cognomen* pingui damus. *pro* bene *sano*,
Ac non incauto, fictum, astutumque *vocamus*, &c.

Plura ad Lucret. & Horatium Lambinus congessit, quæ describere nolo, ne alienæ fructum diligentiæ videar velle intercipere. *Idem.*

3 Τὸν τυραννικόν] Malim, *tyrannidi*, vel *tyranni ministrum*, quam *tyrannum*, genere. *Idem.*

ενίοτε μὴν τοῖς ἐ ὁ ἀκροάμενος αὐτὸς παρεσκεύασε τὴν ἀλήθειαν τοῖς διαφοραῖς. καὶ ὡς τὸ εἰκὸς τρόπον οἱ κακοήθεις αὐτοὶ ἁρμοζόμενοι, διέφθειρεν. ἰδὼ μὲν γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἤδεσι, διέβαλεν φασὶ τὴν γυναῖκα ἐπὶ τὸ δεῖπνον. καὶ ἀπεδύσατο ἐς αὐτὸν, ἀπεστέναξε. καὶ [1] ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν ἐ μάλα ἀπλῶς, καὶ ὅλως ἐρωτικὴ. καὶ πως ἐ μετὰ χαρᾶς πρὸς αὐτὸν αἱ διαβολαί. ἰδὼ ἦ ποιητικὸς ἦ, καὶ ἐπὶ τούτῳ μέγα φρονῇ, μὰ Δί' ἐχλεύασέ σε [2] Φιλόξενος τὰ ἔπη, καὶ διέσυρε, [3] καὶ ἀμείλιχα εἶπεν αὐτὰ, καὶ κακοσωΐστως. ὁ πρὸς ἦ τὸ δύσεβὲς, καὶ φιλόθεον, ἄθεος, καὶ ἀνόσιος ὁ φίλος διαβάλλεται, καὶ ὡς τὸ θεῖον παρωθούμενος, καὶ τὴν πρόνοιαν ἐνυβρίζων. [4] ὁ ἦ ἀκούσας, οὐδὲς μύωπι ἀφῆ ἐ αὐτὸς τυπὶς, διακέκαυται ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἀπέραστος τὸ φίλον, ἐ προεμένας τὸ ἀκριβὲς ἔλεγχον. ὅλως γὰ τὰ τοιαῦτα ἐπινοῦσι, καὶ λέγουσιν, ἃ μάλιστα ἴσασιν ἐς ὀργὴν δυνάμενα παροξύνεσθαι τὸ ἀκροώμενον.

Interdum auditoris affectus suas calumniis discrimina suppeditat: ad cujus mores hi maligni homines sese accommodantes, scopum attingunt. Nam si zelotypum ipsum esse perspexerint: annuit, inquiunt, ille uxori tuæ inter epulas, eamque intuitus suspiravit: Stratonice vicissim suave quiddam, & amatorium: alia item, quæ ad suspicionem adulterii faciunt. Sin poëticæ studiosus illa arte sibi placeat: Per Iovem tua carmina Philoxenus irrisit, insectatus est, hiulca & lege soluta dixit. Apud religiosum, & pium, impietatis, & flagitii accusatur amicus, quasi numen rejiciat, & providentiam neget. Tum auditor, ceu œstro in aurem immisso, excandescit, ut est consentaneum, & re nondum accurate cognita, amicum aversatur. Talia fere sunt, quæ ab impuris istis confinguntur & dicuntur, cum ea norint audientis animum ad iram maxime posse pro-

1 Ἡ Στρατονίκη] Allusit partim ad historiam Antiochi Seleuci R. filii, qui novercæ amore flagrans ope Medici voti compos fuit factus: partim ad calumniam, qua Combabus fuit impugnatus apud eundem Seleucum, ac si Stratonices manifestarius adulter esset. Utramque noster fuse exponit in libello de Dea Syria: illam Plutarchus in vita Demetrii Poliorcetæ: quam breviter item noster attigit in Icaro-Menippo: Σελεύκῳ δὲ Ἀντίοχον ἰδόντι ζηλοτυπίᾳ διαπύστα λάθρᾳ τῇ μητρυιᾷ. *Seleuco autem filium Antiochum videbam clam Stratonice novercæ innuentem.* Ex hac historia effictam habes narratiunculam apud Aristænetum lib. 1. epist. XIII. Reposui autem, ejecta *uxoris* voce, nomen proprium, in quo ad historiam respicitur, quam exposuimus. Mox legam ἀνδὸς. Interpres non nimis bene vertit. *Tolitus.*

2 Φιλόξενος] Nobilis poëta Lyricus, qui cum Dionysii tyranni carmina liberius damnaret, ab eo in Latomias detrusus est: unde Tarentum aufugiens Dionysio revocanti epistolam misit una litera O, id est υ, notatam. plura Suidas. Meminit & Plutarchus de fortuna Alexandri, orat. II. in initio. *Idem.*

3 Καὶ ἀμείλιχα] *Hiulca*, interpres. Rectius, *immodulata*, ut Horatius in Arte:

Non quivis videt immodulata poëmata judex. Idem.

4 Ὁ ἦ ἀκούσας] Verte: *quo ille*, sc. amicus, *audito, flatim velut æstro percitis auribus, uti par est, inflammatur, & moram accurata inquisitionis non ferens, aversatur amicum, repellitque. Plane enim istiusmodi mendacia confingunt, quicis maxime norunt audientis animum ad iram posse provocari.* Idem.

1 Καὶ

καὶ ἔνθα τρωτός ἐστιν ἕκαστος ἐπιτιθέμενοι, ἐπ' αὐτὸν τοξεύουσι, καὶ ἀκριβάζουσιν ἐς αὐτόν. ὥστε τῇ δεδυλωμένῃ ὀργῇ τεταραγμένοι [1] μηκίτι χολῶ ἄγειν τῇ ἐξετάσει τ' ἀληθείας. ἀλλὰ καὶ ἥλῃ τις ἀπολογεῖσθαι, μὴ προσίεσθαι, τῷ δεδεδιέναι τ' ἀκροάσεως, [3] ὡς ἀληθεῖ προκαταλημμένου. [4] Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὃν τὸ εἶδος τ' διαβολῆς, τὸ ὑπεναντιώτατον τ' ἀκούοντος ἐπ' ὠμείας. ὁπότε μὲν Πτολεμαίῳ [5] τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι, ἐμέμφθη τις, ὃς διέβαλε [6] τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον, ὅτι ὕδωρ τι πίνοι, καὶ μόνος τ' ἄλλων γυναικείαν σὺν σανδύσῃ σὺ τοῖς Διονυσίοις. καὶ εἴγε μὴ κληθεὶς [7] ἔωθεν ἔπινέ τι, πάντων ὁρώντων, καὶ λαβὼν provocare. Et qua parte quisque præstat, cognoscentes, illa ipsum telis jaculisque petunt: ne auditor, subita conturbatus ira, aliquod vero cognoscendo collocet otium: deinde ei, qui se purgare velit, non attendat, inopinato crimine, tanquam vero præoccupatus. Etenim ea calumniæ species est efficacissima, quæ cum auditoris cupiditate conflictatur: quando etiam apud Ptolemæum cognomento Dionysum quispiam olim Demetrium Platonicum accusavit, quod in Bachanalibus aquam biberet, solusque omnium mulieribus non fuisset indutus. Ac nisi mane vocatus vinum bibisset omnium in conspectu, & sumta veste Ta-

1 Καὶ ἔνθα τρωτός ἐστιν] Sic Alexander Parmenionis auctoritatem molestè ferens, à Cratero in Philotam, invidiosa illius & suspiciosa commemoratione accenditur: Curtius l. VI. cap. 8. sic Nero à Capitone Cossutiano in Thraseam inflammatus, quod non adfuisset in Poppeæ Sabinæ consecratione, quam Nero præ ceteris dilexerat: Tacitus lib. XVI. cap. 22. Sic apud Phædrum libertus ille,

Adjecit id, quod sentiebat maxime
Dolituram amanti.

Ceterum exemplorum ὅσα κόνις. Benedictus male legit τρῶτ@, pro τρωτὸς, vertitque *& qua parte præstat.* nos emendavimus & contextum, & interpretationem, vertentes, *& qua quisque parte maxime vulneri patet.* Tollius.

2 Μηκίτι χολῶ ἄγειν] Verterim: *indaganda, seu perscrutanda, veritati non modo non vacet: verum etiam si quis objectum crimen diluere voluerit, non admittat defensionem, insolentia audita criminationis, tamquam veritate præoccupatus.* Idem.

3 Ὡς ἀληθεῖ] Nisi ἀληθεῖ hic neutro genere accipitur pro substantivo, legendum hic vel ἀληθείᾳ, quod malim; vel ἀληθὲς, ut ad ἀκροάσεως referatur. *Idem.*

4 Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὃν] Atticismus, pro, ἀνυσιμώτατον γάρ ἐστι. Sic Homerus Iliad. Θ. v. 306:

Μάκων δ' ὡς ὑτίεσσι κέρη βάλεν, ὅτ' ἐὺ κάπῃ
Καρπῷ βεβρυθυῖαν, τοπίσσι τε θαλερὴν ἦσιν.

Pro βεβρυθυῖαν. Pro ὑπάτη malim, ὃς σοτε. Idem.

5 Τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι] Qui undecimus fuit Ptolemæorum. *Idem.*

6 Τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον] Cujus & Antoninus Imp. meminit lib. VIII. cap. 22. adeatur Ionsius in Histor. Philosophica. *Idem.*

7 Ἔωθεν ἔπινε] Quo nihil viro gravi turpius, nisi cum res poscit, aut jubet valetudo: antiquis autem rarum, & inusitatum, ut etiam Apostolos illud diei tempus ab ebrietatis potuerit suspicione vindicare. Res igitur erat extremæ luxuriæ, quam & feminæ adamabant nequiores Apuleius lib. IX. *Quanto me felicior*

ὧν ταραντινίδιον, κυμβάλιστί τε καὶ πρωτοχήτωνι, ἀπολωλὼς ἂν, ὡς οὐχὶ ἡδέμενον τῷ βίῳ καὶ βασ-

Tarentina, cymbala pulsasset, & saltasset, plane periisset; quod

Daphne vicina, qua mero & prandio matutino saucia cum suis adulteris voluptatur. Idem eodem libro: *matutino mero, & continuo stupro corpus emancipatat.* Tollius.

1 Ταραντινίδιον] Pollux lib. VII. cap. 17: καὶ μὴν τόγε ταραντινίδιον διαφανές ἐστιν ἔνδυμα, ὡσανεὶ σμῦρνον ἢ τὸ ταραντίνων χρῆσιμος ἡ τρυφή. *Est autem pellucida vestis, Tarantinidion, ita à Tarentinorum usu luxuque appellata.* Hesychius: Ταραντῖνον, sive, ut alii legunt, ταραντινίδιον, ἱμάτιον γυναικεῖον λεπτὸν, περισσὸς ἔχον ἐν τῇ ἑτέρᾳ μέρει. *Tarantinidium, vestimentum muliebre tenue, fimbriis, seu villis habens ab una parte.* Vtebantur eo plerumque meretrices. Lucian. in dial. meretr. Οὐα αἰσχύνη μόνη τὸ ἑταιρεῖν ἀκόλαστον, ἀχρεῖον, ἢ ταραντινίδιον ἔχουσα. Apud Pollucem cap. XIII. lib. VII. fragmentum est veteris poetæ, Παρθένῳ δ' εἶναι δοκεῖ, φορεῖν κροσωτὸς, καὶ γυναικείαν στολήν. *Virgo esse videtur, gerens fimbriata vestes, & muliebrem stolam.* Mulicbri autem veste Bacchus amiciebatur. Vide Senecam. Et Tragœdi, omnesque Dionysiaci artifices, quorum nota *Symata.* Apud eundem Pollucem, Λυδῶν χιτὼν τις βαιτάριος, διονυσιακὸς, ἐποδύτης. Et apud Hesych. βαιτάριοι χιτῶνες, ἐσθῆτες αἱ ἁπλαῖ βάκχαι. Hinc & Bacchus βαιταρώδης dictus. Commentator vetus Horatii l. I. od. XVIII: Bassareus *dictus est liber pater à genere vestis Baccharum:* unde & *Baccha* Bassarides *dicta Pers.* Bassaris & *Lyncem.* Bassaris *enim genus vestis est, ad pedes usque demissa, dicta à* Bassara, *loco Lydiæ,* ubi fit. Vbi *Bassara* pro *Bassaris* legendum videtur. Verum Etymologici auctor & in etymologia, & in ipsa nominis denotatione variat. Quamquam etiam *Bassaris* apud Persii Scholiasten inveni, ad Sat. I. v. 101: *Bassarides,* inquit, *Bacchæ. Quibusdam videtur à genere vestis, qua Liber pater utitur, demissa ad talos, quam Thraces* Bassarin. *Quidam à vulpibus, quarum pellibus Baccha succingebantur. Vulpes Thraces* Bassares *dicunt.* Idem.

2 Κυμβάλιστί τε] Cymbala namque cum saltatione jungebantur in Deorum effeminato cultu: præsertim in festis Bacchi, Herculis, & Matris Deum Cybeles. Iustinus de Ptolemæo Philopatore, lib. XXX: *adduntur instrumenta luxuria, tympana & crepundia;* sive, ut alii malunt, *crepitacula.* Vbi tamen τὸ *crepundia* ab interprete esse censuerim. Nam de eodem loquens Plutarchus tympani tantum meminit. Sed, uti dixi, & cymbala in ejusmodi festis solemnia fuere. Apulejus de Gallis Cybeles, lib. VIII. Milesi. *Qui per plateas & oppida cymbalis & crotalis personantes, Deamque Syriam circumferentes mendicare compellunt.* Lucretius lib. III.

Tympana tenta tonant palmis, & cymbala circum
Concava, raucisonoque minantur cornua cantu.
Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentis.

Erant autem ea vel ex ære, vel e buxo, quæ mutuo collisu non ingratum sonum edebant. Ausonius in Epist. ad Paulinum XXV;

Cymbala dant flictu sonitum: dant pulpita saltu
Illa pedum: tentis reboant cava tympana tergis.

Propertius lib. III. el. XVI; ad Bacchum:

Lenis odorato cervix manabit olivo,
Et fercs nudos veste fluente pedes.
Mollia Dircæa pulsabunt tympana Theba;
Capripedes calamo Panes hiante canent.
Vertice turrigero juxta Dea magna Cybelle
Fundet ad Idæos cymbala rauca choros.

Anthol. lib. IV. de Herc. & Baccho:

Ἀμ-

λέως, ἀλλ' [1] ἀνύποφιστος ὢν, καὶ ἀνίκητος ὑπὸ Πτολεμαίου τρυφῆς. [2] Περὶ δὲ Ἀλεξάνδρου, μεγίστη τότε ἦν ἀπάντων διαβολὴ λέγοντος, εἰ ἕλοιτό τις μὴ σέβειν, μηδὲ προσκυνεῖν δὲ Ἡφαιστίωνα. ἐπεὶ γὰρ ἀπέθανεν Ἡφαιστίων, ὑπὸ δὲ ἔρωτος Ἀλεξάνδρου ἐβεβλήθη προσθεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλοψυχίᾳ, [3] καὶ θεὸν χειροτονῆσαι τὸν τετελευτηκότα. Δύο δὲ νεὼς τε ἀνέκτισαν αἱ πόλεις, καὶ τεμένη καθιδρύθη, καὶ βωμοὶ, καὶ θυσίαι, καὶ ἑορταὶ τῷ καινῷ τούτῳ Θεῷ ἐπετελοῦντο. [4] καὶ ὁ μέγιστος ὅρκος ὦ ἄπασιν, Ἡφαιστίων. εἰ δέ τις ἢ μεθύσαιτο πρὸς τὰ γιγνόμενα, ἢ μὴ φαίνοιτο πάνυ σώφρων, ἢ ναὶ μὰ ἐπίκοιτο ἢ ζημία. ὑπολαμβάνοντες οἱ κόλακες τοῦτο μειρακιώδη ταύτην δὲ Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν, προσεξέκαιον δίψυς, καὶ ἀνεζωπύρουν, [5] ὀνείρατα διηγούμενοι

quod regis moribus non delectaretur, ſed Ptolemæi deliciis infenſus eſſet, & adverſarius. Apud Alexandrum graviſſimi criminis reus fiebat, qui colere & adorare nollet Hephæſtionem. Nam poſteaquam is è vivis exceſſit, amore victus Alexander, ad reliquam funeris magnificentiam additum voluit, ut mortuus inter Deos Hephæſtion haberetur. Continuo civitates ei templa condiderunt, delubra dedicarunt, aras, victimas, & feſta novo huic Deo conſecrarunt. Eratque nomen Hephæſtionis jusjurandum omnium religioſiſſimum. Siquis autem vel riſiſſet ad ea quæ fiebant, vel non omni ſtudio colere viſus eſſet, culpa capitalis erat. Aſſentatores autem perſpecta hac juvenili Alexandri cupiditate, ei ignem & fomitem addere cœperunt, ſomnia narrantes

Ἄμφοιν ὑπὸ σπάθαις σωτήρμονες εἰκάλα δ' ὅπλα
Νεβρὸς, λειοντὶ, κύμβαλα δὲ, πλαταγή.
Sudorumque pares meta, paria arma: leonis
Exuviæ, binnuleus, cymbala cum ſtrepitu.

Eleganter ad rem Tertullian. de Pallio: *Atquin alius & ſericatus & crepidam aratus inceſſit, & ut digne quidem Bacchantibus indumentis aliquid ſubtinniret, cymbalo inceſſit.* Tollius.

1 Ἀνυποφιστος] Exprobrator. Lactantius lib. v. cap. 6: *Et quoniam mores ac vitia regis imitari genus obſequii judicatur, abjecerunt omnes pietatem; ne exprobrare regi ſcelus viderentur, ſi aliter vivuerent.* Vid. Tacit. XVI. 22. Et Lactant. l. v. cap. 9. p. 482. Iſocr. p. 10. *Idem.*

2 Περὶ δὲ Ἀλεξάνδρου] Malim ita vertere: *Ita & apud Alexandrum hæc omnium maxime valebat calumnia, ſiquis neque colere ut Deum, neque adorare velle Hephæſtionem deferebatur.* Idem.

3 Καὶ θεὸν χειροτονῆσαι] Pluribus hæc Arrianus, Curtius, Plutarchus in vita Alex. M. *Idem.*

4 Καὶ ὁ μέγιστος ὅρκος] De Caligula Suetonius refert, eum inter cetera amoris erga Druſillam documenta nunquam deinceps niſi *per numen Druſillæ* dejeraſſe. Idem in morte Iulii Cæſaris narrat, controverſias quaſdam à plebe *interpoſito per Cæſarem jurejurando* diſtractas: & Claudium Imp. *jusjurandum* ſibi *neque ſanctius* neque *crebrius* inſtituiſſe, quam *per Auguſtum*: quin & violata perjurio numina iſta gravius vindicata, quam ſi quis per ipſum Iovis numen, aut majorum gentium Deos pejeraret. Sic ut vere dixerit Tertullianus in Apologetico: *Citius denique apud vos per omnes Deos, quam per unum genium Cæſaris pejeratur.* Idem.

5 Ὀνείρατα] Id enim inter divinitatis ſigna. Vnde & ægrotantes, & futura

γάμενοι δ' Η'φαιστίωνος, [1] ἐπιφανείας τινὰς, καὶ ἰάματα προσαπτοντες αὐτῷ, καὶ [2] μαντείας ἐπιφημίζοντες. καὶ πλοῦτον [3] παρέδρου, καὶ [4] ἀλεξικάκου θεοῦ. ὁ δ' Ἀλέξανδρος ἥδετό τε ἀκούων, καὶ τὰ πλούσια [5] ἐπίστευε, καὶ μέγα ἐφρόνει, ὡσπερεὶ δὲ θεοῦ παῖς ὢν μόνον, ἀλλὰ καὶ θεὸς ποιεῖν δυνάμενος. πόσους οὖν οἰόμεθα τότε Ἀλεξάνδρου φίλους ἂν εἶναι τοῦ κοινοῦ ἐκείνου ἀπολαύσαντας τῆς Η'φαιστίωνος θειότητος, διαβληθέντας, ὡς δὲ τιμῶσι [6] τὸν κοινὸν ἁπάντων θεὸν, καὶ διὰ τοῦτο ἐξελαθέντας, καὶ τῆς βασιλέως εὐνοίας ἐκπεσόντας; τότε δὲ

tes Hephæſtionis, apparitiones quaſdam, & medelas ei attribuentes, ejuſque oracula prædicantes: denique aſſeſſori, malorumque depulſori Deo ſacra fecerunt. Alexander autem hæc jucunde audiebat, tandem etiam ut veris fidem habebat, & gloriabatur, quod non modo Dei filius eſſet, ſed Deos etiam creare poſſet. Quot igitur Alexandri amicos putamus illam Hephæſtionis divinitatem tum male habuiſſe, quum accuſarentur, quod communem omnium Deum non colerent: ideoque expellerentur, & regis benevolentia exciderent? Tunc temporis Aga-

prænoſcere cupientes, in Deûm, Æſculapii præcipue, & Serapidis, nec non Apollinis, ſeſe templa conferebant, per ſomnium illorum voluntatem, reſponſave expiſcaturi. *Tollius.*

1 Ἐπιφανείας] Illuſtravit hanc vocem, locumque Luciani, Vir illuſtris Ezechiel Spanhemius in V. Diſſertatione de re Nummaria: quod opus à me juventuti nunquam non erit commendatiſſimum. *Idem.*

2 Μαντείας] Et oracula ad auctoritatem novo Deo conciliandam efficta. Æmulatus eſt in Antinoo Hadrianus, quem non ſecus ipſe, ac Hephæſtionem Alexander, dilexerat. Spartianus in ejus vita: *Et Græci quidem volente Hadriano eum conſecraverunt, oracula per eum dari aſſerentes, quæ Hadrianus ipſe compoſuiſſe jactabatur.* Idem.

3 Παρέδρου] Servius in VII. Æneid. *Revera Virbius eſt numen conjunctum Dianæ, ut matri Deum Attis, Minervæ Erichthonius, Veneri Adonis.* Id eſt παρέδρου. Πάρεδροι etiam σωφρονοῦντες dicti, teſte Heſychio, quamquam viri docti τοὺς παρέδρους τοῖς σωφρονοῦσι inferiores exiſtimant, & ordine, & dignatione. quin & Gallus ſeſe apud noſtrum in dialogo ſui nominis πάρεδρον Ἔρωτα jactat. *Idem.*

4 Ἀλεξικάκου] Quod Herculi, quem æmulabatur Alexander, cognomen datum in Deorum numerum cooptato. Fuit item Apollinis cognomen, de quo videndus Pauſanias in Atticis, pag. VI. *Idem.*

5 Ἐπίστευε] Iuvenalis Sat. IV:

Quid apertius? Et tamen illi
Surgebant criſpa. Nihil eſt, quod credere de ſe
Non poſſit, cum laudatur dis æqua poteſtas. Idem.

6 Τὸν κοινὸν ἁπάντων θεόν] Erant enim & peculiares vel populis, vel familiis, ſeu gentibus Dii; Auſon, in Cæſaribus:

Æneadum generis qui ſextus & ultimus heres,
Polluit, & clauſit Iulia ſacra Nero.

Inprimis heroes in Deûm numerum relati; ut populo Romano Quirinus. Ceterum, qui plura Deorum nomina deſiderat, uni tantum culta vel cognita populo, legat cap. XXIV. Apologetici Tertulliani, & lib. IV. Auguſtini de Civitate Dei, cap. 8. & paſſim. Sermon. VIII. Theodoreti ad infideles Græcos, &c. *Idem.*

Ἀγαθοκλῆς ὁ σάμιος, [1] τεξιαρχῶν παρ' Ἀλεξάνδρῳ, καὶ τιμώμενος παρ' αὐτῷ, μικρὸν δεῖν [2] συνηφείρχθη λέοντι, διαβληθεὶς ὅτι δακρύσειε παρελὼν τὸ Ἡφαιστίωνος τάφον. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲ λέγεται βοηθῆσαι Περδίκκας, [3] ἐπομοσάμενος καὶ πάντων τῶν Θεῶν, καὶ καθ' Ἡφαιστίωνος, [4] ὅτι δὴ κυνηγετοῦντι οἱ φαίνοιτο ἀναρχῆ τὸ Θεὸν ἐπισκῆψαι, εἰπεῖν Ἀλεξάνδρῳ, φάσκοντα Ἀγαθοκλέους. οὐ γὰρ ὡς ἀπιστοῦντα, οὐδ' ὡς ἐπὶ νεκρῷ δακρύσαι, ἀλλὰ τῷ πάλαι συνηθείας μεμνημένον. ἡ γὰρ κολακεία, κἂν ἡ διαβολὴ, τότε μάλιστα χώραν ἔχει πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος σωζομένου. [5] καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίαις ὅταν ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ, καὶ ἀπόκρημνα, καὶ ἄσφαλῆ τῶν τείχων

Agathocles Samius, qui apud Alexandrum centurio in honore erat, parum abfuit quin cum leone committeretur, accusatus, quod sepulchrum Hephæstionis præteriens illachrymasset. Verum illi opem tulisse fertur Perdiccas, Deos omnes, ipsumque Hephæstiona juratus, Deum in venatione sibi clare visum mandasse, ut Alexandro diceret, Agathocli esse parcendum, qui non ut mortuum lachrymasset, & quod vanam Hephæstionis divinitatem crederet, sed quod pristinæ familiaritatis meminisset. Sic igitur affecto Alexandro, locus assentationi, & calumniæ aptissimus fuit. Nam quemadmodum hostes urbem oppugnaturi, non altam, non præcipitem, non munitam

1 Τεξιαρχῶν] Verte; *Ordinum ductor, quique magno apud Alexandrum in honore erat.* Tollius.

2 Συνηφείρχθη λέοντι] Alludit ad historiam Lysimachi, quem Alexander Leoni objecerat. *Idem.*

3 Ἐπομοσάμενος] Eodem ferme dolo, quo Iulius Proculus usus, interfecto, seu discerpto à Patribus Romulo, quo desiderium plebis leniret. Adi Livium lib. 1. & Florum, cap. 1. *Idem.*

4 Ὅτι δή] Legebam initio, ὅτι ἴδοι. verum τὸ ὅτι eleganter sæpe παρέλκει. Idem.

5 Καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ] Eadem in Halieuticis similitudine usus est Oppianus lib. v:

Ὡς δ' ὅτε δυσμενέων βελεμνόχος ἀντιόωσιν
Λάθρι ἰμπλάσσῃ μεσάτιλλα δηϊ νύκτα δαϊδίσας,
Εὖδοντας δὲ κίχησι φυλακτῆρας ἐφ' πυλεῶν
Ἄρμ' ὁμαρτοῦντ', ἐπιπλήξας δ' ὀδμήσαντο.
Ἐνθεν ἴπεσθ' ἀκέλευτοι ἐπάλξιν, καὶ τύρσιν ὑπ' αὐτὴν
Θαρσαλέοι ἀσπίδεσσι, πυρὸς βέλος, ἄστιος ἄτλῳ,
Δαλὸν ὑφαιμάτων μιχθέντα αἰζηῶν φέροντες
Ὡς τότε &c.

Ac veluti insidiis media sub nocte propinquant
Hostibus occulto, & curis somnisque solutas
Excubias arcis nactæ sub Marte quieto,
Cadunt; & fletrunt custodum corpora passim:
Hinc propere evadunt summa ad vestigia muri,
Audaceſque locant flammas in arce micantes,
Vrbis casura signum, tortemque ferentes,
Qui sit robustus jam prensa malleus arcis:
Sic tunc &c.

Vt & Apulejus ex parte lib. v. Metam. *Tunc nactæ jam portis patentibus mudatum foro-*

ἐπίασιν οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ἐν ᾗ ἀφύλακτόν τι μέρος, ἢ σαθρὸν αἴσθωνται, ἢ ταπεινόν, ἐπὶ τοῦτο πάσῃ δυνάμει χωροῦσιν, ὡς ῥᾷστα παρεισδῦναι, καὶ ἑλεῖν δυνάμενοι, οὕτω δὴ οἱ διαβάλλοντες, [1] ὅ, τι ἂν ἀσθενὲς ἴδωσι τῆς ψυχῆς, καὶ ὑποσαθρον, καὶ εὐπίστακτον, τοῦτο προσβάλλουσι, [2] καὶ προσάγουσι τὰς μηχανὰς, καὶ τέλος, συμπολιορκοῦσι, μηδενὸς ἀνθιστα μένου, μηδὲ τὸ ἔφοδον αἰσθομένου. εἶτ' ἐπειδὰν οὗτος ἅπαξ τειχῶν γένηται, πυρπολοῦσι πᾶσαν, καὶ καίουσι, καὶ σφάττουσι, καὶ ἐξελαύνουσιν, οἷα εἰκὸς ἁλισκομένης ψυχῆς, καὶ ἐξιλωδαπολισθείσης, ἔργα εἶναι. μηχανημάτων δὲ αὐτοῖς καὶ δεῖ πάντως ἥτε ἀπάτη, καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπορκία, καὶ [3] προσλιπάρησις, καὶ ἀναισχυντία, καὶ ἄλλα μύρια ῥᾳδιουργήματα. ἡ δὲ μεγίστη πασῶν, ἡ κολακεία ἐστὶ, [4] συζυγὴς, μᾶλλον δὲ ἀδελφὴ πως οὖσα τῆς Ἀφροδίτης. Οὐδεὶς γὰρ οὕτω γυναικώδης ἐστὶ, καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τὴν ψυχὴν προβεβλημένον, ὃς οὐκ ἂν ὑπέδυ τὰς τῶν κολακείας Ἀφροδίτας. καὶ ταῦτα, ὑποσυρτίδιος, καὶ τὰς θηλείας ὑφαρπάσας τὰς Ἀφροδίτης. καὶ τὰ μὲν ἐκτὸς, ταῦτα. ἔνδοθεν δὲ, πολλαὶ προθέσεις συναγωνίζονται, τὰς χεῖρας ὀρέγουσαι, καὶ τὰς πύλας ἀναπετῶσαι, καὶ πάντα τρόπον τῇ ἀλάσει δ' ἀκόλουθον συμπροθυμούμενοι.

nitam mœnium partem invadunt: sed quam non custoditam, debilem, humilemve norunt, in eam totis viribus impetum faciunt, ut qua facillime ingredi, & rerum potiri queant. Ita calumniatores, quod in auditoris animo languidum, fragile, & accessu facile viderint, illud adoriuntur, eoque suas machinas adducunt: denique nemine obsistente: hostilemque impetum sentiente, expugnant: deinde intra muros, cuncta igni ferroque devastant, jugulant, expellunt: qualia verisimile est fieri animo capto, & mancipato. Artes sunt ipsis adversus absentem, fallacia, mendacium, perjurium, obsecratio, impudentia, aliæque sexcentæ astutiæ: quarum omnium maxima est assentatio, Calumniæ cognata, imo soror. Nemo enim tam generoso est animo, & adamantino muro septus, qui adulationis calumniis non succumbat: idque cum calumnia suffodiat, & fundamenta subtrahat. Atque hæc quidem sunt, quæ foris adveniunt. Intus autem multæ proditiones adjuvant, manus porrigunt, portas aperiunt, omnibusque modis expugnationi auditoris una incumbunt. Ac

ris animum facinorosa mulieres, omissis tecta machina latibulis, destrictis gladiis fraudium simplicis puellæ paventes cogitationes invadunt. Tollius.

1 Ὅ τι ἂν ἀσθενὲς] Themistius Orat. III: Καὶ ὅπερ ἂν αἴσθηται αὐτῷ ὑπεργᾶσαν, ἡρέμα εἰσιὼν καθάπερ τις σμικρὸν ὑποῤῥεῖ καὶ ἐλέγχει τὸ ἀρχαῖον πρὸς ἀλήθειαν. *Quæ ubi ad votum succedere sibi conatus suos senserit, perblande irrepens paulatim eum subruit, & scrutatur, qua parte minime munitus, ac minime valens est.* Idem.

2 Καὶ προσάγουσι τὰς μηχανὰς] *Eique suas machinas admovent.* Idem.

3 Προσλιπάρησις] Non est *obsecratio*, uti reddidit interpres: sed est *assiduitas* in calumniando; aut si ita mavis, in assentando simul & calumniando, qua quasi obtunditur ille, quem in amicum veterem volunt concitare. *Idem.*

4 Συζυγὴς] Προδρόμων ὑπαντίασιν vocat Themistius, *emissariam simulationis.* Idem.

1 Τὸ

μῶμαι. πρῶτον μέν, [1]τὸ φιλόκαινον, ὃ φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει, καὶ [2]τὸ ἀφίκτορον. ἔπειτα δέ, τὸ πρὸς τὰ παραδόξα τῶν ἀκουσμάτων ἐπιμῶμον. ἅπαντες γὰρ οἶσθ' ὅπως ἡδόμεθα καὶ πρὸς τὰς λεγομένας, καὶ [3]μισοπονηρίας ὑποκοίτας. οἶσθα γὰρ πάντως ὅτι ἡδέως χαρακαλιζόμενοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν διαβολῶν, ὥσπερ τὰς περοῖς κνωμένας. ἐπειδὰν τοίνυν ὑπὸ τούτων ἀπάντων συμμορχώμενοι προσίωσι, καὶ κρατῶ αὐρᾶσιν οἴμαι, καὶ ἡδὺ ἀνχέρες ἡ νίκη γένοιτο, μηδενὸς ἀνθιπερλαπομένου, μὴ δὲ ἀμυνομένου τὰς προσβολὰς ἀλλὰ δὲ μὲ ἀκροῦσθαι, ἑκόντος ἑαυτὸν ἐκδιδόντος. δὲ διαAc primum quidem hæ ſunt, rerum novarum ſtudium, ac præſentium faſtidium, quod hominis ingenio à natura eſt inſitum: deinde vero, quod ad rerum incredibilium auditionem ſequitur. Neſcio enim quo pacto gaudemus omnes clanculum, quum plenas ſuſpicione delationes audimus. Quibuſdam enim comperi aures calumniis ita ſuaviter titillari, ac ſi pennis confricarentur. Proinde quum talibus adjuti ſociis irruerint, vi utique capiunt, nec ægre paratur victoria, ubi nemo repugnat, nec vim propulſat: ſed, qui audit, ultro ſeipſum dedit: qui ve-

1 Τὸ φιλόκαινον] Plinius lib. XII. Nat. Hiſt. cap. 1. *Eſt natura hominum novitatis avida.* Plinius Iunior lib. VIII. epiſt. XVIII: *aures hominum novitate lætantur.* Hinc Homerus:

Τλῶ γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ὀπιπεύσασ' ἀνθρώποι,
Ἥτις ἀκροάζηται νεωτάτη ἀμφιπέληται. Tollius.

2 Τὸ ἀφίκτορον] Propertius lib. II. eleg. 33:

Elevat aſſiduos copia longa viros.

Monetque Iſocrates ad evitandam illam ſatietatem, τὰς ὁμιλίας μὴ πυκνὰς ποιεῖσθαι τοῖς αὐτοῖς. *ne ſæpius eoſdem alloquamur*, in orat. ad Demonicum. Eximium hac de re præceptum eſt apud Ciceronem de amicitia cap. 19: *Non enim*, inquit, *amicitiarum eſſe debent, ſicut aliarum rerum, ſatietates. Veterrima quæque, ut ea vina, quæ vetuſtatem ferunt, eſſe debent ſuaviſſima: verumque illud eſt, quod dicitur, multos modos ſalis ſimul edendos eſſe, ut amicitiæ munus expletum ſit. novitates autem, ſi ſpem attulerunt, ut tamquam in herbis non fallacibus factus appareat, non ſunt illa quidem repudianda: vetuſtas tamen ſuo loco conſervanda eſt.* Idem.

3 Μισοπονηρίας] Gnome Gr.

Τ' πόνοια δεινόν ἐστιν ἀνθρώποις κακόν.
Suſpicio grave eſt hominibus malum.

Vide quæ ad cap. III. P. Syrus:

Ad triſtem partem ſtrenua eſt ſuſpicio. Idem.

4 Τ' πονοίας] Recte igitur Seneca in iræ devitatione monet *tollendam ex animo ſuſpicionem & conjecturam, fallaciſſima irritamenta*; lib. II. de Ira, cap. XXIV. Idem lib. III. cap. XXX: *Taurum color rubicundus excitat: ad umbram aſpis exſurgit: urſos feroſque mappa proritat. Omnia, quæ natura fera ac rabida ſunt, conſternantur ad vana. Idem inquietis & ſtolidis ingeniis evenit; rerum ſuſpicione feriuntur.* Auſonius in epiſt. ad Paulinum:

Nec quæ compoſitis male ſuada & credula cauſis
Concinnat veriſimilis ſuſpicio culpæ.

Ita enim illic legendum: non, *male ſuada credula cauſis*, uti partim Cel. Grævius vidit, partim nos emendandum judicamus. *Compoſita cauſa* ſunt fictæ calumniæ. Sic Phædr. f. 1:

Qui fictis cauſis innocentes opprimunt.

ἁλισκομένῳ ἢ, [1] τῷ ἐπιβουλῇ ἀγνοοῦντι. ὥσπερ γὰρ οἱ νυκτὶ πόλεως ἁλισκομένης, καθεύδοντες οἱ διαβαλλόμενοι φονεύονται, καὶ τὸ πάντων οἴκτιστον, ὁ μὴ σὺν εἰδότι τὰ μεγιστεύματα, προσέρχεται τῷ φίλῳ φαιδρὸς, ἅ τε μηδὲν φαῦλον ἑαυτῷ συνεπιστάμενος, καὶ τὰ σεσηπότα λέγει, καὶ ποιεῖ, παντὶ τρόπῳ ὁ ἀθλιος συνδιαβαλλόμενος. ὁ δὲ, ὡς μὲν ἔχει τι γενναῖον, καὶ ἐλεύθερον, καὶ παῤῥησιαστικὸν, ἀθρόως [2] ἐξέῤῥηξε τῷ ὀργῇ, καὶ τὸ θυμοῦ ἐξέχεε. καὶ πάλιν, τῷ ἁπλοϊκίᾳ προσαιδόμενος, ἔγνω μετὰ τοῦ φίλου πεπραγμένος. ὡς δὲ ἀχθυέστερος, καὶ ταπεινότερος, προσίεται μὲν, καὶ προσμειδιᾷ [3] τοῖς χείλεσιν ἄκροις, μισεῖ δὲ, καὶ λάθρᾳ τὰς ὀδόντας διατρίβει. καὶ [4] ὡς ὁ ποιητὴς φησι, [5] βυσσοδομεύει τῷ

vero accuſatur, inſidiarum eſt ignarus. Nam haud aliter qui deferuntur, atque qui captis urbibus pereunt, dormientes trucidantur. Et quod eſt omnium maxime miſerabile, hic rerum actarum neſcius, amicum hilari vultu adit, ut nullius mali ſibi conſcius, & conſueta dicit, facitque, inſidiis omnifariam miſer obſeſſus. Tum ille, ſi homo ingenuus eſt, & liber, ac confidens, iram illico rumpit, animumque effundit: denique prævisa defenſione, agnoſcit ſe adverſus amicum absre fuiſſe exacerbatum. Sin autem ignaviore eſt, & abjectiore animo, admittit quidem, ſummiſque labiis arridet: verum odit, & clam dentibus frendet: ac, ut inquit Poëta, iram in animo molitur. Quo

Hic autem lubens legam; ἀλλ' πάντες φεύγετε τὰς λαθρηδὰ λοιμοβόρους, καὶ μ. ὑπ. διαζολάς. Tollius.

1 Τῷ ὑπιβουλῇ ἀγνοεῖντι] Egregie Cicero Verrina II. cap. 14: *Eum qui palam eſt adverſarius, facile cavendo vitare poſſis: hoc vero occultum, inteſtinum, domeſticum malum non modo non exiſtit, verum etiam opprimit, antequam perſpicere atque explorare potueris.* Facete Hiſpani,

Del agua manſa me guarde Dios, que
de la brava me guardaré.

Id eſt,

A flumine leni ac placido me Deus tutum præſtet:
A torrente facile me ipſe tutabor. Idem.

2 Ἐξέῤῥηξε τῇ ὀργῇ] Seneca de Ira l. II. cap. 29: *Quid eſt inquies, quam ſecreto credere, palam iraſci?* Idem.

3 Τοῖς χείλεσιν ἄκροις] Hoc eſt, non ex animo. Sic *ſummis labiis hoſpitem invitare*, dixit Hieronymus: noſter autem, ἀπ' ἄκρων χειλέων φιλοσοφεῖν, in Apologia. & in Dialog. Meretr. ἀπ' ἄκρων τῶν χειλέων τοῦ ὄφεως ἔχειν. plura Eraſm. in Adagiis. *Idem.*

4 Ὡς ὁ ποιητὴς φησι] Homerus O'δυσ. ρ.

Ἐσθλὰ μὲν γὰρ ἔοντες, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων.
Bona prædicantes, mala autem in pectoribus occultabant loquentes.

& O'δυσ. θ. in adult. Martis & Ven. de Vulcano: κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων. Et & apud Heſiodum, δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων. *Dolum mente occultens.* Heſychius: βυσσοδομεύει, ἐνθυμεῖται, μηχανᾶται, ἀποκρυμμύσας βουλεύεται, ἢ ἐν βάθει. Noſter in Philopatride; μύχιον δὲ βυσσοδομεύεις, ἄτοπα ἢ κρύπτων περιπολᾷν, κιβδηλεύοντα ἐσικώς. Idem.

5 Βυσσοδομεύει τῷ ὀργῇ] Namque, ut in Medea Seneca,

Ira quæ tegitur, nocet
Profeſſa perdunt odia vindicta locum. Idem.

I A'δι-

ἐργόν. ἔ δὴ ἐγὼ οὐδὲν οἶμαι [1] ἀδικώτερον, οὐδὲ δυλοπρεπέστερον, [2] σοδοκοῦντα τὸ χεῖλος, ὑποτρέφειν τὸν χολὸν, καὶ τὸ μῖσος ἐν αὐτῷ κατακλείσαν αὔξειν, [3] ἕτερα μὲν κεύθοντα, ἄλλα δὲ λέγοντα. [4] καὶ ὑποκινούμενον [5] ἱλαρὰ ἐκ κωμικᾶ προσώπῳ, μέλαν τραγικὸν πνέοντα, καὶ μέμικτα τραγῳδίαν. [6] Μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν, [7] ἐπειδὰν πάλαι φίλος ὁ συδιαβάλλων δοκῶν εἶναι τῷ συδιαβαλλομένῳ, ποιῶσιν

Quo utique homine nihil putem injustius, nihil servilius, qui admorso labro bilem intus alit, odiumque intra se conceptum auget, dum aliud in mente occulit, aliud in ore habet, & plenam affectibus tragœdiam in se commovet. Tuncque potissimum hoc faciunt, quum simile facit delator, qui delati olim amicus videtur

1 Ἀδικώτερον] Cœcilius apud A. Gellium lib. xv. cap. 9:

Nam is sunt inimici pessimi, fronte hilaro,
Corde tristi: quos neque ut apprehendas, neque ut mittas, scias. Tollius.

2 Συνδακόντα τὸ χεῖλος] More indignantium. Vide Erasm. in Adag. *Mordere Labium.* Idem.

3 Ἕτερα μὲν κεύθοντα] Achillis verba sunt apud Homerum Iliad. I:

Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν,
Ὅστις ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζῃ.
Ille mihi invisus, non secus ac inferni porta,
Qui aliud in animo versat, aliud autem loquitur.

Hinc Phocylides:

Μηδ' ἕτερον κεύθῃς κραδίῃ νόον, ἀλλ' ἀγορεύειν.
Neque aliam occultes in corde sententiam, alia proloquens.

Et tamen, ut P. Syrus ait:

Homo semper in os fert aliud, aliud cogitat. Idem.

4 Καὶ ὑποκινούμενον] Non cepit hæc interpres. Repone igitur; *& hilari mixtoque vultu tristia & tragica consilia versat.* Lege autem cum Cel. Græv io; ὑποκεκραμένον. mox lego: καλῶν γέμοντα. Valer. Flaccus:

Fingit placidis fera pectora dictis. Idem.

5 Ἱλαρὰ δὲ κωμικᾷ] Claudianus in I. Cons. Stiliconis lib. II. v. 34:

Invisos odisse palam, non virus in alto
Condere; non latam speciem pretendere fraudi:
Sed certum mentique parem componere vultum. Idem.

6 Μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν] Verte: *Hoc autem tum illis maxime evenit, cum hic, qui calumniam struit, illi, qui calumnia appetitur, antehac amicus esse visus eodem modo facit.* Idem.

7 Ἐπειδὰν πάλαι φίλ@] Palladas lib. I. Anthol. cap. 42:

Οὐχ ἕτω βλάπτῃ μισῶν ὁ λέγων ἀναφανδὸν,
Ὡς ὅστις ὁ φ' ἑαυτοῦ ψευδόμενο@ φιλεῖ.
Τὸν μὲν γὰρ μισοῦντα προγινώσκοντες ἐπιτηρήσομεν.
Τὸν δὲ λέγοντα φιλεῖν ἐν προφυλακῇ ἔχομεν.
Ἐχθρὸν ἐγὼ κεῖνον κρίνω βαρὺν, ὅς ποτε λάθρῃ
Τιμᾷ ὡπ' φιλίης σπίζει ἐχων ἀδικεῖ.
Non ita nocet, qui odium suum pra se fert,
Atque ille, qui sinceram simulat amicitiam.
Nam inimicum præscientes evitamus.
At ab eo, qui se amicum profitetur, nobis non cavemus.
Illum ego gravem judico inimicum, qui clanculum
Per amicitia fidem injuriam facit. Idem.

ὁμοίως. [1] τότε γὰρ ὅτε φανλῳ ἀκούειν ἢ ἡδέσθαι ἢ διαβαλλομένων, ἢ ἢ ἀπολογουμένων, τὸ ἀξιόπιστον ἢ κατηγορίας ἢ ἢ πάλαι δικαίας φιλίας ἀφομολογήσεις. ὑδὲ τοῦτο λογιζόμενοι, ὅτι πολλαὶ πολλάκις εἰ τοῖς φιλτάτοις μίσους ἀφορμὰς ἐνέπλησαν αἰτίαι, τὰς ἄλλας λανθανούσας. καὶ εἰσὶ τοῖς [2] αὐτὸς τις ἔνοχος ἐστι, ταῦτ' φάσας κατηγόρησε μᾶλλον, ἐκφυγεῖν ὅταν πειρώμενος τὴν διαβολήν. καὶ ὅλως, ἐχθρὸν μὲ ἡδεῖς ἂν τολμήσειε διαβάλλειν. ἄπιστος γὰρ αὐτοῦ ἡ κατηγορία, πρόδηλον ἔχουσα τὴν αἰτίαν. τοῖς δικάζουσι δ' μάλιστα φίλοις ἐπιχειροῦσι, [3] τὴν πρὸς τὰς ἀκοὰς ἀφ' εὐνοίας ἐμφυῆ σφαλερόμενοι, ὅτι [4] ἐπὶ τῷ ἐκείνων συμφέροντι ἡδὲ lentiam indicare, quod in ipſorum commoda neque familiariſſimis

tur fuiſſe. Tunc enim ne vocem quidem delati, tantum abeſt ut defenſionem audire velint: tantum fidei calumniæ facit, præconcepta illa de veteri ipſorum amicitia opinio: cum non reputent inter amiciſſimos clam aliis non raro multas ſimultatum cauſas intercedere: interdum etiam eum, quorum ipſe reus eſt, ſocium inſimulare, dum ſic antevertendo, calumniam nititur evitare: denique neminem audere inimico calumnias inſtruere. Nam ei accuſationi non habetur fides, cujus manifeſta eſt cauſa: verum eos, qui videntur amici, potiſſimum aggrediuntur, optantes ſuam erga auditores benevo-

1 Τότε γὰρ ὅτε φανλῳ] Seneca de Ira lib. 1. cap. 7: *Commota enim ſemel & cæcuſa mens ei ſervit, à quo impellitur.* Tollius.

2 Αὐτός τις ἔνοχος] Sic apud Senecam in Hippolyto v. 720:

Regeramus ipſi crimen, atque ultro impiam
Venerem arguamus. Scelere vincendum eſt ſcelus.
Tutiſſimum eſt inferre, cum timeas, gradum.

Ita & Antoninus Caracalla, quum Getam fratrem obtruncaſſet, per totam regiam currens, clamabat *μέγαν κίνδυνον ἐκπεφεύχθαι, μόλις τε σωθῆναι. Magnum ſe effugiſſe periculum, vixque evaſiſſe incolumem*, parricidio immanem ſuperaddens calumniam, ut eſt apud Herodianum lib. IV. cap. 4. Sic Iugurtha, cum Hiempſalem interfici curaſſet, & Atherbalem bello invaſiſſet, ſcelere velabat ſcelus, mentitus, *Hiempſalem ob ſævitiam ſuam ab Numidis interfectum: Atherbalem ultro bellum inferentem, poſtquam ſuperatus ſit, queri, quod injuriam facere nequiſſet*; teſte Salluſtio cap. XV. belli Iugurth. *Idem.*

3 Τὴν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὔνοιαν] Themiſtius Oratione III: *φύονται δέ τινες ἐν ἀνθρώποις ἀλώπεκες, μᾶλλον ἢ ἀνθρώπων σμικρά τε καὶ ἀνελεύθερα, τὰς ἀλώπεκας ἐπισπώμεναι ἑρπετὰ κόλουρα· οἱ ἢ αὐτῶν οὐκ ἀλώπεκας, ἀλλὰ δράκοντας ἰῶ χαλεπὸ ἐπὶ πᾶσι μισοῦντας ὑφέροντας, καὶ κρύπτειν μὲν εὐνοίας ἐπὶ φιλανθρωπίας παρασκευάσασιν, ὡς ἀπολαύσειν χρεὼν ἐπὶ ἀποσβεῖν παῤῥωτάτω. Exiſtunt autem etiam inter homines Vulpecula quædam, ſive homunciones potius exigui & illiberales, pone vulpes ſecum attrahentes: alii vero non vulpes, ſed ſerpentes difficilis & horribilis veneni plenos, adrepentes, & benevolentiæ & humanitatis involucris obtectos, qui longiſſime abigendi & expellendi ſunt.* Ita apud Synetium Typhonis uxor ad uxorem præfecti peregrinæ militiæ ventitans, & per calumniam Oſiridi necem ſtruens, eorum ſeſe fingit misereri, quibus cum liberis & uxoribus certa imminerent ab Oſiride pernicies; *καὶ ἅμα ἐδάκρυσεν ἂν ὑποψευσαμένη ζῶσα τὰ παιδάρια, θύσιμα εἰκῆ προσποιουμένη. Simulque ejus complexa tenellos liberos lacrumari cœpit, benivolentiam hac commiſeratione aſſimulans.* Idem.

4 Ἐπὶ τῷ ἐκείνων συμφέροντι] Cicero l. 1. de Offic. cap. 13: *Totius autem injuſtitiæ*

τῶν οἰκειοτάτων ἀπέχοντα. εἰσὶ δέ τινες, οἳ καὶ μηδὲν ὑπερον ἀδίκως ἀμφεβεβλημένους παρ' αὐτοῖς τὰς φίλους, ὅμως ὑπ' αἰσχύνης ὧν ἐπέστοσαν, μηδέ τι πεπονθέναι, μηδὲ τολμᾶσι περισκέπτειν αὐτὰς, ὥσπερ ἠδικημένοι, ὅτι μηδὲν ἀδικεῖσθαι ἐπέγνωσαν. τοιγαροῦν πολλῶν κακῶν ὁ βίος ἐπλήσθη ὑπὸ τῶν ὕπω ῥᾳδίως, καὶ ἀνεξετάστως πεπισευμένων ἀμφιβολιῶν. ἡ μὲν γοῦν Ἀντία, Τεθναίης, φησὶν, ὦ Περσῖτα, ἢ μὴ κτάνῃς Βελλεροφόντην, ὃς μ' ἤθελε φιλότητι μιγήμεναι σὸν ἐθέλουσαν, αὐτὴ προτέρη ἐπιχειρήσασα, καὶ ὑπερφίαλος. καὶ μικρὸν ὁ νεανίας σὺν τῇ τῶν χίμαιραν συμπλοκῇ διεφθάρη, ἐπίλυπον σωφροσύνης ὑπόσχων, καὶ τὸ τῶν ξένον αἰδοῦς, ὑπὸ μοιχλᾶς γυναικὸς ἐπιβεβλαδυμένου. ἡ δὲ Φαίδρα, κἀκείνη τὰ ὅμοια πεπονθυῖα καὶ πρόσθεν, ἐπαράσθη ἐπίσης τὸν Ἱππόλυτον ὑφ' οὗ πατρὸς, ἀδίκως ὦ θεοί, ἀδίκου ἀπόσιον εἰργασμένου. καί φησί τις. ἀλλ' ἀξιόπιστός ἐστι σώσασθαι ὁ διαβαλλόμενος, ἀνὴρ τά τε ἄλλα δίκαιος, καὶ σωφρονεῖν εἶναι δοκῶν. καὶ ἐχρῆν

mis parcant. Quidam autem sunt, quibus tametsi postea comperitur falsum apud se crimen amicis fuisse impositum, tamen cum id credidisse pudeat, neque admittere quicquam, neque illum intueri audent, ac si injuria sint affecti, quia nihil ab illis delictum agnoverunt. Proinde multis malis referta est hominum vita, eo quod tam facile, nullaque facta disquisitione calumniis fides habetur. Nam ait Antia, *Prœte velim pereas, perimas nisi Bellerophontem, Qui tenerum invita voluit violare pudorem:* quanquam ipsa prior solicitarat, & neglecta fuerat. Ac parum abfuit, quin adolescens in congressu cum Chimæra perierit, castitatis dans pœnas, & pudoris erga hospitem, insidiis à lasciva muliere petitus. Quidam etiam simile Phædra de privigno obloquuta, fecit ut Hippolytus à patre devoveretur, etsi nihil, ô Dii, nihil nefarii perpetrasset. At dicet aliquis: Quandoque fide dignus est calumniator, qui alias justus & prudens videtur esse, eique præbenda au-

stitiæ nulla capitalior est, quam eorum, qui tum cum maxime fallunt, id agunt, ut viri boni esse videantur. Origines lib. VI. contra Celsum: Τότε μάλιστα τὸ φαῦλον ἐν τῇ κύσῃ τῆς κακίας, καὶ τῇ ἀκρότητι αὐτῆς εἶναι χαρακτηρίζεται, ὅτε ὑποκρίνεται τὸ χρεῖττον. *Tum maxime nequitia ad cumulum & culmen improbitatis pervenisse notatur, cum speciem sibi virtutis induit.* P. Syrus:

Malus bonum ubi se simulat, tunc est pessimus. Tollius.

1 Αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρ.] Nota Hippodamiæ & Myrtili fabula; notissima Faustæ & Crispi Cæsaris; minus celebris illa Damasippes & Hebri apud Plutarchum de flumin. est & aliud novercæ privignum in amore immorigerum ad patrem deferentis exemplum apud Heliodorum in Æthiopicis, ut & apud Apulejum lib. X. Milesiscor. plura exempla Muretus congessit cap. XII. lib. I. Var. Lect. *Idem.*

2 Οὐδὲν ἀπόσιον εἰργασμένου] Vnde ipsa Phædra apud Senecam:

——— *Falsa memoravi; & nefas,*
Quod ipsa demens pectore insano hauseram,
Mentita sinxi. Vana punisti pater:
Iuvenisque castus crimine incesta jacet,
Pudicus, insons. Idem.

ἀχοσίχειν αὐτῷ, ἅτε μηδὲν ἂν τοιοῦτο κακουργήσαντι. ἆρ' οὖν ὁ Ἀριστείδης ἔστι τις δικαιότερος; [1] ἀλλ' ὅμως κακεῖνος συνέφη ἐπὶ τὸ Θεμιστοκλέα, καὶ συμπαράξαι τὸ δῆμον, [2] ὡς φασιν ἐκεῖνος, πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκινούμενον. δίκαιος μὲν γὰρ [3] ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης. ἄνθρωπος γὰρ αὐτὸς ἦν, καὶ χαλεπὸν εἶχε, καὶ ἠλάσκα τινάς, καὶ ἐμίσει. καὶ εἶχε ἀληθῆς ἐστιν ὁ περὶ Παλαμήδους λόγος, [4] ὁ συκοφαντηθεὶς τὰ Ἀχαιῶν, καὶ τοῖς ἄλλοις ἄεσος, πλὴν ἐπιβουλὴν, καὶ εὐθὺς ὑπὸ φθόνου φαίνεται συμπλεκόμενος καὶ ἀνδρὸς ὁμοίου, καὶ φίλου, καὶ [5] ἐπὶ τὸν αὐτὸν κίνδυνον σκεπτόμενος. ὅτου ἕμφυτον ἅπασιν ἀνθρώποις ἡ περὶ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτία. τί γὰρ ἂν τις ἢ Σωκράτην λέγοι, τὸ [6] ἀδίκως πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἀλεκτρυὼν ὀφειλόμενον [7] ὡς ἀσεβῆ, καὶ ἐπίβουλον; ἢ τὸ Θεμιστοκλέα, ἢ τὸ Μιλτιάδην, φησὶ

auris, ut qui tale n
trarit. Eſt ne aliquis
riſtide? attamen ille
ſtoclem conſpiravit,
populi concitavit, glo
laris, ut ajunt, æmu
tillatus. Alias vir b
ſtides: ſed homo cum
ſci poterat, & alios a
lios oderat. Si verur
eſt, quod de Palamed
quidam Græcorum
mus, aliiſque in rebus
invidia flagrans inſidi
fertur cognato, amic
idem periculum profe
naturæ hominum fam
hoc errore labi. Porr
ſum attinet & Socrate
ſere, impietatis &
apud Athenienſes
tum? Quid Themiſtoc
Miltiadem, tot partis

1 Ἀλλ' ὅμως κἀκεῖνος] Vnde hoc Lucianus acceperit, neſcio. certe, in Ariſtidis vita, negat ab eo Themiſtoclem vel dicto, vel fa *Tollius.*

2 Ὡς φασιν ἐκεῖνος φιλοτιμίας] Ὡς φασιν ἐκεῖνος εἶχε φιλοτιμίας. Marcil. Vertendum fuerat: *ejuſdem, cujus ille, ut fer laris gloria cupidus: vel eadem, qua ille, ut ajunt, ambitione popula* Tollius.

3 Ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους] *Ad alios comparatus.* Idem.

4 Ὁ συκοφαντηθείς] Qui tamen ἴσως ψεύδεα πολλὰ λέγων ὁμοῖα. *Noverat mendacia multa dicere veris ſimilia*, ut ait Poëta. Fecit inſidias Palamedi, adjuvante Diomede. Dictys Cretenſis lib. II: *Per id Diomedes & Ulyſſes conſilium de interficiendo Palamede ineunt, more ingen quod imbecillum adverſum dolores animi, & invidia plenum, anteiri ſe à m facile patitur.* Apulejus lib. x Meleſ. *Vel cum falſis inſimulationibus eruditon que præpollens Palamedes proditionis damnatur.* Idem.

5 Ἐπὶ τὸν αὐτὸν κίνδυνον] *In eandem expeditionem profecto.* vel: *ejuſdem e ac periculorum ſocio.* Idem.

6 Ἀδίκως] Neglexit vertere interpres: *immerito, injuria.* Idem.

7 Ὡς ἀσεβῆ] Quod per hircum, canem, gallum, quercum juraret. ſatis hæc ſunt, nec indigent explanatore. At, ſicubi pœnitentia locun ſicubi ſera licet in iræ locum ſucceſſit, in hujus ſanctiſſimi viri damnatic tam oſtendit. Non enim hæc tantum reſciſſa eſt, ſed & illius damnati ſi thenienſibus accuſatores, ipſiuſque imago aurea in templo collocata. Plutarchus in libello de odio & invidia, nec non Tertullianus in Apc *Idem.*

μὴ παλιγκότῳς νίκως ἐπὶ πρόδοσίᾳ ἡ Ἑλλάδος ὑπόπτως ἡγούμενος; μυρία γὰρ τὰ παραδείγματα. καὶ χειδὼν, τὰ πλεῖστα ἤδη γνώριμα. τί οὖν χρὴ ποιεῖν τύχῃ νῦν ἔχοντα, ἢ ἀρετῆς; ἢ ἀληθείας ἀμφισβητοῦντα; ὅταν οἷμαι ἐν Ὀμήρῳ τὸ τῆς σειρήνων μύθου ᾄσμα ἐκλέγῃ, παραλίσκει κελεύσας τὰς ὀλισθαίνους ταύτας ἡδονὰς παραμφιτεμνὴ, καὶ [1] ἀπορρῆξαι τὰ ὦτα, καὶ μὴ ἀνέδην αὐτὰ ἀναπεπαύσθαι τοῖς πάθεσι προσιεμένοις, ἀλλ' ἐπισήσασθαι ἀκριβῶς ἐνεργὸν τὸ λογισμὸν ἅπασι τοῖς λεγομένοις, καὶ [2] τὰ μὲν ἄξια προσίεσθαι, καὶ παραβάλλεσθαι. τὸ φαῦλον δὲ ἀποκλείειν, καὶ ἀπωθεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἴη χαλεπὸν, τὰ μὲν οἰκίας θυρωρὸς κωλύειν, τὰ δὲ τὰ ὦτα δὲ, καὶ τὴν ἀξίωσιν, ἀνεῳγμένα ἐᾶν. ἐπειδὴν τοίνυν τοιαῦτα

suſpicione proditionis notatos? Sunt enim exempla innumera, & vulgo jam pleraque non ignota. Quid igitur faciet vir prudens, quum de virtute, aut veritate ambigitur? Sane quod Homerus in Sirenum fabula docet: quum jubet, ut pernicioſas haſce ſermonum voluptates prætereat, obturet aures, nec eas paſſim aperiat affectu præoccupatis: ſed ſedulo janitore adhibito, ratione nimirum, quæ delationes expendat, dignas quidem recipiat & admittat: malas vero excludat, & depellat. Ridiculum enim fuerit ædium janitores conſtituere, aures vero mentemque aperta ſinere. Quum igitur quiſpiam talia quæpiam tibi

1 Ἀποφράττειν τὰ ὦτα] Themiſtius Orat. III: Ἀποτειχίσον δὴ αὐτὼ, καὶ ὑποκυκλίσον τὴν ἀπιστίαν, ἰσχυρὰν ἐν ταῖς ἀκοαῖς οἰκοδομησαμένην τὸ φυλακτήριον· ὅτι πείθουσιν αὐτὴν ἀφοσιώσεις τε καὶ παραινέσεις. καὶ μάλιστα μὲν ὑποκλίνειν προσίσασα, καὶ ἀποθεῖδαι· εἰ δ' ἔν σε λάθῃ παρεισδῦσα, μήποτε κατακρύπτειν εἰς ἀξάμβυον, μηδὲ ἐντὸς ἔχειν ἐγκεχλεῖσμένον, (Lego, ὑπολυγαζόμενον) ἀλλ' εἰς φανερὸν προάγειν, καὶ διελέγχειν· ὕβρεως γὰρ ἰλιγγιῶσαν διδύσας, καὶ λυγιζομένην, καὶ βαπαρίζουσαν, καὶ ἰὼ ἰὼ ἔχουσαν, ὃ, τι χρήσῃ. καὶ εἰ τῦτο ὑπομένειεν ἅπαξ, ἐ μήποτε ἐσοχλήσαι λοιπὸν, ἀλλ' ἐδ' ἂν ὑποπτεφάσειεν, ἐδ' ἂν προσίλθοι πλησίον ὅσοι δ' αὐτῇ τὰ ἀνοίκτων ἤδωσάν τε προσίεσθαι, καὶ τὸ θυρίον διέπασαν, ὅτου ἦκεν ὑποκλαύσει τὸ φιλανθρωπίας· ἐξίσταται γὰρ ὑπ' αὐτῆς, καὶ ἐδὲν διαφέρει τὸ μεμιλωμένον, &c. *Obſtruendum igitur illi eſt, atque incredulitate prohibendus aditus, valida in auribus noſtris arce conſtructa, ut procul illius impetus arceantur. Atque ut maxime in ipſo acceſſu rejicienda ac propulſanda ſit, tamen ſi forte clam in interiora penetraverit, ea ve illam exceptam occulas, aut intra ades tuas admittere procures, ſed in apertum illico proſer, ac redargue. Videbis enim illam ſubita vertigine correptam, ac tergiverſantem, & verbis haſitantem, ac prorſus attonitam. Quod ſi ſemel perpeſſa fuerit, in poſterum moleſta eſſe deſinet, ſed ne tentabit quidem, nec propius accedet. Quicunque vero accedente illa ſtolidi atque inepti homines gaudent, benigneque ſuas illi fores aperiunt, fruſtum humanitatis ſuæ nomine ferunt. de poteſtate enim ab ea dejicinntur, ut nihil ab ſuæ ſis diſſideant*, &c. P. Syrus in mimis:

Difficilem oportet aurem habere ad crimina.

Nilus Epiſc. in Admonitionibus: Ἀσφαλίζου ἀκοὰν, καὶ σὸν ὀφθαλμόν· δι' αὐτῶν γὰρ πάντα τὰ βίαια εἰσέρχεται. *Muni auditum & oculos: per ipſa enim omnia tela malitia ingrediuntur.* Tollius.

2 Τὰ μὲν ἄξια προσίεσθαι] Photius epiſt. 1. ſectione λή: Ἴχε τὰ ὦτα τοῖς μὲν ἀδικηθεῖσιν ἀνεῳγμένα, πρὸς δὲ τὰς τῶν ἀδικούντων ἀπαγωγὰς ἐκ παρασκευῆς ὑποκεκλεισμένα. *Aures prabe patulas injuria affectis; clauſas contra ad afficientium injuria lenocinia, & probabiles inductiones.* Idem.

1 Αὐ-

τα προσιη τις λέγων, [1] αὐτὸ ἐφ' αὑτῷ [2] χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν, μήτε ἡλικίαν ἢ λέγοντος ὁρᾶν, μήτε τὸν ἄλλον βίον, μήτε τὸ ἐν τοῖς λόγοις ἀγχίνοιαν. ὅσῳ γάρ τις δεινότερος, τοσούτῳ ἐπιμελεστέρας δεῖται τῆς ἐξετάσεως. ὃ δεῖ τοίνυν πιστεύειν ἄλλοτε ἄλλοτε κείσῃ, μᾶλλον ἢ μίσῃ ἢ καταγρᾶναι, ἀλλ' ἑαυτῷ τῶν ἐξετασιν φυλακτέον τὴν ἀληθείας, ἀποδοτέον δὲ τῷ λοιδορηθέντι τὸ φθονον, καὶ ἐν φανερῷ ποιησάμενον τὸ ἔλεγχον τὸ ἑκατέρου διανοίας, καὶ μισεῖν ὕστερον, καὶ ἀγαπᾶν τὸν δεδοκιμασμένον. πρὶν ἢ τοῦτο ποιῆσαι ἐκ τοῦ πρώτου διαβολῆς κεκινημένον, Η' φάκλεις ὡς μειρακιώδες, καὶ παιδικὸν, καὶ πάντων ἧκιστα ἀδίκημα.

tibi dixerit: rem ipsam apud te perpendas, nec delatoris ætatem, nec mores, nec in dicendo solertiam spectes. Nam quo quis est disertior, eo accuratione disquisitione indiget. Ergo alterius judicio, imo potius accusatoris odio, non est credendum: at veri examen sibi servandum, tum calumniatori invidiam tribuendo, tum utriusque mentis argumentum patefaciendo. Et sic alterum odisse, alterum amplecti licet, quem probaveris. Sed priusquam hoc factum sit, prima calumnia commoveri, hercle quam puerilis, abjectique animi est, & à justitia remo-

1 Αὐτὸ ἐφ' αὑτῷ] Interpres, *rem ipsam apud te.* malim: *rem ipsam per se expendat.* Tollius.

2 Χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν] Phædrus fab. XI. lib. III:

Quod si damnanda personatus crimina
Paterfamilias esset; si mendacium
Subtiliter limasset à radicibus,
Non evertisset scelere funesto domum.
Ergo exploranda veritas multum prius,
Quam culta prave judicet sententia.

Et mox:

Nil spernat auris, nec tamen credat statim.
Quandoquidem & illi peccant, quos minime putes,
Et, qui non peccant, impugnantur fraudibus.
Hoc admonere simplices etiam potest,
Opinione alterius ne quid ponderent.
Ambitio namque dispidens mortalium
Aut gratia subscribit, aut odio suo.
Erit ille notus, quem per te cognoveris.

Sic Aratus senior Philippum Regem Maced. monet, μηδενὶ τῶν λεγομένων ἐξέως μηδ' ἀκρίτως μηδ' ἅπαξ πιστεύειν. ὅταν δὲ κατά τινων τῶν φίλων ἢ συμμάχων προσπέσῃ τις αὐτῷ λόγος, τὸ ἀκριβέστερον εἰς ἰσχυρὸν ποιεῖσθαι, πρὶν ἢ δίκαιόν τι διαβολήν. καὶ γὰρ βασιλικὸν εἶναι τοῦτο, καὶ πρὸς πάντα συμφέρον. *Ne quicquam temere, aut inconsiderate eorum, quæ audiverit, credat: tum vero quoties aut amici, aut socii accusatio aliqua delata fuerit, diligentissime ut omnia prius inquirat, quam accusationi fidem habeat. nam & regium hoc esse, & ad omnia conducibile.* Polybius lib. IV. Iustinus Martyr. Paræner. I. ad Græcos: Η' γὰρ τῶν πραγμάτων ἀκριβὴς ἐξέτασις, καὶ τὰ δόξαντα καλῶς ἔχειν πολλάκις ἀλλοιότερα δείκνυσιν, ἀκριβεστέρα πειρα παλαι δὲ βασανισθεισα. *Accurata namque rerum inquisitio etiam ea, quæ antea bene se habere videbantur, sæpe aliter affecta esse ostendit, accuratiore experimento veritate indagata, exploratague.* Idem.

ηον. ἀλλὰ τούτων ἁπάντων αἴτιον, [1]ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν, ἡ ἄγνοια, καὶ τὸ σὺν σκότῳ πως εἶναι τὴν ἑκάστου πρόνοιαν. ὡς εἴγε ἦσάν τινες ἀποκαλύψεων ἡμῶν τὰς βίβλους, οἴχοιθ' ἂν φεύγουσαι εἰς τὸ βάραθρον ἢ διαβολὴ, χάρακα οὐκ ἔχουσα, [2]ὡς ἂν πεφωλισμένων τῶν πεπλασμένων ὑπὸ τῆς ἀληθείας.

semotissimi. At vero horum omnium causa una est ignorantia, tenebræque illæ, quibus cujusque mores obvolvuntur. Nam si Deorum quispiam animos nostros regeret, in barathrum aufugeret locum non inveniens Calumnia, utpote rebus à veritate illustratis.

1 Ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν] Hæc omissa sunt ab interprete. Id est, *ut in initio diximus.* Tollius.

2 Ὡς ἂν πεφωλισμένων] Menti namque, (ut ait Cicero lib. 11. Academ. Qu. cap. 10.) *nihil est veritatis luce dulcius.* Idem.

ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΣΤΗΣ, Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ.

PSEVDOLOGISTA, SIVE DE APOPHRADE, HOC EST, DIE NEFASTO.

ARGVMENTVM.

Invectiva est in eum, à quo derisus fuerat, quòd Apophradis verbo usus esset, ipsumque diei atro comparasset. Continetur autem tota oratio duabus partibus, quarum priore ostendit, nomen Apophradis Græcum, & usitatum Græcis esse, & se rectè eo usum quoque esse, idque exemplis aliorum, qui similibus nominibus etiam alios nefarios ac detestabiles, probrosè appellarunt. In altera autem vitam & mores, & item sermonem ac dicendi genus illius insectatur, ostendens illum meritò ac dignè ista voce cognominari, ut pote atrum ac detestabilem, & ab aliis quoque similibus antea appellationibus eodem modo passim notatum, affecta etiam prosopopœia linguæ, expostulantis cum illo super abusu, & fœdo ministerio, cui adhibeatur. Exordium longius paulò est ad attentionem ac docilitatem pertinens, captata interim & benevolentia instituto suo, ab exemplo Archilochi, qui se eodem modo ultus fuerit. Post Exordium Prosopopœia Elenchi ex Menandri prologis introducitur, qui argumentum rei & occasionem scripti hujus exponit. Titulus alter à materia de qua tractatur, alter ab ipsius, qui accusatur effectu sive opere sumptus est, quòd falso de voce Apophradis judicarat, eamque quasi peregrinam ac barbaram derisserat. Est enim λογίσης examinator, ἐξεταστὴς & κριτὴς seu διακριτὴς, ut Hesichius indicat.

At

[1] Ἀλλ' ὅπ μ' ἠγνόεις τὸνομα τὼ ἀποφράδα, πάνυ πυ δῆλον. πῶς γὸ ἂν ἠπῶ βάρβαρον εἶναί μι τὼ φωνὼ ἐπ' αὐτῷ εἰπόνθ' ὑτέρ σὲ, ὡς ἀποφράδι ὁμοιον ἔης; τ' γὸ τρόπον σε νὴ Δία μέμνημαι, εἰκάσας τῇ τοιαύτῃ ἡμέρᾳ, εἰμὴ ἐ παντάπασιν ἀνήκοον ἦθα ὄνομα τοῦτον. ἐγὼ ζ τὼ μ' ἀποφράδα ὁ, π ἐ βέλτιον εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον. τὸ ζ Ἀρχίλοχον ἐκεῖνο, ἤδη σοι λέγω, ὅπ [2] τέτιγα ἔ πτερὸν συνείληφας, εἴπ πνὰ ποιητὼ ἰάμβων ἄκουες Ἀρχίλοχον, παίζοντο γλῶς, ἄνδρα κομικὸν ἰλαρόν, μὴ παῤῥησίᾳ συνόντα, μηδὲν ὀκνοῦντα ὀνειδίζειν, εἰ ἐ ὀπωφάλιστα λυπήσειν ἔμελλε [3] τὰς θεραπαίνας ἰσομβρίμους [4] τῇ σχολῇ τ' ἰάμβων αὐτοῦ. ἐκεῖνο τοίνυν σοῦ τὸν τ' τοιοῦτον ἀκούσας κακῶς, τέτιγα ἔφη τ' ἄνδρα εἰληφέναι ἔ πτερὸν, εἰκάζων ἑαυτὸν τῇ τέτιγι ὁ Ἀρχίλοχος, φύσῃ μ λάλον ὄντα, κ ἄνευ πινὸς ἀνάγκης. ὁπόταν ζ ἐ ἔ πτερὸν ληφθῇ, χαμαὶ πέσον βοᾷ. κἀγὼ σὺ δὴ ἔφη ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί βελόμενος, ποιητὴν λάλον παροξύνεις ἐπὶ σεαυτὸν, ἀλλ' ὅπ μ' ἠγνόεις τὸνομα τὼ ἀποφράδα, πάνυ πυ δῆλον. πῶς γὸ ἂν ἠπῶ βάρβαρον εἶναί μι τὼ φωνὼ ἐπ' αὐτῷ εἰπόνθ' ὑτέρ σὲ, ὡς ἀποφράδι ὁμοιον ἔης; τ' γὸ τρόπον σε νὴ Δία μέμνημαι, εἰκάσας τῇ τοιαύτῃ ἡμέρᾳ, εἰμὴ ἐ παντάπασιν ἀνήκοον ἦθα ὄνομα τοῦτον. ἐγὼ ζ τὼ μ' ἀποφράδα ὁ, π ἐ βέλτιον εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον. τὸ ζ Ἀρχίλοχον ἐκεῖνο, ἤδη σοι λέγω, ὅπ [2] τέτιγα ἔ πτερὸν συνείληφας, εἴπ πνὰ ποιητὼ ἰάμβων ἄκουες Ἀρχίλοχον, παίζοντο γλῶς, ἄνδρα κομικὸν ἰλαρόν, μὴ παῤῥησίᾳ συνόντα, μηδὲν ὀκνοῦντα ὀνειδίζειν, εἰ ἐ ὀπωφάλιστα λυπήσειν ἔμελλε [3] τὰς θεραπαίνας ἰσομβρίμους [4] τῇ σχολῇ τ' ἰάμβων αὐτοῦ. ἐκεῖνο τοίνυν σοῦ τὸν τ' τοιοῦτον ἀκούσας κακῶς, τέτιγα ἔφη τ' ἄνδρα εἰληφέναι ἔ πτερὸν, εἰκάζων ἑαυτὸν τῇ τέτιγι ὁ Ἀρχίλοχος, φύσῃ μ λάλον ὄντα, κ ἄνευ πινὸς ἀνάγκης. ὁπόταν ζ ἐ ἔ πτερὸν ληφθῇ, χαμαὶ πέσον βοᾷ. κἀγὼ σὺ δὴ ἔφη ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί βελόμενος, ποιητὴν λάλον παροξύνεις ἐπὶ σεαυτὸν,

At quod [2] Apophradis nomen ignorabas, cuivis facilè patet. Quomodo enim accusares me ceu barbarum lingua, ob hoc quod de te dixi apophradi similem esse te? Nam mores tuos memini me cum tali die conferre, nisi prorsus ne audisses quidem nomen hoc. Ego verò ipsam quidem Apophradem, quid sibi velit, quidque significet, paulò pòst te docebo. In præsentia autem Archilochi illud tibi dico, quòd videlicet cicadam ala comprehendisti. Si modo poëtam Archilochum fuisse audisti, qui genere fuerit Parius, homo liber admodum, & dicax, neque convitiari unquam veritus, etiamsi quam maximè molestus futurus esset iis, qui in jamborum ipsius otium incurrerent. Ille igitur cum malè à quopiam istorum audiisset, hominem ait alis cicadam comprehendisse: comparans seipsum cicadæ Archilochus, natura quidem strepero, ac nulla cogente necessitate, vocali: quoties autem etiam ala comprehenditur, altius quiddam stridenti. Tu quoque igitur, inquit, homo infœlix, quid tibi vis, qui poëtam loquacem contra te ipsum irri-

1 Ἀλλ' ὅπ] Scriptus in Polyeuctum Sophistam. L. Suidas in ἀνίχω, & in πολύθυτος. Marcil.

2 *Apophradis*] Apophradis vocabulum in usu esse probat. Heniochus enim Comicus fabulam conscripsit, cui titulus est ἀποφρὰς. i. dies inauspicatus. Olim vocabantur inauspicati, quibus publica non licebat agere.

Ἀνθρώπους ἀποφρὰς ἐ βλέπων ἀπιστεῖν. Cogn.

3 Τέτιγα] Proverb. *Bourd.*

4 Τὰς παραπαιστὰς] Παραπαθεῖς legendum videtur. *Menagius.*

5 Τῇ σχολῇ τ' ἰάμβων αὐτοῦ] Sic legit interpres & vertit. Melius certe vertisset *scholam*, non *ocium*. Sed licet non omnino absurdus sit sensus, qui è vulgata lectione elicitur, non dubito, quin Lucianus scripserit τῇ χολῇ, & sic vertendum esse, *qui in ejus Iamborum bilem incidissent*. Nam bilis amaritudo propria est Iamborum. *Palm.*

1 Τὸν

αὐτὸν, αἰτίας ζητῶν, καὶ ὑπηρέτης τοῖς ἰάμβοις, ταῦτα σοι ἐμὲ αὐτὸς ἀπειλῶ, εἰ μὴ τὸν Δία τὸν Ἀρχιλόχου εἰκάζων ἐμφύσῃν. πόθεν; πολλοῦ γε δέω. σοὶ γὰρ μυρία συνειδὼς ἰάμβων ἄξια βεβιωμένα, ὡς ἔμοιγε δοκεῖ, εἰδ' ἂν ὁ Ἀρχίλοχος αὐτὸς Λιμαρχίσειν, προσπαροινήσειας ἐν τῷ Σιμωνίδῃ, καὶ τῷ Ἱππώνακτι συμπιὼν μετ' αὐτῶν κἂν ἐν τῷ ἐσθίοντα σοι κρεῶν. ὥστε σύγε παῖδας ἀπίφρας ὁπόταν βδελυρίᾳ, τὸν Ὀρθοδικίδην, καὶ τὸν Λυκάμβην, καὶ τὸν Βούπαλον, [1] τοὺς ἐκείνων ἰάμβους. καὶ ἔοικε θεῶν τις ἐπὶ χεῖλος ἀγαγεῖν σοι τόπε τὸ γέλων ἐπὶ τῇ ἀποφορᾷ λεχθείσῃ, ὡς αὐτὸς μὲν, Σκυθῶν κρίσιν φανείσης ἥδιστος, ἡμιδὴν ἀπαιδευσίαν ὤν, καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ὑπὸ ποσὶν ἀγνοῶν, δεῖσθαι δ' εὐλόγου παιδαγωγοῦ τε καὶ σοῦ λόγου ἀνδρὶ ἀλαθεῖ, καὶ οἰκοθέν σε ἀκριβῶς εἰδότι, καὶ μηδὲν ὑποστελλομένῳ, τὸ μὴ οὐχὶ πάνυ ἐξεπιτῖν. μᾶλλον δ' ἡνιοχεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀπαιδίας νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἐπὶ τοῦ, ἐπὶ πολλοῖς τοῖς πρὶν ἐκείνοις. καίτοι μέγιστον ἴσως, καὶ σεμνὸν, ὑπὸ παιδείας νέμειν παρρησιάζεσθαι πρὸς σέ. ὅτι γὰρ ἂν αὐτὸς ποτὲ βελτίων γένοιο πρὸς τὴν ἐπιμέλειαν, εἰ μᾶλλον ἢ κρίνοιο μεταπαιδεύειν ἂν, μηκέτι τοιαῦτα κυλινδεῖν, ἅπαξ αὐτοῖς σιωπῆς γένομένῳ, ἐπ' εἰναι πᾶσι νομίζων τὰ ἀγνοούμενα ἐπὶ τὸ ὑπὸ σοῦ τολμώμενα, καὶ ὁ γέρων ἄνθρωπος ἐς ἑαυτὸν παρ-

irritas, alioqui causas, & materiam suis jambis quærentem? Atque hæc tibi quoque nunc interminor, haud equidem per Iovem me ipsum cum Archilocho conferens: unde enim hoc possem, ut qui longè adeò inferior illi sim? sed quòd tibi conscius sim, innumera quædam jambis digna, abste in vita perpetrata esse: ad quæ mihi videtur ne ipse quidem Archilochus sufficere, assumpto etiam Simonide, & Hipponacte, ut vel unum aliquod eorum, quæ in te sunt, malorum describant. Adeo ceu pueros quosdam tecum collatos, malitia superasti & Orodoccidem, & Lycambem, & Bupalum, quibus jambos ille suos consumsit. Atque adeò videtur Deus quispiam risum istum tunc tuis immisisse labiis, quando Apophradis hujus mentio est facta: quo manifestius quam in Scythis fieret, & indoctum esse te magnopere, & communia hæc, atque ante pedes posita ignorare: principium autem commodum orationis contra te instituendæ, suppeditares homini libero, teque familiariter, idque exactè noscenti, nihilque veriturò quominus omnia foras eloquatur, imò verò proclamet quæcunque etiam nunc post multa illa superiora noctu & interdiu agis. At inane forsan & supervacaneum fuerit, erudiendi modo apud te dicendi libertate uti. Neque enim ipse unquam melior futurus facilè es ex ea objurgatione, non magis quam scarabeus si monitus sit, ut ne amplius in stercore se volutet, cui semel assueverit. Neque etiam quemquam esse arbitror, qui adhuc ignoret ea, quæ tu es aliquando ausus, quæque homo ætate jam confectus in te ipsum delin-

[1] Τὰς ἐκείνων ἰάμβους] Id est, jamborum illorum causam: qui malitiâ suâ jambos illorum provocarunt. *Le sujet de leurs iambes.* Menagius.

ἐμνομεῖς, [1] οὐχ ὕπως ἀσφαλὴς, οὐδὲ ἀφανὴς βδελυρὸς εἶ. οὐδὲ δὶ τινὸς ἔστ' ἀποδύσεται τὴν λεοντῆν, ὡς φανερὸς γένοιο, κημηλιὸς ὤν, εἰμήπερ ἄρα ἐξ Ὑπερβορέων ἦρτι εἰς ἡμᾶς ἥκοι, ἢ εἰς τοσοῦτον κυμαῖος εἴη, ὡς μὴ ἰδὼν, δῆλος εἶναι ὀνον ἁπάντων ὑβελεστιώτατος ὤν, μὴ αἰσθόμενός σε ὀνικωτάτου ὄντος ἀκοῦσαι. ὕπαλαι δ' ἀπὸ ἐμοῦ, καὶ πολλάκις, κεκήρυκται τὰ σά, καὶ δίκαιον ἐμικρὸν ἔχεις ἐπ' αὐτοῖς [2] ὑπὲρ τ' Ἀριφραδοῦς, ὑπὲρ τ' Συβαρίτου Μίσθωνος, ὑπὲρ τ' Χίον ἐκεῖνον Βάσταν, τ' ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις σοφόν. ῥητέον γ' ὅμως εἰ δ' ἔωλα δόξω λέγειν, ὡς μὴ αἰτίαν ἔχοιμι μόνος αὐτὰ ἀγνοεῖν, μᾶλλον γ' παρακλητέος ἡμῖν [3] τῶν Μενάνδρου πρόλογοι εἷς, ὁ Ἔλεγχος· [4] φίλος ἀληθείας, καὶ παῤῥησίας θεός. ἔχ' ὁ ἀσημότατος τ' ἐπὶ τοῦ σκηνοῦ ἀναβαινόντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς δεδιόσι τὴν γλῶτταν αὐτῶν, πάντα δ' εἰδότος, καὶ σαφῶς διεξιόντος, ὅπόσα ὑμῖν συμοιδε. χάριεν γὰρ τοῦτο ᾠήθητ' ἄν, εἰ ἐξελήσιεν ἡμῖν προεισελθὼν ὕτος διηγήσασθαι τοῖς θεαταῖς σύμπαντα τ' ὀρθῶς τ' λόγον. ἄγε τοίνυν ὦ πρόλογον, καὶ δαιμόνιον ἄειρε ἔλεγχε, ὅσα ὅπως linquis: non ita tutus, neque obscurè malus es: neque etiam opus quopiam est qui leoninam pellem tibi detrahat, ut te prægrandem esse asinum pateat, nisi quis ex Hyperboreis veniat, aut in tantum sit Cumæus, ut non statim conspectum te asinum omnium contumeliosissimum agnoscat, quanquam non expectarit, dum rudentem etiam audiat. Ita jam olim & à me, & apud omnes, & sæpe, res tuæ proclamatæ sunt, & famam inde haudquaquam exiguam nactus es supra Ariphradem, supra Sybaritam Misthonem, supra Chium illum Bastam, qui similia calluit. Sed dicendum tamen est, etiamsi frivola dicere videbor, ne mihi vitio vertatur, quòd hæc solus ignorem. Imò verò nobis est advocandus ex Menandri prologis unus, Elenchus videlicet ille, amicus veritatis, & libertatis Deus, eorum qui in scenam ascendunt non obscurissimus solis vobis inimicus, qui linguam ipsius formidatis, & scientem omnia, & planè enarrantem, quorumcunque vobis conscia est. Plausibile igitur hoc fuerit, si ille voluerit ante nos ingressus, exponere auditoribus universam fabulæ rationem. Proinde age ὁ Prologorum & Deorum optime Elenche, vide ut planè doceas audito-

1 Οὐχ ὕπως ἀσφαλὴς] Οὔτως ἀσφαλὴς, deleta negatione. *Marcil* Οὐχ ὕπως ἀσφαλὴς] Ἀσαφὴς legendum videtur. Tamen supra pag. 131. in Iove Tragœdo: καίτοι ὑπακριβάσας τὰ πολλὰ τ' ἀσφαλείας: & pag. 143. καὶ ἐς τὸ μεταίχμιον ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων τὰ πολλά. Sed & ibi legendum fortè ἀσαφείας, & ἀσαφῶς. Menagius.

2 Τ' ὑπὲρ τ' Ἀριφραδοῦς, ὑπὲρ τ' Συβαρίτου Μίσθωνος, ὑπὲρ τ' Χίον ἐκεῖνον Βάσταν τ' ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις σοφὸν] De Ariphradis spurcitie & ἀσελγείᾳ plura imo nimia dixit Aristophanes in Equitibus, in Vespis, & in Concionantibus: de Mysthone vero Sybarita & Chio Basta solus forte Lucianus mentionem fecit, nihil de iis me legisse memini. *Palm.*

3 Τῶν Μενάνδρου προλόγων εἷς ὁ Ἔλεγχος] Ita prologum quendam suum inscripserat Menander. *Menagius.*

4 Φίλος ἀληθείας, καὶ παῤῥησίας θεός] Senarius. *Idem.*

1 Γ' ἀσφ.

σαφῶς προδιδάξῃς τὰς ἀκοάς, ὡς ὁ μάστιξ, οὐδὲ φιλαπχθημόνως, οὐδ' ἀνίπλοις ποσὶ κῷ τῷ παρεμπίπτω, ἐπὶ τόνδε τὸν λόγον ἀπαντήκαμεν, ἀλλὰ ἐ ἴδιόν τι ἀμυνόμενοι, κ τὰ κοινὰ μισοῦντες τ ἄνθρωπον ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. τοῦτο μόνα εἰπὼν, κ σαφῶς προδιηγησάμενος, ἴλεως ἀπιθι ὀπισθόν. τὰ ἄλλα, ἡμῖν καλίπε. μιμησόμεθα γάρ σε, κ διελεύξομαι τὰ πολλὰ, ὡς παῤῥησίας τε, κ ἀληθείας ἕνεκα, μηδένα αἰτιάσασθαί σε. μήτε ἐμὲ ὡς αὐτὸς ἐπαινέσῃς ὦ φίλτατε ἔλεγχε, μήτε τὰ ἐκείνου προσόντα προσκρίνῃς αὐτῷ. ἐ γὰ ἄξιον; ἀλλ' ὅτι, ἐπὶ τόμῳ σοι ἐλθεῖν τὰς ὦδὶ τ ὕστερον παπιπλύσμενον λόγους. ὁ γὰρ σοφιστὴς ὅτ' ἔφη εἶναι λέγων, ὁ φιλόλογος ἤδη φησὶ ταῦτα, ἐς ὀλυμπίαν ποτὲ ἦκε, λόγον πρὸ πολλοῦ συγκεχαμμένον ἐπιδειξόμενος τοῖς πανηγυρισταῖς. ὧν ἡ ὑπόθεσις τῷ συγκεχαμμένῳ, ὁ Πυθαγόρας κωλυόμενος ὑπό τινος Ἀθηναίων, οἷμαι μετέχειν τ ὧν Ἐλευσῖνι τελετῶν ὡς βάρβαρος, ὅτι ἔλεγεν αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας πρὸ τούτου ποτὲ, κὰ Εὔφορβος γεγονέναι. ἐτύγχανε ἡ ὁ λόγος αὐτῷ κ τ Αἰσώπου κολοιὸν, συμφορηθεὶς ὢν ὑπ ποικίλων ἀλλοτρίων πτερῶν. βουλόμενος δὴ μὴ ἴωλα δίξαι λέγειν, ἀλλ' αὐτοσχεδιάζειν τὰ ὑπ ἐ βιβλίου, δίττα τ συνήγων τινός. ὧν ἡ ὑπ Πατρῶν ὑπῆνος, ἀμφὶ δίκης ἔχων τὰ πολλὰ, ἐκκαθαίρασά τινας ὑποθέσεις τοῖς λόγοις, τ Πυθαγόρου αὐτῷ προσελίξας. κὰ ὅτ' ἐμὲ ἄνηρ ἐποίησε, κὰ συνίστησι τὸ ῥᾴστον ἀκούειν τ ὑπὲρ ἐ Πυθαγόρου ἐκεῖνον λόγον. ἦν δὴ τὸ ἐπὶ τούτῳ, ὁ μὲ, πάνυ ἀπίθανος ὢν τῇ ὑποκειμένῃ ditores, non fruſtra, non inimicè neque quod vulgo fertur, illotis pedibus, nos ad orationem hanc peragendam accedere, ſed cùm ut privatum quiddam ulciſcamur, tum quia in genere hominem ob malitiam odimus. Atque hæc ſola præfatus, ac planè elocutus, è medio propitius abi: cætera verò nobis relinque: imitabimur enim te, & pleraque coarguemus, ut loquendi libertatis, & veritatis gratia nemo te accuſet. Neque verò me ô optime, apud ipſos commendaveris, neque rurſum, quæ illi adſunt, temerè præfuderis. Non enim dignum eſt, Deus cùm ſis, ut verba de rebus adeò deteſtandis in os tibi veniant. Nam hic qui ſe Sophiſtam eſſe dicebat (jam hæc dicit prologus) Olympiam aliquando venit, orationem multò jam antè conſcriptam recitaturus iis qui ad ſolennem ludorum celebritatem convenerant. Erat autem argumentum ejus ſcripti. Pythagoras aliquando ab Athenienſe quodam prohibitus, ut opinor, communicare cum iis qui Eleuſinia ſacra peragebant, tanquam barbarus, eo quòd ipſe Pythagoras diceret, ante ea tempora etiam Euphorbum ſeſe fuiſſe. Porrò illa ipſius oratio erat juxta Æſopi graculum, ex variis aliorum pennis conſarcinata. Itaque cùm vellet videri haudquaquam frivola dicere, ſed ex tempore è libro deſumpta pronuntiare, quendam ex familiaribus rogat (erat autem Patrenſis ille, circa lites plerumque verſatus) ut poſtquam dicendi aliquod argumentum poſtulaſſet, Pythagoram ipſi ſtatim ſubjiceret. Ac ita tum fecit homo ille, & perſuaſit theatro ut illam de Pythagora orationem audirent. Erat verò, id quod conſequens tum fuit, ineptus ad actionem &

σφ, συνείρων οἷον εἰκὸς ὑπ' πολλᾶ ἐσκεμμένα, καὶ μεμελετημένα, εἰ δ' ὅτι μάλιστα ἡ ἀναισχυντία ἦν αὐτοῖς, ἐπήμυνε, καὶ χαῖρον ὤρεγε, καὶ συνηγωνίζετο αὐτῷ. γέλως δ' πολὺς ἐπὶ τῷ ἀκούοντι. καὶ οἶμαι, ἐς τ' πατρία σκῆπτρον μεταξὺ ἀποβλέποντες, ὑπεδήλουν ὡς ἀ λέληθε συμπροφέρας αὐτῷ τὴν ῥαδιουργίαν. οἱδὲ, καὶ αὐτὰ γνωρίζοντες τὰ λεγόμενα, παρ' ὅλην τὴν ἀκρόασιν διεπέλευον, ἐν τούτῳ μόνον ἔργον ἔχοντες, ἀλλήλων πειρώμενοι, ὁπως μνήμης ἔχωσι πρὸς τὸ διαγινώσκειν ὅτι ἕκαστον ἦν τῶν ὀλίγου πρὸ ἡμῶν εὐδοκιμησάντων ἐπὶ τοῖς καλουμένοις μελέταις σοφισταῖς. ἐν δ' τούτοις ἅπασι, καὶ ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας, ἦν ἐν τοῖς γελῶσι δ' αὐτός. πολὺ γὰρ ἔμελλε γελᾶν ἐφ' ἑαυτῷ τοιαῦτα, καὶ ἀπιθανώτατα ἐπιδεικνύμενος; καί πως, ἔστι δ' ἀκριβὴς γέλωτος. ὁ μὲν, τῇ φωνῇ ὑποτείνας εἰς μέλος, ὡς φάτο, ῥηνόν τινα ὑπῳδὴν τῷ Πυθαγόρᾳ. ὁ δὲ, τοῦτο δὴ τὸ δ' λόγου, ὅτου κιθαρίζειν πειρώμενον ὁρῶν, ἀνεκάγχασε μάλα ἡδὺ ὁ ποιητὴς ἅτος ὁ ἐμός. ὁ δ', εἰδὲν ἐπισταφείς. τοῦτο ἐξεπολέμωσε τότε αὐτοῖς ἔναγχος. ἐνθένδε ἦν μὲ ἡ δ' ἔτος δεχή, μᾶλλον δ' ἡ ἀπὸ τ' μεγάλης νουμηνίας τρίτη, ἐν ᾗ οἱ Ῥωμαῖοι καί τι δρᾶσαι, εὔχονταί τε αὐτοὶ ὑπὲρ ἅπαντος τ' ἔτους σφῶν τινας, καὶ θύουσι, Νόμᾳ δ' βασιλέως καταστησαμένῳ τὰς ἱερουργίας αὐτοῖς. καὶ τοῖς σφῶσι τοῖς θεοῖς ἐν σκέψει μάλιστα τῇ ἡμέρᾳ χρηματίζειν τοῖς σφωμένοις. ἐν τοιαύτῃ τοίνυν ἑορτῇ, καὶ ἱερομηνίᾳ, ὁ τότε γελάσας ἐν ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος, ὑπὸ τῇ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, ἰδὼν προ-

gestum corporis, connectens, ut verisimile erat, ea quæ longè antè meditata & exercitata tenebat, tametsi impudentia, quæ quàm maxima erat, auxiliabatur quoque, manumque porrigebat, & cum eo certabat. Risus autem ab auditoribus undique multus. Ac alii quidem oculis interim ad Patrensem illum conversis, subindicabant se non ignorare commissam ab illo esse fallaciam. Alii autem ea quæ recitabantur agnoscentes, per totum orationis tempus uni huic operi fuerunt intenti, ut se mutuo explorarent, quomodo quisque memoria teneret, & dignosceret unde quidque ex iis sophistis, qui paulò ante nos celebres fuêre in declamationibus, quas meletas vocant, desumptum esset. Inter hæc omnia, ipse etiam orationis author cum ridentibus ridebat. Cur autem non rideret ob manifestum adeò, & ineptum, ac impudens facinus? Ac forte, (est enim risus *intemperans*) hic quidem voce ad carmen conversa, ut putabat, lamentationem Pythagoræ decantabat. Ille verò, istud quod vulgo dici solet, videns asinum cithara canere tentantem, in valdè suavem cachinnum solutus dixit, Poëta iste meus. Quod alter conversus aspexit. Et hoc est quod tunc illos recens reddidit inimicos. Hinc erat quidem anni principium, imò tertia dies à magno noviluniо, quando Romani juxta veterum consuetudinem, & ipsi preces quasdam pro toto anno faciunt, & sacrificia peragunt, quarum ceremoniarum rex Numa fuit ipsis author: Deoisque illa potissimum die precibus audiendis vacare credunt. Ergo in istiusmodi festo, sacrisque calendis, is qui tunc Olympiæ risit, sub Pythagora isto supposititio, conspicatus accedentem

πόλιν τ' καὶ βλασφημον, καὶ ἀλαζόνα, τ' τ' ἀλλοτρίων λόγων ὑποκριτὴν, ἐτύγχανε ὢν· ἐν τ' τρόπον ἀκριβῶς οἶδας αὐτὸς, καὶ τὸν ἄλλον ἀπέλαυσε, καὶ μιαρίαν τ' βίου, καὶ ἃ ποιῶν ἐλέγετο, καὶ ἃ ποιῶν κατείληπτο, ὥρα ἡμῖν ἦν ἴσως τινα τ' ἑταίρων, σκυθρωπάζ τὸ δυσάντητον τοῦτο θέαμα. ὃς φατὲς, ἔοικε τὴν ἡδίστην ἡμέραν, ἀποφράδα ἡμῖν ποιήσειν. τοῦτ' ἀκούσας ὁ σοφιστὴς τὴν ἀποφράδα, ὡς τι ξένον ἐν ἀλλότριον τ' Ἑλλήνων ὄνομα, ἐγέλα σύδην, καὶ τ' ἄνδρα τ' πάλαι σκεῖνα γέλωτος ἐμύησε. ὡς γὰρ ᾠήθη, καὶ πρὸς ἅπαντας ἔλεγε, ἀποφράς. τί δὲ τοῦτό ἐστι; καρπός τις, ἢ βοτάνη τις, ἢ σκεῦος; ἆρα τ' ἐδιομμύων ἢ πιομμύων τί ἐστιν ἀποφράς; ἐγὼ μὲ οὔτε ἤκουσα πώποτε, οὔτ' ἂν σωίην ποτὲ ὅ, τι ἐν λέγει. ταῦθ' ὁ μὲν, ὡς ἐδόκει τούτοις διεξιὼν, καὶ πολλὰ ἐπῆγε τὴν ἀποφράδα τ' γέλωτος. ἐλεληθὼς δὲ καὶ αὐτὸς τὸ ὕστατον τεκμήριον ἀπαιδευσίας ἐνέφερεν. ἐπὶ τούτῳ, τοῦδε τ' λόγου συγγράψειν, ἐμὲ πρεσβεύσαντες ὑμῖν, ὡς δείξειε τ' ἀοιδίμου σοφιστὴν, τὰ κοινὰ τ' Ἑλλήνων ἀγνοοῦντα, καὶ ὁπόσα καὶ οἱ ἐπὶ τ' ἐργαστηρίων, καὶ τ' καπηλείων εἰδεῖεν. ταῦτα μὲ ὁ ἔλεγχος. ἐγὼ δὲ, ἤδη γὰρ αὐτὸς παρείληφα τ' δράματος τὰ λοιπὰ, δίκαιος ἂν εἴην, τὰ ἐν τ' Δελφικᾷ τρίποδι ἤδη λέγειν, οἷα μὴν σε τὰ ἐν τῇ πατρίδι, οἷα δὲ τὰ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, οἷα δὲ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ, οἷα δὲ τὰ ἐν Φοινίκῃ, καὶ Συρίᾳ. εἶτα ἑξῆς, τὰ ἐν Ἑλλάδι, καὶ Ἰταλίᾳ. καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὰ ἐν Ἐφέσῳ νυνὶ, ἄρτι κεφαλαιωδέστατα τ' ἀπονοίας σου, καὶ κορυφὴ, καὶ κεφαλὴ τῶν ἁπάντων.

tem execrabilem, & arrogantem istum alienarum orationum histrionem (Norat autem & mores ejus exactè, & reliquam nequitiam, atque impuritatem vitæ, & quæ facere diceretur, & quæ faciens deprehensus fuerat) tempus, ad quendam amicorum inquit, hoc inauspicatum spectaculum aversandi. Nam homo iste suo conspectu, suavissimum hunc diem videtur nobis in apophradem conversurus. Quo audito Sophista ille, mox verbum Apophradis, veluti peregrinum & à Græcis alienum ridere cœpit, & hominem pro superiore illo risu ultus est, ut quidem putabat, omnibusque dicebat. Quid hoc est Apophras? fructus, an herba aliqua, an instrumentum? Estne esculentum aliquod aut potulentum Apophras? Nam ego neque audivi unquam, nec quid dicat, facilè intelligo. Hæc quidem iste contra illum acerbè dixisse putabat, & multo risu Apophradem excipiebat: sed se extremum insciticæ testimonium in seipsum proferre non animadvertebat. Hujus igitur gratia orationem hanc scripsit, is qui me huc ad vos præmisit, ut videlicet ostenderet, celebrem illum Sophistam, communia illa Græcorum ignorare, & quæ qui sedent in officinis & tabernis, scire solent. Hactenus Elenchus ille. Ego autem (nam reliquas fabulæ partes agendas suscepi) meritò debebam veluti ex Delphico tripode tandem illa addere, qualia feceris in patria, qualia in Palæstina, qualia in Ægypto, qualia in Phœnicia, & Syria: deinceps in Græcia & Italia, & postremò nunc Ephesi, quæ quidem vecordiæ istius tuæ, quasi quoddam summarium sunt, & caput, & coronis

ρωνις ἔ τρόπω. ἐπεὶ γὰρ κἀ τὴν πατρῴαν , [1] Γλαῦκος ὤν, τραγῳδὸς ἐμισθώσω, καιρὸς ἤδη σοι ἀκούειν τὰ σαυτῆ κακά. μᾶλλον δ', ταῦτα μέν, μηδέπω. τὴν δ' Ἀποφράδα, πρόπαππον. εἰπὲ γάρ μοι [2] πρὸς πανδήμου, καὶ γλυκυλλίδος, ἢ κυβίσης, ἣν σοι μεμπτὸν, καὶ γάλωτος ἄξιον τὸνομα εἶναι δόξειν ἡ ἀποφράς; νὴ Δί' οὐ γὰρ ἦν τῶν Ἑλλήνων ἴδιον, ἀλλά ποθεν ἐπισκωμμάσαι αὐτοῖς ἀπὸ τῆς Κελτῶν, ἢ Θρᾳκῶν, ἢ Σκύθας ἐπιμιξίας. σὺ δ', ἅπαντα γὰρ οἶσθα τὰ τῶν Ἀθηναίων, ἐξέκλεισας τοῦτο οἶδ', καὶ ἐξεκήρυξας ἔ ἑλληνικῶν. καὶ ὁ γάλως ἐπὶ τούτῳ, ὅτι βαρβαρίζω, καὶ ξενίζω , ἔ ὑπερβαίνω τοὺς ὅρους τοὺς ἀττικούς. ἔ μὰ τί ἄλλο ἄττως Ἀθηναίοις ἐπιχώριον, ὡς τῷ τοῦτο φαῖεν ἂν, οἷσθ' οὖ μᾶλλον τὰ τοιαῦτα εἰδότες. ὥστε θᾶττον ἂν Ἐρεχθέα, καὶ τὸν Κέκροπα, ξένους ἀποφήναις, καὶ ἐπήλυδας εἶναι τῶν Ἀθηνῶν, ἢ τὴν ἀποφράδα δείξειας οὐκ οἰκείαν, καὶ αὐτόχθονα τῆς Ἀττικῆς. πολλὰ μὲν γάρ ἐστιν, ἃ ἔ αὐτοὶ κἀ ταυτὰ τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν. ἀποφράδα δ' μόνοι ἐκεῖνοι , τὴν μιαρὰν , καὶ ἀποῤῥητὸν , ἔ ἀπαίσιον , ἔ ἄπρακτον, ἔ σοὶ ὁμοίαν ἡμέραν. ἴδε ἔ

ronis morum. Quandoquidem enim juxta proverbium, Ilienſis cùm ſis, tragœdos conduxiſti, tempus jam eſt, ut propria tua mala audias. Nondum tamen, ſed de Apophrade priùs. Nam dic mihi per Pandemum, & Genetyllidem & Cybiben, quomodo reprehendendum & riſu dignum hoc nomen Apophras videtur? Non enim per Iovem, Græcorum proprium erat: ſed alicunde ex Gallorum, aut Thracum, aut Scytharum commixtione inſolenter ſe inſinuavit. Tu verò cùm Athenienſium cuncta noris, illud excluſiſti continuò, & velut per præconem ex Græcia eliminaſti. Et ex eo riſus iſte videlicet, quòd barbarè ac peregrino modo loquor, & terminos Atticos tranſgredior. At verò quid aliud Athenienſibus ita familiare ac patrium, uti hoc nomen, dixerint illi, qui hujuſmodi meliùs, quàm tu, ſciunt. Quapropter Erechtheum, aut Cecropem, peregrinos & advenas apud Athenienſes eſſe citiùs probaveris, quàm Apophradis nomen oſtenderis, non proprium & Atticæ non genuinum. Nam multa quidem ſunt, quæ & ipſi eodem modo cum cæteris omnibus hominibus appellant: Apophradem autem ſoli illi atram, & abominabilem, & inauſpicatam, & nefaſtam, tibique ſimilem diem vocant. Ecce jam obiter didiciſti

1 Γλαῦκος τραγῳδὸς] Proverb. *Bourd.*

2 Πρὸς Πανδήμου ἔ Γενετύλλιδος ἔ Κυβίσης] Legendum Κυβίζης, & eſt epithetum Veneris, ut & πανδήμου & γλυκυλλίς, & intelligo *Pronam*, non vero ut interpres *magnam matrem*. Nam licet ſciam hoc etiam nomine aliquando vocatam fuiſſe magnam matrem Cybelem, eo quod Gallos ſuos in furorem agebat, & κυβιζᾶν faciebat, id eſt, *capite prono in terram ruere*. Sed hoc loco non improperat furorem adverſario, ſed omne genus infanda Veneris. Ideo credo eſſe Veneris epithetum. Ea lucidius explicare pudor vetat. *Palm.* Κυβίζης] Corrige, κυβίζης. Heſychius: κυβίζη, ἡ μήτης τῶν θεῶν. Ita enim ibi legendum, non κυβίκη, rectè viri docti obſervarunt. *Menagius.*

μεμφθήναι ἤδη ὀδὲ παρεργον, τί βέλτιον αὐτοῖς ἡ ἀποφράς ἡμέρας ὅταν μήτε αἱ δίκαι χρηματίζωσι, μήτε εἰσαγώγιμοι αἱ δίκαι ὦσι, μήτε τὰ ἱερὰ ἱερουργῆται, μήθ' ὅλως τι τῶν αἰσίων πεπραγται, αὕτη ἀποφράς ἡμέρα. συμβαίνει δ τοῦτο ἄλλοις ἐπ' ἄλλαις αἰτίαις. ἢ γὰρ ἐν ἡττήσεσι μάχαις μεγάλαις, ἔπειτα ὕστερον ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ τοιαῦτα ἐπεπόνθεσαν, ἀπράκτους, καὶ ἀκύρους τῶν νόμων πράξεων εἶναι, ἢ καὶ τῇ Δίκῃ, καίτοι ἄκαιρον ἴσως, καὶ ἐξωρῶν γε ἤδη, γέροντα ἄνδρα μεταπαιδεύειν, καὶ ἀναδιδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μὴ δ' τὰ πρὸ τούτων εἰδότα. πάνυ γὰρ τοῦτ' ἐστὶ τὸ λοιπόν. κἂν σαμάθῃς αὐτὸ, πᾶν ἡμῖν εἰδὼς ἔσῃ. πόθεν γὰρ ὦ ἑτοῦ; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα κἂν ἀγνοῆσαι, συγγνώμη, ὁπόσα ἔξω δὴ πολλὰ πάντα, καὶ ἄδηλα τοῖς ἰδιώταις. τὴν ἀποφράδα δ', ἂν βουληθεὶς ἂν, ἄλλως εἴπεις. ἓν γὰρ τοῦτο ἅπαντων τοὔνομα ἴσμεν φησί τις. ἀλλὰ τῶν παλαιῶν ὀνομάτων, τὰ μὲν, λευκέα, τὰ δ', ὁπόσα αὐτῶν μὴ σωθήσεται τοῖς πολλοῖς, ὡς μὴ παράσχωμεν τοῖς ἀκροωμένοις ἡμῶν τὰς ἀκοὰς, δεῖ σωθέντων τὰ ὦτα. ἐγὼ δ' ἂν βέλτιστε, πρὸς μὲν σὲ, ἴσως τάχα τοῦτο σοὶ εἰπὼν, ἥμαρτον. ἐχθὲς γὰρ ἐχθὲς ἢ τρίτην τὰ Παφλαγόνων, ἢ Καππαδόκων, ἢ Βακτρίων πάτρια διαλέγεσθαί σοι, ἵνα ἐκμάθῃς τὰ λεγόμενα, καὶ σοὶ ἀκούειν ἡδέα. τοῖς δ' ἄλλοις Ἕλλησιν, οἷμαι καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν συνεῖναι χρή. εἶπα καὶ τῶν Ἀττικῶν δεῖν χρόνους, πολλὰ συντρίψαντων τῶν αὐτῶν φωνῆς, dicisti significationem Apophradis. Hic Nefastus est dies, quo neque magistratus publicè de rebus consultant, neque lites in foro disceptantur, neque sacrificia peraguntur, neque quicquam eorum quæ fausta sunt tractatur. Atque dies hujusmodi apud alios aliis de causis indictus est. Aut enim gravi aliqua clade superati, tales exinde dies, quibus rem malè gesserunt, pro nefastis & inauspicatis ad res legitimas gerendas, habendos censuerunt: aut mehercle etiam. Atqui ineptum fortassis, & intempestivum utique jam fuerit, dedoceri, ac denuo discere talia virum adeò senem, ne illa quidem, quæ his priora sunt, scientem. Proinde hoc omnino reliquum est: & si didiceris ipsum, omnia exinde scies. Vnde enim heus tu? Quanquam enim est condonanda cæterorum ignoratio, quæ extra communem viam posita sunt, & indoctis obscura: diem tamen nefastum, etiamsi volueris, aliter quàm Apophradem nominare non poteris. Vnum hoc, omniumque solum nomen esto, dicet aliquis. At priscorum vocabulorum, alia sunt usurpanda, alia non item, quæ nimirum vulgo non usurpantur, ne auditum turbemus, & intelligentium aures vulneremus. Ego verò, vir optime, apud te fortassis hæc de te dicens peccavi. Decebat enim, decebat, aut Paphlagonum, aut Cappadocum, aut Bactrianorum patriis verbis tecum loqui, quoad intelligeres quæ dicerentur, & audiendo voluptatem capere. Sed cum cæteris Græcis Græcè loqui oportet. Deinde etiam Atticis per successionem temporum multa variantibus

1 Τάδ' ἅ, ὁπόσα] Nota sequente vocali aspirata, non scriptum esse ἁ: quod Grammatici canones postulant. *Menagius.*

τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τῶνομα διετέλεσεν, ὅτως ἀεί, καὶ πρὸς ἁπάντων αὐτῶν λεγόμενον. εἶπον ἂν ἐ τὰς πρὸ ἡμῶν κεχρημένας τῷ ὀνόματι, εἰμὴ ἐ ταύτῃ σε ἀφανίζειν ἔμελλον, ξένα σοι ἐ ἀγνῶτα ποιητῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ συγγραφέων ὀνόματα διεξιών. μᾶλλον γ', ἀεὶ ἐγώ σοι τὰς ἐπῳδὰς ἐρῶ, πάντες ἠδέσουσιν. ἀλλὰ σύ μοι ἕνα τῶ πάλαι δείξας ἃ κεχρημένον τῷ ὀνόματι, [1] χρυσᾶς φασιν ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθητι. καίτοι ὅς τις χρόνων ὢν, καὶ ἀφῆλιξ, τὰ τοιαῦτα ἀγνοεῖ, δεκεῖ μοι ὅτι ἐ Ἀθῆναι πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ Κόρινθος ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ, καὶ Σπάρτη ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, μὴ εἰδέναι λοιπὸν ἴσως ἐκεῖνό σοι λέγειν, ὡς τὸ μὲ ὄνομα ᾔδεις, τὼ γ' ἀρχῆσιν φωτῶ, ἄνωρον ἡπάσω. φέρε δὴ ἐ ταῦτα τοῦτα πρός σε ἀπολογήσομαι τὰ εἰκότα. σὺ γ' πρόσεχε τὸν νοῦν, εἰ μὴ πάνυ ὀλίγον σοι μέλῃ ἔ μηδὲν εἰδέναι, εἰ οἱ πάλαι ποτὲ τοιαῦτα πρὸ ἡμῶν ἀπέῤῥιψαν ἐς τὰς σὰς φρένας ἔκρουσι τὰς τότε. ἦσαν γὰρ ἐ τότε ὡς τὸ εἰκός, βδελυροὶ πνες ἐς τὰ ἤθη, καὶ μιαροὶ, καὶ κακοήθεις τὸν τρόπον. καὶ ὁ μὲ, Κόθορνόν τινα εἶπεν, εἰκάσας αὐτῶ τὸν βίον, ἀμφίβολον ὄντα τοῖς τοιούτοις ὑποδήμασιν. ὁδὲ, Λυπάλιον, ὅτι τὰς ἐκκλησίας θορυβώδης ἦν τῷ ὄντι, ἐπεκάθαρεν. ὁδὲ, Ἑβδόμιον, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδόμαις, κἀκεῖνον ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε, ἐ διελέλα, ἐ παιδιὰν ἐποιεῖτο τὴν ἀοιδὴν ἔ δῆμε. [2] μὴ δῶς ἂν κάμοὶ πρὸς Α-

tibus in lingua sua, hoc nomen inter præcipua mansit. Hoc modo semper, & ab omnibus ipsis dictum. Ac sanè commemorarem etiam eos, qui ante nostram ætatem hoc vocabulo sunt usi, nisi etiam hoc modo perturbaturus essem te, peregrina & ignota tibi poëtarum, oratorum, & historicorum vocabula recensendo. Imò verò, neque tibi eos dicam qui usurparunt: omnes enim norunt. Sed tu contrà, si mihi unum aliquem ex veteribus ostenderis, qui voce ista usus non fuerit, aureus (ut aiunt) in Olympia statuêris. Atqui siquis adeò senex, & ætate confectus, talia ignorat, videtur idem mihi, Athenas esse civitatem Atticæ, Corinthum in Isthmo, & Spartam in Peloponneso, ignorare. Fortè igitur tibi supereſt ut dicas ipsam quidem Apophradis vocem nosse te: sed usum ejus, ut intempestivum accusasse. Age igitur & de hoc respondebo tibi consentanea: tu verò animum adverte, nisi omnino parvi facis, quòd nihil scis. Nam veteres hujusce modi multa ante nos in eos qui tibi similes erant tum, singuli jactarunt. Erant enim etiam tunc, ut verisimile est, aliqui moribus abominabiles, impuri, perditique ingeniis. Atque alius quidem, Cothurnum quempiam appellabat, vitam ejus ambiguam inconstantem cum hoc calceamenti genere comparans. Alius verò Lypaeûs: quòd orator tumultuosus conciones solebat turbare. Rursum alius Hebdomam, quòd perinde atque pueri septimis diebus, ille etiam in concionibus luderet, & rideret, seriumque populi studium in ludum verteret. Ne dederis utique & mihi per

1 Χρυσᾶς ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθητι] Proverb. *Bourd.*

2 Μὴ δῶς ἂν κάμοὶ] Δῶς ἂν κάμοὶ extrita negatione. *Marcil.*

δωνιδ@, εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον; ἀπάσῃ κακίᾳ σωτρόφον, ἡμέρᾳ δυσφήμῳ, καὶ ἀπαισίῳ. ἡμεῖς ἐ τὰς χολὰς, τῇ δεξιᾷ ἐπηρεπόμεθα. καὶ μάλιστα εἰ ἴσθην ἴδιόμματ αὐτὰς. κἂν εἴ τις βάκηλον, ἢ εὐνοῦχον ἴδοι, ἢ πίθηκον, οὗς ἐξιὼν τ οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀναστρέφ, ἐ ἐπανίρχεται, σὺν ἀγαθῇς μαντοσύμβ@ τὰς ἐφημέρας ἐκείνας πράξεις ἕσεσθ αὐτῷ, ὑπὸ πομπῷ, τῇ πρώτῳ, ἐ δυσφήμῳ κληδονισμῷ. ἐν ἀρχῇ ϑ, ἐ ἐν θύρᾳσις, καὶ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, ἐ ἴσθην ἅπαν@ ἴτας, εἴ τις ἴδοι κίναιδον, ἐ λαϐρίηλα ποιοῦσα, ἐ πάσχοντα, ἐπίσημον ἐπὶ τούτῳ, ϗ ἀπρρωγότα, καὶ μισοπονηρὸ τὸν πόμπ τ ἔργων αὐτῶν ὀνομαζόμενον, ἀπατεῶνα, γόητα, ἐπίορκον, ὄλεθρον, [1] κύφωνα, βάρυθρον, μὴ φύγῃ, μήσ εἰκάσῃ τοῦτον ἀποφράδι ἡμέρᾳ; ἀλλ' οὐχὶ σὺ τοιοῦτ@; σὺν ἂν ἐξαρκ@ ϑύοιο, εἰ ἐγὼ τὼ ἀνδρίαν οἶδα τὴν σὴν, ὅσα ἐ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τούτῳ μοι δοκεῖς, ὅτι μὴ ἀπόλυτα σοι ἡ δόξα τ ἔργων, ἀλλὰ πᾶσι δῆλ@ εἶ, ϗ πεφόρτ@. εἰ ϑ ἐ ὁμῶς χρήσιας, ϗ ὀργησεῖσ μὴ τοιοῦτ@ εἶναι, πῶς πιστὰ ἐρεῖς; τοῖς πολίταις τοῖς σοῖς; ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχεσθαι δίκαιον. ἀλλ' ἴσασιν σκιῖνοι τὰς πρώτας σε τροφὰς, ϗ ὡς παρῳδὸς σαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ ϑραλιώτῃ, συμπεριφθίσας πάντα ὑπηρετῶν, ἄχρι δή σι τὸ ϑ λόγε τοῦτο, [2] ῥάκ@ πολυχιδὲς ἐργασάμεν@, ἐξέσῃ, κἀκεῖνα μὲν Ἀδωνιδ@, εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον; ἀπάσῃ κακίᾳ σωτρόφον, ἡμέρᾳ δυσφήμῳ, καὶ ἀπαισίῳ. ἡμεῖς ἐ τὰς χολὰς, τῇ δεξιᾷ ἐπηρεπόμεθα. καὶ μάλιστα εἰ ἴσθην ἴδιόμματ αὐτὰς. κἂν εἴ τις βάκηλον, ἢ εὐνοῦχον ἴδοι, ἢ πίθηκον, οὗς ἐξιὼν τ οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀναστρέφ, ἐ ἐπανίρχεται, σὺν ἀγαθῇς μαντοσύμβ@ τὰς ἐφημέρας ἐκείνας πράξεις ἕσεσθ αὐτῷ, ὑπὸ πομπῷ, τῇ πρώτῳ, ἐ δυσφήμῳ κληδονισμῷ. ἐν ἀρχῇ ϑ, ἐ ἐν θύρᾳσις, καὶ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, ἐ ἴσθην ἅπαν@ ἴτας, εἴ τις ἴδοι κίναιδον, ἐ λαϐρίηλα ποιοῦσα, ἐ πάσχοντα, ἐπίσημον ἐπὶ τούτῳ, ϗ ἀπρρωγότα, καὶ μισοπονηρὸ τὸν πόμπ τ ἔργων αὐτῶν ὀνομαζόμενον, ἀπατεῶνα, γόητα, ἐπίορκον, ὄλεθρον, [1] κύφωνα, βάρυθρον, μὴ φύγῃ, μήσ εἰκάσῃ τοῦτον ἀποφράδι ἡμέρᾳ; ἀλλ' οὐχὶ σὺ τοιοῦτ@; σὺν ἂν ἐξαρκ@ ϑύοιο, εἰ ἐγὼ τὼ ἀνδρίαν οἶδα τὴν σὴν, ὅσα ἐ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τούτῳ μοι δοκεῖς, ὅτι μὴ ἀπόλυτα σοι ἡ δόξα τ ἔργων, ἀλλὰ πᾶσι δῆλ@ εἶ, ϗ πεφόρτ@. εἰ ϑ ἐ ὁμῶς χρήσιας, ϗ ὀργησεῖσ μὴ τοιοῦτ@ εἶναι, πῶς πιστὰ ἐρεῖς; τοῖς πολίταις τοῖς σοῖς; ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχεσθαι δίκαιον. ἀλλ' ἴσασιν σκιῖνοι τὰς πρώτας σε τροφὰς, ϗ ὡς παρῳδὸς σαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ ϑραλιώτῃ, συμπεριφθίσας πάντα ὑπηρετῶν, ἄχρι δή σι τὸ ϑ λόγε τοῦτο, [2] ῥάκ@ πολυχιδὲς ἐργασάμεν@, ἐξέσῃ, κἀκεῖνα μὲν

pèr Adonidem, comparare hominem perditum, omnique malitiæ assuetum diei atro, & inauspicato. Nos etiam auspicato die claudos aversamur, maximè si mane videamus ipsos. Siquis etiam spadonem, aut eunuchum aspexerit, aut simiam, simul atque domo egreditur, converso pede regreditur, ominans sibi haudquaquam prosperas fore diei illius res & actiones, præ mala hac prima, & infausta ominatione. In principio autem, & in foribus, & in primo egressu, & mane per omnem annum: siquis viderit cinædum, & nefaria facientem ac patientem, notum ob hæc, & enervatum, & tantum non eorum quæ agit nomen ferentem, deceptorem, præstigiatorem, perjurum, pestem, cataſtam, barathrum, num fugiat, neque hunc cum atra die compares? An verò tu non es talis? Haudquaquam negabis, si tuam fortitudinem novi, qui certè & animum ob hæc attollere mihi videris, videlicet quòd tibi gloria ista rerum tuarum non prorsum perit: sed omnibus es notus, & passim celebris. Quòd si contendas, & inficieris talem te esse, quibusnam hæc credibilia dices? an civibus tuis? Nam hinc ordiri est æquum. At norunt illi primam tuam educationem: & quo pacto teipsum tradideris perdito illi militi & omnibus ipsi præstitis obsequiis corruptus fueris, donec te, juxta proverbium, pannum lacerum extrusit. Ea etiam meminerunt, ut

1 Κύφωνα] Κύφων, propriè est κυρτὸς: à κύφω, κυφὸς, κύφων. Ponitur & pro cataſta, seu numella, aut collari, aliove instrumento quo vinciebantur, aut etiam torquebantur nocentes. Hic metaphoricè pro scelerato & malefico: ut Latinis carcer, crux, scelus. Menagius.

2 Ῥάκος πολυχιδὲς ἐργασάμεν@] Proverb. Bourd.

μνλωτας ὡς τὸ εἰκὸς, ἢ σοὶ τὸ θέατρον σύεισιόν, τοῖς ὀρχησταῖς ὑπεκρινόμου· ἢ συμβαλμαζόρχης ἀξιῶν εἶναι. ὑδεὶς γὰρ σοῦ σὲ ἂν εἰσῆλθεν εἰς τὸ θέατρον, ὑδ' ἂν ἐμήνυσεν ὅ, τι τόνομα τῇ δράμασι. ἀλλὰ σὺ κοσμίως πάνυ, χρυσοῦς ἐμβάδας ἔχων, καὶ ἐσθῆτα τυραννικὴν, ὑποδεδεμένος, ὑμάτιον αἰτήσων παρὰ τοῦ θεάτρου, στέφανος κομίζων, καὶ κρότου ἄπιθι, ἤδη τιμώμενος ὑπὸ αὐτῶν. ἀλλὰ νῦν ῥήτωρ, καὶ σοφιστής. καὶ λέγεται δὴ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ οἷα νῦν, τοῦτο δὴ τὸ ὀπὸ τραγῳδίας, δύο μὲ ἡλίκες ὁρῶ δοκοῦσι, δοκεῖς ἢ Θήβας. καὶ σοὶ χαίρουσιν ἅπασιν δύο τὸ, οἷον, ὁ τότε, καὶ μετ' οἷον. τοιαῦτα δὲ αὐτὸς εὖ ποιῶν, σὺκ ἐπιθαύνεις τὸ παρόν, ὑδὲ ἐπιχωριάζεις αὐτοῖς, ἀλλὰ φοίνικες ἐκὼν πατρίδα, ὅτε χεῖμα κακὸν, ὅτε ἥρι ἀρχαλέον, ἀλλὰ καλλίστην, καὶ μιχθὴν τὸ σὸ Φοινίκη ἅπασαν. τὸ γὰρ ἐλέγχεσθαι, καὶ τοῖς εἰδόσι, καὶ μεμνημένοις τὸ πάλαι σοὶ εἶναι σωφρονεῖν, βρόχου ὡς ἀληθῶς ἔστι. καίτοι τί σοῦ λέγω; τίνα γὰρ ἂν αἰδεσθείης σύ; τί δ' ἂν αἰσχυνθείης τὸ ὑστάτων; πεπαίχνομεν δὲ ἐν κτήμασιν ἐνοῦσι μεγάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δύσημον ἐκεῖνο πυρρίον, ὃς τὸν Σινωπέως πίθον, τὸν Διὸς αὐλὴν εἶναι σοῦς αὐτό. τὰς μὲν δὴ πολίσεις, ὑδαμῆ ὑδαμῶς μεταπίσειας ἂν, μὴ ὀχὶ τὸ ἀπάντων βδελυρώτατόν σε ἡγεῖσθαι, ὁνειδον κοινὸν ἁπάσῃ τῇ πόλει. τάχα δ' ἂν τὰς ἄλλας τὰς ἐν τῇ Συρίᾳ σοφολάβοις ὀμψήφους, εἰ λέγοις μηδὲν πονηρὸν, μὴ δὲ ἐπαίσιον βεβιῶσθαί σοι. Ἡράκλεις, ἢ μὰ Ἀντιόχειαν, καὶ τόργον αὐτὸ εἶδεν, ὅπ

ut est consentaneum, quæ in theatro juvenis agebas, quum saltatoribus respondebas, atque unà chori dux esse cupiebas. Quippe nemo ante te ingrediebatur theatrum, neque fabulæ nomen significabat: sed tu ornatè admodum, subligatis aureis crepidis, & tyrannica veste indutus, priùs immittebaris, qui benevolentiam à theatro postulares, coronas ferens, & cum plausu abiens, honore jam ab ipsis affectus. At nunc orator es & sophista, & ob hoc, si audiant aliquando talia de te illi illud ex Tragœdia, Et solem geminum, & duplices se ostendere Thebas putabunt. Et in promptu atque in ore tum omnibus statim erit illud: hic ille qui tum erat: & postea. Proinde & ipse rectè facis, qui omnino non ascendis ad illos, neque in patriam ventitas, sed fugis illam ultro, quanquam neque hyeme malam, neque æstate molestam, sed pulcherrimam & maximam omnium Phœniciæ civitatum. Nam coargui, & cum iis qui vetera illa sciunt, ac meminerunt, conversari, laqueus revera tibi est. Sed quid ista nugor? quem enim verearis? quid eorum quæ extrema sunt, turpe putaveris? Audio autem etiam tibi apud ipsos esse possessiones magnas, miseram illam turriculam, cum qua Sinopensis illius dolium collatum, Iovis atrium videri queat. Proinde nullo modo feceris ut tui cives mutata sententia non credant te omnium esse spurcissimum, & commune totius civitatis dedecus. Fortassis autem alios etiam qui in Syria habitant, ejusdem sententiæ assumas, si dicas te non malam nec criminosam prorsus vixisse vitam. Mehercle, Antiochia quidem, etiam ipsum opus vidit, quan-

† Ταρσέα ἤκουσα ἐκεῖνον νεανίσκον ἁπαγαγών, ἀλλὰ ἐ ἀναδίρεσθαι αὐτὸν, αἰσχρὸν ἴσως ἐμοί. τολμῶ, ἀλλὰ ἴσασί γε, καὶ μέμνηνται οἱ τότε ὑμῖν ἐπιστάντες. κἀ σὺ μέν, ἐς γόνυ συγκεκλιμένον ἰδόντες. ἐκεῖνον δ', οἶδα ὅτι ἐ ποιῶσα, εἰ μὴ παντάπασιν ἐπιλήσμων τις εἶ. ἀλλ' οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἴσως ἀγνοοῦσί σε, οἱ μὴ τὰς ἐν Συρίᾳ θαυμασὰς ἄθλας ἐκείνας ὑποδεξάμενοι φόβητρα, ἐφ' οἷς εἶπον, τοῦ † ἱματιοκρύπλων διωκόμενον. πρὸ ἂν ἐσθῆτος πολυτελεῖς περιάμενον, ἐφόδια εἶχας. ἀλλ' ὅμως ἐλάττω σοι ἡ Ἀλεξάνδρεια συνῴδειν, ὑδὲ μὰ Δί' ἐχρῆν δδυτέρων τὸν Ἀντιοχείας κινεῖσθαι αὐτῷ. ἀλλ' ὕπτα ἀκολασία, θυμοτέρα, καὶ αἰσχροτέρα σοι ἐκεῖ, ἐπιμητέρα, καὶ τὸ νόμισμα ἐπὶ τούτοις, μεῖζον, ἐ ἐπὶ πᾶσιν, ἀκόλυπτον ἡ κεφαλή. εἰς μόνον ἂν ἐπίσθυσί σοι ἐξάρνως χρωμένῳ μηδὲν τοιοῦτον ἐργασαμένῳ. ‖ τῆς βουλῆς ἂν κατέσχε ὁ πλουτεῖον μισθοδότης ἀνὴρ οὐ τοῖς ἀρίστοις Ῥωμαίων. τόνομα δ' αὐτὸ, δύσεις ἀπιστοποιοῦσι μοι. καὶ ταῦτα, ὡς πάνυ εἰδότες ὃν λέγω. ἐκεῖνον τοίνυν, τὰ μὲν ἄλλα, ὁπόσα ἴτλη σὺ τῇ σωφροσύνῃ τολμηθεῖσα ὑπὸ σοῦ, τί χρὴ λέγειν. ἀλλ' ἡνίκα σε κατέλαβε δ' μειρακίῳ δ' οἰνοχόῳ δ' οἰνοπίονι ὁ γέρων κείμενον, τί οἴει; ἐπίσθυσιν ἂν σοι μὴ εἶναι. τοιοῦτον, αὐτὸ τὸ ἔργον ὁρῶν; σὺ, εἶχε μὴ παντάπασι τυφλὸς ἦν. ἀλλ' ἰδήλωσε τῷ γνάμῳ, αὐτίκα ἐξελάσας τ' οἰκίας, καὶ κρεμάσειν γε ὡς φασι

quando, cùm adolescentem illum Tharsò venientem, abduxisses. Sed & ipsa detegere, inhonestum fortassis mihi fuerit. Verumtamen norunt, & meminerunt illi qui tum vobis supervenerunt, & viderunt te quidem in genu inclinatum, illum autem, nosti, quid facientem quoque, nisi omnino es oblivioſus. At Ægyptii forsan te non norunt, qui te post præclara illa in Syria certamina, inde ob ea quæ dixi, fugientem exceperunt, cùm te vestiarii insequerentur, à quibus vestibus pretiosis comparatis, viaticum habebas. Sed non minùs quoque conscia tibi est Alexandria: nec per Iovem illam Antiochiæ secundam censeri decebat: nisi quòd proteruitas ista tua manifestior, & turpitudo flagitiorum insanior illic fuit, & nomen ob hæc majus, & postremò caput adapertum. Vnus tantùm fuit qui crederet tibi inficias eunti, quòd nihil tale commisisses, fuitque postremus auxiliator, is qui stipendium dabat, vir inter præcipuos Romanorum. Nomen autem ipsum permittes mihi ut taceam, idque apud omnes eos qui sciunt quem dicam. Ille igitur, cætera quidem quæcunque à te in conversatione perpetrata sustinuit, quid attinet dicere? At quando te genibus adolescentuli pincernæ Oenopionis incumbentem deprehendit, quid putas? Credidit-ne tibi, talem te non esse, cùm videret ipsum opus? Non: nisi prorsus fuit cæcus: verùm mentem aperuit, quum te statim ex ædibus expulit, easque cum exiviſſes, quibusdam expiamentis

1 Τῆς βουλῆς ἂν κατέσχε ὁ πλουτεῖον.] Καὶ βουλῆς ἂν κατέσχε ὁ πλουτεῖον. Illud autem εἰς μόνον ἂν ἐπίσθυσί σοι, &c. accipe cum ironia. *Vnus ille solus*, qui contra tibi unguis in ulcere, cujus tu domui. *Marcil.*

1 Συλ-

σθεστέρων ἐπὶ τῇ σῇ ἐξόδῳ. Ἀχαΐα μὲν γῆ, καὶ Ἰταλία πᾶσα, ἐμπίπλησιν τῶν σῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης. καὶ ὄντως γε τῆς εὐκλείας. ὥστε πρὸς τοὺς θαυμάζοντας, ἴσως τὰ μὲν Ἐφέσια οὐκ ἂν ἐθαύμαζον, εἰ τὰ σὰ πρῶτα σοι ἤδεισαν. καίτοι καινὸν σύνταγμα τὸ τοὺς τοὺς γυναίοις προσπαθεῖς. ἐν δὲ πόθεν ἐπὶ τῷ τοιούτῳ ἐπί μοι ἀποφράδα ὀνομάζεις; ἀλλὰ τί τοῦς Διὸς, καὶ φίλτατον τῷ σώματι προσηγορίας ἡμᾶς ἐπ' ἐκείνοις τοῖς ἔργοις; τοῦτο γὰρ τὸ ὑβριστικώτατον ποιεῖς. καὶ μάλιστα τοὺς ὡς ἥκιστα ἐχρῶ, καὶ τοὺς ὁμιλητάς, οἷς ἐκρὰ ἐῶ σύμμετρον ἀπολαύειν, τοῦ βαρβαρισμοῦ τῶν ὀνομάτων, τοῦ τραχὺ τῆς φωνῆς, τοῦ ἀπελέγχου, τοῦ ἀπαιδεύτου, τοῦ πάντη ἄμουσου, καὶ τοῦ τοιούτου. φιλῆσαι δέ σε ἐπὶ τούτοις, μὴ γένοιτό σοι ἀλεξίκακε. ἀσπίδα μᾶλλον, ἢ ἔχιδναν φιλῆσαι ἄμεινον. δῆλον ἐκεῖ τὸ κινδυνώδημα, καὶ ἄλγημα. καὶ ὁ ἰατρὸς εἰσπηδήσεις, ἐπήμυνεν. ἀπὸ δὲ σοῦ φιλήματος, καὶ δὲ ἐκείνου, τίς ἂν, ἢ ἱερεῖς, ἢ βωμοὶς προσέλθοι; τίς δ' ἂν θεὸς ἐπακούσειεν ἐπ' ἀγαθῷ; πόσων περιῤῥαντηρίων, πόσων ποδανιπτήρων δεῖ; καὶ τοιοῦτος αὐτὸς ὤν, καθαίρας τὰ ἄλλων ἐπ' ὀνόμασι, καὶ ῥήμασιν, ἔργα τοιαῦτα, καὶ τηλικαῦτα ἐργάζομαι. καίτοι ἐγὼ μὲν ἀποφράδα μὴ εἰδὼς, ἠκουσάμην ἂν μᾶλλον, ἢ ὅπως εἴπων δειπνείην ἄν. σὺ δὲ ἀδεῶς ἡπάτας ἡμῶν βρωμολόγους λέγων, καὶ τραπεζομαθλήτας, καὶ ῥησιμετρεῖν, καὶ ἀθηναῖα, τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶ, καὶ αὐθοκρατῆν, καὶ σφενδικίζειν, καὶ χειροβλημοσύνας. καινὸν

tis luſtravit. Achaia quidem, totaque Italia tuis operibus eſt referta, eaque ſequente gloria: & ſanè tibi gratulor ob tam præclaram laudem. Quare iis qui quæ nunc facis Epheſi, mirantur, ego quod veriſſimum eſt dico, qui fieri poſſet ut non mirarentur, ſi prima illa tua opera non noſſent. Atqui novum hic iſtud etiam cum mulieribus addidiciſti, Annon igitur, dic mihi, fuerit congruum, talem hominem Apophradem appellari? Sed quid per Iovem? num etiam oſculari ore inſuper voluiſti nos ob talia facta? Iſtud igitur contumelioſiſſimè facis, & maximè erga eos quos minimè decebat, & erga contubernales, quibus ſatis fuerat, illa ſolum mala ab ore tuo percipere verborum videlicet barbariem, vocis aſperitatem, indiſcretam, inordinatam, & inſulſam enunciationem, & id genus alia. Sed te ad hæc oſculari, abſit, ὁ malorum depulſor Hercules: aſpidem, aut viperam oſculari eſt ſatius. Ibi in morſu periculum, & dolor, cui accerſitus medicus ſuccurrit. A tuo autem oſculo, & veneno illo, quis quæſo vel ad ſacra, vel ad aras accederet? quis etiam Deus precantem exaudiret? quam multis luſtrationibus, quam multis fluviis opus foret? At talis ipſe cùm ſis, derides alios ob nomina & verba, cùm tu interim talia tantaque facinora perpetrare ſoleas. Atqui ego quidem ſi Apophradis nomen ignorarem, erubeſcerem potiùs, nedum ſi dixiſſem inficias irem. Te verò nemo noſtrûm accuſavit adhuc quòd βρωμολόγους dixeris, & τραπομαθλήτας, & ῥησιμετρεῖν, & Ἀθηναῖα Athenas deſidero & αὐθοκρατῆν, & σφενδικίζειν, & χειροβλημοσύνας.

Ma-

κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρέψειεν αὐτοῖς λόγοις. ποῦ γὰρ τοιαῦτα τὰ βιβλίαν εὑρήσεις; ἐν γωνίᾳ που τάχα τῶν ἰαλέμων τινὸς ποιητῶν, κεκραυρωμένα, ὑρῶτος, καὶ ἀραχνίαν μέσα, ἢ που ἐκ τῶν Φιλαινίδου δέλτων, ἃς ἀφ' ἡμῶν ἔχεις. σὺ μὲν τοίνυν, καὶ ταῦτα σὺ τοσοῦτος ἄξια. ἐπεὶ δὲ ἐμνήσθης ἐμοῦ, τί φαίης ἄν, εἰ σε ἡ γλῶττα εἰς δικαστήριον παρακαλέσαι μόνη; θῶμεν γὰρ ὅπως. ἀδικήμασι, ἢ τὸ μετρίως ταῦτα, οὐδενὸς ἧττον λέγωσι. ἐγὼ σε ὡς ἀχάριστον, πτωχὸν, καὶ ἄπορον παραλαβόντα, καὶ βίου δεόμενον, τὰ μὲν πρῶτα, ἐν τοῖς ἡμετέροις διδασκαλείοις ἐποίησα, νῦν μὲν, Νῖνον, νῦν δὲ, Μητίοχον, εἶτα μετὰ μικρὸν Ἀχιλλέα πεποίηκα. μετὰ ταῦτα δὲ, παῖδας [1] συλλαβίζειν διδάσκοντα, μακρὸν χρόνον ἔθρεψα. ἤδη δὲ καὶ τὰς ἀλλοτρίας ταύτας λόγους ὑποκρινόμενον, σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα, καὶ τοῦ μηδὲν σεσοφισμένου δόξαν ἐφεῦρον. τί τοίνυν πλέον ἔχων ἐγκαλεῖν, τοιαῦτά με λέγεις, καὶ ἐπιτάττεις ἐπιτάγματα αἴσχιστα, καὶ ὑπουργίας κρατίστας; οὐκ ἐκπέπυσμαι μοι τὰ ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ ἔργα, ψεύδεσθαι, καὶ ἐπορκεῖν, καὶ τοὺς τοσούτους ὕβλους, καὶ λήρους λέγειν, μᾶλλον δὲ τὸ βόρβορον τῶν λόγων ἐκείνων ἐμεῖν; ἀλλ' ἤδη νυκτὸς τοῦ κακοδαίμονα χολὴν ἄγειν ἐᾷς. ἀλλὰ μήν σοι πάντα ποιῶ, καὶ παλαίμνη, καὶ μιαιόμνη. καὶ ἀντὶ γλώττης, ὅταν δὲ χειρὶ χρῶ δέγνωκας. καὶ ὥσπερ ἀλλοτρίαν ὑποδέζεις, καὶ ἐπικλύζεις τοσούτοις κακοῖς. λαλεῖν μοι ἔρχον ἐκ μόνον. τὰ δὲ τοιαῦτα ποιεῖν, καὶ πάσχειν, ἄλλοις μέρεσι σώματος. ὡς ὤφελε κἀμέ πως,

Malum te malè perdat Mercurius Logius, unà cum ipsis verbis. Vbi enim hujusmodi scripta reperis? In angulo forsitan alicujus ex frigidis illis poëtis defossa, situ & araneis oppleta: aut ex libris Philænidis, quos præ manibus habes: te utique, tuoque ore digna. Quia autem oris mentionem feci, quid diceres quæso, si te in jus vocaret lingua? Ponamus enim ita esse: & te injuriæ, aut quod paulò foret modestius, contumeliæ accusaret, dicens. Ego te, ingrate, pauperem atque inopem susceptum, & victu carentem: primùm quidem in theatris celebrem feci, modò Ninum, modò Metiochum, paulò pòst Achillem exhibens. Post hæc, pueros syllabas jungere docentem, longo tempore alui. Iam verò & alienas istas orationes histrionis instar habentem, sophistam videri feci, ac tibi non convenientem gloriam adaptavi. Quid igitur tantum habes, quod mihi possis imputare, ut ita me tractes, & injungas mihi mandata turpissima, & ministeria execratione digna? Non satis mihi sunt, ea quæ per diem fiunt opera nefaria, mentiri puta, pejerare, totque nugas & ineptias exhaurire: imò verò cœnum istorum verborum vomere? Sed neque noctu me miseram otium ducere sinis: sed sola ego omnia tibi facio, & proculcor, & contamino: ac lingua perinde ut manu uti decrevisti: & quemadmodum alienam, contumelia me afficis, tantisque malis obruis. Meæ partes sunt ut tantùm loquar: sed talia facere, & pati, aliis partibus est injunctum. Quare utinam & me aliquis,

1 Συλλαβίζειν] *Apellare literas* dixit Fabius. *Menagius.*

ὥσπερ τῷ Φιλομήλας ἐκτεμεῖν. μακαριώτερας γᾶν μοι αἱ γλῶτται, τὰ τέκνα κατεδηδοκότων. ὡς γὰρ, φῶν, τοῦτο ἡ γλῶττα, ἰδίαν αὐτῇ φωνὴν λαβοῦσα, καὶ τὸ πάτριον συνήγορον ἐπικαλοῖτο μόνη, τί ἂν ἀπεκρίναιο αὐτῇ; ἐκεῖνα δηλονότι, ἃ ἐς τὸν Γλαῦκον ἤναγκῶ εἰρηκέναι σοι, ἐπὶ πεπραγμένῳ ἤδη τῷ ἔργῳ αἰτιωμένου, ὡς ἐπὶ τούτῳ ἐνδεῶ τὸ βεβοηθεῖ, καὶ γνώριμον ἅπασι γεγόνοι. πόθεν ἂν, ὅτου δεόμενοι ἐπὶ τοῖς λόγοις γενόμενον. ἀγαπᾷν ἢ ἅπασιν κλεινὸν, καὶ ὀνομαστὸν εἶναι. εἶτα καλεσθήσεσθαι αὐτῇ τὰς πολλὰς σου προσηγορίας, ὁπόσας καὶ ἤδη προσείληφας. ὃ ἐγὼ θαυμάζω, ὅτι τὸν μὲ Ἀποφράδα ἐνυχίρφνας ἀκούσας, ἐπ' ἐκείνοις ἢ τοῖς ὀνόμασιν σὸν ἡγανάκτεις, τὸ Συρίᾳ μὲ, ῥοδοδάφνη κληθεὶς, ἐφ' ᾧ ἢ, νὴ τὸν Ἀθηνᾶν αἰσχύνομαι διηγεῖσθαι. ὥστε τύγε ἐπ' ἐμοὶ, ἀσκφὲς ἔσο ἔσω. τὸ Παλαιστίνῃ ἢ, φοβοῦμαι ἐς τὰς ἀκάνθας ἢ πώγωνα οἶμαι, ὅτι ἔνυπε μεῖζον. ἔσο γὰρ ἔχυρες αὐτόν. τὸ Αἰγύπτῳ ἢ, συναύξει. πρόδηλον τοῦτο. μικρᾷ γᾶν φασιν ἀπαυχένᾳ σε ταύτῃ πνὶ τὸ τεμαρμένων σύντρόγλα. ὃς ἐμπεσὼν, ἀπόφραξέ σοι τὸ στόμα. Ἀθλιαίοι μὲ γὰρ βέλτιστοι, αἰνίγματῶδες ὄδιν, ἀλλὰ γράμματος ἑνὸς ἀποδέκτη τιμήσαντές σε, Ἄτιμαρχον ὠνόμαζον. ἔδει γὰρ κἀκείνῳ τι ἀρεστόπρεπον προσεῖναί σοι. τὸ Ἰταλίᾳ ἢ, βαθεῖ ῥᾳθύμῳ ἐκείνο ἐπικλήσης, ὁ Κύκλωψ, ἐπειδή ποτε ἐς τὸν ἀρχαῖον λόφον ἀνεδύλιν παρ' αὐτὰ τὰ Ὀμήρου φαψῳδήσαι ἐν τῷ αἰχμητείαν

quis, ceu Philomelæ illam exe-cuisset. Nam mihi beatiores illorum linguæ videntur, qui liberos suos devorarunt. Per Deos igitur, si hæc diceret lingua, assumpta sibi voce propria, ac barba tua, velut patrona advocata, quid quæso responderes ipsi? Illa nimirum, quæ Glauco, te ob scelus commissum vituperanti, nuper respondisti, te ob hoc celebrem, omnibusque notum brevi tempore evasisse. Vnde ergo ita celebris? ob orationes-ne redditus? At sufficit quomodocunque clarum ac celebrem esse. Deinde ipsi multas istas appellationes enumerarem, quas passim apud varias gentes adeptus es. Quod etiam miror, te quum Apophradem audisti, ægrè tulisse, nihil verò ob illa nomina indignari. Nam in Syria quidem Rhododaphne vocatus es, sed quam ob rem, ita me Minerva amet, pudet dicere. Quare quantum in me est, obscurum illud maneat. In Palæstina verò Sepes, ob barbæ spinositatem opinor, quoniam inter opus pungere solebat: nam adhuc ipsam radebas. In Ægypto verò, Angina, quod per se manifestum est. Nam ajunt te ferè suffocatum esse, cùm in nautam ex iis qui naves tribus velis instructas ducunt, incidisti: qui cùm in te irruisset, os tibi obturavit. Nam optimi quidem illi Athenienses, nullum obscurius nomen tibi dedêre: sed literæ unius appositione te honorantes, Atimarchum appellarunt. Nam hoc tibi illo insignius decebat esse. At in Italia papæ. Heroicum illud, Cyclops vocatus es, quòd aliquando etiam ad veterem ornatum, juxta ipsa Homeri poëmata, versibus mandare tu quoque turpidinem illam affe-

1 Ἀπόφραξέ σοι τὸ στόμα] Irrumando. *Menagius.*

1 Ἀνί-

ἐπιθύμησας. καὶ αὐτὸς μὲν ἔκπωμα μεθύων ἤδη, κισσύβιον ἔχων ἐν τῇ χειρὶ βιπλῶν Πολύφημος, νεανίας ἦν ὑπόμισθος, ἐρῶν ἔχων τὸ μόχλου, εὖ μάλα ἡκονημένου. ἐπὶ σὲ Ὀδυσσεύς τις ἐπῄει, ὡς ἐκκόψων τὸ ὀφθαλμόν.

Καίτοιγε μὲν ἅμαρτε. τὸν δὲ οἱ ἐτράπη· ἔλιχε.

Αἰχμὴ δ' ἐξελύθη τὸν ἐείσατον ἀντιβολῆσαι.

Καὶ γὰρ ἤδη ἄθρουν ὑπὲρ σοῦ λέγοντα, ψυχρολογεῖν. σὺ γὰρ ὁ Κύκλωψ, ἀναπλάσας τὸ στόμα, καὶ ὡς ἐπὶ πλατύτατον κεχηνώς, ἠνείχου τοῦ λοιποῦ ὑπ' αὐτῷ τῷ γνάθῳ. μᾶλλον γὰρ ἢ ἅπαξ ἡ Χάρυβδις, αὐτοῖς ναυσὶ, καὶ πηδαλίοις, καὶ ἱστίοις, ὅλον ζητῶν καταπιεῖν τὸν Οὖτιν. καὶ τοῦτα ἑώρων ἅπαντες ἄλλοι παρόντες ἐπὶ σοὶ εἰς τὴν ὑστεραίαν μία ἦν ἁπλοκία, ἡ μέθη. καὶ εἰς τὰ ἄκρα θὴν ἐφεύγες. τίνος δὴ, καὶ τοσούτοις ὀνόμασι πλησιῶν, αἰσχύνῃ τὴν ἀποφράδα; ὡς ἤδη τινὰ μοι πάρεισι, ἐπιδὼν κἀκεῖνα λέγωσιν οἱ πολλοὶ λεσβιάζειν σε, καὶ φοινικίζειν; ἆρα καὶ τοῦτο ὥσπερ τὴν ἀποφράδα ἀγνοεῖς, καὶ οἴει τάχα τινὰ ἐπαινεῖσθαι ὡς αὐτῶν; ἢ τοῦτο μὲν λάθῃ τὸ σωφρονεῖν οἰόμενα, τὴν ἀποφράδα δ' ὡς ἀγνῶτα μόνην ἀπομάζεις, καὶ ἀπαλλοίης τοῦ καταλόγου τῶν ἀνομάτων. τοιγαροῦν οἱ μεμπτὰς ἡμῖν τίνας τὰς δίκας, ἀλλὰ μέχρι τοῦ γυναικοπίθου πεφεύξῃ. εἰ. πρώην γὰρ ἐπειδή ποτε γάμου τὸ Κυζίκου μᾶδαν ἐπόλμησας. εὖ μάλα σκαπτοφόρῳ πάντα ἡ βελτίστη σοὶ νύμφη. τὸν ἂν σωσίμελον ἔφη ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ἀνδρὸς δεόμενον. εἶπε τοῖς τοιούτοις ὀνόμασι, ὀνομάτων μέλοι, καὶ γαλᾶς, καὶ τοῦ ἄλλου καταπύτιος. εἰκότως

affectasses. Ac ipse quidem jacebas ebrius jam poculum habens in manu, coire gestiens Polyphemus: adolescens autem mercede conductus, rectum habens vectem, egregiè acutum, quasi Vlysses quidam te invadebat, ut oculum eruturus,

Quem tamen haud tetigit, juxtaque elabitur hasta,
Et ferit extremum vibrata cuspide mentum.

Neque enim absurdum est, cùm de te loquamur, frigidiora hæc dicere. Tu verò Cyclops ille diducto ore, & quàm latissimè licebat, hians, sustinebas tibi maxillam ab illo excæcari. Imò verò ceu Charybdis, quærebas una cum ipsis nautis, & clavis, & velis, totum illum absorbere Vtin: atque hæc videbant cæteri qui aderant. Deinde in posterum diem, una tibi defensio erat, ebrietas: & ad merum confugiebas. Cùm igitur talibus, tantisque nominibus sis locupletatus, pudet te Apophradis? Per Deos itaque dic mihi quomodo afficeris, quum illa quoque dicunt plerique λεσβιάζειν & φοινικίζειν? Num & hæc perinde ut Apophradem ignoras, & te ab ipsis fortè laudari putas? An hæc ut familiaria nosti: Apophradem autem ut solam ignotam improbas, & à catalogo vocabulorum tuorum excludis? Proinde non indignas pœnas nobis exolvis, sed etiam ad gynæceum usque celebris es. Nam nuperrimè cùm nuptias quasdam Cyzici ambire ausus esses, optima illa mulier habens exploratissima omnia, Non admiserim, inquit, virum, qui ipse quoque viro indiget. Et tamen cùm hoc in statu sint res tuæ, nominum tibi cura est, & rides, conspuisque cæteros. Meritò sanè.

ἃ γὰρ ἂν ἅπαντες ὁμοιά σοι λέγειν δυναίμεθα. πόθεν; τίς ἕτοιμος ἐν λόγοις μεγαλότολμος, ὡς ἐπὶ μὲ τοὺς τρεῖς μοιχοὺς, ἀντὶ ξίφους, τρίαιναν αἰτεῖν. ἢ ὁ Θεόπομπος, ἐπὶ τῷ Τελεκλείῳ κείνῳ, φάσκων, τριγλώχινι λόγῳ καθῃρηκέναι αὐτὸν τὰς πρώχθισας πόλεις. καὶ πάλιν, ὑπερελαύνων αὐτὸν τῷ Ἑλλάδι, καὶ εἶναι Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις. πρώην γὰρ ἐν λύχνον ἅψας, ἐζήτεις ἀδελφόν τινα εἶναι ἀπολωλότα ἢ ἄλλα μυρία, ὧν οὐδὲ μεμνῆσθαι ἄξιον, ἃ μόνα σκαιὸς, ὅστις οἱ ἀκούσαντες ἀπεμνημόνευσεν. πλησίος τις εἶναι, καὶ δύο πένητες ἦσαν ἐχθροί. εἶτα μεταξὺ πως ἢ πλουσίου λέγων, ἀπέκτεινεν ἔφης θάτερον τῶν πενήτων. γελασάντων δ' ὡς τὸ εἰκὸς τῶν παρόντων, ἐπανορθούμενος δὴ σὺ, καὶ ἀναλαβὼν ἔφης, ἀλλὰ ἄτερον αὐτῶν ἀπέκτεινεν. εἶτα τὰ βραχέα, τὸ τελῶν μιλωνῖν, καὶ τὸ αἰνιγμία, καὶ τὸ πίτταμμι, καὶ τὸ σκιχνεῖν, καὶ ὅσα ἄλλα καλὰ τοῖς σοῖς λόγοις ἐπαινεῖ. ἃ μὲ γὰρ ὑπὸ τῆς πενίας ἐλαυνόμενος ποιεῖς, Ἀδράστεια φίλη, σὺν ἄνοιᾳ ἀνειδίσαιμι. συγγνωστὰ γάν, εἴ τις λιμῷ πιεζόμενος, θαλαττεύσας παρ' ἀνδρὸς πολίτου λαβὼν, εἶτα ἐπιόρκησεν, ἢ μὴ μὴ πιπραμένος. ἢ εἴ τις ἀναισχύντως αἰτεῖ, μᾶλλον δ' ὑποσπᾶται, καὶ λωποδυτεῖ, καὶ κλωπεύει, ἢ δὴ λέγω ταῦτα. φθόνος γὰρ ἀδίκως ἐξάπαντος ἀμύναιτ' ἂν τῷ ἀποδύσαντι. σπεῦσον δ' ἐκεῖσε φορητὸν, πένητά σε ὄντα, ἐς μόνας τὰς τοιαύτας ἡδονὰς σκαπτὸν πὲν ἐκ τῶν ἀναισχυντίας ὑπερηγνόμενα. πλὴν εἰ τί σε ἐπαινέσαι μοι δώσεις πάνυ ἀσεμνον καὶ σὲ πιπραμένον, ὁπότε σὲ Τισίᾳ τῷ τέχνῃ οἶδα, ὃς τὸ Διοσκορικὸν ἔργον αὐτὸς ἐποίησας, νὴ. Non enim omnes similia tibi dicere possemus. Vnde? quis adeò in verbis audax foret, ut contra tres adulteros, pro gladio tridentem postulet? Theopompum autem ob Tricaranum, in judicio agentem, dicat, tricuspide oratione ipsum confeciſſe civitates præstantiores. Et rursum tridente Græciam interfeciſſe, & eſſe Cerberum in oratione. Nam paulò antè & lucerna accenſa quærebas fratrem quendam, ni fallor, mortuum, & alia infinita, quorum meminiſſe non eſt æquum, niſi ſolius hujus, quod qui audiverunt, commemorarunt. Dives quidam, & duo pauperes erant inimici. Poſtea de divite loquens: occidit, inquis, θάτερον τῶν πενήτων. Ridentibus autem, ut par erat, iis qui aderant, tu corrigens, & quod erratum erat, reſtituens: haudquaquam, ſubjicis, ſed ἄτερον αὐτῶν occidit. Omitto antiqua illa, videlicet τελῶν μιλωνῖν, & αἰνιγμία, & πίτταμμι, & σκιχνεῖν; & quæ alia præclara in orationibus tuis effulgent. Nam quæ paupertatis cauſa facis, ô chara Adraſtia, neminî exprobravero. Ignoſcendum enim, ſiquis fame coactus, depoſito à cive accepto, dejeraverit ſe non accepiſſe: aut ſiquis impudenter petit, imò verò mendicat, & furatur, & publicanorum more rapit. Haud equidem iſta dico. Nequaquam enim invidioſum eſt, quòd inopiam quoquo modo depellis: ſed illud intolerabile tandem, quòd pauper cùm ſis, in ſolas hujuſmodi voluptates, ea omnia profundis, quæ per impudentiam acquiris. Niſi ſiquid laudare mihi conceſſeris, urbanè admodum à te factum, quando cùm Tiſiæ artem noris, Diſcoracis opus ipſe peregiſti,

ἐξαπάτας τ' ἀνοήτου ἐκεῖνα πρεσβύτου χρυσοῦς τριάκοντα. ὦδι, ἄφες τ' Τισίαν, ἀντὶ δὲ βιβλίων, πεντήκοντα ἐπλανήσας ἐξέπεσε, κραταιφιλεῖς. πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, τὰ μὲν ἄλλα ἐκὼν ἀφίημί σοι. σκεῖνο δ' μόνον προσλέγω, περίττε μὴ ταῦτα, ὅπως σοι φίλον, καὶ μὴ παύσεται τὰ τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παροινῶν. σκεῖνο δ' μηκέτι ἄπαγε. ἐ γὰρ ὅσιον ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἐσθ' ὅσια τοῖς ταῦτα ἀλλήλοις κηλεῖν, καὶ φιλοτησίας προπίνειν, καὶ ὄψων τ' αὐτῶν ἅπτεσθαι. ἀλλὰ μὴ δ' σκεῖνο ἴσθι τὸ ἐπὶ τοῖς λόγοις, φιλήμασι. καὶ ταῦτα πρὸς τοῖς ἐ πρὸ πολλοῦ ἀποφράσι σοι ἐργασαμένοις τὸ σῶμα. καὶπειδήπερ ἅπαξ φιλικῆς δημιότητος ἠξιώμεθα, κἀκεῖνα εἰ δοκεῖ, ἄφελε, τὸ μύρῳ χρίεσθαι τοὺς πολίτας, καὶ τὸ πιτίζεσθαι μόνα σκεῖνα. εἰ μὲν γὰρ νόσος τις ἐπείγοι, ἅπαν τὸ σῶμα ἀλειπτέον. εἰ δὲ μηδὲν νοσεῖς τοιοῦτον, τί σοι βούλεται καθαρὰ, καὶ λεῖα, καὶ ὀλισθηρὰ ἐργάζεσθαι, ἃ μηδὲ ὁρᾶσθαι θέμις. σκεῖνό σοι μόνον σοφὸν, αἱ πολιαί, καὶ τὸ μηκέτι μελαίνεσθαι, ὡς πρόσλυμμα εἶναι τῆς βουλευτείας. φείδου δὴ αὐτῶν πρὸς Διὸς καὶ τούτου. καὶ μάλιστα δ' πάντων σαυτοῦ. μηδὲ μίαινε ἔτι, μηδὲ ὑφέλῃς. εἰ δὲ μὴ, σὺ νυκτί γε, καὶ σαυτῷ σκότῳ. τὸ δὲ μεθ' ἡμέραν, ἅπαγε κρυπτὴ ἄφρον, καὶ θηλάδες. ὁρᾷς; ὡς ἄμεινον ἦν σοι [1] ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἐᾶν, μηδὲ κρᾶγέλασιν τ' ἀποφράδος, ἣ σοι ἀποφράδα τ' βίον ὅλον ἐργάσεται. ἢ ἔτι προσδυ τινος, ὡς τόγε ἐμὸν ἀπολ' ἐκείνῃ. ὕδατα γὰρ οἶδα ὡς ἄλλως

gisti, surreptis stulti illius senis triginta aureis. Ille autem propter Tisiam, pro libro septingentas, & quinquaginta drachmas exolvit, deceptus. Multa præterea possem dicere: sed alia lubens tibi remitto. Solum autem illud addo. Age fac ista ut lubet: neque desieris hujusmodi in te ipse debacchari. Illud autem non amplius: apage. Non enim fas est ad eosdem lares vocare eos qui talia committunt: & amicitiæ pocula præbibere, eademque opsonia attingere. Sed neque sit illud quod est præter verba, scilicet oscula: idque erga eos qui non multò antè os tibi apophradem effecêre. Ac postquam semel admonitionem amicam orsus sum, illa etiam, si videtur, à te amove, scilicet quòd canos inungis unguento, solaque illa pice illinis. Si enim morbus aliquis urgeret, totum corpus esset curandum. Nunc autem quum tu nihil hujusmodi ægrotas, quid attinet pura, & lævia, & glabra illa tibi reddi, quæ ne aspici quidem fas erat. Vnum illud, quo sapientiam præ te feras, tibi est relictum, cani videlicet, quodque non amplius nigricas, ut sint veluti nequitiæ tuæ operculum. Proinde parce ipsis per lovem etiam in hoc: ipsi verò barbæ in primis, quam nec polluas amplius, nec contumelia afficias: quod si nequeas, noctu saltem, & in tenebris, sed interdiu, apage: Nam agreste admodum est: & ferinum. Vides quanto satius erat tibi immotam sinere Camarinam: neque Apopradem deridere, quæ totam vitam tibi atram reddet? An etiam amplius aliquid desideras? Nam quantum in me

[1] Ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἐᾶν] Proverb. *Bourd.*

[1] πλὴν ἄμαξαν ἐπιπάσον, δῆλον [2] ὦ παμπάλημα, καὶ κίναδ᾽, ὑπομνήσειν εἴ τις ἀνὴρ δασὺς, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀρχαῖον, μελάμπυγ᾽, θριὰν μόνον εἰς σὲ ἀποβλέψειεν. ἴσως ἤδη ἐ ταῦτα γελάσῃ, τὸ παμπάλημα, καὶ τὸ κίναδ᾽ ὥσπερ τινὰ αἰνίγματα, καὶ γρίφους ἀκούσας. ἀγνοεῖς γάρ σοι τῶν σῶν ἔργων τὰ ὀνόματα. ὥστε ἄρα ἤδη ἐ ταῦτα συγγραφεῖν, εἰ μὴ τελωλῆ, καὶ τετραπλῆ σοι ἡ ἀποφορὰς ὀφείλειν. αἰλοῦ δ᾽ ἂν σαυτὸν ἐπὶ πᾶσιν. ὡς γὰρ ὁ καλὸς Εὐριπίδης λέγειν εἴωθεν, Ἀχαλίνων στομάτων, καὶ ἀφροσύνης, καὶ ἀνομίας, τὸ τέλ᾽ δυσχέρεια γίγνεται.

me est, nunquam deficiet. Nondum igitur scis, quòd totum tibi plaustrum attraxisti, cùm tibi, omnifariam scelerate, & cinæde, verendum esset, siquis vir hirsutus, & hoc priscum, Melampygus, acerbè solùm intueretur te. Fortassis hæc quoque jam ridebis, quæ dixi scilicet pæpalema, & cinædus, ac si ænigmata quædam, & griphos audieris. Ignota enim tibi sunt tuorum operum nomina. Quare jam licet tibi hæc calumniari, nisi tripla, etiam quadrupla Apophras tibi est retributa. Te ipsum autem postremò accuses. Nam ut præclarus ille Euripides solitus est dicere. Oris infræni, & stultitiæ & iniquitatis finis infœlicitas esse consuevit.

1 Τὴν ἅμαξαν ἐπιπάσον] Proverb. *Bourd.*

2 Ὦ παμπάλημα, καὶ κίναδ᾽] Hesychius: παμπάλημα, ποικίλ᾽ ἐν κακίᾳ. Pro κίναδ᾽ legendum fortè κίναδ᾽: id est, *bellua*. Hesychius: κίναδ᾽, θηρίον, ὄφις. Suidas: κίναδ᾽, πᾶν μᾶλλον θηρίον κίναδ᾽ ἀξιοῦσι καλεῖσθαι. ἰδίως ὁ τὰ ἀλωπήκια. κακοῦργ᾽, ὡς ἀλώπηξ. Menagius.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ. | DE DOMO.

ARGVMENTVM.

Obliqua quædam domus laudatio est, cujus & situm, & structuram, & tecti, cæterarumque partium ornamenta, postremò etiam parietum picturas describit, additis passim amplificandi gratia, etiam similitudinibus quibusdam. Atque hæc omnia sub disputationis, seu contentionis quadam figura, qua de pulchritudine domus utrum ea videlicet, ad invitandum, & juvandum oratorem in ea dicentem, plus prosit, an noceat, disputatur. Cujus quidem affirmativa pars priore loco tractatur ab effectu & potestate pulchritudinis comprobata, additis & exemplis, & similitudinibus, eodem pertinentibus. Altera autem, ac negativa per Prosopopœiam subjungitur. Fingitur enim alia quædam alterius ora-

1 Περὶ τοῦ οἴκου] Περγαλαιά. Marcil.

1 Καὶ

oratio, ſuperiorem refellere, & ſimilitudines, & qua de vi pulchritudinis à ſuperiore afferuntur, per inverſionem confutare, ipſa autem ſuam ſententiam ab aliis elegantiæ ac pulchritudinis effectibus, præterea & Herodoti teſtimonio, & ipſorum auditorum exemplo, confirmare. Ac in priore quidem parte ſitus domus, & tecti, cæterarumque partium elegantia depingitur: in poſteriore verò parietum pictura, deſcribuntur, ut ex ea quaque re, novitas ac gratia quædam ſcripto accedat.

Εἶτα Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν ἐν τῷ Κύδνῳ λούσασθαι, καλόν τι ἐξ ἀφυγροῦ τὸ βαθὺ ἰδὼν, καὶ ἀσφαλῶς βαθὺν, καὶ ἀσθενῶς ὀξύν, καὶ ἡσυχαῖς ἡδύν, καὶ ὥρας ὥρᾳ ψυχρὸν, ὥστε ἐπὶ ἀσθενείᾳ τηνόσῳ, ἵν' ὑγιάσειεν ἀπ' αὐτοῦ, δοκεῖμοι σὺν ἂν ἔτι λουτρῷ λαμπρέᾳ, οἶκον δέ τις ἰδὼν μεγάθει μέγιστον, καὶ κάλλει κάλλιστον, καὶ φωτὶ φαιδρότατον, καὶ χρυσῷ πλουσιώτατον, καὶ γεγραφαῖς ἀνθηρώτατον, σὺν ἂν ἐπεθύμησε λόγους ἐν αὐτῷ λαβεῖν, εἰ τύχοι καὶ τούτοις λαβεῖν, καὶ ἐνδιατρίψαι, καὶ ἐκπλαγῆναι, καὶ βοῆς ἐμπλῆσαι, καὶ ὡς ἥνι μάλιστα δὲ αὐτὸς μέσος ἦ κάλλους αὐτοῦ γενέσθαι, ἀλλὰ θεασαμένους ἀφεῖναι, καὶ θαυμάσαντας μόνον, ἄπιστα, κωφὸν αὐτὸν, καὶ ἄλογον καταλιπεῖν, μήτε προσειπεῖν, μήτι προσομιλήσαι, ὥσπερ τις ἀνανδρος, ἢ φθόνῳ σιωπᾶν ἐγνωκώς; Ἡράκλεες, ὦ φιλοκάλοι πόθος, οὐδὲ καὶ τὸ δύμορφόταται ἐρᾶν τοῦ ἔργου, ἀλογοκαλία ἦ τοσή, καὶ ἀπειροκαλία, καὶ ἀσθενήματα ἀμούσια, τὸ ἡδέως αὐτὸν ἀπαξιεῖν, καὶ τὸ καλῶς ἀποξυεῖν, καὶ μὴ σωφρονεῖν ὡς οὐχ ὁ αὐτὸς καὶ τὰ ἡδέα νόμος ἰδιώτας τε, καὶ πεπαιδευμένοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ τοῖς μὲν, ἀπόχρη τὸ

Ergo Alexander quidem expetivit in Cydno lavari, cùm & pulchrum & limpidum conſpexiſſet hunc fluvium, & tutò profundum, & leniter concitatum, & natatu jucundum, & æſtivo tempore frigidum: adeò ut etiamſi manifeſtus ipſi fuiſſet morbus, quo hinc laboravit, videatur mihi non fuiſſe ab hoc lavacro ſibi temperaturus. Siquis autem videat domum mole maximam, forma pulcherrimam, luce clariſſimam, auro fulgentiſſimam, & picturis floridiſſimam, non expetat in ea orationem habere, ſi hoc in ſtudio verſetur, & in ea celebrari, & inclareſcere, illamque voce implere, & quàm maximè licet: etiam ipſe pars aliqua pulchritudinis illius eſſe: at eam undique diligenter contemplatus, & ſolùm admiratus, abeat ſurdam ipſam, & orationis expertem relinquens, nec alloquendo, nec ſermonem conferendo, perinde atque mutus aliquis, aut qui invidia tacere decrevit? Hercle hoc non faciat homo elegantiæ ſtudioſus, & rerum pulcherrimarum amator: ſed magnæ ruſticitatis, inſcitiæ, & imperitiæ fuerit, ſuaviſſimis rebus ſeipſum velut indignum abſtinere, & à pulcherrimis velut exulem relegare, neque intelligere, indoctos & eruditos viros non eadem lege ſpectaculis frui: ſed illis quidem ſufficere quòd hoc ſo-

κρινὸν τῶτο ἰδεῖν μόνον, καὶ ἐλέλιξαι, καὶ τὸ ὀφθαλμῶ ἐλεεινὸς εἶναι, καὶ τοῖς τῶν ὀρχηστῶν ἀνακύψαι, καὶ τῶν χαῖρε ἐπισεῖσαι, καὶ καθ' ἡσυχίαν κοδῶναι, δεῖ δ' μὴ ἂν δυνηθῆναι ἄξιόν τι τῶν βλεπομένων εἰπεῖν. ὅστις δ' μὴ παιδείας ὀρᾷ τὰ καλὰ, οὐκ ἂν οἰμαι ἀγαπήσειεν, ὄψει μόνῃ καρπωσάμενος τὸ τερπνὸν, ἀλλ' ἂν ὑπομείναι ἄφωνος θεατὴς δ' καλλιὼς γενέσθαι. πειρώσεται δ' ὡς οἷόν τε, καὶ συνδιατρίψαι, καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι τῶν θεῶν. ἡ δ' ἀμοιβὴ, οὐκ ἔπαινος δ' οἶκος μόνον. τῶτο μὲ γὰρ ἴσως ἐκείνῳ τῷ νησιώτῃ μειρακίῳ ἔπρεπε, τῶν Μενέλεω οἰκίαν ὑπερεκπεπλῆχθαι, καὶ πρὸς τὰ ὑπερουράνια καλὰ, τὸ ἐλέφαντα, καὶ τὸ χρυσοῦν αὐτῆς ἀπικνέζειν, ὥστε μηδὲν σὺγῇ καλὸν τι ἄλλω ἐωρακότι. ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπεῖν σὺ αὐτῷ, καὶ τοὺς βελτίστους συγκαλέσαντα λόγων ἐπίδειξιν ποιήσασθαι, μέρος δ' ἐπαίνου καὶ τῶτο γένοιτ' ἂν, καὶ τὸ πᾶσμα ὑπερήδιστον οἶμαι, οἷον ὁ καλλιὼς ἐς ὑποδοχὴν λόγων ἀναπεπταμένος, καὶ ἐπαίνου, καὶ σύφημίας μεστὸς ὤν, ῥέμα δ' αὐτὸς ὥσπερ τὰ ὦτα συνεπηχῶν, καὶ τοῖς λεγομένοις συγκαλλωπῶν, καὶ συστένων τὰ πολύπαθα τῆς φωνῆς, καὶ τοῖς ὑστάτοις τῶ λόγων ἐμβροδύνων. μᾶλλον δ' ὡς ἄν τις δύμοιθὴς ἀκροατὴς ἀφομιμησάμενος τὰ εἰρημένα, καὶ τ λεγόντα ἐπαινῶν, καὶ ἀνύδυσιν οὐκ ἄμουσον ποιούμενος πρὸς αὐτὰ, οἷόν τι πάσχουσι πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλοῦσαι, τῆς φωνῆς ἐπαυξούσης καὶ τὸ ἀνάκτυπον, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀναστρεφούσης. οἱ δ' ἰδιῶται, νομίζουσι παρθένον τινὰ εἶναι τὴν ἀμειβομένην τὰς ᾠδὰς, ἢ βοῶσας, ἐν μέσοις τοῖς κρημνοῖς καθικνεῖσθαι, καὶ λαλεῖσθαι σὺν

lum commune vident, & circunſpiciunt, oculoſque circunferunt, ac ſurſum verſus tectum ſpectant, manumque quatiunt, & tacitè voluptatem capiunt, præ metu nequid non ſatis dignum iis quæ ſpectantur, proferant. At qui cum eruditione ſpectat res pulchras, illi puto non ſat erit ſolo viſu id decerpere quod delectabile eſt, neque mutus pulchritudinis ſpectator eſſe ſuſtinebit: ſed quoad fieri poteſt, & in eo immorari, & oratione viſum compenſare conabitur. Cæterùm ea compenſatio non eſt laus duntaxat domus. Hoc enim fortè inſularem illum adoleſcentem decebat Menelai domum ſumma admiratione contemplari, & cum iis quæ in cœlo pulchra ſunt, ejus ebur & aurum comparare, ut qui in terris pulchri aliud nihil vidiſſet. Sed & in ea dicere, & optimis quibuſque convocatis orationem habere, pars quædam laudis hoc quoque fuerit. Atque adeò rem ſuaviſſimam arbitror eſſe, Domum, pulcherrimam ad ſuſcipiendas orationes apertam, laudis & commendationis plenam, leniter ut antra conſonantem, & ea quæ dicuntur ſequentem, poſtremaque ſermonis protendentem, ultimiſque verbis immorantem: imò verò quemadmodum docilis auditor ſolet, ea quæ dicuntur memoria repetentem, & eum qui dicit laudantem, nec inſcita relatione accepta rependentem: quale quiddam accidit & ſpeculis paſtorum tibiis & cantu reſonantibus voce in contrarium repercuſſa, atque in ſeipſam revertente. Idiotæ autem putant virginem quandam eſſe quæ canentibus, & clamantibus reſpondeat, media præcipitia incolens, intuſque de rupibus loquens.

τ πιτζῶν ἐνδοθεν. ὁ μὲν γὰν δοκεῖ ϵ συνεξαίρεσ οἴκυ πολυτελείᾳ ἡ τ λέγοντ γνώμη, κ) ϖρὸς τὰς λόγυς ἐπταίρεσ, κ) διεγείρει τ ϵ ϖροθυμίσης τ ϑέας. χρεὼν γὰρ εἰσρεῖ τι ἀϕ' τ ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὼ ψυχὴν κ) κάλον. εἶτα ϖρὸς αὐτὸ κοσμήσασ ἐκπέμπει τὰς λόγυς. ἢ τ μὲν Ἀχιλλεῖ ϖισεύομεν τὼ ὄψιν τ ὁπλων ἐπιτεῖναι κ) τ Φρυγῶν τὼ ὁρμὼ, κ) ἐπιδὴ εὐτὺ αὐτὸ ϖεροῤῥυηκε, ἐπαρθῆναι, κ) πλησθῆναι ϖρὸς τὼ τ ϖολέμυ ἐπιθυμίαν, λόγυ ϑ' ὅτυ δεῖ μὴ ἐπιπίνειν ϖρὸς κάλλα χωρία; καίτοι Σωκρατ μ) ἀπὸ χρῆναι πλάτανυ σύφυσαν, κ) πόα σύλλιν, κ) πηγὴ λιμπρὸν ἀπὸ τ Ἰλισσ. καίτοι τῶδε κάλλιον ἐζήλου, Φαίδρυ τε τ μυῤῥινουσίαν κατειρανεύειν, κ) τ Λυσίαν τ κεφάλε λόγον διηλθεῖν, κ) τὰς μάντεις ἐκάλει, κ) ἐπίσευεν ἥξειν αὐτὰς ἐπὶ τὼ ἐρημίαν, συμπεριλήψεσθαι τ ϖερὶ τ ἔρωτος λόγον. κ) ὐκ ἠχθέσθη γέρων ἄνθρωπος, ϖαιδικοῖς παρθένοις, σωφρονεῖν τὰ παιδερασ τικὰ, εἰς ϑ' ὕτω καλὸν χωρίον, ϖῶς ἂν οἰώμεθα ϵ ἀκλήτους αὐτὰς ἐλθεῖν; κ) μὰν ὁ κάλλος γε σκιὰν μόνον, ὁδὲ κ) ϖλατάνυ κάλλος ἡ τ ὑσοδοχή. ὁσῷ ἂν τὼ ἐπὶ τ Ἰλισσ καλλίκαν, τὼ βασιλέως λέγης τὼ χρυσῆν. σκιάν μ) γὰ, σὺ τῇ ϖολυτελείᾳ μόνῃ τὸ ϑαῦμα. τίχη ϑ', ἢ κάλλος, ἢ πέρψις, ἢ τὸ σύμμετρον, ἢ τὸ εὔρυθμον, ὁ σωνέργασε, ὁδὲ καπιμέμικτο τῇ χρυσῷ, ἀλλ' ἰὼ βαρβαρικὸν τὸ ϑέαμα, πλάτος μόνον, κ) φθόνος τ ἰδόντων, κ) δύσζυμισμὸς τ ἐχόντων. ἔπαινος ϑ', ὁδαμῶ ϖροσῆν. ὁδὲ γὰ ἔμελε τῆς Ἀρσακίδαις τῶν καλῶν, ὁδὲ πρὸς τὸ πρατὸν ἐποιοῦντο τὰς ἐπιδείξεις

quens. Mihi itaque videtur, unà cùm magnificentia domus, etiam dicentis animus attollere seſe, & ad perorandum excitari: ut cui visus ipse nonnihil subministrat. Ferè enim per oculos ad animum influit aliquid pulchri, ad quod deinde exornatam orationem emittit. An verò Achilli credimus visum armorum intendisse illum contra Trojanos impetum, & cùm ea experiendi tantùm gratia induisset, elatum fuisse, & velut alis ad belli desiderium abreptum: dicendi autem studium pulchritudine locorum non intendi? Atqui Socrati quidem satis fuit, platanus frondens, & herba virescens, & fons limpidus non procul ab Illisso: atque ibi sedens, & Phædrum illum Myrrhinusium verbis eludebat, & Lysiæ filii Cephali orationem redarguebat, & musas accersebat, quas ad se in desertum venturas credebat, & coadjuturas se ad institutum de amore sermonem. Neque verebatur homo senex advocare virgines ad masculos amores intelligendos. Nos autem in locum adeò pulchrum non putemus eas etiam non vocatas venturas esse? Ac sanè non in umbra solùm, aut sub platani pulchritudine receptaculum hoc erit: neque etiam illa ad Illissum amœnitate relicta, regis domum auream cum hac contuleris, Nam illius quidem admiratio in magnificentia tantùm consistebat: ars autem, vel pulchritudo, vel delectatio, vel proportio, vel concinnitas nulla respondebat, neque auro permixta erat: sed barbaricum erat spectaculum, mera opulentia, & invidia spectantium, & fœlicitatis jactantia possessoribus: sed quod laudares, nihil illi aderat. Neque enim Arsacidis erat ulla pulchri ratio: neque res suas

οὐδὲ ἐφορμίζειν, εἰ ἐπαινέσονται οἱ θεαταί, ἀλλ' ὅπως ἐκπλαγήσονται. οὐ φιλόκαλοι γὰρ, ἀλλὰ φιλόπλουτοί εἰσιν οἱ βάρβαροι. τοῦτο δ' ἔοικε τὸ κάλλος, οὐχὶ βαρβαρικοὺς πυκνὰς ὀφθαλμοὺς, οὐδ' ἡ κεῖσις, ἀλλά τις ἐλογισμὸς ἐπακολουθεῖ τοῖς λεγομένοις. τὸ γὰρ τὸ πρόμερμες πρὸς τὸ κάλλιστον ἀποβλέπειν, καὶ λιπὸν δ' αὖτὸς ἐπορεύσατο ἢ δρόμον. καὶ τὸ ἡλίου ὑπερκύψασα δύθις ὑποδέχεται, καὶ φῶς ἐμπίπλασθαι εἰς κόσμον, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν. καθ' ὃ ἐς τὰ ἱερὰ βλέπουσα ἐποίουν οἱ παλαιοί, καὶ τὸ μῆκος πρὸς τὸ πλάτος, καὶ ἀμφοῖν πρὸς τὸ ὕψος εὐρυθμον, ἐς τὸ φοτεινὸν τὸ ἐλαύτερον, καὶ πρὸς ὥραν ἐκάστην εὖ ἔχον, πῶς οὐχ ἡδέα ταῦτα πάντα, καὶ ἐπαίνων ἄξια; ἔτι δὲ θαυμάσειεν ἄν τις ἐς τὸ ὀρθῆς ἐν τῷ δώματι ἀπέραντον, καὶ τῷ δώματι τὸ ἀνεπίληπτον, καὶ τὸ δὲ χρυσοῦ ἐς τὸ ὑπερπὶς σύμμετρον. ἀλλὰ μὴ περὶ τὰς χρείας ἐπίφθονον, ἀλλ' ὁπόσον ἀν ἐ γυναικὶ σώφρονι, ἐ καλῇ, δρκίσῃ ἐπισημότερον ἐργάσασθαι τὸ κάλλος, ἢ περὶ τῇ διρῇ λεπτὸς τις ὅρμος, ἢ περὶ τῷ δακτύλῳ σφενδόνη εὔφορος, ἢ ἐν τοῖν ὠσὶν ἑλλόβια, ἢ πόρπη τις, ἢ παινία τὸ ἄφεδρον τ' κόμης συνδέσασα, τοσοῦτον τῇ ὑμορφίᾳ προσθεῖσα, ὅσον τῇ ἐσθῆτι ἡ πορφύρα. αἱ δὲ λίθοι ἐξαίρεται, ἐ μάλιστα αἱ ὑμορφότεραι αὐτῶν, ἐ τὴν ἐσθῆτα ἄλλη πορφυρᾶν, καὶ τὴν διρὴν χρυσῆν περοίωσαν, τῷ πολυτελεῖ θηρώμεναι τὸ ἐπαγωγὸν, ἐ τὸ ἐνδέον νία comam diffluentem colligans, quæ tantum pulchritudini apponit, quantum veſtitui purpura. At meretrices, in primis quæ ex illis ſunt deformiores, veſtem purpuream totam, & cervicem auream facere ſolent, pellaciam hac magnificentia venantes, & quod

ad voluptatem oſtentabant, neque curabant à ſpectatoribus laudes, ſed admirationem conſequi. Non enim elegantiæ, ſed opum amantes ſunt barbari. At hujus domus pulchritudo, non ad barbaricos oculos, neque ad Perſicam arrogantiam, aut regiam jactantiam comparata, non modò pauperem, ſed & ingenioſum ſpectatorem poſtulat: cui non ſolùm in viſu judicium, ſed cujus æſtimatio verba ſequatur. Nam quod & pulcherrimam diei partem reſpicit (pulcherrima autem ipſius pars, & maximè amabilis, principium eſt) & ſolem emergentem ſtatim excipit, & lumine ad ſatietatem uſque repletur foribus adapertis: qua ratione ſua templa condiderunt veteres, ut ea parte intuerentur: deinde quòd longitudo cum latitudine, & utraque cum altitudine juſta proportione conſentiunt, & feneſtræ liberæ, & ad quodlibet anni tempus bene comparatæ ſunt, quî hæc omnia non ſint ſuavia, multaque laude digna? Præterea miretur quiſpiam tectum, cujus pulchritudo nihil affectatum, elegantia nihil reprehendendum habeat, cui aurum modicè ad decus ſit additum: non autem ubi eo eſt opus immodicè illitum: ſed quantum, perinde atque mulieri caſtæ & formoſæ ſatis ſit, ad pulchritudinem reddendam inſigniorem, vel circa collum tenue aliquod monile, vel circa digitum annulus geſtabilis, vel pendentes ab auribus inaures, aut aliqua fibula, vel tæ-

πρὸ καλοῦ, ἐσθῆτι δ' ἔξωθεν περι-
πεσεῖν ἀδόμυθήσεται. ἐγγύτερον γὰρ
ἐ τῶν ἀλήθων αὐτῶν τιλπνοτέρων
φαίνεσθαι, συναπολάμπεσθαι τῷ
χρυσῷ, καὶ δ' ποδὸς τὸ μὴ δύπε-
ρεχαφον, λήθειν ὑπὸ χρυσῷ σαν-
δάλῳ, καὶ τὸ ἐσόμενον αὐτὸ ἐφαρ-
μώτερον ἡγήσεσθαι, τῷ φαεινοτάτῳ
συνορώμενον. ἀλλ' ὀκεῖναι μὲν ὕστε-
ραι δὴ γε σώφρων γυνὴ, χρυσοῦ μὲν
τὰ ἀρκοῦντα, καὶ μόνον τὰ ἀναγκαῖα
ἐσθρῆ. τὸ δ' αὐτῆς κάλλος,
οὐκ ἂν αἰσχυνοῖτο εἰμὴ ἐ γυμνὸν δει-
κνύσα. καὶ τοίνυν ἡ τοῦδε δ' οἶκος
ὀροφὴ, μᾶλλον ἢ κεφαλὴ, ὑπερέ-
σωκε μὲν ἐ καθ' ἑαυτὸν, τῷ χρυ-
σῷ ἢ ἐς τοσοῦτον κεκόσμηται, ἐς
ὅσον ἐ ὑρανὸς σύνυκλί νυτο τὸ ἄστρον,
ἀν' ἀμφημερινὸς ἐλαμπόμβος, καὶ
ἀν' ἀμφιδρόμους αὐτῶν τῷ πυρί. εἰ
δὲ γε πῦρ ἦν τὸ πᾶν, ἡ καλὸς ἂν, ἀλ-
λὰ φοβερὸς ἡμῖν ἔδοξεν. ἴδοι δ' ἂν τις
ἐδ' ἀργὸν σύπαν τὸ χρυσὸν, ὑδὲ
μόνῳ δ' τέρπονι εἶνεκα τῷ λοι-
πῷ κόσμῳ συναναρμόσον, ἀλλὰ
ἐ αὐγήν τινα ἡδέαν ἀπολάμπῃ, καὶ
τὸ οἶκον ὅλον ἐπιχρώσυσι τῷ ἐρυθη-
μικῷ. ὁπόταν γὰρ τὸ φῶς ἐσαναστὸν
ἐφάψηται, καὶ ἀναμιχθῇ τῷ χρυ-
σῷ, κοινόν τι ἀπαστράπτουσι, καὶ δι-
πλασίαν δ' ἐρυθήμικον σωφαίνουσι
τὴν αἰδρίαν. τὰ μὲν δὴ ὑψηλὰ, καὶ
κορυφαῖα δ' οἶκε, τοιάδε. Ὁ μὲν
πολὺς διόμβρα ἐπαινέτω, ἵνα αὐτὸν ἡ
ὑψόροφον ὡς τ' Ἑλένης θάλαμον,
ἢ αἰγλήεντα, ὡς τ' ὄλυμπον εἴποι.
τὰ δ' ἄλλον κόσμον, καὶ τὰ τ' τοίχων
γράμματα, καὶ τ' χρωμάτων τὰ
κάλλη, καὶ τὸ ἑκάστης ἑκάστῳ, ἐ τὸ ἀ-
κριβὲς, ἐ τὸ ἀληθὲς, ἅμα ὄψῃ,
καὶ λαμπρῶς δ' ἀληθῶς, καλῶς ἂν ἔ-
χοι ἀναβαλεῖν. πάλιν πρὸς ὅσον
ἐκεῖνα μὲ ἀπαιθρεῖ, καὶ μαραίνεται,

quod pulchritudini deest, exter-
næ venustatis appositione solantes.
Arbitrantur enim suos lacertos au-
ro resplendentes, apparere nitidio-
res, & pedis incongruam figuram
aureo sandalio tectum iri, faciem-
que ipsam fore amabiliorem, si
cum re quapiam splendidissima
conspiciatur. Atque illæ quidem
hoc pacto. Modesta verò mulier,
auro quidem pro eo ac satis est,
atque solùm ubi opus est, utitur:
suam verò pulchritudinem etiam
nudam ostendere non verebitur.
Proinde etiam hujus domus te-
ctum, imò potiùs caput, per se
quoque est formosum, auro au-
tem tantum est exornatum, quan-
tum & noctu stellis cœlum, cer-
tis intervallis circunsplendet, certi-
sque interstitiis igni collucet.
Quòd si totum foret igneum, non
pulchrum, sed terribile nobis vi-
deretur. Cæterùm videre etiam
licet aurum hîc haudquaquam o-
tiosum, aut delectandi duntaxat
gratia reliquo ornatui interspersum esse: sed & fulgorem non in-
jucundum de se præbere, & to-
tam domum suo rubore velut infi-
cere. Quando enim lux diei inci-
dens applicatur, & cum auro com-
miscetur, communem splendo-
rem reddunt, duplicem ruboris
claritatem exhibent. Hæc qui-
dem sunt quæ ad fastigium, &
verticem domus pertinent, qui-
bus Homero aliquo laudatore esset
opus, qui illam vel celsitectam,
perinde atque Helenes thalamum,
vel refulgentem, velut Olym-
pum appellaret. Reliquum au-
tem ornatum, & parietum pictu-
ras, & colorum pulchritudinem, & uniuscujusque evidentiam, di-
ligentiam, & veritatem, cum facie veris, & florido prato rectè
compares. Nisi quòd illa defloreſcunt, marceſcunt, mutantur,

καὶ ἀλλάττεται, καὶ ἀποβάλλει τὸ κάλλος, τυλὶ δὲ τὸ ἔαρ αἰδῖον, καὶ ὁ λειμὼν ἀμοιρεῖ, καὶ τὸ ἄνθος ἀθάνατον, ἅτε μόνης τῆς ὄψεως ἐφαπτόμενος, καὶ ἀπερομένης τὸ ἡδὺ τῶν ἀπομένων. τὰ δὴ τοιαῦτα, καὶ τοιαῦτα, τίς οὐκ ἂν ἡδέως βλέποι, ἢ τίς οὐκ ἂν εὐθυμηθείη καὶ ἀπὸ τῆς δυνάμεως αὐτῶν λέγειν, εἰδὼς αἴσχιστον ὂν ἀπολειφθῆναι τῆς ὁρμῆς; ἐπαναπαύσεται χαίρει τῇ ὄψει τῶν καλῶν. οὐκ ἐπ' αὐτῷ πόνον, ἀλλὰ καὶ ἵππος ἥδιον ἂν οἴμῃ δράμοι καὶ πᾶσιν εἰδέσι, καὶ μαλακῶς, εὐσοινῶς ἀνομβρίᾳ τῷ βάσει, καὶ ἠρέμα ὑπείκοντος τοῦ ποδὸς, καὶ μὴ ἀντιτυπῶντος τῇ ὁπλῇ. ἅπαντα γὰρ τότε χρῆται τῷ δρόμῳ. καὶ ὅλον ἐπιδοὺς ἑαυτὸν τῷ τάχει, ἀμιλλᾶται καὶ πρὸς τὸ εἶδος τὸ κάλλος. ὁδὶ πως, ἤρξατο μὲν ἀρχόμενος, πρὸς λειμῶνα ποιὰ ἐλθών, ὁπότε καὶ τὰ ἄνθη πρόεισιν, ὁ ποδιώτερος μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἂν εἴποι τις, ἀνθηρότερα, καὶ ταῖς βαφαῖς καθαρώτερα, τότε καὶ ὅτος ἐκπίσας τὰ πτερὰ, καὶ ἀναδείξας τῷ ἡλίῳ, καὶ τὴν ὀρνιθοπάρειαν καὶ πάνθην αὐτῷ ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ αὑτῷ, καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν, ὥστε αὐτὸν προκαλεῖσθαι τὸν λειμῶνα εἰς τὴν ἅμιλλαν. ἐπιστρέφει γὰρ ἑαυτὸν, καὶ περάγει, καὶ ἐκπομπεύει τῷ κάλλει. ὅτε δὴ καὶ θαυμασιώτερον φαίνεται πρὸς τὴν αὐγὴν, ἀλλαττόμενον αὐτῷ τὰ χρώματα, καὶ μεταβαίνοντα ἠρέμα, καὶ πρὸς ἕτερον δύμορφίας εἶδος πεπομβόν, πάντῃ δὲ αὐτὸ μάλιστα ἐπὶ τῷ κύκλῳ, ὃς ἐπ' ἄκροις ἔχει τοῖς πτεροῖς, ἰριδός τινος ἕκαστον ἀπειθύσης. ὁ γὰρ τῶν χαλκῆ λίθῳ, & abjiciunt pulchritudinem. Sed hoc verè perpetuum, & pratum nunquam marcescens, & flos immortalis: ut pote solo visu hæc tangente, & eorum quæ carpuntur, suavitatem decerpente. Proinde quis tantarum, taliumque rerum aspectu non delectetur: aut quis non expetat, etiam præter facultatem inter ea orationem habere, cùm sciat turpissimum esse à visis superari? Maximam enim alliciendi vim habet aspectus pulchrorum, non erga homines solùm: sed & equus, opinor, libentiùs currat per campum pronum, & mollem, placidè gressum capientem, & sensim pedi cedentem, neque ungulæ resistentem. Toto igitur tunc utitur cursu, totumque se ipsum tradens celeritati, certat etiã cum campi pulchritudine. Pavo autem ineunte vere, ad pratum aliquod accedens, quando & flores prodeunt, non amabiliores modò, sed, & ut ita dicam, floridiores, & colore puriores: tunc ipse quoque extensis pennis, iisque soli ostensis, & sublata cauda, & circumquaque expansa, suos etiam flores ostentat, & ver pennarum, ac si ad hoc certamen à prato provocetur. Quare se ipsum convertit, & circumagit, & pulchritudine gloriatur: quando videlicet etiam admirabilior apparet ad splendorem solis, variantibus se coloribus, & sensim in alios atque alios transeuntibus, aliamque formæ speciem recipientibus. Accidit autem hoc potissimum in circulis, quos in summis alis habet, quarum quamlibet quasi irides quædam circumstant. Nam qui ante vi-

1 Καὶ ἀπερομένης τὸ ἡδὺ τῶν ἀπομένων] Διερομένης. Marcil.

τοῦτο ἐγκλίναντος ὀλίγον, χρυσοῦς ὤφθη. ἐ τὸ αὖθις πρὸς ἥλιον κυανοῦς γίνεσθαι δοκεῖ, χλοαυγὴς ἐστιν. αὖτω μεταχωρησάσης πρὸς τὸ φῶς ἡ πτέρωσις. ὅπου μὲν γὰρ ἐ ἡ θάλαττα ἐκείνη προσκαλέσασθαι, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπιστάσασθαι σὺν γαλήνῃ φανεῖσα, ἴσθι, κἂν μὴ εἴπω. ὅτι εἰ ἐ παντὶ παντὸς ἐπιρρήτης, καὶ ἀπιθάνου τινὸς τῆς εἴη, πάντως ἂν ἐβιάσατο ἐ αὐτὸς ἐμβῶναι, ἐ ἐξαλεῦσαι, καὶ πολὺ λάβρος ἂν γῆς ἀπαστάσας, καὶ μόλιστα εἰ βλέποι τινὰ μὲν αὔρᾳ, κἀφνω ἐπιφερόμενον τινὰ ὀθόνιον, τινὰ δὲ ναυῒ, πρόσοπόν τι, ἐ λείως ἐπ' ἄκρων ῥέεσθαι διολισθαίνουσαν τὴν κυμάτων. καὶ πίνων ἐ τὸδε δ' οἶκον τὸν καλὸν ἐκεῖνον ἐ παρορμῆσαι ἐς λόγους, καὶ λέγειν ἐπειρᾶσθαι, καὶ πάντα τρόπον ἀδοκιμῆσαι ἀφεσκεδάσαι. ἐγὼ μὲν δὴ τούτοις πεῖθομαι, ἐ ἤδη πέπεισμαι, καὶ ἐς τὸν οἶκον ἐπὶ λόγοις παρελήλυθα ὥσπερ ἀπὸ ῥόμβου, ἢ σειρῆνος τῆς καλλιόμβου, ἐλπίδα ἔ μικρὰν ἔχων, εἰ ἐ πῶς ἡμῖν ἄμορφοι ἦσαν οἱ λόγοι, καλοὶ αὐτοὶ φανεῖσθαι, καθάπερ ἰδιᾷ καλῇ κεκοσμημένοι. ἔπειτα δέ τις σὺν ἀχθηδόνι λόγου, ἀλλὰ ἐ πάνυ ἡδυπαθοῦς, [1] ὡς φησι, καὶ μεταξύ μου λέγοντος ὑπέκρυε, καὶ διακόπτειν ἐπειρᾶτο τὸν ῥῆσιν. καὶ ἐπειδὴ πέπαυμαι, σὺν ἀληθῶς τοῦτα λέγειν φησί με, ἀλλὰ χαυνοῦσθαι, εἰ φάσκοιμι ἐπιτηδειότερον εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οἶκον καλὸν, χαρᾷ, καὶ χρυσῷ κεκοσμημένον. αὐτὸ γὰρ τοὐναντίον ἀποβαίνειν. μᾶλλον δ' εἰ δοκεῖ, αὐ-

visus est æreus: mox inclinante se paululum illo, aureus conspicitur: & rursum quod ad solem cæruleum apparuit, si obumbretur, viride videtur: sic ad lucis mutationem mutatur pennarum ornatus. Quòd autem & mare idoneum est ad provocandum, & ad cupiditatem concitandam, quando tranquillum apparet, ipsi scitis, etsi non dicam: quandoquidem etsi quis procul in continenti habitet, sitque navigationis imperitus, nihilominus & ipse illud ingredi cupit omnino, & circumnavigare, & procul à terra in altum trahi, in primis si auram videat, velum à tergo leniter prosequentem: navem autem placideque ac læviter per summos paulatim fluctus labentem. Proinde etiam hujus domus pulchritudo idonea satis est ad provocandas orationes, & excitandum dicentem, eumque modis omnibus reddendum celebrem. Itaque his credo, & jamdudum persuasus sum, & in domum dicendi gratia ingressus sum, pulchritudine ipsius veluti rhombo, aut Sirene tractus: spem haud exiguam habens, etiamsi antehac orationes meæ deformes fuerint, pulchras visum iri, perinde ac veste aliqua pulchriore exornatas. Cæterùm altera quædam oratio haudquaquam ignava, sed valdè generosa, ut ait, inter loquendum me interpellabat, & sermonem interrumpere conabatur: & postquam dicendi finem feci, vera negavit à me dici: se autem mirari, ait, si dicam domus pulchritudinem, picturis & auro exornatam, aptiorem esse ad orationes habendas. Nam contrarium evenire. Quin potiùs si videtur, ipsa

1 Ὡς φησι, καὶ μεταξὺ] Οὕς φησι ἐ μεταξύ. Marcil.

τὸς παρελθὼν ὁ λόγος ἐαυτὸν, καθάπερ οὐ δικασταῖς ὑμῖν, εἰπάτω ὅπῃ λυσιτελέστερον ἢ χαίτας τὰ λέγοντα δοκεῖ πελέκεως οἶκον, καὶ ἀμορφίαν. ἐμοὶ μὲν ἀκηκόατε ἤδη λέγοντος, ὥστε μάτην δέομαι δὶς περὶ τῶν αὐτῶν εἰπεῖν. οὐδὲ, παρελθὼν ἤδη λεγέτω, κἀγὼ σιωπήσομαι, καὶ βραχὺ ὀλίγον αὖτε μεταλήψομαι. ἄνδρες τοίνυν δικασταί φησιν ὁ λόγος, ὁ μὲν πρόσθεν εἰρηκὼς, πολλὰ δὲ μεγάλα τοῦδε τοῦ οἴκου ἐπῄνεσε, δὲ τῷ ἑαυτοῦ λόγῳ κατακοσμήσει, ἐγὼ δὲ τοσοῦτον δέομαι ψόγον αὐτοῦ διεξελθόντα, ὥστε δὲ καὶ ὧν ἐκεῖνος παρέλειπε μέμφεσθαι προσθῆναι μοι δοκῶ. ὅσῳ γὰρ ἂν ὑμῖν καλλίων φαίνηται, τοσῷδε ἐναντιώτερος τῇ τοῦ λέγοντος χρείᾳ διαβέβηκεν. καὶ πρῶτόν γε ἐπειδὴ γυναικῶν, καὶ κόσμου, δὲ χρυσοῦ ἐκεῖνος ἐμνημόνευσε, κἀμοὶ ἐπιτρέψατε χάσκειν τῷ παραδείγματι. φημὶ γὰρ οὐ δὲ γυναιξὶ καλαῖς οὐχ ὅπως συλλαμβάνειν εἰς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ δὲ ἐναντιοῦσθαι τὸν κόσμον τὸν πολιὸν, ὁπόταν τὸ ἐντυγχάνοντα ἕκαστος ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ δὲ τοῦ λίθων τοῦ πολυτελῶν ἐκπλαγείς, αὐτὴ τοῦ ἐπαινεῖν ἢ χρέος, ἢ βλέμμα, ἢ δεῖμα, ἢ πῆχυν, ἢ δάκτυλον. ὁ δέ, ταῦτ' ἀφεὶς, εἰς τὴν σαρδὼ, ἢ τὸ σμάραγδον, ἢ τὸ ὅρμον, ἢ τὸ ψέλιον ἀποβλέπῃ, ὥστε ἀχθοῖτο ἂν εἰκότως παρορωμένῃ, ἀφ' τὸν κόσμον, οὐκ ἀγάστων χολὴν ἐπαινεῖν αὐτὴν τοῦ γραττῶν, ἀλλὰ παίρεσον αὐτῆς ποιεῖσθαι τὴν γέαν. ὥσθ' ἀνάγκη εἶναι πάσχειν δὲ τὸ οὐ ὅταν καλοῖς ἔργοις λόγος δεικνύσθαι. λανθάνει γὰρ οὐ τοῦ μεγάλου τοῦ καλῶν τὸ λεχθὲν, καὶ ἀφανιζόμενον, καὶ συναπαγόμενον, καθάπερ εἴ λύχνον τις εἰς πυρκαϊὰν μεγάλην φέραν ἐμβάλοι, ἢ μύρ-

ipsa pro se prodiens oratio, tanquam apud judices vos, dicat quatenus vilitatem, & deformitatem domus putet esse dicenti conducibiliorem. Equidem me jam audivistis: proinde nihil opus est ut bis eadem de re dicam. Iste verò prodiens verba faciat, & ego tacebo, & aliquantisper ipsi locum dabo. Proinde, viri judices, inquit oratio, Orator ille qui prior verba fecit, multis magnisque laudibus hanc domum evexit, suaque oratione ornavit. Ego verò tantum abest, ut illam vituperare velim, ut etiam ea quæ ab illo prætermissa sunt, addenda mihi putem. Nam quò pulchrior illa vobis apparuerit, eò magis contraria dicentis usui ostendetur. Ac primùm quidem, posteaquam mulierum, & ornatus, & auri mentionem ille fecit, mihi quoque permittite ut hoc exemplo utar. Nam aio mulieribus formosis non modò nihil conferre ad pulchritudinem ampliorem reddendam, ornatum illum multum: sed contrà adversari potius, quando eorum qui fortè aspiciunt unusquisque auro & gemmis pretiosis obstupefactus, pro eo quòd laudare vel colorem, vel vultum, vel cervicem, vel cubitum, vel digitum debebat, relictis his ad sardium, vel smaragdum, vel monile, vel armillas respicit: ut ob id meritò illa neglecta dolere possit, spectatoribus otium non habentibus laudandæ illius propter ornatum, sed obiter duntaxat ipsam intuentibus. Quod necesse est opinor ei accidere, qui inter tam pulchra opera habet orationem. Latet enim in magnitudine pulchrarum rerum, quod dictum est, obscuraturque & abripitur: perinde ac siquis lucernam in magnum rogum injiciat, aut formi-

cam

μηκος ἐπ' ἐλέφαντος, ἢ κάμηλον διώκοντι. τοῦτο γὰρ φυλακτέον τῷ λέγοντι. καὶ σφόδρα γε μοὶ δοκεῖ τὸν φαῦλον αὐτὸν ἐπιταράττειν, ὃν ὅταν ἀφόνητον, καὶ ἀνήνυτα οἴκοι λέγων. ἀνταφθέγγεται γάρ, καὶ ἀντιφωνεῖ, καὶ ἀντιλέγει. μᾶλλον δ' ἐπικαλύπτει τὴν βοὴν, οἷόν τε ἐὰν σάλπιγξ θραῦσῃ τὸν αὐλὸν, εἰ συναυλοῖεν, ἢ τὰς κελεύσεις ἢ ἐγκέλευσιν, ὁπόταν σφόδρα κύμασιν ἦχον ἐπάδειν τῇ εἰρεσίᾳ θέλωσιν. ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία, καὶ κρύπτει τὸ ἧττον. καὶμὴν κἀκεῖνο, ὅπερ ἔφη ὁ ἀντίδικος, ὡς ἄρα ἐπιμαίρει ὁ καλὸς οἶκος τὸν λέγοντα, καὶ σφόδρα ἐγκαθυμοῦσθαι δοκεῖ. ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖν. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν ἀφαιρεῖται, καὶ δειλότερον ἐργάζεται σύγκυμμένον ὡς ἀπάντων ἐστὶν αἴσχιστον ἐν δυμέρφῳ χωρίῳ μὴ ὁμοίως φαίνεσθαι τοὺς λόγους. ἐλέγχων γὰρ ὅτος γε ὁ φαυλότατος, ὥσπερ ἂν εἴ τις παντοπώλιον καλὸν ἐνδύς, ἔπειτα φοβοῖτο πρὸ τῶν ἄλλων, ἐπισημότερον ἂν δειλὸς λαὸ τῶν ὅπλων. τοῦτο δὲ μοι δοκεῖ λογισάμενος ὁ Ὀμήρου ῥήτωρ ἐκεῖνος, δυμερφίας ἐλάχιστον φροντίσαι, μᾶλλον δὲ καὶ παντελῶς αἰσθέσθαι φαῦλα ἑαυτὸν ἀπεικάσαι, ἵνα αὐτῶν ἀσθενέστερον φαίνηται τῶν λόγων τὸ κάλλος, ἐκ τοῦ τὸν ἀμορφότερον ἐξετάσεως. ἄλλως τε, ἀσύκη πᾶσα καὶ τὸν τοῦ λέγοντος αὐτοῦ ἀφανισμὸν ἀσχολείας ἀεὶ τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ φρονεῖν τὸ ἀκριβὲς ἐκλύσῃ, τὸ ὄψεως ἐπικρατήσας, καὶ πρὸς αὐτὸν καλλύνας, καὶ τῷ λόγῳ σφόδρα ἐκκαίειν δοκῇς. ὥστε πῶς μηχανὴ μὴ ἔχειν πάντως ἔλαττον ἰσχὺν αὐτὸν τῆς ψυχῆς ἀφαιρεθέντος ἀεὶ τοῦ τῆς ὁρωμένου ἐπαινου. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι καὶ οἱ παρόντες αὐτῷ, καὶ σφόδρα

cam in elephante vel camelo oſtendat. Proinde hoc dicenti eſt evitandum. Præterea & vocem ipſam turbat, qui in adeò vocali, & reſonante domo dicit. Nam illa reſpondet, & ex adverſo reſonat, & contradicit: imò etiam dicentis vocem obruit: quale quiddam & tuba facit tibiæ, ſi pariter inflentur: aut hortatoribus mare, quoties illi ad fluctus ſtrepitum remigationi accinere volunt. Vincit enim magnitudo vocis, idque ſupprimit quod minus eſt. Quinetiam illud quod dixit adverſarius, dicentem à pulchra domo excitari, & alacriorem reddi, quantum mihi videtur, contrà ſe habet. Obſtupefacit enim & terret, & rationem conturbat, & timidiorem reddit, cogitantem nihil eſſe turpius quàm in ſpecioſo loco ſimilem quoque orationem non apparere. Index enim profectò iſte omnium manifeſtiſſimus eſt, non aliter ac ſiquis armaturam pulchram induat, deinde ante cæteros fugiat, notabilior cùm ſit meticuloſus ex armis. Quod cùm perpendiſſet ille apud Homerum orator, videtur mihi minimam formæ curam habuiſſe: quin magis homini prorſus imperito ſeipſum aſſimulaſſe, quò majori admirationi foret orationis ipſius pulchritudo, ex illa cum deformitate facta collatione. Præterea omnino neceſſe eſt, dicentis ipſius mentem circa intutum detineri, & cogitandi diligentiam langueſcere viſu ſuperante, & ad ſe vocante, neque orationi incumbere permittente. Quare fieri non poteſt quin is deterius dicat, animo circa eorum quæ videntur laudes occupato. Nam omitto dicere, eos qui adſunt, &

ad

τῶν ἀκροάσεως παρελημμένοι, ἐπιδὴν εἰς τ. τοιοῦτον οἶκον παρέλθωσιν, ἀντὶ ἀκροατῶν θεατὰς καθίστανται. καὶ οὐχ ὅτω Δημοδόκης, ἢ Φήμιος, ἢ Θάμυρις, ἢ Ἀμφίων, ἢ Ὀρφεύς τις λέγων ἐστὶν, ὥστε ἀποσπάσαι τῶν ἀφέσεως αὐτῶν ἀπὸ τ θέας. ἀλλ' ὃν ἕκαστος ἐπιδὰν μόνον ὑπερβῇ τ ὀδὸν, ἀφόρα τῷ κάλλῃ φθεγγῆς, λόγων μ ὑπείνων, ἢ ἀκροάσεως ἀλλ' ἰδὲ τῶν ἀρχὴν ἀίοντι ἔοικεν. ὅλῳ δ πρὸς τοῖς ὁρωμένοις ἐστὶν, εἰμὴ τύχοι τις παντελῶς τυφλὸς ὤν, ἢ ὑπὸ νυκτὶ ὥσπερ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βεβηκὼς ποιοῖτο τῶν ἀκρόασιν. ὅτε γάρ ὑπὸ ἀξιόμαχον λόγον ἰχὺς ὄψις ἀντιπαιτάσαῃ, καὶ ὁ σειρὴν μῦθος ἐδαπτῆς, τῷ φθέι τ ζωγρίαν διδάξειεν ἄν. ὑπείναι μὲ γὰρ ὑπάλλον τὰς ἐδαπλέοντας, μελῳδοῦσαι, καὶ κηλακδύσαι τοῖς ἄσμασι. καὶ καταπλώσαντας, ἐπιπολὺ καπῖχον. καὶ ὅλως, τὸ ἔργον αὐτῶν ἐδεῖτο τινος ἀφτελεῦς. καὶ πως αὐτὰς καὶ παρέπλωσι, καὶ δ μέλος παρῆκσε. τὸ δ τ ζωγρίαν κάλλος, ἅτε βιαιότατόν τι ὄν, κὴ τοὺς κατελωβῶτις τ ψυχῆς ὁμιλεῖν, σύνους ἐξίστη τοὺς ἰδόντας, κὴ ἀφώνους ἐποίῃ. ὡς δ ὁ μῦθος βάλεται, κ λέγεται, λίθινοι ἐγίγνοντο ἀπὸ δ ζυμφοῦ. ὥστ ἐ ὅτ ὑπὲρ δ πὼ λόγου εἶπε πρὸς ὑμᾶς μικρὸν ἔμπροσθεν, ὑπὲρ ἐμαυτὸ εἰρῆσθαι νομίζω. κὴ γὰ ὑπείνῳ τῷ ὄψῃ, ὅτι τῷ τῇ φωνῇ τὸ πρπνόν. κὴ εἴγε τις ἐδαφησάμενος τῶν ἀηδόνα, ἢ τ κύκνον ᾄδειν κελεύοι, μεῖζον δ ἀδίτων παραδείξειε τ πὼ σιωπῶντα, εὖ οἶδ' ὅτι ἐπ' ὑπείνοι μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, μακρὰ χαίρειν φράσασα τοῖς ὑπείνων ἄσμασιν. ὕπνος ἄμαχός τι ἔοικεν εἶναι ἢ δ' ὄψεως ἡδονή.

ad auſcultandum aſſumpti ſunt, quum in hujuſmodi domum venerint, ex auditoribus fieri ſpectatores. Nec orator ita eſt Demodocus, aut Phemius, aut Thamyris, aut Amphion, aut Orpheus, ut avellere cogitationes illorum à ſpectando poſſit. Sed ut quiſque ipſum modò limen tranſcenderit, multa pulchritudine circunfuſus, orationis illius aut recitationis, ne principium quidem exaudire videtur: ſed totus in ſpectando verſatur, niſi quis fortè omnino cæcus fuerit, aut noctu velut Areopagi Senatus ſolet, ad auſcultandum venerit. Nam quòd verborum vis longè inferior ſit, quàm ut cum viſu certare queat, Sirenum fabula cum illa de Gorgonibus comparata, facilè docuerit. Illæ enim mulcebant quidem præternavigantes canendo, atque adblandiendo carminibus: & ad ſe delatos aliquandiu detinebant, & in ſumma, res ipſa mora quadam opus habebat: atque interim eas quiſpiam eſt prætervectus, & inaudito cantu præteriit. At Gorgonum pulchritudo, ut quæ violentiſſima eſſet, & partibus animæ maximè ſauciabilibus obverſaretur, ſtatim obſtupefaciebat, & mutos reddebat aſpicientes: & fabulæ placet, & fertur, in lapides ilico præ admiratione convertebantur. Quamobrem & illa quæ de pavone paulò antè dixit, ipſa pro me dicta exiſtimo. Nam & illius in aſpectu, non in voce delectatio eſt: juxta quem ſiquis vel luſciniam vel cygnum ſtatuat & canere jubeat, inter canendum autem pavonem tacentem commonſtret, ſat ſcio, quòd ad hunc tranſiturus ſit animus, longum valere juſſis illorum canticis: adeò ineluctabilis videtur eſſe voluptas, quæ viſu

καὶ ἴσως, εἰ βούλεσθε, μάρτυρας ὑμῖν παρασκευάσομαι σοφοὺς ἄνδρας, ὃς αὐτίκα μοι μαρτυρήσει ὡς πολὺ ἐπικρατέστερά ἐστι τὰ ἀκουσθέντα τῶν ὁρωμένων. καί μοι σὺ ἤδη ὁ κῆρυξ, προσκάλεσαι αὐτὸν Ἡρόδοτον τὸν Λύξου Ἁλικαρνασσόθεν. καλπίδη κωλῶς ποιῶν ὑπάκουσον, μαρτυρήσων παρελθών. ἀναδέξασθε δ' αὐτὸν, ἅσπερ ἴσως ὑμῖν λέγοντα, ὥσπερ αὐτοῦ ἦθος. Ἀληθέα πᾶσι ὁ λόγος ὑμῖν ἀκούσεσθαι μυθήσεται, καὶ οἱ πιστεύσετε ὅσα ἂν λέγῃ τυγχάνειν πρέπει, ὄψιν ἀκοῆς προτιμῶντες. ὅτι γὰρ τυγχάνει ἴσον ὂν ἀπιστότερον ὀφθαλμοῖς. ἀκούετε δὲ μάρτυρος ἃ φησιν, ὡς τὰ πρῶτα τῇ ὄψει δεδοίκασιν οἱ πάντες. τὰ μὲν γὰρ ἔπεα, πτερόεντά ἐστι, καὶ οὐχ ἅμα τῷ ἀκουσθῆναι ἅπαντα φαίνεται. ἡ δὲ τῶν ὁρωμένων τέρψις, ἀεὶ παρεστῶσα, καὶ ἀθρουμένοις, πάντως τὸ θεατὴν κατάγοντας. πῶς οὖν ὁ ζηλοτὸς τῷ λέγοντι ἀνταγωνιεῖ, οἷος ὢν τοιοῦτος, καὶ περιβλεπτὸς ὤν; μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον ἤδη φημὶ, ὑμεῖς γὰρ αὐτοὶ οἱ δικασταὶ, καὶ μεταξὺ λεγόντων ἡμῶν; εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους ἐθαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐζητάζετε, ὡς ἐκάστην διαφερόντως. καὶ μηδὲν αἰσχυνθῆτε. συγγνώμη γὰρ, εἴ τι ἀνθρώπινον πεπόνθατε. ἀλλως τε, καὶ πρὸς ἔργα καλὰς, καὶ ποικίλας, τὰς ὑπαθέσεις. τὸ γὰρ τέχνης τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸ ἰσοβαρὲς μὴ δεῖ ἀγχαίου τὸ ὠφέλιμον, ἐπαγωγὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ πεπαιδευμένων θεατῶν δέομενον. καὶ ἵνα μὴ πάντα ἐκεῖσε ἀπεβλέπητε, ἡμᾶς ἀπολιπόντες, φέρε ὡς οἷόν τε γράψωμεν αὐτὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ. ἠθήσεσθε γὰρ εἰμὴ ἀκούοντες viſu percipitur. Atque equidem, ſi vultis, adducam vobis teſtem virum doctum, qui ſtatim mihi teſtimonium feret, ea longè prævalere quæ viſu, iis quæ auditu percipiuntur. Ac jam heus præco, accerſe Herodotum Lyxi filium Halicarnaſſenſem. Et quia probè fecit, quòd morem geſſit, accedat teſtimonium dicturus. Atque ipſum admittite Ionicè, ſuo more, loquentem. Vera iſta, judices, hæc oratio vobis narrat, atque ipſi credite, quæcunque dè his dixerit, viſum auditui præferendo: ſiquidem aures fide minùs dignæ ſunt, quàm oculi. Auditis teſtem quæ dicit, & ut primas viſui tribueritis? ac meritò. Nam verba ſunt alata, proinde ſimul atque proferuntur, avolant. At eorum quæ videntur, delectatio, ſemper adeſt, ac præſens manet, & ſpectatorem ad ſe prorſus abducit. Quî ergo moleſta non ſit dicenti adverſaria, domus ita pulchra, & ab omni parte conſpicua? At quod eſt maximum, nondum dixi. Nam vos ipſi, judices, interea dum nos dicebamus, tectum aſpiciebatis, parietes mirabamini, & picturas, ad unamquamque converſi, examinabatis: neque vos pudebat. Ignoſcendum enim, ſiquid humanum vobis accidit: præſertim cùm pulchris illis & variis objectis capti fueritis. Nam artis diligentia, & hiſtoriæ cum antiquitate, utilitas, revera illiciendi vim quandam habent, & ſpectatores eruditos requirunt. Et ne nobis relictis illic omnia reſpiciatis, age quoad fieri poteſt, illa vobis oratione depingam. Nam ju-

καὶ τοὺς τοίχους ἐθαυμάζετε] Θαυμάζετε. Marcil.

πες, ἃ ἐ ὁρᾶντες θαυμάζετε. καὶ ἴσως ἄν με ἐ δι' αὐτὸ ἐπαινέσαιτε, καὶ ἓ ἀνιδύκις σεβιμήσαιτε, ὡς ἐ αὐτὸν ἐπιδείξαντα, καὶ διπλασιάσαντα ὑμῖν τὴν ἡδονήν. τὸ χαλεπὸν ὃ ἓ τολμήσαντος ὁρᾶτε, ἄνδρα χρωμάτων, καὶ [1] σχημάτων, καὶ τόπων, συνθέσθαι τοσαύτας εἰκόνας. ὕλη γάρ τις ἡ γραφὴ τῶν λόγων. Ἐν δεξιᾷ μὲν οὖν εἰσόδῳ, ἀργολικῷ μύθῳ, ἀναμέμικται παῖδος αἰθιοπικόν. ὁ Περσεὺς, τὸ κῆτος φονεύσας, καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν καθαιρεῖ. καὶ μεταμικρὸν, γαμήσας, ἐ ἄπεισιν, αὐτὴν ἄγων. παράεργον τοῦτο δ' ἐπὶ γοργόνας πλήσας. ὡς βραχεῖ ὄ, πολλὰ φ' ἡχνίτες ἐμιμήσαντο, αἰδῶ παρθένου, καὶ φόβον. ἐπισκοπεῖ γὰρ τὴν μάχλιν ἄνωθεν ἐκ πέτρας, καὶ νεανίαν τόλμαν ἐρωτικὴν, ἐ θηρίου ὄψιν ἀπρόσμαχον. καὶ τὸ μὲν, ἔπεισι φερόμενος ταῖς ἀκμῆσιν, ἐ διδυπόμορον τοῦ χάσματος. καὶ ὁ Περσεὺς ὃ, τῇ λαιᾷ μὲ, ἀποδείκνυσι τὴν γοργόνα. τῇ δεξιᾷ ὃ, καθικνεῖται τοῦ ξίφους. καὶ τὸ μὲ, ὅσον ἓ κῆτος εἶδε τὴν Μέδουσαν, ἤδη λίθος ἐστί. τὸ δ' ὅσον ἔμψυχον μένει, τῇ ἁρπῇ κόπτει. Ἐξῆς ὃ μὲ τὴνδε τὴν εἰκόνα, ἕτερον χάλαμον χαράττει δικαιοπάθου, ἃ τὸ δρᾶγμα ὁ γραφεὺς παρ' Εὐριπίδου, ἢ Σοφοκλέους δοκεῖ μοι λαβεῖν. ἐκεῖνοι γὰρ ὁμοίαν ἐγραψάτην εἰκόνα, τὸν νεανίαν τὸν Στροφίου, Πυλάδης τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὀρέστης, δυκοῦντε ἤδη τεθνάναι, λαβόντε τὰ βασίλεια, καὶ παρελθόντε, φονεύσαντε ἄμφω τὸν Αἴγισθον. ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα ἤδη ἀφῄρηται, ἐ ἐπ' οὐδενὸς τινος ἡμίγυμνος πρόκειται, Πυλάδης Phocenſis, & Oreſtes, cùm jam viderentur mortui eſſe, poſt regiam latentes, & clam adeuntes, occîdunt ambo Ægiſthum. Clytemneſtra autem jam interfecta eſt, & in lecto quodam ſeminuda ja-

jucunda puto, erunt auditu, quæ viſu vobis ſunt mirabilia. Fortè etiam ob id ipſum me laudabitis, & adverſario anteponetis, ut qui & ipſe hæc demonſtrem, & duplicem vobis voluptatem pariam. Cæterùm conatus hujus difficultatem videtis: nimirum quàm grave ſit abſque coloribus, & figuris, & loco tam multas imagines in unum congerere. Eſt enim exilis planè pictura verborum. Quare ad dextram quidem ingredienti, Argolicæ fabulæ, intermixtum eſt malum Æthiopicum. Perſeus cetum interficit, & Andromedam eripit, quam paulo pòſt uxorem ducet, & abducta ſecum illa, diſcedet: Atque ut extra inſtitutum, volatus ad Gorgonas. Ac brevi ſpatio, multa imitatione expreſſit artifex, virginis verecundiam, & metum. Spectat enim & pugnam deſuper ex rupe, & adoleſcentis audaciam amatoriam, & belluæ viſum intolerabilem: quæ horrida ſpinis, & formidabilis hiatu oris accedit. Tum Perſeus ſiniſtra Gorgonem oſtendit, dextra enſe ferit. Iam quicquid illius belluæ Meduſam aſpexit, ſaxum eſt: at reliquum quod eſt adhuc animatum, enſe cæditur. Deinde poſt hanc imaginem, alia eſt juſtiſſima pictura, cujus primum exemplar videtur mihi pictor ab Euripide, vel Sophocle accepiſſe. Nam illi ſimilem quandam imaginem deſcripsêre, adoleſcentes duo, ſocii,

1 Σχημάτων ἐ τόπων] Καὶ χάσματος. Marcil.

1 Ὠρίων

την, καὶ ἡ ἔκπληξις πᾶσι, ἐκπεπληγμένοι τὸ ἔργον. οἱ μέν, ὥσπερ βοῶσιν. οἱ δέ τινες. ὅπη φύγωσι, ἀφελέπεσθαι. σιμὸν δέ τι ὁ ζωγράφος ἐπινόησε, τὸ μὲν ἀσπίδες τὴν ἐπιχειρήσεως δεῖξας μόνον, καὶ ὡς ἤδη πεπραγμένον ἀποφήνας, ἐμβριθυόντως τὰς νεωτέρας ἐργασίας τῷ ἔμφυτῷ φόνῳ. Μετὰ τοῦτο, ἡδύς ἐστιν εὐμορφος, καὶ μειρακίου ἀρχόμενον, ἐρωτικήν τινα παιδιάν. ὁ Βρόμιος ἐπὶ πίτυος κρημνῷ, ἀνέχει λαγών, καὶ ἀποπαίζει τὴν κύνα. ὁ δέ, πηδησομένῳ ἔοικεν ἐπ' αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος. καὶ Ἀπόλλων παρεστὼς, μεσῴδᾷ, περιπόμπῳ ἀμφοῖν, καὶ τῷ παιδὶ παίζοντι, καὶ πειρωμένῳ τοῦ κυνός. ἐπὶ δὲ τούτοις, ὁ Περσεὺς πάλιν τὰ ἀπὸ τῆς κήτους ἐκείνα τολμᾷν, καὶ ἡ Μέδουσα πεπονημένη τὴν κεφαλὴν, καὶ Ἀθηνᾶ σκήπτουσα τὸ Περσέα. ὁ δὲ τὴν μὲν τόλμαν εἴργασται, τὸ δὲ ἔργον οὐκ ἀφορᾷ πω ἐπὶ τὸ ἀσπίδες, τὸ γοργόνος τὴν εἰκόνα. οἶδε γὰρ τὸ ἀπόστεγον τοῦ ἀληθοῦς ὄψεως. Καὶ δὴ τὸ μέσον τοίχου, ἵνα τὸ ἀνίθυρος, Ἀθηνᾶς ναός ἐστιν ἡ θύρα, λίθου λευκῆς. τὸ σχῆμα, ἀ πολεμιστήριον, ἀλλ' οἷον ἂν γλύψαι εἰρήνης ἀγάλμα θεᾶς πολεμικῆς. εἶτα μὴ τοιοῦτον, ἄλλη Ἀθηνᾶ, ἀ λίθος αὐτη μὲ, ἀλλὰ γραφή. πάλιν Ἡφαιστος αὐτὸν διώκει ἐρῶν, ἡδὺ, φεύγει. κἀκεῖ τὸ διώξεως, Ἐριχθόνιος γίγνεται. Ταύτην ἔπεται πελανὰ τις ἄλλη γραφή. [1] Ὠρίωνα φέρει τὸν Κηδαλίωνα,

jacet. Ac totum famulitium hoc facinore obstupefacti, alii clamare videntur, alii qua parte fugiant, circunspiciunt. Porrò pictor honestum quiddam excogitavit, qui quod impium in hac re fuit, id ostendit solùm, & quasi jam actum prætercurrit: sed adolescentes in cæde adulteri immorantes exprimit. Post hæc autem Deus est formosus, & venustus adolescentulus, amatorium quoddam ludicrum. Branchus puta in rupe sedens tenet leporem, & alludit cani: qui in sublime videtur ipsi insulturus: astans autem Apollo ridet, & utroque delectatur, & puero ludente, & cane saltum meditante. Præter hæc Perseus, iterum quæ ceti cædem præcesserunt, aggrediens, & Medusæ caput amputans, & Minerva Perseum protegens. Atque hic quidem facinus jam peregit: factum autem ipsum in clypeo nondum vidit, Gorgonis videlicet imaginem: cùm veri aspectus pœnam nosset. In medio autem pariete, ex adverso januæ, Minervæ est templum: & Dea ipsa candido ex marmore: habitus non est militaris, sed qualis fuerit pacem agentis bellicæ Deæ. Deinde post hanc alia Minerva, non hæc quidem marmorea, sed picta: quam Vulcanus amans insequitur, ipsa autem fugit, & ex ea persecutione Erichthonius nascitur.

Hanc sequitur vetus alia pictura. Cæcus Orion Cedalionem portat, qui

[1] Ὠρίωνα φέρει τὸν Κηδαλίωνα.] Quia hæc fabula non est vulgo nota, non erit credo ingratum meo lectori, si aliquid de ea dixero. Orion ab Oenopione, qui in Chio regnabat, excæcatus & in littus maris expositus, Cedaliona puerum fabrum rapuit, & humeris impositum eo ductore usus est, ut ad orientem solem ab eo duceretur, ubi solis calore visum recepit. Naxius autem fuit, & ei Iuno Vulcanum tradidit, ut fabrilem artem eum doceret. De eo Eustathius ad Iliad. ξ. &

τυφλὸς ὤν. ὁδὶ αὐτῷ σημαίνει τὸν πρὸς τὸ φῶς ὁδὸν, ἐπισχύμνων. καὶ ὁ ἥλιος φαεὶς, ἰᾶται τὸν πήρωσιν. καὶ ὁ Ἥφαιστος Λημνόθεν ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον. Ὀδυσσεὺς τὸ μὲν τέτον, δῆλον μεμηνὼς, ὅτι συστρατεύσει τοῖς Ἀτρείδαις μὴ θέλων. παίρεται δ' οἱ πρέσβεις, ἤδη κηλῶντες. καὶ τὰ μὲν τῆς ὑποκρίσεως, πιθανὰ πάνυ. ἡ ἀπάτη, τὸ τῆς ὑποζυγίων ἀσύμφωνον, ἄγνοια τῆς δρομάδος. ἐλέγχεται δ' ὅμως τῷ βρέφει. Παλαμήδης γὰρ ὁ τῦ Ναυπλίε, σωφρονεῖν τὸ μεγόμενον, ἁρπάσας τὸν Τηλέμαχον, ἀπειλεῖ φονεύσειν, σφάκωπον ἔχων τὸ ξίφος. καὶ ὡς τὴν τῆς μανίας ὑπόκρισιν, ὀργὴν ἐς ἔτος ἀνυποκρίτε. ὁ δ' Ὀδυσσεὺς, ὡς τὸ φόβητρον τέτον σωφρονεῖν, καὶ πατρὸς μέγιστον, ἐς λύσιν τῆς ὑποκρίσεως. Γνάτη δ' ἡ Μήδεια μέχρι πλὴν, τῷ ζήλῳ λαμπρὰς, τὸν παῖδα ὑποδλέψασα, καὶ τι δεινὸν ἐνοήσασα. ἔχει γὰρ ἤδη τὸ ξίφος. τὰ δ' ἀθλία, καθῆσθον γελῶντε, μηδὲν τῶν μελλόντων εἰδότε. καὶ ταῦτα, ὁρῶντε τὸ ξίφος ἐν ταῖν χεροῖν τῶν πατέρων ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἆρ' οὐχ ὁρᾶτε ὅπως ἀπάγει μὲν τὸν ἀνδροκτόνον, καὶ πρὸς τὸν ἴνα θεὰν ἀπορρέφει, μόνον δ' καθελεῖν τὸν λέοντα; ἐς ἔγωγε διεξῆλθον αὐτὰ, ἆρ' ἵνα τὸ ἀνδιδικον πολμηρὸν ὑπολαβόντες, καὶ θρασὺν, εἰ τοῖς ἔτω δυσκόλοις ἑαυτὸν ἐκὼν φέρων ἐπέβαλε, καθαγνῶτε, καὶ μισήσητε, καὶ ἐπὶ τὸν λόγον ἐγκαλέσητε, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον αὐτῷ συναγωνίσησθε, ἐς ὡς οἷόν τε καθαμύοντες, ἀκούητε τῶν λεγομένων, λογιζόμενοι τὸ πράγματος τὸν δυσχέρειαν.

qui dum vehitur, viam qua itur ad lucem, ipsi indicat, & cæcitatem sol apparens medicatur: quod opus è Lemno intuetur Vulcanus. Posthæc Vlysses, insaniens videlicet, quando cum Atridis in expeditionem ire nolebat. Adsunt autem legati, jam vocantes ipsum. Atque ea quæ ad simulationem pertinebant, probabilia omnia, vehiculum, & jumentorum junctorum discrepantia, & eorum quæ aguntur insciti: sed objecto tamen infante redarguitur. Nam Palamedes Nauplii filius, rem intelligens, correpto Telemacho, minatur se eum interfecturum, tenens strictum ensem: & simulatæ insaniæ simulatam iram hic opponit. Vlysses autem ad metum hunc resipiscit, fitque pater, & simulationem deponit. Postrema verò Medea depicta est, invidia flagrans, pueros aspiciens & grave quiddam meditans. Iam enim gladium tenet: at miseri illi ridentes astant, nihil eorum quæ futura erant, scientes, idque cùm in manibus matris gladium viderent. Hæc omnia, Iudices, nonne videtis quomodo auditorem abducant, & ad spectandum convertant, solum verò dicentem relinquant? Atque equidem verbis ea persequutus sum, non ut adversarium audacem & temerarium existimantes, quòd rebus ita difficilibus seipsum volens immerfit, damnetis & odio habeatis, solumque eum cum oratione sua relinquatis: sed potiùs ut ipsum adjuvetis, & quoad fieri potest conviventes, ea quæ dicuntur audiatis, rei difficultatem apud vos æstimantes. Vix enim etiam

& Apollodorus lib. 1. qui tamen eum non nominat, sed hanc historiam narrat. *Palm.*

μόλις γὰρ ἂν ὅπου δωνηθείη ὁ δικαστὴς, ἀλλὰ συναγωνιστὴς ὑμῖν χρησάμενος, μὴ παύσασθαι ἀναξιόν τε οἰκίας πολυτελείας νομισθήσομαι. εἰ γὰρ τοῦτο ἀνδρὸς τοῦτο δέομαι, μὴ θαυμάσητε. τοῦ γὰρ τὸν οἶκον φιλεῖν, καὶ τὰ τοῦ αὐτοῦ λέγοντα, ὅστις ἂν ᾖ, βουλοίμην ἂν σύνδικεῖν.

etiam hoc pacto, vos non judices, sed auxiliatores habendo, poterit non omnino indignus hac domus magnificentia censeri. Quòd autem pro adversario hæc oro, ne miremini. Nam ex eo quòd domum hanc amem, & eum qui in ea dicit, quicunque tandem is fuerit, optarim equidem celebrari.

MAKPOBIOI. | MACROBII.

ARGVMENTVM.

Catalogus est μακροβίων, hoc est, eorum qui ad longam ætatem pervenerunt, quem natalitii muneris loco, Quintillo cuidam mittit, somnio ad hoc faciendum, ut ipse ait, admonitus. Recenset autem principio totas hominum nationes, ac genera, quæ diutissimè vixerint. deinde transitione ad singulos facta, reges primum, ac principes, deinde & philosophos, & Historicos, & Oratores, & Poëtas, & Grammaticos, qui quàm maximè longævi fuisse perhibentur, adnumerat. Orditur autem à caussa, quæ ad hoc scriptum impulsus fuit, addita etiam commendatione operis, ab utilitate, quam ex hujus lectione percepturus sit Quintillus.

Ὄναρ τί τοῦτο λαμπρόν τε Κυϊντίλλε κελεύοντός μοι, [1] προσφέρω σοι δῶρον τὸν μακροβίων, πάλαι μὲν τὸ ὄναρ ἰδών, καὶ ἱστορήσας τοῖς φίλοις, ὅτι ἐπέστη τῷ δωτέρῳ σου παιδὶ τοὔνομα. συμβαλεῖν δ' οὐκ ἔχων τίνας ὁ θεὸς κελεύοι μοι προσφέρειν σοι τοὺς μακροβίους, τότε μὲν ἠυξάμην τοῖς θεοῖς ἐπιμήκιστον ὑμᾶς βιῶναι, σέ τε αὐτὸν, καὶ παῖδας τοὺς σοὺς, τοῦτο συμφέρειν νομίζων, ἐς σύμπαντα μὲν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος.

In somnis, clarissime Quintille, hoc jussus, Longævos tibi donum offero. Quod quidem somnium jam olim vidi, & amicis exposui, quo die filio tuo natu minori nomen indidisti. Cùm autem nulla conjectura potuissem assequi, quosnam longævos me tibi offerre juberet Deus: tum quidem à Diis precatus sum, ut vitam quam longissimam, tuque & tui filii traduceretis, ratus hoc profuturum cùm universo genere homi-

1 Προστίθεσι δῶρον] Προσφέρω σοι δῶρον. Marcil.

πρὸ τῶν ἁπάντων, αὐτό τι ἐμοὶ καὶ πᾶσι τοῖς ἐμοῖς. ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλο τι ἀγαθὸν εἶδεσθαι προσημαίνειν ὁ θεός. σκεπτομένῳ δὲ καὶ ἐμαυτῷ, εἰς σωφροσύνην ἦλθον. εἰκὸς εἶναι τοὺς θεοὺς ἀνδρὶ καὶ παιδείαν ἔχοντι, ταῦτα προτείνουσιν ἐλαύνειν τι προσφέρειν σοι τῶν ἀπὸ τέχνης. ταῦτ' οὖν αἰσιωτάτην νομίζων τὴν τῶν γενεθλίων ἡμέραν, δίδωμί σοι τοὺς ἐσομένους εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικέσθαι σὺν ὑγιαινούσῃ τῇ ψυχῇ, καὶ ὁλοκλήρῳ τῷ σώματι. καὶ γὰρ ἂν καὶ ὄφελος γένοιτό τι σοὶ καὶ ἐκ τοῦ συγγράμματος διπλοῦν. τὸ μὲν, δύναμίς τις, καὶ ἐλπὶς ἀγαθὴ, καὶ αὐτὸν ἐπιμήκυνσιν δύνασθαι βιώναι. τὸ δὲ, διδασκαλία τις ἐκ παραδειγμάτων, εἰ ἐπιγνοίης ὅτι οἱ μάλιστα ἑαυτῶν ἐπιμέλειαν ποιησάμενοι καὶ τε σώματος, καὶ τῆς ψυχῆς, ἅτοι εἰς μακρὸν γήρας ἦλθον, σὺν ὑγιείᾳ παντελεῖ. Νέστορα μὲν οὖν τὸν σοφώτατον τῶν Ἀχαιῶν, ἐπὶ τρεῖς παρατείναι γενεὰς Ὅμηρος λέγει. ὃν σωφρονοῦντα ἡμῖν γεγυμνασμένον ἄριστα καὶ ψυχῇ, καὶ σώματι. καὶ Τειρεσίαν δὲ τὸν μάντιν, ἡ τραγῳδία μέχρις ἓξ γενεῶν παρατείναι λέγει. πιθανὸν δ' ἂν εἴη ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, καὶ καθαρώτερον διαίτῃ χρώμενον τὸν Τειρεσίαν, ἐπιμηκύνειν βιῶναι. καὶ γὰρ ὅλα μακρόβια ἱερεῖα μάλα τῶν ἄλλων, ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς. Ἀσσυρίων δὲ, καὶ Ἀράβων, οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων. Ἰνδῶν δὲ, οἱ καλούμενοι βραχμᾶνες, ἄνδρες ἀκριβῶς φιλοσοφίᾳ σχολάζοντες. καὶ οἱ καλούμενοι δὲ μάγοι, γένος τοῦτο μαντικὸν, καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, παρά τε Πέρσαις, καὶ Πάρθοις, καὶ Βάκτροις, καὶ Χωρασμίοις, καὶ Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, καὶ Μήδοις, καὶ Δρα-

hominum, tum præ cæteris, mihi meisque omnibus. Nam boni quidpiam mihi præsignificare videbatur Deus. Consideranti autem apud me, venit in mentem, verisimile esse Deos mihi in liberalibus disciplinis versanti præcepisse, ut profectum ex artibus ingenuis donum tibi offerrem. Ratus itaque hanc esse auspicatissimam tuorum natalitiorum diem, eos tibi do, quos ad longam senectutem sana mente, & integris corporis viribus perveniisse memoriæ proditum est. Etenim ex hoc libello duplicem utilitatem percipere possis: unam, animi alacritatem bona spe concepta, fieri posse ut quàm diutissimè vivas: alteram, institutionem ab exemplis, si comperias, eos qui maximam sui curam habuerunt, cùm corporis, tum animi ratione, ad summam senectutem cum perfecta sanitate perveniisse. Homerus igitur Nestorem Achivorum sapientissimum vitam tribus sæculis produxisse dicit: quem nobis & animo & corpore optimè exercitatum commendat. Et Tiresiam vatem poëtæ tragici ad sex usque ætates ævum prorogasse perhibent. Credibile autem est virum Diis sacrum, & puriori victus ratione utentem Tiresiam, longissima vita fuisse functum. Quinetiam tota hominum genera propter victus rationem diu vixisse memorantur: cujusmodi fuerunt apud Ægyptios sacri scribæ: apud Assyrios, & Arabas, fabularum interpretes: apud Indos Brachmanes, accuratè Philosophiæ studiis vacantes. Præterea quos Magos vocant, genus illud fatidicum, Diisque sacrum, apud Persas, Parthos, Bactrios, Chorasmios, Areos, Sacas, Medos, &

ple-

πολλοῖς ἄλλοις βαρβάροις ἐρρωμένοι τε εἰσι, καὶ πολυχρόνιοι, διὰ τὸ μαγεύειν. Διαπεμπόμενοι δὲ αὐτοὶ ἀπελείπομεν. ἤδη δὲ ἔθνη ὅλα μακροβιώτατα, ὥσπερ Σῆρες μὲν ἰσχύουσι μέχρι τελακοσίων ζῆν ἐτῶν, οἱ μὲν, τὰ ἄκρα, οἱ δὲ, τὴν γῆν τὴν αὐτῶν δὲ μακρὰ γήρως ἀσπάζονται. οἱ δὲ, καὶ τὴν Ἀθω. ὑδροποτοῦντας γάρ φασι τὸ ἔθνος τοῦτο σύμπαν. καὶ ἀθῶας δὲ μέχρι τελακοσίων δὲ ἑκατὸν ἐτῶν βιῶν ἰσόρροπος. καὶ τοὺς Χαλδαίους ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιῶν λόγος. τούτους μὲν δὲ κελεύειν ἄρτον μεταλαμβάνειν, ὡς ὀξυδορκίας τοῦτο φάρμακον. οἷς γὰρ φασὶ διὰ τὴν τοιαύτην δίαιταν, καὶ τοὺς ἄλλους αἰσθήσεις ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐρρωμένας εἶναι. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐφ' ἑκάστου τῶν μακροβίων ἠθῶν, καὶ τῶν ἐθνῶν, ἃ πανταχοῦ φασιν ὡς ἐπὶ πολὺ ἐξικνεῖσθαι χρόνου. οἱ μὲν, διὰ τὴν γῆν, καὶ τὰ ἄστρα. οἱδὲ, διὰ τὸν οὐρανόν. οἱδὲ, καὶ δι' ἀμφω. ἐγὼ δ' ἂν σοι δικαίως τὴν ἐλπίδα ῥᾳδίως παρέχοιμι, ἐπιστάσει, ὅτι δὲ καὶ πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ πᾶν τὸ ἄστρα, μακροβίοις μεγίστοις ἀνδράσι, οἱ γυμνασίοις τοῖς καθήκουσι, καὶ διαίτῃ τῇ ἐπιτηδειοτάτῃ πρὸς ὑγίειαν χρώμενοι. διαίρεσιν δὲ λόγου ποιήσομαι τῶν πρώτων, καθ' ἃ με τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν ἀνδρῶν. καὶ πρῶτον μέν σε τοὺς βασιλικοὺς, καὶ στρατηγικοὺς ἄνδρας ἐπιδείξω, ὧν εἶναι, καὶ δυσεβεστάτῃ μεγάλῃ θειοτάτῃ αὐτοκράτορος τύχῃ εἰς τὸν τελεωτάτων ἀγαγοῦσα τάξιν, ὑπερέσχε τὰ μέγιστα τῶν οἰκουμένων τῶν ἑαυτῆς

pleraſque alias gentes barbaras, & firma corporis valetudine ſunt prædite, & longævi, quòd quia magicam exercent, exquiſitiſſima victus ratione utantur. Quinetiam totæ gentes longiſſimam vitam vivunt. Vt Seres ad trecenteſimum uſque annum vivere ferunt: cujus rei cauſam nonnulli cœlo, nonnulli ſolo tribuunt: alii victus rationi: ſiquidem univerſam hanc gentem aquam bibere dicunt. Scriptum etiam eſt Athotas vivere centum & triginta annos. Et fama eſt Chaldæos ultra centum annos vitam prorogare: eoſque hordeaceo pane veſci, tanquam perſpicacitatis pharmaco: quibus perhibent ob hanc ipſam victus rationem alios quoque ſenſus quàm cæteris omnibus eſſe validiores. Sed hæc de hominum generibus, & gentibus longævis, quas pluriſmum ætatis ajunt vivere, alii ob cœlum, & ſolum: alii ob victus rationem, alii ob utrumque. At jure meliorem ſpem tibi præbuero, ſi planum fecero homines quovis in ſolo, & cœlo, ad ſummam ſenectutem pervenire, qui convenientibus exercitationibus, & aptiſſima victus ratione utuntur ad ſanitatem. Sermonem autem dividam primò ſecundum hominum ſtudia: & primùm regia & imperatoria dignitate claros memorabo: quorum unum, quum religioſiſſima magni diviniſſimi Imperatoris fortuna ad perfectiſſimum ordinem perduxiſſet maximis beneficiis imperium ſuum commu-

1 Τοὺς βασιλικοὺς, στρατηγικοὺς ἄνδρας] Τοὺς βασιλικοὺς δὲ στρατηγικοὺς ἄνδρας. Marcil.

2 Ὧν εἶναι δὲ δυσεβεστάτῃ, μεγάλῃ θειοτάτῃ] Ὧν εἶναι ἡ δυσεβεστάτῃ μεγάλῃ δὲ θειοτάτῃ. Idem.

τὴν. ὅπω γὰρ ἂν ἀπιδὼν καὶ σὺ, τὸν μακροβίων ἀνδρῶν τρόπον τὸ ὅμοιον τῇ ἕξεως καὶ τὸ τύχης ἐπιμόρφως ἐλπίσειας γήρας ὑμῖν, καὶ μακρὸν. καὶ ἄκρα ζήλωσις, ἐρᾷσειο σαυτῷ τῆς εἰλικρινοῦς μερίδος τε ἅμα, καὶ ὑγιεινοτέρου βίου. Νουμᾶ μὲν γὰρ ὁ Ῥωμαίων βασιλέων, μάλιστα τῶν ἔμπροσθεν ἔτη ἑξήκοντα ἐπὶ τοῖς ὀγδοήκοντα ἐπὶ τῇ βεβιωκέναι ἱστορεῖται. Σερουίου δὲ τοῦ Ῥωμαίων καὶ οὗτος βασιλέως, ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἐπὶ τοῖς αὐτὸς βιῶναι ἱστορεῖται. Ταρκυνίου δὲ τοῦ τελευταίου Ῥωμαίων βασιλέως, φυγαδεύοντος, καὶ ἐπὶ Κύμης Δαρτεάδου, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται πεντεπλασίαν βιῶσαι. Οὗτοι μὲν οὖν Ῥωμαίων βασιλεῖς, οἷς σωρεύω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλέας, τοὺς εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικομένους, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐκείνων. ἐπὶ πᾶσι δὲ σὺν καὶ τοὺς λοιποὺς Ῥωμαίων, τοὺς εἰς μάκιστον γῆρας ἀφικομένους προσαναγράψω, ὡς θᾶττον ἅμα καὶ τοὺς κατὰ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ πλεῖστον βιώσαντας. ἀξύλογος γὰρ ἔλεγχος ἡ ἱστορία τῶν διαβαλλειν πειρωμένων τὰ τοιαῦτα ἄφορα, ὡς καὶ ἡμῖν χρηστοτέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας, τελείας ἡμῖν τὰς εὐχὰς ἐπὶ τοῦτο τὸ εἰς μήκιστόν τε, καὶ λιπαρὲς τῆς πάσης γῆς, καὶ θαλάττης δεσπότην, γήρας ἀφικέσθαι, τῇ ἑαυτῶν οἰκουμένῃ βασιλεύοντα καὶ γηράσκοντα. Ἀργανθώνιος μὲν οὖν Ταρτησσῶν βασιλεὺς, πεντήκοντα, καὶ ἑκατὸν ἐπὶ βιῶναι λέγεται, ὡς Ἡρόδοτός τε ὁ λογοποιὸς, καὶ Ἀνακρέων, ἀλλὰ τοῦτο μὲν, μῦθος ποὺ ἔοικε. Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Σικελίας τύραννος, ἔτη ἐνενηκονταπέντε τελευτᾷ, καθάπερ Δημοχάρης, καὶ Τίμαιος ἱστοροῦσιν. Ἱέρων τε ὁ Συρακουσίων τύραννος, δύο, καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν

mulavit. Sic enim & tu similem habitum & fortunam longævorum virorum respiciens, sanè longamque senectutem sperare possis: eosque imitatus tibi ipsi victus ratione, longissimam & saluberrimam vitam paraveris. Numa Pompilius Romanorum regum longè fœlicissimus, ac Deorum cultui deditissimus, supra octoginta annos vixisse traditur. Servius Tullius quoque & hic Romanorum rex octogesimum vitæ annum superasse dicitur. Tarquinius Romanorum rex ultimus, Cumis exulans, ultra nonaginta annos firmissima valetudine fruendo vixisse perhibetur. Hi quidem sunt Romanorum reges, quibus reliquos reges addam, qui longam senectutem attigerunt, atque uniuscujusque studia. In calce autem reliquos etiam Romanorum qui ad prolixissimam senectutem pervenerunt, adscribam, additis etiam illis qui in reliqua Italia diutissimè vixerunt. Non contemnendum enim argumentum est historia, quo reteilantur qui hoc cœlum calumniari nituntur: adeò ut meliorem spem habeamus, fore ut voti plenè compotes fiamus, longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, jamque in suo solo regnantem & senescentem assequuti. Proinde Arganthonius Tartessiorum rex quinquaginta & centum annos vixisse traditur, authoribus Herodoto historico, & Anacreonte poëta lyrico: tametsi hoc quibusdam fabulosum videtur. Agathocles Siciliæ tyrannus anno quinto & nonagesimo obiit, sicut Demochares & Timæus literis prodiderunt. Hieron quoque Syracusanorum tyrannus, duos & nonaginta

γηρόβιος, ἐτελεύτα νοσῶν, βασιλεύσας ἐξήκοντα ἔτη, [1] ὥσπερ Δημήτριός τε ὁ καλλισπανὸς, καὶ ἄλλοι λέγουσιν. Ἀντέας δὲ Σκυθῶν βασιλεὺς, μαχόμενος πρὸς Φίλιππον πρὸς τῷ Ἴστρῳ ποταμῷ, ἔπεσεν, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονώς. Βάρδυλις δὲ ὁ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ' ἵππου λέγεται μάχεσθαι πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, ὃς ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη. [2] Τήρης δὲ, ὁ Δρυσῶν βασιλεὺς, καθά φησι Θεόπομπος, δύο, καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἐτελεύησεν. Ἀντίγονος δὲ ὁ Φιλίππου μονόφθαλμος, βασιλεὺς Μακεδόνων, πρὸς Φρυγίαν μαχόμενος Σελεύκῳ, καὶ Λυσιμάχῳ, πολλοῖς τραύμασι πεσὼν, ἐτελεύτησεν ἐτῶν ὀκτὼ, καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ ὁ συστρατεύσας αὐτῷ Ἱερώνυμος ἱστορεῖ. ὁ δὲ Λυσίμαχος ὁ Μακεδόνων βασιλεὺς, ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπωλέθη μάχῃ, ἔτος ὀγδοηκοστὸν τελῶν, ὡς ὁ αὐτὸς φησι Ἱερώνυμος. Ἀντίγονος δὲ, υἱὸς μὲν τοῦ Δημητρίου, ἡνίκα δὲ Ἀντίγονος, ὃς μονόφθαλμος, ὅτε πόσαρχος, καὶ τεσσαρακοντα Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη. ἐβίωσε δὲ ὀγδοήκοντα, ὡς Μέναιγμος, ἐτελεύτα νοσῶν, βασιλεύσας ἑξήκοντα ἔτη, [1] ὥσπερ Δημήτριός τε ὁ καλλισπανὸς, καὶ ἄλλοι λέγουσιν. Ἀντέας δὲ Σκυθῶν βασιλεὺς, μαχόμενος πρὸς Φίλιππον πρὸς τῷ Ἴστρῳ ποταμῷ, ἔπεσεν, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονώς. Βάρδυλις δὲ ὁ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ' ἵππου λέγεται μάχεσθαι πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, ὃς ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη. [2] Τήρης δὲ, ὁ Δρυσῶν βασιλεὺς, καθά φησι Θεόπομπος, δύο, καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἐτελεύησεν. Ἀντίγονος δὲ ὁ Φιλίππου μονόφθαλμος, βασιλεὺς Μακεδόνων, πρὸς Φρυγίαν μαχόμενος Σελεύκῳ, καὶ Λυσιμάχῳ, πολλοῖς τραύμασι πεσὼν, ἐτελεύτησεν ἐτῶν ὀκτὼ, καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ ὁ συστρατεύσας αὐτῷ Ἱερώνυμος ἱστορεῖ. ὁ δὲ Λυσίμαχος ὁ Μακεδόνων βασιλεὺς, ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπωλέθη μάχῃ, ἔτος ὀγδοηκοστὸν τελῶν, ὡς ὁ αὐτὸς φησι Ἱερώνυμος. Ἀντίγονος δὲ, υἱὸς μὲν τοῦ Δημητρίου, ἡνίκα δὲ Ἀντίγονος, ὃς μονόφθαλμος, ὅτε πόσαρχος, καὶ τεσσαρακοντα Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη. ἐβίωσε δὲ ὀγδοήκοντα, ὡς Μέ-

naginta annos natus, morbo sublatus est, cùm regnasset annos septuaginta, sicut Demetrius Callistianus, & alii memorant. Anteas autem Scytharum rex, ad fluvium Istrum contra Philippum pugnans occubuit, supra annos nonaginta natus. Bardylis verò rex Illyriorum, in bello adversus Philippum ex equo pugnasse fertur, inter nonagenarios census. Teres verò Dryforum rex, authore Theopompo, anno ætatis nonagesimo secundo obiit. Antigonus autem Philippi filius monoculus, rex Macedonum, in Phrygia cum Seleuco & Lysimacho confligens, multis vulneribus obrutus obiit anno ætatis octogesimo primo, sicut narrat Hieronymus qui cum ipso militavit. Porrò Lysimachus & ipse rex Macedoniæ in pugna contra Seleucum periit, annum octogesimum conficiens, uf refert idem Hieronymus. Antigonus verò filius Demetrii, Antigoni unioculi nepos, quatuor & quadraginta annos regnum Macedoniæ tenuit, vixit autem octoginta, sicut Medius & alii scriptores

1 Ὥσπερ Δημήτριός τε ὁ Καλλισπανὸς] Mendum est in nomine hujus Demetrii: nullibi enim de Callista urbe nec de historico illo Callistiano mentio facta est. Lege confidenter Καλλαπανὸς, de quo Dionysius Halicarnasseus περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, Diogenes Laërtius in Demetrio, ubi ait eum scripsisse de Asia & Europa lib. 20. Theocriti Schol. ad idyllium 1. ubi eum de Siciliæ rebus scripsisse patet, alii plures. Calatis vero seu Calatia (nam utrumque invenitur) urbs fuit Thraciæ ad Pontum Euxinum, de qua Scylax, Diodorus, Strabo, Mennon, Steph. & alii. *Palm.* Δημήτριός τε ὁ καλλισπανὸς] Corrigendum, ὁ Καλλαπανεύς. Vide nos ad Laërt. *Menagium.*

2 Τήρης δὲ Δρυσῶν βασιλεὺς] Ὀδρυσῶν. Marcil. Sic legit Opsopœus interpres & vertit; at tu lector melius doctus lege Ὀδρυσῶν, & verte *Odrysarum rex*, comparando, quæ male divisa sunt. Id notum est etiam mediocriter litteratis ex Herodoto, & ex Thucydide lib. 2. præcipue disces, qui fuerint Odrysæ, & quis eorum rex Teres Sitalcis pater. *Palm.* Legendum, Ὀδρυσῶν: & versio emendanda. *Menagius.* Clar. Ægidius Menagius ad Diogen. Laërt. l. 2. legendum censet Ὀδρυσῶν. Alm.

δὸς π ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀντίπατρος ὁ Ἰολάου μέγιστον δυνηθεὶς, καὶ ἐπιτροπεύσας πολλὰς Μακεδόνων βασιλείας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη βιοὺς ζήσας, ἐτελεύτησε τὸν βίον. Πτολεμαῖος ὁ Λάγου, ὁ τὴν καθ' ἑαυτὸν εὐδαιμονίσαντος βασιλείαν, Αἰγύπτῳ μὲν ἐβασίλευσε τέσσαρα, καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη. ζῶν δὲ, παρέδωκε τῷ δεχθέντι τὴν ἀδελφοῦ ἐτοῖν τὸ πλοῦτος τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλφῳ δὲ ἐπίκλησιν, ὅστις διεδέξατο τὴν πατρῴαν βασιλείαν ἀδελφῶν. [1] Φιλαίτερος δὲ, πρῶτος μὲν σατήσατο τὴν τῶν Περγαμηνῶν δυναστείαν, καὶ κατέσχεν, εὐνοῦχος ὤν. κατέστρεψε δὲ τὸν βίον, ὀγδοήκοντα ἐτῶν γηρόμενος. Ἄτταλος δὲ, ὁ ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, τὴν Περγαμηνῶν ἐβασίλευσεν, ὃς ὃν ἐπὶ Σκιπίωνα τὸν Ῥωμαίων στρατηγὸν ἀφίκετο, δύο δὲ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐξέλιπε τὸν βίον. Μιθριδάτης δὲ ὁ πόντου βασιλεὺς ὁ προσαγορευθεὶς Κτίστης, Ἀνιλίσιον τὸν μονόφθαλμον φεύγων, ἐπὶ πόντου ἐπλεύσησε, βιώσας ἔτη τέσσαρα, καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ Ἱερώνυμος ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. Ἀριαράθης δὲ ὁ Καππαδόκων βασιλεὺς, δύο μὲν καὶ ὀγδοήκοντα ἔζησεν ἔτη, ὡς Ἱερώνυμος ἱστορεῖ. ἐδυνήθη δὲ ἴσως καὶ ἐπὶ πλέον ἀκμάσαι, ἀλλ' ὑπὸ τῆς τῶν Περδίκκου μάχης ζωγρηθεὶς, ἀνεσκολοπίσθη. Κῦρος δὲ ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιὸς, ὡς δηλόσιν οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὄροι, οἷς καὶ Ὀνησίκριτος ὁ τὰ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου συγγράψας, συμφωνεῖν δοκεῖ, ἐνενηκοντούτης γηρόμενος, ἐζήτει μὲν ἕνα ἕκαστον τῶν φίλων. μαθὼν δὲ τοὺς πλείστους διεφθαρμένους, ὑπὸ Καμβύσου

res testantur. Consimiliter Antipater, qui maxima potentia polluit, & multorum Macedoniæ regum tutelam egit, vitâ ultra octogesimum annum producta obiit. Ptolemæus Lagi filius, regum sui temporis fœliciſſimus, Ægypto imperavit annos quatuor & octoginta natus: vivus autem tradidit imperium duobus annis antequam moreretur Ptolemæo filio, cognomine Philadelpho, qui succeſſit in paternum regnum fratrum. Philæterus autem qui primus Pergami principatum tenuit & poſſedit cùm eſſet eunuchus annos octoginta natus exceſſit è vivis. Attalus, cognomento Philadelphus, rex etiam Pergamenorum, ad quem etiam Scipio Romanorum imperator venit, duos & octoginta annos natus è vita migravit. Mithridates rex Ponti, Ctiſtes cognominatus, Antigonum unioculum fugiens, in Ponto mortuus eſt, ætatis anno quarto & octogeſimo, ut Hieronymus, aliique ſcriptores memoriæ prodiderunt. Rex Cappadocum Ariarathes, duos annos & octoginta vixit, authore Hieronymo. Et fortè fieri potuiſſet ætate provectior, niſi vivus in pugna contra Perdiccam captus, cruci fuiſſet affixus. Cyrus major Perſarum rex, ut indicant Perſarum & Aſſyriorum cippi, quibus & Oneſicritus qui res geſtas Alexandri conſcripſit, aſtipulari videtur, centum annos natus, amicorum unumquemque quærebat, quorum quamplurimos cùm à filio Cambyſe interemptos comperiſſet:

1 Φιλαίτερος] Corrupti ſunt Luciani codices, legendum enim eſt φιλέταιρος. Spanhemius de præſtant. numiſm. pag. 469. ed. 2. *Alm.*

1 Τοσα-

ᾧ ἡδ, καὶ φάσκοντος Καμβύσου κατ' πρόσταγμα τὸ ἐκείνου ταῦτα πεποιηκέναι, τὸ μὲν π, πρὸς τὸν ἀμφότερα ᾧ ἡδ ἀφελητής, τὸ δέ π, ὡς παρανομοῦντα αὐτὸν ἀπατάγμα, ἀθυμήσας, ἐτελεύτα τ βίον. Ἀρταξέρξης, ὁ Μνήμων ἐπικληθείς, ἐφ' ὃν Κῦρος ὁ ἀδελφὸς ἐστρατεύσατο, βασιλεύων ὢ Πέρσαις ἐτελεύτησε νοσῶν, ἔξ, καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἡλικίαν. ὡς ᾧ Δείνων ἱστορεῖ, πεντάκαιδεκα, καὶ ἐνενήκοντα. Ἀρταξέρξης ἕτερος Περσῶν βασιλεύς, ὃν φησιν ἐπὶ τ πατέρων τ ἑαυτῷ Ἰσίδωρος ὁ χαρακηνὸς συγγραφεὺς βασιλεύειν, ἔτη τεσσαράκοντα, καὶ ἐνενήκοντα βιώς, ἐπιβουλῇ τοῦ ἀδελφοῦ Γωσίθρου ἐδολοφονήθη. Σιναρθοκλῆς ᾧ ὁ Παρθυαίων βασιλεύς, ἔτος ὀγδοηκοστὸν ἤδη γεγονὼς, ἀπὸ Σακαυρακίου σκυθῶν κατιὼν χθὶς, βασιλεύειν ἤρξατο. καὶ ἑβασίλευσεν ἔτη ἑπτά. Τιγράνης ᾧ ὁ Ἀρμενίων βασιλεὺς, πρὸς ὃν Λούκουλλος ἐπολέμησε, πέντε, καὶ ὀγδοηκοστῷ ἐτῶν ἐτελεύτα νόσῳ. Ὑσπασίνης ᾧ ὁ Χαρακηνὸς, καὶ τ κατ' ἐρυθρὰν τοπῶν βασιλεύς, πέντε, καὶ ὀγδοηκοστῷ ἐτῶν νοσήσας, ἐτελεύτησε. Τέρεος ᾧ ὁ μετ' Ὑσπασίνην τέλειος βασιλεύσας, δύο, καὶ ἐνενήκοντα βιὼς, ἐτελεύτα νόσῳ. Ἀρταβάζης ᾧ ὁ μ Τέρεον ἑβδομος βασιλεύσας Χαρακηνῶν, ἕξ, καὶ ὀγδοηκοστῷ ἐτῶν κατελθὼν ἀπὸ Πάρθων, ἐβασίλευσε. καὶ Μναασίρης ᾧ βασιλεὺς Παρθυαίων, ἕξ ἐ ἐνενήκοντα ἔζησεν ἔτη. Μασσιοσάς ᾧ Μαυρουσίων βασιλεὺς, ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Ἀσανδρος ᾧ ὁ ὑπὸ ᾧ Θεῷ Σεβαστῷ ἀπὸ ἐπαρχίας, βασιλεὺς ἀνακρουσθεὶς βοσπόρου, ὢν ἔτη ἤδη ἐνενήκοντα, ἱππομαχῶν, καὶ πεζομαχῶν

risset: ac Cambyses hoc se illius jussu feciſſe affirmaret, partim ob filii crudelitatem probro affectus, partim ipsum tanquam legum violatorem accusans, dolore confectus vitam finivit. Artaxerxes cognomento Mnemon, contra quem Cyrus frater exercitum duxit, imperio Persarum potiens, morbo sublatus est anno ætatis sexto & octogesimo: sed ut Dinon scribit, quarto & nonagesimo. Artaxerxes alter Persarum rex, quem patrum suorum memoria Isidorus Characenus historicus regnasse tradit, cùm annos tres & nonaginta vixisset, insidiis Gosithræ fratris est necatus. Sinarthocles Parthorum rex annos nonaginta jam natus à Sacauracis Scythis redux, regnare cœpit, & septem annos regnavit. Tigranes Armeniorum, rex cui bellum intulit Lucullus, ætatis anno quinto & octogesimo morbo confectus est. Hyspasines Characus, & regionum rubro mari adjacentium rex, quinto & octogesimo anno, morbo correptus decessit. Teræus qui ab Hyspasine tertius regnavit cùm vixisset duos & nonaginta annos, morbo periit. Artabazus qui post Teræum septimus Characenorum regnum tenuit, sexto & octogesimo anno redux à Parthis, regnavit: & Mnasires Parthorum rex, sex & nonaginta vixit annos. Massiniſſa Mauruſiorum rex, nonaginta vixit annos. Asander à divo Augusto, pro gentis præfecto, rex Bospori declaratus, circa nonagesimum annum, equestri & pede-

1 Ὑσπασίνης ᾧ ὁ Χάρακος] Χάρξ πασίνου. Ptolomæo Susianæ oppidum ad Sinum Arabicum, inter Tigrim & Eubæum, flumina, situm. Male Interpres, *Characus*. De Isidoro Characeno mox sermo erit. *Menagius*.

χων ἀδύνὸς ἤπιον ἐφάνη. [1] ὡς ὃ ἑώρα τὰς ὑπὸ τῇ μάχῃ Σκριβωνίῳ ἀποστερήμενος, ἀπεχόμενος σιτίων, ἐπελεύτησε, βιὰς ἔτη τρία, καὶ ἐνενήκοντα. [2] Γόασος ὃ, ὡς φησιν Ἰσίδωρος ὁ χαρακηνὸς, ἐπὶ τῷ ἑαυτῷ ἡλικίας [3] ὁ Μάνων τῷ ἀρωματοφόρῳ βασιλεύσας, πεντεκαίδεκα, καὶ ἑκατὸν γεγονὼς ἐτῶν, ἐτελεύτησε νόσῳ. Βασιλέας μὲν οὖν τοσούτους ἱστορήσασι μακροβίους οἱ πρὸ ἡμῶν. ἐπεὶ ὃ καὶ φιλόσοφοι, καὶ πάντες οἱ περὶ παιδείαν ἔχοντες, ἐπιμέλειάν πως καὶ αὐτοὶ ποιούμενοι ἑαυτῶν, εἰς μακρὸν γῆρας ἦλθον, ἀναγράψωμεν καὶ τούτων τὰς ἱστορίας, καὶ πρώτους μὲν φιλοσόφους. Δημόκριτος μὲν ὁ Ἀβδηρίτης, ἐτῶν γεγονὼς πεντάρων, καὶ ἑκατὸν, ἀπεχόμενος τροφῆς, ἐτελεύτα. [4] Ξενόφιλος ὃ ὁ μουσικὸς, ὡς φησιν Ἀριστόξενος, πεφυκὼς τὴν Πυθαγόρου φιλοσοφίαν, ὡσεὶ τὰ πέντε, καὶ ἑκατὸν ἔτη ἀπῆσιν ἐν Ἀθήναις. Σόλων ὃ, καὶ Θαλῆς, καὶ Πιτ-

pedestri pugna nulli inferior apparuit: qui ut animadvertit rem militarem Scribonio commendatam, cibo abstinens diem obiit, cùm tres & nonaginta annos vixisset. Goæsus authore Isidoro Characeno, quo tempore Mano Arabibus imperavit, centum & quindecim annos natus morbo periit. Tot quidem reges longævos memorarunt majores nostri. Quandoquidem autem etiam Philosophi, & omnes qui artibus ingenuis operam dederunt, habita sui cura, in longam senectutem venerunt, eos qui literis proditi sunt, adscribamus, ac primùm Philosophos. Democritus Abderita centum & quatuor annos natus, cibo abstinens, obiit. Xenophilus Musicus, ut refert Aristoxenus, Philosophiæ Pythagoricæ candidatus, ultra centum & quinque annos Athenis vixit. Solon, Thales, & Pittacus qui è septem

1 Ὡς ὃ ἑώρα τὰς ὑπὸ τῇ μάχῃ Σκριβωνίῳ ἀποστερήμενος σιτίων ἐπελεύτησε] Ita vertit interpres, quam bene, viderint alii; certe non id tinniunt verba Luciani, quæ sic vertere debebat: *ut autem vidit eos, qui sub ipsum pugnæ tempus ad Scribonium defecerant.* Ea historia extat apud Dionem Cassium lib. 54. Scribonius, qui se à Mithridate ortum gloriabatur, regnum Bosphori affectavit, & ut ex hoc loco colligitur, defectione militum ad angustias maximas redactus Asander rex Bosphori inedia mortem sibi conscivit, in cujus locum regnavit Scribonius, qui expeditionis suæ & regni affectati Augustum auctorem mentiebatur. Sed paulo post à Bosporanis ipsis, qui dolum deprehenderant, cæsus est; & in ejus locum regnavit Polemo, quem Vipsanius Agrippa contra Scribonium adornaverat. *Palm.*

2 Γόασος ὃ, ὡς φησιν Ἰσίδωρος] Isidorus historicus, ut occupavit Benedictus, vocatur *Characenus* quia Charace oriundus fuit: sed deinde mea ex sententia scribendum est, Ὁ μανῶν, ita ut Goæsus Omanorum, qui regionem Thuriferam (hoc additur ut ab aliis ejusdem nominis populis distinguantur, quomodo & Plinius *Canam Thuriferæ regionis* dixit) inhabitans fuerit rex: totusque locus ita vertendus sit: *Goæsus vero, Isidori Characeni, ut ipse narrat, tempore Omanorum, qui regionem Thuriferam colunt, rex.* Sic sensus clarissimus qui alioquin nullus. *G. Cuperus observat. l. 4. c. 18. Alm.*

3 Ὁ μάνων] An legendum ὁμάνων, plur. genitivo? *Menagius.*

4 Ξενόφιλος ὁ μουσικὸς, &c. ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκατὸν ἔτη] Et quidem sine ullo corporis incommodo: quod solitarium esse, & id solitarium reperiri exemplum, ait Plinius. *Idem.*

1 Ξενο-

ζηνὸς, οἱ πλεῖς τῶν κληθέντων ἐπὶ σοφῶν ἐξήκοντα, ἑκατὸν ἕνδεκα δ' ἔζησεν ἔτη. Ζήνων ὁ τῆς στωϊκῆς φιλοσοφίας ἀρχηγὸς, ὀκτὼ, καὶ ἐνενήκοντα. οὗ φασιν εἰσερχόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐκ προσκόμματος, ἀναφθέγξασθαι, τί με βοᾶς; κἀποτρέψαντα οἴκαδε, καὶ ἀπαγόμενον τὸν τρίβον. Κλεάνθης ὁ Ζήνωνος μαθητὴς, ὁ δι' ἀδόξους, ἐνιέα, καὶ ἐνενήκοντα ἔτος γεγονὼς ἔτη, φύμα ἔσχεν ἐπὶ τῷ χείλει. καὶ ἀπεκαρτέρει, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ' ἑταίρων τινῶν γραμμάτων, ἀσθενεστέρου τροφὴν, καὶ ἀξίως ἂν ἤδιον οἱ φίλοι, ἀπεχόμενος αὐτῆς τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν βίον. [1] Ξενοφάνης ὁ Δεξίνε μὲν υἱὸς, Ἀρχελάου δὲ τοῦ φυσικοῦ μαθητὴς, ἐνίωσεν ἔτη ἓν, καὶ ἐνενήκοντα. Ξενοκράτης ὁ Πλάτωνος μαθητὴς γηθόμενος, τέσσαρα, καὶ ὀγδοήκοντα. Καρνεάδης ὁ, ὁ τῆς νεωτέρας ἀκαδημίας ἀρχηγὸς, ἔτη πέντε, καὶ ὀγδοήκοντα. Χρύσιππος, ἓν, καὶ ὀγδοήκοντα. Διογένης ὁ ὁ σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος, στωϊκὸς φιλόσοφος, ὀκτὼ, καὶ ὀγδοήκοντα. Ποσειδώνιος ὁ ἀπαμεὺς τῆς Συρίας, νέμω δὲ ῥόδιος, φιλόσοφός τε ἅμα, καὶ ἱστορίας συγγραφεὺς, τέσσαρα, καὶ ὀγδοήκοντα. Κέλσιος ὁ ἐπικούρειος, ὑπὲρ δύο, καὶ ὀγδοήκοντα. Πλάτων ὁ ἀθηναῖος ὁ ἀρίστων, ἓν, καὶ ὀγδοήκοντα. [2] Ἀθηνόδωρος, Σανδώνος, ταρσεὺς, στωϊκὸς, ὃς ἐδιδάσκαλος ἐχρημάτισε Καίσαρος Σεβαστοῦ θεοῦ, ὑφ' ἣ ἡ Ταρσέων πόλις ἐφόρων ἀπηφείλη, δύο, καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βιὺς, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι. καὶ πάνυ ὁ Ταρσέων δῆμος ὡς τὸν

ptem ſapientum numero fuerunt, centum quiſque vixit annos. Zeno Stoicæ Philoſophiæ princeps, octo & nonaginta: quem ajunt in concionem prodeuntem offenſo pede exclamaſſe, Quid me vocas, & domum reverſum inedia vitam finiviſſe. Cleanthes, Zenonis diſcipulus & ſucceſſor, novem & nonaginta annos natus, tuberculum in labiis habuit. Cumque decreviſſet inedia mori, allatæ ſunt literæ ab amicis quibuſdam, tum ille ſumpto cibo, præſtitit quæ amici poſtulabant: exinde iterum abſtinens, vita migravit. Xenophanes Dexinis filius Archelai Phyſici auditor, unum & nonaginta annos vixit. Xenocrates Platonis diſcipulus quatuor & octoginta. Carneades recentioris Academiæ princeps, quinque & octoginta. Chryſippus unum & octoginta. Diogenes à Tigride Seleucenſis, Stoicus Philoſophus duodenonaginta. Poſidonius ex Syria Apamenſis, lege Rhodius, ſimulque Philoſophus, & hiſtoriæ ſcriptor, octoginta quatuor. Critolaus Peripateticus, ultra duos & octoginta. Plato Philoſophorum ſanctiſſimus, unum & octoginta. Athenodorus, Sandonius Tarſenſis Stoicus, qui fuit divi Auguſti Cæſaris præceptor, cujus precibus Tarſenſis civitas vectigalibus levata eſt, duos & octoginta annos agens mortuus eſt in patria: & Tarſenſis populus ipſi tan-

1 Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίνε] Δεξίε, ſcriptum eſt apud Laërtium. *Menagius.* Videatur Diogenes Laërtius in vita Xenophanis, & in eam Commentator erudi iſſimus Ægid. Menagius. *Alm.*

2 Ἀθηνόδωρος Σανδώνος] Male Interpres, *Athenodorus Sandonius.* Verte, *Sandonis filius*: & vide nos ad Laërt. pag. 15. *Menagius.*

καὶ ἔτος ἕκαστον ἀπενέμῃ ὡς ἥρωϊ. Νέστωρ ὁ στωϊκὸς ἀπὸ Ταρσοῦ, διδάσκαλος Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο, καὶ ἐνενήκοντα. Ξενοφῶν ὁ Γρύλλου, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Οὗτοι μὲν φιλοσόφων οἱ ἔνδοξοι. συγγραφέων δὲ, Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν οὐ πρεσπάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδωρος ὁ τοῖς χρονικοῖς ἱστορεῖ. Ἱερώνυμος δὲ, ὁ πολέμοις ἐνηθρήμενος, καὶ πολλὰς καιρίους ὑπομείνας, καὶ τραύματα, ἔζησεν ἔτη τέσσαρα. καὶ ἑκατὸν, ὡς Ἀγαθαρχίδης ὁ τῇ συντάξει τῶν περὶ τὴν Ἀσίαν ἱστοριῶν λέγει, καὶ θαυμάζει μετὰ ἀνδρὸς, ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἄρτιον ὄντα ὁ τοῖς συνουσίαις, καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητηρίοις μηδενὸς ἐνηθρημένου πρὸς ὑγίειαν ἐλαττῆ. Ἑλλάνικος ὁ λέσβιος, ἑβδομήκοντα, καὶ πέντε. καὶ Φερεκύδης ὁ σύριος, ὁμοίως ἑβδομήκοντα, καὶ πέντε. Τίμαιος ὁ Ταυρομενίτης ἕξ, καὶ ἐνενήκοντα. Ἀριστόβουλος δὲ ὁ κασανδρεὺς, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται βεβιωκέναι. τὴν ἱστορίαν δὲ, τεσσαρακοστῷ καὶ ἑβδομηκοστῷ ἔτει γεγονὼς, ἤρξατο συγγράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ τῆς πραγματείας λέγει. Πολύβιος δὲ ὁ Λυκόρτα, μεγαλοπολίτης, ἀγρὸν ἀπελθὼν, ἀφ' ἵππου καταπεσὼν, καὶ τὴν νόσησας, ἀπέθανεν ἐτῶν δύο, καὶ ὀγδοήκοντα. Ὑψικράτης δὲ ὁ ἀμισηνὸς συγγραφεὺς, ἀφ' ὧν μαθημάτων γεγύμνασται, ἔτη δύο, καὶ ἐνενήκοντα. Ῥητόρων δὲ, Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλοῦσιν, ἔτη ἑκατὸν ἕκτον. τροφῆς δὲ ἀπεχόμενος, ἐτελεύτησεν. ὃν φασὶν ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἀκρογηράσας, καὶ ὑγιαίνων ἐν πᾶσι τοῖς αἰσθήσεσιν, εἰπεῖν, ἀφ' οὗ μηδέποτε συμπεπλεγχθῆναι τοῖς ἄλλων δώμασιν. Ἰσοκράτης ἐνενήκοντα, καὶ ἓξ ἐτῶν γεγονὼς, τὸν παγηγερικὸν

tanquam heroi ſingulis annis honores tribuit. Neſtor Stoicus Tarſenſis, Cæſaris Tiberii præceptor, duos & nonaginta. Xenophon Grylli filius ultra nonaginta annos vixit. Et hi celebres fuêre Philoſophi. Hiſtoricorum autem Cteſibius centeſimo vigeſimo quarto ætatis anno inter ambulandum obiit, ut in Chronicis narrat Apollodorus. Hieronymus qui in bellis eſt verſatus, multoſque labores pertulit, & vulnera, centum & quatuor annos vixit, ſicut refert Agatharchides hiſtoriæ Aſiaticæ libro nono: ac hominem miratur, quòd ad ſummum uſque vitæ diem valuerit in colloquiis, & in ſenſibus ad ſanitatem neceſſariis non defecerit. Hellanicus Leſbius octoginta quinque annos: totque ſimiliter annos vixit Pherecydes. Timæus Tauromenites ſex & nonaginta. Ariſtobulus Caſſandrenſis ultra nonaginta annos vixiſſe fertur: & quarto & octogeſimo ætatis anno hiſtoriam conſcribere cœpit, id quod ipſe in operis ſui principio teſtatur. Polybius Lycortæ filius, Megalopolitanus rure rediens equo excidit: atque hinc morbo correptus, anno ſecundo & octogeſimo deceſſit. Hypſicrates Amiſenus hiſtoricus, vir in multis diſciplinis verſatus, duos annos & nonaginta vixit. Cæterùm ex Rhetoribus, Gorgias quem quidam Sophiſtam vocant, octo & centum annos natus, inedia mortem ſibi conſcivit. Hunc interrogatum cauſam tam longæ ſenectutis, & valetudinis in omnibus ſenſibus vigentis, ajunt reſpondiſſe, quòd aliorum convivia non eſſet ſectatus. Iſocrates ſex & nonaginta annos natus orationem panegyricam ſcripſit.

ἔχαιρε λόγοις. περὶ ἔτη δ' ἐνὸς ἀποθνήσκοντα ἐπυθόμενος, ὑγιοῦς, ὡς ἤθελε, τὸν Ἀθηναίους ὑπὸ Φιλίππου ἐν τῇ περὶ Χαιρώνειαν μάχῃ νενικημένους, ποτνιώμενος, τὸ Εὐριπίδειον ἔπος ἐφθέγξατο, εἰς ἑαυτὸν ἀναφέρων.

Σιδῶνιόν ποτ' ἄστυ Κάδμος ὠκίσατο.

καὶ ἐπειπὼν ὡς δυναίμην ἡ Ἑλλὰς, ἐξέλιπε τὸν βίον. Ἀπολλόδωρος δ' ὁ περγαμηνὸς ῥήτωρ, θεῖος Καίσαρος Σεβαστοῦ διδάσκαλος γνώμονας, καὶ φίλος Ἀθηνοδώρῳ τῷ ταρσεῖ φιλοσόφῳ παιδεύσας αὐτὸν, ἔζησε ταυτὰ τῷ Ἀθηνοδώρῳ, ἔτη ὀγδοηκοντατρία. Ποτάμων δ', οὐκ ἄδοξος ῥήτωρ, ἔτη ἐνενήκοντα. Σοφοκλῆς ὁ τραγῳδοποιὸς, ῥᾶγα σταφυλῆς καταπιὼν, ἀπεπνίγη, πίνων, καὶ ἐνενήκοντα ζήσας ἔτη. ὑπὸ τοῦ ὑοφῶντος δ' υἱέος ἐπὶ πλὴ δ' εἶδι ἀφροσύνης κεκρότο, ἀνέγνω τοῖς δικασταῖς Οἰδίπουν τὸν ἐπὶ Κολωνῷ, ἐπιδεικνύμενος ἀφ' ὧν φαίνοιτο, ὅπως τὸν νοῦν ὑγιαίνοι, ὡς τοὺς δικαστὰς, τὸ μὴ, ὑπερθαυμάσαι, καταψηφίσασθαι δ' ὃ ἐβούλετο μανίαν. Κρατῖνος δ' ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς, ἐπὶ πρὸς τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν ἐβίωσε. καὶ πρὸς τῷ τέλει δ' εἶδε διδάξας τὴν πυτίνην, καὶ νικήσας, μεθ' ἃ πολὺ ἐπελεύτα. καὶ Φιλήμων δ' ὁ κωμικὸς, ὁμοίως τῷ Κρατίνῳ, ἐπὶ, ἐνενήκοντα ἔτη βιοὺς, κατέκειτο μὴ ἐπὶ κλίνης τρισμῶν. θρασυμάχῳ δ' ὄνον τὰ παρασκευασμένα αὐτῷ σῦκα κατεδόντα, ὥρμησε μὲν εἰς γέλωτα. καλέσας δ' τὸν οἰκέτην, ἐσπουδακότα, καὶ ἄθροον, γέλωτα εἰπὼν ὠφελῆσαι τὸν ὄνον ἀκράτῳ ῥοφῆσαι, ἀπαυδήσαντος δ' γέλωτος, ἀπέθανε. καὶ Ἐπίχαρμος δ' ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς, καὶ αὐτὸς ἐνενηκοντούτης, καὶ ἐπὶ ἔτη λέγεται βιῶναι. Ἀνακρέων δ' ὁ τῶν μελῶν ποιητὴς, ἔζησεν ἔτη πέντε, καὶ ὀγδοήκοντα.

psit. Iam verò nonagesimum nonum ingressus, cum accepisset Athenienses in Chæronensi pugna à Philippo devictos quiritando, Euripideum versiculum recitavit, ad seipsum referens: Sidonis urbem Cadmus olim deserens. Quibus cùm adjecisset fore ut Græcia in servitutem redigeretur, è vita decessit. Apollodorus orator Pergamenus, divi Cæsaris Augusti præceptor, quem una cum Athenodoro Tarsiensi Philosopho instituit, totidem quot Athenodorus annos, nempe duos & octoginta vixit. Potamon orator non incelebris, annos nonaginta. Sophocles poëta Tragicus, devorato uvæ acino strangulatus est, cùm egisset annos quinque & nonaginta. Hic à filio Iophonte sub finem vitæ in jus vocatus, & desipientiæ accusatus, recitavit judicibus Oedipum Colonæum, hac fabula planum faciens se mentis esse compotem. Qua audita judices ingenium ejus admirati sunt, & filium insaniæ damnarunt. Cratinus poëta Comicus, septem supra nonaginta annos vixit: atque sub vitæ finem, cùm docuisset fabulam Pitynen, eaque victor evasisset, haud multò post est mortuus. Philemon etiam Comicus ut Cratinus, septem & nonaginta annos natus, quiescens in lecto decumbebat. Qui cùm vidisset asinum ficus sibi præparatas devorantem, in risum est concitatus: & vocato famulo, multoque & vehementi cum risu jusso merum asino sorbendum dare, risu suffocatus obiit. Epicharmus quoque poëta Comicus, annos septem & nonaginta vixisse fertur. Anacreon poëta Lyricus, quinque & octoginta

δοήκοντα. καὶ Στησίχορος ὁ μελοποιὸς, ταυτί. Σιμωνίδης ὁ κεῖος, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα. Γραμματικῶν δὲ, Ἐρατοσθένης μὲν ὁ Ἀγλαΐου κυρηναῖος, ὃν οὐ μόνον γραμματικὸν, ἀλλὰ καὶ ποιητὴν ἄν τις ὀνομάσειε, καὶ φιλόσοφον, καὶ γεωμέτρην, δύο, καὶ ὀγδοήκοντα ἔτος ἔζησεν ἔτη. καὶ Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμονίων, πέντε, καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι ἱστορεῖται. Τοσούτους ἐδυνήθημεν βασιλέας, καὶ παιδευθέντας ἀθρόους. ἐπεὶ δὲ ὑπερχόμενοι καὶ Ῥωμαίων τινὰς, καὶ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ οἰκησάντων μακροβίων ἀνεγράψαμεν, τούτους σοι, θεῶν βουλομένων, ἐν ἄλλῳ διηλεγμένοις λόγῳ.

ginta vixit annos. Stesichorus Lyricus, totidem. Simonides Ceus, supra nonaginta. Ex Grammaticis, Eratosthenes Cyrenæus Aglaï filius, quem non modò Grammaticum, sed & poëtam & Philosophum & Geometram meritò quis vocarit, duos & octoginta vixit annos. Quinetiam Lycurgus Lacedæmoniorum legislator, quinque & octoginta annos vixisse fertur. Tot reges, & eruditos viros colligere potui. Quia verò pollicitus sum & Romanorum aliquos, & eorum qui in Italia habitarunt longævos in scripta referre: eos tibi, Diis volentibus, præstantissime Quintille, in altero libro indicabo.

ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΕΝΚΟΜΙΩΝ.

PATRIÆ ENCOMIVM.

ARGVMENTVM.

Argumentum & genus orationis, ipse titulus exponit. Est autem propositio & summa negotii, patriam omnium rerum esse dignissimam & venerabilissimam, ut quam & homines, & Dii reliquis rebus omnibus anteponant. Argumenta pleraquè à signis & consequentibus sumuntur. Ostendit enim quæcunque homines faciunt, ea ad patriæ vel ornamentum, vel defensionem comparare, & quantumvis humili, aut sterili solo aliquis natus sit; nihilominus patriam suam splendidissimis civitatibus ac regnis anteponere. Quemadmodum parentum quoque & liberorum inter se affectus ejusmodi est, ut quælescunquè ipsi sint, tamen sese omnibus aliis plus ament, & colant. Proinde & legislatores, cùm gravissimè punire homines vellent, patriæ privationem atque exilium, tanquam acerbissimum pœnam, instituisse.

Iam

Ὅτι μὲν ἡδὺ γλύκιον τῆς πατρίδος φθέγμα ἀνθρωπηλαλήμων, ἀρ' ἂν κόλον μὲν ἡδύ, σεμνότερον δὲ τι, νὴ [1] Διὸ τερον ἄλλο; καὶ μὴν ὅσα σεμνὰ, καὶ θεῖα νομίζουσιν ἄνθρωποι, τούτων πατρὶς αἰτία, καὶ δαιδαλτὰ, χρηματιμὴν, καὶ ἀναθρεψαμένη, καὶ παιδοτρόφος. πόλεσι μὲν ἂν μεγίστη, καὶ λαμπρότητος, καὶ πλουτιλείας καὶ σκευῶν, θαυμάζουσι πολλοὶ, πατρίδας δὲ σέβονται πάντες. καὶ τοσοῦτον δοκεῖς ἐξηπατῆσθαι τῶν καινοτομιῶν ὑπὸ τῆς τῶν ἡδονῆς, ὡς ὑπὸ τῆς ὑπερβολῆς τῶν παρ' ἄλλοις θαυμαζόντων λήθην ποιήσασθαι τῆς πατρίδος. ὅστις μὲν δὴ σωφρονίστερος πολίτης ὢν οἰκοίμην πόλεως, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ πίνα χρὴ πλοῦτον ἀποτίμησιν τῆς πατρίδος. καὶ ὁ πιστὸς, δῆλος ἐὰν ἀχθόμενος ἂν, εἰ μετεκαστέρας ἔλαχε τῆς πατρίδος. ἐμοὶ δὲ ἡδιον αὐτὸ τιμᾶν τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα. πόλεις μὲν γὰρ εὐδαιμονίαν ποιοῦμαι, εὐσταθῆ μέχρις ἐξετάζειν, καὶ κάλλος, καὶ τῶν ἐπιτηδείων ἀφθονίαν. ὅπου δ' αἵρεσις ἦν πόλεων, ἅδεις ἂν ἕλοιτο τὴν λαμπροτέραν, ἑαυτοῦ τὴν πατρίδα, ἀλλ' εὔξαιτο μὲν ἂν εἶναι καὶ τὴν πατρίδα πᾶσι δαιδαίμονα εὐδοκιμῆσαι, ἕλοιτο δ' ἂν τὴν ὁποιανοῦν. τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ οἱ δίκαιοι τῶν παίδων πεφύκασι, καὶ οἱ χρηστοὶ τῶν πατέρων. ὅτε γὰρ νέος ἦν καλὸς, καὶ γαθὸς, ἄλλον ἂν εὐδαιμονεῖν ἢ πατρὸς, ὅτι παῖς καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἢ παιδὸς, ἕτερον ἂν τεθῆναι νέον. ἀλλὰ τοσοῦτόν γε οἱ πατέρες νικῶσιν, εὐσυνέ-

Tam olim illud vulgi sermone decantatum est, nihil esse patria dulcius. Itaque jucundius quidem nihil est: sed quid ea est venerabilius aut divinius? & quidem quæcunque venerabilia & divina homines existimant, horum causa est, & magistra patria, quæ nos genuit, aluit, atque instituit. Enimvero urbium magnitudinem, & splendorem, & structuræ magnificentiam multi mirantur, patriam verò amant omnes. Neque quisquam vel eorum qui voluptati spectaculorum serviunt, ita deceptus est, ut præ excellentia eorum quæ apud alios miranda cernunt, patriæ obliviscantur. Itaque quicunque fœlicis civitatis civem jactat se esse, ignorare mihi videtur quem honorem patriæ tribuere oporteat: & eum qui talis est, liquet molestè laturum, si mediocrem patriam sortitus esset. At mihi jucundum est ipsum patriæ nomen colere. Nam ei qui urbes est collaturus, convenit magnitudinem expendere, & pulchritudinem, rerumque venalium copiam. Sed ubi de urbium optione agitur, nemo omissa patria splendidiorem elegerit: verùm optarit patriam suam fœlicibus urbibus esse assimilem: & qualemcunque elegerit. Atque hoc ipsum cùm legitimi liberi, tum boni patres faciunt. Neque enim probus & honestus adolescens alium suo patri anteponet, neque pater neglecto filio, alterum adolescentem amore paterno prosequetur. At tantum utique patres qui vincuntur, suis liberis tribuunt,

1 Θειότερον ἄλλο; μὴν ὅσα] Καὶ θειότερον ἄλλο; ἀλλὰ μὴν ὅσα. Marcil.

1 Περσο-

μυσι τοῖς παισὶν, ὥστε ϵ̓κ̀ κάλλιστοι, κὴ μέγιστοι, κ̀ τοῖς πᾶσιν ἄριστα φαίνονται κεκοσμημένοι οἱ παῖδες αὐτοῖς. ὅστις ὃ μὴ τοιοῦτός ἐστι δικαστὴς πῶς τ̀ ἂν, ὑ δοκεῖ μοι πατρὸς ὀφθαλμὸς ἔχειν. πατρίδ⊙ τοίνυν τὸ ὄνομα, πρῶτον, κὴ οἰκειότατον πάντων. ἀδὲν γὰ ὅτι ὃ πατρὸς οἰκειότερον. εἰ δέ τις λοιπὸν μὴ πατρὶ τὴν δικαίαν τιμὴν, ὥσπερ ϵ̓κ̀ ὁ νόμος, ϵ̓κ̀ ἡ φύσις κελεύει, πῶς οὐκ ἂν εἰκότως τὴν πατρίδα προθυμήσαιτο. κ̀ γὰ ὁ πατὴρ αὐτὸς, τ̀ πατρίδ⊙ κτῆμα, ϵ̓κ̀ ὁ ὃ πατρὸς πατὴρ, κ̀ οἱ ἐκ τούτων οἰκεῖοι πάντες ἀνωτέρω. κὴ μέχρι θεῶν πατρώων ἀνατείνεται τὸ ὄνομα. χαίρουσι ϵ̓κ̀ θεοὶ πατρίδι, κ̀ πάντα μ̀ ὡς εἰκὸς ἐφορῶσι τὰ τ̀ ἀνθρώπων, αὐτῶν ἡγεμόνες κτήματα, πᾶσαν γῆν, ϵ̓κ̀ θάλασσαν. ἐφ' ἧς ἂ ἔκασ⊙ αὐτῶν ἐμοίρα, πρόβλημα τ̀ ἄλλων ἁπασῶν πόλεων. κὴ πόλεις σεμνότεραι θεῶν πατρίδες, ϵ̓νῆσοι θειότεραι, παρ' αἷς ὑμνεῖται γένεσις θεῶν. ἱερὰ γὰ κεχαλασμένα τοῦτο νομίζεται τοῖς θεοῖς, ἐπειδὰν εἰς τὰς οἰκείας ἕκασ⊙ ἀφικόμεν⊙, ἱερουργῇ τύπτες. εἰ ὃ θεοῖς τίμιον τὸ τ̀ πατρίδ⊙ ὄνομα, πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολύ γε μᾶλλον; κὴ γὰ εἰδὲ τ̀ ἥλιον πρῶτον ἕκασ⊙ λέγ τ̀ πατρίδ⊙, ὡς ϵ̓κ̀ τοῦτον τ̀ θεὸν, εἰ ϵ̓κ̀ χθονός ἐστι, ἀλλ' ὃν ἐγγύς νομίζεσθ πατρῷον, ἀφ' τοῦ πρώτου λέγ τ̀ θεόν. κ̀ φωνῆς ἐν τοῦτο ἤρξαθ, ἐπιχώρια πρῶτα λαλεῖν μανθάνων, ϵ̓κ̀ θεὸς ἐγνώρισεν. εἰ δέ τις τοιαύτης ἔλαχε πατρίδ⊙, ὡς ἑτέρας δεήθηναι πρὸς τοῦ τ̀ μειζόνων παιδείαν, ἀλλ' ὃν ἐχέτω ϵ̓κ̀ τούτων τ̀ παιδευμάτων τῇ πατρίδι τοῦ χάριν. ὃ γὰ ἂν ἐγνώρισεν ὐδὲ πόλεως ὄνομα. μὴ ἀφ' τ̀ πατρίδ⊙,

buunt, ut liberos habere videantur, qui pulcherrimi, maximi, omnibusque rebus optimè ornati videantur. Qui autem non est erga filium judex hujusmodi, non videtur mihi patris oculos habere. Proinde nomen patriæ primum est, & omnium familiarissimum. Nihil enim est familiarius. Siquis autem patri justum honorem tribuit, ut & lex, & natura jubet, convenienter patriam anteponat. Etenim ipse pater patriæ est possessio, item patris pater, & omnes qui altiùs ex his sunt necessarii. Et ad Deos usque paternos hoc nomen protenditur. Gaudent verò patria ipsi quoque Dii, ac universas res humanas, ut par est, intuentur, rati universam terram & mare, suam esse possessionem. In qua tamen quisque eorum natus est, illam reliquis omnibus urbibus anteponit. Et venerabiliores sunt urbes quæ sunt Deorum patriæ, & diviniores insulæ, ubi Deorum nativitas celebratur. Itaque sacra hæc Diis grata existimantur, quæ quis fecerit quum in proprios locos venerit. Iam si patriæ nomen Diis est in pretio, quî non sit longè magis hominibus? Etenim solem à patria primùm quisque vidit, non secus atque Deum: qui tametsi omnibus est communis, unicuique tamen patrius esse existimatur, quòd ex hoc loco primùm sit visus. Atque hic vocem auspicatus est, primùm vernacula lingua loqui discendo, & Deos cognovit. Siquis verò eam patriam est sortitus, quæ alterius adminiculo indigeat, ad res majores addiscendas: talium tamen disciplinarum gratiam habeat patriæ. Neque enim vel urbis nomen nosset, nisi patriæ

opera

πόλιν εἶναι μᾶλλον. πάντα γὰρ οἶμαι παιδεύματα, καὶ μαθήματα συλλέγουσιν ἄνθρωποι, χρησιμωτέρους αὑτοὺς διὰ τούτων τοῖς πατρίσι ποιοῦντες. κτῶνται δὲ καὶ χρήματα, φιλοτιμίας ἕνεκεν τῆς εἰς τὰ κοινὰ τοῦ πατρίδος δαπανήματα. καὶ εἰκότως οἶμαι. δεῖ γὰρ ὧν ἀπολαύσεις εἶναι τοὺς τῶν μεγίστων τυγχάνοντας εὐεργεσιῶν. ἀλλ' οἱ δὲ τοῖς καθ' ἕνα τις ἀπόνοι χάριν, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, ἐπιδοὺς εὐ πάθημα τινος, πολὺ μᾶλλον προσήκει τῷ πατρίδι τοῖς καθήκουσιν ἀμείβεσθαι. κακώσεις μὲν γὰρ γονέων εἰσὶ νόμοι τοῖς πόλεσι. κοινῇ δὲ πᾶσιν ἡ φύσις πάντων μητέρα τὴν πατρίδα νομίζειν, καὶ χαρίεσθαι τροφῶν ἀποδιδόναι, καὶ τοῖς νόμων αὐτῶν γνώσεως. ὥρᾳ δὲ ἰδεῖν ὅτι ἀμνήμων τοῦ πατρίδος, ὡς οὐ ἄλλῃ πόλει χρώμενος, ἀμελεῖ. ἀλλ' οἵ τε κακοπραγοῦντες οὐ ταῖς ἀποδημίαις, σωιεχῶς ἀνακαλοῦσιν ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν ἡ πατρὶς, οἵ τε εὐδαιμονοῦντες, ἂν δὲ τἀλλα εὖ πράττωσι. τοῦτο γὰρ αὐτοῖς μέγιστον εὐδαιμονίαν νομίζουσι, τὸ μὴ τῷ πατρίδι οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. ὀνειδίζει γὰρ τὸ τῆς ξενιτείας. καὶ τὰς χεῖρας τῆς ἀποδημίας χρόνον λαμπρὰς χρωμένους, ἢ ἀφ' ἑρμαίων κτήσεις, ἢ ἀφ' ἁπλῆς τιμῆς δόξαν, ἢ ἀφ' παιδείας μαρτυρίαν, ἢ δι' ἀνδρείας ἔπαινον, ἔστιν ἰδεῖν ἐς τὴν πατρίδα πάντως ἐπανερχόμενους, ὡς οὐκ ἂν οὐ ἄλλοις βελτίοσιν ἐπιδειξόμενους τὰ αὑτῶν καλά. καὶ τοσούτῳ μᾶλλον ἕκαστος σπουδῆ λαβεῖν τὴν πατρίδος, ὅσῳπερ ἂν φαίνηται μείζονα παρ' ἄλλοις ἠξιωμένος. βούλεται μὲν δὴ καὶ νέοις πατρὶς. τοῖς δ' ἤδη γεγηρακόσιν, ὅσῳ πλέον δεῖ φρονεῖν ἢ τοῖς νέοις μέτεσι, τοσούτῳ, καὶ πλείων

opera urbem esse didicisset. Omnes autem, opinor, artes & disciplinas sibi parant homines, per quas patriæ fiant utiliores. Pecunias etiam possident liberalitatis exercendæ gratia ad communes pro patria sumptus. Idque meritò: oportet enim, ut qui maxima beneficia acceperunt, ingrati non sint. Quòd si singulis, ut æquum est, à quibus beneficium acceperis, gratiam referas: multò magis convenit officia patriæ rependere. Nam in eos qui parentes vexarunt, extant leges in urbibus. Æquum verò est existimare patriam omnium communem esse matrem, & gratiam educationis referre, & legum ipsarum notitiæ. Cæterùm nemo visus est adeò patriæ immemor, ut alibi degens, eam neglexerit. At verò qui in peregrinis regionibus malè rem gerunt, assiduò inclamant: patriam esse maximum bonorum. Et qui fœlices sunt, remque in aliis omnibus bene gerunt, hoc sibi maximum deesse putant, quòd non in patria, sed in peregrina regione habitant: siquidem probrosa est patriæ absentia. Eos quoque qui per tempus quod peregrè egerunt, clari evaserunt, vel ob paratas opes, vel ob honoris gloriam, aut ob eruditionis testimonium, aut ob fortitudinis laudem, videre est omnes in patriam properare, tanquam apud alios meliores res suas præclaras ostentare non possint. Ac tanto quisque majori studio patriam pertingere flagrat, quanto rebus majoribus dignus ab exteris est habitus. Itaque etiam juvenibus patria est desiderabilis: iis autem qui jam insenuerunt, quanto plus quàm juvenes habent, pruden-

μεσι τοῖς παισὶν, ὥστε ἐ κάλλισοι, καὶ μέγισοι, καὶ πᾶσιν ἄριστα φαίνονται κεκοσμημένοι οἱ παῖδες αὐτοῖς. ὅστις ἦ μὴ τοιοῦτός ἐσι δικαίως ἂν δόξειε τὸν υἱὸν, ὃ δοκεῖ μοι πατρὸς ὀφθαλμὸς ἔχειν. πατρίδα τοίνυν τὸ ὄνομα, πρῶτον, καὶ οἰκειότατον πάντων. ἁδὺ γὰρ ὄν τὸ πατρὸς οἰκειότερον. εἰ δέ τις ἀπονέμοι τὴ πατρίδι τὴν δικαίαν τιμὴν, ὥσπερ ἐ ὁ νόμος, ἐ ἡ φύσις κελεύει, εὐθυμήσοιτο ἂν τὴν πατρίδα εὐθυμήσαι. καὶ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὸς, τὸ πατρίδος κτῆμα, ἐ ὁ δὲ πατρὸς πατὴρ, καὶ οἱ ἐκ τούτων οἰκεῖοι πάντες ἀνωτέρω. καὶ μέχρι θεῶν πατρῴων ἐφίησιν ἀναδιδόμενον τὸ ὄνομα. χαίρουσι δὲ καὶ αἱ πόλεις, καὶ πάντα μᾶλλον εἰκὸς ἐφορῶσι τὰ τῶν ἀνθρώπων, αὐτῶν ἡγεμόνες κτήματα, πᾶσαν γῆν, ἐ θάλασσαν. ἐφ' ἧς ἕ ἕκασος αὐτῶν ἐκρίζη, προσήκει τῶν ἄλλων ἁπασῶν πόλεων. καὶ πόλεις σεμνότεραι θεῶν πατρίδες, ἐ νῆσοι θειότεραι, παρ' αἷς ὑμνεῖται γένεσις θεῶν. ἱερὰ γὰρ κεχαρισμένα τοῦτο νομίζεται τοῖς θεοῖς, ἐπειδὰν εἰς τὰς οἰκείας ἕκασος ἀφικνῆται, ἱερουργῆ τόπους. εἰ ἦ θεοῖς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα, πῶς σὺκ ἀνθρώποις πολύ γε μᾶλλον; καὶ γὰρ εἰδὼς τὸν ἥλιον πρῶτον ἕκασος ἀπὸ τῆς πατρίδος, ὡς ἐ τοῦτον τὸν θεὸν, εἰ ἐ χρηὸς ἐσὶ, ἀλλ' ὧν ἐκείνῳ νομίζεται πατρῷον, ἀφ' τοῦ πρώτου ἀπὸ τοῦ τόπου θέαν. καὶ φωνῆς ἂν πεῦσαι ἠξίου, ἐπιχώρια πρῶτα λαλεῖν μανθάνων, ἐ θεὸς ἐγνώρισεν. εἰ δέ τις τοιαύτης ἔλαχε πατρίδος, ὡς ἑτέρας δεήσεται πρὸς τὸ τῶν μειζόνων παιδείαν, ἀλλ' ὧν ἐχέτω ἐ τούτων τὸν παιδεύματων τῇ πατρίδι τὴν χάριν. ὁ γὰρ ἂν ἐγνώρισεν ἁδὲ πόλεως ὄνομα. μὴ ἀφ' τοῦ πατρίδος,

buunt, ut liberos habere videantur, qui pulcherrimi, maximi, omnibusque rebus optimè ornati videantur. Qui autem non est erga filium judex hujusmodi, non videtur mihi patris oculos habere. Proinde nomen patriæ primum est, & omnium familiarissimum. Nihil enim est familiarius. Siquis autem patri justum honorem tribuit, ut & lex, & natura jubet, convenienter patriam anteponat. Etenim ipse pater patriæ est possessio, item patris pater, & omnes qui altiùs ex his sunt necessarii. Et ad Deos usque paternos hoc nomen protenditur. Gaudent verò patria ipsi quoque Dii, ac universas res humanas, ut par est, intuentur, rati universam terram & mare, suam esse possessionem. In qua tamen quisque eorum natus est, illam reliquis omnibus urbibus anteponit. Et venerabiliores sunt urbes quæ sunt Deorum patriæ, & diviniores insulæ, ubi Deorum nativitas celebratur. Itaque sacra hæc Diis grata existimantur, quæ quis fecerit quum in proprios locos venerit. Iam si patriæ nomen Diis est in pretio, qui non sit longè magis hominibus? Etenim solem à patria primùm quisque vidit, non secus atque Deum: qui tametsi omnibus est communis, unicuique tamen patrius esse existimatur, quòd ex hoc loco primùm sit visus. Atque hic vocem auspicatus est, primùm vernacula lingua loqui discendo, & Deos cognovit. Siquis verò eam patriam est sortitus, quæ alterius adminiculo indigeat, ad res majores addiscendas: talium tamen disciplinarum gratiam habeat patriæ. Neque enim vel urbis nomen nosset, nisi patriæ opera

πόλιν εἶναι μᾶθών. πάντα δ' οἶμαι παιδεύματα, καὶ μαθήματα συλλέγουσιν ἄνθρωποι, χρησιμωτέρους αὑτοὺς διὰ τούτων τοῖς πατρίσι διδασκαλίζοντες. κτῶνται δὲ χρήματα, φιλοδωρίας ἕνεκεν τῆς εἰς τὰ κοινὰ τῆς πατρίδος δαπανήματα. καὶ εἰκότως οἶμαι. δεῖ γὰρ σὺν ἀχαρίστοις εἶναι τοὺς τῶν μειζόνων τυχόντας εὐεργασιῶν. ἀλλ' οἱ δὲ τοῖς καθ' ἕνα τις λυπήσει χάριν, ὥσπερ ἐκ δίκαιον, ἐπιδοὺς εὖ πάθῃ ὥσπερ, πολὺ μᾶλλον προσήκει τὴν πατρίδα τοῖς καθήκουσιν ἀμείβεσθαι. καὶ γὰρ ἐκείνους μὲν γονέων εἰσὶ νόμοι δεδωκότες ταῖς πόλεσι. κοινὴν δὲ πάντων μητέρα τὴν πατρίδα νομίζειν, καὶ χαρίσασθαι τροφῶν ἀποδιδόναι, καὶ τῶν νόμων αὐτῶν γνώσεως. ὥφθη δὲ ἰδίᾳ ὕστις ἀμνήμων τῆς πατρίδος, ὡς ἐν ἄλλῃ πόλει χώρᾳ, ἀμελῶν. ἀλλ' οἵ τε κακοπραγοῦντες ἐν ταῖς ἀποδημίαις, συνεχῶς ἀνακαλοῦσιν ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν ἡ πατρὶς, οἵ τε εὐδαιμονοῦντες, ἂν δὲ τἀλλα εὖ πράττωσι. τοῦτο γὰρ αὐτοῖς μέγιστον εἶναι νομίζουσι, τὸ μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. ὀνείδει γὰρ τὸ τῆς ξενιτείας. καὶ τοὺς ἐκ τῆς ἀποδημίας χρόνον λαμπρὸν χρωμένους, ἢ ἀφ' χρημάτων κτήσιν, ἢ ἀφ' τιμῆς δίξαν, ἢ ἀφ' παιδείας μαρτυρίαν, ἢ δι' ἀνδρείας ἔπαινον, ἔστιν ἰδεῖν ἐς τὴν πατρίδα πάντας ἐπειγομένους, ὡς σὺν ἂν σὺν ἄλλοις βελτίοσιν ἐπιδειξομένους τὰ αὐτῶν καλά. καὶ τοσούτῳ μᾶλλον ἕκαστος σπεύδει λαθεῖν τὴν πατρίδος, ὅσῳπερ ἂν φαίνηται μείζονα παρ' ἄλλοις ἠξιωμένος. πρεπτὴ μὲν δὴ καὶ νέοις πατρὶς. τοῖς δὲ ἤδη γεγηρακόσιν, ὅσῳ πλέον δὲ φρονεῖν ἢ τοῖς νέοις μέτεστι, τοσούτῳ, καὶ πλείων

opera urbem esse didicisset. Omnes autem, opinor, artes & disciplinas sibi parant homines, per quas patriæ fiant utiliores. Pecunias etiam possident liberalitatis exercendæ gratia ad communes pro patria sumptus. Idque meritò: oportet enim, ut qui maxima beneficia acceperunt, ingrati non sint. Quòd si singulis, ut æquum est, à quibus beneficium acceperis, gratiam referas: multò magis convenit officia patriæ rependere. Nam in eos qui parentes vexarunt, extant leges in urbibus. Æquum verò est existimare patriam omnium communem esse matrem, & gratiam educationis referre, & legum ipsarum notitiæ. Cæterùm nemo visus est adeò patriæ immemor, ut alibi degens, eam neglexerit. At verò qui in peregrinis regionibus malè rem gerunt, assiduò inclamant: patriam esse maximum bonorum. Et qui fœlices sunt, remque in aliis omnibus bene gerunt, hoc sibi maximum deesse putant, quòd non in patria, sed in peregrina regione habitant: siquidem probrosa est patriæ absentia. Eos quoque qui per tempus quod peregrè egerunt, clari evaserunt, vel ob paratas opes, vel ob honoris gloriam, aut ob eruditionis testimonium, aut ob fortitudinis laudem, videre est omnes in patriam properare, tanquam apud alios meliores res suas præclaras ostentare non possint. Ac tanto quisque majori studio patriam pertingere flagrat, quanto rebus majoribus dignus ab exteris est habitus. Itaque etiam juvenibus patria est desiderabilis: iis autem qui jam insenuerunt, quanto plus quàm juvenes habent, pruden-

ἐξίστηται πόθος ὁ τ̃ πατρίδ⟨ος⟩. ἔκφυς⟨ον⟩ γὰρ τ̃ μητρικοῦ, καὶ ἀποδδᾷ, καὶ εὔχεται καταλῦσαι τ βίον ἐπὶ τ̃ πατρίδ⟨ος⟩, ἵν' ὅθεν ἤρξατο βιῶναι, ἐνταῦθα πάλιν, καὶ τὸ σῶμα ἀποκαταστῇ τῇ θρεψαμένῃ γῇ, καὶ τ̃ πατρῴων κοινωνήσῃ τάφων. δεινὸν γὰρ ἑκάστῳ δοκεῖ ξενίας ἀλίσκεσθαι, καὶ μὴ δύνασθαι ἐν ἀλλοτρίᾳ κεῖσθαι γῇ. ὅταν γὰρ τ̃ ἀνοίκους τ̃ ἀπὸ τοῦ πατρίδας μέτεστι τοῖς ὡς ἀληθῶς γνησίοις πολίταις, μᾶλλον πως ἐκ τ̃ αὐτοχθόνων. οἱ μὲν γὰρ ἐπήλυδες, κἂν ἀστοὶ νόμοι, ῥᾳδίως πείθονται τοῖς μεταπίπτουσι, τὸ μὲν τ̃ πατρίδ⟨ος⟩ ὄνομα μήτε εἰδότες, μήτε ἐρῶντες. ἡγεμόνες δ' ἅπαντα χῆ τ̃ ἐπιτηδείων εὐπορήσιν, μέτεστιν οὐδαιμοίας τοῖς τ̃ χαροῦς ἡδονὰς πρῶμοι. οἷς δ' ἐστὶ μήτηρ ἡ πατρὶς, ἀγαπῶσι τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἐτράφησαν, κἂν ὀλίγων ἔχωσι, κἂν τραχείαν, καὶ λεπτόγεων. καὶ ἀπορῶσι τ̃ γῆς ἐπαινοῦσι τὴν δεσπότιν, πᾶσαν ὑπὲρ τ̃ πατρίδ⟨ος⟩ οὐκ ἀπορήσειν ἐκόμιον. ἀλλὰ καὶ ἄδουσιν ἕτεροι σπινωμβρίας, ποίοις ἀνεμίοις, καὶ λειμῶσι φυτοῖς παιδευόμενοι διειλημμένοις, καὶ αὐτοὶ τ̃ τ̃ πατρίδ⟨ος⟩ ἐκόμιον οὐκ ἐπιλανθάνονται. τὴν δ' ἱπποτρόφον ὑπερορῶντες, καὶ καθεζόμενοι ἐπαινοῦσι. καὶ ἀποδδᾷ τις ἐς τὴν πατρίδα, κἂν νησιώτης ᾖ, κἂν παρ' ἄλλοις οὐδαιμονεῖν δυνήται, καὶ διδομένων ἀθανασίαν ἀντὶ σωτηρίας, ἀπολιπὼν τ ἐπὶ τ̃ πατρίδ⟨ος⟩ τάφον. καὶ ὁ τ̃ πατρίδ⟨ος⟩ αὐτῷ κάπνος, λαμπρότερον ὀφθήσεται παρ' ἄλλοις πυρός. οὕτω δ' ἄρα τίμιον εἶναι δοκεῖ ἐπὶ πᾶσιν ἡ πατρὶς, ὥστ' ἐκ τ̃ παραχρῆ νομισθῆναι ἴδοι τις ἂν ἐπὶ τοῖς μείζοσιν ἀδικήμασιν ὡς χαλεπωτάτην ἐπιβολὴν τ̃ φυγὴν, τιμωρίαν. καὶ δὴ οἱ νομοθέται μὲ-

dentiæ, tanto etiam majus patriæ desiderium innascitur. Proinde senex quisque & nititur, & optat vitam in patria finire, ut unde vitam exorsus est, hîc iterum & corpus in terra à qua nutritus est deponat, & paternorum sepulchrorum fiat particeps. Nam gravis unicuique videtur peregrinitatis reatus, etiam post mortem in alieno solo jacenti. Porrò quanta benevolentia prosequantur patriam qui revera sunt legitimi cives, ex indigenis facile discas. Nam peregrini tanquam spurii, facilè solum vertunt, quippe quibus neque notum est neque dilectum patriæ nomen: sed qui existimant fore sibi ubique rerum necessariarum copiam, fœlicitatem ventris voluptatibus metientes. Sed quibus patria est mater, solum diligunt, in quo nati sunt, & educati, quanquam modicum habeant, asperum, & infœcundum. Et quanvis desit unde soli præstantiam laudent, non saltem patriæ encomia deerunt. Sed quanvis alius videat gloriantes, agris interquiescentibus, & pratis omnigenarum plantarum decore distinctis, ipsi etiam patriæ laudes oblivioni non tradunt: sed equorum, juvenumque altricem suspicientes laudant: & reditum in patriam maturat, etiam qui insularis fuerit, tametsi apud alios fœlix esse possit, & oblatam immortalitatem prælato patriæ sepulchro respuet. Et vel patriæ fumus alieno igne videbitur ipsi luculentior. Vsqueadeò igitur res omnes pretio superare videtur patria, ut quisque videat passim legum conditores maxima scelera xilio tanquam gravissima pœna mulctasse. Neque legum condi-

toros

ὄντως ἔχουσιν, οἱ δ' πιφόβωροι τὰς στρατηγίας ἐτίμως, ἀλλ' οὐ πᾶς μάχαις τὸ μέγιστον ἐν τῷ παρεξελαύνων τοῖς ἀγωνιζομένοις, ὡς ὑπὲρ πατρίδος αὐτοῖς ὁ πόλεμος. καὶ εἴδεις ὅστις ἂν ἀκούσας τοῦτο, κακὸς εἶναι θέλῃ. ποιεῖ γὰρ ὁ δειλὸν ἀνδρεῖον, τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.

tores hac sunt in sententia, in alia exercituum præfecti: sed qui ad prælium in acie stant, hac exhortatione omnium maxima excitantur, quòd susceptum est pro patria bellum. Neque quisquam est, qui his auditis, ignavus esse velit. Etenim eum qui est meticulosus fortem reddit patriæ nomen.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ.

DE DIPSADIBVS.

ARGVMENTVM.

Præfatio quædam est, cujusmodi, & superiores nonnulla sunt, quæ studium suum erga auditores, sive quicunque illi tandem fuere, quibuscum versatus tum fuit, collatione ista cum Dipsadibus facta, declarat. Vt enim eos qui ab hoc genere serpentis percussi sunt, inexplebilis quædam sitis invadit, ita ut quo sunt plus potæ, plus sitiantur aquæ, ut ille ait: ita se quoque desiderio quodam insatiabili teneri ait: & quo frequentius apud illos sit, eo magis ac magis esse cupere. Porrò quod ad Dipsadis morsum & sitim istam lethalem attinet, habes consimilem fermè descriptionem, atque exemplum Auli cujusdam signiferi, in exercitu Catonis, qui eodem modo periit, ut ille, de quo epigramma præsentis narrationis testatur, apud Lucanum libro nono, ubi & cæterorum serpentium genera, de quibus hic mentio fit, enumeratur, addita etiam fabulâ, cur Libya serpentibus ita abundet atque infesta sit.

Τῆς Λιβύης τὰ νότια, ψάμμος ἐστὶ βαθεῖα, καὶ γῆ ἀφυκεκαυμένη, ἔρημος ἐπὶ πολὺ, ἀκρόδρυος ἄκαρπος, πόιης ἄπασα, ὑ χλόην, ὑ πόαν, ὑ φυτὸν, ὐχ ὕδωρ ἔχουσα, ἢ εἴπω ἄρα οὐ κοίλοις συνεσηκὸς ὑετῷ ὀλίγῳ λείψανον, πάχνη δ' τοῦτο, καὶ δυσῶδες,

Australe Libyæ latus, arena est profunda, & retorrida terra multis in locis deserta, planè infœcunda, plana tota, non gramen, non herbam, non plantam habens: non aquam habens: sed si cubi in concavitatibus constiterint rari imbris reliquiæ, crassæ sunt hæ, & fœtidæ, nec ho-

1 Περσαλαιὰ, ἀεὶ τῆς δηλάδων. Marcil.

ἐδὲ πίνω δίψῶντι ἀνθρώπῳ πότιμον. ἀοίκητος γὰρ ἐστὶ διὰ ταῦτα. ἢ πῶς ἂν οἰκοῖτο, ἀνήμερος ὤν, καὶ ξηρὰ, καὶ ἄφορος ὢν, καὶ πολλῆς τῆς αὐχμοῦ πιεζομένη, καὶ τὸ θάλπος αὐτὸ, εἰ ὁ ἀὴρ, κομιδῇ πυρώδης, καὶ φλογιεὺς ὤν; εἰ καὶ ψάμμος ὑπερζέουσα, παντελῶς ἄβατον τῶν χώρων ποιεῖ. Γαραμάντες μόνοι ἀθόρυβοί εἰσιν ὄντες, σύριγγες, καὶ κῆφοι ἔθνος, ἀνθρώποις σκηνίταις, διὰ θήρας ποιούμενοι ζῶντες, σίλιποι ἵπποις ἐπιβάλλουσι, θηρεύοντες ἀμφὶ τροπὰς τὰς χειμερινὰς, μάλιστα ὑπαὶ τοῦ ἥλιου τηκόμενοι, ὅποτε τὸ πολὺ τοῦ καύματος σέβεται, καὶ ἡ ψάμμος νοτίζεται, καὶ ἀκμὴν βαθὺ χιονίζει. ἡ θήρα δέ ἐστιν, ὅταν τὰ τῶν ἀγελῶν, καὶ τροφῶν τῶν μεγάλων χαμαιπετῶν, καὶ πιθήκων μάλιστα, καὶ ἐλεφάντων σίλιποι. ταῦτα γὰρ μόνα διαφορεῖται τοῦ δίψους, καὶ ἀνέχεται ἐπὶ πολὺ πελαιπωρούμενα ὑπὸ πολλοῦ, καὶ ἐξεῖ τὸ ὑγρόν. καὶ ὅμως οἱ Γαραμάντες ἐπιδιώκουσι τὰ σπάνια καπηλεύσοντες, ἅπερ ἔχοντες ἀφίκοντο, ἀπελαύνουσιν αὖθις ὀπίσω, δεδιότες μὴ σφίσιν ἡ ψάμμος ἀναφλεγεῖσα, δύσβατος, καὶ ἄπορος γένηται. εἶτα ὥσπερ οὖν ξηρῶν ληφθέντες, καὶ αὐτοὶ ἀπόλωνται μὴ τοῦ ἄγους. ἄφυκτα γάρ ἐστιν, ὦν ὁ ἥλιος ἀνεπαίσιος τῶν ἰκμάδα, καὶ τὰ ὑγρὰ ξηραίνει τῶν χώρων, ὑπερζέσας, ἀκμαιοτέρων τῶν ἀκτίνων ἐπισκαλῶν, ἅτε πρὸς τὸν νοτίδα διατεθηγμένων. τροφὴ γὰρ αὕτη τοῦ πυρός. καίτοι τοῦτα πάντα ὁπόσα εἶπον, τὸ θάλπος, τὸ δίψος, ἡ ἐρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐκ τῆς γῆς λαβεῖν, ἧττον ὑμῖν δυσχερῆ εἶναι δόξῃ τοῦ λεχθησομένου, καὶ διὰ τοῦτο φεύκτεα πάντως ἡ χώρα ἐκείνη. ἑρπετὰ γὰρ ποικίλα, μεγάθει τε μέ-

homini sitibundo potabiles. Has igitur ob causas est inhabitabilis. Et quo tandem pacto inhabitari posset locus ita implacidus, siccus, sterilis, multoque squalore afflictus: cum ipse calor, & aër nimium sit ardens & igneus? Præterea præfervida arena, prorsus inviam regionem facit. Soli Garamantes iis locis finitimi, gens levis, & frugalis, homines in tentoriis degentes, venatione ut plurimum viventes, nonnunquam irrumpunt venantes circa solstitium hybernum, maximè ubi Deum pluisse observarunt, quo tempore magna pars ardoris est extincta, & madefacta arena, & quodammodo pervia reddita. Venantur autem onagros, magnos struthiones humi volantes, cum primis simias, & nonnunquam elephantos. Hæc enim animantia sola sitim perferunt, diuque immodici fervidique solis molestias sustinent. Sed enim Garamantes posteaquam commeatum cum quo venerant, consumpserunt, ilico revertuntur, metuentes ne arena iterum incensa illis intercludat, aut difficiliorem reddat reditum: deinde sibi tanquam in reti comprehensis, unà cum præda sit pereundum. Nam effugere non datur, si sol humore subtracto, & regione celerrimè exsiccata, radiis ardentioribus emissis, tanquam humido, quod est ignis nutrimentum, acuminatis effervescat. Atqui quæcunque dixi, calor, sitis, solitudo, nihil habere quod ex terra capias, minùs gravia vobis esse videbuntur, quàm quod dicturus sum: atque ob id fugienda prorsus illa regio: quam reptilia varia, magnitudine ingentia, multitudine plurima,

γιστα, καὶ πολὺ θᾶμπολλα, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτα, ἐ τὸν ἄμμαχα, ἐπινέμεται τῷ γῇ. τὰ μὲν ὑποβρύχια, φωλεύοντα ἐν μυχαῖς τῆ ψάμμε. τὰ δὲ, ἄνω ἐπιπολάζοντα, φύσαλοι, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κεραῖαι, ἐ βυπρῆσαι, ἐ ἀκοντίαι, ἐ ἀμφίσβαιναι, ἐ δράκοντες, ἐ σκορπίων γένη δυσί. τὸ μὲν ἕτερον, ἐπίγειόν τε, ἐ πεζὸν, ὑπέρμεγα, καὶ πολυσφόνδυλον. τὸ δὲ ἕτερον δὲ, πτανόν, ἐ πλατύ, ὑμμόπλεορον δὲ, οἷα ταῖς ἀκρίσι, ἐ τέττιξι, ἐ νυκτερίσι τὰ πλεκτά. τοιαῦτα ὄρνεα πολλὰ ἐπιπέτεται τῷ Λιβύλω ἐκείνῳ. τὸ δὲ δὴ πάντων ἑρπετῶν δεινότατον, ὧν ἡ ψάμμος τρέφει, ἡ δίψας ἐστὶν, ὄφις μὲ πάνυ μέγας, ἐχίδνῃ ὅμοιος, τὸ δῆγμα βίαιος, τὸν ἰὸν παχὺς, ὀδυνῶσι μὲ ἀλήκτως ἐπάγων λύπας. ἐκκαίει τε γὰρ, ἐ σήπει, καὶ πίμπρασθαι ποιεῖ. καὶ βοῶσιν, ὥσπερ οἱ ἐν πυρὶ κείμενοι. τὸ δὲ μάλιστα καθάπτεται, καὶ καταπόνει, καὶ καταπύθει αὐτὸς, ἐκεῖνό ἐστιν, ὁμώνυμον πάθος τῷ ἑρπετῷ. δίψωσι γὰρ εἰς ὑπερβολήν. καὶ τὸ καλούμενον, ὅσῳπερ ἂν πίνωσι, τοσούτῳ μᾶλλον ὀρέγονται & ποτοῦ. καὶ ἡ ἐπιθυμία πολὺ πλέον ἐπιτείνεται αὐτοῖς. ἐσθ' ὅτε σβέσειάς ποτε τὸ δίψος, ἐσθ' ὅτε τὸν Νεῖλον αὐτὸν, ἢ τὸν Ἴστρον ὅλον ἐκπιεῖν παρέχης, ἀλλὰ ταραττόμενοι ἐπαίρουσι τὸν νόσον. ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐλαίῳ πῦρ καταβεννύοι, λέγουσιν ἰατροὶ παῖδες ἐκείνῳ τῷ αἰτίαν εἶναι, παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα, ἅπτεσθαι δυόμενον τῇ ποτῇ, ὀξυκίνητον δὲ, καὶ ταχὺν ἐν τῇ φορᾷ, καὶ ἐν τῇ ἐπιβολῇ, καὶ ἐν τῇ ἐπιπλοκῇ, καὶ ἐν τῇ ἐπιδρομῇ, καὶ ἐν τῇ ἐπιφορᾷ, καὶ ἐν τῇ ἐπιπτώσει, καὶ ἐν τῇ ἐπιβάσει, καὶ ἐν τῇ ἐπιστάσει, καὶ ἐν τῇ ἐπιμονῇ, καὶ ἐν τῇ ἐπιμελείᾳ, καὶ ἐν τῇ ἐπιτάσει, καὶ ἐν τῇ ἐπιτροπῇ, καὶ ἐν τῇ ἐπιστροφῇ, καὶ ἐν τῇ ἐπιστολῇ, καὶ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, καὶ ἐν τῇ ἐπιστήμονι, καὶ ἐν τῇ ἐπιστήμονος, καὶ ἐν τῇ ἐπιστήμονος, καὶ ἐν τῇ ἐπιστήμονος

ὐδὲ πάνυ διψῶντι ἀνθρώπῳ πόσιμον. ἀοίκητος γὰρ ἐστι διὰ ταῦτα. ἢ πῶς γὰρ ἂν οἰκοῖτο, ἀνήμερος ὕτω, καὶ ξηρὰ, καὶ ἄφορος ὖσα, καὶ πολλαχῆ τῆ αὐχμῷ πιεζομένη, καὶ τὸ ἅλτος αὐτὸ, ἐ ὁ ἀὴρ, κομιδῆ πυρώδης, καὶ φλογερὸς ὤν; ἐ ἡ ψάμμος ὑπερζέουσα, παντελῶς ἀβάτους τὴν χώραν ποιῆσι. Γαραμάντες μόνοι ἀοίκητοι ὄντες, ἀγριόβιοι, καὶ κοῦφον ἔθνος, ἀνθρώποις σκηνίταις, ἀπὸ θήρης τὰ πολλὰ ζῶντες, σίλφη ὕστατοι ἐσβάλλουσι, θηρεύοντες ἀμφὶ τροπὰς τὰς χειμερινὰς, μάλιστα ὑσσοῦται τὸ θεὸν τηρήσαντες, ὁπότε τὸ πολὺ ἔ καύματος σκεδαθείη, καὶ ἡ ψάμμος νοτισθείη, καὶ ἀπηχὲς βαθὺ χάνοιτο. ἡ θήρα δὲ ἐστι, ὅταν τε τὰ ἀγγεῖα, καὶ ῥηγῶν τὰ μεγάλων χαμαιπετῶν, καὶ πιθήκων μάλιστα, καὶ ἐλεφάντων σίλφη. ταῦτα γὰρ μόνα ἀφορμᾶται τὸ δίψος, καὶ ἀνέχεται ἐπὶ πολὺ παλαιπωρέμενα ὑπὸ τοῦ καύματος, καὶ ἐξεῖ τὴν ἡλίου. καὶ ὅμως οἱ Γαραμάντες ἐπειδὰν τὰ σίλφια καπνιταλώσωσιν, ἅπερ ἔχοντες ἀφίκοντο, ἀπιλαύνουσιν οἴκαδε ὀπίσω, δεδιότες μὴ σφίσιν ἡ ψάμμος ἀναφλεγείσα, δύσβατος, καὶ ἄπορος γένηται. εἶτα ὥσπερ ὑπὸ νεφῶν ὀμβρίων ληφθέντες, καὶ αὐτοὶ ἀπίασιν μὴ τὰ ἄχρηα. ἄφυκτα γάρ ἐστι, ὡς ὁ ἥλιος ἀναπαύσας τὴν ἰκμάδα, καὶ τάχιστα ξηράνας τὴν χώραν, ὑπερζέσῃ, ἀκμαιοτέραν τὴν ἀκτῖνα ὠσόμενος, ἅτε πρὸς τὴν νοτίδα διαπυρούμενος. προφὴ γὰρ αὕτη τοῦ πυρός. καίτοι ταῦτα ὁπόσα εἶπον, τὸ ἅλτος, τὸ δίψος, ἡ ἐρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ὅ τι γῆς λαβεῖν, ἦσαν ὑμῖν δυσχερῆ εἶναι δόξῃ ἔ λεχθησόμενα, καὶ ἀφ' τούτου φύκτέα πάντως ἡ χώρα φαίνηται. ἑρπετῶν γὰρ ποικίλα, μεγάθη τε μέ-

homini sitibundo potabiles. Haſ igitur ob cauſas eſt inhabitabilis. Et quo tandem pacto inhabitari poſſet locus ita implacidus, ſiccus, ſterilis, multoque ſqualore afflictus: cum ipſe calor, & aër nimium ſit ardens & igneus? Præterea præfervida arena, prorſus inviam regionem facit. Soli Garamantes iis locis finitimi, gens levis, & frugalis, homines in tentoriis degentes, venatione ut plurimum viventes, nonnunquam irrumpunt venantes circa ſolſtitium hybernum, maximè ubi Deum pluiſſe obſervarunt, quo tempore magna pars ardoris eſt extincta, & madefacta arena, & quodammodo pervia reddita. Venantur autem onagros, magnos ſtruthiones humi volantes, cum primis ſimias, & nonnunquam elephantos. Hæc enim animantia ſola ſitim perferunt, diuque immodici fervidique ſolis moleſtias ſuſtinent. Sed enim Garamantes poſteaquam commeatum cum quo venerant, conſumpſerunt, ilico revertuntur, metuentes ne arena iterum incenſa illis intercludat, aut difficiliorem reddat reditum: deinde ſibi tanquam in reti comprehenſis, unà cum præda ſit pereundum. Nam effugere non datur, ſi ſol humore ſubtracto, & regione celerrimè exſiccata, radiis ardentioribus emiſſis, tanquam humido, quod eſt ignis nutrimentum, acuminatis efferveſcat. Atqui quæcunque dixi, calor, ſitis, ſolitudo, nihil habere quod ex terra capias, minùs gravia vobis eſſe videbuntur, quàm quod dicturus ſum: atque ob id fugienda prorſus illa regio: quam reptilia varia, magnitudine ingentia, multitudine plurima,

γιστε, καὶ πλήθει πάμπολλα, καὶ τὰς μορφὰς ἀλόκοτα, ἐν τῇ ἰὸν ἄμαχα, ἐπινέμεται τῇ γῇ. τὰ μὲν, ὑποβρύχια, φολίσιν ὡς μυχλῷ τὸ ψάμμῳ. τὰ δὲ, ἄνω ἐπιπολάζοντα, φύσαλοι, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κεραῖσται, ἐν βυπρήσεις, ἐν ἀκοντίαι, ἐν ἀμφίσβαιναι, ἐν δράκοντες, ἐν σκορπίων γένος ὀλίγον. τὸ μὲν ἕτερον, ἑρπύειόν τε, ἐν πτερὸν, ὑπέρμικρα, καὶ πολυσφόνδυλον. θάτερον δὲ, σαίρεσον, ἐν πτηνόν. ὑμμόπλεμον δὲ, οἷα ταῖς ἰκτῖσι, ἐν τέττιξι, ἐνοκτερίσι τὰ πτερά. τοιαῦτα ὄρνια πολλὰ ἐπιπτέρυγα, σὺν ἀνέσεσθαι ἀπεργάζεται τῇ Λιβύῃ ἐκείνῃ. τὸ δὲ δὴ πάντων ἑρπετῶν δεινότατον, ὧν ἡ ψάμμος τρέφει, ἡ δίψας ἐστὶν, ὄφις ἐ πάνυ μέγας, ἐχίδνῃ ὅμοιος, τὸ δῆγμα βίαιος, τὸν ἰὸν πικρὸς, ὀδυνὰς μὲ ἀλήκτους ἐπάγων δύῃς. σηκαιῷ τε γὰρ, ἐν σήπει, καὶ πίμπρησθαι ποιεῖ. καὶ βοῶσιν, ὥσπερ οἱ ἐν πυρὶ κείμενοι. τὸ δὲ μάλιστα καθάπτειν, καὶ καθατύχον αὐτὸς, ἐκεῖνό ἐστι, ὁμόνυμον πάθος τῇ ἑρπετῇ. δίψῃσι γὰρ εἰς ὑπερβολήν. καὶ τὸ ἀδιάληκτον ποιεῖν, ὅσῳπερ ἂν πίνωσι, τοσούτῳ μᾶλλον ὀρέγονται τοῦ ποτοῦ. καὶ ἡ ἐπιθυμία πολὺ πλέον ἐπιτείνεται αὐτοῖς. ἐσθ' ὅτε ἂν σοῖσιάς ποτε τὸ δίψος, ἐσθ' ὡς τὸ Νεῖλον αὐτὸν, ἢ τὸν Ἴστρον ὅλον ἐκπιεῖν παρόχῃς, ἀλλὰ σφοδρότερον ἐπιτρέθει τῷ νόσῳ. ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐλαίῳ πῦρ καταβεννύοι, λέγουσιν ἰατροὶ παῖδες ἐκείνῳ τῷ εἶδος εἶναι, παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα, ἅπτεσθαι δὲ ὑγρῷ τοῦ ποτοῦ, ὀξυκίνητον δὲ καὶ πλῆθος πάμπολλα, καὶ τὰς μορφὰς ἀλόκοτα, ἐν τὸν ἄμαχα, ἐπινέμεται τῇ γῇ. τὰ μὲν, ὑποβρύχια, φολίσιν ὡς μυχλῷ τὸ ψάμμῳ. τὰ δὲ, ἄνω ἐπιπολάζοντα, φύσαλοι, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κεραῖσται, ἐν βυπρήσεις, ἐν ἀκοντίαι, ἐν ἀμφίσβαιναι, ἐν δράκοντες, ἐν σκορπίων γένος ὀλίγον. τὸ μὲν ἕτερον, ἑρπύειόν τε, ἐν πτερὸν, ὑπέρμικρα, καὶ πολυσφόνδυλον. θάτερον δὲ, σαίρεσον, ἐν πτηνόν. ὑμμόπλεμον δὲ, οἷα ταῖς ἰκτῖσι, ἐν τέττιξι, ἐνοκτερίσι τὰ πτερά. τοιαῦτα ὄρνια πολλὰ ἐπιπτέρυγα, σὺν ἀνέσεσθαι ἀπεργάζεται τῇ Λιβύῃ ἐκείνῃ. τὸ δὲ δὴ πάντων ἑρπετῶν δεινότατον, ὧν ἡ ψάμμος τρέφει, ἡ δίψας ἐστὶν, ὄφις ἐ πάνυ μέγας, ἐχίδνῃ ὅμοιος, τὸ δῆγμα βίαιος, τὸν ἰὸν πικρὸς, ὀδυνὰς μὲ ἀλήκτους ἐπάγων δύῃς. σηκαιῷ τε γὰρ, ἐν σήπει, καὶ πίμπρησθαι ποιεῖ. καὶ βοῶσιν, ὥσπερ οἱ ἐν πυρὶ κείμενοι. τὸ δὲ μάλιστα καθάπτειν, καὶ καθατύχον αὐτὸς, ἐκεῖνό ἐστι, ὁμόνυμον πάθος τῇ ἑρπετῇ. δίψῃσι γὰρ εἰς ὑπερβολήν. καὶ τὸ ἀδιάληκτον ποιεῖν, ὅσῳπερ ἂν πίνωσι, τοσούτῳ μᾶλλον ὀρέγονται τοῦ ποτοῦ. καὶ ἡ ἐπιθυμία πολὺ πλέον ἐπιτείνεται αὐτοῖς. ἐσθ' ὅτε ἂν σοῖσιάς ποτε τὸ δίψος, ἐσθ' ὡς τὸ Νεῖλον αὐτὸν, ἢ τὸν Ἴστρον ὅλον ἐκπιεῖν παρόχῃς, ἀλλὰ σφοδρότερον ἐπιτρέθει τῷ νόσῳ. ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐλαίῳ πῦρ καταβεννύοι, λέγουσιν ἰατροὶ παῖδες ἐκείνῳ τῷ εἶδος εἶναι, παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα, ἅπτεσθαι δὲ ὑγρῷ τοῦ ποτοῦ, ὀξυκίνητον δὲ

rima, forma terribilia, & veneno inexpugnabilia depascuntur: alia quidem in imis arenæ latibulis demersa: alia in summo scatentia, scilicet physalli, aspides, viperæ, ceraſtæ, bupreſtes, jacula, amphisbenæ, dracones, & duplex scorpionum genus: unum terreſtre, pedibus ingrediens, permagnum, vertebris abundans: alterum verò aërium, & volatile, membraneis alis, quales sunt viverris, cicadis, & vespertilionibus. Multæ hujusmodi volantes aves, inacceſſam reddunt Libyam illam. Sed serpentum omnium quos arena nutrit, nocentiſſimus est dipsas, non admodum magnus, viperæ simili, violento morsu, veneno crasso, dolores statim inducens indesinentes. Etenim & incendit, & putrefacit, & ardere facit: & qui icti fuerint, clamant sicuti qui in igni jacent. Sed quod maximè affligit, & torquet, illud est, quòd huic reptili cognominem affectum patiuntur. Etenim inextincta siti cruciantur: & quod maximè est mirum, quo plus biberint, eo magis potum expetunt: & multò plus ipsis bibendi cupiditas intenditur. Nec sitim unquam extinxeris, tametsi totum Nilum, Istrum-ve potandum præbueris, sed morbum irrigando incendes magis: quemadmodum siquis ignem oleo extinguere conetur. Dicunt medici illam esse causam: quòd crassum cùm sit venenum, quando posteà potu madefecit, celeriter movetur, humi-

1 Οἷα ταῖς ἰκτῖσι, καὶ τέττιξι] Notandum est ἰκτῖδας seu *viverras* absurdè poni inter Animalia. Itaque pro ταῖς ἰκτῖσι & τέττιξι, id est, *viverris & cicadis*, omninò legendum ταῖς ἀκρίσι, καὶ τέττιξι *locustis & cicadis*, quod miror vidisse neminem. Bochartus de Animal. Sac. Script. part. 2. lib. IV. cap. XXIX. *Alm.*

πλὴν μίγνυσι, ὑχρότερον ὡς τὸ εἰκὸς κεφισάμενον, καὶ ἐπὶ πολὺ τῶν λαχόμενον. ἐγὼ μὲν οὖν οὐδένα τοῦτο πεπονθότα εἶδον. μηδὲ ὦ θεοί, ἴδοιμι ὅτου κολαζόμενον ἄνθρωπον. ἀλλ' οὐδὲ ἐπίβλω τῷ Λιβύης τοπαράπαν, εὖ ποιῶν. ἐπίγραμμα δέ τι ἤκουσα, ὃ μοί τις ἑταίρων τις ἔλεγεν, ὡς τῶν [1]ἐπὶ στήλης ἀνεγνωκέναι, ἀνδρὸς ὅτου λοιμῷ τελευτήσαντος. ὃς ἐκ Λιβύης ἔφη, ἀπιὼν εἰς Αἴγυπτον, ἡσυχῇ τῷ μεγάλῳ σύρτει ἐποιεῖτο τὴν πορείαν. ἦν γὰρ εἶναι ἄλλως. ἔνθα δὴ τάφῳ συντυχεῖν, ἡσυχῇ τῷ ῥοῖσα, ἐπ' αὐτῷ τῷ κλύσματι, καὶ στήλῃ ἐφεστάναι, δηλοῦσαν ὃ ὀλίγου τὸ πρόσωπον. κεκολάφθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἄνθρωπόν μού τινα, οἷον τὸν Τάνταλον γράφουσιν ὑλίμνῃ ἑστῶτα, καὶ δρυόμορον ὕδατος, ὡς πίοι ὀῆθεν. τὸ μὲν οὖν ἕλος, τῷ διψάδι ἐμπεφυκὸς αὐτῷ ὥστε ἀπειρῶσθαι τοῦ ποδὸς καὶ πινάς γυναῖκας ὑδροφορούσας ἅμα πολλὰς κολπαχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτοῦ. πλησίον δὲ ὡς κεῖσθαι οἷα τὰ ῥοιδῶν ἐκείνων, ἃς ἔφασαν θηρᾶν τὰς Γαραμάντων. γεγράφθαι δὲ πρὸς τῷ ἐπιγράμματι, ὑ χεῖσθαι, καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

[2]Τοῖα παθὼν εἶμι Τάνταλον εἰδόπα ἰδὼν
Μηδαμὰ κοιμίσαι διψαλέῳ ὀδύνῳ,
Καὶ Δαναοῖα κόρας τοῖον πίθον οὐκ ἀναπλῆσαι,
Αἶψα ἐπαυτλήσας ὑδροφόρῳ κεμάτῳ.

Εἴπ δ' ἄλλα ἔπη πέπαρά ἐστι τοῖς τῶν, καὶ ὡς ἀναμένω αὐτὰ, midius, ut verisimile est, redditum, & latissimè diffusum. Ego equidem neminem hoc affectu laborantem vidi. Et faxint Dii ne quenquam his cruciatibus conflictantem videam. Et rectè feci, quòd nusquam ingressus sum Libyam. Verum audivi epigramma, quod amicorum aliquis se legisse dicit in cippo viri hoc modo perempti: qui ex Libya, inquiebat, iter in Ægyptum faciens, magnam syrtim præteribat: neque enim alia est via. Hic se ad littus in sepulchrum incidisse, propter ipsum fluxum, & cippum stare mortis modum declarantem. Sculptum enim in eo esse hominem quendam, qualem pingere solent Tantalum in palude stantem, & aquam haurientem, non aliter ac si biberet: bestiam autem nempe dipsada ipsi adhærentem, pedi esse implicatam: tum mulieres aquam ferentes simul multas aquam in ipsum effundere. Iuxta verò posita esse ova qualia struthionum illorum, quos dixi Garamantas venari. Est autem adscriptum epigramma, quod referre non erit alienum,

Talia passus erat virus quoque Tantalus atro.
Qui nullo potuit fonte levare sitim:
Tale nec è Danao natas implere puellas,
Assiduis undis vas potuisse reor.

Sunt præterea quatuor alii versus de ovis, & ut ea tollens, morsus est:

1 Ἐπὶ στήλης] Columna sive basis cui affixa statua: in basi planicies apta inscriptioni quam planiciem Strabo libr. 14. vocat τὸ πλάτος τῆς βάσεως. Tangit Theophr. Char. περὶ μικροφιλοτιμίας. Bourd.

2 Τοῖα] Interpres dum legit ὑῶ pro ἰῶ. nescio quem patrem Tantali facit. Rectiùs:

Tantalus hoc patitur nigri pravitate veneni. Idem.

1 Ὅτου

ὐδήχθη. ἀλλ' σὺν ἔτι μέιυνημαι ἐκείνων. συλλέγυσι γ' ἄρα τὰ ὠά, καὶ ἐπιυδάκασι πρὸς αὐτὰοὶ πλέοιναι, ὄχ ὡς φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ σκεύεσι χρῶνται κενώσαντες, καὶ ἐκπώματα ποιοῦνται ἀπ' αὐτῶν. ὃ γὰρ ἔχυσι περιμυόεις διὰ τὸ ψάμμον εἶναι τὴν γῆν. εἰ δὲ μεγάλα εὑρεθείη, καὶ πῖλοι γίγνονται δύο ἐκ τοῦ ὠοῦ ἑκάστυ. τὸ γὰρ ἡμίτομον ἑκάτερον λαμβάνων τῆ κεφαλῆ, πῖλός ἐστι. ἐκεῖ τοίνυν λοχῶσιν αἱ διψάδες τὰ ὠά. καὶ ἐπειδὰν προσέλθῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆ ψάμμυ ἐξερπύσασαι, δάκνυσι τὰ κακοδαίμονα. ὁδὶ, πάλαι ἐκεῖνα τὰ μικρὰ ἔμπροσθεν εἰρημένα, πίνων ἀεί, καὶ μᾶλλον διψῶν, καὶ πιμπλάμενος ὑδάτος. ταῦτα δὲ μὰ Δία πρὸς Νίκανδρον τὸν ποιητὴν φιλοτιμούμενος διεξῆλθον, ἀλλ' ὅπως ὑμεῖς μάθητε ὡς σὺν ἀμελεῖ γεγένηται μοι, φύσεις τε λιβυκῶν ἑρπετῶν εἰδέναι. ἰατρῶν γὰρ ἂν μᾶλλον ὁ ἔπαινος εἴη, οἷς ἀνάγκη εἰδέναι ταῦτα, ὡς ἐξ ἀμύνασθαι αὐτὰ μὴ τέχνης ἔχοιεν. ἀλλάμοι δοκῶ, καὶ πρὸς Φειδίαν μὴ δυσχερέγνητε τὴν εἰκόνα θηριώδη ὄσαν, ὁμοίον τι ἐξ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκεῖνοι πάσχυσι πρὸς τὸ ποτὸν οἱ δηχθέντες ὑπὸ τε διψάδος. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐπὶ πλέον παρέλθω ἐς ὑμᾶς, τοσούτῳ μᾶλλον ὁρέγομαι τε πώματος, καὶ τὸ δίψος ἀφύλακτον ὑπεκκλίεταί μοι. καὶ ἔοικα δὴ ἐμπλησθεὶς ποτε τοιούτε ποτε. καὶ μάλα εἰκότως. πῶς γὰρ ἂν ὅπου διεδεῖ τι, καὶ καταρρῶ ὑδατ σύτυχοιμι; ὥστε σύγγνωτε, εἰ δηχθεὶς ἐξ αὐτὸς τὴν ψυχλὼ ἡδέως τούτῳ, καὶ ὑγιεινοτέρῳ τῆ δίψαλέᾳ, ἐμφορήμαι χαιδὸν, ὑπὲρ τῆς κρυνῶ τὴν κεφαλήν. εἴη μόνον μὴ ἐπιλείπειν τὰ παρ' ὑμῶν ἐπιῤῥοπτα, μὴ ὑ χυτεῖσαν τὴν σπουδὴν τε ἀκροάσεως, κιχηνότα, ἔτι ἐξ διψῶντα καταλιπεῖν, ὡς δίψος μ ἔντιμ

est: sed exciderunt mihi. Itaque ova colligunt, eaque magno ſtudio curant vicini, non tantùm edendi gratia: ſed illis evacuatis ut vaſis utuntur, & ex iis pocula faciunt. Neque enim, quia arenoſa eſt terra, figulinam exercere poſſunt. Magnis autem inventis, duo pilei fiunt ex ſingulis ovis. Alterutra enim dimidia pars capiti ſufficiens, eſt pileus. Ibi ergo ad ova dipſades ſunt in inſidiis: & quum acceſſerit homo, ex arena prorepentes, infœlicem mordent. Atque illi accidunt quæ paulò antè dixi, ſemper bibenti, magiſque ſitienti, neque ſe unquam implenti. Hæc per Iovem non diſſerui tanquam æmulus Nicandri: neque ut intelligatis me non negligere notitiam naturæ Libycorum reptilium. Medicorum enim magis iſta laus eſt, quibus hæc ſcire neceſſe eſt, ut adverſus ea ex arte opitulari poſſint. At mihi videor, ac per Phidiam, ne hanc imaginem ferinam iniquo animo feratis, eodem modo erga vos affici, quo in potum qui à dipſade morſi ſunt. Nam quo crebriùs ad vos ito, eo magis itare cupio, & ſiti intolerabili incendor, mihique videor hujuſmodi potu nunquam expleri poſſe. Idque jure optimo. Vbi enim adeò limpidam puramque aquam conſequerer? Quare ignoſcite, ſi & ipſe animo ictus hoc morſu jucundiſſimo & ſaluberrimo abundè me ingurgito, capite ſcaturigini ſuppoſito. Contingat tantùm ut non deficiant quæ à vobis influunt: & non efluſo audiendi ſtudio, hiantem, & ſitientem relinquatis. Nam quod ad meam erga vos ſi-

καὶ τοῦτῳ πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε πίνειν ἀεί. καὶ χαῖρε τὸ σοφὸν Πλάτωνα, καὶ σὺ εἰδεὶς τὸ καλῶν.

tim attinet, nihil prohibebit quominus semper bibam siquidem juxta sapientis Platonis sententiam, Rerum pulchrarum nulla est satietas.

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΠΡΟΣ ΗΣΙΟΔΟΝ.

DISSERTATIO CVM HESIODO.

ARGVMENTVM.

Cavillatio quædam poëtarum est, qua Hesiodum vanitatis atque mendacii coarguit, quòd cum jactaverit, se à Musis accepisse munus hoc, ut carmine celebraret & præterita, & quæ futura essent, nihil de futuris, quod quidem extet, vaticinatus fuerit, sive hoc invidia quadam fecerit, communicare nolens aliis, quæ ipse accepisset, sive vanitate aliqua, qua, cùm nihil tale à Musis didicisset, ad vulgus tamen hujusce modi de se jactarit. Ad hanc accusationem fingitur postea Hesiodus respondere, ac tueri sese: cujus rationes postea confutantur. Hujus cavillationis occasio petita est ex Theogoniæ principio, ubi laurum à Musis se accepisse poëta fabulatur.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

Ἀλλὰ ποιητὴν μὲ ἄφετον εἶναί σε Ἡσίοδε, καὶ τοῦτο ὑπὸ μουσῶν λαβεῖν μὲ τὸ δύφρης, αὐτός τε δείκνυεις ἐν οἷς ποιεῖς. ἔνθεα γάρ, καὶ σεμνὰ πάντα. καὶ ἡμεῖς πεισόμεθα ὅτως ἔχειν. ἐκεῖνο δ' ἀπορῶμαι ἄξιον, τί δήποτε ἀφθονῶν ἐπὶ σαυτῷ, ὡς διὰ τοῦτο λάβοις τὴν ἡδιστον ἐκείνην ὠδὴν ὑπὸ τῶν θεῶν, ὅπως κλείοις ἐν ὑμνοις τὰ παρεληλυθότα, καὶ θεσπίζοις τὰ ἐσόμενα, ἀμφότερα μὲν ἐν πάνυ σπουδαίως ἐξενεγκόμενος, θεῶν τε γενέσεις διηγούμενος, ἄχρι ἐς τῶν στρώτων ἐκείνων, χάους, καὶ γῆς, καὶ ἔρωτος. ἔπειτα γυναι-

LVCIANVS.

At poëtam præstantissimum esse te Hesiode, & hoc à Musis cum lauro accepisse in iis quæ edidisti, ipsemet ostendis: sunt enim divina & gravia omnia: nosque ita se habere credimus. Illud tamen non absque re quæsiverim, quorsum de te proloquutus, quasi propter hoc divinum illum cantum à Deabus acceperis, ut celebrares & caneres præterita, & prædiceres futura: alterum quidem omnino perfectè expressisti, Deorum genealogiam recensendo, etiam usque ad primos illos, nempe chaos, terram, cœlum, & amorem: præterea mulierum

κῶν ἀρετῶς, καὶ δικαιότητος γεωργικῆς, καὶ ὅσα περὶ πλειάδων, καὶ ὅσα περὶ καιρῶν ἀρότου, καὶ ἀμήτου, καὶ πλοῦ, & ὅλως, τῶν ἄλλων ἁπάντων. Χάτερον δ', καὶ ὁ χρησιμώτερον ἐπὶ τῷ βίῳ παραπολὺ, καὶ θεῶν δωρεαῖς μᾶλλον ἐοικὼς, λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων προαγόρευσιν, ἡδὲ τὴν ὀρθὴν ἐξαπόφησιν, ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο πᾶν, λήθῃ παραδέδωκας, ἡδαμοῦ δ' ποιήσας ἢ τὸν Κάλχαντα, ἢ τὸν Τήλεφον, ἢ τὸν Πολύϊδον, ἢ τὸν Φινέα μιμησάμενος. εἰ μὴ δὲ Μουσῶν τούτων τυχόντες, ὅμως προθεσπίζομεν, καὶ σὺν ἀνάγκῃ χρᾶν τοῖς θεομένοις. ὥστε ἀνάγκη σοι τῶν τριῶν τούτων αἰτίαν, μιᾷ γε πάντως εἰνέχειν. ἢ γὰρ ἐψεύσω εἰ δὲ πικρὸν εἰπεῖν, οὐκ ὡς ὑποκρύπτων σοι τὴν μοῦσαν δὲ τὰ μέλοντα προλέγειν δυνάσθαι, ἢ αἰ μή, ἔδοσαν ὥσπερ ὑπέχοντο, σὺ δὲ ὑπὸ φθόνου ἀποκρύπτεις, καὶ ὑπὸ κάλπον φυλάττεις τὴν δωρεὰν, ἐ μεταδιδοὺς αὐτῆς τοῖς θεομένοις. ἢ μέγα πτῆμά σοι δὲ τὰ τοιαῦτα πολλά, ἐδὲ τῷ βίῳ δαδέδωκας, οὐκ οἶδα εἰς ὃν καιρόν τινα ἄλλον τεμισόμενον τὴν χρῆσιν αὐτῶν. ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἐδὲ τολμήσαιμ' ἂν εἰπεῖν, ὡς αἱ μοῦσαι δύο σοι παρέξειν ὑποχόμεναι, τὸ μὲν, ἔδοσαν. ἐξ ἡμισείας δὲ ἀνειλήσασθε τὴν ὑπόσχεσιν λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων γνῶσιν. καὶ τοῦτο, ὥσπερ ἀν αὐτὴν ἐν τῷ ἔπει ὑπεσχημένην. ταῦτα δὲ ἐν δαδίνῳ ἄλλῃ Ησίοδε, ἢ παρ' αὐτῷ σὺ μάθοι τίς ἂν; πρέπον γὰρ ἂν, ὥσπερ οἱ θεοὶ δοτῆρες ἐάων εἰσὶν, ὕτω δὲ ὑμῖν τοῖς φίλοις, καὶ μαθηταῖς αὐτῶν, μὴ πᾶσης ἀληθείας ἐξηγεῖσθε περὶ ὧν ἔστε, & λύειν ἡμῖν τὰς ἀπορίας. Ησ. ἐνῶ μὲν μοι ὦ βέλτιστε, ῥᾳδίαν ἀπόκρισιν ἀποκρίνεσθαί σοι περὶ ἁπάντων, ὅτι μηδὲν ἀρίστων virtutes, tum rei rusticæ præcepta: quæcunque ad Pleiadas, ad arandi, metendi, navigandi, denique aliorum omnium tempora pertinent. Alterum verò, quod cùm humanæ vitæ futurum erat utilius, tum Deorum donis multò convenientius, futurorum dico prædictionem, ne omnino quidem attigisti: sed partem hanc omnem oblivioni tradidisti, nullo modo tua poëti aut Calchanta, aut Telephum, aut Polyidum, aut Phinea imitatus: qui tametsi hoc à Musis non acceperant, futura tamen prædicebant, nec eos rogantibus respondere pigebat. Itaque necesse est te harum trium culparum una esse implicitum. Aut enim mentitus es, quanquam hoc dicto acerbum, Musas tibi fuisse pollicitas fore ut futura posses prædicere: aut illæ promissis steterunt: at tu præ invidia celas, & in sinu servas munus, ne illius egentes participes facias: aut multa quidem istiusmodi scripsisti, nondum tamen in lucem edidisti: haud scio quodnam aliud in tempus eorum usum reservans. Neque enim illud ausim dicere, Musas cùm duo se tibi præstituras promiserint, unum quidem dedisse, dimidium autem promissionis revocasse: dico autem futurorum notitiam: idque cùm ipsam priorem in carmine promisissent. Hæc igitur Hesiode, à quonam alio quàm à te hæc perdiscamus? Decet enim, quemadmodum Dii sunt largitores bonorum, ita & vos qui ipsorum estis amici & discipuli, ea quæ scitis quàm verissimè exponere, & dubia nobis solvere. *Hesiodus.* Tibi vir optime, ad omnia facilè possum respondere: nempe eo-

δέν ἐστι τ' ἐρραψωδημένων ὑπ' ἐμοῦ, ἴδιον ἐμόν, ἀλλὰ τ' μουσῶν. καὶ ἐμοὶ μὲν ὅτι παρ' ἐκείνων τὰς λογισμοὺς τ' τε εἰρημένων, καὶ τ' παραλελειμμένων ἀπαιτεῖν. ἐγὼ δ' ὑπερ μὲν ὧν ἐδιάμην ἠπιστάμην, λέγω δ' δ' νέμειν, καὶ ποιμαίνειν, & ἐξελαύνειν, καὶ βάλλειν, καὶ τ' ἄλλων, ὅσα ποιμένων ἔργα, καὶ μαθήματα, δίκαιος ἂν εἶμι ἀπολογεῖσθαι. αἱ θεαὶ δ', τὰς αὐτῶν δωρεὰς οἷς τε ἂν ἐθέλωσι, καὶ ἐφ' ὅσον ἂν οἴωνται καλῶς ἔχειν, μεταδιδόασιν. [1]ὅμως δ', ὅτι ἀπορήσω πόθεν σὺ & ποιητικῆς ἀσυνολογίας. οὐ γὰρ οἶμαι χρὴ παρὰ τ' ποιητῶν ἐς τὸ λεπτότατον ἀκριβολογημένης, ἀπαιτεῖν τὴν συλλαβὴν ἑκάστην σύντομα τὰ εἰρημένα, κἂν εἴ τι σὺ τῶν ποιήσεως δρόμων παραρρυὲν λάθῃ, πικρῶς τοῦτο ἐξετάζειν, ἀλλ' εἰδέναι ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, καὶ τ' μέτρων ἕνεκα, & τ' εὐφωνίας, ἐπιμεταλλόμεν. τὰ δ', & τὸ ἐπὶ αὐτὸ πυλλάκις λέγειν, σὺ οἶσθ' ὅπως παραδέξασθαι. σὺ δ', τὸ μέγιστον ὧν ἔχομεν ἀγαθῶν, ἀφαιρῇ ἡμᾶς. λέγω δὲ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν σὺν τῇ ποιεῖν ἐξουσίαν. καὶ τὰ μὲν ἄλλα, οὐχ ὁρᾷς ὅσα τ' ποιήσεως καλά. σκινδαλάμους δὲ, καὶ ἀκάνθας τινὰς συλλέγεις, & λαβὰς τῇ συκοφαντίᾳ ζητεῖς. [2]ἀλλ' ὁ μὲν σὺ ταῦτα σύ, οὐδὲ καθ' ἐμὲ μόνον, ἀλλὰ πολλοὶ & ἄλλοι τὰ δ' ὁμοτέχνου δ' ἐμὲ Ὁμήρου καταγινώσκουσι, λεπτὰ οὕτω νομίζοντες, καὶ μάλιστα μικρὰ ἅττα διεξιόντες. εἰ δὲ & χρὴ ὁμόσε χωρήσαντα τῇ αἰτίᾳ τὴν ὀφθαλμὸν ἀπολογίαν ἀπολογήσασθαι, ἀναγνωθὶ ὦ οὗτος τὰ ἔργα μου, καὶ τὰς ἡμέρας quæ cecini, nihil mihi esse proprium, sed Musis: à quibus æquum erat ut dictorum & omissorum rationem postulares. Ego verò super iis quæ privatim scio, pascendi inquam, & regendi pecora, à stabulis abigendi, & mulgendi ratione: & siqua sunt alia pastorum opera, & officia, respondere possem. At Deæ sua munera quibus voluerint, & quandiu id rectè se habere putarint, præstare consueverunt. Non tamen erga te mihi deerit poëtica urbanitas. Neque enim utique minutissima quæque perquirendo, à poëtis exigendum est, ut perfectè omnino ad unamquamque syllabam ipsorum dicta respondeant: & siquid in poëseos cursu per imprudentiam elabatur, id acerbè examinandum: sed sciendum nos & metri, & soni concinni causa multa interserere: alia verò plana cùm sint, carmen ipsum nescio quomodo sæpe recipere. At tu nostrorum bonorum maximo nos privas: nempe libertate & fingendi licentia. Atque alia quidem poëseos ornamenta quàm multa sint non vides, verùm minutias quasdam & spinas excerpis, & ansas sycophantiæ quæris. At hæc non solus neque in me solum, sed multi etiam alii artis ejusdem professoris Homeri scripta incessunt, admodum tenuia, ac potissimùm minutula quæque persequentes. Porrò si consertis manibus oportet me rectissimam accusationis defensionem afferre, heus tu, Opera

1 Ὅμως δ' ἀπορήσω πόθεν σὺ & ποιητικῆς ἀσυνολογίας] Hæc verba non agnoscit interpres, vel, quod potius credo, eo quod illa non intellexit, de industria suppressit. Sed proculdubio legendum est ἀπαιδευσίας. Palm.

2 Ἀλλ' ὁ μὲν σὺ ταῦτα σύ] Ἀλλ' ὁ μὲν ταῦτα σὺ. Marcil.

1 Ἀπ'

ρας. εἴση γὰρ ὅτα ἐν τῷ ποιήματι τούτῳ, μαντικῶς ἅμα, καὶ σωφρονικῶς πρότερόν σοι μοι, τὰς ἀποβάσεις προδηλῶσα τῶν ἔργων, καὶ τῶν πραττομένων, καὶ τῶν παραλελειμμένων τὰς ζημίας. καὶ τὸ, οἴσεις δ' ἐν φορμῷ, παῦροι δέ σε γνήσονται, καὶ πάλιν ὅσα ἀγαθὰ περίεσται τοῖς ἀρῶσι γεωργοῦσι, χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ νομίζοιτο. Λυ. τοῦτο μὲν ὦ φιλτατε Ἡσίοδε, καὶ πάνυ ποιμενικῶν ἔρηται σοι, καὶ ἐπαληθεύειν ἔοικας τῇ τῶν μουσῶν ἐπίπνοιαν, αὐτὸς δὲ ἀπολογίᾳ ὑπὲρ τῶν ἐπῶν δεόμενος. ἡμεῖς δ', ὃ τοῦτο τῇ μαντικῇ σοῦ ἔφην, καὶ τῶν μουσῶν ἐπειρόμεθα. ἐπεὶ τὰ μὲν τοιαῦτα; πολὺ μαντικώτεροι ὑμῶν οἱ γεωργοὶ, καὶ ἄρτι μαντεύσαιντ' ἂν ἡμῖν ἀεὶ αὐτῶν, ὅτι ὑσωθῶ μὲν ἔτι Διὸς, οὐθαλῆ ἔσαι τὸ ἁλόνιζα. ἰὼ δ' αὐχμὸς ἐπιλάβοι, καὶ διψήσουσι αἱ ἄρουραι, ὀδύρμια μηχανὴ μὴ ἐκ λιμὸν ἐπακολουθήσῃ τοῖς δίψει αὐτῶν. καὶ ὅτι ἀμεσῶν θέρος, χρὴ δρᾶν. ἢ σὺν ἂν τ' ὄφελος γλύοιθ', ἐπὴν ἀκχθέντων τ' σπερμάτων, ἀδὲ ἁμᾶς χλωρὸν ἔτι τὸ στάχυ, ἢ κενὸν οὖρι ἧσται τ' καρπόν. ἀ μὲν ἀσὶ σημεῖα μαντείας δεῖται, ὡς ἰὼ μὴ καλύψῃς τὰ σπέρματα, καὶ θερόπων μακέλλῳ ἔχων ἐπιφορεῖν τ' γῆς αὐτοῖς, καπτήσεται τὰ ὄρεα, καὶ σεσηκασπιδεῖται τῇ ἄπασαν θέρος ἐλπίδα. τὰ δὲ τοιαῦτα, θαυμάσεις μὲ, καὶ ὑποθήκας λέγων, σὺν ἂν τις ἁμαρτάνοι. μαντικῆς δ', πάμπολυ ἀποδεῖν μοι δοκεῖ, ἥς τ' ἔργον, τὰ ἄδηλα, καὶ ἀδαμῆ ἀδάμαντα φανερὰ σημαίνουσιν. ὥσπερ τὸ τοῦ Μίνοι σημαῖνον, ὅτι σὺν τοῦ μέλιτος πίθῳ ὁ παῖς ἐστιν αὐτοῦ ἀπολωλώς, καὶ τὸ τοῖς Ἀχαιοῖς σημαῖνον τὰ Ἀπόλλωνος ὀργῆς

ejus in mellis dolio suffocetur, & Apollinis iræ causam Achivis

pera mea & dies lege. Cognoscis enim quæ in eo poëmate vaticinandi pariter, & divinandi facultate prædixi, quum præsignificavi successus eorum quæ rectè & tempestivè fierent, & damna eorū quę omitterentur, Et hoc *Corbe feres, paucis mirandus, in horrea fruges.* Et rursus quæ bona consequentur qui agros rectè colunt: utilissima vitæ humanæ putetur ars vaticinandi. *Lu.* Enimvero hoc, admirande Hesiode, pastorale est quod dixisti, verumque reddere videris Musarū afflatum, quum non possis ipse tuorum carminum defensionem suscipere. Nos autem hujusmodi divinationem à te, & Musis non expectabamus: siquidem talia, vaticinandi multò quàm vos peritiores agricolæ, etiam de illis optimè nobis vaticinarentur, nempe si pluat Deus, fore, ut manipuli uberes proveniant: sed si æqualor agros occuparit, & arva sitiant: fieri non posse quin eorum siccitatem fames sequatur. Tum etiam agros æstate colendos non esse, quòd nulla hinc utilitas perciperetur, edusis temerè seminibus: neque demetendas *virides* adhuc aristas, alioqui fructum inanem inventum iri. Sed neque illud eget vaticinio, quòd nisi semina operias, & ligonem tenens famulus terram ipsis injiciat, aviculæ advolabunt, omnemque messis spem intercipient. Etenim non aberrabit à vero, qui dixerit hæc esse agricolarum præcepta & documenta: sed à divinatione procul abesse mihi videntur, cujus opus est, obscura, & nullibi usquam aperta præcognoscere, ut Minoi prædicere futurum ut filius

πλὼ αὐτῶν, καὶ τῷ δικάτῳ ἔτει ἀλῶναι τὸ Ἴλιον. ταῦτα γὰρ ἡ μαντική. ἐπὶ δὲ τοιούτοις εἴ τις αὐτῇ ἀναβήσεται, οὐκ ἂν φθάνοι κάμιν μάτην λέγων. ἀθεεὶ γὰρ, καὶ πρὸ ἡμέρας καὶ ἄνυδρος Κασταλίας, καὶ δάφνης, καὶ τρίποδος δελφικοῦ, ὅπ ἂν γυμνὸς ὢν καὶ κρύος ἀέναος ᾖ τις, ὄντος πρόσφατος, καὶ χαλαζῶντος ὕδατι, πίελος ὀλίγος μικρὸς ἐπιπεσὼν τῷ τοιούτῳ. καὶ τὸ ἔτι γε τούτου μαντικώτερον, ὅπ δὲ ἥρμη μὴ ταῦτα ὡς τὸ εἰκὸς ἐπιγένηται, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. ὧν χαλεπὸν ἂν εἴη μεμνῆσθαι. ὥστε πὸς μὲ τοιούτους ἀπολογίας, καὶ μαντείας, ἄφες. ἐκεῖνο γε, ὦ εἰρηκὼς τὸ δέχῃ, ἴσως συγχώρησαι ἄξιον, ὡς οὐδὲν ἤδεις τῶν λεγομένων, ἀλλά τις ἔμπνοια δαιμόνιος ἐπιποιῇ σοι τὰ μέτρα, καὶ πάνυ ἀδὲ ἐμεῖνη βέβαιος ὅσα. ὃ γὰρ ἂν τὰ μὲ, ἐπιτύχῃ τῶν ὑπεσχημένων, τάδε ἀτελῆ ἀπολίμπανεν.

prædignificare, futurumque anno decimo Ilii excidium. Hæc ars divinandi præstat: quæ siquis illi adscripserit, neque me vatem dixerit: quum prædicam, & divinabo, etiam absque aqua Castalia, lauro, & Delphico tripode, eum qui obambulaverit nudus hyeme, pluente quoque & grandinante Deo febri algida non levi cerreptum iri. Quodque majoris est peritiæ vaticinandi quàm hoc, etiam calorem post hæc, ut verisimile, sequuturum: aliaque id genus multa, quorum meminisse esset ridiculum. Quare apologias ejusmodi, & vaticinia missa facito. Æquum verò fuerit, fortasse, quòd initio dixisti, admittere: quòd nihil eorum quæ abs te dicebantur nosses, sed divinus quispiam afflatus metra tibi suggereret, atque is non admodum firmus: quippe qui non eorum quæ promisisset partem perficeret, partem imperfectam relinqueret.

ΠΛΟΙΟΝ, Η ΕΥΧΑΙ.

NAVIGIVM, SEV VOTA.

ARGVMENTVM.

Irridet hoc dialogo Lucianus cupiditates, & stulta hominum vota, ut qui in iis rebus plerumque felicitatem ponant, eaque sibi expetant, quæ si ipsis contingant, plurimum & molestiæ & periculorum quoque interim habituri sint. Ita enim fingitur hic Adimantus primò, divitias, post hunc Samippus potentiam & imperium, postremus autem Timolaus voluptates, & quicquid mundo plausibile videtur, optare. Quorum omnium vota Lucianus ita confutat, ut ostendat quidvis potiùs quàm felicitatem in his rebus positam esse.

LY-

ΛΥΚΙΝΟΣ.

Οὐκ ἐγὼ λιγὺ ὄπ ἦπτον τὸν χύπας ἑωλοῦ νεκρὸς ὐπ φασιρᾷ κείμενον, ἢ θέαμά π τῶ ὀφθέντων Τιμόλαον ἀφελάβοι, καὶ εἰς Κόρινθον δίοι ἀπαύστι θέοντα ἀπίεναι; ἀφ' τῶτο ὅτω φιλοθεάμων σύ γε, καὶ ἄοκνος τὰ τοιαῦτα. Τιμ. π γὰρ ἔδει ἐ ποιεῖν ὦ Λυκῖνε, χολῶ ἄγοντα, πυθόμενον ὅτως ὑπερμεγάθη ναῦν, καὶ πρῳ ἐ μέτρ εἰς τ Πειραιᾶ κατεπωλύκεναι, μίαν τῶ ἀπ' Αἰγύπτ εἰς Ἰταλίαν σίτα γωγῶν; οἴμην ἐ ἐ σφῶ, σέ τε, καὶ Σάμιππον τυθνί, μὴ καὶ ἄλλό π ἐξ ἄστος ἦκεν, ἢ ὀψομένους τὸ πλοῖον. Λυ. νὴ Δία ἐ Ἀδείμαντος ὁ μυῤῥινούσιος εἵπτ μεθ' ἡμῶν. ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπ νῦν ἐκεῖνός ἐστι, διαπλαναθεὶς ὐ τῇ πλήθῃ τῶ θεατῶν. ἄχρι μὲ γὰρ τ νεὼς, ἅμα ἠλθομεν. καὶ ἀνιόντες εἰς αὐτὴν, σὺ μὲ οἴμην Σάμιππε, προήεις. μετ' σέ, ὁ Ἀδείμαντος ἰδ. εἶτ' ἐγὼ μετ' ἐκεῖνον, ἐχόμενος αὐτῦ ἀμφοτέραις. καί με ἀφ' τ διαβάθρας ὅλης παρέπεμψε χειραγωγῶν, ὑποδεδεμένον, ἀνυπόδητος αὐτὸς ὤν. τ δὲ τότε ἦ, οὐκ ἔτ αὐτὸν εἶδον, ὅτι ἔνδον, ὅτι ἐπεὶ κατελήλυθειμεν. Σαμι. οἶσθα ᾧ Λυκῖνε ὅτω ἡμᾶς ἀπέλιπεν, ὁπότε οἴμην τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο μειράκιον ὐκ τ θαλάμης

LYCINVS.

Annon dicebam quòd pridianum cadaver in propatulo positum vultures citiùs lateret, quàm novum aliquod spectaculum, Timolaum, etiamsi uno spiritu Corinthum illi esset curriculo abeundum? propterea spectaculorum es amans, & ad talia impiger. *Timolaus.* Quidnam me vacantem, agere oportebat Lycine, cùm audivissem navim supra modum ingentem in Piræum appulsam esse, unam videlicet earum quibus ex Ægypto in Italiam frumentum importari solet? Existimo autem & vos, cùm te, tum hunc Samippum, non aliam ob causam ex urbe huc esse profectos, quàm ut navigium hoc videretis. *Lyc.* Per Iovem Adimantus quoque Myrrhinusius comes veniebat: sed nescio ubinam ille nunc sit, in multitudine spectatorum errans. Nam ad navim usque venimus unà, in quam quum ascenderemus, tu quidem Samippe præibas, & sequebatur Adimantus: deinde ego illum, manibus ambabus apprehensum. Atque ille me per totas scalas manu ducens transmisit calceatum ipse discalceatus. Sed ab eo tempore ipsum non vidi amplius, neque intus, nec postquam descendimus. *Sam.* Scis Lycine, ubi non reliquit, puta quando formosus ille adolescens ex domicilio

1 Ἀπ' Αἰγύπτ εἰς Ἰταλίαν σιτηγωγῶν] Ex Ægypto & tota Africa Romam frumentum advehebant. Inde λιβυὸν πυροφόρον Pindar. Isthm. Odyss. 1. Rutilius Itiner. lib. 1.

Quin & fecundas tibi conferat Africa messes.

Sic Africa cum spicis. Claudian. lib. 2. de laudib. Stilic. Ex aliis etiam provinciis, è Sicilia, Gallia Narbonensi. *Bourd.*

1 Κρή-

σχοινλε, τὸ τὴν κεφαλὴν ὀθόνιον ἐπιδεδικὸς, ἀναδεδεμένον ἐς τὸ πίσω τὴν κόμην, ἐπ' ἀμφότερα δ' μετώπου ἀπεσμιλλον. εἰ τοίνυν ἐγὼ Ἀδείμαντον οἶδα, οἶμαι γλαφυρὸν ὄντα σπεῖσθαι θέαμα ἰδὼν, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ αἰγυπτίῳ ναυπηγῷ, ἐπεσκευασμένον τὸ πλοῖον, παρίσηκε δακρύων, ὥσπερ εἶπε. παχύδακρυς γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἐρωτικά. Λυ. ἦ μὰν ὦ πάνυ καλὸς ὦ Σάμιππε, ὁ μειρακίσκος ἐδόκει μοι, ὡς ἂν ὁ Ἀδείμαντον σκοπήσαι, ὦ τοσοῦτοι Ἀθήνησι καλοὶ ἵπνουσι, πάντες ἐλεύθεροι, σεμνύλοι τὸ φθέγμα, παλαίστρας ἀποπίοντες. οἷς κἀγὼ ξυδακρύσαιμι τὸν ἀγλωτίν. ἔστι δ' ὡς τῷ μελάγχρως εἶναι, ἦ πρόχειλός ἐστι, καὶ λιπὸς ἄχαν τοῖν σκελοῖν, καὶ ἐφθέγξατο ἐπισεσυρμένον τι, καὶ σωμεχὲς, καὶ ἐπίτροχον, ἐλλιπῶς τε, ἐς τὸ πάτερον ὑπὸ τῇ ψόφῳ, καὶ τῷ φωνῆς τόνῳ. ἡ κόμη δ', καὶ ἐς τὸ πίσω ὁ πλόκαμος συνεστραμμένος, οὗτι ἐλεύθερόν φησιν αὐτὸν εἶναι. Τιμ. τοῦτο μὲ δύσνοιάς ὦ Λυκῖνε σημεῖόν ἐστιν αἰγυπτίας, ἡ κόμη. ἅπαντες γὰρ αὐτοῖς οἱ ἐλεύθεροι παῖδες ἀναπλέκονται. ἦς τι καὶ τὸ ἐφηβικὸν ὠνὶ Παλλήνη. οἱ γεραίτεροι ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν ἔναι κομᾶν τοὺς γέροντας, ἀναδεμένους [1] κρωβύλλοι ὑπὸ τέττιγι χρυσῷ ἀνειλημμένου. Σαμι. εὖγε ὦ Τιμόλαε, ὅτι ἡμᾶς ἀναμιμήσκεις τῶν Θουκυδίδου συγγραμμάτων, ἃ σὺ τῷ

cilio prodivit, puro amiculo indutus, religata à tergo coma, ad utramque frontis partem reducta. Proinde si Adimantum bene novi, arbitror illum conspecto tam venusto spectaculo, ei prō more lachrymantem astitisse, cùm in lachrymas ad res amatorias sit propensus: & Ægyptio illi navis fabricatori, navim circumgementi longum vale dixisse. *Lyc.* Atqui non adeò formosus, Samippe, adolescens ille mihi est visus, ut Adimantum percellere potuerit, quem Athenis tot formosi sectantur, ingenui omnes, loquendo garruli, & palæstram spirantes: quibus etiam illachrymari non est ignavum. Hic autem præterquam quòd colore fusco est, habet etiam prominentia labia, nimiumque gracilia crura: loquiturque dissolutum, & incompositum quiddam, continuatis ac volubilibus verbis, Græcè quidem, sed ad patrium morem concitato strepitu, & inflexo vocis accentu. Porrò coma, atque ille à tergo convolutus capillus, haudquaquam liberum esse ipsum arguit. *Timol.* Hoc quidem Lycine, coma videlicet: Ægyptiæ nobilitatis est signum. Omnes enim ingenui pueri eam religant. Et ad pubertatem usque majores nostri Pallenenses, quibus decorum videbatur ut senes comam nutrirent, redimiti crobyllo sub aurea cicada religato. *Sam.* Rectè quidem Timolaë Thucydidis commentarios nobis in memoriam revocas: quæ

1 Κρωβύλλον ὑπὸ τέττιγι] Legend. Interpr. Aristophan. ad nub. Tzetz. histor. 301. Chil. 10. *Bourd.* Crobyllo] Crobvlus, crinium plexeus in acumen delinens, de quo Thucydides in primo Plut. in libello de Tacente Pythia Tertull. lib. de Veland. virginib. de cicada Athenienſium Greg. Nazianzenus:

Κικρωπίδαι τέττιγα πολίται ὑπὲρ φίλα γαίης
Γηγενέες. Cogn.

1 Χρυ-

πρόοιμίῳ τοῦτ' τ' δρχαίας ἡμῶν τρυφῆς εἶπεν ἐν τοῖς Ἴωσιν, ὁπότε οἱ τότε σωφρονίσθησαν. Τιμ. ἀτὰρ ὦ Σάμιππε, νῷν ἀνεμνήσθη ὁπόθεν ἡμῶν ἀπελείφθη Ἀδείμαντος, ὅτε δὴ τ' ἐσὼ ἐπίπολὺ ἔσημεν ἀναβλέποντες, ἀριθμοῦντες τ' βυρσῶν τὰς ἐπιβολάς, & θαυμάζοντες ἀνιόντα τ' ναῦτιλα ἀφ' τ' κάλων, εἶτα ἐπὶ τ' κεραίας ἄνω ἀσφαλῶς ἀφθίσθαι, τ' κεροειδεν ἐπειλημμένον. Σαμι. εὖγε λέγεις. τί δ' ὃν χρὴ ποιεῖν ἡμᾶς ἐνταῦθα; πραδοκᾶν αὐτὸν, ἢ ἐθέλεις ἰὼν αὖθις ἐπάνειμι ἐς τὸ πλοῖον; Τιμ. μηδαμῶς, ἀλλὰ πρόιμεν. εἰκὸς γὰρ ἤδη παρεληλυθέναι ἐκεῖνον ἀποσβᾶντα ἐς τὸ ἄστυ, ἐπὶ μηκέθ' ἡμᾶς δύρειν ἐδυνατ. εἰ δ' μὴ, ἀλλ' οἶδ' τῷ ὁδὲν Ἀδείμαντος, καὶ δὴ & ἥδεν, μὴ ἀπολειφθεὶς ἡμῶν ἀπεβεκηλθῇ. Λυ. ὀρθῶς μὴ σκαιὸν ἢ φίλον ἀπολιπόντας, αὐτὸς ἀπιέναι. βαδίζομεν δ' ὅμως, εἰ & Σαμίππῳ τοῦτο δοκεῖ. Σαμι. καὶ μάλα δοκεῖ, ὡς τῶς ἀνεωγμένα τῷ παλαίστρᾳ ἔτι καταλάβωμεν. ἀλλὰ μεταξὺ τ' λόγων, ἡλίκη ναῦς, εἴκοσι & ἑκατὸν πήχεων ἔλεγεν ὁ ναυπηγὸς τὸ μῆκος, εὗρος δ', ὡσὲρ τὸ πρῶτον μάλιστα τοῦτο, καὶ ἀπὸ τ' καταστρώματος, ἐς τ' πυθμένα, ἢ βαθύτατον κατ' τ' ἄντλον, εἰνέα ὠδὸς τοῖς εἴκοσι. τὰ δ' ἄλλα, ἡλίκος μὲ ὁ ἰσὸς, ὅσην δ' ἀνέχει τῷ κεραίᾳ, οἵῳ δ' πρόσκειται κέχρηται, & σωίσχεται, ὡς δ' ἡ σφῦρα μὲ ἐπανίσχνει ἠρέμα κρεμαμένη, χρυσοῦν χοινίσκον ἐπικειμένη, καταντικρὺ δ', ἀνάλογον ἡ πρώρα ὑπερέβηκεν, ἐς τὸ ἐμπροσθεν ἀπομηκες.

quæ ille de veteri noſtra luxuria in procœmio dixit in Ionibus, quando tum illi ſimul in coloniam miſſi fuerunt. *Timo.* At nunc demum in mentem mihi venit Samippe, ubi Adimantum reliquerimus: quando videlicet diu ſtetimus ad malum ſurſum ſpectantes, coria alia aliis ſuperimpoſita numerantes, & nautam admirantes per funes aſcendentem, deinde per antennam ſupernè tutò currentem, cornibus antennarum apprehenſis. *Sam.* Rectè dicis: quid igitur facto hîc opus? utrum hîc expectemus ipſum, an vis ut ad navim abeam iterum? *Tim.* Nequaquam: ſed pergamus. Nam veriſimile eſt illum jam præteriiſſe, in urbem ſeſe recipientem, poſtquam nos non amplius invenire potuit. Sin minus, viam novit Adimantus, neque metuendum eſt, ne à tergo relictus, à nobis ſeducatur. *Lyc.* At videte ne inhumanum ſit relicto amico abire. Eamus tamen ſi Samippo quoque videtur. *Sam.* Etiam videtur, ſi fortè apertam adhuc palæſtram deprehendere poterimus. Sed inter loquendum, quanta navis, viginti & centum cubitorum longitudine, ajebat navis fabricator latitudine verò ſupra quartam maximè hujus partem: tum à ſummis foris ad fundum uſque, quà profundiſſima eſt, juxta ſententinam, novem & viginti cubitos alta. Præterea quantus malus, quantam erigit antennam, quali rudente utitur, & aſtringitur. Vt verò puppis paulatim aſſurgit inflexa, impoſito aureo anſerculo: è regione autem æqua proportione prora prominet, in anteriorem par-

1 Χρυσοῦν χοινίσκον] Sic omnes omnino editiones, legendum tamen eſt χοινικον. De cheniſco multa Colvius ad Apul. *Bourd.*

κυομένη, τῷ ἐπώνυμον τὸ νεὼς ἦθος ἔχουσα τῷ Ἰσιν ἐκπέρωθεν. ὁ μὲν ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαὶ, καὶ ὁ ἱστὸς τὸ πυρσότερον πυρσωτὸς, καὶ πρὸ τούτων, αἱ ἄγκυραι, καὶ προφεῖα, καὶ ἀφλαστοκοῖλαι, καὶ μὴ τὼ πύμνω οἰκήσεις, θαυμάσια πάντα μοι ἔδειξε. καὶ τὸ τῶν ναυτῶν πλῆθος, σφοδρὸν πόσον ἂν τις εἰκάσειεν, ἐλέγετο εἶναι τοσοῦτον ἄμιλλαν σῖτον, ὡς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐνιαύσιον ἐκθρέψαι τροφήν. κἀκεῖνα πάντα μικρός τις ἀνθρωπίσκος, γέρων ἤδη, ἔσωζεν ὑπὸ λεπτῇ κάμακι τὰ πλοιαρίδια ἀφιέρων. ἐδεήχθη γάρ μοι ἀναφλαυδίας ἁλός, ἤρων οἰμαι τοῦνομα. Τιμ. Θαυμάσιος τῷ τέχνῳ, ὡς ἔφασκον οἱ ἐμπλέοντες, καὶ τὰ θαλάττια σοφὸς, ὑπὲρ τὸν Πρωτέα. ἠκούσατε δ' ὅπως δεῦρο κατήχθη τὸ πλοῖον, οἷα ἔπαθον πλέοντες, ἢ ὡς ὁ ἀνὴρ αὐτοὺς ἔσωσεν; Λυ. οὐκ ὦ Τιμόλαε, ἀλλὰ νῦν ἡδέως δ' ἂν ἀκούσαιμι. Τιμ. ὁ ναύκληρος αὐτὸς διηγεῖτό μοι, χρηστὸς ἀνὴρ, καὶ προσομιλῆσαι δεξιός. ἔφη γὰρ ἀπὸ τοῦ Φάρου ἀπάραντας ἀπὸ πάνυ βιαίου πνεύματος, ἑβδόμῃ ἰδεῖν τὸν Ἀκάμαντα. εἶτα ξέφυρος αὐτοὺς ἀπενεχθῆναι πολλὰς ἄχρι Σιδῶνος. ἐκεῖθεν δὲ, χειμῶνι μεγάλῳ δεκάτῃ ἐπὶ Χελιδονέας ἀφ' ἑσπέρας αὐλῶνος ἐλθεῖν. ἔνθα δὴ μικρὸν ὑποφρυγίας δοῦναι ἄπαντας. οἶδα δέ ποτε καὶ αὐτὸς πλεύσας καὶ αὐτὸς Χελιδονέας, πλέκον ἐν τῷ τόπῳ ἀνίστασθαι τὸ κῦμα. καὶ μάλιστα ἐκεῖ τὰ λίαν, ὁπόταν ἐπιπαρtem longè porrecta, cognominem navi Deam Isidem utrinque habens. Cætera enim ornamenta, picturæ, veli parasium flammeum, & ante hæc, anchoræ, vertendi, & circumagendi instrumenta, & illæ post puppim habitationes, omnia admiranda mihi sunt visa. Iam & nautarum multitudo cum exercitu comparari posset. Dicebatur autem tantum frumenti ducere, quantum in annuum victum omnibus Atticæ incolis sufficeret. Atque hæc omnia parvus quidam homuncio senex jam, conservabat, tenui pertica tanta gubernacula circumagens. Nam mihi monstratus fuit calvaster quidam crispus, Heron opinor nomine. *Tim.* Ille in arte sua mirabilis, ut navigantes ajebant, & rerum marinarum Proteo peritior. Audistis autem quo pacto navem huc appulerit? qualia navigantibus acciderint, aut ut ipsos stella servarit? *Lyc.* Nequaquam Timolae: sed nunc id libenter ex te audierimus. *Tim.* Narravit mihi nauclerus ipse, homo probus, & colloquio benignus. Ajebat autem cùm à Pharo solvissent, flatu non admodum vehementi, septimo die Acamantem vidisse. Exinde zephyro ex adverso spirante, transversos abreptos fuisse ad Sidonem usque. Inde autem tempestate magna jactatos, per angustias illas ad Chelidoneas pervenisse die decima, ubi parum abfuit quin omnes submergerentur. Novi autem ipse qui Chelidoneas aliquando sum prætervectus, quanti se eo loci attollant fluctus, & maximè flante Africo, quando & Au-

1 Ἑβδόμῃ ἰδεῖν τὸν Ἀκάμαντα] Acamas mons est & promontorium Cypri occidentale, quod nunc Italis nautis *Capo di San Piphano* dicitur, quod à dextris videtur iis, qui Alexandria vel Ægypto versus Rhodum & Asiam tendunt. *Palm.*

1 Κει-

λάσῃ ϵ̓ ϝ νότῳ. μετ' ἐκεῖνο γὸ δὴ συμϐαίνϵ μεγίζεας τὸ Παμφύλιον ἀπὸ τ̃ λυκιακ̃ς γαλάσσης. καὶ ὁ κλύδων ἄτε ἀπὸ πολλ̃ν ῥυμάτων ὢν εἰς τὸ ἀκρωτηρίον χιζόμϵνος. ἀποξυφὴ δὲ εἰσι πέτραι ϵ̓ ὀξεῖαι, καὶ ἀγλῃγὲς ἰϐαι τ̃ κλύσμαθ. ἡ γὴ φοϐερωτέρους ποιεῖ τοὺς κυμαινομένους, καὶ τ̃ ἦχον μέγαν. καὶ τὸ κῦμα πολλάκις αὐτ̃ ἰσομέγεθες τ̃ σκοπέλῳ. τοιαῦτα ϵ̓ σφᾶς καταλαϐεῖν ἔφασκεν ὁ ναύκληρος, ἔτι ϵ̓ νυκτὸς ὄντος, ϵ̓ ζόφου ἀκριϐ̃ς. ἀλλὰ ὡς τοῖς οἰμωγὴν αὐτ̃ν ἐπικλαυσθέντας τοὺς θεοὺς, πῦρ τε ἀναδείξαι ἀπὸ τ̃ Λυκίας, ὡς γνωρίσαι τ̀ τόπον ἐκεῖνον, καὶ πινα λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκούρων τ̀ ἕτερον, ἐπικαθίσαι τ̃ ἡμιτόνῳ, καὶ κατόψυξαι τὸν ναυτ̃ ἐπὶ τὰ λαιὰ ἐς τὸ πέλαγος. ἤδη τ̃ κρημνοῦ προσφερομένου. τὰνταῦθεν ὁ ἄπαξ τ̀ ὀρθ̃ς ἐκπεσόντας, ἀφ' ϝ Αἰγαίου πλεύσαντας, ἑϐδομηκοστ̃ ἀπ' Αἰγύπτου ἡμέρᾳ ὡς ἀντίους τοὺς ἐτησίας πλαγιάζοντας, ἐς Πειραιᾶ χθὲς καθορμίσασθαι, τοσοῦτον ἀποσυρέντας ἐς τὸ νότιον, ὡς ἐσ̃ναι τοῦ Κρητικοῦ δεξιὰν λαϐόντας, ὑπὲρ τ̀ Μαλέαν πλεύσαντας, ἤδη εἶναι σὺν Ἰταλίᾳ. *Lυ.* νὴ Δία θαυμάσιόν πινα φ̃ς κυϐερνήτου τ̀ ἥρωα, ἢ ϝ Νηρέως ἡλικιώτου, ὃς τοσοῦτον ἀπεσφάλη τ̃ ὁδοῦ. ἀλλὰ τί τοῦτο; σὸς Ἀδείμαντός ϵ̓στιν ἐκεῖνος; *Τιμ.* πάνυ μὲν οὖν Ἀδείμαντός ϵ̓στιν αὐτός. ἐκϐοήσωμεν οὖν. Ἀδείμαντε, σὲ φημὶ τ̀ μυῤῥινούσιον, τ̀ Στροϐίχου. *Λυ.* δυοῖν θάτερον, ἢ δυσχερῶς καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκπεπώφωκ. Ἀδείμαντός ϵ̓στιν ἤδη σαφ̃ς ὁρῶ καὶ θαυμάσιον αὐτοῦ, καὶ τὸ βάδισμα ἐκεῖνο, καὶ ὁ χρὼς ὁμοῖος. ἐπιτεινώμεθ δ' ὅμως τ̀ πεῖσμα. Auſtri partem aſſumpſerit. Nam ab eo loco contingit Pamphilium mare à Lycio dividi: & fluctus ipſi ut pote multis undis, circa promontorium illud velut interſecti (præruptæ autem & acutæ ſunt rupes, & incurſionibus aquarum acuminatæ) & procellas excitant terribiliores, & fragorem magnum: ac fluctus plerumque æquè magnus eſt ac ipſe ſcopulus. At talia ſe deprehendiſſe dicebat nauclerus, cùm adhuc nox eſſet: & caligo profunda: ſed Deos gemitibus ipſorum flexos, & ignem à Lycia oſtendiſſe, ut locum illum agnoſcerent: & ſtellam quandam ſplendidam, Dioſcurorum videlicet alterum, in carcheſio conſediſſe, navimque ad ſiniſtram in altum iterum direxiſſe, cùm jam in præceps ferretur. Atque ex eo cùm jam ſemel à recta via excidiſſent, per Ægæum navigantes, ſeptuageſimo die, quàm ab Ægypto ſolverant, adverſus eteſias, per obliquum, & tranſverſe actos in Piræum heri appulſos eſſe, tantum in partem inferiorem abreptos: quos conveniebat Creta ad dextram relicta, ſupra Maleam navigantes, jam in Italia eſſe. *Lyc.* Per Iovem mirabilem dicis gubernatorem Heronem, vel Nereo coætaneum, qui tantum à via aberrarit. Sed quid hoc? an ille eſt Adimantus? *Tim.* Omnino Adimantus ipſe. Vocemus hominem. Adimante, te dico Mirrhynuſium, Strobichi filium. *Lyc.* Ex duobus alterum illi accidit: aut enim nobis eſt infenſus, aut obſurduit. Nam omnino Adimantus ille eſt, neque alius quiſquam. Iam admodum planè video: cùm pallium ipſius eſt, tum inceſſus, & abraſa ad cutem coma. Greſſum tamen acce-

εἰπεῖν, ὡς καταλάβωμεν αὐτόν. λῶ μὴ δῆτ' ἰμᾶς λαβόμενοί σε ἐπιστρέψωμεν ὦ Ἀδείμαντε, ἐχ ὑπακούσεις ἡμῖν ἐμβοῶσιν; ἀλλὰ δοκεῖς φροντίζοντα ἴσως ἐπί σωτοίας τινὸς, ἢ μικρὸν, ἢ δ' οὐκ ἀφαύλου πράγματος ὡς δοκεῖς ἀνακυκλῶν. Ἀδει. ἀδὲν ὦ Λυκῖνε χαλεπὸν, ἀλλά με καινή τις ἔννοια μεταξὺ βαδίζοντα ὑπελθοῦσα, παρεκελεύσατο ὑμῶν ἐπιπίσειν, ἀπειρὸς πάσης αὐτῷ ἄπαυδα τῆς λογισμοῦ ἀπολέπουσα. Λυ. τίς αὕτη; μὴ γὰ ὀκνηρὸς ἐπεῖν, εἰ μή τις ἔστι τὸ πάνυ ἀπόρρητον. καίτοι ἐπλέσθημεν ὡς οἶσθα, καὶ τέχνην μεμαθήκαμεν. Ἀδει. ἀλλ' αἰσχύνομαι ἔγωγε εἰπεῖν πᾶσι ὑμῖν. ἅτω γὰ μειρακιώδες ὑμῖν δόξει τὸ φροντίσμα. Λυ. μῶν ἐρωτικόν τί ἐστι; ἁδὲ γὰ ἁδὲ τοῦτο ἀμυήτοις ἡμῖν ἐξαγορεύσεις, ἀλλ' ὑπὸ λαμπρᾷ τῇ δαδὶ, καὶ αὐτοῖς πεπλεσμένοις. Ἀδει. ἁδὲν ὦ θαυμάσιε τοιοῦτον, ἀλλά πνα πολλὸν ἐμαυτοῦ ἀνεπλατόμην, ἐν κενῇ μαθεσίᾳ οἱ πολλοὶ καλοῦσι. καί μοι ἐν ἀκμῇ τῆ εὐπορίας, καὶ πλούτου, ἐπίστητε. Λυ. οἶσθ' ὃ τὸ κοινότατον τοῦτο, [1] κοινὸς ἑρμῆς φασι, καὶ ἐς μέσον καλινδεῖ φέρων τὸ πλοῦτον. ἄξιον γὰ ἀπολαῦσαι τὸ μέρος φίλας ὄντας, τὸ Ἀδειμάντου πλούτου. Ἀδει. ἀπελείφθην μὲν ὑμῶν ἐν τῇ πρώτῃ ἐς τὰ ναῦς ἐπιβάσῃ, ἐπεί σε ὦ Λυκῖνε κατέσησας τὸ ἀσφαλές. ἐμετρούμην γάρ μου τὸ ἀγκύρας τὸ μέγεθος. οὐκ οἶδ' ὅπως ὑμεῖς ἀπίστητε. ἰδὼν δ' ὑμᾶς τὰ πάντα, ἐρώμην πνὰ τῶν ναυτῶν ὁπόσην ἀποφέρει ἡ ναῦς τῷ δεσπότῃ ὡς ἐπιπολὺ καθ' ἕτος accéleremus, ut eum assequamur. Nisi veste apprehensum te convertamus, Adimante, nos inclamantes non audiveris? At etiam cogitabundus videris, rem non exiguam, neque parvi momenti cogitatione volutans. *Adim.* Nihil grave Lycine: sed nova quædam cogitatio, quæ inter eundum, mihi in mentem venit, ut ne vos audirem, fecit, dum intentè, ac tota mente in illam incumbo. *Lyc.* Quænam ista est? Ne enim graveris dicere, nisi id sit aliquid planè arcani. Atqui initiati sumus, ut scis, & celare didicimus. *Adim.* At pudet me vobis dicere: adeò juvenile vobis videbitur id quod nunc cogito. *Lyc.* Num amatorium quiddam est? Neque enim hoc profanis nobis narrabis, sed & ipsis splendida face lustratis. *Adim.* Nihil, ô præclare, istiusmodi: sed opulentiam quandam mihi ipsi affingebam: quam inanem fœlicitatem vulgus appellat: & mihi in summa vi opum & deliciarum versanti, superveniistis. *Lyc.* Proinde illud quod omnibus est in ore, Communis Mercurius inquiunt: & in medio has opes depone. Æquum enim est nos quoque parte aliqua frui voluptatum Adimanti, amici cùm simus. *Adim.* Relictus sum à vobis ubi primùm in navim conscendimus, postquam te Lycine in tuto collocassem. Nam cùm anchoræ magnitudinem metirer, nescio quò à me discessistis. Omnibus tamen perlustratis, quendam ex nautis interrogavi quantum lucri hæc navis in singulos annos domino referret ut plu-

1 Κοινὸς Ἑρμῆς] Phrunut. cap. de Mercer. Theoph. Charact. 24. Latini *in commune*. Seneca Epistola 120. *Quoties aliquid juveni non exspecto donec dicas in commune, ipse mihi dico.* Bourd.

ἥκειν τὴν μισθοφορίαν. ὁ δέ μοι δώδεκα ἔφη ἀττικὰ τάλαντα, εἰ ἄρα τι τἀλάχιστόν τις λογίζοιτο. τοῦτ' οὖν ἐνθυμούμενος, ἐλογιζόμην, εἴ τις θεῶν τὴν ναῦν ἄφνω ἐμὴν ποιήσειεν εἶναι, οἷον ἂν ὡς εὐδαίμονα βίον ἐζώσας, εὖ ποιῶν τοὺς φίλους, καὶ ἐπιπλέων ἐνίοτε μὲν αὐτὸς, ἐνίοτε δ' οἰκείους ἐκπέμπων. ἐστι δ' ἃ καὶ τῶν δώδεκα ἐκείνων παλαίτων, οἰκίαν τε ἤδη ἀνῳκοδομησάμην ἂν ἐπικαίρῳ μικρὸν ὑπὲρ τὴν ποικίλην, τὴν ἐκ τοῦ πατρὸς λιπὼν ἐκείνην τὴν πατρῴαν ἀφεὶς, καὶ οἰκέτας ὠνησάμην, καὶ ὑποζύγια, καὶ ζεύγη, καὶ ἵππους. νυνὶ δ' ἤδη ἐπλεον, ὑφ' ἁπάντων εὐδαιμονιζόμενος ὑπὸ τῶν ἐπιβατῶν, φαδίως τοῖς ναύταις, καὶ μονονοὺ βαπτὰς νομιζόμενος. ἐπὶ δὲ μοι τῷ κατὰ τὴν ναῦν εὐημερίᾳ, καὶ εἰς λιμένα πρόρρωθεν ἀποβλέποντι, ἐπέπεσε ὦ Λυκῖνε, κατιδοῦσα τὰ πλοῖον, καὶ ἀντιπρῳρήσασα εὖ φερόμενον τὸ σκάφος ἐρεῖσαι τῇ κώμῃ τῇ πρώτῃ. Λυ. οἴμοι ὦ γύναι, λαβόμενός μου, ἄπαγε ταῦτα. τί φρατταν, ὡς πνα πείσῃ τὸν νεωκόρον εἰργασμένη ταῦτα, ἐν γῇ καὶ τὴν ὁπ Περιναῦς ἐς τὸ ἄστυ. ἀλλ' ὅρα ὅπως ὑδρωδήσομέν σε τὸ ἁλίσιμον. πέντε γὰρ εἰσὶν βάλε, καὶ λίαν, καὶ μείζω δ' ἀιγυπτίων πλοῖα ἤδη ἔχε. καὶ τὸ μέγιστον, ἃ δὲ καὶ ἐδωδιμα ὠνάμενα. καὶ τάχα σοι πεντάκις ἐξ Αἰγύπτου κατ' ἔτος ἕκαστον σιτηγωγείτω σιτηγωγίαν. καὶ ὦ ναυκληρων ἄριστε, δηλον εἰ ἀφορητον ἡμῖν τότε γενησόμενον. ὡς γὰρ ἔτι ἑνὸς πλοίου τυτὶ διαφοτὸς ὤν, πυρήκεις βοώντων, εἰ πέντε κτήσαιο ἅπαξ τοιοῦτα τελάρμενα πάντα, καὶ ἀνώλεθρα, ἃ δὴ ὄψει δηλαδὴ τὰς

plurimum. Ille autem, duodecim, inquit, Attica talenta, si quis ad minima usque supputarit. Exinde igitur rediens mecum ipse cogitabam, siquis Deorum hanc navem derepente meam esse faceret, quam beatam vitam agerem, amicis benefaciendo, & in ea ipse interdum navigando, servos interdum emittendo. Deinde ex duodecim illis talentis, etiam ædes ædificarem, in opportuno loco paulum supra Porticum pictam, relicta paterna illa quam juxta Iliissum habeo: & servos, veites, vehicula, & equos emerem. Ac jam nunc navigabam, & à vectoribus omnibus felix prædicabar, & nautis formidandus, & tantùm non rex existimabar. At tu, dum ea quæ in navi sunt, compono, & portum eminus aspicio, superveniens Lycine, opulentiam hanc omnem mihi submersisti, navemque ipsam secundo voti spiritu labentem, subvertisti... *Lyc.* Proinde ô generose, correptum me abduc hinc ad prætorem, veluti piratam, aut demersorem, ut qui tanti naufragii sim author: idque in terra, quâ ex Piræo in urbem itur. At vide quo solatio tuum lapsum levabo. Quinque enim si placet, pulchriora & majora Ægyptio isto navigia jam habe: & quod maximum fuerit, etiam immersabilia: quæ quinquies ex Ægypto quotannis tibi frumentum importent. At nunc ô nauclerorum præstantissime, jam nunc præ te fers, quàm nobis tum intolerabilis futurus sis. Nam siquidem, unius hujus navigii cùm sis dominus, nos exaudire clamantes noluisti, si præter hoc, quinque possideres, tribus velis instructa, & tempestatibus invicta, nempe ne aspiceres quidem amicos. Proinde tu quidem

φίλους. σὺ μὲν οὖν ὑπολόφ δ βέλτιστε, ἡμεῖς δ', ἐν Πειραιεῖ καθεδούμεθα, καὶ τοὺς ἐξ Αἰγύπτου, ἢ Ἰταλίας καταπλέοντας ἀνακρίνοντες, εἴ πω τὸ μέγα Ἀδιμάντου πλοῖον τυγχάνει τις οἶδεν. Ἀδει. ὁρᾷς, λέγε τοῦτο ἄκνουν εἰπεῖν ἃ ἐνενόουν, εἰδὼς ὅτι οὐ γέλωτα, καὶ σκώμματα ποιήσεταί μοι τὴν ὀκνίν. ὥστε ἐπίσχες μικρὸν, ἕως ἂν ὑμεῖς ἀποχωρήσητε, ἀποπλευσοῦμαι πάλιν ἐπὶ τὰ νεώς. πολὺ γὰρ ἄμεινον τοῖς ναύταις ἀφορμεῖν, ἢ ὑφ' ὑμῶν καταγελᾶσθαι. Λυ. μηδαμῶς, ἐπεὶ συνεμβησόμεθά σοι ἐς αὐτὸ ὑποχάντες. Ἀδει. ἀλλὰ ὑφαιρήσω τὴν ἀποβάθραν, ἀφορμιλλήσων. Λυ. σοὶ ἡμεῖς γε ἀφορμιξόμεθα ὑμῖν. μὴ γὰρ οἴει σοὶ μόνῳ ῥᾴδιον πλοῖα κτᾶσθαι, μήτε σχεδίᾳ, μήτε ναυπηγησαμένῳ. ἡμεῖς δ', οὐκ αὐτήσομεν ἀφ' ἑτέρων ἐπὶ πολλὰς γεδίους ἀκμήτες δύναται νεῖν. καίτοι πρώην ἐς Αἴγινάν ἐπὶ τὴν τοῦ Διὸς ἑορτὴν, οἶσθα ὡς ἡλίκην σκαφίδιον πάντες ἅμα οἱ φίλοι τετράρων ἑκάστου ὀβολῶν διεπλεύσαμεν. καὶ νῦν ἐθυμήθημεν ἡμᾶς συμπλεύσας. καὶ δ' ἀχαριστεῖς, εἰ συνεμβησόμεθά σοι, καὶ τὴν ἀποβάθραν προεσκαλδὼν ἀφαιρεῖς. ὑπερμοχθῶ γε ἐγὼ Ἀδείμαντε, καὶ ἐς τὸ κάλλιστον ἐμπλεύσας, εἶτ' οἶσθα ὁποῖος ὤν, ναυκληρεῖς. ὅπως ἐπῇρέ σε ἡ οἰκία, ὡς καλὴ τοῦ πόλεως οἰκοδομηθεῖσα, ἐς ἣν ἀγκλεῖθρον τὸ πλῆθος. ἀλλ' ὦ γαθὲ, ὡς τοῦ Ἰσιδος, κἀν τοῖς νεκλῶσι τούτοις ταρίχη τι λεπτὸν, μίμησιν ἡμῖν ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτου, ἢ μῶλυν ἀπὸ τῆς Κανώπου, ἢ ἴβιν ὡς Μέμφιδος. εἰ δ' ἐς ἡ ναῦς ἐδύνατο, καὶ τῆς πυραμίδα μίαν. Τιμ. ἄλις παιδιᾶς ὦ Λυκῖνε. ὁρᾷς ὡς ἐρυθρὸν dem secunda navigatione utere, vir optime: nos autem in Piræo sedebimus, eos qui vel ex Ægypto, vel ex Italia navigabunt, interrogantes, numquis magnum illud Adimanti navigium, Isidem puta, norit. *Adim.* Vides, ideo pigebat me dicere quid animo volverem, quòd scirem fore ut meum votum risu, & dicacitate prosequeremini. Quare quum hîc aliquantulum substitero donec vos progressi fueritis, hinc iterum mea in navi navigabo. Nam multò satius est cum nautis me colloqui, quàm hîc à vobis irrideri. *Lyc.* Nequaquam: nam tecum illam conscendemus, ipsi etiam subeuntes. *Adim.* At ego ante vos ingressus scalas subtraham. *Lyc.* Proinde nos adnatando sequemur vos. Ne enim putes facile tibi esse tanta navigia possidere, quæ neque emeris, neque compegeris. Nos autem à Diis non petituros, ut multa stadia possimus indefessi natare. Atqui primùm etiam in Æginam ad festum Dianæ scis quàm parva navicula omnes simul amici, datis quisque quatuor obolis trajecerimus: nec tamen ægrè ferebas quòd tecum navigaremus. At nunc indignaris quòd tecum conscensuri simus, & scalas antè ingressus subtrahis. Petulantem agis Adimante, & in sinum non spuis: neque agnoscis, quisnam ipse sis qui navim gubernas. Adeò te sublimem evexit domus ista, in pulcherrimo urbis loco ædificata: & servorum multitudo. At ô bone per Isidem quæso, etiam Niliaca salsamenta, tenuia ista memineris ex Ægypto huc nobis advehere, aut unguentum à Canopo, aut Ibin ex Memphide: quinetiam, si navis sufficiet, ex pyramidibus unam. *Tim.* Satis jocorum, Lycine. Vides ut eru-

ἡμῖν Ἀδείμαντον ἐποίησας, πολλαχῇ τῇ γαλῇ ἐπικλύσας τὸ πλοῖον, ὡς ὑπέρπλουν εἶναι, καὶ μηκέτι ἀντέχειν πρὸς τὸ ἐπιῤῥέον; καὶ ἐπεὶ ἔτι πολὺ ἡμῖν τὸ λοιπὸν ἐστὶ πρὸς τὸ ἄστυ, διελόμενοι τετραχῇ τὴν ὁδὸν καὶ τοὺς ἐπιβάλλοντας ἑκάστῳ σταδίους, αὐτῷμὸν ἄφες ἂν δεκῇ σοφὰ τὰ θεῶν. ὅτου γὰρ ἂν ἡμᾶς ὁ, τι κράτιστον λάθοι. καὶ ἅμα δ' ἥδιστα ἡμεῖς ἀφιέμενοι, ὥσπερ ἡδίστῳ ὀνείρατι ἐνεσόμεθα ἐξαπιναίως, ἐφ' ὅσον βουλόμεθα εὖ ποιήσοντα ἡμᾶς. πρὸς αὐτὴ γὰρ ἐκάστῳ τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς. καὶ οἱ θεοὶ πάντα ὑποκεκλῶσθαι παρέξοντες, εἰ ἐν τῇ φύσει ἀπίθανα ἔσται. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπίδειξις ἔσται τοῦ προσήκοντος, ὅστις ἂν ἄρα χρήσαιτο τῷ πλούτῳ, καὶ τῇ εὐχῇ. δηλώσει γὰρ οἷος ἂν ἐν πλουτήσας ἐφάνη. Σαμι. καλῶς ὦ Τιμόλαε, καὶ πειθόμεθά σοι. καὶ ὅταν ὁ κριθὸς κληθῇ, εὐξόμεθα ἅπαξ ἂν δεκῆ. εἰ μὲν γὰρ Ἀδειμάντῳ βούλεται, ἡδὲ ἐρωτᾷν οἶμαι, ὃς γε δὴ σὺ τῇ νηῒ τὸ ἔπαρτον ποδὶ ἔχει. χρὴ δὲ ἐν Λυκίνῳ δοκεῖν. Λυ. ἀλλὰ πλουτῶμεν, εἰ τοῦτο ἄμεινον, μὴ ἐν βασκαίνειν ἐπὶ ταῖς καιναῖς εὐτυχίαις δοκῶ. Ἀδει. τίς γὰρ πρῶτος ἄρξει; Λυ. σὺ ὦ Ἀδείμαντε. εἶτα μέν σε, ὥσπερ Σάμιππος, εἶτα, Τιμόλαε. ἐγὼ δέ, ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ πρὸς τῷ δίπυλα ἐπιλήψομαι τῆς εὐχῆς, καὶ τοῦτο ὡς οἷόν τε ἀθρόαν. Ἀδει. σώσειν ἐγὼ μὲν ἡδέως καὶ ἀποφήσομαι τὸ καινόν. ἀλλ' εἶπερ ἔξεστιν, ἐπιμετρήσω τῇ εὐχῇ. ὁ δὲ Ἑρμῆς ὁ κερδῷος, ἐπιδώσειν ἅπασιν. ἔστω γὰρ τὸ πλοῖον, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα, ἐμὰ, καὶ φόρτος, οἱ ἔμποροι, αἱ γυναῖκες, οἱ ναῦται, καὶ ἄλλο εἴ τι ἥδιστον κτημάτων ἀπάντων

erubescere Adimantum feciſti, cum adeò multo riſu navigium inundaris, ita ut jam ſit inexhauſtum, nec ei quod influit, amplius reſiſtere queat. Et quoniam adhuc multum nobis viæ reſtat ad urbem uſque, diviſo in quatuor partes itinere, ſuo cuique attributo ſtadio, poſtulemus à Diis quæ videbuntur. Ita enim nos laborem viæ non percipiemus, ſimulque exhilarabimur, perinde ac ſi in jucundiſſimum ſomnium incideremus ultro, quod quandiu voluerimus nos beet. Nam penes unumquemque ſit voti modus, & ſupponatur Deos omnia conceſſuros, & ſi natura ſint incredibilia. Quod autem maximum eſt, hoc erit ſpecimen ejus qui divitiis & precibus optimè ſit uſurus: indicabit enim qualis foret, ſi dives evaſiſſet. *Sam.* Rectè Timolaë, & credo tibi: quumque tempus vocaverit, optabo quicquid videbitur. Nam ſi Adimantus vult, ne interrogandum quidem opinor, ut qui in navi alterum pedem habeat. Oportet autem etiam Lycino idem videri. *Lyc.* At diteſcamus, ſi hoc ſatius, ne communi fœlicitati invidere videar. *Adim.* Quis igitur incipiet? *Lyc.* Tu Adimante: deinde ſecundo loco hic Samippus, tertio Timolaus: ego verò, paulo ante dimidium ſtadium quod uſque ad Dipylum ſupereſt, idque quoad fieri poteſt percurrendo, votum incipiam. *Adim.* Proinde ego quidem neque nunc à navi diſcedam, ſed ſi modò licet, etiam aliquid voto adjiciam. Mercurius autem quæſtuoſus ille omnibus annuat. Navigium, & quæ in eo ſunt, mea ſint omnia, onus, mercatores, mulieres, nautæ, & ſiquid aliud jucundiſſimum inſit ex omnibus

των. Σαμι. λέληθας σεαυτὸν ἔχων ἐν τῇ νηΐ. Αδει. τὸ παῖδα φῄς ὦ Σάμιππε, τὸ κομήτην; κἀκεῖνον ἐν ἐστω ἐμός. ὁπόσον ἦ ὁ πυρός ἐστιν, ἕτος ὁ ἀριθμὸς ἅπας, χρυσίον ἐπίσημον γενέσθω, τοσοῦτοι σιτηρικοί. Λυ. τί τοῦτο ὦ Ἀδείμαντε; καταδύσεταί σοι τὸ πλοῖον. ὁ γὰρ ἴσον βάρος πυρὸ, καὶ ὅσα ἐλέθη χρυσίου. Αδει. μὴ φθονῶ ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' ἐπειδὰν εἰς σὲ παρέλθῃ ἡ σύνη, τὸν Πάρνηθα ἐκεῖνον εἰ θέλοις, ὅλον χρυσοῦν ποιήσας ἔχε. κἀγὼ σιωπήσομαί σοι. Λυ. ἀλλ' ὑπὲρ ἀσφαλείας τοῦτο ἔγωγε τῆς ἐποιησάμην, ὡς μὴ ἀπολέσω ἅπαντα μὴ δὲ χρυσίον. καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα, μέτρια. τὸ μειρακίσκιον δὲ τὸ ὡραῖον, ἀποκινήσεται ἆθλιον, νεῖν οὐκ ἐπισταμένον. Τιμο. θαῤῥεῖ ὦ Λυκῖνε. οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑποδύντες, ἐξοίσουσιν ἐπὶ τὸν γιῶ. ἢ νομίζεις κιθαρῳδὸν μόνον τινὰ σωθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀπολαθεῖν τὸ μισθὸν ἀλλὰ τὸ ᾠδῆς, καὶ νεκρὸν τὸ ἄλλο παιδίον εἰς τὸ ἰδιον ἐπὶ δελφῖνος ὁμοίως ἀπενεχθῆναι, τὸ δὲ Ἀδείμαντον οἰκέτην τὸ νεώτερον, ἀπορήσειν δελφῖνος ἐρωικοῦ; Αδει. καὶ σὺ γὰρ Τιμόλαε, μιμῇ Λυκῖνον, καὶ ἐπιμελεῖς τῶν σκωμμάτων. καὶ ταῦτα, εἰσηγητὴς αὐτὸς γενόμενος. Τιμο. ἄμεινον γὰρ ἦν παῖζαι τοῦτο ποιεῖν, καὶ τινα ζηταυρὸν ὑπὸ τὴν κλίνη ἀνορύττειν, ὡς μὴ πρόσωπα ἔχοις σὺ δὲ πλοίῳ, μεταλλεῖς χρυσίον εἰς τὸ ἄστυ. Αδει. εὖ λέγεις. ἀπορρωγύχθω ζηταυρὸς ὑπὸ τὸ Ἑρμῆν τὸν λίθινον, ὃς ἐστιν ἡμῖν ἐν τῇ αὐλῇ, μέδιμνοι χίλιοι ἐπισήμου χρυσίου. ἆρ' οὖν ἂν καὶ τὸ Ησίοδον, οἶκος τὸ πρῶτον, ὡς ἂν ἐπισημόταται οἰκοίμι. καὶ τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα; facultatibus. *Sam.* Neſcis te in navi habere. *Adim.* Puerum iſtum inquit Samippe, comatum? Ille igitur ſit meus. Quantum autem eſt frumenti, totus granorum numerus in aurum ſignatum convertatur, totidemque Daricos. *Lyc.* Quid hoc Adimante? ſubmergetur tibi navigium: non enim idem pondus eſt tritici, & æqualis numero auri. *Adi.* Ne invideas, Lycine: ſed quum ad te pervenerit votum, Parnethem ſi placet, totam auream facias licet: atque ego tibi tum tacebo. *Lyc.* At ego quò magis in tuto navigares, hoc agebam: ne videlicet omnes unà cum auro periretis. Et quod ad vos attinet mediocriter periclitamini: at formoſus ille adoleſcentulus, ſuffocabitur miſer, cùm natare neſciat. *Tim.* Bono ſis animo, Lycine: delphines enim ipſum tergo ſubvehentes, in terram deportabunt. An tu putas citharœdum quempiam ab illis eſſe ſervatum, & hanc ſui carminis accepiſſe mercedem: deinde & alium quendam puerum mortuum, in Iſthmum à delphine eodem pacto apportatum: Adimanti autem ſervum hunc novitium nullum habiturum delphinem amatorem? *Adi.* Etiam tu Timolaë imitaris Lycinum, & ingeris dicteria, idque cùm hujus rei ſis author. *Tim.* Melius enim eſſet ut hoc veriſimilius fingeres, & theſaurum ſub lecto inveniſſes, ne hoc tibi foret negotii ut ex navi aurum in urbem transferres. *Adi.* Rectè dicis. Effodiatur igitur theſaurus ſub Mercurio illo marmoreo, qui nobis in aula eſt: auri videlicet ſignati mille modii. Statim itaque juxta Heſiodum: primùm ædes quàm maximè inſignes habitarem: deinde quæ circum urbem ſunt, omnia

πε ἀπημπόλω ἤδη, πάλιν ὅσα Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ ἐν Ἐλευσῖνι, ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, ἢ περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὀλίγα, τὰ ἀγώνων εἵνεκα, εἴ ποτε δὴ τὰ Ἴσθμια ἐπιδημήσαιμι, καὶ τὸ σκυάνιον πεδίον, καὶ ὅλως, εἴ πᾶ τι ἦ σωμηρεφὲς, ἢ ἔυυδρον, ἢ εὔκαρπον ἐν τῇ Ἀττικῇ, πάντα ἐν ὀλίγῳ Ἀδιμάντου ἔσα. ὁ χρυσὸς ᾖ, κοίλῳ ἡμῖν ἐμφαγεῖν τὰ ᾖ σκύπφῳ, ἢ κύφα, ὡς τὰ Ἐχεκρατίδη, ἀλλὰ διάλαιον ἕκαστον τῶν ὀλκήν. Λυ. εἶπε πῶς οἰνοχόῳ ὁρίξῃ πλήρες ὕδατος βαρὺ ἔκπωμα; ἢ σὺ δέξῃ παρ' αὐτὸ ἀμυγδαλῆ ἢ σύφον, ἀλλὰ σισύφιόν τι βάρος ἀναδιδόντος; Ἀδει. ἄνθρωπε, μή μ' ἀνάλυε τῶν ἐλπίδων. ἐγὼ ᾖ δὲ τραπέζας ὅλας χρυσᾶς ποιήσομαι, καὶ τὰς κλίνας χρυσᾶς. εἰ ᾖ μὴ σιωπήσῃ, καὶ τὰς ἀμαξήνας αὐτάς. Λυ. ὅρα μόνον μὴ ὥσπερ τῷ Μίδᾳ, καὶ ὁ ἄρτος σοι, καὶ τὸ ποτὸν, χρυσὸς γένηται, καὶ πλυτῶν, ἄθλιος ἀπόλῃ, λιμῷ διαφθαρεὶς πολυτελεῖ. Ἀδει. τὰ σὺ ῥυθμιεῖς πιθανώτερον ὦ Λυκῖνε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὰν αὐτὸς πίῃς. ἐθὴς ἐπὶ τούτοις, ἁλουργὶς, καὶ ὁ βίος ἁβρότατος. ὑπνος, ἐφ' ὅσον ἥδιστος. φίλων θεράπαινα σπουδαὶ, καὶ δεήσεις. καὶ τὸ ἄπαντας ὑποπτήσσειν, καὶ θορυβεῖν. καὶ οἱ μὲν, ἐωθεν πρὸς τὰς θύρας ἥκε δ' ἐκ τοῦ θορυβοῦντος. ἐν αὐτοῖς ᾖ, καὶ Κλεάνετος, καὶ Δημοκράτης οἱ πάνυ. καὶ θορυβοῦσι γε αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰσδεχθῆναι ἀξιοῦσι, θυρωροὶ ἐπῶν ἐφεστῶτες. Εὐμενίδαι βάρβαροι προσαραξάτωσαν εἰς τὸ μέτωπον σὺν τῷ θύρᾳ, οἷα νῦν αὐτοὶ ποιοῦσι mnia jam coëmissem, præterquam quæ in Isthmo, Delphis, & Eleusine sunt: quæ mari adjacent, circumque Isthmum pauca, certaminum gratia, siquando ad Isthmia me conferrem, & Sicyonium campum: denique quicquid opacum, irriguum, & fœcundum in Græcia fuerit, id omne brevi tempore sit Adimanti: aurum autem concavum nobis sit ex quo cibum capiamus: pocula verò non levia, ut Echecratis illa, sed unumquodque duorum talentorum pondo. *Lyc.* Quo pacto pocillator poculum adeò grave, plenum tibi porrigat? aut quomodo accipies ab eo sine labore, non scyphum, sed Silyphium pondus illo tradente? *Adi.* Mi homo ne mihi disturba votum. Ego mensas quoque auri solidi faciam, aureosque lectos: & ni tacueris, etiam ministros ipsos. *Lyc.* Vide modò, ne quemadmodum Midæ, ne panis potusque tibi in aurum convertatur, & diteſcendo miser pereas, fame ista pretiosa enectus. *Adi.* Tua igitur verisimilius compones Lycine, quum postmodum optare incipies. Vestis ad hæc sit purpurea, victus quàm maximè delicatus, somnus, quoad fieri potest, suavissimus, amicorum salutationes, & petitiones: & me vereantur, adorentque omnes: atque alii quidem primo statim mane ad fores sursum ac deorsum obambulent. Inter ipsos autem Cleænetus, & Democrates viri clari, quibus accedentibus, & ante alios introrecipi volentibus, septem janitores adstantes, ingentes barbari, in frontem statim impingant januam, perinde atque ipsi nunc aliis faciunt. Ego

1 Εὐμενίδαι βάρβαροι] Syri, Medi, sic enim illos vocabant. Habes præcipuam partem pag. seq. apud Athen. lib. 1. *Bourd.*

σιν. ἐγὼ δ', ὁπόταν δόξῃ, προκύψας ὥσπερ ὁ ἥλιος, σκεψάμενος μὲν αὐτῶν ἐπιβλέψομαι τινάς. εἰ δέ τις πένης, οἷος ἦν ἐγὼ πρὸ βραχέος, φιλοφρονήσομαι τοῦτον. καὶ λαβόμενος, ἥκειν κελεύσω τῷ ὄρυγι ἐπὶ τὸ δεῖπνον. οἱ δέ, λαμπρυνάμενοι οἱ πλούσιοι, ὁρῶντες ὀχήματα, ἵππους, καὶ παῖδας ὡραίους, ὅσον διχιλίους, ἐξ ἁπάσης ἡλικίας ὄ, τι καλὸ τὸ ἀνθηρόταθον. εἶτα δεῖπνα ἐπὶ χρυσοῦ. δίπλακες γὰρ ὁ ἄργυρος, καὶ ὁ κατ' ἐμέ. τάλαντος μέν, ἐξ Ἰσθμείας. οἶνος δέ, ἐξ Ἰταλίας. ἔλαιον δέ, ἐξ Ἰσθμείας ἐστοῦτο. μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ ὄψα παντοδαπὰ, καὶ σῦες, καὶ λαγῶς, καὶ ὅσα πτηνά. ὄρνις, ὡς φασὶ, καὶ ταὼς, ἐξ Ἰνδίας. καὶ ἀλεκτρυὼν νομαδικός. οἱ δὲ σκιδάζοντες ἔκπυστοι, σοφισταί τινες, ἅδε πέμμασι καὶ χυμοὺς ἔχοντες. εἰ δέ τις πτοπίοιμι, σκύφον, ἢ φιάλην αἰτήσας ὁ σκεπτόμενος, ἀπενεγκάτω καὶ τὸ ἔκπωμα. οἱ δὲ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμὲ ἴδοι, καὶ προσαιτοῦντες δηλαδὴ ἅπαντες. καὶ οὐκ ἔστι τὸ χρυσοῦν σκεύιον, ἢ τὸν σκύφον ἐπιδείξεται Διονύσιος ὁ τῇ πομπῇ. καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷ τοὺς οἰκείους τοὺς ἐμοὺς χρυσοῦν τοσοῦτον χρωμένους. τῇ πολλῇ δὲ τοῦτα πᾶς ἐμοὶ ἐξαίρετα ὑπάρξει ἂν, αἱ μὲ ἀφανομαὶ, καὶ μῆνα ἔκπυστον ὀφακμοὶ, τῷ μὲ ἀσῶν, ἐκφεύγον. τῷ δὲ μετοίκῳ, ἥμισυ τούτων. δημόσια δὲ εἰς καλλοπισμὸν θέατρον, καὶ βαλανεῖα, καὶ τὸν θαλάττιον ἄχρι πρὸς τὸ δίπυλον ἥκειν. κἀντεῦθεν ὥσπερ λιμένα εἶναι, ἐπαχθέντος ὀρύγματος μεγάλου ὑδάτος, ὡς τὸ πλοῖον μὴ πλησίον ὁρμεῖν, καθ' φανὲς ὂν ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ. τοῖς φίλοις δ' ὑμῖν, Σαμίππῳ μὲν, εἴκοσι μεδίμνους ἐπισήμου χρυσίου ἀποδημετρήσαι τὸ οἰκητόμον

Ego verò, quando visum fuerit, prospiciens quemadmodum sol, illorum quidem nonnullos, ne aspiciam quidem. Si verò pauper quispiam, qualis ego fui ante repertum thesaurum, illum humaniter complectar, ac lotum ad cœnam sub tempus venire jubebo. Tum discruciabuntur isti divites, aspicientes vehicula, equos, pueros formosos circiter bis mille, ex omni ætate delectos, ut quisque fuerit maximè floridus. Deinde cœnæ in auro appositæ (vile enim argentum, & nihil ad nostram fortunam) ac salsamentum quidem ex Hispania, vinum autem ex Italia: oleum quoque ex Hispania: mel verò nostras ignis expers, opsonia undequaque allata, sues, lepores, & volatilia quævis, gallina ex Phaside, pavo ex India, & gallus Numidicus. Qui verò singula parant, sophistæ sint circa bellaria & sapores exercitati. Quòd sicui præbibero, scypho, vel phiala petita qui ebiberit, auferat secum & poculum. Qui autem nunc sunt divites, præ me Iri, & mendici videantur omnes. Neque amplius argenteam quadram, scyphum-ve Dionicus in pompa ostentabit: & maximè quum servos etiam meos argento tam multo uti videbit. Civitati autem à me hæc seponantur. Pecuniarum quidem distributiones, singulis mensibus drachmæ, civi quidem centum, inquilino verò quinquaginta. Publicè verò ad ornatum urbis, theatra, & balnea parabo, & mare usque ad Dipylum adducam, eritque portus, huc adducta per fossam magnam aqua, ut navis mea propiùs appelli, & ex Ceramico conspici possit. Amicis autem vobis, Samippo quidem, œconomum jubebo viginti modios auri signati metiri. Ti-

ἐκέλευσε ἄν. Τιμολάῳ δ', πέντε χοίνικας. Λυκίνῳ δ', χοίνικα, λάσιον μεμισηκότι τὸν τοῦτον, ὅτι λάλος ἐστί, καὶ ἐπισκώπτει μου τὸν ὄγκον. τοῦτον ἐγὼ ἐκέλευον βιῶναι τὸν βίον, πλουτῶν εἰς ὑπερβολήν. καὶ τρυφῶν, καὶ πάσαις ἡδοναῖς ἀφθόνως χρώμενον. εἶπεν. καίτοι ὁ Ἑρμῆς τελεσιουργήσειν αὐτά. Λυ. οἶσθα δέ γε ὦ Ἀδείμαντε, ὡς πάνυ σοι λεπτῆς κρεμᾶται ὁ παῖς οὗτος πλοῦτον ἀπήρτηται, καὶ εἰ μὴ ἐκείνη διαῤῥαγῇ, πάντα οἴχεται, καὶ ἄνθρακές σοι ὁ θησαυρὸς ἔσται; Ἀδει. πῶς λέγεις ὦ Λυκῖνε; Λυ. ὅτι ὦ ἄριστε, ἄδηλον ὁπόσον χρόνον βιώσεται πλουτῶν. τίς γὰρ οἶδεν εἰ ἔτι ὁ Δημεμφὴς σοι τὰ χρυσᾶ τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὸν χαλκᾶν, καὶ ἀπογδόσας δὲ πολὺ, ἢ δὲ νομιδὸν ἀλεκτρυόνα, ἀποφυσήσας τὸ ψυχάριον, ἄπει, γυψὶ, καὶ κρέμῃ πάντα ἐκεῖνα καταλιπών; ἢ ἵνα σοι καταριθμήσωμαί σοι τοὺς μέν, αὐτίκα πρὶν ἀπολαῦσαι δὲ πλούτου ἀπολυομένους, οἷους δ', καὶ ζῶντας ἀποστερηθέντας ὧν εἶχον ὑπὸ τύχης βασκάνου ἢ θεοῦ τὰ τοιαῦτα διώκοντος; ἀκούεις γάρ που τοῦ Κροῖσου, καὶ τοῦ Πολυκράτους, πολὺ σοῦ πλουσιωτέρους γενομένους, ἐκπεσόντας τῶν βασιλικῶν τούτων ἀγαθῶν ἁπάντων; ἵνα δὲ σοι καὶ τούτους ἀφῶ, τί ὑγιαίνειν ἐχέγγυον οἷόν σοι γνήσιον, καὶ βέβαιον; ἢ οὐχ ὁρᾷς πολλοὺς τῶν πλουσίων καταδεδικασμένους ὑπὸ τῆς ἀλγηδόνων, τοὺς μέν, ὑδρωπιῶντας, οἷους δ', τυφλοὺς, ἢ τοῦ σώματος τι ἀλγοῦντας; ὅτι μὴ γὰρ οὕτω ἂν εἷλον πλοῦτον δὶς τοσοῦτον πλοῦτον, ὁμοῖα πάσχειν Φανομάχῳ τῷ πλουσίῳ, καὶ θηλυδρίᾳ ὡς ἐκεῖνος,

Timolao verò chœnices quinque, unam Lycino, eamque abraſam, quia loquax eſt, meumque votum irridet. Atque hanc vivere vitam vellem ſupra modum diteſcens, & delicatè agens, omnibuſque voluptatibus copioſè fruens. Dixi. Ac mihi illa velit perficere Mercurius. *Lyc.* Ergo ſcis Adimante, quàm tenui de filo puer iſte Plutus pendeat, quod ſi rumpatur omnia evaneſcent, & carbones tibi hic theſaurus erit? *Adi.* Quî dicis hoc Lycine? *Lyc.* Quia ô optime, incertum eſt quandiu locuples ſis victurus. Quis enim ſcit an adhuc appoſita tibi menſa iſta aurea, priuſquam manum admoveas, & pavonem, aut Gallum Numidicum deguſtes, exhalata animula abiturus ſis, vulturibus & corvis iſta omnia relinquens? An vis ut enumerem tibi, alios quidem ſtatim, priuſquam divitiis fruerentur, mortuos: alios autem etiam vivos, iis quæ poſſidebant, ab aliquo Deo ſpoliatos, qui hæc ipſis invidebat? An non audis Crœſum, & Polycratem, qui multò te opulentiores fuerunt, brevi bonis omnibus excidiſſe? Sed ut tibi miſſos hos faciam: num tibi valetudinem adeò firmam putas fore, atque conſtantem? An non vides multos divitum doloribus vexatos infœliciter ætatem agere: ac alios ne vadere quidem poſſe, alios autem cæcos eſſe, aut intus affectu aliquo laborare? Nam quòd ne alteram quidem tantam opulentiam poſſidere velles, eademque cum Phanomacho divite iſto pati, pariterque ut ille effœminatus eſſe, ſat

1 Ἀδει. πῶς λέγεις ὦ Λυκῖνε; ὅτι ὦ ἄριστε] Ἀδει. πῶς λέγεις ὦ Λυκῖνε; Λυ. ὅτι ὦ ἄριστε. Marcil.

εὖ οἶδα κἂν μὴ εἴπῃς. ἐῶ λέγειν ὅσας ἐπιβουλὰς οἶσθα μετὰ τῶν πλούτων, καὶ λῃστάς, καὶ φθόνον, καὶ μίσος ἀνθ' ὧν τὰ πολλῶν. ὁρᾷς οἷαν σοι παρεσκεύασε περιβολὴν ὁ θησαυρὸς χλανίδα; *Adi.* ἀεί σύ μοι ὦ Λυκῖνε, ἐναντιοῦσθαι. ὥστε ἂν τῶν χοινικίδα ἐπὶ λήψῃ, εἰς τέλος μου τῆς σύγχης ἐπιμελήσῃ. *Lyc.* τοῦτο μὲν ἤδη καὶ τοὺς πολλοὺς τῶν πλουσίων ἀναύδητα, καὶ ἀναγκαῖς, τῷ σιωπᾶσιν. ἀλλὰ σὺ ἤδη ὁ Σάμιππος, εὔχου. *Sami.* ἐγὼ γάρ εἰμι, ὦ ἑταῖρε, ἐκ Μαντινείας ὡς ἴσθι, ναῦν μὲν οὐκ αἰτήσουμαι χθές, ἥκω τοῖς πολίταις ἐπιδειξάμενος ἀδωκότων. οὐδὲ μικρολογήσουμαι πρὸς τοὺς θεούς, θησαυρὸν αἰτῶν, καὶ μεμετρημένον χρυσίον. ἀλλά, δυσωπεῖν γὰρ ἅπαντας οἱ θεοί, καὶ τὰ μέγιστα εἶναι δοκοῦντα, καὶ ὁ νόμος τῆς σύγχης, ὃν Τιμόλαος ἔθηκε, φήσας μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖν, ὡς ἐκείνων πρὸς οὐδὲν ἀναισχύντων, αὐτῷ δὴ βασιλεῖ χρῆσθαι, οὐχ οἷος Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, ἢ Πτολεμαῖος, ἢ Μιθριδάτης, ἢ εἴ τις ἄλλος ἐκ δεξαμενῆς τῶν βασιλείων ἐξ ἅπαξ ἐβασίλευσεν. ἀλλὰ μοι τοῦτον ἀπολειφθέντα ὄγκον τελάντων, πιστοὶ μάλα, καὶ πρόθυμοι γενέσθωσαν. εἶτα καὶ ὀλίγον, τελαμῶσιν ἑξακισχίλιοι ἡμῖν, ἄλλοι ἐπ' ἄλλης. εἶτα, χίλιοι. καὶ μετ' οὐ πολὺ, μύριοι. καὶ τὸ πᾶν, εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὁπλιτικόν. ἱππεῖς δέ, ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους. ἐγὼ δέ, χειροτονητὸς ὑφ' ἁπάντων τοσοῦτος, ἀρχὴν ἄρτιος εἶναι δόξας, ἀνθρώπων ἡγήσομαι, καὶ πράγματα παρέξεσθαι, ὡς τοῦτο αὐτὸ ἤδη μείζονα εἶναι τῶν ἄλλων βασιλέων, ἅπερ δεήσει τοσαυτασθενοῦς τῆς ἀρχῆς, ὃ

sat scio, etsi non dixeris. Non dico quàm multas insidias cum divitiis conjunctas norim, præterea prædones, invidiam, & odium apud vulgus obeundum. Vides qualium tibi rerum author sit hic thesaurus. *Adi.* Semper tu mihi, Lycine, adversarius es: quare neque chœnicem etiam accipies, ut qui perpetuò meum votum infecteris. *Lyc.* Hoc quidem jam divitum multorum more detrectas, & promissum revocas. Sed tu Samippe, jam opta. *Sam.* Ego verò, Arcas enim sum ex Mantinea in continente habitans, ut scitis, navim quidem mihi obvenire non postulabo, ut quam meis civibus spectandam exhibere non possem. Neque scrupulosè adeò cum Diis rationem inibo, thesaurum petens, & aurum ad mensuram accumulatum. Sed (possunt enim omnia Dii, etiam ea quæ videntur esse maxima: & lex voti quam Timolaus tulit, jubet nihil vereri postulare, tanquam illis nihil abnuentibus) postulo rex esse, non qualis Alexander Philippi filius, aut Ptolemæus, aut Mithridates, aut siquis alius accepto à patre regno, imperavit. Sed mihi à latrocinio primùm exorso, socii & conjurati circiter triginta, fideles admodum, & audaces adsint. Deinde paulò pòst trecenti, alii super alios nobis accedentes: postea mille: nec multò pòst, decies mille: postremò tota armatorum summa, quinquaginta millia: equitum autem circiter quingenta millia. Ego verò suffragiis cunctorum antepositus, Imperator optimus esse videar: qui & hominibus precem, & res administrem: ut hoc utique ipso jam major sim cæteris regibus, ut pote qui virtute electus fuerim ad imperan-

πληρονόμῳ γενόμενος, ἀλλὰ πονήσαντος εἰς τὴν βασιλείαν. ἐπεὶ τῷ Ἀδιμάντῳ θησαυρὸς, οὐδαπῆσιον τὸ τοιοῦτο. καὶ τὸ πρᾶγμα οὐχ ὁμοῖον ἦδυ, ὥσπερ ὅταν ἴδῃ τις αὐτὸς δι' αὑτοῦ κτησάμενος τὴν δυναστείαν. Λυ. παπαὶ ὦ Σάμιππε, οὐδὲν μικρὸν, ἀλλὰ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων σύμπαντας, ἄρχειν ἀσπίδος τοσαύτης, ἄρτιος δὴ ὡσκεῖσθαι ὑπὸ τῶν πεντακισμυρίων. τοιοῦτον ἡμῖν ἡ Μαντίνεια θαυμαστὸν βασιλέα, καὶ στρατηγὸν ἱλεληθεῖ ἀναπέφυσα. πλὴν ἀλλὰ βασίλευε, καὶ ἡγοῦ τῶν σαλπιστῶν, καὶ ἀσκήσεις τὸ, τὸ ἱππικὸν, καὶ τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώτας. ἔγε γὰρ εἰδέναι οἱ βαδιεῖσθε τοσοῦτοι ὄντες ἐξ Ἀρκαδίας, ἢ ἐπὶ τίνας ἀθλίους περάτους ἀφίξεσθε, Σαμι. ἄκουε ὦ Λυκῖνε. μᾶλλον δ' εἰ σοι φίλον, ἀκολούθει μετ' ἐμοῦ. ἱππαρχον γάρ σε τῶν πεντακισχιλίων δήπουθεν. Λυ. ἀλλὰ τὴν μὲν τιμῆς ὦ βασιλεῦ, χάριν οἶδά σοι. καὶ ὑποκύψας εἰς τὸ περσικὸν, προσκυνῶ σε προσαγαγὼν εἰς τοπίσω τὼ χεῖρε, τιμῶν τὴν τιάραν, ὀρθὴν ὖσαν, & τὸ διάδημα. συ δ' τῶν ἱππέων τούτων τινὰ ποίησον ἱππαρχον. ἐγὼ γάρ σοι δεινῶς ἄφιππός εἰμι, & οὐδ' ὅλως ἐπίσταμαι ἱππεύειν σὺν τῇ προσηκούσῃ χρόᾳ. δέδια τοίνυν μὴ & σαλπιγκτὴν ἀποτρωσίους, καὶ ἀπεσὼν ἅμαξα, συμπατηθῶ ὑπὸ τῇ τύχῃ ὑπὸ τοσούτοις ὁπλαῖς. ἢ & ὑμισειδὴς ὁ ἵππος ὤν, ἐξενέγκῃ με, τὸ χαλινὸν ὀνάκων, εἰς μέσους τοὺς πολεμίους, ἢ δεήσῃ καταδεδέσθαί με πρὸς τὸ ἱππικὸν, εἰ μέλλω μένειν τε ἄνω, καὶ ἔξεσθαι & χαλινοῦ. Αδει. ἐγώ σοι ὦ Σάμιππε, ἡγήσομαι τῶν ἱππέων. Λυκῖνος δ', τὸ δεξιὸν κέρας ἐχέτω. δίκαιος δ' ἂν εἴην τυχεῖν παρὰ σοῦ τῶν μεγίστων, τοσούτοις σε μεδίμνοις ὠρηκώς.

perandum exercitui, non per ſucceſſionem hæreditariam accepto regno, ad quod adipiſcendum alius laborarit. Nam hoc Adimanti theſauro non diſſimile foret, nec ipſa res eodem modo ſuavis, ut quum aliquis videtur ipſe per ſeipſum aſſequutus eſſe principatum. *Lyc.* Papæ Samippe, nihil exiguum, ſed bonorum omnium caput petiiſti, ut tantæ ſcutatorum aciei imperes, optimus ipſe judicatus à quinquaginta millibus. Talem nobis regem Mantinea, & præclarum imperatorem à ſe nutriri non animadvertebat. Verùm age, regna, præi militibus, & equeſtres turmas: aciemque clypeatam adorna. Cupio enim ſcire quônam ex Arcadia tam multi profecturi ſitis, aut contra quos miſeros primùm expeditionem facturi. *Sam.* Audi Lycine: imò verò ſi tibi placet, nos ſequere: nam te quinque millibus equitum præficiam. *Lyc.* At pro honore iſto, ô rex, gratiam tibi habeo, & Perſico more procumbens, adoro te, circumactis poſt tergum manibus, rectam iſtam tiaram, & diadema venerando. At tu ex robuſtis illis aliquem equitatui præfice. Nam à re equeſtri magnopere ſum alienus, neque antehac omnino equum conſcendi. Proinde metuo ne tubicine claſſicum intonante, delapſus ego in turba à tot ungulis conculcer: aut etiam ferocior equus, arrepto frœno, in medios hoſtes efferat me: aut denique oporteat me alligari ephippio, ſi ſuper eo manere, & frænum tenere debeam. *Adim.* Ego tibi, Samippe, ducam equites: Lycinus verò dextrum cornu teneat. Meritus autem ſum, qui maximos honores abs te conſequar, ut qui te tam multis auri

μῶν ἐπισήμῳ χρυσίῳ. Σαμι. καὶ αὐτὸς ἐρώμεθα ὦ Ἀδείμαντε τοὺς ἱππέας, εἰ δέξονταί σε ἄρχοντα σφῶν ἡμέας. ὅτῳ δοκεῖ ὦ ἱππῆς Ἀδείμαντον ἵππαρχεῖν, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα. πάντες ὡς ὁρᾷς ὦ Ἀδείμαντε, ἐχειροτόνησαν. ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε ἱππέων. Λυκῖνος δέ, ἐχέτω τὸ δεξιόν. ὑποστὰς δὲ Τιμόλαος, ἐπὶ θατέρου κέρατος τεταξέσθω. ἐγὼ δέ, καὶ μέσον, ὡς νόμος βασιλεῦσι τοῖς Περσῶν, ἐπειδὰν αὐτοὶ συμπαρεσκεύασαν αὐτοῖς βάλλοντάς τινας. προϊωμεν δὴ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τοῦ ὀρεινοῦ, ἐπευξάμενοι τῷ βασιλέως Διΐ. κἀκεῖθεν τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι πάντα χειρωσάμεθα, εἰδεὶς γὰρ ὁ ἀναλωθησόμενος ἡμῖν τὰ ὅπλα τοσαῦτα ἐστιν, ἀπ' ἀκριβοῦς κρατησόμεθα, ἐπιβάντες ἐπὶ τὰς τριήρεις, καὶ τοὺς ἵππους εἰς τὰς ἱππαγωγοὺς ἐμβιβάσαντες, παρεσκευάσαμεν δ' ἐν Κεγχρειαῖς ἐς σῖτον ἱκανὸς, καὶ τὰ πλοῖα διαρκῆ, διαβαίνομεν τὸ αἰγαῖον ἐς τὴν Ἰωνίαν. εἶτα ἐκεῖ τῇ Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ τὰς πόλεις ἀτιμήτους λαβόντες, ῥᾳδίως ἄρχοντες ἀπολιπόντες, διὰ χερρονήσου ἐπὶ Συρίας διὰ Καρίας. εἶτα Λυκίας, καὶ Παμφυλίας, καὶ Πισίδων, καὶ τὰ Κιλικίας, ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἀφικώμεθα. Λυ. ἐμὲ ὦ βασιλεῦ εἰ δοκεῖ, σατραπεύειν τῆς Ἑλλάδος καταλίπε. δειλὸς γάρ εἰμι, καὶ τὸ οἴκοι πολὺ ἀπελθεῖν, σὺν ἂν ἡδέως ὑπομείναιμι. σὺ δ' ἔοικας ἐπὶ Ἀρμενίους, καὶ Παρθυαίους ἐλάσειν, μάχιμα φῦλα, καὶ τὸν τοξικὸν εὖ ἔχοντα. ὥστε ἄλλῳ δώσεις τὸ δεξιὸν, ἐμὲ δὲ ἀντιπατρεύειν πᾶσαν ἐπὶ τὸν Ἑλλάδος, μή με καὶ βεβαρημένη ὀϊστῷ,

signati modiis donaverim. *Sam.* Ipsos equites interrogemus, Adimante, num recipere te velint præfectum suum. Cui placet, equites, Adimantum hunc vestrum esse præfectum, ille manum attollat. Omnes, ut vides Adimante, suffragantur tibi. Proin tu quidem equitatui præfis, Lycinus autem dextrum cornu teneat. Porrò hic Timolaus ad lævum collocabitur. Ego verò mediam aciem regam: ut solent Persarum reges, quando aliquos assidere sibi volunt. Sed jam versus Corinthum progrediamur per montanam viam, Iovem regium comprecati. Ac postquam ea quæ in Græcia sunt, omnia subegerimus (neque enim quisquam erit qui nobis resistat oppositis armis, cùm tam multi simus, sed sine pulvere vincemus) conscensis triremibus, & equis in naves impositis (apparatum autem est in Cenchreis frumentum sufficienti copia, & ei ferendo paria navigia, cæteraque omnia) trajiciamus per Ægæum in Ioniam. Exinde sacris ibi Dianæ peractis, & captis civitatibus immunitis, & præfectis ibidem facilè relictis, in Syriam pergamus per Cariam: inde per Lyciam, Pamphyliam, Pisidas, & utramque Ciciliæ oram, maritimam videlicet, & montanam, donec ad Euphratem pervenerimus. *Lyc.* Me ô rex, si placet, Græciæ satrapam relinque: sum enim formidolosus, neque domo longiùs abire libenter sustineam. Videris autem in Armenios & Parthos exercitum esse ducturus, gentes bellicosas, & sagittandi perquàm peritas. Quare alteri alicui dextrum cornu committe: me verò Antipatrum quempiam in Græcia relinque: ne quis etiam me sagitta transfigat,

mi-

ἄθλιον βαλὼν ἐς τὰ γυμνά, ὦδε Σῦσα, ἢ Βάκτρα ἡγεμόνον σοι τὸν φάλαγγος. Σαμι. ἀποδιφάσκεις ὦ Λυκῖνε τὸ κεφάλαιον, διτλοῦς ὤν. ὁ γὰρ νόμος, ἀποτιμᾶσθαι τῷ κεφαλῇ, εἴ τις λιπὼν φαίνοιτο τὴν τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ κρῖνε τὸν Εὐφράτην ἤδη ἐσμὲν, καὶ ὁ πορθμὸς ἔζευκται, καὶ κατόπιν ὀπίσω διελαλύθαμεν ἀσφαλῶς ἡμῖν ἔχει, καὶ πάντα ὑπάρχει κατέχουσιν, ὑπ' ἐμοῦ ἡγούμενα ἤδη ἐπισαχθέντες, οἱδὲ, καὶ ἀπίασι τὴν Φοινίκην ἡμῖν ἐν τοσούτῳ, καὶ τὴν Παλαιστίνην, εἶτα ἐς τὴν Αἴγυπτον ὑποστρέψομεν, σὺ πρῶτος ὦ Λυκῖνε ἀφίξαινε, τὸ δεξιὸν ἄγων. εἶτα ἐγὼ. καὶ μετ' ἐμὲ, οὗτος Τιμόλαος. ἐπὶ πᾶσι δ', τὸ ἱππικὸν ἄγε σὺ ὦ Ἀδείμαντε. καὶ ἀφ' ἡμῶν τὸ μεσοποταμίας, οὐδεὶς ἀπαντήσει ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἐκόντες αὐτούς τε, καὶ τὰς ἀκροπόλεις ἄνθρωποι ἐπιχείρεσιν. καὶ ἐπὶ βαβυλῶνα ἐλθόντες, ὡσπερδόκηθα παρελθόντες τὸ ἔσω τοῦ τειχῶν, καὶ ἔχομεν τὴν πόλιν. ὁ βασιλεὺς δ' ὦδε Κτησιφῶντα ἀφικόμενον, ἤκουσε τὴν ἔφοδον. εἶτα εἰς Σελεύκειαν παρελθὼν, διασκοπάζεται, ἱππέας τε ὅτι πλείστους μισθοφορήσων, καὶ τοξότας, καὶ σφενδονήτας, ἀπαγγέλλουσι δ' αὐτῷ οἱ σκοποὶ ἀμφὶ τὰς ἑκατὸν ἤδη μυριάδας ἐς μαχίμους συνειλέχθαι, καὶ τούτων εἴκοσιν ἱπποτοξότας, κρίνοι ὅπου ὁ Ἀρμένιος πάρεισιν, ὅτι οἱ καὶ τὴν καππαδοκίαν θαλάττην οἰκοῦντες, ὅτι οἱ ἀπὸ Βάκτρων, ἀλλ' οὐ τὴν πλησίον, καὶ ὑποτελείαν τὴν ἀρχῆς. ὅτι γὰρ ἑαδίως τοσαύτας μυριάδας κατάξει. καιρὸς ἂν ἤδη σκοπεῖν ἡμᾶς ὅ, τι χρὴ ποιεῖν. Ἀδει. ἀλλ' ἐγὼ μὲν φημι δεῖν ὑμᾶς τὸ πεζὸν, ἀπιέναι τὴν ἐπὶ Κτησιφῶντα. ἡμᾶς δ' τὸ ἱππικὸν, αὐτοῦ μένειν, τὴν Βαβυλῶνα

misérum in parte nuda feriens, circum Susa, vel Bactra phalangi præfectum. *Sam.* Aufugis Lycine cohortem, meticulosus cùm sis: atqui lex jubet ei caput amputari, qui ordinis desertor visus fuerit. Sed quoniam secundum Euphratem jam sumus, & fluvius ipse ponte junctus est: & quæcunque à tergo reliquimus tutò nobis habent, omniaque præfecti occupant, quos unicuique genti superinduxi: atque hi etiam abeunt, nobis interim Phœniciam, Palæstinam, deinde & Ægyptum adjuncturi tu primus, Lycine, transi dextrum cornu ducens: ego deinde, & post me hic Timolaus. Postremò tu equitatum duc Adimante. Ac per Mesopotamiam nullus hostis nobis occurrit: sed ultrò se ipsos, & arces, homines dediderunt. Et quum Babylonem veniſſemus, præter expectationem intra muros ingressi sumus, ac urbem ipsam tenemus. Rex autem ad Ctesiphontem commorans, adventum nostrum accepit. Proinde Seleuciam profectus, exercitum comparat, equites quamplurimos, sagittarios, & funditores accersens. Renuntiant itaque speculatores, circiter centum myriadas hominum ad pugnam aptorum esse congregatas, & ex his viginti, qui ex equis jaculantur. Necdum tamen Armenius adest, neque Caspii maris accolæ, neque Bactriani: sed vicini tantùm, & qui in regni suburbiis habitant: adeò facilè tot myriadas conscripsit. Tempus igitur est ut videamus quid facto sit opus. *Adim.* At ego quidem censeo oportere vos, pedestrem videlicet exercitum, proficisci ad Ctesiphontem: nos autem equestres turmas, manere hìc, & Babylonem asservare.

Sam.

ἀφυλάξοντας. Σαμι. ἀποδειλιᾷς σὺ ὦ Ἀδείμαντε, πλησίον ὄντι κινδύνῳ χωρίῳ; σοὶ δὲ τί δοκεῖ ὦ Τιμόλαε; Τιμ. ἅπασι τῇ στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, μὴ δὲ ὑπομένειν ἕως ἂν ἄμεινον παρασκευάσωνται, παντάχοθεν αὐτοῖς συμμάχων ὑποστρωμένων. ἀλλ' ἔως ἔτι κατ' ὀδὸν εἰσὶν οἱ πολέμιοι, ἐπιχειρῶμεν αὐτοῖς. Σαμι. εὖ λέγεις. σὺ δέ τί ὦ Λυκῖνε δοκιμάζεις; Λυ. ἐγὼ σοι φράσω. ἐπειδὴ κεκμηκάμεν συντόνως ὁδεύοντες, ὁπότε κατήειμεν ἑωθεν ἐς τὸν Πειραιᾶ, καὶ νῦν δὴ τριάκοντά που σταδίους ὑπεκχωρηκάμεν, καὶ ὁ ἥλιος πολὺς, καὶ μεσουρανέειν δὴ μάλιστα, σύνταξαι που ἐπὶ τὰς ἐλαίας [1] ἐπὶ τὸ ἀναγεγραμμένης στήλης κατιοῦσιν, ἀναπαυσόμεθα. εἶτα ὅπως ἀναστάντες, ποδώκεως, καὶ ἀνύειν τὸ λοιπὸν ἐς τὸ ἄστυ. Σαμι. ἐπὶ δὲ Ἀθήνησιν ὦ κακόμοιρε εἶναι δοκεῖς, ὃς ἀμφὶ Βαβυλῶνα σὺν τῷ πεδίῳ ὑπὸ τὴν πεζὴν σὺν τοσούτοις στρατιώταις κατίσῃ ὑπὲρ πολέμου διασκοπούμενος; Λυ. ὑπέμνησας. ἐγὼ δὲ νήφειν ὑμᾶς, [2] καὶ σὺ παρὰ τὸ φαυλότατον τῶν γνώμων. Σαμι. ὑποστρέφωμεν δή, εἰ σοὶ δοκεῖ· ὅπως ἄνδρες ἀγαθοὶ σὺν τοῖς κινδυνώδεσι ἔσεσθε, μὴ δὲ προδῶσετε τὸ πάτριον φρόνημα. ἤδη γάρ που καὶ οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσιν. ὥστε τὸ μὲ σωτήριον, ἔγε σύνθημα. ὑμεῖς δὲ, ἐπειδὰν σημήνῃ ὁ σαλπιγκτὴς, ἀλαλάξαντες, καὶ τὰ δόρατα πρόσωπα ποιήσαντες τὰς ἀσπίδας, ἐπείγεσθε συμμίξαι τοῖς ἐναντίοις, καὶ αὐτὸς ἡγήσομαι τοξόμενος, ὡς μὴ δὲ πλαγὰς λαμβάνωμεν, ἀκροβολισάμενοι

Sam. Etiam tu formidas Adimante, quum ad periculum propiùs est ventum. Sed quid tibi videtur Timolaë? *Tim.* Omnibus cum copiis obviam hosti esse eundum, neque expectandum dum illi sese meliùs pararint, auxiliis undique ipsis accedentibus. Sed dum adhuc in via sunt hostes, adoriamur ipsos. *Sam.* Rectè dicis. Tu verò Lycine quid censes? *Lyc.* Equidem tibi dicam. Posteaquam defessi sumus itinere continuo, ex quo mane in Pirœum descendimus, & jam nunc triginta ferè stadia processimus, & solis ardor magnus (nam circa meridiem maximè jam est) hîc alicubi ad oleas, super columnam istam inscriptionibus insignitam residentibus, esse quiescendum: deinde hinc surgentibus, eundum, & reliquum viæ ad urbem absolvendum. *Sam.* Etiam-ne Athenis, ô beate, esse putas, qui circa Babylonem in campo ante muros sedes inter tot milites de bello deliberans? *Lycin.* Submonuisti: ego verò sapere me putabam: & tu, eo quòd sententiam proferres. *Sam.* Accedemus igitur, si tibi videtur: & facite (ut sitis viri fortes in periculis, neque patrios spiritus prodatis. Iam enim & hostes pugnam capessunt: quare Enyalius esto tessera. Vos autem postquam tubicen classicum cecinerit, exultantes, & clypeos hastis pulsantes, properate cum adversariis manus conserere: atque intra teli jactum consistite, ut ne plagas accipiamus, dum illis velitari

1 Ἐπὶ τῆς ἀναγεγραμμένης στήλης] Legendum videtur, ὑπὸ τὴν ἀναγεγραμμένην στήλην. Sic ὑπὸ γῆν· ὑπὸ μάλης. & similia. *Menagius.*

2 Καὶ σὺ παρὰ τὸ φαυλότατον τῶν γνωμῶν] Non sine menda. *Marcil.*

1 Οἱ

ζεσθ αὐτοῖς διδόντες. καὶ ἐπειδὴ ἐς χεῖρας ἤδη συμπεπλεύκαμεν, τὸ μὲν δεξιὸν κέρας, καὶ ὁ Τιμόλαος, ἐτρέψαντο τοὺς καθ' αὐτούς, Μήδους ὄντας. τὸ δ' ἐμὲ, ἰσόπαλον ἔτι. Πέρσαι γάρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς. ἡ δ' ἵππος ἅπασα τῶ βαρβάρων, ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἡμῶν ἐλαύνουσιν. ὥστε ὦ Λυκῖνε, αὐτός τε ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνου, καὶ τοῖς μετὰ σαυτοῦ παρακελεύου δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν. Λυ. ἀλλὰ τύχης. ἐπὶ ἐμὲ γὰρ οἱ ἱππεῖς ἅπαντες, καὶ μόνον ἐπισπέσθαι αὐτοῖς ἔδοξα ἐπελαύνουσι. καί μοι δοκῶ, ὡς διάζωστα, αὐτομολήσειν, προσδραμὼν ἐς τὴν παλαίστραν, ἔτι πολεμίοις ὑμῖν καταλιπών. Σαμι. μηδαμῶς. κρατεῖς γὰρ αὐτῶν ἤδη τὸ μέρος. ἐγὼ δ' ὡς ὁρᾶς, καὶ μεταμφιέσω σοὶς τὸ βασιλέα. προσκαλέσεται γάρ με. καὶ ἀναδῶσαι πάντως αἰσχρόν. Λυ. νὴ Δία ἐ τετρῶσθαι αὐτίκα μάλα σοὶς αὐτῶ. βασιλικὸν γὰρ τὸ πρόσωπον σοὶ τὸ δεχθῆναι μαχόμενον. Σαμι. εὖ λέγεις ἐπιπόλαιον μὲν μοι τὸ τραῦμα, καὶ σὺν εἰς τὰ φανερὰ ἔ σώματος, ὡς μὴ δ' τὸν ἄλλον ὕστερον ἄμορφον φανέσθαι. πλὴν ἀλλὰ ὁρᾶς ὅπως ἐπελάσεις, μιᾶ πληγῆ αὐτόν τε, καὶ τὸ ἵππον διέτμησας τὸν λόγχῳ ἀφείς; εἶτα τὸν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, καὶ ἀφελὼν τὸ διάδημα, βασιλεὺς ἤδη γίγνα, προσκυνούμενος ὑφ' ἁπάντων, [1] οἱ βάρβαροι προσκυνείτωσαν ἡμῖν, καὶ τ Ἑλλήνων νόμον ἄρξω, εἰς φρατρὰς ὀνομαζόμενος. ἐπὶ τούτοις ἄρα σοὶς τε ὅσας μὲ πόλεις ἐπανύμους ἐμαυτοῦ οἰκιῶ, ὅσας δ' ἔ καταισχήσω ἑλὼν καὶ κρατῶν, αἳ ἂν ὑβρίσωσί τι ἐς

tari concedimus. Et postquam ad manus ventum jam est, sinistrum cornu, & Timolaus, Medos cum quibus congressi sunt, in fugam verterunt. Ego verò æquo adhuc Marte pugno: Persæ enim sunt, interque eos ipse rex. Vniversus autem barbarorum equitatus, in dextrum cornu nostrum fertur. Quare, ὁ Lycine, & ipse sis vir fortis, & eos qui tecum sunt, hortare ut impressionem fortiter excipiant. *Lyc.* O fortunam! adversum enim me equites cuncti, solusque visus sum idoneus, qui contrà ferar. Ac mihi videor, si vim adhibeant, transfugiturus esse, in palæstram hinc currens, vos etiamnum belligerantes relinquens. *Sam.* Nequaquam: tu enim ipsos ex parte jam vincis. Ego verò, ut vides, etiam singulari prælio cum rege congrediar. Provocat enim me, & pugnam detrectare, omnino turpe fuerit. *Lyc.* Per Iovem ab eo confestim vulneraberis: nam regium est de regno dimicantem vulnerari. *Sam.* Rectè dicis. At hoc vulnus summam tantùm cutem mihi perstringat, nec in aperta corporis parte, ne postea deformis obducatur cicatrix. Cæterùm vides quo pacto incursando una plaga, & ipsum, & equum emissa hasta transadegerim? Deinde amputato capite, & ablato diademate, rex jam factus sum, qui ab omnibus adoror. Barbari me adorent: ego juxtà Græcorum legem imperabo, atque imperator unus nominabor. Præterea cogitate quàm multas civitates mihi cognomines condam, quamque multas per vim captas destruam, siquæ aliquam contumeliam

1 Οἱ βάρβαροι προσκυνήτωσαν ἡμῖν, καὶ τ.] Οἱ βάρβαροι προσκυνήτωσαν, ὑμῖν καὶ τ. Martil.

σὺν δρχήν. ἀπάντων δ μάλιστα Κυδίμου τὸ πλούσιον μεταλάσομαι, ὃς ὄμορός μοι ἦδη ὢν μοι, ἐξέωσε δ' ἀγρῦ, ἐπιβαίνων καθ' ὀλίγον εἰς τὸ ἔσω τοῦ ὅρου. Λυ. πάπαυσο ἤδη ὦ Σάμιππε. καιρὸς γάρ σε ἤδη μὲ νενικηκότα ταλικούτων μάχαις, εἰ Βαβυλῶνι ἀνέχεσθαι τὰ ἐπίκλια. ἱκανὸν δὲ οἶμαί σοι ἡ δρχή. Τιμόλαον δὲ τὸ μέρος ἐῶμεν ἄχθεσθαι ὅσῳ ἂν ἥδιον. Σα. τί οὖν ὦ Λυκῖνε, οἷα σοι ἡπάλα δοκῶ; Λυ. Θρασυπολὺ μὲν ἡνυμισάτω βασιλέων ἐπιπονώτερα, εἰ βιαιότερα τοῦ Ἀδιμάντου. πλὴν ὅσον σκαιὸς μὲ ἐτρύφα, δεδιπλασίαν χρύσεα σκαπάνιά σοι τεθείκει τοῖς συμπότοις. σὺ δὲ, καὶ ἐπτρώσω μονομαχῶν, καὶ ἐδεδίεις, καὶ ἐφοβοῦ τὰς νύκτας, καὶ μεθ' ἡμέραν. ἃ μόνον γάρ σοι τὰ Θρᾴττ τοῦ πολεμίου φοβερὰ ἦν, ἀλλὰ εἰ ἐπιβουλαὶ μυρίαι, καὶ φθόνοι Θρᾴττ τοῦ σωόντων, καὶ μῖσος, καὶ κολακεία. φίλος δὲ ἀδεὴς ἀληθὴς, ἀλλὰ πρὸς τὸ δέος ἅπαντες, ἢ πρὸς τὴν ἐλπίδα εἶναι δοκοῦντες εἶναι. δαπάλαυσις μόνα, ἡδὺ ὄναρ τοῦ ἡδέως, ἀλλὰ δέξα μόνον, καὶ πορφυρᾶς, χρυσοῦ ποικίλη, καὶ ταινία λευκὴ περὶ τὸ μετώπου, καὶ δρυφόροι περίοντες. τὰ δ' ἄλλα, κάμματος ἀφόρητος, καὶ ἀηδία πολλή. καὶ ἃ χρηματίζειν τοῖς παρὰ τοῦ πολεμίου ἥκουσι δεῖ, ἢ δικάζειν, ἢ κελεύπτμπτειν τοῖς ὑπηκόοις ἐπιτάγματα. καὶ ὅτοι ἀφίξηκέ τι ἔθνος, ἢ ἐπιλεωσόμενοί τινες τοῦ ἔξω τῆς δρχῆς. δεδιέναι δὲ δεῖ πάντα, καὶ ὑφορᾶσθαι, καὶ ὅλως, ὑπὸ πάντων μᾶλλον, ἢ ὑπὸ σεαυτοῦ δύσθυμοῦσθαι. καὶ γὰρ ἂν εἰ τόδε, πῶς ἂ πεπιόν, ὅτι εἰ νοσεῖς τὰ ὅμοια τοῖς ἰδιώταις, καὶ ὁ πυρετὸς ἂ λαμπρύνῃ σε βασιλέα ὄντα, ἡδὲ ὁ θάνατος δέδοικε τοὺς ἐν τῇ ἀρχῇ; ἀπόκρινον δὴ ἐκ τούτων ὅτι βούλει. Τιμόλαος μὲν ἐκ ἂν ἔχοι εἰπεῖν ὅτι οὐ δεῖ ταῦτα φοβεῖσθαι· ἐπίσταται γὰρ ὅτι ἀνάγκη ἐστὶ τοῦτο πάσχειν τοὺς ἐν τοιαύτῃ τύχῃ ὄντας. ἐγὼ δὲ ἐρῶ ὅτι ἐκ ἂν ἔχοι ἄλλως ἔχειν· ἀνάγκη γὰρ ἐστὶ τοῦτο πάσχειν τοὺς ἐν τοιαύτῃ τύχῃ ὄντας. Σα. ἀλλὰ τί ἐστιν ἀνάγκη; Λυ. ἐκ ἐρῶ ἐγὼ, ἀλλὰ Τιμόλαος

δρυφόρους. ἀλλ' ἐπισὰς ὁ πότνιος αὐτὸ δοκῇ, ἄγχι οἰμώζοντα, σὺν αὐδήμῳ τὸ λῆδημα; σὺ δ' ὅτως ὑψηλὸς κλιπαπτοῖν, ἀνάσσοις ἐν δ' βασιλείοις ἥρως τῷ αὐτῷ ἐδὸν ἄπᾳ, τοῖς πολλοῖς ἰσότιμος, ἰλαυνόμῳ ἐν τῇ ἀγέλῃ τ' νεκρῶν, χῶμος ὑψηλὸν ὑπὲρ γῆς, καὶ φίλω μακρὸν, ἢ πυραμίδα ἐϋχάραμον, τὰς γοίας ἀπλητὸν, ἀπαρέϊσμα ἐ ἀπεπιδῆτα φιλοδημήματα. εἰκόνες δ' ἀνδρῶν, καὶ νεὼς, ὡς ἀνιστῶσι αἱ πόλεις ἥρωπδύσῃ, καὶ τὸ μέγα ὄνομα, πάντα καθ' ὀλίγον ἀπορρεῖ, καὶ ἄπιστον ἀμαυρόμενα. ἐὼ δ' ἐν μάλιστα ἐπὶ πλεῖστον ἀθροῦμαι, τίς ἐν ἀπόλαυσις ἀναισθήτῳ αὐτῶν ἡδονῆς; ὁρᾷς, οἷα μὲν ζῶν ἐν ἔχεις περίσματα, διδιὼς, καὶ φροντίζων, καὶ κάμνων, οἷα δ' ἐ μὴ τῷ ἀπαλλαγῶ ἔσῃ; ἀλλ' ἴθι σὺν αὐτοῖν ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως ὑπερβάλῃ τούτους, ὥσπερ εἰκὸς ἄνδρα συνιέναι, καὶ σεβάσμασι χρῆσθαι εἰδέναι. Τιμ. ἀκούσῃ γοῦν ὦ Λυκίνε, εἴ τι ἐπιλήψομαι εὔλογον, καὶ ὁ, τι ἂν δίκαιον τίς δυνηθείη. χρυσὸν μὲν, καὶ θησαυρὸς, καὶ μυρίους νομίσματος, ἢ βασιλείας, καὶ πολέμους, ἐ δίκαιον ὑπὲρ τ' ἀρχῆς, ἃ οὐκ ὀκνήσας διέβαλες, σὺν αἰτήσομαι. αἰζέβαια γὰρ ταῦτά γε, καὶ πολλὰς τὰς ἐπιβουλὰς ἔχοντα, ἐ πλέον ἢ ἡδονῶ τὸ ἀναιρεῖν σὺ αὐτοῖς ἐῶ. ἐγὼ δ', βούλομαι τ' Ἑρμοῦ ἐντυχόντα μοι δοῦναί πως δακτυλίους τοιούτους τῶν δύναμιν, ἵνα μὲ, ὥστ ἀεὶ ἐῤῥῶσθαι, ἐ ὑγιαίνειν τὸ σῶμα, ἐ ἀτρεμῆν εἶναι, ἐ ἀπαθῆ. ἕτερον δ', ὡς μὴ ὁρᾶσθαι τ' ἀδικήμασι, οἷον ἦν ὁ Γύγου. τ' δὲ πᾶν, ὡς ἰσχύειν ὑπὲρ ἄνδρας μυρίους, καὶ ὅ, τι ἂν ἄχθος ἄμα μυρίοι κινῆσαι μόλις δυνεῖντο, metuit, ſed ſuperveniens quando viſum fuerit, te plorantem ducit, non verita diadema? Tu verò ille tam ſublimis delapſus, & abreptus à ſolio regio, eandem viam cum vulgo abis, eodemque honore in mortuorum gregem ageris: tumulum excelſum ſupra terram, & longam columnam, aut pyramidem depictis angulis inſignem relinquens, intempeſtiva, & inſenſibilia ornamenta. Imagines autem illæ, & templa quæ colentes civitates erigunt, magnumque hoc nomen, omnia paulatim defluunt, neglectaque abeunt. Quòd ſi etiam quàm diutiſſimè perdurarint, quis quæſo fuerit amplius eorum fructus, cum ſenſu careas? Vides, qualia dum vives negotia habiturus ſis, metuendo, cogitando, laborando: qualia & poſt mortem futura ſint? Sed jam tuum eſt optare, Timolaë: ac ut ſuperes iſtos vide, ut virum prudentem, rerumque peritum decet. *Tim.* Conſidera igitur Lycine, numquid reprehenſione dignum optabo, & quod arguere quiſpiam poſſit. Nam aurum, & theſauros, & nummorum modios, aut regna, & bella, & terrores pro imperio, quæ tu meritò reprehendiſti, non poſtulabo. Caduca enim hæc multiſque inſidiis referta: & plus moleſtiæ habent, quàm dulcedinis. Sed velim ut Mercurius obviàm mihi veniens, annulos det qui vim hujuſmodi habeant: unum quidem, ut rectè ſemper valeam, & corpore ſanus ſim, inſauciabilis, & affectionis expers: alterum autem, ut conſpici non poſſit qui eum obduxerit: qualis fuit ille Gygis: tertium verò, ut robore ſuperem virorum decem millia: & quod onus hominum ſimul decem millia vix movere poſſent,

id

τοῦτό με ῥᾳδίως μόνον ἀναλῆσθαι. ἔπι ἢ ἐ πίπαξ, πολὺ ἀπὸ τ γῆς ἀρθέντα. καὶ ἄλλο τοῦτό μοι εἶναι δακτύλιόν τινα. ᾧ μὲν ἐ ἐς ὕπνον καθαπτῶν, ὀπόσους ἂν ἐθέλω. καὶ ἅπασαι θύραι ἀνεπόκλ μοι ἀνοίγεσθαι, χαλωμένου ἔ κλείθρου, ᾧ ἔ μοχλοῦ ἀφαιρουμένου. τοιοῦτο ἀμφότερα, εἰς δακτύλιος δυνάσθαι. τὸ ἢ μέγιστον, ἄλλος τις ἴσω ἐπὶ πᾶσιν ὁ ἥδιστος, ὡς ἐραστὸν εἶναί με, ἀφελήμενον παισὶ τοῖς ὡραίοις, καὶ γυναιξί, ᾧ δήμιος ὅλοις, ᾧ μηδένα εἶναι ἀνέραστον, ᾧ ὅτου μὴ παρεληλύθοιμι ἐγώ, ᾧ ἀνὰ χρόνον. ὥσπ παιδὰς γυναῖκας ὁ φερόσας τ ἔρωτα, καὶ ἀναρτᾶν ἑαυτὰς, καὶ τὰ μειρακίσκια ἐπιμεμηνέναι μοι, ᾧ δαίμονα εἶναι δοκεῖν, εἴ τινα ἐ μόνον ἀπεστυφλέψαιμι αὐτῶν. εἰ δ' ὑστερορῶλω, κἀκεῖνα ὑπὸ λύπης ἀπολυθῶ. ᾧ ὅλως, ὑπὲρ τ Ὑακίνθου, ἢ Ὕλα, ἢ Φάεθοντ χρὼν εἶναί με, ᾧ τοῦτο πάντα ἔχειν, μὴ ὀλιγοχρόνιον ὄντα, μὴ ἢ κ' μέτρον ζῶντα τ ἀνθρωπίνης βιοτῆς, ἀλλ' ἔτη χίλια εἰς ἑνὸς γιγνόμενον ἀναβιῶναι, ἀμφὶ τὰ ἑπτακαίδεκα ἔτη ἀεὶ ἀπδυόμενον τὸ γῆρας, ὥσπερ οἱ ὄφεις. ὑδὲν γὰ δεήσει με, τοῦτο ἔχοντα. πάντα γὰ ἐμοὶ ὧν τὰ τ ἄλλων, ἐς ὅσον ἀνοίγειν τὰς θύρας ἐδυνάμην, καὶ κλιμίζειν τοὺς φύλακας, καὶ ἀθέατον εἶναι ἐμαυτόν. εἰ δέ τι καὶ ἴνδικὸν, ἢ Ὑπερβορείοις θαῦμα παρόδεξον, ἢ κτῆμα τίμιον, ἢ ὅσα ἐμφανίζειν ἢ πιεῖν ἡδέα ἐ μεζοτελάμβανε ἀλλ' αὐτὸς ἐπιπτόμενος, ἀπίλαυσον ἁπάντων ἐς κόρον. καὶ ἐπὶ χρὼν, ὑπόπτερον θηρίον, ἢ φοίνιξ, ὄρνεον ὁ Ἰνδῶν ἀθέατον τοῖς ἄλλοις, ἐγὼ ἢ ἐ τοῦτο ἐώρων ἄν. ᾧ τὰς πηγὰς ἢ τὰς Νείλε, μόνος ἂν ἠπιστάμην, ᾧ ὅσον τ

id ego facilè ſolus in humeros attollam, præterea procul à terra ſubvectus volem. Ad hoc quoque annulum habeam, quo in ſomnum attraham, quos voluero: & mihi accedenti pateat omnis janua, laxata ſera, & dimoto vecte, quæ ambo poſſit unus annulus. Et quod maximum eſt, alius ſit ſupra omnes ſuaviſſimus, qui me reddat amabilem, obductus pueris formoſis, mulieribus, totiſque populis: neque quemquam amoris expertem eſſe ſinat, & cui non ſim deſiderabiliſſimus, atque in ore: ita ut multæ mulieres amoris impatientia ſeſe ſuſpendant: meique deſiderio adoleſcentuli inſaniant, ſeque fœlices putent, ſi tantum aſpexero quempiam ipſorum: ſi verò deſpexero, etiam illi mœrore pereant. Denique Hyacinthó, vel Hyla, vel Phaone Chio ſim pulchrior: atque hæc omnia habeam, non brevi moriturus, nec ad humanæ vitæ menſuram victurus: ſed per mille annos juvenis ex juvene renaſcens, ævum exacturus, circa decimum ſeptimum quemque annum, ſenectutem more ſerpentum ſemper exuendo. Nihil enim mihi deerit, quum hæc habebo: ſiquidem aliena omnia eſſent mea, quatenus poſſem & fores aperire, & cuſtodes ſopire, & ingreſſus ipſe inviſibilis eſſe. Quod ſi apud Indos, aut Hyperboreos ſpectaculum aliquod mirum foret, aut res aliqua pretioſa, aut quicquid eſu vel potu jucundum, advehi non curans, ſed eò ipſe advolans, omnibus ad ſatietatem uſque fruerer. Et quia gryps alata fera, aut phœnix, avis apud Indos à cæteris videri nequit: ego eam viderem. Nili quoque fontes ſolus ſcirem, & terræ quicquid

eſt

γῆς ἀοίκητον, καὶ εἴ πως Ἀντίποδες ἡμῖν οἰκοῦσι, τὸν νότον τῆς γῆς ἡμίσειαν ἔχοντες. ἔπ' ὦ δὲ ἀστέρων φύσιν, καὶ σελήνης, καὶ αὐτοῦ ἡλίου, ῥᾳδίως ἂν ἔγωγε, ἀπαθὴς ὢν τοῦ πυρός. καὶ τὸ πάντων ἥδιστον, αὔριον ἐγὼ ἀσχάλλων εἰς Βαβυλῶνα μὲν εἰπεῖν Ὀλύμπια. καὶ δειπνήσας, εἰ τύχοιμι ἐν Συρίᾳ, δειπνῆσαι ἐν Ἰταλίᾳ. εἰ δέ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμυνάσθαι δ' αὐτὸν ἐν Σικελίᾳ, πέτρου ἐμβαλόντα τῇ κεφαλῇ, ὡς ἐπιτρέφθαι τὸ κρανίον. τοῖς τε αὖ φίλοις, εὖ ποιεῖν, ἐπιχέοντα κοιμωμένοις αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ μὴν εἴ τις ὑπερέχοιτο εἴη, ἢ τύραννος πλούσιος ὑβρίζοι, ἀφυπνῶν αὐτὸν ὅσον ἐπὶ σταδίους εἴκοσιν, ἀφῆκα φέρεσθαι καὶ τὰ κρήνων. τοῖς παιδικοῖς δ' ὁμιλεῖν ἀκωλύτως ἂν ἐξῆν, εἰσιόντα ἀθέατον, κοιμίσαντα ἅπαντας, ἀπὸ σκότου μόνου. εἶεν δὲ καὶτὸν ἰὼ, τοὺς πολεμίους ἐπισκοπεῖν ἔξω βέλους ὑπερκαθήμενον. καὶ εἰ δεξιοῖμι, ἀζωσάμενον ἂν τοῖς κτήμασιν, κοιμίσας τοὺς κρατοῦντας, νικᾶν παρεῖχον τοῖς φεύγουσιν, ἀναρρίψασιν ἀπὸ τῆς πομπῆς. καὶ τὸ ὅλον, παιδιὰν ἐποιούμην ἂν τὸ σὸν ἁρπάσαι βίον, ἐ πάντα ἐμὰ ἦν, ἐ ἵνα εἰδεῖεν τοῖς ἄλλοις. τοῦτο γὰρ ἄριστον δαιμονία ἐστὶ, μήτε ἀπολέσασθαι, μήτε ἐπιβουλεύσασθαι ἐναντίον. καὶ μάλιστα μετ' ὑγιείας ὢν μακρᾶς τοῦ βίου. τί ἂν αἰτιάσαιο ὦ Λυκῖνε τὸ εὐχῆς; Λυ. οὐδὲν ὦ Τιμόλαε. οὐδὲ γὰρ ἀσφαλὲς ἐναντιοῦσθαι ἀνδρὶ πηλίκῳ, ἐ ὑπὲρ μυρίας τὴν ἰσχύν. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνο ἐρήσομαί σε, εἴ που ἄλλον εἶδες ἐν τοσούτοις ἔθνεσιν, ὅσους περιέπτης, γέροντα οὕτω δραστήριον, ὅτω δεκαπενταπλάσιον

est inhabitabile: & siqui Antipodes ex adverso habitant, australem terræ partem dimidiam tenentes. Præterea stellarum, lunæ, ipsiusque solis naturam facilè nossem, ut qui ab igne lædi non possem. Et quod omnium suavissimum fuerit, eodem die Babylonem delatus annuntiare possem, quis Olympia vicisset: & si fortè in Syria pransus essem, cœnare in Italia: & siquis mihi foret inimicus, istum ex occulto ulcisci, injecto in caput saxo, ita ut ipsi calvaria comminueretur: amicis contrà benefacere, aurum dormientibus ipsis effundendo. Quin siquis superbus foret, aut tyrannus, dives contumeliosus, sublatum ipsum ad stadia viginti, per præcipitia supernè dejicerem. Cum pusionibus autem, nemine prohibente conversari mihi liceret, cùm videri non possem ingressus, omnesque solis illis exceptis sopirem. Quale verò etiam illud foret, quòd belligerantes tutò spectare possem, extra teli jactum in altum sublatus? Et si videretur, adjungendo me victis, & sopiendo victores, fugientibus ex fuga reversis victoriam præberem. In summa, ludum quendam facerem vitam humanam, omniaque mea forent, Deusque cæteris viderer. Atque hæc summa fœlicitas est, quæ neque perire, neque insidiis peti potest: & maximè cum sanitate per longam ætatem. Quid igitur est, Lycine, quod in hoc voto culpare queas? *Lyc.* Nihil Timolaë: neque enim tutum fuerit adversari alato viro, & qui robore decem hominum millia superat. Verumtamen illud interrogabo te, ecquem alium videris inter tot gentes, quas volando obierrasti, virum jam senem mente à statu suo ita dimota, qui exiguo

τοῦτό με ῥᾳδίως μόνον ἀναλήψεσθαι. ἔπι δ' ἐς πίτυλον, πολὺ κάτω τῆς γῆς ἀρθήσομαι. καὶ ταῦτα τοῦτο μοι εἶναι δακτύλιόν που. καὶ μὲν δὴ καὶ ἐς ὕπνον καθιστᾶν, ὁπόσον ἂν ἐθέλω. καὶ ἅπασαν θύραν ταχέως μοι ἀνοίγεσθαι, χαλωμένων καὶ κλείθρων, καὶ μοχλῶν ἀφαιρεμένων. τοιοῦτο ἀμφότερα, εἷς δακτύλιος δυνήσεται τὸ δὲ μέγιστον, ἄλλος τις ἔσται ἐπὶ πᾶσιν ὁ ἡδίστος, ὡς ἐραστὸν εἶναί με, ἀφελέσθαι παισὶ τοῖς ὡραίοις, καὶ γυναιξί, καὶ δήμοις ὅλοις, καὶ μηδένα εἶναι ἀνέραστον, καὶ ὅτῳ μὴ προθυμούμενος ἰὼν, καὶ ἀπὸ τόματος. ὥστε πολλὰς γυναῖκας ἐν φερούσας τὴν ἔρωτα, καὶ ἀναρτᾶν ἑαυτὰς, καὶ τὰ μειρακύλια ἐπιμεμηνέναι μοι, καὶ εὐδαιμονᾶν εἶναι δοκεῖν, εἴ ποτε καὶ μόνου τοῦτο κλέψαιμι αὐτῶν. εἰ δὲ ὑπερορῶμεν, κἀκεῖνα κάτω λύπης ἀπολλύοιτο. καὶ ὅλως, ὑπὲρ τὸν Ὑάκινθον, ἢ Ὕλαν, ἢ Φάωνα τὸν Χῖον εἶναί με, καὶ ταῦτα πάντα ἔχειν, μὴ ὀλιγοχρόνιον ὄντα, μηδ' ἐς μέτρον ζῶντα τὸν ἀνθρώπινης βιοτῆς, ἀλλ' ἔτη χιλιανέον ἑκάστῳ γιγνόμενον ἀμφιβιῶναι, ἀμφὶ τὸ ἑπτακαιδέκατον ἔτος αὖθις ἀποδυόμενον τὸ γῆρας, ὥσπερ οἱ ὄφεις. ὑδὲν γὰρ δεήσει με, ταῦτα ἔχοντα. πάντα γὰρ ἐμοὶ ἔσται ἂν τὰ τῶν ἄλλων, ἐς ὅσον ἀνοίγειν τὰς θύρας ἐδυνάμην. καὶ κωμίζειν τὰς φύλακας, καὶ ἀδεῶς εἶναι εἰσιόντα. εἰ δέ τι καὶ Ἰνδῆς, ἢ Ὑπερβορέοις θέαμα παραδέξον, ἢ κτῆμα τίμιον, ἢ ὅσα ἐμφαγεῖν ἢ πιεῖν ἡδέα ἐστί μεθυσθέλαμβος ἀλλ' αὐτὸς ἐπιπετόμενος, ἀπέλαυσον ἁπάντων ἐς κόρον. καὶ ἐπὶ χρυσῷ, ὑπέπτερον θηρίον, ἢ φοίνιξ, ὄρνεον ἐν Ἰνδοῖς ἀθέατον τοῖς ἄλλοις, ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο ἑώρων ἄν. καὶ τὰς πηγὰς δὲ τὰς Νείλου, μόνος ἂν ἠπιστάμην, καὶ ὅσον τὸ

id ego facilè solus in humeros attollam, præterea procul à terra subvectus volem. Ad hoc quoque annulum habeam, quo in somnum attraham, quos voluero: & mihi accedenti pateat omnis janua, laxata sera, & dimoto vecte, quæ ambo possit unus annulus. Et quod maximum est, alius sit supra omnes suavissimus, qui me reddat amabilem, obductus pueris formosis, mulieribus, totisque populis: neque quemquam amoris expertem esse sinat, & cui non sim desiderabilissimus, atque in ore: ita ut multæ mulieres amoris impatientia sese suspendant: meique desiderio adolescentuli insaniant, seque fœlices putent, si tantum aspexero quempiam ipsorum: si verò despexero, etiam illi mœrore pereant. Denique Hyacintho, vel Hylæ, vel Phaone Chio sim pulchrior: atque hæc omnia habeam, non brevi moriturus, nec ad humanæ vitæ mensuram victurus: sed per mille annos juvenis ex juvene renascens, ævum exacturus, circa decimum septimum quemque annum, senectutem more serpentum semper exuendo. Nihil enim mihi deerit, quum hæc habebo: siquidem aliena omnia essent mea, quatenus possem & fores aperire, & custodes sopire, & ingressus ipse invisibilis esse. Quod si apud Indos, aut Hyperboreos spectaculum aliquod mirum foret, aut res aliqua pretiosa, aut quicquid esu vel potu jucundum, advehi non curans, sed eò ipse advolans, omnibus ad satietatem usque fruerer. Et quia gryps alata fera, aut phœnix, avis apud Indos à cæteris videri nequit: ego eam viderem. Nili quoque fontes solus scirem, & terræ quicquid

est

χῆς ἀοίκητον, καὶ εἴ τινες Ἀντίποδες ἡμῖν οἰκοῦσι, τὸ νότιον τῆς γῆς ἡμίσφαιρον ἔχοντες. ἔτι δὲ τὴν τῶν ἀστέρων φύσιν, καὶ σελήνης, καὶ αὐτοῦ ἡλίου, ῥᾳδίως ἂν ἔγνων, ἀπαθὴς ὢν τοῦ πυρός. καὶ τὸ πάντων ἡδίστον, αὔριον ἐς Βαβυλῶνα τὴν οἰκουμένην Ὀλύμπια. καὶ δοίης σύ, εἰ τυγχάνω ἐν Συρίᾳ, διαπῆσαι ἐν Ἰταλίᾳ. εἰ δέ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμυνάσθαι τοῦτον ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, πέτρον ἐμβαλόντα τῇ κεφαλῇ, ὡς ἐκπτῆναι τὸ κρανίον. τοὺς τε αὖ φίλους, εὖ ποιεῖν, ἐπιχέαντα κοιμωμένοις αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ μὴν εἴ τις ὑπερόπτης εἴη, ἢ τύραννος πλούσιος ὑπεροψίᾳ, ἀφθόνῳ αὐτὸν ὄντα ἐπισωρεύσας εἴκοσιν, ἀφῆκα φέρεσθαι καὶ τοῦ κρημνοῦ. τοῖς παιδικοῖς δ' ὁμιλεῖν ἀκωλύτως ἂν ἐξῆν, εἰσιόντα ἀδιάβλητον, κοιμίσαντα ἄπαντας, ἀνὰ σκότον μόνον. οἷον δὴ κἀκεῖνο ἂν, τοὺς πολεμίους ἐπισκοπεῖν ἔξω βέλους ὑπερακοντιζόμενον. καὶ εἰ δεξιεῖ μοι, προσδιδόμην ἂν τοῖς κτίσμασιν, κοιμίσας τοὺς κραταιοὺς, νικᾶν παρεῖχον τοῖς φεύγουσιν, ἀναστρέψασιν ἀπὸ τροπῆς. καὶ τὸ ὅλον, παιδιὰν ἐποιούμην ἂν τὰ τῶν ἀνθρώπων βίου, ὃ πάντα ἐμοὶ ἦν, ὃ θεὸς ἐδώκει τοῖς ἄλλοις. τοῦτο γὰρ ἄκρον εὐδαιμονίας ἐστὶ, μήτε ἐπιβουλεύειν ἐκκαλούμενον, μήτε ἐπιβουλεύοντα ἐκκαμόντα. καὶ μάλιστα μετ' ὑγείας ἐν μακρῷ τῷ βίῳ. τί ἂν αἰτιάσαιο ὦ Λυκῖνε τὴν εὐχήν; *Lyc.* οὐδὲν ὦ Τιμόλαε. οὐδὲ γὰρ ἀσφαλὲς ἐναντιοῦσθαι ἀνδρὶ πτηνῷ, καὶ ὑπὲρ μυρίους τῶν ἰχνῶ. πλὴν ἀλλὰ ἕνα γοῦν ἐρήσομαί σε, εἴ που ἄλλον εἶδες σὺ τοσούτοις ἔθνεσιν, ὅσοις ὑπέρπτης, γέροντα ἤδη ἄνδρα, ὅτῳ ἐξεκεκινήκοι τὴν

est inhabitabile: & siqui Antipodes ex adverso habitant, australem terræ partem dimidiam tenentes. Præterea stellarum, lunæ, ipsiusque solis naturam facilè noßem, ut qui ab igne lædi non poßem. Et quod omnium suavissimum fuerit, eodem die Babylonem delatus annuntiare poßem, quis Olympia viciset: & si fortè in Syria pransus essem, cœnare in Italia: & siquis mihi foret inimicus, istum ex occulto ulciscí, injecto in caput saxo, ita ut ipsi calvaria comminueretur: amicis contrà benefacere, aurum dormientibus ipsis effundendo. Quin siquis superbus foret, aut tyrannus, dives contumeliosus, sublatum ipsum ad stadia viginti, per præcipitia supernè dejicerem. Cum pusionibus autem, nemine prohibente conversari mihi liceret, cùm videri non poßem ingressus, omnesque solis illis exceptis sopirem. Quale verò etiam illud foret, quòd belligerantes tutò spectare poßem, extra teli jactum in altum sublatus? Et si viderer, adjungendo me victis, & sopiendo victores, fugientibus ex fuga reversis victoriam præberem. In summa, ludum quendam facerem vitam humanam, omniaque mea forent, Deusque cæteris viderer. Atque hæc summa fœlicitas est, quæ neque perire, neque insidiis peti potest: & maximè cum sanitate per longam ætatem. Quid igitur est, Lycine, quod in hoc voto culpare queas? *Lyc.* Nihil Timolaë: neque enim tutum fuerit adversari alito viro, & qui robore decem hominum millia superat. Verumtamen illud interrogabo te, ecquem alium videris inter tot gentes, quas volando obcerrasti, virum jam senem mente à statu suo ita dimota, qui exiguo an-

συνέπτε μεθ' ὑμῶν πέρυσιν [1] ἐν τοῖς ἀλῴοις. τί ἦ τοῦτο; ἐῴκεις γάρ τι σαφὲς αὐτῇ διηγεῖσθαι. Γλ. Γοργόνα αὐτὸν ἡ παμπόνηρος φίλη δεκάσπα εἶναι, ἀπέσπασεν ἀπ' ἐμοῦ ὑπαγαγοῦσα. Θα. καὶ νὴ τὼ σοὶ μὲ οἰκεῖος ἀνὴρ πρόσεστι, Γοργόνας ἦ ἑταίρας ποιεῖ; Γλ. ναὶ ὦ Θαΐ, ἐς τοσοῦτον μοι μετρίως μὲ ἤψατο. Θα. πονηρὸν μὲν ὦ Γλυκέριον, οὐκ ἀδίκως ἦ, ἀλλὰ εἰωθὸς γίγνεσθαι ὑφ' ἡμῶν τῶν ἑταιρῶν. ὅκνει χρὴ ὄπτι ἀνιᾶσθαι ἄγαν, ὅτι μέμφεται τῇ Γοργόνῃ. οὐδὲ γὰρ σὲ Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῷ πρότερον ἐμέμψατο. καίτοι φίλαι ἦτε. ἀπὲρ οἷόν τε θαυμάζω, τί ἐπῄνεσεν αὐτῆς ὁ φρελιώτης ἐκεῖνος, οἵτινες εἰ μὲ παυσάμενοι τυφλός ἐσιν. ὃς οὐχ ἑωρακὼς, τὰς μὲν τρίχας αὐτῇ δράσας ἔχουσαν, καὶ ἐπιπολὺ ἔμπαστον ἀπηγμένας. τὰ χείλη ἦ, πλιδνὰ, καὶ νεκρικὰ, καὶ τραχήλῳ λεπτῷ, ἐς ἐπίσημον ἐν αὐτῷ αἱ φλέβες, ἐς ῥὶς μακρὰ ἐν μέσῳ, σιμήκης ἐσὶ, καὶ ὀρθὴ, ἐς μειδιᾷ πάνυ ἐπαγωγόν. Γλ. οἶσθ' ὦ Θαΐ τῷ κάλλει ἠρκὼς τὸν Ἀκαρνᾶνα; οὐκ οἶσθα ὃν φαρμακὶς ἡ Χρυσαίριον ἡ μήτηρ αὐτῆς, Θεσσαλὰς πάσας ᾠδὰς ἐπισταμένη, καὶ τῷ σελήνῃ καθάγουσα; φασὶ ἦ αὐτὴν ἐς πίτεσθαι νυκτός. ἐκείνη ἐξέμηνε τὸν ἄνθρωπον, πιεῖν τὸ φαρμάκων ἐγχέασα. καὶ νὴ τὸν Δία ἐκείνῃ γε τοῦτον. Θα. καὶ σὺ ὦ Γλυκέριον, ἄλλον τρυγήσεις. τοῦτον ἦ, χαίρειν ἔα.

anno ſuperiore vobiſcum in feſtis arvalibus potarit. Sed quid iſtud? Videris enim neſcio quid de illo narratura eſſe. *Gl.* Gorgona ipſum, ſceleſtiſſima iſta, quæ amica mea videbatur, ſubductum à me abſtraxit. *Th.* Et nunc ille tecum non amplius converſatur, ſed Gorgonam amicam aſcivit? *Gl.* Iſta eſt, Thai, nec me res hæc mediocriter afficit. *Th.* Malum quidem hoc eſt, Glycerium, non tamen inopinatum, ſed à nobis meretricibus fieri ſolitum. Proinde neque nimis mœrendum, neque de Gorgona conquerendum. Neque enim Abrotonum tibi priùs ob hoc ſuccenſuit: quanquam amicæ inter vos eratis. Sed illud miror, quidnam adeò laudet in ea miles iſte: niſi omnino cæcus eſt, qui non viderit illam raro, & in multam frontem deducto eſſe capillitio: deinde lividis, emortuiſque labiis, exili collo, & extantibus in eo venis, longoque naſo. Vnum ſolum habet, quòd procera eſt, & recta, ridetque illecebroſum admodum. *Gl.* An tu putas, Thai, Acarnanem illam formæ cauſa amaſſe? An neſcis, quòd venefica eſt Chryſarium, mater illius, quæ Theſſalas quaſdam incaptationes callet, ac lunam deducit? Aiunt autem ipſam etiam volare noctu. Illa in inſaniam vertit hominem, ei temperato pharmaco quod biberet, & nunc ipſum vindemiant. *Th.* Tu quoque Glycerium, alium vindemiabis: iſtum autem valere ſinas.

1 Ἐν τοῖς Ἀλῴοις] Ἀλῶα Feſtum Athenienſium agricolarum dictum quod in areis hac die convivium perſonabat ἑορτὴ Ἀθήνησι μυστήριον περιέχουσα Δήμητρος. Tangit dial. Meretr. Mar. & Muſar. Cætera hujus Dialogi diligenter expoſui ad Petron. *Bourd.*

MYR-

ΜΥΡΤΙΟΝ, ΠΑΜΦΙΛΟΣ, ΚΑΙ ΔΩΡΙΣ.

MYRTIVM, PAMPHILVS, ET DORIS.

ΜΥΡΤΙΟΝ.

Γαμεῖς ὦ Πάμφιλε τὴν Φίλωνος τοῦ ναυκλήρου θυγατέρα. καὶ ἤδη σε γαμμηκέναι φασίν. οἱ τοσοῦτοι ὄρκοι δὲς ὤμοσας, καὶ τὰ δάκρυα, [1] εἰς ἀκαρεῖ πάντα οἴχεται, ἐπιλέλησαι Μυρτίου παντός. καὶ ταῦτα ὦ Πάμφιλε, ὀπότε κύω μῆνα ὄγδοον ἤδη. τοῦτο γὰρ ἐγὼ μόνον ἐπεμέμνημαι σοῦ ἵρεως ὅτι μοι τὴν κυοῦσαν ἀπεῖπας, τὴν γαστέρα, καὶ μεγαλοκοίλην παιδοτροφεῖν δεῖσθαι. ἄχαρι γὰρ ἑταίρᾳ βαρύπαιδι. ὃ γὰρ ἐκείνου τὸ πρῆγμα, καὶ μάλιστα εἰ ἄρρεν χρόιεν, ἀλλὰ Πάμφιλον ὀνομάσαιτε, ἐγὼ μὲν ἔξω Δαμύλου τοῦ ἵρωνος. σοὶ δ' ὀνειδιεῖ ποτε ἐπισπόμενον ἐκεῖνον, ὡς ἄπιστος γαμήσαντι τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ μητέρα. γαμεῖς δ' οὐ κακὴν παρθένον. εἶδον γοῦν αὐτὴν ἔναγχος σὺν τοῖς Θεσμοφορίοις μετὰ μητρός, οὐδέπω εἰδῶσ' ὅτι δι' αὐτὴν σοι ἔπονται Πάμφιλον. καὶ σὺ δ' οὐ κατέπρηνας εἰδὼς αὐτάς. καὶ τὸ κατάσκοπον, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἔδει, μή σε ἀνιάτως, εἰ πάνυ γλαυκὰς ἔχει αὐτάς, μηδὲ ὅτι ἀμφίφοροί εἰσι, καὶ ἐς ἀλλήλας ὁρῶσι. μᾶλλον γὰρ τὸ Φίλαινα ἐώρακας τὴν παῖδα τὴν νύμφης. τὸ κατάσκοπον αὐτοῦ οἶδα. ὥστε ἤδη ἔστι δεινὸς τὴν θυγατέρα ἰδεῖν. Πα. ἔπ σε λαβοῦσης ὦ Μύρτιον, ἀκόσμως, παρθένον cium cæsios habet, neque quòd distorti sunt, & se mutuò aspiciunt. Imò verò Philonem vidisti, patrem puellæ. Faciem igitur illius nosti: quare nihil amplius opus erit filiam videre. *Pam.* Adhuc te, Myrtium, nugantem audiam, ac nuptias nescio quas nau-

MYRTIVM.

Ducisne uxorem, Pamphile, Philonis nauclerii filiam? imò jam duxisse te aiunt. Tot autem juramenta quæ præstitisti, & lachrymæ illæ, brevi momento evanuerunt omnia, & Myrtii nunc es oblitus, idque Pamphile, cùm octavum jam mensem ex te prægnans sim. Scilicet hoc solum ex tuo amore consecuta sum, quòd tam ingentem uterum gero: & me propediem oportebit prolem alere, rem meretrici gravissimam. Neque enim fœtum exponam, præcipuè si mas nascatur: sed eo nominato Pamphilo, equidem amoris solamen habebo. Tibi verò exprobrabit aliquando accedens ille ad te, quòd perfidus fueris in miseram ipsius matrem. Cæterùm non formosam virginem ducis. Vidi enim nuper ipsam in Thesmophoriis unà cum matre, nondum sciens quòd propter ipsam Pamphilum amplius visura non essem. Proin tu quoque antea ipsam contemplare, faciemque & oculos ipsius vide, ne te postea discruciet, quòd eos admodum

1 Εἰς ἀκαρεῖ πάντα οἴχ.] Proverb. *Bourd.*

νης, καὶ γάμους ναυκληρικοὺς διεξιὼν. ἐγώ γ', ἠσμένιζόν τινα, ἢ καλὸν νύμφιον οἶδα; ἢ ὅτι Φίλων ὁ Ἀλωπεκήθεν, οἶμαι γὰρ σέ γε λέγειν σε, θυγατέρα ὅλως εἰς γένος ἀφικέσθαι ἤδη γάμου; ἀλλ' οὐδὲ φίλος ἐστὶν ὁ τοῦ πατρὸς. μέμνημαι γὰρ ὡς περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ. παλαιὸν γὰρ οἴεται ὀφείλων τῷ πατρὶ, οὐκ ἐθέλει ἐκλύειν. ὁ δὲ, ἐπὶ τοὺς ναυβάτας ἀπήγαγεν αὐτὸν, καὶ μόλις ἐξέτεισεν αὐτό. καὶ ὅλον, ὡς ὁ πατὴρ ἔφασκεν. εἰ δὲ γαμεῖν ἐδίδου μοι, τὴν τοῦ Δημέου θυγατέρα τὴν τοῦ πέρυσιν ἱππάρχησαντος ἀδελφὴν, καὶ ταῦτα, περὶ μητρὸς ἀνεψιᾶν ὄντων, τὴν Φίλωνος ἐγάμουν ἄν. σὺ δὲ πόθεν ταῦτα ἤκουσας; ἡ σωτρίπαις αὕτη ὦ Μύρτιον καινάς τινας ζηλοτυπίας σκιαμαχοῦσι; Μυρ. σοὶ δὲ γαμεῖς. ὦ Πάμφιλε; Πα. μέμηνας ὦ Μύρτιον, ἢ κραιπαλᾷς. καίτοι χθὲς ἐπάνυ ἐμεθύσθημεν. Μυρ. ἡ Δωρὶς αὕτη ἐλύπησέ με. περιφεῖσα γὰρ ὡς ἔοικα ἀνέπεισέ μοι ἐπὶ τῷ γαστρὶ, καὶ εὐξαμένη τῇ λοχείᾳ ὡς ὑπὲρ ἐμοῦ, λεσβίαν ἔφη σύντροφόν σοι αὐτῇ. μᾶλλον δὲ σὺ αὐτῷ ὦ Δωρὶ λέγε, ἀπὸ ἀκτῆς ἀφῆκας, εἶτα μὴ ἐπλάτω αὐτό. Δω. ἀλλ' ἐπιτρέπειόν ὦ δέσποινα, εἴ τι ἐψεύσατο. ἐπὶ γὰρ τῇ Πρυτανείῳ ἐγὼ μὲν, οὐδέν με ἐπιτυχεῖν μοι ἡ Λεσβία μειδιάσασα, ὡς φησιν, ὁ ἑταῖρος ὑμῶν ὁ Πάμφιλος, γαμεῖ τὴν Φίλωνος θυγατέρα. εἰ δὲ ἀπιστεῖτε, ἔξεστι μετὰ τοῦτο ἐπιψαύσαντες τῶν γενείων ὑμῶν ἰδεῖν πάντα πατρικὰ, καὶ αὐλητρίδας, καὶ βοῦν, καὶ ὑμέναιον ᾄδουσάς τινας. Πα. τί δὲ, παρέκυ-

nauticas commemorantem. Egon' autem, aut ſimam aliquam, aut formoſam ſponſam novi? aut Philonem Alopecenſem (illum enim opinor te dicere) filiam habere nubilem? At neque patri amicus hic eſt. Memini enim de pacto nautico cum cum hoc nuper judicio contendere. Nam talentum opinor debens patri, ſolvere nolebat. Pater autem ipſum apud nautarum judices accuſavit, tum ægre illud exolvit, neque totum, ut ajebat pater. Quòd ſi uxorem ducere mihi viſum eſſet, Demeæ relicta filia, ejus qui ſuperiore anno exercitum duxit, idque cum mihi ſit conſobrina Philonis filiam uxorem ducerem? Tu verò unde iſta audiſti? an fortè ipſa, Myrtium, hoc effinxiſti, cum novis quibuſdam zelotypiis umbratilem pugnam exercendo? *Myrt.* Nunquid eam uxorem non ducis Pamphile? *Pam.* Inſanis Myrtium, aut certè temulenta es: atqui heri non admodum inebriati ſumus. *Myrt.* Doris hæc mœrore iſto affecit me. miſſa enim ut lanas ad ventrem emeret mihi, & Dianæ vota pro me faceret, Lesbiam, ait, fortè convenisſe ſe. Quin potiùs huic narra Dori, quæ audiſti, niſi tute finxiſti ea. *Dor.* At vapulem hera, ſi quicquam mentita ſum. Cùm enim ad Prytaneum veniſſem, obviam fit mihi Lesbia ſubridens, atque ait, Amator veſter Pamphilus, uxorem ducit Philonis filiam. Ac ſi credere nollem, juſſit ut in angiportum veſtrum intrò aſpicerem omnia ſertis ornata, tibicinas, tumultum, & aliquos qui canerent hymenæum. *Pam.* Quid igi-

1 Περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ] Leg. Vlp. ad Demoſt. περὶ Ἀλονήσ. Bourd.
2 Τῇ λοχείᾳ] Ἀρτέμιδι, quæ præſidet λοχείαις ἢ γονήσεσι. Idem.

1 Κτεί-

ψας ὦ Δωρί; Δω. νὴ μάλα. ἢ εἶδον ἅπαντα ὡς ἔφη. Πα. μαίνεται τῷ ἀπάτῳ. ὅτι πάντα ἡ Λεσβία Δωρὶ, πρὸς σὲ ἐψεύσατο, καὶ σὺ, τἀληθῆ ἀπήγγελκας Μυρτίῳ. τοῦτο μάτην ἐξῆλθες. ὅτι γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι. ἀλλὰ νῦν ἀνεμνήσθην ἀκούσας τὸ μητρός. ὁπότε χθὲς ἀνέστρεψα παρ' ὑμῶν, ἔφη γάρ, ὦ Πάμφιλε, ὁ μὲν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης ὁ τοῦ γείτονος Ἀγλαονίκης υἱὸς, γαμεῖ ἤδη, ἡ σωφρονεῖ. σὺ γ', μέχρι τίνος ἑταίρᾳ σύνει; τοιαῦτα διδάσκων αὐτὴν, εἰς ὕπνον κατενίχθην. εἶτα ἕωθεν ἀφῆλθον ἀπὸ τῆς οἰκίας. ὥστε οὐδὲν εἶδον, ὧν ἡ Δωρὶς ὕστερον εἶδεν. εἰ δ' ἀπιστεῖς, αὐθις ἀπελθοῦσα ὦ Δωρὶ, ἀκριβῶς ἰδὲ, μὴ τὸ γενηθὲν, ἀλλὰ τῷ θύρᾳ, ποτέρᾳ ἔσιν ἡ κεκοσμημένη. σὺ ῥήσεις γὰρ τῷ τὸ χαίρειν. Μυρ. ἀπέσωσας ὦ Πάμφιλε. ἀπηγξάμην γὰρ ἂν, εἴ τι τοιοῦτο ἐγένετο. Πα. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγένετο. μηδὲ ὅτου μοιχεύω, ὡς ὀλωλεκὼς Μυρτίῳ. νὴ ταῦτα, ἤδη μοι κυδοιμὸς παιδίον.

igitur? introſpexiſti Dori? *Dor.* Ita ſanè, vidique omnia quæ illa dixit. *Pam.* Intelligo errorem: neque tibi omnia, Dori, Lesbia mentita eſt: & tu vera quoque Myrtio renuntiaſti: verùm fruſtrà turbatæ eſtis. Neque enim nuptiæ illæ apud nos fiunt. Sed nunc in mentem venit quod ex matre audivi, quando à vobis heri domum reverſus fui. Nam dixit, tuus hic æqualis Charmides, Pamphile, vicini Ariſtæneti filius, uxorem jam ducit, & reſipiſcit: tu verò quouſque tandem cum meretrice conſuefces? His negligenter auditis, in ſomnum ſum prolapſus. Dein mane exurgens, domo ſtatim exivi. Itaque nihil eorum vidi, quæ poſtea Doris vidit. Quòd ſi mihi non credis, denuo hinc abiens Dori, diligenter inſpice, non angiportum, ſed januam, utra ſertis exornata ſit: vicinorum enim illam comperies. *Myrt.* Servaſti me Pamphile. Strangulaſſem equidem me, ſi tale quid factum fuiſſet. *Pam.* At factum non eſt: neque ita inſaniveró, ut Myrtii obliviſcar, præſertim cùm ex me uterum jam gerat.

ΜΗΤΗΡ, ΚΑΙ ΦΙΛΙΝΝΑ.

ΜΗΤΗΡ.

Ἐμάνης ὦ Φίλιννα, ἢ τί ἔπαθες ἐν τῷ ξυμποσίῳ. ψυχὴ γὰρ παρ' ἐμὲ Διφίλου ἔωθεν δακρύουσα, καὶ διηγήσατό μοι ἃ ἔπαθεν ὑπὸ σοῦ. μεμελόν γε σοι, νὴ ἐς τὸ μέσον ἀναστῆναι, ἐξελθούσῃ, αὐτὴ δ' ἐμοὶ

MATER, ET PHILINNA.

MATER.

An inſaniviſti Philinna, vel quid heri in convivio tibi accidit? Venit enim ad me Diphilus mane lachrymans: & mihi acceptam à te injuriam narravit. Clarum enim faciſſe te, & in medium progreſſam ſaltaſſe ait,

λύοντος. καὶ μὴ ταῦτα, φιλῆσαι Λαμπρίαν τ ἑταίραν αὐτῆ. καὶ ἐπὶ ἐκαλίπηνί σοι, καθαλιπεῖν αὐτὸν, ἀπελθεῖν ἐκείνης τ Λαμπρίαν, & συφαλεῖν ἐκεῖνον. ἑαυτὸν ἢ ἐπιπλαγῆναι, τάπιν γεγονότων. ἀλλ' ἐδὲ τ νυκτὸς οἴμαι συνεκοίμιζες. καθαλιπόντα ἢ δακρύουσα, μόνη ἐπὶ ἓν πλησίον σκίμποδον κατέκεισο ἀφύκτως, & λυπῆσαι σκέπτον. Φι. τα γὰρ αὐτῆ σοι ἡ μήτηρ, ἐ διηγήσατο; ἐ γὰρ ἂν συνηχθόμην αὐτῇ ὑπερλύπη ὄντι. ὃς ἐμοῦ ἀφίρρον, ἐκείνολοιξίτο Θαΐδι τῇ Λαμπρίᾳ ἑταίρᾳ, μηδέπω σκέπτον πεφυκότον. ἐπεὶ ἢ καλεπαίνησαν εἰσε με, καὶ διέτυσσε αὐτῇ οἷα ποιεῖ, ἓ ὡς ἄρα ἐφυψάμην, ἀνεκλάσεις τ αὐχένα τ Θαΐδον, ἐφίλησεν ὑπερφυῶς, ὥστε μόλις ἀπέσπασε τὰ χείλη, εἶτ' ἐγὼ μὲ, ἐδάκρυον. ὁδὲ, ἐγέλα, & ὡς τῶν Θαΐδα πολλὰ πρὸς τὸ ἓς ἔλεγε, κατ' ἐμοῦ δηλαδή. καὶ ἡ Θαὶς ἐμεμνία βλέψασα πρὸς ἐμέ. ὡς ἢ πρίνω ἡδονῆς τ Λαμπρίαν, καὶ σκοπεῖτε ποτε φιλήσεις ἀκήλας, ἐγὼ μὲ ὅμως παρ' ἐμοῦ καταφιλῶ, ὡς μὴ & τὸ προφασίσῃ ὕστερον. ἡ Θαὶς ἢ ἀναπᾶσα, ὠρχήσατο πρώτη, ἀπογυμνώσασα ἐκάλλου τὰ σφυρά, ὡς μόνη καλὰ ἔχουσα. καὶ ἐπειδὴ ἐπαύσατο, ὁ Λαμπρίας μὲ ἐσίγα, καὶ εἶπεν ὁδόν. Δίφιλος ἢ, ὑπερεπῄνει τὸ εὔρυθμον, καὶ τὸ κεχορηγημένον, & ὅτι εὖ πρὸς τὴν κιθάραν ὁ πούς, & τὸ σφυρὸν ὡς καλὸν, & ἄλλα μυρία, καθάπερ τὸν Καλάμιδος Σωσάνδρου ἐπαινῶν, ἀλλ' οὐχὶ Θαΐδα, ἣν & σὺ οἶδα συλλουσάμενον ἡμῖν, οἵα ἐστ. Θαὶς ἢ οἷα & ἐσκώψεν εὐθὺς ἐς ἐμέ. εἰ γάρ τις ἔφη μὴ αἰχμιέ-

ipso prohibente: postea etiam sodalem suum Lampriam osculatam fuisse, & quòd tibi succensuerit, ipso relicto ad Lampriam transiisse, eumque amplexatam esse: sese verò disperiisse cùm hæc fierent. Sed neque noctu, opinor, concubuisti cum eo relicto autem lachrymante, sola in proximo grabbato jacuisti, cantillans, & ægrè faciens illi. *Phil.* At ea quæ ipse fecit, mater, tibi nequaquam narravit: neque enim, cùm fuerit adeò contumeliosus, patrocinareris ipsi: qui me relicta, sermones subinde cum Thaide amica Lampriæ conferebat: cùm ille nondum adesset. Postquam autem videbat indignè ferre me, & hominem, eorum quæ faciebat nutu admonebam, ille summa auricula apprehensam, & cervice ad se reclinatam Thaidem osculatus est, ita impresso ore, ut vix inde labia retraheret. Proinde ego quidem lachrymabar, ille verò ridebat, multaque in aurem Thaidi susurrabat, de me videlicet. Et Thais quoque ad me respiciens, subridebat. Vbi autem advenire Lampriam animadverterunt, tandemque osculis mutuis satiati fuerunt, ego tamen accubui cum ipso, ut ne in posterum etiam hoc causari posset. Surgens autem Thais, prima saltavit, nudatis multum malleolis, quasi sola pulchros eos haberet: quæ postquam desiit, tacebat Lamprias: & nihil dicebat. Sed Diphilus laudibus extollebat concinnitatem gestus, rectèque actam saltationem, quodque ad citharam pes esset aptus, pulcherque malleolus, & alia infinita, perinde ac si Calamidis Sosandram laudaret, non Thaidem, quam tu quoque nosti satis qualis sit, cùm nobiscum nuper lavaret: quæque in me probrosè statim dixerit. Siquam enim, inquit, non pu-

τὴν λεπτὴν ἔχουσα τὰ σκέλη, ὀρχήσεται δ' αὐτὴ ἐξαναστᾶσα. τί ἂν λέγοιμι ὦ μῆτερ; ἀνέστην γὰρ, καὶ ὠρχησάμην. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν; ἀναισχυντεῖν, δ' ἐπαληθεύειν τὸ σκῶμμα, δ' τῷ Θαΐδα ἐᾶν τυραννεῖν τὸ συμπόσιον; Μη. φιλοδημόπρων μ' ὦ θύγατερ. ὑβρὶς φρονεῖν γὰρ ἐχρῆν. λέγε δ' ὅμως τὰ μὴ ταῦτα. Φι. οἱ μὲν δὴ ἄλλοι, ἐπῄνουν. ὁ Δίφιλος δ', μόνον ὑπτίον κεφαλὴν ἑαυτὸν, εἰς τὸν ὀροφὸν ἀνέβλεπεν, ἄχρι δὴ κἀμὲ ἐπαυσάμην. Μη. τὸ φιλεῖσθαι γ' τ' Λαμπρίαν ἀληθὲς ὦν, δ' τὸ μεῖζον ἔσεσθαι προσπέπλεκται αὐτῷ; τί σιγᾷς; οὐκ ἔστ' γὰρ ταῦτα συγγνώμης ἄξια. Φι. ἀνέλυπεῖν ἐβουλόμην αὐτόν. Μη. εἶτα νὴ δὶ συνεκαθεύδεις, ἀλλὰ δ' ἦδες, ἐκεῖνα διακρούεσθον. οὐκ αἰσθάνῃ ὦ θύγατερ, ὅτι πτωχαί ἐσμεν, νὴ μὰ μνησθῆναι ὅσα παρ' αὐτοῦ ἐλάβομεν, ἃ οἷον δὴ τ' πέρυσι χειμῶνα διηγάγομεν ἄν, εἰ μὴ τοῦτον ἡμῖν Ἀφροδίτη ἔπεμψε; Φι. τί δ' ἂν, ἀνέχωμαι λέγε τοῦτο, ὑβριζομένη ὑπ' αὐτοῦ; Μη. ὀργίζου μὰ, μὴ ἀνθυβρίζε δέ. οὐκ οἶσθα ὅτι ὑβριζόμενοι παύουσ' οἱ ἐρῶντες, δ' ἐπιλιμῶσιν ἑαυτοῖς; σὺ δ' πάνυ χαλεπὴ ἀεὶ τοῖς ἀνθρώποις γεγένησαι. κἀγὼ ὁρᾷ μὴ κἀγὼ τῶν παροιμίων, [1] ἀπορρήξωμεν πάνυ τείνουσαν τὸ καλώδιον.

pudet gracilium crurum quæ habet, surgat & saltet ipsa: Hîc tibi quid dicam mater? surrexi equidem atque saltavi. Quid enim facto opus erat? perferre scilicet, idque dicterium silentio comprobare, ac permittere ut sic in convivio regnaret Thais? *Mat.* Nimia quidem fuit hæc æmulatio, ô filia. Nam ne curare quidem hæc oportebat. Dic tamen quæ sequuta sunt. *Phil.* Alii quidem laudabant, solus autem Diphilus, jacens supinus ad lacunar respexit, donec ego defessa desti. *Mat.* Quid autem quòd Lampriam osculata, quumque deflexisses, amplexa esse diceris, verum-ne istud fuit? quid taces? nam hæc non amplius digna sunt venia. *Phil.* Atqui volebam ipsi ægrè facere vicissim. *Mat.* Deinde neque cum ipso concubuisti, sed ipso lachrymante cantillasti. Non intelligis filia pauperes esse nos: neque memisisti quam multa ab eo acceperimus: aut quo pacto hyeme superiore nobis fuisset vivendum, nisi Venus hunc nobis obtulisset? *Phil.* Nunquid igitur ob hoc ab eo affici me contumelia sustinerem? *Mat.* Irascere quidem, at contumeliam ne repende. An nescis læsos amatores desinere amare, & semet ipsos objurgare? Tu verò homini semper difficilis fuisti. At vide, ne quod vulgò fertur, intensum nimis funiculum abrumpamus.

1 Ἀπορρήξωμεν] Idem Proverbium apud Aristenet. Epist. 1. lib. 2. *Bourd.*

ΜΕΛΙΤΤΑ, ΚΑΙ ΒΑΚΧΙΣ.

MELISSA, ET BACCHIS.

ΜΕΛΙΤΤΑ.

Ἐπί πω οἶσθα Βακχὶ χρῶν, οἵας πολλαὶ Θετταλαὶ λέγονται ἐπᾴδουσαι, καὶ ἐρασμίους ποιοῦσι, εἰ δὲ πάνυ μισομβρίη γυνὴ τυγχάνοι, ὥστε ὄναιο, προσκαλέσασα, ἥκει μοι. δοίμοιτα γὰρ ὅλα, ὅ τι χρυσία ταῦτα ἀποβάλοιμι ἢ δίκης, εἰ μόνον ἴδοιμι ἐπ' ἐμὲ αὖθις ἀναστρέψαυσα Χαρῖνον, μισήσαυσα Σιμμίχου, ὡς νῦν ἐμέ. Βακ. τί φῄς; σὺν ἐπ σωύεστιν, ἀλλὰ πρὸς τῷ Σιμμίχου ὦ Μέλιττα, οἴχεται Χαρῖνος, δι' ὦ τοσαύτας ὀργὰς τ' γυναῖον ἤνεγκεν, ἢ βουλῆεις τὴν πλουσίαν ἐκείνου γῆμαι, πέντε ταθικὰς τάλαντα ὡς ἔλεγον, ἐπιφερομένου; μέμνημαι γὰρ ταῦτά σου ἀκούσασα. Με. ἄπαγε ἐκείνα οἴχεται ὦ Βακχὶ. καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν οὐκ ἐώρακα ὅλως αὐτόν. ἀλλὰ πίνει πρὸς τῷ σωτεφίλῳ Παμμένῃ αὐτός τε, καὶ Σιμμίχη. Βακ. δεινὰ ὦ Μέλιττα πέπονθας. ἀλλὰ τί ἐ ὑμᾶς διέφθορεν; ἔοικε γὰρ ἐ μικρὸν τοῦτ' εἶναι. Με. τὸ μὲ ὅλον, οὐδὲ εἰπεῖν ἔχω. πρώην γ' ἀπελθὼν ἐκ Πειραιῶς, καταπεπλευκὼς γὰρ οἴκαδε χρείᾳ τινὶ ἀπαιτήσων, πέμψαντος ἐ πατρὸς, ὅτι με προσέβλεψεν ἐπελθὼν, ὅτι προσήκατο ὡς ἐώθει προσδραμόντα. ἀποστρέφομαι γ' ἐκπλακήσας ἥλικα, ἅτε φησὶ πρὸς τὸν ναύκληρον Ἑρμότιμον, ἢ τὰ ἐπὶ τοῦ πίνακος γεγραμμένα ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀναγνώσῃ, ὅτε καταπεπλίτουται ὑμῶν τὰ

MELISSA.

Siquam, Bacchi, anum nosti, quales multæ Theſſalæ perhibentur eſſe, incantatrices, quæ amabiles reddunt, etſi prorſus odio habeatur mulier, eam acceptam ad me adducas quæſo. Veſtes enim omnes, atque hoc aurum lubenter amiſerim, ſi ſolùm ad me denuo reverſum videam Charinum, odio Simmichen perinde habentem, ac me nunc habet. *Bac.* Quid ais Meliſſa? non amplius tecum conſuetudinem habet, ſed ad Simmichen divertit Charinus? cujus gratia tantas parentum iras ſuſtinuit, cùm divitem illam, quinque talenta, ut ajebant, in dotem allaturam, uxorem nollet ducere: memini enim me iſta ex te audire. *Mel.* Cuncta hæc evanuerunt Bacchi, & jam quintus dies eſt, ex quo illum prorſus non vidi. Sed potant apud æqualem Pammenem, ipſe & Simmiche. *Bac.* Acerba tibi accidunt Meliſſa. Sed quid vos ad diſſidium impulit? nam hoc non exiguum videtur eſſe. *Mel.* In univerſum, neque dicere poſſum. Sed nuper ex Phiræo reverſus (eò namque deſcenderat, à patre miſſus, puta ut debitum exigeret) neque me ingrediendo eſt intuitus, neque pro more accurrentem excepit, ſed amplexari volentem repellens, abi, inquit, ad nauclerum Hermotimum, aut ea quæ in Ceramico parietibus inſcripta ſunt lege, ubi inciſa ſunt veſtra

ὀνόματα. τίνα Ἑρμότιμον, τίνα ἴφην; ἢ ποίαν σήλω λέγεις; ὁ δ', ὡδὶ ἀπκεκλιμμένος, ὡδὶ ἀνατεταμένος, ἐνεφύσα ἀπεστραμμένος. πόσα οἶμαι ἐπὶ τούτου μεμηχανῆσθαί με, ὅπως ἀλλήλων, ἐπιστρέφοντα, φιλοῦντα, ἀπεστραμμένον τὸ μέτωπον ὀπίσω κατεμαλάξει. ἀλλ' εἰ μοι φήσιν ἐπὶ πλέον ὀχλήσεις, ἄπειμι ἤδη, εἰ δὲ μὴ σὺν νύκτες εἰσίν. Bac. ὅμως ἤδεις τὸν Ἑρμότιμον; Mel. ἀλλὰ μὲν ἴδειν ὦ Βακχί, ἀβλεπτότερον διέγνωσαν ἢ νῦν ἔχω, εἴ τινα ἔχω ναύκληρον Ἑρμότιμον οἶδα. πλὴν ἀλλ' ὁ μὲν, ἐωθὲν ἀπελήλυθε, τὸν ἀλεκτρυόνα οὗτος ἄσας ἀνερρόμβησε. ἐγὼ δ', ἐμεμνήμην ὅτι κεῖχα πρὸς ἔλεγχα καὶ ἀναγράφεται τοῦνομα ὑπ' ἐμοῦ. ἐπέμψα δὴ Ἀκίδα κατασκεψόμενον. ἦλθ' ἄλλο μὲν οὐδὲν εὗρε, τοῦτο δὲ μόνον ἐπιγεγραμμένον ἰσιόντων ἐπὶ τὰ δεξιὰ τοῦ διπύλου, Μέλιττα, φιλεῖ Ἑρμότιμον. καὶ μικρὸν αὖθις ὑποκάτω, ὁ ναύκληρος Ἑρμότιμος, φιλεῖ Μέλιτταν. Bac. ὦ τὰ ἐλαίρων νεανίσκων. σωνήμι γάρ. λυπήσαι τις θέλων τὸν Χαρῖνον, ἐπιγραψε, ζηλότυπον ὄντα εἰδώς. ὁδὶ, ὡσπερ ἐπίσταται. εἰ δέ πω ἴδοιμι αὐτὸν, ἀναλέξομαι. ἄπειρός ἐστι, καὶ παῖς ἔτι. Mel. πῶς σ' ἂν ἴδοις ἐκεῖνον, ὃς ἐγκλείσας ἑαυτὸν, σωίεται τῇ Σιμμίχης οἱ γονεῖς ἔτι παρ' ἐμοὶ ζητοῦσιν αὐτόν. ἀλλ' εἴ που εὕροιμι ὦ Βακχί γε ἂν, ὡς ἔφην, ἀπεσώσαι γὰρ ἂν φανείσα. Bac. ἴσιν ὦ φιλτάτη ὅτι χρησίμη φαρμακὶς, σύρε τὸ γλύκιον, ἀμὴ ἔτι, καὶ συμπαίπαιγμα. ἢ μοι ποτὲ Φανίαν ἀναλεπαίνοις κἀκεῖνον εἰκῇ, ὥσπερ Χαρῖνον, διήλλαξε μῆνας ὅλους τέσσαρας, ὅτι ἐγὼ μὲν ἤδη ἀπεγνώ-

vestra nomina. Quem Hermotimum, quem inquam? aut quam columnam dicis? Sed ille nihil respondens, atque incœnatus, dormiebat aversus. Quàm multa hìc me putas machinatam fuisse, amplectendo, convertendo, & osculando aversi illius cervicem? At ille ne ullo quidem pacto deliniri se passus est: sed si mihi, inquit, plus satis molesta fueris, abibo hinc, etiamsi nox intempesta sit. *Bac.* Attamen noras Hermotimum? *Mel.* At me videas, ô Bacchi, miseriorem multò quàm nunc sum, degere, si ullum ego nauclerum Hermotimum novi. Verùm ille summo mane à me discessit, statim ad galli cantum experrectus. Ego verò memineram dictum ab ipso, parieti cuidam in Ceramico inscriptum esse nomen meum. Tum misi statim Acidem, quæ illud videret. Illa verò nihil aliud, nisi hoc solum inscriptum reperit, juxta Dipylum ad dextram ingredientibus, Melissa amat Hermotimum: ac rursum paulò inferiùs, Nauclerus Hermotimus amat Melissam. *Bac.* O adolescentes ineptos! Intelligo enim: ægrè facere quispiam Charino volens, inscripsit hæc, zelotypum eum esse sciens. Ille verò statim credidit. Eum autem sicubi videam, alloquar. Imperitus est, & puer adhuc. *Mel.* At ubi videas illum, qui conclusus cum Simmiche conversatur? Parentes autem eum etiamnum apud me quærunt. Sed Bacchi, siquam anum invenire possem, ut dixi, apparens ea me servaret. *Bac.* Est quædam venefica, ô dilectissima, ad hoc apta, gente Syra, cruda adhuc, & bene compacta, quæ mihi aliquando Phaniam, cùm & ille temerè succenseret, quemadmodum Charinus, post quatuor solidos menses reconciliavit, cùm jam planè de-

spe-

κειν. ὁ δ', ὑπὸ τῆ ἐπῳδῆν, ἦκεν αὖθις ἐπ' ἐμέ. *Mel.* τί δ' ἔπραξεν ἡ γραῦς, εἴπερ ἔτι μέμνησαι; *Bac.* λαμβάνε μὲ ὀβολὸν πολλοῦ ὦ Μέλιτται τὸ μισθὸν, ἀλλὰ δραχμὴν, καὶ ἄρθν. καὶ ἐπικεῖσθαι δεῖ μοι τῆ ἀλῶν, καὶ ὀβολὸς ἑπτὰ, καὶ θύον, καὶ δᾷδα. ταῦτα δ' ἡ γραῦς λαμβάνε. καὶ κρατῆρα κεκερᾶσθαι δεῖ, καὶ πίνειν ἐκείνῳ μόνῳ. δίψῃ δέ τι αὐτὴ τῆ ἀνδρὸς εἶναι, οἷον ἰκρία, ἢ κρηπῖδας, ἢ ὁλίγας τῆ τριχῶν, ἢ τί τοιοῦτον. *Mel.* ἔχω τὰς κρηπῖδας αὐτοῦ. *Bac.* παύρας κρεμάσασα ἐκ παττάλε, ὑποθυμιᾶ τῆ θύῳ, πάτταξα δὲ τῆ ἀλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ. ἐπιλέγε δ' ἀμφοῖν τὰ ὀνόματα, καὶ τὸ ἐκείνε, καὶ τὸ σὸν. εἶτα ἐκ δὲ κάλπε ὠσχμίσασα ῥόμβον, ἐπιστρέφ ἐπῳδὴν τινα λέγωσα ἐπιτρόχῳ τῆ γλώσσῃ, βαρβαρικὰ δὲ φερνάβη ὀνόματα. ταῦτα ἐποίησι τότε. καὶ μετ' ὀλίγον Φαινίας ἄμα, καὶ τῆ συνεφήκεν ἐπιλιπαινόντων αὐτῆ, καὶ τῆ Φοιβίδος, ἢ σωὴν, πολλὰ αἰτήσας, ἦκέ μοι, τὸ τελεῖον ὑπὸ τῆ ἐπῳδῆς ἀγόμενος. ἔτι δὲ τοῦτό με σφόδρα κῆ τῆ Φοιβίδος τὸ [1] μίσηθρον ἐδιδάξατο, τηρήσασαν τὸ ἴχνος ἐπὰν ἀπολίποι, ἀμαυρώσασαν, ἐπιβῆναι μὲ τῷ δεξιτερῷ σκέλεος, τῆ ἐμὸν δεξιόν. τῷ δὲ ξιῷ δ', τῆ δεξιοῦ ἔμπαλιν. καὶ λέγειν, ἐπιβαίνω σοι, καὶ ὑπερβαίνω εἰμί. καὶ ἐποίησα ὡς προσέπταξε. *Mel.* μὴ μέλε, μὴ μέλε ὦ Βακχί, καλῆ ἤδη τὴν Σύραν. σὺ δ' ὦ Ἀκί, [2] τῆ ἄρτον, καὶ τὸ θύον, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὡς τὴν ἐπῳδὴν ὑπέρπιζε.

sperarem. Ille autem incantationibus compulsus ad me rediit. *Mel.* Sed quid exegit anus, si modò adhuc meministi? *Bac.* Non magnam accipit mercedem, Melissa, sed drachmam, & panem: & sali oportet imponi obolos septem, & thyum, & facem. Ista quidem anus accipit. Craterem quoque ei misceri oportet, eamque solam bibere. Oportebit & ipsius viri aliquid adesse, uti vestem, aut crepidas, aut pauculos crines, aut id genus aliud quidpiam. *Mel.* Habeo crepidas illius. *Bac.* Has ex palo suspensas thyo suffit, aspergens igni salem quoque. Ad hæc, amborum nomina, illius & tuum pronuntiat. Deinde è sinu proferens rhombum, huc & illuc convertit, incantationem quandam dicens volubili lingua, barbara videlicet, atque horrenda vocabula. Hæc illa tum fecit: ac non multò pòst Phanias, cùm illum pariter & æquales ob hoc reprehenderent, & ipsa Phœbis, cum qua rem tum habebat multum postularet, venit mihi, incantatione ista prorsum attractus. Præterea etiam hanc odii conciliandi rationem me docuit adversus Phœbidem, ut observato, & quum discessisset, deleto ejus vestigio, in sinistrum illius pede dextro insisterem, contrà in dextrum, sinistro, & dicerem, te conscendi, & superior sum. Fecique ut illa præcepit. *Mel.* Ne morare, ne morare Bacchi, voca jam Syram illam. Tu verò Aci, panem & thyum, & cætera omnia, quæ ad incantationem pertinent, appara.

1 Μίσηθρον] Aliud odii poculum est apud Origenem lib. 7. contra Celsum. De utroque à me dictum alibi. *Bourd.*

2 Τὴν ἄρτον, καὶ τὸ θύον] Casparus Barthius putat legendum esse θεῖον & sulfur capiendum, quod in lustrationibus & incantationibus prorsus usitatissimum erat veteribus, &c. vide cap. III. l. VII. Adversar. *Alm.*

CLO-

ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ, ΚΑΙ ΛΕΑΙΝΑ.

CLONARIVM, ET LEÆNA.

ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ.

Καινὰ τᾶδε σῦ ἀκούομεν ὦ Λέαινα, τὼ Λεσβίαν Μέγιλλαν τὼ πλουσίαν, ἐρᾶν σε ὥσπερ ἄνδρα, κἀγὼ συνεῖναι ὑμᾶς, οὐκ οἶδ' ὅ, τι ποιοῦσας μετ' ἀλλήλων. τί τοῦτο; ἠρυθρίασας; ἀλλ' εἰπὲ εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. Λε. ἀληθῆ ὦ Κλεπάερλον. αἰσχύνομαι δέ. ἀλλόκοθόν γὸ τί ἐστι. Κλω. [1] Πρὸς τ' κυρτερέφω, τί τὸ πρᾶγμα, ἢ τί βούλεται ἡ γυνή; τί ϑ' ἑ πράττετε ὅταν συνῆτε; ὁρᾶς; ὦ φιλεῖς με. ὦ γὰρ ἂν ἀπειρύπλω τὰ τοιαῦτα. Λε. φιλῶ μᾶ, εἰ καί τινα ἄλλον. ἡ γυνὴ ϑ', ὀϊμῶς ἀνδρεική ἐστιν. Κλω. ὦ μαινάνω ὄ, τί ἑ λέγεις, εἰ μή τις [2] ἐπαιρίσεσα τυγχάνῃ ὥσα. τοιαύϑας γὰρ τὼ Λέσϑω λέγουσι γυναῖκας, ὑπὸ ἀνδρῶν μᾶ οὐκ ἐξελύσας αὐτὸ παίχειν, γυναιξὶ ϑ' αὐτὰς πλησιαζούσας, ὥσπερ ἄνδρας. Λε. τοιοῦτό τι. Κλω. οὐκοῦν ὦ Λέαινα, τοῦτο αὐτὸ ἑ διήγησαι, ὅπως μᾶ ἐποίησα τοπᾶτον, ὅπως ϑ' ἑ σωπεύσῃς, κἀ τὰ μᾶ παῦσα. Λε. πότον τινὰ συκροτοῦσα αὐτὴ, κἀ Δημώναστα ἡ Κορινθία, πλουσία ϑ' ἑ αὐτὴ, κἀγὼ ὁμόπεχον τῇ Μεγίλλᾳ, παρελάφασί με κιθαρίζειν αὐτᾶς. ἐπεὶ ϑ' ἐκπάεσα, κἀ ἄωρα ἦν, κἀ ἔδη κεϑεύδειν, κἀγὼ ἐμέμνων, ἄγε

CLONARIVM.

Nova de te audimus Leæna, Lesbiam videlicet Megillam, divitem illam, amare te, perinde ut virum, vosque coire, nescio quid unà facientes. Quid istud? erubuisti? Sed dic mihi, vera-ne ista sunt? *Le.* Vera Clonarium. Pudet autem me. Alienum enim quiddam est. *Cl.* At per Cererem, quid hoc negotii, aut quid sibi vult mulier? Quid verò agitis quando coitis? Vides? non amas me: neque enim celares me talia. *Le.* Amo equidem te, quantum ullam aliam. Mulier autem illa, virilis supra modum est. *Cl.* Non intelligo quid dicas, nisi si tribas quæpiam est. Tales enim mulieres in Lesbo esse perhibent, quæ à viris quidem illud pati nolint, cum mulieribus autem ipsæ, perinde ac viri, congrediantur. *Le.* Tale quidpiam est. *Cl.* Proin Leæna, etiam hoc ipsum expone, quo pacto te sollicitarit primum, quoque modo adducta sis ut morem gereres, & quæ secuta sunt deinceps. *Le.* Cùm ipsa compotationem quandam instituisset, & Demonassa Corinthia, dives & ipsa, in eadem arte exercitata cum Megilla, me assumpserunt ut ipsis citharæ canerem. Postquam autem satis cecineram, & jam intempesta nox erat, cubitumque ire oportebat, illæque erant ebriæ. Tum Megilla, Age, in-

1 Πρὸς τ' κυρτερέφω] *Per Cererem.* Hesychius in κυρτερέφω· ὑπ' ἐπίφορον ϑεὸν Δημήτρος. Menagius.

2 Ἐπαιρίσεσα] Hesychius: ἐπαιρισμία, πρόφασις. Idem.

2 Ἐφ-

δὴ ἔφη ὦ Λέαινα ἡ Μέγιλλα, κοιμᾶσθαι γὰρ ἤδη καλὸν, σύ ταῦτα κάθευδε μεθ' ἡμῶν, μέση ἀμφοτέρων. Κλω. σὺ καθεύδεις; τὸ μὴ ταῦτα τί ἐγένετο; Λε. [1] ἐφίλει με τὸ πρῶτον, ὥσπερ οἱ ἄνδρες, οὐκ εὐθὺ μόνον καταστομίζουσι τὰ χείλη, ἀλλ' ὑπανοίγουσι τὸ στόμα, καὶ προσεπιβάλλουσι, καὶ τὰς [2] μαστοὺς ἔθλιβον. ἡ Δημώνασσα δέ, [3] καὶ ἐδάκνε με μεταξὺ καταφιλοῦσα. ἐγὼ δὲ, οὐκ εἶχον εἰκάσαι ὅ, τι τὸ πρᾶγμα εἴη. ἤδη δέ μοι ἡ Μέγιλλα ὑπεστόρνυτο ἤδη δῆτα, τῷ μὲ [4] πηνίκα ἀφείλετο τὴν κεφαλῆς. ἐπαίσθη δὲ πάνυ ὀμφίκα, καὶ κατέστυγνος, καὶ οὐ χεῖρα ἀνέσχη αὐτὴ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδρώδεις τῶν ἀθλητῶν, ἀποκεκαρμένη. καὶ ἐγὼ ἐπεφράχθαι ἐδόκουν. ἡ δὲ, ὦ Λέαινά φησιν, ἐώρακας ἤδη ὅτου καλὸν νεανίσκον; ἀλλ' οὐχ ὁρῶ ἔφην σύ ταῦτα νεανίσκον ὦ Μέγιλλα. ἡ καταθήλυνέ με ἔφη. Μέγιλλα γὰρ ἐγὼ λέγομαι, ἡ γαμήσασα πρόπαλαι ταύτην Δημώνασσαν, καὶ ἔστιν ἐμὴ γυνή. ἐγέλασα ὦ Κλωάριον ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἔφην, σὸκῶν σὺ ὦ Μέγιλλε, ἀνὴρ τις ὢν, ἐλελήθεις ἡμᾶς, καθάπερ τὸ Ἀχιλλέα φασὶ κρυπτόμενον ἐν παρθένοις. [5] καὶ τὸ ἀνδρεῖον σκεῦος ἔχεις, καὶ ποιεῖς τὴν Δημώνασσαν

inquit, Læna, Iam enim dormire æquum est, hìc nobiscum cuba, media inter utramque. *Cl.* Concubuisti-ne? Quid postea factum est? *Le.* Osculabantur me primò, perinde atque viri solent, non ipsa modò labia applicantes, sed os quoque subaperientes: deinde & amplexabantur, & papillas premebant mihi. Demonassa autem, etiam inter osculandum, mordebat. Egò verò quidnam rei esset, conjicere non poteram. Cæterùm cum jam incaluisset Megilla, galericulum quidem à capite removit. Ipsa autem incumbebat, similis & æquiparanda athletæ alicui vehementer virili, & robusto, & cute ad vivum detonsa: quàm ubi aspexi, perturbata sum. Illa verò, Læna, inquit, ecquem adolescentem ita pulchrum unquam vidisti? At non video, inquam ego, ullum hìc adolescentem Megilla. Tum illane me, inquit, mulierem facias. Megillus enim vocor ego, & jam olim Demonassam hanc uxorem duxi, estque ea uxor mea. Risi equidem ad hæc, Clonarium: & dixi, Proinde Megille, virum esse te nesciebamus: quemadmodum aiunt Achillem inter virgines abditum fuisse: habes & virile illud, ac Demonassæ idem facis quod

1 Ἐφίλει με τὸ πρῶτον] Hæc & cætera hujus Dialogi interpretati sunt ad Petronium. ad hæc verba, *commoveòat vulg. ter labra.* Boutd.

2 Μαστοὺς ἔθλιβον] Plaut. Pseud.

Teneris labellis molles morsiuncula.
Papillarum horridularum oppressiuncula.

Ovid. 1. Amor.

Forma papillarum quæ fuit apta premi. Idem.

3 Καὶ ἐδάκνε] Plaut. loc. cit. *Idem.*

4 Πηνίκα] De comis adfititiis copiosè dixi alibi. Iunge Cl. Alexand. Pæd. lib. 2. c. 11. Artemid. lib. 1. Firmic. Astro. c. 1. lib. 1. vide Herald. ad Martial. *Idem.*

5 Καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἐκεῖνο] Catullus: *Et quærendum unde, unde foret nervosius illud.* Menagius.

σιν ὅπερ οἱ ἄνδρες. ἐκεῖνο μὲ ἔφη ὦ Λέαινα, οὐκ ἔχω. δίομαι δ' οὐδὲ πάνυ αὐτὸ. ἴδιον δέ τινα τρόπον ἡδέως ὀλιγάκις ὁμιλοῖτε ὄψῃ με. ἀλλὰ μὴ ἑρμαφρόδιτός εἰμι ἔφην, οἷοι πολλοί εἰσιν λέγονται, ἀμφότερα ἔχοντες; ἔπη γάρ ἠγνόουν ὦ Κλωνάριον τὸ πρᾶγμα. ὃ φησιν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀνὴρ εἰμι. ἤκουσα ἔφην ἐγὼ [1] Βοιωτίας αὐλητρίδος Ἰσμηνοδώρας, διηγουμένης τὰ Ἐφέσια παρ' αὐτῆς, ὡς γρηΐδιόν τις ἐν Θήβαις ἐκ γυναικὸς ἀνήρ. ὁδὶ αὐτὸς, ἢ μάντις ἦρξεν. οἶμαι Τειρεσίας τοὔνομα. μὴ δή τι σὺ τοιοῦτο πεπονθυῖα; ἦκεν ὦ Λέαινα ἔφη, ἀλλὰ ἐβουλήθην μὲν ὁμοία παῖς ἄλλαις ὑμῖν. ἡ γνώμη γάρ, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τἄλλα πάντα, ἀνδρός ἐστι μοι. καὶ ἐγκεῖ γάρ σοι ἔφην ἐπιθυμία, [2] πάρεχε γάρ ὦ Λέαινα εἰ ἀπιστεῖς ἔφη, καὶ γνώσῃ οὐδὲν ἐνδέουσάν με τῶν ἀνδρῶν. ἔχω γάρ τι καὶ ἀνδρεῖον. ἀλλὰ [2] πάρεχε. ὄψῃ γάρ. παρέχου ὦ Κλωνάριον, ἱκετεύουσης πολλά.

quod viri solent. Idem ego Læna, inquit, nec eo admodum opus. Peculiari autem modo, suavius aliquanto congredi me videbis. At num hermaphroditus es, inquam ego, quales perhibentur esse multi, utrumque membrum habentes? rem enim ô Clonarium, adhuc ignorabam. Neque hoc, inquit illa, sed per omnia vir sum. Tum ego, audivi, inquam, ex Bœotia tibicina quadam Ismenodora nomine, quæ apud ipsos sunt ephestria, narrante, quendam Thebis factum fuisse ex muliere virum, qui idem vates quoque fuit optimus: Tiresias nimirum. Num tibi tale quid accidit? Haudquaquam Læna, inquit: sed vobis aliis nata sum similis. Animus autem, & libido, cæteraque omnia, virilia mihi sunt. Sufficiens saltem, inquam, est tibi libido. Tum illa: præbe igitur, inquit, Læna, & cognosces me viris esse nihilo inferiorem. Nam aliquid loco virilis habeo. Sed præbe: nam videbis. Præbui itaque Clonarium, cùm illa diu multumque

1 Βοιωτίας αὐλητρίδος Ἰσμηνοδώρας, διηγουμένης τὰ Ἐφέσια παρ' αὐτῆς, ὡς γρηΐδιόν τις ἐν Θήβαις ἐκ γυναικὸς ἀνήρ.] Quid intellexerit per τὰ ἐφέσια, non est facile divinare, ea vox alibi non legitur. Nihil igitur certi à me expectes, conjecturas nudas tibi proponam. Si bene se habet ea lectio, videtur ab ἔφεσις ea vox deduci debere: est autem vestis quædam species, quæ superinduebatur. Suidas καταδύνη & βίβλος interpretatur, & ὑφασμα ἐξ αἰγίλου τρέχον, alii χλαμύδα, alii χλανίδι vertunt. Quidquid tamen fuerit, quoniam ab eo genere vestis τὰ ἐφέσια dicuntur, suspicor eas vestes texi solitas à mulieribus simul adunatis, quæ texendo fabulas lepidas ad vices narrabant, ut fallerent tempus & laborem, quæ ob id ἐφέσια διηγήματα dicebantur. Sic nostrates dicunt *les contes du vieilleri*. At forte mendosa est ea vox, & legendum vel ἐφ' ἑστίᾳ disjunctim, & mutandum τὰ in τι, sic, διηγουμένης τι ἐφ' ἑστίᾳ, id est, *ad lares, ad focum*, vel Ἡφαίστια ob eandem rationem, id est, *quæ ad ignem* hyeme narrantur, nam (ut notum est) Ἥφαιστος sæpe pro igne sumitur, & erant Ἡφαίστια fabulæ, quæ ad Vulcanum seu ignem assidentes fœminæ nendo vel texendo narrabant in Vulcani festo quod Athenis Ἡφαίστια, ut ex Andocide patet in sermone de mysteriis. Hæc ego tentabundus ut in tenebris. Tu forte meliora lector cogitabis, utinam & nobis impertiaris. *Palm.*

2 Πάρεχε] Aristophanes: Κακῶς παρέξω, κἀγὼ οὐχὶ προσκινήσομαι. Menagius.

κὴ ὅρμον πιά μοι δῦσης τ' πολυτιμήτων, κὴ ὀθόνας τ' λεπτῶν. εἶπε ἐγὼ μὲ, ἀπτεο ἀνδρα τοιαῦτα λάμβανον. ἡ δ', ἐποίεί τε, κὴ ἐφίλεί, ἐ ἠσπάζετο, κὴ ἐδόκεί μοι ἐς ὑπερβολὴν ἥδεως. Κλω. τί ἐποίεί ὦ Λίαινα; ἢ πῦρ τοιοῦτον; τοῦτο γὰρ μάλιστα ἐπῃρέ. Λε. μὴ ἀνάκεινε ἀκριβῶς. αἰσχρὰ γάρ. ὥστε μὰ τὴν Οὐρανίαν, σὺκ ἂν εἴποιμι.

que supplicasset, & pretiosum monile dedisset, & tenuia velamina. Tum ego illam perinde atque virum complectebar. Illa autem, & faciebat, & osculabatur, & anhelabat, & summa voluptate affici videbatur. *Cl.* Quid faciebat Læna? aut quomodo? hoc enim in primis dicas. *Le.* Ne accuratiùs inquiras: turpia enim sunt. Quare per Vraniam, nolim dicere.

ΚΡΩΒΥΛΗ, ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΝΑ.

CROBYLE, ET CORINNA.

ΚΡΩΒΥΛΗ.

Ὡ Κόρινα, ὡς μὲ ἐ πάνυ δεινὸν λῇ ὁ σώμιζες, τὸ γυναῖκα ἡνίας σὺ παρθένον, μεμάθηκας ἤδη. μῦ μειρακίῳ μὲ ὡραίῳ ἡνιοχήσῃ, μετ' ὀλίγον τ' πεπωκότι μίθωμα ἡμισυχθὴν, ἐξ ἧς ὅρμον αὐτῇ ὠνήσομαί σοι. Κο. ναὶ μὰ τὰς θεούς. ἐχέτω ὃ ἐ ψήφους πνὰς πυραυγεῖς, οἷ ὁ Φιλαίνιδος ἐστι. Κρω. ἔσῃ τοιοῦτο. ἄκουε δ' ἐ τἄλλα παρ' ἐμοῦ, ἃ σε χρὴ ποιεῖν, ἐ ὅπως πρέπουσ' φέρεσ' τοῖς ἀνδράσιν. ἄλλη μὲν γὰρ ἡμῖν ἀποτροφὴ βίου σὺκ ἐστιν ὦ θυγατερ. ἀλλὰ δύο ἔτη ταῦτα ἐξ ἧς πέθνηκεν ὁ μακαρίτης σὸς πατὴρ, σὺκ οἶσθα ὅπως ἀπεζήσαμεν, ὅτι ὃ ἐκεῖνος ἔζη, πάντα ἡμῖν ἦν ἑτοῖμα. ἐχαλκεύετο δ', ἐ μέγα ἦν ὄνομα αὐτοῦ ἐν Πειραιεῖ. κὴ πάντων ἦν, ἀκοῦσαι διομνυμένων, ἢ μὴν μὰ Φιλαίνεον, μηκέτι ἔσεσθ' ἄλλον χαλκέα. μὰ δ' τὸν πλοῦτον, τὸ μὲ πρῶτον ἀποδεδρᾶναι τὰς πυράγρας, κὴ τ' ἄκμονα, κὴ σφῦραν

CROBYLE.

Non ita grave esse, Corinna, ceu tu putabas, ex virgine mulierem fieri, jam didicisti: siquidem cum formoso adolescente fuisti, & pro prima mercede minam accepisti, unde monile statim tibi comparabo. *Cor.* Ita amabo. Habeat autem splendoris ignei lapillos, cujusmodi Philænidis est. *Cro.* Erit ejusmodi. Sed audi etiam cætera ex me, quæ te facere, & quo pacto viris accommodare te oporteat. Nam alia victus ratio nobis nulla est, filia: sed per duos hosce annos, ex quo pater tuus, piæ memoriæ, defunctus est, an nescis quo pacto vitam egerimus? At quando ille adhuc vivebat, abundè nobis omnia suppetebant. Artem enim ferrariam exercebat: magnumque erat nomen ejus in Piræo Ac plerosque audire licet dejerantes, nullum ampliùs post Philinum, talem fore ferrarium fabrum. Post mortem autem ejus, principio quidem divenditis forcipibus, incude, & malleo, dua-

δύο μινῶν, ἀπὸ τούτων διετράφημεν. εἶπε, νυῶ μᾶ, ὑφάνουσε. νυῶ ᾖ, κρόκιλω καβάγουσα, ἡ ϑήμονα κλώϑουσα, ἐποιεζόμεν τὰ σπέρα μάλις. ἔβοσκον δέ σε ὦ ϑύγατερ, τὶν ἐλπίδα ϑεραπεύουσα. Κλ. τὶν μινᾶν λέγεις; Κρω. ἔγκ. ἀλλὰ ἐλογιζόμεν ὡς τηλικαύτη γίνοιμι, φίψεις μᾶ ἐμὲ, σεαυτὴν ᾖ καβαρτήσεις; ἰμάδιως, καὶ πλυνῆσις, καὶ ἐϑέως ἔξεις, ἀλικεῖς, καὶ ϑεραπαίνας. Κο. πῶς ἔφης μᾶτερ, ἢ τί λέγεις; Κρω. σιωδσα μᾶ τοῖς νεανίσκοις, καὶ συμπίνουσα μεῖ' αὐτῶν, καὶ συγκαϑεύδουσα ἐπὶ μισθῷ. Κλ. καλὰ τᾷ ἡ Δάφνιδος ϑύγατερ Λύρα; Κρω. ναί. Κο. ἀλλὰ ἐκείνη ἑταῖρά ἐστιν. Κρω. ὀδὲν τοῦτο δίνον. καὶ σὺ γὰ πλυνῆσις ὡς ἐκείνη, καὶ πολλὰς ἐρασὰς ἔξεις. τί ἐδάκρυσας ὦ Κόρινα; ἆρ' ὁρᾷς ὁπόσαι, καὶ ὡς πελασσιδάσαι εἰσὶν αἱ ἑταῖραι, καὶ ὅσα χρήματα λαμβάνουσι; τὶν Δάφνιδα γὰρ ἐγὼ οἶδα ὦ φίλη Ἀδράστια, ῥάκη περὶ αὐτὰν ἀκμάσαν τοῦ ἄρτι παρεληλυθότος. ἀλλὰ νυῦ ὁρᾷς οἷα πορεύεται, χρυσὸς, καὶ ἐσθῆτες σύσσηες, καὶ ϑεράπαινοι πόσαρες. Κο. πῶς ᾖ ταῦτα ἐκτήσατο ἡ Λύρα; Κρω. τὸ μᾶ πρῶτα, κατασκευάσασα ἑαυτὴν σύμπεπος, καὶ εὐτάλης ὖσα, καὶ φασδρὰ πρὸς ἄπαντας, ἔπειτ' ἄρχε ᾖ καλὰ ζέειν ἁμέως, καὶ ϑαρσεῖ σὺ εἰοῦσα, ἀλλὰ μεσδιῶσα ἠδὺ, καὶ ἐπαγωγόν. εἴπε προσομιλοῦσα ἑτέρως, καὶ μήτε φενακίζουσα εἴ τις προσέλθοι, ἢ προπαίοι, μήτε αὐτὴ ἐπλαμβανομένη τῶν ἀνδρῶν. ἢν δέ ποτε ὁ ἀπέλθῃ ἐπὶ δεῖπνον λαβοῦσα μίσδωμα, ἄτε μεμυσκεῖται, καρζαλάσαν γὰ, καὶ μισεῖσι οἱ ἄνδρες τὰς τοιαύτας, ἅτε ὑπερεμφορεῖται ᾖ ὄψα ἀπιεργάλως, ἀλλὰ προσαπτέτην μᾶ ἀκρὸς τοῖς δακτυ-

duabus minis, ex illis tum vitam sustentavimus. Postea autem, alias quidem texendo, aliàs verò tramam deducendo, aut stamina nendo, ægrè victum parabam: te verò, filia, nutriebam, spem expectans. *Cor.* Minam illam dicis? *Cro.* Non: verùm ita rationem inibam, quòd cùm ad illam ætatem perveniisses, & me facilè alere postea, & te ipsam exornare posses: dives ipsa futura, purpureas vestes, & ancillas habitura. *Cor.* Quomodo hoc mater? aut quid dicis? *Cro.* Si cum adolescentibus rem haberes, & cum ipsis potares, & pro mercede concumberes. *Cor.* Sicut Daphnidis filia Lyra? *Cro.* Ita. *Cor.* Atilla meretrix est. *Cro.* Hoc nihil grave. Nam & tu, perinde ac illa diteſces, multosque amatores habebis. Quid fles Corinna? an non vides quàm multæ sint, & magno studio ambiantur meretrices? & quantum pecuniæ accipiant? Daphnidem enim, ô chara Adrastia, novi ego, quæ priusquam ad ætatem adultam perveniſſet, pannosa erat. At nunc vides, qualis prodit, ut illi aurum, floridæ vestes, & ancillæ quatuor. *Cor.* Sed quo pacto hæc acquisivit Lyra? *Cro.* Primùm quidem exornando se eleganter, & facilem, hilaremque erga omnes se gerendo, non soluto, ut tu soles, cachinno, sed suave quiddam & blandum arridendo. Postea dextrè conversando, neque decipiendo, siquis accedit, aut accersit eam, neque viros increpando. Ac si quando ad cœnam it accepta mercede, neque inebriatur, ridiculum enim hoc, & viri oderunt tales, neque rusticè impletur opsonio: sed attingit quidem sum-

λοις, σωπῇ ἢ πὰς σὺ ἐσις σὺν ἐπ' ἀμφοτέρας ἀδαξύσῃ πὰς γνάθους, πίνῃ ἢ πόεμα, ἢ χανδὸν, ἀλλ' ἀναπαυομένη. Κο. καὶ εἰ δι ψῶσα ὦ μῆτερ τύχοι; Κρω. τότε μάλιστα ὦ Κόρινν. κἂν ὕτε πλέον ἢ ἓξ ἐσι ἀφεῖσῃ, ὅτε ἀπεσκώπτει ἓς τινα τῶν παρόντων. ἐς μόνον ἢ τὸ μειδιασάμενον βλέπῃ. κἢ διὰ τοῦτο ἐκεῖνοι φιλοῦσιν αὐτὼ. κἢ ἐπειδὰν νεμφόμενη δέοι, ἀσελγὲς ἀδέν, ἀδὲ ἀμελὲς ἐκείνη ἂν ποιάσαιθ, ἀλλὰ ἐξ ἅπαν ἀπὸ τοῦτο ἠρᾶται, ὡς ὑπαγάγοιθ, ἐ ἐρᾶσθαι ποιήσειν ἐκεῖνον. ταῦτα γὰ αὐτὼ ἅπαντες ἐπαιδεύθην. εἰ δὲ ἐ σὺ τοῦτο ἐκμαθοις, μανθάνειν ἐ ἡμεῖς ἐσόμεθα. ἐπὶ τάγε ἄλλα ἀφέκτεον αὐτῆς. ἄλλο ἀδὲν ὦ φίλη Ἀδράστεια φημὶ, ζῶσ μόνον. Κο. εἰπέ μοι ὦ μῆτερ, οἱ μειδιάμενοι πάντες πειθοῖ εἰσιν, οἱ δὲ ὁ Εὐκρατὴς, μεθ' ἧς χθὲς ἐκάθευδον; Κρω. ἀ πάντες ἀλλ' ἔνιοι μὲ, ἀμείνους. οἱ δὲ, ἢ ἤδη ἀνδρώδεις. οἱδὲ, καὶ ἀ πάνυ μορφῆς σφόδρα ἔχοντες. Κο. καὶ τότοις συγκαθεύδειν δεῖ σοι; Κρω. μάλιστα ὦ θύγατερ. ὅτοι μὲν τοῖσι πλείονα διδόασιν. οἱ καλοὶ ἢ, αὐτὸ μόνον, καλοὶ φαίνεσθαι εἶναι. κἢ σοὶ ἢ μελέτω ἀεὶ ἓ πλέον ἔχειν, εἰ θέλεις ὦ βαχχεῖ λέγειν ἁπάσας, συνδιεξάσας σε τῷ δαιμονίῳ, ἀχ ὁρᾶς τὴν Κόρινναν τὴν τῆ Κροβύλης θυγατέρα, ὡς ὑπερπλουτεῖ, κἢ τετρακόσιαι μναῖ πεποίηκε τῇ μητρὶ; τί φῄς; ποιήσεις ταῦτα, ποιήσεις; οἶδα ἐγώ. κἢ σθένεις ἁπάντων ῥᾳδίως. νῦν δ' ἅπιθι λουσομένη, εἰ ἀφίκηθ ἐ τὴν ἐργαν τὸ μειραάκιον ὁ Εὐκρατίδην. ὑπισχνεῖτο γάρ.

mis digitis, tacitè autem edendo non obturat utramque maxillam ingestis buccellis: bibit etiam sensim, non affatim, sed interquiescendo. *Cor.* Etiamsi sitiat mater? *Cro.* Tum præcipuè, Corinna: & neque plus æquo loquitur, neque in quenquam eorum qui adsunt, dicteria torquet. Eum solum à quo conducta est, respicit. Et ob hoc illi amant ipsam. Et postquam eundum est cubitum, nihil petulans, nihil ineptum admittit, sed ex cunctis unum hoc aucupatur, ut illum alliciat, suique amatorem reddat. Hoc enim nomine ipsam cuncti laudant. Quòd si tu etiam hæc didiceris, nos quoque fœlices erimus. Nam cætera quidem multò ipsa. Sed nihil, ô chara Adrastia, addam amplius: vivas modò. *Cor.* At dic mihi mater, ii qui mercede nos conducunt, omnes-ne tales sunt, qualis est hic Eucritus cum quo heri concubui. *Cro.* Non omnes: sed alii quidem meliores, alii jam viriles: nonnulli verò non admodum liberali forma præditi. *Cor.* Et cum illis concumbere oportebit? *Cro.* Maximè, filia: nam hi plura quoque dant. Formosi autem, hoc solum, pulchri esse volunt. Tu verò ejus quod plus est, rationem semper habeas, si cupis ut omnes brevi te commonstrent digito, ac dicant. Annon vides Corinnam Crobylæ filiam, ut est ditissima, & matrem reddit fœlicissimam? Quid ais? facies-ne ista? facies, novi ego & facilè omnibus anteibis. Nunc autem ito lotum, si fortè veniat, etiam hodie adolescens ille Eucritus: ita enim pollicitus est.

ΜΗΤΗΡ, ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ.

MATER, ET MVSARIVM.

ΜΗΤΗΡ.

Ἀν ἔπι τιῶπον ἑρασὴν εὕρωμὲν ὦ Μουσάριον, οἷος ὁ Χαιρέας ἐστὶ, θύσομὲν μ' ἐπὶ τῇ πανδήμῳ θεᾷ τὸ λεύκωὶ μηλίδιον, τῇ οὐρανίᾳ δ', καὶ τῇ ἐν κήποις, δαμάλιν ἐκατὸν πᾶσι, στεφανώσομὲν δ' ἐκ τῶν πλησίον κηπίων, καὶ ὅλως, μακάριαι, καὶ τερπνὰ δυνάμεθα ἐσόμεθα. νῦν ὁρᾷς γὰρ ὅσα ἤδη νεανίσκου ἡλίκα λαμβάνομὲν; ὃς ὀβολὸν μὲν οὐδέπω ποτὲ σοὶ δέδωκεν, οὐκ ἐσθῆτα, οὐχ ὑποδήματα, οὐ μύρα, ἀλλὰ προφάσεις μόνον. καὶ ὑποσχέσεις, ἐκ μακρᾶς ἐλπίδες, καὶ πολὺ τὸ ἐὰν ὁ πατὴρ, ἐκ εἰ κύριος γένοιτο τῶν πατρῴων, καὶ πάντα σά. σὺ δ', καὶ ὀμνύουσά γ' αὐτὸν φῂς, ὅτι νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσει. Μν. Ὄμνυμι γὰ ὦ μῆτερ, καὶ τῶν θεῶν, καὶ τὴν πολιάδα. Μη. καὶ πιστεύεις δηλαδή; καὶ ταῦτα τοῦτο πρώην σὸν ἔχουσ' αὐτῷ καθειναι συμβολὴν, τὸ δακτύλιον δέδωκας, ἀγνοοῦσ' ἐμέ; ὁ δ', λαβὼν

MATER.

Si talem amatorem posthac inveniamus, Musarium, qualis Chæreas hic est: oportebit nos immolare, Publicæ quidem Veneri capram candidam, Cœlesti autem, & ei quæ in hortis est, juvencam utrique: sertis quoque coronare opum largitricem. In summa, beatæ, terque fœlices erimus. Quippe vides nunc ab adolescente isto quam multa accipiamus, qui ne obolum quidem tibi dedit unquam, neque vestem, neque soleas, neque unguentum: sed apud ipsum semper excusationes, & pollicitationes, & spes longæ, & illud crebrum, Si pater, &, si paternarum opum fiam dominus, &, omnia tua. Tu etiam juravisse ipsum dicis, quòd lege uxorem se tuam sit facturus. *Mus.* Iuravit, mater, per Cererem, & Proserpinam, & Minervam. *Ma.* Et credis illi scilicet? & ob hoc nuper, cum non haberet unde daret symbolum, annulum illi me inscia dedisti? at hunc ille vendi-

1 Τῇ Πανδήμῳ] Cognomenta Veneris, Pandemus & Vrania. ἀμφοτέρων σύρεται, ἡ μὲν Πάνδημος ἡ δὲ, Οὐρανία ἡ τὴν Οὐρανὸν τετιμηκυῖα κήπους. αἶγα δὲ Πανδήμῳ, διὰ τὸ ζῷον συνασπικὸν τῇ παρὰ τὰ Ἀφροδισία ἀκρασίᾳ. δάμαλιν δὲ τῇ Οὐρανίᾳ, διὰ τὸ σωφρονέστερον ἐπὶ ὑπὸ ζυγὸν ἄγεσθαι τὸ ζῷον ἐκ ἀρίστου, ὃ τῶν νόμιμον τῷ γάμῳ ὑπομεῖναι συζυγίαν. πλησίον δὲ ἡδὺ ἐστίν. Sic ad oram MS. Regii, quam notam sequitur Cod. Memmian. dum dicit μηλίδα esse sacrificium τ Πανδήμῳ, διὰ τε πρὸς σιωπὴν καταφορὰς, καὶ δάμαλιν τ Οὐρανίας, διὰ τὸ ὑπὸ ζυγὸν πεπάχθαι. Bourd.

2 Κατὰ ταῦτα θεᾶν] Ad oram MS. Regii scriptum erat κόρη ἐκ Δήμητρα αἱ θεαὶ, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἡ Πολιάς, ὅθεν δὲ τοῦτο Ἀθηναῖοι ὡς ἐκ Λακεδαιμονίων οἱ Διόσκουροι οὐ ὀμνύουσιν τὸν Σιόν. Idem.

3 Καταθεῖναι συμβολὴν] Hac de re copiose vir Clarissimus Isaacus Casaubonus ad Athen. *Idem.*

μῦ Θ, κατέπιε. καὶ πάλιν τὰ δύο τὰ θελέρεα τὰ Ἰωνικὰ, ἕλκοντα ἑκάτερον δύο Δαρεικούς, ἅ σοι [1] ὁ Χῖ Θ Πραξίας ὁ ναύκληρ Θ ὠνήσατο, ποιησάμενος ἐν Ἐφέσῳ. ἐδεῖτο γὰρ Χαιρέας ἔρανον σιτῶ ἐφήβοις ἀπενεγκεῖν. ὀθόνας γὰρ, καὶ χιτωνίσκους, τί ἂν λέγοιμι; Ϲ ὅλως, ἐρμαιόν τι ἡμῖν, Ϲ μέγα ὄφελ Θ συμπέπτωκεν ἔτος. Μα. ἀλλὰ καλὸς, καὶ ἀγένει Θ, Ϲ φησὶν ἐρᾷν, καὶ δακρύειν, καὶ Δεινομάχης, καὶ Λαχήτης υἱός ἐστι τοῦ Ἀρεοπαγίτου. καὶ φησὶν ἡμᾶς γαμήσειν, καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν παρ' αὐτοῦ, ὦ ὁ γέρων μόνον κατακύσῃ. Μη. ἀκοῦ ὦ Μυτάριον, ἐὰν ὑποδησαμένη δύῃ, καὶ ὁ σκυθρωπὸς αὐτῆ τὸ σιδήριον, ἐξόμνυμι ὑμᾶς αὐτόν, δεξιώσει μὲ σὺν ἔχομεν, σὺ δ' ἔτι ἐλπίσεις [2] ὀλίγας παρ' ἡμῶν λάβοις. καὶ πῶς τ' ἀλφιβώλην τὰ αὐτά. καὶ ὦ τὸ συνήθειον αἰτιώμεθα, περιμένον φήσομεν, ἕως ἂν Λάχης ὁ Κολυττιεὺς ἀποθάνῃ. ἀποδώσομεν γάρ σοι μετὰ τὰς γάμους. σὺν αἰχμῇ μόνῃ τ' ἑταιρῶν οὐκ ἐλλόβιον, οὐχ ὁρμιον, ἢ Ταραντινίδιον ἔχουσα; Μα. τί δῆτ' ὦ μῆτερ, ἐκείναις σὺν χάρισαι μοι, Ϲ καλλίους εἰσίν; Μη. οὐκ, ἀλλὰ σωφρονεστέρας, Ϲ ἴσασιν ἑταιρίζειν. οὐδὲ πιστεύουσι ῥηματίοις, Ϲ νεανίσκοις, ἐπ' ἄκρῳ δ' χείλους τὸν ὅρκον ἔχουσι. σὺ δ' εἰ πίσει, Ϲ φίλαυθρ Θ. οὐδὲ πρέσβυ ἄλλον τινά, ὅτι μὴ μόνον χαιρέαν. καὶ πρώην ὅτε ὁ γεωργὸς ὁ [3] Ἀκαρνανεὺς ἦκε δύο μνᾶς κομίζων, ἀγρύπν Θ Ϲ αὐτὸς, οἶνον δ' τιμὴν ἀπειληφώς, δ' πα-

tum absorbuit. Et rursum duo monilia ista Ionica, quorum utrumque pendebat duos Daricos, quæ tibi Chius ille nauclerus Praxias attulerat, Ephesi mercatus. Oportebat enim ut Chæreas cœnam collatitiam cum adolescentibus dependeret. Nam vela, & tunicas quid attinet dicere? In summa, lucrum inopinatum, magnumque commodum iste nobis obvenit. *Mu.* At pulcher est, & imberbis, & amare se ait, & lachrymatur, & Dinomaches, Lachetisque Areopagitæ est filius: dicitque uxorem me ducturum se: denique spes magnas facit, si modò senex ille oculos clauserit. *Ma.* Proinde Mutarium, ubi calceis opus erit, & furor didrachmum poposcerit: dicemus & nos illi, argentum quidem non habemus, tu autem spes quasdam exiguas à nobis accipe, eademque pistori. Et quum pensionem domus deposcemur: expecta dicemus videlicet, dum Laches Colyttensis moriatur: exolvemus enim tibi post nuptias. Non pudet te quòd sola meretricum, neque inaures habes, neque monile, neque vestem Tarentinam. *Mu.* Quid igitur, mater, fortunatiores-ne illæ me, & pulchriores sunt? *Ma.* Non: sed prudentiores, & sciunt meretricari: nec verbis credunt, & adolescentulis, in summis labiis juramentum gerentibus. Tu verò fidelis es, & amans viri: nec admittis alium quenquam, præterquam solum Chæream. Ac nuper quando Acarnensis ille agricola venit, duas minas afferens, ipse quoque imberbis (vini autem pretium hoc retulerat, à patre mis-

1 Ο' Χῖ Θ] Deest à MSS. *Bourd.*
2 Ο'λίγας] Deest in MSS. *Idem.*
3 Ἀκαρνανεὺς] Legendum videtur omnino Ἀχαρνεὺς. **Menagius.**

ἠξὲς πίμψαντ(ος). σὺ δ' οἰκῶν μὲ ἀπεμύκλυσας, καθεύδεις δ' μὴ δὲ Ἀδωνιδ(ος) Χαιρέα. Μα. τί δῆτ', ἐχρὴν Χαιρέαν καλεῖλείψασαν, ὃς δοξόξεσθ' τ' ἐργάτλον οἰκῶν, κιναίδρας λάπζοντα; [1] λεῖός μοι φασὶ Χαιρέας, ὁ χοιρίσκ(ος) Ἀκαρνάν(ιος). Μη. ἔστω ἐκεῖν(ος) ἀγροῖκος, καὶ πονηρὸν ἀποπεῖ. τί δ' Ἀντιφῶντ' τ' Μενεκράτ(ους) μὲν ἰσαγνύμφιον, οὐδὲ τοῦτον ἐδέξω; ἦ καλὸς ἦν, καὶ ἀστεῖ(ος) ἡλικιώτης Χαιρέᾳ; Μα. ἀλλ' ἠπείλησε Χαιρέας ἀποσφάξειν ἀμφοτέρους, εἰ λάβοι με ποτ' μετ' αὐτοῦ. Μη. πόσοι δ' ἄλλοι ταῦτα ἀπειλοῦσι; ἐκεῖν' ἀνέρας(ος) σὺ μὴ φεῖς ἀφ' τοῦτο, δ' σωφρονήσης, καθάπερ ἐγὼ ἐταῖρα, δι' ἡσυχίαν ἱέρειά τις ἔσσα. ἐῶ τἄλλα. σήμερον Ἀλῶαί εἰσι. τί δέ σοι δέδωκεν ἐς τὴν ἑορτήν; Μα. οὐκ ἔχει ὦ μαινάδιον. Μη. μὴ(δ)ὲ τοῦτ' ἀ τίχνην εὑρηκὼν ἐπὶ τ' πατέρα, ἐκ οἰκέτην καθῆκεν ἐξαπατήσοντα, ἐκ δόξ' τ' μητρὸς ἥτησιν ἀπειλήσας ἀποπλοῦσεῖν σρατοῦσόμενον, εἰ μὴ λάβοι, ἀλλὰ καθήκατ', ἡμῶν ἐπιτρέψων, μήτε αὐτὸς δοὺς, μήτε δι' τ' δόντων ἐῶν λαμβάνειν. σὺ δ' οἶσθ' ὦ Μυσάδιον, ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν ἀεὶ ἔσεσθ'; ἢ τὰ αὐτὰ φρονήσειν Χαιρέαν, ὅταν πλουτῇ μὲ αὐτὸς, ἢ δ' μήτηρ γάμων πολυζηλωτὸν ἐξεύρῃ αὐτῇ; μνησθήσετ' [2] οἴει τότε τ' ἀκρύων, ἢ τ' φιλημάτων, ἢ τ' ὅρκων, πόσ' ἴσως τάλαντ' ἀξιοῖς βλέπων; Μα. μνησθήσεται σκεῖν(ος). δεῖγμα δ', ὡς ἐδὲ νῦν γεγάμηκεν, ἀλλὰ καζαναγκάζομ(αι), καὶ βιάζομ(αι) ἠρόμην

missus) tu verò etiam subsannasti hominem, dormis autem cum isto tuo Adonide Chærea. *Mu.* Quid igitur? relicto-ne Chærea, mihi admittendus erat operarius ille hircum olens? Lævis mihi, ut aiunt, Chæreas, & porcellus Acarnanius. *Ma.* Esto rusticus ille, & hircum oleat: cur neque Antiphontem Menecratis filium, minam tibi pollicentem non admisisti? Annon formosus erat, & urbanus, æqualis Chæreæ? *Mu.* At interminatus erat Chæreas, se jugulaturum ambos, si me cum illo deprehenderet. *Ma.* Quàm multi alii eadem minantur? An tu igitur sine amatoribus ob hoc manebis? & pudicè ages, perinde ac si non meretrix, sed Cereris quæpiam sacerdos fores? Cætera omitto. Hodie verò Aloa sunt: quid ergo tibi dedit in hoc festum? *Mu.* Non habet ô mater. *Ma.* An solus iste nullam artem adversus patrem potest invenire? non servum immittere, qui illum decipiat? non à matre ipse postulare, minitando se in militiam navigaturum, nisi accipiat? Verùm sedet, nos atterens, neque ipse quicquam dans, neque à dantibus accipere sinens. Tu verò, Musarium, an putas te octodecim annorum semper fore, aut eodem animo semper futurum Chæream, quando ipse dives erit, & mater opimas ipsi nuptias invenerit? an ille tum, putas, meminerit lachrymarum, aut osculorum, aut juramenti, quum dotem quinque fortassis talentorum aspiciet? *Mu.* Meminerit ille. Cujus rei argumentum est, quòd neque nunc uxorem duxit, sed cùm à patre cogeretur, & vim propè pateretur

1 Λεῖός μοι] De hoc Proverb. Etasm. *Bourd.*
2 Οἴει] In MSS. ἴσ. *Idem.*

το. Μη. χθίσιζε μὴ ψεύδεσθε. ἀναμνήσω δέ σε ὦ Μουσεῖον τόπε.

tur tamen recusavit. *Ma.* Vtinam non decipiaris. Sed tamen admonebo te Musarium, aliquando horum.

ΑΜΠΕΛΙΣ, ΚΑΙ ΧΡΥΣΙΣ.

ΑΜΠΕΛΙΣ.

Εἴ τις ἦ ὦ Χρυσὶ, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε ὀργίζεται, μήτε ἐρράπισέ ποτε, ἢ ὠθείκεισεν, ἢ τὰ ἱμάτια διέσχισεν, ἢ ἔτι ἐφαπτῆς ἐκείνου ἐστι; Χρυ. ἀκοῦν ταῦτα μόνα ἐρᾶντος ὦ Ἀμπελὶ δείγματα; Αμ. ναί, ταῦτ' ἀνδρὸς θερμοῦ. ἐπεὶ τἄλλα, φιλήματα, & δάκουα, καὶ ὅρκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἥκειν, ὀλιγομοῦ ἔσωθεν σημεῖον, καὶ φυσομοῦ ἔτι. τὸ ἦ πῦρ ὅλον, ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστι. ὥστε εἴ & σε ὡς φῆς ὁ Γοργίας ῥαπίζει, καὶ ζηλοτυπεῖ, χρηστὰ ἔλπιζε, καὶ εὔχου ἀεὶ τὰ αὐτὰ ποιεῖν. Χρυ. τὰ αὐτά; πῶ λέγεις; ἀεὶ ῥαπίζειν με; Αμ. ἀλλ', ἀλλ' ἀνιᾶσαι, εἰ μὴ πρὸς μόνον αὐτὸν βλέποις. ἐπεὶ εἰ μὴ ἐρᾷ γε, πῶ ἂν ἔτι ὀργίζοιτο, εἰ σύ πω ἕτερον ἐρασὴν ἔχοις; Χρυ. ἀλλ' οὐδὲ, ἔχω ἔγωγε. οὐδὲ, μᾶλλον ὑπείλαβε τὸ πλούσιόν με ἐρᾶν, διὸπ ἄλλως ἐμνημόνευσά ποτε αὐτοῦ. Αμ. καὶ τοῦτο οὐδὲν τὸ, ὡς πλουσίων οἴεσθαι ἀπτεσθάζεσθαί σε. ὅτω γὰρ ἀνιάσεται μᾶλλον, καὶ φιλοτιμήσεται, ὡς μὴ ὑπερεβάλοιντο αὐτὸν οἱ ἀντερασταί. Χρυ. καὶ μὲν δὴ τόδ' γε μόνον ὀργίζεται, καὶ ῥαπίζει. δίδωσι δ' οὐδέν. Αμ. ἀλλὰ δώσει. ζηλότυποι γάρ,

AMPELIS, ET CHRYSIS.

AMPELIS.

Siquis, ὁ Chrysi, neque zelotypus est, neque irascitur, neque alapas inflixit unquam, aut capillos conscidit, aut vestes laceravit, est-ne adhuc pro amatore habendus? *Chr.* Numquid, Ampeli, sola sunt ista amantis indicia? *Amp.* Maximè. Hæc sunt viri fervidi. Nam cætera illa, oscula, lachrymæ, juramenta, & crebrò ventitare, incipientis, & adhuc crescentis amoris signa: sed totus ignis zelotypia constat. Quare si te, ut ais, Gorgias alapis cædit, & zelotypus est, bene speres licet, optesque ut eadem semper faciat. *Chr.* Eadem-ne? quid dicis? ut ille me semper alapis cædat? *Amp.* Non: sed ut semper illi ægrè sit, si non ad solum ipsum aspicias. Siquidem nisi amaret te, quid quæso irasceretur, si quempiam alium amatorem haberes? *Chr.* At equidem non habeo. Ille verò nequicquam suspicatus est, divitem istum à me amari, eoquòd mentionem ipsius fortè feci. *Amp.* At hoc suave est, putare ipsum te à divitibus observari. Ita enim majori dolore afficietur, & magis æmulabitur, ne à rivalibus superetur. *Chr.* At ille solùm irascitur, & alapis cædit, nihil autem dat. *Amp.* At dabit postea: nam zelotypi

ᾧ μέλιστα λυπηθήσονται. Χρυ. ἀκούεις ὅπως ῥαπίσματα λαμβάνειν βούλῃ με ὦ Ἀμπελίδιον. Αμ. οὐκ. ἀλλ' ὡς οἴμαι, μεγάλοι ἔρωτες γίγνονται, καὶ εἰ πυθοίσθε ἀμελεῖσθε. εἰ δ' πιστεῦσαι μόνον ἔχειν, ἀπομαρᾳίνεται πως ἡ ἐπιθυμία. πῶς λέγω ταῦτα; σὲ εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἑταιρήσασα. σὺ δ' ὀκτωκαιδεκάτης οἴμαι, ἢ ἔλαττον ὅσα τυγχάνεις. εἰ βούλῃ δ', καὶ διηγήσεμαι ἃ ἔπαθόν ποτε, ἃ πάνυ ταῦτα πολλῶν ἐτῶν. ἦρα μὲ Δημόφαντος ὁ δανειστὴς, ὁ κατοικῶν τὴν Ποικίλης. ἔτος δὲ πω πέντε πλέον εἴκοσι δραχμῶν δέδωκε. καὶ ἡδέως διακόσιαι εἶναι. ἦρα δ' ὦ Χρυσὶ, ἐπιπόλαιόν πως ἤρατο, ὥστε ὑποστένειν, ὥστε δακρύειν, ὥστε ἀναπηδᾶν ἐξαίφνης ἐπὶ τὰς θύρας, ἀλλ' αὐτὸ μόνον συνεκοιμᾶτό μοι ἐνίοτε, καὶ τοῦτο μέχρι μακροῦ. ἐπειδὴ δ' ἐλθοῦσα ποτὲ ἀπέκλεισα, Καλλιάδης γὰρ ὁ γραφεὺς ἔνδον ἦν, δέκα δραχμὰς παρομῶν, τὸ μὲν πρῶτον, ἀπῆλθέ μοι λοιδορησάμενος. ἐπεὶ δ' πολλαὶ μὲ διῆλθον ἡμέραι, ἐγὼ δ' ἀπαστέρμονον, ὁ Καλλιάδης δ' ἔνδον ἦν αὖθις, ὑποθερμαινόμενος ἤδη τότε ὁ Δημόφαντος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγματος εἰς τὸ πρᾶγμα. καὶ ἐπιστάς ποτε, ἀνεφγμένην τηρήσας τὴν θύραν, ἔκλαεν, ἔτυπτεν, ἠπείλει φονεύσειν, διεφθάρηνε τὴν ἐσθῆτα, [1] ἅπαντα ἐποίει. καὶ τέλος, πάλαι δὲ, μόνος εἶχεν ὀκτὼ ὅλας μῆνας. ἡ γυνὴ δ' αὐτῷ, ἀπὸ ἁπάντων ἔλεγεν, ὡς ὑπὸ φαρμάκων ἐμήνατο αὐτόν. τὸ δ' ὅλον ἄρα ζηλοτυπία, τὸ φάρμακον. ὥστε ὦ Χρυσὶ, καὶ σὺ χρὴ ἐπὶ τὸ Γοργ-

typi vel maximè dolore afficiuntur. *Chr.* Nescio quo pacto, mea Ampeli, velis ut alapas accipiam. *Amp.* Non: sed ut arbitror, magni fiunt amores, etiamsi audiat se negligi. Quòd si credat, se solum habere te, elangueſcet hæc libido. Atque hæc tibi dico, quæ jam totos viginti annos meretricem egi. Tu verò annos, ut puto, decem & octo, vel pauciores etiam nata es. Quòd si velis narrabo tibi, quæ mihi acciderunt aliquando, non multos ante annos. Amabat me Demophantus, fœnerator ille, qui pone Pœcilen habitat. Hic nusquam plus dedit quam drachmas quinque? & dominus putabat esse. Amabat autem levi quodam amore, neque ingemiscens, neque lachrymans, neque intempesta nocte ad fores ventitans: sed interdum tantùm, idque post longum intervallum mecum dormiebat. Posteaquam autem venientem aliquando excluſi (nam tum Calliades pictor intus erat, datis decem drachmis) primùm quidem abiit verbis me infectatus. Et cùm jam multæ dies transiissent, neque ego ad illum mitterem (rursùs autem tum Calliades intus erat) incalescens tum tandem Demophantus, etiam ipse ad rem inflammatur: & cùm aliquando superveniſſet obſervata patente janua, flebat, percutiebat, minabatur se occisurum, lacerabat veſtem, omniaque faciebat. Et poſtremùm talento dato, totos octo menses habebat me solus. Vxor autem ipsius cunctis dicebat, ipsum medicamentis ad insaniam à me redigi. Et hoc medicamentum, erat zelotypia. Quare ô Chryſi, & tu contra Gorgiam eodem

1 Ἅπαντα ἐποίει] De irito conatu ut apud Martialem, *omnia cum fecit.* Bourd.

γίαν τῷ αὐτῷ φαρμάκῳ. πλούσιος δ' ὁ νεανίσκος ἔσται, ἢν πατὴρ αὐτῷ πάσῃ.

dem medicamento utere. Porrò dives erit hic adolescens, si quando patrem ipsius mori contingat.

ΔΟΡΚΑΣ, ΠΑΝΝΥΧΙΣ, ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ, ΠΟΛΕΜΩΝ.

DORCAS, PANNYCHIS, PHILOSTRATVS, POLEMON.

ΔΟΡΚΑΣ.

Ἀπολώλαμεν, ὦ κεκτημένη ἀπολώλαμεν. ὁ Πολέμων γὰρ ἐκ στρατείας ἀνέστρεψε πλουτῶν, ὡς φασιν. ἑωράκαμεν δὲ καὶ αὐτὸν, ἐρεθιζόμενον πορφύρᾳ ἐμπεποιημένῃ, καὶ ἀναλαμπόμενον πολλῇ. καὶ οἱ φίλοι ὡς εἶδον, συνέθεον ἐπ' αὐτὸν, ἀσπασόμενοι. ἡ δὲ θεραπαινὶς ἰδοῦσα καθ' ἡσυχίαν ἐπόμενον, ὃς συναποδεδημήκει μετ' αὐτῆς, ἠρώτα, καὶ εἰπέ μοι ἔφη, ὦ Παρμένων, ἀσπασάμενος πρότερον αὐτὸν, πῶς ἡμῖν ἐπῆλθε; καὶ εἴ τι ἄξιον ἐς πολέμων ἔχοντες ἐπανεληλύθειτε; Παν. οὐκ ἔδει τοῦτο οὕτως, ἀλλ' ἐκεῖνα. ὅτι μὲν ἐσώθητε πολλὴ χάρις τοῖς Θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ Διΐ, καὶ Ἀθηνᾷ στρατείᾳ. ἡ δέσποινα δ', ἐπωδύνει ἀεί τι πρὸς ποιτε, καὶ ἐνθα εἴητε. εἰ δὲ καὶ τοῦτο προσέθηκας, ὡς ἐδάκρυε, καὶ ἀεὶ ἐμέμνητο Πολέμωνος, ἄμεινον ἦν σιγᾶν πολύ. Δορ. πρόσθεν οὖν σὺ λέγε ἅπαντα. ἐγὼ δὲ σὲ, οὐκ ἂν εἶπον. ἀλλὰ ἃ ἤκουσα, ἐξελόμην εἰπεῖν. ἐπεὶ πρόσθεν Παρμένοντα, ὅτι ἥξομεν, ἦτα ὦ Παρμένων; ἀεὶ γὰρ ἐμέμνητο ἡ κεκτημένη μὴ φθάσαι. καὶ μάλιστα εἴ τις ἐλαύ-

DORCAS.

Periimus, ô hera, periimus. Polemon ex militia reversus est, ditatus, ut ajunt. Ego autem ipsum vidi paludamento purpureo, & fibulato indutum, multosque unà pedisequos. Quod ut viderunt amici, ad eum salutaturi accurrebant. Interea autem servum conspicata, à tergo sequentem, qui cum ipso profectus erat, interrogabam: ac dic mihi Parmeno, inquiebam, salutato priùs ipso, quo pacto rem gessistis? &, num quid bello dignum consequuti rediistis? *Pan.* Non decebat hoc statim: sed illa primùm. Quòd servati estis, multa Diis gratia, & inprimis Iovi hospitali, & Minervæ militari. Cæterùm semper rogitabat hera quidnam ageretis, & ubi essetis. Quòd si etiam hoc addidisses, quòd & fleret, & Polemonis mentionem semper faceret, id fuerat multò satius. *Dor.* Omnia statim à principio tum præfata: sed tibi nolim dicere. At quæ audivi, ea dicere volebam. Nam ad Parmenonem ita incepi. Nonne Parmeno, vobis tinniebant aures: semper enim cum lachrymis hera vestri reminiscebatur: & maximè siquis ex pugna

ἀπὸ τῆς μάχης. καὶ πολλοὶ πεπτωκότες ἐλέγοντο, ἐσπαράττετο τότε τὰς κόμας, καὶ τὰ στέρνα ἐτύπτετο, καὶ ἐπὶ ἕκαστον τῶν ἀγγέλων ἐκάθητο. Παν. εὖγε ὦ Δορκάς. ὅτως ἐχρῆν. Δορ. εἶτα ἐξῆς μεθ' ἡδονῆς ἤκουεν ἐκεῖνα. ὁ δέ, πάνυ λαμπρῶς φησιν ἀνεστρέψαμεν. Παν. ὅτω κἀκεῖνος ἥδετο ἀκούσας ὡς ἐμέμνητό μου ὁ Πολέμων, ἢ ἐπόθει, ἢ ἠμύνετο ζῶσαν καταλαβεῖν; Δορ. καὶ μάλα πολλὰ τοιαῦτα ἔλεγε. τὸ γὰρ κεφάλαιον ἐξεπίτηδες, πλοῦτον πολύν. χρυσόν. ἐσθῆτα. ἀκολούθους. ἐλέγετο. τὸ μὲν γὰρ [1]ἀργύριον, μὴ δὲ ἀριθμῷ ἄγειν αὐτόν, ἀλλὰ μεδίμνῳ, ἀπεμετρεῖτο δὲ πολλοὺς μεδίμνους. εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς Παρμένων, δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ, μέγαν, πολύγωνον. καὶ ψῆφος ἐνεῖλκτο τρίχρωμος. ἐρυθρά τις ἐπιπολῆς. εἶτα εἰ δὴ αὐτὸν ἐθέλοιμί μοι διηγεῖσθαι [2]ὡς τὸν Ἅλυν διέβησαν, καὶ ὡς ἀπέκτειναν Τηριδάτην τινά, καὶ ὡς διέτριψεν ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ, καὶ ἀπιόντα μὲν αὐτὸν ταῦτα προσαγγέλλεσθαι, ὡς πρὸς τὸ πάντων σκέψασθαι. εἰ δὲ ἕλῳτο, ὦ Πολέμων, ἔξεστί σοι πάντως, ἀποστείλωμεν τοὺς γνωσομένους, ἀναπυθόμενον, εὕροι τὸν Φιλόστρατον ἔνδον παρ' ἡμῖν, τί οἱ ποιήσειν αὐτόν; Παν. ἐξευρίσκωμεν ὦ Δορκάς ὡς τὸ παρόντων σωτήριον. ὅτε γὰρ τὸν ἀποπέμψαι καλὸν, πέλαυθον ἔναγχος δεδωκότα, καὶ τἄλλα ἔμπορον ὄντα, καὶ πολλὰ

pugna venerat, multique dicebantur interfecti, tum crines evellebat, & pectus percutiebat, & ad unumquodque nuntium lugebat. *Pan.* Rectè Dorcas, ita decebat. *Dor.* Deinde non multò pòst illa interrogabam ordine. Ille autem, admodum splendidè è bello reversi fumus, inquit. *Pan.* Sic & ille nihil præfatus, quòd & mei meminerit Polemo, vel desiderarit, vel optarit vivam deprehendere? *Dor.* Multa certè hujusmodi dicebat. Quod igitur rei est caput, narravit divitias multas, aurum, vestes, servos, ebur. Nam argentum quidem adferre ipsum dicebat non ad numerum, sed ad mensuram multos videlicet plenos modios. Habebat autem, & ipse Parmeno annulum in parvo digito maximum ac multiangulum: eratque insertus tricolor lapillus, & in superficie rubebat. Sed reliqui ipsum cùm vellet mihi narrare quo pacto Alyn transiissent, & ut occidissent Tiridatem quendam, & quomodo ipse Polemo in pugna contra Pisidas versatus esset: accurrique domum ut hæc tibi renuntiarem, ut de rebus omnibus tecum deliberares. Nam si quum venerit Polemo (veniet enim quum notos illos à se amoverit) rescisens, apud nos intus Polystratum deprehenderit, quid ipsum facturum esse putas? *Pan.* Tum Dorcas, aliquam ex re præsenti salutem inveniamus. Nam neque hunc ablegare honestum fuerit, ut qui talentum nuper dederit: præterea sit mercator, & multa promiserit: neque

1 Ἀργύριον, μὴ δὲ ἀριθμῷ] Specie Proverbii pro immensis divitiis. Sic in Epistol. Saturnal. Xenoph. Hellinic. lib. 3. Suid. μεδίμνῳ τ' ἀργύριον ἀπομετρεῖν. Horatii & Petronii Interpretes. *Bourd.*

2 Ὡς τὸν Ἅλυν διέβησαν] Hoc etiam specii proverbii, patet apud Herodot. & Diodor. Sic. *Idem.*

ὑπισχνέμενον, ἔτι Πολέμωνα τοιοῦτον ἐπανήκοντα, χρήσιμον μὴ ἀποδέχεσθαι. ΠΟΣΕΙΔ. χαῖρε, καὶ ζηλότυπος ἐστιν. ὃς δὲ πενόμενός ἔτι, πολὺ ἀφόρητος ὤν. ναὶ μὴν τί σὺν ἂν ἐκείνῳ ποιήσειεν; ΔΟΡ. ἀλλὰ καὶ προσέρχεται. ΠΑΝ. Ἐκλύομαι ὦ Δορκάς, ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ τρέμω. ΔΟΡ. ἀλλὰ δὲ Φιλόστρατος προσέρχεται. ΠΑΝ. τίς γένωμαι; πῶς ἂν μὴ γῆ κατασχέθοιμι; ΦΙ. τί δὲ πίνομεν ὦ Πανυχί; ΠΑΝ. ἄνθρωπε, ἀπολωλεκάς με. σὺ γὰρ χαῖρε Πολέμων, χρόνιος φανείς. ΠΟ. ἔτος ἦν τις ἐστὶν ὁ προσὼν ὑμῖν; σιωπᾷς; εὖγε φύγε ὦ Πανυχί. ἐγὼ γὰρ πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν δείπλων, ἐπειγόμενος ἐπὶ ταυτὶ γυμνᾶσθαι. καὶ δικαία μέμφοι πίπονθα, καί σοι χάριν ἔχω. οὐκ ἔτι γὰρ ἁρπασθήσομαι ὑπὸ σοῦ. ΦΙ. σὺ γὰρ τίς εἶ ὦ βέλτιστε; ΠΟ. ὅτι Πολέμων ὁ Στιρεεύς, Πανδίονος φυλῆς, ἀκούεις, χιλιαρχήσας τὸ πρῶτον, νυνὶ δὲ, ἐξανασήσας πενταχιχιλίαν ἀπίδα, ἐραστὴς Πανυχίδος, ὅτε ἐμέλλω ἔτι ἀνδρώπινα φρονεῖν αὐτῷ. ΦΙ. ἀλλὰ πάνυ ὦ ξεναί, Πανυχὶς ἐμή ἐστι, καὶ πάλαι ἦν εἰληφε. λήψεται δὲ ἤδη δ' ἕτερον, ἐπειδὰν τὰ φορτία ἀφαιρώμεθα. καὶ νυνὶ ἀκολουθεῖ μοι ὦ Πανυχί. τοῦτον δὲ παρ' Ὀδρύσαις χιλιαρχεῖν ἔα. ΔΟΡ. ἐλευθέρα μέν ἐστι, καὶ ἀκολουθήσει, ὡς ἕτοιμος. ΠΑΝ. τί ποιῶ Δορκάς; ΔΟΡ. ἐστέον. ὀμνύοιμι γὰρ ἂν οἷόν τε παρεῖναι Πολέμωνι. καὶ μᾶλλον ἐπιπλήσεται ζηλοτυπῶν. ΠΑΝ. εἰ θέλεις, εἰσίωμεν. ΠΟ. ἀλλὰ προσέρχομαι ὑμῖν, ὅτι τὸ ὕστατον πίεσθε ἡμέρον. ἢ μάτην ἐγὼ τοσούτοις φόνοις ἐκτετραχηλισμένος πάρειμι, τοὺς Θρᾷκας ὦ Παρμένων.

neque Polemonem, qui talis est reversus, utile non recipere. Nam præter hæc etiam zelotypus est; & cùm pauper adhuc, intolerabilis fuerit, quid nunc illum non putes facturum? *Dor.* At etiam accedit. *Pan.* Deficio, ô Dorcas, consilii inopia, & tremo. *Dor.* Sed & Philostratus accedit. *Pan.* Quæ igitur fiam? quomodo terra me absorbeat? *Ph.* Cur non potamus Pannychi? *Pan.* Perdidisti me, ô homo. Tu verò salve Polemo, visus longum pòst tempus. *Pol.* Quis igitur est iste qui ad vos accedit? taces? euge abeas Pannychi. Ego verò ex *Pylis* quinto die huc advolavi, ad talem mulierem adproperans. Ac meritò sanè hæc mihi accidunt, tibique gratiam habeo: neque enim posthac amplius abs te rapiar. *Ph.* Tu verò quisnam es bone vir? *Pol.* Nimirum audis, quòd Polemo sum, Stirienſis ille, ex tribu Pandionis: qui primùm fui tribunus militum: nunc autem totius dux legionis, amator Pannychidis, cùm ipsum humana adhuc sapere putarem. *Ph.* At nunc Peregrinorum dux, Pannychis hæc mea est, & talentum accepit: jamque etiam alterum accipiet, ubi onera disposuerimus. At nunc sequere me Pannychi: & istum apud Odrysas sine copias regere. *Dor.* Libera est ista, & sequetur, si volet. *Pan.* Quid faciam Dorcas? *Dor.* Præstat ingredi, nam irato Polemoni adesse non possum: & zelotypia magis incendetur. *Pan.* Ingrediamur si vis. *Pol.* At prædico vobis, vos hodie postremùm bibituros. Aut ego frustra adsum tot cædibus exercitatus, Thracas huc Parmeno. *Pan.* Armati

1 Ἐκλύομαι] Idem quod ἀδημονῶ leg. Aristen. Epist. 28. lib. 1. *Bourd.*

1 Δι-

Παν. ἁπλισμένοι ἦκον, ἐμφράξαντες τὸ στενωπὸν τῇ φάλαγγι. ἐπὶ μετώπου μὲν, τὸ ὁπλιτικόν. παρ' ἑκάτερα δ', οἱ σφενδονῆται, καὶ τοξόται. οἱ δ' ἄλλοι, κρύβην. Φι. ὡς βρεφυλλίοις ταῦτα ὦ μισθοφόρε ἡμῖν λέγεις, καὶ μορμολύττεις. σὺ γὰρ ἀλεκτρυόνα πώποτε ἀπέκτεινας, ἢ πολέμιον εἶδες; ἐρυμνόπον ἐφεύρεις, τάχα [1] δημοιρίτης ὤν, ἵνα σὲ τοῦτο ἐσχαρεύσωμέν σοι. Πο. καὶ μὰ μὲν εἴση μεθ' ὁλίγον, ἐπειδὰν ἐσσόνως ἡμᾶς ἐπὶ δόρυ ἰόντας, σίλφοισιν τοῖς ὠσὶν. Φι. ἤκετε μόνον συσκευασάμενοι. ἐγὼ δ', καὶ Τίβυς οὗτος, μόνος γὰρ ἕπεσθαί μοι, βάλλοντες ὑμᾶς λίθοις τε, καὶ σφενδόναις, ὥστε ἀφοσιώσασθαι, ὡς μηδὲ ὅποι οἰχεσθε ἔχοιτε εἰδέναι.

mati venerunt, phalange cingentes angiportum. In fronte sunt gravis armaturæ milites: in utroque latere, funditores & sagittarii: à tergo verò cæteri. *Ph.* Hæc, ô stipendiarie, nobis tanquam infantibus dicis, & veluti larvis territas. An tu aliquando gallum gallinaceum occidisti, aut bellum vidisti? Castellum custodiebas, fortè dux quispiam manipularis, ut hoc tibi gratificando concedam. *Pol.* At verò scies paulò pòst, quum nos ad hastam venientes videbis, armis resplendentes. *Ph.* Adventate modò instructi. Ego verò & Tibys iste: nam hic solus me sequitur, saxis, testisque vos petendo, ita dispergemus, ut neque quò vertamini, scire tum possitis.

1 Δημοιρίτης] Sic Dial. Nept. & Ner. ita vocatur ὁ δίπλεον μίσθον λαμβάνων, dicitur & δημοιρισὴς & δημοσιᾶν. Bourd.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ, ΚΑΙ ΔΡΟΣΗ.

CHELIDONIVM, ET DROSE.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ.

Οὐκ ἔτι φοιτᾷ δεῦρο σὺ ὦ Δρωσὴ, τὸ μειράκιον ὁ Κλεινίας. ἐ γὰρ ἐώρακα πολὺς ἤδη χρόνος αὐτὸν παρ' ὑμῖν. Δρο. οὐκ ἔτι ὦ Χελιδόνιον. ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐτὸν εἶρξε μηκέτι μοι συσπίειν. Χε. τίς ἐστι; μή τι παιδοτρίβης Διόπομπον λέγεις; ἐπὶ σκιῆς γε φίλος μοι. Δρο. οὐκ, ἀλλ' ὁ κρίκιστα φιλοσόφων ἁπλούστατος Ἀρισταίνετος. Χε. τὸ σκυθρωπὸν λέγεις; τὸ δασύ; τὸ βαθυπώγωνα; ὃς εἴωθε μὴ τὸ μειδιᾶν, ἀλλὰ τὸ κρίνειν;

CHELIDONIVM.

Non amplius, Drose, adte ventitat adolescens ille Clinias. Non enim ipsum longo jam tempore apud vos vidi. *Dr.* Non amplius Chelidonium: nam præceptor prohibuit ipsum amplius ad me accedere. *Ch.* Quisnam iste? nunquid ludimagistrum Diotimum dicis? Nam is certè amicus mihi est. *Dr.* Non: sed perditissimus iste Philosophorum Aristænetus. *Ch.* Tetricum illum dicis, & hirsutum? profunda barba? qui cum adolescentibus

in

ραχίσαι ἐξεπαιτῶν ἐν τῇ Ποικίλῃ; Δρο. ἐκεῖνόν φημι τὸν ἀλαζόνα. ὃν πρώην ἐπίδημι λαπλάμενον, ἐλεεῖσθαι δ' ὑπ' ἀνθρώπων τὸν δημόσιον. Χε. τί παθὼν ἦν ἐκεῖνος, τοιαῦτα ἔπασχε τὸν Κλεινίαν; Δρο. οὐκ οἶδα ὦ Χελιδόνιον. ἀλλὰ μηδέπω λόγοις τούς μοι ξυνόντας, ἀφ' ἧς γυναικὶ ὡμίλησε μοι. πρώην γοῦν ἐξῆς ἡμερῶν ὀλίγων προσῆλθε τῇ γυναικί, ἐπεὶ ἦν ἡνιόχου, οὐκ οἶδα ἦν ὅπως τί ἔπαθον ἐπ' αὐτῇ, ἐπέμψα τὸν [1] Νάρκισσον περισκεψόμενον αὐτὸν ἢ οὐ ἀγορᾷ λαμπρίζοντα, ἢ οὐ Ποικίλῃ. ἢ ἦν, ἐξεπαιτῶντα ἔφη ἰδεῖν μὴ δ' Ἀριστοτέλους νεύσαι πόρρω. ἐκεῖνον ἦν ἐρυθριάσαντα, καὶ τὸ ὁρᾶν, καὶ μηκέτι παρεισκεῖν τὸν ὀφθαλμόν. εἶτ' ἐκάλεζον ἄμαξαν ἐς τὸν πόλιν. ὑδὲ, ἄχρι δ' Δικτύλου ἀκολαθήσαντα, ἐπεὶ μηδ' ὅλως ἐπεστράφη, ἐπαύετο, ὑδὲν σαφὲς ἀπαγγεῖλαι ἔχοντα. πῶς μὲ οἴει λαμέγειν τὸ μὴ ταῦτα, [2] οὐκ ἔχοντα εἰπάσαι ὅ, τι μοι πέπονθεν ὁ μειρακίσκος, ἀλλὰ μὴ ἐλύπησά τι φαῦλον ἔλεγον, ἢ τινὸς ἄλλης ἠράσθη, μισήσας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πάππος διεκώλυσεν αὐτόν; [3] πολλὰ τοιαῦτα ἔστρεφον. ἤδη δ' ὦδε δείλαιο ὀψίαν ἥκειν ὁ Δρόμων, τὸ γραμμάτιον τινὰ παρ' αὐτῆς κομίζων. ἀνάγνωθι λαβοῦσα ὦ Χελιδόνιον. οἶσθα γὰρ δήπου γράμματα. Χε. φέρ' ἰδωμαι. τὰ γράμματα δ' πάνυ σαφῆ, ἀλλ' [4] ἐπισυρμία, δηλοῦντα ἐπειξίπτια δ' γεγραφότος, λέγε δ', πῶς μὲ ἐφίλησά σε ὦ Δρομί, τὴς Θεὰς ποιοῦμαι

in Pœcile consuevit ambulare? *Dr.* Arrogantem illum dico quem utinam pessimè perire videam, barba tractum à carnifice. *Ch.* Quid accidit illi, ut talia persuaderet Cliniæ? *Dr.* Nescio Chelidonium. Sed cùm antea nulla nocte non dormiret mecum, ex quo cum muliere rem habere cœpit (primùm autem mecum rem habuit) tribus hisce diebus ne ad angiportum quidem accessit. Postquam autem contristari cœpi (nam mihi nescio quid ob ipsum accidit) Neuridem misi, quæ illum circunspiceret, vel in foro, vel in Pœcile commorantem. Illa autem, ubi eum cum Aristæneto deambulantem vidisset, illi procul innuisse se dicit: illum verò erubuisse, defixis in terram oculis, nec amplius ad ipsam aspexisse: exinde ambos ad urbem iisse. Ipsa verò ad Dipylum usque sequuta, cùm ille prorsus neque converteret sese, domum rediit, nihil planum habens quod renuntiaret. Quomodo igitur affectam postea me putas, quæ conjicere non possem, quidnam huic adolescenti accidisset: ideoque dicebam, num ipsi ægrè aliquid feci, aut num aliam amat, me perosus? at nonne pater vetuit ipsum? multa hujusmodi volvebam. Porrò sub vesperam venit Dromo, has literas ab illo afferens. Accipe Chelidonium, ac lege; literas enim nosti.

Ch. Age videamus. Literæ non admodum sunt planæ, sed incompositæ, festinationem ejus qui scripsit, indicantes: Sicque loquuntur. Quo quidem pacto te amarim mea Droſe, Deos testes facio. *Dr.*

1 Νάρκισσον] Νεαρίδα, scribendum videtur. *Menagius.*
2 Οὐκ ἔχουσαν εἰπάσαι] Desunt in MSS. *Bourd.*
3 Πολλὰ τοιαῦτα ἔστρεφον] Supple, κατὰ νοῦν. *animo versabam.* Menagius.
4 Ἐπισυρμία] MS. πεισ. Bourd.

μαρτυρας. Δρο. αὖ αὖ πάλιν, ὑδὲ τὸ χαίρειν προσέγραψε. Χε. ἀλλὰ γὰρ οὐ κῦρος μῖσος, ἀλλὰ κῦ ἀνάγκλω ἀφίσταμαί σε. ὁ πατὴρ γὰρ Ἀρισταινέτῳ παρεδωκέ με Φιλοσοφεῖν αὐτῷ. κἀκεῖνο, ἔμαθε γὰρ τὰ καθ' ἡμᾶς ἅπαντα, πάνυ πολλὰ ἐπεξέρχεταί μοι, ἀπρεπῆ εἶναι λέγων ἐταίρᾳ σωφρονεῖν, Ἀρίχπλως, κῦ Ἐρασικλείας υἱὸν ὄντα. πολὺ γὰρ ἄμεινον εἶναι τῷ ὄντι τὴν ἀρετὴν προτιμᾶν τῆς ἡδονῆς. Δρο. μὴ ὥραισιν ἴκοιτο ἀλήρῳ σκίνῳ, τοιαῦτα παιδεύων τὸ μειράκιον. Χε. ὥστε ἀνάγκη πείθεσθαι αὐτῷ. διδάσκαλος γὰρ ἀκριβῶς ἀρετῆς φυλάττων. κἀγὼ ὅλως, εἰ δὲ προσελθεῖν ἄλλῳ ἐδόκει ἔξεσι, ὅπ μὴ σκείνῳ. εἰ γ σωφρονοίμι, κῦ πάνυ πειθοίμην αὐτῷ, ὑπισχνεῖται πάνυ διδάσκαλα ἔσεσθαί με, κἀγὼ εὐαρεστῶν καλῶς ἤσεσθαι, τοῖς πόνοις προσεγεγυμνασμένον. τοῦτό σοι μάλις ἔγραψα, ὑπομένεις ἐμοὶ βῶν. σὺ δὲ μοι σὺ τύχῃ, κῦ μέμνησο Κλειτίνης. Δρο. εἰ σοὶ δοκεῖ ἡ ἐπιστολὴ ὦ Χελιδόνιον; Χε. τὰ μὲν ἄλλα, ἡ λόγ Σκυθῶν ῥῆσις. τὸ γ μέμνησο Κλειτίνης, ἔχ πνὰ ὑπόλοιπον ἐλπίδα. Δρο. καιρῷ ὅτως ἔδοξεν. ἀπάλλαγμαι δ' ὅν ὑπὸ σοῦ ἔοικα. ὁ μὲν τοι Δρόμων ἔφασκε παιδεραστὴν πνα εἶναι τ Ἀρισταίνετον, κἀγὼ ἐπὶ σοφιᾷ τ μαθημάτων, σωφρονεῖν τοὺς ἀρχαιοτέρους τ νέων, κἀγὼ ἰδίᾳ λογοπειθείᾳ σοῦ τ Κλειτίνην, ὑπομένεις τινὰς ὑπιχνέμενον, ὡς ἐπῄνουν

Dr. Væ væ mihi miseræ, neque salutationem adscripsit. *Ch.* Nunc autem non odio, sed necessitate coactus te desero. Nam tradidit me pater Aristæneto, ut apud illum Philosophiæ dem operam. Atque ille (cognovit enim cuncta quæ ad nos pertinent) multis admodum objurgavit me, inhonestum esse dicens cum meretrice rem habere me qui essem Architelis & Erasicleæ filius. Longè enim melius esse virtutem anteponere voluptati. *Dr.* Vt nunquam ad maturitatem perveniat nugator ille, qui adolescentem talia docet. *Ch.* Itaque ei parêre necesse mihi est. Assequitur autè me diligenter observans: & in summa, ne aspicere quidem alium quemquam præter ipsum solum, mihi licet. Quòd si temperanter vivam, ipsique per omnia obtemperem, pollicetur prorsus beatum fore, & præclarum virtute redditurum me, laboribus ad hoc præexercitum. Hæc tibi vix scripsi, me paululum suffuratus. Tu verò fœlix dege, & memineris Cliniæ. *Dr.* Quid tibi Chelidonium, videtur hæc epistola? *Ch.* Quod ad cætera quidem attinet, Scythica est oratio: illud autem, memineris Cliniæ, spem quandam reliquam habet. *Dr.* Etiam mihi ita videtur: proinde pereo amore. Cæterùm Dromo dicebat Aristænetum esse pæderastem, & prætextu doctrinæ, consuetudinem habere cùm pueris venustissimis, & privatim verba facere apud Cliniam pollicitationes quasdam faciendo, quòd videlicet Diis similem illum reddi-

1 Μὴ ὥρασιν ἴκοιτο] Proverb. Atticum de quo antea Casaub. ad Athen. *Bourd.* E Poëta quopiam sumptum videtur. *Menagius.*

2 Τί σοι] Vsque ad ἴχῃ aberant à MSS. *Bourd.*

3 Ἡ Σκυθῶν ῥῆσις] Proverbialis loquendi modus: de quo nos pluribus ad Diogenem Laërtium in Anacharsi, pag. 37. *Menagius.*

1 Ἐχῃ

ραικίαν ἐξεπατῆν ἐν τῇ Ποικίλῃ; Δρο. ἐκεῖνόν φημι τὸν ἀλαζόνα. ὃν κόκκισται ἐπίδοιμι ἀπολέμβον, ἑλκόμβον ὑπ' ὠμῶν ὑπὸ δημίου. Χε. τί παθὼν ἢ ἐκεῖνον, τοιαῦτα ἔπαθε τὸν Κλεινίαν; Δρο. οὐκ οἶδα ὦ Χελιδόνιον. ἀλλὰ μηδέποτε ἀπόκοιτός μοι γένοιτο, ἀφ' ἧς γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο. πρῶτον μὲν ὁμίλησέ μοι. τρίαν τινὰ ἐξῆς ἡμερῶν οὐδὲ προσῆλθε τῷ γενεκτῷ, ἐπεὶ δὲ ἠνιώμην, οὐκ οἶδα ὅπως τί ἔπαθον ἐπ' αὐτῷ, ἔπεμψα τὴν [1] Νοερίδα περισκεψομένην αὐτὸν ἢ ἐν ἀγορᾷ περιπατέοντα, ἢ ἐν Ποικίλῃ. ἡ δὲ, ἐξεπατᾶτο ἔφη ἰδοῦσα μὲν καὶ Ἀσιατικίτης, νεῦσαι πορρω. ἐκεῖνον δὲ ὑπυθριάσθαι, κἀκεῖ ὁρᾶν, κἀγὼ μηκέτι παρεισελθεῖν τὸ ὀφθαλμῶν. εἶτ' ἐδάδιζον ἅμα εἰς τὴν πόλιν. ὑδὲ, ἄχρι δὲ Διπύλου ἀκολουθήσασα, ἐπεὶ μηδὲν ὅλως ἐπεστράφη, ἐπανῆκεν, ὑδὲν σαφὲς ἀπαγγείλαι ἔχουσα. πῶς με οἴει λέγειν τὸ μὲν ταῦτα, [2] οὐκ ἔχουσα εἰπάσαι ὅ, τι μοι πέπονθεν ὁ μισεραίτης, ἀλλὰ μὴ ἐλύπησά τι φύτον ἔλεγον, ἢ τινὸς ἄλλης ἠράθη, μισήσας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πάτερ διεκώλυσεν αὐτόν; [3] πολλὰ τοιαῦτα ἔστρεφον. ἤδη δὲ καὶ δείλαιο ὀψίαν ἥκειν ὁ Δρόμων, τὸ γραμμάριον τοῦ παρ' αὐτοῦ κομίζων. ἀνάγνωθι λαβοῦσα ὦ Χελιδόνιον. οἶσθα γὰρ δήπου γράμματα. Χε. φέρ' ἴδωμαι. τὰ γράμματα μὲν οὐ πάνυ σαφῆ, ἀλλ' [4] ἐπιστυρμία, δηλοῖ δὲ ἐπειξίνπινα καὶ γεγραφότα, λέγει δὲ, πῶς μὲ ἐφίλησάς τε ὦ Δροσὶ, τοὺς Θεοὺς ποιοῦμαι

in Pœcile consuevit ambulare? *Dr.* Arrogantem illum dico quem utinam pessimè perire videam, barba tractum à carnifice. *Ch.* Quid accidit illi, ut talia persuaderet Cliniæ? *Dr.* Nescio Chelidonium. Sed cùm antea nulla nocte non dormiret mecum, ex quo cum muliere rem habere cœpit (primùm autem mecum rem habuit) tribus hisce diebus ne ad angiportum quidem accessit. Postquam autem contristari cœpi (nam mihi nescio quid ob ipsum accidit) Neuridem misi, quæ illum circunspiceret, vel in foro, vel in Pœcile commorantem. Illa autem, ubi eum cum Aristæneto deambulantem vidisset, illi procul innuisse se dicit: illum verò erubuisse, defixis in terram oculis, nec amplius ad ipsam aspexisse: exinde ambos ad urbem iisse. Ipsa verò ad Dipylum usque sequuta, cùm ille prorsus neque converteret sese, domum rediit, nihil planum habens quod renuntiaret. Quomodo igitur affectam postea me putas, quæ conjicere non possem, quidnam huic adolescenti accidisset: ideoque dicebam, num ipsi ægrè aliquid feci, aut num aliam amat, me perosus? at nonne pater vetuit ipsum? multa hujusmodi volvebam. Porrò sub vesperam venit Dromo, has literas ab illo afferens. Accipe Chelidonium, ac lege: literas enim nosti.

Ch. Age videamus. Literæ non admodum sunt planæ, sed incompositæ, festinationem ejus qui scripsit, indicantes: Sicque loquuntur. Quo quidem pacto te amarim mea Drosis, Deos testes facio. *Dr.*

1 Νοερίδα] Νοερίδα, scribendum videtur. *Menagius.*
2 Οὐκ ἔχουσαν εἰπάσαι] Deerant in MSS. *Bourd.*
3 Πολλὰ τοιαῦτα ἔστρεφον] Supple, κατὰ νοῦν. *animo versabam.* Menagius.
4 Ἐπιστυρμία] MS. περισ. Bourd.

μάστυγος. Δρο. αὖ αὖ πάλαι, ὦδὲ τὸ χαίρειν προσίγραψε. Χε. κἀγὼ οὔ κἀγὼ μίσος, ἀλλὰ κἀγὼ ἀνάγκλιτος ἀφίσταμαι σου. ὁ πατὴρ γὰρ Ἀριστοίνετῳ παραδοὺς μέ Φιλοσοφίαν αὐτῷ. κἀκεῖνος, ἵμερος γὰρ τῶν καθ' ἡμᾶς ἅπαντα, πάνυ πολλὰ ἐπιλέλησμαί μοι, ἀπράκτως εἶναι λέγων ἐτέρωθι σωτῆναι, Ἀρχίπλης, καὶ Ἐργασικλείας ὁ υἱός. πολὺ γὰρ ἄμεινον εἶναι τῷ ἀρετῷ προσήκειν τὴν ἡδονήν. Δρο. μὴ ἄρα σὺν ἴκοιθ' ὁ λῆρος οὗτος, τοιαῦτα παιδεύων τὸ μειράκιον. Χε. ὥστε ἀνάγκη πείθεσθαί αὐτῷ. διαμαλλᾷ γὰρ ἀκριβῶς ἀφυλάκτως, καὶ ὅλως, οὐδὲ προσέχειν ἄλλῳ οὐδενὶ ἔξεστιν, ὅτι μὴ ἐκείνῳ. εἰ δὲ σωφρονοῖμι, καὶ πίνω πειθήνιος αὐτῷ, ὑπισχνεῖται πίνου δι' ἡμέρας ἑστῶτά με, καὶ ἐκάρεθρον καθήσεσθαι, τοῖς πόνοις προγεγυμνασμένον. τοιοῦτόν σοι μάλις ἔγραψα, ὑποκλέψας ἐμαυτόν. σὺ δέ μοι σύντηκε, καὶ μέμνησο Κλειτίνης. Δρω. νὴ σοὶ δοκεῖ ἡ ἐπιστολὴ ὦ Χελιδόνιον; Χε. τὰ μὲν ἄλλα, ἡ λόγος Σκυθῶν ἔφησε. τὸ δὲ μέμνησο Κλειτίνης, ἴσχε πινὰ ὑπόλοιπον ἐλπίδα. Δρο. κἀμοὶ οὕτως ἔδοξεν. ἀπόλωμι δ' ἂν τάδε ἐγώ. ὁ μὲν οὖν Δρόμων ἔφασκε παιδεραστὴν αὐτὸν εἶναι τῶν Ἀριστοίνετον, καὶ ἐπιφθόνως τῶν μαθημάτων, σωτῆναι τοῖς ὡραιοτάτοις τῶν νέων, καὶ ἰδίᾳ λοιπὸν παιδεύσαι τοὺς τῶν Κλειτίνων, ὑποχείσεις τινὰς ὑπισχνούμενον, ὡς ἐγὼ τοῦ

Dr. Væ væ mihi miseræ, neque salutationem adscripsit. *Ch.* Nunc autem non odio, sed necessitate coactus te desero. Nam tradidit me pater Aristæneto, ut apud illum Philosophiæ dem operam. Atque ille (cognovit enim cuncta quæ ad nos pertinent) multis admodum objurgavit me, inhonestum esse dicens cum meretrice rem habere me qui essem Architelis & Erasicleæ filius. Longè enim melius esse virtutem anteponere voluptati. *Dr.* Vt nunquam ad maturitatem perveniat nugator ille, qui adolescentem talia docet. *Ch.* Itaque ei parêre necesse mihi est. Assequitur autē me diligenter observans: & in summa, ne aspicere quidem alium quemquam præter ipsum solum, mihi licet. Quòd si temperanter vivam, ipsique per omnia obtemperem, pollicetur prorsus beatum fore, & præclarum virtute redditurum me, laboribus ad hoc præexercitum. Hæc tibi vix scripsi, me paululum furatus. Tu verò fœlix dege, & memineris Cliniæ. *Dr.* Quid tibi Chelidonium, videtur hæc epistola? *Ch.* Quod ad cætera quidem attinet, Scythica est oratio: illud autem, memineris Cliniæ, spem quandam reliquam habet. *Dr.* Etiam mihi ita videtur: proinde pereo amore. Cæterùm Dromo dicebat Aristænetum esse pæderastem, & prætextu doctrinæ, consuetudinem habere cum pueris venustissimis, & privatim verba facere apud Cliniam pollicitationes quasdam faciendo, quòd videlicet Diis similem illum redditu-

1 Μὴ ἄρα σὺν ἴκοιτο] Proverb. Atticum de quo antea Casaub. ad Athen. *Bourd.* E Poëta quopiam sumptum videtur. *Menagius.*

2 Τί σοι] Vsque ad ἴχῃ aberant à MSS. *Bourd.*

3 Ἢ Χτὸ Σκυθῶν ῥῆσις] Proverbialis loquendi modus: de quo nos pluribus ad Diogenem Laërtium in Anacharsi, pag. 37. *Menagius.*

1 Ἐχεῖ

ἀπεφαυεῖ αὐτόν. ἀλλὰ ἐ ἀναγνώσομαί μετ' αὐτῶ ἐρωτικάς τινας λόγους τῶν παλαιῶν Φιλοσόφων ὡς τοὺς μαθητάς. καὶ ὅλως, ὡς τὸ μειρακιόν ἐστιν. ἠπειλήθη ἐ τῷ πατρὶ ὁ Κλεινίας παρεῖναι ταῦτα. Χε. ἴ ἰχνεύω ἀ Δροσὶ, μαθόντα τὰ Δρόμωνα. Δρο. ἐμάθομεν. καὶ ἀνὴρ ὁ τοῦτο, ἐμοὶ εἶπε. ἴ κίνησιν γὰρ ἐκείνῳ τῶν Νεύριδος. Χε. ἀληθῆ. πάνυ ἔσχε καλῶς. ἐγὼ ἐ ἐπιχειρήσειν μοι δοκῶ ἐπὶ τοῖχον ἐν Κεραμεικῷ, ἵνα ὁ Ἀρχιτέλης εἰώθει περιπατεῖν, Ἀρισταίνετον Τρυφαίνῃ Κλεινίου. ὥστε ἐ ἐκ τούτου τι συνθήσομεν τῇ Δρομ ἐ Δρόμωνι ἀληθοῦς. Δρο. πῶς σὺ ἂν λάθοις ἐπιχειρήσασα; Χε. τῆ νυκτὸς ὦ Δροσὶ ἄνθρακα κοῦφον λαβοῦσα. Δρο. εὖγε. συφρὰδὸν μόνον ὦ Χελιδόνιον ἔχ ἐ ἀλαζόνα Ἀριστοίνετον.

diturus sit. Quin & amatorios quosdam sermones veterum Philosophorum ad suos discipulos, cum ipso legit. In summa, totus est circa adolescentem. Est autem interminatus se patri Cliniæ hæc dicturum. *Ch.* Oportebat, Drosse, lautè accipere Dromonem. *Dr.* Lautè accepi: & sine hoc, meus est. Nam & Neuridem amavit ille. *Ch.* Bono sis animo, rectè se habebunt omnia. Ego verò in pariete inscribere volo, in Ceramico, ubi Architeles deambulare solet, Aristænetus corrumpit Cliniam: ut ex hoc quoque aliquid concurrat cum Dromonis delatione. *Dr.* At quomodo id clam facies? *Ch.* Noctu Drose, carbone alicunde sumpto. *Dr.* Rectè sanè. Auxiliare mihi Chelidonium, adversus arrogantem istum Aristænetum.

. ; 1 Ἐγχεῖν γαστρίσαι ἢ δεῖμναι] Γαστρίζειν, est explere ventrem; saburrare ventrem; saturare. Est & lautè accipere: qua notione hic usurpatum videtur. *Menagius.*

1 Κίνησιν] In margine MSS. Codd. κίνησιν, αὐτὴ ἐρωτικῶς ἴχνη, εἰσθήσαν δὲ εἰ ἐρῶντες ὑπὸ τῆς ἀτόπων λογισμῶν κέμοντες μαστιγούχθαι. Bourd.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ, ΚΑΙ ΧΑΡΜΙΔΗΣ.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ.

Δεῖπνόν δέ τις ἔλαβεν, πέντε δραχμῶν τὸ μίσθωμα δοὺς, καθεύδεις ἀποστραφεὶς δακρύων, καὶ στένων; ἀλλ' ὅτε πίπτωκας ἡδέως οἶμαι, ὅτε ἐθέρισας μόνον ἠλήθησας. ἔλαιες ἂν ἐ ἐμοὶ τὸ δεῖπνον. ἐώρων γάρ. καὶ νῦν ἂν ἐ ἠλείφοις

TRYPHÆNA, ET CHARMIDES.

TRYPHÆNA.

Accepta-ne quispiam amica, & quinque drachmarum mercede data, aversus dormit lachrymans & gemens? Sed neque libenter potasti, opinor, neque solus cœnare voluisti. Flebas autem etiam interim cœnandum, aspiciebam enim: & nunc, ut insans, ululare non

πας ὀλολύζων, ὥσπερ βρέφος. τοῦτο δὴ ὦ Χαρμίδη, τίνος ἕνεκα ποιεῖς; μὴ ἀποκρύψῃ με, ὡς ἂν ἐγὼ τοῦτο ἀπολαύσω σὺ νυκτὸς ἀγρυπνήσασα μετὰ σοῦ. Χαρ. ἔρως με λυπεῖ λυπεῖ ὦ Τρύφαινα, καὶ οὐκέτ' ἀντέχω τῷ δεινῷ. Τρυ. ἀλλ' ὅτι μὲ οὐκ ἐμοῦ ἐρᾷς, δῆλον. οὐ γὰρ ἂν ἔχων με ἠμέλεις, καὶ ἀπωθοῦμενος περιπλέκεσθαι ἤλασας. καὶ πάλιν διατείνῃ τὸ μεταξὺ ἡμῶν τοῦ ἱμαρτίου, δεδιὼς μὴ ψαύσω σου. πῶς δ' ὅμως οἰκεῖον ἐστιν εἰπεῖν. πάντα γὰρ ἄν τι ἐγὼ συμπλέσαιμι τῷ ἐρῶντι. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα ξυμφρονεῖν. Χαρ. καὶ μὴν οἶδα ἐγὼ πάνυ ἀκριβῶς αὐτὼ, κἀκεῖνα σέ. ἡ γὰρ ἀφανὴς ἑταίρα ἐστίν. Τρυ. εἰπὲ τοίνυν ὦ Χαρμίδη. Χα. Φιλημάτιον ὦ Τρύφαινα. Τρυ. ὁποτέραν λέγεις; δυο γὰρ εἰσι. τὴν ἐκ Πειραιῶς, τὴν ἁρπ ξυμπορνεύμβυλλον, ἧς ἐραᾷ Δάμυλλος ὁ νῦν στρατηγῶν υἱός, ἢ τὴν ἑτέραν, ἣν Παιδέα ἐπικαλοῦσιν; Χα. ἐκείνην. καὶ ἑάλωκα ὁ κακοδαίμων, καὶ στωμύλημα ἐκεῖνο αὐτῆς. Τρυ. κἄν δὲ ἐκείνην ἔκλαες; Χα. καὶ μάλα. Τρυ. πολὺς γε χρόνος ἐστὶ σοι ἐρᾶν; ἢ νεοπλής τις εἶ; Χα. οὐ νεοπλὴς, ἀλλὰ μῆνες ἐπτὰ γεγόνασιν ἀπὸ Διονυσίων, ὅτε πρῶτον εἶδον αὐτήν. Τρυ. εἶδες γὰρ ὅλην ἐκμαθῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον, καὶ ὅσα τοῦ σώματος φανερά, ἃ εἶδες Φιλημάτιον, καὶ ὡς ἐχρῆν γυναῖκα πεπαιδάγωγεν ἤδη; Χα. καὶ μὴν ἐπόμνυται δὶς εἴκοσιν εἰς τὸ ἑστῶμον ἐλαφηβολιῶνα πλήσειν. Τρυ. σὺ δὲ ποτέρῳ πιστεύσας ἂν, τοῖς ἐκείνης ὅρκοις, ἢ τοῖς σαυτοῦ ὀφθαλμοῖς; ἐπίσκεψαι γὰρ ἀκριβῶς, ὑποβολι-

vigesimum esse completuram. Tu verò, utrum credis juramento illius, an tuis oculis? Contemplare enim diligenter, aspi-

non desinis. Quorsum igitur hæc facis Charmide? quæso ne me celes, ut hoc reportem ex nocte qua tecum vigilavi. *Ch.* Amor me perdit Tryphæna: neque huic malo amplius resistere possum. *Try.* At quòd me quidem non ames, manifestum est: neque enim ita negligeres me, quam habes; neque me repelleres, quoties amplexari te volo: denique quod inter nos est spatii, veste non intercluderes, metuens ne te tangam. Dic tamen quænam illa sit. Fortassis enim etiam ipsa nonnihil ad amorem istum tibi contulero. Scio enim quomodo res hujusmodi sint administrandæ. *Ch.* At verò ipsam apprime nosti, & illa te: neque enim obscura est meretrix. *Try.* Dic nomen Charmide. *Ch.* Philematium Tryphæna. *Try.* Vtram dicis? nam duæ sunt. Illamne ex Piræo, quæ nuper devirginata fuit, quam nunc amat Dàmyllus, ejus qui nunc imperator est, filius: an alteram, quam cognomento Pedicam vocant. *Ch.* Illam equidem, atque miser ab ea captus sum, & comprehensus. *Try.* Num ob illam plorabas? *Ch.* Ita sanè. *Try.* Iamdudum illam amas, an nuper cœpisti? *Ch.* Non nuper, sed menses propè septem sunt à Dionysiis, ex quo primùm ipsam vidi. *Try.* Vidisti-ne ipsam accuratè totam: an faciem solùm, easque corporis partes quæ in aperto sunt, quæ vidisti Philematii-ne erant, atque uti conveniebat esse mulierem quinque & quadraginta annos jam natam? *Ch.* At illa dejerat se proximo Decembre secundum & *Try.* Tu verò, utrum credis juramento illius, an tuis oculis? Contemplare enim diligenter, aspi-

ψας ποτὲ τὰς κροκίφους αὐτῆς, ἵνα μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἔχῃ. τὰ δ' ἄλλα, φινάκη βαπτέα. σοὶ δ' τὰς κροκίφους ὁπόταν ἀσπάσηται τὸ φάρμακον, ὡς βάπτεται, ὑπολύκνιόν τε καὶ πολλά. καίτοι τί τοῦτο βιάσῃ ποτε ἐς γυμνὸν ἰδεῖν; Χα. ἀδέ ποτέ μοι φῶς τοῦτο ὤφθη. Τρυ. εἰκότως. ἠπίστεῖτο γὰρ μυσαχθησόμενόν σε τὰς αὐτῆς λοιγάς. ὅλη γὰρ ἐς τὰ γόνατα παρδαλῆ ἔοικεν. ἀλλὰ σὺ ἐδάκρυες, τοιαύτη μὴ σωθῶν; ἦπου τίχα ἐλύπησέ σε, ἢ κατερεύξω; Χα. ναὶ ὦ Τρύφαινα, καίτοι τοσοῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα. καὶ νῦν ἐπιδὴ χιλίας αἰτοῦσ', οὐκ εἶχον διδόναι ῥᾳδίως, ἄτε τοῦ πατρὸς Φιλεμάτιος τεθνεῶτος, Μοσχίωνα ἐσδεξαμένη, ἀπέκλεισέ με. ἀνθ' ὧν λυπήσαι σὺ αὐτὸς γέλωτα αὐτῷ, σὺ παρείληφα. Τρυ. μὰ τὸν Ἀφροδίτην οὐκ ἂν ἦκον, εἰ μοί περοῖπέ τις ὡς ἐπὶ τούτοις ἀκλαμβανοίμην λυπήσας ἀλλον. καὶ ταῦτα, Φιλημάτιον τὸν σοφόν. ἀλλ' ἄπιμι. καὶ γὰρ ἤδη τέτταρα τοῦτο ᾖσεν ἀλεκτρυών. Χα. μὴ σύγε ὄφελες ὦ Τρύφαινα. εἰ γὰρ ἀληθῆ ἦν ἃ φῄς σοὶ Φιλημάτιον, τὸν φινάκην, ᾧ ὄπ βάπτεται, καὶ τὸ τῶ ἀλφῶν, οὐδὲ σώσασθαι ἂν ἔτι δυναίμην αὐτῇ. Τρυ. ἱερὸν τὸν μητέρα, εἰ ποτ' ἐλήλυθεν μετ' αὐτῆς. σοὶ γὰρ τὰ ἐτῶν, κἀνὸ πάππος διηγήσεταί σοι, εἴγε ζῇ ἔτι. Χα. οὐκοῦν ἐπιδὴ τοιαύτη σκεῖα, ἀφηνιάσω μὴ ἤδη τὸ ἁβατεύσιμον. σοὶ δὲ καλῶμεν ἢ ἀλλήλας, καὶ φιλῶμεν, καὶ ἀληθῶς σωζώμεθ. Φιλημάτιον δ', πολλὰ χαίρετω.

aspiciens aliquando ejus tempora, ubi suos duntaxat crines habet. Nam cætera, profundum est galericum. Circum tempora autem, quoties medicamentum quo infici solet, langueicit, plerunque albescit. Quanquam quid hoc attinet? coge aliquando ut se nudam tibi præbeat spectandam. *Ch.* At nunquam hoc mihi concedere voluit. *Try.* Meritò sanè. Sciebat enim abominaturum esse te canos ipsius. Cæterùm tota à collo ad genua usque pardali est similis: & tu lachrymareris, quòd cum tali non coëas? An fortè tibi ægrè faciebat, teque despiciebat? *Ch.* Ita sanè Tryphæna, quamvis à me acciperet tam multa. At nunc quia mille petenti, facilè dare non potui, ut pote qui parcum habeam patrem, Moschione introducto se recepto, me excluſit. Ob quæ dum illi vicissim ægrè facere volo, te assumpsi. *Try.* At ego, per Venerem, haudquaquam venissem, siquis prædixisset mihi, ob id solum assumptam esse me, ut alteri ægrè facerem, præsertim huic Philematio, capulo videlicet. Verum abeo: jam enim tertium hoc cecinit gallus. *Ch.* Ne tam celeriter utque mea Tryphæna. Nam si vera ista sunt, quæ de Philematio dicis: coma videlicet supposititia, & quòd tingitur, atque illæ vitiligines, ne aspicere quidem amplius illam possim. *Try.* Quære ex matre tua, num aliquando cum ea laverit. Nam de annis, etiam avus, si vivit adhuc tibi poterit narrare. *Ch.* Ergo siquidem illa talis est, septum hoc jam auferatur, nosque mutuò amplexemur, osculemur, & verè coëamus. Philematium verò longum valeat.

IOES-

ΙΟΕΣΣΑ, ΚΑΙ ΠΥΘΙΑΣ, ΚΑΙ ΛΥΣΙΑΣ.

ΙΟΕΣΣΑ.

[1] Θρύπῃ ὦ Λυσία τοῦς ἐμὲ; ἢ καλῶς, ὅτι μήπω ἔργόν σου πώποτε ἠτησά σε, μήτ' ἀπέκλεισα ἐλθοῦσα, ἔνδον ἕτερος, εἰπεῖν ὅτε, μήτε ἀπελογησάμην τὸν πατέρα, ἢ ὑφελόμενον τὸ μητρὸς, ἠνάγκασα ἐμοί τι κομίσαι, ὅποῖα αἱ ἄλλαι ποιοῦσιν, ἀλλ' οὐδὲ ἐξ ἀρχῆς ἄμισθον, ἀξύμβολον εἰσεδεξάμην. οἶσθα ὅσους ἐραστὰς παρεπεμψάμην; Ἠθοκλέα τὸν πρυτανίσσαν νῦν, καὶ Πασίωνα τὸν ναύκληρον, καὶ τὸν συνίφηβόν σου Μέλισσον, καίτοι ἔναγχος ἀποθανόντα αὐτὸν ὃν τὸν παῖδα, καὶ κύριον αὐτὸν ὄντα τῆς οὐσίας. ἐγὼ δέ σε τὸν Φάωνα μόνον εἶχον, ἴσως τινα ὑποσοβλέψασα ἕτερον, ἢ τι ὑποσιμήν, ὅτι μὴ σέ. ὥμοσα γὰρ ἐγὼ ἀνόητος ἀληθῆ εἶναι ἃ ὤμνυες. καὶ λέγε τοῦτό σοι ὑποστίχουσα, ὥσπερ ἡ Πηνελόπη, ἐσωφρόνουν, ἐπιβουλήν τὸ μητρὸς, καὶ πρὸς τὰς φίλας ἐγκαλοῦσης. σὺ δὲ ἐπεὶ πρῶτον ἐμοῦ ἐπεθύμησας ὑπολειπόμενον ἔχων με τυπτόμενα ἐπὶ σοὶ, ἄρα μὲ, Λυκαίνη ὑποστιτίζεις. ἐμὲ ὁρῶσης, ὡς λυπρὸς ἐμί. ἄρα δ', ὑπὸ ἐμοὶ καλουμένου, ἐπήνεις Μαγίδιον τὸν ψάλτριαν. ἐγὼ δ' ἐπὶ τούτοις δακρύω, καὶ σωίνημι ὑβριζομένη. πρώην δὲ ὅτε σωεκάλεσε, Θρᾴσων, καὶ σὺ, καὶ Δίφιλος, παρῆσαν δὲ καὶ αὐλητρὶς Κυμβάλιον, καὶ Πυρραλλὶς, ἐχθρὰ ὔσα ἐμοί. σὺ δὲ

IOESSA, PYTHIAS, ET LYSIAS.

IOESSA.

Iudos me facis Lysia? Rectè sanè, siquidem pecunias abs te nunquam popoſci, nec alterum intus esse dicendo te venientem excluſi: neque, ut facere solent aliæ meretrices, te coëgi, ut decepto patre, aut ſuppilata matre, aliquid mihi afferres: ſed inde ſtatim ab initio te immunem gratis intrò recepi. Scis quàm multos amatores dimiſerim? Ethoclem, qui nunc eſt ſenator, & Paſſionem nauclerum, & coætaneum tibi Meliſſum, etſi nuper ſit mortuus pater ejus, & facultatum dominus evaſerit. Ego verò te, Phaonem meum, ſolum habebam, neque aſpiciens, neque admittens alium quenquam præter te. Demens enim ego, vera eſſe arbitrabar, quæ jurabas: & ob hoc animum tibi advertens, perinde atque Penelope illa, caſtè me gerebam, increpante ob hoc matre, & apud amicas accuſante me. Tu verò poſteaquam intellexiſti me tibi eſſe addictam, quæ tui amore contabuerim, nunc quidem cum Lycæna colludebas, me videntè, ut mihi ægrè faceres: nunc verò mecum accumbens, Magidium pſaltriam illam laudabas. Ego verò ob hæc lachrymor, & ſentio contumeliam. Paulò autem antè, quando comotabatis, Thraſo, & tu, & Diphilus, aderant & tibicina Cymbalium, & Pyrallis quæ inimica mihi eſt. Quod cùm ſcires, non valdè curavi

[1] Θρύπῃ] Ex eo Ariſten. Epiſtol. 16. lib. 2. Bourd.

τῶτ' εἰδὼς, τῷ Κυμβάλιον μὲ ὅ
μοι πάνυ ἐμέλησεν, ὅτι πεντάκις ἐφί-
λησας. σταυδὴν γὰρ ὑβρίζεις, τοιαύ-
τῳ φιλῶν. Πυρραλλίδα δ', ὅσον
ἔνδοθεν, καὶ πιόντα ἄν, οὐκέτι μὲ ὑπέ-
δειξας τὸ ποτήριον. ἀποδιδὲς δὲ τῷ
παιδὶ, καὶ τὸ ὦς ὠφέλησε εἰ μὴ
Πυρραλλὶς αἰτήσει, μὴ ἄν ἄλλῳ ἐγ-
χέαι. τάλαν δ', ὅτε μάλιστα ἀπόλλυμαι,
ἀπότε τὸν Δίφιλον εἶδες ἀσχολούμενον,
ἐλάλει γὰρ Θρᾳττιστὶ, στραφεὶς πως,
φύσας προσηκόντως εἰς τὸ κέλευσ-
μα αὐτῆς, εὐθὺ λαθεῖν με πειρώμε-
νος. ἢ δ', φιλήσασα, μεταξὺ τῶν μα-
στῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύσατο.
ταῦτα δὴ τί ἔπεκα ποιεῖς; τί σε
ἠδίκησα, ἢ μικρὸν ἠδίκησα, ἢ λε-
λύπηκα ἐγώ; ποῖα ἕτερον εἶδον, ἢ
σὲ μόνον σὺ ζῶ; ἢ μέγα ὦ Λυ-
σία τοῦτο ποιεῖς, γυμνοῦσι ἄθλιον
λυπῶν, μεμνημένος ἐπὶ σοί; [1]ἔστι τίς
θεὸς ἡ Ἀδράστεια, καὶ τὰ τοιαῦτα
ὁρᾷ. σὺ δέ ποτε λυπήσῃ, τάχα ἂν
ἀκούσῃς τι ὧδε ἐμοῦ, κεκμῶλόν με,
ἢ τοι βρόχῳ ἐμαυτὸν ἀποπνίξασα,
ἢ ἐς τὸ φρέαρ ἐπὶ κεφαλὴν ἐμπε-
σοῦσα, ἢ ἵνα γέ που τρόπον εὑρήσω
θανάτου, ὡς μηκέτ' ἐνοχλοίην βλε-
πομένη. τοιμπεδύσεις τότε, ὡς μέ-
γα, καὶ λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμε-
νος. τί με ὑποβλέπεις, καὶ περὶ
τοῦ ὀδύνῃ; εἰ γάρ τι ἐγκαλεῖς, εἰ-
πέ. Πυθιὰς ἡμῖν αὖτη δικασάτω.
τί τοῦτο, εὐθὺ ἀποκρινάμενος ἀπέρ-
χῃ κρεμάσαι μόνον; ὁρᾷς Πυθιὰς
οἷα πάσχω ὑπὸ Λυσίου; Πυ. ὦ τῆς
ἀχριότητος. τὸ δὲ μὴ ἐπικλαυθῆναι
δακρύοις, [2]λίθος, οὐκ ἄνθρωπός
ἐστι. πάλιν ἀλλ' εἰ μὲ χρὴ τἀληθῆ
εἰπεῖν, σὺ ὦ Ἰόεσσα, διέφθειρας

ravi quòd Cymbalium quidem oſculatus es quinquies: talem enim oſculando, te ipſum contumelia afficiebas: Pyrallidi autem quàm multa innuebas: ac bibens, illi quidem poculum commonſtrabas, puero autem reddens, in aurem jubebas, ut niſi Pyrallis id poſtularet, alteri nemini infunderet. Poſtremò autem, etiam demorſo malo, quum videres Diphilum occupatum (tum enim cum Thraſone loquebatur) inclinatus, apti in ſinum ipſius jaculabaris, ne operam quidem dans ut me lateres. Illa autem exoſculata, inter mammas ſub faſcia illud inſertabat. Quorſum igitur hæc facis? Quæ te ſeu parva, ſeu magna injuria affeci? aut quid ægrè tibi feci? Quem alium aſpexi? an non tibi ſoli vivo? Non magni facis hoc Lyſia, quòd miſeram mulierculam tui amore inſanientem mœrore afficis? Dea eſt Adraſtea, quæ talia videt. Tu verò mœrebis aliquando, quum fortè audieris, me jacere vel laqueo à me ipſo ſuffocatam, aut in puteum præcipitatam, aut quemcunque mortis modum invenero, ne videre me tibi amplius ſit moleſtum. Ac tum gloriaberis tanquam geſta re magna & ſplendida. Quid me limis oculis aſpicis & dentibus infrendes? Nam ſi quid eſt, cur me accuſes: dicas licet. Pythias hæc inter nos judicet. Quid hoc? ne dato quidem reſponſo, hinc abis me relicta? Vides Pythias qua injuria afficiar à Lyſia? *Pyth.* O feritatem! nam qui lachrymis non flectitur, lapis eſt, non homo. Sed ſi verum profiteri convenit, tu Ioeſſa, perdidiſti ipſum perdi-

1 Ἔστι τις θεὸς ἡ Ἀδράστεια] Catull. *Bmrd.*
2 Λίθος, οὐκ ἄνθρωπος] Proverb. *Idem.*

tè

αὐτὸν ὑπερφρονῆσαι, καὶ τοῦτο ἐμφανίσαι. ἐγὼ δὲ μὴ παῦσαι αὐτὸν ζηλοῦν. ὑπερόπτου γὰρ αἰσθανόμενοι γίγνονται. παῦε ὦ τάλαινα δακρύουσα. καὶ ἦν μοι πείθῃ, ἅπαξ, ἢ δὶς ἀποκλεισον ἐλθοῦσα. ὄψῃ γὰρ ἀνακαλούμενον αὐτὸν ταχύ, καὶ οὐκέτι μεμνήσεται ἀληθῶς. Io. ἀλλὰ μὴ δι' ἔσπερης. ἄπαγε. ἀποκλείσω Λυσίαν; εἶθε μὴ αὐτὸς ἀπεραίη φλάσας. Πυ. ἀλλ' ἐπανέρχεται αὖθις. Io. ἀπολώλεκας ἡμᾶς ὦ Πυθιάς. ἡκέραται σε ἴσως, ἀπόκλεισον λιγέως. Λυ. οὐχὶ ταύτης ἕνεκεν ὦ Πυθιὰς ἐπανελήλυθα, ἵνα δὲ ὡσθελέψαιμι ἔτι τοιαύτην ἔσαν, ἀλλὰ λάβω τί, ὡς μὴ κἀκχωρήσεις ἐμοῦ, κἀλέγῃς ἄν, ἔγκηθ' ὁ Λυσίας ἐστίν. Πυ. ἀμέλει ἐλεγον ὦ Λυσία. Λυ. φέρειν δὴ ἐθέλεις ὦ Πυθιὰς, ἵνα σοι τὴν ταῦ δακρύουσαν αὐτὸν, ἐπιστάσα αὐτῇ ποτε μὴ νεανίᾳ κἀδδύσῃ, ἐμοῦ ἀπούσης; Πυ. Λυσία, τὸ μὲν ἄλλο, ἐπαίρω εἰσ. πότε δ' ἂν κατάλαβες αὐτὰς συγκαθεύδουσας; Λυ. ἕκτην χθὲς ταύτην ἡμέραν. νὴ Δία ἕκτην γε, δάκρυα ἰσαμῶν. τὸ πέμπτον ἦ, ἐόδμη ἐστί. ὁ πατὴρ εἰθὺς ὡς πάλαι ἐρῴη ταυτησὶ τὸ χρῆσης, ἐκέλευσέ με, ἀθρήσαι τὸν θυρωρὸν μὴ ἀνοίγειν. ἐγὼ δ', ἐ γὰρ ἔφερεν μὴ ὑπὸ σωφρονίας αὐτῇ, τὸ δρόμωνα ἐκέλευσα ἀθρῆσαι τὸν θριγκὸν τῆς αὐλῆς, ἢ ταπεινότατον ἦν, ἀναβήσεσθαί με ἐπὶ τὸν νάτων. ῥᾷον γὰρ ὕπως ἀναβήσεσθαι ἔμελλον. τί ἂν μακρὰ λέγοιμι; ὑπερέβαλον. ἦκον. τὸν αὐλίον εὗρον ἀποκεκλεισμένον ἐπιμελῶς. μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν. σὺν ἔκρουσα δ' ἐγὼ. ἀλλ' ἐπάρας ἠρέμα τὸν ὄχεμα, ἤδη ἦ ἐ ἄλλοτε ἐπιποιήκειν αὐτὸ, ἀθρήσαι τὸν ὑπερόπτου γὰρ αἰσθανόμενοι γίγνονται. παῦε ὦ τάλαινα δακρύουσα. καὶ ἦν μοι πείθῃ, ἅπαξ, ἢ δὶς ἀποκλεισον ἐλθοῦσα. ὄψῃ γὰρ ἀνακαλούμενον αὐτὸν ταχύ, καὶ οὐκέτι μεμνήσεται ἀληθῶς. Io. ἀλλὰ μὴ δι' ἔσπερης. ἄπαγε. ἀποκλείσω Λυσίαν; εἶθε μὴ αὐτὸς ἀπεραίη φλάσας. Πυ. ἀλλ' ἐπανέρχεται αὖθις. Io. ἀπολώλεκας ἡμᾶς ὦ Πυθιὰς. ἡκέραται σε ἴσως, ἀπόκλεισον λιγέως. Λυ. οὐχὶ ταύτης ἕνεκεν ὦ Πυθιὰς ἐπανελήλυθα, ἵνα δὲ ὡσθελέψαιμι ἔτι τοιαύτην ἔσαν, ἀλλὰ λάβω τί, ὡς μὴ κἀκχωρήσεις ἐμοῦ, κἀλέγῃς ἄν, ἔγκηθ' ὁ Λυσίας ἐστίν. Πυ. ἀμέλει ἐλεγον ὦ Λυσία. Λυ. φέρειν δὴ ἐθέλεις ὦ Πυθιὰς, ἵνα σοι τὴν ταῦ δακρύουσαν αὐτὸν, ἐπιστάσα αὐτῇ ποτε μὴ νεανίᾳ κἀδδύσῃ, ἐμοῦ ἀπούσης; Πυ. Λυσία, τὸ μὲν ἄλλο, ἐπαίρω εἰσ. πότε δ' ἂν κατάλαβες αὐτὰς συγκαθεύδουσας; Λυ. ἕκτην χθὲς ταύτην ἡμέραν. νὴ Δία ἕκτην γε, δάκρυα ἰσαμῶν. τὸ πέμπτον ἦ, ἐόδμη ἐστί. ὁ πατὴρ εἰθὺς ὡς πάλαι ἐρῴη ταυτησὶ τὸ χρῆσης, ἐκέλευσέ με, ἀθρήσαι τὸν θυρωρὸν μὴ ἀνοίγειν. ἐγὼ δ', ἐ γὰρ ἔφερεν μὴ ὑπὸ σωφρονίας αὐτῇ, τὸ δρόμωνα ἐκέλευσα ἀθρῆσαι τὸν θριγκὸν τῆς αὐλῆς, ἢ ταπεινότατον ἦν, ἀναβήσεσθαί με ἐπὶ τὸν νάτων. ῥᾷον γὰρ ὕπως ἀναβήσεσθαι ἔμελλον. τί ἂν μακρὰ λέγοιμι; ὑπερέβαλον. ἦκον. τὸν αὐλίον εὗρον ἀποκεκλεισμένον ἐπιμελῶς. μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν. σὺν ἔκρουσα δ' ἐγὼ. ἀλλ' ἐπάρας ἠρέμα τὸν ὄχεμα, ἤδη ἦ ἐ ἄλλοτε ἐπιποιήκειν αὐτὸ, ἀθρήσαι τὸν

tè amans, & illud ipsi palam faciens. Oportebat autem ipsum non nimis amare. Insolentes enim fiunt, quum hoc sentiunt. Desine lachrymari misera: & si me audies, semel, atque iterum exclude venientem. Ipsum enim inflammari, & vicissim verè insanire videbis. *Io.* At ne dixeris quidem, apage, ut ego excludam Lysiam? utinam ne ipse à me deficiat modò. *Py.* At rursus huc revertitur. *Io.* Perdidisti nos Pythias, fortassis audiit te de exclusione verba facientem. *Lys.* Non hujus causa, Pythias, huc reversus sum, ut quam ne aspexero quidem amplius, talis cùm sit: sed tui gratia, ut ne damnes me, ac dicas, iracundus est hic Lysias. *Py.* At equidem dixissem Lysia. *Lys.* Ferre igitur me vis Pythias, ioëssam hanc, quæ nunc lachrymatur, cùm ipse supervenerim ei aliquando cum adolescente concumbenti, & à me desciscenti? *Py.* Lysia, in universum quidem est meretrix. Sed quando concumbentes ipsos deprehendisti? *Lys.* Sextus ni fallor dies hic est, per Iovem, sextus utique (fuit enim mensis ineuntis secundus) hodie verò septimus est. Pater igitur cùm sciret, me probam hanc videlicet amare jam olim, domi me concluſit, dato janitori mandato ne aperiret. Ego verò, non enim ferebam ab hujus congressu prohiberi me, Dromonem jussi, ut muro atrii, qua parte humilimus erat, acclinatus in tergum me reciperet: nam hoc pacto minori negocio ascensurus eram. Quid multis opus est? transcendi, veni, atrium diligenter occlusum offendi. Iam enim nox erat media. Itaque neque pulsavi tum, sed attollens, sensim januam (jam autem illud aliàs feceram) trans-

γὼν τ τροφία, παρῆλθον ἀψοφητί· ἐκάθευδον ἡ πάντες, εἶτα ἐπαφώμενος τοῦ τοίχου, ἐφίσταμαι τῇ κλίνῃ. Io. τί ἐρεῖς, ὦ Δάματερ; ἀγωνιῶ γάρ. Ly. ἐπειδὴ ἡ ὀχ ἑώρων τὸ ἄθλημα ἔν, τὸ μὲ πρῶτον, ᾤμλω τλὼ Λυδνὶ αὐτῇ συγκαθεύδειν. τὸ δ' ὅσκ ἦν ἢ Πυθιάς. ἀλλ' ἐφαψάμενος, εὗρον ἀχρυσείνιτνα, παῦν ἀπαλὸν, οὐ χρῷ κεκαρμένον, μύρων ἐ αὐτὸν ἀποπίονσα. τᾶτο ἰδὼν, εἰμὶ ἐ ξίφος ἔχων ἦλθον, ὅσκ ἂν ἄκνησα εὖ ἴστ. τί γελᾶτε ὦ Πυθιάς; γέλωτος ἄξια δρκῶ σοι διηγεῖσθαι; Io. τᾶτό σε ὦ Λυσία λελύπηκεν; ἡ Πυθιὰς αὖτη μοι συνεκαθεύδει. Πυ. μὴ λέγε ὦ Ἰόεσσα ταῦτ' αὐτόν. Io. τί μὴ λέγω; Πυθιὰς ἰὼν φίλτατε, μεταπεμψαμένη ὑπ' ἐμᾶ, ὡς ἄμα καθεύδοιμεν. ἐλυπούμλω γὰ σὲ μὴ ἔχουσα. Λυ. Πυθιὰς, ὁ σὺ χρῷ κεκαρμένος; εἶπα δ' ἔκτης ἡμέρας ἀνεκόμισε τοσαύτλω κόμλω; Io. κἀπὸ τ νόσου ἐξυρήσαλο ὦ Λυσία. ὑπέρρεον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες. νῦν ἡ ἐ τλὼ κτηνίκλω ἐπέτρεπ. δεῖξον ὦ Πυθιὰς, δεῖξον ὅπως ἦν. πεῖσον αὐτόν. ἰδὲ τὸ μειρακίσκιον ὁ μιχὸς, ὃν ἐζηλοτύπεις. Λυ. ὅσκ ἐχρλω δὲ ὦ Ἰόεσσα, κὴ ταῦτα, ἐρῶντα, ἐφαψάμενον αὐτόν; Io. ὅσκ ἂν σὺ μὲ ἤδη πίπεισμ. βάλε ἡ ἀνλλυπήσω σε ἐ αὐτὴ ἀρχζομένη δικαίως σὺ τῇ μέρᾳ; Λυ. μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, κὴ Πυθιὰς μεθ' ἡμῶν. ἄξιον γὰρ αὐτλὼ παρεῖναι τοῖς ἀποδυτοῖς. Io. παρέσται. οἷα πέπονθα ἀφ' σὲ ὦ γυναιότατε νεανίσκων Πυθιάς. Πυ. ἀλλὰ ἐ διήλλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτός. ὥστε μὴ μοι χαλέπαινε. τλὼ τὸ δεῖπα ὅρα ὡς versum acto cardine, sine ſtrepitu ſum ingreſſus. Dormiebant autem omnes, atque ita contrecato pariete, (ut fit in tenebris) ad lectum adſtiti. *Io.* Quid dices? ô Ceres, nam ferè deficio. *Ly.* Cum autem animadverterem non unum eſſe anhelitum: principio quidem putabam Lyden unà cum ipſa dormire: ſed aliter multò res erat Pythias. Nam ubi contrectare cœpi, deprehendi imberbem quendam, tenerum admodum, ad cutem uſque detonſum, unguenta etiam ipſum olentem. Hoc ubi ſenſi, ſi gladio inſtructus veniſſem, ſegnis non fuiſſem, ſat ſcitote. Quid ridetis Pythias? an riſu digna dicere vobis videor? *Io.* Hoccine Lyſia acerbum tibi fuit? Pythias hæc mecum dormiebat. *Py.* Ne dicas illi Ioëſſa. *Io.* Cur non dicam? Pythias erat, ô chariſſime, à me tum accerſita, ut unà mecum dormiret. Ægrè enim erat mihi quòd te non habebam. *Ly.* Pythias erat, ille ad cutem uſque detonſus? Ita-ne multam intra ſex dies, iterum produxit comam? *Io.* Eo quòd ægrotavit, abraſa eſt: nam ipſi defluebant crines: nunc autem galericum gerit. Oſtende Pythias, oſtende rem ita habere ſe, ac fidem illi fac. Ea tibi mœchum illum adoleſcentem, quem zelotypia proſequebaris. *Ly.* Quid? an hoc non decebat, præſertim amantem qui ipſe contrectaverat? *Io.* Numquid tu jam adductus es ut credas? porrò vis ut etiam ipſa meritò vicissim irascens, viciſſim ægrè tibi faciam? *Ly.* Nequaquam: ſed bibamus jam, Pythiaſque hæc unà nobiſcum: æquum enim eſt ipſam iciendo fœderi intereſſe. *Io.* Aderit. Qualia mihi propter te acciderunt, ô generoſiſſime adoleſcentum Pythias? *Py.* At idem ipſe vos reconciliavi. Quare noli mihi ſuccenſere. Cæterùm

Ανσία, μή τι εἴπῃς τὸ τῆδε τῆ κόμῃ. | vide quæso Lysia, ne cui de coma quicquam dixeris.

ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ, ΧΗΝΙΔΑΣ, ΚΑΙ ΥΜΝΙΣ.

LEONTICHVS, CHENIDAS, ET HYMNIS.

ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ.

Ἐν δὲ τῇ πρὸς τοὺς Γαλάτας μάχῃ εἰπέ μοι Χηνίδα, ὅπως μὲ προεξήλασας τῶν ἄλλων ἱππέων ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ, ὅπως οἱ Γαλάται, καίτοι ἄλκιμοι ὄντες, ἔτρεσαν σὺ γὰρ εἶδόν με, καὶ ἀμέλει ἔτι ὑπαίσθη. τότε πίνων ἐγὼ, τῷ μὲ λόγχῃ ἀκροβολίσας, διέπειρα τὸν ἵππαρχον αὐτῶν, καὶ τὸν ἵππον. ἐπὶ δὲ τοῖς συνεστηκόσιν ἦσαν αὐτῶν, ἦσαν γάρ τινες, οἳ ἔμβροι, ἀφλύσαντες μὲ τῷ φάλαγγα, εἰς παλαίσιον δὲ συναγαγόντες αὐτούς, ἐπὶ τούτοις ἐγὼ ἀπασάμβῳ τῷ ἀσάβῃ, ἄπαρα τὴν ὀμὰ ἐπελάσας, ἀναπέπτωκα μὲ ὅσον ἐπὶ τοὺς προεστῶτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τοῦ ἵππου. τὴν ξίφει δὲ καλεσγικὼν, διέτεμον τὸν λοχαγὸν ἑνὸς, εἰς δύο τῷ κεφαλῷ αὐτοῦ κράνῃ. ὑμεῖς δὲ ὦ Χηνίδα, μετ' ὀλίγον ἐπέστητε ἤδη φυγόντων. Χη. ὅτε γὰρ ὦ Λεόντιχε, περὶ Παφλαγονίαν ἐμονομάχησας τὸν σατράπην, ὃ μεγάλα ἐπεδείξω ἢ τότε; Λε. καλῶς ὑπέμνησας σὺ ἀληθῶς καὶ ἐκείνης τὴν πράξεως. ὁ γὰρ σατράπης μέγιστος

LEONTICHVS.

In pugna autem contra Galatas, dic ô Chenida, ut ante cæteros equites, equo candido insidens, cursu prævectus sum: & ut Galatæ, quanquam fortes bellatores, continuò trepidarunt, ut me viderunt, nec ullus ampliùs substitit. Tunc igitur ego contorta hasta, ipsorum equitum præfectum, equumque transverberavi. Contra eos autem qui conferti resistebant (erant enim nonnulli qui persistebant, phalange quidem soluta, in quadrangulam autem aciem aggregatis ipsis) contra illos stricto gladio, totisque animis impetu facto, septem circiter ipsorum præfectos equi incursu subverto: & impacto gladio, unius manipularii ducis caput unà cum ipsa galea, in duas partes dissecco. Vos audem Chenida fugientibus jam illis, paulo pòst supervenistis. *Ch.* Quum enim Leontiche, circa Paphlagoniam, singulari prælio cum satrapa illo congressus es, an non tum quoque magnum facinus edidisti? *Le.* Pulchrè commonuisti facinoris etiam illius nequaquam ignavi. Nam cum is satrapa maximus, omniumque sententia inter gravis arma-

1 Ἐς παλαίσιον] Hanc vocem sic interpretatur Codic. Memmianus παλαίσιον, παράταξιν ἐν τετραπλόῳ τοῦ ὁπλιτῶν, ταυτὴν δὲ καταστῆσαι ὀπίσω ὀλίγοι πρὸς πολεμίους διαγωνίζονται. Hanc habent interpretationem Pollux, Hesych. *Bourd.*

ὢν, ὁπλομάχων ἄριστος δοκῶν εἶναι, καταφρονήσας τῶν Ἑλλήνων, ἐσπηδήσας εἰς τὸ μέσον, προεκαλεῖτο εἴ τις ἐθέλοι αὐτῷ μονομαχῆσαι. οἱ μὲν ἄλλοι, κατεπεπλήγεσαν, οἱ λοχαγοὶ, καὶ οἱ τοξιάρχαι, καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς, καί τοι τὸν ἀκόντιστὴν ἄνδρα ὄντα. Ἀρίσταιχμος γὰρ ἡγεμὼν ἡγεῖτο Αἰτωλὸς, ἀκοντιστὴς ἄριστος. ἐγὼ δὲ ἐχιλιάρχουν ἔτι, τολμήσας δ' ὅμως ἐς τὸν ἐπίοντα ἐπαμυνεσόμενος ἀπεστάλμην. ἐδεδίεσαν γὰρ ὑπὲρ ἐμοῦ ὁρῶντες ἀποπλεονζόμενον τὸν βάρβαρον ἐπὶ χρύσοις τοῖς ὅπλοις, μέγαν τε, καὶ φοβερὸν ὄντα τὸν λόφον, καὶ κραδαίνοντα τὸν λόγχην. Χη. καὶγὼ ἔδεισα τότε ὦ Λεόντιχε. καὶ οἶδα ὡς εἰχόμην σου δεόμενος, μὴ προκινδυνεύειν. ἀδίκως γάρ μοι, σοῦ ἀποθανόντος. Λε. ἀλλ' ἐγὼ τολμήσας, παρῆλθον ἐς τὸ μέσον, ὁ χείρων δὴ Παφλαγὼν ὁπλισμένος, ἀλλὰ πάγχρυσος ἐκ αὐτός. ὥστε βοὴ δίχα ἐγένετο παρ' ἡμῶν, καὶ τοῦ τε βαρβάρου. ἐγνώρισάν με γὰρ κἀκεῖνοι ἰδόντες ἀπὸ τῆς πέλτης μάλιστα, καὶ τοῦ φαλάρου, καὶ δὴ λόφου. εἰπὲ ὦ Χιλλεῦ, τίνι με πάντες τότε εἴκαζον; Χη. τίνι δ' ἄλλῳ, ἢ Ἀχιλλεῖ τῷ Διὸς καὶ Θέτιδος, καὶ Πηλέως; ὅτως ἔπεφε μοὶ σοι ἡ κόρυς. ἡ φοινικὶς δ', ἐπήγει, καὶ ἡ πέλτη ἐμόρμυρεν. Λε. ἐπεὶ δ' συνίεμεν, ὁ βάρβαρος προσέτρεχε πρώτῳ μοι, ὀλίγον ὄπισθεν ὑπεψύσας τῷ δόρατι, μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ. ἐγὼ δ' διελάσας τὸν ἀσπίδα τῇ σαρίσῃ, παίω λαμπρὸν εἰς τὸ στέρνον. εἶτ' ἐπιδραμὼν, ἀποδειροτομήσας τῇ ἀξίνῃ ῥᾳδίως. καὶ τὰ ὅπλα ἔχων, ἐπανῆλθον, ἄμα δὲ τὸν κεφαλὸν ἐπὶ τῆς σαρίσης πεπηγυῖαν κομίζων, λελυ-

armaturæ milites præstantissimus, contemptis Græcis, in medium prosiliens, provocabat siquis cum ipso singulari prælio decertare vellet, alii quidem metu perculsi sunt, manipularii, præfecti, centuriones, & ipse imperator, homo alioqui non ignavus. Nam Aristæchmus tum Imperator exercitum ducebat, Ætolus, idemque jaculator optimus. Ego verò tum adhuc tribunatum gerebam: sed tamen fidens animo, & sociis qui me prehensum detinebant, amotis: metuebant enim mihi, aspicientes barbarum illum inauratis armis resplendentem, magnumque & cristata terribilem, hastamque quatientem. *Ch.* Nimirum ego quoque tum metuiLeontiche, & scis quo pacto instabam tibi precando, ne primus in periculum venires: quòd te mortuo vita mihi non vitalis erat futura. *Le.* At ego audacter in medium prodivi, non deteriùs illo Paphlagone armatus, sed & ipse totus auro collucens. Quare clamor statim & à nostra, & à barbarorum parte coortus est. Nam illi me conspicati in primis ex pelta, & phaleris, & cristis agnoverunt. Dic Chenida, cum quonam me tunc comparabant? *Ch.* Cum quonam alio, quàm cum illo Thetidis & Pelei filio Achille per Iovem? Ita decebat quidem te galea, efflorebat autem purpura, & rutilabat pelta. Postquam autem congressi sumus, barbarus ille prior vulnerat me, hasta tantillum attingens, paulum supra genu. Ego verò adacta per clypeum lancea, pectus ipsius transverbero. Inde accurrens cervicem quoque gladio facilè amputo: ejusque reportatis armis rodii, unà etiam caput hastæ infixum ferens, cæde ma-

μῶ τοῦ φόνου. Υ. ἄπαγε ὦ Λεόντιχε μιαρὸν ταῦτα, καὶ φοβερὸν περὶ σαυτῆ διηγῇ, καὶ σὺν ἂν ἔτι σε ἡδὺ ἀποσβλέψειέ τις, ὅστις χαίροντα τὸν λύθρον, οὐχ ὅπως συμπίοι, ἢ συγκοιμηθείη. ἴωμεν δὴ ἄπειμι. Λε. διπλάσιον δὸς λαβὲ τὸ μίσθωμα. Υ. σὺν ἂν ὑπομείναιμι ἀνδροφόνου συγκαθεύδειν. Λε. μὴ δῆτα ὦ Ὑμνί. σὺ Παφλαγόσιν ἐκεῖνα πέπρακ᾽. νυνὶ δ᾽, εἰρήνη ἄγα. Υ. ἀλλ᾽ ἐναγὴς ἄνθρωπος εἶ, καὶ τὸ αἷμα κατέσταζέ σου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἣ βαρβάρου, ὃν ἔφερες ἐπὶ τῇ σαρίσῃ. εἶτ᾽ ἐγὼ τοιοῦτον ἄνδρα περιβαλῶ, καὶ φιλήσω; μὴ ὦ Χάριτες γένοιτο. ἀλλὰ γὰρ ὕστερος ἀμείνων ἢ δημίου. Λε. καὶ μὴν εἰ με εἶδες ἐν τοῖς ὅπλοις, οὐκ οἶδα ἠφάνης ἄν. Υ. ἀκούσας μόνον ὦ Λεόντιχε, ναυτιῶ, καὶ φρίττω, καὶ τὰς σκιὰς μοι δοκῶ ὁρᾶν, καὶ τὰ εἴδωλα ἃ περιφορεῖ μῶμος. καὶ μᾶλιστα ἣ ἀθλία λοχαγὸς, ἐς δύο τὴν κεφαλὴν διῃρημένη. τί οὖν τὸ ἔργον αὐτὸ, καὶ τὸ αἷμα εἰ θρασαίμιλλο, καὶ κειμένας τὰς νεκρούς; σκληρὸν γάρ μοι δοκῶ, ἀσθενεῖ ἀλεκτρυόνα πώποτε φονεύσαντι εἶδον. Λε. ὅπως ἀψυχὴς ὦ Υμνί, καὶ μικρόψυχος εἶ; ἐγὼ δ᾽ ὤμην ἡδήσεσθαί σε ἀκούσαντα. Υ. ἀλλὰ πέπρακται τοῖς διηγήμασι τούτοις, εἴπερ τὰς Λημνιάδας, ἢ Δαναΐδας εὕροις. ἐγὼ δ᾽ ἀποκέχυμαι τὴν μητέρα, ἵνα ἐπ᾽ ἠμέρᾳ ἐσίν. ἔπειτα σὺ ὦ Γεφύμιε. σὺ δ᾽ ἐρώσας χιλιάρχου ἄρεσαι, καὶ φοιτᾷς, ὁπόταν ἐθέλῃς. Λε. μεῖνον ὦ Υμνί, μεῖνον. ἀπελήλυθε. Χη. σὺ γὰρ ὦ Λεόντιχε, ἀφιλῆ παιδίσκην καταφόβησας ἐπισείσαι λόφους, καὶ ἀπιδεῖν δρῆσσαν διεξιόν. ἐγὼ δ᾽, ὡράν σοι, Hymni, mane, abiit. *Ch.* Nempe Leontiche, puellam simplicem territasti, concutiendo cristas, & incredibilia quædam præclarè facta commemorando. Ego verò statim videbam ut expalle-

madens. *Hy.* Apage Leontiche, fœda hæc, & terribilia de te narras: neque verò te amplius, ne aspexerit quidem aliquis, ita cruore gaudentem, nedum bibat tecum, aut concumbat. Ego igitur hinc abeo. *Le.* Duplicem accipe mercedem. *Hy.* Non possim cum homicida concumbere. *Le.* Ne metuas, Hymni, nam illa apud Paphlagonas sunt gesta: nunc autem pacem ago. *Hy.* At es homo detestandus: & cruor ex illius barbari capite, quod infixum lanceæ portabas, in te distillabat. Ego-ne talem virum amplectar, & osculer? absit ô Gratiæ: neque enim hic melior est carnifice. *Le.* At si me in armis vidisses, Hymni, sat scio amasses. *Hy.* Audiens solùm hæc, Leontiche, nauseo, atque horreo, & umbras, manesque cæsorum videre mihi videor: in primis manipularii illius præfecti miseri, cujus caput in duas partes dissecuisti. Quid putas igitur? si ipsum opus aspicerem, & cruorem manantem, & jacentium cadavera? emoritura certè mihi videor, ut quæ ne gallum quidem gallinaceum occidi viderim unquam. *Le.* Ita-ne mollis es Hymni, & pusillanimis? At ego te his audiendis delectari putabam. *Hy.* At hujusmodi narrationibus oblecta, si quas Lemniades, aut Danaides invenias. Ego verò hinc ad matrem curriculo abeo, dum adhuc dies est. Tu quoque Cramme, sequere: tu verò vale tribunorum optime, & quotquot hominum volueris, occisor. *Le.* Mane quæso, Hymni, mane, abiit. *Ch.* Nempe Leontiche, puellam simplicem territasti, concutiendo cristas, & incredibilia quædam præclarè facta commemorando. Ego verò statim videbam ut expalle-

ὡς ὅπως χλωρὰ ἐμύεθ, ἔπ σε τὰ κῦ τ λοχαγὸ σκεῖνα διηγεμένε, καὶ σωιεπιλε τὸ πρόσωπον, καὶ ὑπέφελξεν. ἐπεὶ ὃ Ἀφκήψας τὼ κεφαλὼ ἔφης. Λε. ὤμην ἐρασμιώτερόν αὐτῇ φανεῖθαι, ἀλλὰ σύ με προσαπολώλεκας ὦ Χηνίδα, τὸ μυθομάχον ὑποβαλών. Χη. σὺκ ἔδᾳ γὰρ σωιεπιψύδεθαί σε, ὁρῶνθα τὼ αἰτίαν τ ἀλαζονείας; σὺ ἦ πολὺ φοβερὸν αὐτὸν ἐποίησας. ἔσω γάρ, ἀπέτεμες ὃ κακοδαίμονθ Παφλαγόνθ τὼ κεφαλήν, τί ὃ κατέπηξας αὐτὼ ἐπὶ τ σαρίσης, ὥστ σε καθαρρεῖν τὸ αἷμα; Λε. τῦτο μιαρὸν ὡς ἀληθῶς ὦ Χηνίδα, ἐπὶ τἄλλα ἄκλα, καὶ κακῶς σωεπίπλασα. ἄπιθι σὺ ἔν, καὶ πεῖσον αὐτὼ συγκαθυδήσοσα. Χη. λέγω ἔν ὡς ἐψύδετο ἄπαντα, φιλῶ αὐτῇ δῦξαι βυλόμθ; Λε. αἰσχρὸν ὦ Χηνίδα. Χη. καὶ μὰ τὸν σὸν ἄκλως ἀφίκοιτ. ἀλλ πίνω ἑτέρου, ἢ μισῆθαι ἀεσθὺς εἶναι δεκᾶν, ἢ καθύδειν μ Τμνίδ, ἐψεῦθαι ὁμολογῶν. Λε. χαλεπὰ μὲ ἄμφω. αἱρῦμαι σὺ ὅμως τὼ Τμνίδα. ἄπιθι ἔν, καὶ λέγε ὦ Χηνίδα, ἐψεῦθαί μὲ, μὴ πάντα δέ.

scebat, cùm adhuc ea quæ in manipularium illum præfectum gesseras, narrares, & contrahebat vultum, & subhorrescebat, postquam etiam dissecuisse te caput ipsius dicebas. *Le.* Putabam me ipsi amabiliorem visum iri. Sed & tu me perdidisti Chenida, qui me singularis certaminis submonuisti. *Ch.* Annon decebat me quoque mentiri tecum quando causam arrogantiæ istius videbam? Sed tu longe terribilius illud fecisti. Esto enim, amputaris infœlicis istius Paphlagonis caput, cur idem etiam lanceæ affixisti, ita ut cruor in te destillaret? *Le.* Hoc revera est fœdum, Chenida. Nam cætera quidem non malè conficta fuerant. Abi igitur, & persuade illi ut mecum dormiat. *Ch.* Dicam-ne te ista omnia mentitum esse, dum generosus ipsi videri affectas? *Le.* Turpe hoc, Chenida. *Ch.* At non redibit alioqui. Proinde alterum ex his elige, ut vel odio habearis dum præclarus bellator videri vis, vel hæc te mentitum esse confitearis, & cum Hymnide dormias. *Le.* Difficile sanè utrumque est: sed tamen Hymniden habere malo. Abi itaque, ac dic illi, Chenida, mentitum quidem esse me, non tamen omnia.

ΔΩΡΙΩΝ, ΚΑΙ ΜΥΡΤΑΛΗ.

DORIO, ET MYRTALE.

ΔΩΡΙΩΝ.

Νῦν με ἀποκλείεις ὦ Μυρτίλη; νῦν, ὅτε πένης ἐγὼ μάλιστα ἀφ' σοῦ; ὅτε δὲ σοι τὰ τοσαῦτα ἐκόμιζον, ἑρώμενε, ἀνήρ, διαπόντιος, πάντα ἐγώ. ἐπεὶ σὺ ἐγὼ μὲν οὖν ἤδη ἀκριβῶς, σὺ δὲ τὴν Βιθυνὸν ἔμπορον εὕρηκας ἑρασθῆν, ἀποκλείομαι μὲν ἐγώ, κἀν πρὸ τῶν θυρῶν ἑστηκὼς δακρύων. ὁ δὲ, τὴν νυκτῶν φιλεῖται, κἀ μάλα ἔνδον ἐστὶ, κἀ παννυχίζεται, κἀ κυεῖν φησὶν ἀπ' αὐτοῦ. Μυρ. ταῦτά μοι ἀποπνίγει Δωρίων ἐς μάλιστα, ὁπόταν λέγῃς ὡς πολλὰ ἔδωκας, κἀ πένης γεγένησαι δι' ἐμέ. λόγισαι γάρ ἀπαντα ἐξ ἀρχῆς, ὁπόσα μοι ἐκόμισας. Δω. εὖγε ὦ Μυρτάλη. λογισώμεθα. [2] ὑποδήματα ἐκ Σικυῶνος τοπεῖον δύο δραχμῶν. πόσα δύο δραχμαί. Μυρ. ἀλλ' ἐκοιμήθης νύκτας δύο. Δω. καὶ ὁπότε ἦκον ἐκ Συρίας, ἀλάβαστρον μύρου ἐκ Φοινίκης. δύο ἐς τοῦτο δραχμῶν τῷ Ποσειδῶ. Μυρ. ἐγὼ δέ σοι ἐκπλέοντι, τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χιτώνιον, τὸ μέχρι τῶν μηρῶν, ὡς ἔχοις ἐρέττων, ἐπέδυσα ἐς πρωΐαν ἐκλαθο-

DORIO.

Nunc me excludis Myrtale? nunc quando propter te inops evasi? At quando tibi afferebam tam multa, amasius, vir, dominus, eram omnia. Sed postquam ego planè jam sum exhaustus, & tu Bithynum illum mercatorem inveniſti, qui te amet: ego quidem excludor, & ante fores sto lachrymans, ille verò tota nocte basiatur, & solus intus est, & tecum pernoctat, & te ex eo prægnantem esse dicis. *Myr.* Ista me enecant Dorio, & maximè quum dicis te multa mihi dedisse, & ad inopiam propter me redactum esse. Omnia igitur à principio supputa, quæ mihi attulisti. *Dor.* Rectè sanè Myrtale, supputemus. Primum calceos Sicyonios, duabus drachmis emptos. Pone duas drachmas. *Myr.* At concubuisti noctes duas. *Dor.* Et quando ex Syria veni, alabastrum unguenti Phœnicii, duabus & hoc drachmis emptum, per Neptunum. *Myr.* At ego tibi cùm hinc navigares, parvam illam tuniculam dedi, ad femora usque demissam, qua remigando utereris, quam Epiurus proreta, quan-

1 Σὺ δὲ τὴν Βιθυνὸν ἔμπορον] Horat. *Thyna merce beatum.* Menagius.

2 Ὑποδήματα ἐκ Σικυῶνος] Γυναικεῖα hæc ὑποδήματα, ut vult Hesych. De his Cic. 1. de Orat. *Vt si mihi calceos Sicyonios attulisses non uterer quamvis essent habiles & apti ad pedem quia non essent virilis.* In Memmiano Cod. erat Σικυωνικὰ ὑποδήματα διαφέροντα τῶν ἄλλων ἦσαν, ὡς ἐς αἱ ἑρκαπίδες, ὑπὸ τῶν ἑρκαπάτας πολλαὶ τοῦτα φιλοκαλίαν ὀνομάζουσιν, dicuntur hi calcei etiam ἑρκαπῆρες. Bourd. Hesychius: Σικυώνια ὑποδήματα, γυναικεῖα, καὶ φίλια. Cicero libro 1. de Oratore: Vt si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles & apti ad pedem: sed non viriles. *Menagius.*

μῦς αὐτὸ παρ' ἡμῖν, ὁπότε ἀνάθλιβε παρ' ἐμοί. Δω. ἐπίλαθεν αὐτὸ γνωρίσας ὁ Ἐπίκουρος πρώην ἐν Σάμῳ μετὰ πολλῆς γε ἂν θεοὶ μάχης. κεφάλαια δὲ ἐν Κύπρῳ, καὶ [1] σαπέρδας πέντε, [2] καὶ πέρκας τέσσαρας, ὁπότε κατεπλεύσαμεν ἐκ Βοσπόρου, ἀνόμισά σοι. εἰ ἦν; καὶ ἄρτας ὀκτὼ ναυλικὰς, ἐν χυτρίδι ξηράς, καὶ ἰχάδων [3] βίκον ἐκ Καρίας, καὶ ὕστερον ἐκ Πατάρων, σανδάλια ἐπίχρυσα ὧν ἀχαίνεις, [4] καὶ τυρὸν ποτε μέμνημαι τι μέγαν ἐκ Γυθίου. Μυρ. πέντε ἴσως δραχμῶν ἂν Δωρίων ταῦτα πάντα. Δω. ὦ Μυρτάλη, ὅσα ναύτης ἀνθρώπων ἐδυνάμην, μισθὸν ἐπιπλέων. νῦν γὰρ ἤδη τοίχου ἄρχω ἐκ δεξιᾶς, καὶ σὺ [5] ἡμῶν ὑπερορᾷς; πρώην γὰρ ὁπότε Ἀφροδίσια ἦν, οὐχὶ δραχμὴν ἀργυρᾶν ἔθηκα σὸς τῶν ποδῶν Ἀφροδίτης σοῦ ἕνεκεν ἀργυρᾶν; καὶ πάλιν τῇ μητρὶ εἰς ὑποδήματα δύο δραχμάς. καὶ Λυδῇ ταύτῃ πολλάκις εἰς τὴν χεῖρα, νῦν μὲν, δύο. νῦν δὲ, τέσσαρας ὀβολούς. ταῦτα πάντα συνῳήθηται, ἀσία ναύτα ἀνδρὸς ἦν. Μυρ. τὰ κεφάλαια, καὶ οἱ σαπέρδαι ὦ Δωρίων; Δω. ναί. οὐ γὰρ εἶχον πλείω κομίζειν. οὐ γὰρ ἂν ἠρετίσω, εἴγε πλουτῶν ἐτύγχανον. τῇ μητρὶ δὲ οὐδὲ κεφαλίδα μίαν σκορόδου ἐκόμισα πώποτε. ἡδέως δ' ἂν ἔμοιγον ἅπαν

quando mecum dormierat, per oblivionem hîc intus reliquerat. *Dor.* Verùm cognitam illam in Samo, nuper à me rursum abstulit Epiurus, non sine magna, ô Dii, pugna. Cepas autem ex Cypro, & saperdas quinque, & percas quatuor, tibi attuli, quum ex Bosporo navigavimus. Quid ergo? etiam panes octo nauticos, in canistro siccos, & caricarum doliolum ex Caria: & postea ex Pataris inaurata sandalia, ô ingrata. Magnum etiam caseum aliquando memini afferre me tibi ex Gythio. *Myr.* Quinque fortassis drachmarum, Dorio, omnia hæc. *Dor.* O Myrtale, quantum equidem potui, homo nauta, mercede navigans. Nunc enim jam lateri dextro sum præfectus, & tu nos contemnis? Nuper autem quando Aphrodisia celebrabantur, nonne drachmam argenteam tui causa posui ante pedes Veneris? & rursum matri duas drachmas ad calceos dedi: & huic Lydæ in manum sæpe nunc duos, nunc quatuor obolos. Hæc omnia in unum computata, viri nautæ sunt facultates. *Myr.* Cepæ illæ, & saperdæ, Dorio? *Dor.* Ita certè, non enim plura afferre potui. Non ecquidem unum allii unquam attuli. nim remigarem, si dives essem. Cæterùm matri meæ, ne caput Libenter autem scirem, quænam

à Bi-

1 Σαπέρδας] Quid saperdæ, notum ex Interprete Aristophanis Polluce, Suid. Hesych. & Interpretib. Persii. In Cod. Memmiano saperdæ sunt ἀφύαι τετραχάμψαι διειλιγμέναι καλάμῳ, ἢ ὕα τμήσῃ τετραχάμψα. Bourd.

2 Καὶ πέρκας] In eod. Memmii Cod. πέρκας ἐδὼ ἰχθύδια τετραχάμψα. Idem.

3 Βίκον] Hesychius: Βίκος. σάμινος, ἄπο τοῦ ἔχειν. Menagius.

4 Καὶ τυρὸν ποτε μέμνημαι τὸ μέγαν ἐκ Γυθίου] Vide nos ad Laërtii Epicurum. *Idem.* Luc. Holstenius in notis ad Stephan. de urbibus in voce κύθιος emendat hunc Luciani locum, docetque hoc & mox in sequentibus binis locis legendum esse κύθνος. Alm.

5 Ἡμῶν ὑπερορᾷς] Sic antea, ὑπερόπτας καὶ ἀδιαφθόμενος γίνου. Sic apud Petronium: *Postquam amari se sensit, supercilium altius tulit.* Bourd.

1 Τὸ

σοι δῶρα Βιθυνῶν τὰ δῶρα. *Myr.* τοῦτο πρῶτον ὁρᾷς τὸ χιτώνιον; οὑμὸν ἐκεῖνος ἐπρίατο, καὶ τὸ ὅρμιον τὸ παχύτερον. *Dor.* ἐκεῖνος; ἤδειν γάρ σε πάλαι ἔχοντα. *Myr.* ἀλλ' οὐ ἤδεις, πολὺ λεπτότερον ὄν, καὶ σμαραγδύους οὐκ εἶχε, καὶ ἑλλόβια ταυτί, καὶ δάπιδα. καὶ πρώην, δύο μνᾶς. καὶ [1] τὸ οἰκόσιον κατέβαλεν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σεσθαλα [2] Πατερικὰ, καὶ τυρὸν Γυθιακὸν, καὶ φλυκτίδας. *Dor.* ἀλλὰ ἐκεῖνο ἐλέγεις, οἷον ὄνον συγκαθεύδεις αὐτῇ; ἔγημεν ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα πάντως, ἀναφαλαντίας, καὶ τὴν κεφαλὴν, οἷόν κόρακα. καὶ τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ ὁρᾷς; εἰ μὴ γὰρ χαύλιος ὢν Διοσκόρου, πολλά. καὶ μάλιστα ὁπόταν ᾄδῃ, καὶ ἀνῆχος εἶναι θέλῃ, ὃν ὑπολυρίζειν φασὶν, ἀλλὰ ὄνος αὐτὸς, ἀξίνη γε ὅμοια. καὶ γλαυκίῳ ὑμῶν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρί. ἐγὼ δὲ αὐτὸς ἀγήσω Δελφίδα, ἢ Κυμβάλιόν τινα τῶν ἐμὲ, ἢ τὴν γείτονα ὑμῶν τὴν αὐλητρίδα, ἢ πάντως πού. δάπιδας δὲ, καὶ ὅρμους, καὶ δισμυρίας μισθώσεις, καὶ πάντες ἔχομεν. *Myr.* ὦ μακαρία ἐκείνη, ἥ τις ἐραστὴν σε ὦ Δωρίων ἕξει. κρόμμυα γὰρ αὐτῇ οἴσεις ἐκ Κύπρου, καὶ τυρὸν, ὅταν ἐκ [3] Γυθίου πλέωσι.

à Bithyno illo dona acceperis. *My.* Primùm tunicam hanc vides? eam ille emit, & hoc monile crassius. *Dor.* Ille-ne? nam ego te jam habere noram. *Myr.* At quod tu nescis, multò tenuius erat, nec smaragdos habebat. Deinde & has inaures, & tapetem: & nuper duas minas. Pensionem quoque domus pro nobis exolvit, non sandalia Patarica, & caseum Gythiacum, & id genus nugas. *Dor.* At non dicis quali cum viro concumbas? uxorem duxit supra annos omnino quinquaginta natus, calvus, & colore similis carabo. Neque etiam dentes illius vides? Nam gratiæ quidem ô Dioscuri, multæ. Et præcipuè quoties cantat, & delicatus esse vult, asinus ad lyram, ut dici solet. Sed tu digna utique, eo fruere: ac puer vobis nascatur patri similis. Ego verò & ipse inveniam Delphidem, aut Cymbalium aliquam mex conditionis: aut vicinam vestram tibicinam, aut omnino aliquam. Tapetas autem, & monilia, & duarum minarum mercedem, non omnes habemus. *Myr.* O beatam illam, quæ te amatorem habebit, Dorio. Siquidem illi ex Cypro cepas afferes, & caseum quum ex Gythio navigabis.

1 Τὸ οἰκόσιον] Sic in Cronosol. Plutar. Theophrast. Dico cætera ad Pausan. *Bourd.*

2 Πατερικὰ, καὶ τυρὸν Γυθιακὸν] Leg. Πατερικὰ & τυρὸν Γυθιακὸν. *Gythiacum.* Alm.

3 Γυθίου] Leg. Γυθίου *Gythio.* Idem.

CO-

ΚΟΧΑΙΣ, ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΣ.

COCHLIS, ET PARTHENIS.

ΚΟΧΑΙΣ.

Τί δακρύεις ὦ Παρθενὶ, ἢ πόθεν κεκπαγότως τὰς αὐλὰς φέρεις; Παρ. ὁ τραλιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ Κροκαλῆς ἐρῶν, ἐβράπισέ με, αὐλήσασαν δῶρον δῆθεν τῇ Κροκαλῇ, ὑπὸ δ' ἀντρῳ αὐτὸν Γόργιᾳ μεμισθωμένῳ. κἀγὼ τὰς τε αὐλὰς μου συνέτριψε, κἀ τὴν τράπεζαν μεθεξὺ διαπτύσασι ἀνέτρεψε, κἀ τὸ κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπιπαίσας. κἀγὼ τὸν μὲν ἀγροῖκον ἐκεῖνον τὸν Γόργιν, ὑπὸ δὲ συμποσίᾳ κεκλασμένους τὸν τελῶνα, ἔπαιον περιστάντες αὐτός τε ὁ τραλιώτης, Δεινόμαχον οἶμαι καλεῖτε, κἀ ὁ συντραλιώτης αὐτοῦ. ὥστε σὺν οἷς εἰ βιώσεται ὁ ἄνθρωπος ὦ Κοχλί. αἱμά τε γὰρ ἐρρύη πολὺ ὑπὸ τῶν ῥινῶν, κἀ τὸ πρόσωπον ὅλον ἐξῳδήκει αὐτοῦ, κἀ πελιδνὸν ἦν. Κο. ἐμάνη ὁ ἄνθρωπος, ἢ μέθη τις ἦν, κἀ παρανία τὸ πρᾶγμα; Παρ. ζηλοτυπία τις [1]ὦ Κοχλὶ, κἀ ἔρως ἐκπώματος. ἡ Κροκαλῆ γὰρ οἶμαι δύο τάλαντα αἰτήσασα, εἰ βούλεται μόνον ἔχειν αὐτὴν, ἐπὶ μὴ ἐδίδου ὁ Δεινόμαχος, ἐκεῖνον μὲν, ἀπέκλεισεν ἥκοντα, πρασπερράξασα γὰρ αὐτῷ πύλας θύρας, ὡς ἐλέγετο. τὸν Γόργιν δ' Οἰνοέα τινὰ γαμψὸν εὔπορον οὐ πολλοῦ ἐρῶσαν, κἀγὼ χρηστὸν ἄνθρωπον προσεμύρην, ἔπινε μετ' αὐτοῦ, καμὲ παρ-

COCHLIS.

Quid ploras Partheni? aut unde fractas hasce tibias affers? *Par.* Miles Ætolus ille magnus, qui Crocalen amat, alapas impegit mihi? cùm me apud Crocalen tibia canentem invenisset, à rivali suo Gorgone conductam & meas hasce tibias fregit, ac mensam inter cœnandum evertit, & craterem irrumpens effudit. Et agrestem quidem illum Gorgum, ex symposio capillis abstractum verberarunt circunstantes, cùm ipse miles (Dinomacho, opinor, nomen illi est) tum ipsius commilito. Itaque nescio an victurus sit homo, Cochli. Nam & cruor multus è naribus manavit: & tota facies ejus intumuit, lividaque est. *Co.* An insaniit homo, an hæc temulentia fuit, & ex ebrietate insolentia? *Par.* Zelotypia fuit, Cochli, & amor enormis. Crocale autem petitis, opinor, duobus talentis, si solus ipsam habere vellet, quia nihil dabat Dinomachus: ipsum quidem venientem excluſit, illisa utique illi janua, ut ferebatur: Gorgum autem Oenoënsem, agricolam quendam prædivitem, jamdiu amantem, facilem probumque hominem admittens, potabat cum eo, me quoque assumpta, ut tibia canerem

1 Ὦ Κοχλὶ] De his meretricum nominibus, & quam aliquando rectè personis conveniant, dictum alibi à me: lege interim doctissimum Interpretem Aristeneti. nam Aristenetus Epistolarum suarum nomina mutuatus est à Luciano, quod Alciphro, aliique plurimi amatorii scriptores fecere. *Bourd.*

1 Τὸν

ρίλαβεν αὐλήσασθαι παρ' αὐτοῖς. ἤδη δ' ὡρχεῖτο καὶ πάνυ, ἐγὼ μὲν [1]ὑπέκρεκόν τι τῆς Λυδίστι. ὁ γοῦν Γοργὸς ὄρθριος ἀνίστατο ὀρχησόμενος. ἡ Κροκάλη δ', ἐπῳδός· καὶ πάνυ καλὸν ἦδεν. οὐ τοσοῦτον δ', κτύπος ἦκουεν. καὶ βοή, καὶ ἡ αὐλὸς ἐράγη. ἐμοῦ μικρὸν ἐπισπάσαντος ὅσον οὐκ ἀπὸ νεανίσκοι, μάλα κόρυθροι. καὶ ὁ Μεγαρόθεν εἰσέπιπτον. δύο δὲ ἀνατετράφατο πάντα. καὶ ὁ Γοργὸς ὥσπερ ἔφλω, ἐπαίετο, καὶ ἐπεπάτητο χαμαὶ κείμενος. ἡ Κροκάλη δ', σὺν αἰσθ' ὅπως ἔφη, ὑπεκφυγοῦσα παρὰ τὸν γείτονα Θεσπιάδα. ἐμὲ δ' ῥαπίσας ὁ Δεινόμαχος, ἐκφοβήσας φησί, καταβάλλε μοι τὰς αὐλὰς ἀποστείλας. καὶ νὴ δι' ὀπτέχω φροῦσσα τοῦτο τὸ διακότι. ἀπέρχεται δ' ἐκ ὁ γοργὸς ἐψόφους πάσας φίλας τ' ἀσκῶν, οἳ ἐμφυσῶσι τοῖς σφυζανίοις τ' Μεγαρία. Κο. τοῦτ' ἔστι ἀπολαῦσαι τ' φαλλικῶν τούτων ἐρώτων, πληγὰς, καὶ δίκας. τὰ δ' ἄλλα, ἡμῖν ἔσεσθαι, καὶ χαλέπ' ἔχει λέγοντες, ὡς τι δεινὰ δὴ πεπόμενοι φασί, [2]τὴν συμπαξιν, ἣν ἂν ἀπολαύσωσι μισθοφορᾶς, καὶ ποιήσω πάντα ἐπιτρέπειν οἷ ἐν, ἀλαζόνες ὄντες. ἔγωγ' ὃν εὖ ποιῶ, μὴ ἀποστερεῖσθαι αὐτὸν τοῦ παρόντος. ἁλιεύς τις ἐμοὶ γένοιτο, ἢ ναύτης, ἢ γεωργὸς ἰσόμοιρος, κολακεύειν εἰδὼς μικρὰ, καὶ νομίζων πολλά. οἱ δ' τὰς λόφους ἐπισείοντες ὅτοι, καὶ μάχας διηγούμενοι, ψόφοι ὦ Παρθενί.

rem apud ipsos. Cæterùm cùm jam procederet convivium, ego quidem Lydium quoddam carmen cantillare cœpi: & rusticus ille jam surgebat, ut saltaret. Crocale verò applaudebat: & jucunda erant omnia. Interim strepitus exauditur, & clamor, domusque janua exterior effringitur. Paulò pòst irruerunt octo circiter adolescentes, admodum robusti: & inter eos Megarensis ille. Illicò igitur eversa sunt omnia: Gorgus, ut dixi, verberatus, & conculcatus cùm jaceret humi. Crocale verò nescio quo pacto protinus ad Thespiadem vicinam aufugit. Mihi verò Dinomachus, inflictis alapis, dispereas, inquit: & fractas tibias mihi abjecit. Et nunc currens abeo, ut hæc hero meo dicam. Abit etiam agricola quosdam ex urbe amicos visurus, qui Megarensem illum magistratibus tradant. *Co.* Hic ille est fructus quem ex militaribus hisce amoribus percipere licet, plagæ scilicet, & lites. Cæterùm cùm se duces & Tribunos esse jactitent, siquid dandum sit, expecta, ajunt, dum tributum conferatur, & stipendium accipiam, atque omnia tum præstabo. Itaque pereant hi jactatores: & rectè ego facio, quæ ipsos omnino non admitto. Obveniat mihi piscator aliquis, vel nauta, vel agricola paris conditionis, qui parum adulari norit, multaque afferat. At hi quir cristas quatiunt, & prælia commemorant, nihil sunt aliud, Partheni, quàm inanes strepitus.

1 Τ' πέκρεκόν τι τῆς Λυδίστι] De tonis dictum antea, dixit autem ὑπέκρεκον, αὐτὶ τοῦ χορδὰς διεψαλόμην τ' Λυδίστι ἀρμονίαν, ἢ τις ἄδοιτο τῆς ἄλλων ἁπτῶ τοιούτου τρόπου κρίκω metaphora ducta à lanificio, ut apud Sapphon. γλυκεῖα μάτηρ ἃ δύναμαι κρίκαις τ' ἔσθ'. Bourd.

2 Τὴν συμπαξιν] Quid sit συμπαξις, eod. ore interpretantur Grammatici, sc. est εἰσφορὰ ἣν τοῖς στρατιώταις διένεμον ἀπεμάσσοντες τ' συμπαξιν, Gallis, *Le vous payeray à la monstre.* Idem.

DE

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΥ ΤΕΛΕΥΤΗΣ. | DE MORTE PEREGRINI.

ARGVMENTVM.

Infectatur hic Lucianus arrogantiam & insanam gloriæ cupiditatem, præcipuè Philosophorum, ut cujus gratia plerique omnia audeant. Atque ejus rei exemplum, Peregrini hujus mortem describit, qui ut famam aliquam sui relinqueret, in Olympiis constructo rogo, seipsum in ignem ultrò conjecerit, atque ita extinxerit. Quanquam autem potissimùm ea commemorat, quæ circa mortem illius acta sunt, id quod etiam inscriptio ac titulus pollicentur, interim tamen & vitam ejusdem, & facinora persequitur, à quibus progressus ille, ad hoc genus studiorum postremò se contulerit, & hoc sub aliena persona, à qua ipsum etiam modum & causam mortis, in qua præcipuè nitebantur sectatores illius, refelli ac refutari facit. Nimirum ut eam invidiam à seipso removeret. Apparet enim illis tum temporibus Peregrini nomen, non ita vile apud multos fuisse, præsertim imperitiores, quibus facti hujusce novitas admirationem incusserat. Quemadmodum & ex A. Gellio animadvertere licet, qui ipse quoque honorificam illius mentionem facit libro 12. cap. 11. Caterum fuit hic Peregrinus, philosophus quispiam ex severioribus illis Stoicæ disciplinæ professoribus (Lucianus Cynicum videri vult) patria Parianus,

1 De hoc impostore multi Christiani & profani scripserunt. *Bourd.* Athenagoras Apologia pro Christianis. A. Gellius c. 11. lib. 111. Ammian. Marcellinus lib. XXIX. *Marcil.* Peregrinus, cognomento Proteus, cujus insignem λιμοδοξίαν tam facete exagitat Lucianus, Philosophus Cynicus fuit (si tamen hujusmodi palliata mendicabula tanto nomine debent cohonestari) imperante M. Antonino desiit vivere. De quo viro diversa prorsus fuere veterum judicia; nam *laudatur ab his, culpatur ab illis.* Hujus meminerunt Agellius, Athenagoras, Tertullianus, & Ammianus Marcellinus. At Lucianus noster, vir, siquis alius, in deprehendendis hominum moribus sagax, illum graphicè depinxit, quippe quem penitissimè noverat. Navem enim cum eo, ex Troade solvens, conscenderat, ibique γαμικὰ Περεγρίνου masculas nuptias subodoratus est; illum mortis formidine expallescentem vidit; illum oborta nocte tempestate muliebriter exclamantem audiit. Qui Stoicum faciunt, unde id conjecerint, non possum expiscari. Quid enim? Quia tunc in aula multum dignationis habebant Stoici (id quippe conflat) non ausus fuerit Lucianus Stoicum appellitare, qui esset tamen? Quali non alibi passim totam illam familiam acri calamo perfuderit. Itaque meræ nugæ; neque id vero dixeris ubi à te libellus hic perlectus fuerit. Ceterùm non hic tantùm Peregrini meminit Lucianus, sed & in libello πρὸς ἀπαίδευτον, ubi simpliciter Proteum Cynicum vocat. Meminit quoque illius in vita Demonactis, ubi hæc leguntur. Περεγρίνου δὲ Πρωτέως δηλαδὴ αὐτοῦ, &c. Vbi interpres, *Peregrino autem Protei filio ipsum objurgante*; sed ibi, ut sexcentis aliis locis lapsus est. Peregrinus enim & Proteus, idem. Itaque fuerat aliter vertendum. *Tan. Faber.*

1 Au-

nus, ex Ponto, temporibus Trajani vivens, æqualis Epicteto, Dioni, Muſorio, &c. quem ſe Gellius vidiſſe quoque ait, Athenis extra urbem in tugurio quodam habitantem. A principio Chriſtianorum quoque religionem aliquandiu ſecutus fuit, ſed mox ad philoſophiam relapſus, ab illis, ut Luciano placet, propter vitus ipſorum neglectos atque præteritos, repudiatus.

1 Λουκιανὸς Κρονίῳ εὖ πράττειν. Ὁ κακοδαίμων Περεγρῖνος, ἢ ὡς αὐτὸς ἤχαιρεν ὀνομάζων ἑαυτὸν, Πρωτεύς, αὐτὸ δὴ ἐκεῖνο τὸ 2 Ὁμηρικὸν Πρωτεύς ἔπαθεν. ἅπαυδα γὰρ δόξης ἕνεκα γνώμης, καὶ μυρίας τροπὰς τραπόμενος, τὰ παλαιὰ ταῦτα, καὶ αὐτὸς ἐμιμήσατο. τοσούτῳ δὲ ἔρωτι τῆς δόξης ἐκαίετο. καὶ νῦν ἐκεῖνος ἀπηθράκωταί σοι ὁ βίλιος· καὶ τὴν 3 Ἐμπεδοκλέα, πλὴν ὅσον ὁ μὲν, κἂν ἀληθεῖν ἐπιθυμῇ, ἀνθρακιὰν ἐπιβαλὼν ἐκ τοῦ πυρὸς ἐκ τοῦ ἐπιτυχόντος ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἐμβὰς ἐς τὸν Αἴτνην ἀπόλλυται· ὁ δὲ Περεγρῖνος ἐπιμελῶς ἐπιτηδεύσας ἐς τὸ πῦρ ἐμπεσεῖν, ἐν Ὀλυμπίᾳ τοῦτο ἔπραξεν, ἐπὶ τῶν ἑβδομηκοστῶν ἀγώνων, ἐν οἷς ἐγὼ ἐπεδήμουν ἔτι νέος ὢν, καὶ ἐθεασάμην τὸν ἄνθρωπον ἐν τῷ πανηγυρικῷ ἀγῶνι ἐπιδεικνύμενον ἑαυτὸν, καὶ ἐπιβοώμενον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἐπὶ τὸ πῦρ ἴοι. ἐπεὶ δὲ ἐνέπρησεν ἑαυτὸν, ἐγὼ μὲν ἐν Ἰταλίᾳ ἤμην, ἀκούσας δὲ ὕστερον ἐπῄνεσα τὸν ἄνδρα τῆς προθυμίας, καὶ ἐπεθύμησα ἰδεῖν τὸ τέλος τοῦ ἀνθρώπου. ἐπεὶ δὲ ἐπεδήμησα τῇ Ἑλλάδι, καὶ ἐπυθόμην ἀμφιβόλως τὰ περὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ λεγόμενα, τοὺς μὲν ἀπιστοῦντας ἐώρων, τοὺς δὲ καὶ ὀμνύντας ὡς ἐπὶ τῷ πυρὶ παρεγένοντο, ἐδόκει μοι ἀναγκαῖον εἶναι καὶ τὰ ἐμαυτοῦ εἰδέναι περὶ τοῦ πράγματος, ἵνα μὴ ἀκούσας μόνον, ἀλλὰ καὶ ἰδὼν ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα. ἐπεὶ δὲ ἐπυθόμην ἐν Ἀθήναις εἶναι τὸν Ἡρακλείδην τὸν Λυκίου, ἐπὶ τοῦτον ἐτραπόμην, ἐπιστήμονα ὄντα τῶν περὶ τὸν Περεγρῖνον, καὶ παρόντα τῷ πράγματι. ἐκεῖνος δὲ ἐπεὶ ἐθεάσατό με, ἐπιγνοὺς ἐξ ἀρχῆς ἐκ τῶν γραμμάτων ἃ ἔφερον παρὰ τοῦ πατρὸς, ἀσπασάμενος ἐκέλευσε θαρρεῖν, καὶ μηδὲν ἀθυμεῖν ἐπὶ τῇ ξενιτείᾳ, ἀλλὰ πάντα ἔχειν ἐκ τοῦ οἴκου. ἐπεὶ δὲ ἐπυθόμην παρ' αὐτοῦ τὰ περὶ τὸν Περεγρῖνον, ἐκέλευσε μὲν καὶ αὐτὸν ἀκοῦσαι τοῦ ἀνδρὸς, ἐκέλευσε δὲ καὶ τὰ γράμματα ἃ ἔφερον παρὰ τοῦ πατρὸς ἀναγνῶναι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ ἡ τοῦ Περεγρίνου ἐπιστολὴ, ἣν ἐκεῖνος ἔγραψε τῷ πατρὶ ἐν τῇ φυγῇ, ἐν ᾗ ἐδήλου τὸν μέλλοντα θάνατον. ἐπεὶ δὲ ἀνέγνωμεν, ἐκέλευσεν ἐκεῖνος ἐπιστεῖλαι τὰ ἐμαυτοῦ, καὶ μὴ ἀμελῆσαι τοῦ πράγματος, ἀλλὰ ἐξετάσαι ἀκριβῶς

ρρίψη ἐμβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τὰς [1]κρατῆρας. ὁ δ' Ἰουνάδας ἐπ' αὐτῷ, τῷ πολυανθρωποτάτῳ τῶν Ἑλλήνων παντηχεῖον τηήσας, πυρὰν ὑπερμεγέθη νήσας, ἐπιπέδησεν ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, καὶ λόγους πολλοὺς ὑπὲρ τούτου εἰπὼν πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ὃ μὴ πολλῶν ἡμερῶν δεῖ πολυπράγμονα. πολλά τοίνυν δικαίως μοι δοκεῖν σε γελᾶν ἐπὶ τῇ [2]κορύζῃ γέροντα. μᾶλλον δ' ἂν ἄλλο βοῶντα, οἷά σε εἰκὸς βοᾶν. ὦ τῆς ἀδηλητερίας. ὦ τῆς δεξιοκρισίας. ὦ τῶν ἄλλων, ἃ λέγειν εἰώθαμεν περὶ αὐτῶν. σὺ μὲν δὴ πόρρω πούπα, καὶ μακρῷ ἀσφαλέστερον. ἐγὼ δ', ὀλίγα τοῦ πυρὸ αὐτοῦ, καὶ ἔτι πρότερον ἐν πολλῷ πληθύϊ τῶν ἀκροατῶν εἶπον αὐτά. σὺν μὲν, ἀχθομένων, ὅσοι ἐθαύμαζον τὴν ἀπόνοιαν δ' γέροντος. ἦσαν δέ τινες, οἳ δ' αὐτοῦ ἐμάλων ἐπ' αὐτῷ. ἀλλ' ὁλίγοι δὴν, ὥσπερ ὁ Κυνικὸς ἐγώ σοι διεπεφόβημαι, ὥσπερ ὁ Ἀκταίων ὑπὸ τῶν κυνῶν, ἢ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ὁ Πενθεὺς ὑπὸ τῶν Μαινάδων. ἢ δ' πᾶσα [3]δ' περίμετρος ἀμφιθέατρος, τοιάδε ἦν. τὰ μὲ ποιητικὴν οἶδα οἷός γε ἦν, καὶ ἡλίκα ἐτραγῴδηκε παρ' ὅλον τὸν βίον, ὑπὲρ τὸν Σοφοκλέα, καὶ τὸν Αἰσχύλον. ἐγὼ δ' ἐπεὶ τάχιστα εἰς τὴν Ἦλιν ἀφικόμην. ἀλλ' δ' γυμνασίων

conatus est clam in crateres Ætnæ præcipitem se dare. At generosus iste, observato Græcorum conventu frequentissimo, constructa quàm maxima pyra, tot testibus consciis insiluit, postquam orationes super hac re habuisset ad Græcos, non multis ante hoc ausum diebus. Videor igitur mihi videre te multum deridentem senis hujus arrogantiam: aut potiùs audio exclamantem, qualia par est te exclamare, O insipientiam! ô ærumnosam gloriam! aliaque quæ de illis dicere consuevimus. Quæ quidem tu procul, & longè tutiùs: ego verò prope ignem ipsum, quinetiam priùs in magna auditorum multitudine dixi: nonnullis quidem graviter ferentibus, qui senis illius dementiam admirabantur. Sed erant etiam aliqui qui deridebant ipsum. At ego propemodum à Cynicis discerptus sum, velut Actæon à canibus, & consobrinus ejus Pentheus à Bacchis. Atque omnis hujus rei apparatus, erat hujusmodi. Nosti qualis poëta fuerit, quàm multas tragœdias per totam vitam ediderit, Sophocle, & Æschylo major. Ego verò quum primùm in Elidem veni, illorum gymnasio ille-

Ætnæ, & crepidarum altera? γυμνῷ λόγῳ. De Pythagora quot præstigias ubique legas? de Aristotele autem & Euripo Bœotiæ, quid? Ea certe refellere nemo quisquam possit, nisi & otio suo abutatur, & τὸ εὐ παιδείᾳ ἀψιμαθὲς prodat. *Tan. Faber.*

1 Κρατῆρας] Ita vocabant Ætnæ montis διαχοάς. Idem.

2 Κορύζῃ] Malim verti *dementiam* & *stoliditatem*, quàm *arrogantiam*. Ita ἀνεπιεικοῖς dixit: κενοδοξίᾳ δὲ τύφῳ δὲ ἀσυνήθει κόρυζα. Et in Pseudomanti: ἰδιώτης δὲ κορύζης μᾶζαν ἢ ῥῆτα. Idem.

3 Τῶ θεάτρῳ διασκευὴ] Corrig. δράματι. Metaphora enim perpetua à theatris, & artificibus scenicis ducta utitur; quippe subjungit, τὰ μὲν ποιητικὴν οἶδα, & mox, ἐτραγῴδηκε ὑπὲρ Σοφοκλέα, & inferiùs paulo, καὶ δὴ τοῦτο ἀφεὶς τραγῳδίαν ἰαμβεῖα, ἢ μεσημβρία, & sub finem libelli, αὖθις ἐμὲ γελᾶν τά σε, ὦ καλὲ Κρῖνις, ἢ κατασχεῖν τὸ δράματος. Itaque adeo non est quòd quis de emendatione nostra possit dubitare. *Idem.*

4 Διὰ τῶν γυμνασίων αὐτῶν] Διὰ τῆν γυμνασιῶν αὐτῶ. αὐτῶ pro ἐκεῖ. Sic inferiùs,

αὐτῶν, ἐπήκουσα ἅμα Κυνικοῦ τινος, μιχαίλη, καὶ τραχείᾳ τῇ φωνῇ τὰ σωφρονέστατα, καὶ [1] ἐν τριόδῳ τῷ δριστίῳ ἐπιβοωμένου, καὶ ἅπασιν ἀπαξαπλῶς λοιδορουμένου. εἶτα κατέληξεν αὐτῷ ἡ βοὴ εἰς τὸ Πρωτέα. καὶ ὡς ἂν οἷός τε ὦ, πειράσομαί σοι αὐτὰ ἐκεῖνα ἀπομνημονεῦσαι, ὡς ἐλέγετο. [2] σὺ δὲ γνωριεῖς δηλαδὴ, πολλάκις αὐτοῖς ὀψόφοις βοῶσι. Πρωτέα γάρ τις ἔφη κεκλῆσθαι τολμᾷ λέγειν [3] ὦ γῆ, καὶ ἥλιε, καὶ ποταμοί, καὶ θάλαττα, καὶ [4] πατρῷος Ἡρακλεῖς; Πρωτέα, τὸν ἐν Συρίᾳ δεδεμένον, τὸν τῇ πατρίδι ἀνίκητον [5] πεντακισχίλια τάλαντα, τὸν ἀπὸ Ῥωμαίων πόλεως ἐκβληθέντα, τὸν ἅλιον illectus, Cynicum quendam simul inaudivi, magna & aspera voce consueta hæc, ac virtutem ex trivio inclamantem, omnesque nullo discrimine convitiis incessentem. Tandem in Proteum desiit ejus vociferatio. Atque ego illa pro virili: prout dicebantur, tibi commemorare conabor. Tu verò hæc planè ita se habere cognosces, quippe qui sæpe vociferantibus illis adstitisti. Proteum, inquit, audet quispiam ambitiosum appellare, ὁ terra, ὁ sol, ὁ fluvii, & mare, & patriæ Hercules? Proteum qui in Syria vinctus est, qui patriæ quinque millia talentorum remisit, qui ex vrbe Roma ejectus est, qui sole est insignior, qui

rius, ἀπίθανον ὀψόφωνον τῶν ἀθλητῶν. Marcil. *Illorum gymnasio illectus*, ait interpolator veteris interpretis, doctus, Iupiter, τὰ Ἀχαϊκά. Sed fallitur ἀκριβῶν ὄσον. Non vidit Lucianum, dum Olympiam venit, *per Eleorum gymnasium transisse*. Pausanias in Eliacis inter ea quæ ἄξια μνήμης putat, hujus gymnasii, quod ipse vetus gymnasium vocari ait, mentionem facit, additque, καὶ ὅσα ἐς τοὺς ἀθλητὰς ἐφεξῆς ἐστὶν ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικνεῖσθαι, ἐν τούτῳ σφισὶ τῷ γυμνασίῳ δέδρασται καὶ δέδρασται. Tan. Faber.

1 Ἐν τριόδῳ τῇ ἀρίστῃ] Emenda, τῇ ἐν τριόδῳ ἀρετὴν, longe enim aliud est, δηλοῦσθαι τὰ ἀρετὴν ἐν τριόδῳ, & τὴν ἐν τριόδῳ ἀρετὴν δηλοῦσθαι. Ptius illud nihil ad hunc locum facit. Vocat autem Lucianus τὴν τριόδου ἀρετὴν, quia nil nisi de virtute loquebantur istæc ἐκτερώματα σοφίας. Inde est quod in Timone Iupiter perquàm facetissime dicit, ὥστε ἢ ὀδηδυσάμενον χρὴ τὰ ὦτα καθεῖναι, ἢ ὀδυτρισθῆναι ὑφ' αὐτῶν (φιλοσόφων) ΑΡΕΤΗΝ ΤΙΝΑ, καὶ ἀσώματα, καὶ λόγους μεγάλης φωνῆς ξυνειρόμενον. Quò loco vocula hæc ΤΙΝΑ innuit tritum quid & tralatitium. Ita & in Gallo Micyllus de Philosopho nescio quo loquens ait: καὶ ΑΡΕΤΗΝ ΤΙΝΑ φησί με διεξιὼν ἐξ διδάσκων, &c. Nisi quòd non lubet ἐν τ' δέοντι σοφίζεσθαι, locum illustrissimum Plauti, qui à nemine hactenus intellectus est, possem emendare:

——— *conferunt sermones inter sese drapeta,*
Olfant, olfiunt, incedunt cum suis sententiis;

Verùm id alibi à me præstitum est. Quippe legendam demonstravi,

——— *Conferunt sermones inter sese de arete.* Idem.

2 Σὺ δὲ γνωριεῖς] Interpres, *Tu verò hæc planè ita se habere cognosces.* Atqui non ita est, sed uti dicam. Metuit Lucianus ne sibi à quoquam oratio Cynici adscribatur; id quo ne fiat, ait, ὡς ἐλέγετο, additque, *Quam orationem facile agnosces, qui hujusmodi canes sæpe latrantes audieris.* Quæ sententia longe alia est. *Idem.*

3 Ὦ γῆ καὶ ἥλιε] Ridet Lucianus, τὴν ὀγκηρὰν φλαναρίαν τῷ ἐπφωνήματι. Idem.

4 Πατρῷος Ἡρακλεῖς] Videlicet Herculem quasi πατριάρχην, seu familiæ suæ principem haberi volebant Cynici, seque veluti Ἡρακλείους τινὰς jactitabant. *Idem.*

5 Πεντακισχίλια τάλαντα] Ἐπτερχαδέκα Theagenes. Peregrini enim facultates, ut ἐν τῷ μὲ πῶν constabit, XV. talenta non exsuperabant. *Idem.*

ἐπιτηδεύσειν, τὸ ἀντιφιλονικήσαι δὲ αὐτῷ τοῦ Ὀλυμπίου δυνάμενον. ἀλλ' ὅτι μὲ πυρὸς ἐξάγειν δεῖ βίον διέγνωκεν ἑαυτῷ, εἰς κενοδοξίαν τινὲς τοῦτο ἀναφέρουσιν. ἢ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως; ἢ γὰρ Ἀσκληπιὸς, ἢ [2] Διόνυσος κεραυνῷ; ἢ γὰρ τὰ πλάστιγγα Ἐμπεδοκλῆς εἰς τοὺς κρατῆρας; ὡς ὃ ταῦτα εἰπὼν ὁ [3] Θεαγένης, τοῦτο γάρ ὁ κεκραγὼς ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο, ἤρετο τινὰ τῶν παριστώτων, τί βούλεται τὸ ὀφελεῖν δὲ πυρὸς, ὦ τὸ Ἡρακλῆς, ἢ Ἐμπεδοκλῆς, ἕως τὸ Πρωτέα. ὁδὶ, φάσκων εἰς μακρὰν ἔφη κρύπτειν ἑαυτὸν ὁ Πρωτεὺς Ὀλυμπιάσι. πῶς ἔφην, ἢ πρὸς ἕνεκα; εἶτα ὁ μὲ, ἐπειρᾶτο λέγειν. ἐδόκα δὲ ὁ Κυνικὸς, ὥστε ἀμηχανεῖν ὡς ἄλλα ἀκούειν. [4] ἐπήκουον δὲ τὰ λοιπὰ, ἐπαυτλοῦντος αὐτῷ, ἐθαυμαζέτε πᾶσι ὑπερβολὰς διεξιόντος τοῦ Πρωτέως. τὸ μὲν γὰρ Σινωπέα, ἢ τὸ διδάσκαλον αὐτῷ Ἀντισθένη, ἀδὲ ὑφηβᾶν ἠξίει αὐτὸν, ἀλλ' ἀδὲ τὸ Σωκράτη αὐτόν. ἐκάλει δὲ τὸν Δία ἐπὶ τῶν ἀμιλλαν. εἶτα

qui cum ipso Olympio certare possit. Sed quia per ignem è vita educere se decrevit, quidam hoc ad vanam gloriam referunt. [1] Nonne sic fecit Hercules? nonne Æsculapius? & Bacchus fulmine periit? nonne & postremùm Empedocles in crateres se præcipitem dedit? Hæc cùm dixisset Theagenes (nam sic vocabatur ille qui clamaverat) quendam ex adstantibus interrogavi, quid hoc de igne, aut quid Hercules, vel Empedocles ad Proteum attineret. Tum ille, brevi, inquit, in Olympia, seipsum cremabit Proteus. Quomodo, inquam, & quorsum? Deinde cùm rem mihi exponere conaretur, ita clamabat Cynicus, ut alium audire non possem. Verùm exaudiebam reliqua, quum verba funderet, ac mirificis laudibus Proteum extolleret. Etenim Sinopensem illum, aut præceptorem ejus Antisthenem, ne conferre quidem cum illo dignabatur, sed neque ipsum Socratem. Iovem autem provocabat ad certamen.

1 *Nonne*] Igne mori multi glorioſum putarunt, inter quos etiam fuit Colanus, qui ſe ultro incendio obtulit, cum jam mori decreviſſet. Nicolaus Damaſcenus & Philoſophus & hiſtoricus ſcribit à ſe viſum Zarmanochegam Indum qui ſatis fortunatus Athenis ſe cremavit, quod abunde vixiſſet, in cujus tumulo ita inſcriptum fuit: Ζαρμανοχήγας Ἰνδὸς ἀπὸ Βαργόσης κατὰ τὰ πάτρια Ἰνδῶν, αὐτὸν ἀπὸ θανατήσας κεῖται. Cogn.

2 Διόνυσος] Vnde Antipater Sidonius de Hercule & Bacchо,

——— οἱ δ' ἀπὸ γαίης
Ἥλθον εἰς ἀθανάτους ὧν πυρὸς ἀμφίτροποι. Tan. Faber.

3 Θεαγένης] Philoſophus Cynicus. *Idem.*

4 Ἐπήκουον δὲ τὰ λοιπὰ] Verba hæc plane amittunt elegantiam ſi reddantur cum interprete *verum audi-bam reliqua cum verba funderet ac mirificis laudibus Proteum extolleret.* Narrat hic Lucianus, ſe audiviſſe quendam Theagenem φωνῇ μεγάλῃ & τραχείᾳ in trivio virtutes latrantem, & deinde de Proteo ſeu Peregrino dixiſſe, ſane qui clamat voce magna & aſpera, gravate verba, & non niſi magno cum labore niſuque pronuntiat; *fundere verba* ii dicuntur qui prompta, facili, atque plena oratione utuntur; ſic *fluentia verba* apud Auctorem carminis ad Piſon. Et *fluens cantus* apud Valer. Flacc. lib. 3. Argonaut. v. 158. ῥέοντα λόγων apud Ælian. lib. 8. c. 12. ποικ. occurunt. vix habent Latini, quo elegantiam illam, quæ in verbis Luciani eſt exprimant; niſi circumlocutione utantur, ut, exaudiebam *cum magno conatu relu-*

ρῶτοι ἔδοξεν αὐτοῖς ἰσους πως φυλάξαι αὐτούς. καὶ ὅτε κατέπαυσε τὸν λόγον. δύο γὰρ ταῦτα ἔφη ὁ βίος ἄριστα δημιουργήματα ἐχειροτέχνησε, τὸν [2] Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ Πρωτέα. πλάστην δὲ, καὶ τεχνίτην, δύο μὲν, Φειδίαν. δὲ δὲ, ἡ φύσις. ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀνθρώπων εἰς Θεοὺς [4] τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἰσπέμπετε, ὀχυρώτατον ἐπὶ δὲ πυρὸς, ὀρφανοὺς ἡμᾶς κατάλιπόν. ταῦτα ἐμὲ πολλὰ ἰδόντα διεξελθόν, ἐδάκρυε μόλα γελοίως, καὶ τὰς τρίχας ἐπάλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ πάνυ ἕλκειν. καὶ τίλων, ἀπῆγεν αὐτὸν λύζοντα μετεξὺ τῶν Κυνικῶν τινες, ὁ δαμυθάμβους. [5] μὴ δὲ τοῦτον, ἄλλον δ' ὅστις ἀναβοήσῃ, ὁ ἀφελόμενος ἀλγηδόνα τὸν πλησίον, [6] ἀλλὰ ἐπ' αἰδοιμώοις τοῖς ἀρχαίοις ἱερείοις ἐπιχέει τὸν ἀστοιδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἐπὶ πολὺ ἐγέλα, καὶ δηλονότι ὑπὸ [7] νεοῦ αὐτὸ ὁρῶν. εἶτα κρόκαλος ὧδέ πως. ἐπεὶ ὁ καταράτος Θεαγένης τέλος τὸν μιαρώτατον

men. Deinde cùm ipsi visum esset pares ipsos servare, orationi finem imposuit. Duo hæc, inquit, visa sunt in hominum vita, opificia præstantissima, nempe Iupiter Olympius, & Proteus. Plastæ verò, & artifices fuerunt, illius quidem, Phidias, hujus autem, Natura. At nunc ab homicidis ad Deos abibit hæc statua, igni vecta, pupillos nos relinquens. His multo cum fudore pronuntiatis, admodum ridiculè flebat, & capillos vellebat, subparcens tamen, ne penitus avelleret. Postremò Cynici quidam illum interim fingultientem consolantes abduxerunt. Post hunc alius illico conscendit, non cunctatus donec multitudo dilaberetur: sed prioribus sacris ardentibus libamina infudit. Ac sub initium quidem effusè ridebat, idque ex imis præcordiis facere videbatur. Deinde sic exorsus est. Postquam scelestus ille Theagenes nequissimæ orationi, more

reliqua dicentem. Quo respiciunt etiam illa quæ sequuntur: ταῦτα ἐμὲ πολλὰ ἰδόντα διεξελθόν ἐδάκρυε μόλα γελοίως. Et p. 43. ἐγὼ δ' ἀφεὶς αὐτὸν διαῤῥηγνύμενον. *ego relinquens illum, qui se vociferatione rumpebat.* Adde quid ἐξαντλέω semper de re molesta & gravi dicatur. Euripid. Med. v. 79.

Α'πολόμαν' ἆρ' εἰ κακὸν προσείσομαι
Νέον παλαιῷ, πρὶν τό δ' ἐξιωτλακέναι.

Priusquam illud malum exhaustum sit. Et Alcest. v. 354.

——— ἀλλ' ὅμως βάρος ψυχῆς ἀπάντλοιλιν ἄν.

Quomodo *exhaurire dolorem* & alia apud Latinos passim leguntur. *Gith. Cuperus Observ. l. 3. c. 2.* Alm.

1 Δία τὸν Ὀλύμπιον] Opus Phidiæ, ex ebore & auro. Describitur à Pausania. *Tan. Faber.*

2 Τὸ ἄγαλμα τοῦτο] Nota duriorem metaphoram, sed Cynico convenientem. Peregrinum enim intelligit, quem cum Iovis Olympii simulacro comparavit. Ita & mox. *Idem.*

3 Μετὰ τοῦτον ἄλλον] Hic anonymus, quo velut ὑποκριτῇ utetur Lucianus ὁ τῷ δράματι διδάσκαλος, Peregrinum suis coloribus depinget. *Idem.*

4 Ἀλλ' ἐπ' αἰδοιμώοις] Metaphora à sacris ducta: non poterat χαριέστερον hic nostes. *Idem.*

5 Νεοῦδον] Homericum. *Bourd.* Poëtica vox est. Videlicet alludit ad locum Homeri, primulo initio Iliad. α.

Νεοῦδον ἐκ κεφαλῆς ——— *Tan. Faber.*

αὐτῷ λόγων, [1]τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα ἐπισπάσθω, ἐγὼ κἀγὼ τὸ σύμπαλιν, λύσω δ' Δημοκρίτου γέλωτα. ἄρξομαι. καὶ αὖθις ἐμέλλε ἐπισπᾶσθαι, ὥστε ἐμὲ τὰς πολλὰς ἐπὶ τὸ ὅμοιον ἐπισπάσασθαι. εἶτα ἐπιστρέψας ἑαυτὸν, ἢ τί γὰρ ἄλλο ἔφη ὦ ἄνδρες χρὴ ποιεῖν, ἀκούοντας μὲν ὑπὲρ γελοίων ῥήτωρ, ὁρῶντας δ' ἄνδρας γέροντας δρεπτέα καταπύστου ἕνεκα μισητοὺς καὶ κυδιανῶντας ἐν τῷ μέσῳ; ὡς δ' εἰδέναι [2]οἷόν τι τὸ ἄγαλμά ἐστι τὸ καυθησόμενον, ἀκούσατέ μου, ἐξεργῶ δὲ φυλάξαντος τὴν γνώμην αὐτοῦ, καὶ τὸν βίον ἐπιτηρήσαντος. ἔνια δ' ὧν τῶν πολιτῶν αὐτοῦ ἐπωθούμην, καὶ οἷς ἀνάγκη ὑπ' ἀκριβῶς εἰδέναι αὐτόν. τὸ γὰρ τῆς φύσεως τοῦτο πλάσμα, καὶ δημιούργημα, [3]ὁ δὲ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεὶ εἰς ἄνδρας πλεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχεύων ἁλούς, μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβεν. καὶ πλὴν τῆς δ' τέγους ἁλόμενος, διέφυγε, [4]ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος. εἶτα μεσοκόπιον τὸ ὡραῖον ἀφθεῖρας, τελχιλίων ἐζωνήσατο τὸν τῆς γενείου δ' παῖδος, πεντήτων ὄντων, more Heracliti lachrymando, finem impoſuit: ego contrà à Democriti riſu exordiar. Et rurſus riſum profudit, ita ut pleroſque noſtrûm ad ſimilem riſum pertraheret. Deinde converſus, Quidnam aliud, inquit, ô viri nobis faciendum eſt, adeò ridiculas orationes audientibus, videntibuſque ſenes viliſſimæ gloriolæ gratia, tantùm non in medio ſaltantes in caput? Vt autem ſciatis qualis ſit hæc ſtatua quæ cremabitur, audite me, qui mentem ipſius ab initio obſervavi, & vitam animadverti. Nonnulla etiam à civibus ejus accepi, qui non potuerunt ipſum non accuratè noſſe. Nam hoc Naturæ figmentum, & opificium, Polycleti canon, cùm inter viros cenſeri cœpiſſet, in Armenia in adulterio deprehenſus, non paucas accepit plagas, ac tandem de tecto deſiliens aufugit, natibus raphano oppletis. Deinde conſtuprato adoleſcente formoſo, tribus nummorum millibus à pueri parentibus, qui tenuis erant fortunæ, redemit ice-

1 Τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα] Iuvenalis x. de Democrito & Heraclito,

Iamne igitur laudas quod de ſapientibus alter
Ridebat, quoties à limine moverat unum
Protuleratque pedem; flebat contrarius alter? Tan. Faber.

2 Οἷόν τι τὸ ἄγαλμα] Iterum ridet φορτικὴν illam metaphoram Theagenis. Eodem mox ſpectat, cùm de Canone Polycleti loquitur. *Idem.*

3 Ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανών. Ἐπεὶ | Ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεὶ. Marcil. Plinius xxxiv. *Idem* (Polycletus) *& Doryphorum viriliter puerum fecit, & quem Canona artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes, velut à lege quadam.* Hujus Canonis meminit quoque in lib. de Saltatione Lucianus. τὸ δ' σῶμα καὶ τὸ Πολυκλείτου Κανόνα ἤδη ἐπιδεῖξαι μοι δοκῶ. Tan. Faber.

4 Ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος] Supplicium deprehenſorum in adulterio. τὸν μοιχὸν τῷ ῥαφανίδων πλαυτὸν καὶ τὰς ἕδρας. Heſy. huic ſupplicio inſuper addit depilationem & cineris calidi aſperſionem Scholiaſt. Ariſtoph. ad nubes. *Edward.* Catullus,

At tum te miſerum, malique fati,
Quem attractis pedibus, patente porta
(hoc loco idem eſt ac φοικτὸς)
Percurrent raphanique mugileſque.

Sed

μὴ [1] ἐπὶ τ ἀρμοστὴν ἀπαχθῆναι τ Ἀσίας. ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα ἐάσωμεν δοκῶ. [2] πηλὸς γὰρ ἔτι ἄπλαστος ἦν, καὶ ὑδάτων σοπλὴς ἄχαλκος ἡμῖν ἐδεδημιούργητο. ἃ ἦ τ πατέρα ἔδρασε, ἢ πάνυ ἀξιον ἀξιον. καίτοι πάντες ἴστε, καὶ ἀκηκόατε ὡς ἀπέπνιξε τ γέροντα, σὺν ἀναχόμενον αὐτὸν ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη ἤδη γηρῶντα. εἶτα ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα διεβοήθη, φυγὴν ἑαυτῷ προσαδικήσας, ἐπλανᾶτο, [3] ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων, ὅπως ἢ τὴν [4] θαυμαστὴν σοφίαν τ Χρισιανῶν ἐξίμαθε. σὺν τοῖς Παλαισίνοις τοῖς ἱερεῦσι, καὶ γραμματεῦσιν αὐτῶν ξυγγενόμενος. [5] καὶ τί γάρ, ὃν βραχεῖ [6] παῖδας αὐτὸς ἀπέφηνε, σοφὴν, καὶ διάσκελον, ne ad Asiæ præfectum duceretur. Hæc & similia videntur mihi prætermittenda. Nam erat adhuc informe lutum, & nondum perfecta nobis statua. Quæ autem in patrem perpetravit, ea commemoratione digna puto. Quanquam scitis omnes, & audivistis, ut senem suffocavit, quem non sustinebat supra annos sexaginta jam senescere. Postea quum scelus hoc divulgatum esset, arreptaque fuga seipsum condemnasset, errabat terram terra commutando. Quo tempore mirabilem Christianorum sapientiam didicit, circum Palæstinam cum sacerdotibus & scribis ipsorum conversans. Ac brevi illos præ se pueros esse ostendit, cùm propheta, so-

Sed rem omnem optimè describit Aristophanis Schol. in νεφέλαις ad hunc versum,

τί δ' ἦν ἀφανισθῇ γε πυδόμυός σοι, πέρδα τε πλθῇ;

ἄτοπόν, ait, ἔοι, &c. Neque enim vacat transcribere. Ceterum mihi obiter monendus est lector, versum illum corruptum esse. Qui pote, inquies, cùm ita planus sit; ita facilis sit? Atqui ita est. Nonne unâ syllabâ modulum sui generis excedit? Lege itaque,

τί δ' ἦν ἀφανισθῇ γε πυδιλέ σοι, πέρδα τε πλθῇ; Tan. Faber.

1 Ἐπὶ τ ἀρμοστὴν ἀπαχθῆναι τ Ἀσίας] Vox ἀρμοστὴς olim nomen fuit magistratus apud Spartiatas, qui mittebatur præfectus alicujus urbis aut regionis. At tempore Luciani pridem desierat usus ejus magistratus & vocis, nam ἀνθύπατος à Græcis, *Proconsul* à Latinis vocabatur magistratus, qui Roma missus Asiam regebat. Nec video, quare hanc vocem à tanta antiquitate revocaverit Lucianus, ut designaret Romanum proconsulem, penes quem erat jus gladii ad punienda crimina. *Palm.* Intelligit Proconsulem. Diodorus Siculus lib. 13. existimavit vocem esse Laconicam, vel Laconibus peculiarem. ὁ δ' ἐν τῇ σκιᾷ καθιζόμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἡμῶν (ὃν οἱ Λάκωνες ἀρμοστὴν ἐκάλουν) &c. At ego de Laconibus dici ἀτόπως non puto. Xenophon enim de Thebanis lib. VII. Ἑλληνικῶν usurpavit ut & Plutarchus in vita Demetrii, ubi Hieronymum historicum ait ἐπιμελητὴν ἐξ ἀρμοστὴν Thebarum ab eo fuisse constitutum. Harmostæ aliter dicebantur ἁρμοσταὶ Xenoph. lib. IV. alibi autem ἁρμόζοντες, quemadmodum ὁ πειράζων pro πειρατὴς, & sexcenta alia. *Tan. Faber.*

2 Πηλὸς] Legend. Casaub. ad illud Persii *udum & molle lutum es.* Bourd.

3 Ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων] Id aliter Græci dicunt, γὴν ἐκ γῆς ἑλαύνεσθαι. Tan. Faber.

4 Θαυμαστὴν σοφίαν τ Χριστιανῶν ἐξίμαθε] Athenagoras Apologia. *Marcil.* Εἰσηγητικὸς. Idem.

5 Καὶ τί γάρ] Non vidit Interpres harum vocularum venustatem. *Idem.*

6 Παῖδας αὐτὸς ἀπέφηνε] Ita Xenophon in luculentissima illa de Agesilao rege oratione, φαῦλα ἀποδείξας τ Τισαφέρνου τὴν ἀπάτην. Idem.

σάρχης, καὶ ξυναγωγὸς, καὶ [1] πάντα μὴν αὐτὸς ἦν. καὶ τὰ βίβλων τὰς μὲ, ἐξηλᾶτο, καὶ διεσάφει. πολλὰς δ' αὐτὸς ἐξυπέγραφε, καὶ ὡς Θεὸν αὐτὸν [2] ἐκεῖνοι ἐδηγοῦντο, καὶ νομοθέτῃ ἐχρῶντο, ᾧ καὶ ἐπίστευον ἐπὶ σέβασμα ἄνδρα τὸν, τὸν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀνασκολοπισθέντα, ὅτι καινὴν ταύτην τελετὴν εἰσήγαγε εἰς τὸν βίον, τότε δὴ καὶ συλληφθεὶς ἐπὶ τούτῳ ὁ Πρωτεὺς, ἐνέπεσεν εἰς τὸ δεσμωτήριον. ὅπερ καὶ αὐτὸν ἐλάμβανε μικρὸν αὐτῷ ἀξίωμα προσποιήσει τοῦ ἐξῆς βίου. καὶ τὴν παρρησίαν, καὶ δόξοκοπίαν. ἂν ἐφ' ἑαυτοῦ γένηται, ἐπεὶ δ' ἐν ἐδέδετο, οἱ Χριστιανοὶ συμφορᾷ πεισάμενοι τὸ πρᾶγμα, πάντα σφίσιν, ἐξαρπάσαι πειρώμενοι αὐτόν. εἶτ' ἐπεὶ τοῦτο ἦν ἀδύνατον, ἦρα ἄλλη θεραπεία πᾶσιν ἡ παρέργως, ἀλλὰ ξυὼ σπουδῇ ἐμέλετο, καὶ ἦν ἰδεῖν μὲ δύο ἢ τρεῖς παρὰ τῷ δεσμωτηρίῳ πρωΐθεν χαίροντας, χήρας πάσας, καὶ παιδία ὀρφανά. οἱ δ' ἐν πύλαις αὐτῶν, καὶ συνεκάθευδον ἤδη μετ' αὐτῶν, λελωφηκότες τὰς δεσμοφύλακας. εἶτα [4] δεῖπνα ποικίλα εἰσηγμίζετο, ἐσθίοντες ἅμα καὶ συναγωγὸς, καὶ ξυναγωγὸς, καὶ [1] πάντα μὴν αὐτὸς ἦν. καὶ τὰ βίβλων τὰς μὲ, ἐξηλᾶτο, καὶ διεσάφει. πολλὰς δ' αὐτὸς ἐξυπέγραφε, καὶ ὡς Θεὸν αὐτὸν [2] ἐκεῖνοι ἐδηγοῦντο, καὶ νομοθέτῃ ἐχρῶντο, ᾧ καὶ ἐπίστευον ἐπὶ σέβασμα ἄνδρα τὸν, τὸν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀνασκολοπισθέντα, ὅτι καινὴν ταύτην τελετὴν εἰσήγαγε εἰς τὸν βίον, τότε δὴ καὶ συλληφθεὶς ἐπὶ τούτῳ ὁ Πρωτεὺς, ἐνέπεσεν εἰς τὸ δεσμωτήριον. ὅπερ καὶ αὐτὸν ἐλάμβανε μικρὸν αὐτῷ ἀξίωμα προσποιήσει τοῦ ἐξῆς βίου. καὶ τὴν παρρησίαν, καὶ δόξοκοπίαν. ἂν ἐφ' ἑαυτοῦ γένηται, ἐπεὶ δ' ἐν ἐδέδετο, οἱ Χριστιανοὶ συμφορᾷ πεισάμενοι τὸ πρᾶγμα, πάντα σφίσιν, ἐξαρπάσαι πειρώμενοι αὐτόν. εἶτ' ἐπεὶ τοῦτο ἦν ἀδύνατον, ἦρα ἄλλη θεραπεία πᾶσιν ἡ παρέργως, ἀλλὰ ξυὼ σπουδῇ ἐμέλετο, καὶ ἦν ἰδεῖν μὲ δύο ἢ τρεῖς παρὰ τῷ δεσμωτηρίῳ πρωΐθεν χαίροντας, χήρας πάσας, καὶ παιδία ὀρφανά. οἱ δ' ἐν πύλαις αὐτῶν, καὶ συνεκάθευδον ἤδη μετ' αὐτῶν, λελωφηκότες τὰς δεσμοφύλακας. εἶτα [4] δεῖπνα ποικίλα εἰσηγμίζετο,

sodalitii princeps, & synagogæ socius, denique omnia solus ipse esset. Præterea libros alios ipse enarrabat, & declarabat: & plerosque ipse conscribebat: ipsumque ut Deum illi perhibebant, ipso legumlatore utebantur, & præfecti titulo cohonestabant. Itaque etiamnum magnum illum hominem colunt, qui in Palæstina crucifixus est, quia novam hanc religionem in vitam introduxit. Tum verò etiam comprehensus ob hoc Proteus, in carcerem est conjectus. Quod etiam non exiguam authoritatem ipsi ad vitam sequentem conciliavit, & ad præstigias, auræque popularis captationem, quas amabat. Postquam igitur in vincula est conjectus, Christiani rem hanc pro ingenti calamitate ducentes, omnia moverunt, ipsum eripere conantes. Deinde cùm id fieri non posset, omnia saltem alia officia, non perfunctoriè, sed sedulò præstabant. Ac manè quidem illico videre erat juxta carcerem præstolantes anus, viduas aliquas, & puerulos orbos. Ipsorum autem primores cum ipso intus dormiebant, corruptis custodibus. Exin variæ cœnæ inferebantur,

1 Πάντα μὴν αὐτὸς] Dixerunt ad Petron. Apparet ex hoc Dialogo frustra eos esse qui Lucianum nostrum contendunt olim fuisse Christianum. *Bourd.*

2 Ἐκεῖνοι ἐδηγοῦντο] Restitue ad fidem MS. R. ἠγοῦντο. Res per se patet. *Tan. Faber.*

3 Τὸν μέγαν γὲν] Istæc vocula γὲν & sensus repente abruptus satis indicant, multa hic à Luciano adversus Christum scripta fuisse; quæ à majoribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est quod dixerat Suidas, Lucianum κεθάπτεσθαι τῶν χριστιανισμῶν, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν ἐν τῷ τῶν Περεγρίνου βίῳ, (melius dixisset ἐν τῇ τῶν Περεγρίνου τελευτῇ) hinc factum ut in plerisque MSS. Codd. non ampliùs extet Peregrinus. Bene tamen quod hîc non itidem fecere ut apud Iosephum, quem (quod mirere) Origenes duobus tribus-ve locis asserit contra Christum scripsisse, & tamen hodie laudat. Qui factum? Nil enim facilius. In locum κακηγορίας suffecere ἐγκώμιον. O timidam pietatem! *Idem.*

4 Δεῖπνα ποικίλα] Quas cœnas vocat varias? an dapsiles, opiparas, & quas Ty-

καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἐλέγοντο. καὶ ὁ βέλτιστος Περεγρῖνος, [1] ἔτι γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο, καινὸς Σωκράτης ὑπ' αὐτῶν ὠνομάζετο. καὶ μὴν καὶ τῶν ἀπὸ τῆς Ἀσίας πόλεων ἐσί τινες, ἃς ἥκειν τινες τῶν Χριστιανῶν ἐπελόντων δημοσίων δεησόμενος, καὶ ξυναγορεύσοντας, καὶ παραμυθησόμενος τὸν ἄνδρα. ἀμήχανον δὲ ὅσον τὸ τάχος ἐπιδεικνυμένη, ἐπειδάν τι τοιοῦτον χρήματα δημόσιον. [2] οὐ βραχεῖ γὰρ ἀφειδοῦσι πάντων. καὶ δὴ καὶ τῷ Περεγρίνῳ πολλὰ τότε ἦλθε χρήματα παρ' αὐτῶν ἐπὶ ὠφελείᾳ τοῦ δεσμοῦ. καὶ [3] συνεισεφέρουσί τινες μικρὰν τοιαύτην ἐποιήσαντο. πεπείκασι γὰρ αὐτοὺς οἱ κακοδαίμονες, τὸ μὲν ὅλον, ἀθανάτους ἔσεσθαι, καὶ βιώσεσθαι τὸν ἅπαντα χρόνον. παρ' ὃ καὶ καταφρονοῦσι τοῦ θανάτου, καὶ [4] ἑκόντες αὐτὸν ἐπιδίδωσιν οἱ πολλοί. ἔπειτα ὁ [5] νομοθέτης ὁ πρῶτος, ἔπεισεν αὐτοὺς, ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἶεν ἀλλήλων. ἐπειτα, eorumque sermones sacri dicebantur. Et optimus ille Peregrinus, sic enim adhuc appellabatur, novus Socrates ab illis nominabatur. Quinetiam constat ex Asiaticis urbibus, veniſſe aliquos à Christianis missos ex publico, qui opem ferrent, patrocinarentur, & consolarentur virum. Incredibile autem est quantam celeritatem ostendant, siquid tale vulgo innotuerit. Illico enim nulli rei parcunt. Proinde Peregrino tunc multæ pecuniæ mittebantur ab ipsis vinculorum prætextu: quem non exiguum proventum duxerunt. Etenim persuaserunt sibi miseri illi, se omnino immortales fore, & perpetuò victuros. Idcirco mortem contemnunt, & multi ultro se occidendos tradunt. Deinde legislator primus ipsis persuasit, alios aliorum omnes esse fratres, quum

Terentianus parasitus, &c, post illum, Horatius, dubias appellat? Nil tale δεῖπνα κοινὰ nil aliud sunt, quàm quod primi Christiani ἀγάπας vocitabant; cœnas sacras rectè, opinor, dixeris. Cur autem sit ita intelligendus hic locus, perquàm facilè potest demonstrari vel hoc uno argumento, quod mox subjunget, καὶ ἱεροὶ λόγοι αὐτῶν ἐλέγοντο, *Sacræ ibi conciones habitæ fuisse*. Notandus hic locus ab iis fuerat, qui de nascentis Ecclesiæ temporibus scripsere. Ridiculè verò Baronius, qui, dum de Peregrino ageret, vertit, *omnis generis cœnas dubias*. Tan. Faber.

1 Ἔτι γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο] Postea enim Proteus pro Peregrino dici cœptus, & adoptivo cognomine venerabilior factus, & quodammodo θειότερος. Idem.

2 Οὐ βραχεῖ γὰρ ἀφειδοῦσι πάντων] *Illico enim nulli rei parcunt.* Interp. Mallè. Vertendum enim fuerat: *Nam, ut paucis absolvam, nulli rei parcunt.* Id παιδικὸν ἦνθος monemus, nisi tamen ipsi per se viderent. *Idem.*

3 Συνεισεφέρουσί τινες μικρὰν ταύτην ἐποιήσαντο] Corruptus locus, sed qui facilè potest emendari. Legi quippe debet, ἐποιήσατο, referrique ad Peregrinum, qui ex Christianorum caritate *lucrum uberrimum fecit*; cujus causam mox affert, πεπείκασι γὰρ, &c. Cùm hæc scripsissem, animadverti non aliter fuisse in codice veteris interpretis: vertit enim *nec vulgarem rerum proventum lucrifaciebat.* Viden' tu interpolatio quid faciat? *Idem.*

4 Ἑκόντες αὐτὸν ἐπιδίδωσιν] Martyres nostros designat, quos Epictetus vel Arrianus ajebat id facere ὑπὸ μανίας ἢ ὑπὸ ἕξεως; quos enim ibi Galilæos vocat, nullus dubito quin sint Christiani. lib. IV. cap. VII. *Idem.*

5 Ὁ νομοθέτης πρῶτος] Quis hic primus legislator Christianorum? ipsemet Christus, inquies. At non ita sentit Lucianus. Quippe legislatorem hunc alium esse vult ab αἰσχρολογίᾳ ἀνδρός, quod sanè in primis considerandum videtur.

ὧν ἅπαξ προδιδάσκει, θεοὺς μὲν τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀπαρνησαμένους, τὸν δὲ ἀνασκολοπισθέντα ἐκεῖνον σοφιστὴν αὐτῶν, προσκυνῆσαι, καὶ κατὰ τοὺς ἐκείνου νόμους βιῶσαι. καταφρονεῖσθαι δὲ ἅπαντων ἐξῆς, καὶ κοινὰ ἡγεῖσθαι ἅπαντα· ἀνδρί τινος ἀγυρτικῷ πίστεως τὰ τοιαῦτα προδιδαχθέντι. ἦν τοίνυν παρίλθῃ τις εἰς αὐτοὺς, γόης, καὶ πανοῦργος ἄνθρωπος, καὶ πᾶσι χρῆσθαι δυνάμενος, καὶ αὐλίκῃ μάλα πολίσι· τὸ βραχὺ ἐμβιβάσας, ἰδιώτας ἀνθρώπους ἐχρῆν. πολὺν ἄλλον ὁ Περεγρῖνος ἀφεῖτο τότε τῆς Συρίας ἄρχοντος, ἀνδρὸς φιλοσοφίᾳ χαίροντος. ὃς συνεὶς τὴν ἀπόνοιαν αὐτοῦ, καὶ ὅτι δέξαιτ' ἂν ἀπο-

quum semel à nobis desciscentes, Græcorum Deos abnegaverint, & crucifixum illum præceptorem ipsorum adoraverint, & vitam secundum leges ejus instituerint. Proinde omnia ex æquo contemnunt, & communia putant, citra fidem accuratam talia recipientes. Si igitur aliquis ad ipsos veniat præstigiator, & versutus homo, rebusque gerendis appositus, brevi admodum ditescit, simplicibus hominibus inhians. Cæterùm Peregrinus ab eo qui Syriæ tum præfectus erat, viro Philosophiæ studioso est *dimissus*. Qui cùm illius amentiam *intellexisset* & eum mori velle, quòd in-

de

Paulum Apostolum designari existimo, rationibus iis adductus, quæ nemînem latent, hac etiam non leviter commotus, quòd toties apud Paulum fratrum appellatio, qua de hic agitur, occurrit. Aliud si intelligat Lucianus, fortasse alluserit ad aliquod Pseudo-Euangelium ex eorum numero, quorum nomina, & aliquando testimonia, memini me apud Epiphanium legere. *Tan. Faber.*

1 Κοινὰ ἡγεῖσθαι] Et si verti potest, eo significatu accipiendo κοινὸς, quo locis aliquot novi fœderis usurpatur, mihi tamen sese probat emendatio, nempe κενὰ ἡγεῖσθαι, *vana & futilia esse existimant.* Neque enim Græci, quod quidem commemînerim ita usurpant κοινός. Idem.

2 Αὐτίκα μάλα ἐς βραχύ] Nemo non videt istud ἐς βραχὺ posse esse glossema τῶν, αὐτίκα μάλα: sed ut Græci dicunt αὖ πάλιν & βάσκε ἴδι, &c. ita hoc quoque stare potest. *Idem.*

3 Ἰδιώτας ἀνθρώποις ἐγχανῶν] *Simplicibus hominibus inhians*, ait Interpolator, sed planè simpliciter. Vertere enim debuerat, *Simplices homines illudens.* Ita Aristophanes ἐν Νεφέλαις.

Μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐγγανὼν τυθήσῃ.

quo loco quia, si satis memini, nil Græcus Scholiastes dixerat, turpiter verò se dedit Nicodemus Frischlinus, *tum neque à me flebitur, tu verò morieris ore hiante.* bis peccat. Verte. *Frustra ego tum flevero, tu enim me illuso morieris.* Locum ipsum adire operæ pretium erit. Eum si legisset H. Stephanus, non credidisset lexicographis quibusdam malè conciliatis, imò eos refutasset. Cæterùm non hic tantùm ea vox est ab Aristophane usurpata, sed in Γ' πτωχοῖ quoque tribus ante act. v. versibus,

——— ἐγχανεῖται τῇ πόλει.
——— *urbem illuserit.*

ubi Schol. ἀπατήσει. Iterum ἐν Σφηξίν.

κ' ἐκ ἐγχανεῖται ———

Scholiastes, ἐγελάσθη. Ita etiam usurpasse τὸ ἐγχάσκειν arbitror. Locus non succurrit. Cæterum interpretem depravavit interpolator; ille enim sensum viderat. *Quippe qui*, ait, *hominum idiotarum simplicitate abuti queat.* Eat nunc juventus & speciosæ librorum fronti credat. *Idem.*

1 Oi-

νεῖν, ὡς δέξαιτο ἐπὶ τούτῳ καλλίπτει, ἀφεῖναι αὐτὸν, μόλις τὴν κολάσεως ἐπιλαβεῖν ἄξιον. ὡς δὲ, εἰς τὴν [1] οἰκίαν ἐπανελθὼν, κατέλαμβανε τὸν μὲν πατρῷον φόνον, ὅτι φλεγμαίνοντα, καὶ πολλὰς τὰς ἐπιπεπομφυίας τῇ κατηγορίᾳ. διήρπαστο δὲ τὰ πλεῖστα τῶν κτημάτων ὑφ' ἑαυτῷ· τὰ δὲ ὑπολειπόμενα οἱ ἀγροὶ ὅσον εἰς πεντεκαίδεκα τάλαντα. ἦν γὰρ ἡ πᾶσα οὐσία, τελέως μὲν πολύτιμος ἀξία, ἦν δ' ὁ γέρων κατέλιπεν. οὐχ ὥσπερ ὁ παγγέλοιος Θεαγένης ἔλεγε, πεντακισχιλίων. τοσαύτη γὰρ, οὐδὲ ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν πόλις, σύντε σὺν αὐτῇ τὰς γειτνιώσας ὑφαλοῦσα, πραθείη ἄν, αὐτοῖς ἀνθρώποις, καὶ βοσκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ ὑφ' ἑαυτῇ. ἀλλ' ἔτιζε ἡ κατηγορία, καὶ τὸ ἔγκλημα, δεινὸν ἦν. καὶ ἐφ' ᾧ οὐκ εἰς μακρὰν ἐπαναστήσεσθαί τις αὐτῷ. καὶ μάλιστα ὁ δῆμος αὐτὸς ἠγανάκτει, χρηστὸν ὡς ἔφασαν οἱ ἰδιῶται γέροντα πενθοῦντες, ὅτως ἀσεβῶς ἀπολλύμενον. ὁ δὲ σοφὸς οὗτος Πρωτεὺς, ὡς ἄπαξ ταῦτα σκέψασθε οἷόν τι ἐξεῦρε, ὅπως τὸν κίνδυνον διέφυγε. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Παριανῶν, ἐνόμιζε μὲν ἤδη, καὶ τελέως ἀναβεβῆκέναι τὸν βῆμα πεπρῆχθαι, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἦν, καὶ ὅλως μάλα τραγικῶς ἐσκεύαστο. τοιοῦτον δὲ ἐπιφανεὶς αὐτοῖς, ἀφεῖναί φησι τὴν οὐσίαν, ἣν ὁ μακαρίτης πατὴρ αὐτῷ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι πᾶσαν. τοῦτο ὡς ἤκουσεν ὁ δῆμος, σύντονος ἄνθρωποι, καὶ πρὸς ἀμφοτέρους κεχηνότες, ἀνέκραγον δίκαιος εἶναι Φιλόσοφον,

de gloriam relinqueret, eum dimisit, ne supplicio quidem dignum ratus. Tum ille domum reversus, comperit exæstuantem adhuc paternæ cædis indignationem, & multos qui accusationem intenderent. Ipsius autem possessionum direptæ fuerant plerǽque dum peregrinabatur, & soli supererant agri, ferme quindecim talentorum. Nam omnis substantia, quam senex ille reliquerat, triginta ferè talentorum erat, non quinque millium, ut modis omnibus ridiculus Theagenes ajebat. Tanti enim neque tota Parianorum urbs, tametsi quinque vicinas civitates sibi adjungeret, unà cum ipsis hominibus, & pecudibus, reliquaque supellectile venderetur. Sed adhuc accusatio, & crimen fervebat: & aliquis brevi in ipsum insurrecturus videbatur: & potissimum populus ipse indignabatur, senem illum bonum, ut ajebant ii quibus fuerat visus, lugentes, quòd tam impiè occisus fuisset. Sed videte quid adversus hæc omnia commentus sit callidus hic Proteus, & quomodo periculum declinarit. Progressus in Parianorum concionem (jam verò comam nutriebat, sordido amictus pallio, pera ex humeris suspensa, & baculum in manu habebat, denique admodum tragico cultu instructus erat) cùm talem se conspiciendum præbuisset ipsis, concedere se, ait, ut universa substantia sibi à beatæ memoriæ patre relicta, publica fieret. Hoc audito populus, pauperes homines, & ad distributionem inhiantes, protinus exclamarunt, unicum esse Philosophum,

1 Οἰκίαν] In MS. Cod. Bibl. Reg. legitur planissimè, *οἰκίαν*, *patriam*, scil. γῆν. Tan. Faber.

φον, ἵνα φιλόπατριν, ἵνα Διογένους, καὶ Κράτητος ζηλωτήν. οἱ δ' ἐχθροὶ, ἐπιφύμως. κἂν εἴ τις ἐπιχαιρεκάκως μεμνῆτο φόνου, λίθοις αὐτὸν εἰσάλλετο. ἐξηύρε δὲ τοιοῦτόν τινα πλανητεύοντα, ἱκανὰ ἐφόδια τὰς Χριστιανοὺς ἔχων, ὑφ' ὧν δημοφορούμενος, [1] οὐ πᾶσιν ἀφόβοις ἦν. καὶ χρόνον μέν τινα ὕστερος ἐδόκει. [2] εἶτα ὑβρισμένος τί ἐς ἐκείνους, ἄφνω γάρ τι ὡς οἶμαι ἐθέσπισεν τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς, καὶ ἔτι φοβούμενον αὐτὸν, ἀπορούμενον, καὶ παλινῳδίας ᾠδὴν ἀπαιτῶν ὑβρισμένος τὸν πόλεως τὰ κτήματα. καὶ γραμματεῖον ἐπιδὺς, ἠξίου τοῦτα κομίσασθαι, κελεύσαντος [3] βασιλέως. εἶτα τῶν πόλεως ἀλυπησοῦσαμένων, ἀδὲν ἐπράχθη, ἀλλ' ἐμμένειν ἐκελεύσθη, εἰς ἅπαξ λέγων, μηδενὸς κωλύσαντος. τρίτη ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς Αἴγυπτον ὑβρισμένος τὸν Ἀγαθοβολον, ἵνα τῷ γυμνασίῳ ἄσκησιν δηήσηται, ξυρόμενος μὲν τὸν κεφαλῆς τὸ ἥμισυ, χριόμενος δὲ πηλῷ τὸ ἐσχατιόν. ἐν πολλῷ δὲ τῷ ἐπεισιόντων δήμου [4] ἀναφλᾶν τὸ αἰδοῖον, [5] καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο κηλούμενον

phum, unicum amantem patriæ, unicum Diogenis, & Cratetis æmulum. At inimici os obturabant: & siquis paternæ cædis mentionem facere conaretur, lapidibus illico petebatur. Itaque iterum vagaturus abiit, satis viatici in Christianis habens, à quibus stipatus, in omni rerum copia versabatur. Et sic quidem aliquandiu victitavit. Deinde cùm & aliquid in ipsos commisisset, siquidem visus erat, ut opinor, aliquid ex interdictis comedisse, non amplius recipientibus illis, magna rerum difficultate perplexus, mutata sententia putavit sibi repetendas esse facultates à civitate: & datis literis, voluit eas jussu regis recipere. Tum missis à civitate contrariis legatis, actum nihil est: sed jussus est stare rebus, quas nemine cogente semel statuerat. Tertiam præterea peregrinationem instituit in Ægyptum ad Agathobulum, ubi admirandam disciplinam exercebat, abrafo capitis dimidio, & facie luto illita. Multa autem in corona populi pudenda contrectabat, & hæc indiffe-

1 Οὐ πᾶσιν ἀφόβοις ἦν] Optimè. Sed hinc emendandus locus qui in Fugitivis occurrit, οὐ πᾶσιν ἀφόβους βιάντας. leg. ἀφόβοις. Tan. Faber.

2 Εἶτα πεφαντασμένος τι ἐς ἐκείνους (ὡφθη γάρ τοι, ὡς οἶμαι, ἰδίαν τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς)] Impius Lucianus & qui Christianos sæpe suggillat, licet eos & eorum legem sanctissimam non noverit. Hoc loco manifestè confundit Iudaicos ritus cum Christianorum lege. Iudæi enim erant ii, qui offendebantur quodam ciborum genere, at Christianis (ut Petrus Apostolus docet) cibi nulli polluti existimabantur. *Palm.*

3 Βασιλέως] Imperatorem Romanum intellige, non regem aliquem, quod quidam facit. *Tan. Faber.*

4 Ἀναφλᾶν τὸ αἰδοῖον] Qui id faciunt Cynicam Venerem exercere dicuntur, ii videlicet, *qui pelice lava utuntur*, ut ait hominum omnium impudentissimus Martialis. Allusio facta ad Ἀναφλᾶν locum dedit joco Aristophanis ἐν Ἐκκλησιαζούσαις,

Ἀναφλύστιον ζητῶν τιν' ἄλφιτον ——

quem optimè animadvertit Græcus Interpres, ait enim, Ἀναφλύστιον, παρὰ τὸ, ἀναφλᾶν, παίζειν. Quod equidem non video cur Meursio displicuerit. *Idem.*

5 Καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο κηλούμενον ὑπεδήκνυμεν] Corrigendus Interpres, sed

ἐπιδεικνύμενον. εἶτα παῖον, καὶ παιόμενον ἀράττει εἰς τὰς πυγάς, καὶ ἄλλα πολλὰ νεανικώτερα [1] θαυματοποιῶν. ἐκεῖθεν ὃ ἔπλευσεν παρεσκευασμένον, ἐπὶ [1] Ἰταλίαν ἔπλευσε. καὶ ἀποβὰς ἀπὸ νεὼς, οὐδὲν ἐλοιδορεῖτο πᾶσι, οὐ μᾶλιστα τὸν βασιλεῖ, [2] πρωτεύοντα αὐτὸν, ἐθιζόμενον εἰδώς. ὥστε ἀσφαλῶς ἐτόλμα. ἐκείνου γὰρ ὡς οἷός τε ὀλίγον ἔμελε τῶν βλασφημιῶν, οὐ δὴ ἐξῆν φιλοσοφίαν ἐπιδυόμενόν τινα κολάζειν ἐπὶ ῥήμασι. καὶ μᾶλιστα τὰ ἔγχλια τινὰ τὸ λοιδορεῖσθαι ἐπεποιήκει. τούτῳ ὃ οὐ διὰ τοῦτον τὸν ὀκνὸν ἠνέσχετο, ἀλλὰ γὰρ τοῖς ἰδιώταις, οὐ τοῖς ἐβλέπετο. ὧν ἐπὶ τῇ [3] ἀπονοίᾳ, μέχρι δὴ [4] ὁ τῆς πόλεως ἐπιτροπεύων ἀπῆλθε σοφὸς, ἀπέπαυσεν αὐτὸν ἀμέτρως εὐτυφωνίας τῇ πόλει, εἰπὼν μὴ δεῖσθαι τῆς πόλεως τοιούτου φιλοσόφου. πλὴν ἀλλὰ οὐ τοῦτο κλεινὸν αὐτῷ, οὐ λόγου ἦν ἄπασιν, ὁ φιλόσοφος λόγου τῆς παῤῥησίας, οὐ τῆς ἄγαν ἐλευθερίας ἐξελαθείς. [5] καὶ συνήλαυνε κατὰ τοῦτο τῷ Μουσωνίῳ, οὐ Δίωνι, οὐ Ἐπικτήτῳ, οὐ εἴ τις ἄλλος τὸ τοιοῦτον

rentia vocans, oſtentabat: deinde nates ferula verberabat, & verberabatur, aliaque multa juveniliora præſtigiatorum more factitabat. Inde autem ita comparatus, ſolvit in Italiam, & egreſſus è navi, protinus omnes convitiis inſectatus eſt, & regem in primis, quem mitiſſimum & clementiſſimum eſſe norat: adeò ut illud tutò auderet. Regi enim, ut veriſimile eſt, convitia parum curæ erant, neque æquum cenſebat, quenquam ex iis qui Philoſophiæ ſe tradidiſſent, ob verba ſupplicio afficere: & potiſſimùm qui convitiandi rationem in artem convertiſſent. Hinc Peregrini hujus gloria creſcebat, ſaltem apud idiotas & ſimplices, & propter hanc aſtutiam erat admirationi, donec Reip. procurator vir ſapiens, eum dimiſit cùm hac arte inſolentiùs uteretur, dicens civitatem tali philoſopho non indigere. Quinetiam hoc celebre, & omnium in ore erat de ipſo, Philoſophus ob loquendi licentiam, nimiamque libertatem ejectus. Et tunc temporis profectus eſt ad Muſonium, & Dionem, & Epictetum, & ſiquis alius hujuſmodi cælii fuit

ſed Græca priùs. Legendum enim καὶ ἀδιαφόρων δὲ τοῦτο κεκλιμένον ὑπεδεικνύμενον, *oratione habita probans* (id enim eſt ὑποδεικνύμενον) *hoc eſſe ex eorum numero quæ ἀδιάφορα, ſeu indifferentia apud Philoſophos vocitantur.* Quod autem in MS. Regio legitur ἀδιάφθορον, neminem ſanæ mentis morari debet. *Tan. Faber.*

1 Θαυματοποιῶν] Adi Caſaub. ad Athenæum & Theophr. id vocat θαυματουργίαν Xenophon ἐν Συμποσίῳ. Idem.

2 Πρωτεύοντα] Deſignat imperatorem Marcum. Alii Veſpaſianum eſſe volunt. Mihi non placet. *Idem.*

3 Ἀπονοίᾳ] *Aſtutiam* Interp. peſſimè, alſoqui eſſet πειρονοίᾳ.] Idem.

4 Ὁ τῆς πόλεως ἐπιτροπεύων] *Reipublicæ Procurator.* Interp. ſed ridiculè. Quippe vertendum fuit, *Præfectus urbis.* Si ſub Veſpaſiano factum hoc intelligas, de Muciano loquitur. Sed mihi ſecus videtur. *Idem.*

5 Καὶ συνήλαυνε κατὰ τοῦτο τῷ Μουσωνίῳ] *Et tunc temporis profectus eſt ad Muſonium*, &c. Interp. Sed longè à vero abit. Videlicet ignoratio τοῦ συνήλαυνεν hominem impoſuit. Sic autem intelligendus eſt locus: κατὰ τοῦτο (ſcilicet τὸ πόλεως ἐκβαλεῖν, id eſt, exilium, de quo loquitur) συνήλαυνε τῷ Μουσωνίῳ, &c. *hac re fiebat ut ad gloriam Muſonii* (qui ſub Nerone pulſus in exilium fuerat) *acceſſiſſet aut per-*

τοιαύτη ἐχρῆτο. ὅτε δὲ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν, ἄρτι μέν, Ἡλείοις ἐλοιδορεῖτο. ἄρτι δέ, τοὺς Ἕλληνας ἔπειθεν ἀντάρασθαι ὅπλα Ῥωμαίοις. ἄρτι δὲ ἀνδρὸς παιδείαν, καὶ ἀξιώματος ἀξιόχρεων, διόλε καὶ τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ [1] ὕδωρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε δίψῃ ἀπολλυμένους τοὺς πανηγυριστὰς, κακῶς ηὐχόμενον ὡς καταθηλύναιεν τοὺς Ἕλληνας, δέον τοὺς θαλλοὺς τῶν Ὀλυμπίων ἀφθονωτέρους διὰ ψῶντας. καὶ νὴ Δία γε καὶ ἀπόθησεν πολλοὺς αὐτῶν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων. αἱ τότε ἀφ' τὸ ξηρὸν καὶ χωρίον, καὶ πολλοῦ τοῦ πλήθους ἐπιπόλαζον. καὶ πῦτα ἔλεγε, πίνειν δὲ αὐτοῖς ὕδατος. ὡς δὲ μικρὰ κατέλουσαν αὐτὸν ἐπιβραμόντες ἅπαντες, τότε μὲν, ἐπὶ τὸν Δία καταφυγὼν ὁ ἡγεμὼν, εὗρε τὸ μὴ ἀποθανεῖν. ἐς δὲ τὸν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον ποιᾶ ἀφ' [2] πεπάρων ἐτῶν σωτείς τὸν ἀφ' μέσου, ἐξήνεγκε πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἔπαινον, ὑπὲρ [3] τοῦτο ὕδωρ ἐπαγαγόντος, καὶ ἀπολογίαν ὑπὲρ τῆς τότε φυγῆς. ἤδη δὲ ἀμελούμενος ὑφ' ἁπάντων, καὶ μηδὲ ὁμοίως ἀφελκόμενος ὢν, ἴσως δὲ

fuit afflictus. Sic utique in Græciam profectus, nunc Eleos convitiis insectabatur: nunc suadebat Græcis ut contra Romanos vicissim arma sumerent, nunc virum eruditione & authoritate præstantem, quòd præter alia, quibus erat de Græcis bene meritus, aquam adduxisset in Olympiam, & siti pereuntem conventum liberasset, maledictis incessebat, ut qui Græcos effœminaret, cùm oporteret ut Olympiorum spectatores sitim perferrent: ac per Iovem etiam multi ex ipsis perimerentur, morbis vehementibus, qui tunc ob loci siccitatem in magno cœtu scatebant. Atque hæc dicebat ille, de eadem aqua bibendo. Vt autem omnes facto impetu, eum lapidibus propemodum obruerunt, tunc ad Iovis simulachrum confugiendo generosus ille, mortis effugium adinvenit. Porrò sequenti Olympiade, orationem per quadriennium, quod interfluxerat, compositam ad Græcos habuit in laudem ejus qui aquam adduxerat, & in fugæ tunc à se arreptæ defensionem. Iam autem ab omnibus negligebatur, nec amplius erat perinde admirationi: siqui-

pervenisse videretur, vel, si ita mavis, *Hæc adæquabat Musonios*, *Dianæ*, &c. Nequis autem dubitandi locus sit, constat ea tempestate Musonium exulem non fuisse. Testem si vis, Xiphilinum dabo, qui nominatim Musonium excipit, Καὶ πάντας αὐτίκα δὴ φιλοσόφους ὁ Οὐεσπασιανὸς, πλὴν τοῦ Μουσωνίου, ἐκ τῆς πόλεως ἐξέβαλεν. Tan. Faber.

1 Τὸ ὕδωρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ] Qui vertunt, *Adduxit aquam in Olympiam*, poterant illi eadem ratione dicere, *venit in Romam*, *in Athenas ivit*. Delicias & lautitias hominum! *Idem.*

2 Τεσσάρων ἐτῶν] Bene. neque enim plurium annorum est Olympias. Inde illud Agidis dictum de Eleis apud Plutarchum in apoph. τί δ' ποιοῦσι θαυμαστὸν, εἰ δι' ἐτῶν τεσσάρων μιᾶς ἡμέρας, &c. Alibi autem hoc ipsum dictum referens, καὶ τί μέγα, inquit, ἢ θαυμαστὸν ποιοῦσιν, εἰ οὐ ἔτους πέμπτου μιᾶς μόνον ἡμέρας ἀγωνισταὶ χρῶνται; ita & Pindarus Olympia vocavit τετρατηρίδα ἱερτλὼ, quæ tu facilè conciliabis, si Scaligerum in opere magno legeris. Cæterum qui Olympiadem & lustrum confundunt, peccant. *Idem.*

3 Τοῦτο ὕδωρ ἐπαγαγόντος] Leg. τὸ ὕδωρ, &c. *Idem.*

ἅπαντα, ἐδὲν ἔτι καινουργεῖν ἐδυνάτο, ἢ ὅτῳ σκληξῇ τὰς συντυχάνοιμι, ἢ ξυνομῴζειν, ἢ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιησαι, ὥστε ἐξαρχὴς δραματί τινα ἔρασθαι ἐρᾶν ἐπύχανε. τὸ παλαιτάτον τῶτο τόλμημα, ἐξελύσατο τὸν ἐκ τῆς πυρᾶς, ἢ διέδωκε λόγον εἰς τὰς Ἕλληνας ἀῤῥὰς ἀπ' Ὀλυμπίων τῶν ἔμπροσθεν, ὡς εἰς τὸ πρόσω κρύσων ἑαυτόν. καὶ νῦν αὐτὰ ταῦτα ξυνομοτοποιεῖ, ὡς φασι βόθρον ὀρύττων, ἢ ξύλα συλλεγόμενος, καὶ [1] δεινόν τινα τῶν καρπευμάτων ὑπαγορεύων. ἐρρέτω ὁ μισθὸς, μᾶλλον μὲ ἐκφοβήσει τὸ ἀτιμότατον, ἢ μὴ θαπτόμενον οὐκ ἂν βίᾳ. εἰ δὲ ἅπαντες διέγνωσαν οἱ ἀπαλλάττεσθαι, μὴ πυρᾷ, μὴ δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς πραφωδίας τούτοις χρῆσθαι, ἀλλ' ἔτερόν τινα ξενάτῳ τρόπον, μυρίων ὄντων, ἐλόμβου ἀπλῶς. εἰ δὲ τὸ πῦρ ὡς Ἡρακλείου τινὰ ἀπατάζεται, τί δή ποτε μὴ χθὲς καὶ σιγῇ ἐλόμβου ἔρως ἐνέβαλεν, ἐν ἐκείνῳ ἑαυτὸν ἐνέσχησε μόνῳ, ἵνα τινὰ, οἷον Θεαγένην τοῦτον [2] Φιλοκτήτην ἀναλάβῃ; ἐν δὲ τῷ Ὀλυμπίᾳ, τῶν πανηγύρεως πληθύσης, [3] μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ἐπήσθη ἑαυτόν, οὐκ ἀνάξιος ὢν μοῦ τῆς Ἡρακλείας, εἴγε χρὴ ἐκ τῆς πατρολοίας, καὶ τῆς ἀῤῥενίας, δίκην δίδοναι τῷ τολμήματι. [4] καὶ κατὰ τοῦτο πάνυ ὀψὲ δρᾶν αὐτὸ ἔοικε

siquidem exoleta erant omnia, nihilque novi amplius moliri poterat, quo eos quibuscum sibi erat commercium obstupefaceret, seque admirandum & suspiciendum redderet, cujus rei acri amore ab initio flagrabat. Postremum hoc ausum de pyra excogitavit, & famam vulgavit inter Græcos statim à præcedentibus Olympiis, fore ut sequentibus cremaret seipsum. Et nunc hæc ipsa præstigiis adornat, fossam, ut aiunt, fodiendo, & ligna comportando, ac miram tolerantiam promittendo. Verùm mea sententia, erat illi mors omninò expectanda, nec è vita profugiendum. Sed si prorsus decrevisset mori, non igni, non tragico aliquo obitu fuerat utendum, sed cùm innumeri sint mortis modi, alio selecto, è vita erat migrandum. Quòd si tamen igne, tanquam re quapiam Herculea delectabatur, cur tandem non tacitè electo monte multis arboribus consito, in eo se solus cremavit, unum aliquem, ut pote Theagenem hunc, Philoctetem assumendo? Sed hic in Olympia, frequente conventu, solum non in tabernaculo, torrebit seipsum, mehercle non immeritus, siquidem oportet ut parricidæ, & impii suorum flagitiorum dent pœnas. Sed hoc modo admodum serò id facere videtur, quem

1 Δεινόν τινα καρπείαν ὑπαγορεύων] Legendum est, ὑποδεικνύμενος, quod probari non est necesse. *Tan. Faber.*

2 Φιλοκτήτην] Res ex fabulis nota est. *Idem.*

3 Μόνον οὐκ ὅτι σκηνῆς ἐπήσθη ἑαυτόν] *Solum non in tabernaculo torrebit seipsum.* Interp. Sed vertendum fuit, *Quodammodo se* (vel *fere se*) *in theatro cremabit.* Arguit φιλοδοξίαν ventosi hominis, qui frequentem adeo panegyrin elegerat, in qua finem vitæ imponeret. Cur non in solitudine potiùs, & in remoto aliquo saltu, ut infrà dicet Lucianus? Quid enim aliud facit Peregrinus, quàm qui theatrum conscendit ut ab omnibus videatur? *Idem.*

4 Καὶ κατὰ τοῦτο] *Hoc modo.* Interp. nescit quid sit. Gallicè diceres, *& en cette qualité il devoit estre brusle il y a long-temps.* Sensus est; Cremari debuisse Peregrinum

κειν. ὃν ἐλθεῖν πάλαι εἰς τὸ ξύλον Φαλαρίδου ταῦρον ἐμπεσόντα, τὴν ἀξίαν ἀποτίκτειναι, ἀλλὰ μὴ ἅπαξ χανόντα πρὸς τὴν φλόγα, εὐ ἀκαρεῖ πνεύσαι. καὶ γὰρ οὕτω ἐστὶ τοῦτο οἱ πολλοί μοι λέγουσιν, ὡς ἀθλιώτερον ἑτέρου ἄλλου θανάτου πρόπου ἢ ἀφῆ πυρός. ἀνοίξαι γὰρ δεῖ μόνον τὸ στόμα, εἶτα αὐτίκα πεθάναι. τὸ μὲν πνεῦμα θᾶττον ἐκπνεύσαι οἶμαι, ὡς σεμνὸν, εὐ ἱερῷ χωρίῳ καὶ μέσῳ ἀνθρώπου, ἵνα μὴ ἢ θάπτειν ὅσιον τοὺς ἄλλους ἀποθνήσκοντας. ἀκέραιον ἢ οἶμαι, ὡς ἐπάλαι θέλων τις ἐνδοξον γενέσθαι, ἐπὶ κατ' ἄλλον τρόπον οὐκ εἶχον ἐπιτυχεῖν τούτου, ἐνέπρησε τὴν Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος τὸν νεών. τοιοῦτόν τι ἐκ αὐτοὺς ἐπινοεῖ. τοσοῦτον ἔρως τῆς δόξης ἐνέπεπτωκεν αὐτοῖς. καίτοι φησὶν ὁπόταν τις ἀνθρώπων αὐτὸ δρᾷ, ὡς διδάξειν αὐτοὺς θανάτου καταφρονεῖν, καὶ ἐγκαρτερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ δὲ ἡδέως ἂν ἐροίμην σου ἐκεῖνον, ἀλλ' ὑμᾶς, εἰ ἐκ τοὺς κακούργους βάλοιτό τις μαθητὰς αὐτοῦ ἐθέλοι τῆς καρτερίας ταύτης, καὶ καταφρονεῖν θανάτου, ἐκ κακώσεως, καὶ τῶν τοιούτων διδάσκων. ἀλλ' οὐκ

quem jamdudum oportebat conjectum in Phalaridis taurum, meritas pœnas luisse: at non semel hiatu ad flammam diducto, momento expirare. Etenim hoc mihi plerique affirmant, nullum alium mortis modum esse velociorem, quàm qui igni infertur: siquidem aperto duntaxat, ore anima efflatur protinus. Hoc utique spectaculum comminiscitur, ut augustum, ut in sacro loco comburatur homo, in quo ne alios quidem defunctos sepelire liceret. Audiviſtis puto, ut etiam olim quidam cùm celebris fieri vellet, nec alio modo voti compos fieri posset, Ephesiæ Dianæ templum incendit. Tale quid & iſte excogitat: adeò inexpiabili amore gloriæ tenebatur: quanquam ajebat se hominum gratia id facere, ut eos mortem contemnere, & res adversas fortiter ferre doceret. Ego autem libenter interrogarem non illum, sed vos, an etiam improbos velletis ejus discipulos fieri, qui tolerantiam hanc & mortis comtemptum, & ærumnam, & id genus metus non horrere diſceretis. At hæc sat scio

num non sponte & ultro in flammas insilientem, falsa quadam Philosophicæ mortis imitatione, sed unco trahi in ignem, ut impium in Deos & in parentem. *Tan. Faber.*

1 Ἔνθεν μηδὲ θάπτειν ὅσιον] Itidem olim apud Delum factum accepimus. Thucydides lib. III. *Idem.*

2 Τις ἐνδοξον γενέσθαι] Herostratum innuit, cujus nomen oblivione fuisset obrutum, nisi Theopompus in historias suas illud retulisset. Strabo, Plin. Agell. *Idem.*

3 Τοσοῦτον ἔρως τῆς δόξης ἐπέπτωκεν αὐτοῖς] *Adeo inexpiabili amore gloriæ tenebatur.* Interpolator. Pessime retulit enim ad Herostratum, quod de Peregrino dixerat Lucianus. Dein, quod *inexpiabili amore* dixit, fugit illum ratio, debuit enim *inexplebili* dicere. Verùm imperitis lexicographis credidit, & interpretem corrupit: Vere: *Tantus ei gloriæ amor ineſt.* Loquitur enim ille anonymus de Peregrino etiamnum vivente. *Idem.*

4 Καὶ καταφρονεῖν θανάτου καὶ κακώσεως] Interpolator. *Et mortis contemptum & ærumnam, & id genus metus non horrere diſceretis*; plane contra mentem scriptoris; neque enim istæc ad patres, & dominos sunt referenda, verùm ad liberos & servulos

ἂν εὖ οἶδ' ὅτι βελτιοῦτο. πῶς ἂν ὁ Πρωτεὺς τοῦτο μὴ γνοίη, ἢ τοὺς μὲν χρηστοὺς ὠφελήσων, τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ φιλοκινδυνοτέρους, ἢ τολμηροτέρους ἀποφανῶν; καίτοι δυνατὸν ἴσως ἐς τοῦτο μόνους ἀπαντήσασθαι τοὺς σφῶν τὸ ὠφέλιμον ὀψομένους τὸ πρᾶγμα. ὑμᾶς δ' ἂν αὖθις ἐρήσομαι, δέξασθ' ἂν ὑμῶν τοὺς παῖδας ζηλωτὰς ἢ τοιούτου γνώμης; οὐκ ἂν εἴποιτε. καὶ τί τοῦτο ἠρόμην, ὅτε μηδ' αὐτῶν τις ἂν μαθητῶν αὐτοῦ ζηλώσειεν ἄν; τί δ' ἂν Θεαγένη, τοῦτο μᾶλιστα αἰτιάσαιτο ἄν τις, ὅτι τἄλλα ζηλῶν πάνδρος, οὐκ ἔπεται τῷ διδασκάλῳ, καὶ συνοδεύει [1] τῷ τὸ Ἡρακλέα ὡς φησιν ἀποίσειν, δυσάμμῳ σύβρυχι καὶ παιδοδαίμονι γνώμῃ, ἢ συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῆς εἰς τὸ πῦρ. ἐγὼ δὲ οὐ πάρα, καὶ βάτραχοι, ἢ τερέβανι ὁ ζηλῶν. ἀλλὰ τοῦτο μὲν, ἀσφαλῆ, ἢ ῥᾴδια, καὶ πανοῦργα ἂν εἴη. τὸ τέλος δ', ἢ τὸ κεφάλαιον χρὴ ζηλᾶν, καὶ πυρὰν συνῆξαι κρημνῶν σκιώδη, ὡς ἔνι μάλιστα χλωρᾶν, εὐπαπνιγήναι τῷ καπνῷ. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ, ἐμοὶ μὲν Ἡρακλέης, ἢ Ἀσκληπιῦ, ἀλλὰ ἢ τῶν ἱερσύλων, καὶ ἀνδροφόνων, ὡς ὁρᾶν ἐστιν ἐν καλοδίκης αὐτὸ πύλαις. ἐκεῖ γὰρ ἐπὶ τοῦ πυρὸς ἀναγκάζονται ὁμολογεῖν ἃ ἔπραξαν, καὶ ἐξελέγχονται, ἐπειδὰν ἐκ τῶν ἐπιτηδείων ἐλεγχθῶσιν. ἐγὼ δὲ ἐκεῖνο ἐθαύμαζον, ὅτι ἐν τῷ πυρὶ ὄντες οὐκ ἐπιλανθάνονται τῆς ῥητορικῆς, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἀγωνίζονται, καὶ ἀπολογοῦνται, καὶ ἐπιδείκνυνται τὰ δικαιώματα, καὶ ἐπιμαρτύρονται τοὺς θεούς. ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐπιλήσμονες, ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῆς ῥητορικῆς ἐν τῷ πυρί. ἐγὼ δὲ ἐκεῖνο ἐθαύμαζον, ὅτι ἐν τῷ πυρὶ ὄντες οὐκ ἐπιλανθάνονται τῆς ῥητορικῆς, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἀγωνίζονται, καὶ ἀπολογοῦνται, καὶ ἐπιδείκνυνται τὰ δικαιώματα, καὶ ἐπιμαρτύρονται τοὺς θεούς. ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐπιλήσμονες, ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῆς ῥητορικῆς ἐν τῷ πυρί.

scio nolletis. Quo pacto igitur discernit hoc Proteus, & viris bonis est profecturus, improbos verò periculorum amantiores, & audaciores non redditurus? Esto sanè ad hoc tantùm concursuros esse eos qui sunt ad utilitatem spectaturi. Proinde vos iterum interrogabo, Capitisne liberos vestros illius æmulos fieri? haudquaquam dicetis. Et cur hoc quærebam, siquidem neque ullus ex discipulis ejus ipsum imitari vellet? Quare hoc potissimum Theageni vitio verti potest, quòd cùm in aliis virum æmuletur, præceptorem non sequatur, & comes eat ad Herculem, ut ajunt, profecto: siquidem posset brevi fœlicissimus evadere, etiam se in ignem conjiciendo. Neque enim in pera, & baculo, tritoque pallio sita est æmulatio: sed hæc tuta sunt, facilia, & cujusvis: finem ipsum, & caput æmulari oportet, & pyra ex truncis ficulneis, quàm maximè viridibus constructa, à fumo suffocari. Ignis enim ipse non solùm Herculi, & Æsculapio est proprius, sed etiam sacrilegis, & homicidis, quos ad eum judicio damnari videre est. Ita-

vulos eorum qui ibi aderant: Sententia est: *Vos ego, Viri Graci, lubens percenter, non παμμίαρον illum Peregrinum, velitisne sceleratos homines, qui usquam sint, hujuscemodi præceptori tradi. Ah! Cavete istuc ducatis; ita enim fieret, ut in jugulum vestrum involarent, nullo metu impendentis mortis à tanto scelere deterriti. Quid autem? an & is, qui in hoc cœtu patres sunt, liberos suos in disciplinam vellent tradere hujuscemodi magistro?* &c. Ceterum interpolator depravavit interpretem. *Numquid etiam*, ait, *maleficos & facinorosos, ejus discipulos fieri cupiatis in ejusmodi tolerantia perdiscenda & morte contemnenda?* Pœne omiseram legi in MS. R. κρύσεως, non κακώσεως, quod in primis observandum. *Tan. Faber.*

1 Παρὰ τὸ Ἡρακλέα, δὲ φησιν, ἀποίσειν] In tribus verbulis bis peccat interpolator: *Ad Herculem, ut ajunt, profecto.* Perlimè. Vertendum enim fuit, *ut ipse ait proficiscenti. Ipse*, inquam, non, *illi ajunt.* Præterea *proficiscenti*, non *profecto*; quippe ea narrat quæ nondum evenerant. Neque enim quisquam est omnium, qui istuc ἀποίσειν ad significationem elapsi temporis hoc loco traduci postulet. Ceterùm & ratio & MS. Regii auctoritas me admonent, ut ex his verbis παιδοδαίμονι γνώμῃ

χοντας. ὥστε ἄμεινον τὸ ἀφ' ἑ καπνῷ. [1] ἴδιον γὰρ ὑμῶν μόνων ἂν γένοιτο. ἄλλως τε, ὁ μὲ Ἡρακλῆς, εἰ καὶ ἄρα τι ἐτόλμησέ τι τοιοῦτον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἔδρασεν, ὑπὸ δὲ [2] Κενταυρείου αἵματος· ὡς φησιν ἡ τραγῳδία κατεσθιόμενος. ἵνα δή, τίνος αἰτίας ἕνεκεν ἐμβάλλῃ φέρων ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ; νὴ Δί' ὅπως τὴν καρτερίαν ἐπιδείξηται, καθάπερ οἱ Βραχμᾶνες. [3] ἐκείνοις γὰρ ἑαυτὸν ἀξίᾳ θεαγένης εἰκάζειν, ἅπερ οὖν οὐκ ἐν Ἰνδοῖς εἶναί πάνυ μακρὰς, καὶ κενοδόξους ἀνθρώπους. ὅμως δ' ἂν, καὶ ἐκείνης μιμεῖσθαι. ἐκεῖνοι γὰρ οὐκ ἐμπηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς [4] Ὀνησίκριτος Ἀλεξάνδρου κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλανον καομένον φησίν. ἀλλ' ἐπειδὰν νήσωσι, πολύσιτον παραστήσαντες ἀκίνητοι, ἀνέχοντα παροπτώμενοι. εἶτ' ἐπιβάντες καὶ χῆμα,

Itaque ſatius ſit per fumum mori: nam hoc vobis ſolis eſſet proprium. Præterea Hercules, ſi tale quid eſt auſus, morbi impatientia fecit, cùm à Centauri ſanguine, ut teſtatur tragœdia, exederetur. Sed hic quam ob cauſam ſeipſum in ignem conjicit? Per lovem ut ſuam tolerantiam oſtentet, veluti Brachmanes. *Illis* enim ſe Theagenes volebat aſſimilare: quaſi verò non inveniantur etiam apud Indos, homines ſtulti, & inanis gloriæ cupidi. Attamen illos imitetur licet. *Illi* enim non inſiliunt in ignem ut *Oneſicritus* Alexandri gubernator, cùm Calanum, ut ajunt, conflagrantem vidiſſet: ſed poſtquam rogum conſtruxerint, immoti propè ſtantes, ſe aſſari patienter ferunt: deinde ordine dignitatis

ξ συμπεσὼν δὴ κεφαλῆς, ejiciam iſtud καὶ, & emendem verſionem, *poſſet brevi* feliciſſimus evadere, ſe in ignem cum ipſo præcipitem mittens. *Tan. Faber.*

1 Ἴδιον γὰρ ὑμῶν μόνων γένοιτο] Locus eſt corruptiſſimus. Quid enim? Dicit hoc loco rhetor anonymus aſtantes omnes dignos eſſe qui fumo pereant. ridiculum. itaque adeo miror reperiri potuiſſe & interpretes & lectores, quibus hæc placerent. Legendum eſt non ὑμῶν, ſed κυνῶν, id eſt κυνικῶν φιλοσόφων. Lucianus Philoſophos Cynicos, in quibus eſt Peregrinus, dignos deputat qui fumo pereant. κύνες enim paſſim ſunt κυνικοί. Sed, (ut ſemper doctus eſt Lucianus, &, quod de illo ait Eunapius Sardianus, ἀνὴρ σπουδαῖος καὶ τὸ γελᾶσθαι,) hoc loco faceti ſſimè dicit Cynicos dignos eſſe qui διὰ καπνὸν pereant; Videlicet Attici τὸν ἀλαζόνας & ἀδάμαντας, quales hic deſcribuntur Cynici, καπνὸς vocabant Id docebit Scholiaſtes Ariſtophanis ad Σφῆκας, & Suidas in καπνὸς, inde Æſchines cognomento Capnus. Vide, ſi te amas, Ariſtophanem. *Idem.*

2 Κενταυρείου αἵματος] Intelligit cruorem Neſſi Centauri. *Idem.*

3 Ἐκείνοις γὰρ ἑαυτὸν ἀξίᾳ θεαγένης εἰκάζειν] Fallùm eſt. Neque enim ſe Theagenes cum Hercule & Æſculapio comparavit, ſed Peregrinum, quod ex ſuperioribus patet. Emenda ἐκείνους γὰρ αὐτόν. Interpolator non viderat, interpretemque corruperat, à quo hic locus ita fuerat converſus, *illis enim præceptorem ſuum aſſimilare contendit.* Idem.

4 Ὀνησίκριτος] Is eſt quem in hac narratione ſequutus eſt Plutarchus & Strabo in xv. Quæ enim ab illo in vita Alexandri de Calano Indo ſcripta fuêre, his planè ἀδιάφορα ſunt. Erit itaque operæ pretium locum ipſum apponere. Ταῦτα μὲν εἰπὼν, κατακλιθεὶς, καὶ συγκαλυψάμενος, ὡς ἐκινήθη τῷ πυρὶ προσπελάσαντος· ἀλλ' ὡς κατέκλιθη σῶμα, τοῦτο διατηρῶν, &c. Id eſt, *Ita cùm eſſet loquutus, decubuit, ſeque operuit, neque, appropinquante igne, ſeſe movit, ſed cum ſervans habitum quo decubuerat*, &c. quem Plutarchi locum ſi quis diligenter conſiderabit, facile

κάουσιν, ἀλλ' ὅσον ὀλίγον ἐντρίψαντες ἢ καλαμίσκους. ὥστ' ἢν τι μέγα, εἰ ἐμπεσὼν πηδήξεται, συναπαθεὶς καὶ πυρός; τὸν ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπηδήσαντα αὐτὸν, καὶ ἡμίφλεκτον, εἰ μὴ ὅλως φασὶ μηχανήσεται, βαδίσειν ἡγοῦμαι, καὶ ἐν βόθρῳ τῷ πυρᾶν. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ μεταβάλλειν φασὶν αὐτὸν, καὶ πολλὰ ἐνίοις διηγεῖσθαι, ὡς ὁ Ζεὺς ἂν ἐᾶν τὸν μιαίνειν ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ γὰρ εἴποιμι τοῦτο γε ἔνεκα. ἐγὼ γὰρ ἐπομόσαιμι ἂν, ἢ μὴν μηδένα τῶν θεῶν ἀχαριστήσειν, εἰ Περεγρῖνος καλῶς ἀποθάνοι. ἢ μὴν οὐδὲ ῥᾴδιον αὐτῷ ἐστ' ἀναδῦναι. οἱ γὰρ περιόντες Κυνικοὶ, παρορμῶσί τε καὶ συνωθοῦσιν εἰς τὸ πῦρ, καὶ ὑπαναγνωτικοὶ ἐγκείμενοι, ἁρπάζουσιν. μὴ ἀποθανόντος ἐκείνου, ἐπὶ τὸν ἀποδράντα τρέπονται. καὶ ἐκεῖνος ἐπὶ τὸν ἀποδράντα τρέπονται. καὶ ἐκεῖνος ἐπὶ τὸν ἀποδράντα τρέπονται. καὶ ἐκεῖνος ἐπὶ τὸν ἀποδράντα τρέπονται.

gnitatis ingressi, uruntur, ne tantillum quidem ab accubitu se avertentes. Sed iste quid magni præstet, si ab igne in quem se conjecerit correptus moriatur? Non à spe non resiliturum ipsum, & semiustum, nisi, quod ajunt, moliatur ut etiam in fovea, profunda fiat pyra. Sunt quoque qui ipsum mutatum iri dicunt, & somnia quædam narrare, tanquam Iupiter non sit passurus ut sacrum locum contaminet. At bono sit animo quantum ad hoc attinet. Ego enim jurare non dubitarem, nullum ex Diis ægrè laturum si malè pereat Peregrinus. Enimvero non facile ipsi fuerit amplius emergere. Nam Cynici qui cum ipso versantur, incitant & impellunt in ignem, animumque succon-

cile ei fuerit intelligere, quid sibi hoc Luciani vellit, κἀγὼ μέντοι κείνοις, quod ignoravit Interpolator, cum scripsit, *deinde ordine dignitatis ingressi uruntur*. At non ita vertendum fuerat, sed, *cremantur ignoti & corporis habitu servato*; quod Plutarch. dixit de Calano, ὁ δὲ κατακλιθεὶς ἐκείνοις, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ. Sed ne quis dubitet, adscribam Luciani ipsius locum ex libello sequenti, ubi de his ipsis Brachmanibus agit. ἀκούω γάρ, inquit, τὰ μὲν ἄλλα σφῶν αὐτῶν, καὶ ὅτι δεῖ σπουδὴν μεγίστην ἀναζάντας, ἀνέχοντας χαμεύνων, ἄλλως τε γήματος ἢ τῆς κεφαλῆς ἐπιμέλειαν. Tan. Faber.

1 Ἐντρίψαντες] Ex iis quæ modò attulimus legendum ἐπιτρίψαντες. Idem.

2 Οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπηδήσαντα αὐτὸν ἡμίφλεκτον] *Non à spe non resilituram ipsum & semiustum*. Interpol. hoc quid sit, intelligere arbitror hominem natum neminem. Interpretandum fuerat, *cùm extra spem non sit, quin semiustus quoque* (aut, *quin vel semiustus*) *ex igne sit resiliturus*. Mihi tamen Græca oratio magis facta magisque elegans videretur, si legeres μὴ ἐκ ἀναπηδήσαντα. Idem.

3 Μεταβάλλειν] *Mutaturum*. Interpolat. malè. Vertendum fuit, *Mutare sententiam*. De te præsenti loquitur? jam enim tergiversabatur Peregrinus. *Idem*.

4 Ἀναδῦναι] *Emergere*. Interpol. non potuit pejus: hoc enim loco ἀναδῦναι est *subterfugere, tergiversari*, ut ii faciunt, quos promisisse pœnitet. Quod vel Homerus docuisse potuit Iliad. ν.

ἀλλ' ὅπως ἴτην εἰς χεῖρας ἐναντίβιον, δὺς δ' ἀναδῦναι
ἔγχεος ἠδ' ἰοῦ μέλον ——

Ita in Odyss. α.

μή τις μοι ἀναδύῃ ——

Itaque dixit Eustathius, τὸ ἀναδῦναι, ἐν ἴσῳ τῷ παρ' ἀναποδίσαι, εἶπεν, ὑποχωρῆσαι, item esse atque ἀναποδίσαι seu ὑποχωρῆσαι. Hesychius autem vertit μεταβαλέσθαι, consilium mutare. Ceterum Interpolator corrupit interpretem, qui sic verterat: *Neque promptum jam illi est à proposito regredi*. Eat itaque corrector quo dignus est. *Idem*.

5 Συνόντες Κύνες] Cynici, quod suprà dicebam. *Idem*.

καίσει τὴν γνάμψω, οὐκ ἐῶντες ἀποδειλιᾶν. ὧν εἰ δύο συγκαθασπάσας ἐμπέσοι εἰς τὴν πυρᾶν, τοῦτο μόνον χαρίσεται ἐργάσιμον. ἤκουον δέ, ὡς οὐδὲ Πρωτεὺς ἔτι καλεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀλλὰ Φοίνικα μετονόμασεν ἑαυτὸν, ὅτι ὁ Φοῖνιξ τὸ Ἰνδικὸν ὄρνεον ἐπιβαίνειν πυρᾶς λέγεται, πορρωτάτω γήρως ἀφικόμενος. ἀλλὰ λοιδοποιεῖ, καὶ χρησμούς τινας διέξεισι παλαιοὺς δή, ὡς χρεὼν εἶναι δαίμονα νυκτοφύλακα ἡμῖν αὐτόν. καὶ δῆλός ἐστι βωμῶν ἤδη ἐπιθυμῶν, καὶ χρυσοῦς ἀναστήσας ἐλπίζων. νὴ μὰ Δία οὐδὲν ἄπεικὸς ἐν τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀνοήτοις διῳρισθαί τινας τοὺς τεταρταίων ἀπηλλάχθαι δι' αὐτοῦ φήσοντας, καὶ νύκτωρ συντυχεῖν τῷ δαίμονι τῷ νυκτοφύλακι. οἱ καθάρσιοι δ' ἴσως μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ χρησμῳδὸν οἶμαι, καὶ ἄδυτον ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσονται, διότι καὶ Πρωτεὺς σπείρων ὁ Διὸς, ὁ προπάτωρ δὴ ἐνόμιζον, μαντικὸς ἦν. μαρτύρομαι δ', ἢ μὴν καὶ ἱερέας αὐτῷ ἀποδειχθῆσαι, μαστίγων, ἢ καυτηρίων, ἤ τινων τοιαύτης τερατουργίας, ἢ καὶ νὴ Δία

cendunt, non sinentes formidare: ex quibus si duos secum in pyram irruens traheret, lepidum hoc solum faceret. Quinetiam inaudivi, eum nolle Proteum amplius appellari, sed Phœnicem se transnominasse, quòd Phœnix avis Indica, senio confecta rogum conscendere dicatur. Sed & verba serit in vulgus, & prisca quædam oracula recenset, adeò ut necesse sit, ipsum noctis custodem Deum evasisse. Iamque liquet eum aras cupere, & aureas sibi erectum iri, sperare. Ac per Iovem, absurdum non est inter tot stolidos repertum iri aliquos qui dicant se per ipsum quartana liberatos, & noctu in Deum illum noctis custodem incidisse. Porrò execrandi isti ejus discipuli, etiam oracula & adytum, opinor, supra pyram molientur, quia & Proteus ille Iove natus nominis hujus propater, vates erat. Testor etiam certò futurum ut sacerdotes illi constituantur, flagellorum, vel cauteriorum, aut cujusmodi piam hujusmodi monstrosæ rei: aut ut nocturna sacra, per Iovem, in

1 Παλαιοὺς δή] Τὸ γέλοιον est in hac particula δή, innuit enim non esse antiqua illa oracula, sed ἐφυτικῶς. Tan. Faber.

2 Δαίμονα νυκτοφύλακα] Haud dubiè adversus terrores nocturnos, lemures, larvas, spectra, &c. Est quidem apud Plautum Deus Nocturnus in Amphitruone, & passim apud veteres Nox Dea; sed nil ad hanc rem. *Idem.*

3 Χρυσοῦς ἀναστήσασθαι ἐλπίζων] *Et aureas sibi erectum iri.* Interpolator. Ridiculè. Existimavit videlicet, χρυσοῦς esse casus quarti, quod δῶ θήσας est. *Sperat Peregrinus fore ut aureus fiet*, id est, ut aurea statua sibi ponatur. Quòd ita tritum est, & tralatitium, ut pœne pudeat exempla proferre. Sed à Luciano ipso non abibo. δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χρυσοῦν ἀναστῆναι Τίμωνα, *Senatui populoque placuit aureum Timonem statuere*, id est auream Timoni statuam ponere. Virgil.

Nos te marmoreum pro tempore fecimus.

Et Horat.

Albanos prope, te, Lacus
Ponet marmoream.

qui autem χρυσοῦν legi debere dicat næ is suam peritiam aperuerit. *Idem.*

4 Προπάτωρ ὀνόματος] Scio quidem ὄνομα sumi quandoque pro persona; sed nihil hic tale. Ingeniosa Luciani facetia est. Debuerat dicere, Proteus ille Deus

πλειτλώ πω ἐπ' αὐτῷ σήσασθ νυκτέριον, καὶ δαδουχίαν ἐπὶ τῇ πυρᾷ. Θεαγένης ὁ ἐναγχος, ὡς μοι τίς τῶν ἑταίρων ἀπήγγειλε, καὶ Σιβύλλαν ἔφη περιηκίνας ὧδε τύπον. καὶ τὰ ἔπη δ' ἀπεμνημόνευεν.

Ἀλλ' ὁπόταν Πρωτεὺς Κυνικῶν ὄχλ' ἅπας ἀγείρῃ ἁπάντων,

Ζηνὸς ἐριγδούπου πέμψαν κατ' πῦρ ἀνακαύσας,

Εἰς φλόγα πηδήσας, ἔλθῃ ἐς μακρὸν Ὄλυμπον,

Δὴ τότε πάντως ὁμῶς, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι,

Νυκτιπόλον πομπὴν κέλομαι ἥρωα μέγιστον,

Σωφρονοῦντ' Ἡφαίστῳ, καὶ Ἡρακλῆϊ ἄνακτι.

Ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηκοέναι φησίν. ἐγὼ δ', Βακίδος αὐτῷ χρησμὸν ὑπὲρ τούτων ἐρῶ. φησὶ δ' [1] ὁ Βάκις ὅτῳ σφόδρα εὖ ἔπεσπον,

Ἀλλ' ὁπόταν Κυνικὸς πολυώνυμος εἰς φλόγα πολλὰ

Πηδήσῃ δέξῃς κεν ἑαυτοῦ θυμὸν ὀειδεῖς,

Δὴ τότε τὸν ἄλλον [2] κυναλώπεκος, οἳ οἱ ἕπονται,

Μιμεῖσθ χρὴ πότμον ἀποιχομένοιο λύκοιο.

Ὃς δέ κε δειλὸς ἐὼν, φεύγῃ μένος Ἡφαίστοιο,

Λάεσσι βαλέουσι τὸν αὐτίκα πάντες Ἀχαιοὶ,

Ὡς μὴ ψυχρὸς ἐὼν, θερμηγορέειν ἐπιχειρῇ,

in ejus gratiam, & facis gestatio ad pyram instituantur. Cæterùm Theagenes nuper, ut mihi quidam ex sociis retulit, etiam Sibyllam ait de his rebus esse vaticinatam: atque ipsos versus commemorabat. Ast ubi jam Proteus Cynicos longè optimus inter,

Igni succenso Iovis altitonantis ad ædem,

In flammam insiliens, magnum conscendet Olympum,

Tunc omnes quotquot fructu vescuntur agrorum,

Noctivagum, summumque colant heroa jubemus,

Et cum Vulcano simul Alcidaque sedentem.

Hæc quidem Theagenes ex Sibylla audisse se dicit. At illi Bacidis responsum super his referam. Ait autem ad hunc modum Bacis, admodum bene subdens,

Quum vario Cynicus cognomine proruet acrem

In flammam, à furiis vanum ob compulsus honorem,

Extincti tum sæva lupi, hunc quicunque sequuntur,

Vulpicanes alios imitari fata decebit.

At quicunque metu trepidus vitaverit ignem,

Protinus hunc saxis populus contundat Achivus,

Ne dum friget iners, tentet fervere loquela,

Vsu-

προπάτωρ fuit nostri Protei; sed quia ille Sophistes πυρίου vocabatur Peregrinus non Proteus, maluit dicere προπάτωρ τῷ ὀνόματι, *nominis progenitor*, vel *nominis primus auctor*. Nam quid sit *propater* ignorare me fateor. *Tan. Faber.*

1 Ὁ Βάκις] Hujus χρησμολόγου meminit aliquoties Aristophanes, ut ὁ ὄρτυγι & ἱπποῦν. Scholiastes tres ejus nominis commemorat, ut & Suidas, qui Scholiastæ locum in sese transtulit. Ejusmodi hominem ætas patrum nostrorum vidit, Nostradamum. Ceterum duas aut tres ex ejus prædictionibus apud Herodotum legas in VIII. Sed multo plures apud Pausaniam. *Idem.*

2 Κυναλώπεκος] Convicium Aristophanicum. Intelligit Lucianus impostores. *Id.*

Χρυσᾶ τοξάμματα πέρδω, μόλα πολλὰ ὀανίζων,
[1] Ἐν χαλκοῖς Πατρασιν ἔχων τρὶς πέντε τάλαντα.
Τί ὑμῖν δοκεῖ ἄνδρες; ἆρα φαυλότερος χρησμολόγος ὁ Γάκις τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὥστε ὥρα τοῖς θαυμασίοις τούτοις ὁμιληταῖς ἢ Πρωτέως, ὡσκοπεῖν ἔνθα ἑαυτοὺς ἐξαιρώσουσι. τοῦτο γὰρ τῷ καῦσιν καλέσει. [2] τοῦτ' εἰπόντος, ἀνεβόησαν οἱ περιεστῶτες ἅπαντες, ἤδη καιέσθωσαν, ἄξιοι ἢ πυρός. καὶ ὁ μὲν, καταβὰς γελῶν. [3] Νέστορα δ' ὅτε ἤλασεν ἰαχὴ τὸ Θεαγένη. ἀλλ' ὡς ἤκουσε τὸ βοᾶς, ἦκεν ὤδυς. καὶ ἀναβὰς, ὑπεκερᾶγε, καὶ μυρία κακὰ διεξῄει αὐτῷ καὶ καταισχύνων. ἐγὼ γὰρ οἶδα ὅστις ὁ βέλτιστος ὑπάτου ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δ' ἀφεὶς αὐτὸν λοιδορούμενον, ἀπῄειν ὑψόμου τοὺς ἀθλητάς. ἤδη γὰρ οἱ ἐλαιονόμαι ἐλέγοντο εἶναι τὸ τοῦ [4] Πλειθρίου. [5] ταῦτα μὲν σοι τὰ ὑπὲρ Ἠλίδι. ἐπὶ δὲ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἀφικόμεθα, μέσοις ἔνι ὁ [6] ὀπισθόδομος τῶν κατηγορήτων Πρωτέως, ἢ ἐπαινούντων τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ ὥστε ἐς εἰς χεῖρας αὐτῶν ἦλθον οἱ πολλοί, ἄχρι δὴ παρελθὼν αὐτὸς

Vsuram exercens, auri prædivite pera,
In Patris nummosus habens ter quinque talenta.
Quid vobis videtur viri? num deterior Sibylla vates esse Bacis? Sed jam tempus est admirandis Protei discipulis, circumspiciendi ubi se in aërem convertent. Nam hoc combustionem vocant. Cùm hæc dixisset, exclamavit omnis circunstantium corona, Iam urantur, igne digni. Atque hic quidem, descendit ridens. Porrò Nestorem, nempe Theagenem non latuit vociferatio: verùm audito clamore, venit illicò. Et cùm ascendisset, vociferabatur, eumque qui descenderat innumeris maledictis infectabatur. Non enim scio quodnam illi optimo esset nomen. Cæterùm ego relicto illo qui se vociferatione rumpebat, abibam visurus athletas. Iam enim certaminum judices in Circo esse dicebantur. Et hæc quidem acta sunt in Elide. Postquam autem Olympiam venimus, plenum erat posticum accusatorum Protei, aut ejus instituti laudatorum: adeò ut plerique ipsorum venerint ad manus: donec

1 Ἐν καλκοῖς Πάτρασιν] Intelligit Theagenem Cynicum, quem infra designat, ὀλιγοστόδες, ὁ ἐκ Πατρῶν. inde enim clamor erat. *Tan. Faber.*

2 Ταῦτ' εἰπόντος] Hucusque anonymi continuata oratio est. Cetera Lucianus veluti ex sese. *Idem.*

3 Νέστορα δ' ὅτε ἤλασεν ἰαχὴ] Locus ex Homero ad Theagenem translatus. Est autem primus versus ἐξῆς μαχαιρίας. Hujus loci venustas ei non apparet, qui versum integrum non legit, propter ἀκροτελεύτιον, quòd mirificè ad ridiculum facit. Sic autem se habet;

Νέστορα δ' ὅτε ἤλασεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης,

id est, etiam si biberet Nestor, eum tamen clamor non latuit. *Idem.*

4 Πλειθρίου] Circo. Interp. retinendum fuit, *in Plethrio*; locus erat in Gymnasio Eleorum. Pausanias. ἔστι δὲ τὸ γυμνάσιον τὸ καλούμενον Πλίθριον, ὃ δὲ αὐτῷ συμβάλλεται τοῖς Ἠλειακοῖς ἔθεσι, &c. *Idem.*

5 Ταῦτα μὲν σοι] Leg. ταῦτα μὲν ὑμῖν. *Idem.*

6 Ὀπισθόδομος] Credibile est fuisse magnum aliquod atrium, aut quid tale, Iovis

ὁ Πρωτεὺς μυρίῳ τῷ πλήθει παρεμπορεύμενος, [1] κατόπιν δὲ τῶν κηρύκων ἀγῶνος, λόγους τινὰς διεξῆλθε περὶ αὑτοῦ, τὸν βίον τε ὡς εἴη, καὶ τοὺς κινδύνους, ὧν ὑπενδύσατο διηγούμενος, καὶ ὅσα πράγματα Φιλοσοφίᾳ ἕνεκα ὑπέμεινε. τὰ μὲν

donet adveniens ipse Proteus comite innumera multitudine, retro præconum certamen, quandam de se orationem habuit, narrans quomodo vixisset, quibus in periculis versatus esset, quotque molestias Philosophiæ causa pertulisset. Et multa quidem disse-

Iovis templo annexum. Eodem in loco Herodotus olim suas recitavit historias, ut auctor est Lucianus alibi. Ceterum ὑποδύομαι & παρέρχομαι opponuntur. Diodorus XIV. τὰ μέντοι γε ἐν τοῖς παρῳχημένοις & τοῖς ὑποδυομένοις τῶν ἱερῶν, &c. Legendus autem tibi omnino Lucianus in Fugitivis, ubi historiam hanc ἐκκεφυρῶ. Ibi de Cynicis dicitur: καὶ βοᾶς τὸ ὑποδύομαι ἐμπλήσασιν ὑλακτοῦντες. Tan. Faber.

1 Κατόπιν τῶν τοῦ κηρύκων ἀγῶνος] Hunc locum sollicitavit vir doctus, & contendit legendum esse κατόπιν τοῦ Κερκωπείοις ἀγῶνος. Ignoscat, si non possum accedere huic sententiæ: locus enim Luciani sanus est, nec minimam recipit mendi suspicionem. Κηρύκων ἀγὼν locus erat, ubi præcones de artis excellentia & vocis contentione certabant. Testis Diodorus lib. 18. ubi de epistola regis Alexandri, quam miserat, ut in Olympica celebritate recitaretur, sic ait: ταύτην δὲ παρασχεῖν ἐν τῷ πανηγύρει διὰ τοῦ νικήσοντος κήρυκος ἀναγνωσθῆναι, id est, *eam autem jussit in publico cœtu legi a præcone, qui victoriam obtinuisset.* Iulius Pollux lib. 4. cap 12: πρῶτον δὲ Ὀλυμπιάσι τὸ θεσμοφόριον κηρυττόντων, οἱ τὰ ἱερουργίας ὑποδεικνύντο, πρῶτος τῶν ξένων ἠγορεύσατο τὰ Ὀλύμπια Ἄρχας Τελαῖος ὁ τρεῖς ἐφεξῆς Ὀλυμπιάδας εἰπὼν, καὶ Πυθοῖ δὲ εἶπε, καὶ εἰκὼν τις ἐπ' αὐτῷ Πυθικὴ.

Τελαίου κήρυκος τοῦ δ' Ἀρχίου Εὐκλέος υἱοῦ
Δείξας ἄγαλμ' ὄψορον Φοίβε ἵν' εἰσημοσύνῃ
Ὃς τρὶς ἐπάρξε τὸ Ὀλυμπίας αὖτος ἀγῶνα
Οὐθ' ὑποσαλπίζων, οὔτ' ἀναδήγματ' ἔχων.

Id est, *Primum autem Olympia, cum soli ejus regionis præcones, qui in sacris ministrabant, admitterentur, Primus exterorum certavit Archias Hyblæus, qui tres continuo Olympiadas vicit, & Delphis etiam Pythia vicit, & extat ejus quadam imago Pythica:*

Hyblæi præconis hanc Archiæ Eucleis filii
Accipe statuam lubens, Phœbe, ob ejus incolumitatem,
Qui ter ipse certavit præconio in agone Olympico,
Nec tubulum in ore habens nec circa collum ligacula.

Ex his patet præcones etiam de voce certasse, & inde sequitur fuisse illi certamini locum assignatum, de quo hoc loco fit mentio apud Lucianum. Videndus Georgius Syncellus pag. 208. post Olympiadem 88, ubi inveniuntur hæc verba ex Africano: σαλπιστῶν & κηρύκων ἀγὼν παρεστάθη ἐν Ὀλυμπίᾳ, id est, *Tubicinum & præconum certamen aliis certaminibus additum est Olympia.* Videlis Iosephi Scaligeri epistolam numero 448. Cæterum de interpretatione vocum ὑποσαλπίζων & ἀναδήγματα non contendam, si quis certiora docuerit, nam ex sola nostra conjectura eas interpretatus sum sine auctoritate, nisi quod Hesychius habet ἀναδείγματα· ἀνίας περὶ τράχηλος, quod satis firmat nostram interpretationem, scilicet collum fasciis comprimebant, ne rumperentur nimia contentione arteriæ, & ut sonus vocis elatior fieret. De voce ὑποσαλπίζων, quam ex sola conjectura interpretatus sum, expecto, qui me doceat: alibi enim non reperitur. Hesychius in voce Σάλπιγξ hæc habet: σιγαποσάλπιγξ ἀντὶ τοῦ κῆρυξ. Vnde conjecti, præcones illos fuisse quodam ubulo argenteo vel æreo tamquam tuba, ut eorum vox major & clarior audirenur. *Palm.* Qui sint κήρυκες & Εὐμολπίδαι norunt omnes præter illum qui Lucia-

ὲν εἰρημένα, πολλὰ λῶ. ἐγὼ γ' ὀλίγων ἤκουσα τῶν παρόντων τὰ βέλτιστα. εἶτα φοβηθεὶς μὴ συντελεσθείσῃ τοσαύτῃ τύρβῃ, ἐπεὶ δὲ πολλὰς τοῦτο πάσχοντας ἑώρων, ἀπηλθον, μακρὰν χαίρειν φράσας ἀναλωτῇ σοφιστῇ, τὸ ἐπιτάφιον ἑαυτῷ αὐτὸ παλαιτὴς διεξιόντι. [1] πλὴν τότε τοσοῦτον ἐπήκουσα. ἔφη γὰρ βούλεσθαι [2] χρυσοῦ βίῳ χρυσῆν κορώνην ἐπιθεῖναι. χρῆναι γὰρ τὸ Ἡρακλείους βεβιωκότα, Ἡρακλείως ἀποθνῄσκειν, καὶ [3] ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι. καὶ ὠφιλῆσθαι ἔφη βούλομαι τοῖς ἀνθρώ-

disserunt, verùm audivi pauca præ circumstantium multitudine. Deinde metuens ne in tanta turba comprimerer, cùm plerisque id accidere viderem, abivi, longum valere jubens sophistam illum mori gestientem, suique funeris epitaphium ante mortem recitantem. Verùm tunc magnum hoc audivi: quòd diceret velle se aureæ vitæ, auream coronidem imponere. Par esse ut qui Herculeam vitam vixisset, Herculeam mortem oppeteret, & cum aëre misceretur. Et volo, inquit, *hominibus pro-*

ni Pseudomantim convertit. Cùm enim simpliciter interpretandum esset. *Ceryces & Eumolpida* (quemadmodum passim, præcipue autem apud Æmil. Probum in Alcibiade) homo meus *praecones & egregios cantores* esse maluit. Hoc autem loco nil nobis cum ejusmodi κήρυξιν. Non esse autem hunc locum de iis intelligendum qui ἐν κώμοις κηρύττουσιν, ludam, opinor, operam, si probem. Nec etiam de præconibus ludorum placet accipi. Deinde quid sit *retro praconum certamen?* Verum quidem est ἀγὼν significare non *certamen* tantum, sed & *locum certaminis*, apud Homerum, notante Eustathio: quemadmodum οἶνος vinum & locum in quo venditur. Ἔλαιον oleum & locum in quo venundatur, ex Polluce, & χοὸς apud Homerum in ὀδ. θ. pro loco τῆ χοείας. ita δεῖγμα duplicem significationem habebat notante Schol. in orat. contra Polyclem; sed quid fiet τῷ, κηρύκων? Sanè locus hic à doctis examinari debuerat, quod quia nondum fecere, dicam quod mihi viderur. Legendum hic puto non κατάπιτε τὸ τῷ κηρύκων ἀγῶνος, sed κατάπιτε τ' Κερκυραϊκὴς ἀγωνίας. Audi quæso Pausaniam in Eliacis. τῇ γοῦν δὴ, ὅνδε οἱ Ἕλληνοδίκαι διημερεύουσιν, ἰσχνὶ ἰσχνὸς ἀλλὰ γραῖ, τὸ μεταξὺ αὐτῶν, ἀγυιαὶ μία. ταύτην ὀνομάζουσι Κερκυραϊκὴν οἱ Ἠλεῖοι. Nemo non videt quàm rectè huic Luciani loco conveniant, quæ à Pausania dicuntur. In hujusmodi autem locorum appellationibus, vicorum, platearum, &c. quàm sæpe peccent exscriptores librorum, nimis multa exempla probant. Hæc nostra est de hoc loco sententia, donec aliquis meliora protulerit. *Tan. Faber.*

1 Πλὴν τότε τοσοῦτον ἐπήκουσα] *Tunc magnum hoc audivi.* Interpol. quod ridiculum ἐς τὸ ἄκρον. Neque enim hoc loco τοσοῦτο *magnum hoc* significat, & qui ita existimant, næ illi haud dum etiam multa Græcè legerunt. Quid cùm Græci dicunt, τοσαῦτα εἰπὼν ἐπαύσατο, &c, καὶ τοῦτα εἶπας ἐπαύσω, & τοσαῦτα ὁ Κόμμοδος εἰπὼν εἰς τὴ αὐλαῖα ἐπανῆλθεν, & Ioseph. in II. ἀρχαιολογ. ἓ τοσαῦτα διεσώμεθα, &c. sub finem cap. III. quomodo verteres? Videsis, hæc una vocula sensum pervertit. Nimirum non animadverterat Interpolator τοσοῦτο nil esse aliud in hujusmodi loquendi generibus, quàm τοῦτο. Cujus rei pudet citare testes; Tamen si vacat, adi Suidam & Stephanum. Interpretem corrupit Interpolator. *Idem.*

2 Χρυσοῦ βίῳ] Ita Pindarus χρυσοῦς ἵππους vocavit eximios. ita Catullus *aureolos pedes* puellæ, & alia ὅσα κόσις. Sed non modò χρυσοῦς pro pulchro, verùm & ἀργυροῦς. Ita plerumque exponit Interpres Homeri, quem ineruditum vulgus Didymum vocat. *Idem.*

3 Ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι] Quod suprà dixerat ἐξαερωθῆναι. Idem.

1 Περ-

πυς, δίξας αὐτοῖς ὃν χρὴ πρόπον θανάτου κρίνεσθαι. πάνυ γὰρ δεῖ μοι τοὺς ἀνθρώπους Φιλοκτήτης γενέσθαι. οἱ μὲν οὖν ἀνοητότεροι τῶν ἀνθρώπων, ἐδάκρυον, καὶ ἐβόων σώζειν τοὺς Ἕλληνας. οἱ δὲ ἀνδρωδέστεροι, ἐκεκράγεισαν, τάλα τὰ δεδραμένα. ὑφ' ὧν ὁ πρεσβύτης μετριέως ἐθορυβήθη, ἐλπίζων πάντως ἐξελᾶν αὐτὸν, καὶ μὴ [1] συμπεσεῖν τῷ πυρί, ἀλλὰ ἀκόντα δὲ καθέξειν τὸν τοῦ βίου. τὸ δὴ πελεῖν τὰ [2] δεδραμένα, ἀδόκητον αὐτῷ συμπεσόν, [3] ἀχεᾶν μᾶλλον ἐποίησε. καίτοι ἤδη γεγενημένως τῷ χρονικῷ ἔχοντι, καὶ τὴ Δίκη ἐκτετίμηκεν. ὥστε καταπαῦσαι τὸν λόγον. ἐγὼ γὰρ εἰκάζεις οἶμαι πῶς ἐγέλασε. ὑδὲ γὰρ ἐλεεῖν ἄξιον ἦν, ὅτω δυσέρωτα τῆς δόξης ἀνθρώπου ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοι [4] τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται. παρεκόμιζε δ' ὅμως ὑπὸ πολλῶν, καὶ συνεφορεῖτο τῇ δόξῃ, ἀποβλέπων εἰς τὸ πλῆθος τῶν θαυμαζόντων, ὅτι εἰδὼς ὁ ἄθλιος ὅτι ἐν τοῖς ἐπὶ τῷ σταυρῷ ἀπαγομένοις, καὶ ὑπὸ δημίῳ ἐχομένοις, πολλῷ πλείστης ἦσαν. ἤδη δὲ τὰ μὲν Ὀλύμπια, τέλος εἶχε, κἀγέλιστο Ὀλύμπιον ἑρόμενα, ὧν ἐγὼ εἶδον, παρῆκεν ἤδη ὁρῶν. ἐγὼ δ', ὡς γὰρ ἐμὲ ἐπορεύετο ἐκείνῃ τῷ ἅμα πολλῶν ἐξιόντων, ἅμαν ὑπελιπόμην. ὁ δ', ἀεὶ ἀναβαλλόμενος, prodesse, ostendendo ipsis quo pacto mors sit contemnenda. Itaque oportet ut omnes homines Philoctetæ mihi fiant. Quare stultiores homines flebant, & clamabant, servate Græcis incolumem. Sed cordatiores exclamabant, perfice quæ decrevisti. Quibus ille senex non mediocriter est turbatus, cùm speraret fore ut ab omnibus cohiberetur, nec eum in ignem immitterent, sed invitum in vita retinerent. Sed cum ipsi ex insperato accidisset, ut quæ decreverat, essent peragenda, magis expalluit & cùm jam mortui colorem præ se ferret, per Iovem etiam subtrepidavit. Itaque finem dicendi fecit. Quantum autem ego riserim, opinor, conjicis. Neque enim commiseratione dignus erat homo ita miserè supra omnes gloriæ cupidus, quotquot hac pœna exagitantur. A multis tamen deducebatur, & gloria saturabatur conversis ad multitudinem admirantium oculis, nescius miser ille, multò plures sequi eos qui ad crucem ducuntur, & à carnifice tenentur. Et jam Olympia finem habebant, quæ quatuor illorum quæ vidi Olympiorum fuerunt pulcherrima: quum ego (non enim multis simul abeuntibus currum habere licebat) invitus relinquebar. Ille verò sem-

1 Προήσεσθαι τῷ πυρὶ] *Nec eum in ignem mitterent.* Interpolat. falsò. Non metuebat Peregrinus ne in ignem ab astantibus mitteretur, (nil quidquam tale in toto libello) sed non arbitrabatur permissuros unquam, ut se se in ignem sponte & ultro conjiceret; qui sensus longè alius est. Interpretem sequi noluit corrector. *Tan. Faber.*

2 Δεδραμένα, ἀδόκητον] Restitue ut in MS. R. δεδρᾶμά, πάνυ ἀδόκητον αὐτῷ, &c. *Idem.*

3 Ἀχεᾶν μᾶλλον] Rectiùs & elegantiùs in Cod. MS. Bibl. Reg. ἀχειᾶν ἐπ μᾶλλον ἐποίησε. Idem.

4 Τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται] *Hac pœna exagitantur.* Interp. Sed vertendum fuit, *hac Furia exagitantur*; Ποινὴ enim hoc loco Furia est; res notior quàm ut probari debeat. Inde suprà dixit Lucianus δίξας ἐρινύι. Idem.

νύκτα τὸ παλαιὸν προειρήκει ἐπιδείξασθαι τῷ κρῶσιν. καὶ με τὸν ἑταῖρον τινὸς προσλαβόντος περὶ μέσας νύκτας, ἐξαναστὰς, ἀπῄειν δρόμῳ τὸ [2] Ἁρπίννης, ἔνθα ἦν ἡ πυρά. ἐτύγχανον γὰρ ἅπαντες ὅτοι εἴκοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὸν ἱππόδρομον, ἀπιόντων ἔτι ἐω. καὶ ἐπεὶ τάχιστα ἀφικόμεθα, καταλαμβάνομεν πυρὸν γεγεσμμένον ἐν βάθει, ὅσον εἰς ὀργυιὰν τὸ βάθος. [3] δᾷδες ἦσαν τὰ πολλά. καὶ παρεβεβύστο τὸ φρυγάνων, ὡς ἀναφθείη τάχιστα. καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν, ἔδει γὰρ καὶ ἐκείνῃ θεάσασθαι τὸ κάλλιστον τοῦτο ἔργον, παῖσιν ἐκεῖνον ἐσκευασμένον εἰς τὸ αὐτὸ τρόπον, καὶ ξυὶ αὐτῷ τὰ τέλη τῶν κυνῶν. καὶ μάλιστα ὁ ἡγεμὼν ὁ ἐκ Πατρῶν, δᾷδα ἔχων, ἐμφανῶς ἐπιτερπόμενος. ἐδαδοφόρει δὲ καὶ ὁ Πρωτεύς. καὶ παῖσπλησθέντες, ἄλλοι ἄλλοθεν ἀνῆψαν τὸ πῦρ μέγιστον, ἄτε ἀπὸ δᾴδων, καὶ φρυγάνων. ὁδὶ, καί μοι πάνυ ἤδη παρῆν, καὶ τὸ τρίβώνιον, καὶ τὸ ῥόπαλον, ἔξω ἐν ὀλίγῃ ῥυπώσῃ ἀκριβῶς. εἶτα ἡτῇ λιβανωτὸν ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ τὸ πῦρ. καὶ

semper differens, noctu tandem præmonuit, se combustionem sui spectandam exhibiturum. Et cùm quidam ex sociis circa mediam noctem experrectum me assumpsisset, ad Harpinam ubi erat rogus, rectà contendi. Erant integra viginti stadia, ab Olympia per hippodromum, ad auroram euntibus. Et quumprimum advenimus, deprehendimus pyram in profundo congestam ad ulnæ circiter modum profundam. Crebræ inerant faces, eratque sarmentis referta, ut citissimè conflagraret. Et postquam exorta est luna, quam etiam pulcherrimi hujus facinoris spectatricem esse oportebat, prodit ille eo quo semper solebat modo exornatus, & cum ipso Cynicorum agmina: & potissimùm generosus ille Patrianus, facem tenens, non malus secundarum partium actor. Facem quoque gestabat Proteus: & accedentes, alius alia ex parte, ignem maximum, ut pote ex facibus & sarmentis accenderunt. Hic verò, & jam mihi mentem penitus adverte, depositа pera, lacero pallio, herculeaque illa clava, stetit in amiculo planè sordido. Deinde postulato thure, quod in ignem injiceret, acce-

1 Νύκτα προειρήκει] *Noctu præmonuit.* Interpolator. malè. *νύκτα* enim hoc loco non est pro νυκτὸς, seu νύκτωρ, sed *προειρήκει νύκτα* dixit Lucianus, quemadmodum Iuvenalis, de Statio, opinor, *promisitque diem.* Apud Ciceronem est, & apud Varronem & Livium, *prodixit* seu *prædixit diem.* Interpres proximè ad verum, *noctem ei rei destinavit.* Tan. Faber.

2 Ἁρπίννης] Quid sit Harpiña seu Harpinna, docebit Pausanias in Eliacis. *Idem.*

3 Δᾷδες ἦσαν τὰ πολλά] Interpres sic vertit, longe certe ab auctoris mente, qui pyræ formam & materiam describit. Putavit interpres δᾷδες non aliud significare quam *fax.* Sed est arboris species, quæ Latinis *tæda* dicitur, de qua Plinius passim, & ideo vertendum erat, *tæda ut plurimum constabat.* Palm.

4 Ὁ ἐκ Πατρῶν] *Ille Patranus.* Interp. Stephanus, seu Hermolaus ὁ τῆς ἐθνικῆς agnoscit Πατρῶς, at Πατρανὸς non agnoscit. Itaque dicendum fuerat *Patrensis*, ut usurpavit Cicero. Ceterum locus hic de Theagene est intelligendus. *Tan. Faber.*

1 Ἀπε-

ἀναδὺς ὦ πρὸς, ἐπίσαλί τε, καὶ εἰπὼν εἰς τὴν μεσημβρίαν ἀποβλέψας, καὶ γὰρ ἐκεῖ τοῦτο τῆς τραγῳδίας ἦν ἡ μεσημβρία, δεῦρο νεῖς μητρῷοι, καὶ πατρῷοι, δέξασθέ με ἰλάμενοι. ταῦτα εἰπὼν, ἐπήδησεν εἰς τὸ πῦρ. ὁ μὲν ἐφλέγετο με, ἀλλὰ οὐκ ἐξεχεῖτο τοῦ τε φλογὸς, πρόσω ἦν ἐρεμίης. αὐτὸς ὁρῶ γελῶντά σε ὦ κυνὲ Κρόνιε, τὴν κατάστροφην τοῦ δράματος. ἐγὼ δὲ τὰς μητρῴους μὲν θαλάμους ἐπιθοώμην, καὶ τὸ δὴ ὁ σοφὸν ἡπόμην. ὅτε δὲ τὰς πατρῴους ἐπεκαλέσατο, ἀναμνησθεὶς τοῦ τε φύσει τοῦ φόνου ἐρρωμένου, οὐδὲ κατέχειν ἠδυνάμην τὸ γέλωτα. οἱ Κυνικοὶ δὲ περεστῶτες τὴν πυρὴν, οὐκ ἐδάκρυον μὲν, σωπῇ δὲ ἐνεδείκνυντο λύπην πολλὴν, εἰς τὸ πῦρ ὁρῶντες, ἄχρι δὴ [1] ἀποπνιγὶς ἐπ' αὐτοῖς, ἀπίωμεν φησὶ ὦ μάπιοι. ὁ γὰρ ἡδὺ τὸ θέαμα ἀπεπνιγμένου κρέατος ὁρᾶν, κίναδος ἀναπιμπλαμένους πυρεῶς. ἢ περιμένετε ἐς' ἂν χαρᾶς τις ἐπέλθῃ, ἀπικόμενος ὑμᾶς, οἵους τὸν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἐπαίρας τῷ Σωκράτει ἐνδεδράφησαι; ἐκεῖνοι μὲν ἠγανάκτουν, καὶ ἐλοιδοροῦντό μοι. ἔνιοι δὲ, καὶ [2] ἐπὶ τὰς βακτηρίας

acceptum à quodam, injecit, & ad meridiem respiciens (etenim meridies etiam ad tragœdiam hanc pertinebat) dixit O materni, paternique dæmones excipite me propitii. Quibus dictis in ignem insiliit: nec visus est amplius, sed à flamma, quæ se magnam attollebat, est circumfulus. Iterum video te ridentem, egregie Cronie, fabulæ catastrophem. Ego autem per Iovem, non magno vertebam vitio ipsi quòd maternos dæmonas inclamaret. Sed quando patrios quoque invocavit, recordatus eorum quæ de cæde patris dicta sunt, non potui risum continere. Porrò Cynici rogum circumstantes, non flebant quidem: sed silentio mœrorem quendam præ se ferebant, ignem inspicientes, donec odore malè affectus, abeamus inquam ô stolidi. Non enim jucundum est spectaculum senem torrefactum videre, cum nidore malo impleamur. An expectatis dum adveniat pictor qui vos depingat, quales in carcere Socrati amicos appingunt? Illi autem indignabantur, meque convitiis proscindebant: nonnulli etiam ad fustes venerunt.

1 Ἀποπνιγὶς ἐπ' αὐτοῖς] *Odore malo affectus.* Interp. sed nil tale. Vbi enim, quæso, odor ille malus in ἀποπνίγεσθαι? Quid autem? αὐτοῖς ad quid refertur nisi ad Cynicos περιεστῶτας τὴν πυρὰν, ut à Luciano describuntur? Sed ignoravit interpres quid sit ἀποπνίγεσθαι ἐπ' ἀνθρώπου aut quid tale, præsertim veteres apud Atticos, quos hic noster studiosissimè imitatur. Exempla sunt passim apud Aristophanem, & Demosthenem, &, (quis Interp. indiligentiam non miretur?) apud ipsummet Lucianum in dialogis ἑταιρικοῖς. Est autem ἀποπνίγομαι δὴ τοῦτο προσλαμβάνει quod Latini dicunt, *Ea res me urit, me enecat*, Terent. *Vro hominem.* Horat. *Vror seu tibi candidos*, &c. Aristophanes κόμμι. Sed in re ita perspicua sit φείσῃ τοῦ παραδείγματος διὰ τὸ πλῆθος. Tan. Faber.

2 Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦλθαν] *Ad fustes venerunt.* Interpol. istud verbum non ita vertendum fuit, quia aliter scribendum, scilicet' ἦλθαν *irruerunt, involarunt*, &c. Estque Attica syncope ab ἤιασαν, ut apud Aristophanem linguæ Atticæ canonem legitur, ἐκ Πλούτου.

Ἐξῆλθόν τῶν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεώ,
Exiluerunt è templo dracones duo.

ita alibi Aristophanes, & ei synchronos Euripides. atque ita legisse interpretem, fi-

ἦξαν. εἶτα ἐπειδὴ ἠπείλησε ξυμπατήσας πᾶς ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὥσε᾽ ἐπαύσατο, καὶ ἡρώλω ἦλθον. ἐγὼ δὲ ἐπανιὼν, ποικίλως ἐπεῖρε πρὸς ἐμαυτὸν οἰόνπερ τὸ φιλόδοξον, οἷόν τί ἐστι ἀναλογιζόμενος, ὡς μόνος ἦτος ὁ ἔρως ἀφυκτος, καὶ τοῖς πάνυ δοκιμωτοῖς εἶναι δοκοῦσιν. οὐχ ὅπως ἐκείνῳ τάνδρὶ, καὶ πάλαι ἐμπεπλήκτως, καὶ ἀπονενοημένως βεβιωκότι, καὶ σὺν ἀναξίως ἔ πυρός. εἶτα σεσυλῆχθαι πολλοῖς ἀπιθανον, ὡς ἡσθάνετο ἐ αὐτοί. ᾤοντο γὰρ ἔτι καλῶς ἔχειν ζῶντα αὐτόν. καὶ γὰρ ἐ τόδε τῇ εὐτυχίᾳ διεδέδοτο, ὡς [1] πρὸς ἀνίσχοντα τ ἥλιον ἀσπασόμενον, ὥσπερ ἀμέλει ἐ τοὺς Βραχμᾶνας φασὶ ποιεῖν, ἐπιδησόμενα τ πυρός. ἀπέτρεφον δ᾽ ἔντοὺς πολλοὺς αὐτῶν, λέγων ἤδη πεπλεόζ τὸ ἔργον, οἷς μὴ ἐ τῦτ᾽ αὐτὸ ἀδεᾶσθαι ἦν, καὶ αὐτὸν ἰδεῖν τ τόπον, καὶ πλείψανον καὶ λαμβάνειν ἔ πυρός. ἔνθα δὴ ὦ ἐπεῖρε, μυρία ἀφ᾽ ἁμαλᾶ εἶχον, ἅπασι διηρθρωμένος ἐ ἀνακρίνων, καὶ ἀπερεβῶς ἐπιπυνθανόμενος. εἰ μ ἄν ἴδοιμι τινα [2] χαρίεντα, γνώμας ἔφην ἀκούσεσθαι ἐκείνου. ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνος ἀφανὴς ἦν, ἐπὶ τὸν ἐκείνου μαθητὴν ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ σοφίσματι ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τρίτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τέταρτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν πέμπτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἕκτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἕβδομον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ὄγδοον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἔνατον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν δέκατον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑνδέκατον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν δωδέκατον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τρισκαιδέκατον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τεσσαρεσκαιδέκατον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν πεντεκαιδέκατον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑκκαιδέκατον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑπτακαιδέκατον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ὀκτωκαιδέκατον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἐννεακαιδέκατον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν εἰκοστὸν ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν εἰκοστὸν πρῶτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν εἰκοστὸν δεύτερον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν εἰκοστὸν τρίτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν εἰκοστὸν τέταρτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν εἰκοστὸν πέμπτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν εἰκοστὸν ἕκτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν εἰκοστὸν ἕβδομον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν εἰκοστὸν ὄγδοον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν εἰκοστὸν ἔνατον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τριακοστὸν ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τριακοστὸν πρῶτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τριακοστὸν δεύτερον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τριακοστὸν τρίτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τριακοστὸν τέταρτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τριακοστὸν πέμπτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τριακοστὸν ἕκτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τριακοστὸν ἕβδομον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τριακοστὸν ὄγδοον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τριακοστὸν ἔνατον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τεσσαρακοστὸν ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τεσσαρακοστὸν πρῶτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τεσσαρακοστὸν δεύτερον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τεσσαρακοστὸν τρίτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τεσσαρακοστὸν τέταρτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τεσσαρακοστὸν πέμπτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τεσσαρακοστὸν ἕκτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τεσσαρακοστὸν ἕβδομον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τεσσαρακοστὸν ὄγδοον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τεσσαρακοστὸν ἔνατον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν πεντηκοστὸν ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν πεντηκοστὸν πρῶτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν πεντηκοστὸν δεύτερον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν πεντηκοστὸν τρίτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν πεντηκοστὸν τέταρτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν πεντηκοστὸν πέμπτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν πεντηκοστὸν ἕκτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν πεντηκοστὸν ἕβδομον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν πεντηκοστὸν ὄγδοον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν πεντηκοστὸν ἔνατον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑξηκοστὸν ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑξηκοστὸν πρῶτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑξηκοστὸν δεύτερον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑξηκοστὸν τρίτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑξηκοστὸν τέταρτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑξηκοστὸν πέμπτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑξηκοστὸν ἕκτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑξηκοστὸν ἕβδομον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑξηκοστὸν ὄγδοον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑξηκοστὸν ἔνατον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑβδομηκοστὸν ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑβδομηκοστὸν πρῶτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑβδομηκοστὸν δεύτερον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑβδομηκοστὸν τρίτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑβδομηκοστὸν τέταρτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑβδομηκοστὸν πέμπτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑβδομηκοστὸν ἕκτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑβδομηκοστὸν ἕβδομον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑβδομηκοστὸν ὄγδοον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑβδομηκοστὸν ἔνατον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ὀγδοηκοστὸν ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ὀγδοηκοστὸν πρῶτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ὀγδοηκοστὸν δεύτερον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ὀγδοηκοστὸν τρίτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ὀγδοηκοστὸν τέταρτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ὀγδοηκοστὸν πέμπτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ὀγδοηκοστὸν ἕκτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ὀγδοηκοστὸν ἕβδομον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ὀγδοηκοστὸν ὄγδοον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ὀγδοηκοστὸν ἔνατον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἐνενηκοστὸν ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἐνενηκοστὸν πρῶτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἐνενηκοστὸν δεύτερον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἐνενηκοστὸν τρίτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἐνενηκοστὸν τέταρτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἐνενηκοστὸν πέμπτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἐνενηκοστὸν ἕκτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἐνενηκοστὸν ἕβδομον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἐνενηκοστὸν ὄγδοον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἐνενηκοστὸν ἔνατον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑκατοστὸν ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑκατοστὸν πρῶτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑκατοστὸν δεύτερον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑκατοστὸν τρίτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑκατοστὸν τέταρτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑκατοστὸν πέμπτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑκατοστὸν ἕκτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑκατοστὸν ἕβδομον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑκατοστὸν ὄγδοον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν ἑκατοστὸν ἔνατον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν διακοσιοστὸν ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν διακοσιοστὸν πρῶτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν διακοσιοστὸν δεύτερον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν διακοσιοστὸν τρίτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν διακοσιοστὸν τέταρτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν διακοσιοστὸν πέμπτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν διακοσιοστὸν ἕκτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν διακοσιοστὸν ἕβδομον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν διακοσιοστὸν ὄγδοον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν διακοσιοστὸν ἔνατον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τριακοσιοστὸν ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τριακοσιοστὸν πρῶτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τριακοσιοστὸν δεύτερον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τριακοσιοστὸν τρίτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τριακοσιοστὸν τέταρτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τριακοσιοστὸν πέμπτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τριακοσιοστὸν ἕκτον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρείῳ ἐθαύμαζον. ἐπεὶ δὲ καὶ τῦτον ἀφανῆ ἐποίησεν ἡ τύχη, ἐπὶ τὸν τριακοσιοστὸν ἕβδομον ἐτρεπόμην, ὃν ἐπὶ τῷ ἀνδρ

[1] ψιλὰ ἂν ὥσπερ σοὶ τὰ πραχθέντα διηγούμην. ὡς δ' ἦν τοῖς [2] βλάκας, καὶ πρὸς τὴν ἀπειθοῦσιν ἀσχημόνως, ἐπεφωράθην τι παρ' ἐμαυτῷ, ὡς ἐπιπλὴξ ἀνήφθη μὲν ἡ πυρά, σείσαλτο δ' ὑφ' ἑαυτοῦ ὁ Πρωτεὺς, σεισμῷ πρότερον μεγάλῳ χρησάμενος, σὺν μυκήματι τῆς γῆς, καὶ ἀναπεφρυμένα μέσης τῆς φλογὸς, εἰχθεὶς ἐς τὸ ὑπερῷον, ἀνθρωπίνῃ μεγάλῃ τῇ φωνῇ λέγων, [3] ἔλιπον γᾶν, βαίνω δ' ἐς Ὄλυμπον. ὑπεῖδον μὲν δὴ ἐπτηχότας, καὶ ἀσεβοῦντας, ὑποφερόμενος. καὶ ἀπιόντα με λέγοντος πότερον, πρὸς ἐω, ἢ πρὸς δυσμὰς ὑπέχθεια ὁ γόης; ἐγὼ δ', τὸ ἐπιπλὴξ ἀπιέναι μοι αὐτοῖς. ἀπιπλὰς δ' ἐς τὸν πατέρα ἐπέστην τὴν πολιὰν αὐδὴν, καὶ τῇ τοῦ Διὸς ἀξιοπίστῳ τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῷ πώγωνι, καὶ τῇ λοιπῇ σεμνότητι, τά τε ἄλλα διηγούμην ἅπερ ὁ Πρωτεὺς, καὶ ὡς μὴ τὸ καυθῆναι, θεασάμενος αὐτὸν ἐν λάμπῃ ἐδόκει μικρὸν ὑπεσθαι, καὶ νῦν ἀπολίποι ἄφαντον. ἐπεὶ δὲ ἐπαύσατο, ἐγὼ μὲν ἔτι ἐπὶ πλέον ἐθαύμαζον τὸν ἄνδρα, καὶ ἐπεθύμουν ἀκοῦσαι τὰ ἐπὶ τῷ πυρὶ, καὶ ὅπως ἐκεῖνος ἐπῃνεῖτο ὑπὸ τῶν ἀκροατῶν· ὁ δὲ Ἀντιγένης ἐπιστραφεὶς πρὸς τὸν Ἀρχιδάμον, τί δὴ φησὶν, ὦ Παρίανδρε, ἀντὶ χαλκοῦ ἰατρὸν κελεῖς ποιητὴν καλεῖσθαι ὑπὸ Ἑλλήνων; Vbi iterum videre eſt, κακὸν ποιητὴν opponi χαλκοῦτι ἰατρῷ. Hunc locum male intellexit Raphaël Regius. *Tan. Faber.*

eorum quæ geſta erant, vel tenuiſſima, quemadmodum tibi, exponebam. Sed ſtupidis, & narrationi inhiantibus, tragicum aliquid comminiſcebar, ut poſtquam incenſa eſt pyra, ſeque in ignem conjecit Proteus, magno terræ motu priùs orto cum mugitu, vultur è media flamma ſubvolans, in cœlum abiit, magna voce humana dicens, Reliqui terram, in Olympum commigro. Proinde obſtupeſcebant illi, & ſubhorreſcentes adorabant: & quærebant ex me, utrum ad ortum, an ad occaſum ſubductus eſſet vultur: ego verò quicquid ſuccurrebat, iis reſpondebam. Porrò profectus ad celebritatem, incidi in virum canum, ac per lovem cui vultus authoritatem pariebat, ob barbam, reliquamque gravitatem, quique inter cætera de Proteo narrabat, ſe poſtquam conflagraſſet, conſpexiſſe eum paulò antè alba veſte amictum, & nunc reliquiſſe ambulantem hilari

1 Ψιλὰ ἂν ὥσπερ σοὶ τὰ πραχθέντα διηγούμην] *Eorum quæ geſta erant vel tenuiſſima, quemadmodum tibi, exponebam.* Interpolator. Vbi, quis riſum vel indignationem teneat? Hiſce ne licere hominibus bonos ſcriptores attingere? & quæ optimè ab interprete erant converſa, depravare? Sic enim planè & diſertè interpres. *Illorum omnem nudè & ſimpliciter, ut acta erat, quemadmodum tibi, commemorabam.* Idem.

2 Βλάκας] Hos Dial. Alex. & Pſeudom. vocabat πάχεις. Bourd.

3 Ἔλιπον γᾶν] Ex tragicorum aliquo. Sed cur opus fuit dicere γᾶν potiùs quàm γῆν? Facit ea res πρὸς τὸ σεμνὸν, novæque apotheoſi magis convenit. Somnium, inquies. At audi Euſtathium ad Iliad. Quo loco ait Athenienſes prætuliſſe τὸ, ὦ Δάματερ Doricum τῷ, ὦ Δῆμητερ, quod commune erat & Atticum etiam. Locum ipſum præſtat apponere. Ἀθηναῖοι δὲ περιελόμενοι τῷ, ὦ Δῆμητερ, κοινῷ ὄντι ἐκ Δωρικῆς, τὸ, ὦ Δάματερ, Δωρικὸν, ὅτι τὴν θαυμαστικῶς λέγουσι, μαρτυροῦσι ἐκ αὐτοὶ σεμνὲ τῇ φωνῇ τῆς Ἄλφα. Poſſem addere Hermogenis locum lib. ι. περὶ ἰδεῶν, cap. vi. ubi agit περὶ τ σεμνότητος; Sed non vacat tranſcribere. *Tan. Faber.*

2 Ἐπα-

παστὸν ὃς φαιδρὸν σὺ τῇ [1] Ε'πιφάνῳ Στοᾷ, [2] κηλίνῳ τὶ ἱσημμένον. εἶτ' ἐπὶ πᾶσι τοῦτο σὺ ἔπηξε τ γυπὸ διομυόμενον, ἢ μὲν αὐτὸς ἐναγκίνας ἀπαφάμενον ὑπὸ τ πυρᾶς, [3] ὃν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι, [4] καταγελῶντα τ ἀνοήτου, ὑφλακικῶν τ τρόπον. σὺ νῦν τὰ λοιπὰ οἷα εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ γρήσεσθαι. ποίας μὲν μελίττας ἐπιήσεσθαι ἐπὶ τ τόπον, πίνας δ' ἐπίλιχας οὐκ ἐπαγαγέσθαι, [5] πίνας δ' ἀρεώνας οὐκ ἐπιπτήσεσθαι, καθάπερ ἐπὶ τ Η'σιόδου τάφον, καὶ τὰ τοιαῦτα; εἰκότως μὲν γὰρ παρά τε τ Η'λείων αὐτῶν παρά τε τ ἄλλων Ε'λλήνων, οἷς ἐπιστολὰς ἔλεγεν, αὐτίκα μάλα οἶδα πολλὰς ἀνεσησομένας. φασὶ δ' πείσαις χρῆσθαι τοῖς ἐνδόξοις πόλεσιν ἐπιστολὰς ἀφαπέμψαι αὐτὸν, [6] ἀφήκας πινὰς, καὶ διαθήκας, καὶ νόμους.

hilari vultu in Heptaphono Stoa, & oleastri corona redimitum. Postremò addidit, vulturem dejerans, se ex pyra subvolantem conspexisse, quem ego paulò antè volare omisi, stultos, stupidosque deridentem. Cæterùm considera, quæ propter ipsum verisimile est futura. Quales apes locum non sunt frequentaturæ, quæ cicadæ non accessuræ, quæ cornices non advolaturæ, quemadmodum ad sepulchrum Hesiodi, & similia? Imagines enim ab Eleis ipsis, cæteris que Græcis, quibus etiam scripsisse dicebat, scio multas protinus erectum iri. Ajunt autem ipsum omnibus ferme celebrioribus civitatibus epistolas misisse, testamenta quædam, admonitiones, & leges. Et

1 Ε'πιφάνῳ Στοᾷ] Pausanias in Eliacis auctor est, dictam quoque fuisse στοὰν ἑλίκην, (cave cum Attica eandem esse putes) & à nonnullis Η'χῦς Στοὰν appellatam. Rationem addit; βούσαντι δὲ ἀνδρὶ, ἐπάκουε τοῦ ἤχους ἢ φωνὴ ὅσῃ πάσῃ ὅσῃ πλέον ἐπιδιδοῦ. p. 170. Editionis Sylburgianæ. *Tan. Faber.*

2 Κοτίνῳ] Videlicet corona Olympiaca. *Idem.*

3 Ο'ν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι] *Quem ego paulo antè volare omisi.* Interpol. quod quid potest esse detersius? Luciani facetissimum dictum aperiam. Dixerat suprà χαριέστατος scriptor, se, dum Peregrini mortem fatuis quibusdam & καινοῖσιν ἀνθρωπαρίοις narrat, paucula quædam ὑπερεκχυδῆσαι: inter cetera autem evolasse vulturem è rogo, &c. Quæ res ciò in plures sparsa est, ut est *humanum genus avidum auricalarum*, ait Lucretius. Itaque adeo hic senex, credulus & religiosè mendax, vidisse se dicit vulturem illum; & tamen, ait Lucianus, memor eris, optime Croni, me auctorem fuisse illius fabellæ, neque τὸν ὄντα quidquam tale factum fuisse; nam, nesciens ne sis, vulturem ego illum ἀφῆκα πέτεσθαι, illum e sinu emiseram, id est, mendaciolum illud deridendis i sts fungis asperseram, &c. Interpres corruptus ab Interpolatore scripserat: *Quem ego paulo antè volantem dimiseram.* Idem.

4 Καταγελῶντα τοῦ] Lego καταγελῶν τοῦ, alioqui διὰ χάσκοντος dictus fuerit vultur καταγελῶν τοῦ ἀνοήτου. Idem.

5 Πίνας δ' κορώνας οὐκ] Æ. Menagius in animadversionibus ad Diogenem Laërtium multis scriptorum testimoniis confirmat legendum esse πίνας χαλκίδας, quæ verissima & maximè congruens lectio est. *Alm.*

6 Διαθήκας πινὰς] *Testamenta.* Interp. διαθήκας δὲ παραίνεσις, verte, *præcepta & admonitiones.* Alludit ad Pythagoræos, à quibus sua præcepta ita vocitabantur. At fortasse, dixerit quispiam, alluserit ad καινὴν διαθήκην Christianorum Lucianus, ut est semper derisor. Et si id concederem, non tamen inde sequeretur vocem hanc vesti per *testamentum* debere. Nam ἡ καινὴ διαθήκη significat novum fœdus, quem-

[1] καὶ τινας ἐπὶ τούτων πρεσβείας τῶν ἐξαίφνης ἐχειροτόνησε, νεκροσχάλους, καὶ νεκροδρόμους ἀποσταλησόμενος. τοῦτο τέλος ὁ κακοδαίμων Πρωτεὺς ἐλάνισε, ἀνδρὸς ὡς βραχεῖ λόγῳ ἀφελεσθαι, ὃς ἀληθείας μὲ ὑδενὸς ποτε ἀποβλίψαντος, ἐπὶ δέξη ἦ, καὶ τῷ ὄντι τῶν πολλῶν ἐπαίνω, ἅπαντα εἰπόντος ἀεὶ, καὶ πράξαντος, ὡς ἐς εἰς πῦρ ἁλέσθαι, ὅτι μηδὲν ἀπολείποι τῶν ἐπαίνων ἐμελλεν, ἀναδηκτος αὐτῶν γηρύμενος. ἢν ἔτι σοι ἀποδιηγησόμενος, παύσομαι, ὡς ἴσχῃς ἐπιπολὺ γελᾶν. οἶσθα μὲ γὰρ πάλαι οἶδα δήπου ἀκούσας μου, ὅτε ἥκων ἀπὸ Συρίας διηγεμένου, ὡς δὴ Τροιάδες συμπλεύσαιμι αὐτῷ, καὶ τῶν τε ἄλλων τῶν ἐν πλῷ τρυφῆς, καὶ τοῦ μειράκιον τὸ ὡραῖον, ὃ ἔπεισι Κυνίζειν, ὡς ἔχοι ἑαυτοῦ τινα [2] Ἀλκιβιάδην, καὶ ὡς ἐπιζαφελῶς ἤνεγκε μὲ τὴν νύκτα ἐν μέσῳ τῷ Αἰγαίῳ, [3] γνόφου καταβάντος, καὶ κύματα παμμεγέθη ἐγειράντος, οἷα νὺξ μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ

Et quosdam ex sociis ad hæc legatos designavit, quos mortui nuntios, & Orci cursores appellavit. Hic finis fuit infœlicis illius Protei, viri, ut paucis perstringam, qui veritatis rationem nullam unquam habuit: sed ad gloriam, laudemque à vulgo reportandam omnia semper dixit, & fecit adeò ut in ignem quoque insilierit, tum quum neque laudibus erat fruiturus, dempto illi à morte sensu. Vno adhuc tibi narrato, finem faciam, quò habeas unde abundè rideas. Ista enim jamdudum nosti, siquidem me, quumprimum ex Syria veni narrantem audivisti, ut à Troade cum ipso navigarim, aliasque inter navigandum delicias, & formosum adolescentem, cui persuasit ut Cynicæ sectæ se addiceret, videlicet, ut esset etiam ipsi Alcibiades: utque noctu perturbatus fuerit medio in Ægeo, caligine obortâ, & fluctum ingentem excitante, utque cum mulieribus plorarit

quemadmodum ἡ παλαιὰ διαθήκη vetus fœdus. Quis enim ibi mortuus est, cujus ea lex dici queat testamentum? *Tun. Faber.*

1 Καὶ τινας ὧν τούτων πρεσβείας] Legendum est ὧν τούτων finem enim & προσίρισιν designat istuc ἐπί. Cùm hæc ad oram libelli ascripsissem, animadverti in Cod. Reg. legi ἐπὶ τούτῳ. Cujus lectionis sententia eadem plane est. *Idem.*

2 Ἀλκιβιάδην τινά] Amores & παιδικὰ Socratis, ut vulgus scriptorum existimat; sed quàm ab hac fœditate remotus fuerit Socrates, omnium, quotquot unquam fuere, hominum optimus & sanctissimus, satis superque ostendunt divina illa Xenophontis ἀπομνημονεύματα; Tum præterea ipsius vita nuper à viro doctissimo, & linguæ Græcæ peritissimo D. Carpentario conscripta. Hoc itaque ausim asserere;

Si quis morte obita sensus tellure sub ima est,
Socratici gaudent Manes, & grandior Umbra
Ambulat Elysium, tanti scriptoris honore. Idem.

3 Γνόφου καταβάντος καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος] *Caligine obortâ & fluctum ingentem excitante.* Interpol. pessimè. γνόφος enim hoc loco *turbo* est. Idque satis ostendit nomen appositum καταβάς. Deinde, qui quæso fieri possit ut *caligo attollat mare*, quod diceret Lucianus, καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος? Rem verò terribilem; Caliginem noctu fuisse. Videlicet sunt hæc ægri somnia. Intelligit enim Lucianus turbinem illum qui vulgò dicitur ἀνεμοβλὰς, de quo Apuleius, in libello de Mundo, & alii. Eustathius enim vocem hanc (γνόφος) deducit à νέφος. Pla-

θανάτου κρείττων εἶναι δοκῶν. ἀλλὰ μικρὸν ὡς τὸ πλοῦτος, ὡς σὺν ἐμοὶ χθὲς καὶ πρὸ ἡμερῶν, πλεῖον οἴνου ἢ ὑγιοῦς ἐμφαγὼν, ἤμεσέ τε τὴν νύκτα, καὶ ἑάλω πυρετῷ μάλα σφοδρῷ. ταῦτα δέ μοι Ἀλέξανδρος ὁ ἰατρὸς διηγήσατο, μεταπεμψάμενός με ἐπισκοπήσειν αὐτόν. ἔφη δὲ καταλαβεῖν αὐτὸν χαμαὶ κυλιόμενον, καὶ τὴν φλόα μὲν ἐφίεντα, καὶ ψυχρὸν αὑτὸν πάνυ ἐρωτῶντα, ἑαυτὸν δὲ μὴ δύνασθαι. καίτοι εἰπεῖν ἔφη πρὸς αὐτὸν, ὡς εἰ πάντως θανάτου δοίης, ἥκειν αὐτὸν ἐπὶ τὰς θύρας αὐτόματον. οὕτω καλῶς ἔχειν ἐπιόντα, μηδὲν δὲ πυρὸς δεόμενον. τοῦτο μὲν οὖν φάναι, ἀλλ' οὐχ ὁμοίως ἥδεσθαι ὁ πρόπους χρῆσθαι ἂν, πᾶσι καινὸς ὤν. ταῦτα μὲν ὁ Ἀλέξανδρος. ἐγὼ δὲ, εἰδὼς αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἶδον αὐτὸν ἐγκεχρισμένον, ὡς ἀποδακρύσειε τὸ δεσμεῖν φαρμάκῳ. ὁρᾷς; ὑπάνυ τὰς ἀμβλυωπίας ὁ Αἰακὸς παρεδέχετο. ὅμοιον ὡς εἴ τις ἐπὶ γαυρῷ ἀναβήσας μέλλων, τὸ σὺν τῷ δακτύλῳ πρόσπαισμα θεραπεύοι. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος εἰ τοῦ-

rarit admirandus ille, & qui morte potior videbatur. Sed paulò ante obitum, dies circiter novem, cùm plus æquo, ut opinor, comediſſet, evomuit noctu, & febre admodum vehementi eſt correptus. Quæ mihi medicus Alexander narravit, ad eum viſendum accerſitus. Ait ergo ſe illum ſemet humi volutantem inveniſſe, atque æſtum non ferentem, & frigidam magno deſiderio poſtulantem, ſe autem non dediſſe: at ipſi dixiſſe, ſi omnino mortem optaret, illam ultro ad januam eſſe venturam: ita ut rectè haberet eam ſequi, igne nihil indigens. Eum autem reſpondiſſe, hunc mortis modum, cùm ſit omnibus communis, non fore perinde glorioſum. Hæc quidem Alexander. Cæterùm ego, neque ipſe ante paucos dies vidi ipſum acri pharmaco unctum, ut lachrymas cieret. Viden'? Non omnino cæcutientes Æacus admittit. Perinde ac ſiquis in crucem aſcenſurus, digiti vulnuſculo medeatur. Quid tibi videtur facturus fuiſſe Democritus, ſi hæc vidiſſet?

Pleriſque omnibus dici videtur δύσθανος quaſi παρὰ τὸ δοκεῖν τὸ ζῆν. Quæ tu paſſim reperies: neque juvat tranſcribere. *Tan. Faber.*

1 Θανάτου κρείττων] *Morte potior.* Interp. Quid ſit ὑπὲρ θανάτου κρείττων, omnes, opinor, norunt; quid ſit *Vir morte potior*, non item. Vertendum itaque fuerat, *Vir morte ſuperior, quem mortis metus non deprimit, non frangit*, ut è contra ὑπὲρ θανάτου ἥττων is eſt, qui mortis pavore debilitatur, proſternitur & planè abjicitur. *Idem.*

2 Καὶ ψυχρὸν αὐτὸν τα] Supple ὕδωρ: ellipſi. Vt ψυχρὸν, pro ψυχρὸν ὕδωρ. Vide Etymologicum Magnum in ψυχρόν. A ψυχρὸν, eſt Græcorhomaicum ψερό. Menagius.

3 Τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος] Hujus loci venuſtatem corrupit Interpolator. *Quid tibi*, inquit, *videtur facturus fuiſſe Democritus, ſi hæc vidiſſet? mortis virum irriſiſſet.* Interpres autem, antequam interpolatus fuiſſet, quanto melius? *Quid tibi*, inquit, *facturus fuiſſe videtur Democritus, ſi horum ſpectator contigiſſet? nunquid pro dignitate virum deriſiſſet?* Senſus eſt. Cùm tanta in Peregrino gloriæ ſitis fuerit, cenſentu, Croni, ſatis unquam & κατ' ἀξίαν δοξάριον τῷ ἀνθρωπίσκῳ deriſurum fuiſſe Democritum? Dii boni! unde illi tantus riſus ſuppetere potuiſſet? Haud dubiè prius ei fuiſſet emoriendum quàm hominem pro virtutibus, ut diceret Terentius, exagitare potuiſſet. *Tan. Faber.*

1 Πῶ-

πε εἶδε; καὶ ἄξιον γελάσαι ἂν ἐπὶ τῷ ἀνδρί. καίτοι πόθεν εἶχεν ὁ Δημόκριτον τοσοῦτον γέλωτα; σὺ δὲ ὦ φιλότης, γέλα καὶ αὐτός. καὶ μάλιστα ὅπόταν τε ἄλλον ἀκούσῃς θαυμάζοντα αὐτόν.

disset? meritò virum irrisisset. Quanquam unde tantus illi risus suppetivisset? Proinde, amice, ride tu quoque: & tum maxime quum audies alios eum admirantes.

1 Πόθεν εἶχεν ὁ Δημόκριτον τοσοῦτον γέλωτα] Quod de risu Democriti dixit Lucianus, idem de lacrymis Heraclitii scripserat Iuvenalis;

Mirandum est unde ille oculis suffecerit humor. Tan. Faber.

ΔΡΑΠΕΤΑΙ. | FVGITIVI.

ARGVMENTVM.

Rursum invehitur hoc Dialogo Lucianus in Philosophos, quos sub fugitivorum nomine non solùm ipsos per se homines facinorosos, ac perditos plerosque ostendit. Verùm etiam à turpibus principiis, nullis honestis studiis, nulla disciplina institutos, sed solùm ventris & ocii gratia, quò cum majori ignavia ac securitate, libidini atque aliis vitiis inservire possint, ad hanc professionem prorumpere docet. Fingitur autem Iupiter cum Mercurio de eo, quod nuper in Olympiis circa Proteum acciderit, sermonem habere (quæ occasio Dialogo est) atque ibi inter narrandum Philosophiam advenire, multa querentem ac detestantem, de moribus & vitiis recentiorum ac nuper natorum Philosophorum, ut qui non ipsi modò, nihil dignum hac professione agant, aut tractent, verùm etiam injuriam ac fraudes, quibus alios circumveniant, sub hoc speciosæ titulo tegant. Expositâ interim à prima origine, qua de causa Philosophia primùm in terras à Iove demissa fuerit, qui homines philosophari primùm cœperint, & quale postremum hoc hominum genus sub hac professione sese venditare soleat. Qua querela Iupiter, pro eo ac par erat, commotus Mercurium & Herculem unà cum philosophia, ad puniendos hujusmodi impostores demittit, qui, ducente Philosophia, in Thraciam deveniunt, atque ibi fugitivos quosdam servos, philosophorum nomine sese tuentes, & quandam Laconici cujusdam uxorem, libidinis caussa secum circumferentes, indicante & adjuvante ad hoc etiam Orphea vate, comprehendunt, & malè multatos dominis suis in servitutem restituunt.

APOL-

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Ἀληθῆ ταῦτα φασι πάτερ, ὡς ἐμβάλοι τις αὐτὸν φέρων εἰς τὸ πῦρ, καπνώδη Ὀλυμπίων, ἤδη πρεσβύτης ἀνθρωπος, σὺν ἀγλωσσίᾳ θερμοφθοποιὸς τὰ τοιαῦτα; ἡ σελήνη γὰρ ἡμῖν διηγεῖτο, αὐτὴ ἐωρακέναι καιόμενον λέγουσα. Ζ. καὶ πάνυ ἀληθῆ ὦ Ἄπολλον. ὡς μή ποτε γένοιτο ὤφελεν. Απο. ἔπειτα χρηστὸς ὁ ἥρων ἦν, καὶ ἀνάξιος σὺ πυρὶ ἀπολωλέναι; Ζ. καὶ τοῦτο μὲν ἴσως. ἀλλ' ἐγὼ πολλὴν μὲν τὴν ἀηδίαν μεμνημένη ἀναχωμενος τότε τῶν κνίσης πονηρᾶς, οἵαν εἰκὸς ἀποφέρεσθαι ἐκ τῶν καιομένων ἀνθρωπίνων σωμάτων. εἰ γὰρ μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὡς εἶχον αὖθις ἀπιὼν ὡχόμην, ἀπολώλειν ἂν εὖ οἶδα ἀτοπίᾳ δή τινι· καὶ ὁμοῦ τοσαύτη εὐωδία, καὶ ἀφθονία τῶν ἀρωμάτων, καὶ ὑπολειπόμενος πανταχοῦ, μόλις μὲ φύσει ἐπιλαθέσθαι μου, καὶ ἀπορρεῖν ἤρξατο τὴν καλλίστην ἐκείνην τῶν ὀσμῆς. ἀλλὰ τῶν ὀλίγου δέω ναυλίᾳ, ὑπομνησθείς αὐτῆς. Απο. τί δ' βαλόμενος ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα εἰρασθαι ἑαυτόν, ἢ τί τὸ ἀγαθὸν, ἀπανθρακωθῆναι ἐμπεσὼν εἰς τὴν πυράν; Ζ. τοῦτο μὲν σὺν ἂν ὑπὲρ φρενοῖς ὁ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐσκαλῶν, ὃς ἐς τὴν κρατῆρα ἅλλετο ὁ αὐτὸς ὢν Σικελίᾳ. Απο. μελαγχολίαν τινὰ δοκῶ λέγεις. αὐτὰρ ἔτος γέ τινα φασὶ ἄρα τὴν αἰτίαν ἔχειν τῆς ἐπιθυμίας. Ζ. αὐτὸ σε λέγειν ἐρῶ, ὃν ἔλεξε πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀπολογούμενος πρὸς αὐ-

ΑΡΟLLO.

Vera-ne hæc dicunt pater, quòd quidam se ipsum coram Olympiis in ignem conjecit, homo jam senex, nec non generosus ad talia prælitigiator? Dixit enim Luna se illum ardentem vidisse. *Iupiter.* Verissima Apollo: utinam nunquam facta fuissent. *Apol.* Num adeò bonus erat senex, nec dignus qui in igne periret? *Iup.* Et illud forsitan. At ego multam molestiam memini me perferre tunc ob nidoris fœtorem, qualem par est exhalari ab humanis corporibus quæ assantur. Etenim nisi in Arabiam; ut habebam, statim abiissem, fumi fœditate, certò scias, periissem. Et tamen in fragrantia tanta, & aromatum copia, thurisque abundantia, vix mihi nares oblivisci, & dedidicere volebant illius odoris probrum: sed & nunc illius recordatio mauseam mihi ferè movet. *Apol.* Sed quid volebat quum ita secum egit? aut cui bono in pyram ingressus conflagravit? *Iup.* Hoc quidem omnino facere non possis [1], quin Empedoclem ante ipsum criminetis qui in craterem Ætnæ insiliit & ipse in Sicilia. *Apol.* Gravem dicis melancholiam. Verùm iste quam tandem hujus cupiditatis causam habuit? *Iup.* Ejus orationem tibi recitabo, quam in celebritate habuit, quum apud ipsos pro morte sua

[1] Ἀληθῆ] Dixi antea hunc Dialogum non esse Luciani. *Bourd.* Non videtur esse Luciani. *Marcil.*

[1] Ἀγων-

τὰς ὑπὲρ σ' πλάνης. ἔφη γὰρ εἶναι μέμνημαι, ἀλλὰ τίς αὕτη ἀνάγκη πρόσεισι πεφαρμάκῳ, καὶ δακρύουσι, πάνυ ἀδικουμένῃ ἰσικῆται; μᾶλλον δὲ Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ τὸν ἐμὸν μὲ τὸν ἐπιβοᾶται χειλιάζεσθαι. τί ὦ δύσπερ δακρύεις; ἢ τί ἀπολιπεῖσα τὸν βίον ἐλήλυθας; ἆρα μὴ οἱ Ἰδιῶται αὖθις ἐπιβεβουλεύκασί σοι ὡς τοπρόσθεν, ὅτι τὸν Σωκράτη ἀπέκτειναν ὑπὸ Ἀνύτου κατηγορηθέντα; εἶτα φύγοις ἂν τοῦτο αὐτούς; Φι. οὐδὲν τοιοῦτον ὦ πάτερ. ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, ὁ πολὺς λεὼς, ἐπῄνουν, καὶ ἀφ' ἡμῶν ἤγοντο αἰδούμενοι, καὶ θαυμάζοντές με, καὶ μονονοὺχὶ σεβασιωῦντες, εἰ δὲ μὴ σφόδρα ξωιέσαν ὧν λέγοιμι. οἶδα, πῶς ἂν εἴποιμι, οἱ ξωιήγειες, καὶ φίλοι φάσκοντες εἶναι, καὶ τὸνομὲ τὸν ὑποδυόμενοι, ἐκεῖνοί με τὰ δεινότατα εἰργάσαντο. Ζ. οἱ Φιλόσοφοι ἐπιβεβλήκασί σοι; Φι. δαιμόνιε ὦ πάτερ, οὔτε ξωηδίκηκέ τωά μοι ἐκ αὐτοί. Ζ. πρὸς τίνων ἐν ἠδίκησαν, εἰ μήτε τὰς ἰδιώτας, μήτε τὰς Φιλοσόφους αἰτᾷς; Φι. εἰσί τινες ὦ Ζεῦ, οὐ μεταξὺ τῶν τε πολλῶν, καὶ τῶν φιλοσοφούντων, τὸ μὲν σχῆμα, καὶ βλέμμα, καὶ βάδισμα, ἡμῖν ὁμοίοι, καὶ τῷ ταὐτὰ ἐσταλμένοι. ἀξιοῦσι γὰρ ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι. καὶ τὸνομὰ τὸ ἡμέτερον ἐπιχαίροντες μεταλαμβάνουσι, καὶ ὁμιλοῦντες, καὶ διασῶσαι ἡμᾶς εἶναι λέγοντες. ὁ βίος δ' αὐτῶν, παμμιαρίας, ἀμαθίας, καὶ θράσους, καὶ ἀσελγείας ἀναπλέως. ὕβρεως δὲ μικρὰ καθ' ἡμῶν. ὑπὸ τούτων ὦ πάτερ, ἠδικημένη πέφυγα. Ζ. δεινὰ πάσχεις ὦ θύγατερ. ἀλλὰ τί μάλιστα ἠδικήκασί σε; Φι. σκόπει ὦ πάτερ, εἰ μικρά. σὺ γὰρ κατοπτεύων τὸν βίον ἀδικίας, καὶ ἀσεβημάτων μεστὸν, ἅτε ἀμαθίᾳ, καὶ ὕβρει

sua verba fecit. Dixit enim, si bene memini. Sed quænam est ista quæ huc properat perturbata, & lachrymans, prorsus offensæ cuipiam similis? At potiùs est Philosophia, & nomen quidem meum quiritans inclamat. Quid flies ô filia? aut cur relicta vita veniſti? nunquid Idiotæ rursus, tibi ſtruxerunt inſidias ut antè, quando Socratem ab Anyto accuſatum occiderunt? ipſos-ne ideo fugis? *Phi.* Nihil tale, ô pater, ſed illi, plebs nimirum, me laudabant, honoreque proſequebantur reverentes, & admirantes me, ac tantùm non adorantes, tametſi quæ dico non admodum intelligerent. Hi verò, quonam modo dicam, familiares, & qui ſe amicos eſſe aſſerunt, meumque nomen induerunt, illi me graviſſimè læſerunt. *Iup.* Philoſophi ne inſidias aliquas tibi ſtruxêre? *Phi.* Nequaquam ô pater, ſiquidem injuria mecum affecti ſunt. *Iup.* A quibus igitur injuriam perpeſſa es, ſi nec idiotas nec Philoſophos incuſas? *Phi.* Sunt nonnulli ô Iupiter, inter multitudinem & philoſophantes medii, habitu, aſpectu, & inceſſu nobis ſimiles, ſimilique modo ornati. Nam ſe mihi ſubditos eſſe perhibent, noſtrumque nomen uſurpant, diſcipulos, contubernales, & ſodales noſtros ſe eſſe dicentes. At vita ipſorum ſceleſtiſſima ignorantia, temeritate, & petulantia eſt referta. Nobis injuria haud parva. Ab his offenſa profugi, ô pater. *Iup.* Moleſta ſunt hæc, filia, verùm qua re potiſſimùm te læſerunt? *Ph.* Conſidera pater, num parva. Etenim cùm vidiſſes humanam vitam, iniquitate: & injuſtitia plenam, ut pote quæ in ignorantia & injuria

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Ἀληθῆ ταῦτά φασι πάτερ, ὡς ἐμβάλοι τίς αὐτὸν Φέρων εἰς τὸ πῦρ, κατέναυλε Ὀλυμπίων, ἤδη πρεσβύτης ἀνθρωπος, σὺν ἀγλαΐᾳ παρρησιάσεως τὰ τοιαῦτα; ἡ σελήνη γὰρ ἡμῖν διηγήσατο, αὐτὴ ἑωρακέναι καὶ ὀμόσαι λέγουσα. Ζ. καὶ πάνυ ἀληθῆ ὦ Ἄπολλον. ὡς μή ποτε γήρᾳ ὤφελεν. Απο. ὅτω χρηστὸς ὁ γέρων ἦν, καὶ ἀναξίῳ σὺ πυρὶ ἀπολωλέναι; Ζ. καὶ τοῦτο μὲν ἴσως. ἀλλ' ἐγὼ πολλῶν μὲν τῶν ἀηδίων μέμνημαι ἀναχθόμενος τότε ἀπὸ νήσου πονηρᾶς, οἵαν εἰκὸς ἀπὸ φέρεσθαι ὀσφρόμων ἀνθρωπίνων σωμάτων. εἰ γὰρ μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὡς εἶχον αὖθις ἀπῆν ἀφόμην, ἀπολωλέναι ἂν ἐν ὀδμῇ ἀτοπίᾳ δῆτα καπνοῦ. καὶ ὅμως οὕτω τοσαύτη εὐωδία, καὶ ἀφθονία τῶν ἀρωμάτων, καὶ οὐ λιβανωτοῦ πανταχοῦ, μᾶλλον δὲ οὐδὲ ἓν ἐπιλαθέσθαι μοι, καὶ ἀπερρῆξθαι ἤθελον τὴν κηλίδα ἐκείνην τῆς ὀσμῆς. ἀλλὰ ἐμοῦ ὀλίγου δεῖν ναυλῶν, ἀπαμησοῦσί σοι. Απο. τί γὰρ βούλομαι ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα ἱέρακα ἐμαυτὸν, ἢ τί τὸ ἀγαθόν, ἀπανθρακωθῆναι ἐμπεσόντα εἰς τὸν πυρά; Ζ. τοῦτο μὲν σὺν ἂν ὦ παῖ φθονοῖς. Ἐμπεδοκλεῖ γοῦν αὐτῷ ἐγκαλῶν, ὡς εἰς τὴν κρατῆρα ἅλατο ἐμοῦ σὺν Σικελίᾳ. Απο. μελαγχολᾷς τινὰ δεινὴν λέγεις. αὐτὰρ ὅτου γε τίνα ποτὲ ἄρα τὴν αἰτίαν ἔχει ἡ ἐπιφυρίας; Ζ. αὐτῷ σοι λέγω ἐρῶ, ὃν ἔλεξε πρὸς τὴν παρρησίαν, ἀπολαγχάνων πρὸς αὐ-

APOLLO.

Vera-ne hæc dicunt pater, quòd quidam se ipsum coram Olympiis in ignem conjecit, homo jam senex, nec non generosus ad talia præstigiator? Dixit enim Luna se illum ardentem vidisse. *Jupiter.* Verissima Apollo: utinam nunquam facta fuissent. *Apol.* Num adeò bonus erat senex, nec dignus qui in igne periret? *Jup.* Et illud forsitan. At ego multam molestiam memini me perferre tunc ob nidoris fœtorem, qualem par est exhalari ab humanis corporibus quæ assantur. Etenim nisi in Arabiam, ut habebam, statim abiissem, fumi fœditate, certò scias, periissem. Et tamen in fragrantia tanta, & aromatum copia, thuriſque abundantia, vix mihi nares oblivisci, & dedidicere volebant illius odoris probrum: sed & nunc illius recordatio nauseam mihi ferè movet. *Apol.* Sed quid volebat quum ita secum egit? aut cui bono in pyram ingressus conflagravit? *Jup.* Hoc quidem omnino facere non possis fili, quin Empedoclem ante ipsum criminetis qui in crateres Ætnæ insiliit & ipse in Sicilia. *Apol.* Gravem dicis melancholiam. Verùm isto quam tandem hujus cupiditatis causam habuit? *Jup.* Ejus orationem tibi recitabo, quam in celebritate habuit, quum apud ipsos pro morte sua

1 Ἀλλὰ] Dixi antea hunc Dialogum non esse Luciani. *Bourd.* Non videtur esse Luciani. *Marcil.*

1 Ἀγαυ-

τὰς ὑπὲρ τ̃ πελάτης. ἔφη γὰρ εἶγε μέμνημαι, ἀλλὰ τίς αὕτη ταραχὴ προσεισι πεφορημένη, καὶ δακρύουσα, πάνυ ἀδικουμένη ἰοικυῖα; μᾶλλον ἢ Φιλοσοφία ἐστί, καὶ τὸ νομά γε τὸμὸν ἐπιβοᾶται χαυλιόζουσα. τί ὦ ἦγαπερ δακρύεις; ἢ τί ἀπολιπῶσα τ̃ βίον ἐλήλυθας; ἆρα μὴ οἱ Ἰδιῶται αὖθις ἐπιβεβουλεύκασί σοι ὡς τοπρόσθεν, ὅτι τ̃ Σωκράτη ἀπέκτειναν ὑπὸ Ἀνύτου κατηγορηθέντα; εἶτα φύγεις ἀφ' τούτων αὐτούς; Φι. οὐδὲν τοιοῦτον ὦ πάτερ. ἀλλ' ἐκεῖνοι μέν, ὁ πολὺς λεὼς, ἐπῄνουν, καὶ ἀφ' ἡμῶν ἦγον αἰδούμενοι, καὶ θαυμάζοντές με, καὶ μονονοχὶ σεβασμιώτατε, εἰ μὴ σφόδρα ξωυίσασθαι ὧν λέγω μι. οἶδ', πῶς ἂν εἴποιμι, οἱ ξωυήγεις, καὶ φίλοι φάσκοντες εἶναι, καὶ τὸνομα τὸμὸν ὑποδυόμενοι, ἐκεῖνοί με τὰ δεινότατα εἰργάσαντο. Ζ. οἱ Φιλόσοφοι ἐπιβουλήν τινα ἐπιβεβουλεύκασί σοι; Φι. ἴσθαμεν ὦ πάτερ, οὐχὶ ξωυηδικωτά μοι γε αὐτοί. Ζ. πρὸς τίνων δὲ ἠδίκησαν, εἰ μήτε τὰς ἰδιώτας, μήτε τὰς Φιλοσόφους αἰτᾷς; Φι. εἰσί τινες ὦ Ζεῦ, ἐν μεταχμίῳ τ̃ τε πολλῶν, καὶ τ̃ φιλοσοφούντων, τὸ μὲ χ̃ημα, καὶ βλέμμα, καὶ βάδισμα, ἡμῖν ὁμοιοι, καὶ κ̃ ταὐτὰ ἐσταλμένοι. ἀξιοῦσι γὰρ ὑπ' ἐμοῦ τάττεσθ. καὶ τὸνομα τὸ ἡμέτερον ἐπιχαίροντες, μαθητὰς, καὶ ὁμιλητὰς, καὶ διασῶται ἡμῶν εἶναι λέγοντες. ὁ βίος ὃ αὐτῶν, παμμιαρὸς, ἀμαθίας, καὶ θράσους, καὶ ἀσελγείας ἀνάπλεως. ὕβρεως δὲ μικρὰ καθ' ἡμῶν. ὑπὸ τούτων ὦ πάτερ, ἠδικημένη πέφυγα. Ζ. δεινὰ παθὼν ὦ ὦγαπερ. ἀλλὰ τί μάλιστα ἠδίκησάσι σε; Φι. σκόπει ὦ πάτερ, εἰ μικρά. σὺ γὰρ κατοπτεύων τ̃ βίον ἀδικίας, καὶ ἀνομίας μεστὸν, ἄτε ἀμαθίας, καὶ ὕβρεως

sua verba fecit. Dixit enim, si bene memini. Sed quænam est ista quæ huc properat perturbata, & lachrymans, prorsus offensæ cuipiam similis? At potiùs est Philosophia, & nomen quidem meum quiritans inclamat. Quid fles ô filia? aut cur relicta vita venisti? nunquid Idiotæ rursùs, tibi struxerunt insidias ut antè, quando Socratem ab Anyto accusatum occiderunt? ipsos-ne ideo fugis? *Phi.* Nihil tale, ô pater, sed illi, plebs nimirum, me laudabant, honoreque prosequebantur reverentes, & admirantes me, ac tantùm non adorantes, tametsi quæ dico non admodum intelligerent. Hi verò, quonam modo dicam, familiares, & qui se amicos esse asserunt, meumque nomen induerunt, illi me graviſſimè læserunt. *Iup.* Philosophi ne insidias aliquas tibi struxêre? *Phi.* Nequaquam ô pater, siquidem injuria mecum affecti sunt. *Iup.* A quibus igitur injuriam perpessa es, si nec idiotas nec Philosophos incusas? *Phi.* Sunt nonnulli ô Iupiter, inter multitudinem & philosophantes medii, habitu, aspectu, & incessu nobis similes, similique modo ornati. Nam se mihi subditos esse perhibent, nostrumque nomen usurpant, discipulos, contubernales, & sodales nostros se esse dicentes. At vita ipsorum sceleſtiſſima ignorantia, temeritate, & petulantia est referta. Nobis injuria haud parva. Ab his offensa profugi, ô pater. *Iup.* Molesta sunt hæc, filia, verùm qua re potiſſimùm te læserunt? *Ph.* Considera pater, num parva. Etenim cùm vidisses humanam vitam, iniquitate: & injustitia plenam, ut pote quæ in ignorantia & injuria

ξιώσῃς, καὶ παραπέμψαι τὰ σώματα, καταλείψας τὸ ἀνθρώπινον τῇ ἀγνοίᾳ ἐλαυνόμενον, ἐμὲ καταπέμψας, ἐπιτελούμενόν τε ἐπιμεληθῆναι, ὡς παύσαιντό με ἀδικοῦντες ἀλλήλους, καὶ βιαζόμενοι, καὶ ὄμοια τοῖς θηρίοις βιῶντες. ἀναβλέψαντες ἢ ὡδὶ τῷ ἀληθείαν, εἰρωνικώτερον ξυμπολιτεύοιντο. ἔφης γὰρ ὡδί με καταπέμπων, ἃ μὲ πράττουσιν ἄνθρωποι, καὶ ὡς ἀμηχανοῦσι ὑπὸ τῆς ἀμαθίας ὁ θυγατρί, καὶ αὐτὴ ὁρᾷς. ἐγὼ δέ, ἐλεῶ γὰρ αὐτούς, σὲ, ὦ μέλλω ἰάσασθαι ἂν τὰ γιγνόμενα οἴμοι, ἀφελέναι ἐξ ἁπάντων ἡμῶν, πέμπω ἀσυμβούλως. Ζ. οἶδα πολλὰ ἐγὼ τοιαῦτα εἰπὼν τότε. σὺ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα ἤδη λέγε, ὅπως μὴ ὑποδείξωσί σε καταπεμφθέντα τοιοῦτον, ἃ πρὸ σοῦ ὑπ' αὐτῶν πέπονθας. Φι. ἧκε μὲ ὦ πάτερ, οὐκ ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας αὖθις, ἀλλ' ὅπῃ ἐδοκεῖ μοι χαλεπώτερον ἔργον εἶναι, τοῦτο βαρβάρους παιδεύειν, καὶ διδάσκειν, τοῦτο πρῶτον ἠξίουν ἐπιχειρεῖσθαι. τὸ Ἑλληνικὸν δὲ εἶναι ὡς ῥᾷστον ὑποθαλέσθαι, καὶ τάχιστα, ὥσπερ ὦμον σὺν δεξιόμενον τὸ χαλινὸν οἷόν τε, καὶ ὑπαχθησόμενον τῷ ζυγῷ, ὁρμήσασι εἰς Ἰνδοὺς τοῦτο ὦν, ἔδοξέ μοι τὸ μέγιστον τῶν ἐν τῷ βίῳ, ὁ χαλεπῶς ἔπεισε καὶ ἐκόντας δοῦναι τὸ ἐλεφάντων ἐμοὶ σωτῆναι. ὥστε δὲ μάλιστα ἄλλοι οἱ Βραχμᾶνες τοῖς Νεχραίοις, καὶ Ὀξυδράκαις ὅμοροι, ὅτι πάντες ὑπ' ἐμοὶ τάττονται, καὶ βιῶσί με κἀγὼ τὰ ἡμῖν δοκοῦντα, πεμόμενοι πρὸς τὰ ἐκείνοις ἁπάντων. καὶ ἀποθνήσκουσι παρόδοξόν τινα θανάτου τρόπον. Ζ. τὰς Γυμνοσοφιστὰς λέγεις; ἀκούω γὰρ τάττε ἄλλα θεῖ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχοντες ἡσυχῇ, ἑαυτοὺς καίουσι, ἢ τὸ καὶ

versetur, & ab iis turbetur, res humanas miseratus quòd tanta inscitia conflictarentur, me interram demisisti, injungens ut operam darem, quò desinerent à mutuis injuriis, & violentia, vitaque belluina: & ad veritatem respicientes, pacatiùs conversarentur. Dicebas enim cùm me demitteres, quid faciant homines, & quomodo sint affecti ob ignorantiam, ô filia, vides tu quoque. Ego verò, quia me illorum miseret, te quam solam tantis erroribus mederi posse arbitror, ex ompibus nobis delectam, ut illos cures, demitto. *Iup.* Scio me tunc id genus multa dixisse. Tu verò quæ sequuta sunt jam dicito, quomodo te susceperint, quumprimum devolasti, & quæ nunc ab ipsis pertuleris. *Phi.* Ivi, pater, non ad Græcos statim: sed quod opus mihi videbatur esse difficilius, Barbaros videlicet instituere & docere, huic operi primùm incumbere volui. Græcos autem omisi tanquam qui facillimè subigi possent & celerrimè, ut putabam, frænum suscepturi, collumque jugo subdituri essent: & ad Indos primùm me contuli, gentem omnium quæ vivunt maximam, quibus nullo negotio persuasi, ut ab elephantis descendentes, mecum conversarentur. Itaque Brachmanes fœlix hominum genus, Nechræis, & Oxydracis finitimi, hi omnes mihi subditi sunt, nostrisque vivunt institutis, unde à vicinis omnibus honorantur, & mortis admirando quodam genere moriuntur. *Iup.* Dicis-ne Gymnosophistas? Nam inter cætera, audio ipsos consceuso ingenti rogo, sponte comburi, nihil de habitu, aut sede

ἡδέως ἀπεῤῥίπτοντες. ἀλλ' ὁ μέγα τοῦτο. ἔναγχος γοῦν ἐς Ὀλυμπιάδα τὸ ὅμοιον ἐγὼ εἶδον γλυόμενον. εἰκὸς ἦν ἐς σὲ παρεῖναι, καιομένῳ τότε τῷ γήρᾳ. Φι. οὐδὲ ἀνῆλθον ὦ πάτερ εἰς Ὀλυμπίαν δείσας τὴν καταράτων ἐκείνων, ὡς ἔφην, ὄπιν πολλὰς αὐτῶν ἐώρων ἀπιόντας, ὡς λοιδορήσοντες τοῖς ξυνελεγχθεῖσι, καὶ βοῆς τὸ ἀπιθάδομον ἐμπλήσοντες ὑλακτοῦντες. ὥστε οὐδὲ εἶδον ἐκεῖνον ὅπως ἀπέθανε. μὴ γοῦν τὸν Βραχμᾶνας, εἰς Αἰθιοπίαν ἰόντας, εἶτα εἰς Αἴγυπτον καταβῆναι. καὶ ξυγγενομένῃ τοῖς ἱερεῦσι, καὶ προφήταις αὐτῶν, καὶ τὰ θεῖα παιδεύσεσθαι, εἰς Βαβυλῶνα ἀπῆχθαι, Χαλδαίους, καὶ μάγους μυήσεσθαι. εἶτα εἰς Σκυθίαν ἐκεῖσθαι. εἶτα εἰς Θρᾴκην, ἔνθά μοι Εὔμολπός τε, καὶ Ὀρφεὺς συμιγήσεσθαι. οὓς καὶ προαποστέλλεσθαι εἰς τὸ Ἐλεύθερον, τὸν μέν, ὡς τελέσειεν αὐτοὺς, τὸν Εὔμολπον, ἐμεμαθηκέναι γὰρ τὰ θεῖα παρ' ἡμῶν ἄπαντα, τὸν δέ, ὡς ἐπάξοντα προσοιόμενοι τῇ Μουσικῇ, καὶ πόδας ἄμοις εἰπόμενον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἄμοις ἐλθεῖσθαι, ὅτε πάντα ἠπατῶντο οἱ Ἕλληνες, ὅτε ὅλως ἀπέκλειστο. κατ' ὀλίγον δὲ προσομιλοῦσι, ἑπτὰ ἐκ τῶν ἁπάντων ἑταίρους, καὶ μαθητὰς προσηγορεύομεν. καὶ ἄλλον, ἐκ Σάμου. καὶ ἄλλον, ἐξ Ἐφέσου. καὶ Ἀβδηρόθεν ἄλλον. ὀλίγους πανὺ πάνυ. μεθ' οὓς τὸ Σοφιστῶν φῦλον οὐκ οἶδ' ὅπως μοι παρεισφύεται, ὅτε ζηλοῦν τάμοὶ ἐς βάθος, ὅτε καὶ μισοῦν ἀπαθῶν, ἀλλ' οἷον τὸ ἱπποκενταύρων γένος, συνῆχθαι δὲ μικτὸν, ἐκ μίσους ἀλαζονείας, καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον, ὅτε τῇ ἀγνοίᾳ τέλεον προσεχόμενον, ὅτε ἡμῶν ἀτενίσαι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθυρᾶν δυνάμενον, ἀλλ' οἷον ληνοῦντες ὑπὸ βραδυτῆτος ἀμβλυώττειν ἀσαφές τι, καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν

sede mutantes. Sed hoc nihil magni. Nam recens in Olympiis simile quid accidisse vidi: ac verisimile est te tum interfuisse quum senex ille conflagravit. *Phi.* Ne Olympiam quidem veni pater, metu sceleſtorum illorum, quos dixi, quia videbam plerosque illorum, eò proficiſci, consilio convitiis incessendi eos qui convenissent, & clamoso latratu opisthodomum implendi. Itaque quo pacto mortuus ille sit, non vidi. Post Brachmanas igitur in Æthiopiam statim, inde in Ægyptum descendi: & cum sacerdotibus, & prophetis eorum versata sum: quos cùm res divinas docuissem, Babylonem ivi, Chaldæos & magos initiatura. Inde in Scythiam: postea in Thraciam, ubi Eumolpus & Orpheus mecum congressi sunt. Quibus in Græciam præmissis, Eumolpo quidem res omnes divinas à nobis edocto, ut eos initiaret: Orpheo autem ut accinens Musica cogeret, eorum vestigia statim pressi. Atque ubi primùm veni, nec me admodum amplexi sunt, nec omnino excluserunt Græci. Sed paulatim cùm iis conversata, septem ex omnibus amicos, & discipulos collegi, alium ex Samo, alium ex Epheso, alium ex Abdera, omnino paucos. Post quos Sophistarum genus nescio quomodo mihi suppululavit, neque mea absolutè æmulans, neque valdè discrepans: sed tanquam Centaurorum genus, compositum quid & mixtum, in medio arrogantiæ & philosophiæ errans, neque ignorantiæ penitus adhærens, neque fixis oculis nos intueri valens: sed tanquam hebetudine cæcutientes, obscurum quid, & dubiam nostri imaginem,

εἰδόλοι, ἢ σκιὰν σόλοτε ἰδόντες ἄν. οἰδὲ, ὡσπερ ἀκριβῶς πάντα καταγνόντες. ὁ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἡ ἀχρεῖος σοφία, καὶ ὡς ἐπὶ τὴ σοφία, καὶ ὡς αὐτοὶ φασὶ, ἀπρόσμαχος ἀνεφλέγητ. αἱ ἡμῶν δὲ, ἄπορροι, καὶ ἄτοποι ἀπορίαι; καὶ δυσεξόδευ, καὶ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις. εἶτα κωλυόμενοι, καὶ ἐλεγχόμενοι πρὸς τῶν ἑταίρων τῶν ἡμῶν, ἠγανάκτησαν, καὶ σωίσανθ' ἐπ' αὐτὰς. καὶ πάλιν, δικαζηρίοις ὑπῆγον, καὶ παρεδίδοσαν σιομόνοις τῷ κανεῖν. ἐχρῆν μὲ ἂν ἴσως τότε φυγεῖν δίκην; καὶ μηκέτ' ἀνέχεσθαι τὴν σωφροσύνην αὐτῶν. νῦν γὰ Ἀνυθίνης με, καὶ Διοχάρης, καὶ μετ' ὀλίγον Κράτης, καὶ Μένιππος, ἔτοι ἔπεισαν ὀλίγον ἐπιστρέψαι τὸ μονῆς, ὡς μὴ ποτε ὄφελον. ὁ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἐπεπόνθειν ὕστερον. Ζ. ὕδέπω μοι λέγεις ὦ Φιλοσοφία, τίνα ἠδίκησεν, ἀλλὰ ἀγανακτεῖς μόνον. Φι. καὶ μὴν ἄκουε ὦ Ζεῦ, ἠλίκα ἐστί. μισεῖ γάρ τι φῦλον ἀνθρώπων, καὶ ὡς τὸ πολὺ θηλικὸν, καὶ ἠλίκον, ὁ ξυγχρώμενον ἡμῖν ἐκ παίδων ὑπ' ἀσχολίας. ἐθέλει γὰ, ἠιθέους εἶναι, ἢ ἄλλας τέχνας, οἵας εἰκὸς τοὺς τοιούτους μαθεῖν, σκυτέα, ἢ τεκταίνειν, ἢ ἐφ' ἁλωσὶν ἔχειν, ἢ ἔρια ξαίνειν, ὡς δύεσθαι εἴη ταῖς γυναιξὶ, καὶ δύπερύθρα, καὶ καθαίρεσθαι δύμαρῶς, ὁπότε ἢ κρόκαν ἐπίσαι δέοιτο, ἢ μίτον κλώθειν. τοιαῦτα πάντα σὺ παισὶ μελετῶντες, ἀδὲ ὄνομα τὸ ἡμέτερον ἠδέσω. ἐπὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξαντο, καὶ καταῖδεν τὴν αἰδὼ ὅση ἐφ' ἁπάσαις τὸ πολλῶν ἐστὶ τοῖς ἐπαίδοις τοῖς ἐμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχονται οἱ ἄνθρωποι τὴν παῤῥησίαν τὴν αὐτῶν, καὶ χαίρουσι θεραπεύόμενοι, καὶ συμβαλλόυσι πείumbramve quandoque cernentes. At hi, omnia accuratè à se percepta esse existimarunt. Hinc illa inutilis apud illos & supervacanea sapientia, atque illorum judicio inexpugnabilis, accensa est: nimirum versutæ, dubiæ, & absurdæ responsiones: præterea inextricabiles & labyrintheæ interrogationes. Quòd si ab amicis meis prohibentur, & redarguuntur, indignantur, ac contra illos conspirant, tandemque in jus rapiunt, & ad cicutam bibendam tradunt. Et quanvis fortasse tum confestim fugere, nec eorum conversationem amplius tolerare oportuisset: Antisthenes tamen, & Diogenes, ac paulò pòst Crates, & Menippus, mihi persuaserunt ut paulum moræ adderem. Quod utinam nunquam factum esset: non enim tanta postea fuissem perpessa. *Jup.* Nondum mihi dicis, ô Philosophia quanam injuria sis affecta, sed indignaris solùm. *Ph.* Atqui audi Iupiter, quanta sit. Sceleritum quoddam hominum genus est, atque ut plurimum servile ac mercenarium, ob negotia nobiscum à pueris non versatum. Serviebat enim, aut mercede operam locabat, aut alias artes, quas decebat istiusmodi homines addiscebat, sutoriam, fabrilem, fullonicam, & lanificam, ut lanam carminatam facilè elaborare, & nere possent mulieres, & commodè ducerent, cùm illæ aut tramam versarent, aut licium circumvolverent. Talia igitur in pueritia exercentes, ne norant quidem nomen nostrum. Postquam verò inter viros censeri cœperunt, & reverentiam animadverterunt, qua vulgus amicos meos prosequitur, & ut homines eorum loquendi libertatem tolerant, & se curari gaudent, & con-

ζοντες; ἢ ἐπιμιμνῆσκον ὑποπτήσσουσι, ταῦτα πάντα τυραννίδα ἢ μικρὰν ἡγοῦνται εἶναι. τὸ μὲν γὰρ μανθάνειν ὅσα τῇ τοιαύτῃ σοφιστικῇ σοφοῖς, μακρὸν ἴσως· μᾶλλον δὲ κωμικὸν ἀδυνάτων. εἰ τύχοι δὲ, γλίσχρως ἔστιν πόνῳ, καὶ μόγις ἐφικτὸν παρίσχειν ἐδώδιμον. οἷοις δὲ ἡ δυλεία βαρύ. καὶ ὥσπερ ἦν ἐστι, ἀφόρητον ἐφαίνετο. ἔδοξεν οὖν σκοπεῖν ὅπως, πλὴν ὑστάτῃ [1] ἄγκυρᾳ, μὴ ἐρᾶν οἱ τοιαλλόμβροι φασὶ καθίειν, καὶ ἐπὶ τὴν βελτίστην ἀκτὴν ὁρμήσαντες, ἔπι τὸ δὲ τόλμαν, καὶ ἀφροδίσιον, καὶ ἀναισχυντίαν προσκαλέσαντες, αἴσχιστα αὐτοῖς μάλιστα συναγωνιζόντων, καὶ λοιδορίας καινὰς ἐπιμελετήσαντες, ὡς πρόχειρα εἶεν, καὶ ἅπαξ τὸμ πώγωνα ξυμβολὰς ἔχοντες. ὁρᾶς ὁποῖα πρὸς Φιλοσοφίαν ἐφόδια; χρημάζουσι, ἃ μεθαρμοσθῆναι αὐτοὺς εὖ μάλα εἰκότως, δὲ πρὸς ἐμὲ, οἷόν τι ἀμέλει ὁ Αἴσωπός φησι ποιῆσαι τὸν τῇ Κύμῃ ὄνον. ὃς λεοντῇ μὲν ἐβαλλόμβρου, καὶ τραχὺ ὀγκώμενον, ἄξιόν λέειν δὲ αὐτὸν εἶναι. καί πως τινὲς δῆτα ἴσως οἱ πιστεύοντες αὐτῷ. τάδε ἡμέτερα, πάνυ ῥᾴστως ὡς οἶσθα, καὶ ἐς μίμησιν πρόχειρα. τὰ δὲ σοφῶν λέγω. καὶ ἐ πολλῆς τ' πραγματείας δεῖ τριβώνιον ἐβαλέσθαι, δὲ πήραν ἐξαρτήσασθαι, δὲ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχειν, δὲ βοᾶν, μᾶλλον δ' ὀκνεῖν, ἢ ὑλακτεῖν, δὲ λοιδορεῖσθαι ἅπαντι. τὸ γὰρ ἀσφαλέστατον αὐτοῖς ἔφ μηδὲν ἐπὶ τούτῳ παίζειν, ἢ πρὸς τὸ χεῖρον αἰεὶ παρέξειν ἐμέλλετε. ἡ ἐλευθερία δ' πρόχειρος, ἄκνῳ δ' ἅπαντι, κἂν εἰ βύλοιο ἀπάγειν, πεζῇ χθαμαλῷ τῷ ξύλῳ, καὶ τὰ

consulentibus parent, denique increpantes formidant, hæc omnia dominium haud parvum esse arbitrabantur. Verùm addiscere quæ huic professioni conveniunt, longum erat, imò potiùs prorsus impossibile. Artes verò sordidæ etiam cum labore vix poterant necessaria suppeditare. Nonnullis etiam servitus, gravis, & ut est, intolerabilis videbatur. Re igitur perpensa, ultimam anchoram, quam navigantes sacram vocant, visum est demittere, ad socordiam optimam declinando, audaciam quoque, & ignorantiam, ac impudentiam in auxilium advocando, quæ potissimùm ipsis opitulantur: & nova convitia excogitando, quæ in promptu essent, quasque solas in ore haberent suppetias. Vides qualia ad Philosophiam viatica? Se componunt, & transformant perquam eleganter: & mecum agunt, ut nimirum Æsopus ait Cumanum illum asinum feciſſe, qui cùm leoninam pellem induisset, & asperè derudisset, ipse leo videri cupiebat: & fortè erant qui ipsi crederent. Nostra verò, planè sunt, ut scis, facilia, & in promptu imitabilia. De externis loquor: haud enim magni est negotii, tritam vestem induere, & peram collo suspendere, & baculum in manu habere, & vociferari, imò potiùs rudere, aut latrare, omnibusque maledicere. Equidem securitatem, quòd nihil ob talia passuri essent, formæ reverentia præstare debebat. Libertas autém, prompta, invito domino, etsi vellet ab eo avertere, qui baculo est percutiendus. Cæterùm facul-

1 Ἀγκυραν ἱερὰν] Proverb. de quo in Iove Tragœdo. *Erasm.*

ἅλφιτα σὺν ὀλίγῳ, ὄψῳ ὡς τυχόντι, μάζα ψιλή. τὸ δ' ὀψώνιον, ὁ τάριχος, ἢ θύμον, ἀλλὰ κρέα πανδοκεῖα, ἢ οἶνος, οἷος ἥδιστος. καὶ χρυσίον παρ' ὅτου ἂν ἐθέλωσι. διαμισθοῦσι γὰρ ἐπιφοιτῶντες. ἢ ὡς αὐτοί φασιν, διακείρουσι τὰ πρόβατα, δύσεις τε πολλὰς οἴονται, ἢ κείρονται κριμνῶντες, ἢ δέρ' ἢ μὴ ἀκοῦσαι κακῶς. καὶ γὰρ αὖ κἀκεῖνο ἐώρων οἶμαι, ὡς ἐξίσης κακοδαίμοσι τοῖς ὀρθῶς φιλοσοφοῦσιν. ἐδόκει τις ὁ δικάσων, ἢ ἀμφιεσθῶν τὰ τοιαῦτα ἔσαι, ἢν μόνον τὰ ἔξωθεν ὅμοια. ἐρχὴν γὰρ ἐδέ τ' ἐλαίσσον δίχεσθαι, ἢν ἔρεσθαί τις αὐτοὺς κρημίους, ἢ κακόδεμον, ἀλλ' ἀΐδης βοᾶσι, καὶ ἐπὶ τῶν ἀκροπόλεων τῶν ἑαυτῶν ἀναφεύγουσι τὸν λοιδορίαν, ἢ περιέρχεσθαι τὸ ξύλον. καὶ ἢν μὲ τὰ ἔργα ζητῇς, οἱ λόγοι πολλοί. ἢν δ' ἀπὸ τῶν λόγων κρίνειν ἐθέλοις, τὸ βίον ἀξιοῦσι σκοπεῖν. τοιγαροῦν ἐμπίμπλησθαι πᾶσα ἡ πόλις τῶν τοιούτων ῥᾳδιουργιῶν. καὶ μάλιστα τὴν Διογένους, καὶ Ἀντισθένη, καὶ Κράτητος ἐπιχαφορμῶσι, καὶ ὑπὸ τοῦ Κυνὸς ταττομένων. οἱ τὸ μὲ χρήσιμον ἀπόσον ἔνεστι τῇ φύσει τῶν κυνῶν, οἷον τὸ φυλακτικὸν, καὶ τὸ οἰκουρικὸν, ἢ τὸ φιλοδέσποτον, ἢ μνημονικὸν, ἀδάμως ἐζηλώκασιν, ὑλακτικὴν δὲ, καὶ λιχνείαν, καὶ ἀφροδίσια συχνὰ, καὶ κολακείαν, καὶ τὸ σαίνειν τὸν διδόντα, καὶ τοῖς τραπέζαις ἔχειν, σπάνια ἀκριβῶς ἐκπεπονήκασιν. ὄψῳ τοίνυν μὴ μικρῷ οἷοι ἔσαι. οἱ γὰρ ἐν τῷ ἐργασηρίῳ ἅπαντες ἀναπηδήσαντες, ἐρήμους τὰς τέχνας ἐάσαντες, ὅταν ὁρῶσι σφᾶς μὲ πονοῦντας, καὶ κάμνοντας, ἔωθεν εἰς ἑσπέραν ἐπικεκυφότας τοῖς ἔργοις, καὶ μόλις δὲ ζῶντας ἐν τοιαύτῃ μιζαριᾳ. ἐργὰς δὲ, καὶ χρῆσις ἀνθρώπων ἐν τοιούτοις μιαροῖς, καὶ ἀπονήροις, καὶ ἀπάνθρωποις, καὶ ἀνάνδροις, καὶ ἀνάλκεσι, καὶ ἀπίστοις, καὶ ἀσεβέσι, καὶ ἀνοσίοις, καὶ ἀθέοις, καὶ ἀλιτηρίοις, καὶ ἐπιβούλοις, καὶ ἐπιορκοτάτοις, καὶ ἀλαζόσι, καὶ ἀναισχύντοις, καὶ ἀκολάστοις, καὶ ἀκρατέσι, καὶ ἀφροδισιομανέσι, καὶ ἀδηφάγοις, καὶ ἀπλήστοις, καὶ ἀκορέστοις, καὶ ἀπαιδεύτοις, καὶ ἀμούσοις, καὶ ἀγροίκοις, καὶ ἀγελάστοις, καὶ ἀκαταστάτοις, καὶ ἀνοήτοις, καὶ ἀφρονεστάτ

θράπτης, ὃ πᾶσιν ἀφθόνως βιῶντας, αἰτοῦντας μὲ τυραννικῶς, λαμβάνοντας δ' προχείρως, ἀγανακτοῦντας δ', εἰμὴ λάβοιεν, οὐκ ἐπαινοῦντας δ', ἢ εἰ λάβοιεν. ταῦτα ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος δοκεῖ αὐτοῖς, καὶ ἀπροσχόντως τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στόματα ἐρεῖν οὐκ ἂν ἔροιμι. καὶ ἦσαν ἂν δεινὸν τὸ πρᾶγμα ἰδεῖν, εἰ τοιοῦτοι ὄντες, μηδὲν ἐς ἡμᾶς ἄλλο ἐξύβριζον. οἷοί μοι δοκοῦσι σεμνοὶ, καὶ σκυθρωποὶ τὰ ἔξω, καὶ τὰ δημόσια φαινόμενοι, ὧν παιδὸς ὡραίου, ἢ γυναικὸς λαθοῦσαν κρηδῆς, ἢ ἐλπίσωσι, σωφρὼν ἄξιον, οἷα ποιοῦσιν. ἔνιοι δ', καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυναῖκας ἁπάγουσι μοιχεύσοντες, καὶ τὴν Γλίσαν ἐκεῖνον νεανίσκον, ὡς φιλοσοφοῦσι δὴ ἐν αὐτοῖς. εἶτα κρίνας ταύτας ἅπασι τοῖς ξυνοῦσι προτίθεμαι, Πλάτωνός τι δόγμα οἴονται ποιεῖν, οὐκ εἰδότες ὅπως ὁ ἱερὸς ἐκεῖνος κρίνει κρίνας τὰς γυναῖκας. ἃ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις δρῶσι, καὶ ἃ μεθύσκοντες, μικρὸν ἂν εἴη λέγειν. καὶ ταῦτα ποιοῦσι, πῶς οἴ καταγρεύοντες αὐτοὶ μέθης, ἐν μοιχείαις, ἐν λαγνείαις, καὶ φιλαργυρίαις. ὑδὲν γὰρ ὕστερος εὔροις ἄλλο ἄλλου ἐναυλοῦν, ὡς τοὺς λόγους αὐτῶν, ἐν τοῖς ἔργοις. οἷον, κολακείαν μισεῖν φασι, κολακείας ἕνεκα τὸν Γναθωνίδην, καὶ τὸν Στρυθίαν ὑπερβαλέσθαι δυνάμενοι, ἀληθοῦς τοὺς ἄλλους προτρέπονται. οὐκ ἂν ὑδὲ κινῆσαι τὸν γλαῦκα μὴ μὲν ἐν ψόφοις δυνάμενον. ἡδονὴ πᾶσιν ἐχθρὸν τοῦ λόγου, καὶ ὁ Ἐπίκουρος πολέμιος, ἔργῳ δ' ἅπασι τούτοις ἅπασιν προσίασι. τὸ δ' ὀξύχολον, ἐν μικροῖσιν, καὶ πρὸς ὀργὴν ῥᾴδιον, ὑπὲρ τὰ βρεφύλλια τανυσμένα. χαλεπὸν γὰρ ἐν μικρὸν παρ-

omnium rerum copia vivere, tyrannicè quidem postulantes, ac promptè accipientes, & quum non acceperint, indignantes, neque si acceperint, laudantes. Hæc videntur ipsis Saturni sæculum, spontéque mel ipsum è cœlo in ora influere. Porrò res hæc minùs esset molesta, si tales cùm sint, alia nulla injuria nos afficerent. Sed hi cùm admodum casti & severi, extrinsecus, & publicè appareant, si puerum nacti fuerint formosum, aut speciosam mulierem, aut speraverint, æquum est tacere quæ faciunt. Nonnulli verò suorum etiam hospitum uxores adulterio corrumpendas abducunt, Iliensis illius juvenis instar, ac si & ipsæ quoque essent philosophaturæ. Deinde communes has omnibus qui congrediuntur, proponentes, Platonis præceptum implere se putant, nescientes quo pacto sacer ille mulieres communes esse debere censuit. Quæ verò in conviviis agunt, utque inebriantur, longum esset recensere. Et hæc faciunt, quomodo putas, dum ipsi ebrietatem, adulteria, luxuriam, & avaritiam reprehendunt. Nihil igitur invenies inter se magis contrarium, quàm ipsorum dicta, factaque: ut assentationem sibi odiosam esse dicunt, cùm assentatione Gnathonidem & Struthiam superare possint: & alios vera loqui hortantur, cùm ipsi ne linguam quidem movere queant, quin mentiantur. Voluptas omnibus verbo tenus est invisa, hostis Epicurus: sed re ipsa quivis ob eam faciunt. Iræ præterea vehementia, leviſſimarumque rerum perturbatione, necnon iræ facilitate nuper natos infantulos superant. Non parvum

ρίχυσι τοῖς ἡσυμένοις, ὁπόταν ἐπὶ τ τυχόσης αἰτίας ἐπιζέσῃ μ αὐτοῖς ἡ χολὴ, πελιδνοὶ ὄντ τῶν χροιὰν βλέπωντες, ἰταμόν τι & παρρόφορον δεδορκότες. ἢ ἀφρὸς, μᾶλλον ὄν ἰὸς μεστὸν αὐτοῖς ἢ τὸ θύμα. μὴ σύρα σκεῖδι τύχοις, ὅτι ὁ μιαρὸς ἐκεῖνος ἐκχεῖται βόρβορος. χρυσίον μ, ἢ ἀργύριον, Ἡράκλεις μὲν κεκτῆσθαι ἀξιῶ. ὀβολὸς ἱκανὸς, ὡς Ἑρμῆς περιαιμᾶν. ποτὸν μὲν, ἢ πρηὴν, ἢ ποταμὸς παρίξει. μετ ὀλίγον αἰτῆσιν [1] οὐκ ὀβολὸς, οὐδὲ δραχμὰς ὀλίγας, ἀλλὰ πλείστας ὅλας. ὥστε τῆς ἐμπορίου τοσοῦτον ἀπὸ τ φόρτου πλήσειεν ἄν, ὅσον τούτοις Φιλοσοφία εἰς χρημαλισμὸν σωτηρεῖ. εἶτ ἐπειδὰν ἱκανῶς συλλέξωντες, & ἐπισιτισωντες, ἀπορίψαντες ἐκεῖνο τὸ δύσχηνον τελεώνιον, ἀρχὰς σώσοντ, ἢ ἐσθῆτας τ μαλακὰς ἐπενδύσωνται, & παῖδας κομήτας, & συνοικίας ὅλας, μακρὰ χαίρειν φράσαντες τῇ πύρᾳ τῇ Κράτητος, & τῷ τρίβωνι τ Ἀνισθένους, ἢ τῷ πίθῳ τ Διογένους. οἱ ἰδιῶται ὄντες ταῦτα ὁρῶντες, καταφρονήσουσιν ἤδη Φιλοσοφίας, ἢ ἄπαυστον εἶναι τοιούτης εἴοντας, κἀμὲ τ διδασκαλίας αἰτιᾶσθαι. ὥστε πολλὰ ἤδη μ χρόνῳ, ἀδύναστόν μοι γεγένηται κἂν ἕνα πρὸς σωφροσύνην ἀναπεῖσαι αὐτῶν. ἀλλὰ τὸ τ Πηνελόπης ἐκεῖνο πάσχω. ὁπόσον γὰρ ἐγὼ ἐξυφήνω, τοῦτο σὺ ἀφαιρεῖ αὖθις ἀναλύεις. ἡ ἀμαθία ὄν, & ἡ ἀδικία, ἐπιμελῶσιν, ὁρῶσιν ἀνεξέργαστον ἡμῖν τὸ ἔργον, & ἀνήνυτον πόνον. Ζ. οἷα ὦ Θεοὶ πέπονθεν ἡμῖν ἡ Φιλοσοφία πρὸς τ κεκρατημένων ἐκείνων. ὥστε ὥρα σκοπεῖν ὅ, τι & πρακτέον, ἢ ὅπως αὐτὰς μετ-

igitur risum spectatoribus movent, quum quavis de causa bilis ipsis efferveſcit, lividoque colore cernuntur, impudentiam & animi impotentiam aſpectu præ ſe ferentes. Os verò ſpuma, vel veneno potiùs eſt refertum. Ne ſis ibi quum fœda illa illuvies effunditur. Aurum, aut argentum, hercle, poſſidere nolo: ſufficit obolus: quo lupinos emam, nam potum fons ſeu rivus præbebit. At paulò pòſt non obolos vel drachmas paucas, ſed totas poſtulant divitias: adeò ut mercator quiſpiam tanto onere impleri poſſet, quantum illis ad quæſtum Philoſophia confert. Inde poſtquam ad ſatietatem corraſêre, & victum comparavêre, abjecta illa infœlici lacerna, agros nonnunquam, molleſque veſtes, & crinitos pueros, totaſque domos emunt, Cratetis peræ, Antiſthenis lacernæ, ac Diogenis dolio longum vale dicentes. Talia quum idiotæ vident, jam deſpuunt Philoſophiam, omneſque tales eſſe putant, meamque doctrinam criminantur: adeò ut longo jam tempore, non potuerim vel unum ipſorum mihi conciliare: ſed idem ac Penelope mihi accidat, ſcilicet ut quantum ego texo, tantum momento diſſolvatur. Ignorantia verò & injuſtitia, quum vident noſtrum opus infectum, irritumque eſſe laborem, à riſu non temperant. *Iup.* Proh Dii! qualia nobis perpeſſa eſt ab execrandis illis Philoſophia! Quare tempus eſt diſpiciendi, quid ſit opus facto, quoque modo ſint pu-

1 Οὐκ ὀβολὸς ἀλλὰ πλείστη.] Sic apud Heliod. lib. 2. καὶ ἡμεῖς δυοῖν τοῖν ὄντοιν ἐκ ἀκόλως, ἀλλ' ἀρχάς τι & λίζηται αἰτήσειν. Bourd.

1 Ἐπ' ἐμοῦ

λύσιον. ὁ μὲν γὰρ κεραυνὸς, ἀπάγχει μιᾷ πληγῇ, καὶ ὁ θάνατος τοχύς. Απο. ἐγώ τοι ὦ πάτερ, ὑποθήσομαι. μισῶ γὰρ ἐκ αὐτὸς ἤδη τὰς ἀλαζόνας, ἀμούσους ὄντας, ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἀγανακτῶν. κεραυνῷ μὲν γὰρ, ἢ τῆς δεξιᾶς, εὐδαιμόνως ἐκεῖνοι ἄξιοι. τ. Ε. ἢ εἰ δοκεῖ, αὐτοκράτορας τὰ κολάσεως καθαπίμψωμεν ἐπ' αὐτούς. ὃς ἂν δὲ σοὶ λόγους ἔχων ἐκ αὐτὸς, τάχιστα ἴστω τοὺς τε ὀρθῶς φιλοσοφοῦντας, καὶ τοὺς μή. εἶτα τοὺς μὲν ἐπαυσόμενος ὡς τὸ εἰκὸς. οἶδα, κολασθησομένους, ὅπως ἂν ἐκείνῳ δοκεῖ. Ζ. εὖ λέγεις ὦ Ἄπολλον. ἀλλὰ ἐκ σὺ ὦ Ἡράκλεις; ἅμα ἐκ τῷ Φιλοσοφίαν αὐτῷ ἔχοντες, ἅπιτε ὡς τάχιστα εἰς τ βίον. τρισκαιδέκαθον γὰρ ἆθλον οἷα τοῦτον ὑ μικρὸν ἐκτελέσειν, ἢν ἐκπόψῃς μιαρὰ ὄντα, ἐ ἀναίσχυντα θηρία. Ηρα. καὶ μὴν ἄμεινον ἦν ὦ πάτερ, τῷ κήπῳ σκαθάρσαι αὐγίας ἢ Αὐγείᾳ, ἢ τούτοις συμπαλαίειν. ἀπίωμεν δ' ὅμως. Φι. ἄκουσα μὲν, ἀναλεκτέον δ' κ τὰ δόξαντα τῷ πατρί. Ερ. καλῶμεν, ὡς κἂν ὀλίγους αὐτῶν ἐπιτρέψωμεν σήμερον. ποίαν δ' χρὴ τραπέζαν ὦ Φιλοσοφία; σὺ γὰρ οἶσθα ὅπου εἰσίν. ἢ φανερόν ἐστιν ὅτι ἐν τῇ Ἑλλάδι. Φι. σχεδὸν ὅτι μάλιστα. ἢ πάνυ ὀλίγοι, ὅσοι ὀρθῶς φιλοσοφοῦσιν ὦ Ἑρμῆ. ὅτοι δ' ὑδὲ Ἀττικῆς πενίας δέονται, ἀλλ' ἔνθα πολὺς χρυσὸς, ἢ ἄργυρος ὀρύττεται, ἐκεῖ σὺν ζητητοὶ εἰσὶν ἡμῖν. Ερ. σὺκοῦν δεῖ τ Θρᾴκης ἀπιτέον. Ηρα. εὖ λέγεις, κ ἡγησόμεθά σου ὑμῖν τ ὁδόν. οἶδα γὰρ τὰ Θρᾳκῶν ἅπαντα, συχνάκις ἐπλευσα. καί μοι τωὐδὲ ἤδη τραπόμεθα. Ερ. ποίαν λέγεις; Ηρα. ὁρᾷς ὦ Ἑρμῆ, κ Φιλοσοφία; δύο

puniendi. Fulmen enim uno ictu, & cita mors aufert. *Apollo.* Ego tibi consilium dabo, pater. Iam enim & ipse odi arrogantes illos, ineruditos, Musarum gratia indignatus. Nam fulmine, tua-ve dextra digni non sunt illi. Sed si videtur, Mercurium pœnæ exactorem ad ipsos demittemus, qui, ut pote in disciplinis versatus ipse, celerrimè cognoscet eos qui rectè philosophantur, & qui minùs. Tum hos quidem, ut par est, laudabit: illi verò, quemadmodum ei ex tempore videbitur, plectentur. *Iup.* Rectè dicis Apollo. Verùm & tu Hercules, unà Philosophiam ipsam ducentes, ad homines ite quàm celerrimè, & decimum tertium hunc laborem non parvum à te confectum iri puta, si tam scelestas, & impudentes belluas exciderit. *Herc.* Atqui præstaret, pater, Augiæ fimum rursus expurgare, quàm cum his manus conferre: abeamus tamen. *Ph.* Invita quidem: sed ex patris sententia est sequendum. *Mercur.* Descendamus, ut etiam paucos ex ipsis hodie conteramus. Sed quà eundum est Philosophia? scis enim ubinam sint. Annon manifestum est eos esse in Græcia? *Ph.* Nequaquam, nisi admodum pauci qui rectè philosophantur, Mercuri. At hi nihil Attica paupertate indigent, sed ubi multum aurum aut argentum foditur, ibi nobis sunt quærendi. *Mer.* Ergo rectà in Thraciam est abeundum. *Herc.* Rectè dicis, & viæ dux ero vobis. Novi enim Thracum res omnes, ut pote qui sæpius ad illos accesserim. Et nunc huc mihi flectatis. *Merc.* Quônam ais? *Herc.* Videtis-ne Mercuri, & Philosophia, duos mon-

μ' ὄρη μίσγει, καὶ κάμπτει ὁρῶν ἀπάντων, Αἶμός ἐστι τὸ μεῖζον, ἡ κοιλοτέρα δ', Ροδόπη, πεδίον δ' ὑποπεπταμένον, πάμφορον, ἀπὸ τῶν πρώτων ὑποδὰς ἑκατέρων ὄγθων ἀξάμενον, καὶ πολλὰς λόφους πρὸς πάνυ καλὰς ἀνεστηκότας, οἷον ἀκροπόλεις τινὰς ὑποκειμένης πόλεως. καὶ ἡ πόλις γὰρ ἤδη φαίνεται. Ερ. Ἦ Διὶ ὦ Ἡράκλεις, μεγάλη, καὶ καλὴ ἁπασῶν. πόρρωθεν ἂν δοκιμάσαι τὰ κάλλη. καὶ τις ποταμὸς μέσην διαμείβεται, πάνυ εὐ ἔχει αὐτῆς. Ηρα. Ἕβρος μέν, ὅστις. ἡδὺ πόλις, ἔργον Φιλίππου ἐκείνου. καὶ ἡμεῖς ἤδη πλησίοι, καὶ ὑπονέφελοι. ὥστε ἐπιβαίνωμεν ἀγαθῇ τύχῃ. Ερ. Ἴτω μηνίθω. πόσ' ἂν χρὴ ποιεῖν, ὅπως τὰ θηρία ἐξιχνεύσεις; Ηρα. τοῦτο μέν, σὸν ἤδη ἔργον ὦ Ἑρμῆ. κῆρυξ γὰρ εἶ. ὥστε σὸν ἂν φαίνοις κηρύττων. Ερ. ἀλλὰ τοῦτο χαλεπόν. ἀλλὰ πῖγε ὀνόματα σὰ ἐπίσταμαι αὐτῶν. σὺ δὲ ὦ Φιλοσοφία, λέγε, ὅσινας ὀνομαστέον, καὶ τὰ σημεῖα προσῖτε. Φι. ἀλλὰ αὐτὴ μὲ οἶδα τὸ σαφές, οἵτινες ὀνομάζονται. ἀλλ' τὸ μὴ ξυγγενέσθαι αὐτοῖς. ἀπὸ σοῦ δὲ τὰ ἐπιθυμίας, ἢν ἔχωσιν εἰς τὰ κτήματα, σὺν ἂν ἀμείνοσι προσκαλῶν κτήσοιτο, ἢ κτησίππους, ἢ κτησικλέας, ἢ σύκτημονας, ἢ πολυκτήτας. Ερ. εὖ λέγεις. ἀλλὰ τίνες ἔτι εἰσὶν, ἢ τί δεῖσκοποῦσι δ' αὐτοί; μᾶλλον δ' δεῖ προσίασι, καί τι δ' ἐρίαζε θέλουσι

tes omniumque pulcherrimos? Major, Hæmus est, oppositus verò, Rhodope: at campus interjectus, perquam fertilis, ab utriusque radice confestim se pandens, tresque colles perpulchros assurgentes, asperitate non deformes, tanquam subjacentis urbis multas arces: jamque urbs apparet. *Merc.* Ita per Iovem Hercules, maxima, omniumque pulcherrima: cujus pulchritudo eminus resplendet, quin & maximus fluvius illam alluens præterlabitur. *Herc.* Hebrus est, civitas verò Philippi illius opus: & jam nos ad terram, & sub nubibus sumus: quare quod fœlix faustumque sit, ingrediamur. *Merc.* Ita fiat. Cæterùm quid faciendum, & quomodo investigandæ feræ? *Herc.* Hoc tui muneris jam est Mercuri, siquidem es præco. Ne igitur præconium enuntiare cuncteris. *Merc.* Haud difficile hoc: sed illorum ignoro nomina. Tu igitur Philosophia, dic quo nomine sint compellandi: & signa insuper. *Ph.* Ne ipsa quidem scio certò quomodo vocentur: quia mihi cum ipsis non fuit commercium. Cæterùm ne aberrabis si eos à possidendi desiderio, Possidonios, aut Possidippos, aut Possicleas, aut Possifundos, aut Possidoros nominaveris. *Merc.* Bene dicis. Sed quinam hi sunt qui & ipsi circunspectant? atqui accedunt, & videntur aliquid velle loqui. *Viri.* Pos-

1 Ἕβρος μέν ἐστι, ἡ δὲ πόλις ἔργον Φιλίππου ἐκείνου] Cum paulo supra dixerit de hac eadem urbe: καὶ πᾶς λόφος τρεῖς πάνυ καλὰς ἀνεστηκότας, non est difficile divinare, de qua urbe loquatur: nimirum de Philippopoli, quæ & Trimontium & antea Poneropolis & Pulpudena & Eumolpias, sita ad Hebrum inter Hæmum & Rhodopen, quæ Trimontium vocata est eo, quod tres montes suorum murorum ambitu complectebatur. *Palm.*

1 Καὶ

σπ. Ανδρες. ἆρ' ἂν ἔχοιτε ἡμῖν ὦ ἄνδρες εἰπεῖν, ἢ σὺ ὦ βελτίστη, εἴ ποτε τρεῖς γήθως ἅμα εἴδετε, [1] καί ποτε γυναῖκα σὺ χρῷ κεκαρμένῳ εἰς τὸ Λακωνικὸν, ἀρρενωπὴν, καὶ σκληρὰ ἀνδρικῶς; Φι. Παπαῖ. τὰ ἡμέτερα δ' τοι ζητοῦσι. Αν. [2] πῶς τὰ ὑμέτερα; δραπέται γὰρ ἁπαντες εἰσὶν οἱ ἄνθρωποι. ἡμεῖς δ', τὴν γυναῖκα μάλιστα μέμφομαι, ἰὼ δραπετίδιον ἐμὸν πρὸς αὐτῶν. ἔστιν δ', καθότι ἐζητοῦμεν αὐτούς. τοίνυν δ' ἅμα κηρύττωμεν. εἴ τις ἀνδράποδον Παφλαγονικὸν, τὸ λεπὶ Σινώπης βαρβάρου, ὄνομα τοιοῦτον, οἷον ἀπὸ κτημάτων, ὕπαχρον, [3] ὃν χρῷ κυρίαν, ὃν γλωσσῶν βαθεῖ, πήραν ἐξημμένον, καὶ τριβώνιον ἀμπεχόμενον, ὀργίλον, ἄμυσον, τραχύφωνον, λοίδορον, μιμνύειν ἐπιστήμονα αὐθαδόμωλον. Δεσπ. νοῶ ὅτι, ὁ Κηρύττεις. ὡς ἐκείνῳ γε ὄνομα ἦν πυρ' ἐμοὶ, Κάνθαρος. καὶ οἰκέτης δ', καὶ τὸ γλίσιον ἐπάλλειν, καὶ τέχνην τιν' ἐμὲ ἠπίστατο. ἀπεκείρατο γὰρ ὁ τὸ γναφεῖον καθήμενος, ὅσον [4] περιῆν τοῖς ἱματίοις τὸ κροκίδιον ἐπανθεῖ. Φι. ἐκεῖνος αὐτός ἐστιν ὁ οἰκέτης ὁ σός. ἀλλὰ νῦν Φιλοσόφῳ ἔοικεν, ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας. Δεσπ. ὦ τᾶ τόλμης. ὁ Κάνθαρος φιλοσοφεῖ φησιν. ἡμῶν δ', ὑδὲν λόγος. ἀμέλει ἅπαντες ἀνθρήσομεν. ξυνήσει γὰρ ὡς φησιν αὐτη. Φι. πῖς δ' ὅτος ἄλλος ὁ ωσείαν ἐστὶν ὦ Ἡρακλες, ὁ καλὸς ἀνὴρ, ὃς ἐπέρχεται; Δεσπ. ὁ Χαρμίδης. Φι. ὦ Ἡράκλεις, ὁ Χαρμίδης ἐστὶν ὁ καλὸς ἀνὴρ; Δεσπ. ναὶ μὰ τὸν Ἀπόλλω. Φι. ὦ μακάριε, ὡς ἐπιτετηδευμένος ἐστὶν ὁ ἀνὴρ, καὶ ἁβρὸς, καὶ ἐπιτετριμμένος. Δεσπ. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἐκ παιδὸς ἐπιτήδευμα ἐστὶν αὐτῷ

λὸς, ὁ τὴν κιθάραν; Ηερ. Ὀρφεύς ἐστι, σύμπλους ἐπὶ τῆ Ἀργοῦς ἐμοὶ, ἥδιστος κελεύσαι ἁπάντων. ὡς γὰρ τὴν ᾠδὴν αὐτοῦ, ἤκουε ἐκόμενον ἐρέττοντες. χαῖρε ὦ ἄριστε, καὶ μουσικώτατε Ὀρφεῦ. σὺ ἐπιλέλησαι γάρ που Ἡρακλέους. Ορ. νὴ Δ' ὑμεῖς γε ὦ Φιλοσοφία, καὶ Ἡρακλῆς, καὶ Ἑρμῆ, ἀλλὰ καιρὸς ἀποδιδύναι τὰ μιμούμενα, ὡς ἐγὼ πάνυ σαφῶς ὃν ζητεῖτε οἶδα. Ερ. ἀκοῦε δεῖξον ὦ παῖ Καλλιόπης ἔνθα ἐστι. χρυσίου γὰρ ἥδιόν σοι μᾶλλον δῆλος ὤν. Ορ. εὖ ἔφης. ἐγὼ γὰρ, τὴν μὲν οἰκίαν δείξαιμ' ἂν ὑμῖν, ἔνθα οἰκεῖ, αὐτὸν δὲ σὺκ ἄν, ὡς μὴ κακῶς ἀκούοιμι πρὸς αὐτοῦ. μιαρὸς γὰρ εἰς ὑστερολόγους, καὶ μόνοις τούτοις σπουδάζει. Ερ. δεῖξον μόνον. Ορ. αὐτὸ πλησίον. ἐγὼ δ' ἅπτομαι ὑμῖν σκοπεῖν, ὡς μηδὲν ἴδιόν μοι δόξητε ἐρεῖν αὐτόν. Ερ. ἐπίσχες. ὁ γυμνασιώτης ἐστὶ φωνὴ, ῥαψῳδήσας τι τῶν Ὁμήρου; Φι. νὴ Δία. ἀλλ' ἀκούσομαι ὅ, τι δὲ λέγει. Δρα. ἔχθος γάρ μοι κεῖνος ἀνὴρ ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν, ὅς χρυσὸν φιλέῃ μᾶλλον δὲ σὺν φρεσὶν, ἄλλο δ' ἑείπῃ. Ερ. σὺκοῦν τὸν Κάνθαρόν σοι μισητὸν, ὃς ξενοδόκην κακῶς ῥίζει, ὅκου φιλότιμα παρίσχε. Υπο. ὦδε ἐμοὶ τοῦτο τὸ ἔπος, ὃ τὴν γυναῖκα ὤχετο ἀπάγων, διότι αὐτὸν ὑπεδέξαμην. Δρα. οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμμα' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο, ὅτ' οὐ πτολέμῳ σὺν ἐθέλεις, ὅτ' οὐ βουλῇ, Θερσίτῃ ἀκεστόμυθε, κακῶν παύεσκε κολοιῶν. μῶν, ἄπειρ ἐν κύνα σῆμα ἐναίρεμεν βασιλεῦσιν. Δεσπ. εἰκότως δ' ἀφῆκας τὰ ἔπη. Δρα. ὄπιθε κύων, ὄπιθε δ' λέων, μέση δ' Χίμαιρα, δεινὸν ἀπαυέμεναι, τελ-

citharam gestans? *Herc.* Orpheus est, qui mecum in Argo navigavit, nauticorum hortatorum omnium jucundissimus. Nam ad cantum ipsius, non fatigabamur remigantes. Salve optime, & perquam canore Orpheu, siquidem Herculis non es oblitus. *Orph.* Vos quoque salvete Philosophia, Hercules, & Mercuri. Sed tempus est ut mihi detis indicinæ præmium: ego enim planè novi quem quæratis. *Merc.* Quin ostende Calliopes fili, ubinam sit. Auro enim non indiges, sapiens cùm sis. *Orph.* Rectè dicis: sed ego domum quidem in qua habitat vobis indicabo: ipsum verò minimè, ne apud eum malè audiam. Etenim est summè sceleſtus, ac uni huic rei ſtudet. *Merc.* Ostende solùm. *Orph.* En proxima hæc. Ego verò procul à vobis abeo, ne videam ipsum. *Merc.* Attende. Annon mulieris vox est, aliquid ex Homero recitantis? *Ph.* Ita per Iovem, Sed quid dicat, audiamus. *Fug.* Non minùs hunc odi, nigri quàm limina Ditis, Qui colit aurum animo, & simulat contraria verbis, *Merc.* Proinde odio habendus tibi Cantharus, Hospitis offensor, & se præbentis amicum. *Marit.* De me hoc carmen, cujus uxorem abduxit, quia ipsum receperam. *Fug.* Ebrius, atque canis facie, sed pectore cervus, Consilio ignavus, sed longè ignavior armis, Thersites vecors, pravarumque optima pica, Regibus illicitè, & fruſtra contendere

ſuetus. *Dom.* Iure execrandi hæc verba sunt. *Fug.* Prima canis postrema leo, media ipsa Chimæra, Horrendum exhalans animum

1 Ἔχθος] Ex Iliad. 9. Cætera sunt ex Il. 1. 2. & 5. *Bourd.*

1 Tu-

σε κυνὸς ἀγρίᾳ ὁρμῶ. Υπο. οἴμοι γυνάϊ, ὅσα πέποιθας ὑπὸ κυνῶν τοσούτων. φασὶ δ' αὐτῶν ἓ κύειν ἀπ' αὐτῶν. Ερ. χαῖρε, Κερβερόν σοι πιὰ πέξεται σοι, ἢ Γηρυόνῃ, ὡς ἔχει ὁ Ἡρακλῆς ὅτῳ αὖθις πόνει. ἀλλὰ ἓ φοβεῖσθον. ὥστε ἤδη δεῖ πρᾶττειν τὴν ὥραν. Δεσπο. ἔχω σε ὦ Κάνθαρε. ναὶ σιωπᾷς; φέρ' ἴδωμεν ἃ πάσοι ἡ πήρα ἔχει. γέρμις ἴσως, ἢ ἄρτι πεύσῃ. Ερ. ἐ μὰ Δία, ἀλλὰ ζώνην χρυσῆν. Ηερ. μὴ γυμνώσῃς. Κυνικὸς γὰρ ἔφασκεν εἶναι τοπάζειν ἐπὶ τὸ Ἑλλάδ. σὺ τοῦτο δ', Χρυσίππιε ἀκριβῶς ἴσι. Τιτιαρεῖν Κλεάνθην οὐκ εἰς μακρὸν αὐτὸν ὄψῃ. κρεμήσεται γὰρ ὑπὸ τῶν πώγων, ὅτι μικρὸς ὤν. Δεσπο. σὺ δ' ὦ κακὲ, ὁ Ληκυθίων ἡμῖν ὁραπέτης τυγχάνεις ὤν; ἄμυνε ἄλλο. ὦ τῶν γέλωτ. εἴ τι τὸν ἂν ἠθύσω; καὶ Ληκυθίων φιλοσοφεῖ; Ερ. ὁ τελέτ' ὅτ' ἀδέσποτ' ὑμῖν ἐστιν; Δεσπο. ἀδικεῖ, ἀλλ' ὁ δικαστὴς ἐγώ, ἐκὼν ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέναι. Ερ. ὁπόσα; Δεσπο. ὅπως δήποτε τὸ κατάκριτον ἐστί. τὸ δ' ὄνομα, Μυρίγναν αὐτὸν ἐκαλέσαμεν. Ερ. Ἡράκλες ἀλεξίκακε, ἀκούεις; ἔπισχε πήρᾳ, καὶ βάκτρῳ, καὶ αὐτὸς ἀπόλαυε τῆν γυναῖκα σύ. Υπο. μηδαμῶς. σὺν ἂν ἀπολαύσοιμι βιβλίου μοι τῶ παλαιῶν κύσπου. Ερ. πῶς βιβλίου; Υπο. ἔστι τί ὦ γαθέ, τερακράνου βιβλίον. Ερ. ἀδὺν ἄτοπον, ἐπεὶ

mum trini canis acris. *Marit.* Hei mihi uxor qualia perpessa es à tot canibus. Quin ex illis ipsam concepisse dicunt. *Merc.* Confide, Cerberum tibi, aut Geryonem pariet: ut Hercules iste alium laborem rursus habeat. Sed accedunt, ita ut fores pulsare non sit opus. *Dom.* Teneo te Canthare: siles jam? age videamus quid habeas in pera, fortè lupinos, aut frusta panis. *Merc.* Minimè per Iovem: sed zonam auream. *Herc.* Ne mireris. Nam in Græcia Cynicum se esse dicebat, sed hîc est planè Chrysippeus. Quare Cleanthem ipsum non diu pòst videbit. Nam cùm sit adeò scelestus, à barba suspendetur. *Dom.* Tu verò nequam, nonne es Lecythio meus fugitivus? certè non alius. O rem risu dignam! quid non fiet? etiam Lecythio philosopharur? *Merc.* Nunquid tertius ille domino caret? *Dom.* Minimè: verùm ego dominus, sponte ipsum in malam rem dimitto. *Merc.* Quorsum? *Dom.* Quia teterrimè fœtet: eumque Vnguentodorum appellabamus. *Merc.* Hercules malorum depulsor audis-ne? deinde pera, & baculum: atqui tu uxorem recipe. *Marit.* Minimè, non si reciperem priscum librum in utero gerentem. *Merc.* Quomodo librum? *Marit.* Quidam, ô bone, triceps est liber. *Merc.* Nihil absurdum siquidem unus ex Co-

1 Τοιγαροῦν Κλεάνθην εἰς μακρὸν αὐτὸν ὄψῃ, κρεμήσεται γὰρ ὑπὸ τῶ πώγωνος] Nullum jocum video in voce Κλεάνθην, nec ullam allusionem ad vocem κρεμήσεται. Ideo suspicor non ita scripsisse Lucianum, & forte Χρίματα scripserat, ad quod alludebat κρίμησται, ut paulo supra, eo quod multum auri habebat in pera, ὑπὸ τῶ χρυσὸ Χρυσίππιον eum vocavit. *Palm.*

2 Τερακράνου] Hujus nominis drama fecerat Varro, in quo Iulius, Crassus, Pompeius. *Bourd.*

1 Πα-

τριφάλλης τῶν Κωμικῶν εἷς. Δρα. σὺν ᾧ Ἑρμῇ δικάζειν τὸ μὴ τῦτο. Ερ. ὕτω μοὶ δοκεῖ. πωλῶ μὲ ἵνα μηδὲν τέρας, μὴ ᾖ πολυκέφαλον τέκη, οἵαδ' ἤδη τὴν ἄνδρα ἐπίσευε εἰς τὴν Ἑλλάδα. τὸ δύο ᾖ τῦτο τὸ δραπέτισμα, δραδοθέντε τοῖν δεσπόταιν μαθήσεσθαι ἃ πρότερ, τὸ μὲ, λαπωλύσειν τὰς ῥυπώσας τῶν ὀθονῶν, τὸ Ληκυθίσια. τὸ Μυρόπνοι ᾖ, αὖθις ἀκεῖσδ τῶν ἱμάτιων τὰ διερρωγότα, μαλάχῃ γε πρότερον μαστιγωθέντα. ἔπειτα ἐς τῦτο Ἀδραδοθῆναι τοῖς πιτταταῖς, ὡς ἀπλοΐδ δραπλόμενον πεπρῶται, ῥυπῶσῃ πρωτέῃ, καὶ γυναικείᾳ τῇ πίτῃ. εἶτα ἐς τὸ Αἷμον ἀναχθέντα χιμῶνι, ἐπὶ τὸ χιόνος μέρει συμπεπεδημένον τῷ ποδί. Δρα. φεῦ τῶν κακῶν. ὀτοτοί. παπαιπαπαῖ. Δημο. τί τῦτο παρενδῦσῃ τῶν τραγικῶν σὺ λῆμα λόγων; ἀλλ' ἀκολῦθει δραδὸς τὰς πιτταταῖς ἤδη, ἀπεδυσάμενος πρότερόν γε τὴν λεοντῆν, ὡς γνωσθῇς ὄνος ὤν.

Comicis trigaleatus. *Fug.* Tuum est, Mercuri dehinc judicare. *Merc.* Ita mihi videtur. Vt hæc mulier, ne pariat monstrum multiceps, ad virum in Græciam revertatur: atque hi duo fugitivuli dominis traditi, discant quæ antea: Lecythio quidem sordidos abluere panniculos: Vnguentodorus autem, lacera vestimenta resarcire, priùs quidem malva flagellatus. Deinde ut etiam hic tradatur picatoribus, ut pereat vulsus primùm: insuper pudenda, & muliebri pice inquinetur: deinde nudus in Hæmum sublatus, vinctis pedibus in nive maneat. *Fug.* Heu malorum ah ah, papæ, eheu. *Dom.* Quid hoc est, tragicas voces interseris? Sed ad picatores jam sequere, exuta priùs pelle leonina, ut asinus esse cognoscaris.

1 Παραδοθῆναι τοῖς πιτταταῖς] Attigi hanc pœnam ad Dial. de Morte Peregrini ex Interp. Aristoph. ad nubes. Conjunxit hæc omnia in Palinuro. καὶ καταληφθεὶς τὰ αἰχρὰ ὑπαδὴς. Bourd.

ΤΑ ΠΡΟΣ ΚΡΟΝΟΝ. ΙΕΡΕΥΣ, ΚΑΙ ΚΡΟΝΟΣ.

SATVRNALIA. SACERDOS, ET SATVRNVS.

ARGVMENTVM.

Lucianus ritum & originem Saturnaliorum tradit hoc Dialogo, ubi fingit Sacerdotem & Saturnum colloqui: quorum alter quidem divitias à Deo postulat: alter autem, dum divitias largiri, sue potestatis esse negat, interea quatenus ipse regnet, & quid præstare soleat, denique cur hoc festum institutum sit, exponit: refutata interim etiam fabula, quæ de liberis devoratis & amissione regni, & captivitate ipsius vulgo jactatur.

SA-

ΙΕΡΕΥΣ.

Ω Κρόνε, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχειν τὸ γε νῦν εἶναι, καὶ σοὶ πρῶτον, καὶ κεκαλλιέρηται παρ' ἡμῶν, τί ἂν μάλιστα ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς αἰτήσας λάβοιμι παρὰ σοῦ; Κρον. τοῦτο μὲν αὐτόν σε καλῶς ἐχεῖ ἐσκέφθαι, ὅ, τι σοι δίκαιον, εἰμὴ καὶ μάλιστα ἄμεινον ἐθέλοις εἶναι τὴν ἀρχὴν εὐδίαν τι σοὶ ἤδιον αὐτῶν. ἐγὼ δὲ πάντα δώσω, σὺ δὲ ἀναδίδου μόνος τὴν δύκην. Ιε. ἀλλὰ πάλαι ἐσκεμμαι. ἐμοὶ γὰρ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ ἐκ χειρὸς, πολλὰ, καὶ χρυσᾶ πολλὰ, καὶ ἀνδρῶν διαφόρων εἶναι, καὶ ἀνδράποδα πολλὰ κεκτῆσθαι, καὶ ἐσθῆτας διαφόρους, καὶ μαλακὰς, καὶ ἀργυρᾶ, καὶ ἐλέφαντα, καὶ τἆλλα, ὁπόσα τίμια. τούτων δὴ ὧν ἄρξει Κρόνε, δίδου μοι, ὡς τι καὶ αὐτῶν ἀπολαύσω τῆς ἀρχῆς, μὴ δὲ ἄμοιρον εἶναι μόνον αὐτὸν ἀφ' παντὸς δὲ βίου. Κρο. ὁρᾷς; καὶ ταῦτ' ἐμὲ τοῦτο ᾔτησας. καὶ γὰρ ἐμὸν ἀφανίσειν τὰ τοιαῦτα. ὥστε μὴ ἄχθου, εἰ ἀτυχήσεις αὐτῶν, ἀλλ' αἴτει δὲ παρὰ Διὸς, ὁπόταν εἰς ἐκεῖνον ἡ ἀρχὴ περιέλθῃ μετ' ὀλίγον. ἐγὼ δ' ἐπὶ ἡητοῖς παραλαμβάνω τὴν δωρεάν. ἐπτὰ μὲν ἡμερῶν ἡ πᾶσα βασιλεία. καὶ ἐν ἐκείναις ἐξέσται ταῦτα ἅπαντα, ἰδιώτης δ' ὑμῖν εἰμι, καὶ πᾶσι δὲ πολλοῖς δῆμος εἷς. ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς

SACERDOS.

Dic mihi Saturne, quando tu quidē hoc tempore regnare videris, tibi & sacrificatum, & litatum est à nobis, quid potissimùm pro immolatis hostiis, abs te postulatum feram? *Sat.* Istud quidem te ipsum decet perpendere, quid optare debeas: nisi vis ut princeps etiam sit vates, ut norit, quid libentiùs petas. Cæterùm ego, quantum facultas feret, annuam tuis votis. *Sac.* Quin istud jam olim perpendi. Nam communia hæc, & passim obvia, videlicet opes, multam auri vim, utque viris imperem, & mancipia multa possideam, splendidas vestes & delicatas, argentum, & ebur, denique quicquid est pretiosum. Hæc igitur mihi da, optime Saturne, ut & ipse nonnihil emolumenti ex tuo sentiam imperio, ne-ve solus per omnem vitam earum rerum sim expers. *Sat.* Viden? Hoc postulas quod meæ facultatis non est. Neque enim mearum est partium ista distribuere: quare ne graviter feras, si quæ petis, non assequeris. Sed ista à Iove postulato, quum ad eum imperii vices venerint, id quod brevi futurum est. Nam ipse

certis conditionibus imperium accipio. Est autem imperium meum septem duntaxat dierum, quorum si jus excesserò, privatus illicò reddor, & ex plebe unus. Nec in his septem diebus, serium quip-

1 *Dic mihi Saturne*] Saturno sacra fiebant, de quibus in primis Macrob. lib. 1. c. 8. & 10. & L. Gerald. de Annis & mensibus, hæc κρόνια dicebantur à Græcis, & primò uno die tantùm. i. 14. Cal. Ianuarias celebrari solita, sed post in triduum propagata, primùm ex adjectis à Cæsare huic mensi diebus, deinde ex edicto Augusti, quo trium dierum ferias Saturnalibus addixit, à 16 igitur cæpta in 23 desinebant quo solo fieri antè consueverant. *Cogn.*

1 *Οὐδὲ*

ἐπῶ, σπουδαῖον μέ, [1]οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαί μοι συγκεχώρηται, πίνειν ϑ', καὶ μεθύειν, καὶ βοᾶν, καὶ παίζειν, καὶ κυβεύειν, καὶ ἄρχοντας καθίστασϑαι, καὶ τοὺς οἰκέτας δωρεῖν, καὶ γυμνοὺς ἀδεῖν, καὶ προτεῖν ὑποπτέμονα. σὺ δὲ εἰς ὕδωρ ψυχρὸν ἐπὶ κεφαλῆς ἀγείας, ἀσϑόλῳ κεχρισμένον τὸ πρόσωπον. πάντα ἐρεῖταί μοι ποιεῖν. τὰ μεγάλα ϑ' ἑκάστῳ, τὸ πλοῦτον, καὶ τὸ χρυσίον, ὁ Ζεὺς ἀφορίζεται οἷς ἂν ἐθέλῃ. Ιε. ἀλλ' ὦσθ' ἑκάστῳ ὦ Κρόνε ῥᾳδίως, καὶ προχείρως. ἴσως δ' ἤδη ἀπηῤῥύηκα, αὐτῶν μεγάλῃ τῇ φωνῇ. ὀλίγου γὰρ ἐπαίσθοντο παρόντων. ἀλλὰ τῷ αἰχίδα ἐπιστείλαι, καὶ τὸ κεραυνῶν ἐπιναστενάξαι, δείμυ σοφῶν, ἐκπλήξαι τοὺς σοφιστάς. ἢν δέ ποτε ἐπιδύσῃ τινί, καὶ πλούσιον ποιήσῃ, πολὺ τὸ ἄκεραῖον ἐκτυφλῶσαι, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἑκάστοτε, καὶ σωφρονοῦντας ἀφεῖς. ὁ δ', πανοπονήροις τε, καὶ ἀνοήτοις ἀνδράσι χαρίζεται τὸ πλοῦτον, μαστιγίαις, ἢ ἀνδραγαθίαις τοῖς πλείστοις αὐτῶν. πλὴν τάχα σοι δοκῶ ἐθέλειν εἰδέναι, τίνα πεῦτά ἐστι. Κρο. ἐμοὶ μικρὸς ὄκνος, οὐδὲ πάνυ δέεσθαι δοκῶ φράσαι, ὡς ἀπὸς τὴν δυνάμιν ἐξεζέσθαι σ' συμπάσης ἀρχῆς, εἰμή σοι γε μικρὸν δοκεῖ τὸ νικᾶν κυβεύοντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐς τὴν μοιράδα κυλιομένῳ ϑ' κύβον, σοὶ τὴν ἐξάδα ἐπιτρέπειν ἀεὶ φαίνεσϑαι, πολλοὶ γὰρ ἐς κόρον δὲ ϑ' τοιούτου ἐπισκήπτω, οἷς ὄλεσε, καὶ φορὸς ὁ κύβος ἐπιδύσῃ. οἰδὲ, ἔμπαλιν γυμνοὶ ἐξιέναι σθε, σωτρεῖν ϑ' αὐτοὺς ϑ' σκάφη victum parant ad satietatem, quibus benigna & prospera annuerit [2]tessera. Alii contrà, nudi enatant fracta ipsis ad tam exiguum scopulum,

quippiam aut publicum tractare, mihi concessum est. Verùm potare, inebriari, vociferari, ludere, talos jacere, creare reges, famulos in convivium adhibere, canere nudum, lascivo corporis motu saltitare, nonnunquam & in gelidam aquam præcipitem dare, facie fuligine oblita. Hæc uti faciam permissum est: sed magna illa, puta divitias & aurum, Jupiter ipse, quibus lubet, dilargitur. *Sac.* At non facilè, Saturne, & expeditè id facit: adeò ut me jam vox defecerit, magno clamore hæc ab illo flagitantem. At is nihil prorsus audit: verùm ægidem obvibrans, ac fulmen intentans, torvumque obtuens, pavefacit instantes. Quòd si quando etiam annuerit alicui, divitemque reddiderit, mirum quàm id nullo delectu facit, ut aliquoties præteritis probis, ac sapientibus viris, sceleratis ac stultis hominibus opes offundat, verberonibus atque effœminatis, cujusmodi sunt plerique isti. Quanquam equidem cupio cognoscere, quænam sint ista potestati tuæ permissa. *Sat.* Haudquaquam parva, neque omnino contemnenda, siquis universi imperii vim expendat: nisi fortè tibi parum videtur esse, ut in talorum ludo vincas, cumque cæteris alea in unionem volvatur, tibi senionem semper in summo latere ostendat. Nam hinc sibi plerique

1 Οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαί μοι συγκεχώρηται, πίνειν δὲ] Οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαί μοι συγκεχώρηται ἐδὲν, πίνειν δὲ. Marcil.

2 *Tessera*] Tessera lateribus constabat sex, quibus inter ludendum utebantur tibus. Suet. Augusto. *Cogn.*

1 *Sub-*

φυς, ὡς ὅταν μικρὰ ἐμβάλῃ τις κύβια. καὶ μὲν δὴ ἐς τὸ ἄριστον, καὶ ὠδικώτερον ἄλλα δέξεις ἄεθλα ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ ἀφαιρεμένων τὰς μὲν ἄλλας ἐς τὸ ὕδωρ ἐμπεσεῖν. τοῦτο γὰρ τὸ πεπιλημένον τῆς ἀδεξίας ἀφαιρεῖσθαι. σὺ δέ, καὶ ἀνακηρυχθήναι καλλίνικον, καὶ ταῦλα ἀφαιρεῖσθαι τὰ ἀλούσα. ὁρᾷς ἤλικον τὸ ἄγαλμα, ἐπὶ ἅπασιν ἡμῖν, τῷ ἀφαγαλῶ κρατήσαντα, ὡς μήτε ἐπιπηδήσῃς γελοῖα ἐπιβάσματα, καὶ αὐτὸς ἐπιβαίνειν ἔχοις, τῷ μὴ, αἰσχρόν τι ἐκεῖ αὐτῷ ἀναδῆσαι. τῷ δὲ, γυμνὸν ὀρχήσασθαι, ἐν ἀφανεῖ τῶν αὐλητρίδα, τρὶς τῶν οἰκίαν ἐκείλησαι; πᾶς δὲ καὶ ἐν τούτοις δείσῃς μεγαλοψυχίας τὰ ἡμῖν; εἰ δὲ τὸ μὴ ἀληθῆ, μὴ δὲ βέβαιον γίνεσθαι τῶν τοιούτων βασιλείαν ἀπάτην, ἄγνωμον ποιήσεις, ὁρῶν αὐτὸν ἡμὲ τὰ παῦτα ἀφανίσαντα ὀλίγου χρόνου τὴν ἀρχὴν ἔχοντα. τούτων δ' ἕν ἄ μοι δώσεις, δύναται πιθῶν, ἄρχειν, ἄδειν. καὶ τί, ἃ κατηριθμησάμην, ἀρῶν αὖτε, ὡς ἐμὲ πρὸς ἅδην δεδιξόμενός σε τῇ αἰγίδι, καὶ τῷ κεραυνῷ. Ιε. ἀλλ' ὦ Τιτάνων ἄριστε, τὰ μὲ τοιαῦτα, ἃ δέομαι. σὺ δέ, ἀλλ' ἐκεῖνό μοι ἀπόκριναι, ὦ μάλιστα ἐπόθην εἰδέναι. καί μοι ἴσως εἶπας αὐτό, ἵκανῶς ἔσῃ τῶν ἀμοιβὴν ἀποδεδωκὼς αὖθις τὰ θυσίας, ἐν πρὸς τὸ λοιπὸν ἀφίημί σοι τὰ χρέα. Κρο. ἐρώτα μόνον. ἀποκρινοῦμαι γάρ, ἢν εἰδὼς τύχω. Ιε. τὸ μὲ πρῶτον ἐκεῖνο, εἰ ἀληθῆ. παῦτ' ἐστι, ἃ δεῖ σᾶ ἀκούομεν, ὡς κατηθίεις τὰ γιγνόμενα ὑπὸ τῆς Ῥέας, ἐκείνη δὲ ὑφελομένη τὸν Δία, λίθον ὑποβαλλομένη αὖθις δὲ βρέφος, ἔδωκέ σοι καταπιεῖν. ὁ δὲ, εἰς ἡλικίαν ἀφικόμενος, ἐξήλασέ σε τῆς ἀρχῆς πολέμῳ κρατήσας. εἶτα εἰς τὰ Τάρταρον φέρων ἐνέβαλε, lum, aleam puta, navi. Præterea quàm suavissimè bibere, ac modulatiùs alio videri canere in convivio: & ex ministris alios in aquam dejici (nam ea pœna est parũ dextrè ministranti) te verò victorem egregium pronunciari, & ei quem viceris præmia præripere. Vide quantũ sit bonum, quòd etiam rex solus omnibus præficeris, talis victor, ut non solùm ipse non feras ridicula imperata, sed etiam aliis imperare possis ipse: huic ut turpe aliquid de se ipso vociferetur: illi ut saltet nudus, & sublata in humeros tibicina, ter domũ obambulet? Annon hæc quoque munificentiæ meæ non exiguæ sunt argumenta? Quòd si causaberis regnum hoc nec verum esse, nec stabile, inscitè feceris, quum videas me ipsum, qui ista dilargior, exigui temporis imperium tenere. Ex his igitur, quæ meæ est facultatis præstare, nempe taxillis, regnando, canendo, & reliquis quæ modo recensui, audacter à me petito, nihil veritus, ne te ægide, aut fulmine territem. *Sac.* At ô Titanum optime, istis mihi nihil est opus. At mihi id respondè, quod maximè cupiebam scire. Quod si mihi dixeris, sat magnam gratiam pro victima mihi rependeris: & in posterum debita condono tibi. *Sat.* Roga modò, equidem respondebo, si scivero. *Sac.* Primùm quidem illud, vera-ne hæc sint quæ de te audimus, te solitum edere liberos ex Rhea tibi nascentes, eam verò clam subducto Iove, lapidem infantis loco supposuisse, quem tibi dedit devorandum. Deinde adultum puerum, te bello victum, regno expulisse: mox vinculis injectis in Tartara præci-

πεδήσας αὐτόν σε, καὶ τὸ συμμαχικὸν ἅπαν, ὁπόσον μὴ σοὶ παρεπέπλευτο. Κρο. εἰ μὴ ἑορτὴν ἦν ἔτος ἡμῖν, καὶ μεθύειν ἐφέστο, καὶ λοιδορεῖσθαι τοῖς δεσπόταις ἐπ' ἐξουσίας, ἔγνως ἄν, ὡς ὀργίζεσθαί γέ σοι φέροντί μοι, τοιαῦτα ἐρωτήσας, οὐκ αἰδοῖ εἰς πολιὸν ὄντα, καὶ πρεσβύτην Θίονα. Ιε. καίτοι ταῦτα ὦ Κρόνε, ἃ παρ' ἐμαυτῷ φημι, ἀλλ' Ἡσίοδος καὶ ὅσοι μηδὲν ἀκριβῶς εἰδότες ἄνθρωποι χαίδην, ταῦτα πιστεύουσι περὶ σοῦ. Κρο. οἶσθα γάρ τι τῶν ποιμένα ἐκεῖνον, τὸν ἀλαζόνα, ὑγιές τι περὶ ἐμοῦ εἰδέναι; σκόπει ἢ ὄντως. ἔστ' ὅστις ἄνθρωπος, ὃς γὰρ Θίονι ἐρᾷ, ὑπομείνειεν ἂν ἐκὼν αὐτὸς καταφαγεῖν τὰ τέκνα, εἰμὴ τὸν Θυέστης λῷ, καὶ ἀσεβεῖ ἀδελφῷ πεπιστεύκει, ἤθιε; καὶ τοῦτο γ' ἂν εἴη, πῶς ἀγνοήσεις λίθον ἀντὶ βρέφους ἐσθίων, εἰ μὴ ἀπάλυνεν ἦν τοὺς ὀδόντας; ἀλλ' ὅτι ἐπολεμήσαμεν, ὅτι ὁ Ζεὺς βίᾳ τὴν ἀρχὴν ἀφείλετο, ἐκόντος δή μοι παραδόντος αὐτοῦ, καὶ ὑπεκστάντος ἀρχήν. ὅτι μὲν γὰρ ὅτι πεπίθημαι, ὅτι σὸς τῷ Ταρτάρῳ εἰμὶ, καὶ αὐτὸς ὁρᾷς οἶμαι, εἰμὴ τυφλὸς ὥσπερ Ὅμηρος εἶ. Ιε. τί παθὼν ἢ ὦ Κρόνε, ἀφῆκας τὴν ἀρχήν; Κρο. ἐγώ σοι φράσω. τὸ μὲν ὅλον, γέρων ἤδη, καὶ ποδαγρὸς ὑπὸ δὲ χρόνου ὤν, διὸ δὴ πεπιθεῖσί μοι οἱ πολλοὶ εἴκασον, ἡ γὰρ ἡδωνὰ λῦσαι δύσκολον ἦν ἔτι πολλῶν ἀδικιῶν τὸν νοῦν, ἀλλ' ἀεὶ ἀναπτεῖν ἔδει ἄνω, καὶ κάτω, τὸ κεραυνὸν διηρμένον, τοὺς ἐπιόρκους, ἢ ἱεροσύλους, ἢ βιαίους καταφλέγοντα. καὶ τὸ πρᾶγμα πάνυ ἐργῶδες ἦν, καὶ νεανικόν. καὶ ἐξέπνευσ' ἂν δύποτ' ὧν τῷ Διΐ. καὶ ἄλλως ἦ, καλῶς ἔχειν

pitasse, cum omnibus copiis auxiliaribus, quæ tecum in acie steterant. *Sat.* Heus tu nisi festum celebraremus, & liceret inebriari, atque impune dominos convitiis incessere, cognosceres irasci saltem mihi concessum esse, qui talia roges, nihil reveritus adeò canum, ac senem Deum. *Sac.* At ego hæc, Saturne, non ex me ipso dico. Quin & Hesiodus, & Homerus, nolo enim dicere, reliqui propè mortales omnes, eadem de te credunt. *Sat.* Num putas pastorem illum superbum, sani aliquid de me sciviſſe? Rem ad hunc considera modum. Est-ne quispiam homo, non dicam Deus, qui possit suos ipse liberos lubens devorare: nisi siquis esset Thyestes qui ab impio fratre circumventus comederet? At hoc quidem esto: qui nesciret se infantis loco lapidem comedere, nisi dentibus dolere non posset? Imò neque bello conflixiimus, neque Iupiter imperium per vim occupavit: sed ego illi rerum administrationem ultro tradidi, imperioque cessi. Porrò neque vinctum esse me, neque in Tartaro esse, vel ipse vides opinor, nisi oculis captus es, quemadmodum Homerus. *Sac.* Sed quid tibi accidit, Saturne, ut imperium deponeres? *Sat.* Ego tibi dicam. In summa cùm jam senex essem, & ob ætatem podagrosus (quo factum est ut injecta mihi fuisse vincula plerique finxerint) impar eram viribus ad tam multa hujus ætatis facinora punienda: nam erat assiduè mihi sursum ac deorsum cursitandum obarmato fulmine, quo sacrilegos, perjuros ac raptores exurerem: eratque negotium plenum laboris, quodque juvenem desideraret. Itaque mihi consulens, Iovi locum dedi. Præterea rectè facturus mihi vi-

ἐδόκει μοι, ἀφειμένῳ τοῖς παισὶν ὅσα τῇ ἀρχῇ, αὐτὸν διαχεῖσθαι τὰ πολλὰ ἐφ' ἡσυχίας, ὅπως τοῖς ἀγομένοις χρημαλίζοντα, ὅπως τοὺς τέτανας αὐτῶν ὁ χλὼν μὴ φοβῶν, ὅτε βροντῶντα, ἢ ἀστράπτοντα, ἢ χαλάζαν σπότε βάλλειν ἀναλογιζόμενος, ἀλλὰ πρεσβυτικόν τινα τοῦτον ἡδίστου βίου ἀφήγω, ζωρότερον πίνων τὸ νέκταρ, τῷ Ἰαπετῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλικιώταις συμμυθολογῶν. ὁδὶ ἄρχῃ, μυεῖα ἔχων πρόσωπα. πλὴν ὀλίγας τινὰς ἡμέρας, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπεξελέσθαι μοι ἔδοξε. καὶ ἀναλαμβάνων τὴν ἀρχήν, ὡς ὑπομνήσω σε τὸν ἀνθρώπινον οἷον ἦν ὁ ἐπ' ἐμοῦ βίος, ὁπότε ἄπορος, καὶ ἀπρόβλητα πάντα ἐφύετο αὐτοῖς, ἢ τύχοις, ἀλλ' ἕτοιμον ἄρτον, ἢ κρέα ἑψόμενα. καὶ ὁ οἶνος ἅρπῃ παλαιηδών, ἢ πηγαῖ μέλιτος, καὶ γάλακτος. ἀγαθοὶ γὰρ ἦσαν, ἢ χρυσοῖ ἅπαντες. αὕτη μοι ἡ αἶπα τῆς ὀλιγοχρονίου ταύτης διαιτήσεως. καὶ ἀφετέτο ἀπαναχῶ κρόνον, καὶ ὠδῇ, καὶ παιδιὰ, καὶ ἰσότιμία πᾶσι, ἢ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις. ἐδεῖς γάρ ἐπ' ἐμοῦ δοῦλος ἦν. Ιε. ἐγὼ δ' ὦ Κρόνε, ἢ τοῦτο εἰκάζον εἰς τοὺς δούλους, ἢ παιδαγείας, φιλάνθρωπον ὄντα μύθου σοῦ ποιεῖσθαι, πιμῶντα τοὺς τὰ ὅμοια παίζοντας, ἅπερ ἢ αὐτὸν δελδύοντα, μιμημένον τὰ πάθη. Κρο. οὐ παύσῃ γὰρ τὰ τοιαῦτα λήρων; Ιε. τὺ λέγεις, καὶ παύσομαι. πλὴν ἔτι μοι ἢ τοῦτο ἀπόκριναι. τὸ πεπαῦσθαι σύνηθες ἦν ἢ τοῖς ἐπὶ σοῦ ἀνθρώποις; Κρο. καὶ μάλα. οὐ μὴν ὥσπερ τὰλάντων γε, καὶ μυριάδων, ὥσπερ ὑμῖν, ἀλλὰ ὥστε καρύων τὸ μίσσον, videbar, si imperio liberis meis distributo, ipse per otium genio plerumque indulgerem, nec vota facientibus respondendo, nec molestiam à contraria petentibus ferendo, neque tonando, aut fulgurando, neque grandinem aliquoties necessariò immittendo. Sed senilem hanc ac jucundissimam dego vitam, meracius nectar bibendo, & cum Iapeto, reliquisque æqualibus Diis confabulando. At regnat quidem ille mille districtus negotiis: nisi quòd hos pauculos, quos dixi dies mihi visum est excipere, in quibus recipio principatum, ut mortalibus in memoriam reducam, cujusmodi fuerit me regnante vita, quum citra sementem, citraque arationem cuncta illis provenirent. Haud tum quidem aristæ sed panis paratus, carnes apparatæ, ac vinum fluminis instar manabat, tum fontes mellis, lactisque, propterea quòd mortales omnes erant probi, & aurei. Hæc causa est, cur exigui temporis imperium geram. Atque ob id undique plausus, cantiones, lusus, par servorum atque liberorum honor: quia me regnante nullus erat servus. *Sac.* At ego, Saturne, conjecturam hanc ad servos, & ludimagistros referebam, quasi ideo tibi fabula tribueret erga hos humanitatem, quòd memor te ipsum aliquando serviviſſe, ac compedes gestasse, eos magni faceres, qui simili essent fortuna. *Sat.* Non desines talia nugari? *Sac.* Bene mones, itaque desino. Quin & illud mihi responde, an consuetum erat tui sæculi hominibus, talis ludere? *Sat.* Erat sanè: sed non pro talentis, & decem nummûm millibus, ut vobis, sed ad summum nucibus, ne discruciaretur qui

ὡς μὴ ἀνιᾶσθαι ἡτηθέντα, μηδὲ δακρύειν ἀεὶ ἄσιτον ὄντα μόνον τῶν ἄλλων. Ιε. εὖγε σὲ εἶνοι ποιοῦντες. ὑπὲρ τίνος γὰρ ἂν ἐπέτυχον, αὐτοὶ ὁλόχρυσοι ὄντες; ὡς ἔγωγε καὶ μείζω λέγοντός σου, τοιόνδε τι ἐνενόησα. εἶπε ἐμοὶ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν χρυσηλάτων, ἐς τὸν ἡμέτερον τοῦτον βίον ἀγαγὼν ἔδειξε τοῖς πολλοῖς, οἷα ἔπαθεν ἂν ἄθλιος ὑπ' αὐτῶν, διασπασθεὶς γὰρ αὐτὸν εὖ οἶδ' ὅτι ἐπιδραμόντες, ὥσπερ τὸν Πενθέα αἱ Μαινάδες, ἢ αἱ Θρᾷτται τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Ἀκταίονα αἱ κύνες, ὧδε ἂν μείζονι ἀπειλημμένῳ τὸ μέρος, πρὸς ἀλλήλους ἕκαστος ἁμιλλώμενοι. οἶμαι δὲ ἐοικέναι ὄντες, ἔξω δὲ φιλοκερδῶς εἶσιν, ἀλλὰ πρόσταδον οἱ πολλοὶ πεπείλωνται τῶν ἑορτῶν. εἶτα οἱ μέν, ἀπέρχονται λῆρον ὄντες, ἐν τῷ συμποσίῳ τοὺς φίλους. οἶδα, ὅτι τι λελεξόμενόν μοι ἔσται δεῦρο, καὶ τοὺς κύβους συντρίψουσιν, ἀναιδῶς ὥσπερ αὐτοῖς, ὧν ἐκόντες ποιοῦσιν. ἀτὰρ εἰπέ μοι σὺ τόδε, τί δὴ ποτ' ἀθρόως οὕτω θεὸς ὢν, καὶ μόνος, ἐπιλελάθου τὸ ἀπορπίσασθαι, ὁπότε ἡ χιὼν ἐπέχει τὰ πάντα, καὶ ὁ βοῤῥᾶς πολὺς, καὶ οὐδὲν ἔτι ἂν πέπτωκε ὑπὸ τῶν κρύος, καὶ τὰ δένδρα ξηρά, καὶ γυμνὰ, καὶ ἄφυλλα, καὶ οἱ λειμῶνες ἄμορφοι, καὶ ἀπολωληκότες, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπικεκυφότες, ὥσπερ οἱ πάνυ γεγηρακότες, ἀμφὶ τὸν κάμινον οἱ πολλοὶ, τηνικαῦτα ἑορτάζεις. ἐγὼ μὲν πρεσβυτικός γε ὁ καιρὸς, οὐδὲ ἐπιτήδειον πρυφῶσι. Κρ. πολλά με ἀνακρίνεις ὦ ἑτοῖον, ἤδη πίνειν δέον. παρήρησαι γάρ μοι χρόνον τῆς ἑορτῆς σὺ ὀλίγον, ἐν πάνυ ἀναίσχυτα μοι ταῦτα πρὸς φιλοσοφῶν. ἄστε, νῦν μὲ ἄφες αὐτά. ὀλωλόμεθα γὰρ victus esset, & semper ploraret solus inter alios cibum non sumens. *Sac.* Et rectè quidem illi. Nam pro quo præmio talis lusissent ipsi, cùm toti essent aurei? Itaque te loquente tale quiddam mihi venit in mentem: siquis unum aliquem ex aureis illis viris, in hanc nostram ætatem adductum, vulgo ostenderet, quid illi tandem eveniret? Nempe miserum, sat scio, discerperent, in eum incursantes, ut in Pentheum Mænades, aut in Orpheum fœminæ Thraciæ, aut in Actæonem canes: atque inter sese quisque certarent de parte majore auferenda: ut pote qui nec in celebrando festo, à lucri studio temperent, cùm plerique etiam festo ipso ad incrementum lucri abutantur. Deinde alii amicos in convivio deprædati discedunt: alii tibi convitiantur cùm nihil ad rem pertineat, & ipsos conterunt talos: quanquam ipsis authores non sunt, eorum quæ ultro faciunt. Sed dic mihi & illud, quid tandem causæ fuerit, ut cùm sis Deus adeò imbecillis, & senex, tempus inamœnissimum delegeris, quo jam nix occupat omnia, sævit boreas, nihil non gelu concretum est, nudæ, decussisque frondibus arent arbores, squalent vacua floribus prata, homines contracti curvantur, tanquam extremo senio confecti, multi focum circunstantes, tunc festum agas. Non enim accommodum seni tempus illud, neque genio indulgentibus idoneum. *Sat.* Heus tu, multa scisciteris à me, cum jam sit bibendum. Itaque non exiguam temporis portionem de festo mihi detraxisti, dum ista mecum philosopharis, ad rem non admodum pertinentia. Quare nunc istis omissis, convivium

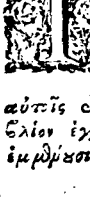
ἥδη, καὶ κροτῶμεν, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ ἥδη ζῶμεν. εἶτα πειθόμεθα εἰς τὸ δρᾶσαι ἐπὶ καιρόν, καὶ βασιλέας χειροτονοῦμεν, καὶ παιζόμεθα αὐτοῖς. ἔτω γὰρ ἂν τῷ παροιμίαν ἐπαληθεύσαιμι, ἣ φησι, παλίμπαιδας τοὺς γέροντας γίνεσθαι. Ιε. ἀλλὰ μὴ δικαίως διψῶν πιεῖν ὦ Κρόνε, ὅτῳ μὴ ταῦτα ἃ λέγεις ἥδεα. ὥστε πίνωμεν. ἱκανὰ γὰρ δοκέουσι εἶναι τὰ πρῶτα. καί μοι δοκῶ χρᾶψάμενος εἰς βιβλίον τοιοῦτον ἡμῶν τῶν συνουσίων, ἅττα αὐτὸς ἠρώτησα, καὶ σὺ τοῖς ταῦτα ἴλεως ἀπεκρίνω, παρέξειν ἀναγνῶναι τοῖς φίλοις, ὅσοιγ' ἐπαινέσουσι τοσῶν λόγων ἄξιοι.

vivium agitemus, plaudamus, ac liberam agamus vitam. Deinde prisco more depositis nucibus, talis ludamus, reges creemus, ipsisque pareamus. Sic enim verum esse comprobabo, quod vulgo dicitur, Senes repuerascere. *Sat.* Imò cui ista quæ dicis non probantur, Saturne, ne sitienti liceat bibere, precor. Itaque bibamus. Nam etiam quæ respondi prima, sufficiunt. Proinde videor mihi rectè facturus, si nostram hanc confabulationem, & quæ ipse interrogarim, & quæ tu propitius responderis, literis prodita, tradam amicis legenda, siqui sunt digni qui tua dicta accipiant.

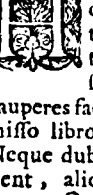
ΚΡΟΝΟΣΟΛΩΝ. SATVRNALIVM LEGVM LATOR.

ARGVMENTVM.

Hic leges Saturnaliorum constituit. Prima est de ritu ac modo peragendi festi, & de iis quæ in eo agere fas est. Secunda de decipiendis atque tractandis pauperibus, deque muneribus à divitibus iisdem mittendis. Postrema de modo & ratione conviviorum, quæ apponi videlicet debeant, & quantum à quoque bibi, & quousque ludo utendum sit. Caterùm longa præfatione utitur, qua legibus hisce authoritatem à persona & mandato Dei parat. Inscribitur Cronosolon, quòd eodem modo & apud Athenienses olim Solon illi leges dictavit.

ΑΕΓΕΤΑΙ δὲ λέγει Κρονοσόλων, ἱερεύς, καὶ προφήτης τοῦ Κρόνου, καὶ νομοθέτης τῶν ἀμφὶ τὴν ἑορτήν. ἃ μὲν τοὺς πένητας χρὴ ποιεῖν, αὐτοῖς ἐκείνοις ἔπεμψα, ἄλλο βιβλίον ἐξενέγκας. καὶ εὖ οἶδ' ὅτι ἐμμένσουσι κἀκεῖνοι τοῖς νόμοις, ἢ

Hæc ait Cronosolon sacrificus, idemque Saturni vates, & conditor legum quæ ad festum pertinent. Quid pauperes facere oporteat, id alio misso libro illis ipsis præscripsi. Neque dubito quin eas leges servent, alioqui obnoxii futuri

αὐτίκα ἔνοχοι ἔσεσθαι τοῖς ἐπιλοίποις, ἃ κ' τ' ἀπειθούντων μεγάλα ἄθλα. ὑμεῖς δ' ὦ πλούσιοι, ὁρᾶτε ὅπως μὴ παρημήσητε, μηδ' ὑπερβήσεσθε τοῦδε τ' προστεταγμένου. ὡς ὅστις ἂν ὑπερβῇ μὴ ποιήσῃ, ἴσθ' ὅτι σὺν ἐμοὶ νομοθέτην ἀμελήσει, ἀλλ' εἰς τ' Κρόνον αὐτὸν, ὃς με προσείλετο νομοθετῆσαι εἰς τὴν ἑορτὴν, σὺν ἄναρχα πίστεις, ἀλλὰ πρώην ἐγρηγορὼς ἀναγκαίως συγγενόμενον. ἐδόκουν δ' ἐπόψεσθαι, οὐδὲ αὐχμηρὸν πάνυ, οἷον αὐτὸν οἱ ζωγράφοι τοῖς τ' ληρούντων ποιητῶν παραδεδεγμένοι ἐπιδείκνυνται, ἀλλὰ τὴν μὲν ἅρπην εἶχε πάνυ τεθηλυμμένην. τὸ δ' ἄλλο, φασθρός τε ἦν, καὶ κραταιὸς, καὶ βασιλικῶς σύνεσκόασται. μορφὴν μὲν τοιόσδε ὤφθη μοι. ἃ δ' εἶπε, πάνυ θεσπίσια, καὶ ταῦτα προθερμαχθ' ὑμῖν ἄξια. ἰδὼν γάρ με συνθρηνοῦντα, ἐπὶ συμφοίαις βαδίζοντα, ὥσπερ εἰκὸς ἦν θεὸν, ἔγνω αὐτίκα τὴν αἰτίαν τ' λύπης. τίς ἐστί μοι, καὶ ὡς τὴν πενίαν δυσχεραίνουσι μοι, καὶ κατ' τὴν ὥραν μονοχλαῖνα. καὶ γὰρ κρύος, καὶ βορέας πολὺς, καὶ κρύσταλλοι, καὶ χιών. ἐγὼ δ' ἤκιστα ἐπεφρόντιζον ὡς αὐτά. ἀλλ' ὅπερ τ' ἑορτῆς πάνυ πλησιαζούσης, ἑώρων τοὺς μὲν ἄλλους, ὑποσκευαζομένους, ὅπως θύσωσι, καὶ δειπνήσωσιν, ἐμοὶ δ' οὐδὲν ἑορτῆς μέτα ὄν. καὶ δὴ καὶ προσελθὼν ἐπυθόμην, καὶ ὅ ὡτός μοι λαλοῦσιν, καὶ λαβόμενος, ἀπέβλεψα, ὥστε μοι προσοικίζειν ἐῴκει, τί ταῦτα ἔφη ὦ Κρονοσόλων, ἀνιωμένῳ ἔοικας; ἢ γὰρ ἄξιον ἔθλιβε ὦ δαίμονες, ὅταν καθεύδητε μὲν, καὶ μιαρὸς ἄνθρωπος ὑπερπλουτῇ, καὶ μόνος τρυφᾷ; ἐρῶ, αὐτὸς δ' ἐγὼ ἄλλοι συχνοὶ τ' πεπαιδευμένων, ἀπορίᾳ, καὶ ἀμηχανίᾳ σπίσομεν; ἀλλ' οὐδὲ οὐ ὦ

pœnis, quæ graviſſimæ decretæ ſunt in eos, qui minùs paruerint. Vos autem divites videte ne hæc mandata prætergrediamini, neque negligatis. Nam qui ſecus fecerit, is ſciat ſe non me neglecturum legiſlatorem, ſed potiùs Saturnum, qui me condendis feſti ſui legibus delegit: haud ille quidem in ſomnio viſus, ſed nuper cum vigilante palàm congreſſus. Erat autem neque compedibus vinctus, neque ſitu obſitus, qualem eum pictores fingunt, exemplar à deliris poëtis mutuati: verùm falcem quidem tenebat præacutam: cætera verò, hilaris erat, & validus, regioque apparatu. Atque hac quidem ſpecie mihi viſus eſt: quæ autem dixit planè divina ſunt, & in his hæc digna quæ vobis priùs exponam. Nam ubi me vidit animo mœſtum inambulantem, mox intellexit, quippe Deus, quænam eſſet moleſtiæ cauſa, videlicet graviter me ferre paupertatem, ut qui non pro temporis ratione unicam veſtem haberem, cùm jam eſſet gelu, multuſque flaret boreas, glacies ac nix eſſet, adverſus quæ minimè munitus eram. Quinetiam quòd feſto proximè inſtante, reliquos viderem apparantes, quæ ad victimas, quæque ad convivia requirebantur, mihi verò ipſi res non admodum ad feſtum inſtructas eſſe. Iam à tergo accedens, aureque prehenſa, & vellicata, qua ſpecie ſe mihi ſolet oſtendere, quid iſtud ſibi vult, inquit, Cronoſolon? videre mihi ſolicitus. Annon æquum, inquam, here, cùm impios ac ſceleſtos homines opibus ſuperfluere, & ſolos deliciis frui videam: ipſe verò, mecumque plures alii docti, cum inopia, ſummaque rerum penuria degamus? At tu here,

non

δέπω ζε, ἡλικες παῦσαι παῦτα, ἢ μεζακοσμῆσαι πάλιν τὸ ἰσόμοιρον; τὰ μὲν ἄλλα ἔφη ῥᾴδιον ἀμάρτειν, ὁπόσα ἐκ Κλωθῦς, καὶ τῶν ἄλλων Μοιρῶν πάσχειν. ἃ δὲ ἐν τῇ ἑορτῇ, ἐπανορθώσασθαι ὑμῖν τὸν πάνυ. ἢ δ' ἐπανόρθωσις, ἥδε ἔστω. ἴθι ὦ Κρονοσόλων, καὶ χράψον μοι νόμους τινὰς, ἃ χρὴ πράττειν ἐν τῇ ἑορτῇ, ὡς μὴ καθ' αὑτοὺς οἱ πλούσιοι ἑορτάζοιεν, κρατοῖεν δ' ὑμῶν τῶν ἀγαθῶν. ἀλλ' ἐκ εἶδα ἔφην. ἐγὼ δ' οἱ διδάξομαί σε. καὶ ἐμὲ χρὴ μάθειν ἐδίδασκεν. εἶπε δ' ἐπειδὴ πάντα ἠπιστάμην, καὶ σὺ δὲ αὐτοῖς ἔφη, ὅπως μὴ τῦτο ποιῶσι, μάστιγι ἐγὼ τῶν ἄρπλων τῶν τῶν ἐξέσω φορῶ. ἢ γαλεῷ ἀνέλω, τὸ μὲ πατρῷον, ἐκβεβλημένον πεποιηκώς, τὸ ὑφάσιον, τοὺς δὲ πλουσίους μὴ δύναμένους, ὁπόσοι ἂν ἀδικημήσωσιν, ὡς ἀγαθοῖσιν τῇ μητρὶ σῶν αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, βάκτροις γαμόμενοι. ταῦτα ἠπείλησεν. ὥστε καλῶς ἔχει ὑμῖν μὴ ἀδικεῖσθαι τοὺς ἐσμούς. Νόμοι πρῶτοι. Μηδένα μηδὲν, μήτε ἀργύριον, μήτε ἴδιον πράττειν ἐν τοῖς τῆς ἑορτῆς, ἢ ὅσα ἐς παιδιὰν, καὶ τύφην, καὶ γυμνάσιον. ὀψοποιοὶ μόνοι, καὶ στεμματουργοὶ, σκευοποιοὶ ἔστωσαν. ἰσοτιμία πᾶσιν ἔστω, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις. ὀρχίζεσθαι, ἢ ἀγανακτεῖν, ἢ ἀπειλεῖν, μηδενὶ ἐξέστω. λογισμὸς δὲ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν, μὴ δ' ἐν τούτῳ ἐξέστω. μηδὲ τὸ ἄργυρον, ἢ τὰ ἐσθῆτα ἐξεζέτω, μὴ δ' ἀναχαράττειν ἐν τῇ ἑορτῇ. μὴ δ' γυμναζέσθω Κρονίοις, μὴ δ' λόγους ἀσκεῖν, ἢ ἐπιδείκνυσθαι, πλὴν εἴ τινες ἀστεῖοι, καὶ φαιδροὶ, σκῶμμα, καὶ παιδιὰν ἐμφαίνοντες. Νόμοι δ' ὕστε-

non vis finem his rebus imponere, & ad æqualitatem revocare? Tum ille, cætera quidem, inquit, mutare haud facile, quæ vobis à Clothone, reliquisque Parcis accidunt. Porrò paupertatis malum vobis corrigam, quatenus quidem ad festum attinet. Sit autem hæc corrigendi ratio. Abi Cronosolon, ac mihi leges aliquot conscribito, ostendens quid observandum sit in festo, uti ne divites inter se festum celebrent, sed vobis sua bona impertiant. At inquam, leges conscribere nescio. Quin ego, inquit, docebo te: tum docere me cœpit. Deinde cum cuncta perdidicissem: Et illud, inquit, iis dicito, quòd nisi hæc faciant, ego falcem hanc acutam frustra circumfero. Alioqui ridiculus sim, si cùm patrem Cœlum execuerim, non item castraro divites istos, quicunque leges meas violaverint, ut jam evirati, Cybeli matri sese, adjungant, cum tibiis, ac cymbalis. Hæc ille minabatur. Quare rectè facietis si leges non transgrediamini. Lex prima. Nequis quid intra festi tempus agito, neque publicum, neque privatum, nisi quæ ad lusum, ad voluptatem, animique oblectationem pertinebunt. Opsoniorum, & bellariorum artifices in opere soli sunto. Æqualitas omnibus esto, servis, liberis, pauperibus, divitibus. Irasci, indignari, minari liceat nemini. Rationem exigere ab iis qui res curant Saturnalitias, ne id quidem fas esto. Nequis argentum, vestem-ve expendito, ne-ve inscribito solemnitatis tempore, nequis exerceatur, nequis orationes habeto, aut recitato, nisi si quæ sunt urbanæ, lepidæque quæ dicacitatem resipiant, & jocum. Lex secunda.

ροι. Πρὸ πολλῶ τ ἑορτῆς, οἱ πλέ-
στοι, γραφόντων μ ἐς πινάκιον ἑ-
κάστ τ φίλων τὸνομα, ἐλόντων ϑ
ὁ ἀργύριον ἕτοιμον, ὅσον τ κατ'
ἔτ@ προσόντων, τὸ δέκαϑον. κὴ
ἐαϑῆτα τ ὕσης τλῶ προϊτην, κὴ
ὅση παχυτέρα, ἢ καϑ' αὑτὰς κὴ ἁπαδή. κὴ τ ἀργύρου, ὅτι
ἐλίγα. ποῶτα μ, ὡς χαίρω ἔσο-
τη ϑ ὡς τ ἑορτῆς, καϑάρσιον μὴ
π προφερίσϑω, κ ὑπ' αὐτῶν ἐξε-
λαυνίσϑω ὡς τ οἰκίας μικρολογίαι, κὴ φιλαργυρία, κ φιλοκερδία, κ ὅσα τοιαῦτα ἄλλα συμοικῶ τοῖς πλείστοις αὐτῶν. ἐπειδὰν ϑ καϑαρὸν τλῶ οἰκίαν ἐξεργάσωνται, ϑύσαν Διὶ πλουτοδότῃ, κὴ Ἑρμῆ σώτορι, κ Ἀπόλλωνι μεγαλοδώρῳ. εἶτα ὡς δεῖλωι ὀψίαι, ἀναγνωσϑέσϑω μ σαφῶς τὸ φιλικὸν σκεῖνο πινάκιον. καζωτειμάντες ϑ αὐτοὶ καϑ' ἀξίαν ἑκάστῳ περὶ ἡλίου δῦναι, πεμπόντων τοῖς φίλοις. οἱδὲ ἀπαϑημίζοντες, μὴ πλείας τελῶν, ἢ τεττάρων, οἱ πισταὶ τ οἰκετῶν, ὕδη περσβῦται. ἐγγραψάσϑω ϑ ἐς γραμμάριον ὅ, τι τὸ πεμπόμενον, κὴ ὅσον, ὡς μὴ ἀμφότεροι ὑποπλόοιεν τὰς ἀπαϑημίζοντας. αὐτοὶ ϑ οἱ οἰκέται, μίαν κύλικα ἕκασ@ πιόντες, ἀποτρεχόντων. ἀπαιτεῖν τῶν ϑ μηδὲν πλέον. τοῖς πεπαιδυμένοις διπλάσια πέντε πεμπόσϑω. ἄξιον γὰ δημοσίᾳ τας εἶναι. τὰ ἐπὶ τοῖς σώμασι λεγόμενα, ὡς μετρεώπαλα, κ ὀλίγιστα ἔτω. ἀπαχϑὲς ϑ μηδεὶς μηδὲν σπουδασπλλάτω, μὴ ϑ ἐπαινείτω τὶ πεμπόμενον. πλεῖσ@ πλουσίῳ μηδὲν πεμπέτω, μὴ ϑ ἑστάτω Κρονίοις ὁ πλείσ@ τ ἰσότιμον. τ εἰς τὸ πεμφϑῆναι προχειρεσϑέντων, φυλασσέσϑω μηδὲν. μὴ ϑ μειζόνοια εἰστέτω ἐπὶ τῇ δωρεᾷ.

Multò ante festum divites singulorum amicorum nomina in tabella scribunto. Porrò pecuniam paratam habento ad decimam partem annuorum fructuum: præterea quicquid illis supereſt vestium, & quicquid est crassioris cultus, quam ut ipsis conveniat: & vasorum argenteorum non modicam vim. Hæc quidem in promptu sunto. Cæterùm ante solennitatem porcellus circumagitor, atque ex ædibus ejiciuntor sordes, avaritia, & quæstus, & siquæ id genus alia sunt plerisque divitum domestica. Deinde ubi domum perpurgarint, tum rem divinam faciunto Iovi divitiarum largitori, Mercurio munifico, & Apollini magna donanti. Deinde circa vesperam, tabulam illam, amicorum nomina tenentem legunto. Destributis autem pro cujusque dignitate muneribus, ante solis occasum amicis mittunto: & qui deferant, non plures tribus, quatuor-vè sunto atque hi certissima fide famuli, & jam natu grandes. In literis autem ascribatur quid & quantum mittatur, ne utrisque suspecti sint, qui deferunt. Atque ipsi ministri, unico quisque calice epoto domum recurrunto, neque præterea quicquam ab iis postulanto. Doctis omnia dupla mittuntor: æquum enim est ut geminam accipiant portionem. De muneribus, quàm modestissima simul, & pauciſſima verba fiunto: neque grave quicquam in literis quispiam ascribito, nec quæ mittuntur, laudato. Diviti dives ne quid mittito: neque locuples quam convivio accipito. Ne quid Saturnalibus æquali sorte quenquam eorum quæ in hoc deprompta fuerint, ut mittantur, servanto: Ne cui muneris pœnitentia subito.

εἴ τις πέρυσι ἀποδημῶν, δι' αὐτὸ ἄμοιρος κατέῃ, ἀπολαμβανέτω κἀκεῖνα. Ἀμελούντων ἢ οἱ πλέοσι τὰ χρέα ὑπὲρ τῶν φίλων τῶν πενήτων, καὶ τὸ οἰκέιον, οἵ τινες ἂν ἐκ τούτου ὀφείλοιντες, κελεύειν μὴ ἔχωσι. καὶ ὅλως, πρὸ πολλοῦ μελέτω αὐτοῖς εἰδέναι, ὅτι μάλιστα δέοντας. ἀπέσω δ' ἐκ τῶν λαμβανέτων μεμψιμοιρέα. καὶ τὸ πεμφθὲν ὁποῖον ἂν ᾖ, μέγα δοκείτω. οἶνος ἀμφορεύς, καὶ λαγὼς, καὶ ὄρνις παχεῖα, Κρονίων δῶρον μὴ δοκείτω. μὴ ἢ τὰς Κρονικὰς δωρεὰς εἰς γέλωτα φερέτωσαν. ἀνθυπεμπέτω ἢ ὁ πένης τῷ πλουσίῳ, ὁ μὲν πεπτεοδρόμῳ, βιβλίον τῶν παλαιῶν, εἴ τι εὔφημον, καὶ συμποτικὸν ᾖ, ἢ αὐτὸς σύγγραμμα, ὁποῖον ἂν δύνῃ). καὶ τοῦτο λαμβανέτω ὁ πλουσίῳ πάνυ φαιδρῷ τῷ προσώπῳ καὶ λαβὼν, ἀναγνωσκέτω αὖθις. ἢν ἢ ἀπόθητον, ἢ ἀπορρίψῃ, ἴσω τῇ τῶν ἅρπης ἀπειλῇ ἔνοχος ὢν, καὶ πέμψῃ ὅστις χρῄζει. οἱ ἢ ἄλλοι, οἰνῷ, στέμμασι. οἷδε, λιβανωτὸν χόνδρους πεμπόντων. ἢν ἢ πένης, ἰσθήτα, ἢ ἄργυρον, ἢ χρυσὸν ἀντὶ τῶν δυσὶ μὲν πέμψῃ πλουσίῳ, τὸ μὲν πεμφθὲν, ἴσω δημόσιον. καὶ καθαπτέσθω, ἐμβαλέσθω εἰς τὸ θησαυρῷ τοῦ Κρόνου. ὁδὶ πένης, ὃς τῷ ὑστεραίᾳ πληγὰς λήψεται πλουσίου λαμβανέτω τῷ πέμψαντι εἰς τὰς χεῖρας, οὐκ ἐλάττους διακοσίων, καὶ πεντήκοντα. Νόμοι συμποτικοῖ. Λαβὲ μὲ ὑποδήματα τοῦ δεξιοῦ ἐξάπαν ἢ. τὰ ἢ ὧν τοῦ λατρέως, κόρυμα, καὶ πίσσοι ἔστωσαν. κελευσθέσθω ὅπου ἂν τύχοι ἕκαστος. ἀξίωμα, ἢ γένος, ἢ πλοῦτος, ὀλίγον σωπλείτω εἰς ἑκατὸν μοίρας. οἶνος ἢ αὐτὸς πίνων ἄπωλας. μήσθ' ἕως πρόφασις τῷ πλουσίῳ, ἢ στομάχου, ἢ κεφαλῆς ὀδύνη, ὡς

to. Siquis anno superiore peregrè fuit, eaque causa munus non accepit, & illa accipito. Pro tenuibus amicis divites etiam debita solvunto, atque etiam conductarum ædium pretium siqui debent, neque sunt solvendo. In summa multò antè illis esto curæ ut cognoscant qua re maximè sit opus. Porrò qui accipiunt, ne de missis donis, ut exiguis queruntor: & quicquid mittetur qualecunque fuerit, id magni ducunto. Vini amphora, aut lepus, aut pinguis avis, inter Saturnalitia munera ne habentor. Neque Saturnalia dona in risum vertunto. Pauper diviti vicissim mittito: si doctus est, veterem aliquem libellum, aut siquid ipse conscripsit quod fausti sit ominis, aut conviviis accommodum, qualecunque potuerit: atque id dives læto admodum, hilarique vultu accipito, acceptum protinus legito. Quòd si recusarit, rejecerit-ve, sciat sese iis quæ de falce minatus sum, obnoxium esse, etiamsi miserit quicquid mittendum erat. Alii autem coronas, alii thuris frustula mittunto. Quòd si pauper vestem, vel aurum, vel argentum supra facultatem diviti miserit, id quidem quod missum fuerit, publicum esto, venditum in Saturni thesauro infertor. Ipse verò pauper postridie plagas à divite, nonnibus ferulæ suppositis, non pauciores quinquaginta supra ducentas accipito. Leges convivales. Lavandum est ubi linea sex erit pedum. Ante balneum, nucibus ac talis lusitandum. Vbicunque casus cuique locum dederit, ibi accumbito. Dignitas, aut genus, aut divitiæ parum momenti habento, ut priùs alicui ministretur. Eodem de vino omnes bibunto. Nec diviti prætextus esto, vel stomachi, vel ca-

μόνον δὲ αὐτῷ πίνειν ἔ κρεῖττον. μοῖρα κρεῶν, καὶ ἴσον ἅπασιν. οἱ ἀφικνοῦ, ὡσὲ χάειν μηδενὶ μηδὲν. ἀλλὰ μὴ ἦ βραδυπίτωσαν, μὴ ἦ ταχυπιπίτωσαν, ἕως ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὁπόσα χρὴ ἀποφέρειν. μὴ ἦ τῷ μὲ, μεγάλα, τῷ ἦ, κρμιδῆ μικρὰ ἀπαλλήλω. μὴ ἦ τῷ μὲ, ὁ μηρός. τῷ ἦ, ἡ γνάθος σὺς, ἀλλ' ἴσότης ἐπὶ πᾶσιν. οἰνοχόος, ὀξὺ δὸς κρίτω σὺ τρυλλικῆς ἐς ἅπαντα, καὶ ἐλαττον ἐς τ διαστόλω. καὶ ἐπ' ἐξύπερθεν ἐπακυίτω. καὶ κύλικες παντοῖαι. καὶ ἐξέτω παρέχειν ὧ τις ἐθέλῃ, φιλοτησίαν. πάντες πᾶσι ἀποπιέτωσαν, ὧ ἐθέλωσι, ἀποπίοντες ἔ πλησίον. μὴ ἦ ἐπαναγκες ἔτω πίνειν, ἢν τις μὴ δυώηται εἰς τὸ συμπόσιον. μήτε ὀρχησὴν, μήτε κιθαρισὴν, αὐτὸς ἄγειν ἄρα μωσικόν. ἐξέτω ἢν τις ἐθέλῃ, σκάμματος. καὶ μίτρον ἔτω τὸ ἄλυπον. ἐπὶ πᾶσι, πεπιδύέτωσαν ἐπὶ κρύον. ἤν τις ἐπ' ἀγρωείῳ πεπιδύσῃ, ἄστος εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτω. καὶ μύρίτω, καὶ ἀπίτω ἕκαστος, ὁπότων βούλῃ. ἐπὰν ἦ τὺς οἰκέτας ὁ πλησίος δώσχῃ, ἀφικνούνται ἔ οἱ φίλοι σὺν αὐτῷ. τὺς νόμυς τύτυς ἔκαστον ἔ πλησίον ἐγγράψαντα εἰς χαλκῆν πλάκα, ἔχειν ἐν μεσαιζάτῳ ἔ αὐλῆς, καὶ ἀναγνώσκειν. καὶ εἰ δέναι δεῖ ὅτι ἔς' ἂν αὕτη ἡ πλὴ μένῃ, ἕως λιμὸς, ἕως λοιμὸς, ἕως πυρκαϊὰ, ἕως ἄλλο χαλεπὸν ὑδὲν εἴσεισιν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. ἢν δέ τι, ὥσε μὴ γένοιτο, καθαιρεθῇ, ἀποτρόπαιον, οἷα φείσον).

pitis dolor, ut ideo de meliore bibat. Carnium omnibus æqua portio. Miniſtri ne cui quid favore danto. At neque contantor, neque præmittunto, donec ipſis viſum fuerit, quæ tollenda erunt. Neque huic magna, illi perexigua apponuntor. Neque huic coxa, illi maxilla ſuis apponitor, ſed in omnibus æqualitas eſto. Pocillator acutis oculis unumquemque obſervato, minùs tamen herum. Acutum etiam exaudito. Calices omnis generis ſunto. Ad potandum invitare ſiquis voluerit, jus eſto. *Omnes* omnibus præbibunto, ſi libeat, diviti præbibentes. Neque quiſquam bibere compellitor, qui non valeat ad compotationem. Ne liceat ipſis neque ſaltatorem, neque citharœdum inducere tyronem. Liceat ei qui voluerit, uti dicteriis. Et modus eſto, ut ne ſint moleſta. Poſtremò pro nucibus talis ludunto. Siquis pro pecunia talis luſerit, in poſterum uſque diem jejunato. Et maneto, & abito quiſque quum voluerit. Porrò quum dives famulos ſuos convivio accipiet, tum amici quoque unà cum ipſo miniſtranto. Leges haſce ſinguli divites, æreæ columnæ inſcriptas in aulæ meditullio habento, & legunto. Atque id quidem ſciendum eſt, quoad ea columna manebit, neque fames, neque peſtilentia, neque incendium, neque quicquam aliud moleſtum, in illorum ædes ingredietur. Quòd ſiquando, quod abſit, tollatur, abominanda ſunt, quæ illis accident.

EPI-

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ. ΕΓΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

EPISTOLÆ SATVRNALES. EGO SATVRNO SALVTEM.

ARGVMENTVM.

In hac Epistola de instituenda æqualitate agitur. Nam pauper quispiam petit à Saturno, ut cum divitibus agat, quò depositis in medium opibus, ex æquo se quoque frui patiantur, aut certas utique vestes & pecunias, cæteraque ad festum peragendum pauperibus mittant. Primùm quia absurdum & inconveniens sit, ita inæqualiter agere: deinde quòd contra vetus exemplum, quo Saturni temporibus omnia æqualia fuisse perhibeantur: addita etiam collatione divitum, & hypotyposi quadam morum ac vitæ illorum. Postremò comminantur se omnia mala illis imprecaturos esse, nisi hæc quæ petunt, fiant.

Ἐγεράφειν μὲ ἤδη σοι πρόπερσι, δηλῶν ὃν οἷς εἶλκον, ἢ ὡς ὑπὸ πενίας κινδυνεύοιμι, μόνῳ ἄμοιρον εἶναι τῆς ἑορτῆς· ἣν ἐπιζήλωσις, ἐπὶ τούτῳ τεθωδεὶς, μέμνημαι γὰρ, ἀλογώτατον εἶναι, τὰς μὲν, ἡμῶν, ὑπερπλουτεῖν, καὶ τρυφᾶν, καὶ πολυτελείαις ἂν ἔχεσι τοῖς περιττεύοις, τὰς δ', λιμῷ διαφθείρεσθαι. πρὸ πολλοῦ, Κρονίων οὐσιῶν. ἐπεὶ δέ μοι τότε δεῖν ἀπεπέστειλας, ἡγησάμενον δεῖν αὖθις ἀναμνῆσαί σε τῶν αὐτῶν. ἐχρῆν γάρ σε ὧδε ἔχειν Κρόνε, τὸ ἴσον τοῦτο ἀφελόντα, καὶ τὰ ἀγαθὰ εἰς τὸ μέσον ἅπασι πρόθεσθαι, ἔπειτα πειθόμενον ἑορτάζειν. ὡς δ' νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἡ κάμηλος, ὡς ἡ παροιμία φησί. μᾶλλον δὲ οὐδὲ μύρμηξ· ἐκεῖνος γὰρ ἐπιμελὴς ἐν τῷ θέρει, καὶ τὰ τοῦ χειμῶνος ἐργαζόμενος· ἡμεῖς δὲ, ἐν τῷ χειμῶνι, καὶ τὰ τοῦ θέρους ἀπολλύντες.

Equidem & antea tibi scripsi, significans quonam in statu essem, & quòd ob inopiam periclitarer, solus expers esse solennitatis quam indixisti: hæc præterea addito, nam memini, iniquissimum esse si nostrûm alii, opibus ac deliciis superfluerent, nihil de suis facultatibus impertientes pauperioribus: alii fame perirent, idque instantibus Saturnalibus. Quoniam autẽ nihil tum literis meis respondisti, te denuo iisdem de rebus commonefaciendum duxi. Tuum erat Saturne, [1] sublata hæc rerum inæqualitate, bonisque in medio depositis, postea celebrandum festum indicere. Sed uti nunc res habent, [2] formica est camelus, ut proverbio di-

1 *Sublata inæqualitate*] Spectavit hanc æquationem Plato, & ante eum Lycurgus instituit. Cic. lib. 3. offic. *Cogn.*

2 *Formica Camelus*] Dicitur hoc proverbium de vehementer inæqualibus. *Idem.*

1 Ἐπὶ-

λον ὁ τραγικὸν ὑποκρατὴν ἐνδήσον, θατέρῳ μὲν τῶν ποδῶν, ἐφ' ὑψηλῷ βεβηκότα, οἷον εἰσὶν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται. ὁθὶ ἕτερος, ἀνυπόδητος ἔστω. εἰ τοίνυν βαδίζοι ὕστος ἔχων, ὁρᾷς ὅτι ἀνθέξαιον αὐτῷ ἄρθρα μὲν, ὑψηλά, ἄρθρα δὲ, παπειναί γένοιντο, καὶ ὁπότερον ἂν πόδα προβαίνῃ; τοσοῦτον καὶ τῷ βίῳ ἡμῶν τὸ ἄνισον. καὶ οἰμαι, ὑποδησάμενοι, ἐμβάζας, ἡ τύχη χορηγήσης, ἐντραγῳδήσειν ἡμῖν. οἱ πολλοὶ δὲ, πεζῇ, ἐ χαμαὶ βαδίζομεν, ἀνυπόδητοι ἂν εὐ ἴσθι μὴ χεῖρον αὐτῶν ὑποκρίνοιτο, καὶ ἀληθαίνειν, εἰ τις ἡμᾶς ἐνεπόδισε τῆς ἀπλησίας ἐκείνης. καίτοι ἀκούω ἔ ποιητῶν λεγόντων, ὡς τοπαλαιὸν, ἐ τοιαῦτα ἦν τοῖς ἀνθρώποις τὰ πράγματα, σὺ ἔτι μοναρχεῖσθαι. ἀλλ' ἡμῖν γῆ, ἄπορος, ἐ ἀνήροτος ἔφυτο αὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ, δεῖπνον ἕτοιμον ἐκφέρουσα ἐς κόρον. πολλαὶ δὲ, οἰμαι, οἶνον. οἱ δὲ, γάλα. εἰσὶ δὲ οἱ ἐ μέλι ἔρρεον. τὸ δὲ μάγιστον, αὐτὰς ἐκείνας φασὶ τὰς ἀνθρώπους χρυσᾶς εἶναι. πενίαν δὲ, μὴ δὲ τοπαράπαν αὐτοῖς πλησιάζειν. ἡμεῖς δὲ, αὐτοὶ μὲ, ὀδὲ μηλίοθεν ἂν ἑκάστοτε δοκοίημεν, ἀλλ' εἴ τι ἐ τάχα αἷμόπτερον. ἢ τροφὴ δὲ, μὴ πόνου τοῖς πλείοσιν. ἢ πενία δὲ, καὶ ἀπορία, ἐ ἀμηχανία, καὶ τὸ, οἴμοι, καὶ τὸ, πόθεν ἂν μοι γένοιτο, ἐ ὦ τύχης, πολλὰ τοιαῦτα. ὧδε γὰρ ἡμῖν τοῖς πένησι, καὶ ἥδιον ἂν εὖ ἴσθι ἠνιώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ τὰς πλησίας ἑωρῶμεν τοσαύτῃ εὐδαιμονίᾳ σωζούσας. οἱ τοσοῦτοι μὲ χρυσὸν, τοσοῦτον δὲ ἄργυρον ἐγκλείσαντες, ἐωθῶσι δὲ ὅσους ἔχοντες, ἀνδράποδα δὲ, ἐ ζεύγη, καὶ σωοικίας, καὶ ἀγροὺς, πάμπολλα δὲ ταῦτα ἑκάστου κεκτημένοι, οὐχ ὅπως ὁ μετέδοσαν ἡμῖν ποτε αὐτῶν, ἀλλ' ὁδὲ τοσοῦτον

dicunt. Quin magis tragicum histrionem animo concipe, qui altero pede alto cothurno insistat, qualia sunt tragica calceamenta, altero verò sit incalceatus. Is si ad hunc modũ instructus ingrediatur vides necessariò futurum, ut nunc excelsus sit, nunc humilis, prout alterutrum pedem promoverit? Tanta est in rebus humanis inæqualitas. Alii subligatis cothurnis, adornante fortuna tragœdias in nos agunt. Contra magna pars pedibus & humi ingredimur, cùm possimus, scias velim, nihilo deteriùs illis fabulam agere, & ingredi, siquis nos ad eundem illis modum adornarit. Atqui ex poëtis audio, nihil harum rerum inter homines fuisse olim, quum tu solus adhuc imperares. Verùm tellus sementis & aratri expers bona progignebat, cœnam, vel ad satietatem usque unicuique paratam. Fluvii alii vino, alii lacte, erant & qui melle manabant. Quodque est omnium maximum, ajunt illos ipsos homines aureos fuisse: paupertatem autem omnino ab ipsis abfuisse. Nos autem ipsi ne plumbum quidem meritò videamur: sed siquid eo est vilius: ut quorum plerisque victus labore quæritur: passim est paupertas, egestas, ac desperatio, & illud, hei mihi! Item, unde inveniam: & ô fortunam! multaque id genus, nempe apud nos pauperes. Quanquam his de rebus leviùs discruciaremur, nisi divites conspiceremus tanta fruentes fœlicitate: qui quidem cùm tantum auri, tantum argenti conditum habeant, tantum vestium possideant, tot mancipia, tot currus, familias, agros, & harum rerum omnium magnam vim teneant, tamen adeò nobis nihil unquam de his

rebus

λείπειν τὰς πολλὰς ἀξιῶσι. ταῦτα ἡμᾶς μάλιστα ἀπαιτήσῃ ὦ Κρόνε, καὶ ἀφόρητον ἡγούμεθα. τὸ μὲ, ἐφ' ἁλουργίδων κατακείμενον, τοσούτοις ἀγαθοῖς ἐντρυφᾶν ἐρυσχαίνοντα, καὶ ὑπὸ τῶ στόματος ἀδαιμονιζόμενον, ἀεὶ ἐορτάζοντα. ἐμὲ δ', ὦ τὰς ἐμοίρας, ὀνειροπολεῖν, εἰ πολυτελοῖ τέτταρες ὀβολοὶ πίτυρα χοίρια, ὡς ἔχειμεν ἄρτον γᾶν, ἢ ἁλφίτων ἐμπεπλησμένοι καθεύδειν, κράδαμον, ἢ σύμον, ἢ κρόμμυον ἐπιτρώγοντες. ἢ τοίνυν ταῦτα ὦ Κρόνε, ἀλλάξειν, καὶ μεζοποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδίαιτον, ἢ τὸ ὕστατον, αὐτὰς γε σεαυτὸν κελεύειν τὰς πλουσίους, μὴ μόνους ἀπολαύειν τῶ ἀγαθῶν, ἀλλὰ ἀπὸ μεδίμνων τοσούτων, χρυσία χοίνικά γε ἡμῶν πάντων κεκασπεδάσαι. ἀπὸ δ' ἱματίων, ὅσα κἂν ὑπὸ σητῶν ἀφθορωθείη, σὺν ἂν αὐτὰς ἀνιάσαις. ταῦτα γὰρ πάντες ἀπαμύνομαι, καὶ ὑπὸ τῶ χρόνω ἀφθαρησόμενα, ἡμῖν δόσιν ποιεῖσθαι λέγε μάλιστα, ἢ σὺ παῖς χαίρισι, καὶ κίστις, οὐρῶν πολλὰ κατασπᾶν. καὶ μὲν δὴ καὶ δειπνίζειν ἔκεστιν, ἅρμα μὲ, τέσσαρας, ἁρμὰ δ', πέντε τε πέντων ἀσκλαμβανούσας. μὴ μόνοι ἐς τὸ νῦν τρόπον τὸ δεῖπνον, ἀλλ' ἐς τὸ δημοκρατώτερον, ὡς ἐπίσης μετέχειν ἅπασας. καὶ μὴν τὰ μὲ, ἐμφορείας τὸ ὄψου, καὶ τὸ οἰκέτων πλεῖσθαι ἐῶντα, ἐς ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐδίαν. ἐφ' ἡμᾶς δ' ἐλθόντα, ἐπὶ πλατυσμαζόμενον ὡς ἐπιβάλλοιμι τὴν χεῖρα, πλαμίδεας, δείξασθαι μόνον τὸν λοπάδα, ἢ ὅσον ἐπὶ τὸ πλακοῦντος τὸ λοιπὸν, μηδὲ ἐσομιδίντος συός, ἁλισμένης, τῶ μὲ δασύτητι πεφυλάχθαι τὸ ἡμίτομον ὅλον σὺν τῇ κεφαλῇ, τοῖς δ' ἄλλοις, ὅσα φέρειν ἐγκεκαλυμμένα. πρεσβυτῶν δ' ἐν τοῖς οἰνοχόοις μὴ πλεμέ-

rebus impertiunt, ut plebejos homines, ne aſpectu quidem dignentur. Hæc nos potiſſimùm enecant Saturne: & rem intolerabilem putamus, hunc in purpura accumbentem, tantis opum deliciis affluere ructantem: & ab amicis beatum prædicari, ſemperque diem feſtum agitare. Me autem meique ſimiles ſomniare, ſicunde quatuor oboli contingant, quò videlicet pane, polenta-ve expleti dormire queamus, naſturtium, aut porrum, cepaſve, alliumve opſonii vice arrodentes. Aut hæc igitur, Saturne, ad æquabilitatem vitæ mutes, corrigaſque neceſſe eſt: aut quod eſt poſtremum, illis ipſis interdicas divitibus, ne ſoli bonis fruantur, verùm è modiis auri tam multis, vel heminam in omnes nos diſpergant. Porrò ex veſtibus, ſiquas à tineis jam exeſas, citra ſuum incommodum dare poſſint: malint quidem hæc prorſus, vetuſtate, ſituque peritura nobis dare qui induamur, quàm ſinere ut in cubilibus ac ſcriniis multa carie putreſcant. Præterea ut cœnent ſinguli, nunc quaternis, nunc quinis pauperibus ad convivium adhibitis. Non quidem quo pacto nunc agitantur convivia: verùm populariùs, ut omnium æqua ſit portio: neque ut hic opſoniis ingurgitet ſe, famulo interim ſtante, & operiente, donec herus comedere non queat amplius. Cæterùm ubi ad nos venerit, cùm vix etiam parati ſimus admovere manum: protinus ad alios transferatur, patina tantùm oſtenſa, vel ſiquid de placenta reliquum eſt. Neque illatum aprum ita partiatur, ut domino totum dimidium apponat, unà cum capite, reliquis oſſa tecta ferat. Vtque præmoneantur pincernæ, ne contentur donec unuſ-

λοι ὁ τραγικὸν ὑποκρίτην ὑποδήσει, θατέρῳ μὲν τῶν ποδῶν, ἐφ' ὑψηλῷ βεβηκότα, οἷον εἰσὶν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται. ὁδὶ ἕτερος, ἀνυπόδητος ἔστω. εἰ τοίνυν βαδίζοι ἄτερος ἄτερον, ὁρᾷς ὅπ ἀνώμαλον αὐτῷ ἄρθρα μὲν, ὑψηλά, ἄρθρα δὲ, παπεινὰ γίγεσθαι; τοσοῦτον καὶ τῷ βίῳ ἡμῶν τὸ ἄνισον. καὶ οἱμὲν, ὑποδησάμενοι, ἐμβαίνομεν, ἢ τύχης χορηγούσης, ὑπερφυῶς ἡμῖν. οἱ πολλοὶ δὲ, πεζῇ, καὶ χαμαὶ βαδίζομεν, δυσάμενοι ἂν εὖ ἔχει μὴ χεῖρον αὐτῶν ὑποκείνοις, καὶ ἀμείνους εἶναι, εἴ τις ἡμᾶς ἐνεσκεύασε διάπλησιν ἐκείνοις. καίτοι ἀκούω τῶν ποιητῶν λεγόντων, ὡς τὸ παλαιὸν, ἐν τοιαύτῃ τῇ τοῦ ἀνθρώπου τῇ πρώτῃ μοίρᾳ, σὺν ἔτι μᾶλλον ἀρχαίῳ· ἀλλ' ἡμῖν γε, ἄπορον, καὶ ἀνήροφον ἔφυεν αὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ, δέπαϊον ἐτοίμου ἐκφέρειν ἐς κόρον. πόαμοὶ δὲ, οἱμὲν, οἶνον. οἱδὲ, γάλα. εἰσὶ δὲ καὶ μέλι ῥέοντα. τὸ δὲ μέγιστον, αὐτοὺς ἐκείνους φασὶ τοὺς ἀνθρώπους χρυσοῦς εἶναι. πενίαν δὲ, μὴ δὲ τὸ παράπαν αὐτοῖς πλησιάζειν. ἡμεῖς δὲ, αὐτοὶ μὲν, οὐδὲ μέλιτος ἂν εἰκότως δεηθείημεν, ἀλλ' εἰ τι καὶ τύχοι ἀλμύρον. ἢ τροφὴ δὲ, μὴ πόνων τοῖς πλείστοις. ἡ πενία δὲ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμηχανία, καὶ τὸ, οἴμοι, καὶ τὸ, πόθεν ἂν μοι γένοιτο, καὶ ὡς τύχης, πολλαὶ τοιαῦται. ὦ γὰρ ἡμῖν τοῖς πένησι, καὶ ἦτιον ἂν εὖ ἔχει ἡνιώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ τὰς πλουσίας ἐωρῶμεν τοσαύτην εὐδαιμονίαν σωρεύσας. οἱ τοσοῦτοι μὲν χρυσὸν, τοσοῦτον δὲ ἄργυρον ἐγκλείσαντες, ἐσθῆτας δὲ ὅσας ἔχουσι, ἀνδράποδα δὲ, καὶ ζεύγη, καὶ σωρηδὸν ἀμφορέας, παμπόλλα δὲ ταῦτα ἐκφύσαντες κεκτημένοι, οὐχ ὅπως ἢ μετέδοσάν ἡμῖν ποτε αὐτῶν, ἀλλ' οὐδὲ προσ-

dicunt. Quin magis tragicum hi-ſtrionem animo concipe, qui al-tero pede alto cothurno inſiſtat, qualia ſunt tragica calceamenta, altero verò ſit incalceatus. Is ſi ad hunc modũ inſtructus ingrediatur vides neceſſariò futurum, ut nunc excelſus ſit, nunc humilis, prout alterutrum pedem promoverit? Tanta eſt in rebus humanis inæ-qualitas. Alii ſubligatis cothurnis, adornante fortuna tragœdias in nos agunt. Contra magna pars pe-dibus & humi ingredimur, cùm poſſimus, ſcias velim, nihilo dete-riùs illis fabulam agere, & ingredi, ſiquis nos ad eundem illis modum adornarit. Atqui ex poëtis audio, nihil harum rerum inter homines fuiſſe olim, quum tu ſolus adhuc imperares. Verùm tellus ſemen-tis & aratri expers bona progigne-bat, cœnam, vel ad ſatietatem uſque unicuique paratam. Fluvii alii vino, alii lacte, erant & qui melle manabant. Quodque eſt o-mnium maximum, ajunt illos ipſos homines aureos fuiſſe: pau-pertatem autem omnino ab ipſis abfuiſſe. Nos autem ipſi ne plum-bum quidem meritò videamur: ſed ſiquid eo eſt vilius: ut quo-rum pleriſque victus labore quæ-ritur: paſſim eſt paupertas, ege-ſtas, ac deſperatio, & illud, hei mihi! Item, unde inveniam: & ô fortunam! multaque id genus, nempe apud nos pauperes. Quan-quam his de rebus leviùs diſcru-ciaremur, niſi divites conſpice-remus tanta fruentes fœlicitate: qui quidem cùm tantum auri, tan-tum argenti conditum habeant, tantum veſtium poſſideant, tot mancipia, tot currus, familias, agros, & harum rerum omnium magnam vim teneant, tamen adeò nobis nihil unquam de his

rebus

βλέπειν τὰς πολλὰς ἀξιῶσι. ταῦτα ἡμᾶς μάλιστα ἀπορίγμ ὦ Κρόνε, καὶ ἀφόρητον ἡγούμεθα. τὸ μέ, ἐφ' ἁλουργίδων κατακείμενον, τοσούτοις ἀγαθοῖς σύντυφλον ἐρυσιάσασθαι, καὶ τὸν τοιοῦτον διαιμονιζόμενον, ἀεὶ ἑορτάζοντα. ἐμὲ δέ, τὸν ὁμοῖον, ὀπτοπολεῖν, εἰ ποθεν ὀβολοὶ τέσσαρες γένοιντο, ὡς ἔχοιμι ἄρτον γεῦσαι, ἢ ἁλφίτων ἐμπεπλησμένοι καθεύδειν, κράδαμον, ἢ σύμμιν, ἢ κρόμμυον ἐπιτρώγοντες. ἢ τοίνυν ταῦτα ὦ Κρόνε, ἀπολαῦσαι, καὶ μεταποιεῖν εἰς τὸ ἰσοδίαιτον, ἢ τὸ ὕστατον, αὐτὰς γε ἐκείνας κελεύειν τὰς πλουσίους, μὴ μόνας ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ καὶ μεδίμνων τοσούτων, χρυσίου κοινικοῦ γε ἡμῶν πάντων κατασπειράσαι. ἀπὸ γὰρ ἱματίων, ὅσα κἀν τοῖς σηπῶν ἀμφιεννύοντα, οὐκ ἂν αὐτὰς ἀνιάσειε. ταῦτα γὰρ πάντες ἀπαύμματα, καὶ τοῦτο δὲ χρόνῳ ἀμφθαρησόμενα, ἡμῖν δοῦναι σφόδρα ἀλίγα μέλλον, ἢ ἐν τοῖς κηδίοις, καὶ κίσταις, οὐρῶσι πολλῷ κατασπῆναι. καὶ μὲν δὴ καὶ δεῖπνίζειν ἔκρεσεν, ἀφ' ἑκάστου, τέσσαρας, ἀφ' ἑκάστης, πέντε τὰ πεπήτων ἀφαλαμβάνοντας. μὴ μέντοι ἐς τὸν νεῶ τρόπον τὰ δεῖπνα, ἀπ' ἐς τὸ δημοτικώτερον, ὡς ἐπίσης μετέχειν ἅπαντας. καὶ μὴν τὰ μέ, ἐμφορεῖσθαι τὰ ὄψα, καὶ τὰ οἰκέτια σφόδρα ἐσθίειν ἐῶντα, ἕως ἂν ἀπαγορεύσῃ ἑαυτῶν. ἐφ' ἡμᾶς δὲ ἐλθόντα, ἔτι διδασκαλεῖον ὡς ἐπιβάλλον τὴν χεῖρα, ἀπομένεται, δείσασθαι μόνον τὸν λοπάδα, ἢ ὅσον ἐπὶ τὰ πλακοῦντος τὸ λοιπὸν, μηδὲ ἐσομιδίντος σύος, ἀπαίρουσα, τῷ μὲ διαστῆ ἀφαιρεῖσθαι τὸ ἡμίτομον ὅλον σὺν τῇ κεφαλῇ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐσθ' φέρειν ἐγκεκαλυμμένα. σφεσὶ δὲ τοῖς οἰνοχόοις μὴ σφεμέ-

rebus impertiunt, ut plebejos homines, ne aſpectu quidem dignentur. Hæc nos potiſſimùm enecant Saturne: & rem intolerabilem putamus, hunc in purpura accumbentem, tantis opum deliciis affluere ructantem: & ab amicis beatum prædicari, ſemperque diem feſtum agitare. Me autem meique ſimiles ſomniare, ſicunde quatuor oboli contingant, quò videlicet pane, polenta-ve expleti dormire queamus, naſturtium, aut porrum, cepaſve, alliumve opſonii vice arrodentes. Aut hæc igitur, Saturne, ad æquabilitatem vitæ mutes, corrigaſque neceſſe eſt: aut quod eſt poſtremum, illis ipſis interdicas divitibus, ne ſoli bonis fruantur, verùm è modiis auri tam multis, vel heminam in omnes nos diſpergant. Porrò ex veſtibus, ſiquas à tineis jam exeſas, citra ſuum incommodum dare poſſint: malint quidem hæc prorſus, vetuſtate, ſituque peritura nobis dare qui induamur, quàm ſinere ut in cubilibus ac ſcriniis multa carie putreſcant. Præterea ut cœnent ſinguli, nunc quaternis, nunc quinis pauperibus ad convivium adhibitis. Non quidem quo pacto nunc agitantur convivia: verùm populariùs, ut omnium æqua ſit portio: neque ut hic opſoniis ingurgitet ſe, famulo interim ſtante, & operiente, donec herus comedere non queat amplius. Cæterùm ubi ad nos venerit, cùm vix etiam parati ſimus admovere manum: protinus ad alios transferatur, patina tantùm oſtenſa, vel ſiquid de placenta reliquum eſt. Neque illatum aprum ita partiatur, ut domino totum dimidium apponat, unà cum capite, reliquis oſſa tecta ferat. Vtque præmoneantur pincernæ, ne contentur donec unuſ-

γειν, ἓς ἂν ἐπιβάκις αὐτήσῃ πιεῖν ὑμῶν ἕκαστος. ἀλλὰ λῶ ἅπαξ κελεύσῃ, αὐλικῷ ἐγχέαι, καὶ ἀναδῆναι, μειρακίῳ κύλικα ἐμπλησαμένους, ὥσπερ τὸν δεσπότην. καὶ τὸ οἶνον ᾖ αὐτὸν πᾶσι τοῖς συμπόταις, ἵνα ᾖ τὸ αὐτὸν εἶναι. ἢ πῶς γὰρ μιχθήσεται τὸν τὸ νόμον, τὸ μὲ, ἀνθοσμίᾳ μεθύσκεσθαι, ἐμοὶ μὲν ὑπὸ δ' γλαύκιας ἀμβρήγνυσθαι τὴν μαστέρα; λῶ ταῦτα ἐπανορθώσῃς, καὶ μεθαρμόσῃς ὦ Κρόνε, βίον μὲ τὸ βίον, ἑορτὴν ᾖ τὴν ἑορτὴν ἔσῃ ἐποιηκώς. εἰ ᾖ μὴ, σκιῆνοι μὲ, ἑορταζόντων. ἡμεῖς ᾖ, καθεδούμεθα, δύσθυμοι, ἐπεισάνλησόμενοι ἥκωσι, τὸ παῖδα μὲ αὐτοῖς ἀναπέψαντα τὸ ἀμφορέα, καπύξαι. τὸ μάγειρον ᾖ, τὸ ζωμὸν κνισῶσαι. καὶ ἐπιλαθόμενον, τὸ πέραχθ' μὲ, ἐς τὴν φακὴν ἐμβαλεῖν τὸ ἰχθύων. τὴν κύνα ᾖ παρεισπεσοῦσαν, τὸν τε ἀλλάντα ὅλον καταφαγεῖν, καὶ τἄλλα τὸ ὀψοποιῶν ἐχόντων, καὶ δ' πλακοῦντ' τὸ ἥμισυ. τὸ ωῦ ᾖ, καὶ τὸ ἔλαφον, ἓ τὰ ἀδελφάκια μεταξὺ ὀπτώμενα, τὸ ἅμιλλον ποιεῖν, ὡς Ὅμηρ' φησὶ τὸ Ἠλίου βοῶν φησι. μᾶλλον ᾖ μὴ ἑρπειν μόνον, ἀλλ' ἀναπηδῆσαι, φόβην εἰς τὸ ὄρ' αὐτοῖς ὀφειλοῖς. καὶ τὰς ὄρνις ᾖ τὰς παχείας, καὶ τοι ἀπτέρυς ἤδη ὔσας, καὶ ἐσκυλμένους, ἀναπεπαμένους, οἷ χαῖρ ἓ ταῦτα, ὡς μὴ μόνοι ἀπολαύσειεν αὐτῶν. ὁ ᾖ δὴ μάλιστα αὐτὸς ἀνιάσει, τὸ μὴ χρυσίον, μύρμηκές πᾶσι, οἷας τὰς Ἰνδικὰς, ἀνορύττοντας ἐκ τὸ ῥησαυρῶν ἐκφέρειν νύκτωρ ἐς τὸ δημόσιον. τὴν ἐσθῆτα δὲ οἱ, ὀλιγωρίᾳ τὸ ἐπιμελητῶν, κατεσθιόμενα ὑπὸ τὸ βελτίστων μυῶν, ὡς σαφῶς γνωσθῆναι μηδὲν ἀφαιρεῖσθαι. παῖδας ᾖ αὐτῶν τὰς ὡραίας, καὶ κομήτας, ὡς Ὑακίνθους, ἢ Ἀχιλλέας, ἢ Ναρκίσσους ὀνομάζουσι, μεταξὺ ὁρίζοντας σφίσι τὸ

unuſquiſque noſtrûm poſcat ſepties bibere: nec ſemel juſſi protinus infundant, & ingentem calicem impletum tradant, æquè atque ipſi domino, utque unum & idem vinum convivis ſit omnibus. Alioqui ubinam iſta lex ſcripta fuit, aut receptus mos, ut hic vino odorato, & generoſo ſit temulentus, mihi contrà muſto diſrumpatur alvus? Hæc ſi correxeris, novariſque Saturne, tum demum efficeris, ut vita verè vita ſit, feſtum verè feſtum. Sin minùs, illi quidem epulentur: nos autem interim ſedentes precabimur, ut ſimul atque loti venerint, puer ſubverſam amphoram rumpat, coquus jus adurat, ac per oblivionem muriam piſcium in lentem infundat, utque canis in domum irruens, opſoniorum artificibus alibi intentis, exta devoret univerſa, & placentæ dimidium: utque ſus ac cervus, neque non ſuculæ, inter aſſandum idem faciant, quod Homerus de Solis bobus dicit. Imò ut non ſerpant ſolùm, verùm etiam unà cum ipſis verubus in montem aufugiant: utque ipſæ etiam aves pingues jam ademptis plumis, ad coquendum paratæ avolent, ne ſoli illi fruantur. Quódque in primis moleſtum illis futurum eſt, ut formicæ quales Indicæ, aurum è theſauris effoſſum, noctu in publicum efferant: utque veſtis indiligentia curatorum, ita ab optimis muribus perforetur inſtar cribri, & ut à verriculo piſcatorio nihil differat. Vtque formoſi illorum, comatique pueri, quos Hyacinthos, aut Achilles, aut Narciſſos appellant, dum ipſis poculum porrigunt, ſubitò defluente

ἔκπαγλε, φαλακρὲς γίγαντ. [1] ἐπιῤῥεύσης τ κόμης. καὶ πώγωνα φύειν ἐξεῖ, οἷοι εἰσὶν οἱ τοῖς κωμῳδίαις οἱ Σφηνοπώγωνες. καὶ παρὰ τοῖς κρωβύλοις, πάνυ λάσιον, καὶ κάρτα σκληντῶν. τὸ μεταξὺ δὲ, λεῖον, καὶ γυμνὸν εἶναι. ταῦτα, καὶ πλείω τούτων δύξαίμεθ' ἂν ὧδ μὴ ἥλωσι τὸ ἄχαι φίλαυτον τοῦτο ἀφίντες, ἐς τὸ κοινὸν πλουτῖν, ⁊ μεταδιδόναι ἡμῖν τ μετεῖναι.

fluente coma calvi fiant: & acutam edant barbam (quales sunt in comœdiis Sphenopogones) & ad tempora hirtam valdè, valdéque pungentem, & quod interjacet lævе sit, & nudum. Hæc & his plura imprecabimur, nisi hoc nimio sui amore depositо velint in commune divites esse, nobisque modicum impertire.

1 Ἐπιῤῥεύσης τ κόμης] Ἀποῤῥεύσης τ κόμης. Marcil.

ΚΡΟΝΟΣ ΕΜΟΙ ΤΩ ΤΙΜΙΟΤΑΤΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

SATVRNVS MIHI CHARISSIMO SALVTEM.

ARGVMENTVM.

Saturnus increpat pauperem, qui à se postulet, quæ sua potestatis non sint. Sed tamen respondet, se cum divitibus hoc nomine agere velle, addita post hæc longa commonitione, qua pauperes, ut sua sorte contenti sint, hortatur: ostendens plus molestiæ & periculorum divitias quàm voluptatis secum habere.

Τί ταῦτα λαρεῖς ὦ ὗτος, ἐμοὶ ὦδὲ τ παρόντων ἐπιστέλλων, καὶ ἀναθησομὸν τ ἀγαθῶν ποιεῖν κελεύων; τὸ γ, ἐπίρρ ἂν εἴη, ⁊ νῦν ἄρχοντος. θαυμάζω γάρ σε, εἰ μόνος τ ἁπάντων ἀγνοεῖς, ὡς ἐγὼ μὲν πάλαι βασιλεὺς ὢν, πέπαυμαι εἷς ὤν, τοῖς παισὶ διαφειδόμενος τοῦ ἀρχεῖν. ὁ Ζεὺς γ, μέλιστα τ τοιούτων ἐπιμελεῖται. τὰ γ ἡμίτερα ταῦτα, μέχρι πεπῶν, καὶ κρότου, καὶ ᾠδῆς, ⁊ μέθης. καὶ τοῦτο, ἃ πλέον ἡμερῶν ἑπτά. ὥστε ὦδὲ τ μειζόνων

Meus tu quid nugas istas, & de rebus præsentibus ad me scribis, jubesque ut bonorum faciam partitionem? Quod quidem alterius munus fuerit, penes quem nunc est imperium. Etenim demiror te, si solus omnium ignoras, me qui unus sum, abdicato jampridem regno, liberis distribuisse imperium: Iovem autem maximè harum rerum curam gerere: me verò non nisi talorum, saltationis, cantionis, & ebrietatis satagere, idque septem non amplius diebus. Itaque quod attinet ad res illas majores

ἃ φῄς, ἀφελεῖν τὸ ἄνισον, καὶ σὺ τῶ ὁμοίως ἢ πένεσθαι, ἢ πλουτεῖν ἅπαντας, ὁ Ζεὺς ἂν χρημάτισειεν ὑμῖν. εἰ δέ τι τῶν σὺ τῶν ἑορτῆς ἀδικεῖταί τις, ἢ πλεονεκτοῦντο, ἐμοὶ ἂν εἴη δικάζειν. καὶ ἐπιτιμᾶν ἢ τοῖς πλουσίοις ἀεὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἢ χοίνικι ἢ χρυσοῖ, καὶ τὰ ἐνθήματα, ὡς ἐ ὑμῖν πέμπουσιν εἰς τὴν ἑορτήν. δίκαια δὲ ταῦτα, καὶ ἄξια αὐτὰς ποιεῖν, ὡς φατέ, εἰμή τι εὔλογον σκέπτοι ἀφ' οὗ ταῦτα ἔχουσι λέγειν. τὸ μὲν ὅλον, ἴσα οἱ πένητες ὑμεῖς ἐξηπατημένοι, καὶ σὺν ἐρρῶσθαι δοξάζοντες ἀεὶ τὰ πλούσιον, εἶτα παντοδαπῶν μοιρας αὐτὰς οἴεσθε εἶναι, καὶ μόνης ἡδὺ πιεῖν τὸν βίον, ὅτι δεῖπνῶν τε πολυτελῶς ἐστι αὐτοῖς, καὶ μεθύσκεσθαι οἴνῳ ἡδέῳ, καὶ παισὶν ὡραίοις, καὶ γυναιξὶν ὁμιλεῖν, καὶ ἐσθῆσι μαλακαῖς χρῆσθαι. τὸ μὲν πάνυ ἀγνοεῖτε οἷόν ἐστι. αἵ τε γὰρ φροντίδες αἱ ἀπὸ τούτων, καὶ μικραί. ἀλλ' ἀνάγκη ἐπιμεμελῆσθαι ἐκάστοις, μή τι ὁ οἰκονόμος βλακεύσας, ἢ ὑφελόμενος λάθῃ, μὴ ὁ οἶνος ὀξωθῇ, μὴ ὁ σῖτος φθειρισθῇ, ἢ ὁ λῃστὴς ὑφέληται τὰ σκεύη, μὴ πισθῶσι τοῖς συνηφάνταις ὁ δῆμος, λέγουσι τυραννεῖν αὐτὸν ἐθέλειν. ταῦτα δὲ πάντα ἐδὲ τὸ πολλοστὸν ἂν εἴη μέρος τῶν ἀνιώντων αὐτούς. εἰ γὰρ ἠπιστάμεθα τὰς φόβους, καὶ τὰς μεριμνας, ἃς ἔχουσι, πάνυ ἂν ὑμῖν φθόνητον ὁ πλοῦτος ἔδοξεν. ἐπεὶτοι οἶδ' ἐμὲ αὐτὸν ὅτως ἂν ποτε κηρυβαυλιάσαι, ὡς εἰ κελοῖ με τὸν πλοῦτον, καὶ βασιλεύειν, ἀφίνοι ἂν αὐτὰ, καὶ παραχωρήσαιμι ἄλλοις, κρῆναι ἰδιωτεύοντα, καὶ ἀνέχαιρον ὑπ' ἄλλου ταλαιπωρούμενον. ἀλλὰ τὰ πολλὰ ταῦτα εἰδὼς, ἃ τοῖς πλουσίοις, καὶ ἄρχουσι

jores, quas dicis, nimirum ut tollatur inæqualitas, utque ex æquo omnes aut opibus abundent, aut egeant, Iupiter vobis operam dabit. Quòd si quis eorum qui festum celebrant afficiatur injuria, & portione fraudetur, id erit mearum partium judicare. Iamque scribo divitibus de cœnis, de auri hemina, & vestibus, ut vobis ad festum mittant. Iustum enim & æquum est ut ista faciant, sicuti dicitis, nisi quid probabile habeant, quod ad hæc respondeant. In summa tamen illud scitote pauperes, vos longè falli, neque rectè judicare de divitibus: siquidem illos omni ex parte beatos arbitramini, soloque vitam suavem vivere, cùm liceat ipsis opiparè cœnare, vino suavi inebriari, formosis pueris & mulieribus frui, & mollibus vestibus uti: verùm fœlicitatem istam, cujusmodi sit ignoratis. Nam hæ res non mediocribus curis ipsos distorquent, sed singulis invigilare coguntur, ne quid rerum domesticarum dispensator fraudet, aut clam suffuretur, ne vinum acescat, ne frumentum vermibus corrumpatur, ne latro tollat pocula, ne populus credat calumniatoribus, si illum dixerint affectare regnum. Atqui hæc omnia, non est millesima pars eorum, quæ istos discruciant. Si enim sciretis metus, & curas quibus distringuntur, divitias vobis omnino fugiendas existimaretis. Alioqui creditis vel meipsum usque adeò insanum, ut si præclara res esset opulentia aut regnum, depositurus hæc, aliisque cessurus fuerim, paterereque ut nunc ego privatus, alieno parerem imperio? Quin potiùs cùm non essem ignarus hujusmodi malorum, quæ plurima divitibus ac regi-

σφοδρῶς ἀνάγκη, ἀφῆκε τὴν ὀργήν, εὖ ποιῶν. καὶ γὰρ ἂ νῦν ἐποιεῖτε ὑμεῖς με, ὡς τοὺς θεοὺς, συῶν, καὶ πλακοῦντων ἐμφορυμένους, ὑμᾶς ἦν, κράδαμον, ἢ ῥάφανον, ἢ κρόμμυον ἐπιτρώγοντας ἐν τῇ ἑορτῇ, σκέψαι ὁποῖά ἐστι. ὡς μὲν γὰρ τὸ παρὸν, ἡδύ, καὶ οὐκ ἀνιαρὸν ἴσως ἐκείνοις αὐτῶν. ὡς ἦν μὲν ταῦτα, ἔμπαλιν ἀναστρέφεται τὸ πρᾶγμα. εἶτα ὑμεῖς μὲν ὕπτι κεκλιμένοι ἀναπαήσεσθε ἐν ἐς τὴν ὑστεραίαν, ὥσπερ ἐκεῖνοι τότε ἢ μέθης, ὕπτι τότε ἢ ἄχαν πλησμονῆς, δυσῳδές τι, καὶ καπνωδέστερον ἐρυγόμενοι. οἱ δὲ, τύπτει τι λάπλασον. καὶ τὸ πολὺ τὴν νυκτὸς, ἢ παισὶν, ἢ γυμασίοις, ἢ ὅπως ἂν [1]ὁ τράγος κελεύσῃ σου καταφυρέντες, ἢ φθόῃ, ἢ ὑδερωπιάσει, ἢ ὕδερον, ἢ χαλεπῶς σωθεῖεν ἐκ τῆς πολλῆς τρυφῆς. ἢ τίνα ἂν αὐτῶν ῥᾳδίως δείξαι δυνατὸν, μὴ πάντως ἔχειν ἔνα, πολὺ τὸ νεκρώδες ἐπιφαίνοντα; τίνα δὲ εἰς γῆρας ἀφικόμενον, τοῖς αὐτοῖς ποσίν, ἀλλὰ μὴ φορείῳ ἐπὶ τεττάρων ὀχούμενον, ἐλόχρυσον μὲν τὸ ἔξω, καθάρματος δὲ πλέον, ὥσπερ αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ἐκ ῥακῶν πάνυ δύπαλῶν συγκεκομμέναι; ὑμεῖς δὲ, ἰχθύων μὲν ἄγομαι, καὶ ἄσιτοι. ποδάγρας δὲ, ἢ πλευροδυνίας, οὐχ ὁρᾶτε ὅτι ἐν τούτοις ἄπειροί ἐστε; ἢ εἴ πῃ κατ' ἄλλο τι ἀπαθῆ αἰτίαν συμβαίνοι. καίτοι οὐδ' αὐτοῖς ἐκείνοις ἔπ ἐστιν αὐτὸ, καθ' ἡμέραν, καὶ πάσῃ ἐν ὥρᾳ ἐνθίειν τοῦτο. ἀλλ' ἴδοις ἂν αὐτοὺς ὕστερον λαχάνοις, καὶ ὑμᾶς ὀριγνωμένους σίτου, ὥσπερ οὐδὲ σὺ τῶν λαχάνων, καὶ συῶν. ἐῶ λέγειν ὅσα ἄλλα λυπεῖ ἀνθρώπους, ἃ νῦν ἐπιτήδεια ἔσχηκε. Nam quod tu nunc apud me deos obtestans deplorabas, illos apris ac placentis expleri: vos contrà nasturtium porrum-ve aut cepe per festi tempus, opsonii loco arrodere, cujusmodi sit considera. Etenim in præsens quidem utrumque dulce est illis, minimeque molestum: at postea res invertitur: siquidem vobis non accidit, ut postridie surgatis capitis dolore gravati ob temulentiam, ut illi, neque ob immodicam ingurgitationem, graveolentem, & acrem spiritum ructantes. At illi hoc quoque fructus ferunt, ut quoniam magnam noctis partem vario coitu pro libidinis arbitrio transigunt, facilè sibi vel tabem, vel tussim, vel morbum intercutem, ex intemperato voluptatum usu colligant. Quotumquenque potes ostendere qui non planè palleat, ac faciem cadaverosam præ se ferat? quotumquemque qui cùm ad senectutem pervenerit, suis ipsius pedibus ingrediatur, ac non potiùs à quatuor bajulis gestetur? foris quidem totus aureus, intus putris ac pannosus, cujusmodi sunt tragicæ vestes ex pannis admodum vilibus consarcinatæ. Vos autem qui pisces non gustatis, & inediam fertis, non videtis vos podagræ, pulmonisque vitiorum expertes esse? aut siquid aliud aliam ob causam accidit. Quanquam nec illis ipsis æquè dulce est quotidie, supraque satietatem istis vesci. Quin videas eos nonnunquam ita olus, aut cepam appetere, ut tu non æquè leporem appetas, aut aprum. Alia taceo quæ illos discruciant, puta filius luxu-

1 Ὁ τράγος] Nota hic τράγον pro *libidine*. Menagius.

τὰς, ἢ ἡδὺς ἀκόλαστος, ἡ γυνὴ, ἢ οἰκέτης ἐρῶσα, ἢ ἐρώμενος, ὡς ἀνάγκαιον μᾶλλον, ἢ ὡς ἡδονὴν συνών. καὶ ὅλως, πολλά ἐστιν ἃ ὑμεῖς ἀγνοοῦντες, τὸ χρυσοῦν ὀχεῖσθε αὐτῶν μόνον, καὶ τὴν πορφύραν. καὶ λιὼ ἴδοιτε ποτὲ ἐξελαυνομένους ἐπὶ λόγκης ζεύγους, κεχηνότες, ἐκ ὠθουμενεῖτε. εἰ δὲ ὑπερορῷτε αὐτῶν, καὶ καταφρονεῖτε, ἐ μήτε ἐπιστρέφοισθε ὡς τὴν χρυσῆν ἁρμάμαξαν, μήτε μεταξὺ λαλοῖητε, εἰς τὸ τῆς δακτυλιδίου σμαράγδου ἀφορῷτε, ἐ τὰ ἱμάτια ἀνθρωπίνως ἔχοντα, τὸ μαλακὸν ἐθαυμάζετε, ἀλλ' εἶᾶτε καθ' ἑαυτὸς πλουτεῖν, εὖ ἴστε αὐτοὶ ἐφ' ἡμᾶς ἰόντες, ἐδέοντο συνδειπνεῖν, ὡς ἐπιδείξαιντο ὑμῖν τὰς κλίνας, ἐ τὰς τραπέζας, καὶ τὰ σκεύη, ἃν δέοι ὄφελος εἰ ἁμάρτυρος ἡ κτῆσις εἴη. τάχά τοι πλείστα εὕροιτε ἂν, αὐτὸς ὑμῶν ἕνεκα κτωμένους. οὐχ ὅπως αὐτοὶ χρήσωνται, ἀλλ' ὅπως ὑμεῖς θαυμάζοιτε. τοῦτο ὑμᾶς ἀθάμυθον, εἰδὼς τὸ βίον ἑκάτερον. καὶ ἄξιον ἐορτάζειν, σὺν μεμψιμοιρίᾳ ὅτι μετ' ὀλίγον ἅπαντας δεήσει ἀπιέναι ἀπ' ἐκ βίᾳ, κἀκείνους τὸ πλοῦτον, καὶ ὑμᾶς τὴν πενίαν ἀφέντας, πλὴν ἐπιστολῆ γε αὐτοῖς ἄσπερ ὑπισχόμην. καὶ οἶδ' ὅτι σὺ ὀλιγωρήσεις τῶν ἐμῶν γραμμάτων.

luxuriosus, uxor famulum amans, aut amasius, qui necessitatis magè quàm voluptatis gratia concumbat. Denique alia multa sunt, quæ vos ignorantes, tantùm aurum illorum ac purpuram videtis. Tum siquando bigis albis vehi videatis, hiante ore adoratis. Quòd si illos contemneretis, negligeretisque, neque ad argenteum currum oculos intentos haberetis, neque inter colloquendum smaragdum annulo inclusum respectaretis, neque vestes obiter contrectantes mollitiem admiraremini, sed fineretis eos esse sibi divites, procul dubio ipsi vos adirent, & ad cœnam invitarent, ut lectos, mensas, & pocula vobis ostenderent: quarum rerum nulla est utilitas, si sine teste possideantur. Certè reperiretis pleraque hæc illos vestra causa parare: non quò utantur ipsi, sed uti vos admiremini. His ego vos consolor ego cui cognita est utraque vita. Convenitque ita festum agere, ut cogitetis brevi omnibus è vita migrandum, cum illis, depositis opibus, tum vobis, relicta paupertate. Sed scribam ipsis, ut sum pollicitus: certoque scio, eos meas literas non neglecturos.

SA-

ΚΡΟΝΟΣ ΤΟΙΣ ΠΛΟΥΣΙΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

SATVRNNS DIVITIBVS SALVTEM.

ARGVMENTVM.

Saturnus exponit divitibus quæ à pauperibus ad se scripta & postulata fuerint, admonens illos, ut benigniores erga ipsos se gerant, atque æqualitatem recipiant, argumentis à signo & consequentibus, tum commodis, si faciant, tum incommodis, si detrectent, adhibitis.

Οἱ πένητες ἐναγχος ἐπιστέλλουσί μοι, αἰτούμενοι ὑμᾶς, μὴ μεζονίδιναι σφίσιν ὧν ἔχατε. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἠξίουν με κοινὰ πᾶσι ποιεῖν τὰγαθὰ, καὶ τὸ μέρος, ἕκαστον αὐτῶν ἔχειν. δίκαιον γὰρ εἶναι ἰσονομίαν καθεστηκέναι, καὶ μὴ τὸ μὲν, πλέον, τὸ δὲ, μηδ' ὅλως μετεῖναι τῆ ἡδέως. ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ μὲ τούτων ἔφλω ἄμεινον σκέψασθαι τὰ δίκαια. ἐπεὶ δὲ καὶ παρόντων, καὶ ὧν ἀδικεῖσθαι φασὶ κατὰ τὴν ἑορτὴν, ἑώρων ἐπ' ἐμὲ καθήκοντα τὰ κρίσιν, καὶ ὑπεχόμην γράψειν πρὸς ὑμᾶς. ἔτι δὲ ἄπορ ἀξιοῦσι ταῦτα μέτεσα, ὡς ἐμοὶ ἔδοξε. πῶς γὰρ φασι ῥιγῶντες τοσάτων κρυῶ, καὶ λιμῶ ἐχόμενοι, πρόσπ ἑορτάζοιμεν ἄν; εἰ πίνων ἐθέλοιμι κἀκείνους μετέχειν τῆς ἑορτῆς, ὠμέλουν με ἀναγκάσειν ὑμᾶς ἐνδύτων τι, ὧν ἔχατε, μεζόνων αὐτοῖς, εἰ πιες πρεπεῖ, καὶ παχύτερα, ἢ καθ' ὑμᾶς. καὶ δὲ χρυσίν ὀλίγον ἐπιστάλαξαι αὐτοῖς. εἰ γὰρ ταῦτα φασι ποιήσετε, μήτε ἀμφισβητεῖν ὑμῖν ἔπ τὰ ἀγαθῶν ἐπὶ δὲ Διὸς. εἰ δὲ μὴ, ἀπειλοῦσι προσκαλέσασθαι ἐπὶ τὰ ἀνώ-

Pauperes nuper ad me datis literis incusarunt vos, quòd nihil impertimini de vestris facultatibus, atque omnino postularunt, ut bona facerem omnibus communia, ut ad singulos illorum sua pars rediret. Æquum enim esse ut rerum æqualitas constituatur, ita ut neque hic copia fruatur, neque ille omnino rerum suavium inopia laboret. Ego verò respondi, hisce de rebus lovem meliùs consideraturum. Sed quod ad rem præsentem attinet, & injurias quibus se per dies festos affici putant, vidi mei officii esse sententiam ferre, sumque pollicitus me vobis scripturum. Sunt autem quæ postulant hæc, ut mihi videtur, æqua. Nam quo pacto, inquiunt tanto frigore rigentes, & fame laborantes, præterea diem festum celebrare possemus? Quare si velim ut & ipsi sint festi participes, postularunt ut vos cogam, ut de vestris vestibus illis impertiamini, siquæ supersint pinguiores quam quæ vobis conveniant: utque auri nonnullas guttulas in ipsos destilletis. Quòd si ista feceritis, inquiunt, non erit amplius disceptatio inter vos de bonis apud Iovem. Sin minùs minitantur sese ad novam rerum partitionem

δασμον, ἐπειδὴ τοῦτον δίκας ὁ Ζεὺς ἀπῄτει. ταῦτά ἐστι τὰ πάνυ καλὰ παρ' ὑμῖν λεγόμενα, ἃ καλῶς ποιοῦντες ἔχετε. νὴ Δία τῆς δείπνου γε, ὡς σωφρονεῖτε ὑμεῖς. καὶ τοῦτο ἀπέχθειαν ἡμῖν τῇ ἐπιστολῇ, ὡς νῷν γε μόνους ὑμᾶς τρυφᾶν, ἐπικλείσαντας ἡμᾶς τὰς θύρας. εἰ δέ ποτε κἀκείνων τινὰς ἑστιᾶν ἀφ' ἡμερῶν ἕξετε, πλέον δ' οὐφραίνουσιν οἰκείως τὸ ἀναπαῦσαι τῆς δείπνου, ἢ τὰ πολλὰ ἐφ' ὕδατι αὐτῶν γίγνεσθαι, οἷον ἐκεῖνο τὸ μὴ δι' αὐτὸ οἶνον συμπίνειν. Ἡράκλεις, ὡς ἀνελεύθερον, καὶ ἡμιθνήσκειν αὐτῶν ἐκείνων ἄξιον. ὅπου μὴ μεθύειν ἀναστάντας, οἰχήσεται, ὅλον ὑμῖν τὸ συμπόσιον καθαλιπόντες. ἀλλ' ἐδὲ ἐς κόρον ὅμως φασὶ πίνειν. τὰς γὰ οἰνοχόους ὑμῶν, ὥσπερ τὰς Ὀδυσσέως ἑταίρας, κηρὸν βεβύσθαι τὰ ὦτα. τὰ μὲν γὰ ἄλλα ἄτοπα οἰκέτῃ ἐστιν, ὥστε οἰκεῖν λέγειν, ἃ περὶ τὰ νομᾶς τὰ κρεῶν αἰτοῦντα, καὶ τὰ λοιπόν. ὑμῖν μὲν παρεῖσθαι ἂν ὑστερεμφορηθῆτε, οἰκείους ἂν δοκοῦντας. καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα μικρολογεῖσθαι, καὶ ἥκιστα ἐλευθέροις πρέποντα. τὸ γὰν ἡδύσον, καὶ συμποτικώτερον, ἡ ἰσοψυχία ἐστί. καὶ ὁ ἰσοδαίτης τοῦτο ἕνεκα ἥκειν δοκεῖ ὑμῖν τὸ συμποσίον, ὡς τὸ ἴσον ἅπαντες ἔχοιεν. ὁρᾶτε δὲ ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιάσωνται, ἀλλὰ τιμήσωσι, καὶ φιλήσωσι, καὶ ὀλίγων τύπτων μεταλαμβάνοντες. ἂν ὑμῖν μὴ ἡ δαπάνη ἀναπαίσηται, ἐκείνοις γε τὸ πειρᾶσθαι τῆς χρείας ἡ δίκη ἀπειμένη. ἄλλως τε, ἐπεὶ ἂν οἰκεῖν δοκῶσι τὰς πόλεις, μὴ ἐχὶ καὶ πένητων συμπολιτεύσωνται, καὶ μυρία ἀφ' ἑτέρων ὠφελήσωσιν. ἐπεὶ

provocaturos, ut primùm Iupiter pro tribunali ſedere cœperit. Nec grave fuerit vobis impertiri illis de tot bonis, quæ rectè poſſidetis. Quin de cœnis quoque, ut vobiſcum cœnent, & hoc literis addi rogarunt, cum nunc vos ſoli foribus clauſis, deliciis fruamini. Quòd ſiquando vobis viſum fuerit, & illorum quempiam poſt longum tempus in convivium adhibere, plus eſſe moleſtiæ in cœna, quam voluptatis, multaque illic in pauperum contumeliam fieri, velut illud, quum non eodem de vino bibunt. Dii boni, quàm illiberale, & planè dignum quod ipſis vitio vertatur, qui non ſurgant, abeantque toto convivio vobis ſolis relicto. Quanquam negant ſeſe etiam ad ſatietatem ex illo qualicunque vino bibere, quòd veſtri pincernæ aures habeant cera obturatas, haud ſecus ac Vlyſſis ſocii. Porrò reliqua uſque adeò ſunt turpia, ut pigeat commemorare, quæ de carnium partitione criminantur, deque miniſtris qui cum vobis aſſiſtant, donec ſatis ſuperque expleti fueritis, ipſos prætercurrunt, aliaque id genus ſordida permulta, minimeque viris ingenuis digna. Quare æqualitas res eſt jucundiſſima & convivio congruentiſſima. Qua de cauſa vobis æquus ille partitor in conviviis præficitur, ut æquam omnes habeant portionem. Videte igitur ne poſthac iterum vos accuſare poſſint: ſed colant & ament quum pauca hæc à vobis acceperint, quorum impenſa ne ſentiretur quidem à vobis: at illis dati in tempore muneris perpetua foret recordatio. Præterea nec remp. adminiſtrare poſſitis, ni pauperes unà vobiſcum in ea verſentur, milleque modis fœlicitatem veſtram adjuvent. Neque habituri

ἀι ἴχνη τὰς θαυμάζοντας ὑμῶν τὸ πλοῦτον, ἀλλ μόνοι, καὶ ἰδίᾳ, καὶ ὑπὸ σκότῳ πλουτῆτε. ἰδέτωσαν δὲ πολλοὶ, καὶ θαυμασάτωσαν ὑμῶν τὸ ἄργυρον, καὶ τὰς τραπέζας. καὶ ἀφπόντων φιλοτιμίας. μεζὸν πίνοντες, ἐξισκοπείτωσαν τὸ ἔκπωμα, καὶ τὸ βάρος ἴσασαι [1] αὐτοὶ ἀξιωσάτωσαν, καὶ τὸ ἰσορέας τὸ ἀκριβὲς. τὸ χρυσὸν ὅσος, ὃς ἐπαινεῖται τῇ πίχνῃ. ἀφὸς γὰρ τὸ χρησὸς, καὶ φιλοτιμίας ἀκούεις, καὶ ὑφ ὑμῶν φιλεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἔξω ζητήσεθε, τίς γὰρ ἂν φθονήσειε τῷ κοινοπλοῦτι, καὶ διδοῦτι τὸ μετρέαν; τίς δ' ἂν οὐχὶ εἰς τὸ μάκιστον διαθιῶναι αὐτὸν, λαλαύοντα τὰ ἀγαθῶν; ὡς ἔμοιγε ἔχειν, ἀμφότερον μὲν ὑ δύσμορία, ἐπίφθονον δὲ πλοῦτον, ἀηδὲς δὲ βίον. νῦν γὰρ νῦν ὁμοίως ἡδὺ οἶμαι μόνον ἐμπίπλασθαι, ὥσπερ τοὺς λέοντάς φασι, [2] καὶ τοὺς μονοὺς τὸ λύκον. καὶ σωνόντας δεξιοῖς ἀνδράσι, καὶ πάντα χαρίζεσθαι πεφυκόσι. οἱ πρῶτοι μὲν ὑ κωφὸν, καὶ ἄφωνον τὸ συμπόσιον ἐάσουσιν εἶναι, ἀλλ' ἐν μύθοις συμπλοκαῖς, καὶ σκώμμασιν ἁπτοῖς παχθέσι, καὶ φιλοφρονήμασι ποικίλοις σωιέσονται, verùm consuetudine sua fabulas conviviis aptas, dicteriaque minimè molesta, variasque voluptates adferent: quibus rebus tem-

bituri estis qui vestras divitias suspiciant, si soli, & privatim in tenebris eas possideatis. Videat igitur vulgus mireturque vestrum argentum, mensas, utque præbentes ad potandum invitetis: inter bibendum undique poculum contemplentur, ac pondus expendant manu librantes: tum argenti absolutam cælaturam tum aurum quo ars decoratur. Nam præterquam quod viros bonos, & humanos vos prædicabunt, etiam ab eorum invidia liberi eritis. Quis enim invideat impertienti, dantique quod æquum est? Quis non potiùs optet, ut quàm diutissimè vivens bonis suis fruatur? Sed ut nunc res vobis habent, fœlicitas vestra teste caret, invidiosæ sunt divitiæ, & insuavis vita. Neque enim perinde juvat, opinor, siquis solus expleatur, ut & leones, & solitarios lupos facere dicunt, quàm si cum lepidis hominibus, & per omnia gratificari conantibus, convivatis. Qui primùm non sinent convivium mutum esse, & surdum:

1 Αὐτοὶ διαζάντες] Αὐτοὶ διαζάσαντες. Marcil.

2 Καὶ τοὺς μονοὺς τὸ λύκον] Censebat vir Clarissimus Godofredus Maluynus legendum esse μονίας τὸ λύκον. atque movebatur ea ratione quod lupi soleant bini incedere, at apri μονιοὶ dicantur, ut apud Lycophronem πώρκος μονήρης, quod confirmat Ælian. lib. 15. cap. 3. loquens de Thynnis καὶ οἱ ἀφ' αὐτῶν χῆ τοὺς σὺς εἰπὶ μονιοὶ, οἱ ζ σωνδιαθέντες ἐς εἰς τ' χῆ τὸν λύκης σωίνεμον. Sed pace tanti viri dixerim, loquitur Ælianus de lupis, quatenus bini ad raptum prodeunt, at hic sermo est de victu solitario lupi, lupus solus comedit. Itaque Timon Lucianeus statuit sibi μονήρη τ' δίαιταν καταζῶ πὶς λύκοις. Imo etiam μονιὸς proprium videtur esse lupi adjunctum. Sic Antipater lib. 3 Anthol.

Μονιὸς ἐκ θαλάμοιο θυρῶν λύκος ἄσκοπον ἄνδρα
Ἔκτανεν.

Hinc etiam apud Suid. μονίας est μονόλυκος. pro priori parte stat Hesych. Contra omnes MSS. Codd. nihil mutare ausus sum. *Bourd.*

εἶαν ἥδιστα διατελεῖν, φίλαι μὲν Διονύσῳ, ἑταῖραι δὲ Ἀφροδίτης. φίλαι δὲ Χάρισιν. ἔπειτα δὲ καὶ ἅπασαι εἰς τὴν ὑστεραίαν διηγούμενοι, ὑμῶν τὴν ἀξιότητα φιλίαις καὶ ἡδοναῖς διδάξουσι. ταῦτα πολλὰ περιῆν ἡμῖν ἐπανορθώματα. ἐπὶ ἐρήσημον ὑμᾶς, εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, ὑποδήματα δὲ ἔχοντες οἷς ἐπιδείξασθε τὰς ἀλουργίδας ἐσθῆτας, καὶ τὸ ἀκολούθων τὸ πλῆθος, ἢ τὸ δακτυλίων τὸ μέγεθος; ἐῶ λέγειν ὡς καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ μίσος καὶ τὸ πενήτων ἀναγκαῖον ἐξήνεγκαν πρὸς ὑμᾶς, ἵν' μήτοι τεθραφὲν ἐπέλθῃ. ἃ μὴ γὰρ εὔξασθαι καθ' ὑμῶν ἀπειλοῦσιν, λαπτὰ ποιεῖν, μὴ ἢ χρείᾳ εἰς ἀνάγκην αὐτοὺς καταστήσῃ τὰ δύσχρηστα. ἐπεὶ ὅτε ἀλλάττεται γνώμας, ὅτε πλακοῦντος, ἢ εἴ τι λείψανον τοῦ κυνός. ἢ φακῆ δὲ, ὑμῖν σκεπάρδιον ἐστεπηκότα ἔξεστι δὲ, καὶ ἔλαφος, ὀπτώμενοι, μεταξὺ δρεπομένοις βαλοῦσιν εἰς τὸ ὄρος. καὶ ὄρνις ψύττα καταπτήσασα, ἅπτεσθαι καὶ αὐτῆς, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἀναπτήσεται. τὸ δὲ μέγιστον, οἱ ὠκυαιότατοι τῶν οἰνοχόων, φαλακροὶ εὐθὺς ἀνδρεῖοι δὲ χρόνου υἱὸν γνήσονται, ἐπὶ κατεαγότι καὶ ταῦτα τῷ ἀμφορεῖ. πρὸς τάδε, βαλοῦσθε, ἃ ἐν τῇ ἑορτῇ πρέποντα γνοίητ' ἄν, καὶ ὑμῖν ἀσφαλίσασθαι. καὶ ἐπικηφίζετε πολλῷ πενίαν αὐτῶν, ἀπ' ὀλίγου τελίσματος φίλους καὶ μεμπτοὺς ἔξοντες.

tempus jucundissimè transigitur: idque gratum est Baccho, gratum Veneri, gratum quoque Gratiis. Deinde postero die dum comitatem vestram referunt, benevolentiam vobis conciliant. Hæc etiam magno fuerant emenda. Nam illud à vobis sciscitabor, si pauperes abirent taciti, sic enim fingamus, nonne ea res vos ureret, cùm non haberetis, quibus ostentaretis purpureas vestes, comitum multitudinem, annulorum magnitudinem? Neque jam libet referre, necessariò futurum, ut pauperum insidiæ atque odia in vos oriantur, si soli deliciis frui velitis. Nam quæ minantur vobis imprecaturos sese, abominanda sunt: & absit ut ad hujusmodi imprecationes venire cogantur. Quandoquidem si id fiat, neque intestina posthac gustabilis, neque placenta, nisi siquid canis reliquum fecerit. Præterea lenticula saperdæ liquamen vobis habebit. Porrò sus & cervus inter assandum è veru in montes aufugere parabunt: tum aves pingues absque alis fugam molientes, ad pauperes avolabunt. Et quod gravissimum est, pocillatores formosissimi repentè vobis calvi fient, idque etiam fracta amphora. Super his rebus consulite, quæ & festo sint digna, & vobis quàm maximè tuta. Atque illis paupertatis onus sublevate: exiguo vectigali, amicos illos neutiquam malos habituri.

ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΤΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

DIVITES SATVRNO SALVTEM.

ARGVMENTVM.

Divites extenuata accusatione pauperum à consueto, respondent, se quidem feciſſe pro eo atque æquum & honeſtum fuerit, ſed illos ita immodeſtos & intemperantes ſe gerere, ut eos de cætero omnino excludendos cenſuerint. Verùm tamen ex illius conſilio denuo admiſſuros ſe eos eſſe, ſi ex pacto recipiant, ſe nihil contumelioſè aut intemperanter poſthac facturos eſſe.

Πρὸς γὰρ σὲ οἶδ᾽ μόνον τοῦτο τὸ πενήτων τοιοῦτο μεμφόμενον ὦ Κρόνε, οὐχὶ ὁ Ζεὺς ἤδη ὑπεκκωφοτηκὸς πρὸς αὐτῶν, ἀναβοᾶσιν, ἐ αὐτὰ δὴ ταῦτα, τὸ ἀναδασμὸν ἀξιοῦντων χρυσοῦ, ἐ πλουτῶμεν τῷ τε εἰμαρμένῳ, ὡς ἄνισον τῷ κοινῷ πεποιημένῳ, ἢ ἡμᾶς, ὅτι μηδενὸς αὐτοῖς μεταδιδόναι ἀξιοῦμεν; ἀλλ᾽ οἶδεν ὑπεὶνῳ ὅτι Ζεύς ἐστι, παρ᾽ οἷς πολὺ τὸ αἴτιον. καὶ λέγε τοῦτο τοιγαροῦν αὐτῶν πολλά. σοὶ δ᾽ ὅμως ἀπολογησόμεθα, ἐπειδὴ ἄρχεις γε τῶν ἡμῶν. ἡμεῖς γὰρ ἄπαντα πρὸ ὀφθαλμῶν λαβόντες, ἃ μεμφόμεθα, ὡς κάλλιον ἐπιτηρεῖν δοκῶ πολλῶν τοῖς δεομένοις, ἐ ὡς ἥδιον συνεῖναι, ἐ συνωμοσίας τοῖς πένησιν, ἀεὶ διειλλόμενοι ἕτερα ποιοῦντες, ἐσοδιάζοι κρίνοντες, ὡς ἂν μὴ δοκῶ τὸ σωδιαστὴν αὐτὸν αἰτιάσασθαί τι. εἰ δ᾽, ὀλίγοι εἰ δοκῶ δεῖσθαι φάσκοντες, ἐπειδήπερ ἅπαξ αὐτοῖς ἀνεῳγόμεν τὰς θύρας, οὐκ ἀνίσται, ἄλλα ἐπ᾽ ἄλλοις αἰτοῦντες. εἰ δὲ μὴ πάντα εὐθὺς, μηδὲ πρὸς ἅπαξ λαμβάνειν, ὀργὴ, ἐ μίσος, ἐ πρό-

Num putas Saturne de rebus iſtis pauperes ſolùm ad te ſcripſiſſe? Quin potiùs Iovis ipſius aures obſurduerunt illis, dum clamant, novamque rerum partitionem flagitant: ac ſimul & fatum incuſant, quòd non æqualiter diſtribuerit, & nos quòd nihil ipſis impertirivelimus. Verùm novit ille quippe cùm ſit Iupiter, penes quos ſit culpa, eoque illos plerunque obaudit. Nunc tamen cùm nobis imperes, noſtri apud te defenſionem ſuſcipiemus. Nos enim omnia iſta quæ ſcribis ob oculos habentes, quam ſit honeſtum de magna rerum copia indigentibus opitulari: quantoque ſit jucundius ſimul cum pauperibus verſari, & convivium agitare, ad eum modum aſſiduè facimus, & ita in vitæ ratione nos æquamus, ut convictor nihil poſſit incuſare. Verùm illi primum ajunt ſibi paucis opus eſſe: deinde ubi fores illis ſemel aperuerimus, nunquam deſinunt alia ſuper alia poſtulare. Quod niſi protinus omnia, ſimulque cum dicto acceperint, mox paratum odium, in

χαιρεκακίαν βλασφημίαν, κἂν εἴ τι ἐπιψεύδεσθαι ἡμῶν. ἀλλ' οἶμαι ἀκούοντες ἐπίστασθον ἂν, ὡς ἀκριβῶς εἰδέναι σε δεῖ συγχώρησιν. ὡς τε δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ διδόντα ἔχθρον εἶναι πάντων ἑδῆ, ἢ πάντα προϊέμενος, οὐκέτι μάλα πίστεσθαι, καὶ τἀκείνων ἐς αὐτὸν εἶναι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα, μέτρια. τὸ δὲ τοῖς δείπνοις αὐτοῖς, ἀμελήσαντες δὲ ἐμπίπλασθαι, καὶ κατεσίζεσθαι, καὶ αὐτοὶ ἐπιδὰν πλείω δὲ ἐκπιεῖν πίωσιν, ἢ παιδὸς ὥραίου; μεταξὺ ἀναδύεσθον τὸ ἔκπωμα, ἔυξαν τῷ χεῖρε, ἢ παλαικὴ, ἢ γαμετὴ γυναικὶ ἐπεχείρησαν. εἶτα κατεμέσαντες δὲ συμποσίου, ἐς τὴν ὑστεραίαν λοιδορεῖται ἡμῖν κατηλθόντες, ὡς ἐδίψησαν, καὶ ὡς λιμῷ συνῆσαν δικαίῳ. καὶ εἴ σοι ταῦτα καλὰ δοκεῖ αὐτῶν δεκτὰ μόνα, τὰ ὑμέτερα παρόντα ἀναμνήσθητι, τὰ Ἰξίονα. ὃς ἀξιωθεὶς κοινῆς πατρίδος, ἀξίωμα ἴσον ἔχων ὑμῖν, τῇ Ἥρᾳ μεθυσθείς, ἐπεχείρησε βιάσασθαι. τοιοῦτοί ἐσι, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὑφ' ὧν ἡμεῖς ἐδεήθημεν. πρὸς τὸ λοιπὸν, ἀσφαλείας δ' ἡμετέρας ἕνεκεν, μηκέτι ἐπιβαίνειν ποιεῖν αὐτοῖς τὴν οἰκίαν. εἰ δὲ ἐπὶ σὲ συνιόντες, μετρίων δεήσεσθαι, ὥσπερ καὶ φασι, μηδὲν δὲ ὑβριστικὸν εἰς τοὺς συμποσίους ἐργάσασθαι, κοινωνοῦντων ἡμῖν, καὶ συνδειπνούντων τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. καὶ τὰ ἱμάτια ὡς σὺ κελεύεις, πέμψομεν, καὶ δὲ χρυσία, ὁπόσον οἷόν τε, καὶ σφόδρα παυσόμεθα. καὶ ὅλως, ἁδὲν ἐκείνοις ὀμούμεθα. καὶ αὐτοὶ δὲ ἀφίξονται δὲ καὶ πρὸς ὑμᾶς ὁμιλεῖν ἡμῖν, φίλοι ἀντὶ κολάκων, καὶ παρασίτων ἔσονται, ὡς ἡμεῖς γε ἁδὲν ἂν αἰτήσαιο, κἀκείνων τὰ δέοντα ποιεῖν ἐθελόντων.

promptu convitia, etiamsi quid de nobis sit mentiendum. Porrò qui audiunt, fidem illis habent, ut qui probè sciant, eo quòd nobiscum consuetudinem habuerint. Ita fit ut in alterutrum incidamus, ut si nihil demus, illos prorsus habeamus hostes, aut profusis omnibus, ipsis protinus egeamus, jamque in pauperem gregem veniamus. At cætera quidem sunt tolerabilia. Verum inter cænas ipsas non curantes ingurgitari, & implere ventrem, quum plus satis biberint, aut pueri formosi poculum porrigentis manum pungunt, aut pellicem, uxorem-ve solicitant. Deinde evomito convivio, postridie nobis obtrectant, narrantes ut sitiverunt, & esurierunt. Quod si hæc adversus illos mentiri videmur, vester ille parasitus Ixion redeat in memoriam, qui ad mensæ communis honorem admissus, ac vobis dignitate æquiparatus, jam ebrius ille vir egregius, Iunonem adortus est. Hæc atque hujusmodi sunt, propter quæ in posterum statuimus, quò res nostræ sint in tuto, ne posthac illis aditum in domum præbeamus. Quòd si te authore paciscantur! sese moderatè petituros, ut nunc ajunt, neque quicquam flagitiosum in conviviis admissuros, age convivant nobiscum, simulque cœnent bonis avibus. Ac de tunicis, sicuti jubes, mittemus, & de auro, pro facultate insuper insumemus: denique nihil omittemus. Tum illi arte nobiscum vivere desinentes, pro adulatoribus & parasitis amici sunto. Ita nihil erit quod in nobis desideres, si ipsi quoque suo fungi volent officio.

SYM-

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ, Η ΛΑΠΙΘΑΙ, ΦΙΛΩΝ, ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

SYMPOSIVM, VEL LAPITHÆ. PHILON, LYCINVS.

ARGVMENTVM.

Rursum depingit hoc loco Philosophorum mores & vitam Lucianus, atque illa, quæ fictionibus ac fabulis alibi de illis prodidit, hic nunc exemplo ac vero facto comprobat. Est autem historica quædam rei gestæ commemoratio, qua exponit, quò pacto diversarum professionum Philosophi aliquot, ab Aristæneto ad cœnam & nuptiarum celebritatem vocati, postea quam vino incaluêre, prosecta quisque sua inter se verbis primò contenderint, mox ad manus quoque & ad vulnera venerint, adeò ut saucii nonnulli, ac mutilati è convivio asportati fuerint. Rursum autem ex aliis qui vocati non fuerant, quidam, Cynicus videlicet, ultrò veniens, cœnantibus sese obtruserit, magna præsentia & impudentia sua importunitate. Alius autem per literas cum Aristæneto expostularit, tragicè propè in eum debacchatus, quòd præteritus, & cæteris postpositus fuisset. Ex quo apparet, istud hominum genus, quod foris virtutem prædicat, voluptati, gulæ, cæterisque vitiis inservire solitos. Cæterùm tametsi hæc omnia cum summa festivitate pro ingenio atque facundia sua tractet Lucianus, interim tamen serio quoque ac verè idem monet, nullum esse precium operæ, si quis disciplinas omnes perdiscat, nisi simul & vitæ rationes ad id, quod optimum est, accommodet. Inscribitur autem Dialogus hic Convivium, vel Lapithæ, quorum prior titulus ab argumento & re ipsa sumptus est, alter à collatione, quòd ut hic Philosophi, ita à Poëtis Lapithæ & Centauri, in nuptiis Pirithoi, inter se funesto certamine congressi quoque feruntur.

ΦΙΛΩΝ.

1 Ποικίλλω ὦ Λυκῖνε, ἀφηγεῖσθαί σοι φασὶ χθὲς ὑμῖν τὸν Ἀρισταίνετον δεῖπνον, καὶ πῖναι φιλοσόφους λόγους τινὰς ὀλίγους, κοὐ πάνυ μικροῖν συρῆναι ἐπ' αὐτοῖς. εἰ δὲ μὴ ἐψεύδετο Χα-

PHILON.

Variam, Lycine, disputationem in cœna apud Aristænetum heri vobis fuisse narrant, ac philosophicos quosdam sermones habitos, nec parvam super his exortam contentionem: imò nisi mentitus est Charinus, etiam ad

1 Ποικίλλω] Cave, Lector, ne sequaris Erasmum hujus Dialogi Latinum Interpretem, sæpe enim alienus est ab autoris mente. *Bourd.*

εἶν☉, καὶ ἄχρι τραυμάτων τοῦ χωρῆσαι τὸ πᾶλμα. καὶ πάλ☉, αἵματι ἀβλυβῆναι τὴν συνουσίαν. Λυ. καὶ πόθεν ὦ Φίλων, ἠπίστᾳ Χαρῖν☉ ταῦτα; ἐγὼ συνεδείπνουν μετ' ἡμῶν. Φι. Διονίκ☉ ἔφη ☩ ἰατρῷ ἀνδρὶ. Διόνικ☉ ☩, καὶ αὐτὸς οἶμαι τ συνδεῖπνον ἐώ. Λυ. καὶ μάλα. ἐ μὲν ἐξ ἀρχῆς γε οὐδ' αὐτὸς ἅπασι παρεγένε☉, ἀλλὰ ὑστε, μεσούσης χύδην ἤδη τ μάχης, ἐπίσῃ ὀλίγον τοῦ τ τραυμάτων, ὥστε θαυμάζω εἴ π σαφὲς εἰπεῖν ἐδύνατ☉, μὴ οὐχὶ καθληθέντας ἐκείνους, ἀφ' ὧν ἀρξαμένη ἐς τὸ αἷμα ἐπλούτησεν αὐτοῖς ἡ φιλονεικία. Φ☉ τοιγαροῦν ὦ Λυκῖνε, ☾ ὁ Χαρῖν☉ αὐτὸς, εἰ βουλοίμεθα τἀληθῆ ἀκοῦσαι, καὶ ὅπως ἐπῆλθ☉ ἕκαστα, παρὰ σε ἡμᾶς ἥκειν ἐκέλευε. καὶ τ Διόνικον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, ὡς αὐτὸς μὲν, ἐ ξυμβαίνοιτο ἅπασι, σὲ ☩ ἀκριβῶς εἰδέναι τὰ γεγενημένα, ☾ τὰς λόγους αὐτοὺς ἀπομνημονεῦσαι, ἅτε μὴ παρέργως τ τοιούτων, ἀλλ' ἐν σπουδῇ ἀκροώμενον. ὥστε σὺν ἂν φίλοις ἐσιὼν ἡμᾶς ἡ δεῖπνον τοιοῦτον ἑστιάσειν, ἧς σὺν οἶσθ' ἄν πις ἡδέως ἔμοιγε. καὶ μάλιστα ὅσῳ πήφοντες εὐ εἰρήνῃ, ☾ ἀκινδύνως ἔξω βέλους ἐσιασόμεθα. εἴτε γὰρ οὐοντες ἐπαρώνησέν τι τ δόλ τὸ δεῖπνον, εἴτε νέοι. εἰπεῖν τι ὅσα ἤκιστα ἐχρῆν ὑπὸ ☩ ἀκρατοῦς σπασχόντες, καὶ πᾶξαι. Λυ. νεανικώτερα ἡμᾶς ὦ Φίλων, ἀξιοῖς ἐκφέρειν ταῦτα πρὸς τὰς πολλὰς, καὶ ἐπιξύσας, ὀλιγωμένης πᾶλμα, ὑπὸ οἴνου, καὶ μέθης χλιόρινα, δέον λήθην ποιήσασθαι αὐτῶν, καὶ νομίζειν ἐκεῖνα πάντα θεῶν ἔργα ☩ Διονύσου εἶναι. ὃς σὺν οἶδα εἴ τινα τ αὐτῷ ὀργίων ἀτέλεστον, ☾ ἀνύσκοπον παρεῖδεν. ὅρα δὲ μὴ κακηθέστον τινῶν ἀνθρώπων ἢ τὸ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα ἐξετάζειν, ad vulnera usque rem processisse, denique conventum sanguine dimissum esse. *Lyc.* Et unde Philon, rescivit hæc Charinus? neque enim is nobiscum est cœnatus. *Ph.* Ex Dionico medico, ajebat accepisse sese. Dionicus autem opinor, erat ex convivis. *Lyc.* Ita sanè: sed non omnibus ab initio interfuit: sed seriùs, ferè sub medium pugnæ, & paulò ante vulnera supervenit. Proinde demiror, siquid certi referre potuit, qui non spectarit illa, unde lis inter eos nata desierit in sanguinem. *Ph.* Proinde Lycine etiam Charinus ipse, si singula uti gesta sunt, audire planè vellemus, jussit ut te conveniremus. Etenim dixisse Dionicum, se toti negotio interfuisse: te verò accuratè tenere quicquid actum est, eorumque sermones meminisse, ut qui res istiusmodi non obiter, sed diligenter audire consueveris. Itaque omnino nos suavissimo hoc epulo excipies, quo nescio an ullum mihi sit jucundius: in primis cùm in pace sobrii, & sine sanguine extra teli jactum simus epulaturi: sive senes, sive juvenes aliquid in cœna debacchati sunt: ea mero compulsi & dicere, & facere quæ minimè decebat. *Lyc.* Vis, Philo, ut hæc in vulgus narrando efferam quæ in vino & ebrietate petulantiùs acta sunt: cùm essent potiùs oblivioni tradenda, omniaque illa Dei illius Bacchi opera censenda: qui nescio an quenquam suis orgiis non initiatum, & bacchationis expertem præterierit. Proinde vide ne hominis sit parum bene morati, ejusmodi ad amussim exquirere, quibus in con-

ἀ κρλῶς ἔχῃ σὺ τῷ συμποσίῳ κρλῶς λιπόντας ἀπαλλάττεσθαι. μισῶ γάρ φησι Ϲ ὁ ποιητικὸς λόγον μνήμονα συμπότην. καὶ μὴν ὁ Διονικὸς ὀρθῶς ἐποίησε τὸν τὸ Χαρῖνον, αὐτὸ ἐξαγορεύσας, καὶ πολλὴν τὴν ἐκλελοιπυῖαν κραιπαλῶσι ἀνδρῶν Φιλοσόφων. ἐγὼ δ', ἄπαγε, σὺ δ' ἂν τοιοῦτον εἴποιμι. Φι. θρύπτη ταῦτα ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' ὅπερ γε τοῦς ἐμὲ ἔδει ποιεῖν, ἐχρῆν, [1] ἀκριβῶς γνόντα [2] πολὺ βέλτιον ἐπιθυμεῖν σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι. καί μοι δοκεῖς εἰ μὴ παρῆσαν τῶν ἀκουσομένων, καὶ πρὸς κίονα τινὰ, ἢ πρὸς ἀνδριάντα ἡδέως ἂν προσελθὼν, σκέψαι, πάντως σωτέρων ἀμυσί. εἰ γὰρ ἐβούλου ἀπαλλάττεσθαι τοῦ, οὐκ ἐάσεις με ἀνήκοον ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἕξεις, καὶ προκαλέσῃ, καὶ δίωξη. καίτοι θρύψομαι πρὸς σε ἐν τῷ μέρει. καὶ νῦν μοι δοκεῖ, ἀποιμῦμαι ἅπαν αὐτὸ παδυσόμενοι. σὺ δὲ μὴ λέγε, Λυ. μηδὲν πρὸς ὀργήν. διηγήσομαι γὰρ, ἐπεὶ τοῦτό γε προθυμεῖ. ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλὰς ἐρεῖς. Φι. εἰμὶ παντάπασιν ἐγὼ ἐπιλέκτομαι Λυκίνε, αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιήσεις αὐτὸ, καὶ φλαύσεις εἰκῆ ἅπασι. ὥστ' οὐδὲν ἐμοὶ δίωξη. ἀλλ' ἐκεῖνό μοι πρῶτον εἰπὲ, τῷ παιδὶ τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀθηναῖος καὶ ἀγάμενος γυναῖκα, εἰσίαι ὑμῶς; Λυ. οὐκ, ἀλλὰ τὴν γυναῖκα ἐξεδίδου αὐτὸς τὴν Κλεανθίδα τῷ Εὐκρίτῳ ὁ δανειστὴς τοῦ Φιλοσόφου. Φι. παγκάλως νὴ Δία μεμφικίλω, ἀπαλλαγὴν ἔπ, καὶ πάνυ καλῶς ἔφερεν γάμων. Λυ. ἀλλ' οὐκ εἰχεν ἄλλον ἐπιτήδειόν σοι μᾶλλον τοῦτον ἢ νεο-

convivio relictis rectius erat discedere. Odi enim, inquit poëta, memorem compotorem. Nec à Dionico rectè factum, quòd hæc apud Charinum effutivit, & pridianam hominum Philosophorum temulentiam divulgavit. At ego, apage, istiusmodi velim dicere. *Phi.* Ludos me facis, Lycine. At non erat apud me sic agendum, ut qui cognorim apprimè te dicendi longè esse cupidiorem, quàm ego sim audiendi. Et mihi videris, si tibi deessent auditores, vel ad columnam aliquam, vel ad statuam accessurus, quò omnia uno spiritu connectens effunderes. Quòd si nunc voluero discedere, non sines me abire quin audiverim: imò venies, comitabere, rogabis. Atque ego te tum vicissim ludam. Quin si ita vis, abeamus ea ex alio auditurí: tu verò ne dicas. *Lyc.* Nihil succensseas, narrabo enim, siquidem tantopere cupis: sed ea lege ut apud vulgus non efferas. *Phi.* Ni prorsus Lycini morum sum oblitus, tute meliùs id feceris, & prior omnibus denarrabis: ita ut me nihil opus fuerit. Sed id mihi responde primùm, An filio Zenoni uxorem ducens Aristænerus, convivio vos accepit? *Lyc.* Non: sed Cleanthidem filiam locabat filio fœneratorii Eucriti, philosophiæ operam danti. *Phi.* Formosissimo per Iovem adolescenti, adhuc tenero, nec admodum nuptiis maturo. *Lyc.* Sed nullum utique aptiorem habebat: quem cùm

1 Ἀκριβῶς γνόντα] Τὸ σπουδαῖον Lucianici stili properantis. *Marcil.*

2 Πολὺ βέλτιον ἐπιθυμεῖν σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι] Πολὺ σπουδαιότερον ἐπιθυμεῖν σε τὰ ταῦτα εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι. Terentius Hecyra. *Quasi non tu multo malis narrare hæc mihi, quam ego quæ percontor scire, &c.* Idem-

σμὸν τε εἶναι δικῦσι, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμητικόν, ἔτι δὲ μόνον ὄντα πλουσίῳ τῷ Εὐκρίτῳ, καταλιπεῖν νυμφίον ἐξ ἁπάντων. Φι. ὑμικρὸν λέγεις αἰτίαν τὸ πλουτεῖν τὸν Εὐκρίτου. ἀπὸ ᾧ Λυκῖνε, τίνες οἱ δειπνοῦντες ἦσαν; Λυ. τὰς μὲν ἄλλας, τί ἂν σοι λέγοιμι; οἱ δὲ λόγου φιλοσοφίας, καὶ λόγων, ὅσπερ ἐθέλεις οἷμαι ἀκοῦσαι μάλιστα, Ζηνόθεμις ἦν ὁ πρεσβύτης, ὁ ἀπὸ τῆ Στοᾶς. καὶ ξὺν αὐτῷ, Δίφιλος, ὁ Λαβυρινθίου ἐπίκλην, διδάσκαλος ὢν ὑτος τῦ Ἀριστωνίτου, υἱὸς τῦ Ζήνωνος. τὸν δὲ ἀπὸ τῦ Περιπάτου, Κλεόδημος. οἶσθα τὸν σωμύλον, τὸν ἐλεγκτικόν; ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταί, καὶ κοπίδα καλοῦσιν. ἦσαν δὲ ὁ Ἑπικούρειος Ἕρμων, παρὼν. ἐσεληλύθεσαν γε αὐτὸν, δῆλος ὑπεβλέπετο οἱ Στωϊκοὶ, καὶ ἀπεστρέφοντο, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥσπέρ τινα πατροκτόνον, καὶ σκαιὸν μυσαττόμενοι. ὑτοι μὲν Ἀριστωνίτου αὐτῷ φίλοι, καὶ συνήθεις ὄντες, παρεκέκλητο ἐπὶ δεῖπνον. καὶ ξὺν αὐτοῖς, ὁ Γραμματικὸς Ἰσταῖος, καὶ ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος. ἀφ' ὧν τὸν νυμφίον τὸν Χαιρέαν, Ἴων ὁ Πλατωνικὸς συνεισῆτο, διδάσκαλον αὐτῷ ὤν, σεμνὸς τις ἰδεῖν, ἐν ἱματισμῷ, καὶ πολὺ τὸ κόσμιον ἐπιφαίνων τῷ προσώπῳ. κρινόνα γὰρ οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν, εἰς τὸ ὀρθοτρὲς τῦ γνώμης ἀποβλέποντες. καὶ ἐπεὶ παρῆλθεν, ὑπεξανίσταντο πάντες αὐτῷ, καὶ ἐδέξιοῦτο ὡς πατὴρ τὸν κρείττονα. καὶ ὅλως, Θεῖός ἐπιδημίᾳ τὸ περιμάχητος ἦν, Ἴων ὁ ξυμφοιτῶν συμπαρών. δέον δὲ ἤδη κατακλίνεσθαι, ἁπάντων χεδὸν παρόντων, ὁ δεξιᾷ μὲν εἰσιόντων, αἱ γυναῖκες ὅλον [1] τὸν κλιντῆρα

cùm videret modestum, & ad studia philosophiæ propensum, præterea solum Eucrito diviti filium, sponsum ex omnibus delegit. *Ph.* Non levem dicis causam, quia nimirum dives est Eucritus. Verùm Lycine, quinam erant convivæ? *Lyc.* Alios quidem, cur tibi recenseam? Ex Philosophis & oratoribus, quos potissimùm audire cupis, erat Stoicus ille senex Zenothemis: unaque Diphilus, cognomento Labyrinthus, Aristæneti Zenonis filii præceptor. Ex Peripateticis autem Cleodemus: nosti hominem dicacem, & argutatorem, quem discipuli gladium, & bipennem vocant. Aderat etiam Hermon Epicureus: quem ingredientem Stoici torvis oculis obtuebantur, & aversabantur, palamque tanquam parricidam & impium detestabantur. Hi quidem Aristæneti ipsius amici, & familiares, ad cœnam fuerant invitati: & cum his Isthæus Grammaticus, & Rhetor Dionysodorus. Et propter sponsum Chæream, Ion Platonicus præceptor ejus intererat convivio: vir aspectu gravi, ac decore divino, & multam vultu modestiam præ se ferens, unde vulgus regulam ipsum vocat, ad ejus animi rectitudinem respicientes. Huic ingresso assurrexerunt omnes, & ut quempiam ex præstantioribus salutarunt: adeò ut Deus aliquis advenisse videretur, cùm unà adesset Ion ille admirandus. Cùm autem jam esset accumbendum, omnibus ferè præsentibus, ad dextram quidem ingressis, totam illam spondam mulieres quæ com-

1 Τὸν κλιντῆρα ἐκεῖνον] Hesychius: κλινοδῆρες. δίφροι, κλῖναι. Menagius.

1 E'c

ἐκεῖνον ἐπίλαβου, σὺν ὀλίγοις ἄσιν. καὶ ὁ αὐτὸς, ἡ νύμφη, πάνυ ἀκριβῶς ἐγκεκαλυμμένη, ὑπὸ τῶν γυναικῶν περιεχομένη. [1]εἰς ἦν τις ἀντίθυρον, ἡ ἄλλη πλουσία, ὡς ἔικασι ἀξίως εἶχε. καὶ ἀνάκειτο ἦν τῶν γυναικῶν, πρῶτος ὁ Εὔκριτος. εἶτα ὁ Ἀριστήνετος. εἶτα ἐπεδιάζετο, πότερον χρὴ πρότερον Ζηνόθεμιν τὸν Στωϊκὸν ἀνακεῖσθαι, ἢ Ἕρμωνα τὸν Ἐπικούρειον. ἱερεὺς γὰρ ὢν τοῦ ἀνάκειται, ὁ γήρως ἕνεκα πρῶτος εἰς τὴν Πόλιν. ἀλλὰ ὁ Ζηνόθεμις τὴν ἀπορίαν ἔλυσεν. εἰ γάρ μοι φησὶν ὦ Ἀριστήνετε, δύο πατρὸς ἄξιος Ἕρμων, τοῦτο δ' ἀνδρὸς, ἵνα μηδὲν ἄλλο κακὸν εἴπω, Ἐπικούρειος, ἄπειμι, ἔλεον σοι τὸ συμπόσιον κωλύσων. καὶ ἅμα τὸν παῖδα σπάσας, καὶ ἐξιόντα ἑώρα. καὶ ὁ Ἕρμων, ἔχε μὲ ὦ Ζηνόθεμι τὰ πρῶτα ἴφη. αὐτὰρ εἰ δὲ μηδέν τι ἧττον, ἱερεύς γε ὤντι, ὑπεξίστασθαι κωλύσω εἶχον, εἰ δὲ Ἐπικούρου πάνυ, κωλακεύσοντας. ἐμέλησε ἦδη ὃς ὁ Ζηνόθεμις, Ἐπικούρειον ἱερέα. καὶ ἅμα λέγων, κατεκλίνετο. καὶ μετ' αὐτὸν ὁμοίως ὁ Ἕρμων. εἶτα Κλεόδημος ὁ περιπατητικός. εἶτα ὁ Ἴων. καὶ ὑπ' ἐκείνῳ, ὁ συμφιτεύων. εἶτ' ἐγώ. καὶ παρ' ἐμοὶ, ὁ Διφίλος. καὶ ὑπ' αὐτὸν, Ζήνων ὁ μαθητής. εἶτα, ὁ Ῥήτωρ Διονυσόδωρος, καὶ ὁ Γραμματικὸς Γναῖος. Φι. βαβαὶ ὦ Λυκῖνε, Μουσῶν τι τὸ συμπόσιον διηγῇ σοφῶν τε πλείστων ἀνδρῶν. καὶ ἔγωγε τὸν Ἀριστήνετον ἐπαινῶ, ὅτι τῷ δυτικωτάτῳ ἑορτὴν ἄγων, τὰς συ-

complures erant, occuparunt. Inter quas erat & ſponſa, valdè diligenter obvelata, fœminis hinc atque hinc ſtipata. Porrò ex adverſo oſtii reliqua turba, pro cujuſque dignitate collocata. E regione mulierum, primus Eucritus, ſecundus Ariſtænetus. Tum ambigi cœpit, utrum altero priorem oporteret accumbere, Zenothemin-ne Stoicum quippe ſenem, an Hermonem Epicureum. Nam hic erat Caſtoris ac Pollucis ſacerdos, & nobiliſſimæ inter cives familiæ. Verùm eam hæſitationem ſolvit Zenothemis. Si me, inquit, Ariſtænete, minoris Hermone ducis, viro videlicet iſto, ut ne quid aliud mali dicam, Epicureo, diſcedo, totumque convivium vobis relinquo. Et puerum illicò tanquam diſceſſum parans, advocat. Tum Hermon, priores partes, inquit, habe Zenothemi: quanquam etſi nihil aliud, vel hoc nomine par erat concedi, quòd ſacerdos ſim, ut planè contemnas Epicurum. Rideo, inquit Zenothemis, ſacerdotem Epicureum: ſimulque cum dicto accubuit. Poſt hunc Hermon: deinde Cleodemus Peripateticus, pone hunc Ion, proximè hunc ſponſus: poſt eum ego, juxta me Diphilus, huic aſſidebat Zenon diſcipulus, poſtremò Rhetor Dionyſodorus cum Iſtiæo Grammatico. *Ph.* Papæ, Lycine, Muſarum conventum quendam mihi narras fuiſſe iſtud convivium, quippe plurimis ſapientibus, doctiſque viris refertum. Atque equidem Ariſtænetum laudo, quòd cùm optatiſſimum hoc feſtum celebraret, præ cæ-

1 Εἰς ἦν τὸν ἀντίθυρον] Ἀντίθυρος, ellipſis pro ἀντίθυρος τοῖχος. Ipſe Lucianus ſuprà de Domo pag. 463. κατὰ μέσον τοῖχον, ἀντὶ τοῦ ἀντίθυρος: ſed ubi legendum videtur, ἀντὶ τὸν ἀντιθύρου: aut potiùs τῷ ἀντιθύρῳ. Menagius.

1 Ἀλ-

φωλάτους ἐσιὰν πρὸ τ ἄλλων ἠξίωσεν, ὅτι ὡς τὸ κεφάλαιον ἐξ ἑκάστης αἱρέσεως ἀπανθισάμενος, οὐχὶ τὰς μὲ, τὰς δὲ, ἀλλ' ἀναμίξ ἁπαντας. Λυ. ἐστι γὰρ ὦ ἑταῖρε, οὐχὶ τ πολλῶν τούτων πλοῦσιον, ἀλλὰ & παιδείας μέλᾳ αὐτοῖς, καὶ τὸ πλείστου ἄξιον τοῖς τοιούτοις ξυνίεσιν. εἰστιώμεθα δὴ οὖν ὡς ἡσυχᾷ τοτὲ τοτὲ, & παρεσκεύαστο ποικίλα. πολὺ μὲν οὖν ἦν ὄψον καὶ ταῦτα καλαθυμείδη, χύμους, καὶ τέμαχα, καὶ καρυκείας. ἄπειρα γὰρ ἀφθονα. ἐν τούτῳ δὴ, ὁ Κλεόδημος ἐπικύψας εἰς τ Ἰωνίαν ὁρᾷς ἔφη τ γέροντα, Ξενοθέμιν λέγω, ἐπηκόον γὰρ, ὅπως ἐμφορεῖται τ ὄψων, & ἀναπίπλησιν ζωμῶ τὸ ἱμάτιον, & ὅσα τῷ παιδὶ καθυπενέγκωνται ὀρέγῃ, λανθάνειν οἰόμενος τοὺς ἄλλους, ἐμεμνημένος τ μεθ' αὑτόν; δεῖξον δὴ & Λυκίνῳ ταῦτα, ὡς μάρτυς εἴη. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν ἐδόμην, δεῖξοντός μοι δ' Ἰωνος, πολὺ πρότερον αὐτὰ σε θεωμένης ἐωρακώς. ἅμα γὰ ταῦτα ὁ Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπεσεν ὁ Κυνικὸς Ἀλκιδάμας ἄκλητος, εἰπὼν τὸ κοινὸν ἐπιχαρεκακήσας μῦθον, τῷ Μενέλαῳ αὐτόμολον ἥκοντα. τοῖς μὲν πολλοῖς, ἀναίσχυντα ἐδόκει πεποιηκέναι, καὶ ὑπέρογκον τὰ τῆς χειρὸς τα. ὁ μὲ, τὸ, ἀφρόντιστε Μενέλαε. ὁδὶ, ἀλλ' οὐκ ἀτρεμοῦντ Ἀγαμέμνονι ἤρεσκε θυμῷ, καὶ ἄλλα πρὸς τὸν καιρὸν εὔστοχα, καὶ χαρίεντα ὑποτονθορύζοντες. ἐς μέντοι τὸ φανερὸν, οὐδεὶς ἐτόλμα λέγειν. ἐδεδίκεισαν γὰρ τ Ἀλκιδάμαντα, βόλῳ ἀπτυῶς ὄντα, & κορακικώτατον Κυνικῶν ἁπάντων. παρ' ὃ & ἀμείνων ἐδόκει, & φοβερώτατος ἦν ἅπασιν. ὁ δὲ Ἀριστ-

cæteris sapientissimos viros convivio excipere voluerit, delectis ex unaquaque secta præcipuis, non hos, non illos, sed omnes promiscuè advocans. *Lyc.* Etenim, amice, non modò est è divitum istorum vulgo, sed etiam literarum est studiosus, & maximam vitæ partem in his versatur. Itaque initio taciti cœnabamus, variusque erat apparatus. Neque enim arbitror operæ pretium, ut enumerem condimenta, cupedias, & aromata, quæ cuncta affatim suppetebant. Interim Cleodemus, inclinatus in Ionem, vides, inquit, illum senem, Zenothemin dicens (subauscultabam enim) ut sese opsoniis ingurgitat, utque jure vestem opplevit: quàm multa puero à tergo stanti porrigit, alios latere se putans, & post se accumbentium immemor? Hæc igitur ostende Lycino, quò fit testis. Mihi autem non opus erat, ut indicaret Ion: quippe qui hæc perspicuè videram. Hæc simulatque dixit Cleodemus, irruit in convivium Alcidamas Cynicus non vocatus: vulgatum illud lepidè præfatus, Menelaum ultro venire. Quare plerisque visus est turpiter & impudenter fecisse: & quod cuique tum in mentem veniebat, in eum torquebant, alius hoc, Insanis Menelae: alius verò, Verùm Agamemnoniæ menti non ista placebant: ad hæc alia quæ pro tempore lepidè & falsè dici poterant, in eum obmurmurabant. Nam palam nullus audebat quicquam dicere, propterea quòd metuerent Alcidamantem, ut pote convitiatorem egregium, unumque è Cynicis omnibus clamosissimum. Qua quidem re adeò vitus est excellere, ut nulli non formidandus esset. At Aristænetus collaudatum

ται ἐπὶ τὸν, ἐπαινέσας αὐτὸν, ἐπὶ λόγου δρόνου τινὰ λαβόντα, καθίζεσθαι ἐπὶ τὸ ἴσχιον τι, ἢ Διονυσόδωρον. ὁ δὲ, ἅπαγε φησι, γυναικεῖον λέγεις, καὶ μαλθακὸν, ἐπὶ δρόνου καθίζεσθαι, ἢ σκίμποδος, ὥσπερ ὑμεῖς ἐπὶ μαλακῆς τινὸς κλίνης μικρὰ δεῖν ὑπτίοις κατακειμένοις, ἐπᾶδε, πορφυρίδας ὑποβεβλημένοις. ἐγὼ δ', κἂν ὀρθοστάδην δειπνήσαιμι, ἐμπεσὼν τῶν ἄμα τῷ συμποσίῳ. εἰ δ' ἐκ κάμοιμι, καμοῦ ἐπὶ τοῦ τρίκλινα ὑποβαλλόμενος, κείσομαι ἐπ' ἀγκῶνος, οἷον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν. ὅπως ἂν μὴ γένωμαι ὁ Ἀλκισάνετος, εἰ σοι ἥδιον. καὶ τὸ δεῖπνον τοῦτο, ὡς κύκλῳ περιῶν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐδείπνει, ὥσπερ οἱ Σκύθαι ὡς τὰ ἀφθονώτερα νομὰ μετέχοντες ἀεί, καὶ τοῖς ἑταίροις τὰ ὄψα συμπεριφέροντες. καὶ μήτοι ἐκ ἐπιτέμνων, ἐνεργὸς ἦν, ἀρετῆς πέρι, καὶ κακίας μεθόδου διεξιών, καὶ εἰς τὸν χρυσὸν, καὶ τὸν ἄργυρον ἀποσκώπτων. ἠρώτα γοῦν τὸν Ἀλεξανέτην, τί βούλοντται αὐτῷ αἱ τοσοῦτοι, ἐκ τηλικαῦται κύλικες, τὸν κεραμέων ἴσα δυναμένων. ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν ἤδη διενοχλοῦντα, ἔπαυσιν εἰς τὸ παρὸν Ἀλεξανέτης, τῷ παιδὶ κύσας ἐμεμάθη σκύφον δοῦναι αὐτῷ, ζωρότερον ἐγχέαντι. καὶ ἰδὼν ἄρεσκα ἐπιτηδείως, ὡς εἰδὼς ὅσων κακῶν δρχὴν ὁ σκύφος ἐκεῖνος ἐπεδεδώκει. λαβὼν δ' ἅμα ὁ Ἀλκιδάμας, ἐσίγησε μικρόν. καὶ εἰς τὸ δεξιὸν κατακλινὲς ἑαυτὸν, ἐκείθι ἡμίγυμνος ὥσπερ ἠπειλήκει, πήξας τὸν ἀγκῶνα ὀρθὸν, ἔχων ἅμα τὸν σκύφον ἐν τῇ δεξιᾷ, εἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν γραφέων δείκνυται. ἤδη δ' ἐς τὰς ἄλλας σωτηρίας ἐτρέπετο ἡ κύλιξ. καὶ

datum illum, quòd non vocatus adveniſſet, juſſit accepta ſella, juxta Iſtiæum ac Dionyſodorum accumbere. At ille, apage, inquit, muliebre ac molle quiddam dicis, uti in ſella aut ſcamno ſedeam, quemadmodum vos mollibus in ſtratis propè ſupini accumbentes, ſuppoſita purpura: epulamini. Quin ego vel ſtans cœnavero, in ipſo interim convivio obambulans. Quòd ſi defatigatus fuero, tum humi ſubſtrato pallio, cubito innixus jacebo, qualem Herculem pingunt. Ita fiat, inquit Ariſtænetus, ſiquidem iſthuc mavis. Tum Alcidamas convivium in orbem luſtrans, cœnabat, Scytharum ritu ad uberiora paſcua ſubinde ſeſe transferens, unaque cum iis qui inferebant edulia, circumiens. Ac tamen dum cibum caperet, operi intentus erat, de virtute, & vitio diſſerens: tum aurum & argentum dicteriis inceſſens. Nam Ariſtænetum interrogabat, quidnam ſibi vellent tam multa, tam magna pocula, cùm non minùs uſui poſſent eſſe fictilia. Verùm illum jam moleſtum ſe præbentem, in præſens compeſcuit Ariſtænetus, miniſtro innuens ut ingentem calicem, infuſo mero, illi porrigeret. Atque id quidem optimè excogitaſſe putabat, neſcius quantorum malorum ſcyphus ille eſſet author futurus. Quem ſimul atque accepit Alcidamas, pauliſper ſiluit, ac in ſolo ſternens ſeſe, jacebat ſeminudus, ut ſe facturum erat pollicitus, cubito humi fixo innitens, ſimulque dextra ſcyphum tenens, qualem Herculem Pholenſem pictores fingunt. Iam verò & inter alios calix aſſiduè circumagebatur: tum invitatiunculæ ad bibendum, & con-

φιλοτησίαν, καὶ ὁμιλίαν, καὶ φῶτα εἰσεκεκόμιστο. ὁ τοιγαροῦν δὴ ἐγὼ τὸ παρεσῶπα τοῦ Κλεοδήμου παῖδα, οἰνοχόον ὄντα ὡραῖον, ἰδὼν ὑπεμειδίασα, χρὴ γὰρ οἶμαι ἐν ὅσοις πάρεργα τὰ εἰσόδους, εἰπεῖν, καὶ μάλιστα εἴ τι παρὸν τὸ γλαφυρώτερον ἐπῆλθε, μάλα ἡδὺ παρεφύλαττον, ὅπως ἐμειδίασεν. καὶ μικρὸν, ὁ μὲν, ἀφεθῆναι, ὡς ἀπολήψόμενος δῆθεν ὁ Κλεοδήμου τὸν φιάλιον. ὁ δὲ τὸν τε δάκτυλον ἀπέθλιψεν αὐτῷ, καὶ δραχμὰς δύο οἶμαι συναπέδωκε μετὰ τοῦ φιάλης. ὁ παῖς δὲ, πρὸς μὲν τὸν δάκτυλον ἠλιθόμβους, αὖθις ἐμειδίασεν, ὡς μὲν σαφῶς οἶμαι τὸ νόμισμα. ὥστε μὴ δεξαμένῳ, ψόφου μὲν δύο δραχμῶν παρέχοι σκῆψιν. καὶ ἠρυθρίασαν ἄμφω μάλα σαφῶς. ἠπόρουν δὲ οἱ πλησίον, ὅ τινος εἴη τὰ νομίσματα, ἕως μὲ παιδὸς ὄντος μὴ ἀποβληκέναι, ἕως δὲ Κλεοδήμου καθ' ὃν ὁ ψόφος ἐγένετο, μὴ προσποιεῖσθαι τὴν ἀπόρριψιν. ἠμελήθη δ' ὧν, καὶ παρῴχηται τοῦτο, ὡς πάνυ πολλῶν ἰδόντων, πλὴν μόνου ὡς ἐμοὶ ἔδοξε Ἀριστοαινέτου. μετέπεσε γὰρ τὸ παῖδα μικρὸν ὕστερον ἀφανῶς ὑπεξαγαγών. καὶ τῷ Κλεοδήμου πρὸ ὀλίγου διεσόντι τὸ ἐξώρατον ἤδη, καὶ ἡμιπέπωνι, ὀρεωκόμον τινὰ, ἢ ἱππονόμον. καὶ τοῦτο μὲν, οὐδ' ὅπως ἐπεχωρήθη, μεγάλης αἰσχύνης αἴτιον τῷ Κλεοδήμῳ γιγνόμενον, εἰ ἔφθη ἀφροιτῆσαι εἰς ἄπαντας, [1] ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα, δεξιῶς πάνυ δὲ Ἀριστοαινέτου τὴν παρουσίαν συνέσκασεν. ὁ Κυνικὸς δὲ Ἀλκιδάμας, ἐπιπώκει γὰρ ἤδη, πυθόμενον ἔτι ἡ γαμουμένη παῖς καλοῖτο, σιωπὴν διακελεύσας μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ἀποβλέψας εἰς τὰς γυναῖκας, confabulationes ortæ, demum & faces illatæ. Interim ego cùm puerum assidentem Cleodemo, pocillatorem formosum, subridentem vidissem (oportet enim arbitror accessiones convivii, commemorare, ac in primis siquid elegantius factum est) tum attentè observabam quid rideret. Et paulò pòst, hic quidem accessit, ut à Cleodemo poculum acceperus. Ille verò digitum ipsius compressit, & drachmas duas, opinor, ipsi unà cum poculo dedit. Tum puer, ad compressum digitum denuo risit, nec tamen nummum sensit: ita ut eo non accepto, delapsæ duæ drachmæ strepitum ediderint, & ambo admodum perspicuè erubuerint. Ambigebant autem proximè assidentes, cujus essent nummi: cùm & puer negaret à se projectos, & Cleodemus juxta quem strepitus acciderat, sibi excidisse dissimularet. Verùm ea res neglecta est, & dissimulata, quam non ita multi viderant, præter unum, ut mihi quidem visum est, Aristænetum. Puerum enim clam subductum paulò pòst loco movit, innuitque ut Cleodemo admoveretur aliquis ex illis exoletis, & robustis, videlicet mulio quispiam, aut equiso. Ad hunc modum ea res utcunque abiit, magnum illatura Cleodemo pudorem, si ad omnes permanasset, nec protinus Aristænetus extinxisset, inducta dextrè admodum temulentia. Porrò Cynicus Alcidamas (jam enim erat potus) percontatus quodnam esset nuptæ nomen, imperato magna voce silentio, conversis ad mulieres oculis,

1 Ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα] Ἀλλὰ μὴν κατέσβη αὐτίκα. Marcil.

1 Ἐξυ-

σοι ἔφη ὦ Κλεανθί, Ἡρακλέους δέχεσθε. ὡς δ' ἐγέλασαν ἐπὶ τούτῳ ἅπαντες, ἐγελᾶτε ἔφη ὦ κακοδαίμονες, εἰ τῇ γύμφῃ σχέτλιον ἐπὶ θείῳ καὶ ἡμετέρῳ θεῷ τῷ Ἡρακλείους; καὶ μὲν δὴ εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς ἐμὲ μὴ λάθῃ παρ' ἐμοῦ τὸ σκύφον, ὅπως ποιήσω ἂν υἱὸς αὐτῷ γνήσιος, οἷος ἐγὼ, ἄτρεπτος μὲν ἀλκὴν, ἀλδήρεος δὲ τὴν γνώμην, τὸ σῶμα δ' ὅσον κρατερός. καὶ ἅμα παρεσκευάζετο ἑαυτὸν μᾶλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰδοῖον. αὖθις ἐπὶ τούτοις ἐγέλασαν οἱ συμπόται. καὶ ὃς ἀγανακτήσας, ἐπαύσασθε, ἔφη, καὶ παρέφερεν βλέπων, κοὐδὲν ἧττον εἰρήνῃ ἄχων. τάχα δ' ἂν πικρὸν κατέκλασε τῇ βακτηρίᾳ, εἰ μὴ τις ἧκεν εἰσκεκόμισε παλαιᾶς ὀμφακίδος. πρὸς ὃν ἀποβλέψας, ἡμιέφθου ἐφάνη, καὶ ἔλαξε δ' ὀμοῦ, καὶ συνεφορεῖτο συμπεφλέων. καὶ οἱ παῖδες ἐμέθυον ἤδη, καὶ βοῆς μεσοῦσης τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν γὰρ Διονυσόδωρος ὁ ῥήτωρ αὐτῷ, ῥήσεις πάσας ἐν μέρει διεξῄει, καὶ ἐπῃνεῖτο ὑπὸ τῶν κατόπιν ἐφεστώτων οἰκετῶν. ὁ δὲ Γραμματικὸς, ἐράψῳδεῖ, ὕστερος καθεκτέμβριος. καὶ συνέφερεν εἰς τὸ αὐτὸ τὰ Πινδάρου, καὶ Ἡσιόδου, καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς ἐξ ἁπάντων μίαν ᾠδὴν παρηλαίνων ἀποπλέκων. μάλιστα δ' ὀκνῶν ἄνδρα θρασυτόμβδον τὰ μέλιττα, σὺν δ' ἴθαλον ῥινάς. καὶ, ἴυγξ δ' ἀρ' οἰμωγή τε, καὶ ὄζυλη πάλιν ἀνδρῶν. ὁ Ζηνόθεμις δ' ἀνεγίνωσκε, παῖδας δὲ παιδὸς λαβὼν λεπτόγραμμον βιβλίον. ἀφελιπόντων δ' ὀλίγον ὥσπερ εἰώθεσι τὸ θορυβεῖσθαι τὰ ὄψα, μηχανᾶται Ἀρισταίνετος μή τι κενὸν ἐν μεταξὺ γενέσθαι, μὴ δὲ σχολὴ, εἰσάγει τὸν γλαυκοποιὸν εἰσελθόντα culis, Præbibo, inquit, tibi Cleanthi, nomine ducis Herculis. Quod cùm risissent omnes, ridetis, inquit, ô sceleſti, quòd sponsæ, Herculis dei nostri nomine, præbibi: imò illud sciatis velim, ni scyphum à me traditum accipiat, nunquam talem filium ipsi nasciturum, qualis ego sum, interrita fortitudine, mente libera, ita robusto corpore: simulque se ipsum ad ea usque quæ sunt maximè pudenda, renudabat, unde risus convivis denuo est excitatus: quem indignè ferens surrexit, acribus & efferatis intuens oculis, & pacem non amplius acturus videbatur. Et forsan alicui baculum illisisset, nisi commodum illata fuisset ingens placenta, qua conspecta mitior fuit, & stomachari desiit, eaque se obambulans ingurgitabat. Iamque plurimi erant ebrii, & clamoribus perstrepebat convivium. Nam Rhetor Dionysodorus ibi quasdam orationes pronuntiabat, & à famulis pone astantibus laudabatur. Istiæus verò Grammaticus, qui posterior sedebat, versus recitabat, & eodem Pindari, Hesiodi, & Anacreontis carmina comportabat, ita ut una ex omnibus oppidò ridicula cantio redditа sit. Potissimùm verò illa, veluti futura prædicens: Commisêre simul clypeos. Tum illud, Tum verò clamorque virûm, luctusque coortus. At verò Zenothemis librum minutis elementis scriptum à puero acceptum legebat. Verùm cùm ii quorum partes erant edulia inferre, aliquantisper, ut solent, cessarent, Aristænetus sedulò curans, ne vel id interea temporis, aut otiosum esset, aut voluptatis expers, scurram accersi jussit, qui

παρὰ, εἰπεῖν τι, ἢ πρᾶξαι γελοῖον, ὡς ἔτι μᾶλλον οἱ συμπόται διαχυθῆναι. καὶ παρῆλθεν ἄμορφός τις [1]ἐξυρημένος τὴν κεφαλὴν, ὀλίγας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τρίχας ὀρθὰς ἔχων. ὃς ὡς ἤρξατό τι καλὸν ἐπαίειν, καὶ διαστρέφων, ὡς γελοιότερος φανείη. [2]καὶ ἀνάπαιστα συγκροτῶν, διεξῆλθεν, Αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ. ὁ τέλος, ἐπισκώπτων ἐς τοὺς παρόντας. οἱ μὲν δὴ ἄλλοι, ἐγέλων ὁπότε σκώπτειν. ἐπεὶ δὲ εἰς τὸν Ἀλκιδάμαντα ὅμοιόν τι ἀπέρριψε, Μελιτταῖον κωμῳδὸν ἀποσείσας αὐτὸν, ἀγανακτήσας ἐκεῖνος, καὶ πάλαι δὴ ἐβάλλετο ἐφ' ὑβρεσιν αὐτῷ δοκιμαζόμενος, καὶ κατέχων τὸ συμπόσιον, ἀπορρίψας τὸν τρίβωνα, προὐκαλεῖτο οἱ παγκρατιάζειν. εἰ δὲ μὴ, κατοίσειν αὐτῷ ἔφη τὴν βακτηρίαν. ὅτου δὴ ὁ καταδαίμων Σατυρίων, τοῦτο γὰρ ὁ γελωτοποιὸς ἐκαλεῖτο, συσσὺς, ἐπαγκρατιάζε. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδιστον ἦν, Φιλοσόφος ἀνὴρ, γελωτοποιοῦ ἀντιερώμενος, ἐπαίων, ἐ παιόμενος ὑπ' αὐτοῦ μέρος. οἱ μὲν παρόντες δὴ, οἱ μὲν, ἡδοντο. οἱ δὲ, ἐγέλων, ἄχρι ἀπηγόρευσε παιόμενος ὁ Ἀλκιδάμας, ὑπὸ συγκεκροτημένης ἀνθρωπίσκου καταγωνισθείς. γέλως δὴ πολὺς ἐξεχύθη ἐπ' αὐτοῖς. οὕτω δὴ Διόνικος ἐπεσείλθεν ὁ ἰατρὸς, ὃ πολὺ καλλίπους ἦν ἀνὴρ. ἐσεθεράπευκε δὲ, ὡς ἔφασκε, φρενίτιδι ἐγκεκοτα ψυχρολούσας Πολυπρέποντα τὸν αὐλητὴν. καί τι ἐ γελοῖον διηγήσατο. ἔφη μὲν γὰρ εἰ-

ridiculum aliquid diceret aut faceret, quò magis etiam exhilararentur convivæ. Móxque ingressus est deformis quidam derasò capite, paucos in capite pilos arrectos habens. Hic & saltavit se ipsum distorquens, & invertens, quò majorem risum concitaret: & chori canticum componens, Ægyptiaca voce, recitavit. Tum iis qui aderant, dicteria jaculabatur: quorum alii ad scommata ridebant. Verùm ubi & in Alcidamantem simile quiddam contorsisset, catulum illum Melitæum appellans, indignatus ille (jamdudum autem illi videbatur invidere, quòd probaretur, & convivarum oculos retineret) abjecto pallio ad luctam provocavit: quod ni faceret, dixit se baculum illi illisurum. Ita miser ille Satyrio (nam id ei scurræ nomen erat) congressus luctabatur. Eaque res erat multò jucundissima, quòd vir Philosophus cum scurra luctaretur, feriret, & vicissim ferireturque. Eorum autem qui aderant alii pudore afficiebantur, alii ridebant, donec ictibus fatiscens Alcidamas, ab homuncione, omnium plausu comprobato, est superatus. Itaque hæc multo risu excepta sunt. Tum ingressus est Dionicus medicus, non multò post concertationem. Ajebat autem in mora sibi fuisse Polypre-

pontem tibicinem, quem phrenitide correptum curabat: & quiddam ridendum narravit. Dixit enim in ædes illius venisse se igna-

1 Ἐξυρημένος τὴν κεφαλὴν] Calvi erant mimi. ut apud Artemid. capit. 23. lib. 1. ξυρᾶσθαι δὲ δοκεῖν τὴν κεφαλὴν ὅλην πλὴν Αἰγυπτίων θεῶν ἱερῶν ἐστὶ γελωτοποιοῖς &c. sic in 3. Anthol. μωρὸν ὁρᾶς φαλακρόν. Bourd. Καὶ παρῆλθεν ἄμορφός τις (ἐξυρημένος τὴν κεφαλὴν) Casp. Barthius Adversar. l. VII. c. v. hæc verba virgulis inclusa tanquam glossam ejicit. vide ipsum. *Alm.*

2 Καὶ ἀνάπαιστα συγκροτῶν] Vt cinædus Petronii. *Bourd.*

1 Ἀνε-

πληξῶν παρ' αὐτὸν, σὺν οἷς ἤδη τοῦ πάθους. ὁ δ', ταχέως ἀναστὰς, ἐπικλείσας τε τὴν θύραν, καὶ ξιφίδιον ἀπασάμενος, ἀναδόντα αὐτοῦ τὰς αὐλὰς, κελεύειν αὐλεῖν. εἶτα ἐπεὶ μὴ δυνάμενος, παίειν, σκύτει ἔχοντα εἰς ὠμότητα τὰς χεῖρας. τέλος δὲ, εἰ τοσούτου κινδύνου ἐπικρεμασθὲν τοιόνδε. εἰς ἀγῶνα γὰρ προκαλέσασθαι αὐτὸν ἐπὶ ῥητοῖς πληγῶν ἀριθμοῖς. καὶ πρῶτον μὲν, αὐτὸς αὐλῆσαι πονηρῶς. μετὰ δὲ, προδόντα τὰς αὐλὰς ἐκείνῳ, δέξασθαι παρ' αὐτοῦ τὸ σκύτος, καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιρρίψαι πέλας· ἀφ' οὗ φωνὴν εἰς τὸ ὑπαίθριον τῆς αὐλῆς. καὶ τὸ δὴ τότε, ἀσφαλίσασθαι ἤδη προπαλαίσαι αὐτοῦ, ἐπικαλεῖσθαι τὰς γειτνιώσας. ὑφ' ὧν [1] ἀναπαισάντων τὸ θηρίον, συλλῆναι αὐτόν. ἐδείκνυε δὲ σημεῖα τῶν πληγῶν, καὶ ἀμυχάς πως ἐπὶ τοῦ προσώπου. καὶ ὁ μὲν Διόνικος, ἀμέσως δὲ διηγησάμενος, ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ τῇ διηγήσει, ἐπαινούντων δὲ Γναθαίνιον ἀναβύσσους ἑαυτὸν, ἐδείκνυ ὅσα λοιπὰ, οὐκ ἄνευ ἡδονῆς ἡμῖν ἐπιπεσόντα, ἀλλὰ δὲ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα γεγενημένοις. παρελθὼν γάρ τις εἰς τὸ μέσον οἰκέτης, παρὰ Ἐτεοκλέους ἥκειν λέγων δὲ Στωϊκοῦ, γραμμάριόν τι ἔχων, κελεύσαι οἱ ἔφη τὸ διατόπιον σὺν τῇ κοινῇ ἀναγνῶναι, εἰς ἐπήκοον ἅπασιν ἀπίσω αὖθις ἀπαλλάττεσθαι. ἐφίστω δὲ Ἀριστοτέλης, καὶ παραλαβὼν παρὸς τὸ λύχνιον, ἀνεγίγνωσκεν. Φι. ἦτοι ὦ Λυκῖνε, τὸ νύμφης ἐγκάμιον, ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα πολλὰ ποιοῦσιν; Λυ. ἀμέλει, καὶ ἡμεῖς τοιοῦτόν τι φήσομεν. ἀλλ' ἀεὶ ἴσως ἦν τοῦτο. συνέχεσθαι δὲ

ignarum hoc jam morbo hominem teneri. At illum protinus surrexisse, foribusque occlusis, strictoque gladio tibias ipsi tradidisse, & jussisse ut caneret: quod cùm facere non posset, illum scutica quam habebat supinas manus percussisse. Tandem se in tanto periculo, istud commentum esse. Se ipsum ad certamen provocasse, ea lege ut qui victus esset, certum plagarum numerum acciperet. Ac sese priorem malè ceciniisse: deinde traditis illi tibiis scuticam ab illo accepisse: gladium autem extemplo per fenestras in aream projecisse: cúmque postea jam minori discrimine cum ipso luctaretur, vicinos advocasse, à quibus revulsa fera fuit servatus. Ostendebat autem plagarum vestigia, & liventia quædã in facie tubera. Tum Dionicus, postquam hac narratione non minùs quàm scurra placuisset, prope Istiæum accumbens, de reliquiis cœnabat. Atque hic non sine numine nobis advenit, imò prorsum usui futurus ad ea quæ postea contigerunt. Nam puer quidam in medium prodiens, qui se ab Etœmocle Stoico venire dicebat, epistolium quoddam adferens, ajebat ab hero sibi mandatum, ut eo palam omnibus audientibus perlecto, rursus domum sese reciperet. Hic igitur permittente Aristæneto, ad lucernam legebat. *Ph.* Num ô Lycine, sponsæ laudes, & nuptiale carmen, cujusmodi multa facere solent? *Lyc.* Videlicet nos quoque tale quidpiam existimabamus: verùm ad id non accedebat. Erátque

[1] Ἀναπαισάντων τὸ θηρίον] Vt apud Petronium *tanquam cupientis exire bellua*, loquitur de Poeta Eumolpo, ut hic de tibicine. *Bourd.*

γδ, Βʼ πεμπτηκλῆς φιλόσοφος, Αʼ ἐλεεινότατος. Ὅπως μὲν ἔχω πρὸς δεῖπνα, ὁ παρελήλυθώς μοι βίος ἅπας μαρτύριον ἂν γένοιτο. ὃς γε ὀσημέραι πολλῶν σοφιστῶν, παρὰ πολὺ σοῦ πλουσιωτέρων, ὅμως δὲ πώποτε φέρων ἐμαυτόν, ἐπέδωκα, εἰδὼς τὰς ἐπὶ τοῖς συμποσίοις ζημίας, καὶ παρρησίας. ἐπὶ σοὶ δ' μάλιστα εἰκότως ἀχανακτῆσαί μοι δοκῶ. ὃς τοσοῦτον χρόνον ὑπ' ἐμοῦ λιπαρῶς τεθεραπευμένος, οὐκ ἠξίωσας συναριθμῆσαι κἀμὲ τοῖς ἄλλοις φίλοις, ἀλλὰ μόνον ἐγώ σοι ἄμισρον, καὶ ταῦτα, ὦ γενέσθαι οἰκῶν. ἀνιῶμαι δὲ ἐπὶ σοὶ τὸ πλέον, ὅτως ἀχαρίστῳ φανεῖσθαι. ἐμοὶ δὲ ἡ δύσκολος μοιρίδιον, οὐκ ὦ οὖσ ἀγελαῖα μοῖρα, ἣ λαχοῦσ', ἡ πλακούντων, ἃ παρ' ἄλλοις ἀφθόνως λαλαῶν τὰ κεφάλαια εἰδότι. ἐπεὶ ἡμέρᾳ τῇ δεῖνι τὴν μαθητὴν Παμμόφῳ δεῖπνησαι πολυτελῆς, ὡς φασι, δεῖπνον διωκάμενον, οὐκ ἐπείσθητε ἰκετεύοντι, σοὶ ὁ ἀνόητος ἐμαυτὸν φυλάττων. σὺ δ' ἡμᾶς παρέλιπες, ἄλλους δώρακὶς. εἰκότως. ἔπου γὰρ διώκοντι παλαιρέτου τὸ βέλτιον, νῦν δὲ τὸν κατεληπτικὸν φαντασίαν ἔχεις. ἀλλὰ οἶδα ὅθεν μοι τοῦτο, παρὰ τῶν θαυμαστῶν σου φιλοσόφων, Ζηνοθέμιδος, καὶ Λαβυρίνθου. ὧν ἀπεὶ δ' ἡ Ἀσφάλεια, συλλογισμῷ ἑνὶ ἀποφράξειν ἂν μοι τὸ χάσκον δοκῶ τὸ στόμα. ἢ εἰπάτω τις αὐτῶν, τί ἐστι Φιλοσοφία, ἢ τὰ πρῶτα τοῦτο. τί διαφέρει χρῆσις ἕξεως. ἵνα μὴ τὰ δεύτερα εἴπω, τί κεφάλαιον, ἢ σωρείτου, ἢ γερίζοντος λόγου. ἀλλ-

que hoc argumentum. Etœmocles philosophus Aristæneto. Quàm non movear conviviis, omnis anteacta vita mea fuerit testis. Qui quidem cùm quotidie mihi complures ea causa molesti sint, te multò ditiores, tamen haud unquam illis morem gessi: perpendens nimirum quantum sit in ejusmodi compotationibus tumultus, & petulantiæ: verùm adversus unum te mihi videor meritò stomachatus, qui tantum temporis à me officiosissimè cultus, & observatus, tamen indignum habueris, quem vel inter reliquos tuos amicos numerares, sed solum ex omnibus præterieris, idque vicinus cùm sim. Proinde tua causa magis discrucior, qui quidem te tam ingratum præbueris. Nam ipse fœlicitatem nequaquam in hoc statuo, siquis mihi impertiat, vel aprum, vel leporem, vel placentam, quæ mihi affatim contingunt apud alios, qui officia norunt. Quandoquidem etiam hodie cùm apud discipulum Pammenem cœnare mihi licuerit, opiparam (ut ajunt) cœnam, non annui tamen vehementer obsecranti, tibi scilicet demens me reservans. At tu nobis præteritis, alios accipis convivio. Meritò. Neque enim quid sit melius dignoscere potes: nec apprehensivam illam phantasiam habes. At scio unde hæc mihi sint profecta, nempe ab egregiis istis philosophis tuis Zenothemide, & Labyrintho. Quibus equidem (absit invidia dicto) vel unico syllogismo mihi videor os protinus obturare posse. Aut respondeat istorum aliquis quid sit Philosophia: aut hæc quæ inter elementa traduntur: quid habitio differat ab habitu: ut nihil de perplexis illis interrogationibus dicam: quid sit syllogismus cornutus, quid acervalis, quid metens. Verum tu quidem istis fruaris licet.

Nam

καὶ σὺ μή, Ἴσασιν αὐτῶν. ἐγὼ δ' ὡς ἂν μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος εἶναι, οὐκ ῥᾳδίως τῷ ἀτιμίαν προφέρειν ὅπως μὴ ἐς ἐκεῖνο ἔχῃς καταφεύγειν τῷ ἀπολογίαν, ὕστερον ἐπιλαθέσθαι, λέγων σὲ τοσούτῳ θορύβῳ, καὶ πράγματι, δὶς σε τήμερον προσηγόρευκα, καὶ ἐνθένδε ἐπὶ τὴν οἰκίαν, καὶ σὲ τῷ ἀπαλείᾳ ὑστέρᾳ ὕστερον. τοῦτο ἐγὼ τοῖς παροῦσιν ἀπολελόγημαι. εἰ δ' δεῖπνα ἐνεκα ὀρχίζεσθαί σοι δοκῶ, τὸ κῦρ τῆ Οἰνέα ἐπόησεν. ὅψῳ γάρ ἐ τῷ Ἄρτεμις ἀγανακτοῦσα, ὅτι μόνῳ αὐτῷ ἡ παρέλαβεν ἐκείνῳ ἐπὶ τῷ θυσίαν, τὰς ἄλλας θεὰς ἐσῶν. φησὶ δ' ὧδε αὐτῶν Ὅμηρος ὧδέ πως.

ἦ λάθετ', ἦ οὐκ ἐνόησεν. ἀάσατο δ' μία γε μάλα.

καὶ Εὐριπίδης,

καλυδὼν μὲ ἥδε γαῖα πελοπίης χθονὸς,

ἐν ἀλιπόρθμοις πεδί' ἔχουσα δώδαιμονα.

καὶ Σοφοκλῆς,

ἐνὸς μίσγων χερὶ ἐπ' Οἰνέως γύας,

ἄπεμε Λητῷς παῖς ἐκηβόλῳ θεᾷ.

Ταῦτά σοι δὲ πολλῶν ὀλίγα παρειρήμεθα, ὅπως μάθῃς οἷον ἄνδρα Διόφιλιππον, Δίφιλον ἑταῖρε, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Διοφίδωκος. εἰκότως. ἡδὺς γάρ ἐστι τοῖς μεθυσκόμενος, καὶ ἐπὶ χάριν αὐτοῦ συμίστησι. εἰ δ' μὴ αὐτὸν ἦν ἐμὲ λέγειν τὰ τοιαῦτα, καὶ ἃ προσήνεγκα, ὥσπερ σὺ εἰ θέλεις, Διὸς Ζωπύρου ἂν παιδαγωγὸν αὐτὸν μᾶλλον ἄν, ἀληθὲς ἦν. ἀλλ' ἃ χρὴ παρεῖναι τὸ γάμοις, ἥδε ἀμφάλλειν ἄλλως. καὶ μάλιστα ἐφ' ὕτως

Nam ego qui quòd honeſtum eſt, in bonis ſolum duco, facilè tulero contumeliam. Atqui ne poſſis poſthac ad iſtam excuſationem confugere, ut dicas te mei oblitum fuiſſe, nimirum in tanto ſtrepitu, & occupatione, bis te hodie ſum allocutus, primùm mane domi tuæ: deinde rurſum in Caſtoris, ac Pollucis æde rem divinam facientem. Atque his quidem de rebus hæc reſponderim. Quòd ſi tibi videor cœnæ gratia ſuccenſere: quid Oeneo acciderit cogita. Videbis enim etiam Dianam ſuccenſentem, quòd ille ſe ſolam non adhibuiſſet ſacrificio, cùm reliquos omnes Deos acciperet convivio. Nam hac de re ſic alicubi meminit Homerus.

Non meminit, vel non ſuccurrit, at acriter arſit.

Et Euripides.

Hæc terra Calydon Pelopii eſt ſoli, fretum
Qua eſt parte, campos divites pingues habens.

Et Sophocles.

Immiſit agris Oenei aprum maximum,
Torquens ſagittas eminus Latonia.

Hæc tibi è plurimis pauca citavi, ut intelligeres cujuſmodi præterito viro, Diphilum ad cœnam adhibeas, cui filium etiam tradidiſti. Rectè: jucundus enim eſt adoleſcenti, & cum ipſo ad gratiam converſatur. Atque adeò ni mihi dictu turpe fuerat, addidiſſem, & aliud quiddam: quod tu, ſi libet, è Zopyro ejus pædagogo verum eſſe cognoſces. Verùm non convenit obturbare in nuptiis, neque accuſare quenquam: præſertim criminibus uſque

1 Ὅτι ται] Leg. Mercer. ad Ariſtenet. Epiſt. 6. lib. 2. *Bourd.*

αἰσχρᾶς αἰτίας. καὶ γὰρ εἰ Δίφιλος ἄξιος δύο ἤδη μαθητὰς μοι ἀπαγαγόντας, ἀλλ' ἔγωγε Φιλοσοφίας αὐτῆς ἕνεκα σιωπήσομαι. προσπεμψάτω γοῦν τῷ οἰκέτῃ τούτῳ, ἢν δοθῶς αὐτῷ μοῖράν τινα ἢ συὸς, ἢ ἐλάφου, ἢ σησαμοῦντος, ὡς ἐμοὶ ἀπενεγκίσιε, κἀγὼ δεῖπνα ἀπλουστία χρώμενος, μὴ λαθεῖν, μὴ δὲ δόξομεν ἐπὶ τούτῳ περιφέναι. τοῦτο οὖν ἐπεῖπερ ἀναγκαιοπορήσαι μέλλομεν, ἵνα μοι προείπῃτο ὑπ' αἰδοῦς. καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, χαμεῖν μοι τὴν γῆν ἠυχόμην, ὁρῶν τὰς παρειὰς γελῶσας ἐφ' ἑκάστῳ. καὶ μάλιστα ὅσοι ἤδεσαν τὸ Ἐτοιμοκλέα, πολλοὶ ἄνθρωποι, καὶ σεμνὸν εἶναι δοκοῦντα. ἐξαύμαζον δὲ οἷος ὢν, ἀλαζόνι ἐοικὼς αὐτοῖς, ἐξαπατηθείη τῷ πώγωνι, καὶ τῇ τοῦ προσώπου σεμνότητι. ὁ γοῦν Ἀρεταινέτου, ἐδόκει μοι οὐκ ἀμελείᾳ παριδεῖν αὐτὸν, ἀλλ' ὅποτ' ἂν ἐλπίσας κληρονόμα ἐπινεύσαι, εἰδὼς ἂν ἐμπορεύεσθαι ἑαυτῷ τοιούτῳ τινί, ὥσπερ εἰδὲ τὴν ὀρχὴν πειθόμενον ἥξειν. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο ποτε ὁ οἰκέτης ἀναγιγνώσκων, τὸ μὲν συμπόσιον ἅπαν εἰς τὸν ἀμφὶ τὸ Ζήνωνα, καὶ Δίφιλον ἀπέβλεπε, δεδιηκότως, καὶ ἀχρεϊώδως, ἐκ τῆς ἀποφορᾶς τοῦ προσώπου ἐπαληθεύοντος τὸν τοῦ Ἐτοιμοκλέους κατηγορηθέντα. ὁ Ἀρεταίνετος δὲ, ἐπεκάγκαλο, καὶ θορύβου μετὸς ἦν. συνελάμβανε δ' ὅμως πίνειν ἡμᾶς, καὶ ἐπειρᾶτο τοῦ λαθεῖν τὸ γιγνόμενον, ὑπομειδιῶν ἅμα. καὶ τῷ οἰκέτῃ ἀπέπεμψεν, εἰπὼν ὅτι ἐπιμελήσεται τούτων. μετὰ ὀλίγον δὲ, καὶ ὁ Ζήνων ὑπεξανίσχε ἀφανῶς, ἐκ παιδαγωγοῦ νεύσαντος ἀπαλλάττεσθαι, ὡς κελεύσαντος τοῦ πατρός. ὁ Κλεόδημος δὲ, καὶ πάλαι τινὸς ἀφορμῆς δεόμενος, ἐβούλετο

que adeò pudendis. Tametsi Diphilus dignus in quem facerem, quippe qui duos jam discipulos à me retraxerit. Egò tamen ipsius Philosophiæ causa reticebo. Porrò famulo huic mandavi uti si quam partem dare velles, vel apri, vel cervi, vel placentæ, mihi deportandam, ut hoc pacto te mihi de cœna purgares, ne reciperet, ne ad hoc ipsum à nobis missus fuisse videatur. Hæc amice dum legerentur, sudor undique præ pudore mihi manabat, & quod dici solitum est, optabam ut mihi terra dehisceret, cùm viderem eos qui aderant, irridere singula, potissimùm qui Etœmoclem norant, canum hominem, & gravitatem præ se ferentem. Itaque mirabar, quòd hactenus ipsos, barba & vultus severitate deceptos latuisset cujusmodi vir esset. Cæterùm Aristænetus videbatur non per contemptum præteriisse ipsum: verùm quòd desperasset, si fuisset invitatus, eum promissurum, morigerumque ad res hujusmodi se præbiturum: eóque ne tentandũ quidem esse putasse. Perlectis à famulo literis universum convivium oculos ad Zenonem & Diphilum convertebat, quòd trepidarent, & pallerent, & vultus inconstantia, crimen ab Etœmocle intentum agnoscerent. Porrò Aristænetus quanquam erat perturbatus, & tumultu plenus, tamen nos jubebat bibere, idque quod acciderat commodè vertere conabatur, subridens interim, ac famulum dimisit, respondens ea sibi curæ fore. Paulò pòst Zeno surgens clanculum se subduxit, à pædagogo submonitus ut discederet, tanquam id jubente patre. Tum Cleodemus, qui jamdudum occasionem quæritabat (nam ge-

γὰρ συμπλακῆναι τοῖς Στωϊκοῖς, καὶ διερρήγνυτο, σὺν ἔχων ἀρχὴν εὔλογον, τότε δὲ τὸ εὐδόκιμον ἀθλαχύσης τ' ἐπιτελῆς, τοιαῦτα ἔφη ἐξηρμάζεται ὁ καλὸς Χρύσιππος, καὶ Ζήνων ὁ θαυμαστὸς, καὶ Κλεάνθης, ῥήματα δύσηνα, καὶ ἐρωτήσεις μόνον, καὶ σχήματα Φιλοσόφων. τὰ δ' ἄλλα, Ἐπιμηκλεῖς οἱ πολλοί, καὶ αἱ ἱστορίαι, ὁρᾷς ὅπως πρεσβυτικαί. καὶ τὸ πλούσιον, Οἰνεύς μοι, Ἀρίστανέτῳ. Ἐπιμηκλῆς ἦ, Ἀρτεμί. Ἡ ἑορτὴ, εὐφημα πάντα, καὶ ἱερὰ πρέποντα. τὸ Δί' εἶπεν ὁ Ἕρμων ὑπερκαθακέκμῳ, ἐκπεπλῆχθαι γὰρ οἶμαι αὐτὸν ἀκηκοέναι Ἀριστανέτου εἰς τὸ δεῖπνον, ὥστε σὺν ἄκρᾳ ἡδονῇ μεμνῆσθαι τ' καλυδωνίου. ἀλλὰ τοῦς ἑστιῶντας ὦ Ἀριστάνετε, πάντα ὡς πάγκαλα τ' ἀπαρχῶν, μὴ δ' ἀηδὴς ὁ περισύρτης ὑπὸ λιμοῦ, ὥσπερ ὁ Μελέαγρος ἀπομαραινόμενος. καίτοι οὐδὲν ἂν παῖζοι δαίμων. ἀδιάφορα γὰρ ὁ Χρύσιππος τὰ τοιαῦτα ἡγεῖτο εἶναι. Χρυσίππου γὰρ μέμνησθε ὑμεῖς ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, ἐπαίρων ἑαυτὸν, καὶ φθεγξάμενος μεμέλητες, ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς σὺν σπουδῇ φιλοσοφοῦντος Ἐπιμηκλέους τ' γεγένηται, μετ' εἶπε τ' Κλεάνθην, καὶ Ζήνωνα, σοφοὺς ἄνδρας; οἱ τίνες ἦ ἐστε, ὑμεῖς ἐρεῖτε ταῦτα. οὐ σὺ μὲ τ' Διοσκούρων ἤδη ὦ Ἕρμων τὰς πλοκάμους ἀνελίκτορας λευκὰς ὄνους; καὶ δώσεις δίκην, παραδοὺς τῷ δημίῳ. σὺ γὰρ, τὼ Σωκράτε γυναῖκα τ' μαθητὰ ἐμοίχευες ὦ Κλεόδημε. καὶ καλλιφθείς, τὰ αἴσχιστα ἔπαθες. οὐ σωφρονίσεσθε δὴ τοιαῦτα σωφρονιστήριοι αὐτοῖς; ἀλλ' οὐ μαστροπὸς ἐγὼ τ' ἐμαυτὰ γυναικὸς ἐμοὶ ὃς ὁ Κλεόδημος, ὥσπερ σύ. οὐδὲ τ' ξένε μαθητὰ λαβὼν τὸ-

gestiebat omnino cum Stoicis conflictari: & disrumpebatur, quòd idoneam ansam non haberet: sed cùm præbuisset epistola illa, Hujusmodi, inquit, facit ille Chrysippus egregius, & Zeno ille mirabilis, & Cleanthes, verbula misera, & duntaxat interrogationes, & species Philosophorum. Cæterùm Etœmocles sunt plerique: & videtis quàm graves sint epistolæ. Denique Aristænetus hic Oeneus est. Etœmocles Diana. Dii boni bene auspicata omnia, & festivitati congruentia. Ita per Iovem, inquit Hermon supra hunc accumbens, nam audierat, opinor, aprum quendam ad cœnam ab Aristæneto paratum, eoque putabat non intempestivè apri Calydonii factam esse mentionem: per lares Aristænete, primitias mitte quamprimum, ne protinus senex ille, sicuti Meleager, fame contabescat: tametsi nihil acerbum ipsi accideret: siquidem Chrysippus censet hæc esse indifferentia. Chrysippum nominatis, inquit Zenothemis, erigens sese, maximaque voce intonans: An ex uno homine qui non legitimè philosophiam exercet, nempe præstigiatore isto Etœmocle, metimini Cleanthem & Zenonem viros sapientes? At quinam estis vos qui hæc dicitis. Nonne tu Hermon, auream cæsariem Castoris & Pollucis circumtondisti? cujus facti pœnas dabis, carnifici traditus. Tu verò, Cleodeme, nonne Sostrati discipuli tui uxorem stuprasti? & deprehensus, turpissima passus es. Annon igitur silebitis, cùm hujusmodi dedecorum vobis sitis conscii? Atqui meæ uxoris non sum leno, Cleodemus inquit, quemadmodum tu. Neque hospitis discipuli,

φόδιον ἀλλαξαμένης, ἔπειτα ἄμμασε καὶ τὰ πολιάδος μὴ εἰληφέναι, ἀλλ' ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δανείζω, οὐδὲ ἄγχω τὰς μηνῶς, ἢν μὴ καὶ κομιοῦν ἀποδῶσι τὰς μισθούς. ἀλλ' ὁπόταν ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, σὺν ἂν ἔξαρνος γένοιτο μὴ οὐχὶ φάρμακον ἀποδιδοὺς Κρίτωνι ἐπὶ τὸ πατέρα. καὶ ἅμα ἔτυχε πίνων. καὶ ὑπόσον ἔπι λοιπὸν ἐν τῇ κύλικι περὶ ἥμισυ χυδὸν, καταχέασιν αὐτοῦν. ἀπέλουσι δὲ ὁ Ἴων τὰ μιζόμενα, σὺν ἀνέξιος ὤν. ὁ μὲν οὖν Ἑρμῶν, ὑπεξύβδε σὺν τὸ κεφαλῆς τὸ ἄκρον, ὠθνεινδύκως, καὶ τὰς παρόντας ἐμαρτύρετο, οἷα ἐπεπόνθει. ὁ Κλεόδημος δὲ, οὐ γὰρ εἶχε κύλικα, ἐπισπαφείς, ὠθοσέπτυσέ τε τὸ Ζηνόθεμιν. καὶ τῇ δεξιρᾷ ἐξ πώγωνος λαβόμενος, ἐμελλε παίσειν κατὰ κόρρης. καὶ ἀπέκτεινεν ἂν τὸ γέροντα, εἰ μὴ Ἀριστάνετος ἐπέσχε τὴν χεῖρα. καὶ ὑπερθὰς τὸ Ζηνόθεμιν, ἐς τὸ μέσον αὐτοῦν καθεκλίθη, ὡς ἀφαιρεῖσθαι, ὑπὸ ἀφαιρεισμάτων αὐτῷ εἰρήνην ἄγοντες. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐγίνετο, ποικίλα ὦ Φίλων ἐγὼ κατ' ἐμαυτὸν ἐνενόουν, τὸ ὠφέλιμον ἐκεῖνο, ὡς ἐδέν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μή τις ἄρα καὶ τὸν βίον ῥυθμίζοι ὡς τὸ βέλτιον. ἐκείνους γὰρ ὁρᾶτε ὄντας ἐν τοῖς λόγοις, ἐώσας γελῶτα ἐπὶ τοῖς πεσμένοις ὀφλισκάνοντας. ἔπειτα δὲ εἰσῆλθε μοι, μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον ἀληθὲς ἦ, καὶ τὸ πεπαιδεῦσθαι ἀπάγειν τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μάτην τὰ βιβλία, καὶ τοὺς ἐν ἐκείνοις φροντίδας σπουδαίας ἀφορῶντας. τοσούτων γὰρ φιλοσόφων παρόντων, οὐδὲ εἷς τύχοι ἕνα πινὰ ἔχων ἁμαρτήματος ἦν ἰδεῖν. ἀλλ' οἱ μὲν, ἐποίουν αἰσχρά. οὐδὲ ἔλεγον αἰσχίω.

accepto viatico quod depoſuerat, poſtea per Palladem, à me non acceptum dejeravi, neque quaternis drachmis fœnero, neque diſcipulos obtorto collo in vincula duco, niſi in tempore mercedem perſolverint. Verùm illud, inquit Zenothemis, haud quaquam poſſis inficias ire, te Critoni miniſtraſſe venenum quo patrem necaret. Tum ſimul bibit, & quicquid in calice ſuperat, circiter ferè dimidium, in ambos effudit. Proximus etiam Ion conſperſus eſt, eo malo non indignus. Hermon igitur de capite merum abſtergebat reclinatus, præſentes omnes contumeliæ atteſtans. Cleodemus autem, cùm calicem non haberet, converſus Zenothemin conſpuit, & lævа prehenſum à barba, erat alapam illiſurus: & ſenem illum occidiſſet, niſi Ariſtænetus manum cohibuiſſet. Is mox tranſcenſo Zenothemide inter utrumque medius aſſedit, ut eo veluti muro dirempti, pacem agerent. Dum autem hæc fiebant Philo, varia volvebam in animo: eratque illud in promptu, nullum eſſe operæ pretium ſiquis diſciplinas perdiſcat, ni ſimul & vitæ rationes ad id quod optimum eſt, componat: cùm viderem illos qui verbis alios antecellerent, quàm ridiculos factis ipſis ſeſe exhiberent. Deinde & illud veniebat in mentem, verum-ne ſit quod vulgo dicitur: videlicet eruditionem à recta ratione boniſque inſtitutis abducere iſtos, qui ſolos libros aſſiduò ſpectarent, eaſque commentationes quæ illis inſunt. Etenim tot Philoſophorum qui aderant, nullum fortè à lapſu immunem cernere erat. Verùm alii faciebant turpia, alii turpiora dicebant. Neque enim

jam

ὐδὲ γὰρ εἰς τὸ οἶνον ἔτι ἀναφέρειν ἔχον τὰ γιγνόμενα, λογιζόμενος οἷα ὁ Ἐτοιμοκλῆς ἄσιτος ἦτι, καὶ ἄποτος ἐγεγράφει. ἀνέγραπτο δ' ὧν τὸ πρᾶγμα. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται, κοσμίως πάνυ ἐστώμενοι, ὥστε παροινεῖν, ὥστε ἀχημονεῖν ἐφαίνοντο, ἀλλ' ἐμάλην μᾶλλον, καὶ καταγίνωσκον αὐτῶν οἴεσθαι, ὡς γε ἐθαύμαζον, οἰνόμολοί τινας εἶναι διὰ τὰ χημένα. οἱ σοφοὶ δ', ἐγέλων, καὶ ἐλοιδοροῦντο, καὶ ὑπερεπιμπλῶντο, καὶ ἐμεκρόμησαν, καὶ εἰς χεῖρας ἦεσαν. ὁ θαυμάσιος δ' Ἀλκιδάμας, καὶ σὺν μέσῃ τῇ μίσῃ, ἦν ἀνδρῶν τὰς γυναῖκας. καὶ ἐμοὶ ἐδόκει ὡς ἂν δρισά τις εἰκάσειεν, ὁμοιότατα εἶναι τὰ ἐν συμποσίῳ, οἷς φασὶ τὴν Ἔριδος οἱ ποιηταὶ λέγουσιν. ἐπὶ γὰρ κληθεῖσαν αὐτὴν ἐς τοὺ Πηλέως τὸν γάμον, ῥίψαι τὸ μῆλον εἰς τὸ συνδεῖπνον, ἀφ' οὗ τοσοῦτον πόλεμον ἐπ' Ἴλιον μεγαλῆς. καὶ ὁ Ἐτοιμοκλῆς τότε τῷ ἐπιστολῷ ἐμβαλὼν εἰς τὸ μέσον, ὥσπερ τι μῆλον, ἐμοὶ δοκεῖ τὴν Ἰλιάδος κακὸν ἐξεργάσασθαι. ἐπεὶ γὰρ ἐπαύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ζηνόθεμιν, καὶ Κλεόδημον φιλονεικοῦντες, ἐπὶ μέσῳ αὐτῶν ὁ Ἀρισταίνετος ἐχώρει. ἀλλὰ νῦν μοι ἔφη ὁ Κλεόδημος ἐκεῖνο, εἰ ἐλεγχθῆναι ἀμαθεῖς ὄντες. εὖ γε ὦ ἀμυνῶμαι ὑμᾶς ὀλίγα γε καὶ τοῦτον. λέγε μοι ὦ Ζηνόθεμι, ἢ σὺ, ἢ ὁ κοσμιώτατος Δίφιλος, καὶ ὅ, τι διαφορὰν εἶναι λέγοιτε τὸν κτημάτων τῷ κτῆσιν, ἢ δὲν ἀλλ' ἢ τοῦτο ἐξ ἁπάντων σκοπεῖτε, ὡς πλείω κτησόμεθα. καὶ λέγε τοῦτο ἀμ-

jam poteram eorum quæ fiebant, culpam vino authori imputare? mecum reputans cujusmodi essent quæ Etœmocles neque cibo, neque potu, etiamdum degustato, scripserat. Ita inversæ erant rerum vices: & idiotæ modestè admodum epulantes videbantur, neque vinó petulantes, neque indecorè sesè gerentes. At ridebant duntaxat, eosque opinor, damnabant, quos suspexerant, ex habitu judicantes eos esse alicujus pretii. Contra sapientes illi, & in libidinem ferebantur, & convitiis certabant, & sese cibo potuque ingurgitabant, vociferabantur, & ad manus usque veniebant. Cæterum admirandus ille Alcidamas, etiam in medio mejebat, fœminas non reveritus. Ac mihi quidem, siquis hæc quæ in eo convivio gerebantur, rectissimè voluisset conferre, simillima videbantur iis quæ de Eride Dea poëtæ fabulantur, nempe hanc quòd non esset ad Pelei nuptias advocata, malum in medium convivium projecisse, ex quo tam ingens bellum apud Troiam ortum fuerit. Itidem Etœmocles mihi visus est epistola illa, quasi malo quopiam in medium projecta, non minùs malorum, quam habeat Ilias, excitasse. Neque enim finem contentionis fecerunt, Zenothemis ac Cleodemus, postquam medius inter eos sedit Aristænetus. Age, inquit Cleodemus, in præsentiarum quidem sat est, si literas nescire evincamini: sed crastino die vos ulciscar quibus conveniet modis. Respondе mihi Zenothemi, vel tu, vel elegantissimus ille Diphilus, qua tandem gratia pecuniæ possessionem inter indifferentia ponendam esse censeatis: cùm ex omnibus nihil aliud spectetis, quàm' ut ipsi quamplurimum pecuniæ possi-

φὶ τὰς πλουσίας ἀεὶ ἔχειν ἐν δανείζειν, καὶ τοκογλυφεῖν, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύειν. πάλιν οὖν τῷ ἡδονῇ μισθοῦντες, καὶ τὴν Ἐπικουρείαν καπηλεύοντες, αὐτοὶ τὰ αἴσχιστα ἡδονῆς ἕνεκα ποιεῖτε, καὶ πάσχετε, ἀγανακτοῦντες εἴ τις μὴ καλίσειεν ἐπὶ δεῖπνον. εἰ γὰρ καλεῖτε, τοσοῦτα μὴ ἐδίοντες, φυσιοῦσθε, τοσαῦτα γὰρ τοῖς οἰκέταις ἐπιδιδόντες. καὶ ἅμα λέγων, τῷ ὀθονίῳ ἐφιεὶς ἐπιχειρεῖ, ὡς ὁ παῖς ἐν χερσὶν ἔχοι. Ζωνοθέμιδος, μεγὰ ὄφον παντοδαπῶν κρεῶν. καὶ ἅμα λύσας αὐτῷ μέλλοντι ῥίπτειν αὐτὰ εἰς τὸ ἔδαφος, ἀλλ' ὁ παῖς οὐκ ἀνῆκε, κρατερῶς ἀντεχόμενον. καὶ ὁ Ἑρμαῖος ἔφη ὦ Κλεόδημε, εἰ πάντων ὅπως ἕνεκα ἡδονῆς καπηλεύουσι, αὐτοὶ ἄδικα ὑπὲρ τὰς ἄλλας ἀξιοῦντες. οὐκ. ἀλλὰ σὺ μὲν ὦ Ζωνόθεμις, εἰπὲ ὦ Κλεόδημε, καθ' ὃ, τι σὺ ἀδιάφορον ἦγη τὸ πλοῦτον. ἔμοιγε, ἀλλὰ σύ. καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ τοιοῦτον ἦν, ἄχρι δὴ ὁ Ἴων ἀποκύψας εἰς τὸ ἐμφανέστερον, παύσασθε ἔφη. ἐγὼ γὰρ εἰ δοκεῖ, λόγων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίων τῆς παρούσης ἑορτῆς καθήσω εἰς τὸ μέσον. ὑμεῖς δὲ, φιλονείκως ἐρεῖτε, καὶ ἀκούσεσθε ὥσπερ ἀμέλει ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πλάτωνι οἱ λόγοις ἡ πλείστη ἀμφισβήτησις ἐγένετο. πάντες ἐπήνεσαν οἱ παρόντες, καὶ μάλιστα οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀρισταίνετόν τε, καὶ Εὔκριτον, ἀπαλλάξασθαι τῆς ἀηδίας ὅτου γὰρ ἐλπίσαντες. καὶ μετῆλθέ τε ὁ Ἀρισταίνετος ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον, εἰρωνίᾳ χαιρήσασθαι ἐλπίσας. καὶ ἅμα εἰσεκεκόμιστο ἡμῖν τὸ ὀψοτελὲς ὀνομαζόμενον δεῖπνον, μία ὄρνις ἑκάστῳ, καὶ κρέας ὗος, καὶ λαγῶς, καὶ ἰχθὺς ὑπὸ Ταγήνου, καὶ σησαμοῦντες, καὶ ὅσα σύνταγεῖν, καὶ ἐξῆν ἀποφέρεσθαι

deatis. Atque ob id, ſemper apud divites hæretis, fœneratis & uſuræ incumbitis, neque non mercede docetis. Rurſus cùm voluptatem deteſtimini, atque hac de cauſa Epicureos vituperetis, turpiſſima facitis, & patimini voluptatis gratia, indignè ferentes ſiquis vos ad cœnam vocarit: & ſi vocemini, non ſat eſt tantum vocare, ut cibo turgeatis, niſi & famulis tantum donetis. Quæ cùm diceret, pariter revellere conabatur linteum quod Zenothemidis puer tenebat, omni carnium genere refertum: eratque eo ſoluto, carnes in ſolum projecturus, niſi fortiter reſiſtens puer illud non remiſiſſet. Hîc Hermon. Euge Cleodeme, reſpondeant qua gratia damnent voluptatem, cùm ipſi ſupra cæteros omnes ſtudeant voluptati. Quin magis, inquit Zenothemis, tu Cleodeme, reſpondeto quamobrem divitias inter indifferentia numeres. Imò tu potiùs. Et ad hunc modum diu ſunt altercati, donec Ion capite tandem in apertum prolato, Deſiſtite, inquit, Ego, ſi libet, ſermonum argumenta proponam in medium hac feſtivitate digna. Vos porrò citra contentionem viciſſim & dicite, & auſcultate, ut nimirum etiam apud Platonem noſtrum, alternis dicendi vicibus res ut plurimùm agitatur. Id dictum probabant cùm omnes qui aderant, tum in primis Ariſtænetus, & Eucritus, in ſpem erecti fore ut ab hac moleſtia liberarentur. Et Ariſtænetus priorem in locum ſeſe recepit, jam partam eſſe pacem ratus. Iamque nobis inferebatur ea convivii pars, abſolutam cœnam vocant, ſingulæ ſingulis aves, carnes aprugnæ, & leporinæ, piſcis Tangenicus, placentæ, breviter illa, quæcunque liberum eſt comedere, vel domum aſpor-

πῶπε. ᾠήκειθ᾽ ὑ ἐχ ἵν ἐκάσῳ πινάκιον, ἀλλ᾽ Ἀριστοινίτῳ μ̃, κ̓ Εὐκρίτῳ, ἐπὶ μιᾶς τραπέζης κοινὸν, κ̓ τὰ παρ᾽ αὐτοῖ, ἑκάτερθεν ἐχρῆν λαβεῖν. Ζηνοθέμιδι ὑ τῷ Στωϊκῷ, κ̓ Ἑρμωνι τῷ Ἐπικουρείῳ, ὁμοίως κοινὸν ὁ τύτοις, εἶπε ἐξῆς Κλεοδήμῳ, κ̓ Ἴωνι, μεθ᾽ ἑς τῷ νυμφίῳ, κ̓ ἐμοί. τῷ Διφίλῳ ὑ, τὰ ἀμφοῖν. ὁ γὰρ Ζήνων ἀπελήλυθ. κ̓ μέμνησό μοι τύτων ὦ Φίλων, διότι δή ἐσι ὁ αὐτοῖς χρήσιμον εἰς τ̓ λόγον. Φι. μεμνήσομαι δή. Λυ. ὁ τοίνυν Ἴων, πρῶτός μ̓ ἄρχεσθαι ἔφη εἰ δοκεῖ. κ̓ μικρὸν ἐπισχών, ἐχρῆν μ̃ ἴσως ἔφη τοιύτων ἀνδρῶν παρόντων, ὥσπερ ἰδίων τ, κ̓ ἀσωμάτων εἰπεῖν, κ̓ ψυχῆς ἀθανασίας. ἵνα ὑ μὴ ἀνταλέγωσί μοι, ὁπόσοι μὴ κ̓ ταυτὶ Φιλοσοφοῦσι, ὥσπερ γάμων ἐρῶ τὰ εἰκότα. τὸ μ̃ ὃν ἄρρεν ἐᾶν, μὴ διὰ γάμων, ἀλλὰ παιδομιμήσεως Πλάτωνι, κ̓ Σωκράτει παιδεραστεῖν. μόνοι γὰρ οἱ τιθῶσι λόγον ἀρετῆς ἂν πρὸς ἀρετὴν. εἰ ὑ δεῖ ὁ γυναικείᾳ γάμῳ κ̓ τὰ Πλάτωνι δοκοῦντα, χοινὰς εἶναι σωφρόνων τὰς γυναῖκας, ὡς ἔξω ζήλου εἴημεν. γάλως ἐπὶ τύτοις ἐγένετο, ὡς ὅτε ἐν κοινῷ λεγομένοις. Διονυσόδωρ ὑ, ὑ παύσῃ ἔφη βαρβαρικὰ ἡμῖν ᾄδων; πῆ γὰρ ἂν δύσκοιμεν τ̓ ζῆλον ἐπὶ τύτῳ, κ̓ τίνι; κ̓ σὺ γὰρ φθέγξῃ κἀμέμφιμον εἶπε; οἴμοι ὁ Διονυσόδωρος ἀντελοιδορεῖτο τὰ εἰκότα. ἀλλ᾽ ὁ Γραμματικὸς Ἴσιος ὁ βέλτιστος, παύσασθε ἔφη. ἐγὼ γὰρ ὑμῖν ἐπιθαλάμιον ἀναγνώσομαι. κ̓ ὃς ἐξάμβους, ἀνέγνωσκεν, ὧν γὰρ τυγχάνει μέμνημαι, τὰ ἐλεγεῖα, ἃ οἴη ποτ᾽ ἂρ᾽ ἦεν Ἀριστοινίτου ἐν μεγάροις ὀῖα

aſportare. Apponebatur autem non ſua cuique quadrula: verùm Ariſtæneto & Eucrito communis eadem in menſa: eratque utrique capiendum, quod ſua ex parte erat. Communis etiam Zenothemidi Stoico, & Hermoni Epicureo: deinceps Cleodemo, & Ioni: poſt hos ſponſo, & mihi. Diphilo autem pars duorum appoſita, cùm Zeno jam diſceſſiſſet. Hæc memineris Philo, quoniam aliquid iis ineſt ad hanc narrationem utile. *Ph.* Meminero ſanè. *Lyc.* Ergo primus exordior, inquit Ion, ſiquidem videtur. Et interpoſita brevi mora, Fortè conveniebat, inquit, ut apud ejuſmodi viros de ideis, atque incorporeis ſubſtantiis, deque animi immortalitate ſermo haberetur: verùm ne mihi contradicant, ii qui diverſam Philoſophiæ ſectam ſequuntur, de nuptiis dicam ea quæ congruunt. Optimum illud eſſet, ſi nuptiis opus non haberemus, ſed Platonis ac Socratis dogma ſequuti, pueros amaremus: nam ſoli qui ita facerent, virtutem abſolutam pertingerent. Quòd ſi viris omnino ducendæ ſint uxores, eas juxta Platonis ſententiam communes habeant, videlicet quo zelotypia vacemus. Hæc riſu ſunt excepta, quòd intempeſtivè dicerentur. Tum Dionyſodorus, Non deſines, inquit, barbarica iſta nobis occinere? Nam ubi zelotypiam iſtam requiras, aut apud quem? Et tu ſceleſte, inquit, loqui audes? Et cùm jam, opinor, convitia regeconveniebat, vir ille optimus inquit, ego vobis epithalamion ſturus eſſet Dionyſodorus, quæ Iſtiæus Grammaticus, Deſinite, recitabo: ſimulque cœpit legere. Erant autem Elegiaci verſus hi, ſi ſatis memini. Nuper Ariſtæneti in ædibus unica ſummo Nutrita

eſt

Κλεανθὶς ἄπασ' ἐπιφέρει' εὐδυκίως, πρὸ ἅπασι παυσίων ἀλλάων παρθενικάων, πρίστον τ' Κυθέρης, ἠδ' αὖ τ' σελήνης. νυμφίε, & σὺ γαῖρε, κρατερῶν κεφάλιστε ἰφθέων, πρίστον Νηρῆος, καὶ Θέτιδος παιδός. ἄμμες δ' αὖθ' ὑμῖν τῶτον ἁλαμπέσιον ὕμνον ξυνὸν ἐπ' ἀμφοτέροις πολλάκις ἀείσομεν. γάλωθος δ' ἐπὶ τούτοις ὡς τὸ εἰκὸς ἡμοιβύα, ἁρίζᾳ ἤδη τὰ Διφιλείμεια ἴδη. καὶ ἀνείλοντο οἱ ἀμφὶ τ' Ἀριστάνετον, καὶ Εὔκριτον, τὰ ἀμφ' αὐτῷ ἐκφέροντες. κἀγὼ τἀμά, & ὁ Χαιρέας, ὅσα σπείρᾳ ἔκειτο. κ' Ἴων ὁμοίως, & ὁ Κλεόδημος. ὁ δ' Διφίλας, ἤξίει & τὰ τοῦ Ζήνωνι ἤδη ἀπιόντι Διαπηγίζα φέρειν. καὶ ἔλεγε μόνῳ Διαπηγῆναι οἱ αὐτὰ, & ἀμφὶς τὰς ἀγκόνας ἐμάχετο, καὶ ἀντέσπων, τ' ὄρνιθος ἀντιπειλημμένοι, ὥσπερ τ' Πατρόκλου νεκρὸν ἀνέλκοντες. κ' τέλος, σπασθὲν, & ἀφῆκε, πολλὰ γέλωτα Διφίλῳ τοῖς συμπότοις. καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἠναπάτησε μὴ τοῦτο, ὡς ἂν τὰ μέγιστα ἠδικημένος. οἱ δ' ἀμφὶ τ' Ἑρμωνα, & Ζηνόθεμις, ἄμμε κατέκειντο, ὥσπερ εἴρηται. ὁ μὲν, ὑπερέκων, ὁ Ζηνόθεμις. ὅσῃ γὰρ αὐτῶν. παρέκειτο δ' αὐτοῖς τὰ μὲν ἄλλα πάντα, ἴσα. καὶ ἀνείλοντο εἰρωνικῶς. ἡ δ' ὄρνις ἡ ἀπὸ & Ἑρμωνος, πιμελεστέρα. ὥστε οἶμαι τυχὸν. ἴδῃ δ' & παῖδα ἁρπασθεῖσαν, τὴν ἑαυτῆς ἑκάτερον. ὁ τοίνυν ὁ Ζηνόθεμις, καί μοι ὦ Φίλων πάνυ σφόδρα τ' νῦν. ὁμιλῶ γάρ ἐσμεν ἤδη τοῦ κεφαλαίου τ' σχαχθέντος. ὁ δὴ Ζηνόθεμις, φημὶ τὴν παρ' αὐτὸν ἀφεὶς, τὴν πρὸ & Ἑρμωνος ἀνείλετο, πιοτέρων ὡς ἔφην ὄντων. ὅσῃ ἀντεπιλάσθετο, κ' οὐκ εἴα πλεονεκτεῖν. βοὴ τ' ἐπὶ

est ſtudio diva Cleanthis hera: Virginibus cunctis reliquis præſtantior una, Vel potior Phœbe, vel potior Venere. Salve & tu juvenum validiſſime, ſponſe valentum, Nereo prior, ac fortior Æacida. At rurſum vobis hoc carmen ſæpius olim, Commune ambobus conjugiale canam. Ob hæc riſu, ut conſentaneum eſt, oborto, reliquum erat ut fercula tollerentur. Tum Ariſtænetus atque Eucritus uterque appoſita ſibi ſuſtulerunt, ego quæ mihi, Chæreas quæ ipſi, pariter Ion & Cleodemus. Porrò Diphilus etiam Zenonis digreſſi partem tollere parabat, affirmans ea uni ſibi fuiſſe appoſita, ideoque cum miniſtris pugnabat, & manibus utrinque injectis inter ſe trahebant, non aliter quàm Patrocli cadaver hinc atque illinc attrahere conantes: tandem victus eſt, & reliquit, multum riſum præbens convivis: maximè cùm eam ob rem poſtea ſtomacharetur, perinde quaſi atroci affectus injuria. Hermon autem, & Zenothemis, qui unà, ut dictum eſt, accumbebant: hic quidem, ſcilicet Zenothemis ſuperiùs, ille verò inferiùs, reliqua quidem quoniam æqualia fuerant appoſita, citra pugnam ſuſtulerunt. Sed avis Hermoni appoſita, erat altera paulò pinguior, quod ita caſu evenerat, opinor. Iamque ſuam uterque ſublaturus erat, ibi Zenothemis (ſed mihi animum omnino advertere Philo, jam enim ad ipſum negotii caput pervenimus) Zenothemis inquam, relicta ſua, appoſitam Hermoni, quam dixi pinguiorem, ſuſtulit. At ille contrà nitens retinebat, haud ſinens ut ea in re potior eſſet. Inter hæc

τέτοις. καὶ συμπεσόντες, ἔπασον ἀλλήλοις πᾶς ὄρνισιν αὐτοῖς εἰς τὰ πρόσωπα. καὶ τῶν πωγώνων ἐπελαμβάνοντο, ἐπεκαλοῦντο βοηθεῖν. ὁ μὲν τὸν Κλεόδημον, ὁ δὲ Ἕρμωνα. ὁ δὲ Ζηνόθημις, Ἀλκιδάμαντα, καὶ Δίφιλον. καὶ συνίσταντο εἰρκτῇ, ὡς τῶτον. οἱ δὲ, ὡς οἷόν, πλὴν μόνος ἑαυτὸν ἐφύλαττεν. οὗτος δὲ ἀμφοτέροις συμπλακέντες. καὶ ὁ μὲν Ζηνόθημις, σύφον ἀρράβδῳ λαβὼν ἐκ τραπέζης, κεράμιον ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους, ῥίπτει ἐπὶ τὸν Ἕρμωνα. κἀκείνου μὲν ἥμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἑτέρου ἄλλη. διῆλε δὲ τοῦ συμφύτου τὸ κρανίον εἰς δύο, χρηστὸν μάλα, καὶ βαθὺ τραῦμα. βοὴ δὲ ὑφ' ἑνὸς γυναικῶν ἐγένετο. καὶ κατεπήδησαν εἰς τὸ μεταίχμιον αἱ πολλαί. καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ τοῦ μειρακίου, ἐπεὶ τὸ αἷμα εἶδε. καὶ ἡ νύμφη δὲ ἀνεπήδησε, φοβηθεῖσα περὶ αὐτῷ. οὕτω τοσοῦτος δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἐγένετο, τῷ Ζηνοθήμιδι συμμαχῶν. καὶ παραξέας τῇ βακτηρίᾳ, τοῦ Κλεοδήμου μὲν τὸ κρανίον, τοῦ Ἕρμωνος δὲ τὸν σιαγόνα ἐπέτριψε. καὶ τῶν οἰκετῶν ἐνίους βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπιχειροῦντας, κατέτρωσεν. ὁ μὲν ἀπετράπετο σκέλει. ἀλλ' ὁ μὲν Κλεόδημος, ὀρθὸν τὸν δακτύλου τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Ζηνοθήμιδος ἐξώρυξε. καὶ τὸν ῥῖνα περιέσφυς, ἀπέτραγεν. ὁ δὲ Ἕρμων, τὸν Δίφιλον ἐπὶ ξυμμαχίαν ἤκοντα τοῦ Ζηνοθήμιδος, ἀφῆκεν ἐπὶ κεφαλὴν τοῦ κλινοποιοῦ. ἐσθίει δὲ ὁ Ἰσταῖος ὁ Γραμματικὸς, ἀμφλύειν αὐτοὺς ἐπιχειρῶν, λακτὶ εἰμὶ εἰς τὸν ὀδόντας τὸν τοῦ Κλεοδήμου. Δίφιλον εἶναι οἰηθέντος. ἔκειτο δὲ ὁ ἄθλιος ἔμπροσθεν τὸν αὐτὸν Ὄμηρον, αἷμα ἐμέων. πλὴν παραχῆς γε, καὶ δακρύων μεστὰ ἦν πάντα. καὶ αἱ μὲν γυναῖκες, ὠλόλυζον, τῇ Χαιρίᾳ

hæc clamore coorto, utrique in alterum irruentes, ipsis avibus facies mutuò cædebant: ac barbis invicem prehensis ad opem vocabant, Hermon Cleodemum, Zenothemis Alcidamantem & Diphilum: atque alii ab hujus, alii ab illius partibus steterunt, præter unum Ionem, qui se neutrum servabat. Cæterùm illi consertis manibus pugnabant. Ac Zenothemis quidem, appositum Aristæneto scyphum è mensa sublatum, projecit in Hermonem. Atque hunc haud tetigit, aliò sed flexus aberrat. Verùm sponsi caput in duas partes divisit, alto gravissimoque vulnere. Itaque mulierum orta est vociferatio, mediumque in prælium insiliérunt multæ, cum primis autem mater adolescentis viso sanguine: sponsa etiam ei metuens prosiliit. Inter hæc strenuum se præbuit Alcidamas Zenothemidi opem ferens: & illiso suo baculo, Cleodemi quidem calvariam, Hermonis verò maxillam comminuit: & è famulis nonnullos ipsis opem ferre parantes, vulneravit: qui tamen non cessérunt. Verùm Cleodemus intentato digito Zenothemidi oculum effodit: tum admotus narem mordicus avulsit. Porrò Hermon Diphilum Zenothemidi suppetias venientem è sponda in caput præcipitem dedit. Sauciatus est & Istiæus Grammaticus, dum eos dirimere conatur, calce videlicet in dentes illius illiso, idque à Cleodemo, cùm hunc Diphilum esse putaret. Iacebat igitur miser ille, Sanguinem ab ore vomens, ut ejus Homerus ait. Præterea tumultus atque lachrymarum plena erant omnia: dum & mulieres ejularent, Chæreæ sponsæ cir-

ωξιχρεῖσαι. οἱ δ' ἄλλοι, καπίπαυον. μέχρις δ' ἦν ἁπάντων κακῶν ὁ Ἀλκιδάμας; ἐπὶ ἅπαξ τὸ καθ' ἑαυτὸν ἐπιχειρῆσαι πεῖραν τῆς τύχης. καὶ πολλοὶ ἂν εὖ οἶδ' ἔπεσον, εἰ μὴ καπίαξε τὸν βακτηρίαν. ἐγὼ δ' ὀρθὸς ἑστὼς πρὸς τῷ τοίχῳ ὁρῶν ἔφευγον, ὥραν ἔκαστον, οὐκ ἀναμένοντας ἑμαυτόν, ὡς δ' ἴσασιν ὀλίγοι, ὡς ἔστιν ἐπισφαλὲς ἀμφλύνειν τὰ τοιαῦτα. λαπίθας ἂν, καὶ Κενταύρους εἶδες ἄν, τραπέζας ἀνατρεπομένας, καὶ αἷμα ἐκκεχυμένον, καὶ σκύφους ἐμπεμφύσας. πλὴν δ', ὁ Ἀλκιδάμας ἀνατρέψας τὸν λυχνίον, σκότος μέγα ἐποίησε. καὶ τὸ σφάλμα ὡς τὸ εἰκὸς μακρῷ χαλεπώτερον ἐγένετο. καὶ γὰρ ἡ ῥᾳδίως ἀνεχομένη φωτὸς ἄλλως, ἀλλὰ πολλὰ ἐπράχθη, καὶ δεινὰ ἐν τῷ σκότῳ. καὶ ἐπεὶ παρῶν τις λύχνον πρὸ ἡμίζων, κατελήφθη, Ἀλκιδάμας μὲ, τὸν αὐλητρίδα ἀπιόντων, καὶ ὡς βίαιον σωτηρίαν αὐτῇ ἀπειλάζων. Διονυσόδωρος δ', ἄλλό τι μᾶλλον ἐφωρᾶτο πεποιηκώς. σκύφον γὰρ ἐξέπεσεν ὑπὸ τὸ κόλπου, ἐξαπατήσας αὐτόν. εἶτ' ἀπολογούμενος, Ἴωνα ἔφη ἀνελόμενον ὑπὸ τῇ τραπέζῃ, δοῦναι αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀπόλοιτο. καὶ ὁ Ἴων κηδεμονικῶς ἔλεγε τοῦτο πεποιηκέναι. ἐπὶ τούτοις, διελυθη τὸ συμπόσιον, τελευτῶσιν ὑπὸ δακρύων. οὕτως εἰς γέλωτα ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάμαντι, καὶ τῷ Διονυσοδώρῳ, καὶ Ἴωνι. καὶ οἱ τε τραυματίαι, φορυδὸν ἐξεκομίζοντο, πονήρως ἔχοντες. καὶ μάλιστα ὁ πρεσβύτης Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲ, τ' ῥινός. τῇ δ', ὀφθαλμὸς ἐπελημμένῳ, βοῶν ἀπώλυσε πάντ' ἀληθῆ. ὥστε καὶ τὸν Ἕρμωνα, καίπερ οὐ κακῶς ὄντα, δύο γὰ ὀδόντας ἐξεκέκοπτο, ἀνίμαρτύρητον,

circunfusæ, dumque alii has studeant compescere. Sed malorum omnium maximum erat Alcidamas, posteaquam semel ad suum rediisset ingenium, obvium quemque feriens: multique in eo prælio cecidissent, scito, nisi baculum is fregisset. Ego autem rectus stans ad parietem, videbam singula, neque me admiscebam, Ithiæi edoctus exemplo, periculosum esse conflictus istiusmodi dirimere. Lapithas itaque Centaurosque vidisses, everti mensas, effundi sanguinem, projici scyphos. Demum Alcidamas subversa lucerna, maximas induxit tenebras. Iamque res, uti verisimile est, atrocior multò esse cœpit, cùm non facile lumen aliud suppeteret, & multa ac gravia in tenebris commissa sunt. Et cùm tandem aliquis lucernam afferret, deprehensus est, Alcidamas quidem tibicinæ vestem attollens, & per vim cum ea congredi properans, Dionysodorus autem, alio quodam in facinore ridiculo proditus est. Nam ut surrexerat, scyphus è sinu illius in solum decidit. Postea excusans, Ionem ajebat in tumultu calicem sublatum sibi tradidisse, ne amitteretur. Id ita factum studio asserebat Ion. His rebus dimissum est convivium à lachrymis in ridiculum exitum conversum: idque Alcidamantis, Dionysodori, & Ionis gratia. Tum qui erant saucii, malè se habentes sarcinæ instar deportabantur maximè senex ille Zenothemis, pariter tum oculo, tum nare mutilatus, enecari se præ cruciatu clamans: adeò ut Hermon, quanquam ne ipse quidem expers malorum (nam huic duo dentes fuerant excussi) palam attesta-

λέγοντα, μέμνησο μοῦσαι ὦ Ζηνόθεμι, ὡς οὐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πόνον. καὶ ὁ νυμφίος ἤ, ἀκεσαμένου τὸ τραῦμα τοῦ Διονίκου, ἀπήγετο εἰς τὴν οἰκίαν, πενθερὸς κατειλημμένος τὴν κεφαλὴν, ἐπὶ τοῦ ζεύγους ἀναπεπεισμένος. ἐφ' ᾧ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἔμελλον, πικρὸς ὁ ἄθλιος τὰς γάμους ἐορτάσας. καὶ τῇ ἄλλῃ ἤ ὁ Διόνικος ἐπεμελεῖτο δὴ τοῦ δυσκλέους. καὶ καθεύδησαντες, ἀπῄεσαν ἐμέσαντες οἱ πολλοὶ οὐ πόρρω ὁδοῦ. ὁ μοῦσος Ἀλκιδάμας, αὐτοῦ ἔμεινεν. οὐ γὰρ ἐδυνήθησαν ἐκβαλεῖν τὸν ἄνδρα, ἐπεὶ ἅπαξ κατέβαλεν ἑαυτὸν ἐπὶ τὸ κλίνης, πλαγίως ἐκάθευδε. τοῦτ' ἐστὶ τέλος ὦ καλὲ Φίλων, ἐλάμβανε τοῦ συμποσίου. ἢ ἄμεινον τὸ τραγικὸν ἐκεῖνο εἰπεῖν, τὸ, Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων. πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι Θεοί. καὶ τὰ δεκηέντ', οὐκ ἐτελέσθη. ἀπεδοξόκησε γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπίθη ἐ τοῦτο. οἷόν τε μεμαθήκαμεν ἤδη, ὡς οὐκ ἀσφαλὲς ἀπρέπεμνα ὄντα, συνεσπᾶσθαι τοιούτοις φιλοσόφοις.

testaretur: Memineris, inquiens, ô Zenothemis, ne posthac dolorem in mediis habendum ducas. At sponsus vulnere jam à Dionico curato, domum revectus est, fasciis revincto capite, eidem impositus vehiculo, quo sponsam erant abducturi. Atque ita miser ille amaras nuptias celebravit. Deinde etiam aliis pro sua virili remedium adhibebat Dionicus. Et postquam dormivissent, plerique mediis in viis vomentes, asportati sunt. Cæterùm inibi remanebat Alcidamas: hominem enim extrudere non poterant, postquam semel sese in spondam abjecerat, ibique transversus dormiebat. Hic fuit, ô bone Philo, convivii finis. Quapropter rectè illud quod in tragœdia scriptum reperitur hîc dixeris, Sunt fortunæ varii casus, Multaque non sperata faciunt Dii: Nec speratà eveniunt. Nam hæc sanè non expectatum exitum sortita sunt. Idque jam didici, non esse tutum, cui non sit opus, cum ejusmodi philosophis agitare convivium.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΗΣ ΘΕΟΥ.

DE SYRIA DEA.

ARGVMENTVM.

Argumentum operis ipse titulus indicat. Describit enim Syria dea & templum, & sacra, & effigiem quoque. Facto narrationis initio à collatione reliquorum templorum, sacrorumque, quæ in Syria sunt. Ac primùm quidem in genere commendat templum deæ hujus, à sanctitate, miraculis, & opulentia. Deinde speciatim commemorat, & de origine ejus, quando videlicet, & à quibus conditum tradatur, & quanam ipsa Dea esse, à plerisque putetur. Post hæc de ædè templi, à quibus ea extructa fuerit, quæ

ejus

ejus forma, qui situs sit. Item de signis ac statuis, quæ tum intra ædem, tum extra visantur. Postremò autem & de sacerdotibus deæ, de lacu & piscibus sacris, ad quos simulachra deorum, veluti per pompam quandam, visendi caussa quotannis exeunt. Præterea & de panegyricis conventibus, quæ ibi celebrentur, de Gallis & eorum ceremoniis, deque sacrificandi ritu ac legibus, insertis suo loco & Antiochi, & Combabi historiis, quorum alter Stratonicen novercam amavit: alter, ad evitandam ejusdem rei suspicionem, sibiipsi virilia præcidit. Atque in his nonnulla, ut videlicet illa de arca Noë (quem Lucianus, ut cæteri Græci quoque Deucalionem hic vocat) de Gallorum & sacerdotum purificatione, de vetito porcorum esu, & id genus alia ita traduntur, ut propemodum credi possit ex Iudæorum observationibus ac sacris pleraque illa transsumpta, sed tempore postea usumque adulterata ac depravata fuisse.

Ἔστιν οὐ Συρίη πόλις, οὐ πολὺ ἀπὸ Εὐφράτεω ποταμοῦ. καλέεται ἱρή. καὶ ἔστιν ἱρὴ ἀπὸ Ἥρης τῆς Ἀσσυρίης. δοκέει δέ μοι τόδε τὸ οὔνομα, ἅτε ἄμφι τῇ πόλῃ οἰκεομένῃ ἐχούσῃ, ἀλλὰ τοὐμφανὲς γαῖον, ἄλλο ὦν. μετὰ δὲ σφίσι, τῇ ἱρῇ μεγάλῃ κεκλημένῃ, ἐς τόδε ἡ ἐπωνυμίη ἀπίκετο. ἐνθεῦτεν ὦν τῇ πόλιος ἔρχομαι ἐρέων, ὁκόσα οὐ αὐτῇ ἐστι. ἐρέω δὲ καὶ νόμους, τοῖσι, ἐς τὰ ἱρὰ χρέωνται. καὶ πανηγύρεας, τὰς, ἄγυσι. καὶ θυσίας, τὰς, ἐπιτελέουσι. ἐρέω δ' ὁκόσα καὶ περὶ τοῦ ἱροῦ εἰσεμβύην, μυθολογέουσι, καὶ τὴν ὁκως ἐθήκετο. γράφω δ', Ἀσσύριος ἐών. καὶ τῶν, ἀπηλόμην. τὰ μὲν, αὐτοψίῃ μαθών. τὰ δ', παρὰ τῶν ἐρίων ἐδάων. ὁκόσα δὲ ἐπὶ ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἱστορέω. Πρῶτοι μὲν ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν,

In Syria, non procul ab Euphrate fluvio est civitas, quæ vocatur Sacra: estque sacra Iunoni Assyriæ. Sed nomen hoc urbi, simul atque fuit condita, non inditum fuisse videtur: imò aliud illi erat antiquitus, cùm verò Magna Sacra ibi celebrarentur, hoc cognomentum accepit. De hac igitur civitate dicturus venio quæcunque in ea sunt. Dicam autem & leges, quibus utuntur in Sacris, & solennes conventus quos celebrant, & sacrificia quæ peragunt. Dicam & quæcunque de illis fabulantur, qui hoc templum consecrarunt, & quo pacto condita sit ædes ipsa. Ego autem scribo, Assyrius cùm sim: & eorum quæ narro, alia quidem ipse coràm vidi: alia verò à sacerdotibus edoctus sum. Quæcunque antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipio. Primi hominum quos scimus, Ægyptii di-

1 *In Syria*] Lucianus hic de Dea Syria varias recenset opiniones, seu illa Atergatis, seu Astarte, seu quæcunque alia illa fuerit quæ in Hierapoli urbe colebatur, addit & sacra & eorum ritus quæ ridenda potius quàm referenda erant. Cic. lib. 3. de Natur. Deor. Cogn.

1 Ἀσσύρ-

Αἰγύπτιοι λέγοντες Θεῶν τε συνοίλα λαβεῖν, καὶ ἱερὰ ἵδρυσαι, καὶ τεμένεα, καὶ παντηγύρεας ἀποδεῖξαι. αὐτόχθονες δὲ ὀνόματα ἱερὰ ἔγνωσαν, καὶ λόγους ἱεροὺς ἔλεξαν. μετὰ δὲ, ὡς πολλοστῷ χρόνῳ, παρ' Αἰγυπτίων, λόγιοι Ἀσσύριοι ἐς Θεοὺς ἤκουσαν, καὶ ἱερὰ, καὶ νηοὺς ἤγαγον. ἐν τοῖσι, καὶ ἀγάλματα ἔθεντο, καὶ ξόανα ἱδρύσαντο. τὰ δὲ παλαιὰ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι ἀξόανοι νηοὶ ἔασιν. καὶ ἔστι ἱερὰ καὶ ἐν Συρίῃ, ὡς ἀληθέϊ λόγῳ τοῖς Αἰγυπτίοισι ἰσοχρονίοντα. τὰ, ἐγὼ πλείστα ὅπωπα. τό, γε δὴ Ἡρακλέος τὸ ἐν Τύρῳ, καὶ τούτῳ δὲ Ἡρακλέος, τὰ, Ἕλλησιν ἀτιδέοντι, ἀλλὰ τὰ, ἐγὼ λέγω, πολλῷ ἀρχαιοτέρου, καὶ Τύριοι ἥρου ἱδρύσαντο. ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ἱερὸν ἐν Φοινίκῃ μέγα, τὸ Σιδώνιοι ἔχουσι. ὡς μὲν αὐτοὶ λέγουσι, [1] Ἀστάρτης ἐστί. Ἀστάρτην δὲ ἐγὼ δοκέω Σελήναίαν ἔμμεναι. ὡς δέ μοί τις τὰ ἱρήια ἀπηγήσατο, Εὐρώπης ἐστὶ ἡ Κάδμου ἀδελφεὴ. ταύτην δὲ ἔδεσαν Ἀγήνορος βασιλῆος θυγατέρα, ἐπειδή τε ἀφανὴς ἐμηχάνησε, οἱ Φοίνικες τὴν μὲν ἐπιμήσαντο, καὶ λόγον ἱερὸν ἐπ' αὐτῇ ἔλεξαν, ὅτι ἔδοσαν κελεύσαντι, Ζεὺς ἐπόησε. καὶ τὸ εἶδος ἐς τὰ μάλιστα ἀμειψάμενον, ἥρπασε. καί μιν ἐς Κρήτην φέρων, ἀπίκετο. τάδε μὲν δὴ τὰ ἄλλα Φοινίκων ἤκουον. καὶ τὸ νόμισμα, τὸν Σιδώνιοι χρέωνται, τὸν Εὐρώπην ἐφεζομένην ἔχει τοῦ ταύρου τοῦ Διΐ. τὰ δὲ νῦν, σὺν ὁμολογίῃ Εὐρώπης ἔμμεναι. ἔχουσι δὲ καὶ ἄλλο Φοίνικες ἱερὸν, οὐκ Ἀσσύριον, ἀλλ' Αἰγύπτιον. τὸ, ἐξ Ἡλιουπόλιος ἐς τὴν Φοινίκην ἀπίκετο.

dicuntur & Deorum notitiam accepisse, & templa constituisse, & lucos, ac celebritates edidisse. Primi autem & nomina sacra intellexerunt, & sermones sacros docuerunt. Deinde non multo tempore pòst, Assyrii ab Ægyptiis doctrinam de Diis acceperunt, sacra & templa erexerunt, in quibus simulachra posuerunt, & statuas dedicarunt. Porrò antiquitus apud Ægyptios templa statuis caruerunt. In Syria quoque sunt templa, non multo Ægyptiis tempore posteriora, quorum plurima ego vidi. Herculiculis quidem illud quod est Tyri, non hujus Herculis, quem Græci decantant: sed quem ego dico, multò vetustior est, & Tyrius heros. Est & aliud templum in Phœnicia, quod Sidonii tenent, Astartæ ut ipsi quidem dicunt: Astarten autem Lunam esse puto. Vtque mihi aliquis ex sacerdotibus narravit, Europæ illud est, Cadmi sororis: quam, cùm esset Agenoris regis filia, nec amplius appareret, Phœnices templo honorarunt: & sacrum de ipsa sermonem evulgarunt, Nimirum Iovem ejus amore captum quòd esset pulchra, forma in taurum mutata, eam rapuisse, & in Cretam deportasse. Atque hæc quidem etiam à cæteris Phœnicibus audivi: & nummus quo Sidonii utuntur, habet Europam, tauro, Iovi videlicet insidentem: sed ædem Europæ esse non confitentur. Habent & aliud templum Phœnices non Assyrium, sed Ægyptium, quod ex Heliopoli in Phœniciam pervenit: id quidem non

1 Ἀστάρτης] Leg. Scaliger ad Varron. 4. Ling. Latin. Achill. Tat. l. 1 Tertullian. Apolog. cap. 24. *unicuique etiam provinciæ & civitati suus Deus est, ut Syriæ Astartes.* Xiphilin. Quidam Junonem esse contendunt, alii Venerem. *Bourd.*

το. ἐγὼ μὲν οὐκ ὄπωπα. μέγα ἦν δὲ τόδε, καὶ ἀρχαῖον ἔοικεν. εἶδον δὲ καὶ ἐν Βύβλῳ μέγα ἱερὸν Ἀφροδίτης Βυβλίης. ἐν τῷ, καὶ τὰ ὄργια ἐς Ἄδωνιν ἐπιτελέουσι. εἰδέην δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγουσι γὰρ δὴ ὧν τὸ ἔργον τὸ ἐς Ἄδωνιν ὑπὸ συὸς, ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφετέρῃ γηρέας. καὶ μνήμην δὲ παθέων, τύπτονται τε ἐκφέρτατα πάντων, καὶ θρηνέουσι, καὶ τὰ ὄργια ἐπιτελέουσι. καὶ σφίσι μεγάλα πένθεα ἀνὰ πᾶσαν χώρην ἵσταται. ἐπὰν δὲ ἀποτύψωνταί τε, καὶ ἀποκλαύσωνται, πρῶτα μὲν καζίζουσι τῷ Ἀδώνιδι, ὅκως ἐόντι νέκυι. μετὰ δὲ, τῇ ἑτέρῃ ἡμέρῃ, ζώειν τέ μιν μυθολογέουσι, καὶ ἐς τὸ ἠέρα πέμπουσι, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρέονται, ὅκως Αἰγύπτιοι, ἀποδεκνύντες Ἄπιν. γυναικῶν δὲ, ὁ κόσμος οὗτος ἐθέλουσι ξυρέεσθαι, τοιήνδε ζημίην ἐκτίνουσι. τὸν μὲν ἡμέρην, ἐπὶ πρήσει τὰ ὥρεα ἔσαν. ἡ δὲ ἀγορὴ, μέχρισι ξείνοισι ἀνδρεία. καὶ ὁ μισθὸς ἐς τὴν Ἀφροδίτην, θυσίη γίνεται. εἰσὶ δέ τινες Βυβλίων, οἳ λέγουσι ἀνδρὶ σφίσι πεφάσθαι τὸν Ὄσιριν Αἰγύπτιον. καὶ τὰ πένθεα, καὶ τὰ ὄργια, οὐκ ἐς τὸν Ἄδωνιν, ἀλλ' ἐς τὸν Ὄσιριν πάντα πρήσσεσθαι. ἐρέω δὲ καὶ τόδε τοῖσι δοκέουσι. κεφαλὴ ἐκφέρεται ἐξ Αἰγύπτου ἐς τὴν Βύβλον ἀπικνέεται, πλώουσα τὸν μεταξὺ πλόον, ἐπὰν ἡμερέων. καί μιν οἱ ἄνεμοι φορέουσι θείῃ ναυτιλίῃ. τρίπτυχα δὲ ἀδάμαντα, ἀλλ' ἐς μίνην τὴν Βύβλον ἀπικνέεται. καὶ ἔστι τὸ σύμπαν, θῶυμα. καὶ τοῦτο ἐκφέρεται ἔτερον γίνεται, τὸ, καὶ ἐμοῦ παρεόντος ἐν Βύβλῳ ἐγένετο. καὶ τὴν κεφαλὴν ἐθηησάμην Βυβλίνην. ἔστι δὲ καὶ ἄλλο θῶυμα ἐν τῇ χώρῃ τῇ Βυβλίῃ. ποταμὸς ἐκ τοῦ Λιβάνου τοῦ ὄρεος, ἐς τὴν ἅλα ἐκδιδοῖ. ὄνομα τῷ ποταμῷ Ἄδωνις

non vidi, sed & hoc magnum est, & vetustum. Vidi etiam Bybli, magnum Bybliæ Veneris templum, in quo ritus quosdam sacros in Adonidem peragunt: quos ego novi. Nam quod aper in Adonim egit, hoc in suo solo factum esse dicunt: atque in rei memoriam, singulis annis verberantur, & lamentantur, rituque sacro peragunt, magnique luctus per regionem ipsis indicuntur. Et postquam verberandi, & plorandi finis factus est, primùm quidem Adonidi tanquam defuncto inferias agunt. Postea verò altero die eum vivere fabulantur, & in aërem mittunt, & capita detondent, ut Ægyptii, quum mortuus est Apis. Quæcunque autem mulieres tonderi nolunt, talem pœnam exolvunt. Diem unum ad quæstum corpore faciendum prostant. Forum autem illud solis peregrinis exhibetur: & quod inde mercedis auferunt, hoc Veneri in sacrificium datur. Sunt autem ex Bybliis nonnulli, qui dicunt apud se humatum esse Osirim Ægyptium: luctusque & ritus hosce, non Adonidi, sed Osiridi omnes fieri: cujus rei dicam unde fidem faciant. Caput unoquoque anno ex Ægypto Byblum defertur, septem diebus, quantum spatii ex illa in hanc est, enatans: ipsumque venti divina quadam navigatione ferunt: nec usquam aliò vertitur, sed solam Byblum perfertur: totaque res ea est admiranda. Atque id fit quotannis, cumque Bybli essem, factum est: caputque vidi papyraceum. Porrò etiam alia res admiranda est in terra Bybliorum. Fluvius quidam ex Libano monte in mare defertur: fluvio nomen est

ἐκπίπτει. ὁ δὲ ποταμὸς, ἐκφέρει ἐπὶ θάλασσαν αἷμα ὁποῖόν τι τὸ τῶν ἀνθρώπων ὀλίσας, ἐκπίπτει εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ φοινίσσει τὸ πολλὸν καὶ πλάτος, καὶ σημαίνει τοῖς Βυβλίοις τὰ πένθεα. μυθέονται δὲ ὅτι ταύτησι τῇσι ἡμέρῃσι, ὁ Ἄδωνις ἀνὰ τὸν Λίβανον πεπόσθη, καὶ τὸ αἷμα ἐς τὸ ὕδωρ ἐρχόμενον, ἀλλάσσει τὸν ποταμὸν, καὶ τῷ ῥόῳ τὴν ἐπωνυμίην δίδωσι. ταῦτα μὲν οἱ πολλοὶ λέγουσι. ἐμοὶ δὲ τῆς αὐτῆς Βύβλου, ἀληθέα δοκέοντα λέγειν, ἐτέρην ἀπηγέεσθαι πάθον αὐτόθι. ἔλεγε δὲ ὧδε. ὁ Ἄδωνις ὁ ποταμὸς ὦ ξεῖνε, διὰ τοῦ Λιβάνου ἔρχεται. ἡ δὲ Λίβανος, γαῖρα ξανθοτάτη ἐστὶ. ἄνεμοι δὲ τηνίκα σκέπτουσι τὰς ἡμέρας ἰσταμένους, τὴν γῆν τὴν ποταμὸς ἐπιφέρουσι, ἐοῦσαν ἐς τὰ μάλιστα μιλτώδεα. καὶ ἡ μὲν γῆ μιν, αἱμώδεα τίθησι. καὶ τόδε δὲ πάθος ἐστὶν ὑπὸ τοῦ αἵματος, τὸ, λέγουσι, ἀλλὰ καὶ χώρη αὐτόθι. ὁ μὲν μοι Βύβλιος, τοσαῦτα ἀπηγέετο. εἰ δὲ ἀτρεκέως ταῦτα ἔλεγε, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ καὶ θεία ἐστὶ καὶ ἀνέμου καὶ σωτυχίη. ἀνέβην δὲ ἐς τὸν Λίβανον ἐκ Βύβλου, ὁδὸν ἡμέρης, πυθόμενος αὐτόθι ἱρὸν Ἀφροδίτης ἔμμεναι, τὸ, Κινύρης ἵδρυτο. καὶ εἶδον τὸ ἱρὸν, καὶ ἀρχαῖον ἐὸν. τάδε μὲν ἔστι τὰ ἐν τῇ Συρίῃ ἀρχαῖα, καὶ μεγάλα ἱερά. τοσαῦτα δ' ἐόντα, ἐμοὶ δοκέειν, ἀθέλητα ἐν τῇ ἱερῇ πόλει μεῖζον ἔμμεναι, οὐδὲ νηὸς ἄλλος ἀγιώτερος, οὐδὲ χώρη ἄλλη ἱερωτέρη. ἔνι δὲ ἔργα ἐν αὐτῷ πολυτελέα, καὶ ἀρχαῖα ἀναθήματα, καὶ πολλὰ θωύματα, καὶ ξόανα θεοπρεπέα. καὶ θεοὶ δὲ καὶ αὐτοῖσι ἐμφανέες. [1] ἱδρῶτι γοῦν ἂν παρέχοντα τὰ ξόανα, καὶ

est Adonis. Hic quotannis cruore inficitur, amissoque colore in mare delabitur: magnamque pelagi partem cruentat, tempusque lugendi Byblii indicat. Fabulantur autem Adonim hisce diebus in Libano sauciari, unde in aquam delatus sanguis: fluvii colorem mutet, eidemque nomen det. Atque hæc quidem vulgo dictitant. Sed vir quidam Byblius, mihi vera dicere visus, aliam hujus rei causam narravit. His verbis. Fluvius hic Adonis, ô hospes, per Libanum defertur, cujus terra est admodum flava: quam minio simillimam, venti vehementes diebus illis exorientes, in fluvium deferunt: eaque facit ut cruentus videatur: ita non sanguis, quem ajunt, sed terra hujusce rei causa est. Ac Byblius quidem hæc mihi narravit. Quæ si vera sunt, divinus admodum hic venti ortus mihi videtur. Cæterùm ex Byblo in Libanum ascendi, confecto diei unius itinere, cùm audivissem ibi esse antiquum Veneris templum, quod Cinyras dedicarat. Quod templum vidi pervetustum. Atque hæc quidem in Syria sunt antiqua & magna templa. Quæ cùm multa sint, nullum tamen, quantum mihi videtur, majus eo est, quod in sacra civitate habetur, neque etiam ædes alia sanctior, nec terra magis sacra. In eo autem sunt, & pretiosa opera, & antiqua donaria, & mirabilia multa, Deorumque statuæ, Diique ipsis admodum conspicui. Nam statuæ sudant, moventur, & oracula edunt,

[1] Ἱδρῶτι γοῦν] De his imaginum sudoribus Ioseph. Scaliger ad Tibullum lib. 2. & Dan. Heynl. ad Sil. Ital. *Bernd.*

κινέεται, & χρησμηγορέει. ἡ βοὴ ἦ πολλάκις ἐγήγερθ' ὑπ' αὐτῆς, κλειθρίνῳ δ' ἦ ἱρῷ. καὶ πολλοὶ ἤκουσα. ναὶ μὰ Δία & ὄλβιοι πέρι, ὑπ' αὐτοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτόν ἐστι. πολλὰ γὰρ αὐτοῖσι ἀπικνέεται χρήματα, ἔκ τε Ἀραβίης, & Φοινίκων, & Βαβυλωνίων. καὶ ἄλλα ὑπὸ Καππαδοκίης. τὰ ἦ, καὶ Κίλικες φέρουσι. τὰ ἦ, Ἀσσύριοι. εἶδον ἦ ἐγὼ & τὰ, ὑπ' αὐτῆς κάλλη ἀποκείατα, ἐσθῆτα πολλὴν, καὶ ἄλλα, οἱόσα ἐς ἄργυρον, ἢ ἐς χρυσὸν ἀποκέεται. ἐοῦσαι μὲν γὰρ, καὶ πανηγύρεις, ὑδαμοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώπων τοσαίδε ἀποδέδεχαι. ἱστορέοντι δέ μοι ἐπέων πέρι, οἱόσα τῷ ἱρῷ ἐστι, καὶ τὸν Θεὸν αὐτὸν, ἦν τινα δοκέουσι, πολλοὶ λόγοι ἐλέγοντο. τοῖ, οἱ μὲν, ἱεροί. οἱ δὲ, ἐμφανέες. οἱ ἦ, κάρτα μυθώδεες. καὶ ἄλλοι, βαρβαρικοί. οἱ μὲν, τοῖσι Ἕλλησι ὁμολογέοντες. τὰς, ἐγὼ πάντας μὲν ἐρέω, ἐκκρίνω ἦ ὀλίγας. οἱ μὲν γὰρ πολλοὶ, Δευκαλίωνα τὸν Σκύθεα τὸν ἱρὸν εἰσανέχ λέγουσι. τοῦτον Δευκαλίωνα, ἐπὶ ᾧ, τὸ πολλὸν ὕδωρ ἐγένετο. Δευκαλίωνα ἦ πέρι, λόγον τὸν Ἕλλησι ἤκουσα, τοιόνδε, Ἕλληνες ἐπ' αὐτῆς λέγουσι. ὁ ἦ μῦθος, ὧδε ἔχει. ἥδε ἡ γένεη, οἱ νῦν ἄνθρωποι, οὐ πρῶτοι ἐγένοντο. ἀλλ' ἐκείνη μὲν ἡ γένεη, πάντες ὤλοντο. ὅτοι ἦ, γενόμενοι & δευτέρη εἰσί. τὸ, αὖτις ἐκ Δευκαλίωνος ἐς πολλὴν ἀπίκετο. ἐκείνων ἦ πέρι τῶν ἀνθρώπων, τάδε μυθέονται. ὑβριστὰς κάρτα ἐόντες, ἀθεμίστεα ἔργα ἔρεξαν. ὅτε μὲν γὰρ ὅρκια ἐφύλασσον, ὅτε ξείνους ἐδέκοντο, ὅτε ἱκετέων ἠείχοντο, αὐτ' ὧν σφίσι ἡ μεγάλη συμφορὴ ἀπίκετο. αὐλὴκα ἡ γῆ πολλὸν ὕδωρ ἐκδιδοῖ, καὶ ὄμβροι μεγάλοι ἐγένοντο, καὶ οἱ ποταμοὶ κατέβησαν μείζονες, καὶ ἡ θάλασσα ἐπὶ πολλὸν ἐπεκλύσθη. ἐπεὶ ὦν ἐγένοντο πάντες ὑπ' ὕδατος, καὶ ἀπώλοντο, ἡ δὲ νῦν ἐοῦσα γένεη ἀνθρώπων, ἐκ τοῦ ἑνὸς ἐκείνου ἐγένετο, ἐπαυξηθεῖσα πολλή. τὰ μὲν δὴ περὶ τῶν ἀνθρώπων τούτων, ὧδε ἔχει. τὰ ἦ, περὶ τοῦ ἱροῦ, ὧδε ἔχει. ἐγὼ ἦ ἐπειρόμην τῶν ἱρέων, ὁκόσος τις ἐστὶν ἤδη χρόνος, ἐξ οὗ τὸ ἱρὸν ἵδρυται. ἔφασαν ἦ οὐδὲ τοῦτο εἰδέναι. ἐπεὶ ἦ καὶ τοῦτο ἐπειρόμην, ὁκόσος τις ἐστὶν ἤδη χρόνος, ἐξ οὗ ἐνόμισαν θεὸν εἶναι τὸ ἱρὸν, οὐδὲ τοῦτο ἔφασαν

λὸν ἀνίεσθαι, ἐς ὃ πάντα ὕδωρ ἐχώρησε τὸ, καὶ πάντας ὄλεσθαι. Δευκαλίωνα δέ, μοῦνον ἀνθρώπων ἐλπίδα ἐς γενεὴν δευτέρην, δίκαιόν τε, καὶ ὅσιον καὶ εὐσεβέα εἶναι. τὸν δὲ οἱ σωτηρίην, ἥδε ἐγένετο. λάρνακα μεγάλην, τήν, αὐτὸς ἔχε, ἐς ταύτην ἐσβιβάσας παῖδάς τε, καὶ γυναῖκας ἑωυτοῦ, ἐσίσθαι. ἐσβαινόντων δὲ οἱ, ἀπίκοντο σύες, καὶ ἵπποι, καὶ λεόντων γένεα, καὶ ὄφιες, καὶ ἄλλα, ὁκόσα ἐπὶ γῆς νέμονται πάντα ἐς ζεύγεα. ὁδὲ, πάντα ἐδέκετο. καί μιν οὐκ ἐσίνοντο, ἀλλὰ σφίσι μεγάλη διόθεν φιλίη ἐγένετο. καὶ ἐς μιῆ λάρνακι πάντες ἔπλωσαν, ἔστε τὸ ὕδωρ ἐπεκράτησε. τὰ, μὲν Δευκαλίωνος πέρι, Ἕλληνες ἐξηγέονται. τὰ δὲ ἀπὸ τούτου, λέγεται λόγος ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἱερῇ πόλει μεγάλως ἄξιος θωυμάσαι, ὅτι ἐν τῇ σφετέρῃ χώρῃ, χάσμα μέγα ἐγένετο, καὶ τὸ συμπαν ὕδωρ κατεδέξατο. Δευκαλίωνα δέ, ἐπὶ τούτῳ ἐγένετο, βωμὸν τε ἔζεσθαι, καὶ νηὸν ἐπὶ τῷ χάσματι Ἥρης ἄγιον ἐδήσασθαι. ἐγὼ δέ, καὶ τὸ χάσμα εἶδον, καὶ ἔτι ὑπὸ τῷ νηῷ, κέρτα μικρόν. εἰ μὲν ὦν πάλαι τε μέγα ἦν, νῦν τοιόνδε ἐγένετο, οὐκ οἶδα. τὸ, δὲ ἐγὼ εἶδον, μικρόν ἐστι. σῆμα δέ τε ἰσχυρὸν ἐν θαλάσσῃ ὕδωρ ἐς τὸν νηὸν ἀπικνέεται. φέρουσι δὲ οὐκ ἱρέες μοῦνοι, ἀλλὰ πᾶσα Συρίη, καὶ Ἀραβίη. καὶ πέρην δὲ Εὐφράτεω, πολλοὶ ἄνθρωποι ἐς θάλασσαν ἔρχονται, καὶ πάντες ὕδωρ φέρουσι, τὸ, πρῶτα μὲν οὐ τῷ νηῷ συμφέρουσι. μετὰ δέ, ἐς τὸ χάσμα κατέρχεται, καὶ δέκεται τὸ χάσμα μικρὸν ἐὸν, ὕδατος χεῖμα πολλόν. τὰ, δὲ ποιέοντες, Δευκαλίωνα ἐν τῷ ἱρῷ τόνδε νόμον θέσθαι λέγουσι, συμφορῆς τε, καὶ οἴκτου

tantum intumuit mare, ut omnia essent aqua, & omnes perierint. Deucalion autem solus hominum relictus est in secundam generationem, prudentiæ, & pietatis gratia. Servatus autem fuit hoc pacto. Magnam quandam arcam, quam ipse habebat, liberis & uxore in eam impositis, conscendit. Ingredientem sequuti sunt apri, equi, leones, serpentes, & alia quæcunque in terra pascuntur, bina cuncta. Quæ omnia excepit: nec ipsum lædebant: sed magna inter eos divinitus erat concordia: unaque in arca omnes navigarunt, quandiu aqua superavit. Atque hæc quidem de Deucalione Græci tradunt. De iis autem quæ deinceps sequuta sunt, quiddam ab incolis Sacræ civitatis refertur, magna dignum admiratione, nimirum sua in regione factum ingentem hiatum, qui universam aquam absorbuit. Tum Deucalionem aras fecisse, suprague hiatum ædem Iunoni sacram erexisse. Ego verò hiatum illum vidi, qui sub æde admodum est exiguus: verùm nescio fuerit-ne olim magnus nunc verò ejusmodi factus. Is utique quem vidi parvus est. Signum autem quo historiæ huic fidem faciant, hoc peragunt. Bis quotannis ex mari aqua in ædem defertur: quam non sacerdotes modò ferunt, sed tota Syria, & Arabia, & qui trans Euphratem habitant, multi homines ad mare veniunt, indeque omnes aquam afferunt, quam in æde primùm effundunt: deinde ea in hiatum delabitur, ab eo quanvis parvo, ingens aquæ copia recipitur. Qui hæc faciunt, Deucalionem eo in templo legem hanc tulisse dicunt, in calamita-

γασίης μνήμης ἕμβραγμα. ὁ μὲν οὖν ἀρχαῖος αὐτοῖς λόγος ἀμφὶ δὲ ἱρῇ, τοιόσδέ ἐστι. ἄλλοι δέ, Σεμιράμιος τοῦ Βαβυλωνίου, φασί, δὴ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστί, ταύτῃσι δὲ τόδε τὸ ἕδος εἶναι νομίζουσι. σῶν Ἥρῃ δέ εἶναι, ἀλλὰ μητρὶ ἰωνιῇ. Δερκετοῦς δὲ εἶδος ἐν Φοινίκῃ ἐθηησάμην, θέημα ξένον. ἡμισέη μέν, γυνή. τὸ δὲ ὑπόσον ἐς μηρῶν ἐς ἄκρας πόδας, ἰχθύος ἐρὴ λεπτείη. ἡ δὲ ἐν τῇ ἱρῇ πόλῃ, πᾶσα γυνή ἐστι. πίσσες δὲ λόγῳ αὐτοῖσι, ὑπὸ κήρεα ἐμφανίες. ἰχθύας, χρῆμα ἱερὸν νομίζουσι, καὶ ἤκοτε ἰχθύων ψαύσουσι. τὰς ὄρνιθας τὰς μὲν ἄλλας, σιτέονται, τὴν περιστερὴν δὲ μούνην, οὐ σιτέονται, ἀλλὰ σφίσι ἠδὲ ἱρή. τὰ δὲ γιγνόμενα, δοκέει αὐτοῖς τοιέεσθαι, Δερκετοῦς, καὶ Σεμιράμιος εἵνεκα. τὸ μὲν, ὅτι Δερκετὼ μορφὴν ἰχθύος ἔχει. τὸ δὲ, ὅτι τὸ Σεμιράμιος τέλος, ἐς περιστερὴν ἀπίκετο. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν νηὸν, ὅτι Σεμιράμιος ἔργόν ἐστι, πάνυ κου δέχομαι. Δερκετοῦς δὲ τὸ ἱρὸν ἔμβραγμα, οὐδαμῇ πείθομαι, ἐπεὶ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι ἔνιοι εἰσι, οἳ ἰχθύας οὐ σιτέονται, καὶ τάδε οὐ Δερκετοῦ χαριζόμενοι. ἔστι δὲ ἄλλος λόγος ἱερὸς, ὃν ἐγὼ σοφοῦ ἀνδρὸς ἤκουσα. ὅτι ἡ μὲν Θεὰ, Ῥέη ἐστί. τὸ δὲ ἱρὸν, Ἄττεω ποίημα. Ἄττης δὲ χθὼν Λυδὸς μὲν ἦν, πρῶτος δὲ τὰ ὄργια τὰ ἐς Ῥέην ἐδιδάξατο. καὶ τὰ, Φρύγες, καὶ Λυδοὶ, καὶ

tis & beneficii monumentum. Quare antiqua apud illos fama de templo, eſt hujuſmodi. Alii autem Babyloniam illam Semiramidem, cujus multa per Aſiam extant opera, hoc templum conſecraſſe putant, non Iunoni, ſed matri ſuæ, cui Derceto fuit nomen. Dercetûs autem imaginem in Phœnicia vidi, ſpectaculum inſolitum. Erat dimidia parte mulier: & quantum à femoribus ad pedes imos protenditur, in piſcis caudam deſinebat. Sed quæ eſt in Sacra civitate, tota eſt mulier. Porrò argumenta quibus huic narrationi fidem faciant, clara non habent. Piſces ſacros putant, nec piſces attingunt unquam. Ex avibus, alias quidem edunt, ſed ſolam columbam non edunt, quæ ſacra ipſis eſt. Et quòd hæc ita fiunt, placet ipſis Dercetûs & Semiramidis gratia fieri: hoc quidem, quia Derceto piſcis formam habet: illud quia Semiramis ad poſtremum in columbam verſa eſt. At ego ipſam quidem ædem Semiramidis opus eſſe, forſan admiſerim. Sed Dercetûs ſacram eſſe nequaquam credo; quando & apud Ægyptios nonnulli ſunt, qui piſcibus non veſcuntur, neque id Dercetûs in gratiam faciunt. Fertur autem & alius ſermo ſacer, quem ego à ſapiente viro accepi: ſcilicet Rheam eſſe, Deam illam: templum autem Attæ opus. Porrò Attes genere fuit Lydius, primuſque ſacra in Rheæ honorem, tradidit. Ac quibus Phryges, Lydi,

1 Τῆς Δερκετοῦς] Leg. Scal. ad Varr. locum cit. *Bourd.*

2 Ἰχθύας, χρῆμα ἱερὸν νομίζουσι] Et hac de cauſa piſcator Heliodorus cum fruſtra multoties rete jeciſſet, huic Deæ ſuſpendit lib. 6. Anth.

Ἁλίμονι τῷ Συρίῃ μάτην τρίζοντι Ἡλιόδωρος
Δίκτυον, ἐν νηῷ τῷδ' ἐθέτο προθύροις. Idem.

1 Λυγ-

Σαμόθρακες ἐπιτελέουσι, Ἄττεω πάντα ἔμαθον. ὡς γὰρ μιν ἡ Ῥέη ἔτεμε, βίην μὲν ἀνδρηίην ἀπεπαύσατο, μορφὴν δὲ θηλέην ἠμείψατο, καὶ ἐσθῆτα γυναικηίην ἐνεδύσατο. καὶ ἐς πᾶσαν γῆν φοιτέων, ἄρχιά τε ἐπετέλεε, καὶ τὰ, ἔπαθε ἀπηλάστο, καὶ Ῥέην ἤειδε. ἐν τοῖσι, καὶ ἐς Συρίην ἀπίκετο. ὡς δὲ οἱ πάντα Εὐφρήτεω ἄνθρωποι, ὅσοι αὐτόν, ἔφρασε ἐδίκηνθο, ἐν τῷ δὲ χώρῳ τὸ ἱρὸν ἐποιήσατο. σημήια δέ οἱ Θεοὶ τὰ πολλὰ ἐς Ῥέην ἀπικνέεται. λέοντες μὲν φέρουσι, καὶ τύμπανον ἔχει, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πυργοφορίς, ἀνοίην Ῥέην Λυδοὶ ποιέουσι. ἔλεγε δὲ ὁ Γάλλων πέρι, οἳ εἰσὶ ἐν τῷ ἱρῷ, ὅτι Γάλλοι ἦ μὲν ἐόντες, Ῥέην δὲ πέμποντες, καὶ Ἄττεα μιμέονται τὰ, δὲ μοι δοκέει μὲ δεικέμεν ἔμμορες, ἀληθέα δέ, ὅτι ἐπὶ τῷ τομῇ, ἄλλην αἰτίην ἤκουσα πολλὸν πιστοτέρην. ἀσθενεῖ δέ μοι τὰ, λέγουσι δὲ ἱρεῖ πέρι, τοῖσι Ἕλλησι τὰ πολλὰ ἐμβολοφοροῦντες. τλῶ μὲ Θεὸν, Ἥρην δυνέοντες, τὸ δὲ ἔργον, Διονύσου δὲ Σεμέλης ποίημα. καὶ γὰρ δὴ Διόνυσος ἐς Συρίην ἀπίκετο, κεῖθεν ὁδὸν, τλῶ, ἦλθε ἐπ' Αἰθιοπίην. καὶ ἐν πολλὰ ἐν τῷ ἱρῷ Διονύσου ποιητέα σημήια. ἐν τοῖσι, καὶ ἐσθῆτες βάρβαροι, καὶ λίθοι Ἰνδοὶ, καὶ ἐλεφάντων κέρεα, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιόπων ἤνεικε. καὶ φαλλοὶ δὲ ἵστασι ἐν τοῖσι προπυλαίοισι δύο κάρτα μεγάλοι. ἐπὶ δὲ, ἐπίχαλκα τοιαῦτα ἐπιχάραπται, Τέσσε φαλλὸς Διόνυσος, Ἥρη μητρυιὴ ἀνέθηκε ἐμοὶ μὲ ὤν, καὶ τάδε δρᾶσε. ἐρέω δὲ ἄλλο, τί ἐστι ἐν τῷ νηῷ Διονύσου ὄρχιν. Φαλλὸς Ἕλληνες, Διονύσῳ ἐγείρουσι. ἐπὶ δὲ, καὶ τοιόνδε π

di, Samothraces utuntur, ea omnia ab Atte didicerunt. Postquam enim ipsum castravit Rhea, vitam quidem virilem agere desiit, formam autem fœmininam assumpsit, vestemque muliebrem induit. Atque ita per omnem terram obambulans, sacra passim peragebat, quæque passus esset, narrabat: Rheamque celebrabat. Inter quæ & in Syriam venit: & cùm qui trans Euphratem habitant, neque ipsum, neque sacra reciperent: hoc in solo templum constituit: multaque adsunt signa Deæ, quæ faciunt ut Rhea videatur. Leones enim ipsam ferunt, habetque tympanum, & super capite turrim gestat qualem Rheam Lydi fingunt. Dicebat autem & de Gallis idem, qui in templo sunt Gallos non Iunoni, sed Rheæ castrari, & Atten imitari. Hæc mihi decora quidem videntur, at non vera: siquidem castrationis causam aliam multò fide digniorem audivi. Placent verò mihi hæc quæ de templo dicunt, in quibus cum Græcis consentiunt: Deam quidem Iunonem putantes esse, ipsum autem opus Bacchi Semeles filii. Etenim Bacchus in Syriam venit, eo itinere quo in Æthiopiam est profectus. Multaque in templo sunt indicia, quæ Bacchum authorem comprobant. Inter quæ & vestes barbaræ, & lapilli Indici, & elephantorum cornua, quæ Bacchus attulit ex Æthiopia. Etiam priapi stant in vestibulis, duo admodum magni, quibus inscriptum est hoc epigramma. Hos posui Bacchus tibi Iuno noverca priapos. Ac mihi quidem vel ista sufficiunt. Cæterum aliud quoque dicam, quis sacrorum sit ritus in æde Bacchi. Græci priapos Baccho erigunt: in quibus & tale quiddam portant,

φέρουσι, [1] ἄνδρας μικροὺς σὺν ξύλοις πεποιημένους, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας. κωλέοντος δὲ τάδε, νευρώσασα. ἔστι δὲ ἐν τῷ ἱρῷ. ἐν δεξιᾷ τοῦ νηοῦ, κάθηται σμικρὸς ἀνὴρ χάλκεος, ἔχων αἰδοῖον μέγα. τοσοῦτος μὲν ἀμφὶ τὸ οἰκοδόμημα τοῦ ἱροῦ μυθολογήσει. ἤδη δὲ ἐρέω καὶ τοῦ νηοῦ πέρι, θησίος τε ὅκως ἐγένετο, καὶ ὅστις μιν ἐποιήσατο. λέγουσι τὸν νηὸν τὸν περὶ ἐόντα, μὴ ἔμμεμαγα τὸ πρὶν ἀρχὴν μεγαυνόμενον, ἀλλ' ὀλίγον μὲν, κατενεχθῆναι χρόνῳ ὕστερον. τὸ δὲ νεῶ ἠνίκα, Στρατονίκης ἔμμεμαγα ποίημα, γυναικὸς τοῦ Ἀσσυρίων βασιλῆος. δοκέει δέ μοι ἡ Στρατονίκη ἐκείνη ἔμμεμαγα, τὸ, ὁ στέργων ἠράσθη. τὸ, ἤλεγξε δὲ ἰητρὸς ἐπιστὴν. ὡς γάρ μιν ἡ συμφορὴ κατέλαβε, ἀμηχανίῃσι τοῦ κακοῦ, αἰσχρῶς δοκέουσα, καὶ ἡ συχνὴ σύνοσις. ἔκειτο δὲ ἀλγέων ὑδέν. καί οἱ ἦ τε χροιὴ πάμπαν ἐτρέπετο, καὶ τὸ σῶμα δι' ἡμέρης ἐμαραίνετο. ὁ δὲ ἰητρὸς, ὡς εἶδέ μιν ἐς ὑδὲν ἐμφανὲς ἀρρωστέοντα, ἔγνω τὸν νοῦσον ἐρωτα ἐμμεμαγα. ἔρωτα δὲ ἀφανέα πολλὰ σημήια, ὀφθαλμοί τε ἀδηνέες, καὶ φωνὴ, καὶ χροιὴ, καὶ δάκρυα. μεθ' ὧν δὲ ταῦτα, ἐπίεσε. χειρὶ μὲ τῇ δεξιῇ ἔμελλε τοῦ νεηνίσκου τὸν καρδίην, σκάλλειν δὲ τὰς ἀνὰ τὸν οἰκίην πάντας. ὁ δὲ, ἐπεὶ μὲ ἄλλων ἐσιόντων πάντων, οὐ πρεμίμνεν μεγάλην ἦν. ὡς δὲ ἡ μητρυιὴ ἀπίκετο τὸν τε χροιὴν ἠλλάξατο, καὶ ἰδρώειν ἄρξατο, καὶ τρόμου ἔχετο. καὶ ἡ καρδίη ἀνεπάλλετο. τὰ δὲ γυνὸ-

pusillos viros ligneos, magna pudenda habentes. Vocantur autem Neurospasta hæc. Est igitur & hoc in templo illo. In dextra ædis, sedet pusillus vir æneus pudendum magnum habens: ac tantum de illo, quod ad templi conditores attinet, tradunt. Iam verò & de æde dicam, & de situ ejus, deque ejus conditore. Dicunt ædem illam quæ principio fuit, non esse eam quæ nunc est, sed antiquiorem illam successu temporis collapsam esse: hanc autem quæ nunc est, esse Stratonices opus, uxoris Assyriorum regis. Videtur autem mihi Stratonice illa esse, quam privignus amavit, cujus amorem medici industria deprehendit. Cùm enim hæc ægritudo ipsum invasisset, animi dubius ob malum quod turpe videbatur, silentio premens ægrotabat. Iacebat autem nihil dolens: verùm color ejus omnino immutabatur, & corpus in dies marcescebat. Medicus autem ut vidit ipsum morbi nullum præ se ferre manifestum indicium, cognovit eum amore laborare. Amoris autem occulti multa sunt signa, oculi languentes, vox, color, & lachrymæ. Quibus animadversis hoc fecit. Manu dextra tenebat cor adolescentis, eos verò qui in domo erant, omnes vocabat. Ille ingredientibus cæteris omnibus, erat maximè quietus: at noverca veniente, tum demum & colorem mutare, & sudorem emittere incipiebat, & tremore corripiebatur, eique cor subsultabat. Quæ cùm ita fierent, manifesta amo-

1 Ἄνδρας μικροὺς] Phalli sive Priapi pingebantur nanorum specie, ut monui ad Petron. sequitur mox, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας, & paulò post ἔχων αἰδοῖον μέγα. sic apud Hesych. νάνους· ὀλίγους τοὺς μικροὺς, οἷς νάνον ἢ αἰδοῖον ἔχοντα μέγα, οἱ γὰρ νάνοι μεγάλα ἔχουσιν αἰδοῖα. Talis erat pictura Dei hortorum cujus meminit Tzetzes ad Lycophronem vocans eum δυσειδῆ ἢ βατυαίδιον lege βατυαίδιον. Bourd.

1 Ἠλε-

ῥμα ἐμφασίαν τῷ ἰητρῷ, τὸν ἔρωτα ἐπίδει. καί μιν ὠδὲ ἰήσατο. καλέσας ὁ νεηνίσκον τὸν πατέρα, κρύπτει ὀρρωδίοντα, ἤδη τ' νόσον ἔφη, τέκνον, ὁ παῖς ὅδε ἀρρωστέει, ὐ νόσος ἔστι, ἀλλὰ ἀδικίη. ὅδε γάρτοι ἀλγέει μὲν ὐδέν, ἔρως δέ μιν, καὶ φρενοβλαβείη ἔχει. ἐπιθυμέει δὲ, τὰ, ὐδαμᾶ τάξεται, φιλέων γυναῖκα ἐμὴν, τέκνον, ἐγὼ δὲ μετήσομαι. ὁ μὲν, ὧν τοιῇδε σοφίῃ ἐψεύδετο. ὁδὲ, αὐτίκα εἰλίσσετο, ὡς τε σοφίης, καὶ ἰητρικῆς, μή μοι παῖδα ὀλέσῃς. ὁ δὲ ἠέλιον ταύτῃ συμφορῇ ἔχετο, ἀλλά οἱ ἡ νόσος ἀέκουσα. τὸ, σὺ μηδαμᾶ ζηλοτυπίαν, πάντος ἔχαιρε πάσῃ βασιλείῃ. μὴ γὰρ ἰητρὸς ἐὼν, φόνον ὡρμένιες ἰητρικῇ. ὁ μὲν, ὡδὲ ἀγνὼς ἐὼν, ἐδέετο. ὁδέ, μιν αὖτις ἀμείβετο, ἀνόσια ἀπόδιδις, χάμον ἐμὸν ἀπαιριόμενος. ἠδὲ ἰητρὸν ἄνδρα βιώμενος. σὺ δ', κῶς ἂν αὐτὸς ἔπρηξας, εἴτε σὴν γυναῖκα ἐπ' ἐμεῦ τάδε διόρμενος; ὁ δὲ, ὡς τάδε ἔλεγε, ὡς δεῖ αὐτὸς ἂν κατὰ γυναικὸς ἐφείσατο, ὠδὲ παιδὶ σωτηρίης ἐφθόνεε, εἰ καίτοι μητρυιῆς ἐπιθύμει. ὁ μὲν ὁμοίως συμφορῇ ἔμμενε, χαμεύνῃ, ἡ παῖδα ὀλέσῃ. ὡς δ' τάδε ὁ ἰητρὸς ἤκουσε, τί τοι ἔφη ἐμὲ λίσσεαι; καὶ χάρτοι σὴν γυναῖκα ποθέῃ. τὰ, δ' ἔλεγον ἐγὼ, πάντα ἦν ψεύδεα. μείζονα μὲν τοιοῦτοι. καὶ τῷ μὲ παιδὶ, λείπει ἑ γυναῖκα, καὶ βασιλήϊα. αὐτὸς δ' ἐς τὴν Βαβυλωνίων χώρην ἀπίκετο, καὶ πόλιν ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ ἐπώνυμον ἑωυτῷ ἐποιήσατο. ἔνθα οἱ ἑ ἡ τελευτὴ ἐχρήσατο. ὧδε μὲ ὁ ἰητρὸς ἔρωτα ἔγνω τε, καὶ ἰήσατο. ἤδη δὲ ἐν ἡ Στρατονίκη, ἔτι τῷ πρώτερον ἀνδρὶ συνοικέουσα, ὄναρ τοιόνδε

amoris indicia medico præbebant. Atque ipsum hoc pacto sanavit. Advocato adolescentis patre, qui de filio valdè sollicitus erat: hic morbus, inquit, morbus non est, sed scelus. Nam hic quidem dolore vacat: sed ipsum amor, & vecordia tenet: eaque expetit quæ neutiquam consequetur, siquidem amat uxorem meam, quam ipsi non sum concessurus. Itaque is istiusmodi prudentia mentiebatur: at pater illico supplicavit, per prudentiam, & medicinam tuam, filium mihi ne perdas. Non enim sua sponte hoc malo tenetur: sed hic morbus invito illi accidit. Quare tu ne per zelotypiam toti regno luctum excites: neque medicus cùm sis, arti medicæ sis author cædis. Ita ignarus ille, precabatur. Sed medicus, denuo respondit, nefaria moliris, quum mihi conjugem adimere, & medico vim inferre vis. Tu verò quid faceres, siquis uxoris tuæ desiderio teneretur, quando hæc à me postulas? Tum ille ad hæc respondit, fore ut neque conjugi parceret, neque filio salutem invideret, etiamsi novercam expeteret. Neque enim parem esse jacturam, uxorem, aut filium amittere. Quibus auditis medicus, quid me rogas? inquit. Etenim tuam uxorem expetit: & quæ tibi dicebam modò, falsa erant omnia. His itaque pater adducitur, ac filio conjugem relinquit, & regnum. Ipse verò in Babylonicam regionem se contulit, urbemque supra Euphratem sibi cognominem condidit, ubi diem obiit. Hoc pacto Medicus amorem cognovit, & curavit. Stratonice verò hæc cum adhuc priori marito cohabitaret, somnium tale vidit. Visa est ei

ἐδηήσατο, ὡς μιν ἡ Ἥρη οἰκίλως, ἐκαίρας οἱ τ' ἐν τῇ ἱρῇ πόλῃ νηόν. εἰ δ' ἀπιθήσει, πολλά οἱ, καὶ κακὰ ἀπειλεε. ἠδὲ, τὰ μὲ πρῶτα, ἐδεμίλω ὤρην ἐποιέετο. μετὰ δ', ὡς μιν μεγάλη νῆσος ἔλαβε, τῷ τε ἀνδρὶ τῷ ὄψει ἀπηγήσατο, καὶ τῇ Ἥρῃ ἱλάσκετο, καὶ σήσιν τ' νηὸν ὑπεδέξατο. καὶ αὐτίκα ὑγιὰ γιομβρήν, ὁ ἀνὴρ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν ἔπεμπε. σεωὶ δέ οἱ, καὶ χρήματα, καὶ στρατῷ πολλῷ. τὰς μὲ, οἰκοδομέειν. τὰς δ', καὶ δι' ἀσφαλέος εἵνεκα. καλέσας δὲ πρὸς τ' ἑωυτῦ φίλων γενίην, κάρτα καλὸν, τῷ, ὄνομα ἦν Κομβάβῳ. ἐγώ τοι ἔφη ὦ Κομβάβε, ἐθέλον εὖτα, φιλέω τε μάλιστα φίλων ἐμῶν, καὶ πάμπαν ἐπαινέω σοφίης τε, καὶ δύναις τῆς ἐς ἡμέας, τῷ δὴ ἐπιδέξαο. νῦν δέ μοι χρειὼ μεγάλης πίστιος. τῷ, σε θέλω γυναικὶ ἐμῇ ἐπόμβον, ἔργον τέ μοι ἐπιτελέσαι, καὶ ἱρὰ τελέσαι, καὶ στρατῆς ἐπικρατέειν. σοὶ δ' ἀπιόμβῳ, ἐξ ἡμέων τιμὴ μεγάλη ἔσται. ὡς δ' τάδε, ὁ Κομβάβος αὐτίκα λίσσετο, πολλὰ λιπαρέων μή μιν ὀπίσσω ἀπιέναι, μὴ δ' πρόθεν οἱ τὰ πολλὸν ἑωυτῦ μέζονα χρήματα, καὶ γυναῖκα, καὶ ἔργον ἱερόν. τὰ, δ' ὀρρώδεε, μή κοτέ οἱ ζηλοτυπίη χρόνῳ ὕστερον ἐς τὸν Στρατονίκην γένοιτο, τὸν, μὴν ὠφελέειν ἔμελλε. ὡς δ' ὐδαμᾶ ἐπείθετο, ὀδὲ, ἱκεσίης δευτέρης ἅπτετο, δέεσθαί οἱ χρόνον ἐπ' ἡμερέων. μὴ δὲ, δοκησιλαί μιν πλέονος τε τ', μάλιστα ἐδέετο. τυχὼν δὲ ῥηϊδίως, ἐς τ' ἑωυτῦ οἶκον ἀπικνέεται. καὶ πρῶτα χαμάζε, τοιάδε ὠδύρετο. ὦ δείλαιος, τί μοι τοῦτης τ' πίστιος; τί δέ μοι ὁδὸς, τ' τέλος ἤδη δέκομαι; νέος μὲν ἐγὼ, καὶ

Iuno jubere, ædem illam in Sacrâ civitate sibi extruere, & si non pareret, ipsi mala multa comminari. Cujus somnii primùm nullam rationem habebat. Postea verò, cum gravis morbus ipsam corripuisset, viro visionem narravit, Iunonem placare cœpit, ædemque illam promisit se conditurum. Ac statim ubi convaluit, maritus ipsam in Sacram civitatem misit, cumque ipsa pecunias & magnum exercitum, partim ædificandi causa, partim securitatis gratia. Vocato autem quodam ex amicis suis, juvene admodum formoso, cui nomen erat Combabo: Ego te, inquit, Combabe ut pote probum, amicorum omnium diligo maximè: & cùm ob prudentiam, tum ob tuam erga me benevolentiam, quam & præstitisti, omnino laudo. In præsentia autem mihi est opus magna fide: quare volo ut tu cum uxore mea profectus, ædificium absolvas, & sacra peragas, & exercitui præsis. Postquam autem redieris, magnum à nobis honorem consequêre. Tum protinus obsecravit Combabus multis precibus ne se mitteret, nec pecunias suis facultatibus multò majores crederet, nec uxorem, opusque sacrum. Timebat autem ne zelotypia tandem sibi erga Stratonicen parceretur, ut quam solus inde abducturus erat. Verùm ubi nequaquam fuit permotus. Hic secundò supplicavit, ut sibi spatium septem dierum permitteret, ac deinde ablegaret, ubi res maximè necessarias peregisset. Quo facilè impetrato, domum suam abit, & procidens in terram: his verbis lamentabatur. O me miserum! quo mihi hæc fides? quo mihi hoc iter, cujus exitum jam video? Iuvenis ego

γυναικὶ καλῇ ἴψομαι. τὸ, δέ μοι μεγάλη συμφορὴ ἔσεται, εἰ μὴ ἔγωγε πᾶσαν αἰτίην κακοῦ ἀπαθήσομαι. τῷ, με χρὴν μέγα ἔργον ἀποπλίσσαι, ᾧ, μοι πάσῃ φόβου ἴσῃ). τάδε εἰπὼν, ἀπελία ἑωυτὸν ἐποίεε. καὶ πεμὼν τὰ αἰδοῖα, ἐς ἀγγηΐον μικρὸν κατέθετο. σμύρνῃ τε ἄμᾳ, καὶ μέλιτι, καὶ ἄλλοισι ἡδυσμοῖσι, καὶ ἔπειτα, σφρηγίδι, τῇ, ἐφόρεε, σημηνάμενος, τὸ τεῦχος ἔθετο. μετὰ δὲ, ὡς μιν εὐδιπορίειν ἐδόκεε, ἀπικόμενος ἐς τὸ βασιλῆα, πολλῶν παρεόντων, δίδοι τε ἄμα τὸ ἀγγήιον, καὶ λέγει ὧδε. ὦ δέσποτα, τό, δέ μοι μέγα κειμήλιον ἐν τοῖσι οἰκίοισι ἀπικέατο, τὸ, ἐγὼ κάρτα ἐπόθεον. νεῶν δὲ, ἐπεὶ μεγάλην ὁδὸν ἤρχομαι, δοκέω σοι τόδε θήσομαι. σὺ δέ μοι ἀσφαλέως ἔχειν. τόδε γάρ μοι χρυσοῦ βέλτερον. τόδε μοι ψυχῆς ἐμῆς ἀντάξιον. εὖτ' ἂν δὲ ἀπίκωμαι, σῶον αὖτις ἀπίσομαι. ὁδὸν, δεξάμενος, ἐτέρῃ σφρηγίδι ἐσημαίνετο, καὶ τοῖσι πιμήσι φρουρίην ἐπετέλατο. Κομβάβος μὲν ὦν, τοιαύτῃδε ἀσφαλείᾳ ὁδὸν ἤνυε. ἀπικόμενοι δὲ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν, ταύτῃ τὸν οἰκοδόμεον. καί σφι τρία ἔτεα ἐν τῷ ἔργῳ ἐξεγλίνετο. ἐν τοῖσι ἀπίσασι τά, τῷ ὁ Κομβάβος ἐρράσθη. ἡ Στρατονίκη γὰρ χρόνον ἐπὶ πολλὸν συνῆπτο μιν, ποθέειν ἤρχατο. μετὰ δέ οἱ, καὶ κάρτα ἐπεμήνατο. καὶ λέγουσι οἱ ἐν τῇ ἱρῇ πόλι τὴν Ἥρην τιτέων αἰτίην ἐθέλουσαν ψοιᾶν, Κομβάβου ἐθελόντος μὴ ἐόντα, λαθέειν μηδαμᾷ Στρατονίκην δὲ πίσασαν, ὅτι οἱ ῥηϊδίως τὸν ὑπῆκτο, ἠδέ, τὰ μὲν πρῶτα ἐσωφρόνεε, καὶ τῷ νοῦσον ἔκρυπτε. ὡς δέ οἱ τὸ κακὸν μέζον ἠσυχίης ἐγίνετο, ἐς ἐμφανὲς ἐτρύχατο. κλαίεσκέ τε δι' ἡμέρης, καὶ Κομβάβον ἀ-

ego sum, & cum muliere formosa proficiscar: magnamque in calamitatem incidam, nisi omnem mali causam amoveam. Quare opus est ut magnum peragam facinus, quo metus hic omnis curetur. Hæc fatus, mancum se reddidit amputatis virilibus, quæ in vasculo recondit, cum myrrha, melle, aliisque odoramentis: postea cùm illud obsignasset annulo, quem gestare solebat, vulnus curabat. Porrò cùm sibi proficiscendum judicaret, ad regem venit, cui præsentibus multis cùm dat vasculum, tum hæc dicit: Hoc ego vasculum, Domine inter pretiosissima domi repositum habui, idque in primis amabam. Nunc autem quando magnum iter ingredior, hoc apud te deponam. Tu verò tutò serva, nam hoc auro potius mihi est, parisque cum animo pretii duco. Et postquam rediero, salvum recipiam. Tum ille acceptum altero annulo obsignavit: & quæstoribus servandum tradidit. Itaque Combabus exinde iter peragebat. Et cùm ad Sacram civitatem venissent, ædem diligenter extruxerunt, & in opere tres annos exegerunt. Interim ea evenêre quæ metuebat Combabus. Nam Stratonice cum eo diu conversata, eum amare cœpit, mox etiam ejus amore insaniit. Et ajunt, qui Sacram civitatem incolunt, Iunonem harum rerum ultro fuisse causam: ut non lateret Combabi probitas, utque Stratonicen ulciscereretur, quòd ædem non facilè promisisset. Hæc autem principio quidem temperans erat, morbumque celabat, verùm ubi malum hoc factum est majus quàm ut silentio tegi posset, palam conficiebatur, interdiu flebat, & Combabum accer-

νεκαλέιτο. καὶ οἱ πάντα Κομβάβος ἦν. τέλος δ', ἀμηχανίᾳσα τῇ συμφορᾷ, δύσκριπία ἱκετεύειν ἐδέετο. ἄλλως μὲν οὖν τ ἔρωτα ὁμολογέοντι φυλάσσεσθαι, αὐτὴ δ' ἐπιχειρέειν ἠθέλησε. ἐπινοέῃ οὖν τοιάδε. οἶνον ἐωυτῇ μιήσασα, ἐς λόγους οἱ ἐλθεῖν. ἅμα δ' οἴνῳ ἐσιόντι, παῤῥησίη ἐσέρχεται, καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ χρῆν ἀκοὴ ἀίχρη, ἀλλὰ τ πρησσομένων ἔκφυσι ἐς ἀγνοίην ἀναχωρέῃ. ὡς δέ οἱ ἐδόκεε, καὶ ἐποίεε ταῦτα. καὶ ἐπεὶ ἐκ δείπνου ἐγρήθη, ἀπικνεομένη ἐς τὰ οἰκήια, ἐκ τοῦτο Κομβάβος, ἀωλίζετο, λίσσεσθέ τε, καὶ γόνων ἅπτεσθε, καὶ τ ἔρωτα ὁμολόγεε. ὁ δ', τὸν τε λόγον ἀπράτως ἀπεδέκετο καὶ τὸ ἔργον ἀνείνετο, καί οἱ τῶν μὲν ἐνεκάλεε. ἀπιλάσης δ' μέχρι τ κατὰ ἐωυτὸν ἱερᾶσασθαι, δείσας, πάντα οἱ λόγον ἐξέφηνε, ὃ πᾶσαν τὴν ἐωυτῆς πεῖραν ἀπηνήσατο, καὶ τὸ ἔργον ἐς ἐμφανὲς ἤνεικε. ἰδοῦσα δὴ Στρατονίκη, τὲ, ὅπερ ἦλπιζε, μανίης μὴ ὑπὸ σκέπης ἔχετο, ἔρωτος δ' ἀδήμας ἐληθέθη, ἀλλὰ πάντα οἱ σωιεῖσα, τοῦτον Δημυθίλῳ ἐποιέετο ἔρωτος ἀπρήκτοιο. ἔτι δ' ἐρᾶς ἔτος ἐν τῇ ἱερῇ πόλῃ, καὶ ἔτι νῦν χρόνε). γυναῖκες Γάλλων ἐπιθυμέουσι, ὃ γυναιξὶ Γάλλοι ἐπιμανίην). ζηλοτυπέῃ δ' οὐδείς, ἀλλά σφισι τὸ χρῆμα χάρτα ἱερὸν νομίζεται. τὰ, σὶ ὧν ἐν τῇ ἱερῇ πόλῃ, ἀμφὶ τῷ Στρατονίκῃ, οὐδαμᾶ τ βασιλῆα λέληθε, ἀλλὰ πολλοὶ ἀπικνεόμενοι κατηγόρεον, καὶ τὰ μεγόμενα ἀπηγόεντο. ἐπὶ τοῖσι περιελαλήκεον, ἐξ ἀπλέου δ' ἔργου, Κομβάβου μετεκάλεε. ἄλλοι δ' λέγουσι λόγον ὅτι ἀληθέα. τῷ Στρατονίκῃ, ἐπειδὴ ἀπέτυχε τ, ἐδέετο, ἐωυτῷ χρήσασθαι ἐς τ ἄνδρα, δ'

accersebat, eique omnia Combabus erat. Tandem cùm nullo pacto malum hoc curare posset: honestâ compellandi rationem quærebat. Itaque cùm alii amorem confiteri caveret, eum verò aggredi ipsa vereretur: istud excogitavit: ut vino inebriata cum ipso in colloquium veniret. Pariter autem cum vino ingrediente, & loquendi fiducia accedit: nec admodum turpe est non impetrasse, sed eorum quæ aguntur singula oblivioni traduntur. Vt autem visum est, ita quoque fecit. Postquam ex cœna egressi sunt, ad ædes in quibus Combabus divertebatur, supplicabat, & genua prensabat, amoremque fatebatur. Ille autem orationem ejus ægrè admittebat, ipsumque opus detrectabat, eique temulentiam objiciebat. At cùm illa magnum quoddam malum sibimet illaturam minaretur, adductus metu rem totam patefecit, & quicquid à se ipso passus esset, enarravit, ipsumque opus in lucem protulit. Stratonice iis visis quæ nunquam futura putasset, à furore quidem illo ita in præsens destitit, amoris autem haudquaquam oblita est: sed perpetua conversatione cum illo, ita infectum amorem solabatur. Hic amor est in Sacra civitate, & etiamnum durat. Mulieres Gallos quidem concupiscunt, & mulieres Galli depereunt: nec zelotypus quisquam est, at res valdè sacra censetur. Enimvero hæc quæ Stratonice in Sacra urbe faciebat, regem nequaquam latuerunt. Sed complures venientes accusabant illos, & quæ fierent, commemorabant. Hæc ægrè ferens, quanvis re infecta, Combabum revocavit. Alii verò falsò narrant, Stratonicen, postquam rogata non potuisset consequi, literis ad virum

Κομβάβῳ κατηγορίαν, πείσαι οἱ ἐπικαλέσασα. ἢ τὸ, Ἕλληνες Σθενεβοίης πέρι λέγουσι, ἢ Φαίδρης τ' Κνωσσίης, ταυτὶ δ' Ἀσσύριοι ἐς Στρατονίκην μυθολογέουσι. ἐγὼ μὲν οὐδὲ Σθενεβοίην πείθομαι, οὐδὲ Φαίδρην, τοιάδε ἐπιτελέσαι, εἰ τὸν Ἱππόλυτον ἀτρεκέως ἐπόθει Φαίδρη. ἀλλὰ τὰ μὲν, ἐχέτω ὅκως δὲ ἐβούλετο. ὡς δὲ ἡ ἀγγελίη ἐς τὸν Ἱρὴν πόλιν ἀπίκετο, ἔγνω τε ὁ Κομβάβος τὸν αἰτέην, ἀρσίον τε ἦεν, ὅπ οἱ ἡ ἀπολογίη οὐκοι ἐλέλεκτο. καί μιν ἐλθόντα, ὁ βασιλεὺς αὐτίκα μὲν οὐδενὶ τε, καὶ ἐς φρενᾶς ἔχε. μετὰ δὲ, παρεόντων οἱ τῶν φίλων, τοὶ, καὶ τότε πεμπομένῳ τῷ Κομβάβῳ παρεβοήθεον, ἐς μέσσην, κατηγορίην ἄρχετο. καί οἱ μοιχίην τε, καὶ ἀνοσιουργίην προσέφερε. κούρῃ δὲ δεινοπαθέων, πίστιν τε, καὶ φιλίην ἀνεκαλέετο, λέγων τελεσθὲν Κομβάβου ἀδικέειν, μοιχόν τε ἐόντα, καὶ ἐς θεὸν ἀσεβέοντα. τὰ δὲ τοῦ ἱεροῦ τοιάδε ἔπρηξε. πολλοὶ δὲ παρεστεῶτες, ἤκουον, ὅτι ἀναφανδὸν σφέας ἀλλήλοισι συνεύοντας, εἶδον. πᾶσι δὲ τέλος, ἐδόκεε αὐτίκα δηώσειν Κομβάβου, μηδὲν ἄξια ἐρεξαμένου. ὁδὲ, τέως μὲν ἐσήκεε, λέγων ἐδίην. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐς τὸ φόνου ἦγετο, φθέγξατό τε, καὶ τὸ κειμήλιον ἤτεε, λέγων, ὡς ἀναιρεῖ μιν οὐκ ὕβρεως, οὐδὲ γάμων εἵνεκα, ἀλλὰ σφείων ἐπιθυμέων, τά, οἱ ἀπίκτο παρεθήκατο. ἐκ τούτου ὁ βασιλεὺς κελεύσας τὸ κειμήλιον, ἐκέλευε ἐκφέρειν τὰ οἱ φερνίσιν ἔδωκε. ὡς δὲ ἤνεικε, λύσας τὴν σφρηγῖδα ὁ Κομβάβος, τά, τε ἐκεῖνος ἐπέδειξε, καὶ ἑωυτὸν ὁποῖα ἐπεπόνθεε. ἔλεξέ τε, ὦ βασιλεῦ, τά, δὲ τοι

virum ſcriptis, Combabum accuſaſſe, tanquam qui ipſam ad ſtuprum ſollicitaſſet. Et quod Græci de Sthenebœa dicunt, déque Phædra Cnoſſia, idem & Aſſyrii de Stratonica fabulantur. At credo neque Sthenebœam, neque Phædram, talia perpetraſſe, ſi Hippolytum Phædra verè concupiſcebat. Sed hæc ita ſe habeant, ut acciderunt. Cæterùm ubi nuntius ad Sacram civitatem pervenit, & accuſationem cognovit Combabus, animo confidenti abiit, quia domi defenſionem reliquerat. Eum reducem rex in vincula protinus conjecit, & in cuſtodia tenuit. Poſtea præſentibus amicis qui adfuerant cùm mitteretur Combabus, illum adductum in medium accuſare cœpit, eique adulterium, & intemperantiam objecit. Et graviter admodum commotus, fidemque & amicitiam appellabat, dicens, Combabum triplicem injuriam intuliſſe, ut qui adulterium commiſiſſet, fidem violaſſet, & in Deam impius fuiſſet, cujus in opere talia perpetraſſet. Multi verò qui aderant, coarguebant ipſum quòd manifeſtè ipſos congredientes vidiſſent. Poſtremò videbatur omnibus Combabus morte mox afficiendus, ut qui capitalia peregiſſet. Ille verò ſtabat hactenus, nihil dicens. Sed cùm ad ſupplicium duceretur, tum demum loqui cœpit, & depoſitum popoſcit, dicens ſe non contumeliæ nuptiis illatæ cauſa neci à rege dari, ſed quòd ea retinere cuperet, quæ abiens apud illum depoſuiſſet. Ad hæc vocato quæſtore rex, ea juſſit afferre, quæ ipſi cuſtodienda dederat. Quibus allatis, reſignato ſigillo Combabus, ea quæ inerant monſtravit, & quæ ipſe à ſe paſſus fuiſſet, expoſuit, dixitque, O rex

ego

ἐγὼ ὀρρωδίαν, εἰ τί με παύσειν ἀδὺν ἔπεμπες, ἄκων ἦιον. ἐπεὶ δὲ με ἀναγκαίη μεγάλη ὧν σέο κατέλαβε, τοιάδε ἐπετέλεσα, ἐσθλὰ μὲν ἐς δεσπότην, ἐμοὶ δὲ οὐκ εὐτυχέα. τοιόσδε μάρτυς ἐών, ἀνδρὸς ἐπ' ἀδικίην ἐγκαλέομαι. ὁ δὲ, ὡς τάδε ἰδὼν ἐθαμβώσας, περιέβαλέ τέ μιν, καὶ δακρύων, ἅμα ἔλεγε, ὦ Κομβάβε, τί μέγα κακὸν εἰργάσαο; τί δὲ σαυτὸν ὧδε ἀεικέλιον ἔρεξας μέγα ἀνδρῶν ἔπεξας; τὰ, ἃ πάμπαν ἐπαινέω. ὦ σχέτλιε, ὃς τοιάδε ἔτλης, οἷα μήτε σὲ παθέειν, μήτε ἐμὲ ἰδέσθαι ὤφελε. ἃ γάρ μοι ταύτης ἀπλοΐης ἔδεε. ἀλλ' ἐπεὶ δαίμων τοιάδε ἤθελε, πῶς μάθοι, πίστις ἐξ ἡμέων ἔσσεται, αὐτέων συκοφαντέων ὁ θάνατος. μὴ ὄ, μεγάλη δώρεὴ ἀπίξεται, χρυσός τε πολλὸς, καὶ ἄεθλος ἀτάλητος, καὶ ἐσθῆτες Ἀσσύριαι, καὶ ἵπποι βασιλήιοι. ἀπίξεαι δὲ παρ' ἡμέας ἄκλητος. ὧδέ τις ἀπίρεξέ σε ἡμετέρης ὄψιος, ὅσ' ἐμοὶ γυναικὶ ἅμα ξυνάζωμαι. τάδε εἰπὲ τῷ ἅμα, καὶ ἵποιες. καὶ οἱ μὲν, αὐτίκα ἐς φόνον ἔζοντο. τὸν δὲ τὰ δῶρα ἐδέδατο, καὶ ἡ φιλίη μέζων ἐγένετο. ἐδέκετο δὲ ὑδεὶς ἔτι Ἀσσυρίων, Κομβάβου σοφίην, καὶ εὐδαιμονίην εἰπίλου. μὴ δὲ, αἰτησαμένου σπεύσειν τὰ λείποντα τοῦ νηοῦ, ἀπέλιπε γάρ μιν ἀπολέλοιπε, ὥστε ἐπίμπετο. καὶ τόν τε νηὸν ἐξετέλεσε, καὶ τὸ λοιπὸν, αὐτῷ ἔμιμε. ἔδωκε δέ οἱ ὁ βασιλεὺς δέπας τε, καὶ ὑδρηστίης ἕνεκα, σὺν τοῦ ἱροῦ ἑστάναι χάλκεον. καὶ ἔστ ἐς τιμὴν σὺν τοῦ ἱροῦ Κομβάβου χάλκεον, Ἑρμοκλείης ἔργον Ῥοδίου ποίημα. μορφὴν μὲν, οἵηπερ γυνή. ἐσθῆτα δὲ, ἀνδρήιον ἕζει. λέγεται δὲ τὸ φίλων

ego ista veritus, quum me ad hoc iter mitteres, invitus ibam: at postquam magna necessitate à te compulsus fui, talia feci, utilia quidem domino, sed mihi non fœlicia. At verò talis cùm sim, in viri crimen adducor. Quibus obstupefactus rex, cùm ipsum est amplexatus, tum lachrymabundus simul dixit: O Combabe, cur magnum hoc malum commisisti? cur teipsum solus virorum tam indigno facinore deformasti? quæ nequaquam probo. O infœlix! qui talia sustinuisti, qualia utinam neque tu esses perpessus, neque ego vidissem: neque enim ista defensione mihi opus erat. At siquidem Deus ita voluit, primùm quidem, tibi ultio à nobis erit, mors videlicet ipsorum sycophantarum. Postea donum ingens tibi obveniet, aurum multum, argentum immensum, Assyriæ vestes, & equi regii. Ad nos venies non vocatus, neque te quisquam à nostro conspectu arcebit, non si cum uxore concumbam. Hæc dixit pariter, & fecit. Atque illi quidem ad supplicium ducti sunt: huic verò data dona, auctaque amicitia. Nec jam amplius Assyriorum quisquam, cùm sapientia, tum fœlicitate videbatur similis esse Combabo. Postea verò cùm postulasset, ut sibi liceret ædem quantum ejus reliquum erat, absolvere (eam enim reliquerat imperfectam) rursum missus est: ac ædem perfecit, ibique reliquum vitæ tempus remansit. Dedit autem illi rex, cùm virtutis, tum beneficentiæ causa, ut æreus in templo statueretur: atque honoris gratia Combabus in templo stat æreus, Hermoclis Rhodii opus: forma quidem mulieri similis, vestitum autem virilem gerens. Feruntur & illius amici

τὰς μάλιστα οἱ Διονύσους, ἐς ὃν Ἄδωνιν καὶ παθήτεος, κοινωνίην εἶλεον καὶ συμφορῆς. ἔπαθον γὰρ ἑωυτὰς, καὶ δικαίην τὴν αὐτὴν ἀντὶ τούτου διανέιμαντο. ἄλλοι δὲ ἱερολογέουσι ἐπὶ τῷ πρήγματι, λέγοντες, ὡς ἡ Ἥρη φιλέουσα Κομβάβου, πολλοῖσι τῶν τομῶν ἐπὶ νόον ἔβαλλε, ἵνα μὴ μόνον ἐπὶ τῇ ἀνανδρίῃ λυπέοιτο. τὸ δὲ ἔθος τοῦτο, ἐπειδὴ ἄπαξ ἐγένετο, ἔτι καὶ νῦν μένει. καὶ πολλοὶ ἐκείρεται τῆτον τὸν τρόπον τάμνονται, καὶ γηλαιόντες, εἶτα Κομβάβου παρεσκευάσαντο, εἶτα δὲ Ἥρῃ χαριζόμενοι. τάμνονται δ' ὧν. ἐσθῆτα δὲ οὐδὲ τόκε ἔτι ἀνδρηίην ἔχουσι, ἀλλὰ δὲ ἔμπεδόν τι γυναικηίαν φορέουσι, καὶ ἔργα γυναικῶν ἐπιτελέουσι. ὡς δὲ ἐγὼ ἔκουσα, ἀνακίαται δὲ τοῦτον ἐς Κομβάβου ἡ αἰτίη. συοειδέα γάρ οἱ δὲ τάδε. ξείνη γυνὴ ἐς πανήγυριν ἀπικομένη, ἰδοῦσα καλόν τε ἔοντα, καὶ ἐσθῆτα ἔτι ἀνδρηίλν ἔχοντα, ἔρωτι μεγάλῳ ἔσχετο. μετὰ δὲ, μετὰ δόσιν ἀπλέα ἐόντα, ἑωυτὴν διεφθείρατο. ἐπὶ τοῖσι Κομβάβου ἀγομένοισι ὅτι οἱ ἀτυχέως τὰ ἐς Ἀφροδίτην ἔχει, ἐσθῆτα γυναικηΐλν ἐνδύσαντο, ὅκως μηκέτι τοιήδε γυνὴ ἔσται ἐξαπατέοιτο, ἢδὲ αἰτίη Γάλλοισι πλῆς ἠλείης. Κομβάβου μὲν μοι τοσάδε εἰρήσθω. Γάλλων δ' αὖτις ἐγὼ λόγῳ ὑστέρῳ μεμνήσομαι, τιμῆς τε αὐτέων, ὅκως τάμνονται, καὶ πρῆξις, ὁκοίη γίνεται, καὶ ὅτου εἵνεκα ἐς τὸ ἱρὸν οὐκ ἐσέρχονται. πρότερον δέ μοι γνώμης εἰπεῖν ἐτήσιός τι πέρι δ' γῆς, καὶ μεγάθεος. καὶ δὴ τὰ ἐρέω. ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ὅτου, τὸ ἱρὸν ἵδρυται, λόφος ἐστὶ κάτα δ' κ' μέσου μάλιστα τὸ πόλιος. καὶ οἱ τείχεα δύο ἐστᾶσι. τὸ δ' ἔστι χάος, τὸ μὲν, ἀρ-

amici qui erga ipsum maxima benevolentia fuerunt affecti, in solatium ejus quod ille passus fuit, ejusdem affectionis societatem sibi elegisse. Nam & se ipsos castrarunt, eandemque illi vitæ rationem iniverunt. Alii verò factum hoc inter sacra referunt, dicentes, Iunonem cùm amaret Combabum, multos ad se castrandum impulisse, ne solus ille lugeret quòd eviratus esset. Quæ consuetudo ex quo cœpit, etiamnum manet: & multi quotannis hoc in templo castrantur, & evirantur, sive Combabum consolantes, sive Iunoni gratificantes. Quare castrantur, nec virilem vestitum amplius habent: sed & vestes muliebres gerunt & muliebriæ opera conficiunt. Cæterùm, ut audivi, horum causa ad Combabum refertur. Narn illi etiam hoc accidisse traditur. Peregrina quædam mulier ad celebritatem veniens, cùm videret illum & formosum, & veste virili amictum, magno amore capta est. Postea verò cum spadonem esse cognovisset, sibi ipsi mortem conscivit. Ob quæ Combabus mœrore affectus, quòd in rebus venereis esset infœlix, vestem muliebrem induit, ne qua mulier posthac eodem pacto deciperetur. Quæ causa est cur Galli vestem muliebrem sumunt. Ac de Combabo quidem hæc dicta sint. De Gallis autem in sequentibus mentionem faciam, de ipsorum castratione, quomodo execentur, & de sepultura, quali sepeliantur, & cur in templum non ingrediantur. Sed priùs fert animus de situ & magnitudine ædis dicere: & dicam videlicet. Locus quidem in quo situm est templum, collis est. Collocatum autem est in media civitate, cingiturque muro duplici, quorum alter

χαῖον. τὸ δ', ἢ πολλὸν ἡμέων πρεσβύτερον. τὰ δὲ προπύλαια καὶ ἱρὰ, ἐς ἄνεμον βορέην λελογχότα, μέγαθος ὅσον τε ἑκατὸν ὀργυιέων. ἐν τούτοισι τοῖσι προπυλαίοισι, καὶ οἱ φαλλοὶ ἑστᾶσι, τοὺς, Διόνυσος ἐφύτευσε. [1]ἡλικίην δὲ οἷδε τεσσερακοντόργυιον. ἐς τοῦτον τὸν ἕνα φαλλὸν, ἀνὴρ ἑκάστῳ ἔτεϊ δὶς ἀνέρχεται, οἰκέϊ τε ἐν ἄκρῳ τῷ φαλλῷ χρόνον ἑπτὰ ἡμερέων. αἰτίη δὲ οἱ τῷ ἀνόδου, ἤδε λέγεται. οἱ μὲν πολλοὶ, νομίζουσι ὅτι ὑψοῦ τοῖσι θεοῖσι ὁμιλέει, καὶ ἀγχοῦ πάσης συμφορῆς αὐτέων. οἱ δὲ, τὸ δύσκλειον ἀλέξεσθαι ἐπαίτιοι. ἄλλοισι δὲ δοκέει ἕνεκα τοῦδε Δευκαλίωνος εἶναι ποίησις, ἐκείνης ξυμφορῆς μνήμασι, ὅκοτε οἱ ἄνθρωποι ἐς τὰ ὄρεα, καὶ ἐς τὰ πελεμήια τῶν δενδρέων ἤεισαν, τὸ πολλὸν ὕδωρ ὀρμώδεοντες. ἐμοὶ μὲν ὧν καὶ ταῦτα ἀπίθανα. δοκέει γε μὴν Διονύσῳ σφέας ἑκάστους ποιέειν. συμβάλλομαι δὲ τούτοισι φαλλοὺς, ὅσοι Διονύσῳ ἐγείρουσι. ἐν τοῖσι φαλλοῖσι, καὶ ἄνδρας ξυλίνους καθίζουσι ὀπίσω μὲν ἑωυτῶν, ἐγὼ δὲν ἰρέω. δοκέει δ' ἂν μοι ἑκάστους ἐς τοὺς ἑωυτῶν μίμησιν τῶν ξυλίνων ἀνδρῶν ἀνέρχεσθαι. ἡ δέ οἱ ἄνοδος, τοιήδε. [2]σειρὴν μακρὴν ἑωυτόν τε ἅμα, καὶ τὸ φαλλὸν περιβάλλει. μέσῃ δὲ, ἐπιβαίνει ξύλων

alter quidem antiquus est: alter autem nobis non multò vetustior. Templi autem vestibula seorsim ad ventum boream directa sunt, centum ulnarum magnitudine. In his stant priapi, quos Bacchus dicavit, etiam hi statura trecentarum ulnarum. In horum unum vir quispiam singulis annis bis ascendit, perque dies septem in ejus summitate habitat. Et hæc refertur causa cur ascendat. Plerique putant ipsum in summo sermones conferre cum Diis, totique Syriæ bona ab illis postulare: illos autem è propinquo preces exaudire. Aliis hæc videntur fieri Deucalionis gratia, in memoriam ejus calamitatis, quando homines in montes, & in altissimas arbores ascenderunt, aquarum inundationem metuentes. Quæ quidem mihi videntur non credibilia. Sed eos puto ista Baccho facere. Conjecturam autem inde capio, quòd qui priapos Baccho erigunt, in iis etiam viros ligneos collocant: sed quorsum illud non dicam. Itaque hic mihi videtur, ad lignei illius viri imitationem ascendere. Usque ascensus fit hunc in modum. Catena longa sese ipsum pariter, & priapum circundat: deinde per ligna in

pria-

1 Ἡλικίην δὲ οἱ τεσσερακοντόργυιον] Numerus hic excedit fidem & est justo major. Interpres ita vertit, nescio quare, nam ὀργυὰ est πυγμαχυς vel ἐξάπους: at quatuor cubiti vel sex pedes multum excedunt unius passus mensuram. Pro τεσσερακοντα credo legendum esse τεσσαρακοντα, & sic debere legi evincunt ea, quæ inferius ait de catena, qua homo in summitate Phalli positus, ea, quæ sunt ad victum & alios usus necessaria, vestes, vasa & alimenta, attrahebat. Nam nullius hominis nedum hominum quatuor aut plurium sunt tantæ vires, ut possint catenam pedum mille & octingentorum tractare, & in tantam altitudinem attrahere. *Palm.*

2 Σειρὴν μακρὴν ἑωυτόν τε ἅμα καὶ τὸ φαλλὸν περιβάλλει, μέσῃ δὲ ἐπιβαίνει, ξύλων περισσῶν τῷ φαλλῷ, ὁκόσον ἐς χάρμα ἄκρῳ ποδὸς, ἀνιὼν δὲ ἅμα ἀναβάλλει τῶν σειρῶν ἀμφοτέρωθεν, ὅκως περ ἠνιοχέων· εἰ δέ τις τύχοι μὴ ἐν ὄπωπε δὲ φοινικοβατίοντας ἢ ἐν Ἀραξίῳ ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, οἷδα τὸ λέγω] Hic locus apprime facit ad locum Plinii

Plinii intelligendum, quem ſollicitavit, ſed infœliciter, ſummus vir Cl. Salmaſius in ſuis ad Solinum exercitationibus pag. 1329. Vt igitur emenderur ille Plinii locus, & illuſtretur hoc loco Lucianus, Plinii verba hic apponam, extant in cap. 4. lib. 13. ubi de palmis loquitur: *Reliqua teretes atque procera denſis gradatiſque corticum pollicibus auctioribus, faciles ſe ad ſcandendum Orientis populis præbent, utilem ſibi arboriſque induviis circulum mira pernicitate cum homine ſubeunte.* Pollices auctiores vocat Plinius amputatorum vel decidentium ramorum reliquias eminentes & ex cortice protuberantes, ut pollex exertus ex manu. Id Gallice dicimus *chicots*. Hinc Plinii locum ſane ſalebroſum & mendoſum ita debere legi contendit Salmaſius, *utilem ſibi arborique inductis circulum*. Quæ lectio mihi videtur aliquid habere abſurditatis, qua enim utilitate affici poteſt arbor tali circulo? Ego igitur pridem in margine noſtri Plinii codicis emendaveram, *vitilem ſibi arborique indutis circulum*, & ita cenſueram legi debere doctus à quodam nobili navarcho de modo, quo incolæ Palmiferæ regionis in Africa celeriter cum ſuo circulo ſcandunt excelſas palmarum arbores: ſcilicet induunt ſe una cum arbore ipſa circulo è vitili ligno facto, & pedibus in arboris pollicibus illis nitentes, & lumbis circulo innixi, manibus vero ambabus circulum gradatim & ſubſultim attollentes, celerrimę uſque ad arboris ſummum, ubi ſunt rami & fructus, ſcandunt. Id ſæpe facientes, ut lagenas ſuas ramis ſucciſis appendeant, vel eas plenas vino palmeo reportent. Quod ut facilius intelligas, figuram hic appoſui ho-

minis ita cum circulo ſuo ſcandentis. Quæ emendatio mea firmatur omnino ex hoc Luciani loco, unde non mediocriter gaviſus ſum. Expende rem accuratius lector candide, & confer cum noſtra emendatione, & ut ſpero, non ſolum eam approbabis, ſed plauſum dabis. *Palm.*

ωθοῦσιν τὸ φαλλός, ὀκτὼ ἢ ἐννέα χώρου ἄκρος τοῦτος. ἀνιὼν δ' ἅμα, ἀναξάμενος τὴν σειρὴν ἀμφοτέρωθεν, ὅκως περ λιθοξόος. εἰ δέ τις τόδε μὴ οἶδεν ὅπως, ὅπως δ' Φοινικοβατίουσι, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ ἐν Ἀραβίῃ, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, εἰδέτω, λέγω. ἐπεὶ δ' ἐς πάλον ἵκηται τὸ σῶμα, σειρὴν ἑτέρην ἀφείς, τὴν, αὐτὸς ἔχει, μακρὴν ταύτην, ἀνέλκει τε, οἱ μὲν ξύλα, καὶ ἔμβολα, καὶ σανίδια. ἅτε τε, ἑτέρην συνδέων, ἀκρίδα καλιὴν, ἐζάνει. μίμνει τε χρόνον, τε, εἶπον ἡμερῶν. πολλοὶ δ' ἀπικνεόμενοι, χρυσόν τε, καὶ ἄργυρον, οἱ δ', χαλκόν, καμίζουσι. εἶτ' ἀφέντες ὀνείνην τοῦτο τὸ κείμενον, ἀπιᾶσι, λέγοντες τὸ ὀνόματα ἕκαστος. παρίστεώς δ' ἄλλος, ἄνω ἀγγέλλει. ὁ δ', δεξάμενος τὸ ὄνομα, εὐχωλὴν ἐς ἕκαστον ποιέεται. ἅμα δ' εὐχόμενος, κροτέει τοῖσιν χαλκέοις, τὸ, ἀείδει μέγα, καὶ τερπνόν, κινεόμενον, εὐδὲ δ' ἡδέως. ἢν γάρ μιν ὕπνος ἕλῃ ποτὲ, σκορπίος ἀνιὼν, ἀνεγείρει τε ἐς ἀεικέα ἐρεθίζει. καί οἱ ἡδὲ ἡ ζημίη ἐς ὕπνον ἐπικεῖται. τὰ, μὲν ἂν ἐς τὸ σκορπίου μυθέονται, ἱερά τε, καὶ θεοπρεπέα. εἰ δ' ἀτρεκέα ἐστὶ, οὐκ ἔχω εἰρέειν. δεκεῖ δέ μοι, μέγα ἐς ἀσφάλειαν συμβάλλεσθαι ἐς τὸ πιστὸν καὶ ὀρθωδίην. φαλλοβατέων μὲν οὐκ ἔπος, τοσαῦτα λεγέτω. ὁ δὲ νηὸς, ὁρίει μὲν ἐς ἠέλιον ἀνίσχοντα. εἰδὸς δ', καὶ ἐρασμίην ἐστὶ, οἰκοδόμης νηὸς ἂν Ἰωνίῃ ποιήσαι, ἐοῦσα μεγάλη ἀνέχει. ὅσον τε, μέγαθος ὀργυιέων δυοῖν. ἐπὶ τε, ὁ νηὸς ἐπικεῖται. ἄνοδος ἐς αὐτὸν λίθου πεποίηται, ἐν κάρῃ μακρή. ἀνελθόντι δ', θῶμα μὲν ὁ σηκὸς μέγα

Priapo prominentia conſcendit; ſpatio quantum ad ſummum pedem capiendum ſufficit. Aſcendens autem pariter & catenam utrinque attollit, perinde ac auriga habenas. Quòd ſiquis non vidit, vidit autem eos qui palmas ſcandunt, vel in Arabia, vel in Ægypto, vel alio quopiam in loco, intelligit quod dico. Cæterùm poſtquam ad ſummum pervenit, catenam aliam, quam ſecum habet, demittens, longam quidem illam, quæcunque lubet, ſurſum attrahit, ligna videlicet, & veſtes, & vaſa, ex quibus ſedem perinde ac nidum componens, ſedet, manetque ad id dierum tempus, quod dixi. Plerique autem venientes, aurum & argentum, alii æs afferunt, quibus ante ipſum relictis abeunt, ſuum quiſque nomen dicentes. Aſtans autem quidam alius, ſurſum renuntiat: tum is accepto nomine, preces pro unoquoque facit: dumque precatur, tintinabulum æreum pulſat, quod motum, magnum & aſperum ſonum edit. Nequaquam autem dormit. Nam ſiquando ſomnus ipſum capiat, ſcorpius aſcendens ipſum excitat, & immaniter lædit. Et hæc illi propoſita eſt ſomni pœna. Quare quæ de ſcorpio dicunt, ſacra quidem ſunt, & divina: ſed vera-ne ſint, non poſſum dicere. Cæterùm quantum mihi videtur, non parum ad vigilandum conducit, cadendi metus. Atque hæc de Priapi conſcenſoribus dixiſſe ſufficit. Porrò ædes ad ſolem orientem reſpicit. Forma autem & opere talis eſt, quales ædes in Ionia faciunt. Baſis magna protenditur duarum ulnarum magnitudine, ſupra quam ædes poſita eſt. Aſcenſus autem in ipſam lapideus eſt, non valdè longus. Quum autem aſcenderis, porticus ante ædem

ἀπερίχετον, θύρησι πεπύκνωται χρυσείοισι, ἔνδοθι δ', ὁ νηὸς χρυσοῦ πολλῷ δαπλάμπτου, καὶ ἡ ὀδφὴ πᾶσα χρυσέη. δάιζον δ' αὐτῷ ὀδμὴ ἀμβροσίη, ἐκπέμπεται δ' χείρες Ἀφροδίτης. καί σοι τηλόθεν ἀνιόντι, ὥστε θάλλει ποιλὸν ἠέρα ἀγαθήν. καὶ ἢν αὖτις ἀπίῃς, εὐδαιμὼν λείπεται, ἀλλά σοὶ τὰ πρόμαχα ἐς πολλὸν ἔχει πλὴν ποιήσεαι. ἔνδοθεν δ' ὁ νηὸς, οὐκ ἀπλόος ἐστι, ἀλλὰ σὺν αὐτῷ θαλάμους ἄλλος πιπλεῖ. ἀνδρὸς δ' ἐς τοῦτον ἐλίγη. θύρησι δ' ἔσω ἤπεπται, ἀλλ' ἐς ἀνδρὸν ἄπας ἀνεπίσχει. ἐς μὲν δὴ τὸ μέγαν νηὸν, πάντες εἰσέρχονται. ἐς δὲ τὸ θάλαμον, οἱ ἱρέες μοῦνοι. οἱ μάλιστα πάντων ἱρέες, ἀλλὰ τοὶ, μάλιστα ἀγχοῦ τέ εἰσι, καὶ τοῖσι θεοῖσι ἐς τὸ ἱρὸν μέλλεται θεραπεύειν. σὺν δὲ τοῖσδε, ἕαται τὰ ἴδια, [1] ἥ τε Ἥρη, καὶ τὸν, αὐτοὶ Δία ἰόντα, ἑτέρῳ ἀνώμαλα κεκλίζυσι. ἄμφω δὲ χρύσιοί τέ εἰσι, καὶ ἄμφω ἕζονται. ἀλλὰ τὴν μὲν Ἥρην, λέοντες φορέουσι· ὁ δὲ, ταύρεσι ἐφίζεται. καὶ δὴ καὶ τὸ μὲν Διὸς ἀγάλματος, ἐς Δία πάντα ὁρᾷ, καὶ κεφαλὴν, καὶ ὄμματα, καὶ ὀφθαλμὸν. καί μιν οὐδὲ ἐθέλων ἄλλως ἀνώμοσις. ἡ δὲ Ἥρη, σκοπιὴν τοι πολυειδέα μορφὴν φανέει. καὶ τὰ μὲν ξύμπαντα, ἀτρεκέως λόγῳ Ἥρη ἐστι. ἔχει δὲ τὴν Ἀθηναίης, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Σεληναίης, καὶ Ῥέης, καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ Νεμέσιος, καὶ Μοιρέων. χειρὶ δὲ, τῇ μὲν ἑτέρῃ, σκῆπτρον ἔχει· τῇ ἑτέρῃ δὲ, ἄτρακτον. καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκρωνύς τε φορέει, καὶ πύργον

dem magnam parit admirationem, januisque aureis est exornata. Intus autem ipsa ædes auro multo resplendet, & tectum totum aureum est. Odorem autem divinum spirat, qualem Arabica regio fertur spirare: ac tibi è longinquo ascendenti spiritum admodum suavem immittit: & te abeuntem nequaquam deficit: sed odorem diu retinent vestes tuæ, ejusque in perpetuum memineris. Cæterùm intus ædes, non simplex est, sed compositus in ea thalamus alius, ad quem modicus est ascensus: nec foribus est exornatus, sed ex adverso pater totus. Itaque in magnam ædem ingrediuntur omnes: in thalamum soli sacerdotes, nec tamen omnes, sed qui ad Deum proximè accedunt, & quibus omnis in templum cura impenditur. In hoc autem adyto simulachra Deorum posita sunt, Iunonis videlicet, & Iovis, quem alio nomine appellant. Ambo autem aurei sunt, & ambo sedent, sed Iunonem leones portant, Iupiter tauris insidet. Atque adeò & Iovis quidem simulachrum per omnia Iovi assimilatum est, & capite, & oculis, & sedendi habitu, neque ipsum volens aliter effinxeris. Iuno autem si propiùs contempleris, variam formam præ se fert: ac per omnia quidem, revera est Iuno. Cæterùm habet quidpiam & Minervæ, & Veneris, & Lunæ, & Rheæ, & Dianæ, & Nemesis, & Parcarum, atque altera quidem manu sceptrum, altera verò colum tenet: & in capite radios gestat, & turrim, & ce-

[1] Ἥ τε Ἥρη ἓ τὸν αὐτοὶ Δία ἰόντα] Interpretandus hic locus est de Iove dolichebo, autore Luca Holstenio in notis ad Steph. de urbibus in ΔΟΛΙΧΗ. *Alm.*

γον, καὶ κεστὸν, τοῦ, μᾶλλον τοῦ ἀφροδίτης κοσμήσαντι. ἔκτοθεν δὲ οἱ χρυσοῦς τε ἄλλους θεοὺς ἔχει, καὶ λίθοι κάρφει πολυτελεῖς. ἔστι, οἱ μὲν, λαμπροὶ. οἱδὲ, ὑδατώδεις. πολλοὶ δὲ, πυρρώδεις. ἔτι δὲ ὄνυχες οἱ σαρδόνιοι, πολλοὶ, καὶ ὑάκινθοι, καὶ σμαράγδεις, τε, φέρουσι Αἰγύπτιοι, καὶ Ἰνδοὶ, καὶ Αἰθίοπες, καὶ Μῆδοι, καὶ Ἀρμένιοι, καὶ Βαβυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέγιστον λόγου ἄξιον, τοῦτο ἀπομνήσομαι. λίθον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ φορέει, λυχνὶς καλέει. ὄνομα δέ οἱ, ἔσχε ἡ σωτυχίη. λάμπει τότε ἡ νυκτὶ σέλας πολλὸν ἀπολάμπει. ὥστε δέ οἱ, καὶ ὁ νηὸς ἅπας, οἷον ὑπὸ λύχνοισι φαείνει. ἐν ἡμέρῃ δὲ, τὸ μὲν φέγγος, ἀσθενέει. ἰδεῖν δὲ ἔχει καρφὶ πυρώδεα. καὶ ἄλλο θωυμαστόν ἐστι ἐν τῷ ζοάνῳ. ἢν ἐστὼς ἀντίον ἐσορῇς, ἐς σὲ ὁρᾷ. καὶ μεταβαίνοντι, τὸ βλέμμα ἀκολουθέει. καὶ ἢν ἄλλον ἑτέρωθι ἐσορέῃ, ἴσα ἐς ἐκεῖνον σκοπέει. ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων, ἕστηκε ξόανον ἄλλο χρύσεον, οὐδαμᾷ τοῖσι ἄλλοισι ξοάνοισι ἔοικεν. τὸ, δὲ, μορφὴν ἰδίην οὐκ ἔχει, φορέει δὲ τὴν ἄλλων θεῶν εἰδέα. καλέεται δὲ σημήιον ἐν τοῖσ αὐτῶν Ἀσσυρίοις. οὐδὲ ἔνομα ἴδιον αὐτῷ ἔθηκε, ἀλλ' οὐδὲ χρέεται αὐτῷ πέρι, καὶ εἰδέα λέγουσι. καί μιν οἱ μὲν, ἐς Διόνυσον. ἄλλοι δὲ, ἐς Δευκαλίωνα. οἱδὲ, ἐς Σεμίραμιν ἄγουσι. καὶ γὰρ δὴ ὧν ἐπὶ τῇ κορυφῇ αὐτῷ, περιστερὴ χρυσέη ἐφέζηται. τέτευκα δὴ μυθεύονται Σεμιράμιδι ἔμβλημα τόδε σημήιον. ἀποδημέοντι δὲ δὶς ἐκάστῳ ἔτεος ἐς θάλασσαν, ἐς κομιδὴν ὕδατος, εἶπαν οἱ ἐπιχώριοι, ἐς τὸν νηὸν ἰόντων, τὸ δεξιστερὴ πίσσα πρῶτα μὲν, χρόνος ἠέλιος. αὖτις δὲ, εἶδος οὐκ ἔνι. μήτε γὰρ ἠέλιος, καὶ Σελήνειος ceſtum, quo ſolam Venerem coeleſtem exornant. Foris autem & aliud illi aurum circumpoſitum eſt, & pretioſæ gemmæ, quarum aliæ candidæ, aliæ cæruleæ, rufæ multæ. Præterea ſardonyches multi, hyacinthi, ſmaragdi, quæ ferunt Ægyptii, Indi, Æthiopes, Medi, Armenii, & Babylonii. Quod igitur eſt maximè memorabile, id dicam. Gemmam in capite gerit, quæ lychnis vocatur. Nomen autem ex effecto ſortita eſt. Ab ea noctu multus fulgor reſplendet, unde tota ædes, tanquam lucernis collucet. Splendor autem interdiu non valet: ſed ſpecie eſt admodum ignea. Aliud etiam in ſimulachro eſt admirandum. Si ex adverſo ſtans intueris ad te aſpicit: quòd ſi inde tranſeas, viſu te ſequitur: & ſi alius quiſpiam aliunde intuetur, eadem erga illum facit. Porrò in utriuſque medio, ſtat ſimulachrum aliud aureum, ſimulachris aliis nequaquam ſimile, quod formam propriam non habet, ſed aliorum Deorum formas gerit: & ab ipſis etiam Aſſyriis vocatur ſignum: necdum ipſi proprium nomen impoſuêre: ſed neque de generatione ipſius, neque de ſpecie quicquam dicunt. Et ipſum alii ad Bacchum, alii ad Deucalionem, alii ad Semiramim referunt. Cùm enim ejus vertici inſideat aurea columba, idcirco tradunt illud Semiramidis eſſe ſignum. Proficiſcitur autem bis quotannis ad mare, ad efferendam quam dixi aquam. In ipſa autem æde ad ſiniſtram ingredientibus, poſitum eſt primùm quidem ſolium ſolis, ſed ejus effigies non adeſt. Solius enim ſolis & lunæ

ξόανα δ' ἀνακύπτει. ὅτου δ' εἵνεκα ἄδε νομίζουσι, ἐγὼ δὲ τόδε ἔμαθον. λέγουσι τοῖσι μὲν ἄλλοισι θεοῖσι, ὅσιον ἴμμορφα ξόανα ποιέεσθαι. ἐπὶ δὲ σφέων ἐμφανέα πάντεσι τὰ εἴδεα. ἠέλιόν τε, καὶ Σελήνην, πάμπαν σαφέας, καὶ σφέας πάντας ὁρίους. κοίη δὴ αἰτίη ξοάνων ἐργάζεσθαι, τοῖσι γε τὰ ἤδεα φανερώτατα ; μήτε τὸν ἥλιον τοῦτον, κάτα οἷον ἐώντα ποιέεσθαι. εἰ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες, Ἀπόλλωνα νέον τε ἡγέονται, καὶ πρωθήβην ποιέουσι. μοῦνοι δὲ οὗτοι Ἀπόλλωνα γηραιὸν πρὸ ξόανον δεικνύουσι. καὶ τάδε ποιέοντες, ἑαυτοὺς μὲν ἐπαινέουσι, Ἕλλήνων δὲ κατηγορέουσι, καὶ ἄλλων, οἰκόσοι Ἀπόλλωνα παῖδα ἡβώοντα ἰλάσκονται. αἰτίη δὲ δηλῶ αὐτοῖσι, ἀσαφέη μεγάλη ἴμμορφα, ἀπεῖναι ποιέεσθαι τοῖσι θεοῖσι τὰ εἴδεα. τὸν δὲ νέον, ἀπελὲς ἔτι νομίζουσι. τὸν δὲ, καὶ ἄλλο τῷ σφετέρῳ Ἀπόλλωνι κοσμέουσι. μοῦνοι Ἀπόλλωνα εἵμασι. κοσμέουσι. ἔρχον δὲ αὐτῷ πέδαι, πολλὰ μὲν ἔχω εἰπεῖν, ἐρέω δὲ τὸ, μάλιστα θωυμάζειν ἄξιον. πρῶτα δὲ μυντήϊα ἐπιμηκέστατα. μυντήϊα πολλὰ μὲν παρ' Ἕλλησι, πολλὰ δὲ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι. τὰ δὲ, καὶ τὸ τῇ Λιβύῃ, καὶ τῇδε Ἀσίῃ πολλά ἐστι. ἀλλὰ τὰ μὲν, ὅτι ἱρέων ἄκρα, ὅτι πρόφητέων φήσουσι. ὅδε δὲ, αὐτὸς τε κινέεται, καὶ τὸν μυντήϊον ἐς τέλος ἀείρεται. τρόπος δὲ αὐτῆς τοιόσδε. εὖτ' ἂν ἐνθέλησι χρησμηγορέειν, ὁ τῇ ἵδρυται πρῶτα κινέεται. οἱ δὲ μιν ἱρέες, αὐτίκα ἀείρουσι. ἢν δὲ μὴ ἀείρωσι, ὁ δὲ, ἐφέηται, καὶ ἐς μέσον ἔτι κινέεται. εὖτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι, ἄγει σφέας, πάντη πρόθυμον, καὶ ἐς ἄλλον ἐξ ἑτέρου

næ simulachra non exhibent. Cur autem id ita faciendum putent, id quoque ego didici. Cæteris quidem Diis fas esse ajunt simulachra facere, quorum species non sunt omnibus conspicuæ. Sol autem & luna planè sunt manifesti, nec illos nemo videt. Quorsum igitur eorum, cùm in aëre appareant effigiem effinxissent ? Ac post solium hoc, positum est Apollinis simulachrum, non quale vulgo consuevit fieri. Nam cæteri quidem omnes Apollinem juvenem putant, & cum prima lanugine effingunt: Hi verò soli barbati Apollinis simulachrum exhibent. Quod quum faciunt, se ipsos quidem laudant, Græcos verò vituperant, & alios, quicunque Apollinem puerum fingunt, & colunt. Videtur autem ipsis insscitia magna, causa esse cur imperfectæ Deorum formæ fingantur. Nam juvenem esse, ipsi adhuc imperfectum putant. Quinetiam Apollini suo aliud quiddam novum affingunt. Soli Apollinem vestibus ornant. De cujus operibus, multa quidem dicere possem, sed id dicam, quod potissimùm est admiratione dignum. Primùm quidem de oraculo verba faciam. Oracula multa sunt apud Græcos, multa quoque apud Ægyptios: multa etiam in Africa, multa item hac in Asia: sed illa nec sine sacerdotibus, nec sine interpretibus responsa dant. Sed hic per se movetur ipse, & vaticinia plenè per se peragit: idque hoc modo. Quando vult vaticinari, in sede sua primùm movetur: tum protinus sacerdotes ipsum attollunt: quòd si non attollant, ille sudat, & in medium sese emovet. Quum verò eum illi suppositis humeris portant, illos ducit, sese undiquaque circumagendo: atque ex alio in alium transilit.

μεζοπηδίων. τέλος, ὁ χρησμὸς ἀνῆκεν, ἐπερέσθαι μὲν περὶ ἁπάντων περιγμάτων. ὁ δ', ἢν τι μὴ θέλῃ ποιεῖσθαι, ὀπίσω ἀναχωρεῖ. ὧν δὲ τι ἐπαινέῃ, ἄγει ἐς τὸ πρόσω τὸν προφήτην, ὅκωσπερ ἡνίοχον. ὅταν μὲν συναγείρωσι τὰ θέσφατα, καὶ ὅταν ἱερὰν πρῆγμα ᾖδιν, ὅτι ἴδιον τούτου ἀνδρὸς ποιέουσι. λέγει δὲ καὶ ἐπὶ πέρι, καὶ τὴν ὥρην αὐτῆς παυσίην, καὶ ὁκότε χρὴ ἔσειν). λέγει δὲ καὶ σημήια περὶ, καὶ πρὸ μὲν ἐπόδημίων, τοῦ, εἰπὼν ἀποδημίλω. ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τὸ, ἐμοῦ παρεόντος ἔπρηξε. οἱ μὲν ἱρέες, ἀείρουσι ἔφερον. ὁδὲ, τὰς μὲν, ἐν γῇ κάτω ἔλιπε. αὐτὸς δὲ σὺν τῷ ἥρῃ μᾶλλον ἐφορέετο. μετὰ δὲ τὸν Ἀπόλλωνα, ξόανόν ἐστι Ἄτλαντος. μετὰ δὲ, Ἑρμέω, καὶ Εἰλειθυίης. τὰ μὲν ἂν σύτος ἐν νηῷ, ὧδε κεκοσμέαται). ἔξω δὲ, βωμός τε κέαται μέγας, χάλκεος. ἐν δὲ, καὶ ἄλλα ξόανα μυρία χάλκεα, βασιλέων τε, καὶ ἱρέων. καζελέζω δὲ, τὰ, μάλιστα ἄξιον μνήσαλ. ἐν δεξιτερῇ δὲ νεὼ, Σεμιράμιος ξόανον ἕστηκε, ἐν δεξιῇ τὸν ἐπιδείκνυσι. ἀνέστη δὲ δι' αἰτίην τοιήνδε. ἀνθρώποισι, οἱ κάτω Συρίην οἰκέουσι, νόμον ἐποιήσαλ, ἑωυτῶν μὲν ὅκως θεὸν ἱλάσκεσθαι, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων, καὶ αὐτῆς Ἥρης ἀλογέειν. καὶ ὧδε ἐποίεον. μετὰ δὲ, ὡς οἱ χρόνῳ ἀφίκοντο νοῦσοί τε, καὶ συμφοραὶ, καὶ ἄλγεα. μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσαντο, καὶ θνητοὶ ἑωυτοὺς ὁμολόγεε. καὶ τοῖσι ὑπηκόοισι αὖτις ἐκέλευε ἐς Ἥρην τρέπεσθαι. τέτεκα δὲ ἔπι τοιήνδε αἰτίην, τοῖσι ἀπικνεομένοισι τὸν Ἥρην ἱλάσκεσθαι δεικνύουσα, καὶ θεὸν σφι ἔπι ἑωυτοῦ, ἀλλ' ἐκείνην ὁμολογέουσα.

Tandem primarius ſacerdos ſupplicans, de rebus omnibus illum interrogat. Ille verò ſiquid non vult fieri, retrocedit. Contrà ſiquid approbat, agit in anteriorem partem geſtantes, perinde ac qui habenas moderatur. Ita quidem coacervant oracula, neque rem ullam ſacram, neque privatam abſque hoc gerunt. Prædicit autem illis & de anno, & de tempeſtatibus omnibus, & quando amplius futuri non ſint. Prædicit quoque de ſigno, quando oporteat illud quam dixi profectionem ſuſcipere. Aliud quoque dicam quod me præſente fecit. Sacerdotes illum in humeros ſublatum ferebant: Ille verò iis inferius in terra relictis, ſolus in aëre ferebatur. Poſt Apollinem autem ſimulachrum eſt Atlantis: deinde Mercurii, & Lucinæ. Atque hoc quidem eſt internum ædis ornamentum. Foris autem poſita eſt ara magna, ænea: in qua ſunt innumera alia ænea ſimulachra cùm regum, tum ſacerdotum: ex quibus memoratu maximè digna recenſebo. Ad ſiniſtram ædis, ſtat Semiramidis ſimulachrum, ædem ipſam dextra demonſtrantis. Stat autem hanc ob cauſam. Hominibus quicunque Syriam incolunt, legem tulerat, ut ſe ceu Deam colerent: cæterorum autem Deorum, atque ipſius etiam Iunonis nullam rationem haberent. Quod illi tum ita faciebant. Sed poſtquam morbi, clades, & dolores illi divinitus acciderunt: ab illa inſania deſtitit, ſeque mortalem eſſe confeſſa eſt: ſubditiſque iterum præcipit ut ad Iunonem converterentur. Ob eam igitur cauſam adhuc tali ſpecie ſtat, advenientibus indicans Iunonem colendam eſſe, nec ſe amplius, ſed illam eſſe Deam confitens. Ibi etiam He-

εἶδον ἔγὼ καὶ Ἑλένης αὐτοῦ ἄγαλμα, καὶ Ἑκάβης, καὶ Ἀνδρομάχης, καὶ Πάριδος, καὶ Ἕκτορος, καὶ Ἀχιλλέως. εἶδον ἔγὼ καὶ Νιρέως εἶδος καὶ Ἀγλαΐης, καὶ Φιλομήλου, καὶ Πρόκνην, ἔτι γυναῖκας, καὶ αὐτὸν Τηρέα ὄρνιθα, καὶ ἄλλο ἄγαλμα Σεμιράμιος, καὶ Κομβάβου, τὸ, κατέλιξα, καὶ Στρατονίκης, κάρη καλὸν, καὶ Ἀλεξάνδρου αὖ σημεῖον εἰκελον. ἐσθὴς δὲ οἱ, Σαρδανάπαλον ἕπεται, ἄλλη μορφῇ, καὶ ἄλλῃ στολῇ. οἱ δὲ τῇ αὐλῇ, ἄφετοι νέμονται βόες μεγάλοι, καὶ ἵπποι, καὶ ἄετοι, καὶ ἄρκτοι, καὶ λέοντες. καὶ ἀνθρώπους ἑδωμᾶ σίνονται, ἀλλὰ πάντες ἱεροί τέ εἰσι, καὶ χαριδέστατοι. ἱρέες δὲ αὐτοῖσι πολλοὶ ἀποδεδέχαται. τὸν, οἱ μὲν, τὰ ἱρήια σφάζουσι. οἱ δὲ, ἀποιδὴν φορέουσι. ἄλλοι δὲ, πυρφόρα καλέονται, καὶ ἄλλοι ἀκολούμοροι. ἐπ' ἐμεῦ δὲ, πλέονες καὶ τελεηθέντων ἐς τὸν θεὸν ἀπικνέονται. ἐσθὴς δὲ αὐτοῖσι πᾶσι λευκή. καὶ πῖλον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσι. ἀρχιρεὺς δὲ ἄλλος ἐκείνου ἐπὶ πάντα ἐπιγέγραπται. πορφυρέην δὲ μοῦνος ἔτος φορέει, καὶ τιάρη χρυσείη ἀναδέεται. ἔστι δὲ καὶ ἄλλο πλῆθος ἀνθρώπων ἱρέων, αὐλητῶν τε, καὶ συρικτέων, καὶ Γάλλων. καὶ γυναῖκες ἐπιμανέες τε, καὶ φρενοβλαβέες. θυσίη δὲ δὶς ἐκείνης ἡμέρης ἐπιτελέεται, ἐς τὸν, πάντες ἀπικνέονται. δὶς μὲν οὖν κατ' ἐνιαυτὸν θύσει, ὅτε ἀείδοντες, ὅτε αὐλέοντες. αὐτὰρ ἐν δὲ τῇ Ἥρῃ καθέρχων, ἀείδουσί τε, καὶ αὐλέουσι, καὶ κρόταλα ἐπικροτέουσι. καί μοι τάδε περὶ, σαφέως οὐδὲν εἰπεῖν ἐδύναντο. ἔστι δὲ λίμνη αὐτόθι, ἐν πολλοὶ ἰχθύες ἱροὶ. ἐν τῇ, ἰχθύες ἱροὶ τρέφονται πολλοί, καὶ πολυειδέες. γίνονται δὲ αὐτέων ἔνιοι καρῷ μεγάλοι. ἔστι δὲ ἐν ὄμματα ἔχουσι, Helenæ ſimulachrum vidi, & Hecubæ, & Andromaches, & Paridis, & Hectoris, & Achillis. Nirei quoque Aglaiæ filii effigiem vidi, & Philomelam, & Prognen, adhuc mulieres, Tereum autem in avem converſum: item aliud ſimulachrum Semiramidis, & Combabi, de quo jam dixi, & Stratonices, pulchrum admodum, & Alexandri, ipſi illi ſimile: cui adſtabat Sardanapalus, alia forma, aliaque veſte ornatus. In atrio autem, liberi paſcuntur boves magni, & equi, & aquilæ, & urſi, & leones: at homines haudquaquam lædunt, ſed omnes ſunt, & ſacri, & manſueti. Sacerdotes autem ipſis multi admittuntur, quorum alii hoſtias mactant, alii libamina ferunt, alii vocantur igniferi, alii aræ miniſtri. Mea autem ætate plures etiam quàm trecenti ad victimam venire ſolebant. Veſtis ipſis tota eſt candida, pileumque in capite geſtant. Summus autem ſacerdos quotannis alius ſurrogatur: qui ſolus purpuream veſtem gerit, & aurea tiara redimitur. Alia præterea eſt hominum ſacrorum multitudo, tibicinum videlicet, & fiſtulatorum, & Gallorum: ſunt & mulieres inſanæ, & mente captæ. Sacrificium autem bis quotidie peragitur, ad quod omnes veniunt. Iovi quidem cum ſilentio ſacrificant, neque cantantes, neque tibia modulantes. Sed quando Iunoni primitias offerunt, voce, tibiaque canunt, & tintinabula pulſant, ac mihi ea de re nihil plani dicere potuerunt. Eſt etiam ibi lacus, non multum procul à templo, in quo multi, variique piſces aluntur: quorum nonnulli ſunt admodum magni, habentque oculos,

καὶ ἔρχονται καλεόμενοι. ἐπ' ἐμεῦ δὲ τις ἦν ὁ αὐτοῖσι χρυσοφορέων. ὁ τὴ πτέρυγι ἦ, ποίημα χρύσεον αὐτέων ἀνεκεῖτο. καί μιν ἐγὼ πολλάκις ἐθηησάμην, καὶ ἔχω τὸ ποίημα. βάθος δὲ τὸ λίμνης πολλόν. ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπειρήθην. λέγουσι δ' οἱ ἐπιχώριοι ὀργυιέων πλέον ἤμισυ. κατὰ μέσον δὲ αὐτῆς, βωμὸς λίθου ἀνέστηκε. δοκέοις ἂν ἄφνω ἰδὼν, παλώειν τέ μιν, καὶ πῶς οὐκ ἐπορεύεσθαι. καὶ πολλοὶ ὧδε νομίζουσι. ἐμοὶ δὲ δοκέει σύλλογον ἐφεστὼς μέγας, ἀνέχειν τὸ βωμόν. ἔστεπται δὲ ἀεί, καὶ θυώματα ἔχει. πολλοὶ δὲ καὶ ἑκάστης ἡμέρης καὶ δύην ἐς αὐτὸν πεζόμενοι, στεφανηφορέουσι. γίνονται δὲ αὐτόθι καὶ πανηγύρεές τε μέγιστα. καλεόνται δὲ ἐς τὸν λίμνην κατιοῦσαι, ὅτι οἱ αὐτῇσι ἐς τὸν λίμνην τὰ ἱρὰ πάντα κατέρχεται, οἱ τοῖσι Ἥρη πρῶτη ἀπικνέεται ἐς ἰχθύων εἴνεκα, μὴ σφέας ὁ Ζεὺς πρῶτος ἴδηι. ἢν γὰρ τόδε γένηται, λέγουσι ὅτι πάντας ἀπόλλυσι. καὶ δῆτα ὁ μὲν, ἔρχεται ὀψόμενος. ἡ δὲ, ὡσεὶ ἐπιμελὴς, ἀπίεται τὸ μὲν. καὶ πολλὰ λιπαρέουσα, ἀποπέμπει. μέγιστα δὲ αὐτοῖσι πανηγύρεις, ταῖς θαλάσσαις νομίζουσι. ἀλλ' ἐγὼ περὶ μὲν σαφὲς οὐδὲν ἔχω εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἦλθον αὐτὸς, οὐδὲ ἐπειρήθην τοῦτο τὸ ὁδοιπόρημα. τὰ δὲ ἐλθόντες ποιέουσι, εἶδον, καὶ ἀπηγήσομαι. ἀγγεῖον ἕκαστος ὕδατος πεπληρωμένον φέρουσι. κηρὸν δὲ πάντες σφρηγῖδα ἔχουσι, καὶ μιν οὐκ αὐτοὶ λυσάμενοι χέουσι, ἀλλ' ἔστιν ἀλεκτρυόνων ἱερῆς. οἰκέει δὲ ἐπὶ τῇ λίμνῃ. ὃς

niunt. Ex quibus ætate mea quidam aurum ferebat, cujus in ala, aureum ipſorum opus erat repoſitum: atque eum opus illud habentem ſæpe vidi. Magna autem eſt lacus altitudo: cujus equidem experimentū non cepi, ajunt autem eſſe ducentis ulnis majorem. Cæterùm ejus in medio ſtat ara lapidea: quam ſi repentè videas, natare putes, & in ſumma aqua vehi: & ita putant multi. Mihi videtur ſubeſſe columna magna, & aram ſuſtinere. Semper coronata eſt, & ſuffitus habet: multique ſingulis diebus eò natantes ad precándum coronas ferunt. Porrò ibi etiam maximæ fiunt celebritates, quæ deſcenſus in lacum vocantur, quia tum Deorum ſimulachra omnia in lacum deſcendunt, inter quæ Iuno prima advenit, piſcium cauſa, ne Iupiter illos primus aſpiciat. Nam ſi hoc fiat, dicunt omnes perire. Atque ideo ille quidem vadit inſpecturus: ſed Iuno anteriore parte ſtans: ipſum arcet, multumque obſecrans, dimittit. Maximæ autem illis celebritates exiſtimantur, quæ ad mare conveniunt. Sed de iis nihil certi dicere poſſem: neque enim ipſe eò veni, neque itineris hujus periculum feci. Sed quæ faciunt qui eò veniunt, ea vidi, & commemorabo. Vas unuſquiſque aqua repletum portat: iſque cera obſignatur. Nemo autem ſuum ipſe reſolvens, effundit: ſed gallus quidam ſacer eſt, qui ad lacum

1 Ἀλλ' ἔστ ἀλεκτρυόνων ἱρὸς] Mirum eſt profecto ἀλεκτρυὼν de homine dici, at ſupra pluries, ubi de Gallis Cybeles ſacerdotibus caſtratis mentionem fecit, ſemper eos Γάλλους non ἀλεκτρυόνας vocat. Ea vox, ut puto, ex verſione in textum irrepſit. Quidam ſciolus putavit γάλλος non eſſe vocem Græcam, & gallum La-

ἐπὶ σφίσιν δίκτυα τὰ ἁλιτηρίᾳ, τοῦτο, τὸ σφρηγῖδα ἐρῶ. καὶ μισθὸν ἀργύριον, ἀνά τε λύχνους τὸ δεσμῶν, καὶ τὸν ἱερὸν ἀπαιτίες. καὶ πολλαὶ μῆλαι σὺν τυτίοις ἔργα τοῦ ἀλικτρυόνι ἀχαίρων. ἔνθεν δὲ ἐς τὸν νηὸν αὐτὸ σύνεισιν, ἀπίασί τε. καὶ θύσαντες, ὀπίσω ἀπονοστέουσι. ἑορτὴν δὲ πασέων, τὴν, οἶδα, μεγίστην δὲ ἱαρὸς δρυμὸς ἐπιπλέουσι. καί μιν οἱ μὲν, πυρὴν, οἱδὲ, λαμπάδα καλέουσι. θυσίην δὲ σὺν αὐτῇ τοιήδε ποιέουσι. δένδρεα μεγάλα σύσκιψαντες, σὺν τῇ αὐλῇ ἱστᾶσι. μέσα δὲ ἀκίνητος αἰγάς τε, καὶ ὄϊας, καὶ ἄλλα κτήνεα ζωὰ, σὺν τοῖς δενδρέοισιν ἀπαρτέουσι. σὺν δὲ, καὶ ὄρνιθες, καὶ ἱμάσια, καὶ χρύσια, καὶ ἀργύρια ποικίλα. ἐπὰν δὲ σύντελία πάντα ποιήσωσιν, περιεισύσαντες τὰ ἱερὰ καὶ τὰ δένδρεα, πυρὴν σφίσι. τὰ δὲ, αὐτίκα πάντα καίεται. ἐς τοῦτον τὸν ἑορτὸν πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπικνέονται ἔκ τε Συρίης, καὶ τῶν περὶξ χωρίων πασέων. φέρουσί τε ἐκ ἑκάστων ἱερὰ ἕκαστοι, καὶ τὰ σημήια ἕκαστοι ἔχουσι ἐς τάδε μεμιμημένα. σὺν ἡμέρῃσι δὲ ἡμέρῃσι, τὸ μὲν πλῆθος, ἐς τὸ ἱερὸν ἀγείρεται. Γάλλοι δὲ πολλοὶ, καὶ τοὺς, εἶλεξα, οἱ ἱροὶ ἄνθρωποι τελέουσι τὰ ὄργια. τάμνονταί τε τοὺς πήχεας, καὶ τοῖσι μετοῖσι ἐσὸς ἀλλήλους τύπτουσι. πολλοὶ δὲ σφίσι παρεστᾶτες, ἐπαυλέουσι. πολλοὶ δὲ τύμπανα παταγέουσι. ἄλλοι δὲ ἐνθουσιῶσι ἔνθεα, καὶ

cum habitat, & acceptis vasis, visoque sigillo, mercede accepta vinculum solvit, & ceram reposcit, ac multæ minæ ex hoc opere gallo accumulantur: quibus hinc ad ædem delatis, libant, factoque sacrificio revertuntur. Festorum autem omnium, quæ novi, maximum ineunte vere peragunt, idque alii pyram, alii lampadem appellant. Tum autem faciunt istiusmodi sacrificium. Magnas arbores excisas in atrio collocant: postea adductas capras, oves, aliasque vivas pecudes, ex arboribus suspendunt: inter quæ sunt etiam aves, vestes, & aurea argenteaque opera. Ac postquam omnia perfectè composuerunt, & simulachra Deorum circum arbores tulerunt, pyram accendunt, omniaque repentè cremantur. Ad hoc festum multi homines veniunt, cùm ex Syria, tum ex circumjacentibus oris omnibus, afferuntque & sua quique Deorum simulachra, & quæ signa singuli habent, ad illorum imitationem facta. Diebus autem certis, multitudo in templum congregatur: & Galli frequentes, hominesque sacri, quos dixi, sacra peragunt: cubitosque incidunt, tergisque mutua verbera excipiunt. Multi autem astantes ipsis, tibia canunt, & tympana pulsant: alii divinitus inspirata, &

Latine dictum debere dici ἀλικτρυόνα, & mutavit in eam vocem, quæ nunc in Græco legitur: vel forte scripserat Lucianus ἀλίκτως, quæ vox etiam de castrato potest usurpari, qui est sine lecto conjugali. Nam ut Ἡλικτρὰ dicta est secundum Scholiasten Euripidis in Oreste à privativa α & λίκτρον, διὰ τὸ σπολιὸν χέγειν ἀλικτρον μῆνα χόλα Κλυταιμναίστρας. Sic & ἀλίκτως potest dici castratus ab eodem etymo, quod videlicet cœlebs maneat. Ejus vocis in ea significatione reperiuntur exempla, sed duntaxat in fœminino, forte & in masculino Lucianus usurpavit, ut sit ὁ & ἡ ἀλίκτως. Palm.

ἐρὸ ἄσμενα. τὸ δ' ἔργον, ὁκοῖόν τι γίνεται. ἐὰν ἐσέρχηται ἐς τὸν νηὸν, οὐκέτι τάδε ποιέουσι. ὁ δὲ ταύτῃσι τῇσι ἡμέρῃσι, καὶ Γάλλοι γίνονται. ἐπὰν γὰρ οἱ ἄλλοι αὐλίσωσι τε, καὶ ὄρχια ποιήσωνται, ἐς πολλὰς ἤδη ἡ μανίη ἀπικνέεται, καὶ πολλοὶ οἱ ἐς θῆλυ ἀπικόμενοι. μέγα δὲ, τιὰς ἔπρηξαν. κρωβύλῃσι δὲ ἐς τὰ πρόσω, ποιέουσι. ὁ νεώτερος, ὅτῳ τάδε ἀποκέαται, λάβας τὰ ἄσμενα, μεγάλῃ βοῇ ἐς μέσον ἔρχεται, καὶ ξίφος ἀναιρέεται. τὰ δὲ, πολλὰ ἔτεα ἐμοὶ δοκέει, ἀφ' οὗτο ἤρξατο. λαβὼν δ' αὐτήν, τάμνει ἐσυθύ, ἠέ τι ἀφ' τ πόλεος, καὶ τῇσι χερσὶ φέρει τὰ, ἔτμαε. ἐς οἰκίην δ' οἰκίην τάδε ἀπορρίψει, ἐσ τοιαύτης ἐσθῆτά τι θηλείην, καὶ κόσμον τ γυναικήιον λαμβάνει. τάδε μὲ ἐσ τῇσι τοιῇσι ποιέουσι. ἀποθανόντος δὲ Γάλλου, σὺν ὁμοίῳ παρὰ τοῖσι ἄλλοισι θάπτουσι. ἀλλ' ἐὰν ἀποθάνῃ Γάλλος, οἱ ἑταῖροι μιν οὐκ ἐκφέρουσι, ἐς τὰ σφέτερα φέρουσι. θάπτουσι δὲ αὐτὸν, καὶ τὸ φέρετρον, τῷ, ὁκόμισαν, ὑπερθε λίθους βάλλουσι. καὶ τάδε πρήξαντες, ὀπίσω ἀπονοστέουσι. φυλάξαντες δὲ ἐπὶ ὡρίῳ ἡμερέων ἀριθμὸν, ἔπειτα ἐς τὸ ἱερὸν ἐσέρχονται. ὡς δὲ τετάρτων, λὺ ἐσέλθωσι, σὺν ὅσια ποιέουσι. νόμιοι δὲ ἐς ταῦτα χρεώντων τετράσιοι. λὺ μὲν τις αὐτέων νέκυν ἴδηται, ἐκείνῳ τῷ ἡμέρῃ ἐς τὸ ἱερὸν σὺν ἀπικνέεται. τῇ ἐτέρῃ δὲ, καθαρὸς ἐὼν δὲ, ἐσέρχεται. αὐτῶν δὲ τῶν οἰκηίων δὲ νέκυν ἕκαστοι φυλάξαντες ἀριθμὸν ἡμερέων τριήκοντα, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρώμενοι, ἐσέρχονται. πρὶν δὲ τάδε ποιῆσαι, οὐ θέμις ἐστὶν ἐσιέναι ὅσιον. θύουσι δὲ βόας ἄρσενάς τε, καὶ θήλεας, καὶ αἶγας, καὶ ὄϊας. σῦς δὲ μοῦνον σφαγίοις νομίζοντες, οὔτε θύουσι, οὔτε σιτέονται.

& sacra carmina cantant. Atque hoc fit extra ædem: quod qui faciunt in eam non ingrediuntur. His diebus etiam Galli fiunt. Postquam enim alii tibia cecinerint, & fœdera iniverint, ad multos jam venit furor, multique qui ad spectaculum venerunt, postea talia fecerunt. Ea autem referam quæ faciunt. Adolescens, cui hæc parata sunt, abjectis vestibus, magno clamore in medium prodit, atque ensem distringit (hæc autem multis ut mihi videtur annis, propter hoc steterunt) quo protinus accepto, semetipsum castrat, curritque per urbem, & manibus portat ea quæ resecuit. In quamcunque autem domum ea projicit, inde fœmineam vestem, & muliebrem ornatum accipit. Atque hæc quidem in castrationibus faciunt. Mortui autem Galli, non eodem aliis modo sepeliuntur: sed mortuum Gallum socii sublatum ad suburbia efferunt. Quem postquã deposuerunt, & feretrum, quo tulerunt ipsum, desuper lapides jaciunt: quo facto domum reperunt. Observato autem septem dierum numero, exinde in templũ ingrediuntur: ante quos si ingrediantur, nefas faciunt. His autem ad hæc legibus utuntur. Siquis ipsorum cadaver aliquod aspexerit, illo die ad templum non accedit: sed postero purgatus ingreditur. Eorum autem qui ex familia mortui sunt, unusquisque non nisi post trigesimum diem, rasoque capite ingreditur. Priusquam autem hæc fecerint, illis fas non est introire. Immolant autem boves masculos & fœminas, capras, & oves. Sues autem solos rati execrandos, nec immolant, nec edunt.

ἄλλοι δ' ὦ σφίσιν ἐναγίσας, ἀλλὰ ἱερὰ νομίζουσι. ἐρείδων τὶ αὐτίοισι ἱρεὸν, δοκέῃ χρῆμα ἱρώτατον. καὶ ἀδὲ ψαύειν αὐτέων δικαιεῦσι. καὶ ὦ ἀίκητος ἄψαντα, ἐναγίσας σκεύεα τῶν ἡμέρην εἰσί. τύνεκα δὴ αὐτίοισι σιτέονται τὶ εἰσι, καὶ ἐς τὰ οἰκία ἐσέρχονται, καὶ τὰ πολλὰ ἐν γῇ νέμον). λέγω δὲ ἐ τὸ παντρεσίην, τὰ, σκεῦνοι ποιέουσι. ἀνὴρ ἐὼν ὦ ἐς τὸν ἱρὴν πόλιν πρῶτον ἀπικέεται, κεφαλὴν μὲ ὄδε, καὶ ὀφρύας ἐξύρατο. μὴ δὲ, ἱρεύσας οἶν, τὰ μὲ ἄλλα, κρεηρλίει τε, καὶ δώκηε). τὸ δὲ νέκυς χαμαὶ θέμεν, ἐπὶ τούτοι ἐς γόνυ ἕζε). πόδας δὲ, καὶ κεφαλὴν ἔ κτλώσεν ἐπὶ τῶν ἑωυτὸ κεφαλὴν ἀναλαμβάνει. ἅμα δὲ ὤχεσθαι, αἰτίει, τῶν μὲ παρεῖσθαι ἐνθεῦτεν δίκεσθαι. μίζω δὲ ἐσαῦθις ὑπαιχνίε). τελέσας δὲ ταῦτα, τῶν κεφαλὴν αὐτὸ τε ξύρεται, καὶ τὰ ἄλλαν, ὁκόσα τῶν αὐτῶν ὁδὸν ἀπικέοντα. ἄρας δὲ, λὰξ τὸ ἑωυτὸ ὁδοιπορέει, ὁδασί τε ψυχροῖσι χρεόμενο, λειπόντα, καὶ πόσιο εἵνεκα. καὶ ἐς πάμπαν χαμαικοιτέων. ἐ χαίρ οἱ ὕπνῳ ἐπιόντι ὅσιον, πρὶν τῶν, τε ὁδὸν ἐκπλύσαι, καὶ ἐς τὸν ἑωυτὸ αὖδις ἀπικέσθαι. ἐν δὲ τῇ ἱρῇ πόλει ἐκδίκεται μὲν ἀνὴρ ξεινοδόκος ἀγαθός. ἐκβοὶ γὰ δὴ ἂν ἐκφύγῃς πόλιο, αὐτὸς ξεινοδόκοι εἰσί. καὶ τόδε πατρόθεν οἴκοι δέκον). καλέονται δὲ ὑπὸ Ἀσσυρίων οἵδε, διδάσκαλοι, ὅτι σφίσι πάντα ὑπηγόνται. θύσαι δὲ, ὧδε ἐν αὐτῷ τῷ ἱρῷ. ἀλλ' ἐπὰν ἀποφήσῃ τῷ βωμῷ τὸ ἱρήιον, ἐπιπατέσας, αὖδις ἀμείξων ἐς τὰ οἰκία. ἐλθὼν δὲ καὶ ἐυχεται. ἔστι δὲ ἐ ἄλλης θυσίης τρόπος τοιόσδε.

dunt. Alii autem eos non execrandos ſed ſacros putant. Porrò columba videtur ipſis omnium avium ſanctiſſima: ac ne eam quidem tangere æquum cenſent: quam ſi inviti tetigerint, eo die execrabiles habentur. Ob id & cum ipſis veſcuntur, & ad domos ipſorum veniunt, & plerunque in terra paſcuntur. Porrò ea quoque dicam quæ faciunt, qui ad celebritatem conveniunt. Vir qui ad Sacram urbem venerit primum, ille caput & ſupercilia abradit: tum mactata ove, cætera quidem in fruſta concîdit, & convivatur: velluſ autem humi ſternens, ſuper hoc in genua procumbit: pedes verò & caput animantis, ſuo ipſius capiti imponit: & ſimul precando poſtulat, ut præſens ſacrificium acceptum ſit: majuſque aliud in poſterum pollicetur. His ita peractis, & ſuum caput coronat, & aliorum quicunque eandem viam veniunt. Solvens autem, ex terrâ ſua proficiſcitur, utiturque frigidis aquis cùm lavandi, tum potandi cauſa, & omnino humi dormit. Neque enim fas ipſi eſt lectum conſcendere, donec iter illud peregerit, domumque ſuam reverſus fuerit. In ſacra autem civitate recipit ipſum publicus hoſpes ignarum. Certi enim uniuſcujuſque civitatis hoſpites ſunt ibi: atque hoc è patria domi recipiunt. Ab Aſſyriis autem iſti appellantur doctores, quoniam ipſis omnia exponunt. Sacrificant autem non in ipſo templo: ſed poſtquam ad altare adduxit hoſtiam, ſumptis libamentis, vivam pecudem domum reducit, quumque rediit, apud ſe ſacrificat, & precatur. Eſt autem & quidam alius hujuſmodi ſacrificandi ritus. Poſtquam vivas victi

δι. τύψαντες τὰ ἱερεῖα ζωὰ, ἐκ τῶν προπυλαίων ἀπιᾶσι, τὰ δὲ, κρημνοχθέντα, πίπτοντα θνήσκουσι. εἶσι δὲ καὶ παῖδας ἑαυτῶν, οὐτοσὶ μὲν ἀπιᾶσι, οὐκ ὀμοίως τοῖς κτηνέσι, ἀλλ' ἐς πήρην ἐμβέβροι, χαλεπὰ κράζοντες. ἅμα δὲ αὐτοῖσι ἐπιτιεζομένοισι, λέγουσι ὅτι οὐ παῖδες, ἀλλὰ βόες εἰσί. τίζονται δὲ πάντες, οἱ μὲν, ἐς κεφαλάς. οἱ δὲ, ἐς αὐχένας. καὶ ἀπὸ τῶνδε, ἅπαντες Ἀσσύριοι στιγματοφορέονται. ποιέουσι δὲ καὶ ἄλλο, μούνοισι Ἑλλήνων Τροιζηνίοισι ὁμολογέοντες. λέξω δὲ καὶ, κεῖνοι ποιέουσι. Τροιζήνιοι [1]τῆσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι νηπίοισι νόμον ἐποιήσαντο, μὴ μὲν ἄλλως γάμον εἶναι, πρὶν Ἱππολύτῳ κόμας κείρασθαι. καὶ ὧδε ποιέουσι. τὸ δὲ τῇ ἱερῇ πόλει γίνεται. οἱ μὲν νεηνίαι, τὸ γηρέιον ἀπάρχονται. τοῖσι δὲ νέοισι, πλοκάμους ἱροὺς καὶ γενείου ἀπιᾶσι. τοὺς, ἐπεὰν ἐς τὸ ἱρὸν γένωνται, πωμοῦσί τε. καὶ ἐς ἄγχιν καθίστασι, οἱ μὲν, βοστρύχους, πολλοὶ δὲ, χρύσεα ἐν τῷ ναῷ καταπλώσαντες ἀπιᾶσι, ἐπιγράψαντες ὄνομα. τοῦτο καὶ ἐγὼ ἔτι νέῳ ἐὼν, ἐποίησα. καὶ ἐν μέσῳ ἐν τῷ ἱερῷ ἐστὶ ὁ πλόκαμος, καὶ τοὔνομα.

victimas coronarunt ex veſtibulis templi eas dimittunt: illæ verò præcipites datæ, caſu moriuntur. Quidam autem & pueros ſuos hinc demittunt, non tamen eodem modo quo pecudes, ſed in pera incluſos, manu deorſum agunt: ac ſimul ipſos increpantes, eos non pueros, ſed boves eſſe dicunt. Omnibus autem notæ inuruntur, aliis in vola, aliis in cervice: atque inde eſt quòd Aſſyrii cuncti notas inuſtas habent. Faciunt & aliud quidpiam, in quo cum ſolis Græcorum Trœzeniis conſentiunt. Dicam autem quæ illi faciunt. Trœzenii virginibus & adoleſcentibus legem ſtatuerunt, nequis nuptias iniret, priuſquam Hippolyto comas totondiſſet: faciuntque hoc pacto. Hoc etiam fit in Sacra civitate. Adoleſcentes quidem barbas ſuas conſecrant. Iuvenibus autem capillos à nativitate ſacros demittunt: quos poſtquam in templo ſunt, reſecant, & in vaſa depoſitos, alii quidem argentea, multi verò aurea, in æde affigunt, atque abeunt, inſcripto uniuſcujuſque nomine. Hoc ego cùm juvenis adhuc eſſem, feci, & cùm meus capillus, tum nomen adhuc eſt in templo.

1 Τῆσι παρθένοισι] Leg. Iul. Pollux libr. 3. Demoſthenis encomium quod ſequitur non eſſe Luciani, jam monui præfat. ad Lectorem, ſatis prodit ſtylus, attamen Tomas Magiſter ἐν ταῖς ἐκλογαῖς Ἀττικῶν, in dictione ὀπισθόμυ citat locum hujus encomii, ut Lucianeum, atque etiam quidam dubitarunt an tractatus de Dea Syria eſſet Luciani. *Bourd.*

DE-

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

DEMOSTHENIS ENCOMIVM.

ARGVMENTVM.

Hoc encomium duabus partibus conſtat. Prior locos technicos continet, ex quibus cùm perſona Demoſthenis, tum cætera virtutes, & res geſtæ amplificari poterant: ſimulque ejus cum Homero inſtituitur comparatio. Altera ſumitur ex athecnis, ubi ad laudem Demoſthenis potiſſimùm facere oſtendit, quòd de ejus eloquentia, animi magnitudine, rerumque geſtarum excellentia ſcripto teſtati ſunt hoſtes.

Βαδίζοντί μοι χθὲς τὴν στοὰν, τὴν ἐντεῦθεν ἐξιόντων ἐν ἀριστερᾷ, τὴν ἕκτης ἐπὶ δέκα, σμικρὸν ὡς μεσημβρίας, Θεσσαλός τις ἀπήντησέ μοι. τάχα τινὰς αὐτὸν ὑμῶν, ἐπίσταμαι. σμικρός τις ἦν, χρυσοῦς, ὑπάλβικος, ἀνδρικὸς τὴν φύσιν. ἰδὼν δὲ αὐτὸν ἐπὶ πολὺ πόρρωθεν, Θεσσαλός ἔφην ἡ ποιητής, ποῖ δὴ, καὶ πόθεν οἴκοθεν ἦλθ' ὅς, ἐπυθόμην. πότερον οἴκαδε ἰὼν δι' ἐμοῦ, ἢ ἐμὲ βαδιεῖσθαι; ἀμέλει μὲν ἔφη ἐκ τούτου δι' ἐμοῦ. ἀνεγὰρ τοι τὴν νυκτῶν ἐξανέστης, ἔδοξέ μοι χρῆναι τοῖς Ὁμήρου χιλιοστοῖς τὴν ποιητικὴν ἀπαρξασθαι. καλῶς μὲν οὖν ποιῶν ἔφην, καὶ τὰ πρόφατα τῆς παιδώσεως ἐκείνῳ πίνων. ἐκεῖθεν οὖν δεξάμενος ἦλθ' ὅς, ἔλαθον ἐμαυτὸν, ὡς τοῦτο τὴν μεσημβρίας ἐκπεσών. ὅσῳ δὲ ἔφην, διὰ μὴ μοι ἐδόκεις πέπαυσθαι. πολὺ μὲν οὖν πρόσθεν ἔφη ἐβουλόμην τοῦτο διὰ μέσου ἦκειν, τῇ χειρὶ τὸν Ὅμηρον ἐπιδείξας. ἴσθι

Cum in Porticu deambularem, inde exeunti ad ſiniſtram, die decimo ſexto, paulò ante meridiem: occurrit mihi Therſagoras, quem fortè aliqui veſtrûm norint: puſillus eſt, aquilino naſo, ſubalbus, virili indole. Hunc cùm procul accedentem viderem, dixi. Hic Therſagoras poëta eſt, & interrogavi, quonam & unde veniret. Domo huc, inquit ille. Num, inquam, deambulandi gratia? Scilicet, inquit ille, hoc mihi opus erat. Nam mihi viſum eſt intempeſta nocte ſurgere, ut Homeri natali die poëtices primitias offerrem. Præclarè, inquam, facis, quòd illi gratiam refers inſtitutionis. Itaque initio inde ducto, inquit ille, non animadverti me ad meridiem uſque delapſum eſſe. Ego verò, ut dixi, deambulatione opus habeo. Sed multò antè, inquit ille, hunc compellare optans, veni, manu autem Homerum monſtrabat. Scitis utique in

1 Βαδίζοντί μοι] Eſſe non videtur Luciani, ſed alicujus Lucianum κακοζηλοῦντος. Matcil.

1 Ἀλ-

δήπου τὸ σὸν δεξιᾷ ἵδρυσαι τοῦ Πτολεμαίου νεώ, τὸ καθεσμῶδες τὰς κόμας. ἀσπασάμενός τε ἂν αὐτὸν ἀφικόμην ἔφη, καὶ ἀσπαζόμενος ἀφθόνως μεταδιδοίην τοῦ ἐπῶν. εἰ γὰρ ἔφην σὺ ἀξιοῖς τὰ πρὸς ἡμᾶς εἶναι. πάλαι μὲν βούλομαι καὶ ἐγὼ τὸν Δημοσθένην. ἐπικερῶσαί ποθεν τὴν αὐτοῦ χρηστότητα. εἰ δέ μοι ἐπιτρέποις τὸ εὐχαῖς, συμβαλοίμην ἂν σοι. κοινὸν γὰρ ἡμῖν τὸ ἔρμαιον. νῦν μὲν ἔφη ἐστὶ τὸ νύκτωρ τε, καὶ τὴν ἡμέραν ἀσχολίαις τοῦ Ὁμήρου ἐπιτρέψασθαι, θείοις μάρναις, καὶ μανικῶς εἰς τὴν ποίησιν ἐξεβακχεύθην. κρείττης δ' αὐτός. ἐπιτηδὲς μέντοι τυγὸν τὸ γραμματεῖον ἐφεψήμην, εἰ ἄρα τῆς σχολῆς ἄγγελὸς τοῦ ἑταίρου, σκεπτόμενος. δοκεῖς ἔν μοι σὺ καλῷ σὺ τὴν σχολὴν εἶναι μανθάνειν γὰρ εἰ ἦν δ' ἐγὼ, καὶ πέπυσμαι τὸ δὴ τὸ δόλιχον γεγενημένον. ὃς ἤδη λελυμένον τὴν κόνιν, καὶ τὸ λοιπὸν τῆς ψυχαγωγίας, μυθολογεῖν ἔφης τὸ παλαιστὴ διενοεῖτο, ἐπιδέξια κληθήσεσθαι τῆς πάλης ὕσης. δοκεῖ ἀλλ' ἐπὶ τῷ βαλλιδίῳ σὺν ἂν ἐμυθολόγεις ἔφη. καὶ σὺ δὴ μοι δοκεῖς γενικῶς τὸ δόλιχον τοῦ ἐπῶν, σύριγξιν ἀνδρὶ μέλλα δὴ κατορρωδοῦντι τὴν τοῦ σταδίου τύχην. καὶ ὃς γελάσας, ὡς δή σοι τι τοῦ λόγου εἶπεν ἐργασόμενος· ἴσως γὰρ ἔφην ὁ Δημοσθένης ἐλάττων, ἢ καθ' Ὅμηρον εἶναί σοι λόγῳ κεφαίνεται, καὶ σὺ μείζονα φρονεῖς, Ὁμήρου ἐπαινέσας. ἐμοὶ δ' ὁ Δημοσθένης σμικρὸν, ἐς τὸ μηδέν; συνηθροισμένος ἔφη. ἀφεστικέναι μοι δοκῶ ἂν τῶν ἥρως, εἰ ἐς παλαίειν εἰμὶ τὴν γνώμην ἴσος Ὁμήρῳ πεζαχθαι. τύχα εἶπον. ἐμὲ δ' οὐκ ἂν νομίζοις ἴσως τοῦ Δημοσθένους; ἀλλ' ἐπεί με μὴ τοῦτο τὸ λό-

in templo Ptolomæi ad dextram collocatum esse, promissis capillis. Quare veni ipsum alloquuturus, & precaturus ut mihi magnam versuum copiam largiatur. Vtinam inquam, votis proficere liceret ad res gerendas. Iamdudum enim statuo precibus fatigare Demosthenem, ut mihi suppeditet orationem ad natalem ejus ornandum. Si igitur satis foret vota facere, idem tecum vellem: nam commune nobis foret lucrum. Ego, inquit, hac nocte & hodie, lucubrato carmine, Homerum benevolentiæ causa laudare statuo. Nam divino, qualis est vatum, furore ad poësim raptus sum: quòd judicabis ipse. Consultò enim libellum hunc circunfero, si fortè in aliquem ex sociis otiosum incidero, tu autem mihi videris in præclaro esse otio. O te fœlicem, inquam, cui idem accidit ac illi qui dolicho victoriam adeptus, abluto jam pulvere, reliquo spectaculi tempore sese oblectans, cum luctatore fabulari cogitabat, qui ad luctam jam vocandus videretur. Ille autem, non ita, inquit, in carceribus fabulareris: & tu certè mihi videris verborum dolicho devicto, eum ludos facere, qui stadii fortunam perhorrescit. Scilicet ait ille, quasi rem difficilem susceperis. Fortassis, inquam, minoris pretii videtur tibi Demosthenes, quàm Homerus: & tu Homero laudato gloriaris. Me verò laudare Demosthenem, parum & nihil est? Cavillaris, inquit. Nolim ego dissidium ciere inter hos heroas, tametsi Homero magis faveo. Bene inquam, & me nonne putes Demostheni magis favere? Sed quoniam hac ra-

γὴν ἀπαμφίεσις καὶ τὴν ὑπόθεσιν, δῆλον ὡς τὴν ποιητικὴν ἔργον ἡγῇ μόνον, τοὺς δ' ῥητορικοὺς λόγους καταφρονεῖς ἀτεχνῶς, οἷον ἱππικὸς ἁνὴρ πεζοὺς ἐλαύνων. μὴ μανείην ἔφη τοῦτό γε, καὶ εἰ πολλῆς δεῖ τῆς μανίας ἐπὶ τοὺς ποιητικοὺς ἴεσθαι ῥήτορας. δεῖ γάρ τοι τῷ καλῷ λόγῳ ἔφη σύνεσιν πολὺ ἐπιπνοίας, εἰ μέλλοιτο μὴ ταπεινοὶ φαύλως, καὶ φαύλης φορυλίδος. οἶδα τοι ἔφη ὦ ἑταῖρε, καὶ χαίρω πολλάκις, ἄλλο τι δὴ λοιδορῶν, ἢ τὸν Δημοσθένους ἰσχὺν τοῦ Ὁμήρου πιθεῖς. οἷον λέγω, τῷ σφοδρότητα, καὶ πικρίαν, καὶ τὴν εὐθυμαρμύθητον. καὶ τὸ μὲ οἰνοβαρῆ, ὡσὸς τὰς Φιλίππου μέθας, καὶ κορδακισμούς, καὶ τὴν ἀσέλγειαν. τὸ δ' εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ὡσὸς τὸν, δεῖ γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τοὺς ὑπὲρ πατρίδος ἐλπίδους. καὶ τὸ ἦκι μὲν οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς, ὡσὸς τὸ, πηλίκον ποτὲ πράξαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης, καὶ ἐλευθερίας πολιτεύσαντες. ὦ μακάριε ἦ δ' ὃς τὸν ῥέοντα Πύθωνα, ὡσὸς τὰς Ὀδυσσέως νιφάδας τοῦ λόγου. καὶ τὸ εἰ μὲ μέλλοιμι ἀγήρων τ' ἀθανάτου τε ἔσεσθαι, ὡσὸς τὸ, πέφρικα μὲ γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις ἔβιος ἐκέκλυθι, καὶ σὺ οἰκίσαι πόλιν αὐτὸν καθείρξας τηρῇ. καὶ μυρίαι μυρίασιν αὖθις αὐτοῖς ἐπὶ τοῦτον τὸν λόγον ἐπιδρομαὶ ἥδιστον ἦ δ' ὃς παῖ, καὶ λοιδορίαις, καὶ τροπαῖς λέξεως καταμεμιγμένων, καὶ τὰς ἀφαιρέσεις τοῦ κόσμου μεταβολάς, ὡς τὰς τοῦ διατρόπου ἐπαινούσης, καὶ τὰς τοῦ διαβολοῦ σὺν τῷ καιρῷ γλαφυρότητος, καὶ τὸ ὃ τρόπον μεσοβάρβαρον παίζειν. καί μοι πολλάκις ἔδοξεν, ἃ γὰρ ἂν τάληθὲς ἀποκρύψαιμι, ὑπερπίστευον μὲ ῥα-

ration oration simpliciter contemnis, apparet te solam poësim, ducere operosam, & solutam orationem prorsus contemnere, sicut eques pedites prætervectus. Tum ille, absit ut sic insaniam, tametsi non levi furore opus est iis qui ad poëticas fores accedunt. Verùm & oratoribus, inquam, opus est afflatu quodam divino, ad efficiendam orationem non humilem & frigidam. Novi, inquit ille, ô amice, & sæpe gaudeo, cùm aliorum oratorum, tum Demosthenis collatione cum Homero. Vt quum vim, acerbitatem, & impetum comparo. Homerus vinolentum Agamemnonem appellat: ita Demosthenes in Philippi ebrietatem, saltationes, & petulantiam invehitur: & ut poëta, Vnum optimum augurium est, sic orator, Oportet bonos viros bona cum spe rempub. defendere. Et illud: Forsitan ipse senex deploret talia Peleus. Huic simile, Quàm graviter ingemiscerent illi fortes viri, qui propter gloriam, & patriæ libertatem in acie perierunt. Confero & magna vi fluentem Pythonem, cum Vlyssis verborum nivibus, & illud, Si senii exortes, mortisque essemus acerbæ: cum hoc, Omnibus hominibus mors est vitæ terminus, etiamsi quis in domuncula conclusum se servet. Denique sexcenti sunt ingenii in idem concursus. Delectant autem me affectus cùm vehementiores, tum leniores, & figuræ dictionis, & levantes tædium mutationes, & à digressionibus reditus, & comparationum opportunarum elegantia, denique totius orationis urbanitas. Et mihi sæpe visum est, non enim veritatem dissimulare queam,

ἡμίας Ἀτθικῆς καθάπτεσθαι Δημοσθένης, ὁ τῇ παῤῥησίᾳ ὡς φασιν ἀνειμένῳ, καὶ τὰς Ἀχαϊκὰς Ἀχαϊδας ὠθοπιέσαντος. ἁψάμενος γὰρ τούτου παλαίσματος, τὰς Ἑλληνικὰς ἀποπληρεῖ τραγῳδίας, καὶ μεταξὺ τῶν ἀκμαιοτάτης μάχας ἀμφιλόγους ἀκατακρίτους, καὶ μύθους τῷ φορεῖν σκεδαννύντος. πολλάκις δέ μοι τὰ τοῦ Δημοσθένους, καὶ μέτρα κῶλα, καὶ ῥυθμοί, καὶ βάσεις, σὺν ἔξω τοῦ ποιητικῆς ἡδονῆς ἐμβιβάζεσιν, ὥσπερ ἀεὶ Ὄμηρον ἐλλιπῆ ἀνιᾶσθαι, ἢ παρασιώπησιν, ἢ χρημάτων τραχύτητος, ἢ καθαρότητος, ἀλλ' ἔοικε φύσει πως ὑπάρχειν πρὸς δυνάμεις τὰς ἀρίστας ἐπιτηδείως ἔχειν. πόθεν γὰρ δὴ ἂν φρονοίην ἐν τῷ σοὶ Καλλιόπην, τυπτὸν ἢ μαγάσκειν; ἀλλ' οὐδὲν ἧττον τὸν ἀγώνισμα τοῦ εἰς Ὅμηρον ἐγκωμίων, διπλάσιον ἔργον, ἢ τὸν σὸν εἰς Δημοσθένην ἐπαίνους τίθημι. ὁ τοῖς μέτροις, ἀλλὰ τῇ ὑποθέσει φημὶ, τῷ τοῦ μὲν, σὺν ἔχειν ἐδραίαν τινὰ κρηπίδα ὑποβολῆς τοῦ ἐπαίνου, πολύπλοκα δὲ ποιητικῆς αὐτῆς. τὰ δ' ἄλλα, τὰ μὲν ἀσαφῆ, πατρὸς, καὶ γένους, καὶ χρόνου. εἰ γὰρ τι σαφὲς αὐτῶν ἦν, σὺν ἂν ἀμφίλεκτον ἀνθρώποις ἔρις. πατρίδα μὲν διδόντων αὐτῷ, Ἰωνικὴν Κολοφῶνα, ἢ Κύμην, ἢ Χίον, ἢ Σμύρναν, ἢ Θήβας τὰς Αἰγυπτίας, ἢ μυρίας ἄλλας, πατέρα δὲ Μαίονα τὸν Λυδὸν, ἢ ποταμόν. καὶ μητέρα Μελανώπην φασὶν, ἢ Νύμφην τῶν δρυάδων, ἀνθρωπίνου γένους ἀπείρου. χρόνου δὲ, τὸ Ἡρωϊκὸν, ἢ τὸ Ἰωνικόν. καὶ μήν ὅπως ὡτὸς τὸ Ἡσίοδον εἶχεν ἡλικίας σαφῶς εἰδέναι, ὅπερ καὶ τὸ γνωρίμως τοῦ μελησηφοῦς ἀφωρίσατο. τύχην δὲ, queam, Demosthenem, remissâ, ut ajunt, loquendi libertate, decentiùs segnitiem Atticam perstrinxisse, quàm is qui Achivos Achæidas appellavit. Et spiritu constantiùs intento Græcorum repræsentat tragœdias, quàm is qui, dum maximè viget pugna, colloquia fingit, & sermonibus impetum dissipat. Sæpe etiam membrorum mensuræ, numeri, & clausulæ, quas habet Demosthenes, non extra poëticam voluptatem me abducunt. Sicut neque Homero desunt antitheses, comparia, figuræ asperæ, vel puræ. Sed ita videtur à natura comparatum, ut facultatibus virtutes permisceantur. Quî autem tuam Calliopen hæc sentiendo contemnerem? At nihilo minùs meæ in prædicando Homero contentioni, duplum negotii inesse censeo, quàm tuis in Demosthenem laudibus. Non versuum, sed argumenti ratione, dico me non posse firmum laudum jacere fundamentum, præter quàm poëticam ipsam: cùm cætera sint ignota, patria, genus, ætas. Nam si nota essent inter homines anceps contentio non esset: aliis patriam ei assignantibus, Ionicam Colophonem, aliis Cumam, vel Chium, vel Smyrnam, vel Thebas Ægyptias, vel innumeras alias. Patrem autem Mæonem Lydum, vel fluvium, & matrem Melanopen ajunt, aut Nympham aliquam ex Dryadibus, siquidem humanum genus ignoratur. Porrò ætatem: Heroicam aut Ionicam. Nec satis constat utrum Hesiodus sit antiquior, siquidem nomen Melesigenæ, ei quod nunc est in usu, anteponunt. Fortunam autem, paupertatem, & cæcitatem: sed hæc cùm incerta sint,

πτίας, ἢ πάθος ὁμμάτων, [1]ἀλλὰ μὴ βίλπιον εἶη ἢ τοῦτο ἐᾶν σὺ ἀσαφοῦ κείμενα. τοῖς γενὸν δή μοι πρόμυθον τὸ ἐγκώμιον, ποίησιν ἄσχαλλον ἐπαινέσαι, ἢ σοφίαν ἐκ τῶν ἐπῶν εἰκαζομένην συλλέγειν. τὸ γὰρ σὺν ἔφη κ' χαίρος, ἐπίδρομόν τι, ἢ λεῖον, ἢ ἀριθμοῖς τε, ἢ γνωσίμοις, μόνον ὁρμένοις. οἷον, ὄψον ἔπιμον, ἡδυσμένων δεῖσθαι σὲ δύο μόνοι. τί γὰρ ἂν μέγα, ἢ λαμπρὸν ἡ τύχη τοῦ Δημοσθένους ἐφήνατο; τί δ' ἀγώνισμον; οὐκ Ἀθῆναι μὲν, αὐτοῦ πατρὶς, αἱ λιπαραὶ, ἢ ἀοίδιμοι, ἢ Ἑλλάδος ἔρεισμα; καὶ τοι λαβόμενον ἂν ἐγὼ τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῇ ποιητικῇ ἐξουσίας ἐπιστῆσαι ἂν ἐρωῖς θεῶν, ἢ κρίσις, καὶ κατοικήσεις, ἢ δωρεάς, ἢ τὴν Ἐλευσῖνα. νόμων γ', ἢ δικαστηρίων, καὶ παιγνίων, ἢ Πειραιῶς, καὶ ἀποικιῶν, ἢ τροπαίων ἁλατῶν, τε, ἢ χαράδραν ἐκείνην ἐγκώμιον, ὑσὶ ἂν εἰς ἐπίσης αἴξεις ἐφικέσθαι δυνατὸν τῷ λόγῳ φησὶν ὁ Δημοσθένης. ἀφθονία μὲν ἐμοὶ ἂν μοι πρόκειται πάντως τοσοῦτ' ἐξαίρμιον. σὺν ἂν ἁπαρτᾶν νομίζομεν τὸν νόμον τοῖς ἐπαίνοις ὃν, ὅτι τὸ πατρίδων ἐπικοσμεῖν τοῖς ἐπαινουμένοις. Ἰσοκράτης γ', παρεμπόρομος τῇ Ἑλένης φέρων ἐπίθημα τὸ Θησέα. τὸ μὲν δὴ ποιητικὸν φῦλον ἐλαφρότερον. σοὶ δ' ἴσως ἐγλάβεια τὸ ἐπαρόμιος σκῶμμα ἐπὶ τῇ ἀσυμμετρίᾳ ἐπαγαγόντι, μή σοι μεῖζον ἐφεστήκοιτο τὸ πίχραμμος τοῦ ὑγλάκου. παρεῖναι δὲ τὰς Ἀθήνας. ἐκεῖ χαίτῃ τὸ λόγῳ πατὴρ τεκτοναρχῶ, χρυσία κρηπὶς κ' Πίνδαρος. ἐν γὰρ ἂν Ἀθήναις λαμπρότερον τιμήσει τεκτοναρχικῶ. εἰ δ' ὁ Δημοσθένης ἔτι νομιδῆ παιδὸς ὄντι, ἁπλοῦς, τὸν ὀρφανίαν ἐ

sint, satius esset missa facere. Quare mihi valdè angusta erit encomii materia, poëtim imperfectam laudare, & sapientiam ex versibus æstimare. Tibi verò in promptu, inquit, planus & apertus est campus, de rebus certis & cognitis: tantùm verbis opus est, tanquam condimento ad obsonium parato. Quid enim non magnum, & splendidum Demosthenis fortuna concessit? quid non celebre? Nonne patria, Athenæ opulentæ, & nobiles, & Græciæ propugnaculum? Quòd si Athenæ mihi contigissent, licentia poëtica superinducerem amores Deorum, judicia, commigrationes, dona, Eleusinem. Porrò de legibus, judiciis, concionibus, Pyræo, coloniis, trophæis terra marique partis, ne unus quidem Demosthenes pari cum dignitate dicere posset. Ex his magna copia mihi suppeteret. Idque encomium non distrahendum putarem, cùm inter laudationum præcepta hoc sit, ut qui laudantur, à patria exornentur. Isocrates Helenæ præconio inseruit Thesèum. Liberi autem sunt poëtæ. Tu verò fortè metuis ne non servato modo, illa proverbii cavillatione excipiaris, Epigramma majus esse scrinio. Itaque omissis Athenis, excipit orationem pater classis præfectus, aureum, ut Pindarus ait, fundamentum. Nulla enim Athenis major dignitas est, quàm præfectura classis. Quòd verò extinctus est Demosthene adhuc puerulo, non est calamitas censenda, sed

[1] Ἀλλὰ μὴ βίλπιον] Corrige μὴν. Menag.

συμφορὴν ὑπολαμπτέον, ἀλλὰ δόξης ὑπόθεσιν τὸ τῆ φύσεως γνήσιον ἀποκαλυπτόμενον. Ὁμήρου μὲν οὖν, ὅτι παιδόντος, ὅτ' ἀσκησιν μνήμην καθ' ἑτερίαν παρειλήφαμεν. ἀλλ' ὅθεν ἀνάγκη τὸν ἐπαίνων ἄπτεσθαι τοῦ αὐτὸς διδαμικορομένου, ὕλην οὐκ ἀφορῆς, ἀλλὰ μελέτης, καὶ διδασκαλίας οὐκ ἔχοντα. μήθ' ὧν ἐπὶ τῷ Ἡσιόδῳ διαφυγόντα, τῷ ῥαθύμως, καὶ τοῖς ποιμέσι τὸν ἔπων ἐπιπνέοντα. σὺ δ' οὐτωσὶ δήπου, πολὺς μὲν ὁ Καλλίστρατος, λαμπρὸς δὲ ὁ Κεφάλων, Ἀλκιδάμας, Ἰσοκράτης, Ἴσαιος, Εὐβουλίδης, μυρίαι μὲν ἐφειλκόμεναι Ἀθήνησι τὸν ἡδονῶν, καὶ τὰς πατρωνείας ἀνάγκας ὑποκείμεναι. παχείας δὲ οὔσης τοῖς μειρακίοις τῆς ἡλικίας εἰς τὰς πέψεις ἀπολιθαίνειν, παρὸν δ' αὐτῷ καὶ ἐξουσίαν κωμῶν, οὐκ ἂν τὸ ἐπιτρέπων ὀλιγωρίας, ὁ τῆ φιλοσοφίας, καὶ τῆ πολιτικῆς ἀρετῆς κατέχε πόθος. ὃς αὐτὸν ἦγεν οὐκ ἐπὶ τὰς Φρύνης, ἀλλ' ἐπὶ τὰς Ἀσπασίας, καὶ Θεοφράστου, καὶ Ξενοκράτους, καὶ Πλάτωνος θύρας. κρίνατε ὦ βέλτιστε, φιλοσοφίας τῷ λόγῳ, διττὰς ἐπ' ἀνθρώποις ἐρώτων ἀγωγὰς, τὴν μὲν, θαλαττίαν τινὸς ἔρωτος παραφορὰν τε, καὶ ἀγέλασιν, καὶ κυμαίνουσαν οὐ ψυχὴ Ἀφροδίτης παυδήμου κλύδωνα, φλεγμαινούσαις νέων ὁρμαῖς, αὐτὸ χρῆμα θαλάττιον. τὴν δ' ἀρρενίαν χρυσῆς τινὸς σειρᾶς ἕλξειν, ἀ πυρὶ, καὶ τοξοις οὐ πλεῖσιν δυσαλγεῖς νόσους πεφυκότων, ἀλλ' ἐπὶ τὴν αὐτὸς ᾧ κάλλους ἀχραντόν τε, καὶ καθαρὸν ἰδέαν ἐξορμῶσαν, μανίᾳ σώφρονι τὰς ψυχὰς, ὅσην Ζηνὸς εἶναι, καὶ Θεῶν ἀληθοφόρον φησὶν ὁ τραγικός. ἔρωτα δὴ πάντα πρόσλαμβανε, καιρόν. ἀπάλαμον. κάτοπτρον. ξίφος. γλῶτταν διαρρῶσαι. μετιέναι οἷς τὸ

sed gloriæ occasio, retegens generosam indolem. Homeri nec institutionem, nec studia ex scriptis accepimus: sed statim ab operibus ejus mihi est laudandus, cùm materiam ex educatione, studiis, & institutione ipsius sumere non possim: nec ad Hesiodi laurum confugere, quæ molliter, etiam pastoribus carmina inspirabat. Tu verò Callistratum habes, & longum splendidumque catalogum, Alcidamantem, Isocratem, Isæum, Eubulidem. Et quanquam innumeræ sunt Athenis voluptates, quibus pelliciuntur, etiam qui paterno imperio sunt obnoxii, estque adolescentia per se ad voluptatem proclivis, cùm liceret ipsi per tutorum negligentiam voluptates sequi, tamen continuit eum philosophiæ, & politicæ virtutis amor: qui ducebat ipsum, non ad Phrynes, sed Aristotelis, Theophrasti, Xenocratis, & Platonis fores. Atque hìc, ô præclare, poteris philosophari, duas apud homines esse amorum species, alteram quidem, marini cujusdam amoris impotentem, agrestem, & fluctuantem in animo veneris vulgaris tempestatem, exæstuantibus juvenum cupiditatibus, rem planè marinam. Alteram, aureæ catenæ cœlestis attractionem, quæ non igni, non telis insanabiles vulnerum morbos infligit: sed ad pulchritudinis ipsius incorruptam, puramque formam comprehendendam impellit, sano mentium furore, quæ ad Iovem accedunt, & Diis cognatæ sunt, ut ait tragicus ille. Amori sanè omnia parabilia, tonsura, spelunca, speculum, gladius, linguam efformare, ætate vergente,

ἡλικίας ὑποκέεσιν. μνήμην ἀκριβῶσαι. ἀοῦδὴν καταφρονῆσαι. συνέψαι νύκτας ἐπιπόνοις ἡμέρῃσι. ἐξ ὧν τίς οὐκ οἶδεν ὁποῖος, ὁ Δημοσθένης ἔφη σοι τῷ ῥηθεκλεῖ ἐγένετο; πῶς μὲ σκοῖσας, καὶ τοῖς ὀνόμασι, καταπυκνῶν τὸν λόγον. πῶς δὲ διαλήσεσιν, ἐξακριβοῦν τὰς πιθανότητας. λαμπρὸς μὲν τῷ μεγάθει, σφοδρὸς δὲ τῷ πνεύματι, σωφρονέστερος δὲ τῶν τῶν ὀνομάτων, καὶ νοημάτων ἐγκράτειαν, ποικιλώτερος δ' ἁπάντων χαρακτῆρι σχημάτων. μόνος γάρ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμψυχον, καὶ σφυρήλατον παρῆχε τὸν λόγον. ὃ γὰρ ὡς τὸν Αἰσχύλον ὁ Καλλισθένης ἔφη που λέγων, τὰς τραγῳδίας ἐν οἴνῳ γράφειν, ἐξορμῶντα, καὶ ἀναθερμαίνοντα τῷ ψυχῇ, οὐχ ὅπως ὁ Δημοσθένης συνεπίνετο πρὸς μέθην τοὺς λόγους. ἀλλ' ὕδωρ πίνων, ἢ ὅ γε Δημοσθένης παίζων φασὶν εἰς τοῦτο τὴν αὐτοῦ τῶν ὑδροποσίαν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι, πρὸς ὕδωρ λέγειν. τὸν Δημοσθένην δὲ, πρὸς ὕδωρ γράφειν. Πυθέα δὲ, ὁ περὶ τῶν Δημοσθενικῶν λόγων, λάμπειν ἐφαίνετο δὲ νυκτερινὸν λύχνον. καὶ τοῦτό μὲ ἔφη σοι τὸ χωρίον δὲ λόγου, κοινὸν πρὸς τὴν ἐμὴν ὑπόθεσιν, ὁ γάρ τοι μέγας ὁ περὶ τῶν Ὠμήρου ποιητῶν, ὑπῆρχε καμοὶ λόγος. ἀλλ' εἰ μετρίοις ἐπὶ τὰς φιλανθρωπίας, καὶ τῶν σὺν τοῖς χρήμασι φιλοτιμίαν, καὶ τὴν πολιτείας τῶν ὅλων λαμπρότητα. καὶ ὁ μὲ, ἦτε σωτείρων, ὡς τὰ λοιπὰ ἐσθιόντων. ἐγὼ δὲ, γελάσας, ἦ που ἔφην διανοῇ καταχεῖν μου τὰ ὦτα, ὥσπερ βαλανεὺς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον; νὴ Δία γὰ εἶπε, δημοσιάς τε, καὶ χορηγίας ἐξελάσεις, καὶ τριηραρχίας, καὶ τεῖχος, καὶ τάφρον, καὶ λύσεις αἰχμαλώτε, pronunciationem discere, memoriam diligenter exercere, tumultus contemnere, noctes laboriosis diebus connectere. Vnde quis nescit, inquit, qualis orator fuerit Demosthenes? quum sententiis, & vocabulis orationem exornat: quum affectibus argumenta probabilia exactè persequitur: splendidus quidem magnitudine, vehemens autem spiritu, & temperantissimus in vocabulorum, & sententiarum moderatione, & varietate figurarum elegantissimus: ac utique solus oratorum: ut Leosthenes dicere non dubitavit, animatam, non malleo fabricatam orationem præbuit. Non enim ut Æschylum dixit alicubi Callisthenes tragœdias scripsisse quum vino prolutus incaluisset: ita Demosthenes componebat orationes ebrius, sed aquam potus: unde in ejus aquæ potum fertur joco dixisse Demades, alios quidem ad aquam dicere, Demosthenem autem ad aquam scribere solitum esse. Pytheæ verò, Demosthenicarum orationum plausus, lucernam nocturnam olere videbatur. Habes, inquit, hunc dicendi campum, cum meo argumento communem. Non enim minor fuerit mea Homericæ poëseos prædicatio. Sed si ad humanitatem, & diligentiam in negotiis, totamque in administratione reip. claritatem transires. Et cùm hic sermonem continuaret, ut reliqua additurus. Ego ridens, nunquid, inquam, ut balneator hausto reliquo sermone, meas aures perfundere constituis? Etiam, inquit ille, populares epulas, spontaneas in ludos erogationes, navium præfecturas, murum, fossam,

των, ἢ παρῆσαν ἀνδρῶσιν, χρήσιμα πολιτείαν. καὶ πρέσβεις, ἢ νομοθεσίας, ἢ μεγάλων πολιτευμάτων ἔμπεσον, γελᾶν ἔπεισί μοι, ἢ τὰς ὀφρῦς συνάγοντα, ἢ δεδιότος, μὴ λόγοι τὰ Δημοσθένους αὐτὸν ἔργων ἐπιλίπωσιν. ἴσως γὰρ ἔφη ὦ γαθὲ, νομίζεις ἐμὲ δὴ μόνον τῶν ῥητορικῶν βεβιωκότων, μὴ ἀμαθυλλήσθαι τὰ ὦπα τοῖς Δημοσθένους πράξεσιν; εἶτα ἔφη πρὸς τὸ λέγειν ἐπικουρίας τινὸς ὡς σὺ φῂς, δέομεθα. πολὺν εἰ μή σε τυγχάνομεν κεκτῆσθαι πάλαι, οἷον αὐγῆς περιλαμπούσης, σὺν ἔχοις πρὸς λαμπρὸν τὸν Δημοσθένους δόξαν, τὸν ὄψιν ἀπερείσας. καὶ γὰρ αὐτός τι τοιοῦτον ἐν Ὁμήρῳ κατέχω πάλαι. καπνὸν ἄλλον γάρ μικρὸν δεῖν, ὡς ἐκ ἀνιαροῦ λιπαίνον ὄν μοι πρὸς τὸν ὑπόθεσιν. εἶτ' ἐγὼ μὲν, ἐκ οἶδ' ὅπως ἀνήνεγκα, δοκῶ μοι κατὰ σμικρὸν περιορᾶν ζόμενον ἀνθρακα ὁρᾶν. ἢ μηδὲ λάμπειν, ὥσπερ ἡλίου τὰς ὄψεις, νόμος ἦν τὸν Ὁμηρικὸν χρῆσις ἐλέγχεσθαι. σοὶ δέ μοι φαίνεται ἢ τοῦτο ἔφη πολὺ ῥᾷον, ἢ καθ' ἡμὲ εἶναι. τὸ μὲν γὰρ Ὁμήρου δόξης, οἷον ἐπὶ μιᾶς ὁρμώσης τὸ ποιητικῆς δυνάμεως ἀθρόως ἐξ ἀνάγκης ἦν ἅπασης λαβεῖν. σὺ δ' εἰ μὲν ἐπὶ τὸν Δημοσθένην ὅλον ἐφάπτῃ τῇ γνώμῃ πρόθυμος, ἢ μάλα ἂν λαμπρὸς εἶναι τὸ λέγειν ἅπαν, ἐκ ἔχων ὅτῳ πρῶτον τὴν γνώμην λάβοις, καθάπερ οἱ λίχνοι πάγυσι τοῖς Συρακουσίοις τραπέζαις, ἢ οἱ φιλήκοοι, ἢ φιλοθέαμονες, εἰς μυρίας ἀκουσμάτων, ἢ θεαμάτων ἡδονὰς ἐμπεσόντες. ἐκ ἔχουσι γὰρ ἐφ' ᾧ ἔλθωσιν, ἀεὶ τὸν ἐπιθυμίαν μειζόνων ὄντες. οἶμαι δ' ἢ σὲ μεγαπηδᾶν, ἐκ ἔχοντα ἐφ' ὅ, τι σαίρῃς, σὺν κύκλῳ σε περιελκόντων, φύσεως μεγαλοπρεποῦς, ἁρμῆς λαμπρᾶς, βίου σώφρονος, λόγου δεινοῦ

liberatos captivos, locatas virgines, optimam remp. legatos, leges, & magnitudinem rerum gestarum incidentem: subit mihi irridere supercilia contrahentem, & metuentem ne deficeret ipsum oratio de rebus gestis Demosthenis. Fortè enim inquam, ô bone putas me unum ex omnibus qui eloquentiæ operam dederunt, nihil audisse de rebus gestis Demosthenis? Imò, ait ille, aliquo ad dicendum, ut ais, auxilio nobis est opus. Vçrùm nisi aliter affectus es adversus circumfulgentem splendorem, non possis splendidam Demosthenis gloriam fixis oculis intueri. Quod quidem initio in Homero mihi accidit. Quare pene abjeci argumentum, ut quod obtueri non possem. Deinde nescio quo pacto me recepi, puto me paulatim assuefaciendo adversis oculis intueri: ne eos tanquam à sole avertendo, nothus gentis Homericæ arguerer. Tuum verò negotium mihi quàm meum videtur esse facilius. Nam cùm in Homero nihil præter poëticam laudare possimus, tota illa laus in animo simul necessariò concipienda est. Tu verò si ad totum Demosthenem semel animũ convertas, ad dicendum prosiliens profectò hæreas dubius quid primum sumas, haud aliter quàm gulosi Syracusanis mensis accumbentes, vel avidi auditores & spectatores nacti sexcenta aurium & oculorum jucunda objecta. Nesciunt enim quò se convertant, subindè cupiditatem mutantes. Itaque opinor te ex alio in aliud desilire, cùm non habeas cui immoreris, dum te in orbem circumagunt, indoles magnifica, ingenium ardens, temperantia, eloquentia, for-

τητος, τ' ἐν ταῖς πράξεσιν ἀνδρείας, λημμάτων πολλῶν & μεγάλων, ὑπεροψίας, δικαιοσύνης, φιλανθρωπίας, πίστεως, φρονήματος, συνέσεως, ἰσχύος τ' πολλῶν, & μεγάλων πολιτευμάτων. ἴσως ἂν ὁρῶν ἔνιος ῥᾳδ', ψηφίσματα, πρέσβεις, δημηγορίας, νόμους, ἐκκλησίαν, ἀποστόλους, Εὐβοίαν, Μέγαρα, τὴν Βοιωτίαν, Χίον, Ῥόδον, τ' Ἑλλησπόντου, Βυζάντιον, ὁκ ἔχεις ὅποι τὴν γνώμην ἀποκλίνῃς, συμπεριφερόμενος τοῖς πλουσιωτήμασιν. ὥσπερ ὧν ὁ Πίνδαρος, ἐπὶ πολλὰ τὴν γνώμην τραπόμενος, ὅτου πως ἠπόρησεν, Ἰσμηνὸν, ἢ χρυσηλάκατον Μελίαν, ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος, ἢ τὰν κυανόπτερον Θήβαν, ἢ τὸ πάγκλυτον Διὸς Ἡρακλέος, ἢ τὰν Διονύσου πολυγαθῆ τιμάν, ἢ γάμον Ἁρμονίας Ἀφροδίτας, ὑμνήσομαι, ὑπισχνεῖτο ἢ σύμπαντ' ἐοικὼς ἅπτεσθαι, λόγον, ἢ βίον, ἢ ῥητορικὴν, ἢ φιλοσοφίαν, ἢ δημηγορίαν, ἢ τ' ἀνάγκην πενθεῖν ὑμᾶς. ἔστι δ' ὅδε ἔργον σκοπεῖν ἔφη τὸν σπάνιον, ἀλλ' ἑνὸς, ὅταν δὴ λαβόμενος, ἢ τ' ῥητορικὴς καθ' αὑτὴν, εἰς ταὐτὸν καταθῇ τὸν λόγον. ἐκεῖνο γάρ σοι φησὶ Περικλῆς. σκέπτεσθε μὴ γε, τὰς ἀφορμὰς, καὶ βοηθείας, καὶ παιδιὰς πλέονος, δόξῃ δ' ἀναλώσοντες, ἀλλ' αὐτόν γε ἀφ' ὁρῶμεν, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαυλότητα, ὁδὲ ἔμμηνον ἔχοντες, ὅσ' οἷόν ἐξαρκέσειν ὡδὶς τὴν δ' χρόνον βάσανον, καὶ κρίσιν. τὰ δ' Δημοσθένους, ἀλλὰ σοὶ καταλελείφθω λέγειν, εἰ ταύτῃ τρέποιο. ὡδὶς γὰ μὴν τὰς τ' ψυχὰς ἀρετὰς, & τὰς πολιτείας αὐτὸν τραπόμενον, καλὸν μέλαν ἡνίκα ἂν πέτομένας τὴν Δημοσθένην. εἰ δ' βάλοιο ἀψιλῶς, δύο, καὶ σωίτρεις ἑλόμενος, ἐκ τῶν πολλῶν ἕν τι ἀπολαβεῖν ἐπιχείρησον.

fortitudo in rebus gerendis, multorum magnorumque lucrorum despicientia, justitia, humanitas, fides, consilium, prudentia, singulæ multarum magnarumque in repub. actionum. Forsan hinc intuens, decreta, legationes, conciones, leges: inde classes, Eubœam, Megara, Bœotiam, Chium, Rhodum, Hellespontum, Byzantium, nescis quò animum inclines, cùm te rerum copia huc illuc rapiat. Vt igitur Pindarus converio ad multa animo, sic ambigit, dicens. Num mea Ismenum, Meliam-ve nympham, Seu magis Cadmum, genus aut virorum, Dentibus sævi genitum Draconis, Carmina dicent? Num canam Thebas, celebres-ve pugnas Herculis? num Bacche tuos honores? Vel priùs nunc Harmoniæ puellæ, Dicam hymenæos? Ita tu dubitare videris, utrum orationes, an res gestas, aut eloquentiam, aut doctrinam, aut authoritatem, aut mortem viri sumas laudandam. Verum nullo, inquit, negotio errorem evitabis: si uno quolibet argumento assumpto, ut pote sola eloquentia, in eam tua oratio incumbat. Hîc satis erit eum cum Pericle conferre. Illius quidem fulgura, tonitrua, & suadelæ quoddam calcar fama accepimus, sed orationem ipsam non videmus. Vnde constat ejus nihil præter opinionem stetisse, nec temporis probationem & judicium sustinere potuisse. At Demosthenis scripta extant, sed hoc tibi dicendum relinquam, si hoc argumentum tractaveris. Si converteris te ad mores ejus, & res gestas: bonum fuerit unum quodlibet excerpere argumentum. Vel si largiter differere velis, duobus, &

μῆνον, ἔχειν ἀποχρῶσαν λόγων ὑπερβολήν. πολλὴ γὰρ ἐν ἅπασιν ἡ λαμπρότης. εἰ δὲ σὺ καὶ ἐν παντὸς, ἀλλ' οὐκ ἐξ ἴσου ἐπαινεσόμεθα. νόμῳ γὰρ Ὁμηρικῷ, Ἡρώων ἐπαίνους οὐκ ἐξ ἴσων μέρεσιν ἀρμόζομεν, ποσὶν, ἢ κεφαλῇ, ἢ κόμῃ. κἂν ἄρα τῷ φορημάτων, ἢ ἀσπίδων. μεμπτῶν δὲ οὐδὲ τοῖς θείοις ἐφθόνησε, ὑμνεῖσθαι πρὸς τῶν ποιητῶν, ἐξ ἡλακάτης, ἢ τόξων, ἢ τῆς αἰγίδος, μήπω μὲν δὴ μέρεσι σώμασιν, ἢ τῆς ψυχῆς. τῶν δ' ὑπερτεθέντων ἢ, ὅλῃ δυνάσθαι ἐφάπτεσθαι ἐλλήνων. ὅθεν οὐδὲ ὁ Δημοσθένης αἰτιάσεται, καθ' ἓν τῶν αὐτῶν καλῶν ἐπαινήσαντα. ἐπὶ τοῦτο σύμπαν, οὐδεὶς ἂν αὐτὸν ἐξαρκέσειεν ἐπαινέσαι. ταῦτα δ' Θεραγόρου διελθόντος, οἶμαι σε ἔφην ἐγὼ ἐπιδεδεῖχθαί μοι βουλόμενον, τὸ, μὴ μόνον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι, τὸν λόγων πειρεμπόρευμα ποιοῦντα τὸν Δημοσθένην, τὰ πρὸς τοῖς ἐμμέτροις ὠφεληθέντα. σοὶ μὲν δὴ ἔφη τὴν ῥᾳστώνην ταύτην, ὡς ἔοικεν ἐπιφερομένῳ τὸν λόγον, εἰ μὴ τὸν Φρονιμάδου ἀνεῖς, ἀκροατὴς ἡμῖν γένοιο. πρὸς ἃ γὰρ πάνυ ἔρρωσαι γέγονεν ἁδὲν εὖ ἴσθι. σκόπει δὲ μὴ ἐς πολέμου ἢ γυναικὸς ἦκεν. καλὸν ἂν λέγοις ἔφη τὸ ἴαμα. σὺ γὰρ ἔφην ἀγνοεῖς οἶμαι τὸ παρὸν ἄπορον. εἶπε ἰατρῷ δίκαιον τὸ δὲ νοσοῦντα σιτίον ἀγνοήσαντα, ἄλλο τι φαρμακεύσειν. ὅπη δή; σὺ μὲν ἂ πρᾴξειν ἂν, τὸν πρώτον ἐν τῷ πρὸς τὸν λόγον, ἐπιχείρησας ἰᾶσθαι, τάσδ' ἤδη καὶ πάλαι παλαιὰς ἐπῳδάς. ὥστε πιθανὸν τὴν ἀπορίαν ἴσως σοι τὰ ἴαματα. ἢ δ' ὃν ἔφη σοι τόδε ἴαμα. χρὴ μάλιστα καθαρὸν ὁδὸν, ταραλεωτάτην εἶναι τὴν σωτηρεστάτην, τοῦ ἀναλῶσαι γὰρ εἶπον πρόκειται. ἢ φαπὶν Ἀννίκεριν τὸν Κυρηναῖον φιλοῦμεν ἡμῖν πρὸς

tribus selectis, amplissimam dicendi materiam habebis: res enim omnes sunt splendidissimæ. Quòd si non omnia, sed partem laudabimus, id Homeri exemplo faciemus, qui Heroum partes laudat, puta pedes, vel caput, vel comam, aut vestes, aut clypeum. Nec Dii quidem poëtarum laudes aspernantur, sumptas à colo, aut telis, aut ægide, nedum ab aliqua corporis aut animæ parte. Beneficia verò semel complecti nemo potest. Itaque nec Demosthenes vitio vertet, si unicam ex ejus virtutibus laudes: siquidem ne ipse quidem, omnes simul collaudare posset. Cùm hæc diceret Theragoras, puto te, inquam, ostendere mihi volentem, quòd non solùm bonus es poëta, tuæ orationi mentionem inseruisse Demosthenis, solutam orationem metricæ adjungendo. Tum ille, inquit, tuæ recreationi consulens, compulsus sum ad percurrendum hoc argumentum, ut remissa cura, noster fieres auditor. At probè scias, inquam, te nihil operæ pretium feciſſe. Quin vide ne magis diversum aliud feceris. Egregiam profectò, inquit, medelam dicis. At puto, inquam, nescis quæ res me nunc angat: deinde ut medicus ignorans ægroti morbum, alium curas. Quid illud est? Tu quidem, ea quæ turbarent eum qui se primùm ad dicendum conferret, instituisti medicari. Sed illa mihi jam olim annorum periodis exhausta sunt. Quare irrita sunt ad ea quibus angor, tua remedia. At hoc, inquit, remedium fuerit. Oportet, sanè viæ in morem, ut ea sit tutissima, quæ maximè trita. Mihi verò diversum, inquam, placebat. Ajunt Annicerim Cyrenæum Platonis & sociorum

Πλάτωνά τι, καὶ τὰς ἁμάξας. τὸ μὲν γὰρ κυρηναϊκὸν ἁρματηλασίαν ἐπιδεικνύσθαι, πολλοὺς περὶ τὴν ἀκαδημίαν ἐξελαύνειν δρόμους, ἐπὶ τὰ αὐτὰ τῆς ἁρμαξιτροχίας ἀπαυδᾶν, μηδὲν διαφέρειν, ὥσθ' ἑνὸς δρόμου σημεῖα καὶ τὰ γῆς ὑπολείπεσθαι. τοῦτον δ' ἐγὼ, τὸν ἀτραπὸν ἀποδύναι, τὰς ἁρμαξιτροχίας ἀλείφειν. ὃ μάλα ῥᾴδιον ἦν οἶμαι καινοτέραν ὁδὸν τετραμμένον σκοπεῖν, ἀλλά τι τὸ [1] Πάσωνος ἔφη σοφόν. ποῖον ἔφην; ὃ γὰρ ἀκήκοα. Πάσωνι τῷ ζωγράφῳ φασὶν ἐπιδόντα γράψαι ἵππον κυλινδούμενον. τὸν δ', γράψαι τρέχοντα, καὶ πολὺν κονιορτὸν ποιεῖν τοῖς ἵπποις. ὡς δ' ἔτι γράφοντος, ἐπιστῆναι τὸν ἐπιδόντα, μίμφεσθαι, μὴ γὰρ τοῦτο προστάξαι. τὸν δὲ Πάσωνα ἐπὶ πίνακος τὰ μετόπισθε κρύψαι περιελαύνοντα, τῷ παιδὶ τὸν γραφῆν ἐπιδεῖξαι κελεύσαι, καὶ ἵππον ἔμπαλιν κυλίνδούμενον. ὀφθῶσι καλινδούμενον. ἠδὺς δὲ ἔφην Θερσαγόρα, ἂν μέλλῃ οὗτος μὲ τροφὴν μεμηχανῆσθαι τοσούτων ἐτῶν, ἀλλ' οὐχὶ πάσας τροφὰς, καὶ περιαγωγὰς ἐπαλλάττοντα, καὶ μεταπίπτοντα, δεδιέναι μὴ τὸ τελευταῖον πάθωμεν τὸ τῆς Πρωτέως. ποῖον ἔφη πάθος; τὸ, γλυφόμενον, ὁ φασιν αὐτὸν γλύφαι, φράσαι ἐξαρείσκοντα τὴν ἀνθρωπίνης ὄψεως. ἐπεὶ κατανενόηκε πάσας ἰδέας ἂν, θηρίων, καὶ φυτῶν, καὶ στοιχείων, αὖθις αὖ πάντων μορφῆς ἐπεισάκτου, Πρωτέα γενέσθαι. σὺ μὲν εἶπεν ὑπὲρ τὸν Πρωτέα μηχανᾶ τὴν ἐμὴν ἀπρέπειαν ἀποδιδράσκειν. ἐγὼ δὲ ἔφην τοῦτο. παρίξω γὰρ ἐμαυτὸν ἀπροσδόκητον, μᾶλλον τὴν ἐπηρτημένην φροντίδα. τάχα

rum fuisse æmulum: eumque currus agitationem ostentando, multos circum Academiam cursus exegisse, eadem omnes in orbita, citra errorem, ita ut vestigia cursus unius in terra relinquerentur. Ego verò contrà studeo tritas orbitas evitare. At difficile esse puto, novam viam relicta jam trita excogitare. At Passonis placet consilium. Quodnam? inquam: non enim audivi. Passoni pictori dicunt mandatum fuisse, ut pingeret equum sese volutantem: illum verò, currentem pinxisse, multo pulvere circundatum: & cùm is adhuc pingeret, eum qui ejus operam locarat superveniss, & conquestum esse, quòd istud non mandasset. Tum Passonem inversa tabula, puerum jussisse ut picturam exhiberet spectandam, visumque esse equum sese volutantem. Festivus, inquam, es Therſagora, si unam tot annis conversionem me molitum esse putas, at non vereri ne mihi omnes conversiones & circumactus experto, tandem accidat idem quod Proteo. Quidnam? inquit. Scilicet ut fiam, quod dicunt ipsum factum esse, quum rationem excogitaret qua humanum aspectum fugeret. Illo absumptis omnibus formis bestiarum, plantarum, elementorum, rursùs peregrinæ formæ penuria factus est Proteus. Tu, inquit ille, Proteo mutabilior, meam orationem effugere conaris. Minime, inquam, ô præclare. Nam dimissa ex animo impendente cogitatione, auditorem me præbebo. For-

1 Πάσωνος] Pausón dicitur pictor ille Æliano Variæ Historiæ libro 14. cap. 1. & Plutarcho de Pythiæ oraculis; & aliis: ex quibus legendum hic Παύσωνος. Menagius.

χα γδ ἄνπ τῶεὶ Ϝ σῦ κυήμαΓ⊙ ἄῤῥονος ϓύμμ⊙, ϗ τ ἰμῆς ὠδῖν⊙ συμῥοῖσεις. ὡς ὖν ἰδύκ᾽ ταῦτα αὐτ᾽, κ᾽διάσαντες ἐπὶ τ πλησίον κρηπῖδ⊙, ἐγὼ μ ἠκροώμην. ὅδ᾽ ἀνελίττΘ μάλα ϓυναῖα ποιήματ⊙. μεζξὺ σ᾽ ὥσπερ ἔνδυς γενόμμ⊙, ἐπιπτύξας τ γραμματεῖον, κομίζω τ ἀκροαλικὸν ἴφημεθὸν, καὶ᾽ωΓ Ἀϑήνησιν ἐκκλησιαστικὸν, ἢ δικαστικὸν. ἀλλ᾽ ὅπως ἔσῃ μοι χάρις. χάρις μὲν, ἔφην ἐϊσομαι, κὴ πῶς ὅ, π Ϲ λέγεις εἰδέναι; πόθ᾽ ἐπν ὅ, π Ϲ λέγεις; Μακεδονικοῖς εἶπεν ὐτύχων τ βασιλικῆς οἰκίας ὑπομνήμασι, κὴ τότ ὑπερήϑεις, τὸ γιβλίον δ᾽ ϗ᾽ πάρεργον ὠκτησάμην. κὴ νῦν ὑπεμνήσθην ἔχων οἴκαδε. χάρπτομ᾽ δ᾽ ἄλλά π τ Ἀντιπάτρου πραχθέντων ἐπὶ τ οἰκίας. ϗ τῶεὶ Δημοσθένης. ἅ μοι δοκεῖς ὐκ ἂν παρέργως ἀκοῦσαι. κὴ μὴν εἶπον ἤδη γέ σοι τ σῴαγελίων χάρις, κὴ τὰ λοιπὰ τ ἐπῶν. ἐγὼ μὲν ὖν ὐκ ἀπολείψομαί σου πρίν ἢ τὴν ὑπόσχεσιν ἔργον σοι ϓένεσθαι. σύ᾽ εἰσπέπαικας μὲν μ λαμπρῶς, τὴν Ὀλυμπιόνικον ϓιβλίον, ἔοικας δ᾽ ἐπάσειν αὐτὸς Ϲ τῶν Δημοσθένους. ὡς ὖν ἀνέγνω τὰ λοιπὰ Ϝ γραμματεία, διατρίψαντες ὀλίγον, ὅσον ἀποδοῦναι τῷ ποιήματι τὴς οἰκείας ἐπαίνους, ἤειμεν εἰς Ϝ Θερσαγόρου. κὴ μόλις μ, ἐπιτυχόν᾽ τ τῷ βιβλίῳ. καὶ᾽ λαβὼν τότε μ, ἀπηλαυνόμην. ὐτυχὼν δ᾽ ἔτι τῶν γνωρίμων διετρίβην, ὡς ὐδέν π ᾤετο τρέψας, ἀλλ᾽ ἐπ᾽ αὐτῶν ὀνομάτων τέ, κὴ ῥημάτων ὑμῖν ἀναλέξομαι. ὐδὲ γδ τῷ Ἀσκληπιῷ μεῖόν π γένεται τ τιμῆς, εἰ μὴ τ ᾠθισμένων αὐτῷ ποιηκέναι ἄσματα, τὰ Ἀλισοδήμου Ϝ Τρωιζηνίου, κὴ Σοφοκλέους, ᾄδεται, ϗ τῷ Διονύσῳ, τὸ μ ποίησιν καινὸν ποιεῖν, κωμῳδίας, ἢ

Forsan enim quum non amplius tui partus eris sollicitus, meæ parturæ mecum curam suscipies. Vt igitur ita visum est ipsi, in proxima sede consedimus, ubi ego quidem audiebam, ille verò præstantissimum poëma recitabat. Inter legendum autem, ut numine afflatus, complicato libro, aufer, inquit, hujus auscultationis mercedem, prout Athenis, in concionibus, & judiciis sportulæ dari solent. Sed vide ut gratiam mihi habeas. Gratiam-ne, inquam, habebo, etiam priusquam quid dicas intelligam? Sed quidnam est quod dicis? Cum incidissem, inquit, in Macedonicos regiæ domus commentarios, eaque res me summopere delectasset, non levi negotio librum comparavi, quem domi nunc habere memini. Continet autem cùm cæteras res ab Antipatro domi gestas: tum de Demosthene ea quæ mihi videris non oscitanter audivisse. Ego verò, inquam, tibi pro bono nuntio gratiam jam refero. Et reliquos versus audiam: nec te dimittam donec promissum præstiteris. Cæterùm splendida Homeri natalitia mihi dedisti, talia Demosthenis quoque daturus videris. Itaque lectis reliquis libri versibus, tantisper commorati, dum debitam laudem poëmati tribuissem, ivimus ad ædes Therſagoræ, ubi vix tandem librum reperit: quo tunc accepto, discessi: & perlecto statui nihil immutare, sed ad verbum vobis recitare. Non enim minor honos habetur Æsculapio, quum Alisodemi Trœzenii, & Sophoclis versus ei decantantur, si desit novum poëma sacrificantibus. Et Baccho nova poëmata faciendi, nempe comœdias, vel tra-

τραγῳδίας, ἐκλέλειπται. τὰ δ' ἑτέροις σεσπουδάσθαι, τοῖς νῦν εἰς μέσον τὸν καιρὸν κομίζουσι, χάριν οὐκ ἐλάττω φέρειν, τῷ τ' Θεῷ δοκεῖν τετιμηκέναι. τὸ μὲν οὖν βιβλίον, τοῦτο. ἔστι γὰρ τῶν ὑπομνημάτων τὸ σοφιστικὸν ἡμῖν μέρος. τὸ γὰρ ἄγαμαι σοῦ βιβλίου, φησὶν Ἀντιπάτρῳ μεμηνύσθαι παρόντα τὸν Ἀρχίαν. ὁδὶ Ἀρχίας, εἴ τις ἄρα τῶν νεωτέρων ἀγνοεῖ, τοὺς φυγάδας ἐπέπεκτο συλλαμβάνειν. ἐπέσταλτο δ' αὐτῷ ὑπὸ Δημοσθένους λαβεῖν τὸν Καλαυρείας πείσαντα μῶλον, ἢ βιάσασθαι τὸν Ἀντίπατρον ἥκειν. ὃς δὲ ὑπὸ μὲν τοῦ Ἀντιπάτρου ἦκεν ἐπὶ πίστει ἦν τῆς ἐλπίδος, τὸν Δημοσθένους δὲ ἀεὶ σωσδοκῶν. ὡς δὲ ἥκουσεν ὑπὸ τῆς Καλαυρείας ἥκειν τὸν Ἀρχίαν, ὤιμωξε ὡς εἶχεν, ἐκέλευσεν εἴσω καλεῖν. ἐπειδὴ εἰσῆλθεν, αὐτὸς φησὶν τὰ λοιπὰ τὸ βιβλίον, χαῖρε ὦ Ἀντίπατρε. τί δ' ἐμὲ χαίρειν, εἰ Δημοσθένην ἤγαγες; ἤγαγον ὡς ἐδυνάμην. ὑδρίαν γὰρ κομίζω τοῦ Δημοσθένους λειψάνων. ἀπ' ἐλπίδος μικρᾶς ἐσφήλας ὦ Ἀρχία. τί γὰρ τοῦτον, ἢ τὴν ὑδρίαν, Δημοσθένην σὺν ἔχοντι; τῷ γὰρ ψυχὴν αὐτὸν ὦ βασιλεῦ, πρὸς βίαν κατέχειν ἀδυνάτην, ἢ βοιωτίας, ὁδὶ ἐνδὺς παρ' ἡμῖν λαβόντες. ἡμεῖς γ', ἅπαξ ἂν τὸ Βυζαντίων τεῖχος ἐλοιμεν μηχαναῖς, ἢ Δημοσθένην χρυσίῳ. ἐγὼ δ' ὁ Παρμενίων ἔφη, εἴ μοί τις ἀθηναίων ὢν ἐν Ἀθήναις λέγων, ἐμὲ τὸν πατρῴου σεβόμενον, τούτῳ ἀργύριον μὲν σοείμην ἄν, φιλίαν δ' οὐκ ἄν. εἰδέ τις ὑπὲρ τοῦ πατρῴου ἐμὲ μισεῖ, τούτῳ σοσπολεμῶ μόνῳ, ὡς ἀκροπόλει, καὶ τείχει, καὶ νεωρίοις, καὶ πόρῳ. ζημιόω δὲ τοῦ χρείας, καὶ μακαρίζω μᾶλλον τοῦ κτήματος τὴν πόλιν. καὶ τοὺς μὲν, ἐγὼ τοῦ χρείας χρῄζων, ὅλης ἂν σοσσω-

tragœdias, mos desiit, & quæ ab aliis sunt composita, iis qui nunc ea tempestivè in medium afferunt, non minorem gratiam merentur, ut Deum honorasse videantur. Itaque hic liber (Est autem nostrarum partium, commentarius: libri verò narratio) refert Antipatro significatum esse, Archiam adesse. Archias autem, siquis juniorum hoc ignorat, exules comprehendere jussus erat. Literis quoque mandatum acceperat, ut nulla vi adhibita Demostheni persuaderet, ut ex Calauria ad Antipatrum veniret. Porrò Antipater in tantam spem erectus anxiè expectabat Demosthenis adventum. Quare cùm audivisset Archiam ex Calauria venire, repentè ut se habebat, intro vocari jussit. Postquam ingressus est, reliqua liber ipse dicet. Salve Antipater. Quidni salvus sim, si Demosthenem adduxisti? Adduxi ut potui: nam ex Demosthenis reliquiis Hydriam affero. Magna de spe me dejeciſti Archia. Quid enim mihi cum urna & ossibus, Demosthenem non habenti? Non fuit possibile rex, vivum in potestatem hostium redigere: non in Bœotia, vel à me hîc accepto auro. Nos verò citiùs Byzantii mœnia machinis, quàm Demosthenem auro expugnaremus. Ego ô Parmenio, inquit, siquis Athenien-sis in reip. consiliis pluris me facit quàm patriam, huic pecunias, amicitiam non item offerre velim. Siquis autem propter patriam mihi inimicus est, hunc ut arcem, mœnia, portus, & fossam oppugno. Admiror autem virtutem, & beatam esse dico urbem, cui civis hujusmodi obtigit. At proditores, quum eorum opera non amplius indigeo, per-

πολίσιμοι. τὸ δ', βυλοίμην ἂν σοι παρ' ἡμῖν τυχεῖν χρήμονος μᾶλλον, ἢ τῶν Ἰλλυρικῶν ἵππον, καὶ Τριβαλλῶν, καὶ πᾶν τὸ μισθοφορικὸν, τὸ ὅπλων βίας, τὸν δὲ λόγου πειθώ, καὶ τὸ τῆς γνώμης ἐμβριθὲς ἐνδεμνῆ πῆναι δύνασθαι. πρὸς Παρμενίωνα μὲν ταῦτα. τοιάδε δέ τινας καὶ πρὸς ἐμὲ λόγους ἐποιήσατο. τὸν μὲν Διοπείθους Ἀθήνηθεν ἀπεσταλμένον, ἐγὼ μὲν εἶχον δι' ὀργιλίδος. οὐδὲν εὖ μάλα γελάσας, ἔφη σὺ δ' Ἀτίκηι χρατηγὸν, ἢ στρατιώτην δεδιέναι ἡμῖν. αἱ μὲν τριήρεις, καὶ ὁ πειραιεὺς, καὶ τὰ νεώρια, λῆρος ἦσιν, καὶ φλύαρος. τὸ δ' ἂν ἄνθρωποι πεῖσαιεν, Διονυσιάζοντες, καὶ κρεανομίαις καταζῶντες, καὶ χοροῖς; εἰ δὲ μὴ Δημοσθένης εἷς ἐν Ἀθηναίοις ἐγένετο, ῥᾷον ἂν εἴχομεν τὴν πόλιν, ἢ Θηβαίους καὶ Θετταλοὺς ἀπατῶντες, βιαζόμενοι, φλύοντες, ἀνύμνοι. νεὼ δ' εἷς σκεῖνος ἐγείρεται, καὶ πᾶσι τοῖς κραιροῖς ἐφίσταται, καὶ ταῖς ἡμετέραις ὁρμαῖς ἐπακολουθεῖ, καὶ τοῖς στρατηγήμασιν ἀνθίσταται. λανθάνομεν δ' αὐτὸν οὐ τεχνάζοντες, οὐκ ἐπιχειροῦντες, οὐ βυλόμενοι. καὶ κοὐδαπῆ κώλυμά τι, καὶ σοβόλος ἡμῖν ἀνθρωπός ἐστι, μὴ πάντ' ἤδειν ἐξ ἐπιφορᾶς. [1] τὸ γάρ τοι κατ' αὐτὸν, οὐκ Ἀμφίπολιν εἴλομεν; οὐκ Ὄλυνθον; οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔχομεν; οὐχὶ Χερρόνησον, καὶ τῶν περὶ τὸν Ἑλλήσποντον κεκρατήκαμεν;

dere cupio. Illum autem incorruptum civem apud nos hîc habere malim, quàm Illyricum, & Triballicum equitatum, totumque mercenariorum exercitum. Nec armorum vi, facultatem persuadendi, & judicii gravitatem ullatenus postpono. Hæc ad Parmenionem: & ad me similia quoque verba fecit. Ego enim de iis qui cum Diopithe Athenis missi fuerant, solicitus eram. Ille verò profusè ridens dixit. Tu verò nobis ab Athenienſi duce, aut milite metuis. Triremes, Pyræus, & portus mihi nugæ sunt. Quid facerent homines in Bacchanalibus, conviviis & choris vitam consumentes? Si unus Demosthenes Athenis non fuisset, faciliùs potiti essemus urbe, quàm Thebis & Thessalia, dolo, vi, opprimentes & corrumpentes. Verùm unus ille vigilat in omnes intentus occasiones, & nostros observat impetus, nostrisque consiliis resistit. Nunquam fallere, neque insidiando, neque agendo, neque consulendo possumus. Hic uno verbo, tanquam propugnaculum obstat, quominus omnia primo impetu capiamus. Nam quantum in ipso fuit, non Amphipoli, non Olyntho, non Phocensibus, non Pylo, non Cherroneso, non ora Hellesponti potiri po-

1 Τὸ γάρ τοι κατ' αὐτὸν οὐκ Ἀμφίπολιν εἴλομεν, οὐκ Ὄλυνθον, οὐ Φωκέας καὶ Πύλον ἔχομεν;] Manifestissimum mendum non vidit doctus interpres Philippus Melanchthon. Nam quid de Pylo hic loquitur? quem numquam habuit Philippus, & qui in ultima Laconia vel Messenia situs, remotissimus fuit ab Antipatri ditione & Macedonum negotiis. Emenda igitur & repone meo periculo Πύλας. Eam emendationem firmat Demosthenes ipse in oratione de Cherroneso: κύριος δὲ Πυλῶν καὶ τῶν ἐντὸς τῶν Ἑλλήνων παρόδων. Et in oratione de falsa legatione: τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτι περὶ Φωκέων πολεμοῦντος καὶ τῶν κυρίας εἶναι Πυλῶν Φωκέας ἢ τὸν ἐντὸς Θερμοπυλῶν ἀδεᾶ πάντας ὑμᾶς ἔχειν ὑμῖν. Et rursus ibidem: περὶ τοῦ δὲ ἐλθεῖν καὶ τοῦ μείζονα, λέγω δὲ

ἀλλ' ἀνίστησι μὲν ἀκόντας, οἷον ὑπὸ μανδραγόρᾳ καθεύδοντας τοὺς αὐτῶν πολίτας, ὥσπερ τυμπανίτιν, καὶ κινεῖ τὴν ῥᾳθυμίαν τῇ παρρησίᾳ χρώμενος, ὀλίγον δ' πρὸς ἡδονὴν φρονίσιος. μεταλήψεται δ' τὰ χρηματίται τὰς πόρους, ἀπὸ τῶν θεάτρων, ἐπὶ τὰ στρατόπεδα. σωτήρια δ' τὸ ναυλικὸν, νόμοις τεταραγμένοις ὑπὸ τῆς ἀπιξίας μόνον πλέως διεφθαρμένον. ἐγείρει δ' ἐρρίμμενον ἤδη χρόνῳ πρὸς τὸν δραχμὸν, καὶ τὸ τριώβολον, τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα, πάλαι τούτους καθεκαθημένους, εἰς τὰς φροντίδας ἐπανάγων. καὶ τὴν ζῆλον τὴν Μαραθῶνι, καὶ Σαλαμῖνι κεκτημένων, συνίστησι δ' ἐπὶ συμμαχίας, καὶ συνάξεις Ἑλληνικάς. τοῦτον δ' ἁλῶναι ἐστὶν, ἢ φυγεῖν, ἢ πεῖσαι δ' ἢ μᾶλλον, ἢ τὴν Ἀρεοπαγίτιν ἐκεῖνον ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐπεῖρεν. τοῦτον οὖν ὦ Ἀντίπατρε, χρὴ δεδιέναι μᾶλλον, ἢ πάσας τριήρεις, καὶ πάντας ὁπλίτας. ὁ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τούτοις νῦν ὁ Δημοσθένης φάσκων, Θεμιστοκλεῖ μέ, τῷ σωτῆρι. Περικλεῖ δ', τὸ φρόνημα. ὑπῆρχε γὰρ αὐτοῖς ἀκμὴ, Εὔβοια, Μέγαρα, καὶ ἅπαν τὸ Ἑλλήσποντον, τὴν Βοιωτίαν. καὶ καλῶς γε ἔφη ποιεῖν Ἀθηναῖοι, Χάρητα μὲν, καὶ Διοπείθην, καὶ Πρόξενον, καὶ τοιούτους πάσι δοκοῦντας ἀνδρικῶς στρατηγεῖν, Δημοσθένην δ', εἰς κατέχοντες ἐπὶ τῷ βήματι. ὡς εἰ τοῦτον τὸν ἄνθρωπον ὅπλων ἀπέφηναν, καὶ νεῶν, καὶ στρατοπέδων, καὶ καιρῶν, καὶ χρημάτων κύριον, οὐκ ἂν

potuimus. Ille invitos, tanquam mandragora ſopitos cives excitat, & neglectis iis quæ ad voluptatem faciunt, loquendi libertate illorum ſecat uritque ignaviam à theatris ad caſtra pecuniarum transfert proventus: conſcribit claſſem quæ penè perierat confuſione legum trierarchici ordinis. Et civitatis dignitatem tempore jam projectam ad drachmam & triobolum, excitat jamdudum fractos animos ad majorum imitationem revocans & rerum ad Marathonem, & Salaminem geſtarum: atque author eſt ut Græcos ſibi ſocietate & fœdere conjungant. Hunc non licet fallere, non decipere, nec magis pretio corrumpere, quàm Ariſtidem illum rex Perſarum corrupit. Hic igitur Antipater, magis eſt formidandus, quàm triremes omnes, quàm univerſa claſſis. Quod enim apud veteres Athenienſes Themiſtocles, & Pericles fuerunt, id nunc eſt iſtis Demoſthenes, prudentia par Themiſtocli, animi magnitudine Pericli. Itaque redegit in ipſorum poteſtatem, Eubœam, Megara, oram Helleſponti, Bœotiam. Et rectè faciunt Athenienſes quòd Charetem, Diopithem, & Proxenum, & ſimiles quoſdam præficiunt exercitui, Demoſthenem verò domi retinent ad ſuggeſtum. Quòd ſi hic in poteſtate haberet arma, naves, exercitus, & rei gerendæ occaſiones, & pecuniam, ve-

ϟ Φωκίων ἐς Πυλῶν. Is locus, qui Θερμοπύλαι & ſæpius Πύλαι dicebatur, erat Græciæ porta & aditus, & numquam potuiſſet Philippus Phocenſes evertere, niſi potitus fuiſſet illis anguſtiis. Ideo ſæpiſſime Demoſthenes in ſuis Philippicis de iis facit mentionem, ad quod reſpicit hoc loco Antipater, quem loquentem inducit Lucianus. *Palm.*

μὴ δεῖ τὴ Μακεδονίας ἀνηρτῆσθαι ἡμῖν τὸν λόγον. ὃς δ' ἐν τῷ λαῷ ψηφισαμένου ἀντιφιλονικούμενον ἡμῖν, πανταχῇ συμπεριτρέχει, καὶ καλαμᾶται, πόρους διέκοψε, δυνάμιν συλλέγει. τίνα δ' ζῶντα κρατιλήφατε; κρατιλείφαμεν. κ᾽ τίνι οὖν οὐκ ἔστιν πίστιν; ἐκ, ἀλλ' ἔσθ' ὅπου ἦν ἐν Καλαυρείᾳ. πῶς τὸ ὑμέτερος μέγιστον ἔργον ἀλιγωρείας, ἃ θεραπεύοντων τὸν ἄνθρωπον; ἀλλ' ἀφ' ὑμῶν ὑπ' ἡμῶν ἐγένετο. τί φῄς; αἰνίσσεσθε λέγειν ὦ Ἀρχία. ζῶντα λαβόντες σὺκ ἴσχετε; ἀ γὰρ σαλεύσας τὴν γε πρώτην μὴ βιάζεσθε; κρίνοι πλέον ἂν ἀφ' βιασαμένοις ἀφ' ἑαυτῶν. κἀγὼ δ' ἂν ἐμελήσαμεν. σὺν ὑμῖς ἀφ' μελήσαντες. ἴσως δ' οὐκ τὸ ὑμέτερος πίστιν βίας. ἡμεῖς μ' αὐτὸν σὺκ ἀπεκτείναμεν, βιάζεσθε ἢ αὐτὸν μὴ πείθεσιν ἀναγκαῖον ἑαυτῶν. σοὶ δ' ὦ βασιλεῦ, τί τὸ πλέον, εἰ ζῶν ἀφίκετο; πάντως ἀφ' ἂν αὐτὸν, ἢ ἀπέκτεινας. εὖ φήμ' ὦ Ἀρχία. δοκεῖς μοι μὴ συνιέναι κίνας, μήθ' ὃς τις ὁ Δημοσθένης, μήτε τὴν ἐμὴν γνώμην, ἀλλὰ νομίζειν ὅμοιον εἶναι Δημοσθένην εὑρεῖν, κ᾽ τούτους ζητεῖν τοὺς κακῶς ἀπολωλότας, ἐμέρκιον τὸν Φαληρέα, κ᾽ τὸν μαραθώνιον Ἀριστώνυμον, κ᾽ τὸν ἐκ Πειραιῶς Εὐκράτην, τὸν ῥαδιαίων ῥυμάτων ἀφ' ἀφιέντων; ἀνθρώπους πεπειθεῖς, ἀφορμὴ ποθοκαίρων ἐμπολάσαντες, κἀκ ποῦς μικρῶν παραχῆς ἐλπίδα θρασέως ἐξαναστάντας, εἶτα πληξαντας σὺκ εἰς μακρόν, δύκλον τὸ διλαπῶν πνεύματος. κἀγὼ τὸ ἄπιστον γ' ποιοῦσιν, κἀγὼ τὸ ἄφιλον ἀμύλακα, τὸ ἀφ' μίκρον νομίσαντε κλαγγὴ δ' πλήθους, συνθραυσθῆναι Δημοσθένην, ἀφ' αὐτὸν εἰς ποῦτα δέξασθαι λόγιον, ἐφ' οἷς

vererer ne de Macedonia jam periclitaremur. Nunc enim decretis tantùm pugnans: nos undique adoritur, occupat, conficit pecuniam, colligit copias. Sed cur non comprehendistis vivum? Comprehendimus. Num igitur in via est extinctus? Non: sed ubi erat, in Calauria. Forsan hoc accidit negligentia vestra, quia non bene tractastis hominem? Imò non fuit in potestate nostra. Quid ais? ænigmata dicis Archia: vivum cepistis, nec habetis? Non mandasti initio ne quis ei vim afferret? quanquam nihil profuturum erat, etsi vim intulissemus. Hoc enim curæ nobis fuit. Non accidit igitur vestra negligentia. Sed vos ipsi fortasse interfecistis eum. Ipsum non interfecimus: sed non obtemperanti vim afferre coacti sumus. Quid autem tibi prodesset, ô rex, si vivus venisset? Quid aliud illo fecisses, quàm occidisses? Dii meliora Archia: videris mihi non intellexisse, neque quis sit Demosthenes, neque quid sentiam. Sed putas perinde esse Demosthenem invenire, & hos quærere qui malè perierunt, Himeræum Phalereum, & Marathonium Aristonicum, & Pyræensem Eucratem, qui nihil differunt à vehementibus aquarum fluxibus, abjecti animi homines, qui per occasionem opportunorum tumultuum, inclarescunt: & ad levem ipem motus insolescunt: verùm brevi, vespertinorum instar flatuum intremiscunt. Præterea perfidum Hyperidem, alienum ab amicitia vulgi assentatorem, qui turpe non duxit, quo vulgi gratiam iniret, instruere calumniam Demosthenis, neque ad hæc se præbere ministrum, quorum eos statim pœnituit,

αὐτοὶ μετεπέμψατο, οἷς ἐχαρίζετο. μετ' ὀλίγον γὰρ τὴν συκοφαντίαν λαμπροτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβιάδου αὐτῷ τὴν κίνδυνον ἀκμὴν γενέσθαι. τὸν δ', οὐκ ἔμελεν, ἀλλ' ἐπηκολούθει καὶ τοῖς ποτὲ φιλτάτοις τὴν γλῶτταν χρώμενον, ὧν ἐχρῆν ἀπέχεσθαι τὴν ἀγνωμοσύνης ἕνεκεν. τί δ' οὐκ ἐχθρὸν ἡμῖν ἐχθίονα ὁ Δημοσθένης; ἆρ' ὅτου μέλοι τοῦτο πίστεως, φίλον πᾶν ἄδολον, καὶ βίου ἦθος ἡγεμόνα. τὰ χαρίεντα καλὰ, καὶ παρ' ἐχθροῖς καλά. καὶ τὸ δεινὸς, πανοῦργον πάμαν. οὐδὲ κακίαν ἐγὼ Ξέρξου δ' Βῆλον, καὶ Σπέρχιν τοὺς Λακεδαιμονίους θαυμάσαιμι, καὶ κτίσιν παρὸν, ἀφίημι. ἀλλ' εἰ δή τινα πάντων, τὸν Δημοσθένην, αὐτός τι δῆς Ἀθηναίων, εἰ μὴ τὸν πολλὴν σχολὴν συλλυόμενον, καὶ ἅμα τὰ ἄλλα ἀναπαυόμενον, ἔκ τε τῶν πολιτευομένων αὐτῶν εἶχον θαυμάσαι, οὐκ ὡς ἂν νομίσειέ τις τὸν τοῦ λόγου δεινότητος. εἰ δὲ μηδὲν μᾶλλον ὁ Πύθων τοῦτον, [1] οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες πειθὰ, παραβάλλειν τοῦ τούτου κρότου, καὶ τόνου δ' λέξεων εὐρυθμίας, καὶ ταῖς τῶν ἀληθινῶν ἐπιχειρημάτων, καὶ συνοχείας ἀποδείξεων, καὶ τῷ σφοδρῷ γε, καὶ κραταιῷ. μεταμέλει γὰρ ὅτι τοὺς Ἕλληνας Ἀθήναζε συναγάγομεν, ὡς ἐλέγχοντες Ἀθηναίους, Πύθωνι, καὶ τοῖς Πύθωνος ἐπαγόμενοι πιστοδυκήτας. εἶτα Δημοσθένει, καὶ τοῖς Δημοσθένους ἐλέγχοις πιστεύοντες. ἀλλ' ἡμῖν ἀπόστηθι· ἡ δίκαιος αὐτὸς ὁ λόγος. ἐγὼ δ', ταύτῃ μὲν δεύτερα ἔταττον, ὡς χρὴ πρὸς ὀργάνου. Δημοσθένην δ' αὐτὸν ὑπερεχαμάν ὅτι φρονήμα-

nituit, quibus erat gratificatus. Nam non multò post hanc calumniam, contigit ei reditus reditu Alcibidis clarior. Istum autem nihil puduit lingua incessere homines quondam amicissimos, quam conveniebat ei propter ingratitudinem præcidere. Quid? non oderas Demosthenem maximè omnium hostium? Non, si quidem rationem habeo morum & fidei ejus, & amo ubique integritatem, & constantiam. Nam honestæ res, honestæ etiam apud hostes censentur, & virtus ubique in pretio est. Neque sum Xerxe deterior, qui Bulim & Sperchim Lacedæmonios admiratus, eos cùm posset, non occidit. Ego verò, siquem ex omnibus, Demosthenem, tum quia bis cum ipso Athenis, etsi non multo cum otio, congressus sum, tum quia ex aliis audivi, etiam ob administrandi rationem maximè sum admiratus: non, ut putaverit aliquis, ob eloquentiam: etsi cum hoc collatus Python nihil esset, luduque Attici oratores, comparati cum hujus actione, vigore, dictionum compositione, sententiarum luminibus, densis argumentis, conciliandis, & impellendis animis. Itaque pœnituit nos, quum Græcos Athenas convocassemus, ut Athenienses objurgaremus, Pythoni, Pythonisque promissis fidem adhibuisse: postquam in Demosthenis argumenta incidimus, cujus vis in dicendo erat insuperabilis: quam in secundo laudis ordine colloco, instrumenti vice habitam. Sed Demosthenem ipsum magis suspexi, ob

1 Οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες πειθὰ, παραβάλλειν] Οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες πειθὼ, παραβάλλειν. Marcil.

1 Τῆς

τοῦ, καὶ τὸ σωφίσμα, ἀκλινῆ τῷ ψυχὴν ἐπ᾽ ὀρθῆς σὺν ἀπάσαις φυλάττουσα τραχυμίαις τῆς τύχης, καὶ ὡς μηδὲν τῶν δεινῶν οὐδὲν ὄντα. καὶ Φίλιππον ἴσως τῷ ἐμὴν γνώμην ἔχοντα, ὡς ταῦτ᾽ ἠπιστάμην. ὅτε μὴν, δημηγορίας ἐξαγγελθείσης Ἀθήνηθέν ποτε, καθαπτομένης τοῦ Φιλίππου, καὶ Παρμενίωνος ἠναπτηκότος, καί τι σκωπτικὸν εἰς τὸν Δημοσθένη ἐπιπόντος, ὦ Παρμενίων ἔφη, δίκαιος ὁ Δημοσθένης παῤῥησίας τυγχάνειν. μόνος γάρ τῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος δημαγωγῶν, οὐδαμοῦ τοῖς ἁπλογισμοῖς ἐγγράπτως τὰ ἡμῶν ἀναλωμάτων. καίτοι μᾶλλον ἡδέλομαι, ἢ χαμαιπετῆσι τεαρείπεις ἐμαυτὸν πεπιδυκέναι. νῶν δ᾽ ἐκείνων μὲ ἴσασι δαπανήματα, χρυσίον, ξύλα, πόροι, θρέμματα, γῆν. οὐδὲ ἐπιμήκεις σόλους ἀπομίμπτει, σωπτικῇ δυνάμεις, ἀνάμιδιστος. τοιαῦτα δὲ τότε, δὲ πολλάκις ὡς μοι Φίλιππος ὡς ταῦτ᾽ ἔλεγεν, ἐν τῷ ὄντι τὰ τύχης χρηστῶν τιθέμενον, τὸ μὴ φρατηραῖν τὰ Δημοσθένη. ὅτε δὲ τὰς λόγους ὥσπερ κεραὶς, ἢ καταπέλτας Ἀθήνηθεν ὁρμωμένους, ἀφεστάναι αὐτὸν, καὶ καταστέλλειν τὰ βελούμενα. ὡς μὲν γὰρ Χαιρωνείας, οὐδὲ μὴν τῶν νίκην ἐπεύχεσθαι πρὸς ἡμᾶς λέγων, εἰς ὅσον ἀνθρωπον ἡμᾶς κινδυνεύειν κατέστησε. μὴ γὰρ εἰ παρ᾽ ἐλπίδα, δὲ καλῶς στρατηγῶν, καὶ στρατιωτῶν ἀπειρίᾳ, ἢ τῇ παραδόξῳ ῥοπῇ τῆς τύχης, τῇ πολλὰ πολλάκις ἡμῖν σωσιεργασμένῃ, κεκρατήκαμεν. ἀλλ᾽ ἐπὶ μιᾶσγε ταύτης ἡμέρας, τὸν ὡς ἐμὲ ἀρχῆς, καὶ τῆς ψυχῆς κίνδυνον ἐπέστη μοι, τὰς ἀρίστας πόλεις εἰς ἓν συναγαγών, καὶ πάσαν τὴν Ἑλληνικὴν δυνάμεις ἀθρόοις, Ἀθηναίους ἅμα, καὶ Θηβαίους, Βοιωτούς τε τοὺς ἄλλους, καὶ Κορινθίους, Εὐβοέας τε, καὶ Μεγαρέας, καὶ τὸ ἀφίλητον τῆς Ἑλλάδος ἀξιοπιστοσύνην καταob consilium & prudentiam, qui in omnibus fortunæ periculosissimis tempestatibus animum immotum servabat, nec rebus adversis unquam cedebat. Ac memini Philippum perinde ac me de illo sentire, cui cùm ex Athenarum urbe quædam afferretur concio, in qua ille in Philippum invectus erat, & Parmenio stomacharetur, & Demosthenem convitiaretur, Demosthenes, inquit, dignus est qui liberè loquatur. Nam huic uni omnium Græcorum oratorum nihil fertur expensum in meis rationibus, quanquam ei me credere mallem, quàm navalibus scribis: quorum unicuique meis in rationibus perscriptum est aurum, ligna, reditus, pecudes, agri. Hic verò longas classes mittit, comparat exercitus: obsistit. Talia & tunc, & sæpe mihi de viro illo dicebat Philippus, unum hoc in fortunæ suæ bonis ponens, quòd Demosthenes non esset imperator: cujus orationes velut arietes, aut catapultæ ex Athenis emissæ, ejus consilia perturbarent & subverterent. Nam de pugna ad Chæroneam, nec post victoriam desiit prædicare, quantum ipsi periculum hic vir creasset. Nisi enim præter spem, ob ducum inscitiam, & aciem malè instructam, & insperatam fortunam, quæ multa sæpe nobis confecit, vicissemus, uno die non modò regnum, sed & vitam meam in discrimen adduxerat: conjunxerat potentissimas urbes, coëgerat omnes vires Græciæ. Athenienses, Thebanos, Bœotios, Corinthios, Eubœenses, Megarenses: effeceratque ut simul omnes civitates

ναλήψεσθαι, καὶ μηδὲ ἕως με τὴν Ἀττικὴν ἐπιβεῖψας παρελθεῖν. τοιοῦτοί τινες ἦσαν αὐτῷ σωφιστὴς ὁ Δημοσθένης οἱ λόγοι. καὶ ὡς γε τοὺς λέγοντας, ὡς μέγαν ἔχοι τὸν Ἀθηναῖον ἀγῶνα πρὸς ἀνταγωνιστὴν, ἐμοὶ Δημοσθένης μόνος εἶπεν ἀνταγωνιστής. Ἀθηναῖοι γάρ, Δημοσθένην οὐκ ἔχοντες, Αἰνιᾶνες εἰσὶ, καὶ Θετταλοί. καὶ πρέσβεις ὁπότε ὡς τὰς πόλεις πέμποι, τὸν μὲν ἄλλων ῥητόρων, εἰ τινας ἢ τῶν Ἀθηναίων πόλις ἀνταποστέλλοι, τῇ πρεσβείᾳ ῥᾳδίως ἐκράτει· ὁ δὲ Δημοσθένης δ' ἐπιστὰς, μόνον εἶπεν ἂν ἐπρεσβεύσαμεν. οὐ γάρ ἐστι κατὰ τὸν Δημοσθένους λόγον ἐγείρας τρόπαιον. τοιοῦτος ὁ Φίλιππος. καὶ μήποτε ἐκ πάντως, ἔλαττον ἀνέχοντες, εἰ λάβοιμεν τοιοῦτον ἄνδρα. ὡς δὴ Ἀρχία, τί ποτε νομίζεις, βοῦν ἂν ἐπὶ σφαγὴν ἤγομεν, ἢ πολὺ μᾶλλον ἂν συμβουλον περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων, καὶ τῆς λοιπῆς πάσης ἐποιούμεθα. φύσει μὲν γὰρ αὐτῷ, καὶ κατ' ἀρχὰς ὡς σπουδαίῳ ἐξ αὐτῶν τῶν πολιτευμάτων. ἔτι δὲ μᾶλλον Ἀλεξάνδρῳ μάρτυρες. ὡς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ ὡς ἡμᾶς γ' ἄγων, ἠδέως ἐπαύετο. τοσούτων ὄντων αὐτῷ τῶν συμπεφοιτηκότων, μηδένα οὕτω πώποτε θαυμάσαι, μεγέθους φύσεως, καὶ τῶν περὶ τὴν ὄσκησιν ἐγκρατείας, καὶ βάρους, καὶ τάχους, καὶ παῤῥησίας, καὶ ἀφετερίας. ὑμεῖς δ' ἴσως Δημοσθένους ὡς υἱὸν Εὐβούλου, καὶ Φρυνώνου, καὶ Φιλοκράτους, καὶ πιθανὸν ἀνδρὸς ἐκ τούτου ἀναπείθειν, ἄνθρωπον, καὶ τὴν πατρῴαν οὐσίαν εἰς Ἀθηναίους, ἰδίᾳ τε τοῖς δεηθεῖσι, καὶ δημοσίᾳ τῇ πόλει κατὰ πολλὰ κατωφαλωκότα· Δημάδην γὰρ ὄντως δ', φοβήσειν οἴεσθε, πάλαι βεβουλευμένον τὴν ψυχὴν ὑποθεῖναι πᾶσι τὰ πατρῴδος ἀδήλοις τύχαις. καὶ καθαπερεῖν τὸν πραπολιτῶν ὑμῖν, ἀγανακτοῦντ.

tates periculum ſubirent: & mihi tranſitum in Atticam intercluſerat. Hujuſcemodi ſermones continuos de Demoſthene habebat. Et dicentibus, ei populum Athenienſem magnum eſſe antagoniſtam: reſpondebat ſe unum habere antagoniſtam Demoſthenem. Athenienſes autem ſine Demoſthene, Ænianenſes eſſe & Theſſalos. Et quando legatos ad urbem mittebat, ſiquos alios miſerant Athenienſes, facilè vincebat ipſe: ſed Demoſthene præſente, fruſtra, inquit, ſe legatos mittere. Non enim poteſt erigi trophæum contra Demoſthenis eloquentiam. Sic Philippus dicebat. Itaque ego qui quidem longè inferior ſum Philippo, ſi cepiſſem talem virum, num velut bovem ad cædem abducerem? an verò potiùs in conſilium de toto regno Græciæ conſtituendo adhiberem? Nam initio natura ei bene affectus fui, propter res ejus geſtas: ac magis propter Ariſtotelis teſtimonium, qui ſolebat eum ſæpe ad Alexandrum, & ad nos ducere. Et cùm tot eſſent qui ad eum venire conſueverant, neminem ſic admirabatur propter magnitudinem ingenii, temperantiam, gravitatem, celeritatem, loquendi libertatem, & tolerantiam. Vos autem, inquit, cogitatis de illo, ceu Eubulo, Phrynone, & Philocrate, & illum donis corrumpere conamini, qui univerſum patrimonium in Athenienſes privatim & publicè contulit. Et quia nihil proficitis pecunia, vos eum territuros putatis, qui jampridem conſtituit pro incerta patriæ fortuna mortem oppetere. Et ſiquid in vobis reprehendit, ægrè

ὃδ' ἐδὲ τ' Ἀθηναίων δῆμον ὑποστάλλειν. λέληθεν ὑμᾶς ἔφη, τῇ μὲ τ' πατρίδος σύνοια πολιτευομένῳ, αὐτῷ τ' τῶν πολιτῶν ἐπιμέλειαν φιλοσοφίας προθέμενον. τὰ τοιαῦτα ὦ Ἀρχία, ὑπερεπῃνημένων αὐτῶν συσχόντων, τῶν τι γνώμην, ὑφ' ἧς ἔτυχε περὶ τ' παρόντων ἀκούσας λέγοντος, καὶ τ' ἀεὶ παραπεφημένων ἡμῖν πολάκων εἰ ἐδόμην, ἀπιστῶν, ἁπλῆ τινος ἐξ ἐλευθέρας γνώμης ἀκούσας λόγου, καὶ φιλαληθὴς συμβαλεῖν μεβλαβεῖν. καί τι ἐνυπῆρχεν δίκαιον, ὑπὲρ οἷον ὄντων Ἀθηναίων τῶν ἀρχαιοτάτων, πάντα παρεβάλλειν τ' αὐτῶν βίον, ἐξὸν ἀγωνιστέρους, καὶ βεβαιοτέρους κεχρῆσθαι φίλοις. ὦ βασιλεῦ, τ' μὲ ἄλλων ἴσως ἀνήτυχες. ταυτὶ μάτην ἂν ἤλεγες. ὕτω μανικῶς φιλαθηναίων λῶ. τοῦτο ὦ Ἀρχία, τί ἂν ἐ λέγοιμι; ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν; ἔοικας ἔτι μᾶλλον ἂ βασιλεῦ θαυμάσειν. καὶ γὰ ἡμεῖς οἱ παρεκαθήμενοι, διεφέρομεν ἐδὲν ἐκπλήξει τ', καὶ ἀπιστίᾳ τ' ὁράντων. ἔοικε γὰ δὴ πάλαι ἂν ἤδη βεβουλευμένῳ περὶ τ' ὑστάτης ἡμέρας. δηλοῖ γ' ἡ παρασκευή. κελεύσας μὲ χαίρειν ἔνδον ἐν τῷ νεῷ. μάτην γ' τ' πρόσθεν ἡμερῶν λόγους ἡμῖν ἀναλώσης. τίνες γὰρ ἦσαν οἱ παρ' ὑμῶν λόγοι. πολλὰ ἐ φιλάνθρωπα προτεινόμενα, ἔλεόν τινα παρὰ σοῦ κομιούμενον. εἰ μάλα μὲ προσεδόκων. εἰ γὰρ ἠπιστάμην, ἀλλὰ σὲ ὤμην δι' ὀργῆς ἔχειν τ' ἄνθρωπον, χρήσιμον δ' ἂν πρὸς τὸ πείθειν νομίζων. ὁδὲ, πῶς προσίῃ τοὺς λόγους, καί με μηδὲν ἀποκρύψῃ. μάλιστα μὲ γὰρ αὐτήκοον ἂν ἐβουλόμην παρὼν εἶναι νεῶ. ἀλλὰ σύγε μὴ παραλίπῃς μηδέν. εἰ γάρ τοι σμικρὸν ἔργον, ἦθος ἀνδρὸς γνωσάμενος πρὸς αὐτῷ τῷ τέλει βίου κεχαρισμένως διαθεῖναι: ſed tu nihil omittas. Magna res eſt tanti viri mores ſub exitum vitæ

grè fertis. At ille ne populum quidem Athenienſium metuit. Latet vos, inquit, eum amore patriæ remp. adminiſtrare, atque hanc adminiſtrationem, tanquam philoſophiæ ſcholam ſibi propoſuiſſe. Talia, ô Archia, ejus conſuetudine conſequi peroptabam, ſcilicet de rebus præſentibus audire dicentem ſententiam, & remotis qui me circunſtant adulatoribus, ingenuam liberæ mentis orationem accipere, & conſilii veritatis ſtudioſi particeps eſſe. Ac mihi ſanè videtur hoc nomine reprehendendus eſſe, quòd vitam ſuam in diſcrimen adduxit, pro tam ingratis civibus, cùm poſſet alios invenire amicos fideliores & conſtantiores. Alia quidem, ô rex, fortè conſequutus eſſes: ſed hæc fruſtra dixiſſes, ita furebat amore patriæ. Sic eſt, Archia: quid enim dicerem? ſed quomodo mortuus eſt? Videris ô rex, miraturus amplius. Etenim nos qui ſpectavimus, non minùs obſtupuimus rem fide majorem, quàm qui videbant. Videtur enim jam olim apud ſe conſtituiſſe de poſtremo vitæ die: quod intelligi poteſt ex apparatu. Nam intus ſedebat in templo: ac fruſtra ſuperioribus diebus cum eo collocuti eramus. Quales fuerunt veſtri ſermones? Multa humaniſſima proponebam: promittebam ei veniam abs te: non quòd eam expectarem, cùm neſcirem tuam mentem. Sed arbitrabar te huic vehementer iratum eſſe: atque hæc tantùm conducere putabam ad perſuadendum. Quomodo accepit veſtram orationem? ac nihil me celes. Nam vellem coram audiviſſe

ἡμῖν. πότερον, ἄνοιγε, καὶ νυνθὶ ἐς λῶ, ἢ παυσάμενος ἀκλινὴς τὸ τῆς ψυχῆς ὀρθὸν ἐφύλαττεν. εἰδὲν ὑπέπτηξε σεμνός γε. πῶς γάρ; ὃς γὰρ γελάσας, καὶμὲ δὴ σκώπτων εἰς τὸ πρόσθεν βίον, ἀπίθανον ἔφη με ὑποκριτὴν εἶναι τῶν ψευσαμένων. ἀπιστήσας ἄρα τοῖς ἐπιλήμμασι, σκυθρωπὸν τὴν ψυχὴν. ὦ, ἴσως τῶν λοιπῶν ἀκούσεις, ὦ δέξῃ σοι μόνον ἀπιστῶν. ἀλλ' ἐπεὶ κελεύεις ὦ βασιλεῦ λέγειν, Μακεδόσι μὲ ἔφην εἶναι ἀκίνδυνον, εἰδὲ καινὸν μηδὲ παράδοξον, εἰ Δημοσθένην ὄντα λαμβάνουσιν, ὡς Ἀμφίπολιν, ὡς Ὄλυνθον, ὡς Ὠρωπόν. πολλὰ ἔλεγε. ἡμεῖς δὲ ὑποχειρίους παρεσκευάμεθα, ἵνα σοι τὰ λεχθέντα σώζοιτο. ἐγὼ μέντοι ἔφη ὦ Ἀρχία, βασάνων, ἢ θανάτου φόβῳ κατ' οὐδὲν τῶν ἂν Ἀντιπάτρῳ γνοίμην. ἀλλ' εἰ τῷ ὄντι ἀληθῆ ἐστε, πολύ μοι μᾶλλον ἐπιφυλακτέον, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν παρ' Ἀντιπάτρου ἐνδωροδοκηθείσαν, μηδ' ἣν ἐμοῦτον ἔπεξα πεῖραν λιπὼν τὴν Ἑλληνικὴν, εἰς τὴν Μακεδονικὴν μεταβαλλάξῃ. κωλύει γὰρ ὦ Ἀρχία, εἰ τὸ ζῆν ἐμοὶ, πειρᾶσθαι αὐτὸς παρέχειν, καὶ τεκμήριον, ἣν ἐπιδείξωμαι, καὶ τεῖχος, καὶ τάφρος, τοῖς ἐμοῖς τέλεσιν ἐξειργασμένα, καὶ φυλὴ Πανδιονὶς, εἰς ἣν ἐβουλόμην ἐγραψάμην ἐγὼ, καὶ Σόλων, καὶ Δράκων, καὶ πατρίδος βίμα, καὶ δῆμος ἐλεύθερος, καὶ ψηφίσματα στρατιωτικὰ, καὶ νόμοι τῶν ἐμῶν χάριν, καὶ στεφάνων δρέπανα, καὶ τροπαῖα, καὶ πολιτῶν εὔνοια, καὶ ἐμοὶ πολλαπλασιασθεῖσα, καὶ δυνάμεις ἑλλήνων, καὶ ἐμοῦ μέχρι νῦν πεπονημένων. εἰ δὲ βιωτὸν ἐλεηθέντι, τοῦτο μὲν, ἀνεκτὸς δ' ἂν ἐλεεῖσθαι περὶ τοῖς οἰκείοις, οὓς ἐλυσάμην αἰχμαλώτους, ἢ πρὸς πατέρων ὧν ἐπαύξησα τοὺς θυγατέρας, ἢ οἷς τοὺς ἐμοὺς σωμάτων ἔθηκα γάμους.

vitæ nosse: utrum se mollem & ignavum præstiterit, an constantiam animi retinuerit. Nihil formidavit ille. Quomodo? Suaviter enim risit: ac lusit in priorem vitam meam: ineptum dixit esse me tuorum mendaciorum histrionem. Itaque promissis non credens, animam profudit. Non, si reliqua audias non solùm non credidisse videbitur. Sed siquidem, ô rex, dicere jubes, dixit nihil indignum aut novum esse Macedonibus ita capere Demosthenem, ut Amphipolim, Olynthum, Oropum. Talia multa dixit. Adhibuimus enim scriptores qui ejus dicta exciperent. Ego equidem, inquit ô Archia, tormentorum, mortis-ve metu in conspectum Antipatri venire nolim. Sed si vera hæc sunt quæ dicitis, longè magis cavere debeo, ne mens mea corrumpatur ab Antipatro, ne-ve meum in Græca acie ordinem deseram, factus ad Macedonas transfuga. Si enim vivere mihi est honestum, Piræus præbeat, & triremis quam instruxi, & murus, & fossa meo sumptu facta, & tribus Pandionis, cujus causa ego expensas ultro suppeditavi, & Solon & Draco: & libertas suggestus, liber populus, decreta militaria, leges classium, majorum virtutes, & trophæa, & civium, qui me sæpe coronarunt, benevolentia, & Græcorum qui hactenus à me sunt conservati, potentia. Quòd si vita mihi debeat alterius misericordia contingere, humile illud est, at tolerabile quidem, si mihi contingat à civibus meis, quorum redemi captivos, aut à patribus, quorum collocavi filias, aut quos

σπλανώμην. εἰ δέ με μὴ σώζοι νῆσοι ἀρχή, μὴ θάλαττα, μηδὲ γε τοῦτο Ποσειδῶν· αἰτῶ τὸ σώζεσθαι, καὶ τοῦδε τοῦ βωμοῦ, καὶ τῶν ἱερῶν νόμων. εἰδὲ Ποσειδῶν ἄφρων μὴ δύναται φυλάττειν τὸν ἀσυλίαν τοῦ νεώ, μηδ' ἰσχύοντα σῶζειν Δημοσθένην Ἀρχίαν, τεθνήξεται, οὐδὲ Ἀντίπατρος ἡμῖν ἀντὶ τοῦ Θεοῦ κολακευθήσεται. ἐξὸν μοι φιλτέρους ἔχειν Ἀθηναίων Μακεδόνας, καὶ νῶν μετέχειν τῆς ὑμετέρας τύχης, εἰ μὴ Καλλιμέδοντος, καὶ Πυθέου, καὶ Δημάδου συνεπεσθόμην. ἐξὸν γὰρ καὶ ἐγὼ τὴν ψυχὴν μεθαρμόσασθαι, εἰ μή τις Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὸ Κόδρου ἐπισχνώμην. ἔδει ἤδη μετὰ σώφρονος ἀνθρώπου συμμεταβάλλεσθαι. καλὸν γὰρ καὶ φεύγοντα τὴν ἀνάγκην ἀποθνήσκειν ἐν ἀκινδύνῳ σώζοντα αἰσχρὰν ὑμῖν καὶ νῦν Ἀρχίᾳ, τὸ πρὸ ὀλίγου τοῦτο ἐπισχνοῦμαι, πῶς Ἀθήνας ἔχων δυλείας ἐλεύθερος, ἐπαίσιον δὲ τὸ κάλλιστον τῶν ἀνθρώπων ἀποθνήσκω. ἀλλὰ δίκαιον γὰρ ἔφη σοι τὰ πραγωδιῶν μεμνῆσθαι. ὦ σιμὸν τὸ λεχθέν. Ἦ δὲ, καὶ θνήσκειν ὑμᾶς, πολλὴν ἀσθένειαν ἔχον δίκημόνως πεσεῖν. κἀγὼ ἐκεῖνα. Δημοσθένης ἦ δίκημον θνήσκειν, βίον αἰσχρὸν ἀντὶ καλοῦ, ἢ Ξενοκράτης, καὶ Πλάτων ὑπὲρ ἀθανασίας λόγων ἐπαλήθευσε; καὶ πάνυ πικρῶς ἔλεγε τοὺς ψυχῆς εἰς τὰς παῖς τύχαις ἐξυβρίζοντας. ἀλλὰ τί δεῖ λέγειν νῶν ἐμοί; τάλαν· οἱ ἐμοὶ, τί μοι, δυσμενεῖς, ταῦτ' ἀπειλοῦσι· ἀπειλὴν μέσαν πρᾶξαι κατασκευάζουσι, ἐπειδὴν ἐν ἔφη τὰ-

dandis contributionibus juvi. At si me nec insularum imperium, nec mare servet, ab hoc Neptuno peto ut me servet, ab hac ara, sacrisque legibus. Sin autem Neptunus non potest defendere immunitatem templi, nec pudet eum prodere Demosthenem Archiæ, moriar, nec mihi Antipater pro Deo colendus erit. Liceret mihi amiciores habere Macedones quàm Athenienses, & frui fœlicitate vestra, si Callimedonti, Pytheæ, Demadi me adjungere vellem. Liceret animum vel serò mutare, nisi verecundia Codri, & filiarum Erechthei me prohiberet. Nolui igitur transfugam fortunam sequi. Honestum enim effugium mors est, quæ turpitudinis periculo vacat. Et nunc Archia, quantum in me est, Athenas non dedecorabo, ultro accepta servitute, & abjecta libertate in qua mori est honestissimum. Verùm convenit tibi tragœdias commemorare: nonne graviter dictum est? At illa jam moriens tamen, Decenter ut caderet; cavebat sedulò. Hoc cùm fecerit puella, ait honestæ morti, vitam turpem præferet Demosthenes, Xenocratis, & Platonis disputationum de animæ immortalitate oblitus? Quædam etiam acerbiùs dicebat, in eos invectus qui calamitatem exprobrant. Sed quid opus est, ut ego ea nunc referam? Cùm ad extremum partim precarer, partim minas adhiberem, & blanditiis terrores miscerem. Ego, inquit ille, persuaderi mihi pa-

1 Τῆς ψυχῆς μεθαρμόσασθαι] Nota hoc verbum cum genitivo. Sed scripserat fortè Lucianus τῶν ψυχῶν. Menag.

2 Ἦ δὲ καὶ θνήσκειν ὑμᾶς, πολλὴν ἀσθένειαν ἔχον δίκημόνως πεσεῖν] Polyxena. *Idem.*

3 Ἐπειδὴν δὲ ἐν ἔφη τὰ τῆς Ἀρχίας ᾖν] Ex Alexandri dictis sumptum. *Idem.*

1 Τῆς

τοις Ἀρχίας ὤν. ἐπὶ ζ Δημοσθένης εἰμὶ, συλλήγωσκέ μοι ὦ δαιμόνιε, μὴ τεφυκὼς κακῶς γνῶναι. τότε δὴ τὸν αὐτὸν βίαιον αὐτὸν ἀποστῆναι διενοήμην. ὅσῳ ὡς ἥδιστα, δῆλον ἦν καὶ ἀγγελῶν. καὶ τῷ Θεῷ προσβλέψας, ἔοικεν Ἀρχίας εἶπεν ὅπλα μὲν ἃ τριήρεις, καὶ τείχη, καὶ πρασπίδια, δυνάμεις εἶναι, καὶ περιφύγετα, ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς ἀπολαμβάνειν, τὸ δ' ἐμῆς παρασκευῆς, καταφρονεῖν. ἢν σὺ ἂν ἐλλέξειαν Ἰλλυριοὶ, καὶ Τριβαλλοὶ, καὶ Μακεδόνες, ἀχειρωτίαν, ἢ ξύλινόν ποτε τεῖχος ἡμῖν, ὃ Φοῖβος ἀπέλλων λάβρητον εἶναι. μεθ' ἧς ἂν τῷ παρούσῃ, ἀδεῶς μὲ ἐπολιτευσάμην· ἀδεῶς δέ μοι τὸ κατ' Μακεδόνας ἥρους. ἐμέλησε δ' ὑδὲν σὸν Εὐκτήμονα, σὸν Ἀριστογείτονα, ἢ Πυθέα, καὶ Καλλιμέδοντα, ἢ Φιλίππου τότε, ἢ νῦν Ἀρχίου. ταῦτ' εἰπὼν, μὴ προσπάχαίνοι τῷ χείρα ἔφη. τὸ καὶ ἐμὲ χαίρειν, ὑδὲν παρόντος ὁ θεὸς πείσεται. τῷ ζ Θεῷ προσεπῶν, ἐκὼν ἕψομαι. καὶ γὰρ ἂν ἦν ἐπὶ τῷ ἐλπίδος ταύτης. καὶ τῶν χεῖρα τῷ γόμφῳ προσαγαγὼν, ὑδὲν ἄλλ', ἢ προσκυνεῖν ὑπελάμβανον. τὸ ζ, τί δή ποτε ἦν; ὕστερον βασάνοις ἁλοῦσα ἐφαρμάκῳ, πάλαι φάρμακον αὐτῷ πάμπολυ, λύσῃ ψυχῆς λάθρᾳ συμβῶν ἐλευθερίαν κτώμενον. ὑγιὲς ἂν ἔφησεν ὑπερεῖς τὸ ὑδὲν ζ νεὼ, καὶ πρὸς ἐμὲ βλέψας, ἄγε δὴ τοῦτον ἔφη πρὸς Ἀντίπατρον. Δημοσθένη ζ σὸν ἄξεις. ἡμῶν τοὺς, κἀμοὶ μὲ ἐφαίνετο προσθήσειν τοὺς ἐν Μαραθῶνι στρατηγήσας. ὁδὲ, χαίρειν εἰπὼν, ἀπέπτη. τοῦτό σοι τὸ πλοῦν ὦ βασιλεῦ τὸ Δημοσθένους πολιορκίας καμεῖν ἔχω. Δημοσθένους γε τοῦτο ὦ Ἀρχία, βαβαῖ

paterer, si Archias essem. Sed quia sum Demosthenes, ignosce mihi, ô infœlix, ad ignaviam non nato. Hic cùm vi ipsum abducere statuerem, idque ipse sentiret, cœpit me irridere, & Deum aspiciens ait, Archias putat tantùm arma, triremes, mœnia & castra, vires esse & perfugia vitæ: meum verò apparatum contemnit, quem expugnare, neque Illyrici, neque Triballi, neque Macedones possint. Firmior enim est quàm murus ille ligneus, quem olim nobis Apollo respondit inexpugnabilem esse. Nam ut prudentia me in administratione Reip. securum præstitit, ita me adversus Macedonas securum reddet. Nunquam curavi Euctemonem, aut Aristogitonem, aut Pytheam, & Callimedontem: neque tunc Philippum, neque nunc Archiam. Cùm hæc dixisset, ne mihi manum asseras, inquit, non enim profanabo templum, quantum in me est: sed salutato Deo sponte sequar. Atque hoc sperabam, quum ille manum ori admoveret: nec illum aliud agere quàm Deum adorare suspicabar. Sed quid tandem illud fuit? Postea ex ancilla per tormenta cognovimus, diu eum habuisse paratum venenum, ut morte libertatem redimeret. Neque extra templi limen pervenerat, quum me conspicatus, age ducas, ait, hoc cadaver ad Antipatrum: Demosthenem autem non duces: non per illos. Et videbatur mihi per illos juraturus, qui in Marathone occubuerunt: sed valedicens, avolavit. Hunc ego finem Rex,

affero expugnati Demosthenis. Demosthenis scilicet, Archia.

ἡ ἀπίθητε ψυχῆς, καὶ μακαρείας, ὡς ἀνδρεῖον μὲν αὐτῇ τὸ λῆμμα, πολιτικὴ δὲ περόνοια, μὴ χεῖρα τὸ πῖρον ἡ ἐλευθερίας ἔχειν. ἀλλ' ὁ μὲν, οἷ χρὴ, βίον ἔξων τὸν ὁ μακάρων νήσοις ἡρώων λεγόμενον, ἢ πὸς εἰς οὐρανὸν. ψυχῶν νομιζομένας ὁδὸς, ὁπαδός πς δαίμων ἐσόμενος ἐλευθερίου Διός. τὸ σῶμα δ' ἡμεῖς εἰς Ἀθήνας ἀποπέμψομεν, κάλλιον ἀνάθημα τῇ γῇ τὸ σὸ Μαραθῶνι πεπαιγότων.

Papæ invictum animum, & beatum! Quàm generosum est ipsius facinus: civilis autem prudentia, in manu retinere pignus libertatis. Sed decessit victurus in beatorum insulis, heroum, quam dicunt vitam: aut in cœlum perventurus, ut Deus factus, comes sit Iovis liberatoris. Corpus verò nos Athenas remittemus, futurum honestius ornamentum patriæ, quàm illi qui in Marathone occubuerunt.

ΘΕΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

DEORVM CONCILIVM.

ΑΡΓΥΜΕΝΤΥΜ.

Rursum hoc loco Lucianus, deorum gentilium vanitatem, atque stultitiam, more suo deridet: hominumque superstitionem tacitè reprehendit, qui ridicula adeò, atque absurda de illis sibi ipsis persuadeant, ac credant. Est autem festiva quadam imitatio, qua ad exemplum Athenienſis Reip. concilium deorum haberi fingit, superiis videlicet, qui ceu nothi ac peregrini in civitatem ac cœtum deorum irrepsissent. Accusatoris vicem Momus, generalis deorum caterorum fugillator, suscipit: & accusatione peracta decretum à se compositum recitat, quo jubentur Dii, cognitiones divinitatis & originis quisque suæ ad proximum concilium afferre, ut, qui peregrini & adventitii reperti fuerint, è cœtu ac civitate deorum removeantur.

ΖΕΥΣ.

Μηκέτι τοιζίζετε ἀθεοὶ, μηδὲ κὺ γωνίας συρεφόμενοι, πρὸς ἓς ἀλλήλοις κρυπτολογεῖσθε, ἀγανακτοῦντες, εἰ πολλοὶ ἀκάλεστοι μετέχουσιν ἡμῖν τῦ συμποσίου. ἀλλ' ἐπείπερ ἀποδύεται καὶ

IVPITER.

Ne susurretis amplius, ô Dii, neque ad angulos coacti, ad aurem colloquamini indignantes plerosque indignos nostri sympoſii esse participes. Sed quandoquidem his de rebus habe-

σύλλογον ἐκκλησίαν, λεκτέον ἥκειν ἐς τὸ φανερὸν τὰ δοκοῦντα οἷ, καὶ κατηγορεῖτω. σὺ δὲ κήρυττε ὦ Ἑρμῆ τὸ κήρυγμα τὸν ἐκ Διὸς νόμον. *Erm.* Ἄκουε. σιγᾶ. τίς ἀγοράζει βύλεται τῶν πλείων Θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἢ ὁ σκέψις, περὶ τῶν μετοίκων, καὶ ξένων. *Mo.* ἐγὼ ὁ Μῶμος ὦ Ζεῦ, εἰ μοι ἐπιτρέψεις εἰπεῖν. *Z.* τὸ κήρυγμα δὴ ἐφησιν. ὅστις δέον ἐμὲ δεύτερος. *Mo.* φημὶ τοίνυν δεῖν ἀποιεῖν οὐλους ἡμῶν, οἷς οὐκ ἀρέσκει Θεοὺς ἐξ ἀνθρώπων αὐτοὺς γεγενῆσθαι. ἀλλ' εἰ μὴ ἔστι τοὺς ἀκολούθους, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἱσοτίμους ἡμῖν ἀποφαίνειν, δέον μέγα, δέον νεανικὸν εἶναι ἡγούμεθα. ἀξιῶ δὲ ὦ Ζεῦ, μὴ παρρησίας μοι δοῦναι εἰπεῖν. δέον γὰρ ἂν ἄλλως διωκάμην. ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν ὡς ἐλαύθερός εἰμι τὴν γλῶτταν, καὶ δέον ἂν καθαστωπήσαιμι τὰ δ' ἐμαυτῷ γιγνομένων. διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκοῦντά μοι ἐς τὸ φανερὸν, ὥστε δηλός τις ἂν εἴη, ὥστε ὑπ' αἰδοῦς ἐπικαλύπτων τὴν γνώμην. ὥστε δ' ἐπαχθὴς δικῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συνηθείας τὴν φύσιν, δημόσιός τις κατήγορος ὑπ' αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. πολὺ ἀλλ' ἐπείσω ἐξεστι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ ὦ Ζεῦ δίδως μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, δέον ὑποστειλάμενον, ἐρῶ. πολλοὶ γάρ φαμι σοι ἀγαπῶντες ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρίων, καὶ δωχεῖντα ἐπίσης, καὶ πιοῦται, θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἔτι δὲ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ θεραπόντας τοὺς αὐτῶν ἀπάγουσι ἐς τὸ ὄρανὸν, καὶ παρεσκεύασαν. καὶ νῦν ἐπίσης ἀξιοῦσι τὰ νέμεσθαι, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, δέον καθαλόντες ἡμῖν τὸ μεθύσιον. *Z.* μηδὲν αἰνιγματωδῶς ὦ Μῶμε, habebitur concilium, quisque palam dicat suam sententiam, & deferat. Tu verò Mercuri, præconium ex lege pronunciato. *Merc.* Audi: tace. Quis ex summis Diis, quibus id licet, in concione vult verba facere? Deliberatio futura est de inquilinis, novisque habitatoribus. *Mo.* Ego Momus, ô Iupiter, si mihi dicendi copiam feceris. *Iup.* Hoc tibi jam concedit præconium. Itaque nihil opus est ut permittam. *Mo.* Dico igitur nonnullos nostrûm malè facere, quibus non sufficit, ut Dii ex hominibus facti sint. Sed nisi suos pediequos & famulos honore nobis adæquaverint, nihil magni, nihil præclari præstitisse se putant. Posco autem, ô Iupiter, ut mihi liberè loqui concedas: neque enim aliter possim. Imò sciunt omnes quàm libera sim lingua, nihilque eorum quæ malè geruntur silentio præterire soleam. Arguo enim omnia, & palam dico quæ sentio, neminem reformidans, nec meam sententiam præverecundia celans. Itaque molestus videor pleriſque, & natura ad calumniandum propensus, publicusque accusator ab ipsis appellor. Sed quandoquidem licet, proclamatumque est, tuque das, ô Iupiter, ut liberè loquar, nihil præ metu reticebo. Multi, inquam, non contenti quòd communis confessus sint participes nobiscum, & ex æquo epulentur, idque cùm sint dimidia ex parte mortales: suos quoque ministros, & sodales in cælum evexerunt, & numero Deorum adscripserunt. Nunc autem æquali sunt conditione, & victimarum participes, quanquam colonarium nobis non persolverunt. *Iup.* Nequid obscurè dicas, ô Mome, sed dilu-

ἀλλὰ σαφῶς, καὶ ἀφρήδην λέγε, ἀθρηθεὶς δ' ὄνομα. σοῦ γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέρριπται σοι ὁ λόγος, ὡς πολλοὺς εἰκάζειν, καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις. χρὴ γὰρ παρρησίαν ὅπου, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν. Μω. εὖγε ὦ Ζεῦ, ὅτι δὲ παρρησίας με πρὸς τοῦ παρρησίαν. ποιεῖς γὰρ τοῦτο βασιλικὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον. ὥστε ἐρῶ δὲ τοὔνομα. ὁ γάρ τοι γνήσιός σου Διόνυσος, ἡμιάνθρωπος ὤν, οὐδὲ Ἕλλην μητρόθεν, ἀλλὰ συρφοινικός τις ἐμπόρου, καὶ Κάδμου θυγατριδοῦς, ἐπειτοῦ ἐξιόντος τῆς ἀθανασίας, οἷος μὲν αὐτός ἐστιν, οὐ λέγω, ὅτι τοῦ μίτρᾳν, ὅτι τοῦ μύθου, ὅτι τὸ βούλεσθαι. πάντες γὰρ οἶμαι ὁρᾶτε ὡς ἥβλυς, καὶ γυναικεῖος τοῦ φύσιν, ἡμιμανὴς, ἀκρᾶτος ἰδεῖν ἀκπανύων. ὁ δ', καὶ ἄλλων φατρίαν εἰσποιήσων ἡμῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπεισρέμβων πάρεστι, καὶ Θοὺς ἀπίφρων, τὸ Πᾶνας, καὶ τὸ Σιληνὸν, καὶ Σατύρους, ἀγροίκους πινὰς, καὶ αἰπόλους τοὺς πολλοὺς, σκιρτητικοὺς ἀνθρώπους, καὶ τοὺς μορφὰς ἀλλοκότους. ὧν ὁ μὲν, κέρκῳ ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω αἰγοειδὴς, καὶ χρύσιον βαδὺ κρεμάμενος, ὀλίγου τραγὸν ἀφέρειν ἐστίν. ὁ δ', φαλακρὸς γάρ, σιμὸς τοῦ ῥῖνα, ἐπ' ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος, Λυδὸς ἦτον. οἱ δὲ Σάτυροι, ὀξεῖς γὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ φαλακροὶ, κερούσιν, οἷα τοῖς ἄρτι γιγνηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα καταφύεται, Φρύγας πάσης ὄπτης, ἔχουσι δὲ καὶ ἅπαντες. ὁρᾶτε οἷος ἡμῖν Θεὸς ποιεῖ ὁ γλυκύδας; εἶτα θαυμάζομεν, εἰ καταφρονοῦσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶντες ὧδε γελοίους Θεοὺς, καὶ τραγικούς; εἰ γὰρ λέγειν, ὅτι δὲ δύω γυναῖκας ἀνήγαγε, τοῦ μὲ, ἐρυθρίδιον, & apertè, etiam addito nomine. Nunc enim ita orationem in medium projeciſti, ut multi per conjecturam, alias alii tua dicta accommodent. Oportet autem eum qui liber eſt in loquendo, nihil præ metu reticere. *Mo.* Euge, ô Iupiter, ſiquidem me ad loquendi libertatem cohortaris: quod abs te fit animo prorſus regio, & magnifico. Quare dicam etiam nomen. Generoſiſſimus ille Bacchus, ſemihomo, nec materna ſtirpe Græcus, ſed mercatoris cujuſdam Syrophœnicis, nempe Cadmi ex filia nepos, poſteaquam immortalitate donatus eſt, qualis quidem ipſe ſit, non dico, neque mitram, neque ebrietatem, neque inceſſum. Videtis enim omnes, opinor, quàm mollis ſit, & effœminatus natura, ſemiinſanus, ſtatim à ſummo mane merum ſpirans. Hic ſodalitium univerſum nobis aſcivit, & adducto choro adeſt, Deoſque fecit, Pana, Silenum, & Satyros, agreſtes quoſpiam, & caprarios multos, ſaltatores homines, & forma horribiles. Quorum hic quidem cornutus dimidiaque corporis inferiore parte capram referens, barbaque promiſſa, parum ab hirco differt. Ille verò, glaber ſenex, ſimo naſo, qui plerunque aſino vehitur, Lydus iſte. Satyri autem, acutis auribus, & calvi ipſi, cornigerique qualia ferè recens natis hœdis naſcuntur cornua: hi gente Phryges, caudas habent etiam omnes. Videtis cujuſmodi Deos nobis faciat generoſus ille? An mirum, ſi homines nos contemnant, cùm tam ridiculos, monſtroſoſque Deos videant? Nam omitto quòd duas etiam mulieres adduxit, alteram quidem quam amat, nempe

μήλιον ἄσπερ αὐτὸ, τὴν Ἀριάδνην, ἧς καὶ τὸ στέφανον ἐσκοπίλισε τῷ ἀστέρων χορῷ. τὴν δὲ, Ἰκαρίου τοῦ γεωργοῦ θυγατέρα. καὶ ὁ πάντων γελοιότατον ὦ Θεοὶ, καὶ τὴν κωμῳδὸν Ἠριγόνης, καὶ τοῦτον ἀνήγαγε, ὡς μὴ ἀνιῷτο ἡ παῖς, εἰ μὴ ἔξω τοῦ ἀφροῦ τὸ ξωΐδιον σπείρο, καὶ ὅσῳ ἡδέπα κωΐδιον. τοιοῦτα οὐχ ὕβρεις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παροινία, καὶ γέλως; ἀκούσατε δ' ἂν καὶ ἄλλως. Ζ. μηδὲν ὦ Μῶμε εἴπῃς, μήτε περὶ Ἀσκληπιοῦ, μήτε περὶ Ἡρακλέους. ἐρῶ γὰρ οἷ φέρῃ τὸ λόγῳ. ἤτοι γὰρ, ὁ μὲ αὐτῶν, ἰᾶται, καὶ ἀνίστησι τὰ νόσων, καὶ ἐκ πολλῶν ἀνθρώπων ἄλλων. ὁ δ' Ἡρακλῆς, ἂν ὑμῖν, ὧν ἐμοὶ, ὀλίγον πόνον ἐπιζεύξῃ τὴν ἀθανασίαν. ἔστι μὴ καταγέλα αὐτῶν. Μω. σιωπήσομαι δῆτα σὺ ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων. καίτοι εἰ μηδὲν ἄλλο, ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τὰ τυφῶς. εἰ δ' ἐξῶν ἐστὶ σοὶ αὐτὸν σὺ τῇ παῤῥησίᾳ χρῆσθαι, πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν. Ζ. καὶ μὲν πρὸς ἐμὲ ἔξεστι μάλιστα. μῶν δ' ἂν καμὲ ξένας διώκεις; Μω. τὸ Κρητῆν μὲ μόνον τοῦτο ἀκοῦσαι ἐστι, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ σοῦ λέγουσι, καὶ πάνυ ἐπιδεικνύουσιν. ἐγὼ δ' ὅτι μὲν ἐκείνοις πείθομαι, ὅτι Ἀχαιῶν Αἰγιεῦσιν, ὑποδολιμαῖον σε εἶναι φάσκουσιν. ἃ δ' μάλιστα ἐλεγχθῆναι δεῖ ἡγοῦμαι, ταῦτα ἐρῶ. τὴν γάρτοι δρέπανον τὸ πάντων ἀθανατισμένον, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ τοσούτου ἡμῶν τὸ ξωΐδιον, σὺ ὦ Ζεῦ παρέσχες. ἀνηκεῖς ἐπιμιγνύμενος, καὶ κρυπτὸν παρ' αὐτὰς, ὁ ἄλλοτε ἄλλῃ σχήματι. ὅτι ἡμῖν δεδιέναι, μήτι κεφάλαιον τὶς ξυλλαβῶν, ὁπότ' ἂν ταῦρος ἦς ἢ χρυσοχόος τὶς κατεργάσηται χρυσοῦν

pe Ariadnem, cujus etiam coronam astrorum choro inseruit: alteram verò Icarii agricolæ filiam. Quódque, ô Dii, est omnium maximè ridiculum, Erigonen quoque canem adduxit, ne doleret filia si non haberet in cœlo familiarem illam, habitamque in deliciis caniculam. Annon ista vobis videntur in nostri contumeliam, injuriam, & irrisionem facta? Audite etiam alios. *Iup.* Nihil dicas Mome, nec de Æsculapio, nec de Hercule. Video enim quo tuæ orationis impetu rapiaris. Horum quidem alter agit medicum, & morbis levat ægrotos, estque multis aliis anteferendus. Hercules autem, qui meus est filius, non paucis laboribus immortalitatem est adeptus. Itaque ne ipsos accuses. *Mo.* In tui quidem gratiam tacebo, Iupiter, etsi multa dicenda habeam: atque si nihil aliud, adhuc habent signa igne inusta. Porrò si liceret & adversum te libertate loquendi uti, multa haberem dicenda. *Iup.* Atqui in me maximè tibi licet dicere. Nunquid me ut inquilinum in jus vocas? *Mo.* In Creta non tantùm hoc audire licet: verùm aliud quoque de te dictitant, tuumque sepulchrum ostendunt. Ego verò neque illis credo, neque Achivorum Ægiensibus subditítium te esse affirmantibus. Sed hæc dicam, quæ potissimùm reprehendenda duco. Etenim delectorum hujusmodi principium, & causam cur noster confessus nothis abundet, tu Iupiter præbuisti, quum te mortalibus mulieribus commiscuisti, & aliàs alia forma ad ipsas descendisti. Ita ut metueremus, ne quis te comprehensum sacrificaret, cùm taurus esses, vel aurifex aliquis te conficeret, cùm aurum

σὺν ὄγκῳ. καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὅρμος, ἢ ψέλλιον, ἢ ἑλλόβιον ἡμῖν ᾖρηι μᾶλλον, ἀλλὰ ἐμπέπληκάς γε τὸν οὐρανὸν τῶν ἡμιθέων τούτων. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἄλλως εἴποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γελοιότατόν ἐστιν, ὁπόταν τις ἀφνω ἀκούσῃ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μέν, Θεὸς ἀποδεδειχθη. ὁδὶ Εὐρυσθεύς, ὃς ἐπιτάττων αὐτῷ, τέθνηκε. καὶ πλησίον Ἡρακλέους τεὼς, οἰκέτου ὄντος, καὶ Εὐρυσθέως τάφος, ἅπαντα ταῦτα. καὶ πάλιν οἱ Θῆβαι, Διόνυσος μέν, Θεός. οἱδ' ἀνεψιοὶ αὐτοῦ, ὁ Πενθεύς, καὶ ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ Λίαρχος, ἀνθρώπων ἁπάντων κακοδαιμονέστατοι. ἀφ' ὧν ἦ ἄπαξ σὺ ὦ Ζεῦ ἀνέῳξας τοῖς τοιούτοις τοὺς θύρας, καὶ ἐπὶ τοὺς θνητοὺς ἐτράπου, ἅπαντες μεμίμηνταί σε. καὶ οὐχὶ ἄῤῥενες μόνον, ἀλλ' ὥσπερ αἰσχιστον, καὶ αἱ θήλειαι θεαί. τίς γὰρ σὸν οἶδε τὸν Ἀγχίσην, καὶ τὸν Τιθωνὸν, καὶ τὸν Ἐνδυμίωνα, καὶ τὸν Ἰάσονα, καὶ τοὺς ἄλλους; ὥστε ταῦτα μὲ ἐάσειν μοι δοκῶ. μακρὸν γὰρ ἂν τὸ διελθεῖν γένοιτο. Ζ. μηδὲν περὶ τοῦ Γανυμήδους ὦ Μῶμε εἴπῃς. χαλεπαίνω γὰρ, εἰ λυπήσεις τὸ μειρακιον, ἀνεκδοτος εἰς τὸ ἧθος. Μω. σοὶ μὲν μηδὲ ἐξεστὶ εἰπεῖν, ὅπου καὶ ὄντος σου τοῦ ἀετοῦ ἐστιν, ἐπὶ τοῦ βασιλείου σκήπτρου καθεζόμενος, καὶ μονονουχὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ σου νεοττεύων, Θεὸς εἶναι δοκῶν; ἢ καὶ τοῦτον τοῦ Γανυμήδους ἕνεκα ἐάσομεν; ἀλλ' ὁ Ἄττις γε ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν

esses: & pro Iove nobis aut monile, aut armilla, aut inauris fieres. Sed enim hisce semideis cœlum implevisti, neque enim aliter possum dicere. Resque planè ridicula est, siquis ex improviso audierit Herculem quidem inter Deos relatum: Eurystheum autem, qui imperabat ipsi, mortuum esse: ac prope Herculis templum, qui famulus, Eutystheique sepulchrum, qui herus erat. Rursus Thebis, Bacchus quidem Deus est: ejus autem consobrini, Pentheus, Actæon, & Learchus, omnium hominum fuerunt miserrimi. Ex quo autem semel tu Iupiter rebus hujusmodi fores aperuisti, & ad mortalium consuetudinem te convertisti, omnes te imitantur: nec solùm masculi Dii, sed quod est turpissimum, etiam Deæ fœminæ. Quis enim ignorat Anchisen, Tithonum, Endymionem, & Iasonem, aliosque? Itaque hæc omittenda censeo, quæ reprehendere longum esset. *Iup.* Nihil Mome, de Ganymede dicas. Irascar enim, si adolescentem illum, exprobrato genere, molestia afficias. *Mo.* Proinde neque de aquila quicquam dicam, quòd & illa in cœlo versatur, regio sceptro insidens, ac tantùm non super tuo capite nidificans, & Deus videtur? an illam Ganymedis causa omittemus? At ὁ Iupiter, Attis, & Corybas, & Sabazius, unde

1 Τὸν γὰρ καὶ οἶδα τὸν Ἀγχίσην καὶ τὸν Τιθωνὸν καὶ τὸν Ἐνδυμίωνα καὶ τὸν Ἰάσονα] Sic legit interpres, &, licet obvium sit emendare, Iasonem iis accenset, qui dearum concubitu poriti sunt, & Medeæ νυμφίοισιν parat. Lege Ἰασίωνα, qui ob Cereris amorem à Iove zelotypo fulminatus est. Homerus Odyss. ε.

Ὃς δὴ ὅπορ' Ἰασίωνι ὁμόκλινον ἐμμενὲς ἦτορ
Ὃν θυμῷ εἴξασα μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ
Νείῳ ἐν τριπόλῳ, καὶ δὴ τάχ' ἔπεφνε κεραυνῷ. *Palm.*

1 Ἐκεῖ-

ἡμῖν ἐπεισεκλήθησαν ἔνδοι; ἢ ὁ Μήδης ἐκεῖνος ὁ μηδὲς, ὁ τὴν κάνδυν, καὶ τὴν τίαραν, ὑδὲ Ἑλλαΐζων τῇ φωνῇ. ὅστε οὐδ' ἢν τις σοφὸς εἴη, ξυνίησι. τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι, καὶ οἱ Γέται ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν, μακρὰν ἡμῖν χαίρειν εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χαρίζονται, ὡς ἂν ἐθελήσωσι, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ ὁ Ζάμολξις δοῦλον ἄν, παρεσχράφη, οὐκ οἶδ' ὅπως λέγεται. καί τοι ταῦτα πάντα ὦ Θεοὶ, μέτρια. σὺ δ' ὦ κυνοκέφαλε, καὶ σινδόνιε ἰσταμβόλ Αἰγύπτιε, τίς εἶ βέλτιστε, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς εἶναι ὑλακτῶν; τί δ' βυλόμενος ὁ μεμφίτης ἔτος ταῦρος, ὁ ποικίλος, περικαλύπτει, καὶ χρᾷ, καὶ προφήτας ἔχει; αἰσχυνόμεθ' ἐπὶ δεῖσθαι, καὶ πιθήκους εἰπεῖν, καὶ τράγους, καὶ ἄλλα πολλὰ γελοιότερα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτου δεῦρο ἐνηνοδίνηται ἐς τὸ ὑπερῷον. ἃ ὑμεῖς ὦ Θεοὶ, πῶς ἀνέχεσθε ὁρῶντες ἴσως, ἢ ὁ μᾶλλον ὑμῶν περισκωπτόμενα; ἢ σὺ ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ἐπειδὴ κεφαλὴ κίνεσθαι φύσει σοι; Ζ. αἰσχύνομαι ὡς ἀληθῶς ταῦτα φῆναι τὰ περὶ τὴν Αἴγυπτον. ὅμως δ' ἂν ἐθέλῃς Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν, αἰνιγματώδη ἐστὶ, καὶ ἐπίπονον ὄντα. Μω. πάνυ γὰρ μυσηρέων ὦ Ζεῦ δοῦ ἡμῖν, ὡς εὐδίαιμι, θεοὺς μὴ, τοὺς θεοὺς. κυνοκεφάλους ἢ, τοὺς κυνοκεφάλους. Ζ. ἴα φημὶ τὰ περὶ τὴν Αἴγυπτον. ἄλλοτε γὰρ περὶ τούτων ἐπισκεψόμεθα ἐπὶ σχολῆς. σὺ δ', τοὺς ἄλλους λέγε. Μω. τὸν Τροφώνιον ὦ Ζεῦ, καὶ ὃ μέλλει με λανθάνειν, τὸν Ἀμφίλοχον. ὃς σοφιστὴς ἀνθρώπου, καὶ μητροκτόνου υἱὸς ὤν, ἠπιωρηδὸν ἀγορεύει τὰ Κιλίκια, ψευδόμενος τὰ πολλὰ, καὶ

unde nobis accersiti sunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui candyn, & tiaram gestat, nec Græcam vocem sonat: adeò ut siquis eî præbibat, non intelligat. Itaque & Scythæ hæc videntes, nobis longum valere jussis, ipsi immortalitate donant homines, suisque suffragiis, quoscunque libuerit, Deos creant, eodem modo quo Zamolxis conditione servus, adscriptus est, nobis nescio quomodo insciis. At sanè hæc omnia, ô Dii, sunt mediocria. Cæterùm tu canino vultu Ægyptie, qui sindone es amictus, quisnam es, ô optime, aut quomodo dignum te censes qui sis Deus, cùm latres? Quid & sibi vult Memphites ille taurus, versicolor, qui adoratur, edit oracula, & prophetas habet? Pudet verò me recensere ciconias, simias, hircos, & alia his longè absurdiora, quæ nescio quomodo ex Ægypto in cœlum se inseruerunt. Illa vos, ô Dii, qui sustinetis videre æquali vobiscum honore, aut etiam majore adorari? Aut tu Iupiter, quo fers animo, quòd arietis cornua tibi plantarùt? *Iup.* Turpia profectò sunt quæ dicis de Ægyptiis. Attamen pleraque illorum ô Mome, sunt ænigmata, non omnino à profanis deridenda. *Mo.* Planè nobis, Iupiter, opus est mysteriis, ut Deos, Deos esse cognoscamus, & cynocephalos eos, quibus canina sunt capita. *Iup.* Missas facito, inquam, res Ægyptiorum: alias enim de his per otium deliberabimus: tu autem de aliis dicito. *Mo.* De Trophonio, Iupiter, de Amphilocho: qui quanquam sceleſti hominis & matricidæ est filius, in Cilicia præclarus ille vaticinatur, multa mentiens, &

γοητεύων τοῖς δυσὶν ὀβολοῖν ἵνεκα. τοιγαροῦν σὸν ἔτι σὺ ὦ Ἄπολλον ὑπο-δικιμεῖς, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίθος, καὶ πᾶς βωμὸς χρησμῳδεῖ, ὃς ἂν ἐλαίῳ ἐκεχρισθῇ, καὶ στέφανος ἔχῃ, καὶ χρήστῳ ἀνδρὶ ἐντύχῃ, οἷοι πολλοί εἰσιν. ἤδη δὲ ὁ Πολυδάμαντος ὁ ἀθλητὴς ἀνδριὰς, ἰᾶται τοὺς πυρέτ-τοντας ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεαγένους ἐν Θάσῳ. καὶ Ἕκτορι θύουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρωτεσιλάῳ καθαίρουσιν ἐν Χερρονήσῳ. ἀφ' ὧν δὴ ὧν ποιοῦσι μᾶλλον ἢ ἐπιορκία, καὶ ἱεροσυλία. καὶ ὅλως, κατὰ πρόνοιαν ἡμῶν, εὖ ποιοῦν-τες. καὶ ταῦτα μὲ ἐᾷς τὸ νόμῳ, καὶ παρεισράκτων. ἐγὼ δὲ ξένα ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκούων, ὅτι ὄντων παρ' ἡμῖν, ὅτι συζῆται ὅλως διαμένῃ, πάνυ ὦ Ζεῦ, καὶ ἐπὶ τούτοις γελῶ. ἢ πῶς γάρ ἐστι ἡ πολυθρύλλητος ἀρετὴ, καὶ φύσις, καὶ εἱμαρμένη, καὶ τύχη, ἀνυπόστατα, καὶ κενὰ πρὸς ἀνθρώπων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν ἀνθρώπων τῶν φιλοσόφων, ἐπινοηθέντα; καὶ ὅμως αὐτοχόνδυλα ὄντα, ὥστε τοὺς ἀνοήτους πείθειν, ὥστε ὑδρίας ἡμῖν ὑδὲ ἓν βάλλεσθαι, οἰόμενοι ὅτι κἂν μυρίας ἑκατόμβας ἀναθῶσιν, ὅμως τῷ τύχῃ πράξουσι τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἐκάστῳ ἐπεκλώσθη. ἡδέως ἂν ὦν ἐροίμην σε ὦ Ζεῦ, εἴ πῃ εἶδες ἢ ἀρετὴν, ἢ φύσιν, ἢ εἱμαρμένην. ὅτι μὲν γὰρ ἐν ἀκούσῃς τῶν φιλοσόφων ἀφτελεῖς, οἶδα, εἰ μὴ ἐν καφῷ τινι εἶ, ὡς βοώντων αὐτῶν, καὶ ἐπαίειν. πολλὰ ἔπ' ἔχων εἰπεῖν, κατέπαυσα τὸν λόγον. ὁρῶ γὰρ τοὺς πολλοὺς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ συρίττοντας. ἐκείνους μάλιστα, ἂν καθίψασθε ἡ παῤῥησία τοῦ λόγου. πί-

pro duobus obolis præstigiatorem agens. Proinde Apollo, non amplius celebraris: sed jam lapis omnis, omnisque ara vaticinatur, quæ sit oleo perfusa, & coronas habeat, cuique vir præstigiator suppetat, quales multi sunt. Iam etiam Polydamantis athletæ statua medetur febricitantibus in Olympia, & Theagenis, in Thaso. Quin Hectori quoque sacra faciunt in Ilio, & Protesilao, è regione in Cherroneso. Ex quo autem in tantum numerum excrevimus, auctum magis est perjurium, & sacrilegium: & nos omnino despicere cœperunt, idque meritò. Atque hæc quidem de nothis, & factitiis Diis. Cæterùm ego peregrina nomina jam audiens, quorundam qui neque sunt apud nos, neque omnino consistere possunt, ô Iupiter, ea prorsus irrideo. Vbi enim gentium est illa multum jactata virtus, & natura, & fatum, & fortuna, nova rerum vocabula, quæ consistere nequeunt, à stolidis hominibus, nimirum philosophis excogitata? Quæ quanquam ex tempore facta sunt, ita simplices ad credendum adduxerunt, ut nemo velit nobis sacrificare, cùm persuasum habeat, fore ut etsi infinitas hecatombas nobis obtulerit, fortuna tamen nihilo secus faciat, quæ fato decreta sunt, & cuique à principio destinata. Quare libenter ex te quæsiverim Iupiter, an alicubi videris aut virtutem, aut naturam, aut fatum. Nam hæc te in Philosophorum disputationibus audire scio: nisi ita surdus es, ut clamantes ipsos non audias. Quanquam multa habeo dicenda, dicendi tamen finem faciam. Nam video plerosque qui me dicentem molestè ferunt, & exsibilant: sed illi præcipuè quos orationis libertas perstrinxit.

ρας γῦν εἰ ἐθέλεις ἃ Ζεῦ, ψήφισμά τι περὶ τούτων ἀναγνώσομαι ἤδη ξυγγεγραμμένον. Ζ. ἀνάγνωθι. ὡ πάντα γὰ ἀλόγως ἡμῖν. καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν, ὡς μὴ ἐπιπλεῖον ὦν γίγνηται.

ſtrinxit. Tandem; ſi vis Iupiter, decretum de his jam conſcriptum legam. *Iup.* Lege: neque enim omnia citra rationem reprehendiſti. Et ſanè multa ex iis cohibenda ſunt, ne amplius augeantur.

ΨΗΦΙΣΜΑ ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

Ἐκκλησίας ἑπόμενα ἀγομένης, ἑβδόμῃ ἱσταμένου, ὁ Ζεὺς ἐπιτρέπει, καὶ καθηγεῖται Ποσειδῶν. ἐπιστατεῖ Ἀπόλλων. ἐγραμμάτευε Μῶμος τὰ γυκτός. καὶ ὁ ὕπνος τὴν γνώμην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων, καὶ μόνον Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ βάρβαροι, ἠξίωνται μὴν τῶν πολιτείας παρεγγεγραμμένοις, οὐκ οἶδ' ὅπως, καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμπεπλήκασι μὲν τὸ θεῖον, ὡς μεῖον εἶναι τὸ συμπόσιον ὄχλῳ παρακεχυδὲς, πολυγλώσσων πανῶν, καὶ ξυγκλύδην, ἐπιλείπει δὴ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥστ μιᾶς ἤδη τῷ κητύλῳ εἶναι ἀφ' τὸ πλῆθος τῶν πινόντων, οἰδὲ, ὑπὸ αὐθαδείας παρωσάμενοι τοὺς παλαιούς τε, καὶ ἀληθεῖς Θεοὺς, ἀξιοῦσιν ἑαυτοὺς ἅπαντα τὰ πάτρια, καὶ σὺν τῇ γῇ πρόσθεν ἅλωσι, διδύχθαι τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ ξυλλεγῆναι μὲ ἐκκλησίαν σὺν τῷ Ὀλύμπῳ ἅμα τροπαὶς χαμευνάς, ἰλίαδ' ἐπιγνώμονας τελείους Θεοὺς ἑκάς, τρεῖς μὲ, ἐκ τῆ παλαιᾶς βουλῆς ἐπὶ Κρόνου, πέπαρας δ', ἐκ τῶ δώδεκα. καὶ σὺ αὐτοῖς, τὰ Διὰ. τούτους δ' τὺς ἐπιγνώμονας, αὐτὺς μὲ, καθίζειν ὁμόσαντας τὸ νόμιμον ὅρκον, τῷ Στυγὸς. τὸν Ἑρμῆν δ', κηρύξαντα ξυναγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιοῦσι

DECRETVM BONA FORTVNA.

Conſilio legitimè coacto, ſeptima die menſis ineuntis, Iupiter ſummus erat adminiſtrator, præſidebat Neptunus, præerat Apollo, noctu Momus ſcribam agebat: & Somnus ſententiam tulit. Quoniam peregrini multi, non ſolùm Græci, ſed & barbari, etſi nequaquam mereantur noſtræ reip. participes eſſe, adſcriptitii neſcio quomodo, & putatitii Dii, cœlum impleverunt, ita ut plenum ſit ſympoſium tumultuoſa turba, garrulorum quorundam & convenarum: defecit autem ambroſia & nectar: ita ut mina jam ematur ſextarius, propter bibentium multitudinem. Illi verò præ arrogantia, pulſis veteribus, veriſque Diis, ſemetipſos præter omnem patriæ conſuetudinem primis accubitibus dignos cenſent, & priores in terris honores ſibi arrogant: viſum eſt Senatui, & populo ut concilium in Olympo cogatur circa ſolſtitium hybernum, & eligantur perfecti Dii ſeptem arbitri, tres quidem ex veteri curia Saturni temporibus conſtituta, quatuor autem ex duodecim illis: interque eos Iupiter. Qui arbitri ſedeant præſtito legitimo juramento, per Stygem: Mercurius autem proclamato præconio, cunctos congreget, qui-

ξωπλεῖν εἰς τὸ συνέδριον. τὰς δ', ἤκειν, μάρτυρας ἐπαγομένους σωμάτας, καὶ δοκιμείξεις δ' γένους. τούτων δ', οἱ μὲν, παρίστασθαι καθ' ἕνα, οἱ δ' ἐπιγνώμονες ἐξεταζόντες, ἢ θεοὺς εἶναι δικαιοῦντα, ἢ κατακρίνουσιν ἐπὶ τὰ ὀφίτερα ἠρία, καὶ τὰς ἡμέρας τὰς προσηκούσας. ἢν δέ τις ἀλλοτρίαν ἀδοκίμαν, ἐξ ἄπαξ τῶν ἐπιγνωμόνων ἀκκεκλημένων ἐπὶ δίκαιον δ' ἀρεοῦ, εἰς τὸ τάφρωμα ἐμπεσεῖν τῶτον. ἐρεύξεσθαι δ' τὰ αὐτὰ ἡμᾶς. καὶ μήτε τὸν Ἀσκληπιὸν ἰᾶσθαι, μήτε τὸν Ἀσκληπιὸν χρησμῳδεῖν, μήτε τὸν Ἀπόλλω τοσαῦτα μόνον ποιεῖν, ἀλλ' ἕν τι ἐπιλεξάμενον, κιθαρῳδὸν, ἢ ἰατρὸν εἶναι. τοῖς δ' Φιλοσόφοις πρόσεστιν μὴ ἀναπλάττειν καινὰ ὀνόματα, μηδὲ λήρειν ὧν οὐκ ἴσασιν. ὁπόσοι δ' ἤδη ναῶν, ἢ θυσιῶν ἠξιώθησαν, ἀνεῖναι μὲ καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, ὥσπερ τῶν δ' Διὸς, ἢ Ἥρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων τινὸς, ἐκείνοις δ', τάφροι χῶσαι τὴν πόλιν, καὶ ξύλα ἐπιθεῖναι αὐτοῖς βωμοῦ. τοῦ δέ τις ἀθλοθέτης δ' κηρύγματος, καὶ μὴ ἐθελήσῃ ἐπὶ τὰς ἐπιγνώμονας ἰέναι, ἐρήμου αὐτὸν καταδικασθῆναι. Ζ. τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα, δικαιότατον ὦ Μῶμε, καὶ ὅτῳ δοκεῖ, ἀναστενάτω τὴν χεῖρα. μέλλοι δ' ὅτῳ χρίνεσθαι πλείους δ' οἶδ' ὅτι ἔσονται οἱ μὴ χειροθετήσοντες. ἀλλὰ νῦν μὲ, ἄπιτε. ὁπόταν δ' κηρύξῃ ὁ Ἑρμῆς, ἤκετε, κομίζοντες ἥκοντα συναγορὴ τὰ γνωρίσματα, καὶ

quicunque in confessum admitti volunt. Veniant autem illi adductis testibus juratis, certisque sui generis indiciis. Atque hi quidem hinc sigillatim transeant: arbitri autem expensa causa, vel Deos esse pronunciabunt, aut ad sua sepulchra, majorumque loculos ablegabunt. Si verò quispiam ex rejectis, semelque arbitrorum judicio secretis, comprehendatur in cœlum ascendens, ille præceps in Tartarum detur. Præterea quisque satagat rerum suarum: nec medeatur Minerva, nec vaticinetur Æsculapius, neque tam multa solus faciat Apollo, sed uno quopiam delecto munere, aut vatem, aut citharœdum, aut medicum agat. Porrò Philosophi moneantur, ne vocabula nova fingant, neque de rebus ignotis nugentur. Quicunque autem templis jam, & sacrificiis digni habiti sunt, illorum simulachra subvertantur, quorum loco vel Iovis, vel Iunonis, vel Apollinis, vel cujuspiam ex aliis substituatur. Illis verò civitas sepulchrum aggeret, & aræ loco cippum erigat. Quòd si quis præconio non paruerit, & ad arbitros venire noluerit, ille indicta causa condemnetur. *Iup.* Iustissimum equidem, ô Mome, est hoc decretum: & qui ita sentit, manum protendat. Atqui potiùs qui sua suffragia non sunt adjecturi. At in præsens abite. Cæterùm in concionem accersiti à Mercurio, venite, & afferte quisque indicia manifesta, certasque probatio-

1 Ἐκείνοις δ' τάφρον χῶσαι καὶ πόλιν ἐξ ξύλων ὑπηρῆσαι αὐτὸ βωμοῦ] Pro ξύλων, quæ vox est nihili, manifestum est debere legi ξήλων. Sed interpres, qui statuam vertit, nescio quomodo legerit: nam licet ξήλη ab ἵστημι derivari videatur, ἵστημι vero sit βατῶ, tamen statua Latinis dicitur Græce ἄγαλμα, ἀνδριὰς, βρέτας, non vero ξήλη, quæ hoc loco *cippus* debebat verti. *Palm.*

1 Γυ-

σφᾶς τὰς ἀποδείξεις, πατρὸς ὄνομα, καὶ μητρός, καὶ ὄθεν, καὶ ὅπως Θεὸς ἐγένετο, καὶ φυλαὶ, καὶ φρατέρας. ὡς ὅτις ἂν μὴ παρέχηται, οὐδὲν μελήσει τοῖς ἐπιλιθώμασιν, εἰ νεών τις μέγαν ἐπὶ γῆς ἔχοι, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι Θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζωσιν.

bationes, patris, matrisque nomen, & unde ac quomodo factus est Deus tribumque & tribules. Quæ quicunque non præbuerit, parum curæ erit arbitris, tametsi ille magnum in terris templum habeat, ipsumque homines Deum esse putent.

ΚΥΝΙΚΟΣ, ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

CYNICVS, ET LYCINVS.

ARGVMENTVM.

Dialogus hic lepidissimus asperam parvoque contentam Cynicorum vitam defendit, mollem atque enervatam delicatorum hominum luxuriam reprehendit. Necnon eadem opera temperantiam, frugalitatem, simplicitatem, denique arctam illam atque angustam vitam laudat. Argumenta quæ ad hoc sumuntur, ex serie plana sunt.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

Τί ποτε ὦ ἑτερε, πώγωνα μὲν ἔχεις, καὶ κόμην, χιτῶνα δὲ οὐκ ἔχεις, ἐ [1] γυμνοδερκῆ, ἐ ἀνυποδητεῖς, τὴν ἀλήτην, ἐ ἀπάνθρωπον βίον, ἐ ἡμερώδη ἐπιλιξάμενος, καὶ ἀεὶ τοῖς σαυτοῦ τὸ ἴδιον δέμας οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ λιχρησάμενος, ἀλλ' οἰκοσπῆς ἄλλοις ἀλλαχοῦ, καὶ σύναζόμενος ἐπὶ ξηρᾶ δαπίδι, ὡς ἄσην πάμπολλον τρίβωνα τὸ τελεώτατον φέρειν; ἀμβώτοι ἐ τοῦτο λεπτὸν, οὐδὲ μαλακὸν, οὐδὲ ἀθηρόν. Κυ. ἀλλὰ γὰρ δύσκολον. τοιοῦτον ἦν, οἷοίον ἂν πενεσθαι ῥᾷστα, καὶ τὴν κτησαμένῳ πρᾶγμα ὡς ἐλάχιστα παρέχειν. τοιοῦτον

LICYNVS.

Quid tu tandem? barbam quidem habes, & comam, tunicam non habes, nudus conspiceris, ac sine calceis, delecta nimirum vaga, inhumana, ferinaque vita: tum proprio corpore, contrà quàm faciunt cæteri, semper usus incommodè, nunc huc, nunc illuc circumis, & in arido solo cubans, adeò ut plurimum sordium, tritum istud pallium referat: alioqui nec ipsum tenue, nec molle, nec speciosum. *Cy.* Neque enim indigeo. Siquid est hujusmodi ut comparetur facillimè, dominoque minimum exhibeat negotii, id

1 Γυμνοδερκῆ] An γυμνοδερμῆ? à γυμνοδερμέω: id est, *cute nuda sum.* Menag.

2 Ἀνυ-

γὰρ χρεῖ μοι. σὺ ἦ θεὸς θεῖον, εἰπέ μοι, τῇ πολυτελείᾳ ἐ νομίζεις κομιδῇ πρεσπίνειν; Lυ. κομῇ μάλα. Κυ. τῆδ' ἀπελείᾳ, λέγεις; Lυ. κομῇ μάλα. Κυ. τί πρ' ἂν ὁρῶν ἐμὲ τ πολλῶν ἀπελέστερον ἀφιστάμενον, τὰς ἦ, πολυτελέστερον, ἐμὲ αἰτιᾷ, κ' ἐκ ἐκείνης; Lυ. ὅτι ἐκ ἀπελέστερός μοι μᾶ Δία τ πολλῶν ἀφιξῇ δοκεῖς, ἀλλ' εὐδιέστερον. μᾶλλον ἦ πλείως, εὐδιῶς, κ' ἀπέρως. ἀφέρεις γὰ ἡδέν σὺ τ πλουτοῦντ, οἳ τὴν ἐφήμερον τροφὴν μετιτῶσι. Κυ. βάλε δὴ εἰδωμεν, ἐκεῖ προελήλυθεν σὺ τοῦτο ὁ λόγος, τί τὸ εὐδιές, κ' τί τὸ ἐκμενὸν ἐστιν; Lυ. εἰ σοι δοκεῖ. Κυ. ἆρ' ἂν ἐκμενὸν μὲ ἐκφύσῃ, ὅσῳ ἂν ἐξικνῆται πρὸς τὴν ἐκείνης χρείαν, ἢ ἄλλό τι λέγεις; Lυ. ἔστι τοῦτο. Κυ. εὐδιὲς ἦ, ὅσῳ ἂν εὐδιέστερον ᾖ τ χρείας, κ' μὴ ἐξικνῆται πρὸς τὸ δέον; Lυ. ναί. Κυ. ἡδὲν ἄρα τ ἐμῶν εὐδιές ἐστιν. ἡδὲν γὰ αὐτῶν ὄ, τι ἡ τὴν χρείαν ἐκπληροῖ τὴν ἐμήν. Lυ. πῶς τοῦτο λέγεις; Κυ. ἐὰν σκοπῇς θεὸς ὅ, τι μέγιστον ἔκφυσιν, ὧν δεόμεθα. οἷον, οἰκία, ἆρ' ἀχὶ σκέπης; Lυ. ναί. Κυ. τί ἦ, ἐῶσι; ὦ, χάριεν; ἆρα ἀχὶ αὐτὴ τ σκέπης; Lυ. ναί. Κυ. τ ἦ σκέπης αὐτῆς θεὸς θεῶν, τίνῳ ἰδίᾳ μόνῳ εἶνεκα, ἀχ ὥστε ἅμεινον ἔχειν τ σκεπομένων; Lυ. δοκεῖ μοι. Κυ. πότερ ὖν, τῷ πόδε κράκιον ἔχειν δοκεῖ σοι; Lυ. οὐκ οἶδα. Κυ. ἀλλ' ὅτως ἂν μαθοις τί πόδες ἐς ἔργον. Lυ. παρδίεσθ. Κυ. κράκιον ὖν παρδίεσθαί σοι δοκῶσιν οἱ ἐμοὶ πόδες, ἢ οἱ τ πολλῶν; Lυ. τοῦτο μέ, οὐκ ἴσως. Κυ. ἐ τοίνυν ἀσθ' εἰ χεῖρον ἔχουσιν, ἢ μὴ χεῖρον, τὸ ἑαυτῶν ἔργον ἀπο-

id inquam mihi sufficit, At tu per Deos dic mihi, putas-ne esse in luxu vitium? *Lyc.* Admodum. *Cy.* Contrà in frugalitate virtutem? *Lyc.* Admodum. *Cy.* Cur igitur cùm me videas viventem frugaliùs quàm vulgò faciunt homines, eos verò sumptuosiùs me, non illos arguis? *Lyc.* Quia non frugaliùs, per Iovem, videris mihi, sed egentiùs vivere, imò vitam omnino egenam atque inopem. Nam tu nihil à mendicis differs, qui cibum mendicant in diem. *Cy.* Vis ergo videamus (quandoquidem huc processit oratio) quidnam inopia sit, quidque copia? *Lyc.* Si tibi videtur. *Cy.* Nunquid ergo satis id cuique est, quicquid ipsius explet necessitatem? an aliud quippiam dicis? *Lyc.* Esto istud. *Cy.* Indigentia verò quicquid cujusquam usui deest, nec eò quò sit necesse, pervenit? *Lyc.* Scilicet. *Cy.* Nihil igitur meis in rebus deest. Nihil enim in his est, quod necessitatem non expleat meam. *Lyc.* Quo pacto id ais? *Cy.* Scies si consideres in quem usum eorum quodque paratum est, quorum egemus, ut domus: annon tegumenti gratia? *Lyc.* Maximè. *Cy.* Quid vestis? cujus gratia? annon tegumenti & ipsa? *Lyc.* Sanè. *Cy.* At ipso per Deos tegumento, cujus rei gratia indiguerimus, nonne ut meliùs se habeat id quod tegitur? *Lyc.* Mihi quidem sic videtur. *Cy.* Vtrum igitur tibi pejus se habere videntur pedes? *Lyc.* Nescio. *Cy.* Atqui hoc pacto didiceris: quodnam pedum officium est? *Lyc.* Ingredi. *Cy.* An deteriùs ergo ingredi pedes tibi videntur mei, quàm aliorum? *Lyc.* Istud verò fortasse non. *Cy.* Non igitur sive deteriùs se habent, sive non, suum officium non præ-

stant?

ἀλλ᾽ οὐ; Λυ. ἴσως. Κυ. τὼ μὲν δὴ πόδε, ἐγὼ φαίνομαι χείρω λελειμμένος τῶν πολλῶν ἔχειν. Λυ. οὐκ ἔοικας. Κυ. τί δῆτα, τὸ ἐμὸν σῶμα τῶν λοιπῶν ἆρα κάκιον; εἰ γὰρ κάκιον, ἧττον ἂν ἰσχύοι. δῆλον γὰρ τοῦτό γε, ἰσχύς. ἆρ᾽ οὖν τὸ ἐμὸν ἀσθενέστερον; Λυ. ἔμοιγε φαίνεται. Κυ. τί οὖν δὴ οἱ πόδες φαίνονταί μοι ταύτης ἐσθῆτος ἔχειν, ἣν τὸ λοιπὸν σῶμα. εἰ γὰρ ἐσθῆτος εἶχον, κακῶς ἂν εἶχον. ἢ γὰρ ἔνδεια, πονηρὰν κακὴν, κἀμὲ χείρω ἔχειν ποιεῖ τούτων, οἷς ἂν ἐπέσῃ. ἀλλὰ μὴν, οὐδὲ τεθρύφθαί γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τοὐμοῦ, ἢ ὅσα τῶν τυχόντων τρέφει. Λυ. δῆλον γάρ. Κυ. οὐδὲ εὕρωσιν, εἰ κακῶς ἐτράφη. λυμαίνονται γὰρ αἱ πονηραὶ τροφαὶ τὰ σώματα. Λυ. ἔστι ταῦτα. Κυ. πῶς οὖν εἰπέ μοι τούτων ὄντως ἐχόντων, αἰτιᾷ με, καὶ φαυλίζεις τὸν βίον, καὶ φῂς ἄθλιον; Κυ. ἐπὶ τῇ Διὸς τῇ φύσαντι, ἣν σὺ πρᾷς, καὶ τὸν ἥλιον, γῆν τε μέσην καταπεπηγυῖαν, ὅτι δὴ αὐτῆς ἀναδεδωκότων πολλὰ, καλὰ δὲ, ὡς ἔγωγε ἡμῖν πάνυ ἄφθονα, μὴ ὅπως τῶν ἀναγκαίων μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅπως ἡδονὴν, σὺ πάντων τούτων, ἢ τί γε πλείστων ἄμοιρον εἶ; καὶ οὐδενὸς μετέχεις αὐτῶν, οὐδὲν μᾶλλον ἢ τὰ θηρία. πίνεις μὲν γὰρ ὕδωρ, ὥσπερ καὶ τὰ θηρία. σιτῇ δέ, ὅταν ἀνεύρῃς, ὥσπερ οἱ κύνες. δίκην δὲ οὐδὲν κρείττων τῶν κυνῶν ἔχεις, χρῆσθαι γὰρ παρεσκεύασαι, καθάπερ ἐκείνοις. ἔτι δὲ ἁμάρτοις φαρεῖς, οὐδὲν ἐπιεικέστερον ἀκλήρου, καίτοι εἰ σὺ τούτοις χρήσῃ ὀρθῶς φρονήσεις, ὁ Διὸς σοι ὀρθῶς ἐποίησεν. τοῦτο μὲν, ὅτι βαδίζειν ποιήσεις ἔμμελλα. τοῦτο δὲ ἀμπέλους ἐφύτευσεν. τοῦτο δὲ, τὸν

stant? *Lyc.* Fortasse. *Cy.* Pedibus ergo nihilo pejus quàm alii affectus videor? *Lyc.* Non videris. *Cy.* Quid verò corpus meum? num deterius quàm reliquorum? Nempe si deteriùs se haberet, esset imbecillius: corporis quippe virtus robur est. An meum ergo debilius? *Lyc.* Non videtur. *Cy.* Neque pedes ergo tegumento videntur egere, neque reliquum corpus: quippe si egerent, malè haberent. Egestas etenim omnino mala, ac pejus habere se facit, ea quibuscunque adfuerit. At ne ali quidem deteriùs videtur corpus meum quod quibuslibet cibis alitur. *Lyc.* Id manifestum est. *Cy.* Neque bene valeret, si malè aleretur, mala siquidem alimenta corpus labefactant. *Lyc.* Hæc ita se habent. *Cy.* Quo pacto igitur, dic mihi, his ita se habentibus, me arguis, vitamque improbas meam, ac miseram prædicas? *Lyc.* Ideo per Iovem, quòd cùm natura (quam tu colis) ac superi terram in communi statuerint, ex ea multa nimirum ac bona ediderint, ut omnia nobis abundè suppeterent, non in necessitatem modò, verùm in voluptatem quoque: tu tamen horum omnium, aut maximæ saltem partis expers es, nec eorum quoquam frueris, nihilo certè magis quàm feræ. Nempe aquam bibis, quam etiam bibunt feræ: comedis verò quicquid offenderis, quemadmodum canes, tum cubile nihilo melius canibus habes, siquidem tibi ut & illis gramen sufficit, pallium præterea circumfers nihilo mendico decentius. Quanquam si tu his contentus rectè sapis, tum Deus profectò neutiquam rectè fecit, primum quòd oves fecit lanatas, deinde vites dulcis vini feraces, ac reli-

ἄλλῳ παρασκευῇ χαυμαστῇ ποικίλῃ, καὶ ἔλαιον, καὶ μέλι, καὶ τἆλλα, ὡς ἔχειν μὲ ἡμᾶς σπέρμα παντοδαπὸν, ἔχειν ὃ ποθῇ ἡδύ, ἔχειν ὃ χρήσιμόν, ἔχειν σὶ δύναμιν μαλακὴν, ἔχειν ὃ οἰκίας κάλλος, καὶ τἆλλα πάντα χαυμαστῶς κατεσκευασμένα. καὶ γὰρ αὖ τὰ τῆς τέχνης ἔργα, δῶρα τῶν Θεῶν ἐστι. τὸ δὲ πάντων τούτων ζῆν ἀπεστερημένοις, ἄθλιον μέν, εἰ δὲ ὥσπερ ἄλλοι τινὲς ἀπεστέρηται, καθαρῶς, οἱ σὺ τοῖς δεσμωτηρίοις. πολὺ δὲ ἀθλιώτερον, εἴ τις αὐτὸς ἑαυτὸν ἀπεστέρηκε πάντων τῶν καλῶν. μανίας τι ἤδη τοῦτό γε σαφής. Κυ. ἀλλ' ἴσως ὀρθῶς λέγεις. σκέψαι δέ μοι εἰπὲ, εἴ τις ἀνὴρ φιλοξενίας ὡσθήμως, καὶ φιλανθρώπως, ἵτι τε φιλοφρόνως ἑστιῶντα, καὶ ξενίζοντα πολλοὺς ἅμα, καὶ παντοδαπούς, τοὺς μὲ, ἀσθενεῖς, τοὺς δὲ, ἐρρωμένους, κἄπειτα παρατίθεντα πολλὰ, καὶ παντοδαπὰ, πάντα ἁρπάζοι, καὶ πάντα ἐσθίοι, καὶ τὰ πλησίον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, τὰ τοῖς ἀσθενοῦσι παρεσκευασμένα, ὑγιαίνων αὐτὸς, καὶ ταῦτα, μίαν μὲ ἡμιλίαν ἔχων, ὀλίγων δ' ὕστερα ἀφήναν διόμενον, ἀτὰρ τῶν πολλῶν ἐπιτελουμένων μέλλων, οὕτω ὁ ἀνὴρ, ποῖός τις δοκεῖ σοι εἶναι; ἆρά γε φρόνιμος; Λυ. σὺν ἔμοι γε. Κυ. τί δῆτα, σώφρων; Λυ. οὐδὲ τοῦτο. Κυ. τί δῆτα, εἴ τις μετέχων τῶν αὐτῶν ταύτης τραπέζης, τὰ μὲ πολλῶν, καὶ ποικίλων ἀμελεῖ, ἓν δὲ ἥδιστα κειμένων ἐπιλεξάμενος, ἱκανῶς ἔχων πρὸς τὴν ἑαυτοῦ χρείαν, τοῦτο ἰδίοις κοσμίως, καὶ τούτῳ μόνῳ χρῶτο, τοῖς δ' ἄλλοις οὐδὲ πρόσεστι; πότερον οὐχ ἡγῇ σωφρονέστερον, καὶ ἀμείνω ἄνδρα εἶναι; Λυ. πότερον οὖν, συ-

reliquum apparatum varietate mirabilem, & oleum, & mel, & reliqua omnia, ut nos edulia quidem omnigena haberemus, haberemus potum dulcem, haberemus pecunias, haberemus mollem lectum, haberemus pulchras domos, & reliqua omnia mirum in modum comparata. Nam & ipsa artium effecta, Deorum sunt dona. At vivere omnibus hisce bonis privatum, miserum est, etiamsi ab alio priveris: quemadmodum hi qui servantur in vinculis. Longè verò miseriùs si quis ipse sese omnibus bonis privet. Et hoc manifesta jam est insania. *Cy.* Et rectè quidem fortasse dicis. Verùm istud dic mihi: Si quis divite alacriter, humanè, ac benignè convivium præbente, tum hospites excipiente, & multos simul, & omnigenos, alios quidem imbecillos, alios autem robustos: deinde apponente multa, & omnigena, omnia rapiat, omniaque edat, non propiora tantùm, sed etiam remotiora, videlicet invalidis præparata, ipse tamen valens, quum unum duntaxat ventrem habeat, pauciſque ut nutriatur, opus habeat, diutiùs tamen quàm alii multi immoretur, hic vir cujusmodi tibi videtur esse? num cordatus? *Lyc.* Non mihi quidem. *Cy.* Quid verò, num temperans? *Lyc.* Ne id quidem. *Cy.* Quid verò si quis ejusdem mensæ particeps, multa illa ac varia negligat, uno quopiam ex his quæ proximè apponuntur, electo, cùm satis in suam habeat necessitatem, id decenter edat, eoque solo utatur, cætera illa ne respiciat quidem, annon hunc illo temperantiorem, & meliorem virum putabis? *Lyc.* Ita certè. *Cy.* Vtrum ergo intelligis, an me opor-

θεὸς, ἢ ἐμὲ δεῖ λέγειν; Λυ. τὸ πρῶτον; Κυ. ὅτι ὁ μὲν Θεὸς, τοῖς ξενίζουσι καλῶς σκεύῳ ἔοικε, ποικίλῳ πολλὰ, καὶ ποικίλα, καὶ παντοδαπὰ, ὅπως ἔχωσιν ἁρμόζοντα. τὰ μὲν, ὑγιαίνουσι. τὰ δὲ, νοσοῦσι. καὶ τὰ μὲν, ἰσχνοῖς. τὰ δὲ, ἀσθενοῦσιν. οὐχ ἵνα χρώμεθα ἅπασι πάντες, ἀλλ' ἵνα τοῖς καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος, καὶ τῷ καθ' ἑαυτὸν, ὅτῳπερ ἂν τύχοι μάλιστα δέομεν. ὑμεῖς δὲ, τοῦ ἀπλησίαστόν τε, καὶ ἀκρασίαστον ἁρπάζοντα πάντα, τούτου μάλιστα ἐοικατε, πᾶσι χρῆσθαι ἀξιοῦντες, καὶ τοῖς ἅπαντα χεῖν, μὴ τοῖς παρ' ὑμῶν μόνοις, ἐ γὰρ ἐλάσσω τῶν καθ' αὑτὸς αὐτάρκη νομίζοντες, ἀλλ' ἐπὶ περάτων γῆς ἐμπορεύεσθαι τὰς ἡδονὰς, καὶ τὰ ξενικὰ τῆς ἐπιχωρίου ἀεὶ προτιμῶντες, καὶ τὰ πολυτελῆ τῆς ἁπλῆς, καὶ τὰ δυσπόρευτα τῆς εὐπορείας. κακόλυτοι, πεζάμαχοι, καὶ κακοὶ ἵππων μᾶλλον ἐφίεσθε, ἢ ὄχα πεζαμάχων ζῶν. τὰ γὰρ δὴ πολλὰ, καὶ τίμια, καὶ εὐδαιμονικὰ δοκοῦντα εἶναι, ἐφ' οἷς ἀγάλλεσθε, ἀφ' ὅσων ὑμῖν ταῦτα κακοδαιμονίας, καὶ παλαιπωρείας ἀφίγμενα. σκόπει γὰρ εἰ βούλει, τὰ πολύδακτον χρυσὸν, καὶ τὰ ἄργυρον. σκόπει τὰς οἰκίας τὰς πολυτελεῖς. σκόπει τὰς ἐθνῶν τὰς ἐπιθαυμαζομένας. σκόπει τὰ τούτοις ἀκόλουθα πάντα, πόσων πεζαμάχων ἔστιν ἄνια, πόσων πόνων, πόσων κινδύνων, μᾶλλον δὲ, αἱμάτων, καὶ φονεύσεως, καὶ ἀφροσύνης ἀνθρώπων πόσης. εἰ μόνον ὅτι πλέοντες ἀπόλλυνται ἀφ' ὧν τοῦτα πολοῦσι, καὶ ζητοῦντες, καὶ δημιουργοῦντες, δεινὰ πάσχουσι, ἀλλ' ὅτι ἔστι πολυμαχώτατα, ἐπιβουλεύοντα ἀλλήλοις ἀφ' ὧν τοῦτα, φίλοις φίλοι, καὶ πατράσι παῖδες, καὶ γυναιξὶν ἀνδράσιν.

oportet dicere? *Lyc.* Quidnam? *Cy.* Quod Deus illi præclarè hospites excipienti similis est, ut qui apposuerit multa ac varia, omnigenaque, ut essent quæ cuique convenirent, alia valentibus, alia ægrotantibus, alia robustis, alia invalidis, non ut omnibus utamur omnes, sed ut his utantur singuli, quæ suæ cujusque naturæ conveniunt, & ex his ipsis, quacunque re maximè quemque indigere contigerit. At vos illum qui per insatiabilitatem, atque incontinentiam omnia corripit, refertis, ut qui rebus uti velitis omnibus, & undecunque partis non solis contenti quæ sunt apud vos, non terram, non mare proprium sufficere existimantes, sed importantes ab ipsis terræ finibus voluptates, patriisque rebus peregrina præferentes, sumptuosaque frugalibus, & paratu difficilia, parabilibus. In summa, molestias, malaque potiùs eligentes, quàm molestiis carentem vitam. At isti quidem plurimi ac pretiosi, beatique apparatus, quibus exultatis, per magnam ad vos miseriam, ærumnamque perveniunt. Aurum ipsum tam optatum, argentumque, si libet, considera: considera domus sumptuosas, considera vestes operosas, considera reliqua omnia, quanto negotio emuntur, quot laboribus, periculis, imò sanguine, ac cæde, quantoque hominum interitu: non solùm, quia dum navigant, propter ista pereunt complures, ac dum quærunt, parantque, gravia perferunt. Sed ob id quoque, quòd digladiationes multas pariunt, quodque ob ea insidiantur invicem, amicis amici, parentibus liberi, conjugés ma-

riis,

ὄντως οἴμοι ἐ τῶν Ἐριφύλων, ἀλλ' ἢ χρυσοῦν ἐκείνην τ ἄνδρα. καὶ ταῦτα μὲν τοῖς πάνυ χίοντιν, τ δ ποικίλων ἱματίων, οὐδὲν ἢ μᾶλλον ἡδέως ἐνεμύσαν. τ ἢ χρυσοφόρων οἰκιῶν, οὐδὲν ἢ μᾶλλον ἀπεπνίγοντο. τ ἢ ἐκπεπόμενον τ ἀργυρῶν, οὐκ ἀφελοῦντων τ πόθον, οὐδὲ τ χρυσῶν, οὐδὲ τ ἐλεφαντίνων ἐκ κλινῶν, τ ὕπνον ἡδίω παρεχομένων. ἀλλ' ὄψει πολλάκις ἐπὶ ἐλεφαντίνης κλίνης, ἐ τ πολυτελῶς φορμόντων, τὰς διδυμόγνας, ἔνθα λαχὼν ὁ δυναμένους. ἔτι ἢ ἐ αἱ παχυδερμίαι περὶ τὰ βράγματα περιεργοτέραν, τρίφωσι μᾶλλον, λυμαίνονται ἢ τὰ σώματα, ἐ τοῖς σώμασι νόσους ἐμποιοῦσι. τί ἢ δεῖ λέγειν ὅσα τ ἀφροδισίων ἕνεκα περάσματα ποιοῦσί τι, ἐ πάσχουσιν οἱ ἄνθρωποι; καίτοι ῥᾴδιον ἦν περιπεσόντα τούτῳ τῷ ἐπιθυμίᾳ, εἰμή τις ἐθέλοι τρυφᾶν. καὶ δοκεῖ εἰς τοῦτο ἡ μανία, ὡ Ἀλφηνορ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις ἔρκειν. ἀλλ' ἤδη ἐ τ ὄντων τῷ χρῆσιν ἀναστρέφουσιν, ἐκάστῳ χρώμενοι, ὡσὸς ὁ μὴ πέφυκεν, ὥσπερ εἴ τις ἀνὸ ἁμάξης ἐθέλοι τῇ κλίνῃ χρήσασθαι, καὶ ἐπ' ἀμάξῃ. Λυ. καὶ τίς οὗτος; Κυ. ὑμεῖς, οἱ τοῖς ἀνθρώποις ὥσπερ ὑποζυγίοις χρῆσθε, κελεύετε δ' αὐτοὺς ὥσπερ ἁμάξας τὰς κλίνας τοῖς τραχήλοις ἄγειν. αὐτοὶ δ' ἄνω καθήκεσθε τρυφῶντες, ἐ οἰεῖσθε, ὥσπερ ὄνους ἡνιοχεῖτε τοὺς ἀνθρώπους, ταυτῃ, ἀλλὰ μὴ ταύτῃ τρέπεσθαι κελεύοντες. καὶ οἱ ταῦτα μάλιστα ποιοῦντες, μάλιστα μακαρίζεσθε. οἱ δ' τοῖς κρέασι, ἐ μὴ τροφῇ χρώμενοι μόνον, ἀλλὰ ἐ βαφαῖς μεμαγμένοις δ' αὐτῶν, εἶοί γε εἰσιν οἱ τῷ πορφύρᾳ βάπτοντες, ἔχει ἐ αὐτοὶ ἐκ φύσιν χρῶντες τοῖς ὑπὸ θεῶν κεκρασμένοις. Λυ. τί δέα.

ritis. Sic opinor etiam Eriphylen auri gratia prodidisse maritum. Atque hæc quidem omnia fiunt, quum tamen vestes illæ variæ nihilo magis calefacere queant, nec aurata illa ædificia magis tegere: nec pocula illa argentea potui conducant: nec aurei eburneique illi lectuli somnum suaviorem præbeant. Imò videbis frequenter in eburneo lecto, sumptuosisque stragulis, beatis illis somnum contingere non posse. Præterea omnigenæ illæ circa edulia curæ, nihilo magis alunt, quin tabefaciunt potius corpora, iisdemque morbos ingenerant. Quid autem dicere attinet libidinis gratia quantas molestias homines & faciunt & patiuntur? Quanquam facile est isti cupiditati mederi, nisi quis indulgere vult deliciis. At ne hæc quidem insania corruptelaque videtur sufficere mortalibus, sed jam rerum etiam usum pervertunt, singulis rebus ad id utentes, ad quòd minimè paratæ sunt: ut siquis lecto currus loco velit uti, tanquam curru. *Lyc.* Quisnam is est? *Cy.* Vos inquam qui hominibus tanquam jumentis utimini. Nam eos jubetis, ut lecticas tanquam currus cervicibus ferant. Ipsi verò in sublimi residetis delicati, atque illinc homines tanquam asinos aurigamini, imperantes ut hac non illac eant: & ii qui hæc facitis maximè, iidem maximè beati videmini. Tum hi qui piscium carnibus non tantùm ad alimentum utuntur, sed etiam quasdã ex his tincturas moliuntur, eos dico qui purpuram tingunt, nonne & hi præter naturam his utuntur, quæ à Deo præparata sunt. *Lyc.* Non per Iovem, siquidem tingere etiam

δωίατ᾽ ἂν βάπτειν, σὺκ ἐθέλοις μόνον τὸ τῆ πορφύρας κρέας. Κυ. ἀλλ᾽ ἐ φὼς τῦτο λέγειν. ἐπεὶ ἔ τῇ κρατῆρι δωίατ᾽ ἂν τις βιαζόμενος, ὥσπερ χύτραι χρήσασθαι. πάλιν ἐ φὼς τῦτο λέγειν. ἀλλὰ γὰ πῶς ἅπασιν τὰν τύτων τίς ηὐδαιμονίαν διελεῖν δωίατ᾽ ἄν; τοσαύτη τίς ἐστι. σὺ δέ μοι δόκει μὴ βάλλεσθαι ταύτης μετέχειν ἐγκαλεῖς; ζῶ ἢ ηὐθάδως ὁ κόσμιος σκεῖνος, ἀνεχόμενος τοῖς κατ᾽ ἐμαυτὸν, καὶ τοῖς ἁπλεστάτοις χρώμενος. τῶ ἢ ποικίλων, ἔ παθέδαπῶν, σὺκ ἐφίεμένος. κἀπεὶ ζηρὸν βίον, βραχέων δεόμενος, ἔ ὀλίγοις χρώμενος, δικῶ σοι ζῶν, κινδυνεύουσιν οἱ θεοὶ ἔ τῇ ζηρὸν εἶναι χείρονες, καὶ γά τῆ σὸν λόγον. ἀδένὸς γὰ δέον. ἵνα ἢ καθαμάθῃς ἀκριβέστερον τό, τι ὀλίγων, καὶ τὸ πολλῶν δεῖται, ποῖόν τι ἑκάτερόν ἐστιν, σύνοισθον ὅτι δέον πλειόνων. οἱ μὲν παῖδες, τῶ πλείων. αἱ ἢ γυναῖκες, τῶ ἀνδρῶν. οἱ δὲ νοσοῦντες, τῶ ὑγιαινόντων. καθόλε ἢ παντάχῆ τὸ χεῖρον ἓ κρεῖττονος πλειόνων δεῖ. λέγε τῦτο, Θεοὶ μὲ, ἀδένός. οἶσθ᾽ ἔχίστα Θεῶν, ἐλαχίστων δέον. ἢ νομίζεις τὸ Ἡρακλέα τῶ πάντων ἀνθρώπων ἄριστον, χεῖρα ἢ ἄνδρα, καὶ Θεὸν ὀρθῶς νομισθέντα, λέγε κακοδαιμονίαν σφόδρα ἔχοντα, ἔ μηδενὸς τῶ αὐτῶν ὑμῖν δεόμενον; ἀλλ᾽ ὁ κακοδαίμων ὧδ᾽ ἐκεῖνος, ὃς ἔ τῶ ἄλλων ἀπήμυνε τὰ κακά. ὅσῃ᾽ αὖ πίνης. ὃς γῆς, ἔ θαλάττης ἦρχεν. ἐφ᾽ ᾧ, τί γὰ ὠφελήσει, ἅπαντάχῆ πάντων ἐπράτῃ, ἔ ἀδένι τῶ τότε ἐπέτυχεν ὠμείνων, ἀδὲ κρείττονι ἑαυτῆ, μέχρι πέρ ἐξ ἀνθρώπων ἀπῆλθεν. ἢ σὺ

potest, non comedi tantùm purpuræ caro. *Cy.* At non in id tamen est nata, nam & cratere quispiam, si præter naturam detorqueat, ollæ loco posset uti, nec in id tamen paratus erat. Sed quo pacto posset quispiam omnem illorum infœlicitatem percurrere, quæ tanta est? Tu verò me accusas, quòd particeps ejus esse nolo. Vivo autem sicuti modestus ille, his vescor quæ mihi apponuntur, ac frugalissimis utor: variis autem omnigenisque illis non inhio. Ac deinde cùm paucis egeam, nec multis utar, ferinam tibi videor vitam vivere: Dii autem in periculum veniunt, ne & ipsi feris sint deteriores, qua ratione loqueris, quippe qui nulla re indigent. Verùm ut exactiùs intelligas cujusmodi sit horum utrumque, cùm paucis, tum multis egere: considera quòd pluribus egent, primum pueri quàm adulti, deinde mulieres quàm viri, ægroti quàm valentes: in summa, inferiora quælibet præstantioribus plurium indigent. Proinde Dii omnino nullius indigent rei, qui verò ad Deos accedunt proximè, quàm minimis egent. An Herculem putas omnium hominum præstantissimum, quippe divinum virum, Deumque rectè creditum, miserum tunc fuisse, cùm circumiret nudus, pelle duntaxat indutus, harum rerum nostrarum nihil desiderans? At ille miser profectò non erat, quippe qui miseriam ab aliis propulsabat: neque rursus pauper, qui terra, marique dominabatur. Nempe quocunque intendisset impetum, omnes quaquaversum superabat, nec in quenquam sui temporis incidit sibi vel æqualem, vel præstantiorem, quoad ex humanis excessit.

ὀκτὼ στρωμάτων, ἢ ὑποδημάτων διπλῶν ἔχειν, καὶ ἅμα τοῦτο αἰσχύνην τοιαύτην; οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ἀλλ' ἰσχνὸς ἦν, καὶ καρτερικὸς ἦν, καὶ πρᾴου ἤθελε, καὶ τρυφᾶν οὐκ ἐβούλετο. ὁ δὲ Θησεὺς ὁ τούτου μαθητὴς, ὁ βασιλεὺς μὲν ὢν Ἀθηναίων, υἱὸς δὲ Ποσειδῶνος ὡς φασιν, ἄρχων δὲ τῶν καθ' αὑτὸν ἁπάντων ὁμοῦ κἀκείνου ἤθελεν ἀνυπόδητος εἶναι, καὶ γυμνὸς βαδίζειν. καὶ στέγασμα, καὶ κόμιλλ ἔχειν, ἤρκουν αὐτῷ. καὶ οὐκ ἐκείνῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς παλαιοῖς ἤρκουν. ἀμείνους γὰρ ἦσαν ὑμῶν. καὶ οὐκ ἂν ὑπέμενον ὁ δὲ εἷς αὐτῶν ἡδὺν μᾶλλον, ἢ τὸν λέοντων τὸς ξυρώμενον. ὑγρότητα γὰρ, καὶ λειότητα σαρκὸς, γυναιξὶ πρέπειν ἠγοῦντο. αὐτοὶ δ' ὥσπερ ἦσαν, καὶ φαίνεσθε ἄνδρες ἄγριοι. καὶ τὸ στόμα, κόσμον ἀνδρὸς ἐνόμιζον, ὥσπερ καὶ ἵππων χαίτην, καὶ λεόντων φύσιν. οἷς ὁ Θησεὺς ἀλλαῖς, καὶ κόμῃ χρῆσθαι προσέταξε πολλά. ὑμεῖς δὲ τοῖς ἀνδράσι τὸ στόμα προσέταξε. ἐκείνους μὲν ἐγὼ ζηλῶ τὰς παλαιὰς, καὶ ἐκείνους μιμεῖσθαι βούλομαι. τὰς δὲ νῦν, ἃς ζηλῶ τὴν δυσμορίας ταύτης δύδαιμονίας, ἵν' ἔχωσι, καὶ ἀφὶ τραπέζης, καὶ ἐδωδῆς, καὶ λεαίνοντες, καὶ ψηλάφοντες πᾶν τὸ σῶμα τὸ μέρος, καὶ μὴ δὲ τῶν ἀπρήκτων ἡδὺν, ἢ πέφυκεν ἔχειν ἑαυτούς. εὔχομαι δὲ μοι τὰς μὲ πόδας, ὁπλὰς ἵππειον ἡδὺ ἀφαίρειν, ὥσπερ φασὶ Χείρωνα. αὐτὸς δὲ μὴ δεῖσθαι στρωμάτων, ὥσπερ οἱ λέοντες, ἅτε τροφῆς δεῖσθαι πολυτελοῦς μᾶλλον, ἢ οἱ κυνες. ἔτι δὲ μοι, γλιχὸ μὲ ἅπασιν δύλῳ αὐτάρκη ἔχειν, οἴκον δὲ τὸ κόσμον νομίζειν, στρῶμα δ' αἰρεῖσθαι τὸ ῥᾴ-

An tu illi ſtragula putas, calceoſque defuiſſe, tantumque virum obid mundum obambulaſſe? Dicendum profectò non eſt. Sed continens erat ac fortis, & moderatè vivere volebat, non indulgere deliciis. Quid Theſeus ejus diſcipulus? annon rex erat Athenienſium omnium, ac filius etiam, ut ferunt, Neptuni, ſua certè tempeſtate fortiſſimus? Attamen ille voluit ſine calceis eſſe, nuduſque ingredi, barbamque & comam habere placuit ei: nec ei ſolum placuit, ſed & veteribus omnibus: nempe meliores erant quam vos: atque adeò ne ſuſtinuiſſet quidem eorum quiſpiam aliquid hujuſmodi, nihilo profectò magis, quàm leo quiſpiam ſeſe tonderi. Siquidem carnis mollitiem ac lævorem decere mulieres exiſtimabant: ipſi verò ſicuti erant, ita viri quoque videri volebant: ac barbam quidem cultum viri ducebant, ut & equorum jubam, & leonum barbam, quibus Deus quædam ad ſplendorem & ornatum appoſuit: ſic & viris barbam appoſuit. Illos igitur ego æmulor, veteres inquam illos imitari volo: hujus verò ſæculi homines non æmulor mirabilis hujus fœlicitatis nomine, quam in epulis & veſtibus habent, dum poliunt ac lævigant ſingulas corporis partes: ac ne ſecretiorum quidem ullam, ita ut inſtituit natura, ſe habere ſinentes. Opto autem, ut pedes mei ab equinis ungulis nihil differant, quales Chironis fuiſſe ferunt. Tum ut ipſe non egeam ſtragulis, ut leones, nec cibo egeam magis exquiſito, quam canes. Contingat præterea mihi, ut terra quævis cubile mihi ſufficiat: domum verò exiſtimem, mundum: tum alimenta deligam paratu facillima.

φην πεφοβῆσθαι. χρυσοῦ γ', ἔ ἀργύρου, μὴ δεηθείην, μήτ' ἂν ἐγὼ, μήτε τῶν ἐμῶν φίλων μηδείς. πάντα γὰρ τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐκ τῆς τούτων ἐπιθυμίας φύεται, καὶ στάσις, καὶ πόλεμοι, καὶ ἐπιβουλαὶ, ἔ φόνοι καὶ πάντα, πλὴν ἴσως τῆς ἐπιθυμίας ἔ πλείονος. ἀλλ' ἐμοῦ αὕτη, ἀπείη, ἔ πλεονεξίας μήποτε ὀρέχοιτο. μειονεκτῶν δ' οὐ δυσκολήσω. τοιαῦτά σοι τὰ ἐμέτερα. πολὺ δήπου διαφέρειν τῶν ἔ πολλῶν βουλήσει. καὶ δυσμενῶν εἰδέναι, εἰ τῷ κόσμῳ διαφέρομεν αὐτῶν, ὁπότε ἔ τῇ σκευασίᾳ τοσοῦτον διαφέρομεν. δυσμενῶ δὲ σου πῶς ποτε κιθαρῳδεῖν μᾶλλον νομίζεις σαυτὸν, καὶ κόσμῳ, ἔ σαυτῷ, ὅτι ἔτι νομίζεις ἀλλὰ τῷ αὐτῷ αὐτὸν οἴεσθαι δεῖν ἔχειν τοῖς πολλοῖς. καὶ τοῦτο, ἔ πολλῶν κακῶν ὄντων, εἴ μοι δεῖ εἰπεῖν ἰδίᾳ κόσμῳ τοῖς ἀγαθοῖς, τί περίεστι ἂν μᾶλλον, ἢ τοῦθ', ὥσῳ ἀναισθητεῖν μᾶλλον τοῖς ἀκολάστοις ἐστὶ, ἔ ὅσῳ ἀπόξασθαι ἂν δύνοι μᾶλιστα ἔχειν. ἐγὼν τοίνυν ἐμὸν κόσμον, τοιοῦτόν ἐστιν, αὐχμηρὸν εἶναι, λάσιον εἶναι, τρίβωνα ἔχειν, κομᾶν, ἀνυποδητεῖν. τὸ δ' ὑμέτερον, ὅμοιον τῇ τῶν κιναίδων. καὶ διαφέρειν οὐδὲν οἷς ἂν ἔχοι, ἢ τῇ χροιᾷ τῶν ἱματίων, ἢ τῇ μαλακότητι, ἢ τοῦ πολήθους τῆς χιτωνίσκων, ἢ ποίᾳ ἀμφιάσματα, ἢ οὐχ ὑποδήματα, ἢ κομᾶσκῆ τρίχων, ἢ οὐ δύνῃ. καὶ γὰρ δοκεῖτε ἤδη τοῦ πλησίον σμήνους, οἱ οὐδὲ μισήσαιτο ἂν μᾶλιστα. καίτοι, τί ἂν δέοι τὸν ἀνδρὸς τῶν αὐτῶν τοῖς κιναίδοις ὀδμὴν ἔχοντ' ; τοιαῦτ', τοὺς μὲ πόνους, οὐδὲν σμείνων μᾶλλον ἀνέχεσθε. τὰς δ' ἡδονὰς, οὐδὲν σμείνων.

ma. Aurum verò, argentumque ne desiderem unquam, neque ego, neque amicorum quisquam. Omnia namque mala inter homines ex horum cupiditate nascuntur, seditiones, bella, insidiæ, cædes. Hæc omnia fontem habent plus habendi cupidinem. At hæc à nobis abscedat procul, ne unquam plus satis appetam: minùs verò cùm habeam, ferre æquo animo valeam. Equidem talis ego sum: multumque à vulgi sententiis dissentio. Neque quicquam ergo mirandum est, si ab his differimus habitu, à quibus tantum differimus instituto. Sed te miror quî tandem cùm suam quandam citharœdo vestem tribuas, cultumque, atque adeò tibicini suum, & tragœdo suum: bono viro cultum, vestemque propriam nullam existimas, sed eandem ei cum vulgo habendam censes, idque cùm vulgus malum sit. Quòd si bonorum cultus proprius debet esse ullus, quisnam deceat magis quàm hic meus, qui luxuriosis sit maximè pudendus, quemque illi maximè aversentur? Cultus ergo meus hujusmodi est, squalere, hirsutum esse, tritum pallium habere, calceis carere. Vester verò, cultum cinædorum refert, à quibus nemo vos dignoscere possit, neque colore vestium, neque mollitie, neque tunicarum numero, neque lacernis, neque calceis, neque capillorum cura, neque odore. Nam & redoletis ut illi, vos qui estis locupletissimi potissimùm. Et quidem quid facias, quum vir eundem cùm cinædis odorem oleat? Etenim in ferendis laboribus nihil illis præstatis: voluptatibus verò nihilominus quàm illi

νων ἥπιον. καὶ τί φέρεσθε τοῖς αὐτοῖς, ἢ κοιμᾶσθε ὁμοίως, ἢ βαδίζετε. μᾶλλον ἢ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε. φέρεσθε ἤ, ὥσπερ τὰ φορτία. οἰμοῖ, ὑπ' ἀνθρώπων. οἰδὲ, ὑπὸ κτηνῶν. ἐμὲ ἢ οἱ πόδες φέρουσιν ὁπουοῦν ἂν δέωμαι. καίτοι μ' ἱκανὸς ἢ ῥίγος ἀνέχεσθαι, ἢ θάλπος φέρειν, καὶ τοῖς τῶν θεῶν ἔργοις μὴ δυσχεραίνειν, διὸ ἄθλιός εἰμι. ὑμεῖς ἤ, ἀφ' ὧν εὐδαιμονίαν, οὐδενὶ τῶν γιγνομένων χρῆσθε, ἢ πάντα μέμφεσθε. καὶ τὰ μὲ παρόντα, φέρειν οὐκ ἐθέλετε. τῶν ἢ ἀπόντων, ἐφίεσθε. χειμῶνος μὲν δύσχιμοι θέρους, θέρους ἢ χειμῶνα. καὶ καύματος μὲν ῥίγος, ῥίγους ἢ καῦμα, καθάπερ οἱ νοσοῦντες δυσάρεστοι, ἢ μεμψίμοιροι ὄντες. αἰτία ἢ ὑμῖν ὁ μὲν, ἡ νόσος. ὑμῖν ἢ, ὁ τρόπος. καίτοι τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιμέμφεσθαι, καὶ κακῶς βουλόμενοις πολλάκις οἷς ἂν πράττωσιν, αὐτοὶ ἀσκεπτοι ὄντες οἷς τε ἰδίαν, ἢ μηδὲν αὐτῶν κρίσει ἢ λογισμῷ ποιοῦντες ἀλλ' ἔθει, ἢ ἐπιθυμίᾳ. τοιγαροῦν οὐδὲν ὑμεῖς ἀφέρεσθε τῶν ὑπὸ χειμάρρου φερομένων. ἐκεῖνοί τε γὰρ ὅπου ἄνοιτο τὸ ῥεῦμα, ἐκεῖ φέρονται. καὶ ὑμεῖς, ὅπου ἂν αἱ ἐπιθυμίαι. παρῆκεν ἢ ὑβριστὴς ἵππον τινὰ, ὃν φασι παθεῖν πρὸς ἵππον ἀναβάντα, μεμισθωμένον. ἁρπάσας γὰρ αὐτὸν, ἔφερεν ἄφω ὁ ἵππος. οὐκ οὖν ἔτι κατεβαίνειν, ἢ ἵππου γενομένου, ἐδυνήθη. καί τις ἀπαντήσας, ἠρώτησεν αὐτὸν, ποῖαν ἄπιεν. ὁ δὲ, εἶπεν, ὅπου ἂν τοῦτον ἄγωσι, δεικνὺς τὸν ἵππον. καὶ ὑμᾶς ἂν τις ἐρωτᾷ ποῖ φέρεσθε, τἀληθῆ ἐθέλοντες λέγειν, ἐρεῖτε, ἁπλῶς μὲν, ὅπου ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ. κἂν

superamini: eadem comeditis, eodem modo dormitis, atque inceditis: imò incedere non vultis, sed gestari tanquam sarcinæ, alii ab hominibus, alii verò à jumentis. At me pedes ipli gestant, quocunque sit opus: atque ego & frigus tolerare sufficio, & calorem pati, quæque Dii obtulerint, non molestè ferre, ideò quia miser sum. Vos verò propter hanc fœlicitatem, fortuna nulla contenti estis, sed de quavis conquerimini: ac præsentia ferre non potestis, absentia desideratis, hyeme quidem optantes æstatem, æstate rursus hyemem, in calore frigus, in frigore calorem, prout ægroti morosi semper & queruli: quod in illis facit morbus, id in vobis faciunt mores. Atque hæc ita cùm sint, jam nos in vitam vestram traducere æquum censetis, nostramque corrumpere, quum sæpe malè consulta sint, quæ facitis, ipsique vestris in negotiis minimè circunspecti sitis: nihilque eorum judicio, ac ratione, sed consuetudine cupiditatis faciatis. Quamobrem nihil differtis vos, ab his qui torrente feruntur: illi quippe quocunque fluxus intenderit, eò rapiuntur, & vos itidem quocunque libidines. Aç similiter quidem vobiscum agitur, ut cum quodam qui equum insanum conscenderat. Equus virum correptum abstulit. Hic verò non amplius descendere, equo currente, poterat. Tum quidam obvius, rogavit quonam tenderet: Hic respondit, quocunque huic videtur, equum demonstrans. Quòd siquis vos roget quò feramini, si verum vultis dicere, dicetis in universum quidem, quocunque videatur affectibus: sigillatim verò, interdum

μέρ@ ϛ, ἔπεσθε ἢ τῇ ἡδονῇ. ποτὲ ϛ, ὅπῃ τῇ δόξῃ. ποτὲ ϛ αὖ, τῇ φιλοκερδίᾳ. ποτὲ ϛ, ὁ θυμός, ποτὲ ϛ, ὁ φόβ@, ποτὲ ϛ, ἄλλό τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἀφέρειν φαίνεϛ. οὐ γὰρ ἐφ' ἑνὸς, ἀλλ' ἐπὶ πολλῶν γυμνοὺς γὰ ἵππων βιβηκότας, ἄλλο τι ἄλλων, ἕ μᾶλλον μίαν πάντων, φέρεσθε, τοιγαροῦν ἀφέρουσιν ὑμᾶς εἰς βάραθρα, ϗ κρημνούς. ἴσῃ δ' ὑμῶν ἔνια πεσόντα, ὅτι πεσεῖϛ μέλλετε. οὐδὲ τρέχειν ὄντ@, ἃ καθαλᾶτε, ϗ ἡ κόμη, καὶ τὸ ἀμφιβόλιον τοῦτο, πλεκτούτιν ἴσχ δυώαμιν, ὥστε παρέχειν μοι ζῆν ἐφ' ἡσυχίας, καὶ πράττειν ἃ, τι βούλομαι, ἕ συνόντα οἷς βούλομαι. τὰ γὰρ ἀμαθῶν, ἀνθρώπων ἕ ἀπαιδεύτων, οὐδεὶς ἂν ἐμέλησε μοι συνήθως ἕως τὸ κεῖμαι. οἱ ϛ κομψοὶ, καὶ πάνυ πορρωθεν σατρίπτου. συνόντα ϛ οἱ κομψότατοι, ἕ ἐπιεικέϛατοι, καὶ δεξιᾶς ἐπιθυμοῦντες. ἥκιϛα μέλιϛά μοι συνόντα. τοῖς γὰρ τοιούτοις ἥκιϛα χαίρω συνών. ὑγρὸς ϛ τῷ κομῶντι ἀνθρώπων, ϗ ἱμερτὸς ἰδεῖν. τοὺς ϛ χρυσοῦς στεφάνους, καὶ τὴν πορφύραν, τύφον νομίζω, ἕ τῶν ἀνθρώπων καταγελῶ. ἵνα ϛ μάθῃς ὅτι ἕ χαίρω@, ὡς οὐκ ἀνδράσι μόνον ἀγαθοῖς, ἀλλὰ ἕ θεοῖς πείθομ@, ἔπειτα καταγελᾷς αὐτῶν, σκέψαι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, πότερόν σοι δοκοῦσιν ὁμοίως ἔχειν ὑμῖν, ϗ ἐμοί. καὶ μὴ μόνον γὰ τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ ἕ τῶν βαρβάρων τοὺς ναοὺς ἐπισκόπει σκεῖνον, πότερον αὐτοὶ οἱ θεοὶ κομῶσιν, ϗ χαίτας ὡς ἐγὼ, ϗ καθαπερ ὑμεῖς, ἐξυρημένοι πλάττονται, ϗ γράφονϛ. καὶ μήτοι ἕ ἀχίτωνας ὄψει τοὺς πολλούς, ὥσπερ ἐμέ. τί οὖν ἔτι τολμᾷς περὶ τῶν ϛ χίμαιρ@ λέγειν ὡς φαύλων, ἐπεὶ ἕ θεοῖς φαίνεται πρέπειν;

dum quocunque voluptati, indum quocunque ambitioni, interdum quò lucri ſtudio. Quin interdum ira, interdum metus, interdum aliud quidpiam hujuſmodi vos auferre videtur. Neque enim vos unum duntaxat equum, ſed multos inſilientes, aliàs alios, omnes furioſos, avehimini. Auferunt ergo vos in barathrum, ac prærupta. Vos tamen priuſquam cadatis, caſuros vos eſſe neſcitis. At detritum hoc pallium quod irridetis, & coma, habituſque meus tantam habet vim, ut vitam mihi quietam præbeat, utque agam quicquid volo, verſerque cum quibus volo. Nempe ex indoctis, atque ineruditis hominibus nemo me, ob hunc habitum, adire voluerit. Molles autem, etiam procul admodum me declinant. Sed conveniunt feſtiviſſimi, & modeſtiſſimi, & virtutis cupidi: hi potiſſimùm me conveniunt, quia ipſorum conſuetudine delector. Eorum verò fores qui homines vocantur, non obſervo: coronas autem aureas, ac purpuram pro faſtu habeo, hominesque derideo. At ut cultum hunc intelligas, non bonos modò viros, ſed ipſos etiam Deos decere, atque eum deinde, ſi libet irrideas, Deorum ſtatuas conſidera, utrum videantur vobis an mihi ſimiliores. Neque Græcorum ſolùm, ſed Barbarorum etiam templa circunſpicias, utrùm ipſi Dii, ut ego, comati barbatique ſunt, an quemadmodum vos raſi finguntur, atque pinguntur. Quin plurimos etiam ſine tunicis conſpicies, ut me nunc eſſe vides. Quo pacto igitur audeas poſthac hunc habitum vitio dare, quum Deos etiam decere videatur?

ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ, Η ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

PSEVDOSOPHISTA; SEV SOLOECISTA.

ΑΡΓΥΜΕΝΤΥΜ.

ARGVMENTVM.

Tractat de Solœcismo Lucianus, quem veteres Latini, ut Gellius indicat, Stribiliginem vocarunt, Græci etiam Solœcen, atque illud innuit, haudquaquam ita expeditum, aut obvium cuivis esse, planè ac purè dicere, & ab omni vitio sermonis temperare, idque exemplo cujusdam, quem Pseudosophistam, à falsa, ut videtur, scientiæ atque doctrinæ persuasione, Solœcistam autem ab ipsa re appellat; qui cùm profiteretur se & loqui purè, & alios in sermone peccantes deprehendere facilè posse, interim ipse etiam illa, quæ nota ac manifesta sunt, ignorare fingitur. Ac principio quidem varias solœcismi formas exemplis cùm suis, tum aliorum proponit: postremò autem & quadam explicat, & quod in quo vitium & peccatum sit, ostendit.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

Ἄγε δὴ γοῦν τὸν σολοικίζοντα διὰς, ἵνα καὶ φυλάξασθαι μὴ σολοικίζειν δύνωμαι; Σο. ἐμοὶ μὲν δοκεῖ. Λυ. ὁ δέ γε μὴ φυλάξασθαι, ἆρ' οἶδε γοῦν τὸν ἄνθρωπον ἴχνος; Σο. ἀληθῆ λέγεις. Λυ. σὺ δ' οὖν τὸν φὴς σολοικίζειν, ἢ πῶς λέγομεν πρὸς σέ; Σο. ἀπαιδεύτῳ μοι ἔοικας εἰ σολοικίζοιμι τηλικοῦτος ὤν. Δυ. σχολῇ γ' ἕτερον φωράσεις δυπόη τοῦτο ἁμαρτάνοντα, μὴ ἐλέγξαι τὸν ἀγούμενον; Σο. πάνυ γε πολλοί γε. Λυ. ἴθι νυν,

LYCINVS.

NUm qui agnoscere solœcissantem potest, idem etiam cavere potest ne solœcisset? *Sol.* Mihi quidem ita videtur. *Lyc.* Qui vero cavere non potest, ille nec agnoscere potest eum qui talis est? *Sol.* Recte dicis. *Lyc.* Tu vero te negas solœcissare, aut quo pacto de te dicamus? *Sol.* Indoctus equidem essem, si cum tantæ ætatis sim, adhuc solœcissarem, *Lyc.* Proinde & alium deprehendere poteris qui hoc facit, & negantem convincere? *Sol.* Omnino. *Lyc.* Age nunc deprehende me solœcissantem. Iampridem enim

1 Ἀπαγε] Negarunt multi hunc Dialogum esse Luciani, quoniam, inquiunt, nihil habeat salis: sed longè mihi videntur falli, nec attentè hunc Dialogum explorasse. Est enim minimè fabricatus propter varias texturæ significationes. De quibus copiosè Ammonius qui Dialogi hujus sufficiens Interpres esse poterit. Dialogi sequentes nullo modo Luciani thymum Atticum redolent, atque ipse Lucianus hoc testatum voluit, dum his verbis huic tractatui finem facit, τοῦτο δὴ διαλόγου τὸ διάλογον. Bourd.

1 Ἄγε

ἡμῶ λαβεῖν σολοικίζοντος, Ἄρτι γὰρ σολοικεῖν. Σο. σὺ δοῦν εἰπέ. Αν. ἀλλ' ἴσμεν ἤδη τὸ δεινὸν ἱερόσυλον, νὴ τὸν θεόν ἐπίστασθε. Σο. παίζεις ἴσως. Αν. μὰ τοὺς θεούς, ἐπὶ σολοικίσαις ἔλαθον σε ὡς οὐκ ἐπιστάμενον. οὐδὲν γὰρ σαφὲς ὑμᾶς φημὶ δύνασθαι κρίνειν, ἐπεὶ ἃ μὲν οἶδ' ἃ οὐ

enim solœcisſare geſtio. *Sol.* Proinde dic. *Lyc.* At equidem jam grave iſtud commiſi: tu vero non agnoviſti. *Sol.* Ludis tu nunc? *Lyc.* Non per deos. Nam ſolœciſmo commiſſo latui te, perinde ac neſcientem. Rurſus autem conſidera. Neque enim te puto intelligere poſſe: quoniam alia quidem noſti, alia autem non noſti.

1 Ἄρτι Σολοικεῖν] Hoc eſt, *modo ſolœciſſabo*. Quæ locutio jam ſolœciſmo fœdatur. Ἄρτι enim non cum futuro jungebant Attici, ſed aut cum præſenti, aut præterito. Ἄρτι ἦξε, inquit Thomas Magiſter, ἀντὶ τοῦ εἶπε ἀλλ' ἄρτι ἔρχομαι ἢ ἀφικόμην. Et Phrynichus in Eclogis dictionum Atticarum: Ἄρτι ἦξα μαθήσεται εἶπε δὲ μέλλοντος, ἀλλ' ὅλως τὸ ἐνεστῶτος ἢ παρακειμένου, ἄρτι ἥκω, καὶ ἄρτι ἀφικόμην. Vbi male doctiſſimus interpres Ioannes Nunneſius. Ἄρτι ἦξω παρὰ σὲ veniam, cum verendum, *nunc veniam*. Et ἄρτι ἀφικόμην *modo veni*. Quibus ſignificant ἄρτι particulam futuro junctam non carere ſolœciſmo, cæterum præterito & præſenti recte jungi. Fallitur interpres, qui venit; *Iampridem enim ſolœciſſaſſe geſtio*. quippe qui putarit σολοικεῖν hic deſiderantis vim habere, & eſſe præſentis temporis, cum à themate σολοικίζω ſit futurum Atticum. Secundam hujus futuri σολοικεῖς infra videbis, dum in verbo Διϊόδωρος referemus Moſchopuli verba. Idem male credidit ἄρτι non poſſe jungi præſenti, quod tamen contendit ex Gaza probare. Is quidem Ἄρτι πανοίκτος ſcribit dicendum, non negat tamen καὶ ἄρτι etiam præſenti jungi. Alioqui parum Attice diciſſet Plato in Critone ἄρτι ἧκεν ἐκ πόλεως. Paria his Pollux & Suidas, quorum hic ἄρτι dicit ἐφ' ὑπογύου ſignificare, hoc eſt, modo, nuper, dicique de præterito, ut καὶ ἄρτι de futuro. Ille ἄρτι, inquit, ὅ ἐστι πρώην, καὶ νεωστί· ὁ δὲ ὅ ἐστι παντάπασιν. Quod igitur hic præcipimus de ἄρτι, idem infra repetemus in νεωστί. Proinde αὐτίκα μάλα σολοικιεῖ dicendum. Sic & *modo* futuro junctum invenies. Terent. Andria: *Modo ibo ut aperiatur ducam, atque hunc renuncio*. Vtriuſque exemplum habes apud Ariſtophanem: In avibus: ἐκ ἄρτι δῆτα τὴν δικαίαν πόλιν ἐγὼ καὶ σὺ θήσομεν πανοίκτῳ ἀνδρὶ καὶ νεοῖς δικαίοις. Idem in pace: Γᾶν νεωστὶ ἀπέδοντο οἷον ἄρτι μ' ἤρετο. Euſtathius ad Iliad. α p. 75. male putavit ἤδη ὃ σολοικεῖν hic legi. Τὸ δὲ ἤδη, inquit, κεῖται δὲ παλαιὸς τοῖς τοιούτοις χρῆσις συνεπιμαίζουσα τῷ παρακειμένῳ, ὡς ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ ἤδη γέγονεν ἐμοὶ καὶ τοῦ, ἦ ἤδη δύο ἡμέρας ἴδοντο· τοῦ ἐνεστῶτος, ὡς τὸ ἤδη γάρ μοι ὑπόκειται ἐπὶ τοῖς ἵπποις, καὶ τοῦ μέλλοντος, εἰ δὲ δοκεῖ ἐλλιπεῖσθαι τοῦτο ἀπαρεσκευάστως, ὡς τὸ ἤδη λοιπὸν μαίεσθαι τοῦ ἔπους. εἰ δὲ πῆχυς τοῦτο ἄλλως χρήσεται, ἢ δὴ καὶ χρὴ ἔρχεσθαι ἐπὶ τοῦ ὕστερον δή. Idem alio loco: Καὶ τοῦτο ἐρεῖν, ὡς λοιπὸν ἐπουσῶν ἡ Ἀκαδήμεια σολοικισμῶν, ἢ λέγοντας ἤδη σολοικεῖν qui locus etiam à Suida refertur, ſed ab interprete Latino male ille Suidæ locus verſus eſt & intellectus. Recte Matthæus IX, 18: Ἄρτι ἐτελεύτησεν, modo defunctus eſt, jam obiit. Sic III, 15. XXVI, 53. Ioh. IX, 19, 25. XIII, 38. XVI, 12. Ἄρτι apud Latinos eleganter exprimitur per *tantum quod*, & *commodum*. quæ & ipſa futurum reſpuunt. Sueton. Auguſt. cap. 94: *Iulium primum Marcello Octavia ſororis ſuæ filio tantum quod puerilium egreſſo, deinde mortuo M. Agrippa hortum dedit*. Idem 94: *Vectores navisque de navi Alexandrina, qua tantum quod appulerat*. In Ner. cap. 6. *Nero natus eſt Antii* &c. XVIII *Kalendas Ianuarias tantum quod exorientis ſole*. Veſpaſ. c. 4. Cic. xv ad Atticum ep. 13. *Hæc cum ſcriberem tantum quod exiſtimabam ad te oratiunculam eſſe perlatam*. Grev.

2 Ἀ μὴ εἰδέναι, ἃ οὐκ οἶδα] Hunc locum exponit Thomas Magiſter ὁ Ἀ. μὴ ἐπίστασθαι εἶπε, ἀλλὰ πῶς μὴ, πῶς δὲ, εἰ ἢ Λυκαονὶς λέγεις. ὡς οἶδα εἰ τι φαῦλον,

ἢ ὃν εἶδα. Σο. οὐπω μήν. Λυ. ἀλλὰ ἐ νυῦ σολοίκισμά μοι, σὺ δ' οὐκ ἔγνως. Σο. πῶς γάρ, σὲ μηδὲν λέγοντ@; Λυ. ἐγὼ μὲ λέγω, ᾗ σολοικίζω, σὺ δ' οὐχ ἵπῃ τοῦτο ἅπαξ, ἐπεὶ [1]ὄφελον ἐ νυῦ ἀκολουθῆσαι δυνάμῃ. Σο. θαυμάσιά λέγεις, εἰ μὴ δυνήσομαί ποθ' ἁμαρτεῖν σολοικισμόν. Λυ. καὶ πῶς ἂν δύναιο ᾧ ἵνα μαθῇς, τοὺς τρεῖς ἀγνοήσας; Σο. τίνας τρεῖς; Λυ. [2]ὅλους ἀφλοιήσεις. Σο. ἐγὼ μὰν σε παίζειν δοκῶ. Λυ. ἐγὼ δέ σε ἀγνοεῖν ᾧ ἁμαρτάνοντα ἐν τοῖς λόγοις. Σο. καὶ πῶς ἂν τις μάθοι, μανδρὸς εἰρημένε; Λυ. λέλεκται, ᾗ σολοικίσας πεπαυται, σὺ δ' οὐκ ἔγνως.

nosti. *Sol.* Dic modo. *Lyc.* Sed & nunc solœcismus à me commissus est, tu vero non cognovisti. *Sol.* Nam quomodo cognoscerem, cum tu nihil dicas? *Lyc.* Ego quidem dico, & solœcisso: tu vero non assequeris istud facientem: utinam etiam nunc assequi possis. *Sol.* Mira dicis, si nequeam solœcismum quis sit intelligere. *Lyc.* Quo pacto unum intelligeres, quando jam tres non animadvertisti? *Sol.* Quos tres? *Lyc.* Totos recens natos. *Sol.* Ego te quidem ludere puto. *Lyc.* At ego te ignorare eum qui in verbis peccat. *Sol.* Quomodo quis intelligat, quandó nihil dictum est? *Lyc.* Dictus est, & solœcismus jam quadrifariam commissus, tu vero non cogno-

---

φῆτε ἁπαξάπαν. λέγω γὰρ ἐν τῷ ἑπτέρῳ διαλόγῳ@. Ἔπειτα δὲ ἐ αὐτὸς ἐ μὴν φησίοντι ἐπιδεικνὺς χ' ὁδόν, ἃ δὲ ἐ παρεκτόν· καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι. Διδάξ ἅπασι τοῖς δυσμόροις ᾗ μὴν πάντα δραχμάς, ᾗ δι μανάς, ᾗ δι ἡμιτάλαντον. ὁδὶ αὐτὸς ἔτ@ ἐξελέγχεται ἐν τῷ ἐν φιλοσοφίστῃ αὐτῷ. Male legitur in editis φιλοδιλεμιστῇ qui alterius dialogi index est. Hic vero Thomas duobus productis locis altero ex Rhetorum magistro, altero ex Timone docet Lucianum eo ipso usum, quod in Pseudosophista suo damnat. Nec respuunt alii. Herodianus in tertio ἂν μὴν ἐπιζεύξαις δὲ διέζευξαν ὀπισθίζων. Idem in v, ἐς μὴν ἀπίκτησαν, ἐς δὲ ἐφυγάδευσαν. & in octavo: ἀ μὴν ἐφορμίσαντας, ἀ δὲ καταφόρτους. Ibidem in eodem: δύνδρα πύργα ἐξέκοπτον, ἀ δὲ ἐπεμήχανων. Iosephus: ἐς μὲν πατρῴα φιλία ἐφεστῶτι, ἐς δὲ τὸ αὐτῶ κλέ@. Polybius in primo: ἐς μὲν ἐξέζαλον τῶ σολιτῶν, ἐς δὲ ἀπόφαξαν. Et in decimo sexto: ἐς μὲν ἐπέρασαν, ἐς δὲ παρέλυσι αἰεὶ τῶ ἐν τῷ χρεὼν ἀναλίσκειν. Apostolus ad Romanos 12: ᾧ μὲν εἰς πρὸν σεαυτῷ@, ᾧ δὲ εἰς ἑτέρους. Et ad Timoth. καὶ ἃ μὲν εἰς πρῶτ, ἃ δὲ εἰς ἑτέρους. Ælianus: Οὐκ ἐν ἀπιδίνατο, ἐς δὲ ἀπίκτησιν. Græv.

1 Ὄφελον δυνῆσαι] Hic ruisus Thomas: Ὄφελον ἀντὶ τῶ εἴθε ἔπῃ δεῖ διὰπαντὸς μὴν συντάσσεσθαι, ᾗ παρελήλυθότι. οἷς τὸ, ὄφελον κατέβαινε θεὸς ἀπ' οὐδὶ μυ. Παρελήλυθότι δὲ ὡς τὸ παρὰ Θουκλίγω· ὄφελόν γε μαθεῖν θεσπέσια. καὶ ἐναμφιβάλλετο δὲ ὅτι ἀντὶτῶ εἴθε ἐμέλλον πίθῃ. Ἡ ἐν δοτ@ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ, μᾶλλ ἰδεῖν ὄφελον. quo significat ὄφελον semper cum optativo jungi, quando significet utinam & ponatur pro εἴθε, aut cum præterito, aut cum infinitivo, præsertim cum pro εἴθε ἔμελλον accipiatur. vide & Moschopulum in collectione vocum Atticarum, quæ pluribus hoc exemplis declarat. Vides igitur in ὄφελον δυνῆσαι solœcismum, hic enim cum conjunctivo conjungitur. *Idem.*

2 Ὅλους ἀφλοιήσεις] Id est, *omnes pubescentes*, cum ἀφλοιήτους *nuper natos*, *sive recentes* dicere debuerit. quemadmodum ea voce utitur in Alexandro, φέρον, inquit, ἄμφ' ἐ τ' ἀφλοίητον Ἀσκληπιόν. Idem in Deorum dialogis: αὐτίκα τ@ βρέφ@ αὐτὸς ἀφλοίητον, pro quo alibi νεογνόν, & ἀφλοίητος dicit, de fœtu

Mer-

᾽μέγα ἂν ἆθλον κατέπραξας ἂν εἰ᾽ωξ ἔγνως. Σο. ἐ μέγα μέ, ἀναγκαῖον ἦ τῶ ὁμολογήσωτι. Λυ. ἀλλ᾽ οὐδὲ νυῦ ἔγνως. Σο. πότε νυῦ; Λυ. ὅτε τὸ ἆθλον ἔφλω σε κατέπραξαμ. Σο. ἦκ οἶδα ὅ, τι λέγεις. Λυ. ὀρθῶς ἔφης, ἐ γὰ οἶδα. κὴ μὰ ἀσοίδή γε ἐς τὸ ἔμπροσθεν, ἐ γὰ ἐθέλοις ἐπεσθ. ᾽σωήσω ἂν εἰ᾽ωξ ἡθελήσειας. Σο. ἀλλ᾽ ἴσως βέλομαι· σὺ δ᾽ οὐδὲν εἶπας ὧν ἀνθρωποι σολοικίζοντες λέγουσι. Λυ. τὸ γὰρ νυῦ ῥηθὲν μικρὸν τί σοι φαίνεται κακὸν εἶναι; ὅμως ἦ ἀκηλέθησον αὖθις, ἐπεὶ ἦκ ἔμοιγε ἐνδρυ-

gnovisti. Magnum igitur præmium confecturus fueras, si cognosses. *Sol.* Non magnū quidem, sed necessarium confitenti. *Lyc.* Sed neque nunc cognovisti: *Sol.* Quando nunc? *Lyc.* Quando præmium confeciſſe te dixi. *Sol.* Non intelligo quid dicas. *Lyc.* Recte dicis, neque enim intelligis. Ac procede ſane in anteriorem partem, non enim vis aſſequi. Intelligam enim ſi modo volueris. *Sol.* At ego volo: tu vero nihil dixisti eorum quæ homines ſolent cùm ſolœciſmum faciunt. *Lyc.* An tibi hoc quod modo dictum eſt, parvum aliquod malorum videtur eſſe? Sed tamen ſequere denuo, quoniam non animadvertisti

Mercurii adhuc infantis agens, qui cum id ætatis eſſet fertur etiam teſtudinem, id eſt chelyn fabricatus in cunis, de qua Aratus:

Καὶ χέλυς ἐν᾽ ὀλίζη, πλώ σ᾽ ἐς ἔτι καὶ παρὲξ λίκνῳ
Ἑρμείας ἐτόρνωσεν.

Vbi recte vertit Cicero:

Inde fides leviter poſita & contenta videtur
Mercurius parvis manibus quam dicitur olim
Inſonis fabricatus.

Sic enim legendum. vulgo ἐπροσδυσύσως *in ſimis fabricatus.* **Appianus in Libyca** hiſtoria: διέπλευσεν ἐς Σικελίαν ἔχων ἀμφ᾽ ἑαυτὸν ἀξιολογωτάτους ἐπιλέκτους τετρακοσίους. ubi ἀξιολογώτατος non potuiſſet dicere. *Grav.*

1 Μέγα ἂν ἆθλον κατέπραξας ἄν] Hic μέγαν ἆθλον dicendum fuit, maſculino genere. Proprie igitur Lucianus, ἆθλόν τινα τῶν τοῦ βασιλέως ἐπιτελῶν. Idem in fugitivis: Τρισκαιδέκατον γὰρ ἆθλον οἷς τῶν κακῶν ἐκπλήσειν. Et in Deorum judicio: τῷ δ᾽ ἀγῶνι τὸ ἆθλον εἶσι ἀναγκὲς τὸ μῆλον. Vbi legendum: τὸ ἆθλον, ut præmium ſignificet. Idem in Gymnaſiis recte τὰ ἆθλα δώσειν τοῖς ἀναιρεθεῖσιν. Et in Saturnalibus: καὶ ἆθλα ἀναιρεῖσθαι τὰ λοιπά. Quod autem Lucianus ἆθλα ἀναιρεῖσθαι dixit, id Plato in ſecundo de legibus φέρειν νικητήρια, accipere præmia. Ἆθλα, βραβεῖα, ἀρίστεια, γέρα, ἐπίχειρα, ἔπαθλα & νικητήρια idem ſignificant propemodum. Demoſthenes in epiſtola ad Athenienſes de Lycurgi liberis: καὶ μὰ γήρᾳ ἐ φυγὴν ἐπίχειρα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πεπονημένων ἔχων. Ammonius: ἆθλον, inquit, & ἆθλον διαφέρ. ἀρετικῶς μὲν γὰρ τὰ ἀγῶνα δηλοῖ, ὑβριστικῶς δὲ τὸ ἔπαθλον. Paria his ſcribunt Moſchopulus & Thucydidis interpres ἀγώνιμον. ἆθλον, inquit Moſchopulus, τὸ βραβεῖον, ἆθλον ὁ ἀγών. Idem.

2 Σωήσω ἂν εἰ᾽ωξ ἡθελήσειας] *Intellexiſſes utique, ſiquidem voluiſſes.* Sic interpretare. Vt σωήσω dictum inusitate, pro quo Atticus dixiſſet σωήσῃς ἄν. Medius ſcilicet aoriſtus pro activo. Micyllus tamen σωήσω putavit eſſe futuri activi primam perſonam, & in εἰ᾽ωξ ἡθελήσειας verbo optandi modo junctio ſolœciſmum eſſe. forte non male. Nam εἰ᾽ωξ indicativo junctum omnino uſitatius eſt. *Idem.*

Ἀλ-

μόντα. Σο. μὰ τὰς Θεὰς οὐκ ἔγωγε. Λυ. ἀλλὰ μὰν μεθῆκα θᾶττον λαγὼ πτήσας, ἆρα παρῆκες; ἀλλὰ ἐ

tisti cursu digredientem. *Sol.* Ita per Deos, ego quidem non. *Lyc.* At vero dimisi currere leporem celeriter. Num præteriisti? sed

1 Ἀλλὰ μὰν μεθῆκα θᾶττον λαγώ] De hoc accusativo Atheneus lib. IX, p. 400. Τρύφων δέ φησι, τὸ λαγὼν ὅτι αἰτιατικῆς ἐν Δαναΐσιν Αἰσχυλίνης ὀξυτόνως, καὶ μὴ περισπωμένως. Λύσας ἴσως ἐν τῷ λαγὼν σωματοποίησιν ἡμῶν· καὶ ἐν Δαιτυλεῦσιν. Χαίλαλα πάλαιν τὸ λαγὼν ὀφθήσομαι. Ξενοφῶν δ' ἐν Κυνηγετικῷ χρεὼς τῷ λαγῷ ἐ περισπωμένως, ὥστε τὸ κεθ' ἡμᾶς ἴσῃ λαγός. Πάσῃ γὰρ ναῦν λιγόντων ἡμῶν ἐκεῖνοι φασι νεῶν, καὶ λαὸν λεῶν, ἔτω λαγὼν ὀνομαζόντων ἐκεῖνοι λαγὼν ἰρέσθαι. τῷ δὲ λαγὼν ἐνικῇ αἰτιατικῇ δυάλεθός ἐστιν ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμύκλῳ Σατυρικῷ πλαθυσμὸν ὀνομαστικόν·

Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἴκτινοι, λαγοί.

Τῇ δὲ λαγὼν ἡ διὰ τοῦ ω παραπλησίως φερομένη ῥοδιακὴ, λαγὼ παῖ Εὐπόλιδι ἐν Κόλακσιν ἵνα μὴ παρὰ μὴν βατίδις ἐ λαγὼ, καὶ γυναῖκες εἰλίποδες. εἰσὶ δ' οἱ ἐ ταῦτ' ἀλόγως χ' ἡ τοιαύτην συλλαβὴν περισπωμένην φερόμενοι. ἓξ δὲ ὀξυτονεῖν ἄξιον. ὅταν δὲ τὰ εἰς ος λήγοντα ὁμόπτωτα ᾖ τοῖς, κἂν μετπληφθῇ εἰς τὸ ω παῖς Ἀττικὸς, ναὸς, κρέως, νεὼς, κρέως. ὅτας δ' ἐχρήσατο τῇ ὀνόματι ἐ Ἐπιχάρμῳ καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ὁ ἐν Εἵλωσι σατύρου, εἰ μὴ ἐστὶ τὸ μὴ ἐκεῖνο λαγός.

Λαγὸν ταρίξας φεύγει τὸ δυάλαστον.

Τὸ δὲ λαγὼς Ἀττικόν. λέγουσι δὲ ἐ Ἀττικοὶ λαγοῖ. ὡς Σοφοκλῆς·

Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἴκτινοι, λαγοί.

Τὸ μὲν τοι ὑ αὐτῷ κα λαγωοῖ, εἰ μὴ ἐστιν ἐναντίον πλεονάζει τὸ ω. εἰ δὲ Ἀττικὸν τὸ ο. Typhon inquit: Aristophanes in Danaidibus τὸ λαγὼν accusandi casu acuto notavit accentu, addita ν littera. Sic pedicu solutum fortassis leporem nobiscum ille rapiet. Idem in Epulonibus: Perii dum leporem velle, me quisquam adspiciet. Xenophon libro de venatione λαγὼ dixit absque ν, accentu circumflexo. Nos enim λαγὸς nominandi casu dicimus, & accusandi casu λαγὸν, veluti ναὸν, λαὸν, quod Atheniensis λαγὼν, ναὼν, λαὼν, cum ω. Accusativo singulari λαγὸν respondet apud Sophoclem in Amyclo Satyrico nominativus pluralis λαγοῖ. Grues, cornices, noctua, milvi, lepores. Accusativo vero singulari λαγὼν pluralis nominativus λαγὼ scriptus per ω apud Eupolidem in Assentatoribus: Ubi aderant raia, lepores & famina inflexis pedibus incedentes. Quidam præter rationem horum ultimam syllabam cum accentu circumflexo proferunt. Nam cum accentu acuto dicto pronuntianda est, quandoquidem qua vocabula in ος finiunt, etiamsi ab Atticis in ω mutentur, retinent tamen eandem accentum, ut ναὸς κρέως, νεὼς κρέως. Sic Herodotus videlicet usus est hoc nomine, sic Epicharmus & qui Eilotas composuit. Ionicum est λαγὸς. Vt λαγὸν, id est, leporem turbatum ferit. Et λαγὸν (h. e. leporem) marinum edit. λαγὼς quidem cum ω Atticum est, quamvis & interdum Attici λαγὸς per ο dicunt, ut Sophocles: Grues, cornices, milvi, λαγοῖ. Quod vero dicunt πλῶτος λαγωὸν, id est, timidum leporem, si Ionicum est redundat α, sin Atticum redundat ο. Ex quo loco discimus Atticos dixisse λαγὼν in quarto casu, non λαγὼ, ut hic Lucianus. qui & de domo sua: δίψων τὸ λαγών. Herodotus λαγὼν μιχανησόμενος. Ibid. διδόντα τὸ λαγὼν κύρῳ. Idem in Polyhymnia: ἔτω γὰρ ἔμπιπτε τὸ λαγὸν. Herodotus in Thalia etiam λαγωὸς dixit, & in Melpomene λαγὸν in accusativo. Quod autem Athenæus recte observavit Xenophontem τὸ λαγὼ dixisse docent loca subjecta ex venatione: ὅταν δὲ σφεῖ αὐτὸν ἴδωσι τὸ λαγώ. Ibidem ἐστὶ δὲ ἐ ἴσῳ τῷ θέοντι τὸ λαγὼ ἔχειν ἐν κυσὶ. Et in primo institutionis Cyri: Περὶ δὲ αὐτὸν λαγώ. Et in secundo: Αὐτὸς δὲ ἐπὶ πάντας ἀλιτὸν ὡς κατιδὼν τὸ λαγώ. Quæ omnia loca circumflectenda erunt contra fidem exemplarium si Athenæo credimus. Videtur etiam Lucianus in δίψων pro δίψαν ὑποπολοιπίζειν. Libanius certe in ἀπο-

πω ἔξεστιν ἰδεῖν ἢ λαγώ. εἰ δ' μὴ, [1] πολλοὶ ἡδύμβροτ λαγὼ λήσουσί σε ὦ σολοικισμοῦ πεσόντες. Σο. ὐ λήσουσι. Λυ. καὶ μὰν ἔλαθόν γε. Σο. θαυμαστὰ λέγεις. Αυ. [2] σὺ δ' ὑπὲρ τ' ἄγαν παιδείας διέφθορας, ὡς τ μηδ' αὐτὸ τοῦτο σολοικίζον-

sed & nunc licet videre leporem. Si vero non, multi inde lepores facti latebunt te in solœcismo jacentes. *Sol.* Non latebunt. *Lyc.* At vero latuerunt certe. *Sol.* Mira dicis. *Lyc.* Tu vero præ nimia eruditione corruptus es, ut neque ipsum hoc solœcissantes intelli-

σης ἡμῖν ἀγαμέμνονα, inquit, περιδίσει δὲν ἐ κρότω. Et Gregorius Theologus in priore in Iulianum invectiva, διὰ τ' ἀγορᾶς δίσει βοῶντες ἐ λήγοντες Χριστιανοί. Caterum pro ἄρα παρῆξαι; lege ex MS. Codice, cujus excerpta in meas manus pervenerunt postquam hæ notæ typis fuerunt descriptæ: ἄρα παρῆξεν. Sane præterit. *Grav.*

1 Πολλοὶ ἡδύμβροτ λαγώ] Hic λαγὼ dixisset Sophocles ut vidimus supra. Licet Pausanias λαγὼς ἢ ἐ ἴλαφοι, & οἱ λαγὼ ἱστιλβικαὶ, & Xenophon etiam λαγὼ dixit in primo institutionis Cyri: Καὶ πρὸς οἷα χωρία φεύγειν αἱρῆνται οἱ λαγὼ ὡ τάχιστα τὰ δίκτυα δυσθήρατα ἐσπετάνυσε ἵνα ἐ τῷ σοφῷ φεύγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπείσῃ ἀνίῳ. Quæ male sic vertunt: *In quos venatoribus capiuntur. Hic casses visu difficiles tetendisses, quo in vehementi cursu ipse seipsum incidens convinceret.* Sed quis hæc intelligit? Verte: *Quaque ad loca lepores fugere instituerint, in eis latentia retia intendebas, ut rapido cursu ipse se in retia induceret.* Dicimus enim φεύγειν αἰξῦμαγ profugam adorno, meditor. *Idem.*

2 Σὺ δ' ὑπὲρ τ' ἄγαν παιδείας διέφθορας] *Corruptus es vel peristi.* passive. cum tamen hoc verbum proprie perdidisti significet. Sic sane docuit Moschopulus: διέφθαρ ἴδιος τὸ διαφθείρειν, ὡ τὸ διαφθαρῆναι. Λ' ερυθράνης ὡ Κόρης· διέφθαρ ἤδεσεν. Μίνανδρ Α' δηλοῖς· εἰ δ' ἴσι ἢ κόρη διέφθορεν. Ο' μενάνδρ φρένας ἠλὲ διέφθορε, (id est, διέφθαρκε τὰς σαυτῆ φρένας) ὄθεν εἰ διέφθορὲς αἷμ' εἶπεν ἀντὶ τοῦ συλοικίζεις. Phrynichus: Διέφθορὲς αἷμα ἢ αἱμάτων τινὲς ἰατρῶν ἔτω σολοικίζοντες. διον λέγειν διέφθαρκὸς αἷμα. Τὸ γὰρ διέφθορε, διέφθειρεν. Ammonius ferme eadem omnia. Non satis igitur Attice Plutarchus in præceptis Politicis: Ἀφιλὼν σολὺ τῷ διέφθορὲν αἵματ. Idem in præceptis valetudinis: Τοῖς μὴ κεχαλῶσι μηδ' διέφθορόσι φλέγμα ἐ χολὴν πυεῖ. Idem in libello εἰ φρονοῦντες σολλάκτιον. Διέφθορόσι πυελὸς ὑπὸ δεχέας. Etiam in Phocione: Η' Κάτων δεγκατοχρία ἐπιχωριάζη βίοις διέφθορόσι. Iosephus V Orig. γάλα δίδωσι διέφθορὲς ἤδη. *Corruptum lac.* Synesius: Η'ν μὴ κρίνωσιν οἱ διέφθορότες ἢ δίκαιον. *nisi judicent qui corruptis sunt judiciis.* Audiamus nunc Thomam Magistrum qui in diversa est sententia: Διέφθορεν, inquit, ἀντὶ τῦ διεφθάρη. Λυκιανὸς ὡ τῷ Η' ρακλέους ἐ Α' στραπῦ διαλόγῳ· Τ' ἂν ἀμφοῖν διέφθορὲς τὸ σῶμα. ἄπαξ δὲ ἀντὶ τῦ ἐφθάρη. Σοφοκλῆς ὡ Η' λέκτρᾳ· τὰς ὅσας τέ μου ἐ τὰς ἀπώσας ἐλπίδας διέφθορεν. ἴσι δὲ ἐ ὁ παρακείμενος, ὡ χρῆσθ. Α' ισχύλος δὲ ὁ Περικλεῖ· Η' πῶς ἔδ' Α' θηναίως εἶη διεφθαρκὸς Ἰοσεφ. ἢν δὲ αὐτὸς ἐ ἢ διέφθορότων ἔδ' ὀφθαλμὸς σωτηροσυμβ. id est, captus oculis. Cleomedes lib. 2. Κυκλικῆς θεωρίας· τὸ χῦ ἢ ἡμιμοιραίας αὐτοῦ διεφθορότος passive. Vtraque significatione utitur Philostratus. In Critia: Τ' ῶ Θεσσαλίας ἐ τ' ἐκείνῃ ὁμιλίας διεφθορέναι αὐτόν. id est, corruptum esse. Idem in Scopeliano: ὀκλάδων τάττει λίθους βάλλεσθαι ὡς διεφθορέναι αὐτοῦ ἢ υἱόν. *Iussit Rhetorum imagines lapidibus peti propterea quod filii filium perdidissent.* Idem in Polemone: φορεῖδιον δ' ἐσφοίτα διεφθορότων ἤδη αὐτοῦ ἢ ἀδελφῶν. Et in eodem: Ο' νομᾶ ἢ τοῦ μιμαρίου Οὐαρῶ, διεφθορὸς ὑπὸ ἢ καλάμων. Lucianus in Nigrino: ἀκούων διεφθορότων ἀσμάτων. quod active & passive potest accipi *audiens corruptas cantilenas, aut corrumpentes.* Idem.

1 Οὐ

ἐς καπνοῦσιν. [1] Ὁ γὰρ ᾠδόσιν αὐτῷ τὸ πίνα. Σο. παῦε μ' ἐκ εἶδα πῶς λέγεις· ἐγὼ δ' πολλὰς ἤδη σολοικίζουσας κατανόησα. Λυ. καὶ μὲ τοίνυν ἔσῃ τότε, [2] ὅταν τι τῶν παιδίων χλύῃ, τὰς τίτθας σηλαζούσας. ἢ εἴ ᾠ πω ἔγνως σολοικίζουσα με, [3] ἡδὲ αὐξάνοντα παιδία σολοικισμὸν ποιοῦσα τὸ μηδὲν εἰδότα.

telligere possis. Deest enim ipsi distributiva vox τινά. *Sol.* Hæc quidem non intelligo quo pacto dicas: ego vero multos jam solœcissantes perspexi. *Lyc.* Et me igitur scies tunc, quando puer quispiam eris, eorum videlicet qui mammam adhuc sugunt. Aut si nunc non cognovisti solœcissantem me, neque crescentes pueruli solœcismum facient nihil intelligenti.

1 Οὐ γὰρ ᾠδόσιν αὐτῷ τὸ πίνα] Eundem habet intellectum quem his verbis expressit Ammonius: διάφορα μὲν γὰρ ὑπ' ἐτίρων, διάφορα δὲ τ ἕτερον, ut τὸ πίνα & τ ἕτερον idem significet. Nimirum διάφορα cum activum proprie sit exigere post se accusativum. Interpres τὸ πίνα putat referendum ad λαγώ. Græv.

2 Ὅταν τι τῶν παιδίων χλύῃ τὰς τίτθας σηλαζούσας] Hoc est, *nutrices lactentium* ut solœcismo solœcismum explicemus. Audiamus nunc Thomam & Moschopulum quorum hæc sunt verba: Θηλάζει τὸ θῆλυ μεταφατικῶς ἀ ἔτικε, καὶ σηλάζουσι τὰ τιθήνητα ἀμεταφάτως. *Lactat mulier quos peperit & lactent nati absolute.* Attice igitur Ælianus XIII, 1: Ἡδέως τῷ βρέφει ἐσηλασεν αὐτό. *Delectata infante ubera ei præbuit.* Et Philostratus Sophista in imaginibus, λέγεται δὲ καὶ τῷ σηλοῦν σηλάζειν τε αὐτὸν ἀ ἔτικε. Et Lysias: Ἐπειδὴ παιδίον ἐγίγνετο ἡμῖν ὁ μὲν τῆς αὐτὸ ἐσήλαζεν. Recte habet & illud in hymnis Davidis: ἐκ στόματος νηπίων & σηλαζόντων. *Ex ore infantium & lactentium.* Nec illud male in sacris codicibus: Οὐαὶ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις, καὶ ταῖς σηλαζούσαις. Cum illo μακαρία αἱ στεῖραι & κοιλίαι αἱ οὐκ ἐγέννησαν, καὶ μαστοὶ οἱ οὐκ ἐθήλασαν. Contra illud Luciani præceptum vero facit: Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε & μαστοὶ οὓς ἐθήλασας. Dic igitur τὸν ἐκ τ τίτθας σηλάζοντα non autem τὰς τίτθας auctoritatem secutus Luciani in Antiocho; Τὸ δὲ ἕτερον, inquit, ἐκ τ ἵππε σηλάζῃ εἰς τ πολικὸν τρόπον. De Hippocentauro agens pullorum instar sugente. Male Plutarchus in Romulo matrem aut nutricem σηλαζομένου vocat, & pueri σηλάζοντες ὤφησαν τὸ θήλεον. Galenus ὑγιεινῶν primo: Ἀφροδισίων τε παντάπασιν ἀπέχεσθαι καλῶς τὰς σηλαζούσας παιδία γυναῖκας. Idem eodem in loco: ἴσως συμβαλοῦσιμι ἂν εἰ κυήσειεν ἡ σηλάζουσα τὸ παιδίον. Suidas de hac voce paulo aliter: Θηλάζειν ἐπερωτικῶς ἡμᾶς ἀντλαμβανόμεθα τ ῥήματος ὅτι τ παιδίων τ σηλαζόντων. Lysiæ δὲ παθητικῶς ὅτι γυναικὸς παρεχούσης γάλα. Attice igitur Lysias in supra posito exemplo. Interpres hic à vero longissime aberravit. *Idem.*

3 Οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία σολοικισμὸν ποιοῦσα] Carpit hic eos Lucianus, qui verbo αὐξάνω utuntur pro αὐξάνομαι, vel αὔξομαι. Et sane apud idoneos auctores, Aristotelem, Theophrastum, Platonem, Demosthenem, Isocratem, Xenophontem, Thucydidem, Philostratum, Lucianum verbum αὐξάνω in notione passiva, ut loquuntur, nusquam invenitur. Active vero nonnunquam Plato in Timæo: Σπείρας & ὠκυπετοῦσιν ἐγὼ παραδίδωμι. Τὸ δ λοιπὸν ὑμεῖς ἀθανάτου θνητὸν προσυφαίνοντες ἀπεργάζεσθε ζῶα & ζωτάτη, προφήν τε διδόντες αὐξάνεσθαι & φθίνοντα πάλιν δέχεσθαι. Cicero elegantissime vertit in libro de universo ut omnia: *Quorum vobis initium statusque traditur. Vos autem ad id quod erit immortale partem attexitote mortalem. Ita orientur animantes, quos & vivos alatis, & consumtos sinu recipiatis.* Sed pro *status* in hoc loco legendum est *satus*. Nec enim rationem & conditionem harum rerum tradit, sed originem & causas originum. Et sic legendum esse ex Græco satis constat, ubi σπείρας legitur, quod Cicero *satus* vertit. Hac voce vero Cicero & alibi utitur. In eodem fragmento, & eodem cap. 11,

pau-

Σο. ἀληθῆ λέγεις. Αν. τὰ μὲν οὖν ἡμῶν αὐτῶν ἀγνοήσομεν, εἰδὼς γνωσόμεθα τὰ ἑαυτῶν, ἐπεὶ καὶ τὸν σολοικισμὸν ὃν ἀπέφυγά σε. Μὴ τοίνυν ὑπολάβῃς

genti. *Sol.* Vera dicis. *Luc.* Atqui ea hæc ignorabimus, nihil cognoscemus noſtrorum propriorum: quoniam & hic ſolœciſmus quem nunc feci, fefellit te. Ne igitur di-

paulo ante: *Sic igitur, ut ab his traditum eſt, horum Deorum ortus habeatur, atque deceat, ut Oceanum ſalaciamque Cœli ſatu, Terraque conceptu generatos edito ſque memoremus.* Ibid. *Hæc vos qui Deorum ſatu orti eſtis attendite.* Tuſcul. quæſt. lib. II: *Cultura animi Philoſophia eſt, qua extrahit vitia radicitus & præparat animos ad ſatus accipiendos.* Idem de ſenectute: *Quid ego vitium ortus, ſatus, incrementa commemorem?* Sed redeamus in orbitam. Scriptor incertus apud Stobæum: αὐξάνει δ' ὀλίγα. Nam illud Euripidis apud Stobæum: καὶ τὸν ἀνοήτως μάστον' αὐξάνει φιλεῖ, alibi apud eundem legitur caſtigatius αὔξειν εἰώθασι. Eſt tamen alius locus Euripidis, in quo active capitur. In ſupplicibus: φαύλους τ' αὐξάνει τ' ἀνὴρ δίκης. Et in illo Zoroaſtri: μὴ σύγε αὔξαιο τῶν εἰωθότων. Syneſius ὑπὸ φαλάκρας paſſive dixit: ὅπου τρίχας κἂν τοῖς ζῶσιν ἴσχει τις νεκρόν, ἀλλ' ὅπου τιθηνῶν αὔξουσι, id eſt, creſcunt. Active autem, ἕτερ' ἐμοὶ δὲ κἂν αὐξήσειεν ἡμῖν ἐν τῇ φύλῃ τὸν ἕν ἰξωλεσθέντων κακόλογον. Syneſius idem ὑπὸ φροντίδος αὔξειν δὲ ἅπαν ἀνάγκη τὸ τιμώμενον, καὶ ἥρμοσεν ἀνάγκη τὸ ἀμελούμενον. Ratione autem caret quod illud Sophoclis in Traginiis. Τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τόθ' αὔξει βιότου κολύποτον. Id eſt, *Herculem alit & auget induſtria*, Interpres Græcus ita interpretatur αὔξει ἀντὶ τοῦ αὔξεται. Condonandum autem eſt reverentiæ ſacræ ſcripturæ, quæ his ſuperſtitioſis Grammaticorum & Atticorum legibus ſemper ſoluta fuit. Magnus Eraſmus in illud Apoſtoli ſcribens quarti ad Epheſios: Αὐξάνομεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, negat verbum αὐξάνω aliam habere ſignificationem quam neutralem. Sed præter ſuperius à me adducta, hic producam unum locum, ubi citra controverſiam bis capitur active. Is eſt in prioris ad Corinthios capite tertio: Ἀπόλλως ἐφύτευσεν, ἀλλ' ὁ Θεὸς ηὔξανεν, ὥστε οὔτε ὁ φυτεύων ἐστί τι, οὔτε ὁ ποτίζων, ἀλλὰ ὁ αὐξάνων Θεός. In iis vero omnibus, quæ ſubjiciemus exemplis paſſive capitur. Matth. VI, 28. Luc. I, 80. & XIII, 19. Act. VI, 7. VII, 17. XII, 20. Ioh. III, 30. Coloſſ. II, 19. II Theſſ. I, 3. Petrus II ep. cap. ult. αὐξάνετε ἐν χάριτι καὶ γνώσει τοῦ Κυρίου. Ioſephus in quarto antiquitatum: Πολλῷ μᾶλλον αὔξεται καὶ φύεται. Thomas Magiſter ſentiens cum Eccleſiaſticis ſcriptoribus diſſentit à Luciano, quem operæ pretium eſt audire. Τὸ αὔξειν, inquit, ὅλη ἐπεγκλησίᾳ, οἷον αὔξει ὁ Ἥλιος, καὶ ἡ ὑγρότης τὰ φυτά. Δημοσθένης δὲ τὴν ὑπὲρ στεφάνου. Τὰς διδοξίας ἢ παρὰ τῶν θεατῶν, ταύτας αὔξειν, μὴ τούτων ὄντας. Καὶ αὔξει αὐτὸ τὸ αὔξειν. Ἀριστείδης δὲ τὴν εἰς Ῥόμην. Ἀλλὰ δὲ εἰκότως αὔξουσι καὶ ἀκμή. αὐξάνεται ὅλη παρὰ τῆς τιμῆσας, καὶ αὐξάνει τὰ φυτά, οἷον αὔξουσι δ' ἡμᾶς δὲ αὐξάνομαι ὅλη τῷ αὐτῷ σημαινομένῳ. Ὁ αὐτὸς Δημοσθένης δὲ τὴν αὐτὴ λόγῳ. Οὔκουν ὑπῆρχε δὲ ἡ πατρὶς αὐξάνεται. Hic docet αὔξειν eſſe augere, facere ut aliquid creſcat; interdum tamen accipi pro creſcere, quod unico ex Ariſtide exemplo probat. Αὐξάνειν vero accipi paſſive pro creſcere, quamvis etiam in illa notione legatur αὐξάνομαι. Hæc quidem Thomæ ſententia. Tu vero, quiſquis Atticus eſſe voles, active dicas αὔξω, & αὐξάνω, paſſive vero αὔξομαι & αὐξάνομαι, tameſi elegantiſſimus ſcriptor Ioſephus in ſecundo ἀρχαιολογίας paſſive dixerit δὲ αὔξεσθαι τῷ πάθει. Et eodem capite active: ἢ οἰκείαν αὔξουσι δύναμιν. Et in Octavo Ἀλείσιος rurſus paſſive: φιλίᾳ ὑπὸ τούτων αὐξόμενος. paſſive. Nec nobis obſtare debet unius Ariſtidis exemplum à Thoma adductum. *Grav.*

1 Μὴ τοίνυν ὑπολάβῃς] Pro μὴ λέγε. Lucianus in amoribus: Σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι καλὰ ἢ ἐρωτικὰς παιδιὰς ἐν. pro παίζων. Poetis hoc & legum latoribus familiare, haut ſcio an barbarum in proſa. *Idem.*

λίγειν, ὡς ἱκανὸς εἶ καὶ δεῖν τὸν σολοικίζοντα, καὶ αὐτὸς μὴ σολοικίζειν, καὶ οὐ μέλλοντα. Σωκράτης δ' ὁ ἀπὸ Μόψου, ᾧ συνεγιγνόμην ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ τοιαῦτα ἤλεγχεν ἀνεπιφθόνως, καὶ οὐκ ἠλέγχε τὸν ἁμαρτάνοντα. ἐκεῖνος μὲν γοῦν τὸν ἐρωτῶντα [1] πηνίκα ἔξεισι, τίς γὰρ ἂν, ἔφη, λοιδορηθῆναί σοι ἐθέλοι τὸν τιμιώτερον, ὡς ἐξιόν; ἑτέρῳ δ' ἀποκρινόμενος [2] ἐκεῖνος ἐρωτᾷ, πηνίκα ἔξεισι; Τίς γάρ, φησίν, ἐξιὼν σοὶ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα.

dixeris amplius te posse deprehendere solœcissantem, & ipsum solœcismum non committere. Atque ego quidem hoc pacto. Socrates autem qui à Mopso genus ducebat, cum quo in Ægypto versatus sum, hujusmodi dicere solebat citra invidiam, neque aperte coarguebat eum qui sic peccasset: verum ad eum qui interrogabat, πηνίκα ἔξεισι? Quis enim, inquit, resɔonderit tibi de hodierna die tanquam exiens? Alio autē dicente, ἐκεῖνος ἔχει τὰ πατρῷα. Quo-

1 Πηνίκα ἔξεισι] Hic solœcismus in hoc vertitur, quod πηνίκα posuerit, pro quando vel quo tempore, cum Atticis significet tantum quæ hora? Docet Suidas: Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας, ἀντὶ τοῦ ὁποία ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας. ὥρας γὰρ ἐξέταζον οἱ ἀκριβεῖς. Πηνίκα δ' ἐξόρμησον ἡ νυκτός. Τὸ δὲ ἀνάπαλιν, ὁπηνίκα; μακρὸν τὸ μὴ ἐν μεσημβρίᾳ. Τὸ δὲ Πηνίκα ἔπι ἀπόλοιτο, ὡς ἀττικὸν καὶ ἀρχαϊκὸν, καὶ ἀπαρέμφατον. ἐστὶ δὲ ἀντὶ τοῦ ποτὲ δῆτα. παρέλκει γὰρ τὸ ἔττα. ἐπὶ ἔτι τοῦ πινὰ σημαίνει. ἔστι τὸ ἔπινα. καὶ δὴν γὰρ τοῦτον ἀρμόζει τὸ πηνίκα. Sic hic locus legendus. ex scholiaste Aristophanis, cujus hæc sunt verba: ποία ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας. τοῦτο δὲ ἴσα ὥρας ἐξέταζον οἱ κριταί. Sic enim legendum ex Suida, non δικαίεσι. Apud Suidam vero male legitur ἐζήτουν pro ἐξέταζον. Sed alia quoque in hoc loco restituta sunt. Interpres vero Suidæ hic nihil vidit, & varie hallucinatur. Sic autem hic locus est vertendus: Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας, dicitur pro ὁποία ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; (b. e. quota est hora diei?) Horas enim sic explorabant non tempora. Quota vero nocte hora egressus est? Quod vero huic respondet est ὁπηνίκα. (id est, illa hora.) paulo post meridiem. Illud vero: Πηνίκα ἔττα ἀπόλοιτο, (quando perisit?) neque Atticum est, neque obsoletum, neque rectum. Est vero dictum pro ποτὲ δῆτα, quando. Abundat autem illud ἔττα. Quia neque τινὰ significat, neque ἔτινα. Nihil enim horum quadrat ad vocem ὁπηνίκα. In eadem sententia est Thomas Magister: Πηνίκα, inquit, μὴ ἄνευ ὥρᾳ χρονικοῦ. Ἐστὶ γὰρ ὥρας δηλωτικόν. Εἰπόντος δέ τινος, πηνίκα κοσμήσεις; ἐὰν εἴπῃς μὴ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἐκ προθέσεως ἐρεῖς. Οὕτω γὰρ ὡς ἔφημεν σύνηθες παρὰ πᾶσι τοῖς ἀρίστοις. ὡσαύτως δὲ τὸ πηνικαῦτα δὲ τὸ πηνικάδε, καὶ πηνίκα λέγω. Πλάτων δὲ Κρίτωνι· Τί πηνικάδε ἀφίξαι ὦ Κρίτων; ἢ οὐ φωνὴ ἦτι ἐστί; Κριτ. πάνυ μὲν οὖν. Σωκρ. πηνίκα μάλιστα; Κριτ. Ὄρθρος βαθύς. Καὶ αὖθις ἐν Φαίδωνι. Μὰ αὔριον πηνικάδε ἴσως ἢ ἀνθρώπων οὐδείς. Hunc Platonis locum imitatus est Aristides in legatione ad Achillem: Τί κωλύει δὲ ἡμᾶς αὔριον κἀδεῖν πηνικάδε; Id est, Cras hac hora. Phrynichus fere eadem omnia: Πηνίκα, inquit, μὲ ἔλαττον ἀντὶ τοῦ ποτέ. ἔστι γὰρ ὥρας δηλωτικὸν· οἷον εἰπόντος τινός· πηνίκα κοσμήσεις; ἐὰν εἴπῃς δύο ἢ τρεῖς μεσημβρίας ὀρθῶς ἐρεῖς. Male vir doctissimus Ioannes Nunnesius ὥρας exponit hic horas anni, & per eas quatuor anni tempora intelligit. cum de partibus diei, ut & ex Suida, & ex subjecta responsione apud Phrynichum apparet, sint capienda. Recte igitur Philostratus Atticorum canon in vita Polemonis: Ἦρετο ὁ πανυπερφυὴς ὁ Πολέμων πηνίκα εἴη ὅτε τὸ σκιμπόδιον ἀλδοι, τοῦ δὲ εἰπόντος, ὡς μεσημβρίᾳ τυγχάνοι ὄσα. Attice etiam dixit Lucianus in Gallo: Καὶ πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι θέλει. Et Aristophanes in Avibus: Πηνίκα ἐστὶν ἄρα τῆς ἡμέρας; ὁπηνίκα. μακρὸν τι μὴ μεσημβρίαν. Quota est hora diei? Ea, paulo post meridiem. Pro ποτὲ dixit Lucianus in Electro πηνίκα· Ἀλλ' εἶχε μίκκοι πηνίκα ὑμῖν τὸ λιχνεῖον ἐκεῖνο ἀφεῖναι. Et in Timone, ac Aristophanes ibidem in loco supra allato. *Grav.*

2 Γνωτὰ ἔχω τὰ πατρῷα] Hoc est, *Acquiesco patriis legibus & consuetudinibus.* Cum

νὴ ἔχω τὰ πατρῶα, πῶς φῆς, εἶπε; τέθνηκε γάρ σου πατήρ; ἄλλος δ' οὐδὲν λέγοντος, ἀλλ' συμπατριώτης ἐστί μοι, ἐλάνθανεν ἄρα ἡμᾶς, ἔφη, βάρβαρος ὤν. ἄλλος δ' εἰπόντος

Quomodo ais? inquit, an tibi pater mortuus est? Alio autem rursus dicente, συμπατριώτης ἐστί μοι: Nesciebamus sane, inquit, te barbarum esse. Alio autem quodam

Cum proprie & Attice hæc verba significent, *habeo satis amplum patrimonium.* Πατρῶα, inquit Thomas, τὰ ὑπὸ πατέρων εἰς υἱὸς χωρέοντα, καὶ πατρῶοι φίλοι. Πάτρια δὲ τὰ σύλλυσι ἴδη. Divus Basilius contra fœneratores: Υστερον δὲ τὰ πατρῶα ἐκποιήσῃ, *postmodum etiam cedes & everteris patrimonio.* Laërtius in Solone: Ὁ τὰ πατρῶα κατεδηδοκώς. Idem in Anaxagora: Ὅς γε τὰ πατρῶα παρεχώρησε τοῖς οἰκείοις. Lucianus in Dialogis meretricum. Εἰ κύριος πᾶσιν ἀπήειμι τοῖς πατρῴοις φίλοις. Et non longe post τὰς τε πατρῴους φίλας πρώτος διαλλάξειν ἠξίωσα. Et Basilius contra fœneratores: Καὶ ὡς δὲ πατρῴας ἀπεμνήσθη φιλίας. Moschopulus: πάτρια ἴδη τὰ τῶν σύλλυσι, πατρικὸς φίλος δὲ παλαιὸς καλῶς. Operæ pretium est & Pollucem, qui inter hæc nullam facit discrimen, audire lib. II, cap. 11: Η' διὰ πατέρων κτῆσις πατρῴα, παλαιὰ, πάλαι, παρηρτημένα. καὶ ἱερὰ πατρῶα, καὶ πάτρια, καὶ πατρικὰ, καὶ παρηρτημένα. Suidas vero Thomæ & Moschopulo consentit. vide verba pag. 465. Quia autem πάτρια ἴδη scribendum esse dicunt, notandum est τὰ πάτρια, vel ἡ τὰ πάτρια frequentia esse eo sensu apud auctores idoneos, præsertim apud Heliodorum Episcopum. Si quis igitur ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῶα dixerit, pro ἱκανὰ ἔχω τὰ πάτρια, ut dixit Iosephus, ἐξέλιπε τὴν πατρῴαν ὑπὸ pro παλαίαν ut alibi dixit, vel si quis vivo adhuc patre dixerit, se satis amplum habere patrimonium non effugiet solœcismum. Si apud Lucianum in Dialogo Alexandri & Annibalis recte legitur ὑπῆρξεν ἡ πατρῴαν προαιρεῖσθαι ἐξελθεῖν καὶ διαπτῆναι ἡ Μιθριδάτην μετιδιήτησιν ἑαυτὸν, abusus est pro παλαίαν. Sicut & Dion in XXIV libro de C. Cæsare: Ἀλλὰ ζῶν τε τινα τῶν ἀρχαίων καὶ διαλιχαδίνα, μήτε ἐκ παλαίων, μήτε ἐξ ὑπηρχόντων τινὸς, ἐκστῆναι. *Ac ipse vivus & neque legibus patriæ, neque ob aliquam culpam eo se. consulatu se abdicavit.* Vbi male παλαίων pro παλαίαν dixit. Recte Suidas in vita Christodori Copitæ: ἔγραψεν, inquit, πάτρια Κωνσταντινουπόλεως ὑπικῶς βιβλία ιϛ'. πάτρια Θεσσαλονίκης βίβλια να' &c. *De moribus urbis Constantinopoleos, Thessalonicæ* &c. *Eumolpidarum* πάλαια. Cic. ad Atticum. *Grav.*

1 Συμπατριώτης ἐστί μοι] Pro civis meus est, cum dicendum sit πολίτης ἐστί μοι vel μου. Vt hic locus intelligatur adscripsimus Pollucis, Hesychii, Moschopuli, & Ammonii verba. Pollux: οἱ βάρβαροι ἀλλήλοις οὐ πολίτας ἀλλὰ πατριώτας λέγουσιν. Ἀ'ρχιππος δὲ συμπαλριώτας ἔφη. Platonis μὴν τοι ἐν τοῖς νόμοις ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων τὸ πατριώτας εἴρηκε. Locus Platonis est in sexto de legibus: δύο δὲ λεγέσθω μόνα μηχανᾶ, μήτε παλαιώτας ἀλλήλων εἶναι δεῖ μᾶλλον τε ἢ ὧν δεδόξασιν ἀσυμφώνους εἰς δύναμιν ὅτι μάλιστα. Hesychius: παλριώτης παρ' Ἀθηναίοις ὁ βάρβαρος ὁ πολίτης. Moschopulus: Παλριώτης, inquit, παλριώτης Ἀττικόν ἐστιν. ὅς γάρ φαμεν πολίτην ἢ συμπολίτην, δ' ἀλεκτρύονα ἢ συναλεκτρύονα, ὕτω δὲ παλριώτην ἢ συμπαλριώτην. Καὶ ὁ ἐπὶ Θρᾴκης ἢ παλριώτης ζηλῶ ἢ χρῆ τὰ παλρια γινώσκειν. Sic Lucianus in Scytha: Η' ζηλῶ αὐτὸν ὑπεπαίσατο παλριώτης ἔσα. Xenophon etiam παλριώτας ἵππους dixit. Ammonius: Πολίτης, inquit: ὁ ἐν τῇ αὐτῆς χώρᾳ ἐκ βύλου βύλου. Thomas: Πολίτης, inquit, δημότης, φυλέτης, ἄνθρωπος ἢ σωματικῶς λέγων Ἀττικῶς ἐρεῖς. Nimirum antiqui magistri docent ita inter se differre πολίτης & πατριώτης, ut πολίτης inter se dicantur Græci, eique ingenui, πατριώτης barbari & servi. neque

ὁ δὲ τίνα ἔστι μεθύσης, μητρὸς εἶπεν, ἢ πῶς λέγεις; ἑτέρῳ δ' ἄλοιφας, ἀπελαυνόμενος, ἔφη, τοὺς λέον-

dam dicente, ὁ δὲ τίνα ἔστι μεθύσης: Matrisne, inquit, aut quomodo dicis? Alio autem, λέοντας; Du-

dicendum esse συμπολίτης, συμπατριώτης, συμπολιτικώτης, συμδημότης, συμφυλέτης, sed φολίτης, πατριώτης, ἡλικιώτης, δημότης, φυλίτης. Sane nec apud Latinos recte dicitur, *concivis*, *coaequalis*, *contribulis*. Hæc barbara sunt, pro quibus melioris ætatis scriptores dicunt *civis*, *aequalis*, *tribulis*. Insignis igitur error est L. Vallæ, qui existimavit *concivis* esse vocabulum Latinum. Notavit tamen Pollux Archippum Comicum συμπαλριώτας dixisse. Scribit idem Euripidem dixisse συμπολίτην in Theseo & Heraclidis. quod & Aristophanis Scholiastes annotavit, ad hæc verba in Pace: Η' χρηστὸς ἀνὴρ φολίτης ἐφ' ἑπποσύνῃ. In quem locum scribens interpres: Οὔτε συμπολίτην, οὔτε συμδημότην λέγουσιν. Ὁ μὲν τοῦ Εὐριπίδης ἐν λόγῳ ᾧ ξυμπολίτῃ τῷδε βοσκέσθω χθονὶ ἢ τῇ τυφλοῦ γλώσσῃ τὸν ἀρώσιμον χρυσόν. Hic est locus ex Heraclidis. Theseus intercidit. Legitur & hæc vox apud Iosephum lib. XIX Ἀρχαιολογίας: Οὐ μόνον εἰς δοῦ συμπολίτας ἀλλὰ ἢ εἰς συγγενεῖς ἢ φίλους. Et Elianum III, 24: Νεανίσκοι τρεῖς εἰς διαφθορὰν ἀρισθέντες Θουρίοις συμπολίτῃ καιρόρριζοι συμπεριτυχάνουσι. Apud eundem legitur etiam σωμίλιος: Λιγυαῖς ἐξαπατῶν μὴ τῶ σωμιλίων βοῦς χθονὸς ἄλλης ἢ δὲ ἐμέθεν ἢ δοῦ μὴ διαπέρασιν, ἐς δὲ ἀνίκητον. Quæ vox & apud Eupolin legitur teste Polluce. Sicut apud Isocratem in Panethenaico συμφυλέτας: Τοὺς δὲ φορτηγοὺς ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν ἢ τῶν δημοτῶν. Quare minus mirandum de Apostolo qui ad Ephesios capite secundo dicit συμπολίτας τῶν ἁγίων. Idem in primo capite epistolæ ad Galatas: Καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου. & epistolæ ad Thessalonicenses: Τὰ αὐτὰ ἰδίων συμφυλετῶν. Sophocles in Oedipo Tyranno monstrum Cytharonem vocat παλρικτόνου Oedipi: Ἀ' πρέσδιν ἂν Κιθαιρῶν ἐκτὸς ἦν τὸν αἰῶνα μὴ οὐ σέγε ἢ πατρὶ τὸν Οἰδίπου ἢ τροφὸν, καὶ μητρὶ αὔξειν ἢ χορεύειν. *Dies castissimus haud abibit, quin te ut civem Oedipi & nutricem & matrem auxeamus & celebremus, in tuque choreas ducamus.* Athenæus Nicostrati Comici fabulam adducit nomine παλριώτης. Apud Latinos *conterraneus*, qua voce in hoc Luciani loco utitur Micyllus, æque vitiosa est ac Græca συμπατριώτης. quamvis non ignórem à Plinio eam usurpatam. Pro hac elegantiores dicunt *popularis*, *civis*, *municeps*. Sed de his nimis fortasse multa. *Grav.*

1 Ὁ' θείναι ἐστι μεθύσης] Solœcismus in eo versatur quod dicat ὁ μεθύσης. Attici enim dicunt ὁ μέθυσος vel ὁ μεθύων τ' μεθύοντ'. Barbari vero de viro etiam nuntiant μεθύσης. Thomas Magister: Μεθύων γυνῆ, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ Νεφέλαις· Ἔρχεῦν μὲ θύσην, τ' κρέμασος ἕνεκα. Θεόπομπ@ ὁ Καμικός. Περσεύσ πε φίλοιν@ μεθύσῃ. Μέθυσος ἢ ὅδι τ' ἀρσένων κἄλλ τ' δυνάμων εἶπεν. ἐπὶ ἢ Διονυσῷ Λιβάνι@ ἐν τῷ ἀβελ τ' κλαυ μαλίτῃ. Οὐκ ἔστιν ὁ γυνὴ μοι μέθυσος. Σὺ τοίνυν Ἀ'πικλὲς ὑπόμβρος ἐπὶ μὲν ἀρσενικοῦ μεθύων λέγε ἢ μεθυστικός. Ὡς φιλόγρα@ ἐν τῷ Ἡ'ρῳδίᾳ βίῳ. Ἐ'σχε δ' αὐτὸν καὶ μεθυστικὸν καὶ ἀνοήτως ἐρῶντα. Ἐ'πὶ ἢ Διονυσῷ, μεθύοντ καὶ μεθύοντ. Illud legitur apud Ecclesiasten cap. XXVI: ὀργὴ μεγάλη γυνὴ μέθυσ@. Idem tamen XIX: πᾶς ὁ μέθυσος καὶ ἀφρονέσ@ πλησθήσ. Pollux Menandrum etiam de viro μέθυσος dixisse auctor est. Non caret igitur exemplo quod Apostolus dixit in prioris ad Corinthios cap. V: Η' λοίδορ@ ὁ μέθυσος ὁ ἅρπαξ. Et VI: Οὔτε μέθυσοι οὔτε λοίδοροι. Nam Lucianus etiam in Timone de viro μέθυσος καὶ πόρνο@ dixit, quanquam & Phrynichus scribat: Μέθυσ@ ἀνὴρ οὐ λέγεις, ἀλλὰ μεθυστικὸς· γυναῖκα ἢ λέγεις μέθυσον ἢ μεθύσκου. Barbari igitur, ut supra dixi, etiam de viro μεθύσης dicunt. quare μεθύσης per solœcismum est nominativus, & per Atticismum genitivus. Alexis tamen in fragmento apud Athenæum lib. XV: Ἐ'ξ οἴνου δ' ἐθρύλει τ' μεθύσην Ἀ'λκῆς. Vbi recte Casaubonus notavit male non neminem emendasse μέθυσ@. Et apud Antianum lib. IV, cap. 2. ubi tamen pro

πως; ἀπεῖπεν δὲ τοῦτο, λάμμα πάρεστιν αὐτῷ· λέγε δὲ μοι, ἔφη, λάψεται, εἰ λάμμα αὐτῷ πάρεστιν. ἐπίμυ ἢ ἄπωλον,

Duplicas, inquit, leones. Cum autem quidam dixisset, λάμμα πάρεστιν αὐτῷ, duplici videlicet μμ: Proinde, inquit, capiet, si quæstus ipsi inest. Alio autem dicente,

pro μόσιμον μυσὶς ἢ] Mures, legendum μυθύσκος. In his quæ statim apud Lucianum sequuntur, ἐπίμυ ἢ λέοντας, διπλασιάζεις, ἴσα δὲ λέοντας, nemo unquam deprehendet Solœcismum. Locum esse corruptum dudum vidi. sed quomodo emendandus esset nec ego, nec facile quivis alius me longe doctior potuisset subodorari. Absque excerptis illis veteris codicis, quæ modo laudavi, adhuc in mendo cubaret. Illa scribunt: ἐσήμηνε καλλιλογχᾶς, διπλασιάζεις, ἴσα δὲ ἐξελιχόντας. Attici enim respuunt καλλιλογχὰς· vide quæ notavi de λίλεγχα p. 105. *Grav.*

1 Λάμμα πάρεστιν αὐτῷ] *Lucrum adhibitum*, cum λάμβε πάρεστιν αὐτῷ, id est, fiducia animique præsentia vel obstinatio adest illi. dicere debuerit. Λάμμα & λάμμα auctore Ammonio διαφέρ. Λάμμα μὲν δὴ ἐκεῖ μετὰ τοῦ σκάμμα τὸ λάμβε (sic enim legendum est non πάμβε ut habent edita exemplaria) λάμμα ἢ διὰ δύο μμ. hoc est, λάμμα ἀπὸ τοῦ πρᾶξιν σημαίνει. λάμμα quicquid accipimus. Si Heliodori Episcopi codex emendatus est λάμμα ab illo dictum est pro λάμβε. Λάμμα, inquit, ἀδικίας in secundo libro. Idem in decimo: ἀνδροφόνῳ λάμματι. Iosephus VII ἀλόσεως. Καὶ πολλὰ λάμματα πόλεως ἠμέλησας. pro quo Lucianus in Demosthenis encomio. Ὡς ἀνδραποδισμὸν αὐτὸ τὸ λάμβε. In Nicephoro quoque λάμμα legitur pro λάμβε in quibusdam libris. Κάρτερε, inquit, λάμμα τοῦ βίου ἀσκήσεως, *compositæ fortitudo & vitæ.* Ipsum carmen legitur in Stobæo. Quin & in Philostrati Heroicis λάμμα impressum est pro λάμβε. Τὸ δὲ λάμμα, inquit, ὡς Ἀχίλλεως ἐλάλει, φησί. In Dionysii Halicarnassensis libro VI eadem mendi est. Τὰ λάμματα τῶν πολεμίων ἀναιρεῖσθαι. Apud Plutarchum in Cæsare quoque male legitur τοῦτο τὸ λάμματος ὁ Καῖσαρ ἐμίσησε. pro λήμματος. Heliodorus tamen in sexto recte dicit: γυναῖα μὲν τὸ λάμμα, σωφρονεῖν δὲ φρήσιμα. Euripides in Oreste: Μανίας πρόσωπα λαμβάνουσι πάντα μᾶλλον. Idem in Iphigenia: Ὦ λάμμ' ἄρειον εἰκάσαι δίκης ἔβλεψε πλοῦτος. Et in Heraclidis: Ἀλλ' οὐκ ἐγὼ τῷ πλούτῳ λάμμα ἡγοῦμαι φρόνημα. Id est, τὸ φρόνημα, τὸ ἐρεθιστὸν, τὸ ἀλαζονικὸν, τὸ ψυχῆς σφάλμα, τὸ παρδαλιῶδες. Ioseph. III Ἀλλὰ· δεῖ δὲ πάντα σοφὸν τῷ πάχει καὶ λάμματος. Hæc ψυχῆς σφάλματα, ut emendandum ocnsuimus apud Ammonium, sæpissime pro φρόνημα accipitur. Diodorus de rebus Alexandri: Οἱ δὲ Θετταλοὶ τῷ παρόντι μᾶλλον τῆς ψυχῆς ἐπιτρέψαντες τοῖς ἔργοις. Iosephus in VI Ἀλώσ. Καὶ ὡς ἐκάλει τῷ παρόντι μᾶλλον τῆς ψυχῆς Ἰουδαίους. Polybius: Ῥωμαῖοι δ' ἀλλως τε μᾶλλον καὶ παρόντι μᾶλλον τῆς ψυχῆς ἐλάμβανον διὰ τὸ οἰκειοῦσθαι ἐκείνους. Sed ut revertamur ad λάμμα. Aristophanes in Nebulis: Λάμμα μὲν πάρεστιν αὐτῷ δ' ἐκ δ' ὀπλιτικόν. Idem in Ranis: Καὶ Ἡρακλέα τὸ θράσος καὶ τὸ λάμμ' ἴσχον. Simonides: ἐν τολμηρῷ ψυχῆς λάμματι πεποιθόμενοι. *Spiritibus freti*, id est, insipidi pectoris. Ponitur autem hæc vox fere eam adjectivo laudis vel vituperationis. Euripides in Iphigenia: Ὦ λάμμα δεινὸν. Idem in Alcestide: Καὶ τὸ λάμμα κἀκ θεοῦ μέγα τὸ σόν. Idem in Medea: Ἡ πάντα τἀκεῖ λάμμ' ἔφυ τυραννικόν. Aristophanes in Equitibus: Νῦν δὲ σοι πάντα δι' ἡλίκων ἐξέσται καὶ λάμμα θέμενον φορεῖν. Vbi perperam Erasmus legit λάμμας & interpretatur *& lamina ferrea obtectus*, quod dudum H. Stephanus notavit. Sophocles in Œdipo Coloneo: Ὦ ἀναιδὲς λάμμα. Herodotus tamen sine laudatione λάμμα pectoris pro præsentia & præstantia in Polymnia: Ἀπὸ λάμβω, inquit, ἐς ἀνδρείην ἐρεπτέον ἀδημάς ἐόντας ἀνάγκης. Et in Calliope: Ἀδάμαντι μὲν τοῦτο ἐοικότες ἔσαν οἱ Νέρσαι. quo utroque in loco perperam μμ impressum est. Nam λάμμα duplici μμ lucrum, capturam, quæstumque significat, & syllogismi partem, quem Aristoteles

πρόσιτον ὁ μοιχός, ὑμὲς φιλῶ, ἔπιτε, ἔφη, λοιδορεῖς φίλον ὄντα;

cente, προσῆν ὁ μοιχὸς ὑμᾶς φιλῶ: Et conviciaris illi, inquit, cum

ftoteles προσῆν Cicero *fumtionem* vocat. Hinc componitur dilemma & monolemma. Lemma etiam Plinio & Martiali argumentum ſignificat. Catanæus male λῆμμα unico μ dici vult pro lucro, contra omnium exemplarium auctorumque fidem. Lucianus encomio Demoſthenis: Λημμάτων φρονῶν καὶ μεγάλων ὑπερορῶν, id eſt, *contemtus magnorum & multorum emolumentorum*. Ioſephus in I Ἀλώσ. Ὡς μὴ κατάφορον τὸ λῆμμα προῆσιτο: Idem in XIV ἀρχαιολογίας: Ἵνα δὴ μὴ κατάφορον γένηται τὸ λῆμμα. Ne tamen quantum pecuniæ extorſiſſet cognoſceretur. Vbi exemplaria πολλήματα habent. & male Gelenius vertit: *Ne tamen fraus deprehenderetur*. Demoſthenes: Τὰ σφῶν αὐτῶν μικρὰ λήμματα τῶν πολλῶν. Sophocles in Antigone:

Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.
Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων ὅσοι κλέος
Ἀνθρώποις ἄδοσιν, ὡς ὀλοῦνται σφέ.

1 Προσῆν ὁ μοιχὸς ὑμὲς φιλῶ] Hunc convitiari amico ſuo idep dicit Socrates quod viro muliebrem dederit appellationem. Nam qui Attice ſunt locuti ὁ μοιχὸς dixerunt non ὁ μοιχὸς vel μοιχαλίσκος, niſi cum mollem & pathicum vellent intelligi. Ita illud intelligendum in vita Demonactis: Ἦλθέ τις μειρακίσκος ὡραῖος, καὶ τὸν ὑπολωλεκότα λέγων. *Venit igitur quiſpiam effœminatus adoleſcentulus egregia forma*. Ibidem in votis: Καὶ μὴν ὁ πάνυ κελεὸς ὁ μειρακίσκος ἄδοξός μοι. Sed præſtat hæc ita ſeſe habere ut teſtimoniis evincamus. Primus itaque & maxime idoneus teſtis eſt Thomas Magiſter: Μοιχὸς, inquit, ὁ μειρακίσκος ὁ δεσπότης πάντος οὐ ῥᾴτορος λέγειν. Μοιχὸς μὲν τοῦ ἐπὶ δηλυτῇ, ὁ μειρακίσκος μέντοι ὁ Ἀρχέδημος ὁ Πλάτωνος. Εἰ δὲ ἄρσην χαίρων συμπαίζων ἢ μοιχὸς ἔφη. Καὶ πάλιν· εἰ μειρακίσκοις συνοδεύει δὲ ἀφίκοιτο. Εἰ δὲ μειρακίσκου καὶ ἐπὶ δηλυτῇ λέγει. Lucianus in Gallo de Daiae agens: Ὅτε ἐπιτυγχάνοι δὲ ἡ ἀρχαιοπρεπὴς ἐκείνη μειρακίσκη. Idem in Nauſiroë: Τότε πάνυ ὁ μειρακίσκος πόλιτης ὁ πάμυ ἱλαρός. Ariſtophanes in Δαιταλεῖς: Ἀγαθὸν τὸ παιδίον μισεῖ τοὺς μειρακίσκους. Idem in Plauto: Ἀλλ' ἐὰν ἐλεύθερος ὢν ἐθέλῃ μίσγειν τοῖς παιδίοις. Et in Ranis: Καὶ γὰρ παραβιβάσας τὸν μειρακίσκον. Luciānus in mercede conductis: Τιμᾷ τὸν μειρακίσκον, id eſt, maſculam ſcortum. Patrum igitur Attice Parthenius in Eroticis: Μειρακίσκος τις ἐπάνω δηλυδὴ Ἀνδρόπαιδος ἐρᾷν. Ammonius quoque hanc notavit differentiam: Μόναξ καὶ μειρακιῶν καὶ μειρακίσκος διαφέρ. Μειρακιῶν γὰρ καὶ μείραξ ὁ ἔφηβος. Μείραξ δὲ ὁ ἁπλῶς. Hæc Ammonii ſententia de μειρακιοκῇ intelligenda non de omnibus maſculis, ſed impudicis, pathicis. Poſtremo Phrynichus id confirmat: Μειρακίσκος & μείραξ. ὁ μὲν κωμῳδικὸς παίζει τὰ τοιαῦτα. Τὸ γὰρ μειράξ καὶ μείρακας ἐπὶ δηλειῶν πάσσιον. Τὸ δὲ μειρακίσκος καὶ μειρακιῶν καὶ μειρακιᾶσιν ἐπὶ ἀνδρῶν. Vbi perperam Nunneſius vertit: *Μείρακας καὶ μείρακ adoleſcentuli & adoleſcentulas*. cum ſit *puella & puella*, ut ex ſequentibus verbis apparet & exemplis, quæ ſimilit. Sic & Etymologici magni auctor. quem vide. Et Ἄλλως Dionyſius apud Euſtath. Atticos hoc ſemper obſervaſſe ait. Attice igitur dixit Lucianus in Aſino: Τὸ μείρακα συνδυαζόμενον. Et Heliodorus in primo: Τ' αὐτοῦ χάριν αὐτὸν ὁ μείραξ. Idem tamen male in quarto ait: Θεαγένης ἐξ ἡβῆς οἱ νεώ αὐτῷ μείρακες. Et in X: Τὸν μείρακα παραλλάττων, excedens ex ephebis, vel ἔρτι μὲν ἐφηβῶν παραλλάξας; quemadmodum in ſecundo eleganter dixit. Ariſtophanes etiam in Ἐκκλησιαζούσαις de maſculo dixit μείραξ, ſed impudico: Ἢν μείραξ ἰδὼν ὑπομείσῃ καὶ βάλητε τοῦτο πλακαδίσας. Id eſt, σωμπαίσας, ut Scholiaſtes inquit. *Si adoleſcentulum videns cupies & volet hunc ſubagitare*. Vbi Scholiaſtes: Μείσγεσθαι δ' εἰ τοῦτο δηλοῖ ἀφροδισιάζειν. Deinde productis Ammonii verbis, quæ ſuperius retulimus, ſub-

πρὸς ἢ τ εἰπόντα, [1] Δεδίττομαι τ ἄνδρα, ἐ φοβοῦμαι, οὐ, ἔφη, καὶ ὁταν τινα ὑλακοῦντα, δέδοικα. ἄλλως ἢ εἰπόντος, [2] φίλων ὁ κορυφαιότατος, χαρίεν γε, ἔφη, τὸ τ κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπαινεῖν. [3] ἐ ἐξορμῶ δέ τινα εἰπόντα, ἐ τίς ἐστιν, εἶπεν, ὃν ἐξορμᾷς; ἐξεπιπολῆς δέ

cum sit amicus? Ad eum autem qui dixerat, Δεδίττομαι τ ἄνδρα, καὶ φοβοῦμαι: Tu, inquit, etiam quando timebis aliquem, persequeris? Alio autem dicente, Φίλων κορυφαιότατος: Festivum sane, inquit, quod supra vertice aliquid ultra etiam ponis. Et ἐξορμῶ quopiam dicente: Et quisnam est, inquit, quem ἐξορμᾷς. Ἐξεπιπολῆς autem quodam di-

subjicit: ἢ ὡς τὸ γυναικῶδες πρὸς κναιδὸν scilicet respexit. quod verum est. Non enim alio sensu μιγὰξ Atticis de masculis dicitur quam Latinum nubere. Micyllus ingenue fatetur se solœcismum hic deprehendere non posse. *Grav.*

1 Δεδίττομαι τ ἄνδρα καὶ φοβοῦμαι] Solœcismus hic in eo est quod δεδίττομαι positum pro metuo, cum sit terreo. Thomas Magister: Δεδίττομαι τ δεῖνα ἀντὶ τοῦ φοβοῦμαι παρὰ πολλοῖς καὶ λογογράφοις. Ἀντὶ ἢ τοῦ ἐπιφοβοῦμαι παρὰ πολλοῖς μόνοις. Οἷον ἐν β Γλαυκ. Δαιμόνι᾽ ἐ σὺ ἶσθα κακὸν ὃς δεδίττομαι. Aristophanis Scholiastes ad Plutum notat δίδοικα poni pro metuo δεδίττομαι autem esse terreo. Δίδοικα μὲν ἐγὼ ἀμυκλαίους, δεδίττω ἢ ἕτερον φησὶ πλησιάζειν σωματοφύλακον. Attice igitur dixit Lucianus de luctu: Κύων τῇ χλαμύδι δεδιττόμενος. *canis tibi sive orbi hiatu terrens.* Idem in Philopseude: Καὶ δεδίττεσθε κἀμὲ ἐλπίζων. Et in his accusatio: Καὶ μὴν ἔτι μᾶλλον Ζεῦ δεδίττονται. terrent. Aristophanes pro metuo videtur usurpasse in pace: Εὐλαβεῖσθ᾽ ἐκεῖνον τ Κίρκωπα καὶ δεδίττεσθε. Iustinus Martyr in epistola ad Zenam & Serenum: Μηδὲ φοβεῖσθαι τοὺς χειμῶνας, ubi aliter δεδίττεσθαι metuentem legitur. *Idem.*

2 Φίλων ὁ κορυφαιότατος] *Amicorum summissimus*, ut Græcum solœcismum Latino exprimam. De hac voce Thomas: Τελευταῖον μέν λέγω. Τελευταιότατον ἢ δεύτερον, ὡς καὶ κορυφαιότατον. Idem alibi: Οὐ κορυφαιότατον δεῖ λέγειν, ἀγαθὸς ποιητὴς ὢν καὶ ὁ δέρας ὑποδησάμενος δεῖ ἐπάγειν. εἰ καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς παίζων λέγει. Locus Luciani, quem innuit, est in libello quomodo historia sit scribenda: Δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα οἴκοθεν ἔχοντα. Negat hic Thomas superlativo addendum superlativum. D. Ioannes Theologus tamen à comparativo formavit alterum comparativum in tertia Canonica: Μειζοτέρας τούτων οὐκ ἔχω χαράν. Phrynichus summopere improbat hanc vocem: Κορυφαιότατον, inquit, ἀπεκλυψάμενος ἐρεῖν παρὰ φασηρίνῳ. λέγε ἓν κορυφαῖον. *Suppuduit me cum κορυφαιότατον vereri apud Phaverinum. Tu dic igitur κορυφαῖον.* Simile huic est ἀκριβεστάτατον à Thoma meritò improbatum, & καταλαμπρίζατον quod in Polemone Sophista notat Phrynichus. Parum igitur Attice Plutarchus ἐφ᾽ ἑκάστῃ· Περιπατητικῶν ὁ κορυφαιότατος Στρέπτων. Idem in Pompeio: Σὺν Περσίνᾳ ὁ κορυφαιότατος. Idem ibidem: Κορυφαιότατοι γὰρ ἦσαν ἐν καθάρσεσι καὶ τελεταῖς ἅπαι σύμβολοι. Nec Dionysius Halicarnasseus lib. VI: Ἀπεῖπεν ἢ ἂν γνώμῃ τῇ κορυφαιοτάτῃ τ προσηκόντων τ ἀγεννεστάτας αἰσχύνας καὶ αὐδοδίας. Nec Iosephus: συνελέγοσαν δὲ οἱ κορυφαιότατοι. Idem in VIII Ἀλωσ. συνελθόντων ἐξ τ κορυφαιοτάτων. Vtitur & alibi hac voce, ut & Laërtius in Socrate & Aristippo, Iustinus Martyr in παραινέσει ad gentiles, & Herodianus in fine libri secundi: Τὰ κορυφαιότατα τούτων καὶ σωστέλεσαι ἔχοντα τ χρ μάλ᾽ ἀναγκαίων Σεβήρῳ ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Et Clemens Alexandrinus Pædagog. lib. I, c. 13: Καὶ μὲν τὸ κορυφαιότατον. quod est suprèmum omnium. *Idem.*

3 Καὶ ἐξορμῶ δέ] Ἐξορμῶ absolute usurpatur pro exeo & proficiscor, sive exumpo. cum proprie apud Atticos activum sit significans, incito, urgeo, impello. Moschopulus: Ὀρμῶ ὁρμᾶ, inquit, τὸ προσβάλλομαι γοῦν, ἐξορμῶ δὲ ἄλλον.

τινος εἰπόντος, [1] ὡς ἐπ' ἐπιπολῆς εἶπεν, ὡς ὁ τῆς μιξολυδιστί. λέγεται δέ τινος, [2] σωτίζεσθαί μοι, καὶ λέγει, ἔφη, Ξενοφῶν σωτίζεσθαι.

dicente: subjecit, ὡς ἐπ' ἐπιπολῆς ὡς ὁ τῆς μιξολυδιστί. Dicente autem quodam, σωτίζεσθαί μοι, & manipulum, inquit, Xenophon σωτίζεσθαι.

Philostratus certe Atticos imitatus semper illo activo utitur in Heroicis: Ἐξορμᾷ αὖτον ἡ κύων καὶ τοι χρηζὸν οὐχὶ ὄτρα. Et in eodem opere: Τῷ Τελαμῶνι ἐξορμῶντος ἡ Αἴαντα. Euripides in Iphigenia Aulidensi eodem loco utramque significationem conjunxisse videtur, activam & passivam: Καλῶν ἐξόρμα· ἦν γὰρ τις ἀνομβρίας ἀντίσχεσις πάλιν ἐξορμίσασα τὸν χαλινόν. Improprie igitur, si Luciano credimus: Heliodorus in secundo. Καί μοι τις ἀπήγγειλεν ὡς ἐξορμῶσιν. Idem in IV: ὁ δὲ τὰς μὲν κόρας ἠρώτησεν ἐξορμᾶναι. Et sic sæpius ille scriptor, ut & Dio lib. XLII: Αὐτὸς δὲ περὶ τὸν τραπεζίτας ἐξορμῶν, & sic idem frequenter, ut & Iosephus, quin & Xenophon & plures alii, ut egregie ostendit incomparabilis Budæus in Commentariis utriusque linguæ. Sed ipse etiam Lucianus hujus præcepti sui oblitus dicit in Dialogo Diogenis & Antisthenis: Πολὺ τὰ ἄλλα περιέρχεται. *ante alios erumpens.* Idem in Dialogo Alexandri & Annibalis: Ἐγὼ γὰρ μετ' ὀλίγον ἐξορμήσας εἰς τὴν Ἑσπέραν. Quj tamen Atticos voluerit imitari cum Thucydide dicat: Παράξανθά τε τὸν Καισαρομάνιν καὶ ἐξορμῶντα. Grev.

1 Ἐξ ἐπιπολῆς δὲ τινος εἰπόντος] Quem quidam dixisse ἐξ ἐπιπολῆς, addita præpositione ἐξ, pro quo doctissimus quisque ἐπιπολῆς omissa præpositione. Pausanias in Corinthiacis: Ἐπὶ θαλάσσης τελευτῶσι καὶ ἐπιπολῆς μᾶλλον. Aristophanes in Pluto: Τάττε μὲν ἔπινε χὐδρίαν ἐπιπολῆς ἀνατετμημένην χαλκῆν. ἡ πάντες δὲ νῦν ἀγαθοὶ ἐπιπολῆς ἐστιν οἱ χύτραι. Idem in Condonantibus: Ἀνάδην ἐπιπολῆς ἡ σάρξ τοῦ. Herodotus: Ἐπιπολῆς δὲ ἐστὶ αὐτῇ τῇ ἐλλύχνιον. id est, *supernatat ipsam ellychnium.* Valla hic labitur legens ἐπὶ πολλῇ ἐλαίῳ. id est, *cum multo lycheo.* Locus extat in Euterpe. Idem in alio loco: Τέγος ἐστὶ τῇ κατωτάτω ἐπιπολῆς ἡ πυλίων. Theophrastus in primo de causis: Εἰ γὰρ πάντα εἰς βάθος κάθηται, ἀλλ' ἄλλα καὶ ἐπιπολῆς. Plutarchus in eo libello cui titulus περὶ τῆς ἐν τῷ φεγγαρὶ φαινομένης παραπετάσμης φύσεως πῶς πίλος ἐπιπολῆς. Et in libello περὶ κοινῶν ἐννοιῶν· ὡς ἐπιπολῆς φαίνεσθαι ἡ ὑπερκεῖσθαι ἀλλὰ πάντων ἐπὶ βάθος εἰς πάθος ὁμῶς. Sic Attice Plutarchus, qui tamen minus Attice dixit in Dione: Εὐθυμίαν ἐξ ἐπιπολῆς μᾶλλον ἢ κατωφερῆ: quod etiam apud Dioscoridem cum in capite de papavere tum alibi, uti & passim apud Græcos interpretes occurrit. Phrynichus hæc, quæ diximus, confirmat. Ἐξ ἐπιπολῆς λέγουσι μᾶλλον οἱ ἀμαθεστέρως ἢ τῆς ἐξαίφνης. οἷον ἐξ ἐπιπολῆς ἐξαίφνης, ἀνόητος. Οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τὸ ἐπὶ τοῦ ἐπιπολῆς. Thomas est in eadem sententia: Οὐδεὶς ἔτι δυσμενὴς ἐξ ἐπιπολῆς ἐστιν. ἀλλὰ πάντες χωρὶς ἐξ ὑποδιαστάσεως ἐπιπολῆς. Ἀρχαϊκῶς δὲ τὸ Αἰγυπτίων· Ἐπεὶ δὲ ἐπὶ βραχίων καὶ ἐπιπολῆς ἀπηγμένα μᾶλλον. Θουκυδίδης ἔλεγε. διὰ τὸ ἐπιπολῆς ἔτι ἄλλα ἦν, de Epipolis agens Syracusanorum loco custodiis frequenti, ut loquitur Livius. Lucianus tamen hic non cavit quod aliis vitio dat. Dicit enim in secundo veramam narrationum: ἐκ ἐξ ἐπιπολῆς μόνον ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος. Idem.

2 Σωτίζεσθαί μοι] *Ipsa mihi.* Sic interpretor, non ut Micyllus, *composita.* In hoc enim videtur solœcismus esse quod σωτίζεσθαι dixerit pro κελεύειν, cum σωτίζειν proprie sit ordines instruere, componere. Pro jubere tamen utitur Hellodorus in secundo: Ἐπὶ τὰ ναῦν τὰ Γοτθικὰ ἔπεμψε σωτίζεσθαί μοι πρὸς τὰ ξύλα ἅμαξαν. Idem in eodem: Ἐπὶ τὰ χέμμυρα τὰ κάμηλα ἐπὶ τῇ Θεαγένῃ σωτίζεσθαι ἐκέλευσε. Diodorus sæpe συντάσσειν pro jussit, & συντέτακται pro jussus erat, utitur. Qui igitur Atticos imitari volent σωτίζειν utentur de ordinibus instruendis, ut Xenophon. Apud Iosephum Ἠλιακὸς τὰ καὶ λόχους συντάσσοντας dixit, id est, *ingredientes ponentes.* Lucianus alio sensu in Asino dixit: συντεταγότων ἐπ' ἔργον. *Aggrediebantur operi.* & Plutarchus συντεθέντι πρὸς τὸ πρᾶξιν. *ad negotium compositus.*

Eodem

ξαθ. ἄλλε δὲ εἰπόντος, [1] ἀφεί-σθω αὐτὸν, ὃς τι λαθεῖν, ἐφημε-φὴ, ἐφη, εἰ εἷς ὢν ἀφείσῃς τ ἕνα. [2] ἑτέρου ἢ λέγοντος, συνεχώρησε αὐτῷ, καὶ διεχώρησε πάντας εἰπεῖν. Εἰώθασι δὲ καὶ τοὺς τὰς σολοικίζον-τας Ἀττικῶς παίζειν ἀνεπιχθεῖς.

ξαθ. Alio autem dicente: ἀφεί-σθω αὐτὸν, ὅστι λαθεῖν. Mirum, inquit, si tu cum unus sis, ἀφεί-σῃς. Alio rursum dicente, συνε-χώρησε αὐτῷ, subjecit, καὶ διε-χώρησε πάντας. Solebat autem & eos qui soloecismum Attice loquendo committebant, eadem festivitate

Eodem pertinet illud Periclis ἀσκώπαστός εἰμι, *imparatus sum*. illudque Plutarchi de Solone: συσκευασμένον ὑποδέλλειν τὸ νόμισμα, *paratum subjicere nomen*. Demosthenes δ' συσκευασμένος non *sum paratus*, *meditatus*, *instructus*. Grev.

1 Περιέχειν αὐτὸν] *Circumstare ipsum*. Manifestus soloecismus, ut docet Thomas: Μὰ εἶπεν περίεσμαι τ δεῖνα. Πῶς γὰρ ὁ εἷς πένα περίεσται; ἀλλὰ περιέσμεθα. Δεδάνε ὁ ὑποσχὼν ἢ περίεσμεθα τὰς ὑποσολάς. Laërtius in Menedemo parum Attice dixit περίεσμένον αὐτὸν ποτε Κράτητος. Περίεσμαι etiam fugio, vito significat. Lucianus in fine Hermotimi: Οὕτως ἀπεκπέσομαι καὶ περιεσόμαι, ὥσπερ ὑπὸ λυττώντας τ κυνῶν. *Non secus ac rabiosos canes fugiam, & vitabo*. Iosephus Ἀρχαιολογίας libri primi capite secundo: φεύγειν ἀδιάφορον τῇ φύσει αὐτὸν ὁμιλῆ τοῖς φίλοις ταύτῃ καὶ περίεσται. Idem Ἀρχαιολογίας lib. IV, cap. 6. Περίεσται γὰρ μὴ πολλοὶ τ ἢ λόγων δεινολογίας αὐτῷ μιμητὰς γενόμενοι παράξουσι τὸ πλῆθος. id est *vitabitur*. Idem locus & à Suida refertur cum eo qui sequitur: Τὸν ὄχλον γὰρ ἐκεῖνος δεῖ καὶ δεῖ διφίδεις περίεσται μάλιστα. Idem, Suidas ἀλυσκάζειν περίεσθαι, ἐκκλίνειν, φεύγειν, *cavere, declinare*. in qua notione etiam legitur II ad Timoth. II, 16. & ad Tit. III, 9. vide & Casaubonum ad Athen. Animadvers. lib. XV, 5. & Andream Dunæum ad Iohannis Chrysostomi in epistolam ad Titum orationem sextam. *Idem*.

2 Ἐτέρου δὲ λέγοντος συνεχώρησεν αὐτῷ] *Iudicio experiebatur*, vel *contendebas*, aut etiam *cum eo comparabatur*. Sic barbari loquuntur. Attice vero συνεχώρησεν αὐτῷ significat, una oriebatur, nascebatur, sive gignebatur, quemadmodum διεχώρησεν αὐτῷ significat, una interibat, atque dissolvebatur. Διακρίνεσθαι tamen pro *judicio experiri* dixit Demosthenes: Εἰ μὲν οὖν ἐν τοῖ Ρ'οδίων δικαστηρίῳ διακρινόμεθα. Sed de συγκρίνειν audiamus Thomam: Ἐπὶ δικαστηρίου συνεδικάζετο χρὴ λέγειν, ἢ συνεκρίνετο. Συνεκρίνετο γὰρ ἀντὶ τ ἴσον ἐκ ἴσῃ καὶ ὃ παρὰ φιλοσόφοις σύγκρισις, ὃς τὸ ἕκαστον ἑκάτερον. ἔστι καὶ ὃ φαμὲν ἐν τῇ συμβάσει συγκρίνειν ἀντὶ τῶ ἴσος τ δεῖνα, τόνδε παραξιτίζειν οὐχ' ὕβριστι παρὰ τοῖς ἀκριβεστάτοις τ παλαιῶν. Ἀλλὰ ἀντὶ τούτε παραδιάλλειν, ἐ παραξιτίζειν, ἐ παραπέδνα. Pro quo & dicunt ἐκκλίζειν παραδωρεῖν. Attice igitur dixit Epicharmus: συνεκρίθη καὶ διαρίθη, καὶ ἀπέλθεν ὅθεν ἦλθεν, πάλιν γὰ μὲν ἐγᾶν, ἀνεῦμα δ' ἄνω, τὰ πῶνδι χαλκόν; Attice etiam Chrysostomus in comparatione monachi & Regis: Καὶ παραβάλλειν ταῦ ἀλλήλοις τὸν κατρίαρχον μᾶλλον παρὰ πολλοῖς τὸν πολλὰς τυγχάνοντα κτυδῆς. Et Lucianus in imaginibus: Καὶ τοι Νηρῆσιν ἐκεῖνον παραξιτίζετον. Ibid. ἐγὼ δ' οὐ τῶδ' ἐκεῖνα λέξειν τ Η'φαίστε παραδωρεῖν με. Et paulo post: Οὐκ ἂν παραδάλλοιμι εἰκόνι θεῶν γοητικῇ φαρμάκῳ. Ibid. Ἀλγήσω δ' αὐτὸς εἰκάζειν ἐκεῖνος τὸ θῦμικὸς τι καὶ ὄρθιον. Quare minus Attice dixit Athenæus: Τὸ δὲ Διονυσίου χορηγεῖον τοιτωνὶ ἂν ὀθυλός τι φαυλὸν ἀφ' ὑποδύνε συγκρινόμενον. Confudit etiam hanc differentiam ipsemet Lucianus in Parasitica: Ἄξιος, inquit, συγκρίθῆναι παρασίτῳ καὶ σώματι. & Philo: Οὐκ ἔστιν ἀνθρώπου φύσει θνητοῦ σύγκριτος, *nobilitate cum homine mortali cum comparandus*. Quare minus minum de Apostolo, qui II ad Corinth. cap. 10. inquit: Οὐ γὰρ τολμῶμεν ἐγκρῖναι ἢ συγκρῖναι ἑαυτοὺς τισὶ τῶν ἑαυτοὺς συνιστανόντων. In eadem fatuitate Pharisæos: Σύγκρισις. Πλάτων ὑπέρφυ

ἀσὸς γᾶν ἢ εἰπόντα; [1] νᾶϊ τοῦτο δοκεῖ, [2] σὺ, ἔφη, καὶ νᾶϊν ἐρεῖς, ὡς ἁμαρτάνομεν. ἑτέρου δ' ἀσυδῆ διηγουμένου τι τῶν ἐπιχωρίων, καὶ εἰπόντος· [3] ἢ δ' ὃς Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα, οὐκ ἄρα, ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ. [4] καρῆναι δὲ τινος εἰκότως, ὡς δοῦλος, τί γάρ, ἔφη, σοι δεινὸν εἴργασται, καὶ ἄξιον ἀπιμίας; καὶ ζυγομαχεῖν δέ τινος λέγοντος, ἀσὸς τὸν ἐχθρὸν εἶπε, στιτivity ludere. Nam ad eum qui dixerat, νᾶϊ τοῦτο δοκεῖ. Tu, inquit, etiam νᾶϊν dices, ut peccamus. Alio autem serio narrante quippiam eorum quæ in patria sua acciderant, ac dicente, Illa vero Herculi μιχθεῖσα: Non igitur, inquit, Hercules Ἐμίχθη αὐτῇ. Porro dicenti cuipiam quod haberet opus καρῆναι: Quidnam grave adeo, inquit, & quod dignum ignominia ista sit, abs te factum est? Et ζυγομαχεῖν, dicente quopiam: Tunc adversus hostem, inquit, ζυγο-

συζυγέμμεθ' ἀλλήλοις, σύγκρισις Ἀριστοφάνης καὶ Μενάνδρῳ. Καὶ διανοήσῃ πᾶς φιλοσοφίας ἐπ' ἄκρον ἀφιγμένος, ἐξ ἁπάσης εἰδώς, ὅ, τι ποτέ ἐστιν ἡ σύγκρισις, ἐχρήσατο ἀδιαίρετῳ φωνῇ. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ συκρίνειν τινὰ τοῦ δὲ καὶ συμπικρίνειν ὑμᾶς ἐποίησεν. Χρὴ δ' ἀντιξετάζειν, ἐξ παρακάλλειν λέγειν. Cicero recte I de Natura Deorum σύγκρισιν vertit *concretionem*. Theophanes Cerameus, supra sui sæculi captum scriptor elegans, Hom. LVI in festo S. Procopii, hoc sensu posuit σύγκρισμα· Κόσμος λέγεται τὸ ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς, ἐξ ἅ τε μέσα σύγκρισμα καὶ σύγκρισις. Vertit Franciscus Scorsius: *Mundus dicitur, quod ex cœlo terraque, & his quæ in medio sunt interjecta, constitutum atque compactum est.* Male vero Plutarcho σύγκρισις ponitur pro comparatione. *Grav.*

1 Νᾶϊ τοῦτο δοκεῖ] Ut solœcismo solœcismum explicemus: *Nos hoc videtur.* Vbi νᾶϊν *nobis* dicendum fuit. quemadmodum Plato loquitur in VI de legibus: Θαυμαζῶς τόγε ἀκοῦσαι νᾶϊν πάντως ζωιδοκεῖ. Idem in sympos: Περίξομεν ὁ ἂν φαίνηται νᾶϊν. Idem.

2 Σὺ ἔφη καὶ νᾶϊν ἐρεῖς ὡς ἁμαρτάνομεν] *Tu etiam nobis peccamus dices pro* νᾶϊ ἁμαρτάνομεν, id est, *nos peccamus.* Vtrumque hoc non videtur animadvertisse interpres, ut ejus versionem legenti constabit. *Idem.*

3 Ἡ δ' ἣ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα] Hæc Luciani verba ex sequentibus Thomæ Magistri erunt intellectu facillima: Μίγνυται, inquit, ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικί, ὐχ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρί. Nimirum μίγνυσθαι recte dici de viro cum muliere consuescente, male vero de muliere, quæ cum viro rem habet. Hanc differentiam tamen non esse perpetuam argumento est illud Parthenii in Eroticis: Τίς αὐτῶν μιχθεὶς τοῦ ξένου. Herodotus in Clio: Δεῖ δὲ πᾶσαν γυναῖκα ἐπιχωρίοισι ἐπιμίσγεσθαι ἐς ἱρὸν Ἀφροδίτης ἅπαξ ἐν τῇ ζόῃ μιχθῆναι ἀνδρὶ ξείνῳ. Attice igitur D. Iohannes Chrysostomus de Babyla martyre: Ποῖον δ' ὄφελος μίγνυσθαι μητράσιν καὶ ἀδελφαῖς ὅσοι ὁ τῆς ψυχῆς σφαγεὺς φιλόσοφος ἐνομοθέτησε, de Zenone agens. Sic apud Hesiod. μίχθησαν ἐν φιλότητι, frequentissime. Homerus hymno in Lunam: Τῇ ῥ' ἅμα τοι Κρονίδης ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ. Quin & Esdræ IX Hebræi dicuntur miscuisse semen sanctum cum populis peregrinis, qui gentilium filias duxerant uxores. *Idem.*

4 Καρῆναι δὲ τινος εἰκότως] Cum quidam pro κείρεσθαι tonderi dixisset καρῆναι, quod erat ignominiosum verbum. Differentiam pulchre docet Thomas: Καρῆναι καὶ κείρεσθαι κυρίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπ' ἀνθρώπων τῶν κατακεκριθέντων. Τὸ δὲ κείρασθαι ἐπ' ἐπιμελείᾳ. Διὸ καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐπὶ σεμνοῦ τινος τοῦτο κατεσκεύασεν. πλὴν μήν γε ὁ Ἀττικὸς καὶ δημοσίᾳ κείρασθαι νομίζει, τίθησι γοῦν καὶ ὅτι ἐπὶ ἑορτῶν. Philostratus in Heroicis: Τὸν κόμην ἂν ἐκείρατο ὅθι τοῦ πατρὸς λόγος. Lysias in Epitaphio: Ἄξιον ἦν ὅτι τῶν δὲ τοῦ πάντα τότε κείρασθαι τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ πενθῆσαι τοὺς ἐνθάδε κειμένους. Phrynichus adsentitur Luciano & Thomæ: Κα-

[2] ζυγομαχεῖς; ἑτέρῳ δ' εἰπόντος [2] βασανίζεσθαι τὸ παιδίον αὐτῷ νοσοῦντι, εἰπέ μοι, ἔφη, εἰ τί βλαμμένῳ ἢ βασανίζοιτο; [3] Πρωτάρχῳ δὲ τινος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὁ δὲ Πλάτων, ἔφη, τοῦτο ἐπιδιδόναι κελεῖ. ἐρομένῳ δέ τινος, εἰ

ζυγομαχεῖς; Alio autem quodam dicente puerum ſuum morbo decumbentem βασανίζεσθαι: Cujus gratia, inquit, torqueretur? aut quid vult ille qui torquet? Πρωτάρχῳ vero cum quidam diceret ἐν τοῖς μαθήμασιν, reſpondit: At Plato ἐπιδιδόναι vocat. Interrogante autem

Καρῦναι enim tradit dici de infami tonſura, κείρασθαι autem de hominibus. Et Moſchopulus: Ἐκείρετο ὁ ἀεὶ πάσχων ὑπὸ ἀτίμων κυρῶς. Nimirum καρῦναι dicebatur de infami illa raſura, qua utebantur in morionum & ſtupidorum, & γελοποιῶν, qui ad ciendos riſus inducebantur, capitibus radendis. Illi enim ad cutem rodebantur, cum alii tonderentur. quo alludit Tertullianus de ſpectaculis: *Eos infideles ergo faciam ſuam eſſe, quam navaculis mutabant, & inſuper contumeliis alapatum objiciebant: ita de domino præcepto ludentes. Docere ſcilicet & diabolum maxillam verberandam patienter offerre.* Nam illi moriones raſo capite alapis offerebant malas percutiendas. Sed de hoc ritu dudum viri docti plura. *Grav.*

1 Συζυμαχεῖν δὲ τινος εἰπόντος] Cum quidam dixiſſet ζυγομαχεῖν pro contendere cum familiaribus. Cum hoc verbum proprie ſignificet apud optimos quoſque auctores tantum cum hoſtibus contendere. Probat hoc quod dixi Thomas: Οὐ δεῖ λέγειν περὶ τῶν φίλων, ὡς πρὸς τοὺς δῆτα περὶ τῶν δὴ τινος ἀζυγομάχων. ἀλλ' ἡμφισβήτουν, ἤριζον, ἐφιλονείκουν. Τὸ γὰρ ἀζυγομάχων δεῖ ἐχθρῶν λαμβάνεται καὶ αὐτοὺς καὶ τὸ ἀδικεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν. Οἷον ἀδικεζόμενον τῷ δήτι, περὶ τινός. Heſychius in diverſa eſt ſententia, qui ait hoc verbum ſignificare τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεσθαι, *cum familiaribus contendere.* quo ſenſu accipi debent Plutarchi loca à Budæo in commentariis collecta. Proverbium tamen quod affert Ariſtoteles III Rhetoricorum, φιλαίμων ζυγομαχῶν τῷ καρύκῃ pro Thomæ & noſtra facit ſententia, ut & Demoſthenes apud quem ζυγομαχεῖν cum hoſte contendere eſt. *Idem.*

2 Βασανίζεσθαι αὐτῷ τὸ παιδίον νοσοῦντι] Reprehendit hic Socrates eos qui βασανίζειν, quod eſt probare, explorare, quæſtionem exercere, quæſtioni ſubjicere, torquere, ut vulgo loquuntur, abutebantur & uſurpabant de homine qui morbo vexabatur. Eoſdem & Thomas redarguit inſcitiæ: Τὸ βασανίζειν, inquit, δεῖ δοκιμάσθαι λαμβάνοντας, ἢ τῷ διὰ λόγων, ἢ τῷ διὰ πυρευτικῶν ὀργάνων. μὴ λέγε ἄν βούλωνται ὑπὸ νόσου ἀλλὰ ἐξέτασαι. Suidas paulo aliter: Βασανίζειν ἢ τὸ αἰτιᾶσθαι καὶ πυρᾶσθαι καὶ μαστιγῶν σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πλανᾶν ἀναιρεῖσθαι καὶ ἀλλάττειν παλαιοὶ διὰ λόγων. Adducit tamen idem Ariſtophanis locum hunc contra ſe: Πῶς βασανίζω. πάντα πρόσωπ' ἐν πάνυ δίκαις, κρεμάσας ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων, τροχιλῶν, ἕως δ' εἰς τὰς ῥῖνας ἐξῇ ἰχῶρ, πλίνθους ἐπιτιθείς. Quæ profecta omnia ſunt πυρευτικὰ ὄργανα. locus eſt in Ranis. Contra hoc præceptum facit illud S. Matthæi capite octavo: Κύριε, inquit, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικὸς δεινῶς βασανιζόμενος. Adſtipulatur Luciano & Thomæ Harpocration & oſtendit ex Dinarcho βασανίσαι eſſe δοκιμάσαι, idque eſſe ex voce βάσανος, quæ lapidem ſignificat, in quo aurum exploratur. *Idem.*

3 Πρωτάρχῳ δὲ τινος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν] Quod hic Socrates ait ἐπιδιδόναι non προκόπτειν dicendum eſſe, in eo forte illi aſſentitur Plato, Iſocrates, & Philoſtratus pro προκόπτειν, δεῖδοσθαι λαζεῖν & ἐπιδιδόναι dicentes, *progreſſiones facere*, procedere ut loquitur Cicero. Diſſentiunt ab eo Thomas, Phrynichus, Suidas, Thucydides, Euripides, denique ipſe etiam Lucianus qui ait in Hermotimo: Ἐγὼ μὲν προέκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασιν. Et in Paraſitice: Ἐν ὀκείναις τοῖς

ἐως γὰρ τὸ εἰπόντα [1] ναὶ τοῦτο δοκεῖ, [2] σὺ, ἔφη, καὶ ναὶν ἐρεῖς, ὡς ἁμαρτάνομεν. ἑτέρου δ' ἀσυθῆ διηγουμένου τι τῶν ἐπιχωρίων, καὶ εἰπόντος· [3] ἢ δ' ὃς Ἡφαιστεῖ μιχθεῖσα, οὐκ ἄρα, ἔφη, ὁ Ἡφαιστος ἐμίχθη αὐτῇ. [4] κερᾶναι δέ τινος εἰπόντος, ὡς δοῖεν, τί γαρ, ἔφη, σοι δεινὸν εἴργασται, καὶ ἄξιον ἀπιμίας; καὶ ζυγομαχεῖν δέ τινος λέγοντος, ἕως τὸν ἐχθρὸν εἶπε, στιτivitate ludere. Nam ad eum qui dixerat, ναὶ τοῦτο δοκεῖ. Tu, inquit, etiam ναὶν dices, ut peccamus. Alio autem serio narrante quippiam eorum quæ in patria sua acciderant, ac dicente, Illa vero Herculi μιχθεῖσα: Non igitur, inquit, Hercules Ἐμίχθη αὐτῇ. Porro dicenti cuipiam quod haberet opus κερᾶσθαι: Quidnam grave adeo, inquit, & quod dignum ignominia ista sit, abs te factum est? Et ζυγομαχεῖν, dicente quopiam: Tunc adversus hostem, inquit, ζυγο-

συλλεγόμενα τὰ αὐτῶν, σύλλεσις Ἀριστοφάνης καὶ Μενάνδρου. Καὶ θαυμάζω πῶς φιλοσοφίας ἐπ' ἄκρον δοκοῦσι· ἔστι γὰρ εἰδῶς, ὃ, τι ποτὲ ἐστὶν ἡ σύγκρισις, ἐχρήσατο δ' ὀνόματι φαυλῳ. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ συλλέγειν τινὰ τῆς ὃ καὶ συνάγειν ὑγιέστατα. Χεῖν ἐν ἀντιτάξει, ἔστι παρακελεύειν λέγειν. Cicero recte I de Natura Deorum σύλλεσιν vertit *concretionem*. Theophanes Cerameus, supra sui sæculi captum scriptor elegans, Hom. LVI in festo S. Procopii, hoc sensu posuit σύλλεγμα· Κόσμος λέγεται τὸ ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς, ἔστι τὰ μέσα σύγκριμα καὶ σύλλεγμα. Vertit Franciscus Scorsius: *Mundus dicitur, quod ex cœlo terraque, & his quæ in medio sunt interjecta, constitutum atque compactum est.* Male vero Plutarcho σύλλεσις ponitur pro comparatione. *Grav.*

1 Ναὶ τοῦτο δοκεῖ] Vt solœcismo solœcismum explicemus: *Nos hoc videmur.* Vbi ναὶν nobis dicendum fuit. quemadmodum Plato loquitur in VI de legibus: Θαυμαστῶς τοίνυν ἀνθρώπῳ ναὶν πάντως ζωοδοκεῖ. Idem in sympolio: Περίεσμεν ὁ δὲ φαίνεται ναὶν. Idem.

2 Σὺ ἔφη καὶ ναὶν ἐρεῖς ὡς ἁμαρτάνομεν] *Tu etiam nobis peccamus dices pro* ναὶ ἁμαρτάνομεν, id est, *nos peccamus.* Vtrumque hoc non videtur animadverisse interpres, ut ejus versionem legenti constabit. *Idem.*

3 Ἢ δ' ὃς Ἡφαιστεῖ μιχθεῖσα] Hæc Luciani verba ex sequentibus Thomæ Magistri erunt intellectu facillima: Μίγνυται, inquit, ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ, οὐχ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ. Nimirum μίγνυσθαι recte dici de viro cum muliere consuescente, male vero de muliere, quæ cum viro rem habet. Hanc differentiam tamen non esse perpetuam argumento est illud Parthenii in Eroticis: Τίς αὐτῶν μιχθεὶς τῇ ξένῃ. Herodotus in Clio: Δεῖ δὲ πᾶσαν γυναῖκα ἐπιχωρίων ἰσομοιρίων ἐς ἱερὸν Ἀφροδίτης ἐλθεῖν ἐς τῇ ξείῃ μιχθησομένῃ ἀνδρὶ ξείνῳ. Attice igitur D. Iohannes Chrysostomus de Babyla martyre: Ποῖον δὲ θρέλλης μίγνυσθαι μητέρων καὶ ἀδελφαῖς ὅσῳ ὁ τῆς ψυχῆς πόνος φιλόσοφος ἐνομοθέτησε, de Zenone agens. Sic apud Hesiod. μιχθεὶς ἐν φιλότητι, frequentissime. Homerus hymno in Lunam: Τῇ ῥ' ἅμα Κρονίδης ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ. Quin & Esdræ IX Hebræi dicuntur miscuisse semen sanctum cum populis peregrinis, qui gentilium filias duxerant uxores. *Idem.*

4 Κερᾶσθαι δέ τινος εἰπόντος] Cum quidam pro κείρασθαι tonderi dixisset κερᾶσθαι, quod erat ignominiosum verbum. Differentiam pulchre docet Thomas: Κερᾶται καὶ κείρεται κυρίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπ' ἀνθρώπων πῶν κατακειρόντων. Τὸ δὲ κείρασθαι καὶ ἐπ' ἀτιμίᾳ. Λιβάνιος ἐν ὑπομνήματι· Οἱμαι καὶ διάφορον ὑπὸ σε τεθῆναι κατάστασιν. τὸν μὲν γὰρ πόλιν καὶ δημοσίᾳ κείρασθαι νομίζω, τίθεται δ' καὶ ὅτι φορτίων. Philostratus in Heroicis: Τὰν κάμιν ἂν ἐκείρατο θεὸς τῷ πατρόκλῳ. Lysias in Epitaphio: Ἄξιον ἦν ὑπὲρ τοῦδε τοῦ πάθους τοῦτο κείρασθαι τὴν ἱππάδα καὶ πᾶσιν ἐπὶ τοῦδε κεκρῶσθαι. Phrynichus adsentitur Luciano & Thomæ: Κα-

[1] ζυγομαχῶ; ἑτέρᾳ ἢ εἰπόντος [2] βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσοῦντα, ἐπὶ τοῦ, ἔφη, ἢ τί βλοσυρῶπα ἢ βασανίζοντος; [3] σκοπῶμεν δὲ τῷ εἰπόντι σὺν τοῖς μαθήμασιν, ὁ δὲ Πλάτων, ἔφη, τῦτο ἐπιδιδόναι καλεῖ. ἐρομένου δέ τινος, εἰ ζυγομαχεῖς; Alio autem quodam decumbente puerum ſuum morbo βασανίζεσθαι: Cujus gratia, inquit, torquetur? aut quid vult ille qui torquet? Περικλῆς vero cum quidam diceret σὺν τοῖς μαθήμασιν, reſpondit: At Plato ἐπιδιδόναι vocat. Interrogante autem

Καῦραν enim tradit dici de infami tonſura, κείρεσθαι autem de hominibus. Et Moſchopulus: Ἐκάλουν ὁ αἰεὶ πλήττων ὅλη ἀτίμως κεκαρ̃. Nimirum καρῆναι dicebatur de infami illa raſura, qua utebantur in morionum & ſtupidorum, & γελοιοποιῶν, qui ad ciendos riſus inducebantur, capitibus radendis. Illi enim ad cutem rodebantur, cum alii tonderentur. quo alludit Tertullianus de ſpectaculis: *Eos infideles ergo faciem ſuam eſſe, quam navaculis mutabant, & inſuper cantumeliis alapa-rum objiciebant: ita de domini præcepto ludentes. Docere ſcilicet & diabolum maxillam verberandam patienter offerre.* Nam illi moriones raſo capite alapis offerebant malas percutiendas. Sed de hoc ritu dudum viri docti plura. *Grav.*

1 Συζυγομαχῶν δέ τινος εἰπόντος] Cum quidam dixiſſet ζυγομαχῶν pro contendere cum familiaribus. Cum hoc verbum proprie ſignificet apud optimos quoſque auctores tantum cum hoſtibus contendere. Probat hoc quod dixi Thomas: Οὐ δεῖ λέγειν ἀεὶ τὸν φίλον, εἰς ὃν ἐξ ἀνάγκης ἀεὶ τῷ δίκῃ τινος ἐζυγομάχει. ἀλλ' ἁμαρτάνοντα, ἀρίζηλον, ἰφιλονείκουν. Τὸ γὰρ ἐζυγομάχει δεῖ ἐχθρῷ λαμβάνεται, ὡσαύτως καὶ τὸ διδικάζομαι. Οἷον ἀδικάζομαι τῷ δέκα, ἀεὶ πάλι. Heſychius in diverſa eſt ſententia, qui ait hoc verbum ſignificare τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεσθαι, *cum familiaribus contendere.* quo ſenſu accipi debent Plutarchi loca à Budæo in commentariis collecta. Proverbium tamen quod affert Ariſtoteles III Rhetoricorum, φιλέμων ζυγομαχῶν τῷ κερδῶν pro Thomæ & noſtra facit ſententia, ut & Demoſthenes apud quem ζυγομαχεῖν cum hoſte contendere eſt. *Idem.*

2 Βασανίζεσθαι αὐτῷ τὸν παῖδα νοσοῦντα] Reprehendit hic Socrates eos qui βασανίζειν, quod eſt probare, explorare, quæſtionem exercere, quæſtioni ſubjicere, torquere, ut vulgo loquuntur, abutebantur & uſurpabant de homine qui morbo vexabatur. Eoſdem & Thomas redarguit inſcitiæ: Τὸ βασανίζειν, inquit, ὅταν δυκμαθίας λαμβάνωσιν, ἢ τοῦ διὰ λόγων, ἢ τοῦ διὰ πιμωρητικῶν ὀργάνων. μὴ λέγε ἐν βιβλίοις τοῦτο κόκκαλα ἐξάπαξ. Suidas paulo aliter: βασανίζειν ἐπὶ τὸ αἰσχίζειν καὶ πιμωρεῖσθαι καὶ μαστιγῶν σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πλαγῶν διαιρίνειν καὶ ἐλέγχειν παιδεὺς διὰ λόγων. Adducit tamen idem Ariſtophanis locum hunc contra ſe: Πῶς βασανίζω. πάντα πρόσωπον ἐν πίναξι δίοπες, κεμιόσους ὑπερεχίδι μαστιγίαν, δίφρον, ἐρεβίνθους, ἵνα δ' ἐκ τῆς ῥίνας ἕξῃ ἰσχίον, πλίνθους ὑπανθρίκας. Quæ profecta omnia ſunt πιμωρητικὰ ὄργανα. locus eſt in Ranis. Contra hoc præceptum facit illud S. Matthæi capite octavo: Κύριε, inquit, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικὸς δεινῶς βασανιζόμενος. Adſtipulatur Luciano & Thomæ Harpocration & oſtendit ex Dinarcho βασανίσασθαι eſſe δοκιμάσασθαι, idque eſſe ex voce βάσανος, quæ lapidem ſignificat, in quo aurum exploratur. *Idem.*

3 Περικλῆς δέ τινος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν] Quod hic Socrates ait ἐπιδιδόναι non περικλῆσαι dicendum eſſe, in eo forte illi aſſentitur Plato, Iſocrates, & Philoſtratus pro περικλῆσαι, δεῖ δοῦναι λαβεῖν & ἐπιδιδόναι dicentes, *progreſſiones facere*, procedere ut loquitur Cicero. Diſſentiunt ab eo Thomas, Phrynichus, Suidas, Thucydides, Euripides, denique ipſe etiam Lucianus qui ait in Hermotimo: Ἐγὼ μὴ περικλῆσαι ἐν τοῖς μαθήμασιν. Et in Paraſitice: Ἐν ὀκείναις τῆς

ως γὰρ τὸ εἰπόντα τοῦτο δεῖ, σὺ, ἔφη, καὶ ταῦτ' ἐρεῖς, ὡς ἁμαρτάνομεν. ἑτέρα δ' ἀπιθανὴ διηγουμένου τι τὰ ἐπιχωρίων, καὶ εἰπόντος τι δὴ Ἡρακλεῖ μιχθῆναι, οὐκ ἄρα, ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ. κερᾶναι δὲ τινος εἰπόντος, ὡς δεινόν, τί γάρ, ἔφη, σοι δεινὸν εἴργασται, καὶ ἄξιον ἀπεχθείας καὶ ζυγομαχεῖν δὲ τινος λέγοντος, ὡς τοσοῦτον ἐχθρὸν εἶπε, stivitate ludere. Nam ad eum qui dixerat, ταῦτ' τοῦτο δεῖ. Tu, inquit, etiam ταῦτα dices, ut peccamus. Alio autem serio narrante quippiam eorum quæ in patria sua acciderant, ac dicente, Illa vero Herculi μιχθῆναι: Non igitur, inquit, Hercules Ἐμίχθη αὐτῇ. Porro dicenti cuipiam quod haberet opus κερᾶναι: Quidnam grave adeo, inquit, & quod dignum ignominia ista sit, abs te factum est? Et ζυγομαχεῖν, dicente quopiam: Tunc adversus hostem, inquit, ζυγο-

συγκέκριμαι τῷ αὐτῷ, σύγκρισις Ἀριστοφάνης καὶ Μενάνδρῳ. Καὶ διανοεῖσθαι χρὴ φιλοσοφίας ἐν ἅπασι δεῖσθαι, ὃ, τι ποτέ ἐστιν ἡ σύγκρισις, ἐχρήσατο ἀδοκίμῳ φωνῇ. Οἱ μὲν οὖν καὶ τὸ συγκρίνειν τινὰ τοῦ καὶ συμπλέκειν ὑφεῖνται. Χρὴ δὲ ἀντιτάττειν, καὶ παραλλάττειν λέγειν. Cicero recte I de Natura Deorum σύγκρισιν vertit *concretionem*. Theophanes Cerameus, supra sui sæculi captum scriptor elegans, Hom. LVI in festo S. Procopii, hoc sensu posuit σύγκριμα· Κόσμον λέγουσι τὸν ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ τὰ ἐν μέσῳ σύγκριμα καὶ σύγκρισιν. Vertit Franciscus Scorsius: *Mundus dicitur, quod ex cœlo terraque, & his quæ in medio sunt interjecta, constitutum atque compactum est.* Male vero Plutarcho σύγκρισις ponitur pro comparatione. *Grav.*

1 Νῦν τοῦτο δεῖ] Vt solœcismo solœcismum explicemus: *Nos hoc videtur.* Vbi νῦν *nobis* dicendum fuit. quemadmodum Plato loquitur in VI de legibus: Θαυμαστὸν τόγε ἀνθρώπῳ νῦν πάντως ζωδιακοῖ. Idem in Symposio: Περίξομεν ὁ δὲ φαίνεται νῦν. Idem.

2 Σὺ ἴσως καὶ νῦν ἡμῖν ὡς ἁμαρτάνομεν] *Tu etiam nobis peccamus dices pro* νῦν ἁμαρτάνομεν, id est, *nos peccamus.* Vtrumque hoc non videtur animadvertisse interpres, ut ejus versionem legenti constabit. *Idem.*

3 Ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθῆναι] Hæc Luciani verba ex sequentibus Thomæ Magistri erunt intellectu facillima: Μίγνυται, inquit, ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικί, οὐχ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρί. Nimirum μίγνυσθαι recte dici de viro cum muliere consuescente, male vero de muliere, quæ cum viro rem habet. Hanc differentiam tamen non esse perpetuam argumento est illud Parthenii in Eroticis: Τίς αὐτῶν μιχθεὶς τῷ ξένῳ. Herodotus in Clio: Δοὺς δὲ πᾶσαν γυναῖκα ἐπιχωρίην ἐς ἱερὸν Ἀφροδίτης ἀνώγει ἐν τῇ ξένῃ μιχθῆναι ἀνδρὶ ξείνῳ. Attice igitur D. Iohannes Chrysostomus de Babyla martyre: Ποῖον δὲ ὄφελος μίγνυσθαι μητράσιν καὶ ἀδελφαῖς ἅπερ ὁ τῆς ψυχῆς ἀσεβὴς φιλόσοφος ὁμολογεῖ, de Zenone agens. Sic apud Hesiod. μίχθεις ἐν φιλότητι, frequentissime. Homerus hymno in Lunam: Τῇ δὲ σοτι Κρονίδης ἐμίξατο φιλότητι καὶ εὐνῇ. Qain & Esdræ IX Hebræi dicuntur miscuisse semen sanctum cum populis peregrinis, qui gentilium filias duxerant uxores. *Idem.*

4 Κερᾶσαι δὲ τινος εἰπόντος] Cum quidam pro κείρασθαι tonderi dixisset κερᾶσθαι, quod erat ignominiosum verbum. Differentiam pulchre docet Thomas: Κερᾶται καὶ ἐκείρατο οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπ' ἀνθρώπων τῶν κατηκριβωμένων. Τὸ δὲ κείρασθαι ἐπὶ τῶν ἀτίμων. Διόδωρος ὁ περιηγητὴς τῶν Οἰμιακῶν καὶ Διπυρεῶν ὑπό σε τεπμήσασθαι κατέσχισεν. τὴν μὲν γὰρ ἀσέλειαν καὶ δημοσίᾳ κείρασθαι νομίζων, τίθεται ἢ καὶ ὅπη φορέσεται. Philostratus in Heroicis: Τὰν πόλιν ἂν ἐκείρατο ὅδε τῶν πατρῴων. Lysias in Epitaphio: Ἄξιον ἂν εἴη τοῦδε τοῦ πάθους τὴν κείρασθαι τῇ πόλει καὶ πενθῆσαι τοὺς οἰκείους ἡμῶν. Pharynichus adsentitur Luciano & Thomæ: Κα-

[1] ζυγομαχῆς; ἑτέρῳ δ' εἰπόντος [2] βασανίζειν τὸ παιδίον αὐτῷ νοσοῦντι, ἐπὶ τοῦ, ἔφη, ἢ τί βλεμμύρῃς δ' βασανιζόντος; [3] Πεφυκέναι δὲ τὸν εἰπόντα τὸ τοῖς μαθήμασιν, ὁ δὲ Πλάτων, ἔφη, τοῦτο ἐπιδιδόναι καλεῖ. ἐρεμμὺς δὲ τὸν, οἱ

ζυγομαχεῖς; Alio autem quodam dicente puerum ſuum morbo decumbentem βασανίζειν: Cujus gratia, inquit, torquetur? aut quid vult ille qui torquet? Πεφυκέναι vero cum quidam diceret τὸ τοῖς μαθήμασιν, reſpondit: At Plato ἐπιδιδόναι vocat. Interrogante autem

Καρῦναι enim tradit dici de infami tonſura, κείρεσθαι autem de hominibus. Et Moſchopulus: Ἐκείρλου ὁ ἀεὶ πλήττων διὰ τὴν μωρίαν. Nimirum καρῦναι dicebatur de infami illa raſura, qua utebantur in morionum & ſtupidorum, & γελοιοποιῶν, qui ad ciendos riſus inducebantur, capitibus radendis. Illi enim ad cutem rodebantur, cum alii tonderentur. quo alludit Tertullianus de ſpectaculis: *Eas infidas erga faciem ſuam eſſe, quam navaculis mutabant, & inſuper contumeliis alapa-rum objiciebant: ita de domini praecepto ludentes. Docere ſcilicet & diabolum maxillam verberandam patienter offerre.* Nam illi moriones raſo capite alapis offerebant malas percutiendas. Sed de hoc ritu dudum viri docti plura. *Grav.*

1 Συζυμαχεῖν δὲ τινος εἰπόντος] Cum quidam dixiſſet ζυγομαχεῖν pro contendere cum familiaribus. Cum hoc verbum proprie ſignificet apud optimos quoſque au ctores tantum cum hoſtibus contendere. Probat hoc quod dixi Thomas: Οὐ δεῖ λέγειν ἀεὶ τὸ φίλοις, ἀεὶ πρὸς τὰ δίκαια ἀεὶ τοῖς δίκαιοις συζυγομάχειν, ἀλλ' ἀμφισβήτειν, ἤρίζειν, φιλονικεῖν. Τὸ γὰρ συζυγομάχειν δεῖ ἐχθρῷ λαμβάνεσθαι ὑπὲρ ἀναγκαίων καὶ τὸ διαγωνίζεσθαι. Οἷον διαγωνίζομαι τῷ δείνι, ἀεὶ τοῦτο. Heſychius in diverſa eſt ſententia, qui ait hoc verbum ſignificare τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεσθαι, *cum familiaribus contendere.* quo ſenſu accipi debent Plutarchi loca à Budæo in commentariis collecta. Proverbium tamen quod affert Ariſtoteles III Rhetoricorum, φιλέμων ζυγομαχεῖν τῷ κορύδῳ pro Thomæ & noſtra facit ſententia, ut & Demoſthenes apud quem συζυγομαχεῖν cum hoſte contendere eſt. *Idem.*

2 Βασανίζειν αὐτῷ τὸ παιδίον νοσοῦντι] Reprehendit hic Socrates eos qui βασανίζειν, quod eſt probare, explorare, quæſtionem exercere, quæſtioni ſubjicere, torquere, ut vulgo loquuntur, abutebantur & uſurpabant de homine qui morbo vexabatur. Eoſdem & Thomas redarguit inſcitiæ: Τὸ βασανίζειν, inquit, διὰ δυσμαθίας λαμβάνουσι, ἐπὶ τοῦ διὰ λόγων, ἐπὶ τοῦ διὰ πυρετικῶν ὀργάνων. μὴ λέγε ἐν βιβλίοις· ἀλλὰ ἐξάπατῶσι. Suidas paulo aliter: βασανίζειν ἐπὶ τοῦ αἰνίττεσθαι καὶ πυρρᾶζειν καὶ μαντεύεσθαι καὶ ἐπὶ τῶν σημείων παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πλανᾶν διαιρεῖσθαι καὶ ἐλλίχνειν παιδιᾶς διὰ λόγων. Adducit tamen idem Ariſtophanis locum hunc contra ſe: Πῶς βασανίζω, πάντα πρόσωπον ἐν πάσαις ὁδοῖς, κερμίσεις ὑστριχίδι μαστιχᾶν, δέρειν, σφριγᾶν, ἕπεσθ' ἐς τὰς ῥίνας ὄζων ἰσχίον, πλίνθος ἐπιπέδις. Quæ profecta omnia ſunt πυρρᾶζειν ὄργανα. locus eſt in Ranis. Contra hoc præceptum facit illud S. Matthæi capite octavo: Κύριε, inquit, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικὸς δεινῶς βασανιζόμενος. Adſtipulatur Luciano & Thomæ Harpocration & oſtendit ex Dinarcho βασανίσαι eſſe δυμῆσαι, idque eſſe ex voce βάσανος, quæ lapidem ſignificat, in quo aurum exploratur. *Idem.*

3 Πεφυκέναι δὲ τὸν εἰπόντα τὸ τοῖς μαθήμασιν] Quod hic Socrates ait ἐπιδιδόναι non πεφυκέναι dicendum eſſe, in eo forte illi aſſentitur Plato, Iſocrates, & Philoſtratus pro πεφυκέναι, δεῖ δοῦναι λαβεῖν & ἐπιδιδόναι dicentes, *progreſſiones facere*, procedere ut loquitur Cicero. Diſſentiunt ab eo Thomas, Phrynichus, Suidas, Thucydides, Euripides, denique ipſe etiam Lucianus qui ait in Hermotimo: Ἐγὼ μὴ πρόσκοπος ἐν τοῖς μαθήμασιν. Et in Paraſitice: Ἐν ἀκινήτοις παῖς τί-

πίχνεις προκόπτοντας. Idem in amoribus: Ἐγὼ ἡ σώμιζον ἄχρι παιδίας ἱλαρᾶς ἢ ἔρις ἡμῶν προκόψαι. Aristides: Ὅσον γὰρ ἂν προκόψωσι τῆς σοφίας, τοσοῦτ' ἀντιφαίνεσι μεγάλα φρονοῦντες. Phrynichus: Προκόπτειν, inquit, λέγεται. Τὸ δὲ ὅτε μα προκοπὴ ἀδόκιμον. Suidas: Ὑπόδυσις, inquit, προκοπὴ, προδύνα, αὔξησις. Ἐπὶ δὲ τοῦ μὴ οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ἀλλὰ προκόπτει παρ' ἡδονὴν τὸ ἐλλύνειν. Hesychius in verbo ὑποσυκίζειν προκόπτειν dicit significare hanc vocem, quod Cœlius interpretatur *præcidere*, vel *præcastrare vinum*, quod tum fit cum vini vites sacco franguntur, ut Plinius ait. tale vinum Theophrasto VI de causis plant. c. 24. ἀνθικὸν, quod male vertit Gaza *morale vini genus*, cum sit saccatum, colatum ἀπὸ τῶν ἀνθύσεων ut pulchre docuit Vir summus Thomas Reinesius magno eruditorum cum dolore nuperius extinctus, lib. III Var. Lect. cum quo ipsæ litteræ in illa plaga videntur elatæ esse. In Hesychio pro προκόπτειν legitur προκόπτουσι. quare lexicographi ὑποσυκίζειν impingere interpretantur. Cum tamen in eodem Hesychio recte legatur ὑποσυκίσειον ὑποδύσῃ τὸ σύκινον ἢ προκόπτειν, *sacco colabat*, aut *præcidebat*. Apud Eustathium ad Iliad. V: Καὶ ὑποσυκίζειν τὸ δὲ τὸ προκόπτειν καὶ ὑφαιρεῖσθαι. Τοῦτο ἢ ἴσως καὶ λέγεται τῷ κρ μικρὸν ἐκκαλύμματι σύκινον. Τὸ ποσυκίζειν est etiam furari in itinere. nimirum προκόπτειν dicitur de iis qui saccos & marsupia præcidunt, qui nobis dicunt *Beurs-schnyders*. Sed ut redeamus ad priorem notionem τοῦ προκόπτειν quam culpat Lucianus. In ea legitur apud Euripidem in Hecuba: Προκόπτοντ' οὐδὲν εἰς παρὸν κακόν. *quibus nihil proficimus ad levanda mala quæ sumus passi, nihil facientia ad priora mala mitigenda.* Herodotus lib. I, voce passiva: Οὐδὲν τῶν προλεχθέντων προκοπτόμενον *nihil rebus procedentibus.* Idem in Thalia: Ἐς τὸ παρὸν τοῦδε προκόπτετο τὸ πρηγμάτων. Thucydides in IV: Καὶ τῆς ἀρχῆς αὔξεσθαι προκοπτόντων. Id est, *nobis augentibus illorum imperium.* Παροδοιπορούντων, διηρτισμένων, ἤγουν προκοπτόντων καὶ ὑπιόντων στενόν. Hæc Thucydidis interpres. Eodem sensu Lucianus in saltationibus verbo ἐπιδίδωμι utitur. Οὐ πάλαι, inquit, μικρὰ ἐπὶ τοσοῦτο καλὸν ἐπιδέδωκε, ἀλλὰ χρόνῳ τῷ Σεβαστοῦ μάλιστα. *Non olim initio facto tanti incrementi in eam pulchritudinem, sed sensim Augusti maxime tempore.* Plutarchus eundem libellorum suorum titulum fecit πῶς ἄν τις αἰσθοιτο ἑαυτὸν προκόπτων ἐν ἀρετῇ, sæpe utens in eo opere verbis προκόπτειν & ἐπιδιδόναι, & non abstinens interim à nomine προκοπὴ. Εἰδὲ μανθάνει, inquit, αἱ προκοπαὶ ποιοῦσιν ἄνουν. Lucianus quoque in Alexandro, ἀλαζόνας καὶ προκοπὰς διδάσκαλον. Epictetus in Enchiridio: Παρὰ μέν τινων καὶ ὀνόσιον ἢ ἀπόλλυσθαι ἢ προκοπὴ ἢ καὶ σώζεσθαι. Iosephus etiam utroque utitur vocabulo: Καὶ γὰρ, inquit, εἰ μὴ ἂν ἦν ἀλώσιμος ἡ πόλις οἱ τρόκοπτοι τὸ τεῖχος εἰς ὕρξαντο. *Neque enim urbi ullis vinibus capi potuisset, si murus processisset ut caperat.* Idem: Εἰς μεγάλην παιδείας προκοπὴν ὑπιόντι. Et in I Ἀλκιβ. Γένεσιν παραδόξως Ἀναπεπταμένην μείζονος προκοπῆς αἰτίαν. Idem in X Antiquitatum: Τῶν χαμαιπετῶν καὶ σοφίας εἰς προκοπὴν ὑγιοφυέστατοι πάντων εἰσὶ καὶ ἐπιμελεῖς καὶ ἐπήρανοι διανοίᾳ. Diodorus Siculus de Dione, ἀπὸ τῆς φιλοσοφίας μεγάλην ἔχων προκοπήν. Cic. XV ad Attic. ep. XVI: *Sed meherculè litteræ mortuæ jacent, quod ipsum προκοπὴν aliquam significarat.* Non caret itaque exemplo quod dixit Apostolus I ad Corinth. 4. Γνα ἐν ἡ προκοπὴ φανερὰ ᾖ. Et Epistolæ ad Philippenses cap. I: Εἰς προκοπὴν τῷ Φαιδρίᾳ ἐλήλυθεν. Vtitur eadem voce etiam Heliodorus in VII: Πολλὰ καὶ παρ' ἑαυτῶν εἰς προκοπὴν τῆς φαινομένης λυσιτελῆ προσθέσας. Videtur autem hic auctor in plerisque non satis accurate locutus, quippe qui sæpe peccet in id, quod hic aliisque in libris reprehendit Lucianus. Improbat ille in Nefastis δύτερος pro ἄτερος vel ὁ ἕτερος, δύτερον pro τὸ ἕτερον, & ἄτερον pro δύτερον. quæ omnia invenias in Heliodoro. Is in secundo: Θάτερον, inquit, τῶν παίδων τῆς πρωτοτόκου pro τὸ ἕτερον. Idem in VI: Θάτερος ἐπιχλιάσας δυτέρῳ, ubi dicendum fuit ἄτερος, pro ὁ ἕτερος. Et in VIII: ἢν ἡ ἐπιτακτικὴ ἄτερον τῆς εἰς διανοίαν καὶ πράξιν ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος δυμφότερον pro δύτερον. Sed de hoc minus miror quam de Plutarcho, qui in libello de lectione poëtarum, δυοῖν ὄντων ἀνθρώπων ποιητῶν περὶ θεῶν dixit pro δύτερον. vide & Thomam Magistrum. *Gron.*

[1] μελετήσῃ ὁ δεῖνα, πῶς ἂν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν, εἰ μελετήσομαι, λέγεις ὅτι ὁ δεῖνα; [2] Ἀττικίζοντος δὲ που, καὶ τριτάῖξ εἰπόντος ἐπὶ τρίτου, βέλτιον, ἔφη, καὶ σὺ τοῦτο μὴ Ἀττικίζειν κατεύχου. καὶ εἰ τὸ εἰπόντα ἦν, [3] τοχαζόμην αὐτῷ, ἐπὶ τὸ φείδομαι αὐτῷ, μή τι, ἔφη, διήμαρτες βαλών; [4] ἀφιεῖν δέ τινα εἰπόντος καὶ ἑτέρου, ἀφιέναι

autem quopiam, εἰ μελετήσῃ ὁ δεῖνα: Quomodo ergo, inquit, interrogans me an declamaturus ſim, dicis ὁ δεῖνα; Volente autem quodam Atticiſmum exprimere, & dicente, τριτάῖξ die tertio: Satius, inquit, ſ foret, etiam hic non Atticiſſare adeo te, quando malum imprecaris. Ad eum autem qui dixerat, τοχαζόμην αὐτῷ, pro φείδομαι αὐτῷ: Nunquid, inquit, aberraſti jaculando? Quodam vero ἀφιέναι dicente, & altero

1 Εἰ μελετήσῃ ὁ δεῖνα] Vitium eſt in μελετήσῃ quod apud Atticos eſt ſecundæ perſonæ, pro *declamabis*. Barbaris vero eſt tertiæ perſonæ vocis activæ ut loquuntur γραμματικῶν παῖδες, pro *declamabit*. Meminiſſe hic debet ſtudioſus lector verbum μελετᾶν tametſi futurum medium uſitatius habeat quam activum apud Attice loquentes, utendum tamen eſſe ſcripto activo, non medio. Teſtantur hoc Philoſtratus & Lucianus. Philoſtratus in Marco Sophiſta: Καὶ προκαλεῖται ἰδιωτικὸν καὶ μελετήσομαι. Idem in eodem: Μελετήσας δὲ καὶ μελετῶντος ἀκροασάμενος καὶ ἐθαυμάσθη καὶ ἐθαύμασεν. Lucianus in mercede conductis: Οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τὸν καταχέοντα ἐπὶ τοῦ δικηγοῦ καλλιδόκτα μελετήσαντα μὲν ἐπὶ δέκα ἐν ἀπαιδεύτοις. Et in Demonacte: Ῥήτορα δέ τινι κρίνεσθαι μελετήσαντα. Proinde dicendum: μελετᾷ, μελετήσομαι, ἐμελέτησα, μελετήσας, ut ab ἐπαινῶ, ἐπαινέσομαι, ἐπῄνεσα, ἐπαινέσας, ab ἀκούω, ἀκούσομαι, ἄκουσα, ἀκούσας. Græv.

2 Ἀττικίζοντός τινος καὶ τριτάῖξ εἰπόντος ἐπὶ τρίτου] Cum quidam *Atticorum amulus dixiſſet in tertia perſona* τριτάῖξ, quod apud Germanos Atticos eſt ſecundæ perſonæ: quare ſequitur βέλτιον καὶ σὺ τοῦτο μὴ Ἀττικίζειν κατεύχου. Hoc eſt: *præſtaret vel hic te non Atticiſſare mortem imprecantem mihi, dicis enim: mihi morieris.* Ariſtophanis in Nebulis: Σὺ δ' ἰσχανεῖς τριτάῖξ. *tu morieris.* Hoc quod diximus declarant etiam Thomæ verba ideo à nobis non omiſſa: Τριτάῖξ, inquit, ἐπὶ μετ' ὀλίγον μέλλοντος λέγει. Πλάτων δὲ ὁ τοργίαν ἐπὶ μέλλοντος ἀπηγκυλῶς λέγει. Τριτάῖξ ἔτος ὃν ἂν δίξῃ. ☞ Αἰσθάνει. Εἰ μή τις δίξῃ μεταθεῖναι, τριτάῖξ. ὅσῳ καὶ Λυκιανὸς ἐν τοῦ Σολοικιστοῦ ἀπαγορεύει. Græca tamen Platonis exemplaria, quæ ego quidem viderim, τριτάῖξ habent non τριτάῖξ, ut placet Thomæ. Proinde vitandæ amphibologiæ cauſa dices cum Luciano in Dialogo Tergiſionis & Platonis. πότε καὶ τριτάῖξ τὴν χαρίσιον ἔχεσθε. Micyllus hic perperam vertit ἐπὶ τρίτου in *diem tertium*, cum vertere debuerit *in tertia perſona*, ſubintelligitur enim πρόσωπον. Alioqui εἰς τρίτον ut Attice ſubintelligatur ἡμέραν, *in diem tertium*, vel *perendie* ſignificat. Syneſius: Εἰς τρίτον ἦκεν ὑπάγελος. Ariſtides: Καὶ ἦκεν εἰς τρίτον. Thomas: Οὐ λίγουσι, inquit, οἱ ἀθηναῖοι εἰς τρίτον ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τρίτον μόνον. Heliodorus: εἰς τρίτον ἐξῆρμησεν. Addit tamen Ariſtophanes ἡμέραν in Lyſiſtrate: ἀλλ' εἰς τρίτην γ' ἂν ἡμέραν. Idem.

3 Τοχαζόμην αὐτῷ] Hic omnes Græci Magiſtri tacent. Apud unum Laſcarem Conſtantinum legitur, τοχαζόμην φείδομαι ſignificat ἀκριβολογοῦμαι & ἀλαῶ, præparatum eſſe & miſereri, quod an hic locum habeat neſcio. Ea certe ſignificatione videtur verbum τοχαζόμην poſitum eſſe ſecundi Maccabæorum cap. 14. Καὶ ἑαυτὸν ἀκλινῆ τοχαζόμενος. Id eſt, *parcens*, vel *miſertus*, vel *conſultus*, ut vertit interpres illic. *Idem.*

4 Ἀφιεῖν δέ τινος εἰπόντος] Negat hic Lucianus recte dici ἀφιεῖν & ἀφιέναι, pro eo enim dicendum ἀφιέσθαι. Thomas: Γράφεται καὶ ἐφίεσθαι. Non imitandus igitur

φησεν, ἄμφω μέ, ἔφη, φάσκοντος εἶδε. σοὶ δὲ πλὴν εἰ μὴ, φασὶν, δισσὰ χαριεῖ. ἡδέως δὲ, ἔφη, δισσὰ χαρείς. ἢ καὶ χρῆσθαί τινι εἰπόντι, ψεύδεται τοῦτο, ἔφη, τὸ ῥῆμα. τὸν δὲ λίθερο ἀφιστάναι: Vtrunque, inquit, non novi. Ad eum autem qui dicebat πλὴν εἰ μὴ: Hæc, inquit, dupla gratificeris. Et χρῆσθαι cum quidam diceret: Pseudaticum, inquit, verbum est. Rursum di-

igitur Heliodorus ἀνίεσαν καὶ ἀνελάμβανον, quemadmodum nec illud Basilii in epistola σοφὸς ἂν ὑφ' ἑαυτὸν ἀσκητὰς, ὅτι δεῖ σοφὸς τὸ ἴδιον συμφέρον βλέποντας ἢ διαδέλλειν τινὰς ἢ σωφρονίζειν ἐπιχειρῆσι. Sic τὸ ὅμως μαθητεύειν legitur in sacris litteris pro μαθητεύειν. Diod. Sic. libro 18. Τύποις μὲν πολλῶν ἀκούειν ἐπιτίμησαν οἱ θεσπίσαντες ἢ φιλίαν. Et in eodem libro: Ταῖς δὲ πόλεσιν ὑπεκφεύγειν ἢ φιλοδρᾶσαι. Idem tamen eodem libro recte dicit: Τὸ μὲν πρῶτον ἐπιχείρησιν ἀφιστάναι ἢ Πολυπέρχοντα ἢ Ἀντιγόνου φιλίας. Polybius: Ἐπὶ δὲ πᾶσι τούτοις σωφρονεῖν ἢ σωφρονεῖσθαι θύοντι συμβουλεύσαντος. Quo verbo identidem ita utitur Apostolus. *Grav.*

1 Πλὴν εἰ μή] Ideo à Socrate reprehenditur hæc locutio, quod qui paulo accuratius locuti sunt πλὴν εἰ tantum dixerunt, vel εἰ μὴ solum, auctor est Phrynichus. Cæterum Thomas est in diversa sententia, cujus hæc sunt verba: Ἀμφότερα λέγε καὶ χαρεῖς εἰ μὴ τόδε, ἢ χαρεὶς εἰ τόδε οἱ καὶ φεύγοντες εὐδύνατον εἶναι λέγῃ παθεῖν μᾶλλον ἢ μή. Παραφυλάττει φασὶν πλὴν εἰ τόδε καὶ πλὴν εἰ μὴ τόδε, καὶ ὅπως οὐ τόδε, καὶ ὅπως εἰ μὴ τόδε ἄττα καὶ χαρὶς εἰ τόδε καὶ χαρὶς εἰ μὴ τόδε. Λυκιανὸς δὲ τὴν βίαν περίστησε· πλὴν εἰ μὴ σκηπτάνας καὶ ὑφορβίον αὐτὸν ἀποδείξῃ. Κρεῖττον μέν τοι εἰ χαρεὶς τῷ μὴ λέγοιτο. Lucianus hanc præceptionem suam sæpe non servavit. Dicit enim in dialago Diogenis & Mausoli: Πλὴν εἰ μὴ τοῦτό φασι ὅτι μᾶλλον ἄμεινόν ἐστιν ἀγνοεῖσθαι. Idem in mercede conductis: πλὴν εἰ μὴ κἀκείνους τις; Moxque πλὴν εἰ μὴ ἐπιχρῶν σοι. Idem in ratione conscribendi historiam: Ἐπὶ τοῖς εἰ μὴ τοῦτο ὑπολάβοι τις. Ibidem: Ἐπὶ τοῖς εἰ μὴ δίχα δεῖ δίον. Idem in Imaginibus. Ἐπὶ τοῖς εἰ μὴ σὺ τῷ τοῦ ἔπους ἢ Ἀθλιώτατ' ὑπολαβοις. Et paulo post: Ἐπὶ τοῖς εἰ μή τινα νομίζοις. ἀκροάσεως διδύτιλλ εἶναι. Idem in Piscatoribus: Ἐπὶ τοῖς εἰ μὴ χρῆ ἢ Δωμιεῖν ἢ ἢ Εὔρυτον εἶν ἢ φύσει σὺ; ἢ Μάσεως ἀντάδειν. Demosthenes ἀφεὶ τῷ ἐν Χαιρώνεφ. πλὴν εἰ μὴ τῶν λέγειν. Idem in IV Philippica: Πλὴν εἰ μὴ τῇ ἀφεῖ ἢ τύχῃ βαδίζειν χαρίεν. Sic & Heliodorus in VIII, πλὴν εἰ μήπω Δωματοποιεῖα ἐξῆ ἀναμονεῖ. Plutarchus in Coriolano, πλὴν εἰ μή τις θέλοι ἢ Ἀλκιβιάδῃ διαφαίνειν τιλειότερον στρατηγόν. Idem in Demosthene: Ἐπὶ τοῖς εἰ μὲν τὰ δίκαια φεύγε ἢ ὑπὲρ ἀλογίστου λόγου ὁ ἀντιφάνης τοῦτο πέπαικεν. Apostolus I ad Timoth. V. Ἐπὶ τοῖς εἰ μὴ ἀναμελωδῶν. Et cap. XV: Ἐπὶ τοῖς εἰ μὴ εἰκῇ ἐπιστεύσατε. Idem.

2 Ταῦτα ἔφη δισσὰ χαρίζῃ] *Hæc*, inquit, *gemino gratificeris*, vel *largiris*. Micyllus *gratificatur* vertit, cum tamen χαρίζω activa voce dixerit nemo, quod & Salmuriensis editor, Ioannes Benedictus, vidit. *Idem.*

3 Τινὸς δὲ εἰπόντος χρῆσθαι] *Cum quidam dixisset* χρᾶσθαι *pro* χρῆσθαι, *ait* vel *oraculum consulere*. Philostratus in Heroicis: Χρῆσθαι μὲν γὰρ καὶ τοῖς οἴκοι μαντείοις Ἀχαιούς. Herodotus tamen χρᾶν & χρᾶσθαι dixit in Terpsichore: Καὶ ἔτι αὐτὸς τὸν ἔξεστι χρήματα χρᾶσθαι. Ibidem: Ἢ δὲ πυθίη οἱ χρᾷ αἰρήσειν. *respondet*. Idem in Clio: Τὸν προδόμιας αὐτὸν διαχρᾶσθαι. id est, *occidere*. Pausanias Achaicis: Ἐχρᾶτο ὑπὸ τῆς νίκης. Cæterum de χρᾶσθαι & χρῆσθαι Moschopulus: ἐν χρᾶται, inquit, ἀλλὰ χρῶνται, καὶ ἐν χρᾶσθαι, ἀλλὰ χρῆσθαι. Homerus: Ψυχὴ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο. *consulturus*. Libanius in Antirrhetico: Τοῦ Θεοῦ χρησόμενος. *Deum consulturus*. Latini in eadem notione utuntur *adhibere*. Cicer. IX ad fam. *Cum adhibuisset domi meæ Lupus me, & Libonem & Servium consobrinum tuum, qua mea fuerit sententia, cognoscere te ex Cn. Seio arbitror.* id est, *Cum me & Libonem & Servium, quos in ades meas arcessierat, consuluisset.* Id III de Offic. *Gratidianus cum prætor esset, collegiumque prætorum tribuni plebis adhibuissent.* id est, in cen-

γοντι ἔκποτε, καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπίρυσιν· ὁ δὲ Πλάτων, εἰς | dicenti ἔκποτε: Pulchrum, inquit, fuerit ἐκπίρυσιν dicere. nam Plato

εἰς

conſilium vocaſſent. Sueton. Claud. *Adhibitis principibus.* Florus l. 1. *Gemini erant, uter auſpicaretur & regeret adhibere placuit Deos.* Id eſt, *Deorum ſententiam per auſpicia explorare, conſulere Deos per aves* χρῆσθαι θεοῖς. Sic hic locus ex Iornande & antiquis Flori editionibus legendus. ut præclare vidit Gronovius ὁ πάνυ. vulgo male *adhibuere oracula.* Cic. IV ad fam. 7. *A tuis reliquis non adhibemur.* hoc eſt *conſulimur.* Sed de hac iſtius vocis notione pluribus egit vir doctiſſimus & ingenii elegantiſſimi ac ſollertiſſimi Ioannes Schultingius, qui non ita pridem in ipſo flore ætatis, cum magna & præclara minaretur, extinctus eſt, flebilis omnibus, iis præcipue quibus litterarum interiorum ſalus curæ, candor autem & morum ſanctitas amori ſunt, in notis in Senecæ declamationes propediem bono publico edendis. *Grav.*

1 Τῷ ἢ λέγοντι ἔκποτε] De eo Phrynichus: Ἔκποτε κεῖται μᾶλλον πρὸς ἐκεῖνος, ἀλλ' οὐκ ἐκείνου. Idem inferius: Ἀπὸ τότε ἢ ἔκποτε μὴ λέγε. ἀλλ' ἐξ ἐκείνου, καὶ κρεῖττόν ἢ τοῖς χρηστοῖς ἐπιρρήμασιν ἢ σωτάπασι τὰς προθέσεις. Et Thomas eadem fere, qui & alibi negat præpoſitionem recte componi cum adverbio. Quare ἔκπαλαι, ἔκποτε, ἐκποτέρυσιν, ἐκπίρυσιν, & ἀπὸ τότε non ſunt recepta Atticis, qui pro eis dicunt ἐξ ἐκείνου, ἀφ' ἐκείνου, ἐκ παλαιοῦ, ἐκ τότε. Herodianus in IV: Καὶ ἐξ ἐκείνου μὴ ἐπὶ λοιπῶν Θεῶν θρυλείσθω. Et paulo poſt: ἐξ ἐκείνου δὲ ἐζωσίαζον πρὸς ἀλλήλας. Xenophon in tertio Inſtitutionis Cyri: Ἐκ δὲ τούτου ὁ Κῦρος ἐπιτελέσας τὸ φρούριον. Idem in eodem: Ἐκ τούτου ἐπαυτὸ τε πάντες ἢ ἔλεγον. Sic tamen ſacri ſcriptores Matthæus cap. XVI: Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν, pro quo Lucianus in Demonacte, ἢ παινεῖν ἀρξάμενος πρῶν καὶ αὐθήμερον. Idem in Dialogo Cyclopis & Neptuni: Καὶ ἀφ' ἑκείνου τυφλός εἰμί σοι ὦ Πόσειδον. Invenies apud Matthæum etiam ἀπάρτι, cap. 23: & 26, & apud Ioannem cap. 13. In II ad Corinth. 8, 9 legitur ἀπὸ πέρυσιν. Pollux in primo ἀφεστήρυσι inquit τρέπου ἐπ' αὐτί. Lucianus omiſſa præpoſitione in Hermotimo: Μαχεῖ πῶς ἐμπέρυσιν εἶχε πέρυσι. Demoſthenes in III Philippica: Οὐδὲ αἱ πέρυσι φροντίδες. Xenophon in III Ἐλληνικῶν· ἅμα τε μὲν οἱ αὐτοὶ νῦν δὲ καὶ πέρυσι. Plato in Euthydemo πέρυσι δὲ ἢ ἀφεστήρυσι ἐδίκαιο ἢσθαι σοφός. male ἀφοπέρυσι impreſſum eſt. Meliores ſcriptores ſcimper opinor ſine præpoſitione utuntur πέρυσι. quare in eo quod ſequitur εἰφανίαν eſſe cenſeo. Καλὸν ἦν τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν. Invenies tamen ἀφεστέρυσι etiam in epiſtola quadam Libanii ἀναμνησκόμενος, inquit, ὅτι ὅπως ἤλγεις ἀφεστέρυσι. Ἔκπαλαι legitur II Petr. c. 2 & 3. Sed de hoc minus mirandum quam de Arriano, qui in primo inquit: ἐκλογισμὸν ἔκπαλαι. Vtuntur etiam D. Baſilius & Plutarchus. Ille quidem ad Athanaſium ſcribens: ἦν, inquit, ἔκπαλαι σοὶ τὰ ὅδε πεπιστευμένα ὑπολαμβάνειν ἐμοί. Hic vero in Themiſtocle, παρασκευὴ ἔκπαλαι πολέμου. Et ἀφεῖναι βασιλέως. Τιμωρεῖσθαι ἔκπαλαι δὲ ἠγανάκτει. Idem tamen Attice dixit in Timoleonte: ὅπλων τιθεμένων ἐσπρῶτον ἐν παλαιῷ. Et Philoſtratus in Heroicis Dialogis: ΦΟΙΝΙΞ καὶ ἐν παλαιῷ δὲ ἐδιδασκόμην τι ἢ σοφὸν ἦν ἢ ἀνόητον; ΑΜΠΕΛΟΤΡΓΟΣ. ἐν παλαιῷ ξένε. Herodotus: Ἐπείγε ἀπιέναι ἐκ παλαιτέρου. Idem in eodem primo libro: Ἦν γὰρ αὐτοῦ μαντεῖον ἐν παλαιῷ ἱδρύσθαι. Idem in Vrania: ἦσαν ἡμετέρῳ τέ ἐστι ἐν παλαιῷ. Pollux in primo: Πάλαι, inquit, σφόπαλαι, τρίπαλαι. Ariſtophanes in Equitibus: Τέτταρα κριθάμενα βυλλάβας σ' ὀλίγιστον· Αλλ. Ἐγὼ δὲ δυοῖν παλαῖ γε καὶ δεκαῖν παλαῖ, ἢ χιλίοιν παλαῖ, ἢ σφόπαλαι πάλαι πάλαι. Iam vero de illo ἔκποτε quid mirum à ſcriptoribus ſacris uſurpari, cum ne ipſe quidem Lucianus ab eo prorſus abſtinuerit: Ἔκποτε, inquit in Aſino ſuo, ἐξ ἐμοῦ σφόδρα ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος· ἔτι δὲ καὶ παρακούσας. Athenæus in Dipnoſophiſtis: ἢ ἔκποτε οἱ σφόδρα τέρατα καλέμενοι Δευτεροκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν. Arrianus Γέντα δόν. ἢ ἔκποτε οἱ Σιδηταὶ ἐλαζόνευον. Ioſephus: Ἔκποτε μετ' ἀδείας ὁ Ἀγρίππας αὐτῷ ἐλάμβανεν. Idem.

1 Τῷ

τοῦτο λέγει. [1] τὸ δὲ ἰδοὺ ἐπὶ τοῦ ἰδοὺ χωρὶς τοῦ, ἄλλοι ἄλλο τι ἐπὶ ἄλλου, ἔφη, σημαίνουσι. [2] ἀνθυπολαμβάνοντος δὲ ἐπὶ τοῦ συνίημι λέγοντος τὸν θαυμάζειν, ὅπως ἀνθυποιμώμενος τὸ λεγόμενον, φησὶν ἀνθυποιεῖσθαι. [3] βραδίου δὲ, τοῦ εἰπόντος, οὐκ ἔστι τοῦτο dicit. Ei vero qui ἰδοὺ pro ἰδοῦ: Alia pro aliis, inquit, significas. Cum quidam autem ἀνθυπολαμβάνομαι pro συνίημι diceret: mirari se ait quo pacto ὁ ἀνθυποιμώμενος τὸ λεγόμενον, diceret ἀνθυποιεῖσθαι. βραδίου autem dicente quopiam: Non est simile, in-

1 Τὸ δὲ ἰδοὺ ἐπὶ τοῦ ἰδοῦ] *Cum quidam* ἰδοὺ pro ἰδοῦ *uteretur.* Haut scio an velit Lucianus ἰδοὺ adverbium poni sine accusativo post se. Nam ita video pleroſque omnes eo usos, ἰδοῦ vero verbo addi accusativum. Nam quod ἰδοὺ Attice dici pro ἰδοῦ scribit Thomas, id nobis non obstat. Nam ἰδοὺ de quo Thomas, agit verbum est imperativi modi, scribiturque tono circumflexo. Ἰδοῦ, inquit Thomas, Ἀττικοὶ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ Ἰδοῦ. Εὐριπίδης Ἑκάβῃ. Ἰδοὺ μὲ κἀνδάρυσσε οἷα ἔχω κακά. Graec.

2 Ἀνθυπολαμβάνομαι ἐπὶ τῷ συνίημι] Cum quidam diceret ἀνθυπολαμβάνομαι *affirmo* pro συνίημι *intelligo.* Sic tamen Ioſephus VI Ἀρχαιολ. Περὶ τοῦτον μὲν οὖν ἀνθυπολαβεῖν ἔφασαν καὶ κτύπον. id est, *se ſenſiſſe, audiſſe, intellexiſſe.* Suidas dictione κοῦφα, Κοῦφα τὰ ὁσμῶν ἀνθυπολαμβάνοντα. Scholiaſtes Sophoclis in illud in Ajace Maſtigophoro: Καὶ ξυναρπάζω φρενί, ὅτοι, inquit, ὀξέως συνίημι καὶ ἀνθυπολαμβάνομαι. Suidas Συνιέναι εἰκαιοτικῶς ἡμεῖς ἀνθυπολαμβάνομεν, id est, *accipimus, intelligimus.* Vide etiam Budæum qui duobus Alexandri Aphrodiſei locis oſtendit ἀνθυπολαμβάνειν eſſe ſenſu percipere & ex Baſilio ἀνθυπόληψιν perceptionem. *Idem.*

3 Βραδίου δὲ τινος εἰπόντος] *Cum quidam diſſiſſet* βραδίου pro βραδύτερον. βραδύτερον, inquit Thomas, τὸ βράδιον; ἀφωτισμένον γὰρ, καὶ Ἡ σάφα τὸ Ἡ μέρας βράδιον ἢ ὡραῖ· ἀλλαχοῦ φασίν. ἐκείνου δὲ μάρτυς Δίφιλος· τὸ ἐπιχαλᾷ, καὶ ὡς εἰκὸς βραδύτερον ἀλλὰ καὶ σαμβύτερον ὄλομαι. Attice igitur Lucianus in mortuorum Dialogis: Εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερος ἦν. Et Diodorus Siculus: Καὶ παῦσαι μὲν ἀπολὺ βραδύτερον κατεφέρῃ. Audiendus & Phrynichus: βράδιον, inquit, τὸ Ἡσίοδος μὴ ἄλογον. βράδιόν τε φασὶ Ἕλληνες φασίν. Πλάτων δὲ καὶ Θουκυδίδης καὶ οἱ δυνατώτατοι βραδύτεροι. Thucydides in II: Τὸ ὕδωρ τὸ χλιαινόμενον καὶ πηγὴν ἔφοινος βραδύτερον αὐτὸς ἐλθεῖν. Plato in Timæo. Θᾶττον μὲν τὰ τῆ ἐλάττω, τὰ δὲ μείζονα βραδύτερον περοιόντα, τῇ δὲ πάντα φορᾷ τὰ τάχιστα περιόντα τῶν ἕτερα βραδύτερον ἰόντων ἐφαίνετο καταλαμβάνειν καταλαμβάνοντα. πλείστας γὰρ ἐν κύκλῳ αὐτῶν στρέφοντα ἕλικα διὰ τὸ διχῇ καὶ τὰναντία ἅμα περοῖσθαι τὰ βραδύτατα αἰτιὸν δὴ αὐτῆς ὅσης ταχύτης ἰσχύτατα ἀπέφαινεν. Hæc Platonis verba Cicero elegantiſſime vertit: *Cum alia majorem luſtrarent orbem, alia minorem; tardius quam majorem, celerius quæ minorem, motu unius ejuſdemque natura, quæ velociſſime movebantur ea celeritate vinci à tardioribus, & cum ſuperarent ſuperari videbantur. Omnes enim orbes eorum quaſi helicis inflexione vertebat, quia biſariam contrarie ſimul procedentia efficiebant ut quod eſſet tardiſſimum id proximum fieret celerrimo.* Parum igitur Attice Plutarchus in Dæmonio Socratis: Κελεύει, inquit, διολογεῖν καὶ ἀγαπατεῖν βράδιον τὰκάκιστον. Sic & loquitur in Pompejo, in Catone majore, in libello περὶ δοξασίας, Heliodorus in III, & imitio libri VI. Ioſephus in IV Orig. βράδιον γὰρ ἀπλοῦν οἱ γονεῖς ἢ συνατέρα. Notandum porro in Platonis loco Attice dictum eſſe Θᾶττον pro quo minus eleganter ταχίον, & ἰονικῶς ταχύτερον diceretur. Heliodorus in IV: Εἰ μὴ θᾶττον ἐξοίσομεν. Idem ἐκείνης μὲν δὴ καὶ λέγω θᾶττον, melius dixit quam in primo καὶ λέγω ταχίον ὑποδεχθῆσαι. Thomas: Θᾶττον, inquit, Ἀττικοὶ, ταχίον Ἕλληνες. Idem Phrynichus, quare ea verba quæ ſequuntur apud Lucianum omnino per ironiam vel eum interrogatione ſunt le-

ἔση, ἔφη, ὅμοιον τῷ [1]τάχιον. [2]βαρεῖν δὲ τινες εἰκόνες, οἷον ἔστι, ἔφη, τὸ βαρυώτερα, ἢ νενόμικας. [3]λέλοιπα ζ, τὸ εἴληχα λέγουσιν, ὀλίγον, ἔφη, καὶ παρ' οἷς ἁμαρτάνεται. [4]ἵππαδζ ζ ἐπὶ ζ πίπαδζ inquit, verbo τάχιον. Et rursum βαρεῖν dicente quopiam: Non licet, inquit, βαρυώτερα, quemadmodum putasti. λέλοιπα item pro εἴληχα dicente quodam: Modicum, inquit, etiam apud quos peccatur. Multis autem ἵππαδζ pro πίπαδζ dicentibus, quod

legenda (I.) οὐχ ὅμοιον τῷ τάχιον; an non est simile? vel scilicet non est simile. Philostratus in Heliodoro: Εἰσηκολούθησε δὲ θάττον ἢ ὥστο εἰς τὸ νοσῶν πᾶν ἐπελάλητο. Lucianus in ratione conscribendi historiam: Θάττον δὲ ἐμοὶ χάριτος. Idem in Toxari Θάττον γὰρ τόνους ἴσχυσε· αὐτῶν ἐπιλάθοιτο, & mox καὶ θάττον οὐδέν. Non dicit tamen sine exemplo Apostolus I ad Timotheum: ἐλαίζων ἐλθεῖν σοὶ τάχεως. Et ad Hebraeos: μᾶλλον δ' ἐκ τάχιον ἔχουσιν, ibid. ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν. Plutarchus enim in connubialibus praeceptis σύνιστη δὲ τάχιον ἢ μὴ πρὸς ἑτέρας δυναμένῳ χάριν ἄμα καὶ τρόφιν ἐπιλάθου. Iosephus IV ἀρχαιολογίας· Ἀναλισκομένων τῶν ἐπιτηδείων τάχιον ὑπ' αὐτῆς. Idem in secundo Originum: Ἀλλὰ τάχιον ἐλάθοσιν ἐπὶ ἀγρεδὲ τὰ σίτια. Idem: τάχιον ἐξῆλθον ἀλύοντες, qui tamen alibi fere θάττον dixit. Dionys. Halicarnass. lib. VI ἀγωνίας τοιαύτας ἢ φρονεμοὶ τύραι. Herodotus in Melpomene: τάχιον συμμίσγοιμεν ἂν ἐς μάχην ὑμῖν. Diodorus Siculus in XX: Καὶ τάχιον μᾶλλον ἐπλεον αἱ ἢ βαρύδρομοι. Idem in eodem: Τάχιον δ' ἀφορμὰς ἐκπόντων ἐπιτηδείων. Id est, expeditiores caeteris. Arrianus in Periplo: Οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ τάχιον. Idem in VIII. expeditionis Alexandri, qui liber solus Ionice scriptus est, ταχύτερον, dicit, ἢ γὰρ τῶν ἡμερῶν τοσούτων ταχύτερον ἐπέρχεσθαι. Et paulo post: Καὶ γὰρ ἐν τοσαύτῃ ἡμέρᾳ ἀναπλεύσας τε ταχύτερον μᾶλλον τῶν ἄλλων αὐτὸς ἦν· Μεγασθένης δὲ ἐπὶ τοσούτοις ἐφθάνει ταχύτερον. Sed hoc facit hic imitatione Herodoti, qui in Thalia, ἐπείγεσθε, inquit, ταχύτερα ἢ σοφώτερα. quod & Diodorus Siculus imitatus est in XX libro suae bibliothecae: Ταχύτερον ἐπανελύθησαν αὖτις ἐφ' ἑαυτούς συγκαλούμενοι. Gter.

1 Βαρεῖν δὲ τινὲς εἰκότως] Idem Thomas docet: Βαρυώτερον, inquit, χρῆσαι, βαρεῖν δὲ ἀρχαῖον παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις ἢ παλαιῶν. Φασὶν ἐπὶ παραπλησίου ἢ βεβαρῆσθαι, λέγουσι ἀλλὰ βεβάρηκε εἰς ἀναβολὴν σημασίαν. Ἀμοιβαῖος ὁ τραγῳδὸς ἢ ἰαμβεῖον. Οἱ δὲ ὕπνον οἷον βεβαρηκότα οἱ ναῦν). Plato tamen in Symposio hoc ipsum passiva voce dixit. Βεβαρημένῳ, inquit, ὁ ἀνθρώπῳ μᾶλλον ἢ πίπαρ (οἶνος γὰρ ἔπνον ἦν) εἰς ἢ τοῦ Διὸς κῆπον εἰσιόντων βεβαρημένῳ θύραν. Suidas in eandem sententiam, quem Thomas probavit, dixit: Βεβαρημένον καταπόνον, οὐ γὰρ δεῖ λέγειν βαρεῖν, ὃ βαρύμενος, ὃ βαρέμενος. Οὐδὲ ἀκαίρως τινὰ κλίσιν ἀναδίδωσι, ἀλλὰ βαρυώμενος, ἢ βαρυώμενος. Ποιητὴς· Ὁ δὲ ἐξαναστὰς ἀφοῦ γε, τὸ μὲν ὑπὸ ἢ δέμνιος, τὸ δὲ ὑπὸ ἢ ἀκμῆς βαρυώμενος. Οὐχὶ γὰρ ἰδοὺ μαχεῖται· καὶ αὖθις ἐφῶν δὲ οὕτω βαρυωμένου ἢ σύλλογος. Improprie igitur Lucianus in Aetione: ὑπὸν δεινὸν φέροντας βαρεῖσθαι. Idem.

2 Ἀλοίζα δὲ τὸ εἴληχα λέγοντες] Cum quidam pro εἴληχα dixisse λέλοιπα. Εἰξέλαχον, inquit Thomas, ὡς ἐκλέλοιχεν. Lucianus tamen sui oblitus dicit in muscis, Χαιρεκλῆς ἐκλέλοιχε. Tametsi idem in eodem libello Attice dixit ἐνηφάνη οὐδένα εἴληχα τέχνη. Idem.

4 Γ'ιππαδζ δὲ ἐπὶ τῶ πίπαδζ ἁμαρτάνουσι λεγόντων] Cum multi dicerent ἵππαδζ pro πίπαδζ. Sic legitur, sed perperam uti apparet ex Thoma & Luciano in Nefastis: Ἐᾶν, inquit, ἵππε τὰ ἀρχαῖα ἢ τριῶν μυῶν, καὶ πεντεκαιδεκάετες, καὶ τὸ πίπαμαι, ἢ πίπαμαι. Thomas vero: πίπαμαι δ' ἐστὶ ἢ Γ'ιππόκρατος λέγοντος· ἀλλὰ πίπαμαι. Quare hic pro πίπαδζ omnino legendum πίπαδζ. Sed ut ἵππαμαι redeamus reprehenditur ἵππαμαι à Luciano in Lexiphane. Locus infra illustrabitur. De πίπαμαι vero & ἵππα-

πολλῶν λεγόντων, ὅτι μὴ ἀπὸ τ πτήσεως τὸ ὄνομα, σαφῶς ἴσμεν. [1] Περισσὸν δὲ τινος εἰπόντος, ὡς δὴ Ἀττικὸν, ἐκ τ φάτλου ἐρεῖμεν ἔφη. [2] φακὸν δέ τινος εἰπόντος, ἐδηδοκέναι, ἐν πῶς ἂν, ἔφη, φακόν τις φάγοι; ταῦτα μὲν τὰ Σωκρατικά. ἐπανίωμεν δ', εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸν ἀμείλητον τῶν προτέρων λόγων, κἀγὼ μὲν καλῶς τὰς βιάλιδας εἶναι ὅλας, σὺ δ' ἐπανόρισον· οἶμαι γάρ σε κἀκεῖνων ἀκηκοέναι τ ἐξῆς λεγομένων. Σο. ἴσως μὲν ἀδὲ νῦν ἀκούσομαί σε λέγοντος, ὅμως εἰπέ. Λυ. ἐκ πῶς

quod ἀπὸ τ πτήσεως quidem verbum hoc descendat, plane scimus. Περισσὸν autem quodam dicente quasi hoc Atticum foret, etiam τ φάτλου dicamus, inquit. Rursum dicente quodam se φακὸν comedisse. Et quomodo, inquit, φακὸν aliquis comederit? Atque hæc quidem Socratica illa sunt. Redeamus autem, si videtur, ad certamen priorum verborum. Ac ego quidem citabo ea quæ optima videntur esse tota, tu vero cognitionem fac. Arbitror enim vel nunc posse te, quippe qui tam multa ordine jam audieris. *Sol.* Fortassis ne nunc quidem potero. te dicente, sed tamen dic. *Lyc.* Quomodo

---

ἴπταμαι Thomas. Πέτομαι, inquit, οὐχ ἵπταμαι. Καὶ Διοδάνης· ἐν τῇ οἴδα ὅτι σε ἀμφοτέρως σκώπτειν ὑμᾶς ἔδοξεν· σὺ γὰρ ἐκεῖνος ὁ πέτομαι μὲν ὅπως ἂν ὑμῖν δοκῇ, πετόμενος δ' αὖθις ὑπὸ τ λόγων ἐν τῇ συνόδῳ. Phrynichus: ἵπταμαι παρακείμενον εἰ ἐν ἁπλῷ εἴη, καὶ μέσον ἢ ὅτι πέπτωκα ἢ λέγει. Vtitur Lucianus utroque vicissim, frequentius tamen τῷ πέτομαι. In Dialogo Tritonis & Nereidum: Ἀλλὰ πείσεται· πετόμενος. Et in Musæ encomio: ἀλλὰ μετ' ἀοιδῆς πέπτωκε. Idem in libello de ratione scribendi historiam: Καὶ τὸ Περσέως ὅτι σοὶ τῇ μιδύῃ ἐνέπτη γνώμῃ ἀφεικτομένῃ. Idem tamen in amoribus dixit, ἐλάττονι ῥοίζῳ διϊπτάμενα. Et in Deorum judicio, ἐξ ἀφανοῦς κατέπτατο. Ibidem, ὅπου ἴδοι ἂν τῷ ἀετῷ διϊπτάμενον ἐκεῖνον. Heliodorus initio V: Μετανέπτατο· ὁ ἀλεξάνδρου παρεμβολὴν ἔσπευδε. Gregorius Theologus Basilio: Τάχα μὲν ἀνδρὸς ὄρνιθας ἐφέντος μὴ ἀλλὰ τ λεμὸν καὶ παρεπτάμενος μὴ ἀλλὰ τ ἰρηκίαν. Graev.

1 Περισσὸν δὲ τινος εἰπόντος] Adversatur Luciano recta Athenæus Dipnosophist. IX: Ἀττικοὶ ἀδιαφόρως περισσὸν καλοῦσιν. Ἀλέξις Σωφρόνῃ· Ὁ λιβανὸς Ἀφροδίτης εἰμὶ καὶ περισσός. Φερεκράτης δ' Ἰαμβοῖ φησιν· ἀπὸ περιττοῦ ἀγγέλλοντα τ περισσόν. Idem.

2 Φακὸν δὲ τινος εἰπόντος ἐδηδοκέναι] Cum quidam dixisset se edisse φακὸν, id est, vasculum olearium cum φακὸν *lenticulam* dicere debuerit singulariter, vel φακοὺς pluraliter. φακὸν pro vasculo oleario legitur IV Reg. 9. Λάβε τ φακὸν τ ἐλαίου, moxque λῆψη τ φακόν. Latinis dicitur *lenticula*; Plinio auctore, ut egregie Casaubonus ad Athenæum observavit. Plutarchus in discrimine adulatoris & amici, φακοὺς dixit pro lentigine morbo, ἀλλ' ἄκαρπος οἱ φαῦλοι τ ζωγράφων, τ χαλκῶν ἀσπιδῶν μὴ διαφέροντες δι' ἀδύνατον ἐν ῥυτίσι καὶ φακοῖς καὶ ἑλκέσι τὰς ὁμοιότητας ἀνηρήμενον. *Regis*, lentiginibus & cicatricibus *similitudines referunt*. Quid præterea φακοὺς significet pete ex Hesychio. Nunc Ammonium si placet audiamus: φακοὺς, inquit, φακῆς διαφέρει φασίν. φακοὶ οἱ ἐπ οἰμοὶ ἐκ' ἐνίκων· φακὴ δὲ ἡ ἀψαμάθος· τοῦτο γὰρ παρὰ τοῖς παλαιοῖς διαφορά. Vitandæ igitur amphibologiæ causa φακὴ dicendum unius numero pro legumine cocto, & φακοὶ numero multitudinis pro cruda lenticula, pro vasculo autem φακὸν dicendum in numero unitatis. Illi certe auctores quos Athenæus adducit modo φακοὺς modo φακὸν dicunt pro legumine. Lucianus quoque in Saturnalibus epistolis, ἀ φακὴ δὲ ὑμῖν συνήδεται ἀντιποιεῖται ἐξῆς. Et in Hermotimo, καὶ οἱ φακοὶ ὑμῖν. Theophrastus, Dioscorides,

φῂς δ' διωκήσαι; Σ ἢ γὰρ θύρα χρὴ ἀνίοχά σοι τὰ γνωρίσματα αὐτῶν. Σο. εἰπὲ τοίνυν. Λυ. ἀλλὰ εἶπον. Σο. οὐδέν γε, ἃς τι ἐμὲ μαθεῖν. Λυ. ἦ γὰρ ἔμαθόν, τὸ ἀνίοχθαι; Σο. σὺκ ἔμαθον. Λυ. τί δὴ πειρώμεθα, εἰ μηδὲ νῦν ἀκολουθήσεις τοῖς λεγομένοις; καὶ τοι σοῦ γε τὰ καθ' ἀρχὰς ῥηθέντα νῦν σοῦ, ἰὼ ἅμιλλ' ἱππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν, ἀβστε dicta sunt, ego quidem putabam me equites in campum provocare:

modo aiste non posse? Nam cognitionis ipsorum prope janua tibi aperta est. *Sol.* Dic igitur. *Lyc.* At jam dixi. *Sol.* Nihil certè quod ego intelligam. *Lyc.* Annon intellexisti quod dixi ἀνίοχθαι? *Sol.* Non intellexi. *Lyc.* Quid igitur patiemur, si ne nunc quidem assequeris ea quæ dicuntur? Atqui secundum ea quæ ab initio

rides, Paulus Ægineta etiam de legumine φακὸν dicunt, quod hic improbat Lucianus. *Grav.*

1 Ἢ γὰρ θύρα ἀνίοχά σοι] Ἀνίοχα male dicitur pro ἀνίοκε. Phrynichus: Ἀνίοχα ἡ θύρα, σολοικισμὸς, χρὴ γὰρ λέγειν ἀνίοκε. Contra tamen hoc præceptum ἀνίοχα passive posuerunt Herodianus IV: Πυλίδες ἔχουσι καὶ θύρας ἀνοιγούσας. Lucianus περὶ Γυμνασίων, καὶ ἀνοιγόντι τοῖς σώμασιν ἐμπιπόντων. Idem in votis: Εἴ πως ἀνοιγοῖεν ἔτι τὰ πάλαι σφισι κατακλεισθέντα. Plutarchus in vita Pyrrhi: Τῶν δὲ Πύρρῳ πολλὰς ὁδὸς ἀνοιχθείσας πρὸς διάκτον. Sic in vita Martii Coriolani, & Sozomenus V Histor. Ecclesiast. εἰ καὶ ἀνοίγοιεν. Iosephus in III Originum: Εἰκότως μὲν πύλαι ἀνεῴγησαν καὶ πύλας. Apostolus I ad Corint. 16: Θύρα γάρ μοι ἀνέῳγε μεγάλη. Passive tamen dixit Lucianus in Gallo, ἀνέῳκται αὔτη μᾶλλον ἢ θύρα. Thomas Magister hic dissentit à Phrynicho: Ἀνίοχα δὲ μὴ παραπαίειν αὐτὸ ὡς τὰ ἄνοιχθα. Ἀ ἐρασείδης δὲ τὸ Παλαιφαναικὸ. Ἱερά τε καὶ πάντα ἀνέῳγε, ἃ τὰ τῆ ἱερομνήμονι συμβαίνει, ἃ διεφθείρθαι φασὶ τοῖς ἔτι ἐκ ἀρχαίου τρόπου. καὶ Δημοδίνης ἐν μέμασι Ἐκλείπειν ἢ ὑπαναίνεσθαι. Ἀ πὸ γὰρ τῶ ἀνοίγω, ἀνέῳγον, ἀνέῳγες, ἀνέῳγε. Ἐπὶ δὲ μέσου παρακειμένου τὸ ἀνέῳχθαι ἀντὶ τῆ ἀνεῳχθαι. Ἀ ποίγω γὰρ ἀνοίξω, ἀνέῳγα, ἀνέῳγας, ἀνέῳγε. Σιωπήσομαι δὲ ὅπως καὶ τῆ ἀγαθὸν πεποιθέναι ὅτι κύριοι πίστεις εἰσίαι τοῖς λησταῖς ἀνεῴγασιν. Λυκιανὸς δὲ τὸ Μίμωνι ἢ Ἀλεκτρύων, καὶ διαπεπλεξθέ ἀνεῳγόσι τοῖς ὠφθαλμοῖς. &c. pag. 11. Suidas Comicos citat Pherecratem in Crapatallis & Amipsiam in Mœchis, qui ἀνέῳγα active dixerunt. Sic & Homerus Iliad. π. χαλῶ δ' ὑπὸ πῶμ' ἀνέῳγε. Et Herodotus in Clio: Εἰ μὲν ἀπλῶς τι εἶπε χρηστήριον καὶ αἰσχρηρδὲς ὡς ἀνῃρεῶν θήκας ἀνέῳγες. Apostolus passive dixit: Τὸ σῶμα ὑμῶν ἀνέῳγε πρὸς ὑμᾶς ὦ Κορίνθιοι. Idem.

2 Ἵππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν] Nomina in ὲς apud medios inter Atticorum veterum & Sophistarum ætatem, Diodorum Siculum, Polybium, Laertium & ejusdem notæ scriptores fere εἰς contractum habent in accusativo plurali: apud veteres Atticos Aristophanem, Demosthenem, Aristotelem, Theophrastum, Isocratem, Platonem, Lysiam, Thucydidem, Xenophontem, & ejus imitatorem Arrianum, tum apud Sophistas, Pausaniam, Heliodorum, Libanium, Aristidem, Lucianum, alios ejus ætatis scriptores Dionem, Appianum, Herodianum, & ex nostris Chrysostomum, Basilium, Gregorium Theologum, Synesium fine contractione fere in ας, quod & notavit vir summe eruditus P. Leopardus in Miscellaneis. Thomas Magister: Ἐρμωνίας, βασιλέας, ἱερέας καὶ ὅσα τοιαῦτα Ἀττικοί, τὸ δὲ συμπεπλεγμένως ταῦτα λέγειν ὡς ἔστιν ἐκείνων. Plato in Theæteto, unde hic Luciani sumtus est: Ἵππους εἰς πεδίον προκαλεῖς Σωκράτει εἰς λόγους. Luce igitur clarius est in ἱππεῖς esse solœcismum, ut recte Thomas observavit contra omnium Grammaticorum præceptiones. Plutarchus & Iosephus modo εις modo ας dicunt, nisi illud quoque typographis aut intempestivis emendatoribus debemus. Plethon certe Gemistus Plutarchi & Diodori Siculi verba transsci-

σὺ δ' τὰς ἱππέας καταφρονήσας. ἀλλὰ ἔοικας καὶ φροντίζειν τῶν λόγων μάλιστα, ὃς γε καὶ σφᾶς αὐτοὺς διήλεγξας.

care: tu vero equites cogitasti. Sed videris non curare verba, maxime quæ inter nos ipsos profecuti sumus.

ſcribens pro ἱππεῖς accuſativo ſemper ἱππίας habet. Plutarchus in Timoleonte: Οἱ Κορίνθιοι πέμψαντι αὐτῷ διηκόσιους ἱππέας καὶ χιλίους ὁπλίτας. pro quo Plethon: Κορίνθιοι Τιμολέοντι πέμψαντι διηκοσίους μὲν ὁπλίτας, ἱππίας δὲ διακοσίους. Diodorus Siculus: Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους ἱππεῖς δὲ ϙ. Gemiſtus autem: Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους, ἱππίας δὲ ἑκατὸν καὶ ὀκτώ. Sic & alibi. Illud Luciani quod mox ſequitur σὺ δὲ τοὺς ἱππεῖς κατενόησας; ita vertendum fuit: *An tu vocem* ἱππεῖς *notaſti vel animadvertiſti?* Pro quo interpres, *tu vero equites cogitaſti.* Ariſtophanes in equitibus: Μήτ' ἐν γῇ μήτ' ἐν θαλάττῃ διαφυγεῖν τοὺν ἱππέας. Idem in Archarnenſibus: Ταῦθ' οὑγανώθην καὶ φυλῶ τοὺν ἱππέας. Plato in VI de legibus: Χωρὶς δὲ τοὺν ἱππέας. Xenophon in primo Inſtitutionis Cyri: Πολλοὶ δὲ καὶ αὐτοὺς ἔχων ἦλθεν ἱππέας καὶ πεζούς. Et in eadem pagella: καὶ τοὺν ἱππέας ἀνὴρ ἀγαθὸς ἀγόντας. Sic idem in ſexto, & ſeptimo libro. Thucydides in ſexto: Ἐψηφίσαντο τῷ τε προτέρῳ πέμπειν τῇ στρατιᾷ τοὺν ἱππέας. Et in eadem pagella. Καταλαμβάνουσι τοὺς τῶν ἱππέας ἥκοντας ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Demoſthenes I Philippic. Μετὰ τούτων ἱππέας διακοσίους. Idem in III Philipp. Φίλοι, ἱππέας, πεζέταιρος, ξένους. Ibidem: ἢ οὐχὶ τούτους τοὺν ἱππέας ἀφώδευσαν. Sic & Philoſtratus in Heroicis, Heliodorus in VIII, Lucianus in votis, & in Toxari, Arrianus in VI expeditionis Alexandri, Ioſephus in fine VII Ἀλώσεως, Pauſanias in Atticis, Plutarchus in Alcibiade, Chryſoſtomus in comparatione monachi & regis: καὶ πεζέταιρος, καὶ ἱππέας, ἐ στρατηγούς. Sic uſi ſunt jam dicti auctores ſemper præter Plutarchum & Ioſephum. Nam quod apud Platonem XI de legibus legitur ἱππεῖς καὶ ἱππέας in acculativo eodem loco typographis adſcribendum eſt, ἱππέας, inquit, εἰς τοὺν ἱππεῖς. Quare viderint Grammatici qui hos accuſativos docent contrahi. Eodem modo etiam veteres dicebant νομέας, βασιλέας, φονέας, σφαγέας, τροφέας, γονέας, τοκέας, σέας, κυρέας, κναφέας, σκαφέας, ἱερέας, ἀρχιερέας, ἁρμιώνας, ἀμφορέας. Sic & Alciphron: Εἰς Δεκαίδων τοὺν ἀμφορέας ἐκχέοντα πίθους. Librariis etiam debet acceptum referri quod Iſocrates in oratione ad Philippum habet βασιλεῖς μιχλεῖς προσαγορεύομεν, cum in aliis locis ſemper ſcribat βασιλέας, præſertim in ad Nicoclem παραινέσει, ſive hic ipſe Iſocrates illius orationis ſit auctor, ſive alius. Simili forte errore legitur apud Demoſthenem in ea oratione qua reſpondetur Philippi litteris γονεῖς pro γονέας. Τίκτει, inquit, γονεῖς, γυναῖκες. Certe in quarta Philippica recte habet: Οὕτω συμπείσῃς τὸ πάλαι κοινοὺς δεῖ γονέας τοὺν ξύμπαντας ἡγεῖσθαι. Sic νομέας apud Herodotum Clio cap. 194. & aliis locis ponitur, *coſtas* navium ſignificans non *paſtores*: ut Valla vertit, ſicut viri eruditiſſimi Brodeus & Leopardus hoc pridem notarunt. De his coſtis vide quæ docuit Vir Clariſſimus & pereruditus Iohannes Schefferus de re militari Navali lib. I, cap. 6. Non diſſimilis locus eſt Luciani in votis: Ὥσαφ οἱ βασιλεῖς ὑπηκριτόμβροι τραγῳδοί, pro quo alibi ſemper βασιλέας dixit. In longævis: εἰς σωφρονῶ καὶ τοὺν λοιπὸς βασιλέας. Ibidem: καὶ ὀδυρόμενος τοὺν Μακεδόνων βασιλέας. Et paulo poſt: τοσούτους ἐδυνάμεθα βασιλέας ἀφοῆσαι. Græv.

1 Κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλεγξας] Luculentus ſolœciſmus, ut ſi dicam *inter eos ipſos narravimus*, cum de nobis ipſis loquimur. Dicendum igitur cum Platone in Gorgia. ἀδικῶν σφᾶς αὐτούς. *Eos injuria afficiens.* Et Thucydide: Καὶ πεμφθέντων

Σμίκρ. Σο. ἐγὼ μὲ φροντίζω, σὺ ὅ ἀδήλως αὐτὲς διεξέρχη. Λυ. πάνυ γὲν ἄδηλόν ἐστι, τὸ κ' σφᾶς αὐτὲς ἐφ' ἡμῶν λεγόμενον· ἀλλὰ τὸ μὲ δῆλον, εἰ ὅ ὐδεὶς ἂν θεῶν ἀγνοῆσαι παύσειε, πλήν γε ὁ Ἀπόλλων. [1] μαντεύεται γὲν ἐκεῖν@ πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι. σὺ ὅ ἐδὲ τὸ μαντοδόμβιον καταγόησας; Σο. μὰ τὲς θεές· ἢ μὰν ἔμαθον. Λυ. [2] εἰ ἄρα καθεὶς λανθάνῃ σε ἐκεῖνο. Σο. ἐοίκασι γὰρ πάντες σφᾶς αὐτές. Sumus. *Sol.* Ego quidem curo, tu vero obscure ipsa prosequeris. *Lyc.* Nempe omnino obscurum est, quod dixi, κ' σφᾶς αὐτές, cum de nobis loqueremur. Sed hoc quidem manifestum est. Te vero nullus deorum ab ignorantia liberaverit, nisi fortassis Apollo. Vaticinatur enim ille omnibus interrogantibus. Tu vero neque ipsum μαντοδόμβιον intelligis? *Sol.* Per deos equidem. non enim didici. *Lyc.* Si ergo καθεὶς latet te circumiens. *Sol.* Videntur certe.

οἱ πάντες σφᾶς αὐτές. Omnes enim σφᾶς αὐτὲς tertiæ personæ pronomen junxerunt verbo tertiæ personæ. Male igitur Clemens Alexandrinus Pædagog. II, 11: ἐναργὲς ὑπόδειγμα ἀρετῆς σφᾶς αὐτὲς παριστάντας. Evidens virtutis exemplar nos ipsos exhibentes. Et cap. 21. σφᾶς αὐτὲς πρὸς τὸ ἄμεινον χειμετίζειν, Nos ipsos ad meliorem vitam componere. *Grav.*

1 Μαντεύεται γὲν ἐκεῖν@ πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσιν] Recte notavit Micyllus μαντεύεσθαι dici proprie de consultentibus. Æschines: οἱ ἄλλοι ἀμφικτύονες μαντείαν ἐμαντεύσαντο παρὰ τοῦ Θεοῦ, τίνι χρὴ τιμωρίᾳ τὲν ἀνθρώπους τούτους μετελθεῖν. Herodotus: Μαντήια εἰς τὰ ἀπικνέα μαντοδοσέων@ ὁ Κροῖσ@. Plato in Apologia Socratis: Χαιρεφῶν ἐπύθετο τοῦτο μαντεύσασθαι. Xenophon in initio commentariorum: Εἰδέναι τὲ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις. Moschopulus hoc paulo aliter: Χρὴ, inquit, ἀντὶ τ' ἀφίστη βασιλεύει. Χρὴ ὅ πρεσβευόμενος ἀντὶ τ' χρησμὸν δίδωσι, ἐ χρᾶν ἀπαρέμφατον. Χοᾶ γάρ ἐστι καὶ τροπὴ τὰ εἰς ω χρῶ. ἐ ὁ μὲν Θεὸς χρᾷ, ὁ ὅ Θεὸν μαντεύει. Hanc Moscopuli sententiam de χρᾶ adeo non probo, ut contra censeam omnino χρᾶ dicendum non χρᾷ, fretus maxime auctoritate Herodoti, qui licet Ionica lingua sit usus, cui peculiare est η, identidem tamen χοᾶ usurpavit. Ο' Ἀχαρνὰν, inquit, χρησμολόγ@ ἀνὴρ ὅς οἱ φερόμενον χρᾶ ἐν ἐξαμέτρῳ τόνῳ. Et paulo post: Ο' μὲν δὴ οἱ ἐνθένδε χρᾶ τάδε. Moxque: Η' ὅ Πυθὶη σφι χοᾶ ἐν τριμέτρῳ τόνῳ. Lucianus in Dialogo Menippi & Trophonii: Χοᾶ δ' Μένιππε ἐν Βοιωτίᾳ. Sed pro Moschopulo stat Eustathius ad Iliad. 1. p. 625. Γνῶσι δὲ ὀξυτονήσει πρὸς διαφορὰν τῦ χρὴ ὄντος μαντεύ). οἷον χρῆ μοι τοιαῦτ' ὁ φοῖβ@. Sed ut ad μαντεύεσθαι revertamur non semper observatur illud Luciani de hac voce præceptum, sed ab accuratissimis & ἀττικωτάτοις scriptoribus μαντεύεσθαι etiam dicitur de diis & hominibus respondentibus. Demosthenes ἀδεὲς γραφόν· Καὶ τ' Ἀπόλλω τ' Πύθιον μαντευόμενον. Lucianus in Demonacte: Καὶ μάντι δ' ἐστὶ ἰδὼν δημοσίᾳ ἢ μεθ' ἑαυτῦ μαντευόμενον. Idem in Alexandro: Κοσκίνῳ τὸ τ' λόγῳ μαντευόμεν@. Paulo post: Περιόντ' πᾶσι τοῖς ἀφικνεμένοις εἰς μαντεύεται ὁ Θεός. Sic & loquitur in Dialogo Menippi & Tiresiæ, & Dialogo Menippi & Trophonii, ut & Apollinis & Mercurii. in hoc Apollo dicit: Πλὴν ἄλλα σοφῶν ἐγὼ μαντεύομαι. Malunt tamen optimi quique pro hoc dicere χρᾶν καὶ ἀναιρεῖν. Isocrates in Archidamo: Ο' δὲ Θεὸς ἀδεὲς ὢν μὰν ἐπηρώτησαν εἰς ἀνεῖλεν. Libanius in Antirrhetico: Ο' δὲ ἀνεῖλε παρὰ τῶ πρόσωπ τοῦ καὶ τ' ἔασιν ζητῆν. Herodot. in II: ὧν μὰν δὴ ἀνέλα μιν βασιλέα ἦ). Chrysostomus in Babyla martyre: ἐπίκαιτο σοφιστὰς τ' δαίμονα χρησμὸν ἀπαιτῶν καὶ ἀξιῶν ἀναιρεῖν ἀδεὲς τ' κῦ γνώμλιν αὐτῦ. Vrgebat, inquit, dæmonem ab oraculis reposcens postulansque sibi ut ille responsum daret iis de rebus quas animo versabat. Idem.

2 Εἰ ἄρα καθ' εἷς λανθάνῃ σε ἐκεῖνο] Nam singuli solœcismi tibi latent circumeuntes.

πως γε. Αν. ὁ δὲ πεθεὶς πῶς παρῆλθεν; Σο. οὐδὲ τοῦτο ἔμαθον. Αν. εἶδα δέ τινα μνησιδόμβιον αὐτῷ

certe. *Lyc.* At πεθεὶς iſte quo pacto præteriit? *Sol.* Neque hoc didici. *Lyc.* Noſti autem quempiam ſibi ipſi γάμους μνησιδόμβρους. *Sol.*

euntes. Sic legendus hic locus & vertendus. ſenſus eſt ſinguli qui circa te oberrant, à me tibi objiciuntur ſolœciſmi, te fugiunt, à te non animadvertuntur. Solœciſmus verſatur in κατ' εἷς. Attice enim dicendum fuiſſet κατ' ἕνα, Mycillus hic putavit κατ' εἷς eſſe participium fecitque locum ſuſpectum de mendo, cum nihil ſit ſcrupuli. Occurrit vero iſta locutio quam hic reprehendit Lucianus ſæpe in ſacris ſcriptoribus. In epiſtola ad Romanos cap. 12: Ὁ δὲ κατ' εἷς ἀλλήλων μέλη. Maccabæorum libro III: Ὁ κατ' εἷς δὲ τῶν φίλων σκυθρωπὸς ὑπεκρυεῖτο. Marc. XIV: Οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἷς κατ' εἷς, μή τις ἐγώ; Et Iohan. VIII: ἐξῆρχοντο εἷς κατ' εἷς. *exibant ſinguli.* Vbi Beza κατ' εἷς putat poſitum pro καὶ εἷς κατ' εἷς. inde & in quibuſdam editionibus ſcribitur κᾆτ' εἷς, in nonnullis κατ' εἷς, in aliis κἀτ' εἷς. perperam. κατ' εἷς enim per Hebraicam enallagen dicitur pro κατ' ἕνα, quo Attici ſcriptores utuntur. Philoſtratus in Heroicis: ἓ κατ' ἕνα ἐδῶ ἥρωας: *ſingulos heroas.* dicit idem in eodem opere εἰς ἕνα, κοινῇ δέ, inquit, καὶ εἰς ἕνα. *publice & privatim.* Idem in vita Herodis: Τῷ τε Ἀθηναίων δήμῳ κατ' ἐκεῖνον ἴσ@ μνᾶν κατ' ἕνα. *ſingulas minas.* Plutarchus in præceptis Politicis: κατ' ἕνα ἓ κοινῇ. Heliodorus II: κατ' ἕνα συλλεχθέντες ποτέ. Ælianus καὶ ἐν τῷ κατ' ἕνα. Lucianus Dialogo Martis & Mercurii: Ἐγὼ δὲ ὅτι μὴ κατ' ἕνα πάντων ἐμνώνευν. Vbi male legitur: καθεν' ἁπάντων. Idem in Harmonide, & Dialogo Plutonis & Mercurii: Μελετῶσομαί γάρ σοι ἤδη αὐτὰς κατ' ἕνα ἐξῆς. Baſilius Libanio: αἰχμώσομαι κατ' ἕνα σοι προσάγων τὸν Καππαδόκας. Et ſic Apoſtolus quoque more Atticorum in epiſtola ad Epheſios cap. V: Πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ κατ' ἕνα. Et I Cor. XIV, 31. Δυνάσθε γὰρ κατ' ἕνα πάντες προφητεύειν. Demoſthenes in III Philippica ἕκαστον addit: κατ' ἕνα ἕκαστον ἅπασι περικόπτειν. Idem ἀνδρὸς addit in Corona: ἓ ὅσον κατ' ἕνα ἄνδρα. Thomas Magiſter: ἐ καθ' εἷς ἀλλὰ κατ' ἐκεῖνον δεῖ λέγειν. Sed nec κατ' ἐκεῖνον recte dicitur; ſed pro eo dicendum κατ' ἐκεῖνον. vide Budæi commentaria utriuſque linguæ. Et ſic puto apud Thomam legendum eſſe. Scriptores tamen Eccleſiaſtici ſacrorum librorum auctoritatem ſequuntur. Socrates Eccleſiaſticæ hiſtoriæ lib. XVI, 13. Ἐπειδὴ γὰρ ἀλλ@ ἀλλαχ@ δίκαι@ ὁ κατ' εἷς ἐπελάμβανον. Euſebius hiſtoriæ Eccleſiaſticæ X: Καὶ μὴ μόνον γε ὁ κατ' εἷς ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες ἀθρόως ἐνθυμήμασι. Ad eandem formam factum ἀνὰ εἷς pro ἀνὰ ἕνα. Ioannes Theologus Apocalyps. XXI: Καὶ αἱ δώδεκα πυλῶναι, δώδεκα μαργαρίται, ἀνὰ εἷς ἕκαστ@ τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. Attici dicerent ἀν' ἕνα ἕκαστον. *ſingula porta*, aut potius κατ' ἕνα ἕκαστον. Porro notandum quoque eſt κατ' εἷς Lucianum dixiſſe cum ſingulari λαοδικεῖ, at Solœciſtam conjunxiſſe cum plurali οἱκαπι, quemadmodum & Marcus & Ioannes, ut duplex forte hic ſit ſolœciſmus. *Græv.*

2 Μνησιδόμβρου αὐτῷ γάμου] In hunc locum Thomas: ἐπ' ἀνδρὸς, inquit, τὸ μνᾶται, οἷον μνᾶται γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὸς τὸ μνησθῆναι ἀνδρί. Moſchopulus in eadem eſt ſententia: Μνᾶται ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα, ὅτι δὲ γυναικὸς μνησθῆναι ἡ γυνή. Nimirum magiſtri docent μνᾶσθαι proprie eſſe *ambire* puellam; ſive fœminam, & dici de viris Attice, μνησιδίεσθαι vero de puellis & fœminis quæ deſpondentur & nubunt. Attice igitur Euangelium: Μνησθεῖσα δὲ τοῦ μαγείου αὐτῶ Μαρίας τοῦ Ἰωσὴφ. Proprie etiam Lucianus in Nefaſto: Περσῶν γὰρ ἐπιδὴ γάμον ἐν Κυζίκῳ μνᾶσθαι ἐτόλμησας. Et Plutarchus in amatoriis narrationibus: Ταύτῃσι μνῶνται Σηλεῦτον Ὀρχομενίοις καὶ Καλλιδίκης Ἀλιάδῃ. Herodotus quoque in Clio: ταύτῃσι πέμπων ὁ Κῦρ@ ἐμνᾶτο τῷ λόγῳ, θέλων γυναῖκα ἔχειν· ἡ δὲ Τόμυρις σωθεῖσα ἐκ αὐτῷ μιν μνάσασα. Plutarchus in Erotico etiam uſus eſt eo verbo de muliere vidua nobili & prædivite, ultro ambiente nuptias adoleſcentuli cujuſ-

γάμου; Σο. τί δ' ἂν τοῦτο; Λυ. ὅτι σολοικίζειν ἀνάγκη τὸ μνησιδόμοιον αὐτῷ. Σο. τί δ' ἂν οὖν τοῦτο τὸν ἐμὸν πρᾶγμα, εἰ σολοικίζοι τις μνησιδόμενος; Λυ. ὅτι ἀγνοεῖ ὁ φάσκων εἰδέναι ἃ τοῦτο μὴ ἔστιν ἴσχ. εἰ δέ τις λέγοι σοι παρελθών, ὡς [1] ἀπολείποι τὴν γυναῖκα, ἆρ' ἂν ἐπιτρέποις αὐτῷ; Σο. τί γὰρ οὐκ ἂν ἐπιτρέποιμι, εἰ φαίνοιτο ἀδικούμενος; Λυ. εἰ δ' σολοικίζειν φαίνοιτο, ἐπιτρέποις ἂν αὐτῷ τοῦτο; Σο. οὐκ ἔγωγε. Λυ. ὀρθῶς γὰρ λέγεις· οὐ γὰρ ἐπιτρεπτέον σολοικίζειν τῷ φίλῳ. ἀλλὰ διδακτέον

Sol. Quorsum igitur hoc? *Lyc.* Quod necesse est solœcismum committere τὸ μνησιδόμοιον αὐτῷ. *Sol.* Quid igitur ad meum negotium hoc, si solœcismum committit quispiam despondens? *Lyc.* Quod ignorat is, qui se scire dictabat. Et hoc quidem ita se habet. Si vero quispiam dicat tibi accedens, ὡς ἀπολείποι τὴν γυναῖκα, num permittes hoc illi? *Sol.* Quid ni permittam si videatur injuria affectus esse. *Lyc.* Si vero solœcismum committere videatur, etiamne hoc permittes illi? *Sol.* Haud equidem. *Lyc.* Recte dicis. Neque enim concedendum amico ut solœcisset: sed docendus

cujusdam, quemadmodum Martialis dixit: *Uxori nubere nolo mea.* Οὐ γὰρ ἀπερίφασος δόξας, inquit, ἐ γλύκη πλακοῦντα ἐ σκλᾶτ@ ἱμᾶτιον μειράκιον ἐκ χλαμύδος ἢ παιδαγωγεῖσθαι δίμοιρον. Improprie igitur Lucianus in Toxari: Καίτοι ὑμεῖς οἱ τοῖς γάμοις ὀπτόλυ μνησιδόμενοι. Ibidem: Δεῖ δὲ τὸ μνησήσον ἱκανὸν προσαγορεύσαντα ἑαυτὸν δίνα μνησιδόμεν@ ἴσχ. Et paulo post: Μνησιδίσθαι ἢ παῖδα πολλὰ ἐπαινοῦντα ἑαυτόν. Parum igitur Attice Plutarchus in narrationibus amatoriis, ἱμνησιδίσατο αὐτῷ τριάκοντα ταλάντα. Moxque in iisdem: μὴ μνησιδίσθαι πᾶς τὰς κόρας. Sic & Pausanias in Laconicis, Heliodorus in V, Laërtius in Hipparchia, Iosephus Originum Iudaicarum lib. V, & XIII. Activa tamen voce μνησιδιγαμοῦν legitur apud vetustissimum quemque. Dicit enim Plato in sexto de legibus: μνησιδίσειν γάμον αὐτός. Apud Euripidem in Iphigenia Aulidensi Achilles dicit: Ἀλλ' ἢ πέμψομαι δεινὰ μνησιδιγαμήσας ἐκ ὅτου. Isocrates βουλήσετ@ αὐτῷ μνησῆσαι κόρου. Diodorus XX: Ἀξιολογώτατοι ἢ ἡμῶν ταύτῃ ἱμνήσθησαν. Sic plures alii. *Nubere* quoque dicitur semper, si proprie accipiatur, de puellis & fœminis, ut *ducere* de viris, apud auctores Latinæ linguæ locupletes. Nam de Tertulliano, Hildeberto & Fulgentio, quos & de viris *nubere* dixisse honeste C. Barthius docet Adversi. VI, c. 14. non contenderim. Nam & multa alia apud illos leguntur scriptores, quæ à melioris ætatis usu longe absunt. Sed hæc inter eruditos jam decisa sunt, ut risum debeant qui aliter sentiant. *Grav.*

1 Ἀπολείποι ἢ γυναῖκα] Et hunc Solœcismum Thomas aperit: Ἀπολείπει ἢ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Ἀριστοφάνης δὲ Νεφέλαις. Ἀπολιποῦσα γὰρ αὐτὸν ἔφυγε. ἐκβάλλει ἢ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. Λιβάνι@ δὲ Μελίτῃ τὸ λάλον· ἐκβαλεῖ τὸ γυναῖκα. Nimirum uxor cum à viro divortit nuntium remittit, dicitur Græcis ἀπολείπειν ἄνδρα, Latinis *divertere*, *discedere à viro*. vir vero cum repudiat uxorem ἐκβάλλειν γυναῖκα. Latinis *exigere*. Cic. *Mimam exegit*. Eleganter igitur Iosephus ἔπεισε τὸν ἄνδρα καταλιποῦσαν αὐτὸν γήμασθαι, Attice idem dixit in undecimo Ἀρχαιολογίας de Esdra: λογίζομεν@ δὲ ὅτι ἐὰν ἐκκαλεῖν αὐτὰς τὰς γυναῖκας προσταξῇ. pro quo eodem in loco etiam dicit ἀποπέμψασθαι. Quare minus Attice ipse Luc. in I Dialog. Iunonis & Iovis: Ἀπολιπὼν ἐμὲ τὸν νόμῳ γαμετὴν. Ibidem in bis accusato: Τὴν νόμῳ γαμετὴν ὕτος ἀτίμως ἀπολείπει. Plutarchus in Stoicis controversiis confundit etiam hanc differentiam, ὥσπερεί τις τὸν γαμετὴν ἀπολιπὼν ἐπίσχῃ ἢ πύξῃ. Attice dixit idem in Romulo: Νόμ@ μὲν δίδως γυναικὶ ἀπολείπειν τὸν ἄνδρα, δὸς δὲ

ὅπως τῦτο μὴ πείσῃ. καὶ [1]εἴ τις γε νῦν ψοφοίη τὴν θύραν εἰσιὼν, ἢ ἐξιὼν κρέβοι, τί φήσομέν σε πεπονθέναι; Σο. ἐμὲ μὲ οὐδὲν, ἀλλ' ἴσως ἢ ἐπεισελθεῖν βάλλοι, ἢ ἐξιέναι. Λυ. σὲ δ' ἀγνοοῦντα τὸ κόπτοντα, ἢ τὸ ψοφοῦντα, οὐδὲν, ὅλως πεπονθέναι δοξόμεν ἀπαιδεύτων ὄντα; Σο. ὑβριστὴς εἶ. Λυ. τί λέγεις; ὑβριστὴς ἐγὼ [2]νῦν δὴ χρήσομαί σοι διαλεγόμενος; ἔοικε δ' σολοικίσαι τὸ

dus potius est, ut hoc ne illi accidat. Quod si quis autem nunc crepare faciat januam ingrediens, aut exiens pulset, quid dicemus tibi accidisse? *Sol.* Mihi quidem nihil: illum vero vel exire velle, vel introire. *Lyc.* Tibi vero, cum ignorares τὸ κόπτοντα, aut τὸ ψοφοῦντα, nihil omnino accidisse putabimus indocto adeo existenti? *Sol.* Contumeliosus es. *Lyc.* Quid dicis? Ego contumeliosus vero nunc χρήσομαι qui tecum disputo? Videtur autem solœcissare etiam

ἐκβαλεῖν γυναῖκα ἀπὸ φαρμακείας τίνων. Ibidem: ἀπέμψατο γυναῖκα. Hermogenes Sophista: ἐξεῖσι γαμεῖν ὅθεν βέλτιστ' ἄν τις καὶ ἀποβαλὼν τὴν ἔσω γυναῖκα. Græv.

1 Εἴ τις γε νῦν ψοφοίη τὴν θύραν εἰσιὼν καὶ ἐξιὼν κόπτοι] Hæc verba bene vertit interpres per *concrepuit ostium* & *pulsavit*. Nam quod apud Latinos discrimen est inter *ostium crepat* & *pulsatur*, eadem est apud Græcos inter κόπτειν & ψοφεῖν. Exiturus cum fores ferit & percutit, ut illo strepitu admonerentur qui foris erant cavere sibi, atque absistere, ne læderentur, apud Atticos enim fores non introrsum trahendo, sed in viam publicam pellendo aperiebantur, ut dudum docuerunt viri doctissimi Turnebus, Cujacius, Muretus; exiturus itaque hoc crepitu signum cum dat dicuntur Latinis *fores crepare*, Græcis ψοφεῖν: cum vero introiturus fores percutit ut aperiantur, dicuntur Latinis *fores pulsari*, & *pultari*, Græcis κόπτεσθαι; ut docent Suidas, Thomas, Ammonius, Phrynichus, Moschopulus. Attice igitur dixisset κόπτει τὴν θύραν εἰσιὼν ἢ ψοφοῖ ἐξιών. Lucianus in Philopseude: Ἐπὶ τῷ κόπτεσθαι τὴν θύραν ἐκείνη. Idem in fugitivis: Πῶς οὐκ ἀεὶ κόπτει τὴν θύραν. Aristophanes in Ranis: Ἄγε δὴ πρὸ τοῦ τὴν θύραν κόψω. Moxque: Οὐ μὰ Δία τοῖνυν ἀλλὰ γοῦν τὴν θύραν. Et in Nubibus: Γοῦν τὴν θύραν. Lysias in Apologia de Eratosthenis adulteri cæde: Ἐγὼ δὲ μὰ τὴν αἰδῶ τὴν θύραν οὐκ ἂν ψοφῆσαι. Heliodorus in I: Τέως θύρας ὅτι πλεῖστον ἐψόφησεν. Phrynichus addit male quoque κρούειν τὴν θύραν pro κόπτειν poni. Sed contra hunc facit illud Xenophontis in Symposio: Φίλιππος ὁ γελωτοποιὸς κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι. Et Euangelista: Μὴ ἀρξαμένου ἔξω ἑστάναι καὶ κρούειν τὴν θύραν. Idem.

2 Νῦν δὴ χρήσομαι] Solœcismus est hic, quod νῦν δὴ cum futuro conjungatur, cum debeat cum præsenti jungi. Attice enim dicendum erat νῦν δὴ χρῶμαι. Pollux: Ἄρτι ὃ ἐστι πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὴ ὃ ἐστι ταυτόν. Suidas: Νῦν δή, ὀλίγον ἔμπροσθεν, ἀρτίως. Πλάτων νόμων γ. Νῦν δὴ ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις συμπεντεχόντες τοῖς λόγοις, ἔτσι ταῦτα ὑπεθέμεθα. καὶ αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ νόμων. Πλάτων διαλελυμένους εἴρηκε τὸν παρόντα χρόνον, τὸ δὲ δὴ ἀπὸ συμβάσεως ὃς δὴ πάντων τῶν πολέμων χαλεπώτατος ὡς φαμὲν ἡμεῖς νῦν δή. Εὐριπίδης ἐν Ἰφιγενείᾳ. Νῦν δὴ μὲν ὀργᾷ βᾶσ' ἀπὸ δόμων, πάλιν δ' ἐσέλθω. Νῦν δ' αὖ φασί δοῦναι τὴν ἀκυμάντους. ἐν Μελανίππῃ. Ὃ ἐξ οὗ νῦν δή μ' ὡς ἀπώλεσας τύχη. Homerus: Νῦν γὰρ δὴ χρῶ ἐστί. Idem: Νῦν δὴ ἐξαπόλωλε δόμων καμμίλια κακά. Eustathius: Νῦν δὲ ἀντὶ τῶ πρίν ἐν τούτῳ, ὃ καί φασι μόνῳ παροχωρῆσαι συντάσσεσθαι. Euripides Phœnissis: ἔκυρε δὲ νῦν στρατὸν ἐμῶν ὁδόν. Ibidem: Ἄκυρε δὴ νῦν καὶ τὰ πρὸς τέκνοις κακά. Plato in Gorgia: ἀεί ἦν καὶ ἦν νῦν δὴ λέγομεν ῥητορικήν. & sic frequentissime cum in illo Dialogo tum in aliis ejus libris. In his

om-

ναῦ δὴ ϝδήσομαι, σύ σ' οὐκ ἴσμεν. Σο. πῶς σὺ λέγεις, ἀλλ' εἰπὲ τί τοῦτον, ἅττα καὶ μαθεῖν. Λυ. Ἦ πῶς ἂν μάθῃς; Σο. εἴμοι πάντα ἐπίλθοις, ὅσα φῄς σολοικίσας ἐμὲ λαθεῖν, καὶ πᾷ, τί ἕκαστον σεσολοίκισμαι. Λυ. μηδαμῶς, ὦ ἄριστε· μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν λόγον. ἀλλὰ σοὶ μὲν τάδε ἔχει σοι καθ' ἕκαστον αὐτῶν πειρᾶσθαι. ναῦ σ' ἔπαρ' ἅπαξ ἐπίλθωμεν, εἰ δοκεῖ· Ἦ μὴν τοῦτό γε αὐτὸ τὸ τοῦτο ἅπαξ μὴ δικαίως, ἀλλὰ ψαλῶς ἐξενεγκεῖν, ὀρθῶς φαίνεται μηδὲν μὴ Ϝ ἔπαρα σωλοίκισμένον, μὴ γὰρ ἂν ἄλλως ἦν ἄν. ἔπεσπε τὸ ἕ ὕβρεως. ἦν με φῄς ὑβρίσαι, εἰ μὴ ἅπαξ λέγοιμι, ἀλλ' εἰς σὲ etiam ipſum ϝδήσομαι quo nunc uſus ſum: tu vero non cognoviſti. *Sol.* Deſine, quæſo per Minervam: ac dic potius tale aliquid, quod etiam ego intelligam. *Lyc.* Ac quo pacto intelligas? *Sol.* Si mihi omnia iſta percurras quæ modo dixiſti à te cum ſoloeciſmo dicta, à me autem non animadverſa eſſe: & quo pacto in ſingulis peccatum ſit exponas. *Lyc.* Nequaquam, ô optime. longum enim modo facturi eſſemus dialogum: ſed de horum quidem unoquoque licebit tibi ſingulatim quærere. Nunc autem alia quædam perſequamur, ſi videtur. Ac primum ipſum hoc ἅπαξ, abſque aſpiratione, & cum tenui ſpiritu, utrum recte videatur dictum cum verbo ἵστημι compoſitum. Non enim ita præter rationem fuerit. Deinde & τὸ ἕ ὕβρεως, qua te à me affectum ais, ſi non hoc pacto dicam, ſed εἰς

antem, quæ attuli, exemplis τὸ ναῦ δὴ nuſquam junctum invenitur futuro. Proin ſi quis dixerit ναῦ δὴ ϝδήσομαι, is ſoloeciſmum commiſerit. Nec eſt ſoloeciſmus in ſimplici voce ϝδήσομαι, quod putavit interpres, ſed in ναῦ δὴ futuro ϝδήσομαι hic junctо, ut dixi. Huic ſimile eſt ἆρα σολικῶς de quo in initio harum notarum diſputavi. Plato enim pro eodem dixit ναῦ δὴ, ἆρα, ὠφέλον, ἴμαρ ὄφελον, τὸ ναῦ, ὠφ' ὀλίγῳ, ὀλίγῳ ὠφέλιμον, ὠφέλιμον & ὠφεῖν. Cum futuro autem αὐτίκα, μέλλω, αὖθις, εἰσαῦθις, ὕσον ἅπω, ὅπη πάσχετε, ὡς εἰς μακρόν. Occurrunt tamen etiam loca quædam ubi νῦν δὴ futuro jungitur, contra hanc Luciani & magiſtrorum præceptionem. Homerus Iliados H· Νῦν μὲν δὴ Ϝ πατρὸς δεικέλα πίσυνε λιάζω. Et alio loco: Νῦν ἦ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει. & ſæpius aliis in locis. Νῦν δὴ, inquit Plato, de legibus libro III. μᾶλλον βεβαιούμεθα. Idem in fine ultimi de legibus: Νῦν δὴ μαθησόμεθα ὅτι θαυμαστὸν ἐδέν. Idem in Phædone: Ω Σώκρατες ὕσως τον δή σε ὠφελήσει νῦν οἱ ἑταῖροι. Xenophon IV inſtitut. Cyri: Νῦν δὴ σὺ δηλώσεις. Thucydides VI: Καὶ ἀσφάλεια νῦν δὴ καὶ πολλὴ ἴσασθαι. Thomas ait etiam νῦν aliquando futuro junctum ſoloeciſmum eſſe. Εἰ παρέπεσεν, inquit, δηλῶσι τὸ τοῦ νῦν πλημμέλημα ποιεῖ, ὡς τὸ νῦν σοφὸς ϝδήσομαι· δεῖπαι γὸ ἢ σοφὸς χρήν. Sed nihil videtur tam firmum eſſe quod non alicubi labefactetur, ut ſuperius poſita exempla oſtendunt. *Grav.*

1 Τζρίζω σε καὶ εἰς σε] Τζρίζω σε ſcilicet eſt contumelia te afficio, ὑβρίζω εἰς σε, eſt cum in tuos amicos, aut quicquid ad te pertinet contumelioſus & injurius ſum, Moſchopulus eadem docet: Τζρίζω σε καὶ αὐτὸ Ϝ κῦ πάντα τρόπον ἀτιμάζω σε. δηλονότι δὲ ὕζρεως καὶ πληγῶν, & ἄλλης τινὸς ὑπηρείας. Τζρίζω εἰς σε αὐτὸ Ϝ ὑβρίσηκά τινα εἰς φίλον σόν, ἢ εἰς τα σοῖ σε ἐκδεικνυμαι ὡς ἀναιρήσθαι Ϝ ὕζρεις ὑπὸ σε. Attice igitur Plato in VI de legibus: Μήτε τινὰ ὕζρει ὑβρίζειν εἰς ζὸν οἰκέτας. Quod vero Lucianus ſubjicit ὑπὲρ τὸ εἰς παῖδα ὑβρίζειν λέληκεν οἷον εἰς Ϝ παιδοτριβίαν ὡς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ. Platonis verba ſic ſe habent: Οὐμῶν μὲν γὰρ κινδυνεύει ὑδένα διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς Ϝ παιδοτριβίαν. Lucianus in his accuſato: Τζρίζεις εἰς Ϝ διάλογον. Idem.

φαίλω ἴδιον, ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν. ὅτι τὸ μὲ σὲ ὑβρίζειν τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν, ἤτοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. τὸ δ' εἰς σὲ, ὅταν εἴς τι τῶν σῶν γίγνηται ἢ ὑβρις. ὃ γὰρ ὃς τις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἰς σὲ ὑβρίζει· καὶ ὅστις παῖδα καὶ φίλον, καὶ ὅς τις γε οἰκέτην. πολὺ γὰρ μᾶλλον ἔστι σοι, ἐπὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν λέγειν. οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὡς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ. Σο. καλῶς· τὸ διάφορον. Λυ. ἆρ' οὖν ἐστὶ τοῦτο καλλωπίς, ὅτι τὸ [1] ταῦτα ἀναλλάττειν σολοικίζειν καλοῦσιν; Σο. ἀλλὰ νὴ εἰσυμμι. Λυ. αὐτὸ δὲ τὸ ἀναλλάττειν; Σο. ἐμοὶ μὲν ταὐτὸν λέγειν δοκεῖ. Λυ. καὶ πῶς ἂν εἴη ταὐτὸν τῷ ἀναλλάττειν τὸ ἀναλλάττειν, ὥσπερ τὸ μὲ ἕτερα ἀντὶ ἑτέρου λέγειν, ὃ μὴ ὀρθῶς ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ, τὸ δὲ μὴ ὅλως ἀντὶ τοῦ ὄν; Σο. κατέμαθον ὅτι τὸ μὲ ἀναλλάττειν, τὸ μὴ κύριον ἀντὶ δὲ κυρίου λέγειν ἐστί. τόδε ἀναλλάττειν ποτὲ μὲν τῷ κυρίῳ, ποτὲ δὲ τῷ μὴ κυρίῳ χρῆσθαι. Λυ. ἔχει τινὰ καὶ ταῦτα κατανόησιν οὐκ ἄχαριν. τὸ δ' [2] ασυμβύζειν ἀντί τινος, τὴν οἰκείαν ὠφέλειαν σὲ, contumelioſum dicam, proprium id eſſe ego quidem non poſſum dicere: quoniam σὲ quidem ὑβρίζειν, idem eſt quod corpus tuum, ſive plagis, ſive vinculis, ſive etiam alio aliquo pacto. At εἰς σὲ quando alicui tuorum contumelia fit. Nam & qui uxorem tuam contumelia afficit, in te contumelioſus eſt, & qui puerum tuum, & amicum, & certe qui ſervum quoque. Nam præterquam de rebus ita tibi ſe res habet: quoniam & in res contumelioſum eſſe dictum eſt, ut in proverbium quemadmodum Plato dicit in Sympoſio. *Sol.* Intelligo differentiam. *Lyc.* Num igitur & hoc intelligis, quod ſi dicam, ταῦτα ἀναλλάττειν, ſolœciſmum vocant? *Sol.* At nunc ſciam. *Lyc.* Ipſum autem dici debere, ἀναλλάττειν. *Sol.* Mihi quidem videtur idem utrunque dicere. *Lyc.* At quomodo idem fuerit ἀναλλάττειν & ἀναλλάττειν. quando illud quidem eſt alterum cum altero commutare, videlicet id quod rectum non eſt, cum eo quod rectum eſt; hoc autem, id quod non eſt, cum eo quod eſt. *Sol.* Intelligo quod ἀναλλάττειν quidem ſit id quod proprium non eſt, pro eo quod proprium eſt, dicere. ἀναλλάττειν vero aliquando quidem eo quod proprium eſt, aliquando vero eo quod proprium non eſt, uti. *Lyc.* Habent quandam & hæc conſiderationem non injucundam. ασυμβύζειν autem ἀντί τινος: id eſt, propriam utilitatem

1 Ταῦτα ἀναλλάττειν] Moſchopulus videtur nonnihil à Luciano diſſentire: Ἐναλλάττειν, inquit, τὸ μεταθέτειν τὴν τάξιν ἀντιστρόφως, ἢ ἀναλλάξαι ἐπὶ τῶν ποιούντων ἐναντία λέγειν. Ταναλλάττειν τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν, ἢ ἁπλῶς τὸ ἕτερον ἀντὶ ἑτέρου εἰσάγειν. Sic hic locus legendus. Nec eſt in Luciano: *quod ſi dicam* ταῦτα ἀναλλάττειν *ſolœciſmum vocant*, ut vertit Micyllus: ſed ὅπερ τὸ ταῦτα ἀναλλάττειν σολοικίζειν καλοῦσιν, hoc eſt, *enarrando vel per hypallagen hiſce abuti dicuntur ſolœciſmum committere.* Sic ἀναλλάττειν eſt his abuti per ἀναλλαγήν. In iis quæ ſequuntur in Luciano, αὐτὸ δὲ τὸ ἀναλλάττειν, lacuna eſt ſic ex vetere codice, uti patet ex excerptis, ſupplenda: αὐτὸ δὲ τὸ ἀναλλάττειν εἴ τις ἀναλλάττειν λέγοι, *hoc dicere* λέγειν. Nihil certius. *Grav.*

2 Ασυμβύζειν σοί σι, & ἀντί τινος] De his ne convenit Moſchopulo cum Luciano. Συ-

λειπω δ' παραδέξομαι ἐμφαίνει· τὸ δ' περὶ τινα, τῶν ἐκείνῳ περὶ ὃν παραδέχεται. ἢ ταῦτα ἴσως μὲν ὑποσυλίχονται, ἴσως δ' ἂν ἀκριβῶσαι παρά τισι. βέλτιον δ' τὸ ἀκριβῶν ἐπίσχω. Σο. ὀρθῶς γὰρ λέγεις. Λυ. τόγε μὴν καθίζεσθαι δ' καθίζειν καὶ τὸ καθῆσον δ' κάθησο, ἆρ' οἶσθ', ὅπῃ διενήνοχεν; Σο. οὐκ οἶδα. τὸ καθίσθαι ἤκουόν σε λέγοντος, ὡς ἔστιν ἁφυλον. Λυ. ἢ ὀρθῶς γε ἤκουσας, ἀλλὰ τὸ κάθησο, δ' κάθησο διαφέρειν φημί. Σο. ἢ πῶς τοῦτ' ἂν εἴη διαφέρον; Λυ. πρὸς τὸ μὲν πρὸς τὸ ἑστῶτα λέγεσθαι, τὸ κάθησο. τὸ δὲ πρὸς τὸ καθεζόμενον, ἧσο ξεῖνε, ἡμεῖς δ' καὶ ἄλλοθι δήομεν ἐόντα,

tem ejus qui ſatagit, indicat: cum autem dico περί τινα, illius indicat, circa quem quis ſatagit, ſive obſequioſus eſt. Atque hæc quidem fortaſſe confunduntur à quibuſdam, fortaſſis autem etiam obſervantur: melius autem eſt obſervare unumquemque. *Sol.* Recte dicis. *Lyc.* καθίζεσθαι vero à καθίζειν, & κάθησον à κάθησο, ſcis quo pacto differant? *Sol.* Haud ſcio. καθίσθαι quidem audivi te dicere quod ſit alienum. *Lyc.* Et recte quidem audiſti. Sed κάθησο à κάθησον differre ajo. *Sol.* Et quo tandem inter ſe differunt? *Lyc.* Quod κάθησον quidem ad eum qui ſtat, dicitur: alterum autem ad eum qui ſedet. ut, ἧσο ξεῖνε, ἡμεῖς δ' ἀλλοθί δήομεν ἐόντα.

Rur-

Σκαδέξω, inquit Moſchopulus, ποῦς σι ὅταν σε ἀξιῶ ὑπομελείας τοῦ σώματος, ἀναδέξω ἀντὶ σε ὅταν ὑπομελῶμαι τὸ ποῦ σε παραμένειν. Grav.

1 Ἀλλὰ τὸ κάθησον τοῦ κάθησο διαφέρειν φημί] Nihil aliud vult Lucianus, quam κάθησον dici ad ſtantem, quem jubemus ſeſſum capere, κάθησο vero ad eum, qui jam ſedet, quemque rogamus, ne ſurgat. Thomas eadem tradidit quæ Lucianus: Ἄλλο, inquit, κάθησον καὶ ἄλλο κάθησο. Τὸ μὲν γὰρ κάθησον ποὸς τινα ἱστάμενον λέγεται ἵνα καθέσῃ. τὸ δὲ κάθησο ποὸς τὸ καθήμενον ἵνα κάθηται καὶ μὴ ἐξανασῇ ὡς τὸ παρ' Ὁμήρῳ· Ἧσο ξεῖν' ἡμεῖς δ' καὶ ἄλλοθι δήομεν ἐόντα. Sic lege hunc locum in edito libro ſatis mendoſum. quod vero paulo antecedit, τὸ καθίσθητι ἤκουόν σε λέγοντος ὡς ἔστιν ἁφυλον. *audivi te dicentem imperativum* καθίσθητι *ſede, vocem eſſe peregrinam vel barbaram*, Luciani forte reſpicit verba quæ in Lexiphane ſuo poſuit: Τὸ ἵπτατο, δ' ἀπαντῶμεν, δ' τὸ καθεδεῖς ἀλλ' μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς. Micyllus ex ſuperioribus Luciani verbis colligit hic aliquid deſiderari. cui equidem non invitus aſſenſero vel propter hæc verba quæ infra habentur. Οὐκ οἶδα οἷον ἐστι συγχεῖσθαι ἀνήρ. Σολ. παύου οἶδα νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος. Nam Lucianus de proprietate vocabuli συγχεῖσθαι nuſquam in hoc libello locutus eſt. Nunc viciſſim Thomam & Phrynichum audiamus. Ἐκαθίσθην, inquit Thomas, καθεδεῖς, καθεδήσομαι, καθεδῆναι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων βαρύτονα λέγε ἐκαθίζομαι, ἐκαθίζομεν, καθεδάμαι, καπεδίμενος, καθεδοῦμαι καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων. Phrynichus ἐκαθέσθη, καθεδεῖς, καθεδήσομαι καὶ πληθυντικὰ καθεδήσονται ἄφυλα. Parum igitur Attice Heliodorus in IV: Καθεδεῖς δὲ πλησίον διέσῃ συχάτης ἔλεγον. Et Baſilius in epiſtola: Ταῦτα λογιζόμενοι πολὺν χρόνον ἐκαθεζόμεθα. Lucianus in priore verarum narrationum: Ὀπωσθῶσιν δὲ ἀφρικαθεδοῦντες ἀσφαῖρ δὲ ἀεὶ τραπέζαν. Herodianus in V: Συνεκαθεδεῖς αὐτῷ ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ θρόνου. Ioſephus Ἀρχαιολογίας libro II: Καθεδεῖσθαι ἐπὶ τινος θρόνου. Idem libro VIII: Καθεδεῖσται δ' ἐν Βύβλῳ. & pluribus aliis in locis. De καθίζω & καθίζομαι Thomas Magiſter: Καθίζω ἐγὼ καὶ καθίζομαι καὶ καθίζω ἕτερον. Pollux ſcribit Xenophontem καθίζειν uſurpaſſe pro καθίσαι ἀοριστικῶς. Locus eſt in II φιλοσόφους· Καὶ ἀπαγγέλλομέν σε δὲ Ἀριαῖος ἐκ συνόδου ἐλθὴ εἰς τὸ ὄρθιον τοῦ βασίλειον κα-

ἀνὴρ ἔ μὴν καθίζομεν. πάλιν δὲ εἰρήσω, ὅτι τὸ τοῦτο διαλλάττειν, ἀμφισβητεῖν ἐστί. τὸ δὲ καθίζω, ἔ καθίζομαι ἆρά σοι δοκεῖ μικρὸν τι διαφέρειν, εἴπερ τὸ μὲ ἕτερον ἡγῇ, τὸ καθίζειν λέγειν. τὸ δὲ μόνους ἡμᾶς αὐτοὺς, τὸ καθίζεσθαι. Σο. καὶ τοῦτο ἱκανὸς διειλήλυθας, καὶ δὴ λέγε· ὅτι γάρ σε δεῖ ἀκροᾶσθαι. Λυ. ἑτέρως γὰρ λέγοντα οὐ καταγνοίς, ἢν οἶδα, οἷον ἐστὶ ξυγγραφεὺς ἀνήρ; Σο. πάνυ οἶδα νὴ μὰ σὲ ἀκούσας τοῦτο λέγοντα. Λυ. ἐπεὶ καὶ τὸ καταδυλοῦν σὺ μὴ ἴσως ταυτὸν τῷ καταδυλοῦσθαι νενόμικας, ἐγὼ δὲ οἶδα διαφορὰν οὐκ ὀλίγην ἔχον. Σο. ποῖα ταῦτα; Λυ. ὅτι τὸ μὲ ἑτέρῳ, τὸ καταδυλοῦν σ' ἑαυτῷ λέγει. Σο. καλῶς λέγεις. Λυ. καὶ ἄλλα δέ σοι πολλὰ ὑπάρχει μανθάνειν, εἴπερ μὴ αὐτὸς εἰδέναι οὐκ οἶδας δόξεις. Σο. ἐκ ἂν δόξαιμι. Λυ. ἐκὸν τὰ λοιπὰ ἐάσωμεν ἀναβαλόμενοι, νὴ δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον.

Rursum itaque dictum sit, quod qui hæc commutat, vitium incurrit. καθίζω autem à καθίζομαι, num tibi parum distare videtur? Siquidem καθίζειν dicendo, alterum sedere facimus: καθίζεσθαι vero, nosmet ipsos solos. *Sol.* Et hæc sufficienter prosecutus es. Atqui dic: ita enim oportet te docendo præire. *Lyc.* Nam me alio pacto dicentem non intelligis. Non nosti quale sit ξυγγραφεὺς ἀνὴρ? *Sol.* Omnino novi, ut qui te audierim hæc dicentem. *Lyc.* Quoniam & καταδυλοῦν tu quidem fortassis idem cum καταδυλοῦσθαι putasti: ego vero scio differre non parum. *Sol.* Quomodo? *Lyc.* Quod hoc quidem alteri, καταδυλοῦν autem sibi ipsi fit. *Sol.* Pulchre dicis. *Lyc.* Etiam alia vero multa licet tibi discere, si modo non ipse tibi scire, cum nescias, videbere. *Sol.* Non videbor facile. *Lyc.* Proin reliqua in posterum rejiciemus, in præsentia autem dialogum dissolvamus.

καθεῖν collocatum esse. Sic καθίζειν δίκην apud Demosthenem & Galenum. Moschopulus: Καθίζω ἕτερον μεταξαπικῶς. ℰ καθίζω ἐγὼ ἀμεταξάτως. Καθημαι δὲ ἐγὼ ἀεὶ μεταξάτων, &c. Τὸ καθεσθήσομαι, ℰ ἐκαθέσθην βάξασα. Alibi Thomas: Τὸ καθίζω ἐ μόνον τίθεται αὐτὸ ἕτερον ποιεῖν καθίζειν ἀλλὰ καὶ ἑαυτόν. Lucianus in Nigrino: Καὶ καθίσας ἑαυτὸν ἄσπερ ἐν θεάτρῳ Graec.

1 Ξυγγραφεὺς ἀνήρ] Ξυγγραφεὺς, inquit Thomas, ὁ μόνον ὁ συγγραφόμενος ἀλλὰ καὶ ὁ ἐκδεδομένος τινα, ἤτε ἄλλου ὢν ἑαυτῷ γράμματον, οἷος ἦν Θουκυδίδης, ἀλλα καὶ γράφοντας ψηφίσματα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συγγραφὰς ἐκάλουν. Θουκυδίδης· Καὶ ἐν σπονδαῖς οἱ ξυγγραφεῖς, ἄλλο μὲν οὐδέν. Ammonius quoque pœne eadem habet: Γεωμετρόμενος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τὰ παρ' ἑαυτῷ γεγονότα συγγραφόμενος· ὡς Ἡρόδοτος. Ξυγγραφεὺς δὲ ὁ πάρ' ἑαυτῷ γεγονότα ὡς Θουκυδίδης. Itaque secundum horum sententiam ξυγγραφεὺς dicitur non solum de scriptore & auctore librorum, sed & de scriba lenatus, aut alius collegii. *Idem.*

2 Τὸ μὲν καταδυλοῦμαι ἑτέρῳ, τὸ δὲ καταδυλοῦν ἑαυτῷ] Moschopulus paulo aliter: δυλῶ ἐμαυτὸν, καταδυλοῦμαι ἢ Ἑλλάδα. Pro Luciano facit illud Thucydidis: Τὰς μὲν ξυγκαταδυλοῦν ἂν στρατιὰν ἐς αὐτοὺς τὸ τῶ θαλάσσης μέρος. Ex Moschopuli sententia dixit idem in III: Τὰς μὲν καταδυλουμένας ἢ Ἑλλάδα. Idem.

PHI-

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ, Η ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΟΣ.

PHILOPATRIS, SEV QVI DOCETVR.

ARGVMENTVM.

Sive Luciani, ſive alius ſcriptum hoc fuit, videtur is Trajano Cæſari, ob victoriam in Oriente partam, potiſſimum gratulari voluiſſe, contra eos qui per id tempus ſive ipſi urbi, ſive alteri alicui loco (nam patriam ſolum vocat) pericula & clades præſagiebant, quos ipſe à principio ſophiſtas appellat: ad finem tamen ita deſcribit, ut propemodum Chriſtianos intelligere videatur. Eò enim pertinet, quod in fine de Perſico ſupercilio, de Suſis, & de tota Arabum regione meminit. Omnia enim illa à Trajano devicta in populi Rom. poteſtatem illis tum temporibus rediere, ut apud Dionem & Eutropium, & cæteros, qui ejus ætatis hiſtoriam ſcripſerunt, videre eſt. Et hinc alterius tituli cauſſa eſt, quo Philopatris dialogus hic inſcribitur. Quòd autem ad diſcipulum pertinet, fingitur is, qui patriæ fortunæ ac proſperitati tantopere ſtudet, tum ab eo, qui cum ſermonem habet, de deo vero & religione recta informari, tum ab iis, qui patriæ malè ominabantur, ejuſdem inſtitutionis cauſſa, in communem cœtum ac ſocietatem introductus fuiſſe, Vnde & catechumenus in ipſo dialogo infrà vocatur, quo nomine Chriſtiani vocare ſoliti aliquando fuere, eos quos pietate & religione ſua informare nuper cœpiſſent.

ΤΡΙΕΦΩΝ.

Τί τοῦτο ὦ Κριτία, ὅλον σεαυτὸν ἠλλοίωσας, καὶ πῆς ὀφρῦς κάτω συνέτραξας, μύχιον δ' βυσσοδομεύεις, ἄνω δὲ κάτω φερόμενος, καρδαλεόφρων ἐοικὼς καὶ τ' ποιητῇ, ἄλγεα τὰ σὰ

TRIEPHO.

Quid hoc ô Critia? totum te ipſum immutaſti, & ſupercilia deorſum contraxiſti, profundum autem quippiam alta mente verſas, ſurſum atque deorſum inambulans, vaframenta meditanti ſimilis, quemadmo-

1 Τί τοῦτο] Non eſt hujuſce Luciani, ſed antiquioris alicujus. Multa id arguunt, Primùm ineptiæ ſtili, cum aliæ omnibus paginis, tum illæ p. 765. φὺ φὺ, &c. Deinde ratio temporis. Nam Syrus noſter Lucianus pervixit ad tempus belli Marcomanici anno Chriſti CLXXI. ut patet in Pſeudomante: at hic nebulo ſe baptiſatum ſignificat à D. Paulo. D. Paulus verò martyrii palmam accepit imperantis Neronis anno XIII. FalliturqueBaronius Neronis anno XII. verba illa hujuſce Dialogi

ἀλλ' παρεπάς; μή πω περιχάρητον πηδήσαι, ἢ Ἑκάτην ἐξ ἅδου ἐληλυθέναι, ἢ καί τινι θεῶν ὁμοίας συμπέπτωκας; οὐδέπω γάρ σε τοιαῦτα εἰκὸς πάσχειν, εἰ καὶ αὐτὸν ἠκηκόεις ἐμοῦ τὸ κόσμον κλυδωνᾶσαι, ὥσπερ ἐπὶ τῷ Δευκαλίωνος. σοὶ λέγω ὦ καλὲ Κριτία, οὐκ ἀΐεις ἐμοῦ ἐπιβοωμένου τὰ πολλὰ, καὶ ἐς βραχὺ μετιόντος; δυσχεράνεις καθ' ἡμῶν, ἢ σκληκάφωσας, ἢ καὶ τὰ χειρὸς παλαιήσουσα ἐπιμένεις; Κρ. ὦ Τελεφῶν, μέγαν τινα, καὶ ἀπόρρητόν λόγον ἀκήκοα, καὶ πολλαῖς ὁδοῖς διεπεπλεγμένον. ἔτι ἀναπεμπάζω τὰς ὕβρεις, καὶ τὰς ἀκοὰς διαφράττω, μή πω ἐπ' ἀκεύστοις ταῦτα, ὦ Ἀμφύξιον σύμφυτες, ὦ μῦθος τοῖς ποιηταῖς χρήσιμος, ὡς καὶ Νιόβη ποτέ. ἀλλὰ κἂν κρεμνὸν ὠθήσῃ ἐπὶ κεφαλῆς σκοδιήσας, εἰ μὴ ἐπίκρεμάς μοι ὦ τᾶν. ὦ τὸ τοῦ Κλεομβρότου πήδημα τοῦ ἀμβρακιώτου ἐμυθολόγει ἐπ' ἐμοί. Τε. Ἡφέλες τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνον φάσμάτων, ἢ ἀκουσμάτων, ἅπερ Κριτίαν ἐξέπληξαν. πόσοι γὰρ ἐμβρόντητοι ποιηταί, καὶ περιβλοήτου φιλοσόφου, οὐκ ἐξέπληξέν σε τῶν Βαβυλωνίων, ἀλλὰ λῆρος πάν-

admodum poëta ait: Pallorque genas tibi cœpit. Num alicubi Cerberum aſpexiſti, aut Hecatem ab inferis huc egreſſam? aut etiam deorum alicui conſultò occurriſti? Nondum enim talia tibi accidere conveniebat, etiamſi ipſum audiviſſes mundum aquis obrutum iri, quemadmodum Deucalionis tempore factum eſt. Tibi dico, optime Critia, an non audis, me tantopere inclamantem, & brevi adeò appropinquantem? utrum indignatione aliqua adverſum nos percitus es, an obſurduiſti, an verò etiam expectas, dum te elata manu impellam? *Cri.* O Triephon, magnum quendam & admirabilem audivi ſermonem, multiſque viis tractatum. Ac nugas iſtas adhuc memoria repeto, aureſque obturo, ne cubi etiam amplius audiam talia, & inſania nimia dirigeam, fiamque poëtis fabula, perinde ut Niobe olim. Quin per præcipitium in caput devolverer alicubi, veluti vertigine actus, niſi, ô amice, inclamaſſes mihi, adeoque & Cleombroti ſaltus, Ambraciotæ illius, de me fabula ferretur. *Tri.* Papæ, quàm mirabiles iſtæ apparitiones, ſive auſcultationes fuere ſcilicet, quæ Critiam adeò perculêre. Quot enim attoniti poëtæ, & præſtigiatores philoſophi, percellere mentem tuam non potuere, ſed nugæ

logi, Γαλιλαῖοι ἀναφαλαντίας, ὀππίρνοι, ἐς τρίτον ἔσχατον διεγελάσας δ' ὕδατι ἠφάνισεν, adſcribens huic Luciano. Nam qui potuit Lucianus hic à Neronis anno XII. & Chriſti LXIIX. ad annum Servatoris CLXXI. pervivere, ſive annis CIII? Atqui etiam poſt bellum Marcomanicum, quin Lucianus hic aliqua commentatus ſit negari non poteſt. Saperdæ autem prorſus illi ſunt, qui propter ea quæ in extremo dialogo iſto, de Babyloniis, Ægyptiis, Perſis, Scythis verba fiunt, hujuſce diſtortiſſimi fœtus parentem, ad tempora imperatoris Trajani referunt, cùm ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere poſſe, quivis facile lolio non vitiatans, perviderit. Planè quidem quiqui tam belli pueri pater eſt, Neronis principatu eum ſuſcepit. *Marcil.*

1 Ἀποφύξω] Gloſſas veteres: ἀποφύχω. *dirigeo.* Menag.

1 Τὰν

πε γένοιτο ἐπὶ σοί. Κρ. πίπαυσο ἐς μικρὸν, καὶ μηκέτι παρενοχλήσῃς ὦ Τριφῶν. ὁ γὸ παρεστηκὼς, ἢ ἀμελητέος ἡμῖν ἢ παρ' ἐμοῦ. Τρ. οἶσθ' ὅτι ὀ μικρὸν, οὐδὲ δύνασθε φεύγειν πᾶσμα ἀνακυκλεῖς, ἀλλὰ καὶ λίαν τὰ ἀπόῤῥητα. ὁ γὸ χρὼς, ὃ τὸ ταυρηδὸν ἐπιβλέπειν, καὶ τὸ ἄστιβὲς τῆ βάσεως, τὸ ἄνω τι, ὃ κάτω διοπολεῖν, δρίγνωσίν σε καθίστησιν. ἀλλ' ἄμπαυσον ἢ δεινῶ, ἐξίμεσον τὰς ὕβρεις, μή τι καὶ πάθῃς. Κρ. σὺ μὲ ὦ Τριφῶν, ὅσον πίλεθρον ἀνάδραμε ἀπ' ἐμοῦ, ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα ἐξάρῃ σε, καὶ πεδάρσιον τοῖς πόλοις ἀναφορῆς. καί πω καθίστασαι, Τριφόντιον πέλαγος κυβιομάχης, ὡς ἢ Ἴκαρος ποτέ. ἃ γὸ ἀκήκοα πρώην ὄδῃ τὰ τερασκοπούντων ἐκείνων σοφιῶν, μεγάλως ἐξώγκωσί μου τὴν γαστέρα. Τρ. ἐγὼ μὲν, ἀναδραμὸν ὁπόσον καὶ βάλῃ. σὺ ἢ, ἄμπαυσον ἢ δεινῶ. Κρ. φὺ, φὺ, φὺ, τὰ ὕβρεις ἐκείνων. ἰὺ, ἰὺ, ἰὺ, ἰὺ, τὰ δεινῶν βασάνων. αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, τὰ κενῶν ἐλπίδων. Τρ. βαδεῖ ἢ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας διέρχεται. ζεφύρου γὸ ἐκπνέοντος λάβρα, ὃ τοῖς κύμασιν ἐπιβιάζοντος, βορέου ἄρτι ἀπὸ τῆς Προποντίδος κενίσαντος, ὡς ἄρτι κάλων αἱ ὁλκάδες τὰ Εὔξεινον πόντον οἰχόμεναι, τὰ κυμάτων ἐπικυλινδουμένων ὑπὸ ἢ φυσήματος. ὅσον οἴδημα τοῖς ἰσχίοις ἐνέκειτο. πόσος ἠχὼ ῥυσμὸς, ὃ κλόνος τῆς γαστρὸς σε συνεῖχεν. πολύποτον σαυτῶν ἀναπίμπλης, τοσοῦτος ἀκήκοας. ὡς καὶ κατὰ τὰ πρωτῶδες, ὃ ἄρτι τὰ ὀνύχων ἤκουσας. Κρ. ἃ προσεδόκων τι ὠ nugæ tibi fuere omnia? *Cri.* Desine paulisper, ô Triephon, neque molestus amplius sis. Nequeenim contemnendus, aut negligendus mihi eris. *Tri.* Scio equidem, quòd neque parvam, neque contemptu facilem rem apud te volvis, sed admodum etiam arcanam. Nam & color, & quòd taurinum quiddam tueris, quodque pedibus consistere nequis, sed sursum atque deorsum inambulas, conspicuum te facit. Verùm respira aliquantulum à malis, & nugas istas evome, ne quid patiare mali. *Cri.* Tu quidem, ô Triephon, quantum jugeri spacium extenditur, tantum à me hinc curriculo abi, ne te spiritus in sublime attollat, & supra terrā elatus pleri sque appareas. Atqui alicubi etiam decidens Triephonteum pelagus de te nominari facias, quemadmodum Icarus de se Icarium olim. Nam quæ audivi hodie, à ter execrabilibus istis sophistis magnopere ventrem mihi tumefecerunt. *Tri.* At ego quidem retro cursu abibo, quantum etiam voles. Tu verò respira à malis istis. *Cri.* Phy, phy, phy, phy, nugas illas. Heu, heu, heu, heu, consultationes malas. Væ, væ, væ, væ, spei inani. *Tri.* Papæ, qualis evaporatio, ut nubes pervertit. Nam cùm vehemens Zephyrus inspiraret, fluctusque impelleret, boream modò per Propontidem movisti, ut flatu concitatis undis onerariæ naves Euxinum pontum per funes adeant. Quantus tumor in intestinis latuit? Quantus autem tumultus, quantaque agitatio ventrem concussit tibi? Auritum sanè quàm teipsum ostendis fuisse, qui tam multa audieris, adeò ut etiam juxta monstrosum illud: per ungues audiveris. *Cri.* Atqui mirabile non est, ô Triephon,

Τελεσφῶν ἀκηκοίαμεν ἢ ἐξ ὀνύχων. Ε γὰ κνήμῃ γαστρὸς πεφύκαμεν, Ε κεφαλῇ κύκνου, ἢ ἀνδρείαν φύσιν, ἐς γυναικείαν συνεργοβατοῦσα, ἢ ὀπὶ γυναικῶν ὄρνεα μεταβαλλόμενα. Ε ὅλως περιπόδης ὁ βίος, εἰ βάλοι τις σοὶ πιστεύειν τοῖς ποιηταῖς. ἀλλ' ἐπεί σε πρῶτον κιχάνω τῇ σῇ ἐνὶ χώρᾳ, ἀπίωμεν ἔνθα αἱ πλάτανοι τὴν ἠλιον εἴρουσιν, ἀηδόνες ἢ, ἢ χελιδόνες εὔηχα κελαδοῦσιν, ἵν' ἡ μελῳδία τῶν ὀρνίων τοὺς ἀκροὰς ὑπηδύσασα, τὸ τε ὕδωρ ἠρέμα κελαρύζον, τοὺς ψυχαὶς καθέλξειε. Τελ. ἴωμεν ὦ Κελτικέ. ἀλλὰ δέδια μή σε ἐπῳδὴ τὸ ἡκροσμένον ἐπῇ, καί με ὕσωσι, ἢ φάρμακον, ἢ ἄλλο τι τῶν ἀψύχων ἀπεργάσηται ἢ θαυμασίαν σε αὐτὴν καθέπληξεν. Κελ. νὴ τὴν Δίκην αὐδήεσσαν, ἐ τοῦτο γνήσιστον ἐπὶ σοί. Τελ. ἔτι με ἐξεφόβησας, τὴν Δίκην ὑπομνύμενον. τί γὰρ ἂν δυνήσηται ἀμυνόμενά σε, εἰ ἀδικαίως τὸν ὅρκον; οἶδα γὰρ καὶ σὲ μὴ ἀγνοεῖν ὅσον ἐστὶ Διός σε. Κελ. τί λέγεις; ἐ δυνήσεται ὁ Ζεὺς ἐς τάρταρον ἀπόπεμψαι; ἢ ἀγνοεῖς ὡς τὸν θεὸν πάντως ἀπέῤῥιψεν ἀπὸ τοῦ θείου βηλοῦ, καὶ τὴν Σαλμωνέως ἀνθεστῶτα, ταῦρον κατεκεραύνωσε, καὶ τὸν ἀστραγαλίστην ἔτι καὶ νῦν, ἀδικοῦντα τὴν ποιητῶν, τιζενοκρέπτορα, ἐ γυναικολέτην ἀνυμνεῖται, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ; Τελ. σὺ μὲν ὦ Κελτικέ, πάντα παρίδραμες τὰ τοῦ Διός. ἀλλ' εἴ σοι φίλον, ἄκρας ἐπὶ κύκνου ἵππου ἐφίσετο, καὶ σάτυρος δ' ἀσέλγαινε, ἀλλὰ καὶ ταῦρος; ἐ εἰμὴ τὸ πορνίδιον σκιῆν πεφεὼς ὑπεμήσατο, ἐ διέφυγε λέπ τοῦ πελάγους, τάχ' ἂν ἠροτρία, συντυχὼν

phon, per ungues audisse, quando & tibiam, ventrem spectasti esse & caput parere, & virilem naturam in muliebrem effectu transire, deinde & ex mulieribus aves transformari: & in summa, prodigiosa vita ipsa est, si poëtis credere voles. Sed quia te primùm offendi, hocce loco, abeamus, si vis, eò ubi platani solem arcent, luscinia autem & hirundines canora perstrepunt, quò videlicet avium concentus aures exhilarans, & aqua leniter susurrans, animos demulceat. *Tri.* Eamus sanè Critia. Verùm illud metuo, ne fors incantatio quædam sit, id quod audisti, & me pistillum, aut portarum obicem aliquem, aut simile quiddam rerum inanimatarum efficiat, præclara ista tua consternatio. *Cri.* Ita me amet cœlestis Iupiter, ut nihil tale in te siet. *Tri.* Amplius etiam terrefecisti me, quum Iovem dejerasti. Quid enim ille poterit ulcisci te, etiamsi fidē jurisjurandi transgrediaris? Arbitror enim neque te de Iove isto tuo ignorare. *Cri.* Quid ais? an non poterit Iupiter in tartarum præcipitare me? An ignoras, quòd deos omnes dejecit à divino illo ætheris pavimento? & Salmoneum, qui contrà tonare ausus fuerat, paulò antè fulmine præcipitavit, & ut petulantissimus quisque est, etiam nunc. A poëtis autem & Titanum victor, & Gigantum interfector carminibus celebratur, quemadmodum & apud Homerum. *Tri.* Tu quidem Critia, omnia ea percurristi, quæ Iovi tribuuntur: sed si tibi ingratum non est, ausculta. An non Cygnus ille fuit & Satyrus ob petulantiam, imò & Taurus? Ac nisi scortillum istud celeriter in humeros sustulisset, & per pelagus effugisset, fortassis araret etiam nunc, ubi in agricolam ali-

γενέσθαι, ὁ βροντοποιὸς, καὶ κεραυνοβόλος σὺ Ζεύς; Ε ἀνὴρ δ' κεραυνοβολεῖν, τῇ βασιλῆϊ κατακεῖσθαι τε; τὸ δ' καὶ Αἰθίοψι σὺν ἀνωμοχείᾳ, ἀνδράσι μελανόπροις, Ε τῷ ὄψει ἐζοφωμένοις, καὶ ἐς δὶς δεκ' ἐλίκας μὴ ἀφίσασθαι, ἀλλ' ὑποβρεχμένοις καθεδεῖσθαι παρ' αὐτοῖς, πάντα τηλικοῦτον ἔχων, οὐκ αἰσχύνῃ ἄξια; τὰ δ' ἄστυ, Ε δ' Ἴδης, Ε τὸ κυοφορεῖν καθ' ὅλα δ' σώματος, αἰσχύνομαι καὶ λέγειν. Κερ. μῶν τὸν Ἀπόλλωνα γ' ἐπορυσόμεθα, ὃς σοφὸς ἄριστος, Ε ἰατρὸς ὢν γελᾷ; Τερ. τὸ ψυδρόμυθον λέγεις; τὸ, Κροῖσον παρῶν διολωλεκότα, Ε μετ' αὐτὸν, Σαλαμινίους, καὶ ἑπτέρυς μυρίους, ἀμφίλοξα πᾶσι μαντεύμασι; Κερ. τὸ Ποσειδῶνα δ' τί; ὃς τρίαινα ἐν ταῖν χέροιν κρατῶν, Ε ἀλιτηρόν τι, Ε κωδωνοπληκτικὸν βοᾷ ἐν τῷ πολέμῳ, ὅσον σὺν ἀνιαχλοι ἄνδρες, ἢ δεκάχλοι. ἀλλὰ καὶ σεισίχθων ὁ Τρῳῶν ἐπονομάζεται. Τερ. τὸ μοιχὸν λέγεις, ὃς τὴν δ' Σαλμωνέως παῖδα τὴν Τυρὼ, παρῶν διέφθειρε, καὶ ἔτι ἐπιμοιχεύει, Ε ῥύσης, Ε δημαγωγὸς τῶν τοιούτων ἐστί; τὸ δὴ Ἄρεα τὸν δ' δεσμῷ πιεζόμενον, Ε ἐσμοῖς ἀλύτοις μὲν τὸ Ἀφροδίτης συνόμνον, πάντων τε τῶν θεῶν ἅμα τὴν μοιχείαν ὑπ' αἰσχύνης σιωπώντων, ὁ ἱππεὺς Ποσειδῶν ἔκλυσε δακρύοις ὥσπερ τὰ βρεφύλλια, τὰς διδασκάλους δεδιότα, ἢ ὥσπερ αἱ γραῦς, κόρας ἐξαπατῶσαι. ἐπίκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα. τὸ δ' ἀμφίλαλον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτίραν τὸν πρεσβύτην θεὸν, τὸν Ἄρη ἀπέλυσε θέμενον. ὥστε καὶ μοιχός ἐστιν, ὡς aliquem fortè incidisset iste tuus tonitrua faciens, & fulmina jactans Iupiter, & pro eo quod nunc fulmina jaculari dicitur, stimulo impelleretur. Illud autem quòd cum Æthiopibus convivatur, hominibus nigricantibus, & vultum obscuratis, & in duodecimum usque solem ab illis non discedit, sed apud ipsos vino madefactus desidet, idque cum barbam tantam habeat, an non quæso, pudore dignum fuerit? Quòd autem ad aquilam attinet, & ad Idam, & quòd imprægnari per totum corpus solet, etiam dicere erubesco. *Cri.* Quid igitur, num Apollinem dejerabimus, ut qui vates optimus sit, & medicus ô bone. *Tri.* Vanum atque mendacem istum vaticinatorem dicis? qui Crœsum paulò antè perdidit, & post ipsum, etiam Salaminios, aliosque innumeros, obliqua atque ambigua omnibus illis respondendo. *Cri.* Neptunum autem quid? qui & tridentem manu tenet, & in bellis immensum atque terribile quiddam clamat, quantum alii viri mille, aut etiam decies mille: præterea & terræ tremefactor, ô Triephon, appellatur. *Tri.* Adulterum istum dicis, qui Salmonei filiam Tyro, paulò antè vitiavit, & adhuc etiam mœchatur, liberatorque & patronus hujusmodi vitiorum est. Nam Martem cum vinculis premeretur, & nodis insolubilibus cum Venere arctaretur, cæteris diis omnibus præ pudore silentibus, equestris iste Neptunus exolvit, in lachrymas profusus scilicet, perinde ut pueruli magistros formidantes, aut quemadmodum aniculæ, puellas decipientes. Instabat autem precibus Vulcano, ut solveret Martem. Ac claudicans iste deus, misertus dei senioris & vetusti, liberavit Martem: quare & mœchus est, ut

μοιχὸς ἀφοσίζῃ. Κρι. Ἐμεῖσθαι ἔτι; Τρι. μὴ μοι τὸ κακόδουλον, ὦ ἀσελγεστάτη Διὸς, καὶ τὸ ἀσελγομανὲς ἐπὶ τοῖς μοιχοῖς. Κρι. Ἄρεια ἦ, καὶ Ἀφροδίτην οἶδα μὴ δεδιέναι σε, ἀφ' οὗ τὸ παθοδιαβλητὸν πρὸς αὐτὸν ἀφ' σῦ. ὥστε ἐάσομέν τοῦτο. σὲ Ἀθηνᾶς ἔτι ἐπιμνησθήσομαι, τὸ παρθένον, τὸ ἐνόπλιον, καὶ καθαπληκτικῆς θεᾶς. ἢ καὶ τὴν τὸ γοργόνειον κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει φερόμενον, τὴν μεγαλόπτην θεόν. ἐρεῖς γάρ τι καὶ περὶ αὐτῆς. Τρι. ἐρῶ σοι καὶ περὶ ταύτης, ἂν μοι ἀποκρίνῃ. Κρι. λέγε σύ, τί γε βλάπτει. Τρι. εἰπέ μοι ὦ Κριτία, τί τὸ χρήσιμον τὸ γοργόνειον, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἢ θεὰ ἐπιφέρεται; Κρι. ὡς φοβερόν τι θέαμα, καὶ ἀποτρεπτικὸν τῶν δεινῶν. ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς πολεμίους, καὶ ἐπιφανείας τὴν νίκην ποιεῖ ὁπόταν βάλλῃ. Τρι. πῶν καὶ ἀφ' τοῦτο ἡ γλαυκῶπις ἀνακαμφότερος; Κρι. καὶ μάλα. Τρι. καὶ ἀφ' τί δὲ τοῖς σώζειν δυναμένοις, ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις, μηδὲν ἧττον τοιοῦτον, ἢ αὐτῶν, ὡς ἡμᾶς ἀνακαμφότερος ἐργάσωνται, ὥσπερ τὴν ἀθλιότητα; Κρι. ἀλλ' ἔοικεν ἡμῖν πρόσωθεν ἐπιβοηθεῖν, ὥσπερ τοῖς θεοῖς, ἀλλ' εἴ τις αὐτὴν ἐπιφέροι. Τρι. καὶ τί τοῦτ' ἐστιν; ἐθέλω γὰρ καὶ σὲ εἰδέναι, ὡς ἐξευρημένον τι τοιοῦτο, καὶ ἐς μάλιστα κατορθωκότα. ἀγνοῶ γὰρ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν, πλὴν γε τοῦ ὀνόματος. Κρι. αὐτὴ κόρη ἐφαίνετο ὡραιοτάτη, καὶ ἐπὶ-

ut qui mœchos conservet. *Cri.* Quid igitur, Mercurium? *Tri.* Apage mihi veteratorem istum, improbum, Iovis libidinosissimi servum, ipsum quoque libidine insanientem in adulteria. *Cri.* Proinde neque Martem, aut Venerem recepturum esse te scio, ut qui jam antea abs te calumniis impetiti fuerint. Quapropter missus & hos faciamus. Minervæ autem adhuc mentionem faciam, virginis videlicet armatæ, & terribilis deæ, quæ & Gorgonis caput pectori applicatum habet, deam Gigantum interfectricem. Non enim opinor, habes, quod de ipsa dicas. *Tri.* At dicam tibi etiam de ista, si mihi respondere voles. *Cri.* Dic, quicquid volueris. *Tri.* Dic mihi igitur, Critia, quæ Gorgonis hujus utilitas est, & cur pectori gestamen hoc dea applicatum habet? *Cri.* Vti terribile quoddam spectaculum, & quod mala avertere possit. Sed & hostes perterrefacit, & victoriam utroque inclinantem, quocunque ipsa vult, advertit. *Tri.* Num ob hoc ipsa quoque Glaucopis insuperabilis est? *Cri.* Atque admodum. *Tri.* Cur igitur non illis potiùs qui servare possunt, quàm qui servantur, femora adolemus taurorum atque caprarum, ut nos quoque insuperabiles reddant, perinde atque Minervam? *Cri.* Atqui non potest illa eminus auxiliari, perinde

ut diis, sed solùm si quis ipsam ipsum est? Volo enim ex te scire, maximè perfectè assecutus sis. Ferunturi, præterquàm nomen. *Cri.* Ipsa quidem puella fuit, elegans,

gestat. *Tri.* Et quidnam hoc uti qui inveneris talia, & quam Ignoro enim omnia, quæ de ipsa

1 Τὴν μεγαλόπτην θεόν] Τῆς μεγαλόπτης θεᾶς dicere debuit. Gorgonis caput, vocare Deam Gigantum interfectricem, non placet. *Menag.*

ερως. Περσέως ἢ τούτῳ δόλῳ ἀποτεμομένου, ἀνδρὸς ἡγησαίου, ἐς μαγικὴν δύσημερίαν, ἐπῳδαῖς τούτῳ περιῳδήσαντος, ἄλλως οἱ θεοὶ τούτῳ ἐχρήσαντο. Κρι. τυὶὰ μ' ἐλάνθανέ ποτε τὸ κωλὸν, ὡς ἀνθρώπων θεοὶ ἐνδεεῖς εἶσι. ζώσης ἢ, τί τὸ χρήσιμον; ὠφεσθαι εἰζίτο ἐς παιδοχοΐαν, ἢ κρυφίως σωιφθείρετο, ἐ κρῖλω αὐτῷ ἐπαυίμαζε. Κρι. νὴ τὸ ἄγνωτον ἐν Ἀθήναις, παρθένος διέμεινε μέχρι τ ἀποθανῆς. Τρι. ἐ εἴ τις παρθένον κεφαλὴν ἀποτέμηται, ταῦτ' γένοιτο φόβητρον τοῖς πολλοῖς. οἶδα γὰρ μυρίας ἀφμελλίτη τεμηθείσας πόρνας ἐν ἀμφιρύτῃ. Κρήτλω δὲ μὴ κακλίεσθ. νὴ εἰ τοῦτο ἐγίνωσκον ὦ κακλὶ Κριτία, πόσας γοργόνας σοι ἀπήγαγον ἐκ Κρήτης, καὶ σε φρατηγίτλον ἀνεζεμαχήσων ἀπεκατέστησα, ποιητὴ ἢ, ἐ ῥήτορες, κ' πολύ με Περσέως διέφερον, ὡς πλείονας γοργόνας ἐφόρησά τε; ἀλλ' ἔτ' ἀτιμηθῶ τὸ τ Κρητῶν, οἳ τάφον ἐπιδείκνυθ μοι Διός σε, νὴ τὰ τλῶ μητέρα βρέψαντα δύχμια, ὡς ἀνηλεῖς οἱ λόχμαι αὐτὴν ἀφμέτνοσι. Κρι. ἀλλ' οὐκ ἐγίνωσκες τλῶ ἐπῳδλῶ, κ' τὰ ὄργια. Τρι. εἰ ταῦτα ὦ Κριτία ἐξ ἐπῳδῆς ἐγένετο, τάχ' ἂν νὴ σε νεκρὸν ἐξλώτεσεν ἄν, κ' ἐς τὸ γλυκύπαιον φάος ἀνήγαγον. ἀλλὰ λῆρος, παίγνια τε, ἐ μῦθοι, ὧν τ ποιητῶν περιτολογήματα. ὥστε ἔασον νὴ τούτλω. Κρι. Ἦρω ἢ τλῶ Διὸς γαμετλῶ, ἐ κεκίνητο, ἢ ἀφροδίτη; Τρι. σιγᾶ τ ἀσελγοστάτης ἕνεκα μίξεως, ἐ τλω ἐκ ποδῶν, ἐ χερῶν ἐκπεπτωκότλω, παράδραμε. Κρι. ἐ πῶς ἐπωμόgans, & amabilis. Perſeus autem, cùm huic dolo caput amputaſſet, vir generoſus & in arte magica laudatus, carminibus illam incantaſſet, in munimentum dii ſibi ipſam retinuerunt. *Tri.* Hoc præclarum olim me latuit, quòd dii hominum quoque indigent. Quæ autem viventis utilitas fuit? meretricabatur nimirum per cauponas, aut latenter vitiabatur, deinde ſe ipſam virginem appellabat. *Cri.* Non per ignotum Deum Athenis: ſed virgo permanſit, uſque ad decollationem. *Tri.* Ergo ſi quis virgini caput amputaverit, terriculamentum hoc ipſum erit multitudini? Novi enim innumeras membratim & per partes diſſectas inſula incircunflua, Cretam illam nomine dicunt. Quòd ſi igitur cognoviſſem hoc, ô optime Critia, quàm multas tibi Gorgonas ex Creta huc attuliſſem, teque ducem inſuperabilem reddidiſſem. Poëtæ autem & oratores, multò me Perſeo antepoſuiſſent, ut qui plures Gorgonas inveniſſem. Verùm res Cretenſium, adhuc memini: qui mihi ſepulchrum Iovis tui iſtius demonſtrabant, & occultas valles, quæ matrem ejus enutrierant, quanquam adhuc viridia ipſa ea arbuſta eſſent. *Cri.* At neſciebas incantationem, & ſacrificia quibus utendum fuiſſet. *Tri.* Si hæc, ô Critia, per incantationes facta ſunt, fortaſſis etiam ab inferis excitaſſet illam, & in lucem dulciſſimam reduxiſſet. Sed nugæ iſta, ac ludicra & fabulæ ſunt à poëtis prodigioſè confictæ. Quapropter & hanc omitte. *Cri.* Iunonem autem, uxorem Iovis, & ſororem eandem, an non recipis? *Tri.* Tace obſecro, propter intemperantiſſimum concubitum, & iſtam ex manibus pedibuſque extentam, curſù prætervehe. *Cri.* Quem-

σωμαί γε; Τρι. ὑψαμέδοντα Θεὸν, μέγαν, ἄμβροτον, ἀοσμίσματα, ἦν πατρὸς, πνεῦμα σὺν πατρὸς συμπροφύμενον, ἓν σὺν τρισῖν, ἐξ ἑνὸς τρία ταῦτα νόμιζε. Ζεῦα τόνδ' ἡγοῦ Θεόν. Κρι. ἀριθμεῖσθαι με διδάσκεις, ἢ ὄρκῳ ἢ ἀριθμητικῇ. ἢ γὰρ ἀριθμεῖς ὡς Νικόμαχος ὁ γερασηνός. σὺν οἴδα γὰρ τί λέγεις, ἓν τρία, τρία ἕν. μὴ τὴν πεντακτυν φῄς τὴν Πυθαγόρου, ἢ τὴν ὀγδοάδα, ἢ τριακοάδα; Τρι. σίγα τὰ νέρθε, καὶ τὰ σηπῆς ἄξια. σὺν οὐδὲ μετρεῖν τὰ ψυκλῶν ἴχνη. ἐγὼ γὰρ σε διδάξω τί τὸ πᾶν, καὶ τίς ὁ κοσμοῦ πάντων, καὶ τί τὸ σύστημα καὶ πανθός. ἢ γὰρ κοσμοῦ καλῶ ταῦτα ἅπαντα, ἄκουε σύ. ἡνίκα δὲ μοι γαλιλαῖος σύνεστιν, ἀναφαλαντίας, ἐπίρρινος, εἰς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα σκοπήσας, ὅτι ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, εἰς τὰ τῶν μακάρων ἴχνια παρεσκεύασεν, καὶ σὺν τῶν ἀσεβῶν χάρας ἡμᾶς ἐλυτρώσατο. καί σε ποιήσω καὶ μὲ ἀκοῦσαι, ἐπ' ἀληθείας ἄνθρωπον. Κρι. λέγε ὦ πολυμαθέστατε Τριεφῶν. δέδοικα γὰρ ἔσχατον. Τρι. ἀνέγνωκάς ποτε τὰ τοῦ Ἀριστοφάνους δραματοποιοῦ ὄρνιθας πεποιημένα; Κρι. καὶ μάλα. Τρι. ἐκεχάρακται παρ' αὐτῷ τοιόνδε. χάος ἦν, καὶ νὺξ, ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον, καὶ τάρταρος εὐρύς. γῆ δὲ, οὐδὲ ἀὴρ οὐδὲ οὐρανὸς ἦν. Κρι. εὖ λέγεις. εἶπα τί ἐγώ. Τρι. ἦν φῶς ἄφθιτον, ἄόρατον, ἀκατάνοητον, ὃ λύει τὸ σκότος, καὶ τὴν ἀκηδίαν

nam igitur tibi jurabo? *Tri.* Deum altè regnantem, magnum, ætherium atque æternum, filium patris, spiritum ex patre procedentem, unum ex tribus, & ex uno tria. Hæc tu Iovem puta, hunc existima Deum. *Cri.* Numerare me doces, & jusjurandum, arithmetica tibi est. Nam & numeras perinde ut Nicomachus ille Gerasenus. Neque enim intelligo quid dicas: Vnum tria, tria unum: num quaternionem dicis, Pythagoricum illum, an octernionem, an numerum ex triginta constantem. *Tri.* Tace ea, quæ infrà sunt, quæque silentio digna. Non licet hoc pacto metiri pulicum vestigia. Ego enim docebo te, quid sit universum, & quis fuerit ante omnia, & quæ item constitutio, quod-ve corpus vniversi. Quando autem me Galilæus ille convenit, recalvaster, naso justo præditus, qui in tertium usque cœlum per aërem ingressus est, quæque optima atque pulcherrima sunt, inde didicit, per aquam nos renovavit, in beatorum vestigia insistere fecit, & ex impiorum regionibus nos redemit. Ac te faciam, si me audieris, verè hominem. *Cri.* Dic quæso doctissime Triephon. Timore enim quodam jam correptus sum. *Tri.* Legisti-ne aliquando Aristophanis Comici poëtæ fabulam, Aves? *Cri.* Atque admodum. *Tri.* Scriptum ab eo tale quippiam ibi est: A principio chaos, & nox, & tenebræ nigræ erant, & tartarus altus, Nulla autem terra, nec aër, aut polus ullus adhuc. &c. *Cri.* Rectè dicis, quid autem postea? *Tri.* Erat lux incorruptibilis, invisibilis, incomprehensibilis, quæ dissolvit tenebras, & informitatem

1 Σίγα τὰ νέρθε, καὶ τὰ σηπῆς ἄξια] Senarius. *Menag.*

1 Οὐδὲ

ταύτῃ. ἀπήλασεν. λόγῳ μόνῳ ῥηθὲν ὑπ' αὐτοῦ, ὡς ὁ βραδύγλωσσος ἀπεχράψατο, γῆν ἔπηξεν ἐφ' ὕδασιν. ὑρανὸν ἐτάνυσεν. ἀστέρας ἐμόρφωσεν ἀπλανεῖς. δρόμον διέξαξε, ὃς σὺ σέβῃ θεός. γῆν ϑ' τοῖς ἄνθεσιν ἐκόσμησεν. ἄνθρωπον ἐκ μὴ ὄντων εἰς τὸ εἶναι παρήγαγε. καὶ ἔστι σὺ ὑρανῷ βλέπων δικαίους τε, κἀδίκους, ἐν σὺ βίβλοις τὰς πράξεις ἀπογραφόμενος. ἀνέκπαθῶς ϑ πᾶσιν, ἣν ἡμέραν αὐτὸς ὑπεθέλετο. Κρι. τὰ ϑ τ' μοιρῶν ἐπινενοημένα εἰς ἅπαντας, εἰ χαρεῖσί μοι καὶ ϑ ταῦτα; Τρι. τὰ ποῖα; Κρι. τὰ τ' εἰμαρμένης. Τρι. λέγε ὦ πολὲ Κριτία τῶν τ' μοιρῶν. ἐγὼ ϑ μαθητὴν ἀκούσομαι σοῦ. Κρι. ἦ Ὅμηρος ὁ ἀοίδιμος ποιητὴς ἔφησε;

Μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

ὡς ϑ μεγάλως Ἡρακλῆς,

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακληείη φύγε κῆρα,

Ὅπερ φίλτατος ἦεν Διὶ κρονίωνι ἄνακτι,

Ἀλλά ἑ μοῖρ' ἐδάμασσε, καὶ ἄρχαλέος χόλος Ἥρης.

ἀλλὰ καὶ ὅλον τ βίον καταμέμφεται, καὶ τὰς ἐν τούτῳ μεταβολάς. ἴσῃ δ' ἐπιὼν,

Πείσεται ἄσσα οἱ αἶσα, καὶ ἀζήκλωστος πάρ βαρεῖα,

Γιγνομένῳ πήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

ἐν τὰς ἐν ξένῃ ἐπωχὰς, ἀπ' ἐκείνης γένεσθ',

Ἠδ' ὡς ἄθλον ἐκόμεθ', ὅς με σφέτερον κατέδεκτο.

Καὶ πέμπ', ἐδίπω αἶσα φίλῳ ἐς πατρίδ' ἱκέσθαι.

tem istam abegit, verbo solo dicto ab ipsa, quemadmodum tardilinguis iste descripsit: Terram firmavit super aquas, cœlum explanavit: stellas formavit fixas, cursum ordinavit, quas tu venereris ut deos. Terram autem & floribus exornavit, hominem ex nihilo, ad essentiam produxit. Estque in cœlo, aspiciens justos pariter & injustos, & in libris describens cujusque actiones. Rependet autem omnibus, quam diem ipse præcepit. *Cri.* Quæ autem à Parcis agglomerata cunctis sunt: etiam ne illa inscribunt? *Tri.* Qualianam? *Cri.* Ea quæ ad fatum pertinent. *Tri.* Dic mihi ô optime Critia, de Parcis. Ego verò discere gestiens, ex te libenter audierim. *Cri.* An non Homerus poëta celebris ait?

At fatum effugit nemo (mihi crede) virorum.

De magno autem Hercule idem ait:

Nec vis Herculea Parcam vitavit amaram.

Quanquam diis charus foret, & Iovis inclyta proles.

Sed fato, atque ira domitus Iunonis iniquæ est.

Quin & totam vitam, omnesque in ea mutationes, fato constitutas atque ordinatas esse, idem innuit, quum ait: Vbi ille deinde,

Illa feret, quæcunque deus, Parcæque malignæ
Neverunt genito, cum matris prodiit alvo.

Etiam in peregrino solo retentiones ab eadem illa fieri, ut quum Vlysses ait:

Atque uti susceptum placido rex Æolus ore
Miserit in patriam, sed nondum fata sinebant.

ὥστε πάντα ὑπὸ τῶν μοιρῶν γίνεσθαι ὁ ποιητὴς μεμαρτύρηκε. τὸν γὰρ Δία μὴ θελῆσαι τὸν υἱὸν Θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι, ἀλλὰ μᾶλλον Αἱματοέσσας ψεκάδας κατέχευεν ἔραζε, Παῖδα φίλον περὶ πυρὸς, τὸν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε Φθίσειν ἐν Τροίῃ.

Quare omnia à Parcis fieri, poëta testatus est: Iovem autem neque filium voluisse
Ab infanda defendere morte,
sed potiùs
Sanguineas cœlo guttas diffudit ab alto,
Ob natum, quem Patroclus prope mœnia Trojæ
Occisurus erat.

ὥστε ὦ Τριεφῶν, ἀφ' οὗτο μηδὲν πλέον ἐπιθεῖναι τοῖς τῶν μοιρῶν ἐπιλήσῃς, εἰ καὶ τάχα πεδάρσιος ἐπιγένοιο μὴ δὲ διδασκάλου, καὶ τὰ λανθάνοντα ἐμυήθης. Τρι. καὶ πῶς ὁ αὐτὸς ποιητὴς ἂν καλὸς Κριτίας, διπλοῦν ἐπιλέγει τὸν εἱμαρμένον, καὶ ἀμφίβολον; ὃς τὸν μὲν πατέρα λαβὼν, τοιοῦτον δὲ τέλος συνῆνεγκεν. τοῖον γὰρ ποιήσαντα, ἑτέρῳ τέλει ἐντυχεῖν. ὡς ἐπ' Ἀχιλλέως, Διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάσιο τέλοσδε,

Quamobrem, Triephon, ob hæc nihil amplius addere de Parcis volueris, etiamsi fortassis in sublime sublatus fuisses, unà cum præceptore, & arcanis illis initiatus. *Tri.* Et quomodo ipse ille poëta, ô optime Critia, duplex allegat fatum & ambiguum. ut qui hoc quidem fecerit, talem exitum sortiatur: aliud autem faciens, in alium eventum incidat. Vt de Achille, quum dicit:

Εἰ μὲν κ' αὖθι μένω Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
Ὤλετο μοι νόστος, ἀπειρέσιον δέ μοι ἔσται κλέος ἄφθιτον ἔσσεται.
Εἰ δέκεν οἶκον δ' ἵκωμαι,
Ὤλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι ἔσται.

Mater ait geminis me ferri ad funera fatis.
Nam si hîc perfistam, pugnemque ad mœnia Trojæ,
Eripitur reditus mihi: at inclyta fama sequetur.
Sin autem patriam repetam charosque penates
Fama perit, verùm in longum mihi ducitur ætas.

ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Εὐχληΐδῃ,
Ὃς ῥ' οὐ εἰδὼς κῆρ' ὀλοὴν, ἐπὶ γῆρας ἵκανε.
Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολυΐδος,
Νόστῳ ὑπ' ἀρχαλέῃ φθίσθαι οἳς ἐν μεγάροισιν,
Ἢ μετ' Ἀχαιῶν ἡνυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.

Sed & de Euchenore ait:

Qui non ignarus fati, conscenderat æquor.
Namque huic sæpe senex, Polyidus dixerat ante,
Aut morbo in patria perituram, & inter amicos:
Aut manibus Teucrorum, atque inter Dorica castra.

Οὐχὶ παρ' Ὁμήρῳ ταῦτα γέγραπται, ἢ ἀμφίβολα αὐτὰ, καὶ ἀμφίκρημνα ἀπάτη; εἰ γὰρ βάλῃ καὶ

An non apud Homerum hæc scripta sunt? aut non ambigua hæc, atque adeò anceps deceptio? Quòd

Δὸς ἐπιβήσομαι σοὶ τῷ λόγῳ. [1]οὐχὶ τῷ Αἰγίσθῳ εἴρηκεν ὡς ἀπροφυλάκτῳ μὲν τῷ μοιχείᾳ, καὶ τῷ Ἀγαμέμνονος ἐπιβουλῆς, ζῶν καθήμαρτημένου χρόνου, ἐπιβαλομένῳ ὃ πάσῃ-σιν, ὃ καθυστερεῖν δυνάτῳ; τοῦτο κἀγὼ πολλάκις πεύμενος διατέλω, εἰ καὶ χείρης τὸ πλησίον, δυνατωθήσῃ ὑφ' ἧς δίκης. εἰ δέ γε μὴ τοῦτο πράξῃς, βιώσῃ καλῶς, οἶδέ σ' ὡς ὑμῖς τέλος θανάτοιο μιχείη. οὐχ ὁρᾷς ὡς ἀδιόρθωτα τὰ τῶν ποιητῶν, καὶ ἀμφίλογα, καὶ μηδέπω ἡρμοσμένα; ὥστε ἴσως ἄπρακτα, ὡς καὶ σὺ τὰ πάλαι ἐπιγραμμένοις βίβλοις τῶν ἀγαθῶν ἀπογράφῃ. *Κρι.* εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς ὦ Τριφῶν· ἀλλά μοι τόδε εἰπέ, εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν οὐ τῷ ἱερογλυφικῷ χαράττεται. *Τρι.* πάνυ, εἰ τύχοι γε χρηστὸς καὶ οὗτος ἔθνος. *Κρι.* πολλὰς μὲν γραφὰς φῄς οὐ τῷ ἱερογλυφ, ὡς ἄπρακτα ἀπογράφεσθαι. *Τρι.* σώφρων, καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον Θεοῦ δίχα. ἀλλὰ καπνὸν ὑμῶν, πείθου πρὸς ἐμοῦ, εἴπερ ζῆν χρῄζεις εἰς τὸν αἰῶνα. εἰ ἱερὸν ὡς ἀληθῶς ἐξήπλωσε, γῆν ὃ ἐφ' ὕδατος ἔπηξεν, ἀστέρας ἐμόρφωσεν, ἄνθρωπον ἐκ μὴ ὄντος πεποίηκε, τί παραδόξου, καὶ τοῖς πράξεσι πίστιν ἀναπεφάσθαι; ἐγὼ σοὶ οἰκίδιον κἀσκιδάπιον, οἰκέτιδας ὃ καὶ οἰκίσεις σὺν αὐτοῖς συναγαγὼν, οὐδέ ποτέ σε διέλαθε τούτων πρᾶξις ἀπόκρυφος, πόσῳ μᾶλλον τὰ πάντα πεποιηκότα Θεὸν, οὐχ ἁπλῶς

Quòd si placet, etiam Iovis orationem tibi addam: Annon Ægistho dixit: quòd si ab adulterio & insidiis Agamemnonis sese contineret, fato illi constitutum esse, ut in longum tempus viveret. Si verò in animum induceret, facere ista, mortem effugere non posse? Atque ad eum modum ego quoque vaticinatus sæpe sum: Si occideris proximum morti, condemnaberis judicio, si verò hoc non feceris, vives rectè. Nec te fas, adeò festinam incurrere mortem. An nos vides quàm minimè correcta aut emendata sunt, quæ à poëtis dicuntur? quamque item ambigua & obliqua, nec dum certa sede stabilita. Quare omnia isthæc missa fac, ut & te in cœlestibus bonorum libris inscribant. *Cri.* Bene omnia revolvis Triephon, sed mihi illud responde: Vtrum & Scytharum res in cælo describuntur. *Tri.* Omnes, Siquidem & inter gentes Chrestus fuerit. *Cri.* Multos sanè scribas in cœlo narras, quando cuncta describuntur. *Tri.* Bona verba, Critia, neque quicquam contemptum aut vile de Deo dextero loquaris, sed Catechumenus existens, persuaderi à me tibi sine, si modò vivere cupis in ævum. Nam si cælum explanavit ut pellem, terram autem firmavit super aquas, stellas formavit, hominemque ex nihilo, ut esset, in lucem produxit, quid mirum adeò, si res quoque omnium ibi describantur? Nam & tu si domunculam aliquam ædificasses, ancillas autem & servos in ea multos congregasses, nunquam te lateret quicquam eorum, quæ ab illis gererentur, quamvis abjectum & vile. Quanto igitur magis probabile est, eum qui omnia creavit, Deum, cuncta expe-

1 Οὐχὶ τῷ Αἰγίσθῳ] Lego ἐμοίχῳ Αἰγίσθῳ. Palm.

1 Παρε-

παντὸς τὸ ἀνηλίκιον ἀφαιρεῖν ἐκείνου πρᾶξιν, καὶ ἔννοιαν; οἱ γάρ σε θεοὶ, Κότταβον τοῖς εὖ φρονοῦσιν ἐλθόντα. Κρι. πάνυ εὖ λέγεις καί μοι ἀνυποφόρως ὁ Νιόβης παρεῖναι. ὡς ἡδέως γὰρ ἄνθρωπος ἀναπέφηνα. ὥστε τοῦτο τὸ θεῖον ἀφεῖλῆσθαί σοι, μὴ καινόν τι παρεῖναι παρ' ἐμοί. Τρι. εἴπερ γε καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς, μή τι παρεῖόν τι ποιήσῃς εἰς ἐμοί, ἢ ἕτερον μὴ κάθῃ σὺν φρουροῖς, ἄλλο δ' εἴπῃς. ἀλλ' ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ἀκουσόμενον ἄφεσον, ὅπως καὶγὼ κἀγὼ χρήσωμαι, καὶ ὅλως ἀλλοιωθῶ, καὶ ἐξ ὡς ἡ Νιόβη ἀπαυδήσω, ἀλλ' ὡς ἀηδὼν ὄρνεον ᾠδήσομαι, καὶ τῷ θαυμασίᾳ σε ἐκπλήξει καὶ ἀνήκεστον λειμῶνα σκηναγωδήσω. Κρι. νὴ τὸν ἐμὸν τὸν σὸν πατρός, ἢ τοῦτο ᾠδήσῃ. Τρι. λέγε, ὦ δαίμων, δύναμιν δὲ λόγου λαβών. ἐγὼ δὲ καθεδοῦμαι, δέσμιος αἰακίδιον ὁπόταν λήξειεν ἀείδων. Κρι. ἀπήειεν ἐπὶ τὸν λεωφόρον, ὑπηχούμενός γε τὸ χερσαιότατα. καὶ δὴ ὁρῶ πολὺν πάμπαλιν ἐς τὸ ὦς ψιθυρίζοντας. ἐπὶ δὲ τῇ ἀκρᾷ, ἐφῳτο τοὺς κείλεσιν. ἐγὼ δὲ παρῆσα ἐς ἄπαντας, καὶ τὸν χεῖρα τοῖς βλεφάροις ὑπερκύψας, ἐσκοπιαζον ὀξυδερκέστατα, εἴ πως τὸν φίλων γνώσομαι. ὁρῶ δὲ Κρέσπον τὸν Πολιτικόν, παιδοῦν φίλον ὄντα, καὶ συμπολιτικόν. Τρι. αἰσθάνομαι τοῦτον. τὸν ἐξισωτὴν γὰρ εἴρηκας. εἶπε τί; Κρι. ὁ δὲ πολλὰς ὑπαγκωνισάμενος, ἦκον ἐς τὸ ἐσθόσω. ὁ δὲ τὸ ἐωθινὸν χαῖρε εἰπών, ἐχώρει ὡς αὐτόν. ἀνθρωπίσκος δέ τις, τὸ μὲν χαρίεν, σεσημασμένος

peditè, ac facilè percumere; & uniuscujusque consilia & actiones animadvertere. Nam tui dii, pro Cottabis, ab iis qui rectè sapiunt, habentur. *Cri.* Rectè omnino dicis, & mihi nunc diversum accidit, atque Niobe olim: ex statua enim in hominem conversus sum. Quare jam deum istum tibi appono, & juro, quòd mali à me nihil patiêre. *Tri.* Si modò ex corde me diligis, ne quid alienum aut novum in me facias, Neve aliud celes animis, aliudque loquaris. Verùm age mirabilem illam auscultationem tuam tandem profer nobis, ut & ego expallescam, & prorsus immuter, & non quemadmodum Niobe, obmutescam, sed, uti Philomela in aviculam convertar, & mirabilem istam consternationem tuam in prato viridi Tragico quodam modo decantem. *Cri.* Ita per filium ex patre, haudquaquam istud fiet. *Tri.* Dic modò, ac spiritu potestatem dicendi accipiens. Ego verò sedebo, Æacidem expectans, dum cantum finiat ille. *Cri.* Abieram in viam publicam, empturus videlicet ea, quibus maximè opus habebam. Atque ibi video multitudinem admodum magnam, in aurem mutuo susurrantes, audiendi autem studio etiam labiis inhærebant. Ego verò oculos per cunctos circumferens, & manum supercilliis incurvam supernè obducens, inspectabam quàm acutissimè, sicubi amicorum aliquem contemplarer. Video autem Cratonem Politicum illum, qui mihi à puero usque amicus fuit, & in conviviis unà consuetus. *Tri.* Intelligo quem dicis, Inspectorem videlicet illum, sed quid postea? *Cri.* Multis itaque opposito cubito dimotis, in anteriorem partem penetravi, & matutinum illud Ave præfatus, accedebam ad ipsum. Cæterùm homuncio quidam, nomine Charicenus, vetu-

γεροῦλλον, ῥεῖζον τῇ ῥινὶ, ὑπόθετον μύξων. ἐχρεμπτῷ ἐπισυρρύφων. ὁ δ' ὠλύλλων, κυανόπτερος ἐνάτης. εἶτα ἤρξατο ἐπιφθέγγεσθαι κακλαχημένον. ἔστ' ὡς ἔφθεγξεν, τὰς τ' ἐξιστῶν κακλαλείπτ' ἐλεπισμὰς, καὶ τὰ χρέα τοῖς δανείσταις ἀποδώσ. κἠγώ, τὰ οἰκία πάντα, καὶ τὰ δημόσια, καὶ τὰς εἰραμάγγας δέξεται, μὴ ἐρέσθαι τ' τέχνης. ἐκαπεφλυάρει ἔτι πικρότερα. οἱ δὲ αὐτὸν δ', ἤδοντο τοῖς λόγοις, καὶ τῇ καινῇ τ' ἀκυσμάτων ἐφθέγκειντ'. ἕτερος δ', τὸν μὲν Χλευόχαρμος, τριβώνιον ἔχων πολύσαθρον, ἀνυπόδετός τε, καὶ ἄτριπτος, μετέπειτα, τοῖς ἀδόσιν ἐπικροτῶν, ὡς ἐπιδείξαιό μοι τὰς κωμῳδίας, ἐξ ἐρέου ἐξαγλυόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην, ἐν τῷ ῥάπτῳ ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱερογλυφικοῖς γράμμασιν, ὡς ἔστ' τῷ χρυσῷ ἐπικλύσαι τὴν λεωφόρον. ἦν δ' ἐγὼ, καὶ μὰ τὰ Ἀριστάνδρου, καὶ Ἀρτεμιδώρου, εἰ καλῶς ἀποβησόμενα ταῦτά γε τὰ σύμπαντα ἐν ὑμῖν. ἀλλὰ σοὶ μὲν, τὰ χρέα πληθυνήσεται ἀναλόγως τῇ ἀποδόσεως. ἔστ' δ', ἐπιπολὺ δ' ὀβολὸν γε σεσηψήσεται, ὡς πολλῶν χρυσίων δύπορηκώς. καὶ ἐμοί γε δοκεῖτε ἐπὶ λευκηράδα πίτυλον, καὶ δῆμον ὀνείρων καθαρθέντες, τοσαῦτα ὀνειροπολεῖν ἐν ἀπαρεῖ τ' νυκτὸς ὥρης. οἰδὲ, ἀνεκάσχασαν ἅπαντες, ὡς ἀποπνιγόντες ὑπὸ γέλωτος, καὶ τ' ἀμαθίας μὲν κατέγνωσαν. ἦν δ' ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, μῶν κακῶς πάνυ ἐξεργάσωμαι, εἰ ἐπαυτί κωμικοῦ μύθου, καὶ ὁ μὲν Ἀρίστανδρον τὸν Τελμισέα, καὶ Ἀρτεμίδωρον τὸν Ἐφέσιον ἐξιχνεύσας τοῖς vetulus, emarcidus, & naſo ſtridens, tuſſiebat primò intimum quiddam, excreabatque languidum. Erat autem ſputum morte ipſa lividius. Deinde cœpit loqui voce attenuata & exili admodum. Hic, ut antè dixi, inſpectorum relinquit eleipaſmos, & debita fœneratoribus reddet, & penſiones omnes tam privatas, quàm publicas, præterea & eiramangas capiet, non inquirens cujuſque artem. Atque etiam amarioia his nugabatur. Illi autem qui circa ipſum erant, delectabantur verbis hiſce, & novitati rerum, quas audiebant, advertebant animum. Alius autem quidem, cui nomen Chleuocharmus, pallium habens admodum putre, ſine calceis, & tegmine capitis incedens, interloquebatur dentibus applaudens, ut demonſtravit mihi malè veſtitus quidam, qui ex montibus advenerat, detonſa coma, in theatro ſcriptum nomen literis ſacris, & arcanis, quòd iſte auro inundaturus eſſet viam publicam. Ego verò inquam, At juxta Ariſtandri & Artemidori præcepta, non ita bonum eventum habebunt hæc inter vos ſomnia. Sed tibi quidem debita multiplicabuntur, ſecundum proportionem penſionis, iſte autem quàm plurimum obolo etiam carebit, tanquam qui multo auro tam dives fuerit. Ac mihi quidem videmini ſuper Leucadem petram, & ſomniorum populum conſopiti, tam multa ſomniare, nocte quaſi in puncto exiſtente. Illi verò cachinnos ſuſtulerunt univerſi, ita ut riſu propè ſuffocarentur: meque ignorantiæ condemnarunt. At ego ad Cratonem converſus, inquam, Num perperam omnia olfeci ut comico modo dicam aliquid, & non juxta Ariſtandrum Thelmiſenſem, & Artemidorum Epheſium inveſtigavi ſomnia? Tum

ὀνείρατα; ἦ δ' ὅς, Σίγα ὦ Κριτία, εἰ ἐκμυθεῖς, μυσταγωγήσω σε τὰ κάλλιστα, καὶ τὰ νῦν γιγνόμενα. ἃ δ' ὄνειρός τίς ἐστιν, ἀλλ' ἀληθῆ. ἐκβήσεσθαι δ' εἰς μέσα μετρίως τοῦτο ἀκηκοὼς παρὰ τοῦ Κράτωνος, καὶ τὸ ἀληθὲς τῆς ἀβροσίας αὐτῶν κατηγοροῦντος, ἠρυθρίασα. καὶ σκυθρωπάζων ἐπεμεμφόμην. εἷς δέ, δριμύ, καὶ πανοῦργος οἶδεν, ἁρπάσας μου τοῦ λώπους, ἐπαφῆκεν, ῥᾳδίως ποιήσας πεισθέντος τι, καὶ παρασυρέντος τοῦ τε παλαιοῦ μίσους οἰκεῖον διαμένοντος. εἰς λόγους δὲ τῶν παρεκπίπτοντες, πείθει με τὰ κακοδαίμονα εἰς γῆθεν ἀνθρώπους παραφυῆναι, καὶ ἀποφρὰς τὸ δὴ λεγόμενον ἡμέρας, συλλυρῆσαι. ἔφασκε γὰρ πάντα ἐξ αὐτῶν μυσταγωγηθῆναι. καὶ δὴ διήλθομεν Σιδηρᾶς τε πύλας, καὶ χαλκοῦς οἴδους. ἀναβάθρας δὲ πλείστας καταπλησάμενοι, εἰς χρυσόστεγον οἶκον ἀνήλθομεν, οἷον Ὅμηρος τὸν Μενελάου φησί. καὶ δὴ ἅπαντα ἐκπαπλάζον, ὅσα ὁ πανάθλιος οἰκεῖος ἐθεώμην. ὁρῶ δὲ οὐκ Ἐλένην καὶ Δί', ἀλλ' ἄνδρας ἐπικεκυφότας, καὶ καθαχρωμένους. οἰδὰ, ἰδόντες, γήθησαν, ἐξεναύλιας παρεγγύησαν. ἔφασκον γὰρ, ὡς εἴποιμι λυχνοκαύγελίαν ἀγαγόμενοι. ἐφαίνοντο γὰρ ὄντως ὡς τὰ κάκιστα δύσμενοι, καὶ ἔχαιρον ἐπὶ τοῖς λυχνοῖς, ὥσπερ οἱ ποιητοὶ ἐπὶ διάτρῳ. τὰς κεφαλὰς δ' ἄλλη κόπτε, ἐψαθύριζον. μετὰ δὲ τὰ, ἤροντό με,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες.

Χρησὸς γὰρ ἂν εἶναι, δηλός γε ἐκ τῆ-

Tum ille: Tace, inquit, Critia. Si enim silentium ages, edocebo te sacrorum pulcherrima, & quæ nunc futura sunt. Non somnia hæc sunt, sed res ipsa. Eventum autem capient in mensem qui dicitur Mesori. Hæc postquam audissem à Cratone, & lubricam ipsorum mentem cognovissem, erubui, & tristitiam præ me ferens, abii, multis Cratonem inculando. Vnus autem illorum, acerbum, & Titanicum quiddam obtuens, arreptum me veste, vellicabat, conventionem fecisse & credens, & ab inveterato illo numine instigatus: verbis autem hæc extendendo, persuadet mihi infœlici, ut ad præstigiatores istos homines accederem, & in diem atram, quod dici solet, incurrerem. Dicebat enim se, omnia ex ipsis, quæ ad sacra & arcana pertinerent, edoctum esse. Atque ita pertransivimus, ferreasque portas, & ærea limina. Multis autem superatis scalis, in domum aurato fastigio insignem ascendimus, qualem Homerus Menelai fingit esse, Atque ipse quidem omnia illa contemplabar, quæ insularis ille adolescens. Videbo autem non Helenen, mehercle, sed viros in faciem inclinatos & pallescentes. Illi autem ubi me conspexerunt, gavisi sunt, & ex adverso ad nos accesserunt. Dicebant enim, num quod triste nuntium afferremus. Nam videbantur isti, quàm pessima optare, gaudebantque trisibus & malis, perinde atque in theatro furiæ. Capita autem inter se juncta tenentes consusurrabant. Postea interrogaban me:

Quisnam es & unde venis, quæ patria, quique parentes
Sunt tibi. Nam frugi quidem esse appares utique ex habitu. Tum ego:

μοσθ⊙. ἰὼ σ' ἐγὼ, ὀλίγοι γε χρηστοί, ὥσπερ βλέπω πασαχοῦ. Κριτίας ⅁ τὄνομα. πόλις δέ μοι ἔνθεν, ὅθεν ἡμῖν ἡμῖν. ὡς δ' ἀεργοτάτην τὴν ἐπυνθάνοντο, πῶς τὰ τ' πόλεως, καὶ τὰ ⅁ κόσμου, ἦν δ' ἐγὼ, χαίρουσί γε πάντες, κ) ἔπεσι χαιρήσουσ). εἰδὼς, ἀνίδυον ταῖς ὀφρύσιν, οὐκ ἔτω. δυσκολεῖ γὰρ ἡ πόλις. ἦν δ' ἐγὼ κ) τῶν αὐτῶν γαμῶ, ὑμεῖς περιόψεσθε ὄντες, κ) ὡς λίαν ὑψηλὰ ἅπαντα καθορῶντες, ὀξυδερκέστατα καὶ τάδε γενοήκατε. πῶς ⅁ τὰ ⅁ αἰθέρ⊙; μῶν σκολιὸν ὁ ἥλι⊙, ἢ ⅁ σελήνη κ) ⅁ ἑῴα κρύπτεται; ὁ Ἄρης εἰ πεπηγυῖα τ Δία, κ) ὁ Κρόν⊙ ἀμεμπτήκασι τ ἥλιον, ἡ Ἀφροδίτη εἰ μ) ⅁ Ἑρμῆ συνοδεύει, καὶ Ἑρμαφρόδιτος ἀποκυήσουσι, ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἥδεσθε, εἰ ῥαδίως ὑετὸς σκήπτουσι, εἰ νιφετὸν πολὺν ἐπιφορήσουσι τῇ γῇ. χάλαζαν ⅁, ἐρυσίβην εἰ καθέξουσι, λοιμὸν, ἐ λιμὸν εἰ ἐπιπέμψουσι, εἰ τὸ πανωλεθρόλον ἀχλὺν ἀπειλοῦσι, καὶ τὸ βροντῶν δεῖον ἀνειμένον. οἷδ', ὡς ὥσπερ ἀκροπρόσωποι, κατιφλυάρουσι τὰ αὐτῶν ἐρύσματα, ὡς μεγαλαυχῶσι τὰ πέλματα. ἀπειλὰς ⅁, κ) παροχὰς τῶν πόλιν κατελήψου). τὰ φαῦλα παῖδα, ἤπερ τ ὀνειδίζουσι χρήσουσ). τοῦτο σκληρυνθεὶς, καὶ ὥσπερ πρῖν⊙ καιόμ⊙ οἰδήσεις, ἀλλοτρίως ἀνεῖρόμην, ὦ δειλοὶ ἀνθρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγετε, φρίσσετε ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολεόντων, πνέοντων δίκην, καὶ λόγχας, κ) λαμπρὸν φῦς περιφαλείας. ἀλλὰ ταῦθ' ὑμῖν ἐπὶ κεφαλὴν καταβήσεται, ὡς τῶν πατρίδα ὑμῶν

ego: Pauci, inquam, frugi sunt, ut ubique video. Critias autem nomen mihi est, Civitas verò inde, unde & vobis. Vt autem illi in aëre gradientes interrogarunt, quo pacto se res civitatis, & mundus adeò totus haberet, respondens ego: Bene, inquam, habent, & insuper etiam habebunt. Illi autem abnuentes superciliis, haud ita, inquiunt, Malè enim parturit civitas. Tum ego secundum ipsorum mentem: Vos, inquam, supra terram, & in sublime sublati, & ceu ex alto cuncta intuentes, acutissimè & hæc intellectu assecuti estis scilicet. Sed quo pacto ea quæ in æthere sunt, habent sese? Num deficiet sol, & ad perpendiculum luna interponetur? Num Mars quadrangulo aspectu solem aspiciet, & Saturnus ex diametro eundem? Num Venus cum Mercurio congredietur, & Hermaphroditos procreabunt, quibus vos delectamini? num pluvias impetuosas ac vehementes demittent? num densa nive terram insternent? Grandinem autem & rubiginem devolvent? Num pestem ac famem immittent? num vas illud fulmineferum exundat, & tonitruficum receptaculum repletum est? At illi, quasi cunctis præclare gestis, deblaterabant sua ista amabilia, quòd videlicet res statim immutandæ essent, perturbationes autem & tumultus civitatem invasuræ, & exercitus ab hostibus mox superandi. Ob hæc itaque animo conturbatus, & quemadmodum ilex incensa, intumescens, magna voce exclamavi, ô miseri hominum, ne vana adeò loquacitate efferamini, acuentes dentes adversus viros, leonum animos præ se ferentes, spirantes hastam & lanceas, & candicantes cristis galeas. Sed ista in vestrum caput convertantur, quando ita

κρίζατε τότε. Τρι. Τί δ' εἰπεῖν ἔσχον, ὦ Κριτία, τοῦτο ἡκούσατε. Κρι. Τί γὰρ ἀκούσαντες ἐν τῷ μετεώρῳ βαδίζοντες ἐμαθηματικῶς ἐπεπαιδεύκατε. οὐδὲ γὰρ μουσικῆς, οὐδὲ γεωμετρίας ὑμᾶς παρέπεισεν, ἀπαλλὰς τὸ τῆς ἀμαθίας. γυναικῶν γὰρ ἀνάπλασμα τοῦτο γελοῖον, καὶ παιγνία. ἐπιπολὺ γὰρ τὰ τοιαῦτα αἱ τῶν γυναικῶν ἐπίνοιαι μετέρχονται. Τρι. Τί δ' ἄρα ταῦτα ἔφησαν ὦ καλὲ Κριτία οἱ κεκραμένοι τῷ γάμῳ, καὶ τῷ λήρῳ; Κρι. ἀπαυδᾶ ταῦτα παρίδραμον, εἰς ἐπίνοιαν τετραχασμένῳ καὶ ἀποφυγόντες. ἔλεγον γὰρ ἡλίκης δίκης ἄκριτοι λήρῳ. καὶ ἐπὶ παννύχις ὑμνῳδίας ἐπαγρυπνοῦντες, ὀνειρόπλοκα τὰ τοιαῦτα. Τρι. σὺ δὲ τί πρὸς αὐτοὺς εἶπας; μέγα γὰρ ἔφησαν, καὶ δυσκαρηνίου. Κρι. Διόρθ. τοῦ ἀγλυΐς. ἀντεῖπον γὰρ τὰ κράτιστα. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν ἀστικῶν θρυλλήματα ἔφην σφῷν ὑμῶν, ὑπόζων ὀνειροπολεῖτε, τὰ τοιαῦτα ἂν παρεισαγόντων. οἱ δ', σισηρὸς ἐκνομοδιδάσκης, ἔξω τῶν παρόντων ἔφη πλανᾶσθαι. ὦ σὺ ἐγὼ, εἰ ἀληθῆ εἶσι ταῦτα ὦ σύθρεσοι, ἴσως ἂν ποτε ἀσφαλῶς τὰ μέλοντα ἐξηχνιάσητε. ἀλλὰ κρίζατε ἀθύπτοι ὑπ' αὐτῶν, λεπτύσατε τὰ μὴ ὄντα, μὴ δ' ἡμῦσε μῦμα. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως οἶσθ' ὅπως ληρεῖτε, ὀνειρώττοντες. Ἐ τὰ κράτιστα βελτύπτεσθε, τοῖς δ' ποιηρῷς ἥδεσθε, μηδὲν ὀνύμενοι ἢ βελτύπτεσθαι. ἅτε ἐόντες τὰς ἀδοκήτους ταύτας φαντασίας, καὶ τὰ ποιηρὰ βυλόμενοι, καὶ μαντεύμενοι μή πω γένοιτο ὑμῖν εἰς κόραξ βάλοι, ἀφ' ὧν τῆ πατρίδι ἐπαρᾶσθε, ἐ λόγῳ κιβδήλῳ ἐπιφημίζειν. ἔτοι δ' ἅπαντες ἴσα ὑμῶν ἔχοντες, ἐμοὶ πολλὰ κατεμέμφοντο. Τρι. Ἀλλ' ἐγὼ, ὦ Κριτία, ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὰ μέλλοντα ἐκδέχομαι. ἐπεὶ καὶ τὸν Ἀμφιτρύωνα ὁ Τειρεσίας ἐν τῇ τραγῳδίᾳ τὰ μέλλοντα προλέγων ἐκ τῶν παρόντων ἐμαντεύετο. Κρι. Ἀλλ' ἐγὼ, ὦ Τρι. ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὰ μέλλοντα ἐκδέχομαι. ἐπεὶ καὶ τὸν Ἀμφιτρύωνα ὁ Τειρεσίας ἐν τῇ τραγῳδίᾳ τὰ μέλλοντα προλέγων ἐκ τῶν παρόντων ἐμαντεύετο. Κρι. Ἀλλ' ἐγὼ, ὦ

patriam veſtram deprimitis. Non enim in aëre gradientes iſta audiviſtis, neque negotioſam mathematicam perfectè adeò aſſecuti eſtis. Quòd ſi verò vaticinia vos, & præſtigiæ huc induxerunt, duplex ignorantiæ nomen ſuſtinetis. Nam hæc mulierum atque aniculorum inventa ſunt & ludicra, Plerunque enim hujuſmodi res muliebres curæ proſequuntur. *Tri.* Quid autem ad hæc reſponderunt, ô optime Critia, iſti mente pariter, & ſententiis detonſi? *Cri.* Cuncta hæc præterierunt ad cogitationes illas à ſe inventas & exercitatas confugientes. Dicebant enim, ſolesdecem abſque cibo perſeverabimus, & ad hymnos tota nocte decantandos vigilantes, talia ſomniamus. *Tri.* Tu verò quid ad ipſos dixiſti? Magnum enim & dubium quiddam dixerunt. *Cri.* Confide, nihil ignavum. Contrà enim reſpondi pulcherrimè. Nam quæ vulgo ab urbanis, inquam, de vobis jactantur, quando ſomniatis, hujuſcemodi ſcilicet proferuntur? Illi autem caninum ſubridentes, extra lectulum aliquantum progrediuntur. Ego verò, ſi vera ſunt, inquam, talia, ô ætherii, haud unquam ſanè tutò ea quæ futura ſunt, inveſtigabitis, ſed perſuaſi ab ipſis nugabimini, quæ neque ſunt neque futura ſunt. Verùm hæc quidè neſcio quo pacto nugamini, ſomniis credentes, & quæ optima ſunt, abominamini, malis autem delectamini, haud ſanè quicquam abominatione iſta promoventes. Quamobrem miſſas facite alienas iſtas imaginationes, & prava conſilia, vaticiniaque, necubi deus vos in malam rem hinc ejiciat, eo quòd patriæ mala imprecamini, & verbis adulterinis illam affamini. At iſti unum eundemque omnes animum habentes, me multum increpabant.

ΕΡΜΙΠΠΟΣ.

Περιπάτῳ ἔτυχον χθὲς ὦ Χαρίδημε ποιούμενος σὺν τῇ ὠθαστίῳ, ἅμα μέν, ἐπὶ παυσῷ τῶν ἀχρῶν χάριν ῥαστώνης, ἅμα δέ, ἔτυχον γάρ τι μελετῶν, ἐν διαμονῇ ἡσυχίας. σὺ τυγχάνω δὴ Προξένῳ τῷ Ἐπικράτους. ὠθαστιπὼν δέ, ὥσπερ εἰώθειν, ἠρώτων ὅθεν τὸ πρόσοιθ', καὶ ὅστις βαδίζοι. ὁ δὲ, ἥκειν μὲ ἔφη καὶ αὐτὸς οἶκοι δεδραμυθίας χάριν, ἤπερ εἰώθει πρὸς τὸν ἐμὲ γίνεσθαι τῶν ἀχρῶν, ἀπολαύσων δὲ τούτων ἐπιπλοκῆς Ἐπικράτους, καὶ πάνυ ἄρρης, ἀπὸ συμποσίου μέν τινος λίαν γεγονότος σὺν πομπείᾳ, σὺν Ἀνδροκλέους δὲ Ἐπιχάρους, τὰ ἐπινίκια πεπωκότος Ἑρμῆ. ὅπερ δὲ βιβλίον ἀναγνὺς, εὐέκπνοι σὺ δέ φησιος, ἔφασκε δὴ ἄλλά τε πολλὰ γεγράφθαι ἀστεῖα, καὶ χαρίεντα, καὶ δὴ καὶ καλλὴς ἐγκώμια εἰρῆσθαι τοῖς ἀνδράσιν, ἃ σοὶ ἔοικεν μὲ μὴ δύνασθαι εἰπεῖν νῦν τε γήρως ἐπιλελησμένον. ἄλλως τε δέ, ἐν σὺν ἐπιστολὴ λόγων μετεσχηκότα. σὺ δ' ἂν ῥᾳδίως εἰπεῖν, ἅτε καὶ αὐτὸν ἐγκεκωμιακότα, καὶ τοῖς ἄλλοις παρ' ὅλον τὸ συμπόσιον ὠθεσχηκότα τὴν. Χα. γένοιτο ταῦτα ὦ Ἑρμιππε, εἰ μήτοι γε νῦν ἐμοὶ ῥᾴδιον ἐπ' ἀκριβείας ἅπαντα διεξιέναι. ἐγὼ γὰρ οἷόν τι ὦ πάντων ἀκούειν, θορύβου πολλοῦ γενομένου, τῶν τε διακονούντων, ἄλλως τε, καὶ τῶν δυσχερεστέρων ὄν μεμνῆσθαι λόγων ἐν συμποσίῳ γιγνομένων. οἶδα γὰρ ὡς ἐπιλησμοσύνας ποιεῖ καὶ

HERMIPPVS.

Deambulabam fortè heri, in suburbio, Charideme, simul ut ex agrorum aspectu me aliquantulum reficerem, simul etiam quietis & otii gratia, fortè enim tum meditabar quippiam. Obviam igitur mihi fit Proxenus Epicratis filius. Allocutus autem ipsum, quemadmodum consueveram, interrogabam, unde veniret scilicet, & quò iturus esset. Tum ille, venire se quidem etiam ipsum respondet, huc oblectationis gratia, quam ex agrorum aspectu percipere consuevisset, refici autem velle etiam temperata ac levi aura, quæ illos afflaret. Cæterum redire se à convivio, quod pulcherrimum peractum fuisset in Piræo apud Androclem Epicharis filium, qui ob partam victoriam, Mercurio sacrificasset. Vicisse autem ipsum in Diasiis, libro quodam recitato. Commemorabat autem cum alia multa, quæ ibi acta essent, urbana & festiva, tum verò & pulchritudinis encomia à viris dicta, quæ illum quidem non posse referre, oblitum eorum præ senectute, præterea non ita multum in dicendo versatum. Te verò, facilè commemoraturum, ajebat ut qui & ipse encomium dixisses, & cæteris per totum convivium, animum advertisses.

Char. Facta sunt hæc Hermippe, ut dicis, Veruntamen neque mihi facile fuerit, accuratè cuncta persequi. Neque enim possibile erat omnia exaudire, multo tumultu excitato, & ab iis qui ministrabant, & ab iis qui convivabantur, præterquam quod ex difficilioribus hoc est meminisse eorum verborum, quæ in conviviis fiunt. Nosti enim quàm oblivioſos reddant, etiam eos qui alioqui plurimum

ἡμέραι δ' αὐτοκράτωρ. πλὴν ἐγὼ μὲν ἡμῖν οὔτε ὀκλάσῃ, καὶ ἔτι ἡμῖν ἐπὶ καλοῖς. Tri. καίτοι ὦ Κριτία, ταῦτα καταλείπω τοῖς παισὶν, ὡς ἴδωσι Βαβυλῶνα ἀλλυμένην, Αἴγυπτον δουλεύουσαν ἡμῖν ἄγουσι, τὰς δ' ἀδελφὰς τῶν Σκυθῶν πανοπλίας, εἴθ' ὡς μὲν καταπεφρίκαμεν. ἡμεῖς δ', ἐπὶ τῶν Ἀθήνας ἀγωνοθέτην ἐφεστῶτες, καὶ σωσάντων τις, χάριν ἂν ἀφεῖναι ἐπείσαντες, τούτῳ δίκαιοι ἐσόμεθα, ὡς παραξιωθέντες τοιούτων κρίτας, ὑπήκοοι γενοίμεθ. τὰς δ' λοιπὰς, λαπεῖν ἐάσωμεν, δρᾶσαι δύνασθαι ὑπὲρ αὐτῶν εἰπεῖν, τὸ, ἡ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ καὶ τοῦτο παροιμία.

Οὗτος ὁ λόγος, νοθεύεται τῶν Λουκιανῶν.

rator is. Neque enim divitiæ nos deficient, neque nos populus perterrebit. *Tri.* Et ego, ô Critia, hæc relinquam liberis, ut videant Babylonem perditam, Ægyptum in servitutem redactam, Persarum liberos servilem ætatem agentes, excursiones Scytharum fedatas, utinam & prorsus propulsatas. Nos autem illum Athenis ignotum inventum, adorantes & manus in cœlum tendentes, gratias illi agemus, ut qui digni facti fuerimus, hujusmodi potestati atque virtuti subjecti esse. Reliquos autem istos, nugari sinamus, contenti pro ipsis dicere notum illud, quod proverbio dici solet: Non est curæ Hippoclidi.

Hic Dialogus, inter nothos Luciani refertur.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ, Η ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΟΥΣ.

CHARIDEMVS, SIVE DE PVLCHRITVDINE.

ARGVMENTVM.

Neque hic dialogus Luciani videtur esse, id quod Aldus quoque annotavit: & cum ex stylo, quanquam is multo simplicior hic, quam in superiore est, tum ex reliquo totius corporis contextu apparet. Continet autem encomium pulchritudinis seu formæ, tribus orationibus divisum, ut pote à tribus personis in convivio tractatum, quarum priores duæ præstantiam ac dignitatem pulchritudinis commendant, multis ad hoc deorum pariter, & hominum adhibitis exemplis. Postrema autem etiam vim & effectum illius, ex mutua collatione reliquarum virtutum, & eorum quæ vulgo inter bona recensentur. Cætera plana sunt.

HER-

ΕΡΜΙΠΠΟΣ.

Περιπάτους ἔτυχον χθὲς ὦ Χαρίδημε ποιούμενος σὺν τῷ ωθαστείῳ, ἅμα μὲν, ἐπὶ τὰ παρὰ τῶν ἀγρῶν χαίρειν εἰωθώς, ἅμα δ, ἔτυχον γάρ τι μελετῶν, ἐπὶ διὸ μενος ἡσυχίας. εὑτυχῶς δὴ Προξένῳ τῷ Ἐπικράτους. ωθοπεπυσμένος δ, ἅπερ εἰώθειν, ἠρώτων ὅτου τι προεσθοίμην, καὶ ὅποι βαδίζοι. ὁδὶ, ἤνευσε μὲ ἕπη καὶ αὐτὸς ἐκεῖ ωθομνησθείας χάριν, ἤωθ εἰώθη ωθὸς τὰ ἄγρια μίνος τῶν ἀγρῶν, ἀπολαύσων δὲ τῆς ἐπινεύσης ὑγρότητος, καὶ κύφης αὔρας, ἀπὸ συμποσίου μέθης καλλίστης γεγονότος· οὐ πειραιεῖ, οὐ Ἀνδροκλείους δ' Ἐπιχάρους, τὰ ἐπιτήδεια τεθηκότος· Ἐρμῆ. ὅπ δ βιβλίον ἀναγνὺς, οὐκποτ' οὐ λφσίοις, ἔφασκε δὴ ἄλλά τε πολλὰ γεγῤῥῆσθαι ἀστεῖα, καὶ χαρίεντα, καὶ δὴ καὶ κάλλιστ ἐσκώμια εἰρῆσθαι τοῖς ἀνδράσιν, ἃ σκεῖνον μὲ μὴ δύνασθαι εἰπεῖν ὑπό τε γήρως ἐπιλελησμένον. ἄλλως τε δ, ἐ σὺν ἐπιστολὴ λόγων μετειχηκότα. σὺ δ' ἂν ῥᾳδίως εἰπεῖν, ἅτε καὶ αὐτὸν ἐσκεκωμιακότα, ἐ τοῖς ἄλλοις πασ' ὅλον τὸ συμπόσιον ωθοσηκότα τ' ὧν. Χα. γέγονε ταῦτα ὦ Ἑρμιππε, ὡ μῦτοι γε ῥᾴδ' ἐμοὶ ῥᾴδιον ἐπ' ἀκριβείας ἅπαντα διεξιέναι. ὑ γὰρ οἷόν τε ὦ πάντων ἀκοῦσαι, θορύβου πολλοῦ γιγνομένου, τ τε λφσπευμένων, τῶν τε ἐσιωμένων, ἄλλως τε, καὶ τ δυχερεστέρων ὄν μεμνῆσθαι λόγους ἐν συμποσίῳ γιγνομένους. οἶσθα γὰρ ὡς ἐπιλησμονας ποιεῖ καὶ

HERMIPPVS.

Deambulabam fortè heri, in suburbio, Charideme, simul ut ex agrorum aspectu me aliquantulum reficerem, simul etiam quietis & otii gratia, fortè enim tum meditabar quippiam. Obviam igitur mihi fit Proxenus Epicratis filius. Allocutus autem ipsum, quemadmodum consueveram, interrogabam, unde veniret scilicet, & quò iturus esset. Tum ille, venire se quidem etiam ipsum respondet, huc oblectationis gratia, quam ex agrorum aspectu percipere consuevisset, refici autem velle etiam temperata ac levi aura, quæ illos afflaret. Cæterum redire se à convivio, quod pulcherrimum peractum fuisset in Piræo apud Androclem Epicharis filium, qui ob partam victoriam, Mercurio sacrificasset. Vicisse autem ipsum in Diasiis, libro quodam recitato. Commemorabat autem cum alia multa, quæ ibi acta essent, urbana & festiva, tum verò & pulchritudinis encomia à viris dicta, quæ illum quidem non posse referre, oblitum eorum præ senectute, præterea non ita multum in dicendo versatum. Te verò, facilè commemoraturum, ajebat ut qui & ipse encomium dixisses, & cæteris per totum convivium, animum advertisses.

Char. Facta sunt hæc Hermippe, ut dicis, Veruntamen neque mihi facile fuerit, accuratè cuncta persequi. Neque enim possibile erat omnia exaudire, multo tumultu excitato, & ab iis qui ministrabant, & ab iis qui convivabantur, præterquam quod ex difficilioribus hoc est meminisse eorum verborum, quæ in conviviis fiunt. Nosti enim quàm oblivioſos reddant, etiam eos qui alioqui plurimum

τὰς λίαν μιμητικωτάτας. πλὴν ἀλλὰ σὴν χάριν, ὡσὰν οἷόν τε ὦ, πλὴν διήξομαι πειρώμενος ποιεῖσθαι, μηδὲν παραλείπων, ὧν ἂν ὑπομνηθῶ. Ερ. τούτων μὲν δὴ ἕνεκα, εἰδάσι σοι χάριν. ἀλλ' εἴ μοι τὰ πάντα λόγον ἐξαρχῆς ἀποδίης, ὅ, τι τὸ βιβλίον ὅσῳ ἀνέγνω βιβλίον Ἀνδροκλῆς, τίνα τε νενίκηκε, καὶ πῶς ὑμᾶς εἰς τὸ συμπόσιον κέκληκεν, ὕστως ἂν ἥκιστα καταθοῖο τὴν χάριν. Χα. τὸ μὲν δὴ βιβλίον, ὦ ἑσκάμιον Ἡρακλέους ἔκ τινος ὀνείρατος, ὡς ἔλεγε, ποιημάτιόν αὐτοῦ. νενίκηκε δὲ Διότιμον τὸν μεγαρέα, ἀνταγωνισάμενον αὐτῷ περὶ τῶν ἀστραγάλων. μᾶλλον δὲ περὶ τῆς δόξης. Ερ. τί δ' οὖν ὦ τὸ ἐκείνου ἀνέγνω βιβλίον; Χα. ἑσκάμιον τῶν Διοσκούρων. ἔφασκε δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὲρ μεγάλων κινδύνων ὑπ' ἐκείνων σεσωσμένος, ταύτην αὐτοῖς κἀκεῖθεν τὴν χάριν. ἄλλως τε, καὶ ὑπ' ἐκείνων προκεκλημένος, ἐπ' ἄκρῳ ἤδη τοῖς ἐσχάτοις κινδύνοις φανεῖσιν. παρῆσαν μέντοι τῷ συμποσίῳ καὶ ἄλλοι πολλοί, οἱ μέν, συγγενεῖς αὐτῷ ὄντες, οἱ δὲ ἄλλως συνήθεις. οἱ δὲ λόγου τε ἄξιοι, τό, τε συμπόσιον ὅλον κεκοσμηκότες, καὶ κάλλιστα ἑστιάσαντες, Φίλων τε ὁ Διονίου, καὶ Ἀριστιππος ὁ Ἀγαθένους, ἐκ τρίτου αὐτός. συνεπαρέκλει δὲ ἡμῖν ἐκ Κλεώνυμος ὁ καλὸς, ὁ δὴ Ἀνδροκλέους ἀδελφιδοῦς, μειράκιον ἁπαλόν τε, καὶ τρυφερώτατον. νῦν μέντοι γε ἱδρῶτι ἔχει. πάνυ γὰρ σφοδρῶς ἠκροᾶτο τῶν λόγων. προῆρτο δὲ ὁ Φίλων περὶ ἧς κάλλιστα ἤρξατο λέγειν, σφοδρότατα ἀσκήσας ἅτε. Ερ. μηδαμῶς ὦ ἑταῖρε, μὴ πρὶν τὰ ἑσκώμια

rimum memoria valent. Sed tamen tui gratia, quoad potero, commemorare tibi illa conabor, nihil eorum prætermittens, quæcunque memoria consequi potuero. *Herm.* Proinde ob hanc rem gratiam tibi habeo. Verùm enim si mihi totam à principio narrationem repetiveris, puta & quis liber fuerit, quem recitaverat Androcles, & quem, recitato eo superaverit, postremò & quosnam vos, ad convivium vocarit, ita demum plenam apud me gratiam inibis. *Char.* Ipse quidem liber encomium Herculis erat, ex somnio quodam, ceu dicebat, ab ipso compositum. Vicit autem Diotimum Megarensem illum, prospicis, imò verò pro gloria cum eo certans. *Her.* Quid autem libri erat, quod ille recitavit? *Char.* Encomium Castoris & Pollucis. Dicebat autem se quoque, ex magnis periculis ab illis servatum, hanc illis gratiam persolvisse: præsertim, cùm ab illis etiam confirmatus fuisset, de summis navium velis in extremo discrimine ipsi apparentibus. Aderant autem in convivio & alii multi partim cognati ipsius, partim aliàs familiaritate juncti, qui verò memoratu digni sunt, quique totum convivium cohonestarunt, laudesque pulchritudinis verbis persecuti sunt. Philo erat, Diniæ filius, & Aristippus Agasthenis, tertiusque ipse. Accumbebat autem nobiscum & Cleonymus, formosus ille, Androclis nepos, adolescentulus tener & delicatus, qui mentem tum habere utique videbatur. Admodum enim attentè auscultabat, quæ dicebantur. Primus itaque Philo de pulchritudine incipiebat dicere, facto in hunc modum exordio. *Her.* Nequaquam, amice, ne mihi priùs ipsa encomia exor-

ἀρξῃ, σχὸν ἂν μοι δόξῃ τὴν αἰτίαν ἀποδῶς, ὑφ' ἧς εἰς τοῦτον ἀφίχθην τὸν λόγον. Χα. εἰκῇ ἀφελεῖσθε ἡμᾶς ὦ γαθὲ, πάλαι δυνάμενος τ' ἄπαυστα λόγον διελθόντος, ἀπαλλαγῆναι. τὴν ἀλλὰ τί πες ἂν χρήσαιτο, ὁπότε φίλος τις ὢν, βιάζοιτο; ἀνάγκη γὰρ ὑφίσασθαι πάντότε. ἦν δ' ζητῆς αἰτίαν τ' λόγου, αὐτὸς ἦν Κλεώνυμος ὁ κραλός. κεφημίσθη γὰρ αὐτοῦ μεταξὺ ἐμοῦ τε, & Ἀνδροκλέους & φίλε, πολὺς ἐγένετο λόγος τοῖς ἰδιώταις περὶ αὐτοῦ, ἀποβλέπουσί τε εἰς αὐτὸν, & ὑπερεκπεπληγμένοις τὸ κραλλος. χἠδὺ πάντων ὀλιγωρησάντων, κραθεὶς διεξιόντες ἐγκώμια & μεμερεκίς. ἀγασθέντες ἡμεῖς τ' ἀνδρῶν τὴν φιλοκαλίαν, καὶ ἅμα ἐπαινέσαντες αὐτοὺς, δρχίας τε πολλῆς ἕνεκα ὑπολαβόντες, λόγοις ἀπολείπουσαν τ' ἰδιωτῶν περὶ τ' κραλλίστων, ἃ μόνα τούτων οἰόμεθα θεμιτὸν εἶναι, καὶ σιγᾶν ἐθέλομεν τ' περὶ κράλλους λόγον. ἔδοξεν δὲ ἡμῖν, σὺν ὀνόματι λέγειν τ' ἅπαντα & παιδός, ἐκ γὰρ ἂν ἔχειν κραλῶς, ἐμβαλεῖν γὰρ ἂν αὐτὸν εἰς τηλεία τοξυφή, ἀλλ' ὑδὲ μ' ὥσπερ σκείνους ἔτως ἀπέκτως, ὥστε ἔκφρονα τύχῃ λέγειν, ἀλλ' ἐκφυγεῖν τὰ πεῖν ἰδίᾳ, ὅτ' ἂν ἀπομνημονεύσωσι περὶ & θεμένου. καὶ δὴ δρξάμενος ὁ Φίλων θρῶτος, ὧτσπερ τ' λόγον ἐποιεῖτο, Ὡς ἔστ δεινὸν, εἰ παιδ' ὄσα πρώπουθ' ἑκάστης ἡμέρας, ὡς περὶ κραλῶν ποιούμεθα τὴν σπουδὴν, αὐτὰ δὴ & κράλλους ὐδένα ποιησόμεθα λόγον, ἀλλ' ὕτω κραδεύσομεν σιγῇ, ὥσπερ διδυσκόπος, μὴ λάθωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, ὑφ' ὧ σπουδάζοντες ἐπὶ μηδενὶ, ἢ μηδὲν ὄν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ἐκεῖνος ἐπαύσατο, ἐπιλαβόμενος τ' λόγου, Ἀλλ' ἐγὼ, ἔφην, ὦ Φίλων, ἐπειδὴ καὶ σὺ τὸν ἐρώτημα τ' Χαρίδημου ἐποιήσω, ἐπιδείξω σοι, ὅτι οὐ μόνον ἐν τοῖς ἄλλοις ἀμαθὴς εἶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τούτοις, ἃ δοκεῖς εἰδέναι. ἐρωτᾷς γὰρ ὅτου ἕνεκα ἐπαινοῦμεν τὰ κάλλη τῶν παίδων, ὡς ἐκείνων ἐπιμελουμένων, ἃ μηδὲν προσήκει. ἐγὼ δὲ φημὶ τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ κάλλη τῶν παίδων, οὐ τὰ σώματα ἐπαινεῖν, ἀλλὰ τὰς ψυχὰς, ἃς ἐν τοῖς σώμασιν ἔχουσιν. ἐπεὶ τί ἂν εἴη κάλλιον ἀνδρὸς ἀγαθοῦ ψυχῆς; ἢ τί αἰσχρότερον πονηρᾶς; ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἴσως ἀπορήσεις, πῶς ἂν γνοίη τις ἀγαθὸν ἄνδρα ὄντα, ἢ πονηρὸν, ἐκ τῶν παίδων. ἐγὼ δὲ φημὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἐκ τῶν παίδων ἀγαθοὺς γίνεσθαι, ἐὰν ἐκ τῶν παίδων ἀγαθοὶ ὦσιν. ἐὰν δὲ μὴ, οὐδέποτε. ἐπεὶ καὶ ἐκ τῶν σπερμάτων ἐὰν μὲν ἀγαθὰ ἐμβληθῇ, ἀγαθὸν καρπὸν ἀποφέρεσθαι· ἐὰν δὲ πονηρὰ, πονηρόν. ἐὰν δὲ μὴ ἐμβληθῇ μηδὲν, μηδὲν ἀποφέρεσθαι. ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐὰν μὲν ἀγαθὸν σπόρον ἐμβάλῃς, ἀγαθὸν καρπὸν ἀποφέρεσθαι· ἐὰν δὲ πονηρὸν, πονηρόν. ἐὰν δὲ μὴ ἐμβάλῃς

δύζομαι τ ἄπαυστα χρόνον εἰπόντες. καίτοι πῶς ἄν τις χρήσαιτο περὶ τούτους τοῖς λόγοις, εἰ περὶ τ μηδενὸς ἀξίων σπουδάζων, περὶ δ καλλίστου συφῆ τ ὄντων; ἢ πῶς ἂν τὸ σὸν λόγοις καλὸν, σώζοιτο κάλλιον μᾶλλον, ἢ πάντα τἄλλα παρίντας, περὶ αὐτῆς λίσσοιν δ πάλαι ἡμᾶς τ ἐκφυγεῖν παρακομένων. ἀλλ' ἵνα μὴ δόξω λίσσειν μ ὡς χρὴ περὶ τούτου ἀμελεῖας εἰδέναι, εἰπεῖν ὃ μηδὲν ἐπίσταμαι περὶ αὐτῆς, ὡς οἷόν τε βραχέα περὶ τούτου πειράσομαι διελθεῖν. κάλλιστα γὰρ δὴ πάντες μ' ἐπεθύμησαν τυχεῖν. πάνυ σ' ἠξιώθησαν ὀλίγοι πάνυ. οἱ δ' τοῦτο ἔτυχον τ δωρεᾶς, εὐδαιμονίσαντες πάντων δόξαν γεγενῆσθαι, καὶ θεοῖς θεῶν, καὶ θεοῖς ἀνθρώποις τὸ εἰκότα πλουτηθέντες. τιμήσειεν δ, τ γὰρ θεῶν ἐξ ἡρώων ἠριθμημένων, Ἡρακλῆς τί ἐστιν ὁ Διὸς, καὶ Διόσκουροι, καὶ Ἑλένη. ἂν ὁ μ, ἀνθρίας ἕνεκα ταύτης λίσσεται τυχεῖν τ τιμῆς. Ἑλένη δ, δ καλλους χάριν, αὐτοῦ τε μεταβαλεῖν εἰς θεὸν, καὶ τοῖς Διοσκούροις αἰτίαν γενέσθαι αὐτοῦ εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν τοῖς ὑπὸ γῆν συνεξηλασμένοις. ἀλλὰ μὴν ὅστις ἀνθρώπων ἠξιώθη τοῦ θεοῖς ὁμιλεῖν, οὗτος ἐστιν Δωρεῖν, πλὴν ὅσοι μετεσχήκασι καλλους. Πέλοψ τε γὰρ τούτου χάριν τοῖς θεοῖς ἀμβροσίας μετέσχε, καὶ Γανυμήδης ὁ δ Δαρδάνου ὕστερον κυρατηκέναι λίσσεται δ πάντων ὑπάτου θεῶν, ὡς' αὐτὸν οὐκ ἀναρχίας συμμεταχεῖν αὐτοῦ τινα τ ἄλλων θεῶν τ ἡρώων τ παιδικῶν, ἀλλ' αὐτῷ μόνῳ πρέπουσαν ἡγεμόνα

imprudentibus nobis excidat. Atqui ubinam aliquis oratione meritò utatur, si, cùm de illis, quæ nullius pretii sunt, tantopere contendat, de eo quod omnium pulcherrimum est, planè conticescat? aut quomodo id quod in verbis pulchrum est, rectiùs quàm omnia alia servari poterit, si de ipso fine eorum, quæ quotidie aguntur dicere prætermittamus. Verùm ne videar monere quidem scire, quo pacto oporteat nos circa pulchrum affectos esse, dicere autem ipsum, de eo nihil posse, quoad fieri potest, de eo breviter disserere conabor. Nam pulchritudine omnes quidem cupierunt potiri: pauci autem omnino illam sunt assecuti. Qui verò donum hoc fortè adepti fuere, illi omnium beatissimi fuisse visi sunt, & apud deos, & apud homines meritò honore affecti. Atque hujus rei argumentum tale fuerit. Nam eorum qui ex Heroibus in numerum deorum recepti sunt, Hercules, & Dioscuri, & Helene, Iovis sunt proles: quorum ille quidem, fortitudinis caussa, honorem hunc consecutus esse dicitur. Helena autem pulchritudinis gratia, cum se ipsam in deam mutasse, tum fratribus Dioscuris, caussa fuisse, ut ante ipsam, in cœlum ascenderent, iis quæ cæteri vita functi sub terra obnoxii premuntur, exoluti. Quanquam etiam, quicunque hominum diguus unquam judicatus fuit, ut deorum consuetudine frueretur, alium reperire non licet, quam qui pulchritudinis particeps fuisset. Nam & Pelops eadem hac caussa cum diis Ambrosiæ particeps fuit, & Ganymedes ille Dardani, dicitur omnium summo deorum ita potitus esse. Quare etiam ipsum neque ullum deorum cæterorum alium voluisse secum venationis hujus, amorum suorum videlicet, participem fieri, sed sibi soli decorum arbitratur esse,

εἶναι, εἰς Γάργαρον καταβῆναι τὴν Ἴδης, ἀναγαγεῖν οἰκεῖσε τὸ παιδικὸν, ὅπως συνίστασθαι τὰ ἄπαντα ἐμελλε χρόνον. τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν ἀεὶ ποιοῦντο τῶν καλῶν, ὡς ὁ μὲν αὐτὸς ἠξίωσε τὸ ἀφανίσαι ἀναγαγὼν οἰκεῖσε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπὶ γῆς ὤν, ἢ πόθι τύχοι γιγόμενος, σωῆναι ἐκάστοτε τοῖς ἐρωμένοις. ἐς τοῦτο μὲν, χθόνιος κύκνος, συνεχθὴς δὲ Λήδᾳ. τοῦτο δὲ οὐ εἰδέᾳ ταύρου τὴν Εὐρώπην ἁρπάζαι. ἐπιμιγεὶς δ' Ἀμφιτρύωνι, χθονὶ τὴν Ἡρακλέα. καὶ πολλά τις ἂν ἔχοι λέγειν τοιαύτα μηχανήματα Διὸς, ὅπως ἂν οἷς ἐπεθύμει συγγένοιτο μηχανώμενος. τὸ δὴ μίγνυσθαι, καὶ οἷον ἂν τις θαυμάσειε. ὁμιλῶν γὰρ τοῖς θεοῖς, ὁ γὰρ ἀνθρώπων ἥκιστα ἐδίου, πλὴν εἰ μὴ τοῖς καλοῖς. ὁ δ' ὢν τούτοις δημηγορῶν, ὅτε ποιοῖτο σύλλογον τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων ποιητὴν, ἐς θρασὺς, καὶ κατακλυσμὸς, ὡς ἐν μὲν τῇ πρώτῃ δημηγορίᾳ τὴν Ἥραν, καίτοι σφόδρα πάντ' εἰωθυῖαν ἐπιμελῶς αὐτῷ, ὅμως δ' αὐτὸν ὅπως ἐφόβησεν, ὡς ἔκειτο αὐτῇ τὸ μηδὲν παθεῖν, ἀλλὰ μέχρι λόγων ἥκειν τὴν ὀργὴν τοῦ Διός. τὸν δ' ἄπαυστον θεὸν ἐν τῇ ὑστέρᾳ πάλιν αὖ ἧττον κατέσχε φοβεῖσθαι, γῆν ἀνασπάσειν αὐτοῖς ἀνδράσι, καὶ θάλασσαν ἐπιλήσας. μᾶλλον δὲ συνίστασθαι καλοῖς, ὅταν μίγνηται πρᾷος, ἥμερος, καὶ τοῖς πᾶσιν ἰσοκλὴς, ὥστε ὡς ἄπασι τοῖς ἄλλοις. ἐς αὐτὸ τὸ Ζεὺς εἶναι καταλιπὼν, ὅπως μὴ φαίνοιτο τοῖς παιδικοῖς ἀχθὴς, ἑτέρᾳ τινὸς ὑπεκστήσηται μορφῇ. καὶ τότε καλλίστου, καὶ φίλτατον ὁρῶντα θαυμαζόμενον.

esse, in Gargarum Idæ devolare; atque inde amasium suum, in eum locum, ubi per omne tempus cum illo consuetudinem haberet, subducere. Tantam autem curam ille semper habuit pulchrorum, ut non solùm cœlo dignatus eos fuerit, illuc ipsos attollens: sed & ipse in terram quocunque fors tulit, descenderit, ut cum amatis singulis locis congrederetur. Ac eam quidem ob rem, in cygnum conversus, cum Leda rem habuit, ob eandem autē & Tauri facie Europam rapuit. Assimilatus autem Amphitryoni, procreavit Herculem, multaque alia Iovis vaframenta enumerare quispiam possit, quibus ille eorum congressu, quorum desiderio tenebatur, potitus fuit. Quod autem maximum est, quodque aliquis miretur, cùm ille cum diis versaretur (neque enim hominum ulli conversatus est, præterquam pulchris) quoties inter illos concionem aliquam habuit, ita austerus fingitur à communi Græcorum poëta, ut in priore quidem oratione, Iunonem, quanquam illa antea ubique increpare ipsum consuevisset, nihilominus tamen ita perterruerit, ut ea satis habuerit, quod nihil gravius pateretur, & intra verba duntaxat, illius ira consisteret. In posteriore autem, deos universos non minore terrore affecerit, terram unà cum ipsis hominibus, & mare quoque, in sublime sublaturum sese minatus. At verò quoties cum pulchris congressurus est, ita mansuetus, & blandus, omnibusque æquabilis redditur, ut apud omnes alios, etiam ipso eo, quod Iupiter est depositio, videlicet ne molestus aut ingratus cuiquam eorum, quos amat, videatur, alienam aliquam formam induat, eamque pulcherrimam, & qua maximè putat, intuentem allici posse.

ἀπ. τοσοῦτον αἰδῶς, ἢ τιμῆς παρίχηται τῇ κάλλ. Ἐ οὐχ ὁ μὲν Ζεὺς οὕτω μόνῳ ἐάλω ὑπὸ κάλλους, τὰ δ' ἄλλων θεῶν οὐδὶς ἡττᾶν, ἵνα μᾶλλον ἔχοι δικὴ ταῦτα κατηγορίαν Διὸς οὐκ ὀκνῶ ὑπὸ κάλλους εἰρῆσθαι, ἀλλ' εἴ τις ἀκριβῶς ἐξελήσῃ σκοπεῖν, πάντας ἂν εὕροι θεὰς ταυτὶ πεπονθυίας δῆλον τὸ μὲ Ποσειδῶ, ὑπὸ Πέλοπος ἡττημένον. Υ'ακίνθῳ δ', τὸ Ἀπόλλωνι, τὸ Ἑρμῆ δ', ὑπὸ Κάδμου. Ἐ θεαὶ δ' ἀλλότριος οὐκ αἰσχύνονται φανόμεναι τούτου, ἀλλ' ὥσπερ φιλοτιμίαν αὐτοῖς ἔχειν δοκεῖ, τὸ τοῦ εἶναι συγγενομένην κακῶς διηγεῖσθαι, περιεχῆσθαι τοῖς ἀνθρώποις. ἔτι δ', τὸ μὲ ἄλλων ἀπιόντων, ἐκείνη ὡσεσάπις ἦσα, οὐκ ἐτέρᾳ ἀμφισβητεῖ, ὡδὲ ὧν ἄρχῃ, ἀλλ' Ἀθηνᾶ μὲ, τοῖς ἀνθρώποις ἡσυχάζειν τὰ εἰς πολέμους, ὡσὰς Ἄρτεμιν δ' ἀλκαμένης τοῦ δήμους. ὡς δ' αὖτως Ἀθηνᾶ κακεῖνη ὑπεχωρεῖ τῶν πολεμικῶν. τὸ δ' γάμων Ἥ δ' Ἀφροδίτη, ἀδ' αὐτὴ ὡσὰς αὐτῆς συνοχλουμένη περὶ ὧν ἐφορᾷ. ἐκείνη δ' ἐπὶ κάλλει τοσοῦτον φρονεῖ, καὶ πάσας ὑπερβάλλεσθαι δοκεῖ, ὥστε καὶ ἡ ἔρις αὐτὰς ἀπήλασεν ἀπὸ πολεμοῦσαι βουλομένη, οὐδὲν ἄλλο πρᾶξαι αὐτάς, ἢ κάλλους. ὅτως οἰομένη ῥᾳδίως ὑφ' ἥλιε καθαιρήσειν ὀργῆς, καὶ φρονίμως τοῦτο λογιζομένη. σκέψασθε δ' ἂν τις ὑπὸ τοῦ κάλλους ἀπὸ κάλλους ἀφροσύνας. ὡς γὰ ἐλάβοντο τῆ μήλα, καὶ τὸ ἐπιγραφὴν ἀνελίξασθε, ἑκάστης αὐτῆς ὑπολαβεῖν εἶναι τὸ μῆλον, μὴ δ' μιᾶς τολμῶσης τὸ ψῆφον καθ' αὐτῆς ὑπεῖπεῖν, ὡς ἀφ' αἰσχρότερα τὸ ἑτέρας εἴη τὸ ὄψιν, ἀνέχονται ὑβρ.

Tantum reverentiæ & honoris pulchritudini exhibet. Ac non ſolum ipſe quidem Iupiter ita pulchritudine captus eſt, cæterorum autem deorum nullus, ut hæc magis accuſationem Iovis continere videantur, quàm pro pulchritudine dicta eſſe, ſed ſi quis diligenter conſiderare volet, omnibus etiam diis eadem hæc accidiſſe deprehendet. Vt, verbi gratia, Neptunum Pelopis forma captum fuiſſe. Hyacinthi autem Apollinem, & Mercurium Cadmi. Præterea neque deas pudet pulchritudine captas videri, ſed hanc quaſi æmulationem quandam honoris inter ſe habent, puta eam quæ cum pulchro aliquo rem habuit, narrare poſſe, hominibus ſeſe dediſſe. Iam verò, cùm ex cæteris omnibus, unaquæque ſuæ ac certæ rei præſes ſit, de iis, quibus quæque præeſt, nulla cum altera contendit, ſed Minerva quidem hominibus ad bella gerenda præit, haudquaquam cum Diana de venatione pugnat, eodemque modo & illa Minervæ de re militari concedit. De nuptiis autem Iuno Veneri, neque hæc illi moleſta eſt ob ea, quibus illa præſidet. At contrà ſingulæ ob formam & pulchritudinem eò uſque animo efferuntur, omneſque alias excellere ſibi videntur, ut cum Eris ipſas inter ſe mutuo diſcordes & inimicas reddere vellet, nihil aliud objecerit illis, quam pulchritudinem, rata hoc pacto facilimè ſeſe hoc quod volebat, effecturam eſſe. Ac prudenter ſanè hoc excogitavit. Animadverteritque vel inde aliquis pulchritudinis poteſtatem. Nam poſtquam pomum illud accepiſſent, & inſcriptionem legiſſent, cum unaquæque ſuum illud eſſe cenſeret, neque tamen ulla contra ſe ipſam ſuffragium ferre ſuſtineret, quòd videlicet altera turpior

ἡ, τὴ μὲ πατέρα, τὴ δ' ἀδελφόν τε, καὶ συνοίκησιν Διὸς, ἐπιτρέψουσι τὴν δίκην αὐτῶν. ἔχων δ' οὖν καὶ αὐτὸς ἡ τίς ἐστιν ἀποφήνασθαι καλλίστη, καὶ πολλῶν ἀνδρείων ὄντων, καὶ σοφῶν, καὶ φρονίμων ἔν τε Ἑλλάδι, καὶ τῇ βαρβάρῳ, ὅθ' ἐπετρέπη τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμου, ψῆφον ἐνεγκεῖν, καὶ καθηγεῖσθαι ἐξενεγκών, ὅτι καὶ φρονήσεως, καὶ σοφίας, καὶ ῥώμης παρέχει τὸ κάλλος. τοσοῦτόν δ' ἐπιμέλειαν ἀεὶ πεποίληται, καὶ σπουδὴν, ἀκούειν εἶναι καλαὶ, ὥστε καὶ τὰ ἡδέα τὰ κρυπτόμενα, καὶ θεῶν ποιητὰ, οὐκ ἄλλοθεν ποθὲν, ἢ ἀπὸ τῶν καλῶν πεπείσθαι ὀνομάζειν. ἡδίοι ἂν δὴ ἀκούσειν λευκώλενος ἡ Ἥρα, ἢ πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλου Κρόνου. Ἀθηνᾶ δ' οὐκ ἂν βουληθείη τετρογλαυκία κεκλῆσθαι, ἢ χρυσῆ καλεῖσθαι. Ἀφροδίτη τε πάντως ἂν ἡδέως πάντων καλεῖσθαι χρυσῆ. ἅπερ ἄπαντ' εἰς κάλλος πίπτει. καίτοι τοῦτ' ἐμοὶ μόνον δοκοῦσιν ἔχειν πως αἱ κρείττους ἔχουσι περὶ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ μαρτύρια ἔστιν ἀψευδέστατα, ἃ κρεῖττον εἶναι πάντων τῶν ἄλλων. οἶδεν Ἀθηνᾶ μὲν, ἀνδρίας ἄκρας, καὶ φρονήσεως ἀφθόνου ἐπιψηφίζει. ἀμφοτέρων γὰρ ἀφθονώτατα τούτων. Ἥρα δ' ἀπάσης ἀρχῆς, καὶ δυναστείας αἰτιωτάτη ἀποφαίνει, σωτηρίαν αὐτῇ καὶ τῷ Διὶ προξενοῦσα. εἰ τοίνυν ὅτου μὲν θεῖον, καὶ σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστὶν, ὅτου δ' ἀσεμνότατον τοῖς θεοῖς, πῶς ἂν ἡμῖν ἔχοι καλῶς, μὴ καὶ αὐτοὺς μιμησόμενοι τοὺς θεοὺς, ἔργῳ τε, καὶ λόγῳ πᾶν, ὅ τι ἔχομεν σωφρόνως τοῦ κάλλους, τούτου μὲ

pior esset, ad Iovem, harum quidem patrem, illius autem etiam fratrem & conjugem deveniunt, litem hanc illi disceptandam committentes. Ille autem cùm & per se ipse sententiam, quænam earum pulcherrima foret, proferre posset, & multi fortes, & sapientes, & prudentes cùm in Græcia, tum inter Barbaros essent, quibus eadem causa delegari potuisset, Iudicium hoc Paridi, Priami filio commisit, manifestum adeò calculum ferens, quod & prudentiam, & sapientiam, & vires pulchritudo anteiret. Porrò tanto semper studio tantaque cura, formosæ audire expetivere, ut & heroum pariter, & deorum exornatori poëtæ persuaserint, non aliunde magis, quàm à pulchritudine sese appellare. Proinde libentius audierit niveis lacertis Iuno, quàm, antiqua dea, & Saturni magni filia. Minerva autem neque Tritogenia, quàm Glaucopis vocari maluerit. Et Venus, universo etiam redemerit, nominari, Aurea. Quæ cuncta ad pulchritudinem pertinent. Atqui hæc non modò argumento sunt, quo pacto illi, qui potiores habentur, circa hanc se gerant: sed & testimonium perhibent neutiquam falsum, quòd cæteris omnibus, præstantior eadem sit. Proinde Minerva quidem fortitudine pariter & prudentia præstare illam suffragatur, utrique enim harum præsidet ipsa. Iuno autem universa dominatione, atque potentia, expetendam magis esse, sententia sua declarat, in partem etiam Iove tanquam patrono, advocato. Quòd si igitur divina adeò res & veneranda, pulchritudo est, deinde & diis tantopere affectata, quomodo tandem honestum nobis fuerit, si non & ipsi deos imitantes, cùm rebus tum verbis, quibuscunque modis poterimus, pulchritudini patrocinemur. Atque

ὁ Φίλων περὶ τῆς κάλλους εἰπεν, ἐπιθεὶς τοῦτο τῇ τελευτῇ, ὡς ἐ πλείω δ' ἂν τούτων εἰρηκώς, εἰ μὴ τὸ μακρολογεῖν ὑπέστατο τὸ ἀδοκίμων ἐν συμποσίῳ. μετ' ἐκεῖνον δ' εὐθὺς Ἀρίσιππος ὑπεδέξατο τὸν λόγον, πολλὰ μὲν πρότερον Δρακλείδης ὑπ' Ἀνδροκλέους. ὁ γὰρ ἐβούλετο λέγειν τὸ μετὰ Φίλων εὐλαβούμενος λέγειν. ἤρξατο δ' οὑτωΐ. Πολλοὶ πολλάκις ἄνθρωποι τὸ μὲν τῶν βελτίστων, καὶ ἡμῖν συμφερόντων ἀφέντες λέγειν, ἐφ' ἑτέρας πως ὥρμησαν ὑποθέσεις. ἀφ' ὧν αὐτοῖς μέν, δοκοῦσι δέξαι πρᾶξαι, τοῖς δ' ἀκροαταῖς τοὺς λόγους ἥδιον λυσιτελοῦντας ποιοῦσι. καὶ διελαλήθασιν, εἰμὶν, περὶ τῶν αὐτῶν ἑαυτοῖς ἀλλήλοις. οἰδὲ, διηγούμενοι τὰ σφέτερα ἕτεροι δ', περὶ τῶν ἀδαμοῦς ἀναισχείων λογοποιοῦντες. ὃς ἐγὼ ταῦτα πάντα καταλιπόντας, ὅπως τὸ βέλτιον τύχωσιν εἰπόντες σκοπεῖν. ὃς νῦν ἐγὼ περὶ τῶν ὄντων ἀδὲν ὑγιὲς ἐγνωκέναι νομίζων, ἄλλως τε, καὶ τὸ πᾶν ἀγνοίας τῶν βελτίστων κατηγορεῖσθαι τοῖς αὐτοῖς περιπίπτειν, τὸ εὐηθέστατον οἰόμενον εἶναι πάντη, τῷ αὐτῷ λυσιτελεστάτῳ, καὶ καλλίστῃ τοῖς ἀκούσιν ὑποθέσει ποήσασθαι τὸν λόγον, καὶ ἣν πᾶς ὁστισοῦν ἂν φαίη κάλλιστ' ἂν ἔχειν ἀκούειν καλλίστην. εἰ μὲν περὶ τινος ἑτέρας τοὺς λόγους ἐποιούμεθα νῦν, ἀλλὰ μὴ περὶ κάλλους, ἦν κεν ἐν ἡμῖν ἀκούσασιν ἑνὸς εἰπόντος, ἀπηλλάχθαι περὶ αὐτοῦ. τοῦτο δ' ἅμα τοσαύτην ἀφέλειαν παρέχεται τοῖς βουλομένοις ἅπτεσθαι τῶν περὶ τούτου λόγων, ὡς οὐκ εἰ μὴ κατ' ἀξίαν τις ἐφικοιτο τοῦ λόγου νομίζειν δυσχερῶς, ἀλλ' ἂν πως πολ-

hæc quidem Philo, de pulchritudine peroravit, hoc quoque ad finem addens, quòd etiam plura his dicturus fuisset, nisi sciret orationem in conviviis longiorem improbari. Cæterum post illum statim Aristippus verba facere cœpit, multis antea ab Androcle invitatus. Neque enim volebat, veritus proximo post Philonem loco dicere. Exorsus autem inde est: Multi sæpe homines (inquit) omittentes de rebus optimis & nobis conducentibus dicere, ad alia nescio quæ argumenta abripi consuevere, ex quibus sibi quidem famam comparaturos se putant, auditores autem verbis nihil conferentibus obtundunt. Ac dicere solent, alii quidem de iisdem rebus inter se verbis contendentes, alii autem ea, quæ non existunt, commemorantes, alii etiam de iis, de quibus minimè necesse est, verba facientes. Quos sanè decebat omnibus hisce relictis, quo pacto conducibile aliquid dicere fortè possint, apud animum cogitare. Hos igitur, quando nunc ego de iis, quæ existunt, nihil sani cognovisse existimo, præsertim cùm aliorum ignorantiam de rebus optimis, reprehendentem in eadem vis incurrere, omnino stultitiæ cujusdam esse putem: idem argumentum orationis utilissimum atque pulcherrimum auditoribus proponam; quodque quivis fatebitur dignissimum esse, quod pulcherrimum quoque vocetur. Quòd si igitur de alia aliqua re verba faceremus, & non de pulcritudine, satis fuisset unum aliquem dicentem audisse, & exinde argumento eo relicto, ad alia transisse: nunc autem præsens hoc, tantam dicendi copiam præbet iis, qui de eo orationem instituunt, ut haudquaquam si quis pro dignitate ipsum non tractarit, ob id infeliciter sibi successisse

rem

λοῖς ἄλλοις καὶ κεῖνός τ δυνηθῇ συμβαλέσθαι πρὸς τὸν ἐπαίνους τῆς ἀμείνονος οἴεσθαι πεπρᾶσθαι τύχης. τὸ γὰρ ὕπτιον μὴ σωφρόνως ὑπὸ τῶν κρατίστων πεπιμπλάμενον, ὅτῳ τ τοῖς ἀληθέσιν θεῖον, καὶ φιλανθρώπως, πᾶσι τ τοῖς ὅσιν οἰκειότατον ἡγήσηται, ἐ οἷς μὲ ἂν παρῇ δοξάζειν πάντων ἀπολαζόμενον, ὧν δ' ἀφίστατο μισεῖσθαι, καὶ ὑδὲ προσλείπειν ἀξιώσειεν, τίς ἂν εἴη τοσοῦτον λόγων μεταπλάσας, ὥς' ἐπαινέσαι πρὸς ἀξίαν δύναιτ; ὃ μὲν ἀλλ' ἐπειδήπερ ὕπτιον πολλῶν αὐτὸ δεῖ τ ἐπαινεσόντων; ὥσπερ μόλις ἂν τ ἀξίας τύχοι, ὑδὲν ἀπεικὸς ἐ ἡμᾶς εἰ χαιρέντα λέγειν περὶ αὐτῦ, μέλλοντάς γε μὴ Φίλιππα ποιεῖσθαι τοὺς λόγους. ὕπτιον δὲ σεμνότερον, ἐ θειότερον τ ὄντων ἐστὶν, ὥστ' ἐν ὑπὸ θεοῖ καλεῖς πεπιμπάσθαι, δοξαλέπτα. ἀλλ' ἐν τοῖς ἄνω χρόνοις ὑπὸ Διὸς Ἑλλένη γνωμένη, ὕτως ἐθαυμάσθη δοξ πᾶσιν ἀνθρώποις, ὥς' ἔτ τῆς ἡλικίας ἔσαν αὐτὸς, καίπερ ὑπὸ χρόνου τὸ Πελοποννήσῳ γνώμῃ ὁ Θησεύς, ὕτω τ ἄφρ ἰδεῖν ἠγάσθη, ὡς ὅσης αὐτῦ τὴν βασιλείας ἀσφαλεστάτης, καὶ δίξης ὑ τ τυχόσης, ὅμως σὺν ᾧτετο βιῶναι αὐτὸ, πεύτης ἐστερημένῳ, παρελθὼν δ' πάντως εὐδαιμονίας, εἰ πεύτῳ αὐτὸ γνώσιν συνοικεῖν. ὕτω δ' ἐθισθεὶς, τὸ μὲ δοξαζειν δ' πᾶσι λαθεῖν ἀπεπᾶν, μὴ γὰρ ἂν αὐτῷ αὐτὸν ἐνδεῖσθαι μήπω ἡλικίας ἐμμένῳ, τῷ δ' χρόνῳ ὑπερφρονήσας ἐκείνε, καὶ παρελθὼν, ὀλιγωρεῖν arbitrari debeat, sed si post multos alios, nonnihil ad priores laudes etiam ipse conferre potuerit, benigniorem fortunam experiri putetur. Nam quòd manifestè adeò, à superioribus, in honore habitum semper est, ab hominibus autem ita pro re divina, & expetenda, existimatum, omnibusque quicunque vivunt, peculiare ornamentum exiſtit, præterea & eos, quibus adest, ab omnibus amari & coli: illos autem quibus abest, odio haberi, neque dignos quos aspicias, videri, facit, quisnam dicendi facultate præditus tanta fuerit, ut id pro eo ac dignum est, laudare sufficiat? Veruntamen, quoniam ita multis ipsi opus est laudatoribus, ut vix unquam pro dignitate tractari queat, nihil alienum aut indecorum fuerit, etiam nos aliquid de eo dicere conari, quanquam verentes nonnihil, verba facere post Philonem. Adeò autem omnium quæ sunt, veneratione dignissima, maximeque divina res, pulchritudo est, ut etiamsi omittamus dicere, quibus honoribus dii pulchros affecere, superioribus certè temporibus illis, Helena ex Iove nata, in tanta apud omnes homines admiratione fuerit, ut cum adhuc infra ætatem esset, Theseus ob aliam quandam rem in Peloponnesum profectus, conspecta illius forma, in tantam admirationem ipsius venerit, ut cum & regnum haberet maximè tutum, & gloria excelleret nequaquam vulgari, nihilominus tamen putarit, sibi vitam vitalem, ut ille ait, non esse, si illa careret: rursum autem se omnes alios felicitate supergressurum esse, si secum illam cohabitare contingeret. Atque hoc animo cùm esset, à patre quidem ipsius accipere illam desperavit, neque enim elocaturum ipsum illam, cum nondum ad justam ætatem perveniſſet, cæterùm imperio illius contempto atque despecto, spretisque insuper etiam omni-

ρήσας ἦ καὶ τὸ σὸ Πελοποννήσῳ πάντων δεινῶν, κομισάμενος αὐτὸν τῆς ἁρπαγῆς καὶ Περίθοον τὸν Δαλαεῶν, βίᾳ λαοῦν αὐτῷ ἅμα πατρὸς, εἰς Ἄφιδναν ἐκόμισε τῆς Ἀττικῆς. καὶ τοσαύτῳ ἔχει χάριν αὐτῷ τῆς συμμαχίας ταύτης, ὥσθ' ὕστερον ἐφίλησε τὴν ἁρπαγὴν χρήσιμον, ὥσπερ καὶ τοῖς ἐπιγενομένοις παραδείγμα γενέσθαι τῷ Θησέως, καὶ Περιθόου φιλίας. ἐπειδὴ ἦλθε κἀκεῖνον καὶ ἄκων γενέσθαι, τῷ Δήμητρος μνησθέντι κέλευε, ἐπειδὴ πολλὰ παρῄνει, καὶ ἀδωνήθη ταύτης αὐτὸν τῆς πείρας ἀποχέσθαι καὶ ἀπέσχετο, σωπηλάζησιν αὐτῷ, πύστιν περίπυστον οἰόμενος αὐτῷ καζήσειν τῷ χάριν περὶ τῆς ψυχῆς, ὑπὲρ αὐτὸν κινδυνεύσας. ἐπανελθὼν δ' εἰς Ἄργος, αὖθις ἀπεδήμει καὶ αὐτὸν, ἐπειδὴ καθ' ὥραν ἦν γάμου, καίτοιγε ἔχοντες καλάς τε, καὶ εὐγενοῦς ἐκ τῆς Ἑλλάδος σφίσιν αὐτοῖς ἄγεσθαι γυναῖκας οἱ τῆς Ἑλλάδος βασιλεῖς, οἱδὲ, σωπηλάζοντες, ἐμνησίκακον πύστιν, πᾶς ἄλλας ἁπάσας ὑπερεχόντες ὡς φαυλοτέρας, γνόντες δ' ὅτι παραμύθιον ἔσται, καὶ δείσαντες μὴ πόλεμον γένηται τῇ Ἑλλάδι, μαχουμένων πρὸς ἀλλήλους, ὁμωμόκασιν ὅρκον τοιονὶ ψήφῳ κοινῇ, ἣ μὴν ἐπικυρήσειν τῇ πύστιν ἀξιωθέντι, μηδ' ἐπιτρέψειν ἤν τις ἀδικεῖν ἐγχειρῇ, ἕκαστον οἰόμενον πύστιν αὐτῷ τῷ συμμαχίαν προσκτάζειν. τὰ μὲν ἰδίας γνώμης ἀπέτυχον πάντες, πλὴν Μενελάου. τὰ κοινῆς δ' ἐπεράθησαν αὐτίκα. ὃ πολλῷ ὕστερον ἔλεγον γενομένης πρὸς θεᾶς περίκλυτος, ἐπιτρέψαι τῷ κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμου. ὁδὲ, τῷ

sus esset: existimantes videlicet, fore ut ipsi quidem parari. Propria quidem igitur sententia frustrati omnes sunt, præter Menelaum, communis autem pacti experimentum statim dederunt. Non enim multò pòst, cum contentio inter deas de pulchritudine orta esset, disceptatio ejus litis Paridi Priami filio

bus, qui tum in Peloponneso agebant potentibus, assumpto Pirithoo, raptus socio, à patre vi abreptam in Aphidnam, Atticæ regionis oppidum asportavit. Tantā autem gratiam habuit Pirithoo pro hoc auxilio præstito, ut ipsum per omne deinde tempus ita amarit, ut etiam posteris in exemplum abierit, Thesei & Pirithoi amicitia. At postquam etiam illum oportebat ad Plutonis proficisci regnum, ambientem filiam Cereris Proserpinam, postquam multis ipsum dehortatus à proposito, ne quid tale tentaret, avertere non potuit, unà cum ipso profectus est, arbitratus debere se hanc illi referre gratiam, ut pro eo etiam animam in periculum poneret. Cæterùm ubi hoc profecto peregrè, illa Argos mox rediisset, postquam ætate nubilis facta est, quanquam principes Græciæ, & formosas alias, & ex parentibus præclaris natas, ex tota ea terra ducere uxores sibi possent, nihilominus tamen convenientes, hujus proci facti sunt, cæteris omnibus, perinde ut vilioribus contemptis. Scientes autem, quod non absque certamine ab uno aliquo ducenda esset, metuenteque ne pugnantibus inter se aliquibus, bellum inde totī Græciæ oriretur, dé communi sententia in hæc verba jurarunt, quòd omnes auxilium ferre vellent ei, quicunque uxorem hanc ducere dignatus fuisset, neque cuiquam concedere, qui injuria aliqua afficere illum aggressi quisque sibi auxilium & societa-

μὲ συμφόρτων τῶν ἄλλων ἡτιμημένοις, τὸν δωρεῶν δὲ ἀναξιωθεὶς γενέσθαι κρείττοις, καὶ διδόσης Ἥρας μὲν, τὴν τῆς Ἀσίας ἀρχὴν, τῆς δὲ τὸν πολέμοις Ἀθηνᾶς κράτος, Ἀφροδίτης δὲ, τὸν τῆς Ἑλένης γάμον, καὶ φαύλοις μὲν ἀνθρώποις γενέσθαι ἂν ποτε νομίσας τὸν ἐλάττω βασιλέως, Ἑλένης δ' ἀδένα τῶν ἐπιγενομένων ἀξιωθῆναι, ὠφείλετο τὸν τούτης γάμον. γενομένης δὲ τῶν ὑμνημένης εἰκείνης στρατείας κατὰ τῶν Τρώων, καὶ τῶν Εὐρώπης τότε ἀκμῶντων καὶ τῶν Ἀσίας ἐλθόντων, ἔχοντες οἱ τε Τρῶες ἀποδόντες τὴν Ἑλένην, ἀδεῶς οἰκεῖν τὴν αὐτῶν, οἵ δ' Ἕλληνες τούτου αὐτὸς ἐάσαντες ἔχειν, ἀπαλλάττεσθαι τῶν τὸν πολέμου, καὶ στρατείας δυσχερῶν, οἳ δ' οὐκ ἠβουλήθησαν ἀμφότεροι, οὐκ ἂν ποτε νομίσαντες ἄμεινον ἀφορμὴν καλὸν πολέμου, ὧδε ἢ ἀποδυσόντων. Καὶ γὰρ οἱ τὰς αὐτῶν παῖδας σαφῶς εἰδότες ἀπολουμένους τὸν τοῦ πολέμου, τὸν ἀπέχεσθαι μᾶλλον, ἀλλ' ἐπέχαιρον εἰς τοῦτο, τὸν ἐλάττω δόξαν αὐτοῖς οἰόμενοι φέρειν, ἢ ἀνδρῶν παῖδας γενέσθαι, τὸ μαχόμενος ὑπὲρ Ἑλένης, ἀπολουμένους. Καὶ τί λέγω τὰς αὐτῶν παῖδας; αὐτοὶ ὡς αὐτοὺς μείζω, καὶ διαφορώτερον ἐπίστασθε ἢ ὡς γίγαντας αὐτοῖς γενομένης πολέμου. ὁ μὲν γὰρ μετ' ἀλλήλων. ἐπιτοῦτο ἦν, ἐμαχοντο ὡς ἀλλήλους. ἔτι τί γένοιτ' ἂν ἀναγκαιότερον δεῖγμα, ὅτι τῶν ἀνθρωπίνων ἁπάντων ὑπερέχει τὸ κάλλος παρ' ἀθανάτοις κρατοῦν; ὅταν γὰρ ὑπὲρ μὲν τῶν ἄλλων ἀδένος ἁπάντων ἀδαμὲν

filio delegata fuit. Qui cum judicio inferior esset, quàm ut inter corpora dearum cognoscere posset, donorum autem cogeretur judex fieri. Ac Iuno quidem offerret illi totius Asiæ imperium, Minerva robur & vires ad bella, Venus autem Helenæ hujus nuptias. Ipse verò contrà secum ita cogitaret, quòd imperia quidem etiam vilibus & contemptis hominibus obvenire possent, Helena autem, non statim ullus posterorum dignus futurus esset, nuptias hujus cæteris rebus omnibus antepositas fuit. Postea verò exorta celebri illa expeditione contra Trojanos, & Europa tunc primum contra Asiam bello concitata, cùm Trojani possent Helena reddita, sine periculo ac metu terram suam retinere, Græci autem hanc illis habendam permittentes, omnibus illis difficultatibus, quæ ex bello & expeditionibus percipiuntur, liberari: neutri consulere sibi ipsi voluerunt, rati non aliam pulchriorem belli caussam, ob quam morerentur, invenire se posse. Iam verò & dii, cùm certò scirent liberos suos in eodem bello perituros esse, haudquaquam illos ab eo absterruerunt, sed ad id ultro proficisci fecerunt, rati non minorem illi gloriam consecuturos eos esse, si pro Helena mortem obiissent, quàm quòd deorum filii procreati essent. Et quid attinet de filiis deorum dicere? cùm ipsi dii majore gravioreque certamine inter se eodem bello congressi fuerint, quàm tunc, cùm contra gigantes bellum gessere. Nam in illo contra Gigantes, communibus ac mutuis auxiliis dimicarunt: hîc autem ipsi contra se ipsos arma tulerunt. Quo sanè argumento, quodnam aliud clarius esse potest, quanto etiam ipsis Diis judicibus, cæteras mortalium res omnes antecellat pulchritudo? Nam cùm pro aliarum quidem rerum nun-

τοπαρόντας φαίνονται διενεχθέντες, ὑπὲρ ὧν κάλλους, ἢ μόνον τὰς ψυχὰς ἐπιδεδωκότες, ἀλλ' ἤδη καὶ ἀλλήλοις συναῖμα πεπολεμηκότες, ἔνιοι δὲ καὶ τραυθέντες, πῶς οὐχ ἁπάσαις ψήφοις τοῦτο μᾶσιν ἅπαντων τὸ κάλλος; ἀλλ' ἵνα μὴ δόξωμεν ἀπειρίᾳ τοῦ περὶ κάλλους λόγου τοῦτο παθεῖν ἀεί, ἐφ' ἕτερον βούλομαι μεταβῆναι, οὐδαμῶς ἔλαττον ὄν, ὥστε δεῖξαι τὴν τοῦ κάλλους ἀξίαν, τὸ τοιοῦτον εἰρημένον, τὴν Ἱπποδάμειαν Οἰνομάου. ὅσους δὲ τούτου κάλλους ἀλόντας, μᾶλλον αἱρομένους ἀπέφηνεν ἀποθνήσκειν, ἢ ταύτης διωκισμένους, τὸ ἥλιον ὑποστορᾶν. ὡς γὰρ ἐλάττους τὰς ἡλικίας ἡ παῖς, καὶ πᾶς ἄλλας ὁ πατὴρ ἐποιήσατο πολλῷ πλείους· παρεσκεύασεν ἀφορᾶν, τὰ μὲν ὥρας αὐτῆς ἄλλης, πολὺ γὰρ αὐτῆς ἐλάττω, ὥστε καὶ τὰ μεγίστης νυμφίους ἀποφαίνοντα δόξαι, καὶ ἄξια αὐτῶν ἔχειν παρ' ἑαυτῆς. βάλεσθαι δὲ ἐποίησεν πάλαι τὸν μνηστῆρα αὐτῶν τῆς παιδὸς ἀξίαν, πᾶς παρ' ἀνθρώπων φόνων αἰτίας, μηχανῶν τινα μηχανᾶται τὴν ἐπιθυμίας ἀδικοτέρων. καὶ ὧν ὤφειλε φεύδεσθαι, οὐδὲ ἐβούλετο, κρύπτεσθαι. τοῦτο γὰρ ἁρμάτι ὡς οἷόν τε μάλιστα εἰς πάχος τοῦ πήχους ἐξειργασμένῳ, τὸν ὠκεανίδα ζεύξας ὑπὸ τὸν τοῦ ταχίστους ἵππους, ἡμιλλᾶτο τοῦτο τοὺς μνηστῆρας τῆς κόρης, ἆθλον δὲ νίκης παρελθόντως αὐτὸς αὐτῷ τοῦτο, ἢ στρεβλᾶσθαι τὴν κεφαλὴν ὑπηγόντας. καὶ ἔξιον δ' αὐτῷ αὐτὸς

quam ulla ullo modo inter sese discordes fuerint, pro pulchritudine autem, non solùm filios suos in mortem obtulerint, sed ipsi inter se dimicarint, nonnulli autem etiam vulnerati fuerint: an non omnibus calculis pulchritudinem cæteris rebus universis antepositam fuerunt? At enim ne penuria quadam de pulchritudine dicendi, circa hunc locum commorari diutius videamur, ad alium hinc transire volo, haudquaquam his quæ antè dicta sunt, ad comprobandam pulchritudinis dignitatem, inferiorem, nempe ad Hippodamiam Arcadis illius Oenomai filiam. Quam multos enim ille, pulchritudine hujus captos, ostendit, mortem subire voluisse potiùs, quàm ab hac dissociatos, lucem intueri. Nam postquam adultam ætatem attigit puella, illamque pater non parvo intervallo cæteras omnes anteire conspexit, ipse quoque forma illius captus est. Tanta enim hæc in illa excellebat, ut etiam eum, à quo nata fuerat, præter naturam illexerit. Proinde cùm ipse quidem illam, apud sese retinere cuperet, elocare autem velle ei, qui dignus illa foret, simularet ut hominum accusationem evitaret, technam quandam machinatur, cupiditate sua multò injustiorem, per quam putabat, id quod animo intendebat, facilimè sese conficere posse. Nam currui, quem quoad fieri maximè potuerat, ad celeritatem arte compararat, equis, qui ea tum ætate in Arcadia omnium velocissimi erant, junctis, cum procis puellæ, aurigatione certabat, ei videlicet, qui certamine superasset, sponsam illam proponens: qui verò victus esset, illum capite privandum edicens. Iubebat autem etiam ipsam unà conscen-

1 Παρεστᾶσαν] Id est, ὑπαρεστᾶσαν. Aristides in Panathenaïco: ὁ δὲ πάντας βασιλέας παρεστηκὼς ταῖς ἐφετείαις. Menag.

2 Καὶ

συναναβαίνειν τὸ ἅρμα, ὅπως ἀποχολεμῶσι περὶ ταύτην, ἀμελοῦσι τῆς ἱππικῆς. οἱ δ', ἀποτυχόντες τῆς ἁρπαγῆς καὶ τοῦ ἀγῶνος, ἠμελημένοι ὑπὸ τῶν βεβουλημένων, μεμφομένοις δὲ εἶναι κωλυόντες, τὴν δ' ὠμότητα μισήσαντες Οἰνομάου, ἄλλος ἄλλον ἔφθανεν ἀποθνήσκων, ὥστε δεδοικὼς μὴ καὶ πεθάνῃ περὶ τὸ κόρης ἅμαρτη. [1] Ἑπτὰ μὲν οὖν ἡμέρας πεσόντες ἀνδρῶν νέων ὁ φόνος. ἤδη δ' ὀλίγων τῶν νεανίας μισήσαντες ταύτης, τάς τε τεθνεώσας ἅμα, καὶ τὴν κόρην ἐλεήσαντες, τὰς μὲν, ὅτι κτήματος ἀπεστέρηντο τοιούτου, τὴν κόρην δ' ὅτι τῆς ὥρας ἂν κρείσσονος ἀπολαύσει, κηδεμόνες τε γενόμενοι, ὅστις ἔμελλε, Πέλοψ δ' ἦν οὗτος, ἀγωνιεῖσθαι, ἅρμα τε χαλκίζοντες τεύχειν κάλλιστον τέχνης ἐποιημένον, ἵππους τε ἀθανάτους, οἳ ὧν ἔμελλε τῆς κόρης κύριος εἶναι. ἐκ γένους μὲν, τῶν κηδεστὴν ἐπὶ τέρμασι τῆς νίκης ἀπεκτονώς. ὅτου τοῦ κάλλους χρῆμα, ἀνθρώποις τε θεῖον εἶναι δοκεῖ, καὶ πρὸ μόρου τῶν πάντων, καὶ θεοῖς εἰωθότα πολλαχοῦ. διὸ δὴ καὶ ἡμῖν οὐκ ἂν ἔχοι τις μέμφεσθαι δικαίως, σκοπουμένοις τὸ ταῦτα περὶ κάλλους διεξελθεῖν. ὅτου μὲ δὴ καὶ Ἀριστίππου διῆλθε τὸ λόγον. Ερ. σὺ δ' οὖν λοιπὸς εἰ Χαρίδημε. ὅπως δ' ὥσπερ χορωιδὸν τοῦ κάλλους καλῶν ἐπιθήσῃ τὸ λόγον.

scendere currum, quò videlicet illi, huic intenti, aurigationis oblivisceretur. Cæterùm cùm qui primus certamen hoc iniisset, successu caruisset, & præterquàm quod à puella, etiam vita excidisset, reliqui cùm ad certamen obeundum cunctari, & eorum quæ semel decrevissent, quicquam detractare futile ac juvenile quiddam esse censerent: rursum autem crudelitatem Oenomai detestarentur, alius alium prævertit moriendo, perinde ac si metuerent, ne non pro puella illa mori possent. Ac processit cedes ea, donec tredecim eorum juvenum interficerentur. At dii, cùm illum ob pravitatem hanc odissent, pariter autem & eos qui mortui fuerant, & puellam miserarentur, alteros videlicet, quòd tantæ rei possessione privati essent, puellam autem, quòd forma sua per ætatem frui non posset, pro juvene eo, quicunque mox certaturus esset (erat autem is Pelops) curam advertentes, & currum illi donant pulchriorem arte factum, & equos immortales, quorum ope puella potiturus, ac dominus illius futurus esset. Et sanè factus quoque est, socero ad terminos victoriæ occiso. Adeò pulchritudo ipsa, cum hominibus divinum quiddam esse videtur, & ab omnibus coli consuevit, tum à diis quoque sæpenumero cum summo studio observata est. Quam ob rem nemo nos meritò reprehenderit, quòd operæ pretium putamus, hæc de pulchritudine disseruisse. Atque ad hunc modum & Aristippus orationem suam peregit. *Her.* At tu etiam restas Charideme: quare fac, ut quasi quandam coronidem imponas oratione tua, pulchris hisce de pulchritudine dictis.

1 Καὶ ἑπτὰ μὲν οὖν ἡμέρας πεσόντες ἀνδρῶν νέων ὁ φόνος] Non concordat Pausanias de numero procorum ab Oenomao interfectorum, sexdecim enim ponit, quorum nomina videsis apud eum auctorem Heliacorum 2. *Palm.*

Χα. μηδαμῶς ὦ πρὸς θεῶν περιστέρα σεαυτὸν ἐπιδείξῃς με βιάσῃ. ἱκανὰ γὰρ δηλῶσαι τῶν σωφρόνων, καὶ τὰ νῦν εἰρημένα. ἄλλως τε, οὐδ' ὅσιον ἦν ἐφ' οἷς συνεγενόμεθα. ῥᾷον γὰρ ἂν τις μνημονεύοι τῶν ἐπέρων εἰρημένων, ἢ τῶν αὐτοῦ. Ερ. ταῦτα μὲν δὴ ἴσως, ὦν ἐξ ὀλίγης ἐπιθυμοῦμεν ἐπιτυχεῖν. ἐγὼ δὲ δὴ τοσοῦτον ἐμοὶ τὸν λόγον ὀφείλειν, ὅσον ἐμέλησε τῶν ἀκοσμίας, καίκεῖνα μᾶλλον ἴσως περιττῶς. ἀλλὰ πρὸς Ἑρμοῦ, τὸν ἄπαντα λόγον ἄφες ὑπὲρ ἡμῶν ἐξ ὀλίγης, λπίδα. Χα. βίαιον μὲν ἦν τὸν τοιοῦτον ἀπαλλάττειν με, τῶν δυσχερῶν ἀγαπῶντα. ἐπεὶ δ' ὅτι σοὶ θυμὴ καὶ τὴν ἡμετέραν ἀκοὴν λόγων, καὶ τοῦθ' ὑπηρετεῖν ἀνάγκη, ὧδε τοίνυν καὶ αὐτὸς ἐποιησάμην τὸν λόγον. Εἰ μὲν αὐτὸς ἦρχον περὶ κάλλους λέγειν, σεσοιμίσθαι ἂν ἐδόκουν συχνῶν. ἐπεὶ δ' ὑπὸ πολλοῖς ἤρχθημεν τοῖς πρότερον εἰρηκόσιν ἐρῶν, οὐδὲν ἀπεικὸς τοῖς ἐκείνων κεχρημένον ὡς σεσοιμένοις, ἐπιφέρειν ἐξῆς τὸν λόγον. ἄλλως δ' ἐπέρωσε τὸν λόγον γενόμενον, ἀλλ' ὑπαυδᾶν καὶ τὰ αὐτῆς ἡμέρας, ὡς ἐοίκασι καὶ τοὺς παρόντας λαθεῖν, ὡς ἄρ' οὐχ ἕκαστον ἰδίᾳ λογοποιεῖσθαι, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἕκαστον ἐπὶ μέρους διεξέρχοντα λόγον. ἐπέρῳ μὲν οὖν ἤρκει γ' ἂν εἰς σύμπαντα, ἅπερ ὑμῶν ἕκαστον ἔπρεπεν εἰπεῖν περὶ τοῦ κάλλους ἰδίᾳ τοῦτο ἓν τοσοῦτον περιέσεσθαι; ὥστε καὶ τοῖς ἐπιγενομένοις ἔξω τῶν εἰρημένων, ὃ δεῖν ἐπαινεῖν τὰ εἰς αὐτό. πλεῖστα γὰρ πολλαχόθεν αὐτὰ σοφὰ δεῖν λέγειν ἕκαστα δόξαν dictis. *Char.* Nequaquam, per deos quæso, ulterius progredi me cogas. Satis enim sit, indicasse tibi, & quo pacto conversati fuerimus, & hæc quæ modò dixi: præsertim cum ne illa quidem satis adhuc meminerim, quæ modò commemoravi. Multò enim faciliùs ea memoria repetiveris, quæ ab aliis dicta sunt, quàm quæ ipse dixisti. *Her.* Hoc igitur illud est, quod ab initio consequi cupiebam. Neque enim mihi tantopere orationes illorum ac tuam audire cura fuit. Quare si me hac privaveris, etiam illa frustra laborasse te scias. Sed per Mercurium quæso, totam orationem, quemadmodum à principio exorsus fueris, mihi recita. *Cha.* Satius quidem fuerat, contentum his quæ dixi, à difficilioribus abstinere me: attamen quando ita cupis, & nostram audire orationem, in hoc quoque morem tibi gerere necesse est. Proinde hoc pacto ipse quoque verba feci. Si primus ipse cœpissem de pulchritudine dicere, procœmio longo opus haberem: nunc autem quando post multos alios, qui ante me verba fecerunt, dicturus sum, nihil alienum puto fuerit, si illorum antè dictis, perinde ac procœmio usus, sequentem orationem subjungam. Præsertim cùm non alio loco, sed hoc in convivio, eodemque die, orationes istæ habeantur, ita ut liceat & præsentes latere nos, perinde ac si non quisque privatim verba faceret, sed eandem singuli per vices prosequantur orationem. Proinde alteri quidem sufficerent ad laudem utique comparandam, ea quæ vestrûm unusquisque seorsim de pulchritudine dixit. At verò hic adhuc tantum supereſt, ut & iis, qui post nos venturi sunt, extra ea quæ nunc dicta sunt, satis laudum ad prædicandam illam suppetat. Plurima enim undique circunstant, quæ & ipsa eam de se opi-

παρέχοντι, ὥσπερ ἀνθῶσι σύντροφοι λειμῶνι, ἀεὶ τὸ φαινόμενον ἅρπ ποσαζόμενοι τὰς ὀφεπομένας. ἐγὼ δ' ὧν πάντων ἐκλέξας ὅσα μοι δοκῶ μὴ βέλτιον εἶναι προσαλιπεῖν, λίζω λαβὼν βραχέα, ὅπως τῷ τε κρίνοντι τὸ μνημόμενα ἀποδῶσιν, ὑμῖν τε τὸ μακρολογεῖν προσαλιπών, ὀφέλω πεχαρισμένα. τοῖς μὲν δὴ ἀνδρείαν, ἢ καθ' ἑτέραν τινὰ τῶν ἀρετῶν ἡμῶν ποθεῖσθαι δοκοῦσιν, ἵνα μὴ τῷ καθ' ἡμέραν ποιεῖν εὖ, ἀναπλήζωσιν ἡμᾶς εὖ αὐτοῖς λαμπρῶς, βασκαίνομαι μᾶλλον, ἐξ ὧν τ' ἂν ὑ καλῶς αὐτοὺς τὸ πρόσθεν προσπεποίηκε. καλὰς δ' ὑ μόνον ὑ φυτεύομαι τὰ ὥρας, ἀλλ' οὗ τι ἰδόντες, ἀλισκόμενοι, ὑπεραγαπῶμέν τι, ὑσῖ' ἀποκνῶμεν ὥσπερ κρείττοσιν, ὅσον ἂν ἡμῖν ἐξῇ, δουλεύοντες αὐτοῖς. ᾤδιον ἂν δὴ ὑπακοῦσαι τις ὥρας σύντροφός, ἢ ποθεῖσθαι τῷ μὴ τυπτῶ. ὃ θέλειν χάριν ἂν εἰδέναι τῷ πολλὰ ποθεῖσθαι μᾶλλον, ἢ τῷ μηδ' ὑπὸν ὑπαγάμενα. καὶ τὰ μὲν ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν ἂν ἐνδεεῖς ὦμεν, ὑ περαιτέρω σπουδάζομεν ἢ τυχεῖν. καλὰς δ' ἡμῖν ὧδεις ὧδ' πώποτε γένοιτο κόρη. ἀλλ' ἴσως τι τὴ Αἰγλαΐης, τὸ εἰς Ἴλιον ποτὶ σὺν αἰχμὰν τοῖς Ἀχαιοῖς, ἴσον δ' Ὑακίνθου τὸ Λακεδαιμόνιον Νάρκισσον κάλλει νικῶμεν, ὅτε ἀρκεῖν ἡμῖν δοκῶμεν, ἀλλὰ δεδιήκαμεν μὴ λάθωμεν τοῖς ὑπιγνωμένοις ἂν καθαλιπόντες ὑστερόλεκ. σχεδὸν δ' ὡς εἰπεῖν πάντων τὸ ἀνθρώποις πραγμάτων, ὥσπερ κοινὸν παρέχον opinionem præbent, quasi singula eorum primo loco dici debeant, non aliter atque in prato aliquo floribus fœcundo, ubi semper ea quæ novissimè apparent, carpentes potissimùm alliciunt. Ego vero ex omnibus illis delectis, quæ mihi videbuntur minimè prætereunda fuisse, paucis dicam, ut & pulchritudini debitum suum reddam, & vobis, omissa verborum prolixitate rem gratam faciam. Proinde illi quidem, qui vel ob fortitudinem, vel ob aliam aliquam virtutem præstare nobis videntur, si non quotidie honestis actionibus benevolentiam sibi concilient, & nos quodammodo ad amandum se cogant, invidemus illis magis, undecunque etiam eis negotia, quæ geruntur, minus bene procedunt. Pulchris autem non modò non invidemus formam suam, sed simul atque aspeximus, capimur, & plus quàm amamus eos, neque gravamur, tanquam superioribus, quantum nobis licitum fuerit, & servire quoque illis. Libentiùs igitur quispiam obedierit formoso alicui, quàm imperaverit ei, qui talis non est, majoremque gratiam habuerit formoso, multa jubenti, quàm si nihil quicquam præcipiat. Ac cæterorum quidem bonorum, quibuscunque caremus, ulteriorem assequendi curam nullam gerimus, at pulchritudinis nulla unquam nobis satietas oboritur, sed sive Aglaies filium illum, qui cum Achivis ad Trojam profectus fuit: sive Hyacinthum formosum illum, sive etiam Lacedæmonium Narcissum, pulchritudine superemus, tamen nobis ipsi minimè satisfacimus, sed semper timemus, ne fortè videamur apud posteros, ab aliis superati fuisse. Propemodum autem omnium eorum, quæ inter homines geruntur, ut ita dicam, quasi quoddam commune exemplum, pulchritudo proposita est.

Nam

δεῖγμα τὸ κάλλος ἐστί. καὶ ὅτι στρατηγοῖς εἰς κάλλος ἡμέλητον τὸ στρατόπεδα συνιέναι, ὅτι ῥήτορσι τοὺς λόγους συνθῆναι, ὅτι μὴν γραφεῦσι τοὺς εἰκόνας γράφειν. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω; ὧν τὸ κάλλος τέλος ἐστίν. ὧν γὰρ εἰς χρείαν ἥκομεν ἀναγκαίως, οὐκ ἀμελέτητον ἐᾶν ἀνθρώπους εἰς ὅσον ἔξεστι κάλλιστα κατασκευάζειν. τῷ τοι γὰρ Μενέλεῳ, ὁ τοσοῦτον ἐμέλησε τῆς χρείας τὸ οἴκειν, ἢ ὅσον τοὺς εἰσπραττομένους ἀποπλῆσαι. καὶ ἅμα τοῦτ' ἔστι πολυτελεστάτους ἅμα κατασκεύασε, καὶ καλλίστους. καὶ τί γνώμης οὐκ ἥμαρτεν. ὁ γὰρ Ὀδυσσέως ὕστερος ἀναδῆναι λέγεται τύπος, καὶ πύσει ἐκ πατρὸς εἰς αὐτὸν ἀφιγμένον, ὡς εἰκὸς Πεισιστράτῳ τῷ Νεστορίδῃ, Ζηνὸς καὶ τοιῇδε γ' ὀλυμπίᾳ ἐνδύεται αὐλή. αὐτὸς δ' ὁ ἐκ μειρακίου πατρὶ, σὺν ἄλλοις τοῖς χαλκῆν μιλτοπαρῄοις ἦλθε τοὺς ναῦς συμπαλαιόμενον τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ Τροίαν, ἢ ἅπας τὰς ὀφρῦς συμπλῆσαι ἔχει. καὶ χειδὼν εἴ τις ἐκφύσαι ἐξεικάζειν βούλεται τὸ πνεῦμα, κἀμοὶ πάσας εἰς τὸ κάλλος ὁρώσας, καὶ τάχα τυγχάνειν ἐκ παντὸς πεπληρωμένας. τοσοῦτον γὰρ τὸ κάλλος τῶν ἄλλων ἀπάντων ὑπερέχειν δοκεῖ, ὥστε τὸ μὲν, ἢ εἰκαιοσύνης, ἢ σοφίας, ἢ ἀνδρείας μετέχοντων, πολλά τις ἂν εὕροι πρωτεῖα μᾶλλον. τὸ δὲ τούτοις τὰ ἴδιας κεκοινωνηκότων, βέλτιόν ἐστι κρῖναι ἁδέως, ὥσπερ δὴ καὶ τὸ μὴ μετέχοντα ἀπροφάτως ἁδέως. μόνους γὰρ τοὺς μὴ καλοὺς ὀνομάζομεν αἰσχροὺς, ὡς ἁδὲν ὂν εἴ τι πῆς ἔχων τυγχάνει τελεσιέκτημα τῶν ἄλλων,

Nam neque duces negligunt ad pulchritudinem exercitus suos instruere, neque oratores ad eandem orationes suas componere, neque etiam pictores, imagines ac tabulas suas secundum illam depingere. Et quid attinet ista recensere, quorum finis quoque pulchritudo est? Quin illa quoque quibus necessariò utimur, haudquaquam prætermittimus, quin omnia, quam maximè fieri potest cum summo studio, quàm pulcherrimè apparemus. Nam Menelaus quidem, non tantùm curavit usum ædium, quantum ut pulchritudine earum ingredientes quasi attonitos redderet. Et ob hoc sumptuosissimas pariter & pulcherrimas eas ædificavit. Neque etiam sententia falsus est. Nam Vlyssis filius ita admiratus eas fertur, cùm ad percunctandum de patre, eò loci venisset, ut ad Pisistratum Nestoridem in hunc modum dixerit: Talis & ætherii forsan Iovis aula renidet. Et ipse adolescentis pater non aliam ob caussam minio infectas duxit naves, cùm unà cum Græcis ad Trojam proficisceretur, quàm ut aspicientes eorum aspectu obstupefacere posset. Et fermè si quis singulas artes perpendere volet, reperiet omnes eas ad pulchritudinem tendere, eamque consequi, pro summo ducere. Adeò autem pulchritudo cæteras res cunctas excellere videtur, ut iis, quæ vel cum justitia, vel sapientia vel fortitudine aliqua fiunt, multa alia invenias majori pretio digna censeri: at verò quæ cum hac specie commune aliquid habent, iis nihil quicquam melius invenire licet, ut rursum & illis, quibus hæc conjuncta non est, nihil quicquam inhonestius. Quippe solos eos qui pulchri non sunt, turpes vocamus, perinde quasi pro nihilo habendum sit, quicquid tandem aliquis habuerit,

in

κάλλους ἐστηκότος. τοὺς μὲν δὴ ἐν δημοκρατουμένοις τὰ πρῶτα δυναμένους, ἢ τυράννοις ὑποτεταγμένους, τοὺς μὲν, δημαγωγοὺς, τοὺς δὲ, κόλακας καλοῦμεν. μόνους δὲ τοὺς ὑπὸ τούτῃ τῇ δυνάμει ζωμένους, θαυμάζομέν τε, φιλοπόνους τε, καὶ φιλοκάλους ὀνομάζομεν, καὶ εὐεργέτας νομίζομεν εἶναι, τοὺς τῶν καλῶν ἐπιμελητάς. ὅτι τοίνυν ὄντως μὲν σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστὶν, ὅτῳ δὲ τοῖς πᾶσιν οὐ δίκης μέρος τυγχάνει, κέρδος τε νομίζουσι τὸ τούτου τι λαβεῖν δυνηθῆναι, πᾶς ἡμᾶς εἰκότως ἂν τις ἐμέμψαιτο, εἰ τοσοῦτον ἔχοντες κέρδος κερδαίνειν, ἔπειθ' ἡγοῖτο σωθῆναι, μηδ' αὐτὸ τοῦτο αἰσθέσθαι δυνηθέντες, ὅτι ζημιούμεθα; τοσοῦτον μὲν δὴ καίτοι τὸν λόγον ἐποιησάμην, πολλὰ τῶν εἰρημένων μοι δεῖν κάλλους εἰπεῖν ἀφεῖναι, ἐπειδὴ τὸν σωφρονίσαι ἱκανὸν ἀφορμὴν ἐνεπεφυκέναι ἑώρων. Ερ. οὐδαμῶς γε, οἵ τοιαύτης ἀπολελαύκαμεν τῆς σωφρονίσεως. χαίρειν δ' ἤδη καὶ ἡδὺν ἔλαττον ὑμῶν ἔχοντα λέγε σύ.

in quo cæteros antecellat, si idem pulchritudine careat. Proinde & eos quidem qui vel in repub. degentibus imperio præsunt, vel tyrannorum potestati subjecti vivunt, alteros quidem populares vocare solemus, alteros autem adulatores. Solos autem eos, qui huic potestati subjecti sunt, & admiramur, & cum philoponos, tum philocalos nominamus, adeoque communes benefactores censemus esse, eos, qui pulchrorum procuratores sunt. Quando igitur ita venerabilis res, pulchritudo est, ita autem ab omnibus etiam votis expetitur, & quasi pro lucro putatur, huic ministrare saltem aliquid potuisse, quomodo non meritò reprehenderit nos quispiam, quòd cum tantum lucrum lucrifacere possimus, ultro illud prodamus, ne hoc ipsum quidem verentes, damnum videlicet quod mox accipiemus? Ac tantam quidem ego quoque orationem habui, multis, quæ mihi de pulchritudine amplius dicere licebat, omissis, postquam conversationem hanc in longum adeò progressam, videbam. *Her.* Felices sanè vos, quibus tali conversatione frui licuit. Ferme autem jam etiam ego non minus voluptatis, quàm vos, per te videlicet, accepi.

Οὐδ' ἔστω δοκεῖ τῷ Λουκιανῷ. | *Neque hic videtur Luciani esse.*

ΝΕΡΩΝ, Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡΥΧΗΣ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ ΕΙ ΓΝΗΣΙΟΣ.

NERO, SIVE DE FOSSIONE ISTHMI. Si modò germanus est.

ARGVMENTVM.

Totus hic dialogus, cujuscunque tandem est (nam Luciani esse neque asseri potest, neque prorsus negari) quasi quadam in Neronem invectiva est, qua potissimùm dementia illius exagitatur, quam cùm in Isthmo fodiendo, à quo & tituli ratio sumpta est, tum in obeundis Scenicis certaminibus Imperator Romanus exercuit. Estque veluti perpetua facti commemoratio, paucis quibusdam & caterorum ipsius facinorum exemplis, amplificandi caussa, adjectis, quæ tota Musonio philosopho tribuitur, qui Tuscus genere, ut Tacitus ait, cum studia juvenum præceptis sapientiæ foveret, à Nerone postremò, cùm in omnes bonos & claros æquè grassaretur, ob linguæ libertatem, ut Suidas addit, interfectus fuit. Quòd si quid hic minùs bene redditum videbitur, id Græcorum exemplarium vitio erit tribuendum.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ.

Ἠρυχὴ Ἴ. Ἰσθμῷ καὶ σοὶ Μουσώνιε, ἀφ' ὅσον χειρὸς ὥς φασι γεγωνέναι τῷ Τυράννῳ, νῦν εἰ χρὴ Ἑλλάνα. *Μυ.* Ἴσθι ὦ Μενέκρατες, καὶ βέλτιόν σοι πυνθανομένῳ. Νέρωνα. τὰς γὰρ περιόδους ἐν Πελοποννήσῳ, τὰς ὑπὲρ Μαλέαν, ξυνήρει τοῖς θαλαττευομένοις, εἴκοσι σταδίων Ἴ. Ἰσθμὸν ῥήγνυμενος. *Μενε.* τοῦτο δ' ἐν καὶ τὰς

MENECRATES.

At Isthmi fossio, quæ in manu, ut ajunt, Tyranno fuit, & tibi Musoni, mentem habere Græcam videbatur. *Muso.* Scito Menecrates, etiam meliora cogitasse Neronem. Nam & circuitus Peloponnesi illos supra Maleam, tollere navigantibus volebat, Isthmo ad viginti stadia interrupto. *Mene.* Hoc autem & empo-

1 Νέρων] Neque hic Luciani dialogus est, quemadmodum facilè omnibus vestigiis colligi potest, ac præsertim fine dialogi. Scriptus nempe hic dialogus superstite Nerone, ac Luciano necdum nato, ut patet antedictis ad Philopatrin. *Marcil.*

2 Ἠρυχὴ Ἴ. Ἰσθμῷ καὶ σοὶ Μουσώνιε] Quî potest Musonius hæc ista de Isthmi perfossione differere à Nerone interfectus jam olim, ut apud Suidam est, atque alios? Hic autem Musonius sic agit, quasi qui Neroni supervixerit, ut cùm de Vindice narrat inferius in hoc Dial. Mitto jam stili indolem minimè Lucianicam, aliasque id genus argumenta. *Idem.*

ἐμπορείας ὄντων, καὶ τοῖς ἐπὶ θαλάττῃ πόλεσι, καὶ τὰς ἐν τῇ μεσογαίᾳ. καὶ γὰρ ἂν ἐκείναις λιμενικῶν ὁ οἶκος εὐπορῇ, ἱκανὰ τὰ ἐπιτηδεύματα εὖ πράττειν. τοῦτο δὴ δίξειν Μουσώνιε, βουλομένοις ἡμῖν ἀκριβάσασθαι πᾶσιν, εἰ μὴ τι ἀναβάλλῃ λέγειν ἕτερον. Μυ. δίκαιος βουλομένοις. ἐγὼ γὰρ οἶδ' ὅτι χαριζοίμην ἂν μᾶλλον τοῖς γε ἀφιλομούσοις εἰς ἀνδὸς ὅτου φροντιστέον ἐπὶ τῷ ἀναβάλλειν. Νέρωνα τοίνυν εἰς Ἀχαΐαν ᾠδαὶ ἦγον, καὶ τὸ σφόδρα αὐτὸν πιπικίναι, μηδὲν ἂν τὰς Μούσας ἀκριβάσασθαι ᾄδειν. ἐβούλετο δὲ καὶ τὰ Ὀλύμπια, τὸ γυμνικοῦ τοῦ ἀγῶνος, περᾶσθαι ᾄδων. τὰ γὰρ Πύθια, τούτων μὲν ἑαυτῷ μετεῖναι μᾶλλον, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι. μὴ γὰρ ἂν μόνῳ ἑαυτῷνον ἐπιτρέψαι αὐτῷ κιθαρῳδεῖν τι, καὶ ᾠδὴν ἆσαι. ὁ δ' Ἰσθμὸς, ὃ τῷ ἀποθεῖν αὐτῷ βεβλαμμένον. ἀλλ' ἐντυχὼν τῇ φύσει τοῦ τόπου, μεγαλοφρόνως ἠνέσθη, τὸν τε βασιλέα τοῦ ἐπὶ τῶν Τρῳάδος ποτὲ Ἀχαιῶν εὐψυχίᾳ, ὡς τῶν Εὐβοϊκὸν τὸ Βοιωτίας ἀπείργον Εὐρίπου τῷ ὠθεῖν τὸν Χαλκίδα. ἔτι γεφύρῳ καὶ τὸν Δαρεῖον, ὡς ὁ Βόσπορος ἐγεφυρώθη αὐτῷ ἐπὶ τοὺς Σκύθας. τὰ δὲ Ξέρξου, καὶ ὡς τούτων ἴσως ἐνένοησε, μείζονα τοῦ μεγαλοφρονεῖν ὄντα. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις, τὸ διο-

emporiis profuturum erat videlicet, & civitatibus cùm maritimis, tum etiam illis, quæ in mediterraneis sitæ sunt. Nam si maritima loca bene habeant, etiam illis quæ interiora sunt, domesticus agrorum proventus sufficiet. Sed hæc narra quæso Musoni, nobis, etenim omnes audiendi cupidi sumus, nisi siquid aliud est cui tu nunc incumbere cogites. *Muso.* Narrabo, quandoquidem vultis. Nam sat scio, quòd plus etiam gratificabor, iis utique, qui ad injucundam adeò curarum officinam hanc studendi causſa venerunt. Neronem igitur in Achajam cantiones ducebant, & illud item, quòd sibi ipsi vehementer persuaserat, ne Musas quidem dulciùs modulari. Volebat autem & Olympia, in quo certamine maximè athletæ nudi certant, cantando coronari. Nam quæ in Pythiis aguntur, eorum pleraque ad se magis, quàm ad Apollinem pertinere putabat. Neque enim neque illum adversus se citharam, aut carmen aliquod movere audere. Cæterùm Isthmus haudquaquam ex illis erat, de quibus hic longè antè cogitasset, sed cùm fortè naturam loci conspexisset, magnificum opus hoc animo concepit, Achivorum videlicet regem, eorum, qui ad Trojam olim profecti fuere, animo proponens, qui ipse Eubœam quoque à Bœotia resecuit, medio circa Chalcidem Euripo immisso. Deinde autem & Darium, ut à quo & Bosporus ponte junctus fuerit, cum is contra Scythas proficisceretur. Nam Xerxis factum, etiam ante ista fortassis animo cogitarat, quod magnificentissimum operum magnificorum omnium fuit. Supra omnia autem hæc, etiam illud

1 Καὶ πρὸς τούτοις, τὸ δ' ὀλίγου ἁπάντων ἔθημιξεν πάντας ἔσωτο Ἕλλαδα, λαμπρῶς ἰδιάζειν τοῖς ἔξωθεν] Perobscurè dictum, ac neutiquam Lucianicè. Accessit non notatus interductus post πάντας. Nam esse debuit καὶ πρὸς τούτοις τὸ δ' ὀλίγου ἔθημιξε πάντας, ἔσωτο Ἑλλάδα λαμπρῶς ἰδιάζειν τοῖς ἔξωθεν, *Præter hæc*, cogitavit, *etiam*, *quòd si omnes Græcos compendio ipse sic inter se permisceret*,

λίγω ἀκριβείας ἐπιμίξαι πάνυ εἰωθὸς τῇ Ἑλλάδι, λαμπρῶς ἐπαίδευε τὴν ἕξιν. αἱ γὰρ τύφωσαι φύσεις, μεθύουσι μέν, ψαύουσι δὲ πη καὶ [1] ἀκύρου τοῦτο φθέγματος. ὠφείλετο δέ τι καὶ σκιρρᾶς, ὕμνου μὲν Ἀμφιτρίτης τε, καὶ Ποσειδῶνος ᾆσε, καὶ ἄσματος, οὐ μέγα. Μελικέρτης δέ, καὶ Λευκοθέας. [2] ἐρίξαντος δὲ αὐτῷ χρυσοῦν δίκελλαν, καὶ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσοντος, ἐπὶ τὸν ὄρυχα ἦλθε, προτετριμμένος τε, καὶ ἀδημονῶν, καὶ κατηφὲς μέμυκε τὸ χῆς, τεθὲν οἰμῳ. τοὺς δὲ τὸν ὀχὴν ἐπισφαιρώμενος ἐξαπελαύνομεν ξυμπόνου ἅπτεσθαι ἔργου, ἀπῆλθεν εἰς τὸν Κόρινθον, τὰ Ἡρακλείους δοκῶν ἐπανορθώσασθαι πάντα. οἱ μὲν, δὴ οὖν δεσμωτήριον, καὶ πονηρόν τε, καὶ δύσεργα ἐξεπόνουν. ἡ γραῦς δέ, τὰ χαῦδά τε, καὶ ἐπίπεδα. ἐσπέρας δὲ ἦν, ὅτε πέμπτην ἡμέραν ἐφορίζομεν ἡμῶν τοῖς Ἰσθμοῖ, κατέδη τις ἐκ Κορίνθου λόγος ἅπασι φανείς, ὡς δὴ ὁ Νέρωνος

illud putabat, Græciam per hoc quod brevi adeò omnes inter ſe miſceri poſſent, contra exteros ſplendidè adeò ſtabilitum iri. Nam tyrannorum ingenia ebria quidem ſunt, tanguntur autem alicubi, ubi vocem hanc audiunt. Porrò progreſſus in ſcenam, hymnum quidem Amphitrites & Neptuni cecinit, & canticum quoddam non magnum. Melicertæ autem & Leucothoæ. Cum autem aureum ipſi ligonem porrexiſſent, Græciamque ejus tutelæ commiſiſſent, ad fodiendum profectus eſt, plauſu cantuque proſequentibus illum tum omnibus. Atque ubi terram, ter opinor, tetigiſſet, deinde & quibus præfecturæ atque imperia credita erant, opus unà capeſſere juſſiſſet, Corinthum redit, Herculis res geſtas omnes ſibi viſus ſuperaſſe. Illi igitur qui in vinculis fuerant, petricoſis atque difficilibus conficiendis exercebantur: exercitus autem, ea quæ terrea ac plana erant, fodicbat. At ubi jam ſeptimum & quintum diem quaſi alligati Iſthmo fuiſſemus, rumor quidam è Corintho venit, non ita tamen manifeſtus, quòd Neronem

pœ-

---

miſcuiſſet, videretur extraneis Græciam ſplendido quaſi epulo accepiſſe. Nunc pretium advertere quemadmodum Iacobus Micyllus interpres qui de non peſſimis eſt, rem geſſerit. *Supra omnia autem hæc*, inquit, *etiam illud putabat: Græciam per hoc, quòd brevi adeo omnes inter ſe miſceri poſſent, contra exteros ſplendidè adeò ſtabilitum iri.* Pro Apollo & Muſæ Pſeudolucianicæ. Ita? ἐσπλένδην eſt *ſtabilitum iri?* Haud vidi magis. Miſerum Lucianum qui ſub tam lentis maxillis, & hunc Pſeudolucianum qui ſic ſub Luciani pelle vapulat. Ἐσπλένδην autem Ἑλλάδα hic ψόδου τινὸς dixit ad Olympiorum celebritatem cogitatione ſe referens. *Martil.*

1 Ἀκύρου τοῦτο φθέγμα.] Notari debuit atteriſco hic locus, & proclamari, *Hic foſſa eſt ingens.* Idem.

2 Ὁ ἐρίξαντος δὲ αὐτῷ χρυσοῦν δίκελλαν, καὶ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσοντος.] Reſege ὁ ἐρίξαντος δὲ αὐτῷ χρυσοῦν δίκελλαν τῆς Ἑλλάδος ἐπιτροπεύσοντος. Intelligi vult procos. Achaiæ. Non dixit ἐπιτροπεύοντος, ſed ἐπιτροπεύσοντος. Quia principis adventu, finitum Procos. imperium. De ritu autem hoc iſto principum in operibus novis, ad C. Suetonii Veſpaſianum narravi c. 11x. Ridere autem qui volet, videre illi tempus genium interpretis. *Cum autem aureum ipſi ligonem porrexiſſent, Græciamque tanquam in tutelam commendaſſent*, &c. Quid pote capitalius? *Idem.*

μετρησαιτο τὸν τοῦ τόπου. ἔφασαν δὲ τὰς Αἰγυπτίους γεωμετρίας ἐπακριβεστέρας θαλάττης τὰς φύσεις, οὐκ ἰσοπέδους αὐτοῖς σωτηρίας, ἀλλ' ὑψηλοτέρου ἡγουμένους τὸν ὑπὲρ Λευκάδος, οὐδὲ τῇ Αἰγίνῃ δεδικέναι. πελάγους γὰρ τοσούτου πόρῳ ἐπιχεῖσθαι τὸν Κορίνθιον, καὶ καταβρύχιον ἀπειργάσθαι τὴν Αἴγιναν. Νέρωνα δὲ, εἰ μὲν ἐν Ἰσθμῷ τόμῳ, οὐδ' ἂν Θαλῆς μετρήσειν ὁ σοφώτατος τῶν, ἐπ' φυσικώτατον. ἐπὶ γὰρ τομίαν αὐτὸν ἤγειρε μᾶλλον, ἢ ἐπὶ δημοσίαν ἄδειαν. ἤδη δὲ ἐκ τῶν ἐμφύτων ἐθῶν κίνησις, καὶ ἐξέτασις, ὡς τὸ ἀκόνης τοῦ ἀπόρου, ὄνομα δὲ αὐτῷ Βίνδαξ, ἀπήγαγεν Ἑλλάδος τε, καὶ Ἰσθμοῦ Νέρωνα, ψυχρῶς γεωμετρήσαντα. τὰς γὰρ θαλάσσας, ἰσοπαλεῖς τε, καὶ ἰσοπέδους εἶδε. φασὶ δ' αὐτὸν καὶ τὰ ὑπὸ τῆς Ῥώμης ὀλισθαίνειν ἤδη, καὶ ὑποδιδόναι. τοῦτ' καὶ αὐτὸν χθὲς ἀκούσαντα δεῦρο ἐκ Βαΐων χιλιάρχου. Μεσ. ἡ φωνὴ δὲ Μουσῶνος, δι' οὗ Μυσομαιῶν, καὶ τοῦ Ὀλυμπιάδων τε, καὶ Πυθιάδων ἐρᾷ, πῶς ἔχει τὰ πράγματα; τοῦ γὰρ Λήμνου πεναπλεόντων, οἱ μὲν, ἐθαύμαζον. οἱ δὲ, καταγέλων. Μυ. Ἀλλ' ἐκεῖνός γε ὦ Μεσσήνιε, ὅτε θαυμασίως ἔχει δὲ φθέγματος, ὅτ' αὖ γελοίως. ἡ γὰρ φύσις αὐτὸν, ἀμέμπτως τε, καὶ μέσως ἤρμοκε. φθέγγεται δὲ κοῖλον μὲν φύσει, καὶ βαρὺ, ἐγκειμένης αὐτῷ τῆς φάρυγγος. μέλη δ' ὅτε κρέκοι ἀσμάτια βομβεῖ πῶς. οἱ δὲ γε πόνοι τοῦ φθόγγου, ἐπιλειαίνουσι τοῦτον, poenituisset Isthmi incisi. Dicebant autem Ægyptios geometras, altitudinem metientes, haud quaquam eandem atque æqualem utriusque maris superficiem deprehendisse, sed cum eam partem quæ Lechæum aspicit, altiorem judicarent, de Ægina in timorem venisse. Nam si tantum pelagus contra Insulam effunderetur, periculum esse ne illa aquis obruta in profundum demergeretur. At Neronem à fodiendo Isthmo, ne Thales quidem abstarriturus fuerat, quanquam sapientissimus, & naturalium rerum peritissimus. Nam incidendi illius majore studio tenebatur, quàm publicè canendi. Sed motus occidentalium gentium, & asperrimus, qui illas nunc excitat & incendit (Vindex autem nomen ipsi est) revocavit ex Græcia, & ab Isthmo Neronem frigidè maria dimensum. Nam æquè altè à terra utrumque assurgere, eandemque superficiem habere, scio. Ajunt autem ipsi & Romanas res paulatim jam labi & declinare. Id quod & ipsi ex Tribuno, qui impegerat, heri audistis. *Men.* At vox Musoni, propter quam Musas ita deperit, & Olympiadas pariter & Pythiadas amat, qualisnam tyranno est? Nam eorum qui ad Lemnum navibus veniebant, alii quidem admirabantur ipsum, alii autem etiam deridebant. *Muso.* At ille, quod ad vocem attinet, neque admiratione dignus, neque risu est. Nam ipsum natura inculpabilem, atque mediocrem formavit. Sonat autem concavum quiddam, non natura tamen, & grave, impendente illi gutture, ac carmina quidem hoc pacto accurata, quodammodo personat. Voculationes autem sonorum lævigant hunc postquam sibi

1 Ὡς δὲ ἐκείνης νῦν ἀπήμβη] Melius ὁ δὲ ἐκεῖνος τοῦ ἀπήμβη. Marcil.

2 Ἐπιλειαίνουσι τοῦτον, ἐπὶ μὲ θαμβεῖ] Melius, ἐπιλειαίνουσι τοῦτο, ἐπὶ μὲ θαμβεῖ

ἐπεὶ μὴ θαῤῥεῖ αὐτῷ. χρωμάτων ⁊ φιλοφροσύνης, ⁊ μελοποιΐας, εὐκινήτως μὲν δή, ⁊ κιθαρῳδίας εὐσταλεῖ, ⁊ ὅτε καιρὸς βαδίσαι, ⁊ στῆναι, ⁊ μεθαρμόσαι, ⁊ τὸ νεῦμα ἐξαμῆσαι ταῖς μέλεσιν, αἰσχύνῃ ἴσχοι ⁊ μόνη ⁊ βασιλέα δέκοι, ἀναβοῶν ταῦτα. εἰ ⁊ μιμοῖτο τοὺς κρείττονας, φεῦ γέλωτος, ὡς πολὺς τὸ θαυμάσιον ὑπέπιπτε. κρίνοι μυρίαν φόβου ἐπιζημίαν, εἴ τις ἐπ' αὐτῷ γελᾶν εἶχε. νεῦμα μὲν γὰρ ⁊ μετρίως πλέον. ξυνάγων τὸ πνεῦμα, ὅτ' ἄκρον δίστασι τὸ ποδῶν ἀνακλώμενον, ὥσπερ οἱ ἐπὶ ⁊ τροχοῦ. φύσει δ' ἐρυθρὸς ὢν ἐρυθρὸς μᾶλλον, ἐμπιεσάμενος αὐτὸ ⁊ ἀφυσᾶτο. τὸ ⁊ πνεῦμα, ὀλίγον, ⁊ σὺν ἀπορίᾳ ἦν δή. Με. οἶσθ' οὖν ἀγωνιῶντός μου αὐτὸν, πῶς ὑφίεντα ὦ Μυσώνιε; τέχνη γάρ πω χωρίζον. Μυ. τέχνη μέν, ὥσπερ οἱ ὑπακλαύσαντες. ἀλλ' εὐθυμήθητι ὦ Μενίκρατες, τὸ τραγῳδίας ὑπηρετῶ, ὡς ἴσθι μὴ ἀπήνιον. ἴσως γὰρ κίνδυνοί ⁊ τοῖς τέχναις, ὧν ἐπιτήδειοι οἱ περὶ τέχνης. Με. ⁊ τί τοῦτο Μυσώνιε; σφόδρα γάρ ἀπορῶ ⁊ λόγου. Μυ. ἄκουε δὴ λόγου αὐτόπου μέν, εἰ ὀφθαλμοῖς ⁊ Ἑλλάνων πεπραγμένου. Ἴσθι γὰρ νόμον κειμένου, μήτε κωμῳδίαν ἀγωνίζεσθαι, μήτε Τραγῳδίαν, ἐδόκει Νέρωνι Τραγῳδοὺς νικᾶν. ⁊ παρῆλθον εἰς τὸν ἀγῶνα τοιοῦτοι, πλείους μέν. ὁ δ' ἠπειρώτης, ἄριστα φωνῆς ἔχων, εὐδοκιμῶν δ' ἐπ' αὐτῷ, ⁊ θαυμαζόμενος, λαμπρότερα ⁊ εἰωθότων ἐπλάττετο, ⁊ ⁊ σεαυτῷ ἐπιτρέπων. τὸ δὲ πνεῦμα ὀλίγον ἐπεὶ μὴ θαῤῥεῖ αὐτῷ. χρωμάτων ⁊ φιλοφροσύνης, ⁊ μελοποιΐας, εὐκινήτως μὲν δή, ⁊ κιθαρῳδίας εὐσταλεῖ, ⁊ ὅτε καιρὸς βαδίσαι, ⁊ στῆναι, ⁊ μεθαρμόσαι, ⁊ τὸ νεῦμα ἐξαμῆσαι ταῖς μέλεσιν, αἰσχύνῃ ἴσχοι ⁊ μόνη ⁊ βασιλέα δέκοι, ἀναβοῶν ταῦτα. εἰ ⁊ μιμοῖτο τοὺς κρείττονας, φεῦ γέλωτος, ὡς πολὺς τὸ θαυμάσιον ὑπέπιπτε. κρίνοι μυρίαν φόβου ἐπιζημίαν, εἴ τις ἐπ' αὐτῷ γελᾶν εἶχε. νεῦμα μὲν γὰρ ⁊ μετρίως πλέον. ξυνάγων τὸ πνεῦμα, ὅτ' ἄκρον δίστασι τὸ ποδῶν ἀνακλώμενον, ὥσπερ οἱ ἐπὶ ⁊ τροχοῦ. φύσει δ' ἐρυθρὸς ὢν ἐρυθρὸς μᾶλλον, ἐμπιεσάμενος αὐτὸ ⁊ ἀφυσᾶτο. τὸ ⁊ πνεῦμα, ὀλίγον, ⁊ σὺν ἀπορίᾳ ἦν δή. Με. οἶσθ' οὖν ἀγωνιῶντός μου αὐτὸν, πῶς ὑφίεντα ὦ Μυσώνιε; τέχνη γάρ πω χωρίζον. Μυ. τέχνη μέν, ὥσπερ οἱ ὑπακλαύσαντες. ἀλλ' εὐθυμήθητι ὦ Μενίκρατες, τὸ τραγῳδίας ὑπηρετῶ, ὡς ἴσθι μὴ ἀπήνιον. ἴσως γὰρ κίνδυνοί ⁊ τοῖς τέχναις, ὧν ἐπιτήδειοι οἱ περὶ τέχνης. Με. ⁊ τί τοῦτο Μυσώνιε; σφόδρα γάρ ἀπορῶ ⁊ λόγου. Μυ. ἄκουε δὴ λόγου αὐτόπου μέν, εἰ ὀφθαλμοῖς ⁊ Ἑλλάνων πεπραγμένου. Ἴσθι γὰρ νόμον κειμένου, μήτε κωμῳδίαν ἀγωνίζεσθαι, μήτε Τραγῳδίαν, ἐδόκει Νέρωνι Τραγῳδοὺς νικᾶν. ⁊ παρῆλθον εἰς τὸν ἀγῶνα τοιοῦτοι, πλείους μέν. ὁ δ' ἠπειρώτης, ἄριστα φωνῆς ἔχων, εὐδοκιμῶν δ' ἐπ' αὐτῷ, ⁊ θαυμαζόμενος, λαμπρότερα ⁊ εἰωθότων ἐπλάττετο, ⁊ ⁊ σεαυτῷ ἐπιτρέπων. τὸ δὲ πνεῦμα ὀλίγον

sibi ipsi non confidit, Chromatum verò humanitate & modulatione facili quidem illa, & ad citharæ cantum accommodata: & ubi tempus est, ire & stare, & de loco transire, deinde & nutum cum membris exæquare, hæc accuratè facere, ejus est qui pudore solo eo afficitur, quòd rex videtur. At rursùm si imitetur superiores, hui quàm multis spectatoribus risus excidit: quanquam infinito metu impendente, si quis ipsius causa rideat. Nutat enim plus æquo, & eum spiritum attrahit, stat summis pedibus distentus & refractus, perinde ut ii qui in rota circumaguntur. Iam verò natura rubicundus existens, multò magis etiam rubescit, cum ipsi facies incenditur, spiritus autem modicus, & ægrè alicubi sufficiens. *Mene.* Qui verò certamine cum ipso conferuntur Musoni, quo pacto se gerunt? Nam arti gratificantur scilicet. *Muson.* Arti quidem Musoni, quemadmodum & qui luctando subserviunt: sed cogita, Menecrates, Tragicum histrionem illum, quo pacto in Isthmiis, perierit. Paria enim pericula & circa artes sunt, si qui in iis ostendandis impendio elaborant. *Mene.* Quid hoc autem Musoni, admodum enim ignarus ejus sum, quod dicis? *Muson.* Audi igitur rem absurdam quidem & insolentem, attamen in conspectu Græcorum actam. Nam cùm in Isthmiis lex esset, ut neque comœdia certaret quispiam, neque Tragœdia, Neroni placuit, Tragœdos superare. Ac prodierunt ad hoc certamen plures quidem. Epirota autem ille, ut qui voce optimè valeret, & ob eam etiam celebraretur, & in admiratione esset, clariùs solito fingebat, & coronam amare se, & nihil

τοῦτο nempe τὸ βομβεῖν. Alia erant & quidem ψαμμακοσπογάστορα, quæ in Luciano & Pseudolucianis notarentur; sed operæ non est. Hæc autem qualiacunque illa, ex paginis libri mei fimbriatis olim filo ætatis meæ verno, nunc παρὰ τὴν ὀδυνηρείαν exscripsi. *Manil.*

φάσιν ὁρῶν, ἢ μηδ' ἀκίνητον πρόσωπον, ἢ δίκην τάλαντα δόντας οἱ Νέρωνα ὑπὲρ τῆς νίκης. δεῖ γάρ τι, καὶ μουσικῆς εἶχε. καὶ γὰρ δὴ καὶ ἠκροᾶτο ὑπὸ τῇ σκηνῇ, ἐπ' αὐτοῦ δὴ τοῦ ἀγῶνος. βοώντων δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τῇ ἠπειρώτῃ, πέμπει τὸ γραμματεῖα, κελεύων ὑφῆναι αὐτῇ τιμήν. αὐτὸν δ' ὑπεραίνοντα τῇ φλέγματι, καὶ δημοτικῶς ἐξόντα, εἰσαμᾶτ Νέρωνα ἐπ' ἀκροβάταις τοῖς ἑαυτοῦ παικτικοῖς, οἷον παρασήμοις τισὶ τῆς σκάλμης. καὶ γὰρ δὴ καὶ δίλτους ἐλεφαντίνους, καὶ διθύρους, προσεβεβλήκει αὐτοῖς ἅπασι ἱματίδια, καὶ τὸ ἠπειρώτικὸν ἀναστήσαντες πρὸς τὸ ἀλγεῖν κίονα, κρεμάσαν αὐτῷ τὴν φάρυγγα, παίοντες ἐρυθαῖς ταῖς δίλτοις. Με. Τραγῳδίαν δ' εἶπε, Μυσόνιε, μιαρὸν ὅτου παῖδος ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν Ἑλλήνων ἐρασμίοις; Μυ. παιδικὰ τοῦτο νεανίσκου μητροκτονήσαντος. Με. εἰ δ' Τραγῳδίας ὑπουργεῖν ἀπέκτεινεν ἐπιμὰν αὐτῷ τὸ φλέγμα, τί χρὴ θαυμάζειν; καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ Πυθικὸν τοῦτο, περὶ οὗ ὁμφαὶ εἰσάπαντον, ἀποφθέγεσθαι ἄρμησεν, ὡς μὴ δ' τῷ Ἀπόλλωνι φωνὴ εἴη. κελεύει δὲ Πυθίου καλέσαντος αὐτὸν, εἰς τὰς ὁρίστας τὴ, ἐ Ἀλκμεώνας, εἰς τὸ μητροκτονῆσαι, ἐ λόγου πᾶς δύκλειας ἔδωκεν, ἐπειδὴ πατρόσυν ἐτιμώρησαν. Μυ. ὀδὶ, μηδαμῶς εἰπεῖν ἔχων ὅτῳ ἐτιμώρησαν, ὑβρίζῃ ὑπὸ δ' ἧττον ᾖτον, πρωάτερον τὸ ἀληθῶν ἀκοῦσαι. ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίς ἡ πρόσπλους ναῦς, ὡς ἐπάγειν τι ἀγαθὸν ἔοικεν. ἐστεφάνωνται γὰρ τὰς κεφαλὰς, ὥστε χρῆς εὔφημος. καί τις οὐκ-

hil de ſtudio remittere velle, priuſquam à Nerone decem talenta pro victoria acciperet. At ille exaſperabatur, nam & auditus jam ſub ſcena fuerat in ipſo videlicet certamine, Acclamantibus autem Græcis, Epirotæ mittit ſcribam, qui juberet hunc ſubmittere ſibi ſeſe: ſed pergente eo, & ſupra modum attollente vocem, populariterque ac liberè cum ipſo contendente, immittit Nero in pulpita ſuos hiſtriones, tanquam qui ad hoc negotium pertinerent. Nam & libellos elephantinos, & duplices habebant, quibus præ ſe intentis, veluti pugionibus utebantur. Atque hi Epirotam ad proximam columnam erigentes, guttur ipſius fregerunt, cædentes obverſis in rectum libellis. *Mene.* Tragœdia autem vicit, Muſoni, ſceleratum adeò facinus in oculis Græcorum auſus? *Muſo.* Quid putas? ludus hic adoleſcenti fuit, qui matrem occidit quoque. *Mene.* Si verò inter Tragœdias, hiſtrionem occidit, execta illius voce, quid adeò attinet demirari, quando & Pythicum os unde voces inſpirare ſolebant, obturare conatus fuerit ut videlicet neque Apollini vox aliqua eſſet? Quanquam ipſo Pythio, recenſente, eum inter Oreſtas & Alcmæones, quibus id, quòd matres occidêre, etiam laudis aliquam famam præbuit, poſtquam id in ultionem patrum fecerant. *Muſo.* Hic autem, cùm nullo modo dicere poſſet, quemnam ultus eſſet, contumelia à deo affectum ſeſe putabat, cùm tamen mitiora, quàm veritas exigebat, audiiſſet. Sed interea dum ſermones ſerimus, quænam navis iſta eſt, quæ huc propinquat? ut autem boni aliquid afferre videtur. Nam coronati capitibus omnes ſunt, perinde ut chorus quiſpiam, qui fauſtum aliquid nuntiaturus ingreditur. Et qui-

σῶμεν προτείνῃ τὴν χεῖρα, ἀνακελεύσῃ ἡμῖν θαρρεῖν τε, καὶ χαίρειν. βοᾷ τε εἰ μὴ ἀθρηκέναι. Νέρωνα οἴχεσθαι. Με. βοᾷ γάρ Μουσώνιε, καὶ σαφέστερόν γε, ὅσῳ τῆς γῆς ἅπτεται. Μυ. εὖγε ὦ θεοί. Με. ἀλλὰ μὴ ἐπιθορυβήσωμεν. ἐπὶ γὰρ τοῖς κειμένοις, ὥ φασι θεῖν.

dam ex prora manum protendit quoque, jubens & confidere nos, & gaudere, clamatque nisi non satis rectè percipio, Neronem periisse. *Mene.* Clamat enim Musoni, & manifestiùs utique, quò propiùs terram contigit. *Muso.* Euge ô dii. *Mene.* Sed ne gloriemur. Nam mortuis, ut ajunt, non decet convitiari.

ΤΡΑΓΟΠΟΔΑΓΡΑ. ΠΟΔΑΓΡΟΣ.

Ὦ στυγνὸν ὄνομ', ὦ θεοῖς συγκάθρονον
Ποδάγρα, πολυσίνακτε, κακυτὲ τέκνον,
Ἥν Ταρτάρου κάθημαι ἐν βαθυσκίοις,
Μίσαιρε, ἐμοὶ γοᾶτος ἐξεμάνθης,
Μαζοῖσί τ' ἐξέθρεψε, κἀπικρᾷ βρίθῃ
Εἰς χεῖλος ἐμάλαξεν Ἀλκμήνη χόλα,
Τίς τὴν δυσώνυμόν σε δαιμόνων ἄγει,
Εἰς φῶς ἀνῆκεν; ἦλθες ἀνθρώποις βλάβος.
Εἰ γὰρ τεθνιῶσιν ἀμπλακημάτων τίσις
[1] Βροτῶν ὑπῆρχε, σοί, τέ, ἔδρασαν ἐν φάει,
Οὐ Τάνταλον ποτοῖσιν, οὐδ' Ἰξίονα
Τροχῷ προσῆψεν, οὐδὲ Σίσυφον πέτρᾳ,
Ἔδει κολάζειν ἐν Ἅιδαι Πλουτέως,
Ἀπλῶς ἅπαντας τοὺς κακῶς δεδρακότας,
Τοῖς σοῖς προσκέπτειν δηλοκηδέσιν πόνοις,
[2] Ὡς μὲ τὸ λυπρὸν, κἀπαλαίπωρον δέμας,
Χειρῶν ἀπ' ἄκρων εἰς ἄκρας ποδῶν βάσεις,
Ἰχῶρι φαύλῳ καὶ πικρᾷ χυμοῦ χολῆς,
[3] Πιδύμασι βιαίοις τοῖδε διασφίγξον πόρους,
[4] Ἔσηκε. [5] κἀμεμυκὸς, ἐπιτείνῃ πόνους.
Σπαλάζουσι δ' ἐπ' αὐτῶν, διάπυρον πεζὴ κακὸν,
Δίναισι φλογμῶν σάρκα πυροπλήμμυρον,
Οἵᾳ κρητὴρ μισθὸς αἰτναίᾳ πυρᾷ,
[6] Ἡ Σικελὸς αὐλῶν ἀλιπόρῳ διασφάγῳ.

Ὡ πῦ

1 Βροτῶν ὑπῆρξε] Malim βροτοῖς. Boivin.

2 Ὡς μὲ τὸ λυπρὸν] Squallidum. Squallens. *Guietus.* Syntaxis est. ὡς τὸ δέμας μὲ λυπρὸν καὶ παλαίπωρον χειρῶν ἀπ' ἄκρων &c. ἔσηκε, ἐ μεμυκὸς ὑπτιάζῃ σὺ νῦν, ἰχῶρι φαύλῳ &c. τόδε διασφίγξον πόρους πυθμασι βιαίοις. ἰχῶρι φαύλῳ. i. διὰ τῶν ἰχῶρος φαύλου. τόδε διασφίγξον. i. τὰδε διασφίγξοντος. Acculativus absolutus, cujusmodi paſſim exempla occurrunt. *Ea re poros ſtringente ob ſpiritus incluſi vim* &c. pro τῶνδε, itaque legendum eſt τόδε cum Guieto, qui tamen non τόδε ſcripſit, ſed τοδὲ, calami, ut puto, ac manus lapſu. *Boivin.*

3 Πιδύ-

TRAGOPODAGRA.

ARGVMENTVM.

Podagra, ceu Dea, poteſtatem carminibus celebrat. Et innuit fabula id quod ait Ovidius:

Tollere nodoſam neſcit medicina podagram.

TRAGOPODAGRA. PODAGER.

Triſte nomen, ô & exoſum Diis
Podagra, lachrymoſa, Cocyto ſata,
In Tartari ſpecubus opacis edita,
Erinnys utero quam Megæra ſuo tulit,
Et uberibus aluit, cuique parvulæ
In labra lac ſtillavit Alecto tetræ,
Inominatam quis deorum te dedit
Luci, futuram noxiam mortalibus?
Nam mortuos ſi perpetrati criminis
In luce ſequitur pœna, non erat ſiti
Plutonis atra puniendus in domo,
Proles Imoli Tantalus, nec Siſyphus
Saxo, nec hîc verſandus Ixion rota.
Tuis ſed omnes omnium ſcelerum reos
Aptare decuit membrifragis cruciatibus.
Vt calamitoſum corpus aridum meum
Manibus ab extremis ad infimas pedum
Plantas, ichore tetro, amara cum bile
Per vim retentis flatibus ſtringens poros,
Habet ſe, & inde clauſum acerbiùs dolet.
Per ipſa currit ignea peſtis viſcera,
Carnemque vorticibus populatur ignium,
Ætnæ velut crater facibus exæſtuans:
Aut Sicula vallis æquorearum rupium,

Æſti-

3 Πυδίμαπι βιαίῳ τῷδι] Todt. Guietus.

4 Ἔϛηκε] Diſtentum eſt. *Idem.*

5 Καὶ μυμυκὸς] Poteſt hic legi δεδυκὸς, ut pagin. 811. δεδυκὸς ὑπὸ μυχοῖσι γύαι. Longè majorem curam poſcebant Tragopodagra & Ocypus, ſed & majus otium. In nullis Codd. reliquum dramatis Ocypi comparuit. *Bowd.*

6 Ἡ Σικελὸς αὐλὼν ἁλιπόρῳ διαφάρος] i. Fretum Siculum Mamertinum, in quo Scylla & Charybdis. *Guietus.*

δεῖγμα τὸ κάλλος ἐστί. καὶ ὥσπερ στρατηγοῖς εἰς κάλλος ἡμέληται τὰ στρατεύματα συνιδεῖσθαι, ὥσπερ ῥήτορσι τοὺς λόγους συνθεῖναι, ὥσπερ μὴν γραφεῦσι τὰς εἰκόνας γραφεῖναι. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω; οὐ γὰρ τὸ κάλλος τέλος ἐστίν. οὐ γὰρ εἰς χρείαν ἤκομεν ἀναγκαίαν, οὐδ' ἐπιτρέπομεν οὐδὲν ἀνυδρὸν εἰς ὅσον ἔξεστι κάλλιστα κατασκευάζειν. τῷ τι γὰρ Μενέλαῳ, ὃ τοσοῦτον ἐμέλησε τῆς χρείας τὸ εἶκον, ἢ ὅσον τοὺς εἰσπραττομένους ἀναπλήσειν. καὶ λέξω τοῦτ' ἔστω πολυτελεστάτης ἄρας κατασκευάσασι, καὶ κρηπῖδος. καὶ τῷ γνώμης οὐκ ἥμαρτεν. ὁ γὰρ Ὀδυσσέως ὕστερος ἀγαθοῦ πατὴρ λέγεται τούτοις, καὶ πύσει ἢ παιδὸς εἰς αὐτὸν ἀφισμένῳ, ὡς εἰκὸς Πεισιστράτῳ τῷ Νεστορίδῃ, Ζηνὸς τοι τοιόνδε γ' ὁλυμπίου ἐνδυκὲς αὐλή. αὐτὸς δ' ὁ μειρακίου παιδὸς, σὺν ἄλλοις τοῖς χαίρειν μιλθοπαιγμοῖς ἅμα τοὺς ναῦς συστρατεύσαντος τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ Τροίαν, ἢ ὅπως τοὺς ὁρῶντας ἀναπλήσειν ἔχοι. καὶ χαίδον εἴ τις ἐπέρχοιτο ἐξετάζειν βούλεται τὰ πρῶτα, ῥᾳδίως πάσας εἰς τὸ κάλλος ὁρᾶσαι, καὶ τοῦτο τυγχάνειν τοῦ παντὸς πρεμίνας. τοσοῦτον γὰρ τὸ κάλλος τῶν ἄλλων ἁπάντων ὑπερέχειν δοκεῖ, ὥστε τὸ μὲν, ἢ σὺν ἰσχυροσύνῃ, ἢ σοφίᾳ, ἢ ἀνδρείᾳ μετέχοντων, πολλά τις ἂν εὕροι πρόσθεν ἄμεινον. τὸ γὰρ τούτοις τὰ ἴδιας κεκτημένοις, βελτίων ἐστὶ κόρων οὐδὲν, ὥσπερ δὲ καὶ τὸ μὴ μετέχοντα ἀπρόσθεν οὐδὲν. μόνοις γὰρ τοὺς μὴ καλοὺς ὀνομάζομεν αἰσχροὺς, ὡς οὐδὲν ὂν εἴ τι πῆς ἔχοι τύχοι πλεονέκτημα τῶν ἄλλων,

Nam neque duces negligunt ad pulchritudinem exercitus ſuos inſtruere, neque oratores ad eandem orationes ſuas componere, neque etiam pictores, imagines ac tabulas ſuas ſecundum illam depingere. Et quid attinet iſta recenſere, quorum finis quoque pulchritudo eſt? Quin illa quoque quibus neceſſariò utimur, haudquaquam prætermittimus, quin omnia, quam maximè fieri poteſt cum ſummo ſtudio, quàm pulcherrimè apparemus. Nam Menelaus quidem, non tantùm curavit uſum ædium, quantum ut pulchritudine earum ingredientes quaſi attonitos redderet. Et ob hoc ſumptuoſiſſimas pariter & pulcherrimas eas ædificavit. Neque etiam ſententia falſus eſt. Nam Vlyſſis filius ita admiratus eas fertur, cùm ad percunctandum de patre, eò loci veniſſet, ut ad Piſiſtratum Neſtoridem in hunc modum dixerit: Talis & ætherii forſan Iovis aula renidet. Et ipſe adoleſcentis pater non aliam ob cauſſam minio infectas duxit naves, cùm unà cum Græcis ad Trojam proficiſceretur, quàm ut aſpicientes eorum aſpectu obſtupefacere poſſet. Et fermè ſi quis ſingulas artes perpendere volet, reperiet omnes eas ad pulchritudinem tendere, eamque conſequi, pro ſummo ducere. Adeò autem pulchritudo cæteras res cunctas excellere videtur, ut iis, quæ vel cum juſtitia, vel ſapientia vel fortitudine aliqua fiunt, multa alia invenias majori pretio digna cenſeri: at verò quæ cum hac ſpecie commune aliquid habent, iis nihil quicquam melius invenire licet, ut rurſum & illis, quibus hæc conjuncta non eſt, nihil quicquam inhoneſtius. Quippe ſolos eos qui pulchri non ſunt, turpes vocamus, perinde quaſi pro nihilo habendum ſit, quicquid tandem aliquis habuerit,

in

κάλλος ἐστηκότος. τοὺς μὲν δὴ ὑπὸ δημοκρατουμένοις τὰ πρῶτα διοικοῦντας, ἢ τυράννοις ὑποτεταγμένους, τοὺς μὲν, δημαγωγοὺς, τοὺς δ', κόλακας καλοῦμεν. μόνους δὲ τοὺς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δυνάμει γιγνομένους, θαυμάζομέν τε, φιλοπόνους τε, καὶ φιλοκάλους ὀνομάζομεν, καὶ σωτῆρας νομίζομεν εὐεργέτας, τοὺς τῶν καλῶν ἐπιμελητάς. ὅτι τοίνυν ὄντως μέγα σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστὶν, ὅτων δὲ τοῖς πᾶσιν ὁ δεῖσθαι μέγα τυγχάνει, κέρδος τι νομίζουσι τὸ τούτου τι λαβέσθαι δυνηθῆναι, πᾶς ἡμᾶς εἰκότως ἂν τις ἐμέμψαιτο, εἰ τοσοῦτον ἔχοντες κέρδος κερδαίνειν, ἔπειθ' ἡγοῦμεθα, μηδ' αὐτὸ τοῦτο αἰσθέσθαι δυνηθέντες, ὅτι ζημιούμεθα; τοσοῦτον μὲν δὴ καίγω τὸν λόγον ἐποιησάμην, πολλὰ τῶν εἰώθοντων μοι περὶ κάλλους εἰπεῖν ἀφιλὸν, ἐπειδὴ τὸν σωφρονίσαι ἐπιτολὺ θαυμαζόμενον ἰόντα. Ερ. οὐδαμῶς γε, εἰ τοιαύτης ἀπολελαύκαμεν τῆς σωφροσύνης. χεῖδν δ' ἤδη καὶγὼ ἡδὺν ἴλαττον ὑμῶν ἔχοντα λέγω σε.

in quo cæteros antecellat, si idem pulchritudine careat. Proinde & eos quidem qui vel in repub. degentibus imperio præsunt, vel tyrannorum potestati subjecti vivunt, alteros quidem populares vocare solemus, alteros autem adulatores. Solos autem eos, qui huic potestati subjecti sunt, & admiramur, & cum philoponos, tum philocalos nominamus, adeoque communes benefactores censemus esse, eos, qui pulchrorum procuratores sunt. Quando igitur ita venerabilis res, pulchritudo est, ita autem ab omnibus etiam votis expetitur, & quasi pro lucro putatur, huic ministrare saltem aliquid potuisse, quomodo non meritò reprehenderit nos quispiam, quòd cum tantum lucrum lucrifacere possimus, ultro illud prodamus, ne hoc ipsum quidem verentes, damnum videlicet quod mox accipiemus? Ac tantam quidem ego quoque orationem habui, multis, quæ mihi de pulchritudine amplius dicere licebat, omissis, postquam conversationem hanc in longum adeò progressam, videbam. *Her.* Felices sanè vos, quibus tali conversatione frui licuit. Ferme autem jam etiam ego non minus voluptatis, quàm vos, per te videlicet, accepi.

Οὐδ' ὅτῳ δοκεῖ τῷ Λουκιανῷ. | *Neque hic videtur Luciani esse.*

ΝΕΡΩΝ, Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡΥΧΗΣ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ ΕΙ ΓΝΗΣΙΟΣ.

NERO, SIVE DE FOSSIONE ISTHMI. Si modò germanus eſt.

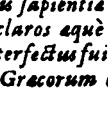
ARGVMENTVM.

Totus hic dialogus, cujuſcunque tandem eſt (nam Lutiani eſſe neque aſſeri poteſt, neque prorſus negari) quaſi quadam in Neronem invectiva eſt, qua potiſſimùm dementia illius exagitatur, quam cùm in Iſthmo fodiendo, à quo & tituli ratio ſumpta eſt, tum in obeundis Scenicis certaminibus Imperator Romanus exercuit. Eſtque veluti perpetua facti commemoratio, paucis quibuſdam & caterorum ipſius facinorum exemplis, amplificandi cauſſa, adjectis, quæ tota Muſonio philoſopho tribuitur, qui Tuſcus genere, ut Tacitus ait, cum ſtudia juvenum præceptis ſapientiæ foveret, à Nerone poſtremò, cùm in omnes bonos & claros æquè graſſaretur, ob linguæ libertatem, ut Suidas addit, interfectus fuit. Quòd ſi quid hic minùs bene redditum videbitur, id Græcorum exemplarium vitio erit tribuendum.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ.

Ἡ ὀρυχὴ ἡ Ἰσθμῷ καὶ σοὶ Μυσώνιε, ἀφ' ἧς χειρὸς ὥς φασι γεγονῦα τῷ Τυράννῳ, νῦν εἰ χὰν Ἑλλάνα. *Μυ.* Ἴσθι ὦ Μενέκρατες, καὶ βελτίω ἐπιθυμῆσαι Νέρωνα. τὰς γὰρ περιβολὰς τῆς Πελοποννήσου, τὰς ὑπὲρ Μαλέαν, ξυνῆρε τοῖς διαπλεομένοις, εἴκοσι σταδίων ἡ Ἰσθμὸν ῥήγνυμι. *Μενε.* τοῦτο δ' ἂν καὶ τὰς

MENECRATES.

At Iſthmi foſſio, quæ in manu, ut ajunt, Tyranno fuit, & tibi Muſoni, mentem habere Græcam videbatur. *Muſo.* Scito Menecrates, etiam meliora cogitaſſe Neronem. Nam & circuitus Peloponneſi illos ſupra Maleam, tollere navigantibus volebat, Iſthmo ad viginti ſtadia interrupto. *Mene.* Hoc autem & empo-

1 Νέρων] Neque hic Luciani dialogus eſt, quemadmodum faciſè omnibus veſtigiis colligi poteſt, ac præſertim fine dialogi. Scriptus nempe hic dialogus ſuperſtite Nerone, ac Luciano necdum nato, ut patet antedictis ad Philopatrin. *Marcil.*

2 Ἡ ὀρυχὴ Ἰσθμῷ καὶ σοὶ Μυσώνιε] Qui poteſt Muſonius hæc iſta de Iſthmi perfoſſione differere à Nerone interfectus jam olim, ut apud Suidam eſt, atque alios? Hic autem Muſonius ſic agit, quaſi qui Neroni ſupervixerit, ut cùm de Vindice narrat inferius in hoc Dial. Mitto jam ſtili indolem minimè Lucianicam, aliaque id genus argumenta. *Idem.*

2 Καὶ

ἐμπορείας ἄνησι, καὶ τοῖς ἐπὶ θαλάττῃ πόλεις, καὶ τὰς ἐν τῇ μεσογαίᾳ. καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐκείναις λιμένων ὁ οἶκος καρπὸς, ὧν τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πεφύτῃ. τοῦτο δὴ διέξιθι Μουσωνίῳ, βουλομένοις ἡμῖν ἀκροάσασθαι πᾶσιν, εἰ μή τι ἀναβάλλῃ ἄλλο ἢ τὸ ἀναβάλλειν ἔτερον. Μο. θέλομεν βουλόμενοι. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαριζόμενον ἂν μᾶλλον τοῖς γε ἀφιλμάθοις ἐς ἀνδὶς ὅτου φορτικώτερον ἐπὶ τὸ ἀναβάλλειν. Νέρων τοίνυν ἐς Ἀχαΐαν ᾠδὰς ἤγειρε, καὶ τὸ σφόδρα αὐτὸν περιπικέναι, μηδὲ ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι ἤθελον. ἐβούλετο γὰρ καὶ τὰ Ὀλύμπια, τὸ γυμνικώτατον τῶν ἀγώνων, περφυεῖσθαι ᾄδων. τὰ γὰρ πύθια, τούτου μὲ ἐκπεπληγμένον μᾶλλον, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος. μὴ γὰρ ἂν μηδὲ σύνοιδεν ἑαυτῷ κιθαρίζειν τε, καὶ ᾠδὴν ἆραι. ὁ γὰρ Ἴσθμιος, ὃν ἔτι ἄπωθεν αὐτοῦ βουλόμενον. ἀλλ' ἐντυχὼν τῇ φύσει τοῦ τόπου, μεγαλοφρόνως ἠσθεὶς, τόν τε βασιλέα τὸν ἐπὶ τῶν Τρῳάδων ποτὲ Ἀχαιῶν ἐνθυμηθεὶς, ὡς τῶν Εὐβοϊκὸν τὸ Βοιωτίας ἀπέπεμψε Εὐρίπῳ τῷ ἐπὶ τῶν Χαλκίδα. ἔτι μᾶλλον καὶ τὸ Δαρεῖον, ὡς ὁ Βόσπορος ἐγεφυρώθη αὐτῷ ἐπὶ τοὺς Σκύθας. τὰ γὰρ Ξέρξεω, καὶ ὡς τούτων ἴσως ἐνενόησε, μίγνυσι τὸ μεγαλοφρονῶν ὅτου. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις, τὸ δοκοῦν ἐμπορίοις profuturum erat videlicet, & civitatibus cùm maritimis, tum etiam illis, quæ in mediterraneis sitæ sunt. Nam si maritima loca bene habeant, etiam illis quæ interiora sunt, domesticus agrorum proventus sufficiet. Sed hæc narra quæso Musoni, nobis, etenim omnes audiendi cupidi sumus, nisi fiquid aliud est cui tu nunc incumbere cogites. *Muso.* Narrabo, quandoquidem vultis. Nam sat scio, quòd plus etiam gratificabor, iis utique, qui ad injucundam adeò curarum officinam hanc studendi causa venerunt. Neronem igitur in Achajam cantiones ducebant, & illud item, quòd sibi ipsi vehementer persuaserat, ne Musas quidem dulciùs modulari. Volebat autem & Olympia, in quo certamine maximè athletæ nudi certant, cantando coronari. Nam quæ in Pythiis aguntur, eorum pleraque ad se magis, quàm ad Apollinem pertinere putabat. Neque enim neque illum adversus se citharam, aut carmen aliquod movere audere. Cæterùm Isthmus haudquaquam ex illis erat, de quibus hic longè antè cogitasset, sed cùm fortè naturam loci conspexisset, magnificum opus hoc animo concepit, Achivorum videlicet regem, eorum, qui ad Trojam olim profecti fuere, animo proponens, qui ipse Eubœam quoque à Bœotia resecuit, medio circa Chalcidem Euripo immisso. Deinde autem & Darium, ut à quo & Bosporus ponte junctus fuerit, cum is contra Scythas proficisceretur. Nam Xerxis factum, etiam ante ista fortassis animo cogitarat, quod magnificentissimum operum magnificorum omnium fuit. Supra omnia autem hæc, etiam illud

1 Καὶ πρὸς τούτοις, τὸ δ' ὀλίγου ἀλλήλοις ξυμῖξαι πάντας εἶσαπαξ ἢ Ἑλλάδα, λαμπρῶς ἐνθυμῆσθαι τοῖς ἔξωθεν] Perobscurè dictum, ac neutiquam Lucianicè. Accessit non notatus interductus post πάντας. Nam esse debuit καὶ πρὸς τούτοις τὸ δ' ὀλίγου ξυμῖξαι πάντας, εἶσαπαξ ἢ Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐνθυμῆσθαι τοῖς ἔξωθεν, Præter hæc, cogitavit, etiam, quòd si omnes Græcos compendio isto sic inter se permiscuisset,

λίγκ ἀλλήλοις ἐπιπίξαι πάνυ ἐλαφρῶς τῷ Ἑλλάδι, λαμπρῶς ἐπιᾴδειν τῷ ἔξωθεν. αἱ γὰρ τύραννοι φύσεις, μεθύουσι μέν, ψαύουσι δὲ πῃ καὶ [1] ἀκέραιόν τι τοῦ φρονήματος. σφενδονᾷ δ' ὁ σκιωπῆς, ὑμνεῖ μὲν Ἀμφιτρίτης τε, καὶ Ποσειδῶνος ἆσμα, καὶ μέγα. Μελικέρτῃ δ', καὶ Λευκοθέᾳ. [2] ἐρίξαντος δὲ αὐτοῦ χρυσοῦν δίκελλαν, καὶ τῷ Ἑλλάδι ἐπιτροπεύοντος, ἐπὶ τῷ ὀρυχίῳ ἔῤῥει, κροτούμενός τε, καὶ ᾁδόμενος, καὶ παρακόμπους τῆς γῆς, τοῖς οἴμαι. τοῖς δὲ τῶν δοχῶν πομπεύουσι δεδαικλωσμένοις ξυμπόνοις ἅπασι δ' ἔργα, ἀνῄει εἰς τὸν Κόρινθον, τὰ Ἡρακλείους δοκεῖν ὑπερβολὴν πάντα. οἱ μὲν, δὴ οὖν δεσμωτηρίῳ, καὶ πετρώδεσί τε, καὶ δύσεργα ἐξεπόνουν. ἡ γραῦς δ', τὰ γαῖδά τε, καὶ ἐπίπεδα. ἐδόκουν δὲ πως, ἐπὶ πέμπτην ἡμέραν ὥσπερ ζεύγλῃ ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ, κρατεῖν πῆς ἂν Κορίνθου λόγος ἥκοι σαφής, ὡς δὴ δ' Νέρωνος illud putabat, Græciam per hoc quod brevi adeò omnes inter se miſceri poſſent, contra exteros ſplendidè adeò ſtabilitum iri. Nam tyrannorum ingenia ebria quidem ſunt, tanguntur autem alicubi, ubi vocem hanc audiunt. Porrò progreſſus in ſcenam, hymnum quidem Amphitrites & Neptuni cecinit, & canticum quoddam non magnum. Melicertæ autem & Leucothex. Cum autem aureum ipſi ligonem porrexiſſent, Græciamque ejus tutelæ commiſiſſent, ad fodiendum profectus eſt, plauſu cantuque proſequentibus illum tum omnibus. Atque ubi terram, ter opinor, tetigiſſet, deinde & quibus præfecturæ atque imperia credita erant, opus unà capeſſere juſſiſſet, Corinthum redit, Herculis res geſtas omnes ſibi viſus ſuperaſſe. Illi igitur qui in vinculis fuerant, petricoſis atque difficilibus conficiendis exercebantur: exercitus autem, ea quæ terrea ac plana erant, fodiebat. At ubi jam ſeptimum & quintum diem quaſi alligati Iſthmo fuiſſemus, rumor quidam è Corintho venit, non ita tamen manifeſtus, quòd Neronem pœ-

---

miſciſſet, videretur extraneis Græciam ſplendido quaſi epulo accepiſſe. Nunc pretium advertere quemadmodum Iacobus Micyllus interpres qui de non peſſimis eſt, rem geſſerit. *Supra omnia autem hæc*, inquit, *etiam illud putabat: Græciam per hoc, quod brevi adeo omnes inter ſe miſceri poſſent, contra exteros ſplendidè adeò ſtabilitum iri.* Pro Apollo & Muſæ Pſeudolucianicæ. Ita? ἐπιᾴδειν eſt *ſtabilitum iri?* Haud vidi magis. Miſcetum Lucianum qui ſub tam lentis maxillis, & hunc Pſeudolucianum qui ſic ſub Luciani pelle vapulat. Ἑλλάδι autem Ἑλλάδα hic ψόλοκυκεῖν dixit ad Olympiorum celebritatem cogitatione ſe referens. *Marcil.*

1 Ἀκέραιόν τι τοῦ φρονήματος] Notari debuit aſteriſco hic locus, & proclamari, *Hic foſſa eſt magna.* Idem.

2 Ὁ δὲ ἐξαντος δ' αὐτοῦ χρυσοῦν δίκελλαν, καὶ τῇ Ἑλλάδι ἐπιτροπεύοντος] Relege ὁ δὲ ἐξαντος δ' αὐτοῦ χρυσοῦν δίκελλαν τῇ τῆ Ἑλλάδι ἐπιτροτεύοντος. Intelligi vult procos. Achaiæ. Non dixit ἐπιτροτεύοντος, ſed ἐπιτροπεύοντος. Quia principis adventa, finitum Procos. imperium. De ritu autem hoc iſto principum in operibus novis, ad C. Suetonii Veſpaſianum narravi c. 11x. Ridere autem qui volet, videre illi tempus genium interpretis. *Cum autem aureum ipſi ligonem porrexiſſent, Graciamque tanquam in tutelam commendaſſent*, &c. Quid pote capitalius? *Idem.*

μπηχανήσ@· τὴν τομὴν. ἔφασαν δ' τὸν Αἰγυπτίους γαμιτρῶν τ' ἐκπέρας θαλάττης τὰς φύσεις, οὐκ ἰσοπέδους αὐτοῖς σωτηρίαν, ἀλλ' ὑψηλοτέραν ἡγημένους τὴν ἐπὶ Λευκάδα, πρὸς τῇ Αἰγίνῃ δηδικέναι. πολάγυος γὰρ τοσούτου πόρου ἐπιχειρήσ@, καὶ ὑποβρύχιον ἀπενεχθῆναι τὴν Αἴγιναν. Νέρωνα δ', ὃν μὲ ὁ Ἰσθμὸν τομῆς, ὑφ' ἣν Θαλῆς μετρήσειν ὁ στερρότερός τε, ὃ φυσικώτ@· ὃ γὰρ τμεῖν αὐτὸν ἤρξ μᾶλλον, ἢ ὃ δημοσίᾳ ἄδειν. ἦδε τ' ἐπιτερείαν ἐνδὺς κίνησις, καὶ ὀξύτ@, ὡς τ' ἐκείνης νῦν ἀπόμεν@, ὄνομα δ' αὐτῷ Βίνδαξ, ἀπήγαγεν Ἑλλάδος τε, καὶ Ἰσθμῷ Νέρωνα, ψυχρῶς γαμιτρήσαντα. τὰς γὰρ θαλάσσας, ἰσοχαλεῖς τε, ὃ ἰσοπέδους εἶδε. φασὶ δ' αὐτῷ καὶ τὰ ὑπὸ τ' Ῥώμης ὀλιοθέντων ἤδη, καὶ ὑποδιδύναι. τυτὶ καὶ αὐτοὶ χθὲς ἡμύσατο ὃ σφοδρίσιος@· χιλιάρχων. Με. ἡ φωνὴ δ' Μουσόνιος, δι' ὧν Μουσωνιᾶ, καὶ τ' Ὀλυμπιάδων τε, ὃ Πυθιάδων ἐρᾷ, πᾶς ἔχθ τῷ συνόντων; τ' γὰρ Λήμνιον πλωτιλιόντων, οἱ μὲ, ἐθαύμαζον. οἱ δ', κατεγέλων. Μυ. Ἀλλ' ἐκεῖνός γε ὧ Μενίσκε, ὅτι θαυμαστὸς ἔχθ ὃ φθόγ@· ὅτ' αὖ γελοῖος. ἡ γὰρ φύσις αὐτὸν, ἀμέμπτως τε, καὶ μέτως ἥρμοκε. φθόγγετο δ' κοῖλον μὲν φόσθ, καὶ βαρὺ, ἐξεκεμένης αὐτῷ τ' φάρυγ@· μέλη δ' ὕτω κατεσκευασμένα βομβεῖ πῶς. οἱ δέ γε πόνοι τ' φθόγγων, [2] ἐπιλειάνουσι τῦτον; pœnituisset Isthmi inciſi. Dicebant autem Ægyptios geometras, altitudinem metientes, haud quaquam eandem atque æqualem utriuſque maris ſuperficiem deprehendiſſe, ſed cùm eam partem quæ Lechæum aſpicit, altiorem judicarent, de Ægina in timorem veniſſe. Nam ſi tantum pelagus contra Inſulam effunderetur, periculum eſſe ne illa aquis obruta in profundum demergeretur. At Neronem à fodiendo Iſthmo, ne Thales quidem abſterriturus fuerat, quanquam ſapientiſſimus, & naturalium rerum peritiſſimus. Nam incidendi illius majore ſtudio tenebatur, quàm publicè canendi. Sed motus occidentalium gentium, & aſperrimus, qui illas nunc excitat & incendit (Vindex autem nomen ipſi eſt) revocavit ex Græcia, & ab Iſthmo Neronem frigidè maria dimenſum. Nam æquè altè à terra utrumque aſſurgere, eandemque ſuperficiem habere, ſcio. Ajunt autem ipſi & Romanas res paulatim jam labi & declinare. Id quod & ipſi ex Tribuno, qui impegerat, heri audiſtis. *Men.* At vox Muſoni, propter quam Muſas ita deperit, & Olympiadas pariter & Pythiadas amat, qualiſnam tyranno eſt? Nam eorum qui ad Lemnum navibus veniebant, alii quidem admirabantur ipſum, alii autem etiam deridebant. *Muſo.* At ille, quod ad vocem attinet, neque admiratione dignus, neque riſu eſt. Nam ipſum natura inculpabilem, atque mediocrem formavit. Sonat autem concavum quiddam, non natura tamen, & grave, impendente illi gutture, ac carmina quidem hoc pacto accurata, quodammodo perſonat. Voculationes autem ſonorum lævigant hunc poſtquam ſibi

1 Ὡς τ' ἐκείνης νῦν ἀπόμεν@] Melius ὃ τ' ἐκείνου νῦν ἀπόμεν@. Marcil.

2 Ἐπιλειάνουσι τῦτον, ἐπὶ μὲ θαῤῥεῖ] Melius, ἐπιλειάνουσι τῦτο, ἐπὶ μὲ θαῤῥεῖ τῦτο

ἐπὶ μὴ θαῤῥεῖ αὐτῷ. χρωμάτων ἢ φιλανθρωπίᾳ, καὶ μελοποιΐᾳ, ἁπαγόμενα μὲν δὴ, καὶ κιθαρῳδίᾳ εὐσταλεῖ, καὶ ἅμα καιροῦ βαδίσαι, καὶ στῆναι, καὶ μεταστῆναι, καὶ τὸ νεῦμα ἐξομοιῶσαι ταῖς μέλεσιν, αἰσχύνῃ ἔχοι ἂν μόνη ἡ βασιλέα δοκεῖν, ἀκριβῶς ταῦτα. οἱ μὲν οὖν τὸν τοιοῦτον, φεῦ γέλωτος, ὡς πολὺς ἦν θεωμένων ὑπόπτωσις. καίτοι μυρίαν φόβων ἐπηρτημένην, εἴ τις ἐπ' αὐτῷ γελᾶν εἶη. νοῦς μὲν γὰρ μετέωρος πλέον. ξυνώγων τὸ πνεῦμα, ἐπ' ἄκρων διῃρμένος τῶν ποδῶν ἀνακλώμενος, ὥσπερ οἱ ἐπὶ ἅρματος. φύσει δ' ἐρυθρὸς ὢν ἐξαύξει μᾶλλον, ἐμπιπραμένου αὐτῷ καὶ ἀρυσίπλου. τὸ δὲ πνεῦμα, ὀλίγον, καὶ σὺν ἀπορίᾳ πως δή. Με. οἶδ' ἐγὼ ἄμεινον αὐτὸν, πῶς ὑφίστηται ὦ Μυσώνη; τί χρὴ γὰρ πως ποιεῖν; Μυ. τέχνη μὲν, ὥσπερ οἱ ὑποπαλαίοντες. ἀλλ' ὑπομίμνησκε ὦ Μενέκρατες, ἢ τὸ τραγῳδίας ὑπακροᾶσθαι, ὡς ἔοικεν ἦν. ἔστι γὰρ κίνδυνοι καὶ περὶ τὰς τέχνας, ὧν ἐπιτίνασιν οἱ πραγματεύοντες. Με. καὶ τί τοῦτο Μυσώνη; σφόδρα γὰρ ἀπορῶ καὶ λόγου. Μυ. ἄκουε δὴ λόγου ἀτόπου μὲν, ἐν ὀφθαλμοῖς δὲ Ἑλλήνων πεπραγμένου. Ἰσθμοῖ γὰρ νόμος κειμένου, μήτε κωμῳδίαν ἀγωνίζεσθαι, μήτε Τραγῳδίαν, ἐδόκει Νέρωνι Τραγῳδοὺς νικᾶν. καὶ παρῆλθον εἰς τὸν ἀγῶνα τοιοῦτοι, πλείους μέν. ὁ δ' ἠπειρώτης, ἄριστα φωνῆς ἔχων, ἀδόκιμος δ' ἐπ' αὐτοῖς, καὶ θαυμαζόμενος, λαμπρότερα δὲ εἰωθὼς ἐπλάττετο, καὶ στε-

sibi ipsi non confidit, Chromatum verò humanitate & modulatione facili quidem illa, & ad citharæ cantum accommodata: & ubi tempus est, ire & stare, & de loco transire, deinde & nutum cum membris exæquare, hæc accuratè facere, ejus est qui pudore solo eo afficitur, quòd rex videtur. At rursùm si imitetur superiores, hui quàm multis spectatoribus risus excidit: quanquam infinito metu impendente, si quis ipsius causa rideat. Nutat enim plus æquo, & eum spiritum attrahit, stat summis pedibus distentus & refractus, perinde ut ii qui in rota circumaguntur. Iam verò natura rubicundus existens, multò magis etiam rubescit, cum ipsi facies incenditur, spiritus autem modicus, & ægrè alicubi sufficiens. *Mene.* Qui verò certamine cum ipso conferuntur Musoni, quo pacto se gerunt? Nam arti gratificantur scilicet. *Muson.* Arti quidem Musoni, quemadmodum & qui luctando subserviunt: sed cogita, Menecrates, Tragicum histrionem illum, quo pacto in Isthmiis, perierit. Paria enim pericula & circa artes sunt, si qui in iis ostendandis impendio elaborant. *Mene.* Quid hoc autem Musoni, admodum enim ignarus ejus sum, quod dicis? *Muson.* Audi igitur rem absurdam quidem & insolentem, attamen in conspectu Græcorum actam. Nam cùm in Isthmiis lex esset, ut neque comœdia certaret quispiam, neque Tragœdia, Neroni placuit, Tragœdos superare. Ac prodierunt ad hoc certamen plures quidem. Epirota autem ille, ut qui voce optimè valeret, & ob eam etiam celebraretur, & in admiratione esset, clariùs solito fingebat, & coronam amare se, & nihil

αὖτο nempe τὸ βομβεῖν. Alia erant & quidem ψαμμακοσπογάρεφα, quæ in Luciano & Pseudolucianis notarentur; sed operæ non est. Hæc autem qualiacunque illa, ex paginis libri mei fimbriatis olim stilo ætatis meæ verno, nunc παρὰ τὴν ὀδοντοφίαν exscripsi. *Marsil.*

φάσκοντων, καὶ μήθ' ὑπόκρισιν περίεργον, ἢ λύραν τελείαν ὑπὲρ αὐτὸν Νέρωνα ὑπὲρ τῆς νίκης δεῖσθαι ἡγούμενοι τε, καὶ μηνιᾶν ἐλπίζ. καὶ γὰρ δὴ καὶ ἠκροᾶτο ὑπὸ τῇ σκηνῇ, ἐπ' αὐτῷ δὴ τῷ ἀγῶνι. βοώντων δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τῷ ἠπειρώτῃ, πέμπειν τὸ γραμματεῖα, κελεύειν ὑφῆνας αὐτῷ τοῦτον. ὁ δὲ ὑπεραίρων τὸ φθέγμα, καὶ διαζωνίας ἐλίζων, εἰσπέμπει Νέρωνα ἐκβεβάντων τῶν ἑαυτῷ ὑπηρετῶν, οἷον παρασκευάζεσθαι τῷ ἀγάλματι. ἐκ γὰρ δὴ καὶ δέλτους ἐλεφαντίνας, καὶ διφθέρας, προσιέναι ἐκέλευεν αὐτὸς ὥσπερ ἰατρικὰ δὴ τὰ ἠπειρώτην ἀναγιγνώσκοντος πρὸς τὸ ἰσχνὸν κίονα, καπάζειν αὐτῷ τὴν φάρυγγα, παίοντες ὀρθαῖς ταῖς δέλτοις. Με. Τραγῳδίαν δὲ εἶπε, Μυσόνιε, μιαρὸν ὅπου πάνυ ὀφθαλμοῖς τοῖς Ἑλλήνων ἐργασάμενος; Μυ. παιδιὰ τοῦτο νεανίσκῳ μητροκτονήσαντι. Με. εἶτ' Τραγῳδίας ὑπηρετῶν ἀπέκτεινεν αὐτὸν τὸ φθέγμα, τί χρὴ διανοεῖσθαι; καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ Πυθικὸν στόμιον, παρ' ᾧ αἱ ὁμφαὶ ἐκίνεισαν, ἀποφράττειν ἔφασκον, ὡς μὴ τῷ Ἀπόλλωνι φωνὴ εἴη. καίτοι γε Πυθίῳ καλλίξασθαι αὐτὸν, εἰς τὰς ὁρέστας τε, καὶ Ἀλκμαίωνας, οἷς τὸ μητροκτόνημα, καὶ λόγῳ πᾶσι δόκλειας ἔδωκεν, ἐπιδὴ πατράσιν ἐπεμάρησαν. Μυ. ὀδὲ, μηδαμῶς εἰπεῖν ἔχων ὅτῳ ἐπεμάρησαν, ὑδρίζῃ τὸν δὲ θεὸν φησὶ, πρᾳότερα τῶν ἀληθῶν ἀκούειν. ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, πῆς ἡ προσιοῦσα ναῦς, ὡς ἐπάγειν τι ἀγαθὸν ἔοικεν. ἐστεφανωμέναι γὰρ τὰς κεφαλὰς, ὥσπερ χοροὶ εὐφημοῦσι. καί τις οὐ-

hil de ſtudio remittere velle, priuſquam à Nerone decem talenta pro victoria acciperet. At ille exaſperabatur, nam & auditus jam ſub ſcena fuerat in ipſo videlicet certamine; Acclamantibus autem Græcis, Epirotæ mittit ſcribam, qui juberet hunc ſubmittere ſibi ſeſe: ſed pergente eo, & ſupra modum attollente vocem, populariterque ac liberè cum ipſo contendente, immittit Nero in pulpita ſuos hiſtriones, tanquam qui ad hoc negotium pertinerent. Nam & libellos elephantinos, & duplices habebant, quibus præ ſe intentis, veluti pugionibus utebantur. Atque hi Epirotam ad proximam columnam erigentes, guttur ipſius fregerunt, cædentes obverſis in rectum libellis. *Mene.* Tragœdia autem vicit, Muſoni, ſceleratum adeò facinus in oculis Græcorum auſus? *Muſo.* Quid putas? ludus hic adoleſcenti fuit, qui matrem occidit quoque. *Mene.* Si verò inter Tragœdias, hiſtrionem occidit, execta illius voce, quid adeò attinet demirari, quando & Pythicum os unde voces inſpirare ſolebant, obturare conatus fuerit ut videlicet neque Apollini vox aliqua eſſet? Quanquam ipſo Pythio, recenſente, cum inter Oreſtas & Alcmæones, quibus id, quòd matres occidêre, etiam laudis aliquam famam præbuit, poſtquam id in ultionem patrum fecerant. *Muſo.* Hic autem, cùm nullo modo dicere poſſet, quemnam ultus eſſet, contumelia à deo affectum ſeſe putabat, cùm tamen mitiora, quàm veritas exigebat, audiiſſet. Sed interea dum ſermones ſerimus, quænam navis iſta eſt, quæ huc propinquat? ut autem boni aliquid afferre videtur. Nam coronati capitibus omnes ſunt, perinde ut chorus quiſpiam, qui fauſtum aliquid nuntiaturus ingreditur. Et qui-

ὦ Ζῆνες· πρεσβυτικὴ τὴν χεῖρα, ὦ Ζηνοπειθέστατε ἡμῶν ὑπέρεσθ τε, καὶ χαίρειν. βοᾷ τι εἰ μὴ ὦ Ζηνόβιε, Νέρωνα οἰχόμενον. Με. βοᾷ γὰρ Μουσώνιε, καὶ σαφέστερόν γε, ὅσῳ τῆς γῆς ἄπτεται[1]. Μυ. εὖγε ὦ θεοί. Με. ἀλλὰ μὴ ἐπιχαίρωμεν. ἐπὶ γὰρ τοῖς κειμένοις, ὥ φασι δεῖν.

dam ex prora manum protendit quoque, jubens & confidere nos, & gaudere, clamatque nisi non satis rectè percipio, Neronem periisse. *Mene.* Clamat enim Musoni, & manifestiùs utique, quò propiùs terram contigit. *Muso.* Euge ô dii. *Mene.* Sed ne gloriemur. Nam mortuis, ut ajunt, non decet convitiari.

ΤΡΑΓΟΠΟΔΑΓΡΑ. ΠΟΔΑΓΡΟΣ.

Ὦ στυγνὸν ὄνομ', ὦ θεοῖς συγκείμενον
Ποδάγρα, πολυστένακτε, κωκυτῷ τέκνον,
Ἣν Ταρτάρου κελεύθοισιν ὁ βαθυπλοῦτος,
Μίσαιρ' ἐρεννὺς χαρὰς ἐξεγείνατο,
Μαζοῖσί τ' ἐξέθρεψε, καὶ πικρῷ βρίφῳ
Εἰς χαῖλον ἐσπάλαξεν Ἀλητικὸν γάλα,
Τίς τὴν δυσώνυμόν σε δαιμόνων ἄγει,
Εἰς φῶς ἀνῆκεν; ἦλθες ἀθρόπους βλάβη.
Εἰ γὰρ τεθνεῶσιν ἁμαλακημόνων τίσις
[2]Βροτῶν ὀπηδεῖ, τ', ἔδρασαν ὃ φάεϊ,
Οὐ τάνδιλον ποσοῖσιν, οὐδὲ Σίσυφον πέτρῳ,
Τροχῷ φορεῖσθ', οὐδὲ Σίσυφον πέτρῳ,
Ἐδεῖ κολάζειν σὸ δέμνιον Πλουτέως,
Ἀπλῶς ὃ πάντας τοὺς κακῶς διαβακχίους,
Τοῖς σοῖς προσπίπτειν ἀρθρακηδόσιν πόνοις,
[2]Ὡς μὴ τὸ λυπρὸν, καὶ παλαίπωρον δίμας,
Χερῶν ἀπ' ἄκρων εἰς ἄκρους ποδῶν βάσις,
Ἰχῶρ φαύλῳ καὶ πικρῷ χυμῷ χαλᾷς,
[3]Ποδύμασι βιαίῳ τοῖδε λιφοφίγοι πόροις,
[4]Ἔσηκε. [5]καὶ μεμυκὸς, ἐπιπτίνῃ πόνῳ.
Σπαλάζιον δ' ἐπ' αὐτῶν, λιφόπυρον πρίζῃ κακὸν,
Δίναισι φλοσμῶν σάρκα πυροπλήμυρον,
Οἵαπερ κρητὴρ μεσὸς αἰτναίῳ πυρός,
[6]Ἢ Σικελὸς αὐλὼν ἁλίπορος λιφοφάγος.

Ὦ πυ

1 Βροτῶν ὀπηδεῖ] Malim βροτοῖς. Boivin.

2 Ὡς μὴ τὸ λυπρὸν] Squallidum. Squallens. *Guietus.* Syntaxis est. ὡς τὸ δίμας μὴ λυπρὸν καὶ παλαίπωρον χειρῶν ἀπ' ἄκρων &c. ἴσχνα, ἐ μεμυκὸς ὀπτπίνῃ πόνῳ, ἰχῶρ φαύλῳ &c. τόδε διασφίγγον πόρος πτύματα βιαίῳ. ἰχῶρ φαύλῳ. i. διὰ τῷ ἰχῶρ φαύλῳ. τόδε διασφίγγον. i. τόδε διασφίγγοντος. Accusativus absolutus, cujusmodi passim exempla occurrunt. *Ea re pores stringente ob spiritus inclusi vim* &c. pro τῶδε, itaque legendum est τόδε cum Guieto, qui tamen non τόδε scripsit, sed τοδὶ, calami, ut puto, ac manus lapsu. *Boivin.*

3 Ποδύ-

TRAGOPODAGRA.

ARGVMENTVM.

Podagra, ceu Dea, poteſtatem carminibus celebrat. Et innuit fabula id quod ait Ovidius:

Tollere nodoſam neſcit medicina podagram.

TRAGOPODAGRA. PODAGER.

Triſte nomen, ὁ & exoſum Diis
Podagra, lachrymoſa, Cocyto ſata,
In Tartari ſpecubus opacis edita,
Erinnys utero quam Megæra ſuo tulit,
Et uberibus aluit, cuique parvulæ
In labra lac ſtillavit Alecto tetræ,
Inominatam quis deorum te dedit
Luci, futuram noxiam mortalibus?
Nam mortuos ſi perpetrati criminis
In luce ſequitur pœna, non erat ſiti
Plutonis atra puniendus in domo,
Proles Imoli Tantalus, nec Siſyphus
Saxo, nec hîc verſandus Ixion rota.
Tuis ſed omnes omnium ſcelerum reos
Aptare decuit membrifragis cruciatibus.
Vt calamitoſum corpus aridum meum
Manibus ab extremis ad infimas pedum
Plantas, ichore tetro, amara cum bile
Per vim retentis flatibus ſtringens poros,
Habet ſe, & inde clauſum acerbiùs dolet.
Per ipſa currit ignea peſtis viſcera,
Carnemque vorticibus populatur ignium,
Ætnæ velut crater facibus exæſtuans:
Aut Sicula vallis æquorearum rupium,

Æſti-

3 Πνεύματα βιαίῳ τῷ δι] Toδι. Guietus.

4 Ἔρηκε] Diſtentum eſt. *Idem.*

5 Καὶ μαινικὸς] Poteſt hic legi δεδυκὸς, ut pagin. 811. δεδυκὸς ὑπὸ μυχοῖσι γαίης. Longè majorem curam poſcebant Tragopodagra & Ocypus, ſed & majus otium. In nullis Codd. reliquum dramatis Ocypi comparuit. *Bourd.*

6 Ἡ Σικελὸς αὐλὼν ἁλιπρῆς διαφάρος] i. Fretum Siculum Mamertinum, in quo Scylla & Charybdis. *Guietus.*

Ὅπου ὑποξέλικα κυματόμβρου,
[1] Σήραξι πετρῶν σκολιὸς εἰλεῖται κλύδων.
[2] Ὦ δυσκύμαρτον πᾶσιν ἀνθρώποις τέλος,
Ὡς εἰς μάτην σε πάντες ἀμφιβάλλομεν,
Ἐλπίδι μαζία μακρὰ βυηλάμβοι.
Χο. Ἀνὰ Δίνδυμον Κυβέλης
Φρύγες ἔνθεον ὀλολυγὴν,
Ἀπαλᾷ τελοῦσιν Ἄτᾳ.
[3] Καὶ πρὸς μέλος κεραύλου
[4] Φρυγίου κατ' ὄρεια Τμώλου,
Κώμου βοῶσι Λυδοί.
[5] Παρατάλλουσι δ' ἀμφὶ ῥόπτροις
Κιλαδοῦσι Κρηταὶ ῥυθμόν
[6] Νόμου διὰν Κορύβαντες.
[7] Κλάζει δ' ὑπὸ βεβύσσοις σάλπιγξ
Ἀρεῖ κρίκωσα θεόν
Πολεμηίαν ἄτλον.
Ἡμεῖς δ' σοὶ Ποδάγρα,
Πρώπαις ἕαρος ἐν ὥραις
Μύσῃ τελοῦμεν εἴκτας,
[8] Ὅτε πᾶς χλοηθήσει
Ποίας τέθηλε λειμών,
[9] Ζεφύρου δ' ἀνθρέα πνοαῖς
Ἀπαλοῖς κομᾷ πετήλοις.
[10] Ἀδὲ δύσχαμος κατ' οἴκους
Μεροπῶν βροτῶν χαλιδοῖ,
[11] Καὶ νύκτερος κατ' ὕλας
Τὸν Γτων σὺς δακερούοις
[12] Ἀτδὶς γόοις ἀπειλῶν.
Πο. ὦμοι πόνων ὑφωγὸν, ὦ τελάτα πολὺς
Μοῖραν λελοιχὼς βάκτρον, ἐξέρεισόν με
Βάσιν τρέμουσαν, κἀμὲ κατίθυνον τρέσον,
[13] Γχνος τὸ βαιὸν ὡς ἐπισῴσω πόδα.
Ἔχαιρε πλᾶμον γῆκ δυμοῖον ἄπο,

[1] Καὶ

1 Σήραξι] Σήραγξι. Guietus.

2 Ὦ δυσκύμαρτον πᾶσιν ἀνθρώποις τέλος] Χρῆμα, nempe Podagra scil. *Idem.*

3 Καὶ πρὸς μέλος κεραύλου] Idem.

4 Φρυγίου κατ' ὄρεια Τμώλου] Omnes alii Lydiæ Tmolum montem adjudicant, & jure: fuit enim vicinus Sardibus ad meridiem; Sardes vero fuisse Lydiæ metropolin inter omnes Geographos & Historicos constat. Vt tamen aliquid pro Luciano dicam, usus est Phrygiæ nomine latissime sumpto, cujus confinia cum Lydia numquam fuerunt certa & stabiliter constituta. Nam sic Strabo lib. 13: τὰ δ' ἐξῆς εἰς τὰ νότια μέρη τοῖς τόποις τούτοις ἐμπλοκὰς ἴσχει μέχρι πρὸς τὸ Ταῦρον, ἐν οἷς τὰ Φρύγια καὶ τὰ Λύδια καὶ τὰ Καρικὰ καὶ ἔτι τὰ τῶν Μύσων δυσδιαιρετὰ εἶναι, παραπλόκους τε εἰς ἄλληλα. Eum vide, ubi plures rationes reddit talis confusionis, & patet Lucianum promiscue Phrygiæ & Lydiæ nomina sumpsisse, quando subjungit ja se quenti versu κῶμον βιῶσι Λύδοι. Palm.

5 Πα-

Æstibus inevolubilibus: ubi fluctuans
Sinuosa ruinas unda scopulorum ferit.
Incomprehensum ô mentibus mortalium
Malum irritis te ut mitigamus fotibus
Omnes, inani dum stolidi spe fallimur.
Ch. Iuga Dindymi Cybeles
Phryges ululante voce
Tenero frequentant Atti.
Ad tibiæque cantum
Phrygiæ, super juga Tmoli
Comum celebrant Lydi.
Et in armis tum furentes
Solenne Cretico euan
Numero canunt Curetes.
Clangitque Marti feroci
Tuba prægravis, tumultus
Canendo bellicosos.
Sed nos tui Podagra
Mystæ tibi sacramus
Ineunte vere luctus,
Vbi pullulat virescens,
Pratum per omne, gramen:
Zephyrique spiritu arbores
Teneras comas regignunt:
Nuptiisque hirundo mœstis,
Hominum canit per ædes:
Nocturna perque sylvam
Philomela flens Attica
Ityn canendo luget.
Pod. O qui labori Bacule fers opem meo,
Sortite partes tertii pedis, gradum
Fulci trementem, dirige & nobis iter,
Leviaque, ut innitar solo, vestigia:
Et membra patiens excita de lectulo:

Et

5 Παραπλῆγας δ' ἀμφὶ ῥόπτρους] Τὸ δ' delendum videtur. ῥόπτρους, clavis. ἀμφὶ, circum. adverbium sine casu. *Guietus.*

6 Νόμον δ' ἀὲν Κορύβαντες] E'ὸν fort. *Idem.*

7 Καδζὴ βρίθουσα σύλλυξ] i. Plena, gravida. *Idem.*

8 Ο'τι πᾶς χλοητόκοισι] i. Χλωροτόκοις. Idem.

9 Ζεφύρου δ' Ὑπνόρεα πνοαῖς] Δίνδρα. Idem. Si legas Ὑπνόρεα cum Guieto, legendum etiam erit πνοαῖς, non πνοαῖς. Nam ita poscit ratio versus Anacreontici seu dimetri cataletici. Sed fortasse nihil hic mutandum, ut sit Tribrachys pro Iambo pede. *Boivin.*

10 A'δὲ] Leg. δὴ. Guietus.

11 Καὶ νύκτερ@] Νυκτίρυτε. Idem.

12 A'τδὶς γόους] Γοῶσ'. Idem.

13 Γ'χρ@ τὸ βαιὸν] Βίβασον. Idem.

[1] Καὶ λεῖπε μελάθρων τὸν ὑπερφρονα πύργον.
Σκίδνησον δ' ἀπ' ὄσσων νύχιον ἀέρος βάθος,
Μολὼν ἠοργάζε. Σὲ πᾶς ἠλὶξ φάος
Ἀθλωθὲν αὔρᾳ, πνοιμοσύνῳ φαιδρῷ πάσαν.
[2] Δίκαιον γὰρ ἤδη τοῦτο πρὸς πίμπλης φάει,
Ἐξ οὗ ζόφῳ σύγκλειστον ἠλὶξ δίχα,
Εὐναῖς σὺν ἀερτάτοισι τείρομαι δέμας.
Ψυχὴ δ' ἐν μοι, καὶ πρόθυμία πάρα,
[3] Βάσις ἀμείβειν ἐπὶ ῥόμβους ἀρμηλάτου,
Δίμοιρος ἢ πλέον, οὐχ ὑπηρετεῖ πόδοις.
[4] Ὅμως δ' ἐπείγε θυμὸ, μηνύσειν ὅτι
Πτωχὸς πολλαχοῦ, πρεσπατεῖν δ' ἂν ἤθελε,
Καὶ μὴ δυσίατος, τοῦτον σὺ νεκρὸς πέφυ.
Ἀλλ' εἶα.
[5] Τίνες γὰρ οἵδε βάκτρα νωμῶντες χερῖν,
[6] Κάρλωσι φύλλοις ἀκτῖνας κραδαστρεύεις,
Τίνα δυσμόναν ἄγυιαν κωμάσειν χρεών;
Μῶν Φοῖβε παιὰν, σὸν χαρείρασιν σίβας;
Ἀλλ' ὦ στέφοντες δελφίδος φύλλα δάφνης,
[7] Ἢ μή πις ὕμνος βακχίαν κωμάζει;
Ἀλλ' οὐχ ἅπτει κισσίνη σφραγὶς κόμας.
Τίνες ποθ' ἡμῖν ὦ ξένοι βεβήκατε;
Αὐδᾶτε, καὶ σέθεν νεμεσητὸν λόγον.
Τίς δ' ἐστιν, ὧν ὑμεῖς λέξατ' ὦ φίλοι.
Χο. σὺ δ' ὢν τίς, ἡμᾶς, καὶ τίνων, προσεμπίπτεις;
Ὡς γάρ σε βάκτρων, καὶ βάσις μιμεῖσθαι,
Μύσην ὁρῶμεν τ' ἀνικήτου θεᾶς.
Πο. Εἰς τιμὴ καὶ σὺ θεᾶς ἱππεύων.
Χο. Τὰν μὲ κυπρίαν Ἀφροδίταν
Σεμνόνοον προπέμπουσαν ἀπ' αἰθέρος,
Ἀνεδρείψαθ' ἁγνὸν ἁρμοναὶ
Ἁλίου σοὶ κύμασι Νηρῴδες.
Τὰν δ' Ὠκεανοῦ θυγατρὸς παναῖς
Ζηνὸς παρόκοιτιν Ὀλυμπίαν
Δωδεκάλεινον δίρεσι κάλπαις

Ἥραν,

1 Καὶ λεῖπε μελάθρων] An λίπε, sic versus rotundior videtur. *Quietus.*

2 Δίκαιον γὰρ ἤδη τοῦτο πρὸς πίμπλη φάει] Φάει. f. *Idem.*

3 Βάσις ἀμείβειν] i. Pedes alternos ponere. *Idem.*

4 Ὅμως δ' ἐπείγε] Syntax. μηνύσειν ὅτι, ἂν πτωχὸς πολλαχοῦ περιπατεῖν θέλη, καὶ μὴ δυσίατος, τοῦτον πέφυ σὺ νεκρός. Nota φοβερισμὸς insolentiam. πέφυ pro, δεῖ θεῖναι. ea est vis adverbii, ὅτι, quod abundat sæpe, ut in Euang. Ioan. cap. 18. οἷς εἶπεν αὐτοῖς, ὅτι ἐγώ εἰμι &c. pro, οἷς εἶπεν αὐτοῖς τοῦτο, ἐγώ εἰμι &c. Ac sic in hoc Luciani loco, videtur τὸ, μηνύσειν, ὅτι πέφυ σὺ νεκρὸς, dictum pro, μηνύσειν τοῦτο (supp. τὸ παρομιαζόμενον) πέφυ σὺ νεκρὸς ὁ Πτωχὸς &c. *Bovinus.*

5 Τίνες γὰρ οἵδε] Male hæc reddidit interpres cum ibi ἀκτὶς sit *radii*, id est *ſcep-*

Et linque culmen ædium ſublimius:
Nigramque ab oculis excutiens caliginem,
Prodi foras: & ad rutilum ſolis jubar,
Auram ſerenam ſpiritu læto trahe.
Ter quinque namque præterière jam dies,
A ſole quum procul in tenebris abditus
Incompoſito in lecto cubans diſtorqueor.
Adeſt animus, adeſt voluntas ſæpius
Vt in pedes me conjiciam, fores petens,
Sed corpus imbecille vota deſerit.
At anime propera, pauperem podagricum
Sciens eſſe, & inter mortuos hunc ponito,
Obambulare qui nequit, licèt velit.
Sed eia.
Quænam iſta turba eſt, qui manu fuſtes tenent.
Cincti coronis frondis Actææ caput:
Cujus celebrant ebrium Dei chorum?
An Phœbe Pæan numen extollunt tuum?
At Delphica nulla cingit illos laurea.
An fors canitur laus aliqua Bacchanalium?
Sed non adeſt ſignum comis hederaceum.
Age qui, vel undenam venitis hoſpites,
Exponite nobis, veraque fateamini,
Et quam Deam canatis amici dicite.
Cho. At tu quis es, vel unde nos interrogas?
Vt enim baculus, greſſuſque nobis indicant
Myſten videmus inſuperabilis Deæ.
Pod. Vnus quidem ſum: ſed Deam non dedecens.
Ch. Venerem ſacræ Deam Cypri,
Ex ætheris ortam ſemine,
Nutriit in æquoreis aquis
Nereus decentem fabricam.
At Thetis in lato ſinu,
Oceani Iunonem in alveis,
Olympii uxorem Jovis,

Nu-

ſambucus, cujus foliis podagroſi fingunturcaput cingere, quia ſambuci folia τοῖς ἀρχικοῖς βοηθεῖ μᾶλλον ἢ κατὰ παυρείαν, ἢ πραγεῖα. ita Dioſcorides: nec multo aliter *Plinius* & *Sammonicus* in capite *de podagra pellenda*

Parva ſabuci item hircino collita ſevo,

Boichartus de Animal. S. S. part. 2. l. 2. c. 6. *Alm.*

6 Κάμπτω φύλλοις ἀκτίας κατασταθείς] Optime Boichartus animadvertit hic *ſambucum* eſſe interpretandum; nam præter adductos, ab eo auctores confirmat id Marcellus de Medicin. cap. XXXVI. *ad podagram frigidam ſambucum quoque cum axungia, & braſſica cinis cum axungia impoſitus plurimum juvat.* Iiſdem pene verbis Scribonius Largus de compoſit. medic. cap. XII. de podagra frigida. *Idem.*

7 Ἢ μή τις ὑμῖν βαυχείαν κομιδζῶ] Βαυχίαν. Guietus.

Ἤρεψεν, ἐπῃλώατο Τηλύς.
Κορυφαῖσι δ' κρατὸς ὑφ' ἁφῖτα,
Ἐλόχωσι κῆρες ἄτρομον φυὰν
Κρονίδαο, μιγὴ ἄρεϊ & ὁλυμπίῳ,
Τὸν ἐχεκύδιμον Αἰγίνας.
Τὸν δ' ἡμιτέρων ἦθον ἀλθίαν,
Οἱ γέρων λιπαρεῦσιν ὑπ' αἰχμάλας
[1] Πρῶτον ἐλόχωσιν Οἴνιν
[2] Οὔτ' ἐπαύσατο μὲν σκότιον φάος,
Ἀνέπιλέ τε λαμπὶς ἠὼς,
Καὶ πυρφαὶς ἀελὶς στίλας,
[3] Τότε καὶ Ποδάλιρος ἰφθίμη κρατὸς.
Οὔτι γὰρ λαχόντα σε τεκοῦσα
Μοῖρα, Κλωθὼ τότ' ἔλασεν,
Ἐλάσασιν ἅπαν στίλας ὑρανοῦ,
Μέγα δ' ἴκτυπεν εὐδίου αἰθήρ,
Τήνδ' ὀγλαοτάτοις σὺν μαζοῖς,
[4] Ἔνοσλος & ἐβρίψαθ Πλήτων.
Πο. [5] Τίσιν δ' ὑπὸ πλειταῖς ὀρκάζῃ πορπόλης;
[6] Χο. [7] ὐχ αἵματι λάβρον πορχίομεν ὑπὸ τόμοι & σιδάρου,
Οὐ τεμαχὸς ἀφίτου λυκίζεται τροφαῖσιν αὐχλῶ,
[8] Οὐδὲ πολυκρότοις ἀσπαλάκοις πίσηγεν ὠΐτας,
[9] Οὐδ' ὠμὸν λακιστὰ κρέα [10] σιτέμεθα ταύρων;
[11] Ὅτι δ' ἐπιλίας ἔαρι βρύῃ τὸ λιπὸν ἄνθος,
Καὶ πολυκίλαδος κόσυφος ἐπὶ κλάδοισιν ᾄδει,
[12] Τότε λῷ μελίαν ὀξὺν βέλος πίπτηγε μύσας,
[13] Ἀφαιὸς, κρύφιον, δόλιος ὑπὸ μυχοῖσι γύῃ.
[14] Πόδα. γόνυ. κρημνίλλω. ἀσπαλάκης. ἰχία. μηρύς.
[15] Χεῖρας. ὠμοπλάτας. βραχίονας. κόρυνα. χαιρίς.
Ἐθίζ. νέμε. φλέγμ. κραπῖ. πυρεῖ. μαλάσσῃ,
[16] Μέχρις ἂν ἡ ζεὺς τ πόνον ἀποφυγεῖν κελεύσῃ.
Πο. [17] Εἰς ἄρα καὶ σὲ κατιρχαμμένη
[18] Ἔλαθεν ὑπάρχων; τοι γὰρ ὑκέτης σῷ δόμῳ

Δαί-

1 Πρῶτον ἐλόχωσιν Οἰνίν] Hesy. λοχᾷ, τίκτῃ, γλυπᾷ. Guietus.
2 Οὔτ' ἐπαύσατο μὲν σκότιον φαος] Illud φάος, ferri non potest, scripserat Lucianus χάος. Boivin.
3 Τότε καὶ Ποδάλιρος ἰφθίμη κρατὸς] Hic versus & sex sequentes spurii videntur. *Guietus.*
4 Ἔνοσλος ἐβρίψαθ Πλήτων] Ἔβοσλος leg. videtur. *Idem.*
5 Τίσιν δ' ὑπὸ πλειταῖς ὀρκάζῃ πορπόλης] Hic versus senarius videtur. ὀρκάζῃ. initiat. *Idem.*
6 Et sequentes] Σποδικὴ μίτρα. Idem.
7 Οὐχ' αἷμα λάβρον πορχίομεν ὑπὸ τόμοι τος] Οὐχ αἷμα πορχίομεν λάβρον ὑπὸ τόμοι τος σιδήρου. i. Non actie gladii sanguinem profundimus. πορχίομεν. non πορκίομεν. Idem.
8 Οὐδὲ πολυκρότοις] Πολυκρότοισιν. Idem.

9 Οὐδ'

Nutrivit ulnis candidam,
Summuſque divûm Iupiter
Eſt virginis interritam
Enixus indolem vertice,
Turbas moventem Palladem.
Sed hanc beatam Deam
Primam cubitis Ophion ſenex
In delicatis protulit,
Quum deſiit tenebroſa lux,
Auroraque orta eſt lucifera, &
Sol cuncta luſtrans, tum ſimul
Se vis Podagræ protulit.
Te prodeuntem ex ilibus
Parcæ, abluit Clotho: ætheris
Riſitque vultus ſplendidus,
Cœlo ſereno detonans.
Hancque in papillis nutriit
Pluto beatus lacteis.
Pod. Sed qualibus ſacris miniſtros excitat?
Ch. Ex ore ferreo ſanguinem non fundimus:
Non illigatur flexibus colli pilus,
Nec terga talis perſtrepunt ſonantibus:
Nec fruſtra crudæ paſcimur carnis boum.
Quum vere tenuis pullulat flos ulmeus,
Merulaque ramis inſidet loquacula,
Sagitta myſtis tunc acuta figitur,
Subitque clanculum artuum penetralia.
Pedem, genu, cavoſque nodos oſſium,
Taloſque, coxas, crura, ſcapulas, & manus,
Brachiaque, carpoſque, artuum & cavernulas,
Depaſcitur, vorat, urit, inflammat, tenet,
Mollitque dum Dea linquere membra juſſerit.
Pod. Ex initiatis unus ergo, & neſcius,
Eram: proinde mitis accedat Dea. Si-

9 Οὐδ' ὠὺξ λαικτὰ] i. Diſcerpta. Heſy. λακίζῃ, ῥηγνύῃ, ῥάσσῃ. λακιδᾶναι, ῥαγῆναι. Guietus.

10 Σιτέμεθα] Σιτέμεθα. Idem.

11 Οʹτι ἢ πολίας] Οʹπότε. Idem.

12 Τότε διὰ μελίων] Τότε, τότε διὰ μελίων &c. *Idem.*

13 Αʹφατὸς κέρδιον, ἀδύκος ὑπὸ μυχοῖσι γιγὼν | Διαδύκος. Idem.

14 Πάθα. γόνυ. κοτύλαι. ἀστραγάλους. ἰγδία. μηρούς] Γʹχθ', ἰδὲ μηρούς. Idem.

15 Χεῖρας. ὠμοπλάτας. βραχίονας. κόρσας] Κόρσας. Heſy. κόρσας τὰ ἰσχία ἢ τὰ ὦμοια. i. τὰ ἀρθρα. Idem.

16 Μίσχους ἀνὴ θεὸς ἢ πόνον ὑποφυγεῖν] Aʹπεφυγεῖν fort. ut ſtet verſus. vel ὑπεφυγεῖν. Idem.

17 Eʹς δέα καλά] Aʹρα. Idem.

18 Eʹλαδον ὑπαδέχων; τοι γὰρ ἡκάτω ἀρθμιάμενος] Eʹλαδον ὑπαδέχων; ἡκάτω τοι ἀρθμιάμενος. ἀρθμιανὸς, i. ὅμιανὸς. Idem.

Δαίμων φανεῖσα. σοὶ δ' ἐγὼ μύσταις ὁμοῦ,
Ὕμνων κρίζερξω τὸ παιδαρεῶν ἄδειν μέλος.
Χο. [1] Σίγα μ' αἰδὴρ, καὶ νεώμεθ' ἴσω.
Καὶ πῶς παιδαρεῶν, ἀθρήσατε.
Γῆδε [2] πρὸς ὑμέλας κλινοχαρὴς
[3] Βαίνει δαίμων, σκίμπτουι βάσιν σκελιζομένην.
Χαίροις μακάρων πολυπαιοτάτη,
Καὶ σοῖς πρόπολοις ἵλαος ἔλθοις,
Ὄμμασι φαιδρὸς. δίκης ἢ πόνοις λύσιν ἀκέσαις,
Ταῖς δ' εἰαριναῖς ὥραις.
Πο. [4] Τίς τὸν ἀτίμητόν με διαστόμου πόνου,
Οὐκ οἶδε παίδαρον τ' ἐπὶ χθονὸς βροτῶν;
Ἢ ὥστε λιβάνου ἀτμὶς ἐξιλάσκει,
Οὔτε χυδὲν αἷμα βωμίοις παρ' ἐμπύροις,
Οὐ ναὸς ὅλως ἀθικτεριεῖς ἀγάλμασιν.
Ἢ ὥστε Παιὰν φαρμάκοις νικᾷ δίνῃ,
Πάντων ἰατρὸς τ' ὁ ὑραν[illegible] ἰᾶσι.
Οὐ παῖς ὁ Φοίβου πολυμαθὴς Ἀσκληπιός.
Ἐξ οὗ γὰρ ἐφύη πᾶσιν ἀνθρώποις ῥιζο-
Τελμῶσι πάντες τύμβον σαβακλεῖν ὀίνῳ,
[5] Κυκῶντες ἀεὶ φαρμάκων τεχνήμασι.
Ἄκος γὰρ ἄλλῳ ἐπ' ἐμὶ πειρᾷ τίχνῃ.
Τρίβωσιν ὀρινόγλωσσα, καὶ σέλινα μοι,
Καὶ φύλλα θριδάκων, καὶ νομάδων ἀνθράκνῃ.
Ἄλλοι, πᾶσιν. οἱ δ', πεζαμογείτονα
Ἄλλοι, κνίδας τρίβωσιν. ἄλλοι, σύμφυτον.
Ἄλλοι, φακὴν φέρουσι τὴν ὀπτηλάτην.
Σπαφυλίνου ἐφθὸν. οἱ δ', φύλλα πρασικῶν.
[6] Γ' ὀσκύαμον. μήκωνα. βολβὸν. σίδια.
Ψύλλιον. λίβανον. ῥίζαν ἰλλεβόρου. νίτρον.
Τῆλιν μετ' οἴνου. χελίνῃ. κολλάμφακον.
[7] Κυπαρισσίνῃ κιτρίδα. χόλον κεφαλίνῃ.
Κρόμβης ἀπίφθου φύλλα. χύψον σὺν Γάρῳ.
Σπυρόθυτος ὀρείας αἰγὸς. ἀνθράκων κόπτον.
[8] Ἄλυσιν κυάμων. ἄνθος ἀσίνῃ λίθῳ.
Ἔψουσι φρύνης. μυγαλᾶς. σαύρας. χαλᾶς.
Βατραχοῦ. ὐαίνας. τραγελάφου. ἀλώπεκος.
Παίου μέπαλλον ἢ πικείρατον βροτοῦς;

Τίς

1 Σίγα μὴ αἰδὴς] Leg. Σίγ' αἰδὴρ καὶ νέωμεν ἴσω, σῖγα. i. μὴ σιγᾶς αἰδὴς ἴσω, ἐτέωμεν. Ἀναπαιστί. Guietus.

2 Πρὸς ὑμέλας κλινοχαρὴς] Hᵉˢ. ὑμέλας. i. βωμέν. Idem.

3 Et sequentes sic distinguito:

Βαίνει δαίμων, σκίμπτουι βάσιν
σκελιζομένην. χαίροις μακάρων
πολυπαιοτάτη, καὶ σοῖς προπόλοις
ἵλαος ἔλθοις, ὄμμασι φαιδρός.

δίκης

Simulque cum myſtis ego hymnos ordiar,
Solitum podagricis modulaturus melos.
Ch. Tranquillus æther eſto nunc:
Linguis faveant podagrici:
En nixa baculo, diligens
Lectos, ad aras it Dea.
Salve Deûm mitiſſima,
Famulis veni mitis tuis,
Vultu ſereno: vereque hoc
Nos libera doloribus.
Podagra.
Quis eſt hominum, cui non ego inſuperabilis
Regina morborum Podagra nota ſim?
Quam nulla placant thura fumigantia,
Affuſus aris nec cruor ardentibus,
Suſpenſa templis divitum aut donaria.
Nec ipſe Bæon omnium cœleſtium
Medicus deorum vincere pharmacis poteſt,
Phœbi-ve doctus filius Æſculapius.
Mortalium ex quo ſiquidem fuit genus,
Omnes meas vires retundere geſtiunt,
Omnemque turbant pharmacorum induſtriam,
Plantaginem terunt, apiique ſemina,
Foliaque lactucarum, & agreſte peplion,
Et marrubium amnicolamque potamogetona:
Alii Cnidas terunt, aliique ſymphytum,
Lentes paluſtres, paſtinacamque illinunt
Coctam, foliaque perſica, atque hyoſcyamum,
Bulbos, papaver, malicorium, ptyllium,
Thus, atque radicem ellebori, nitrum, merum
Cum fœnogræco, gyrinen, collamphacon,
Gallam cupreſſi, pollinem hordeaceum,
Crudæque crambes folia, gypſumque ex garo
Capræque ſimum monticolæ, ſtercus viri,
Fabaſque molitas, Aſii florem lapidis,
Alii rubetas, quoſque araneos vocant
Mures, lacertas, atque muſtelas coquunt,
Ranas, hyænas, tragelaphos, vulpeculas.

Cujus

δόλος ἢ φόνοις λύσιν φέρειαν,
ταῖς δ' εἰκαιναῖς ἄρκεσις. Guietus.

4 Τίς ἢ ἀνίκητον] Syntax. τίς βροτῶν ἢ θεῶν χθονὸς &c. *Idem.*

5 Κυκῶντες] Podagræ remedia. *Idem.*

6 Τ' ὀσπυάμον. μήκωνα. βολβίς. σίδια] Σίβδια. f. *Idem.*

7 Κυπαρισσίνῳ κονίδι] Κονίδι. Idem.

8 Ἄλθρα κυάμων. ἀνθ' Ἀσίου λίθου] Pulverem, an ſitum è lapide derafum? *Idem.*

Τίς ἀχὶ χυμός; πόϊον ἐ δίνδρε δάκρυ;
Ζώση ἀπαντων, ὀστῶ. νεῦρα. δερμάζα.
Στέαρ. αἷμα. μυελὸς. ὦρον. λόπασμ. γάλα.
Πίνουσι οἱ μ̃, τὸ δ' ἀφ' ποτάμων ἄκρ.
[1] Οἱ δ, τὸ δ' ὀκτώ. τὸ δ' ἑπτά. πλείονες.
[2] Ἄλλ. δὲ πίνων τὼν ἱερῶν, κρηπίδες).
[3] Ἄλλ. ἐπ' ἀοιδαῖς ἐπῳδετῶν, ἐμπαίζε).
Ὑδατῶ. ἕτερον μῶρον ἐξάδε λαβέν.
[4] Ὁ δὲ, ἱερατείαν ἔλαβε ἀφ' τ' πράσης.
Ἐγὼ δ, τούτοις πᾶσιν οἰμώζειν λέγω.
Καὶ τοῖς ποιοῦσι ταῦτα, κὴ πειρῶσί με,
Εἴωθ' ἀπαντᾶν μῶλον ὀρχηστέρα.
Τοῖς δ φρονοῦσι μηδὲν ἀνίξειν ἐμοὶ,
Ἤπιον ἔχω νῶν, ὠμότης τ γίνομαι.
Ὁ γὰρ μεταλαβὼν τ ἐμῶν μυητείων,
Πρῶτον μ̃ δίδυς δίκομεῖν διδάσκε),
Τέρπων ἄπαυστος, ὠτραπέλως λέγων λόγους.
Πᾶσιν δ' ὀργᾶται μ̃ γάλωσ., κὴ κρότοι,
[5] Ὅτε ἐπὶ λυτρᾷ φερόμενῶ βαστάζε).
[6] Ἄτλω γὰρ, ὡὼ εἶπεν Ὄμηρ., ἦδ εἰμὶ ἐγὼ,
Βαίνων ἐπ' ἀνδρῶν κρῆτα, κὴ βάσεις πολλῶν
Ἀπαλὰς ἔχουσα. ἀφ' δὲ τοῖς πολλοῖς βροτῶν,
Ποδάγρα κωλῶμα, γιγνομένη πολλῶν ἄχρα.
Ἀλλ' εἶα μύσῃ πάντες ὀργίων ἐμῶν,
Γεραίρεθ' ὕμνοις τὼν ἀείκητον θεάν.
[7] Χο. ἀδαμαντίνων ἦθ. ἔχουσα κόρα,
[8] Πολυωδύνε, ὀβελμόδυμε θεὰ,
[9] Κλῦε σῶν ἱερῶν μεσόπων συόπας.
Μέγα σὺν κρήτ. ὀλβιόφρον Ποδάγρα.
Τὼν, κὴ Διὸς ἀκὺ πτῶσε βέλ.,
[10] Τρομεῖ δ' σε κύμασ' ἀλὸς βαθείης,
Τρομεῖ βασιλῆς σέθεν αἰδῶς.
[11] Ἐπιδισμοχαρὴς, καλλικλινοβατής.
[12] Καλυσοδρόμα. βασσαραγύλα.
Σφυροπεσησιπύρα. μοχλοσαψιδάφα.
[13] Δοιδυκωφόβα. γονυκλαυσακρόπα.

[1] Πε-

1 Οἱ δ τὸ δ' ὀκτώ. τὸ δ' ἑπτὰ πλείονες] Trajectio. legito. Οἱ δ' τὸ δ' ἑπτὰ τὸ δ' δ' ὀκτὼ πλείονες. Guietus.

2 Ἄλλ. δὲ πίνων] Hic versus & 3. sequentes Nothi. *Idem.*

3 Ἄλλ. ἐπ' ἀοιδαῖς ἐπῳδετῶν, ἐμπαίζε)] An ἐπωιδαῖς. i. ἐπῳδαῖς. ἐμδίτων. an περιάπτων, amuletorum. *Idem.*

4 Ὁ δὲ ἱερατείαν ἔλαβε παρὰ τ κρήνης] Ἄλλως, sed versus spurius videtur. κρήνης. an τ ἱερατείας. an à calva. Hesy. κρήνη, κεφαλή. κρανίον, τὸ. Idem.

5 Ὅτε ἐπὶ λυτρᾷ] γρ. Ὅτ' ἐπὶ τὼν τ λυτρᾷ &c.. *Idem.*

6 Ἄτλω γὰ', ὡὼ εἶπεν Ὄμηρ., ἦδ' εἰμὶ ἐγὼ] Ἄτλω γὰ ὡὼ Ὄμηρ εἶπ'. ἦδ'

Cujus metalli, haud facta ſunt pericula?
Quis non probatus ſuccus, & lachryma arboris?
Animalium omnium oſſa, nervi, tergora,
Adeps, cruor, medulla, lotium, merda, lac?
Alii remedium quatuor ex rebus bibunt,
Alii quidem ex octo: exque ſeptem plurimi:
Alius bibens ſacram, repurgari ſtudet,
Aut carminibus animum adhibens illuditur.
Iudæus excantat fatuum nactus alium:
Rurſus alius à fonte remedium petit,
Omnes ſed illos jubeo plorare: atque ſic
Tentantibus me, occurrere iracundior
Soleo: ſed in me excogitantibus nihil
Mitem & benignam præſto me: nam qui meis
Communicat myſteriis, primùm ſtatim
Loqui docetur ſuaviter, dehinc jocis
Oblectat omnes: cumque riſu cernitur,
Plauſuque cunctis, fertur is ut in balneum.
Quam dixit Aten ille Homerus, illa ſum:
Caput virorum calco: plantas occupo
Pedum tenellas: cumque ſim ποδῶν ἄκρα,
Vulgo podagra dicor. At meorum agite
Myſtæ orgiorum, canite non victam Deam.

Chorus.

O nympha ingenium adamantinum habens,
Multipotens, animo Dea valido,
Audi vota tuorum ſupplicum.
Magna potentia, vis tua magna,
O regina opulenta Podagra,
Quam Iovis horret pernix telum,
Quamque profundi fluctus pelagi,
Quam rex Orci trepidat Pluto.
O gaudens nodis, lectigrada,
Curſivetans, talorum tortrix,
Calcicrematrix, male humitanga:
Oſſitremenda, genufraga, pernox,

Ar-

ἅδ' ἐμ' ἰχώ. Idem. Si cum Guieto ponas ἔπι poſt Ὄμαρ, ſcribendum ἐφ', propter ſpiritum δασὺν, qui ſequitur. quod Guietus non advertit. *Boivin.*

7 Anapæſti] *Guietus.*

8 Πολυώδινες] χρ. πολυώδυνε. Idem.

9 Κλῦε] Κλύε. Idem.

10 Τερμίδ' ὅτι κύμασ' ἀλὸς βαθείης] An βαθίης. Idem.

21 Ἐπιδεσμοχαλᾶις] Ἐπίδεσμον, ligamen. idque vulnus obligatur. *Idem.*

12 Καλυκοφόρμιγξ] Καλυκοφόρμιγγες. *Idem.*

13 Δυσδυκωφίζα] Δυσδυκωφίζα &c. *Idem.*

3 Πο-

[1] Περικνημυλοπωρφίλα.
Γοννυμμυξεπίκυρτε Ποδάγρα.
Ἄγλε. δέσποινα, κρυερόν γὸ ὦτησας ποδί,
Ἄκκε. ἔπος γὸ σὸν ἰσχύσιον φέρω,
Ἀλλ' ἴσι πρᾶξις τ' λόγων σωίμπορος.
Ἐγὼ γὸ ὡς ἔπαξας ἠρίμῳ ποδί,
Πόλεις ἰχνεύων, πανδίκως ἡρώων δόμους
Μαθεῖν πολλῶν, εἶπας σὸν ἐ τιμᾷ κράτ@.
Καὶ τ' μ' ἄκλων, ὕσυχον εἶδεν φρένα,
Νικωμένων ἄκεστα σαῖν βίᾳ χερσίν.
[2] Δύω ἦ τώδε φῶτε τολμηρὼ θεσπί,
Ἐφεζέστην λαοῖσι, κὴ κατωμύστην,
[3] Ὡ'ς σὸν ἴσι σὸν κράτος σεβάσμιον,
Ἀλλ' ἴκβολον βροτῶν σε ἦσυσιν βίᾳ.
[4] Διόσβ κρατεραῖς σιωοχμώσας δίσμῳ τόδε,
Πεμπταῖ@ ἦκε, τρίδια λιμύσας δύο.
Πο. Ὡ'ς κρατερὸς ἔπτης ἀσχάλων ἄκιτί μοι.
Τίν@ ἦ κὴ γῆς ὄρια δυσβάτου λιπών,
Ἧκεις; σαφῶς μὴ μύσον, ὡς ἴδω τάχ@.
Ἄγλε. πρῶτον μ' ἔλιπον πέντε βαθμῶν κλίμακα,
Ξύλαν τρέμουσαν λιγλύτοισιν ἁρμογαῖς,
Ὅθεν με δέχεται κραδυκαλῶδες πέδον,
[5] Σκληροῖσι ταρσοῖς ἀντρεῶδον κρύμασιν.
Ὅσῳ λιμύσας ἴχνεσιν ἀλγεσοῖς ἐγὼ,
Ἑρωμδρόμου χάλικος εἰσέβην ὁδόν,
Καὶ δυσπάτητον ὀξέσι κέντρωσι λίθων.
Μεθ' ὧν ὀλίσθῳ πρὸς πεσὼν λείας ὁδοῦ,
Ἔστ' δὲν εἰς τοσόνδε. λιγλύτου δέ μου
Ἔσυρεν ὀπίσω πηλὸς ἀφθίτῳ σφυρῷ.
[6] Δι' ἧς πεδίλη, νότ@ σὺ μελῶν ἱδρὼς
Ἔβρεχ', βάσιν με σαθρὸν ἐκλυομένῳ.
Ὅθεν με δέχεται πᾶν δέμας κεκμηκότα,
Πλαστὸν μ' κίλόθης, ἀλλ' σὸν ἀσφαλές.
[7] Τὰ μ' γὸ, ἔνθεν, πόθ' ἱκέσθην ὀχήματα,
Ἧπειγεν. ἐνάσκιζεν. ἔστε χὰ τρίχειν.
Ἐγὼ ἦ νωθρὸν ἑλαφρὸς κυφίζων πόδα,
[8] Δόχμι@ ἕβαινον εἰσόδῳ πίζαν τενλίῳ,
Ἕως ἀπήνη Θεσσαλὰμη τροχήλατ@.

Μό-

[1] ἦ Περικνημυλοπωρφείλα] An πυρικνημυλοπωρφόλα? supra στρεπτοποδαγρικὸν πῶρ@, humor crassus in articulis, tophus. *Guietus.*

2 Δύω δὴ τώδε] An Syri medici, de quibus infra? *Idem.*

3 Ὡ'ς ἐκ ἴσι σὸν] Οὐκεῖ. Idem.

4 Διόσβ] Εἰρωνικῶς. Idem.

5 Σκληροῖσι ταρσοῖς ἀντρεῶδον κρύμασιν] Sic interpunge. Σκληροῖσι, ταρσοῖς ἀντρεῶδον, κρύμασιν. ordo; πόδον ἀντρεώδεα τοῖς ταρσοῖς, σκληροῖσι κρύμασι. Idem.

6 Δι'

-ril.

Articulos cruciandi cupida,
Curvigenuflexa, potens Podagra.
Nuncius.
Domina peropportuna te fers obviam,
Audi, neque enim tibi nuntium fero frivolum,
Sed socia verbis ipsa res adjungitur.
Nam civitates dum tuo jussu, pede
Lento peragrans, scrutor omnes per domos
Numquis tuam non hîc colat potentiam:
Alios tuarum vi manuum sat repperi
Regina domitos, mente bona quiescere:
Audaculi sed hi duo temerarii
Præsente turba dejerabant acriter
Venerabilem non esse tuam potentiam,
Sed ejiciendam de genere mortalium,
Quare potenti vinculo tenens pedem,
Stadia duo emensus venio quinta die.
Pod. Quam subitus ades ô nuntie velocissime.
Sed queis relictis inviis oris venis?
Clarè refer quò celeritatem intelligam.
Nun. Quinque graduum scalas reliqui primitus,
Tremulasque luxatis trabium compagibus:
Deinde sternax me excipit mox area,
Duris renitens ad pedes impulsibus.
Quod iter ubi confeci gravibus vestigiis,
Stratam silicibus ingrediebar semitam,
Ituque scrupulis acutis asperam.
Hinc incidens in lubricam, & planam viam,
Dum propero progredi, solutum retrahit
Calces malè firmas ilico cœnum retro:
Quà trasceunti liquidus & membris mihi
Sudor fluebat, æger ut festum gradus
Deficeret. inde lassus omni corpore,
Latam quidem, ad tutam minùs insisto viam:
Variis & hinc, & inde me vehiculis,
Vt currerem, cogentibus, & urgentibus.
Quare celer iter sublevans segnem pedem,
Transversus occursum fugiens, cessi loco,
Donec citis quadriga transiret rotis: My-

6 Δι' ἴσου πορεύσῃ] Sup. ὁδὸν. Guietus.
7 Τὰ ῥηθέντα, ἐνθεν, πάλιν] Ἐνθένδε. Idem.
8 Δέχομαι δ' ἔλαττον εἰσόδε πίζαν γενέσθαι] Εἰς ὁδὸν πίζαν γενέσθαι, fort. πίζαν, i. qua pedibus tantum iri potest. *Idem.* Guietus legit εἰς ὁδὸν. Atqui sensus sine correctione apertus est. Interim, inquit, dum transirent currus, gressus oblique flexi, per angustum solum aditus cujusdam. Nam πίζα est nomen substantivum, quo præter cætera, significatur solum, plaga, regio. Nec vero verbum βαίνειν exigit positionem: quippe eleganter dicitur βαίνειν ὁδὸν &c. *Boivin.*

Μόγις γὰρ ἂν σὺς, παχὺ τρίχαν σὸν ἔθρεψεν.
Πο. σὸν εἰς μέτωπον βέλτιστε σῷξις ἤδέ σε
Ὀρθῶς πέπαικται, τῇδε σῇ εὐθυμίᾳ
Γ'σασιν ἡμῖν ἀληπτόσω χάριν.
Ἔ'σω δέ σοι δώρημα δυμᾶρεις τόδε,
[1] Ἐξῆς τριετίας πενταέτη κέφαν πόνων.
Υ'μεῖς ἦ μιαροὶ, καὶ θεοῖς ἐχθίστοι,
Τίνες ποτ' ὄντες, καὶ πόνων πεφυκότες,
Τολμᾶτε Ποδάρκες ἀνδρὶ μᾶλλ κρείττ[ι]
Τῆς, ὃν ὁ Κρονίδας οἶδε νικῆσαι βίᾳ.
Λέγετ' ὦ κάκιστοι. Ἐγὼ γὰρ ἡρώων ἐγὼ
Ἐυάρμοστος πλείστης, καὶ γ' ἐπίστασαι σοφοί.
[2] Πείαμος ποδάρκης, ποδαρκὴς ὢν σαλπίζετο.
[3] Ἔ'θανε δ' Ἀχιλλεὺς ποδαρκὴς ὤν, ὁ Πηλέως.
[4] Ὁ Βελλεροφόντης ποδαρκὴς ὢν, σκαρτήσ.
Θηβῶν δυωάρης Οἰδίπους, ποδαρκὴς ἦν.
[5] Ἐκ τῶ Πελοπιδῶν, ποδαρκὴς ἦν ὁ [6] Πληθένης.
[7] Ποίαντ[ος] υἱὸς ποδαρκὴς ὢν, ἦρχε τόλυ.
[8] Ἀλλ[ος] ποδάρκης, Θεσσαλῶν ἦν ἡγεμών.
Οἳς ἐπείσηβ ἵπποις Πρωτεσίλα[ος] σὺν μάχῃ,
Ὅμως ποδαρκὴς ὢν, καὶ πρώτων, ἦρχε τόλυ.
[9] Γ'ήκης ἄναυδα λειριόεσσιν Ὀδυσσεὺς,
[10] Ἐγὼ κατέπεφνον, σὺν ἄκοντι τρυγόνος.
[11] Ὡς, ὅτι χαιρήσοντες ὦ δυσδαίμονες,
Γ'σην πάθητε κόλασιν εἰς δεδράκατε.
[12] Ια. Σύροι μὲν ἔσμεν, σὺν Δαμασκηνῷ τῷ γλυκεῖ,
Λιμοῦ ἦ πολλοῦ, καὶ πενίας κεκτημένοι,
Γῆν, καὶ θάλασσαν ἐφίπτομεν πλανώμενοι,
Ἔχομεν ἦ χείσμα πατροδόμητον τόδε,
[13] Ἐν ᾧ παρηγορεῖμεν ἀλγεινῶν πόνους.
Πο. Τί δὴ τὸ χείσμα, καὶ πῆς ἡ σκευὴ, φέρσον.
Ια. Μόγις με σιγᾶν ὅρκος, σὸν ἐᾷ φέρσαι,
[14] Καὶ λοίθια θηήσοντος σεβλὴ πατρός.
Ὃς ἔπαξε κοῦφειν φαρμάκου μέγα θοῖνος,
Ὃ καὶ σὲ παύειν οἶδεν ἡρέμα μόλ.
Πο. Εἶτ' ὦ κακάραθοι, καὶ κακῶς ὀλούμενοι,

[1] Ἔ'σῃ

1 Ἐξῆς τριετίας] Sic, τριῶν ἡμερῶν ἐξῆς. Guietus.
2 Πείαμ[ος] ποδάρκης, ποδαρκὴς ὢν, σαλπίζετο] Κλπίζετο. Idem.
3 Ἔ'θανε δ' Ἀχιλλεὺς ποδαρκὴς] An quod vulneratus sit in talo? *Idem.*
4 Ὁ Βελλεροφόντης, ποδαρκὴς ὢν, σκαρτήσ] An quia à Pegaso excussus, crus forsasse fregit? *Boivin.*
5 Ἐκ τῶ Πελοπιδῶν ποδαρκὴς ἦν ὁ. Guietus.
6 Πληθένης] Πλειθένης. Idem.
7 Ποίαντ[ος] υἱὸς] Φιλοκτήτης. Idem.
8 Tres, qui sequuntur versus, suspecti. *Idem.*
9 Metrum non constat, nisi legamus Λείριοφι δ' Ὀδυσσεύς, aut aliquid simile.

Δέξ-

Myſtes enim tuus nequibam currere.
Pod. Non iſta gratis geſta rectè res erit,
Minuncie: tuæ nanque promptitudini,
Parem rependam gratiam pretio pari:
Gratum iſtud eſto præmium triennio
Toto dolores perpeti tantùm leves.
Sed vos ſceleſti Dii & inviſiſſimi,
Quinam, vel à quibus parentibus editi
Audetis obniti Podagræ potentiæ,
Cujus ſuperare vim nequit Saturnius?
Heus dicite peſſimi. Quoniam heroas ego
Quamplurimos domui, ſapientes ut ſciunt.
Priamus pede celer ille, canitur podagricus,
Periit podagra Peleo Achilles ſatus:
Et Bellerophontes podagricus me pertulit,
Potenſque Thebarum Oedipus podagricus,
Et ex Pelopis podagricus erat Pliſthenes.
Et filius Pæantis etiam podagricus
Claſſi imperavit: fuit & alius celer
Dux Theſſalorum, qui ſimul atque prælio
Victus ceciderat Proteſilaus, præfuit
Claſſi, podagricus licèt, & æger foret.
Ithacæ quoque principem Laërtis filium
Vlyſſem ego, non ſpina necuit trigonos.
Nunquam ergo gaviſuri ô calamitoſiſſimi
Pœnam patiamini meritis veſtris parem.
Med. Syri quidem genere Damaſceni ſumus,
Multa fame verò coacti, & inopia
Terram, & mare peragramus, errantes, vagi.
Habemus autem quod pater unguentum dedit.
Per hoc mala conſolamur ægrotantium.
Pod. Dicas quod unguentum & quis apparatus hîc.
Med. Myſtæ eloqui me ſacramentum non ſinit,
Nec ultimum morientis edictum patris,
Qui juſſit hanc celare nos vim pharmaci,
Quod ſævientem te quoque ſcit compeſcere.
Pod. An igitur ô execrabiles, malè perditi,

Vllius

Λάζηρος dicitur aliquando pro Λαίρηος. Soph. in Ajace μαστῆρες. Λ'ἐὶ μὲν δὴ πεῖ Λαζηΐς δίδωκέ σε &c. *Boivin.*

10 Ἐγὼ κατίπφηνον, ὡς ἀκριδῶς τρυγόνος] Piſcis. *Guietus.*

11 Ὡς, ἵνα] Vt. *Idem.*

12 Ἰα. Σύροι ὦμοί] Ἰατροὶ. Idem.

13 Ἐν δὲ παρηορίαισιν] Διὰ δ. nota Phraſin. *Idem.* Ἐν δὲ, pro διὰ δ. Phraſis Hebraïca. dicunt enim Hebræi, *in*, pro, *per*. Conteres eos in virgâ ferreâ. Plalm. 2. *Boivin.*

14 Καὶ λοιδία] Λοιδία. Guietus.

[1] Ἔστιν τις ἐν γῇ φαρμάκων δρᾶσις τόση,
Ὅ χριοδὸν, εἰδὲ τῷ ἐμῷ ποσὶν βίαν;
Ἀλλ' εἶα. τῷδε [2] σύμβασιν συνθώμεθα,
Καὶ πειρόσωμεν εἴτι φαρμάκων θέν-
ὑπέρτερον πέφυκεν, εἴτ' ἐμοὶ φλόγας.
Δεῦτ' ὦ συνθρασαὶ πάνθ' ὅτι ποτώμεναι
[3] Βάσσαι, πάρεδροι τ' ἐμῶν βακχευμάτων,
Πελάζετ' ἄσσον. κἀγὼ σὺ μ' ποδὸν ἄκρας
Φλίσμασιν περσὸς δακτύλαν ποδὸν ἄχρι.
Σὺ δ', σφυροῖς ἴμβασις. σὺ δ', μηρῶν ἄπο,
[4] Ἐς γόνατα λείβε πικρῶν ἰχώρων βάθος.
[5] Ὑμεῖς δ', χειρῶν δακτύλας λυγίζετε.
Πο. Ἴσῃ ὡς ἵπταξας, πάντα σοι διδράκασθαι.
Κεῖνται βοῶντες οἱ παλαίπυροι μέγα,
[7] Ἅπαντα γῦρα σφοσθολῇ τριβλήμενοι.
Πο. Φέρετ' ὦ ξένοι μάθημα τρεπίσασιν;
Εἰ χριοδὸν ὑμᾶς φάρμακον τόδ' ὠφελεῖ.
Εἰ γὰ σαφῶς τόδ' ἐστὶν ἀντίξυον ἐμοί,
Λιπόντα γαῖαν, εἰς μυχὸς εἶμι χθονὸς,
Αἶσος, ἀφανὴς, πύμαλα παρὸν βάθη.
Ια. ἰὼ κέχρισται, κὠ χαλᾷ φλογμὸν πόνου.
Οἴμοι. παπαῖ. τέρομαι. διόλλυμαι.
Ἅπαν πέπαρμαι γῦον ἀσκόπῳ κακῷ.
Οὐ Ζεὺς κεραυνῷ τοῖον αἰωρεῖ βέλος;
[8] Οὐδὲν θαλάσσης τοῖα μαίνεται κλύδων,
Οὐδὲ τροχητὴ λαίλαπος τόση βία.
Μὴ κἀμὲ χαρὸν πορθεῖ με δῆγμα Κερβέρου;
[9] Μή πῃ ἐχίδνης ἰὸς ἀμφιβόσκει ἐμέ;
[10] Ἦ' Ἀμφρεχὴς ἰχῶρ κεντεύει πέπλος;
Ἐλέσθαι ἄνασσα. φάρμακον γὰ ὅτ' ἐμὸν,
[11] Οὔτ' ἄλλο, δυνάσται σὸν ἀναιλίσαι δόμων.
Ψήφοις δ' πάσαις, πᾶν ἔθνος νικᾷς βροτῶν.
Πο. παύσασθε βάσσοι, κἀγὼ πόνους μεάσασθε
Τῶν μεπιτούντων εἰς ἐμὴν ἕλειν μολεῖν.
Γιγνώσκετω δ' πᾶς πις, ὡς μήτη θεῶν
Ἀτειλεῖος ὄσα, φαρμάκοις ἀ πείθομαι.
[12] Χο. ἔτι Διὸς βροντᾶς, Σαλμωνέος [13] ἥλασιν βία,

[1] Ἀλλ'

1 Ἔστιν τις ἐν γῇ φαρμάκων δρᾶσις τόση] Δυνάμις, efficacia. *Guietus.*
2 Σύμβασιν] Propriè, conventionem παρὰ τὸ συμβαίνειν, convenire. *Boivin.*
3 Βάσσαι, πάρεδροι] Adsectæ, comites. *Guietus.*
4 Ἐς γόνατα λείβε πικρῶν ἰχώρων βάθος] Πάθος. Idem. Scribendum, ἰχώρων, ut metrum constet. *Boivin.*
5 Τμεῖς δ' χειρῶν δακτύλας λυγίζετε] i. Torquete. *Guietus.*
6 Ἴσῃ ὡς] Βάσσαι. Idem.
7 Ἅπαντα γῦρα σφοσθολῇ τριβλήμενοι] Impressione, petitione. *Idem.*
8 Οὐδὲν θαλάσσης τοῖα μαίνεται κλύδων] Taliter. *Idem.*

9 Μή

Vllius uſquam tanta vis eſt pharmaci,
Meam quod inunctum vim ſciat compeſcere:
Sed ſine paciſcamur, age tali fœdere,
Et experiamur anne virtus pharmaci
Futura ſit ſuperior an flammæ meæ.
Huc ô ſevera ſtatim undique convolantia
Tormenta præſides meæ veſaniæ
Ocyus adeſte: tuque ſoleas infimas
Pedum ſub ipſos uſque digitos urito,
Tu calcibus inſili, profundam tu riges,
A femoribus ad genua tabem felleam:
At vos manuum repentè digitos flectite.
Tor. En imperata ſingula fecimus tibi.
Iacent, miſerique clamitant graviſſimè,
Per omnia torti membra tuis complexibus.
Pod. Intelligamus hoſpites veriſſimè
Vobiſne profit illitum hocce pharmacum.
Nam ſi palam ſit iſtud adverſum mihi,
Mundum relinquens ibo ſub terræ ſinus
Obſcura, & ignota, in profunda Tartara.
Med. En unximus, flammæ dolores nec levat.
Hei mihi, papæ miſer diſcrucior, intereo,
Omnia populatur membra mea cæcum malum,
Non Iupiter fert tale telum fulminis,
Non ulla ſic procella ſævit æquoris,
Non impetuoſi tanta vis eſt turbinis,
An aſperos ſuſtineo morſus Cerberi?
Num virus Echidnæ membra mea depaſcitur?
An tunica ſanie tincta Neſſi ſanguinis?
O Dea miſerêre: nam neque meum pharmacum,
Nec aliud inhibere poterit curſum tuum,
Victrix ſed omnium omnibus es ſuffragiis.
Pod. Deſinite nunc tormenta, dolores cedite,
Mecum quia cœptæ litis illos pœnitet.
Et norit unuſquiſque me ſolam omnium
Illachrymabilem, & immedicabilem Deam.
Cho. Cum Iove Salmoneus certare volens tonitribus

Fu-

9 Μή τις ὀχίδνης] Tῆς. Idem. Sic Horat. in Epod. de allio. Num viperinus hic cruor. inde etiam deſumpſiſſe videtur Lucianus, quod de Centauri veſte ait. nam ibidem ſcripſit Horatius:

Nec munus humeris efficacis Herculis,
Inarſit aſtuoſus. Boivin.

10 Η' διαζρεχὴς ἰχῶρι καυτεύμ πίπλῳ] Tῇ Νέσσ. Guietus.

11 Οὔτ' ἄλλο δυνάσαι σὸν ἀναχαιτίσαι δρόμον] Inhibere. *Idem.*

12 Χο. Οὔτι Διὸς] Hexametra μείζρα. Idem.

13 Η' ῥιφὴν] Η' ῥιφὴς. Idem.

[1] Ἀλλ' ἴδωσε ψολόεντι δαμεῖσα θεῦ φρένα βέλει.
[2] Οὐκ ἐρίσας ἐχάρη Φοίβῳ σάτυρος Μαρσύας,
[3] Ἀλλὰ λιγὺ ψάλλει κεῖνα θεὰ δέρμα Πύθιος.
Πίνθος ἀείμνηστον δ' ἔβαν τοκῆας ἔχει Νιόβη,
Ἀλλ' ἔπι μυρομένῃ, ὡς χέει πολυ δάκρυ Σιπύλῳ.
[4] Μαινὶς δ' ἀράχνη, Τελτωνίδος ἤλθεν εἰς ἔριν,
Ἀλλ' ἐλίσσουσα τύπον, καὶ νιῶ ἔπι πήκτῳ πλέκει.
Οὐ γὰρ ἴσαν μακάρων ὀργαῖς, θράσος ἐπὶ μερόπεσσι,
[5] Ὡς Διός, ὡς Λητοῦς. ὡς Παλλάδος. ὡς Πυθίου.
Ἤπιον ὦ πάνδημε φέρεις ἄλγημα Ποδάργα.
[6] Κῆφον. ἐλαφρόν. ἄδεσμον. βραχυτέλεις. ἀνάδωτον.
Εὔφορον. εὐληκτον. ὀλιγόδρανές. οὐ βέβαιον.
[7] Ποδαγρὰ μορφοῖ τὸ ἀτυχοῦντων.
[8] Μελίτῃ ὁ πόνος, κἠν τὸ σωθῆτε,
Τοὺς ποδαγροῦντας θρυλλουμένους.
[9] Ὅθεν δύμας ὦ σωσανακλητοι λήσεσθε
Πόνων; εἰ τὸ δεκηθέντ' οὐκ ἐπιλέσθη,
[10] Τοῖς δ' ἀδακήτοις, πόρον εὗρεν ἰοῦς.
Πᾶς ἀνεχέσθω τὸ παχόντων,
Ἐμπαιζόμενον, καὶ σκαπτόμενον,
Τοῖον γὰρ ἔφυ τόδε πρᾶγμα.

1 Ἀλλ' ἴδωσε ψολόεντι δαμεῖσα θεῦ φρένα βέλει] i. Κατὰ τὴν φρένα δαμεῖσα. Guietus.

2 Οὐκ ἐρίσας ἐχάρη Φοίβῳ σάτυρος Μαρσύας] Spondaïcus μείωμα. Idem.

3 Ἀλλὰ λιγὺ ψάλλει κεῖνα θεὰ δέρμα Πύθιος] Τὸ Πυ in Πύθιος hic corripitur. *Idem.*

4 Μαινὶς δ' ἀράχνη, Τελτωνίδος ἤλθεν εἰς ἔριν] Ε'ς. Idem.

5 Ὡς Διός. ὡς Λητοῦς. ὡς Παλλάδος. ὡς Πυθίου] Spond. μείωμα. τὸ Πυ in Πύθιος hic producitur. *Idem.*

Ω Κ Υ Π Ο Υ Σ.

Ὠκύπους, Ποδαλειρίῳ, ᾧ Αἴσιος ὡς ἐγένετο, κάλλει, καὶ δυνάμει λαφίραν, γυμνασίων τε, καὶ κυνηγασίων μὴ ἀμελῶν. πολλάκις ὃ θηρῶν τὰς ἐχεμύθους ὑπὸ τῆ ἀτύγκτῳ Ποδάγρας, κατηγέλα, φάσκων μηδὲν ὅλως εἶναι τὸ πάθος. ἡ γὰς τοίνυν ἀγαπακτεῖ, καὶ λαβὼ ποδῶν αἱρήσει. τῶδ' οὕτως φέροντος, καὶ θρυλλούμενος, ὑπῆλθον ὅλως τῦφος ἡ γὰς. Η' μὲν σκληρὴ ὦ δεσμοῖς, ὑποκειτας ὦ Θήβαις. Ο' δὲ χρὸς, συνέσηκεν ἐξ ἐπιχωρίων ποδαγρῶν, σωτελιγχόντων τὸ Ὠκύπου. Τὸ ὃ δρᾶμα, τῆ πάνυ ἀσκίας. Τὰ ὃ δράματος ὡρῶσαι, Ποδάγρα. Ὠκύπους, Τροφοὶ. Ἰατροὶ. Πόνος. Ἄγγελος.

Πρό-

Fumigero periit repreſſus numinis jaculo.
Pœnituit Phœbo congreſſum Marſyam ſatyrum,
Quando cutim circum canit ejus ſuave Pythius.
Litis habet luctum memorem quoque fœta Niobe:
Nanque & adhuc lugens Sipylum rigat uda lachrymis.
Mæonis ad lites Arachne, quia Pallada vocat,
Perdita, nunc ſcelus id teſtantia ſtamina plicat.
Impar enim eſt divorum affectibus humana vis,
Vt Iovis, ut Latonæ, ut Palladis, utque Pythii.
Mites, atque leves, celereſque, breveſque dolores,
Sedari, ferri, facileſque abliſtere, & invalidos,
Neve graves pedibus fer, ubique Podagra celebris.
Multæ ſunt formæ miſerorum:
Sed podagros morbi ſoletur
Exercitium & conſuetudo.
Quare eritis ſocii immemores cruciatuum.
Æquo animo, ſi placita non fiant,
Nec placitis iter inveniar Deus.
Quiſquis es hic cui morbus gravis eſt,
Te ludi, riderique feras,
Nam hæc hujus natura rei eſt.

6 Κῦφον. ἰλαρόν. ἁδεμμ. βραχυκλάσεις. ἀνάδωσον] Leg. videtur; ἀσ' ἀνάδωσον, ita ut τὸ σὺ, in ἀνάδωσον corripiatur. *Guietus.*

7 Ει ſequentes] Α'ναπαιστοί. Idem.

8 Μελέτην ἢ πόνον καὶ τὸ σωὺν θεὸς] Conſuetudo, aſſuetudo. *Idem.* Magis congrua eſſet oratio, ſi legeretur μελέτη. Boivin.

9 Ο'θεν δ' ὑμῶς ὦ σωυταὶ κληροι] Σύγκληροι. Sic autem verſus diſtingue

Ο'θεν δ' ὑμῶς ὦ σύγκληροι
Λήσει δὲ πόνον. Guietus.

10 Τοῖς σ' ἀδυκήτοις, πόδον εὖρε θεός] Εὗρε. Idem.

OCYPVS.

Ocypus Podalirii, & Aſtaſiæ filius fuit, pulchritudine ac viribus præſtans, gymnaſiorumque & venationum in primis ſtudioſus. Hic cùm ſæpe videret eos qui à rigida Podagra detinerentur, irridere illos cœpit, dictitans nihil eſſe prorſum quòd dolerent. Indignatur itaque Dea, ac pedes illius invadit. Qui cum initio conſtanter ferret, ac morbum detrectaret, tandem à Dea totus proſternitur, & ſupinus decumbit. Scena quidem ſeu actio fabulæ intelligitur eſſe Thebis. Chorus autem ex popularibus ejus loci podagricis conſtituitur, qui omnes Ocypum pariter coarguunt. Fabula eſt ex iis quæ pro valdè urbanis habentur: interlocutores fabulæ ſunt, Podagra, Ocypus, Nutritor, Medicus, Labor, Nuntius.

Προλογίζει δὲ ἡ Ποδάγρα.

Δεινὴ μὲ σὺ βροτοῖσι, καὶ δυσώνυμος
Ποδάγρα κέκλημαι, δεινὸν ἀνθρώποις πάθος.
Δεσμῶ γὰρ νοσείοισι τὰς πόδας βεβηκότας,
Κρᾶσιν εἰσδραμοῦσα μὴ νοσοῦσαν.
Γελῶ γὰρ τὰς παληβόλους [1] τὰ ἐμὰ
Καὶ μὴ λέγουσας [2] ἀτρεκῆ τ' συμφοράς,
Ἀλλ' εἰς μαλακίαν τοῦ φαγεῖν [3] ἐξοκεμβρίσας.
Ἅπας γὰρ [4] αὐτὸν βυκολεῖ ψευδόσμοῦν,
Ὡς εὐστόμικὸς, ἢ [5] προσκόψας τοι βάσιν,
Λέγει φίλοισι μὴ φρόσας τὴν αἰτίαν.
Ὅ μὴ λέγει γὰρ, ὡς δικῶν λαθεῖν πικὰς,
Χρῄζων δέ γ' ἔρπειν, μαλυῖ κἀν μὴ θέλῃ.
Καὶ τότε δαμασθεὶς ὀνομάσας μὲ τὴν αἰτίαμα,
[6] Πᾶσι θριαμβῶν ἐμοὶ δάκτυλος φίλοις.
Πόνῳ δέ μοι συνεργός ἐστ' [7] τῶν κακῶν.
Ἐγὼ γὰρ ἐδὲν εἰμι τούτου δίχα μόνη.
Τοῦτ' ὂν δάκνει με, καὶ φρενῶν κυδάπτει,
Ὅπ τ' ἄπασιν αἴτιον πόνων κακῶν,
Οὐδεὶς κακεργεῖς λοιδορεῖ βρασφημίαις,
Ἀλλὰ κατ' ἐμοῦ πίπτουσι δυσφήμους ἀρὰς.
Ὡς δυσμὸν ἐλπίζοντες ὀκφυγεῖν ἐμόν.
Τί τοῦτο φλυαρῶ, καὶ λέγω πόνῳ χαίρειν
Πάρειμι, μὴ φέρουσα τὴν ἐμὴν χολήν;
[8] Ὁ γὰρ δόλιον ἡδονῶ ὁ θρασὺς Ὠκύπους,
Φρονεῖ κατ' ἐμοῦ, [9] μηδὲν εἶναί μέ τι λέγων.
Ἐγὼ δέ γ' ὑπ' ὀργῆς, ὡς γνωτὴ δεδηγμένη,
Ἀντίδικον τοῦτον ἀπεράσθην δύσχως,
Ὡς ἦν ἔθος μοι [10] κἀνδύλῳ πόδος τυχεῖν.
Ἤδη δέ ὁ δεινὸς [11] πόνος ἔχει λαπτὸν τόπον,
Καὶ τὴν βάσιν τυγμοῖσι τρυπᾷ τὴν κάτω.
Ὅδ' ὡς δρόμοισιν, ἢ παλῃ παλέξας ἴχνος,
Πλανᾷ γέροντα παιδαγωγὸν ἄθλιον.
[12] Καὶ πλεῖόχολον πόδα πῆξις ἰχνεύμενον,

Δύ-

1 Τ' π' ἐμοῦ] Leg. videtur ἐμοίαν ὕπο. Guietus.
2 Ἀ'τρεκῆ] T' ἀτρεκῆ fort. *Idem.*
3 Ἐ'ξοκεμβρίσας] Paratos. *Idem.*
4 Αὐτὸν βυκολεῖ] Sibi ipsi adulatur. *Idem.*
5 Προσκόψας] Προσπίψας leg. omnino, si ratio sensus habeatur. *Idem.* Guietus sensui medetur, non metro cum legit προσπίψας. quid si legamus, ἦ τι προσπίψας βάσιν. Boivin.
6 Πᾶσι θριαμβῶν ἐμοὶ δάκτυλος] i. Quasi in triumpho gestatur, i. deridetur. *Guietus.*
7 Τῶν κακῶν] Malorum, quæ facio. *Idem.*

8 Ὁ

Proloquitur autem Podagra.

Gravis hominibus, & inauſpicati nominis
Podagra vocor, mortalibus dirum malum,
Quæ vinculis aſtringo nerveis pedes,
Ingreſſa clam ſub artuum compagines.
Ridere verò ſoleo eos quos torqueo,
Dum proloqui veram mali cauſam haud volunt,
Aliamque fictam in promptu habent, qua ſe tegant.
Quilibet enim ſe decipit mendacio,
Luxatum alicubi, aut graviter alliſum pedem
Dum dictitat, veramque cauſam ſupprimit.
Quod enim ipſe celat, & latere alios cupit,
Hoc tempus invito arguit eo pòſt tamen.
Ac tum domitus, veroque nomine me vocans
Geſtatur ab amicis, triumphus omnibus.
At verò ad hanc rem, adjutor eſt labor mihi.
Neque enim ſine hoc ego ſola quicquam potuero.
Hinc mordet illud, mihi & ferit præcordia,
Quòd author ille cùm mali ſit omnibus,
A nemine petitur maleficis conviciis:
Sed imprecationibus diris petor,
Quaſi hoc modo mea effugere poſſint vincula.
Cur iſta nugor, nec ferens iram meam,
Non dico cujus gratia huc advenerim?
Etenim Dolon generoſus audax Ocypus
Effertur in nos, noſque dicit eſſe nil.
Irata verò, læſa ceu morſu mulier,
Læſi viciſſim hunc non medicabili malo,
Vt moris eſt mihi, pedis petere articulos;
Ac nunc quidem dirus Labor locum eum tenet,
Plantamque terebrat infimam ſtimulis ſuis.
At ille, ceu curſu, aut palæſtra, offenderit
Pedem, magiſtrum decipit, miſerum ſenem,
Sed bilioſum, ægrè movens captum pedem,

Pro-

1 Ὁ γὰρ Δόλων θρυλλῶν, ὁ θρασὺς] Δόλον leg. videtur φερωνῶ δόλον. Guietus. Guietus legit δόλον. vulgata lectio magis placet. Notum omnibus Dolonem fuiſſe ὠκὺν αἰκύτητον. Boivin.

9 Μηδὲν εἶναί μέ τι λέγων] M' ἴπ. Guietus.

10 Κοὐδένα] Articuli. *Idem.*

11 Πόνος] Dolor. *Idem.*

12 Καὶ κλοπίζοντα πάντα ἰχνεύμενον] Κλοπίζοντα. ἰχνεύμενον ἰκνεύμενον leg. fort. i. τοσοῦτον. Heſy. ἰκνεῖται, ἴσχεται, τοσεῖ, καθικνεῖται &c. ἰκνεύμενον, pro ἰκνούμενον, Æolicè. i. à morbo petitum, qui à morbo petitur, tentat. *Idem.*

Δύσφημ⊙ αὐτὸς ἐκ δόμων [1] ἀπεύχεσθ⊙.
Ὠκυ. πόθεν δ' ὁ δεινὸς ἔτ' ποδῶν ὄτ⊙ παρῇ,
Ἀτρωμφάπτης, ἄβατος, ἄστα⊙ πόν⊙;
[2] Τείνω ⊃ νεῦρον οἷα τοξότης ἀνὴρ,
Βέλ⊙ ἀπεπέμπων, [3] καὶ λέγειν βιάζ⊙),
[4] Τὸ ⊓ πονύτων ἔχαθον συνεχῆ χρόνον.
Τρο. ἴπαιρε σεαυτὸν ὦ τέκνον, καὶ κύφισον,
Μήπως με πίπθῃ, καὶ βάλῃς σὺ χαλὸς ὤν.
Ὠκυ. ἰδοὺ κρατῶ σε δίχα βάρους, καὶ πείθομαι.
Καὶ ⊓ πονύτων πόδα πῶ, καὶ κραιπνῶ.
[5] Νεωτέρῳ γὰρ αἰχ⊙ ὁ παισὶν ἀεὶ,
Ὑπηρέτης ἀδυνάτ⊙ γηράσκων γέρων.
Τρο. [6] Μὴ, μή π ταῦτα μᾶλλε, μή με κερδάνῃ.
Μὴ μ' ὡς νέ⊙ κόμπαζε, τοῦτ' εἰδώς, ὅτι
[7] Ἐν παῖς ἀνάγκης πᾶς γέρων ἐστὶ νέ⊙.
Πείθου λέγοντί. [8] τὸ πέρας ἀεὶ νικᾷ κάσω,
Ἔφη ὁ σχίσθους. σὺ δ' ὁ νέ⊙, πίπτεις χαμαί.
Ὠκυ. σὺ δ' ἂν σφαλῇς; πίπτωκας ἄπον⊙ ἂν γέρων.
Προθυμία γὰρ, οὐ μάρσει παρίστ⊙).
Περᾷς ⊃ τούτοις, σὺκέτ' ἐστὶ νεῦτον⊙.
Τρο. Τί μοι σοφίζῃ, καὶ λέγαις οἷα τρέπῃ
[9] Πόν⊙ ἀσθαλῆ σὲ ποδὸς κρίλλῳ βάσιν;
Ὠκυ. Δεδόμεσθον ἀσκῶν, κοὐφοι ὡς πῆ πόδα,
[10] Τρέχων ἔστιλα, καὶ συνεμίχθην πόνῳ.
Τρο. [11] πάλιν τρέχ', ὡς τις εἶπεν, ὃς κρηνίμν⊙,
Πάντα τὰ κυρίαν ὑπ' ὀλίνας.
Ὠκυ. σὺκοῦν παλαίαν, ὡς θέλαν [12] παρεμβολὴν
[13] Βαλεῖν, ἐπλήγην. τοῦτο δὴ πίσδυό μοι.
Τρο. ποῖ⊙ γραῒδίτης γίγνῃ, [14] ἵνα παρεμβολὴν
Βάλλαν σὺ πληγῆς; [15] ἐξεκυκλοῖς ψευδηλογῶν;
Τὸν αὐτὸν ἡμεῖς εἴχομεν λόγον ποτὲ,
Μηδενὶ λέγοντες τὴν ἀλήθειαν φίλαν.
Νεῶν δ' εἰσορᾷς ἄπαντ⊙ ἐξ.

O

1 Περσίχε⊃] Περίεχε⊃ leg. *Guietus.*

2 Τείνω] Τείνε leg. *Idem.*

3 Καὶ λέγειν βιάζ⊃] Στείνειν leg. videtur sub. ὀνοῦν⊙. Idem.

4 Τὸ ⊓ πονύτων ἔχαθον συνεχῆ χρόνον] Dolores extremi, i. acerrimi, cum tempore veniunt. i. processu temporis dolores intenduntur. *Idem.*

5 Νεωτέρῳ γὰρ αἰχος ὁ παισὶν ἀεὶ] Ἐν παῖσ' ἐσ' ἀεὶ, sic ratio versus postulat. *Idem.*

6 Μὴ, μή π] Συ. f. *Idem.*

7 Ἐν παῖς ἀνάγκης] Videtur interpres non intellexisse hunc versum. sensus est:

Morbo subactus juvenis, instar est senis.

per ἀνάγκης hic intellige παῖς ⊓ νέων ἀνάγκης. ἀμφιβολίαν autem sic resolve: πᾶς νέ⊙, γέρων ἐστ. omnis juvenis instar senis est. est tamen & alius sensus: nempe cogente necessitate, senes fungi juvenum vice. *Barnes.*

8 Τὸ

Progreditur infœlix domo ipſus hoc foras.
Ocy. Sed unde acerbus venit in pedes dolor
Hic abſque vulnere, me nec ire, ſtare nec ſinens?
At nervum, ut arcu qui ſagittas emovet,
Intendo: iniqua cogit & vis proloqui,
Cedit dolentium ultimum jam tempori.
Nut. Attolle teipſum fili, & alleva, cadens
Ne fortè, tu qui claudus es, me dejicias.
Ocy. En teneo te abſque pondere, & tibi pareo,
Ægro pedi inſiſtens, doloremque opprimens,
Nanque juniori turpe, pueros inter, eſt,
Obmurmurans miniſter, invalidus ſenex.
Nut. Ne, ne quid horum ſtulte, ne mihi objice:
Iuveniliter ne me laceſſe, illud ſciens,
Quòd juvenis eſt, quando eſt opus, quivis ſenex,
Ac crede dicenti: ultimum hoc ſi ſubtraham,
Stabo ſenex, at tu juvenis cades humi.
Ocy. Laboris expers tu ſenex labens cadis:
Siquidem parata in ſene voluntas ſemper eſt:
Sed res & opus haud quaquam in eo itidem vigent.
Nut. Sententias cur dicis, haud quonam modo
Plantam occupavit hic tui pedis labor?
Ocy. Ludendo curſu, dum levem pono pedem,
Currens retorſi, & me implicavit hic labor.
Nut. Denuo igitur curre, uti monebat, qui ſedet,
Barbamque ſub tonſore vellit hiſpidus.
Ocy. Dum luctor ergo, ceu volens parembolam
Iacere, hanc plagam tuli: mihi tu hoc credito.
Nut. Qualis fuiſti miles, ut parembolam
Iaciens, plagam ferres? refers mendacia,
Eadem iſta diximus aliquando nos quoque:
Fatendo veritatem amico nemini.
At nunc vides ut cuncta, *deeſt quidpiam.*

Quaſ-

8 Τὸ πόδας ἂν ὑποστάσου] Leg. videtur; τὰς χέρας ἂν ὑποστάσου. quid ſi; τὸ χέρ' ἂν ὑποστάσω, vel τ' χέρα &c. *Gueietus.* Τὸ πόδας ferri non poteſt. addi poſſit Guieti conjecturis, γήρας ἂν ὑποστάσου, ſi ſenectutem meam, id eſt, ſenectutis mex opem tibi ſubſtraxero. vel τ' γήρους ἂν &c. *Boivin.*

9 Πὼν@ φορῆλθε] Προσῆλθε. Guietus.

10 Τρέχων ἴσχιλα, ἓ συωμοίχθλω πόνω] Ἔσφηλα leg. videtur, pro ἰσφάλλω autem uſurpatum τὸ ἴσχιλα hic locum non habet. *Idem.*

11 Πάλιν τρέχ'] Proverbiale videtur quaſi remedium ſit in ſimili malo iterum currere. Vide Eraſm. Proverb. denuo currere. *Idem.*

12 Παρεμβολὴν] Le croc en jambe. i. pedis interjectus. *Idem.*

13 Βαλεῖν] Βάλλειν. Idem.

14 Ἵνα παρεμβολὴν] Hæc leg. ordo; Ποῖ@ γραπεύσῃς γήρας, ἢν σὺ πλησῇς βάλλων παρεμβολήν. Idem.

15 Περιστιλλοῖς] i. Tergiverſaris. *Idem.*

1 Ἔλε-

Ο' πόνῳ δ' [1] ἐλελίξας ἐμμελῶς ἀμφιέφη.
Ια. ποῖ ποῖ καθύρω κλεινὸν Ὠκύπτην φίλοι,
Τὸν πόδα πονοῦσα, κἀμὲ βάσιν παρεμβύσιον;
[2] Ἰατρὸς γὰρ ὢν, ἕκλυον ὑπὸ φίλης πυός,
Πάσχοντα δεινὰ τῶν ἀσπάστων πάθη.
Ἀλλ' αὐτὸς ὕστις ἰσχὺς ὁμμάτων ἐμῶν,
Κάτειμι κατ' ὀλυμπου ὑπλῷ βεβλημένῳ.
Ἀσπάζομαί σε ὦ θεὸς θεῶν. χὠ σὸν,
Τί τῶνδε λέξον Ὠκύπτε πέρα.
Εἰ γὰρ μάθοιμι τυχὸν, ἴσως ἰάσομαι
Τὸ δεινὸν ἄλγος, ὃ πάθους τῶν συμφορῶν.
Ὠκυ. ὁρᾷς με σωτὴρ, κἀγὼ πάλαι σωτῆρα,
[3] Σάλπιγγ' αὐτῆς ὕπομ' ἔχων σωτήριγγα,
Δεινὸς πόνῳ με δ' ποδὸς δάκνει κακῶς.
Δεινὸν δ' βῆμα, κοὐχ [4] ἁπλοῦν πρὸς ποδί.
Ια. πόθεν; τί παθών; μάθωσιν. ἢ πολὺ τρόπῳ;
[5] Μαθὼν γὰρ ἀληθείαν ὁ ἰατρὸς ἀσφαλῶς,
Κρεῖττον σώσειεν. σφάλματος δ μὴ μαθών.
Ὠκυ. δρόμων τιν' ἀσκῶν, κἀγὼ τί χυλὸν γυμναστικήν.
Δεινῶς ἐπλήγην ὑπὸ φίλων ὁμηλίκων.
Ια. πῶς ἦν ἀηδὴς ὁ πάρεσι φλεγμονὴ
Τέτμε κατ' αὐτοῦ, κοὐκ ἔχεις τιν' [6] ἐμβροχήν;
Ὠκυ. [7] οὐ γὰρ στέγω τὸ δεσμὸν τῆς ἐλαδίου,
[8] Εὐμορφίαν ἄχρηστον εἰς πολλὰς κακάς.
Ια. τί δ' ἦν δυκεῖ σοι, κρύπτεται σὺ τὸν πόδα;
[9] Ἀν γὰρ παρόχθης μοι, γνώσεται σε χρή,
Ὡς τοῖς τραύμασι πλεῖστον αἷμά σε κενῶ.
Ὠκυ. ποίησον εἴ τι κοινὸν ἐξευρεῖν ἔχεις,
Ἵν' ὀλίγον δεινὸν ὦ ποδῶν παύσῃς πόνον.
Ια. ἰδοὺ σιδηρᾷ χαλκῇ ἐπιφέρω τομήν,
Ὀξεῖαν, αἱμάδιψον, [10] ἡμιφόρυλλον.
Ὠκυ. [11] ἴα. ἴα.
Τρῳ. σῶτερ, τί ποιεῖς; μὴ τύχοις σωτηρίας.
Τολμᾷς [12] σιδηρᾷ σαρτον ἐπιβαλεῖν πόνῳ.
Μηδὲν κρατιδὸς, ὡσσφίρεις κακὸν ποσί.
Ψοφοδὴς γὰρ ἕκλυες, ὧν ἔργων ἀκήκοας.
Οὐ γὰρ πύλαισιν, ἢ δρόμοισιν ὡς λίχᾳ,
Ἀσκῶν ἐπλήγη. τοῦτο γὰν ἄκρᾳ μυᾷ.

Ἡ λ-

1 Ἐλελίξας] Ἐλίξας. *Guietus.*
2 Ἰατρὸς γὰρ ὢν] Ἰατρὸς ὢν γὰρ f. *Idem.*
3 Σάλπιγγ'] Quasi, τὸ, Σαλπιγγιχ', σάλπιγγα notet; sit σάλπιγγ' εἶδ'. Idem.
4 Ἁπλοῦν] Planum. *Idem.*
5 Μαθὼν γὰρ ἀλήθειαν] Γὰρ, abundat, si metri ratio habeatur. *Boiuin.*
6 Ἐμβροχήν] Irrigationem partis affectæ, quæ fit appositione lanæ, aut lini liquore aliquo medicati tincti. *Guietus.*
7 Οὐ γὰρ στέγω] i. Ferre non possum. *Idem.*

8 Εὐ-

Quaſſanſque facilè, intorquet huc illuc labor.
Med. At ubi, ubi, amici, reperiam inclytum Ocypum,
Et pede laborantem, & vacillantem gradu?
Medicus ego accepi ex amico quopiam
Premi dolore eum, ſtare propter quem nequit.
Sed ipſus hîc propè jacet ante oculos meos,
Stratus ſupino per cubile corpore.
Salvere jubeo per Deos te, ac tuum, *hic deeſt aliquid.*
Quid iſtud Ocype dic mihi ſtatim, *hic etiam deeſt aliquid.*
Si fortè enim cognoro, tollam forſitan
Gravem dolorem, cum mali cauſa gravi.
Ocy. At me vides ô Soter & Soteriche,
Tubæ ipſius nomen gerens Soteriche,
Sævus dolor pedem mihi arrodit malè,
Greſſumque timidè facio, & haud planum pede.
Med. Vnde, aut quid accidit, expedi, aut quibus modis?
Nam medicus audiens rem ut eſt, dempto metu
Meliùs adit, non audiens errat ferè.
Ocy. Dum exerceo curſu, & arte me gymnaſtica,
Me ſauciavit quiſpiam coætaneus.
Med. Cur ergo non eſt triſtis inflammatio
Inibi, nec ulla mitigans rigatio?
Ocy. Quoniam haud amo, ex lana illigata vincula,
Vt quæ afferant deformitatem inutilem.
Med. Quid ergo tibi videtur? incidam pedem,
Nam ſi hoc feres, ſcias licet, quàm plurimum
Exhauriam tibi ſecando ſanguinem.
Ocy. Fac quicquid invenire nunc novum potes,
Vt me hoc pedum dolore liberes citò.
Med. Et ſectionem acutam, & æriferream,
Cruoribibulam, ſemicurvam infero tibi.
Ocy. Sine, ſine.
Nut. Soter quid agis? tibi-ne accidat Soteria.
Adhibere ferriſatum laborem fuſtines.
Malumque, nil planè ſciens, infers pedi.
Deceptus etenim audiſti opera, quæ audiſti modò.
Nam neque palæſtra iſte, neque curſu, ut dictitat,
Certando læſus eſt: id ergo ex me audias. Prin-

8 Εὐμοχθίαν] Ἀμοχθίαν legit interpret. ſed τὸ ὠμοχθίαν pl. ordo; ἐγὼ τὰ δισμὰ, ὠμοχθίαν ἀχθηση &c. Appoſitivè; i. ἐγὼ τὰ δισμὰ τῆ ἐμῆδίων, ἥ ἐστιν ὠμοχθία εἰς πολλὰς κλίσεις, τὸ μὴ σίγαιν ſcilicet. i. τὸ μὴ ἔχειν ἐστὶν ὠμοχθία, καὶ τὸ ἔχειν δισμὰ ἀμοχθία, vulgi opinione. Sed fortaſſe τῶ τροφίμως verba ſunt non Ocypodis ægroti. *Gnetus.*

9 Ἀγαθὲ παραφάχης μοι] Τοῦτο, fort. pro, μοι, leg. *Idem.*

10 Ἡμισφύκλιον] An ſemicircularem? *Idem.*

11 Ἔα. ἄα] Interjectio, non verbum, ut interpres exponit. *Idem.*

12 Διδηφάκαγον] Διδηφάκαγον. Ibid. ὠίνον. i. dolorem. *Idem.*

I Καὶ-

Ἡλθεν μ' ἔνι τοιοῦτον ὑγιὲς οὐ δόμοις.
Φαγὼν γ' ποθὲν, καὶ πιὼν ὁ δυσχρὴς,
[1] Κλίνιδιον ὑπερθε κρώπεσσιν, ὑπνοῖ μόνον.
Ἐπιζε νυκτὸς δυσπνίσας, ἐκμόχθησεν,
Ὡς δαίμονι πλησμὶς, [2] καὶ πάντα φόβον λαβεῖν.
Ἐλεξε δ' οἴμοι, πόθεν ἔχω κακὸν τόχιν,
Δαίμων τίς ἀρητῶν ἔξω πεδὸς;
Πρὸς ταῦτα νυκτὸς ἀπαντήμασιν μόνον.
Ὁ ποῖα κῆρυξ ἐξορμῶν τ' πόδα.
Ἐπὶ δ' ἀλίκτωρ ἡμέρην ἐσκέλλετο,
Οὗτος ὠθοῦλα, χεῖρα θεὶς ἐμοὶ πικρὸν,
Θρόνων, πυρέσσω, ἐπ' ἐμοὶ βάζων.
Ἄ πρὶν δὲ σοι κατεῖπε, πάντ' ἐψεύσατο,
Τὰ δεινὰ κρύπτων τ' νόσου μυσήρεα.
Ὠχυ. Γέρον μὲ ἀεὶ τοῖς λόγοις ὀκλίζεις [3],
Καυχήμονα τὰ πάντα, μηδὲν ὄντων.
Ὁ γὰρ πονῶν τι, καὶ φίλοις ψευδῆ λέγων,
Πεπαντ' ἔοικε, μυσίχλη μυσωμένῳ.
Ια. πλανᾷς ἄπαιδα. ἄλλα δ' ἐξ ἄλλων λέγεις,
Λέγων, πονεῖν μέν. ὃ γ' πονεῖς, ἔτι λέγεις.
Ὠχυ. πῶς ἂν φράσω σοι ῥᾳδίως τὴν συμφοράν;
Πάσχω γὰρ, οὐδὲν οἶδα, πλὴν φωνῶ μόνον.
Ια. ὅταν ἀφορμᾶς δ' ἔχα πονῇ τις τ' πόδα,
Πλάσαι τοιαῦτ' ἃς θέλει κενὰς λόγους,
Εἰδὼς τὸ δεινὸν, ᾧ συνίζδυκεν κακῷ.
Καὶ νῦν μὲ ἀκμὴν εἶς.
Ἐπὰν γ' καὶ τ' ἕτερον ἀληθὴς πόδα,
Στένων, δακρύεις. ἢν δέ σοι φράσω θέλω.
Τοῦτ' ἐσ' ἐκεῖνο κοὐ θέλῃς, κοὐκ μὴ θέλῃς.
Ὠχυ. πόθ' ἐσ' ἐκεῖνό γ' εἰπὲ, καὶ τί [4] κλῄζεις;
Τρο. ἔχα μὲ ὄνομα συμφορᾶς γένεσθαι δικλῆς.
Ὠχυ. Οἴμοι. τί τοῦτο; λέξον ὦ δέσποτα γέρον.
Τρο. σὺ δ' τόκου μ', ἢ πονεῖς, δρόχην ἔχα.
Ὠχυ. ποδὸς μὲ δρόχην ὄνομ' ἔχα κρῶς λέγεις;
Τρο. τούτῳ σὺ ὠθοῦσ ἐπὶ πλὴ δεινὸν ἄχεσο.
Ὠχυ. καὶ πῶς με τ' δύσφημον ἔτι;
Τρο. δεινότατον ἔσσε. φείδεται γὰρ ἡδονῆς.
Ὠχυ. σωτὴρ, τί λέγεις; τί δέ με;
Ια. ἄφες με μικρὸν. ἠλόγησεν σὲ χαίρειν.
Ὠχυ. Τί δ' ἐστὶ δεινὸν, ἢ τί συμβέβηκέ σοι;
Ια. [4] Εἰς δεινὸν καχέρσεσσον πόνον ἦλθες ποδός.

Ὠχυ.

1 Κλίνιδιον] Κλίνης. Guietus.
2 Καὶ πάντα φόβον λαβεῖν] F. καὶ πάντας φόβον λάβειν. Idem. Guietus legit. καὶ πάντας φόβον λάβειν. Si metri ratio habeatur legendum, πάντα. Boivin.
3 Κλῄζεις] Κλήζεις. Guietus.

4 Εἰς

Principio enim, ſanus quidem venit domum,
Poſt autem edens multum, & bibens miſer,
Solus ſuper lectum cadens, ſomnum capit.
Deinde excitatus nocte, clamat, dæmone ut
Perculſus, omnes unde corripit metus.
Dicebat autem, unde hoc malum mihi? heu miſer,
Fortaſſe dæmon potitur aliquis pede.
Noctu inſuper ſolus quoque reſidens thoro,
Ceu præco lamentando proſequitur pedem.
At ubi diem jam gallus intonat tuba,
Acceſſit, & triſtem mihi impoſuit manum,
Plorans, febricitans, corpori innitens meo.
Tibi verò, quæ dixit priùs, mentitus eſt,
Sæva hæc volens morbi tegere myſteria.
Ocy. Verbis ſenex armatus omnis ſemper eſt:
Nil jactitans non, aſt opere præſtans parum.
Nam qui dolet, falſumque amicis diſſerit,
Similis edenti maſtichen famelico eſt.
Med. Deludis omnes tu, aliaque aliis implicas,
Dicens dolere te, aſt ubi doleas, tacens.
Ocy. Sed quomodo morbi tibi cauſam eloquar?
Nam doleo, verùm quod doleo, tantùm ſcio.
Med. Quando abſque cauſa quiſpiam dolet pede,
Poſthac inania verba fingit ut lubet,
Sciens grave illud, quo implicatus eſt malo.
Atque is etiamnum. *hic deeſt aliquid.*
Vbi verò & alterum pedem invadet dolor,
Flebis gemens, at dicere unum tibi volo,
Hoc illud eſt, nolis, velis, hoc illud eſt.
Ocy. Quid illud autem? quod-ve nomen eſt ei?
Nut. Nomen quidem habet, è duplici factum malo.
Ocy. Hei mihi quid hoc? dic obſecro te, dic ſenex.
Nut. Ab eo loco principium habet ubi nunc doles.
Ocy. Quantum ergo dicis à pede initium habet.
Nut. In fine ſævæ nomen huic Agræ adjice.
Ocy. Quo me ergo pacto miſerum adhuc?
Nut. Eſt ſæva nempe, nanque parcit nemini.
Ocy. Soter quid ais? quid me autem?
Med. Paulum ſinas me, negligor tui gratia.
Ocy. Quid hoc mali autem, aut quid tibi accidit grave?
Med. In grave malum incidiſti, & inſanabile.

Ocy.

4 Εἰς δεινὸν κἀχώρησεν πόνον ἦλθες ποδός] Εἰς δεινὸν ἦλθες ἀχώρησεν πόνον ποδός. Guietus. Guietus ut metrum reſtituat, legit, εἰς δεινὸν ἦλθες ἀχώρησεν πόνου ποδός. At ne ſic quidem metrum conſtat. ſpondæum enim in quarto pede ejuſmodi Iambi ſtare non patiuntur. legendum itaque
Εἰς δειν|ὸν ἦλ|θες πόνου|, ἀχώ|ρησεν | ποδός|. Boivin.

Ἡ λθεν μὲ δὴ τοιοῦτον ὑγιὲς οὐδέποτε.
Φαγὼν γὰρ πολλὰ, καὶ πιὼν ὁ δυσχὴς,
[1] Κλίνῃ ὑπερθε κἀπεπόνει, ὑπνοῦ μόνου.
Ἐπειδὴ νυκτὸς διυπνίσας, ἀμοργύωσεν,
Ὡς δαίμονι πληγαῖς, [2] καὶ πάντα φόβον λαβεῖν.
Ἔλεξε δ' οἴμοι, πόθεν ἔχω κακὸν τύχῃ,
Δαίμων τὰ κρατῶν ἔξω πεδὸς;
Πρὸς ταῦτα νυκτὸς ἀνακαθήμενος μόνος.
Ὁ ποῖα κῆρυξ ἐξιδρώσῃ τὸ πόδε.
Ἐπὶ δ' ἀλίκτῳρ ἡμέρην ἐσάλπικεν,
Οὗτος ὡσαύτως, χεῖρα δεῖς ἐμοὶ πικρὸν,
Θρώσκων, πυρέσσων, ἐπ' ἐμοὶ βάζων.
Ἀ" πρὶν δέ σοι κατεῖπε, πάντ' ἐψεύσατο,
Τὰ δεινὰ κρύπτων τ' νόσε μυσήρεα.
Ὠκυ. Γέρων μὲ αἰεὶ τοῖς λόγοις ὠθίζει,
Κωμῳδεῖν τὰ πάντα, μηδὲν ὄντων.
Ὁ γὰρ ποιῶν τι, καὶ φίλοις ψευδῆ λέγων,
Πεπαῖντ' ἔοικε, μισόχλων μισοσωμάτου.
Ια. πλανᾷς ἄπαντας. ἄλλα δ' ἐξ ἄλλων λέγεις,
Λέγων, πονεῖν μὲν. ὃ δ' πονεῖς, οὐπω λέγεις.
Ὠκυ. πῶς οὖν φράσω σοι ὃ πάθος τῷ συμφορᾷ;
Πάσχων γὰρ, οὐδὲν οἶδα, πλὴν φοιᾶ μόνον.
Ια. ὅταν ἀφορμᾶς δέχαι ποσὴ τις τ' πόδε,
Πλάσας τολειπὸν ὡς ψιλὰ κενὸς λόγους,
Εἰδῶς τὸ δεινὸν, ᾧ σωίζεται κακὸν.
Καὶ νῦν μὲ ἀκμὴν εἶς.
Ἐπὰν δ' καὶ τ' ἕτερον ἀλγήσῃς πόδε,
Στένων, δακρύεις. ἐν δέ σοι φράσω ψιλῶ.
Τῦτ' ἐς' ἐκεῖνο κἀν ψιλῇς, κἀν μὴ ψιλῇς.
Ὠκυ. πῖδ' ἐς' ἐκεῖνό γ' εἰπὲ, καὶ τί [3] κλαῖζει;
Τρ. ἔχῃ μὲ ὄνομα συμφορᾶς γένεσθ διπλᾶς.
Ὠκυ. Οἴμοι. τί τῦτο; λέξον ὦ δέσποτα γέρον.
Τρο. σὺ δ' τίπτε μὲ, ὃ ποιεῖς, ἀρχὴν ἔχῃ.
Ὠκυ. ποδὸς μὲν ἀρχὴν ὄνομ' ἔχῃ κἀγὼ λέγεις;
Τρο. τῦτο σὺ ποιόθες ἐπὶ πλὴ δεινὸν ἄρχεσθ.
Ὠκυ. καὶ πῶς με τ' δύσποτον ἔτι;
Τρο. δεινὸν πὰρ ὅστε. φείδεται γὰρ ὑδρώς.
Ὠκυ. σωτὴρ, τί λέγεις; τί δέ με;
Ια. ἄφες με μικρὸν. ἠλόγημαι σὺ χάριν.
Ὠκυ. Τί δ' ἐστὶ δεινὸν, ἢ τί συμβέβηκέ σοι;
Ια. [4] Εἰς δεινὸν κἀχώρεσεν πόνον ἥλῃς ποδός.

Ὠκυ.

1 Κλίνῃ] Κλίνης. Guietus.
2 Καὶ πάντα φόβον λαβεῖν] F. καὶ πάντας φόβου λάβοι. Idem. Guietus legit. καὶ πάντας φόβου λαβεῖν. Si metri ratio habeatur legendum, πάντα. Boivin.
3 Κλαῖζει] Κλάζει. Guietus.
4 Εἰς

Principio enim, ſanus quidem venit domum,
Poſt autem edens multum, & bibens miſer,
Solus ſuper lectum cadens, ſomnum capit.
Deinde excitatus nocte, clamat, dæmone ut
Perculſus, omnes unde corripit metus.
Dicebat autem, unde hoc malum mihi? heu miſer,
Fortaſſe dæmon potitur aliquis pede.
Noctu inſuper ſolus quoque reſidens thoro,
Ceu præco lamentando proſequitur pedem.
At ubi diem jam gallus intonat tuba,
Acceſſit, & triſtem mihi impoſuit manum,
Plorans, febricitans, corpori innitens meo.
Tibi verò, quæ dixit priùs, mentitus eſt,
Sæva hæc volens morbi tegere myſteria.
Ocy. Verbis ſenex armatus omnis ſemper eſt:
Nil jactitans non, aſt opere præſtans parum.
Nam qui dolet, falſumque amicis diſſerit,
Similis edenti maſtichen famelico eſt.
Med. Deludis omnes tu, aliaque aliis implicas,
Dicens dolere te, aſt ubi doleas, tacens.
Ocy. Sed quomodo morbi tibi cauſam eloquar?
Nam doleo, verùm quod doleo, tantùm ſcio.
Med. Quando abſque cauſa quiſpiam dolet pede,
Poſthac inania verba fingit ut lubet,
Sciens grave illud, quo implicatus eſt malo.
Atque is etiamnum. *hic deeſt aliquid.*
Vbi verò & alterum pedem invadet dolor,
Flebis gemens, at dicere unum tibi volo,
Hoc illud eſt, nolis, velis, hoc illud eſt.
Ocy. Quid illud autem? quod-ve nomen eſt ei?
Nut. Nomen quidem habet, è duplici factum malo.
Ocy. Hei mihi quid hoc? dic obſecro te, dic ſenex.
Nut. Ab eo loco principium habet ubi nunc doles.
Ocy. Quantum ergo dicis à pede initium habet.
Nut. In fine ſævæ nomen huic Agræ adjice.
Ocy. Quo me ergo pacto miſerum adhuc?
Nut. Eſt ſæva nempe, nanque parcit nemini.
Ocy. Soter quid ais? quid me autem?
Med. Paulum ſinas me, negligor tui gratia.
Ocy. Quid hoc mali autem, aut quid tibi accidit grave?
Med. In grave malum incidiſti, & inſanabile.

Ocy.

4 Εἰς δεινὸν κἀχάρεισον πόνον ἦλθες ποδός] Εἰς δεινὸν ἦλθες ἀχάρεισον πόνον ποδός. Guietus. Guietus ut metrum reſtituat, legit, εἰς δεινὸν ἦλθες ἀχάρεισον πόνον ποδός. At ne ſic quidem metrum conſtat. ſpondæum enim in quarto pede ejuſmodi Iambi ſtare non patiuntur. legendum itaque
Εἰς δειν|ὸν ἦλ|θες πόνον|, ἀχά|ρεισον | ποδός |. Boivin.

5 Xe-

Ὦκυ. Οὐκοῦν με δεῖ τὸν χωλὸν ἐξαιτεῖν πόνον;
Ια. [1] Χωλὸς μὲν οὖν ἦς, νῦν δὲ ἐσι; μὴ φοβοῦ.
Ὦκυ. Τί δ' ἐσι χεῖρον;
Ια. ἀμφοῖν ποδοῖν σε συμπεδιδῶναι [2] μόνῳ.
Ὦκυ. Οἴμοι. πόθεν μοι κακὸς εἰσῆλθεν πόνος
Ποδὸς δὲ ἄλλου, πρὸς με συμπάσχῃ κακῶς.
Ἦ πῶς ὄλως πέπηγα, μεταβῆναι θέλων.
Δειλαίνομαι δ' ποσὰ μεθεῖσά σου πόδα
Νήπιος, ὁποῖα βρίφος ἄφρων φοβούμενος.
Ἀλλ' ἄθυμόν σε τοῖς ἐμοῖς σωτήρεσσι,
Εἴπερ πέφυκε σὴ δύνασθαι, μηδὲν φρονεῖν,
Θεραπεύσειν ἡμᾶς. εἰ δ' μὴ, διοίχομαι.
Πάσχω γὰρ ἀφανῶς. κοὐ ποδῶν τοξεύομαι.
Ια. τοὺς μὲν πλανήτας τοὺς ἐμοὺς λόγους ἐμοὶ,
Τοὺς δ' Ἰατρῶν δ' ἐμιλήτων μόνοι,
Ἔργῳ δ' μηδὲν εἰδότων σωτήριον.
Τὰ πάντα σοι πάσχοντι, συμβήμασι φράσω.
Ἄφυκτον ἦλθες τοῦτον εἰς πάθος κακόν.
Οὐ γὰρ σιδηρόπλαστον ὑπεισδύσας βάσει,
Οὐ τοῖς κακουργοῖς οὐρίζῃ τηκμήριον.
Δεινὴν δ', καὶ κρυφαίαν εἰς πάντας κακὴν,
Ἣν ὧδε ἂν ἄροιτ' ἄχθος ἀνθρώπων φύσις.
Ὦκυ. αἰ. αἰ. αἰ. αἰ. οἴμοι. οἴμοι.
Πόθεν μοι, πρυπᾷ τὸ πόδα κρυπτὸς πόνος.
Δίξασθε χεῖρας τὰς ἐμὰς πρὸ ὄσσε πιστὸν,
Οἷ ποῖα σκίρτοι βακχίου ὑπ' ἀλίτας.
Τρο. Γέρων μὲν εἶμι. πλὴν ἰδεῖ σοι πείσομαι,
Καὶ τὸν νέον σε χειραγωγῶ πρίσθους ὤν.

1 Χωλὸς μὲν οὖν ἦς] H. v. Guietus.
2 Μίνη] i. Manetie. τὸ συμπεδιδῶναι &c. *Idem.*

ΔΟΤ-

Ocy. Nunquid me oportet claudicantem vivere?
Med. Tu claudus ut sis, nihil id est, ne-ve hoc time.
Ocy. Quid pejus autem?
Med. Iacère utroque te impeditum pede manet.
Ocy. Hei mihi novus hic unde me invasit dolor,
In altero pede huicque compatitur malè?
Quo-ve penitus modo obrigui, ut ire hinc volo?
Formido verò dimovere pedem nimis,
Stultus, quasi infans derepentè exterritus.
Sed obsecro te per Deos Soteriche,
Tua siquid ars potest, mihi non invidens
Medeare: alioqui perco: nam malum latet
Intus: pedesque ceu sagittis transfodit.
Med. Equidem remota ambagine verborum procul,
Hac qua medici alii solent uti modò,
Ipsaque re nullam salutis ferre opem,
Cuncta patienti breviter exponam tibi.
Principio inevitabile in malum miser
Planè incidisti: non enim compactilem,
Ferroque fictam pede subisti compedem,
Sed sævam & abditam omnibus prorsus malam,
Cujus hominum natura non tulerit onus.
Ocy. Heu miser, væ væ mihi.
Vnde hic mihi tacitus pedem terebrat dolor?
Suscipite me manibus priusquam concidam,
Perinde uti Satyri sub ulnas Bacchicos.
Nut Equidem senex sum: at ecce tibi pareo tamen,
Iuvenemque te longævus ipse manu rego.

Catera desunt.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Εἰς ἑαυτῆ Βίβλον.

Λυκιανὸς τάδ' ἔγραψε, παλαιά τε μωρά τε εἰδώς,
Μωρὰ γὰρ ἀνθρώποις κἠν τοῖς δοκοῦσι σοφά.
Οὐδὲν σὺ ἀνθρώποισι Διακειδὴν ἔσι νόημα.
Ἀλλ' ὃ σὺ θυμοῖζες, τοῦθ' ἑτέροισι γέλως.

Εἰς ἀσώτους.

Τὸν πατρικὸν πλοῦτον υἱὸς ὢν Θήρων ὁ Μενίππου,
Αἰσχρῶς εἰς ἀκρασίας ἐξέχεεν δαπάνας.
Ἀλλά μιν Εὐκτήμων πατρικὸς φίλος ὡς ἐνόησεν
Ἤδη κορφαλίῃ τεινόμενον πενίῃ,
Καί μιν δακρυχέοντ' ἀνελάμβανε, καὶ πόσιν αὐτὸν
Θῆκε θυγατρὸς ἑῆς, πόλλ' ἐπιμειλιάσας·
Αὐτὰρ ἐπὶ Θήρωνι πατὴρ ἐλπίδα ἤλυθε πλούτου,
Αὐτίκα τοῖς αὐτοῖς ἐτρέφετ' ἐν δαπάναις,
Γαστρὶ χαριζόμενος πᾶσαν χάριν ἐκ κεφαλῆς·
Τῇ δ' ὑπὸ τῷ μιαρῷ γαστρὶ μοιρσοσύνη.
Οὕτω μὲ Θήρωνα τὸ δεύτερον ἀμφεκάλυψεν
Οὐλομένης πενίης κῦμα παλιρρόθιον.
Εὐκτήμων δ' ἐδάκρυε τὸ δεύτερον, οὐκ ἔτι κεῖνον,
Ἀλλὰ θυγατρὸς ἑῆς σῶκά τι καὶ θαλαμον.
Ἔγωγε δ' ὡς οὐκ ἔστι κακῶς κεχρημένον ἄνδρα
Τοῖς ἰδίοις, εἶναι πιστὸν ἐν ἀλλοτρίοις.

Εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον.

Θνητοὶ τὰ θνητῶν, καὶ πάντα παρίσταται ἡμῖν.
Ἦν δ' μὴ, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτὰ παρεισχόμεθα.

Εἰς αὐτάρκειαν.

Ὡς πεθηξόμενος τῶν ἀγαθῶν ἀπέλαυσε.
Ὡς βιωσόμενος φείδεο τῶν κτεάνων.
Εἰ δὲ σὺ ἀνὴρ σοφὸς ὤν, ὃς ἄμφω ταῦτα νοήσας,
Φείδεαι καὶ δαπάνῃ μέτρον ἐφημόσας.

Εἰς

1 Διακειδὴν] Scribendum videtur διακριτὸν. Menagius.

1 Ὠκεῖα

LVCIANI EPIGRAMMATA.

In ſuum ipſius Librum.

IACOBO MICYLLO Interprete.

Lucianus ſcripſi hæc, antiquaque ſtultaque doctus:
Id quoque enim ſtultum eſt, quod tibi valde ſapit.
Nil homini certum eſt, nec voto vivitur uno:
Sed ridens, eadem hic elevat, ille probat.

In Theronem prodigum.

LVSCINIO Interprete.

Quum juvenis Theron bona, filius ille Menippi
Patria inexhauſta perderet ingluvie:
Dives opum quidam dolet hinc accedere duram
Pauperiem, patri junctus amicitia:
Et miſerum lachrymis ſic conſolatur obortis:
Sume animos, dos eſt en tibi ſumma gener.
Ille ubi jam præter ſpem partas, ſorte novata,
Senſit opes, priſcum concipit ingenium.
Omnis in hoc labor eſt, ventri ut famuletur inerti
Per fas atque nefas: ſic periiſſe juvat.
Hinc inopem rurſus ſocer arguit, omnia retro
Dum fluitare videt, forteque lapſa ſimul.
Iamque madent genæ, & luctu miſer omnia complet.
Nec Theron, ſed dos jam dolet, & ſoboles.
Heu nimium ſerò didiciſſe juvat, aliis non
Eſſe bonum, quiſquis non fuit ipſe ſibi.

In vitam humanam.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Omnia mortales fugiunt mortalia cùm ſint:
Et ſi non fugiunt, nos tamen hæc fugimus.

In ſufficientiam.

VENATORIO Interprete.

Vtere divitiis veluti jamjam moriturus:
Ceu ſis victurus, tu quoque parce tuis.
Ille ſapit verè, qui res perpendit utraſque:
Parcus erit certo tempore, largus erit.

Εἰς μικρὸν βίον.

Τοῖσι μὲ εὖ ἀμάτῃσιν πᾶς ὁ βίος βραχὺς ἐστι.
Τοῖς δ' κακῶς, μία νὺξ ἄπλετός ἐστι χρόνος.

Εἰς ἔρωτα.

Οὐχ ὁ ἔρως ἀδικεῖ μερόπων γένος, ἀλλ' ἀκολάστοις
Ψυχαῖς ἀνθρώπων ἔδ' ὁ ἔρως σωφρονίσει.

Εἰς χαίροντας.

[1] Ὠκεῖαι χάριτες γλυκυμόρῳσι, δὴ δὲ βραδύνῃ,
Πάσαι χάριες κενεαί, μηδὲ λέγοιθ' χάριες.

Εἰς ἀχαριστίαν.

Φωῦλος ἀνὴρ πίδος ἐσὶ πεπλημμύρος, εἰς ὃν ἀπάσας
Ἀντλῶν τὰς χαρίτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας.

Εἰς Θεούς.

Ἀνθρώπους μὲ ἔσως λήσεις ἄτοπόν τι ποιήσας.
Οὐ λήσεις δ' Θεοὺς οὐδὲ λογιζόμενος.

Εἰς κόλακας.

Οὐδὲν σὺ ἀνθρώποισι φύσις χαλεπώτερον εὗρεν
Ἀνθρώπου κρυερὸν ψυδρομύσι φιλίῃ.
Οὐ γὰρ ἴθ' ὡς ἐχθρὸν σωφυλακτόμεθ', ἀλλ' ἀγαπῶντες
Ὡς φίλον, ὃ τούτῳ πλείονα βλαπτόμεθα.

Εἰς μυσπόλον.

Ἀρρήτων ἐπίων γλώσσῃ σφρηγὶς ἐπικείσθω.
Κρείσσων γὰρ μύθων ἡ κτεάνων φυλακή.

Εἰς πλοῦτον.

Πλοῦτος ὁ τ' ψυχῆς, πλοῦτος μόνος ἐστὶν ἀληθής.
Τἄλλα δ' ἐχὶ αὐτὴ πλείονα τῶ κτεάνων.

Τόνδε

1 Ὠκεῖαι χάριτες γλυκυμόρῳσι, ἢν δὲ βραδύνῃ,
Πᾶσαι χάριες κενεαί, μηδὲ λέγοιτο χάριες.
Dixi in hunc sensum, in Poematiis meis Græcis, Epigrammate ad Guillelmum Lamonium, Principem Senatus Parisiensis:
Ἠ χάριες ἀπρεπέα μικρὴ, χάριες ἐσὶ μιήσεν·
Καὶ ταχέως δέεται, ἐσὶ χάριες χάριτος. Menagius.

In breve ævum.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Fœlici brevis est etiam longissima vita:
Tempus at immensum est, unica nox misero.

In amorem.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Mortales non lædit amor; mens crimen amori
Impingit sceleris luxuriosa sui.

In gratias.

LVSCINIO Interprete.

Munificus gratare citò, quò dulcior adsit
Gratia: nam longa mox perit illa mora.

In Ingratos.

LVSCINIO Interprete.

Rimarum plenus perdit tua dona scelestus:
Si sapis, integro vina reconde cado.

In Deos.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Mortales si fortè latent tua crimina nequam;
Quod tecum reputas non latet hocce Deos.

In Adulatores.

OBSOPOEO Interprete.

Nil homine invenit natura nocentius illo
Quàm qui sinceram fingit amicitiam.
Non hostis vobis ultrà, sed habetur amicus,
Talis: & hac ista lædimur arte crebrò.

In Mysterium.

OBSOPOEO Interprete.

Fac arcana premat tacitæ custodia linguæ,
Sermonum custos est mihi major opum.

In Divitias.

SLEIDANO Interprete.

Nobilis est animi thesaurus, nobilis ille
Postrema quisquis parte locabit opes.

Τόνδε πολυκτίσσον, καὶ πλησίον ἐκ δίκαιον
Κλήζειν, ὃς χρῆσθ τοῖς ἀγαθοῖς δωμάτῳ.
Εἰ δέ τις εὐ ψήφοις καθιστάκοιτο, ἄλλοι ἐπ' ἄλλῳ
Σωρεύοιν ἀεὶ πλοῦτον ἐπιγρόμφῳ.
Οὕτω ἐπεῖα μάλιστα πολυτρήτοις σὺ σύμβλοις
Μαχλήσῃ, ἐπέρων δρεψομένων τὸ μέλι.

Εἰς τύχην.

Ἀρχὸς Ἀχαιμενίδα γλυκέμολπε ποτὲ, ναῦ ἡ Μιτύλλου.
Καὶ πάλιν ἐξ ἐπέρα βύσσιμα εἰς ἔπεσον.
Καὶ γὰρ ἐκείνος ἔχαιρε μὲ πότ' ὤνθε, καὶ πάλιν ὕστερ
Οἴχεται, ἐμὲ δ' ἔλασε δύστηνε, ἄλλα τύχης.

Εἰς δύτυχεῖς.

Μὴ πλέιαν, φίλος εἶ θνητὸς, φίλος εἶ μακαρίεσσι,
Καί σε ῥηϊδίως ἔκλυεν εὐξαμένῳ.
Ἢν πλέονες, οὐδὲς ἔπ' εἰ φίλος, ἀλλ' ἅμα πάντα
Ἐχθρὰ, τύχης τε ῥοπαῖς συμμιγὲς καλλόμενα.

Εἰς Φρόνησιν.

Μ' βραδύπους βυλὴ, μετ' ἀμείνονα, ἢ ἡ ταχεῖα
Λίην ἐφιλκομένῳ τῷδε μιζέσιδε τύχῃ.

Εἰς βίον.

Ἐξ ὥρας μόχθοις ἐκατόπτατε, αἱ ἡ μετ' ἀῶτας
Γεφύμμασι δικνύμβας, ζῶθι λέγουσι βροτοῖς.

Εἰς βόσιν.

Εἰ ταχὺς ἐς τὸ φαγεῖν, ἢ ὁδὸς ἡμῖν ἀμοιβὰς ὑπάρχει,
Τεῖς ποσὶ σὺ πρῶτα, ἢ σχέσε τὴν πόσιν.

Εἰς ἀδύνατον.

Εἴς τι μόνον νίπτεις δόμος Ἰνδικὸν; ἴσχια τύχης,
Οὐ δυνάσσῃ ἀναφυρῶν νύκτα καθηλάσσῃ.

Εἰς

Dives erit verè, qui fidos inter amicos
Largiter effundit parta labore bona.
Sed genium quiſquis defraudat, opeſque tenacem
Congerit in teſtam, quo numerare queat,
Qualis apes, fruſtra ſtudio complebit avaro
Vaſcula, mox fuco diripiente favos.

In Fortunam.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Fundus Achæmenidæ quondam hic fuit, inde Menippi:
Nuncque hunc, nuncque alium rurſus adibit herum.
Nam ſe olim hic dominum ratus eſt, nunc retur & ille.
Illius at ſola eſt fors hera, nullus herus.

In Fœlices.

VITO APERMACHIO Interprete.

Si non delinques, tibi diique hominesque favebunt.
Præſtabunt faciles quæque precatus eris.
Aſt ubi peccaris, ceſſat favor, omnia plena
Sunt odii, facta & ſors aliena tibi.

In prudentiam.

SLEIDANO Interprete.

Sit mora conſiliis. Nam ſi moderamine tractes,
Proſunt: ut ſtultè præcipitata nocent.

In Vitam.

VOLATERRANO Interprete.

Sex horæ tantùm rebus tribuuntur agendis:
Viveque poſt illas, littera ζῶ monet.

In Edacem.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Si properè comedis, ſi tardo poplite curris,
Ore velim curras, & pedibus comedas.

In Impoſsibile.

SLEIDANO Interprete.

Æthiopem quid ſtulte lavas? Nam ſplendida nunquam
Nox fuerit, lumen ſole negante ſuum.

Εἰς δυσώδεις.

Οὔτε χἠμισερῳ τοιοῦτον ἔπος κακὸν ἢ καθ' Ὅμηρον,
Οὐκ ἀγέλη ταύρων, ὡς ὁ λόγος πυρέπνους,
Οὐ Λῆμνος σύμπας, οὐχ ἁρπυῖαι τὰ θοίνατα,
Οὐδ' ὁ φιλοκτήτης πᾶς ἀπεσηπόμεθος.
Ὡς σὲ παμψηφεὶ νικᾷ πελίσιλλα χιμαίρας,
Σηπεδόνας, ταυρους, ὄρνεα, Λημνιάδας.

Εἰς τύχλιν.

Πολλὰ τὸ δαιμόνιον δωίατται, κἀν ἡ παράδοξα.
Τὰς μικρὰς ἀνάγει, τὰς μεγάλας καθάγει.
Καὶ σοὶ τὼ ὀφρεῶ, καὶ τὸ τύφος καταπαυστί,
Κἀν πηλαμὺς χρυσῆ νάμισμά σοι περίχῃ.
Οὐ θρύον, ὦ κολάχλιν ἄνεμος ποτὲ, τὰς ἢ μεγίστας
Ἢ ὄγκας, ἢ πλαταγὰς, αἰδὶ χαμαὶ καθάγειν.

Εἰς βρέφη.

Παῖδά με πιθανίστρου ἀκηδίᾳ θυμὸν ἔχοντα,
Νηλεὴς αἰδὼς ἥρπασε Καλλιμάχου.
Ἀλλά με μὴ κλαίοις. καὶ γὰρ βιοτεῖο μετίσχον
Παύρου, καὶ παύρων τὸ βιότοιο κακῶν.

Ἀπὸ γαυλῆγων.

Γλαύκῳ, καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρηθεῖδῃ, καὶ Σαμοθρῃξι Θεοῖς,
Σωῆς ὁ πελάγους Λυκίδιος, αὐδὲ κίνδυνον
Τὰς τρίχας οὐ κεφαλῆς. ἄλλο γὰρ αὐδὲν ἔχω.

Ἀπὸ γυναικῶν.

Ἑλλάδα νικήσασαν ὑπέρβιον ἀσπίδα Μήδη,
Λαὶς ἧκεν ἑῷ κάλλει λιπεῖλλι.
Μύρα σὺ νικήθη τὸν χρῆσεϊ, καὶ τὸ ἔλεγχον
Ἀνθετό σοι Παφίη, τὸ νεότητι φίλον,
Ἢς γὰρ ἰδὶν συχὶ πολιῆς πασαληθίᾳ μορφῶ,
Τῆσδὲ σιωπηχθαίρῃ καὶ σκιόεντα τόπον.

Εἰς

In Fœtidos.

BAPTISTA PIO Interprete.

Mæonides non tale malum ſpiraſſe Chimæram
Trigeminam, aut tauros credidit ignivomos,
Non omnem Lemnum, volucrum excrementa ſororum,
Aut Philoctete vulnera dira pedis.
Iudicio quare populi Teleſilla Chimæram
Vince, boves, ſanies, Lemniadas, volucres.

In Fortunam.

IO. SLEIDANO Interprete.

Multa poteſt fortuna, vel inſperata, potentes
Dejicit, ac tenues ſubvehit illa viros.
Illa ſupercilium tibi protinus auferet, & ſi
Aurifero madeat flumine tota domus.
Ventus enim malva, limoſaque abſtinet ulva,
Sed veteres ornos exagitare ſolet.

In Infantes.

VRS. VELIO Interprete.

Quinquennem rapuit puerum immiſerabilis Orcus,
Curarum vacuum nomine Callimachum.
Sed me flere cave. Nam paucos ut brevis annos
Vixi, ſic vitæ pauca ſiniſtra tuli.

De Naufragis.

VRS. VELIO Interprete.

Glauce, tibi & Nereo, Inoque tibi & Melicertæ,
Et Neptune tibi, & quos Samothraces habent:
Servatus pelago Lucillius, hanc ego tonſus,
Nil aliud quum ſit, dedico cæſariem.

De Mulieribus.

Io. BENEDICTO Interprete.

Quæ profligavit ſcutatos Græcia Medos,
Præda fuit formæ Græcia Laidicæ.
Sola ſenecta illam domuit, gratumque juventæ
Tum ſuſpendit anus Cypri tibi ſpeculum.
Cujus enim canæ veram odit cernere formam,
Obſcuratam odit cernere & effigiem,

Εἰς ἄγαλμα Ἀφροδίτης, τὸ ἐν Κνίδῳ.

Τὴν Παφίην γυμνὴν εἶδες ἴδην, εἰ δέ τις εἶδεν,
Οὕτω· ὁ τὴν γυμνὴν φησὶ μόρον Παφίην.

Εἰς τὸ αὐτό.

Σοὶ μορφὰς ἀνέθηκα τὰς ἐξοκελεῖς ἀγάλμα
Κύπρε, τὰς μορφὰς φέρτερον εἶδος ἔχον.

Εἰς ἄγαλμα Ἠχοῦς, ὡς φασὶ τοῦ Πανός.

Ἠχὼ πετρήεσσαν ὀρῶν φίλε, Πανὸς ἑταίρην
Ἀντίπατον φθονερὴν ἔμπαλιν ἀσπαίρων,
Παυσίου τεμένιτην λάλον εἰκόνα, πειμίσιν ἠδὲ
Παίγνιον, ὅσσα λάγαις, τοῖα κλύων ἄπιθι.

Εἰς ἀγωνιστάς.

Οἱ σταδιοδρομίαν τε πυγμάχον εὐδόξ' ἔθηκαν
Ἄκτιν, ἐδέξατο γὰρ πάντοτ' ἐπαυρόμενον.

Εἰς τὸ αὐτό.

Πάντα θοὸν Ἕλλωες ἀγωνοθέται ἀμιλλᾶν
Πυθμῆς, Ἀνδρόλεως πάντα ἀγωνισάμενον.
Ἔσχον δ' ἐν Πίσῃ μὲν ἐν ὄπλοις, ἐν δὲ Πλαταιαῖς,
Ἐν βλίφαρον, Πυθοῖ δ' ἄπνοον ἀμφίεσμα.
Δαμοτέλης δ' ὁ πατὴρ ἐκρύσταλλον σκιὴ πολίτην
Ἀρχὴ μ' ἐκ παίδων ἤνεγκεν, ἦ κλαδέων.

Εἰς γραμματικούς.

Γλαῦξ χαμαιλεύκη φυσίζοε, ἴλαθι μοῦσα,
Φάρμακον εὐθρόμῳ μιλτώσασα δέρῃ γενέ.
Ἐχθὲς χαῖρε καὶ σοὶ τοξοκολλίδα δωρησαμένῃ,
Καὶ βαμὸν ἰώδη μάστορι δενδρόφορον.
Καὶ χαῖρε σῇ μισῇ μὲ ὀδὶ, μηδὲ δηλήσασα,
Καὶ λιμφάς, πάντων δίκτυα χαμαιλεύκη.

Εἰς

In Statuam Veneris, quæ eſt in Cnido.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Nulli nuda Venus viſa eſt: ſi viſa ſit ulli,
Is vidit, nudam qui ſtatuit Venerem.

In eandem.

Eodem Interprete.

Offero Cypri tuæ tibi ſculpta imitamina formæ:
Forma nam melius nil mihi Cypri tua.

In Statuam Echûs tanquam à Pane.

CORNARIO Interprete.

En Echo in petris habitans ego, Panos amica,
Comparibuſque ſonis omnia quæ recino.
Oris imago loquens cujuſvis, agricolis ſum
Deliciæ, audis quæ tu loqueris abiens.

In Pugiles.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Hîc pugil à ſociis poſitus certaminis Apis:
Quòd nulli fecit ſaucia membra viro.

In Idem.

Eodem Interprete.

Quodcunque inſtituit certamen Græcia cæſtus,
Hoc inter pugiles Androleos ſubii.
Reſtitit una mihi Piſæ auris, & una Platæis
Palpebra: me Python funerat exanimem.
At pater, ut functum ſtadio, mutilum-ve reportet,
Civibus armatur Damoteles ſociis.

In Grammaticos.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Grammatice, inventrix victus, & Muſa faveto:
Quæ fers Mæonio carmine dulcis opem.
Quàm tibi debuerant offerri ſplendida dona,
Araque non uſquam deſtituenda ſacris.
Nanque tui, plenæque viæ, pontuſque refertus,
Littoraque, ô cunctis commoda Grammatice.

Εἰς δυσώδεις.

Δαίμονα πολλὰ λαλῶν ὀζοστόμος ἐξορκιστής,
Ἐξίβαλ' ἀχ ὁρκων, ἀλλὰ κόπρων διυάμῳ.

Ἔρως δερματίτης.

Ἀκύπτερε τ' ἔρωτα, τ' ὠία μηκεδὴ ἐδώρῳ,
Εἴ τις σοὶ τερόδιστι πλανώμενον εἶδεν ἔρωτα,
Δερματίδιος ἱμός ἐστιν. ὁ μυνυθὼς, χάρης ἔξῃ.
Μισθός τοι τὸ φίλαμα τὸ Κύπελδος. ἢν δ' ἀμάγῃς νιν,
Οὐ γομνὸν τὸ φίλαμα, τὸ δ' ὦ ξένε, καὶ πλέον ἕξεις.
Ἐς δ' ὁ παῖς ἐλεύσεται, σὺ εἰκάσι πᾶσι μόνοις νιν.
Χρῶτα μὲ μ' λόυκὸς, πυρὶ δ' εἰκελος, ὄμματα δ' αὖτε
Δερμόλα, καὶ φλογόεντα, κακὴ φρένες, ἀδὺ λάλημα.
Οὐ γὰρ ἔστιν τοίῃ καὶ φθίσῃ). ὡς μέλι, φασά.
Ἢν ᾖ χολᾷ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος, ἠπεροπεύει,
Οὐδὲν ἀλαθέων δίλιον βρίφος, ἄχρια παίσδῃ.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρηνον, ἔχῃ δ' ἐπαμὸν τὸ πρόσωπον.
Μικκύλα μὲ τίλῳ τὰ χαρύδρια, μηκεδὸ δ' βάλλῃ,
Βάλλῃ κ' εἰς Ἀχέροντα, καὶ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα.
Γυμνὸς μὲ τόγα σῶμα, νόος ᾖ οἱ ἐμπεπύκασται,
Καὶ πτερύγες ὅσσον ὄρνις, ἐφίπτεται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλοις
Ἀνέρας, ἠδὲ γυναῖκας, ἐπὶ κραδίῃσιν ᾖ κόρῃ).
Τόξον ἔχῃ μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξῳ ᾖ βέλεμνον.
Τυτθὸν ἐοὶ τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖ).
Καὶ χρύσεον τοῖ νῶτα φαρέτρεον. ἔνθεν δ' ἑκὰς
Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκις κ' ἐμὲ τιτρώσκῃ,
Παίζῃ μὲ ἄχρια, παίζῃ. πολὺ πλείων ᾖ οἱ αὐτῷ
Βασὰ λεπτὰς ἰοῖσι, τ' ἄλιον κόσον ἐσαίθῃ.
Ἢν τύ γ' ἕλῃς τίλων, δαμάσας ἅμα, μεδ' ἱλεύσῃς,
Κὴν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ.
Κὴν γελάσῃ, τό νιν ἕλκε, καὶ ἢν ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγα. κακὸν τὸ φίλαμα, τί χαίλεα φάρμακον οἶδε.
Ἢν ᾖ λέγῃ λαβὲ πεῖπε, χαρίζομαι ὅσσα μοι ἄπλα,
Μὴ τι δίγῃς πλάνα δῶρα, τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπ).

Τέλος δευτέρου Ε Λυκιανοῦ
μέρεος.

In Fœtidos.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Oris odore gravi, non ſacris dæmona verbis,
Exorciſta olido depulit ore loquens.

Amor Fugitivus.

BONAVENTVRA VVLCANIO Interprete.

Amiſſum Venus inclamabat ſaucia natum,
Ecquis mi in triviis errantem vidit Amorem?
Ille fugax meus eſt. dulce index munus habebit,
Baſiolum Veneris. quòd ſi ipſum adduxeris, hoſpes,
Non tibi baſiolum ſimplex dabo; at ampliùs addam.
Plurima ineſt puero nota, qua dignoſcere poſſis.
Non albus faciem, ſed totus flammeus, acres
Scintillant oculi, mala mens, oratio blanda,
Lingua animo diſpar, ſuavis vox mellis ad inſtar
Irato, mens intractabilis & fera. fallax,
Verſutus puer, & mendax, immania ludit.
Criſpicomum caput eſt illi, facieſque proterva.
Eſtque puſillimanus, ſed longè ſpicula mittit.
Mittit in ipſum Acheronta, & regem figit Averni.
Nudus membra volat paſſim, ſed tecta latet mens.
Aliger inſtar avis, nunc hunc, nunc involat illum,
Fœmina maſve ſiet, ſedem ad præcordia figens.
Parvulus huic arcus, nervoque aptata ſagitta.
Parva ſagitta quidem, ſed quæ æthera tendit ad uſque.
Parvula poſt tergum pharetra aurea; at intus amari
Sunt calami, quibus improbus & me ſæpe laceſſit.
Omnia ſæva illi, ſæva omnia, ſævior illa
Parvula fax, ipſum ſolem qua ſævus adurit.
Hunc tu ſi capies, vinctum duc, nec miſerare.
Si flentem videas, ne decipiare caveto.
Sin ridet, tu ſtringe trahens. Si ſuavia porgat,
Tu fugito: oſcula dira, & labra infecta veneno.
At ſi dicat, Habe hæc, Tibi cuncta hæc largior arma,
Ne attigeris. fallax donum, tincta omnia flammis.

FINIS.

PA-

PALINVRVS.

ARGVMENTVM.

Duo hi dialogi sequentes, Luciani non sunt, neque græcè scripti etiam, sed quia à doctis Italis, cum Lucianicis eodem titulo conjunctos accepimus: ne horum quidem lectione fraudare quenquam voluimus, præsertim cùm ad exemplum Lucianicorum aliquo modo efficti & ipsi essent.

Interlocutores: *Palinurus, Charon.*

Pal. Obsecro te ô Charon, sine me ut jam navim conscendam. *Cha.* Quis me appellas? *Pal.* Ego navita quondam illius, quem nuper viventem transvectasti, Æneæ Trojani. *Cha.* Tu ne ille es, qui apud portus Velinos inhumatus jacebas? *Pal.* Ille ipse sum. Sed crede cœlestium nutu fieri, ut transvehar, quorum prodigiis longè lateque actæ finitimæ gentes, & ossa mea jam expiaverunt, & tumulum mihi, tumuloque insuper solennia statuerunt. Quare te oro, ô justissime Charon, patere tandem ut ingrediar, sic prospera semper sit navigatio tua, sit solida navis tua atque inconcussa. *Cha.* Rem justam petis, Palinure, ingredere, ut libet: vos verò tam confertæ umbræ, quid fatigatis me precibus? quid fatigatis? quænam hæc vis desiderii? Expectate tantisper, dum trans flumen hunc porto, regrediar quamprimum. *Pal.* Habeo tibi Charon, immortales gratias, qui me his tandem eripuisti è malis, qui me dira hac tandem, qua detinebar transfretandi cupidine liberasti. *Cha.* Amo te equidem, Palinure, tum propter Æneam regem, quem mihi nominasti, qui & super omnes, quos unquam viderim, mortales, visus est mihi singulari quadam præditus pietate, tum propter meum etiam, quod olim commune fuit tibi, magisterium: par enim sibi quisque parem affectat, delectatque magis, quæ inter pares fit, vel confabulatio vel vitæ actio. Afficiebar porrò non modico dolore, quum videbam jamdudum te in citeriore hac ripa errantem, incertumque sedis tuæ. Neque licebat tibi succurrere, propter legem mihi datam, ne quenquam, nisi humato priùs corpore, transportem. Sum enim ego minimus inter infernos habitatores, subjectusque alienæ potestati, cui parêre non tam pulchrum mihi, quàm aliàs necesse sit. Gaudeo autem nunc & lætor, quòd ea aliquando se fors tibi obtulerit, qua & tuum implere desiderium, & meum relevare dolorem (salva lege officii mei) possum. *Pal.* Imò ego non minùs propter te dolebam, ô Charon, quia perspiciebam tot te graves assiduosque labores perferentem sine ulla relaxatione. Neque enim me latet, quot quantisque vexari malis solent navium gubernatores, qui nihil aliud in vita, quàm na-

navigationem exercui: atque ita exercui ut nihil illa gravius, nihil periclitatius contingere mortalibus putem: propter quod credibile magis tibi videri poteſt, ſi angebat me utique fatigatio tua, repetentem animo antiquas, quas juvenis etiam ſuſtinebam nauticas fatigationes meas: quarum experientia jam edoctus ſciebam probè pari malo tuo condolere. *Cha.* Fruſtra propter me dolebas, Palinure, nam nihil moleſta mihi eſt ars mea. *Pal.* Quid ais? *Cha.* Aio gratam me habere & jucundam artem meam. Vides ut cruda viridiſque ſenectus eſt mihi? nemini haud unquam ab ipſa, qua jam omnium annos ſupero, longæva ætate mea pertæſum me eſſe laboris mei, qui quotidie inſto alacrior atque valentior: ſed intelligo cur tu aliter tibi perſuadeas. Eſt enim communis hic morbus mortalium, ut ſortis ſuæ quemque diſtædeat, vivatque contentus nemo ſtudiis ſuis, laudent verò longè, ac beatiores exiſtiment omnes, qui diverſas à ſe artes atque actiones ſequuntur, verùm falluntur maximè opinione ſua. Nam ſi rectè intueri velint, cognoſcent perſpicuè nullum eſſe in vita eorum ſtatum qui non magnis ſcateat miſeriis, quem non magnæ graveſque perturbent undique moleſtiæ & vexationes. Et ſi detur aliquando ut alter in alterius ſtudia transferatur, quàm videas tunc ſua cuique levia videri, quæ priùs præ gravitate accuſabat, contraque ea graviora quæ priùs levia videbantur. Itaque ſi benè conſideres, Palinure, non eſt ita gravis mea conditio, ut cenſes, neque propterea quòd nauclerus ſim, ſum eo mirabilior. Sed tu (ut video) ſequeris vanos errores mortalium, ego verò integritatem tantùm, judiciique veri lucem ſecutus, dego contentus ac lætus ſorte mea, neque adſcribo mihi calamitatem, quòd deſudem quotidie navigando & defatiger. Neque ob hoc arbitror quempiam horum, qui mecum ſimul ultimas ſedes colunt, me eſſe beatiorem, non ipſos judices Minoëm, Rhadamanthum & Æacum, quanquam magna omnes emineant poteſtate, non ipſum Ditem: quanquam ſceptro potens ſit, atque regna iſta moderetur. Sunt nanque & illi ſui labores ſuæque moleſtiæ, & majores fortè, quo & majore regiminis ſarcina premuntur. *Pal.* Potes de te tibi Charon perſuadere, ut libet, mihi enim de me nunquam perſuadere poteris, quin ars noſtra ſine ulla comparatione cæteras laboribus & periculis excedat. Quod liquidò tibi probarem, niſi quòd vereor tædio te afficeret fortaſſe longior narratio noſtra. *Cha.* Imò ſumma me afficeret recreatione. Nam & delectat me tecum ſermocinari, & navigantibus etiam magnam animorum refocillationem afferre ſolent hujuſmodi confabulationes. *Pal.* Quando igitur non eſt tibi injucundum, proſequar ſuſcepti ſermonis noſtri rationem, ut intelligamus, non eſſe duriorem ullam, quàm nautarum ſortem: quod tibi facilè perſuadebo, ſi animadvertas, quos æſtus & frigora tolerare eos, quos perhorreſcere tonitrus & fulgura, quibus perfundi imbribus, qua ventorum rabie agitari quotidie neceſſe ſit. Si cognoſcas quoties eos torqueri fame & ſiti, quoties ſqualore etiam teterrimo conſumi contingat: ſi attendas habita-

bitationem eorum instar carceris supellectilem, vel nullam vel sordidissimam, strata dura, cibaria aspera, potum immundissimum, indumenta spurca, incommoditatem rerum omnium, noctes insomnes, & sub divo semper; & inquietas. taceo perpetuum alioqui quoddam eorum exilium. Quos patriæ eorum exteros profugos, vagos, palantes, ignaros quietis, privatos omni (quo nihil est in vita dulcius) conjugis soboliscque fructu ac jucunditate: quis non abjectissimos, longeque omnium mortalium miserrimos esse judicabit? Prætereo Scyllam, Charybdim, Syrtes, Symplegades, tot infesta navigantibus maris pericula. Omitto tempestates, quibus nec visu quicquam est tristius, nec horribilius, quibus & ad summum vitæ usque descrimen quotidie jactantur, quatiuntur, & (quod sæpe accidit) submersi tandem obruuntur. In qua re nemo est, qui idoneus magis, quàm ego, testis adhiberi queat: qui cùm multis fuerim quassatus tempestatibus, tum ea maximè quæ me ex Sicilia in Italiam navigantem invasit, tam sæva atque horrens, ut horrori sit adhuc mihi ejus recordatio. Non possum certè (ut par esset) explicare tibi acerbitatem illius tempestatis, sed quanta extiterit, ex hoc facilè conjecturam facere potes, quòd Æneam ducem, cujus summa constantia & animi fortitudo ubique decantatur, vidi ego contrementem graviter atque ingementem, extentisque ad cœlum manibus beatos longè inclamantem eos, quibus ad Trojam oppetere contigisset, lamentantemque pari ab eorum morte ac fortissima, à Diomedis gladio se ereptum extitisse, crudelem equidem diem illuxisse omnibus ultimum, neque ex numero nostro quenquam putavi evasurum. Non ipsum Æneam, non Ilioneum, non Achatem, non Abantem, grandævumve Aletem, quorum naves longè disjectas, ad summumque penè exitium adductas, nescio quæ vis illa, nisi divina liberavit. *Cha.* Non incognita mihi narras: hæc ea ipsa die rescivi. *Pal.* Quo id modo? *Cha.* Quo id modo rogas? An acrem illum fidumque Orontem ignoras, ductorem Lyciæ navis, is quidem tunc submersus concessit ad me, illico exponens mihi ex ordine omnia, quæ tu dissimulasti, implorans deinde opem, rogitansque multum, ut se ulteriore in ripa sisterem, quòd nunquam passus fui, quum inter fluctus adhuc corpus suum sine sepulchri honore jactaretur. Nunc agit se se circum hæc stagna mœstus, atque errabundus: vidisti illum? *Pal.* Et tum vidi, & unicum meorum solatium habui, dum tantisper in ripa moratus, pari cum eo detinebar infelicitate. Nec enim falsa de tristi ejus interitu retulisti, cujus adhuc imago subit mihi, dum excussum è puppi, contortumque ter eum atque circumactum, horrendum, à fluctu rapidus tandem æquore vortex absorpsit. Sanè quod ad me pertinet, nihil edissèram: qui licèt eam evaserim tempestatem, amarum tandem aliquando etiam vitæ meæ finem inveni, excussus & ipse, pariter atque jactatus inter undas (quod deerat) insuper ferro præterea obtruncatus. Ex quo nec tantùm mihi timui, quàm Æneæ, meo, ne tantis undis surgentibus, ipo-

ſpoliata magiſtro navis deficeret: hæccine eorum deliciæ, opes, tranquillitas, ſic illis vivitur, ſic moritur. Tui nunc & aliorum defende ſtudia, & artes, contendeque, ſi libet, majorem eſſe etiam eorum miſeriam & calamitatem, qui patrias incolentes ſuas, uxorumque ac filiorum ſocietate beati quieſcunt, gaudent, ludunt, hortantur, amicitias colunt, exercentur commodè, habitant magnificè, veſtiuntur cultè, convivantur lætè, cubant molliter, jucundos ſuos ac geniales agunt dies. Adde qui in urbibus optimates & primarii magnam ſibi vendicant autoritatem, habenturque ſummo in precio atque honore, qui jus dicunt, qui cauſſas agunt aliorum, qui faſces gerunt, qui ducunt exercitus, qui vel aſſiſtunt principibus, vel principes ipſi magni illuſtreſque ſunt. Quibus nec optabilius quicquam in vita eſſe video, neque beatius. *Cha.* Falleris longè Palinure, nam quos beatiores eſſe arbitraris, miſeriores illi ſunt ulla ſine dubitatione. Neque enim negaverim ſortem ſubjectam eſſe nautarum magnis malis: ſed ita ſubjectam, ne comparatione aliarum, quæ majoribus etiam gravantur incommodis, minùs certè miſera judicanda ſit. Quid enim triſtius (ut ad tuos veniam) qui patrias ſuas colunt, quid miſerabilius, quàm domi ſuæ agere, & ita agere, ut jucundiorem aliquando quàm vitam mortem optes? Quæ ulla major calamitas, quàm circundari urbem hoſtibus, ingruere bellum, volitare tela, ſtringi enſes, perfodi muros, fremere tormentis, ſaxo dirui domos, tremefieri & concuti? quemque fame ſitique deficere, corrumpi aërem, occupari mœnia, ſpoliari templa, dirumpi patrimonia, publicari bona, incendia parari, malos exultare, bonos torqueri, affici conviciis, expelli domibus, vulnerari, carcerari, relegari, deportari, trucidari filios ante parentum ora, vim pati uxores, ſtuprari gnatas. Videntur an hæc tibi mala, Palinure, & an his quæ tu meminiſti, ulla ex parte comparanda? *Pal.* Quàm vera narras, ô Charon, quàm nunc vel audiens iſta perhorreſco. Venit enim mihi in mentem, gravis illa & deploranda patriæ meæ deſolatio, Trojæ inquam, tam præpotentis olim atque prædivitis, cujus everſione nihil credo referri poſſe crudelius, aut lachrymabilius, tantaque fuit calamitatis ejus magnitudo, ut longè plura etiam atque triſtiora quàm tu ſuprà memoraveris, ſibi contigerint: quæ ſi velis, omnia tibi, ut rem certiùs agnoſcas, explicabo. *Cha.* Haud opus eſt, Palinure, quoniam & tempus non patitur, & ego hæc omnia non ſecus ac tu nota atque comperta habeo. Nam & mihi renunciaverunt, ut quæque adventabant animæ, ex illo bello profectæ. Nihil certè, ut nunc tu dixiſti, pervenit ad aures meas crudelius aut lachrymabilius. *Pal.* Faxo ut jubeas, ſed advertas Charon, graviſſima licèt hæc ſint, rariora tamen contingere, quàm ea nautarum, quæ ſuprà expoſui. *Cha.* Referam ergo alia frequentiora, & ex ipſis quidemmet civitatibus, quarum relatio augebit etiam earum miſeriam. Vade oro, & per civitatem, plateas porticuſque diſcurre, quid aliud offendes, quàm oblatrantium maledicta, inſimulationes

peſtilentiſſimas, optimi cujuſque dilacerationem, quid non? exploratorum inſidias, invidentiumque venena. Diverte modò greſſum, & artificum, mercatorumque tabernas ac conventus pete: quid aliud deprehendes, quàm ſermonum nebulas, fucos, mendacia, deceptioneſque manifeſtas. Transfer dehinc te in fora publica, ſedeſque judiciarias: quid aliud audis, quàm undique omnia magno ſtrepitu ac clamore miſceri? Quid intelliges aliud, quàm cædes, hominum compilationes, furta, graſſationes, conſpirationes, proditiones? Quæ alia occurrent tibi, niſi litigatorum jurgia, & contentiones, teſtium perjurationes, cauſidicorum prævaricationes, judicum corruptiones, præſidum ambitiones ac rapinæ? Quos ibi alios obviam tibi habebis, quàm exultantes improbos, lugentes bonos, oppreſſas viduas, proculcatos pupillos, egentes proſtratos? Attolle poſtea altiùs oculos, & atria principum perſcrutare, quam non videbis ibi aſſentatorum exaltationem, ſpeculatorum acceptionem, militum audaciam, fœneratorum voracitatem, quæſtorum improbitatem: quam non potentum hominum in tenuiores vim atque inſolentiam? Quas non concuſſiones? quas non populationes? quos non innocentes accuſari, criminari, carcerari, proſcribi? *Pal.* Gravia hæc nimis ac miſerabilia. *Cha.* At reſtant alia, quæ non minùs tibi graviora & miſerabiliora videbuntur. *Pal.* Perge. *Cha.* Quæ fortaſſis etiam graviora & miſerabiliora judicabis, quoniam domeſtica ac frequens magna eſt eorum peſtis *Pal.* Fare. *Cha.* Nolo tibi Palinure afferre in medium graves longoſque artificum & negotiatorum labores: non eos quibus afficiuntur agrorum cultores, non quibus milites, non quibus cauſidici, cæterarumque diſciplinarum ſectatores, æſtus, algores, inediam, peregrinationes, anxietates vel pericula, vulnera, cædes, diſtrictas habitationes, infinitaque agendi, cubandi, veſcendi incommoda vel faſtidia, laſſitudines, vigilias, ſollicitudines, odia, & infamationes. Nam ſi complecti cuncta ſermone meo atque exequi voluerim, tot tantaque dicenda ſe offerent, ut præ longitudine malorum ac mole, citiùs navigatio noſtra quàm oratio finem poſſit invenire. Omittam itaque & commemorabo tantum, quas inter domeſticos parietes, tum ſervorum, tum uxorum ac filiorum moleſtias ac turbationes peſſimas perferre ſolent, qui gubernationi præſunt rei familiaris. Cujus ſi ita ut navalis expertus, facilè quicquid dicturus ſum, me etiam tacente, & intelligeres & approbares. Nam ſervorum primò in dominos ſemper prompta maledicta, furta, impoſitiones, fugas, arrogantiam, negligentiam rerum dominorum, temulentiam, edacitatem, ſomnolentiam, tarditatem, ignaviam: nemo eſt qui non videat magnam afferre his, qui patiuntur, infelicitatem. Deinde filios quorum amore nihil dulcius eſſe fertur, quanta animi cum amaritudine aſpiciant parentes, vel ægrotare, vel mortem obire, quod frequenter admodum fit, ſatis exiſtimo etiam te intelligere. Quàm verò gravem & anxiam credis eſſe eorum vel parturitionem, vel educationem, vel inſtitutionem? Quoties pro eis bonos parentes

ge-

gemere, ſuſpirare, dolere, torqueri? Quanta etiam putas perturbatione affici, dum quos progenuerunt, immenſaque adeò cura aluerunt, vel parum ſibi audientes, vel rebelles ac infeſtos, poſtea habere contingat, quæ dolenter eos ferre arbitraris, dum inſani & vecordes ſunt, dum hebetis & craſſi ingenii, dum effœminati & molles, dum dilapidant & evertunt patrimonia, dum nullo bono operi & ſtudio intendunt, dum per præcipitia vitiorum omnium vitam ducunt ſuam? Quid de uxoribus loquar, quas dos tumidas, genus inſolentes, forma ſuſpectas, deformitas reddit inviſas? Quarum lingua nihil pernicioſius, quarum audacia nihil prodigioſius, quarum improbitate nihil execrabilius. Quæ jurgiis ſemper & contentionibus obtundunt viros, quæ ſemper conqueruntur, ſemper exprobrant, ſemper inſidiantur. Quibus quum deſint cætera, nunquam tamen lachrymæ, gemitus, & ſuſpiria: quæ cæca ſua, qua tantum ardent ornamentorum ambitione exhauriunt opes, labefactant domos, cogunt maritos in malos quæſtus, in dira ſcelera. Non refero turpiſſima adulteria, quibus nec punitur minus, nec peccatur magis quicquam, ea quanto dolore afficiant bonos conjuges, nemo ſatis unquam, meo judicio, enarrare poſſet, ſed magnum doloris argumentum præſtant, & graviſſimas cædes, & ingentia, quæ ſæpè propter corruptas uxores, bella exarſerunt. *Pal.* Hoc plus, quàm vellem, ſcio: nam arduum illud, quod ego vidi, Græcorum & Trojanorum bellum propter Helenæ raptum, in eam excrevit rabiem, quam nulla mundi regio ignoravit. *Cha.* Quæ toti mundo manifeſta ſunt, ea tantùm noſti Palinure, at ſi ſingula, quorum nihil me latet, intelligeres, adducereris in tantum ſtuporem, ut ſtupeſcens, etiam præ miſeratione conjugalem vitam lachrymares. *Pal.* Hui quid narras? *Cha.* Narro quæ quotidie video, & pertracto. *Pal.* Ergo connubia putas polluta & coinquinata? *Cha.* Minimè, id nunquam dixerim. *Pal.* Atqui multas memini me vidiſſe ea præditas honeſtate, ea religione ac vitæ integritate, ut divinum quiddam magis quàm humanum redolere viderentur. *Cha.* Et multas utique ejuſcemodi eſſe confiteor, ſed eas quidem, quæ optimis honeſtiſſimiſque ortæ parentibus, ebiberunt à primis annis ſobrios & caſtos mores: quæ ſanctis parentum ſuorum exemplis educatæ vitam inſtituerunt, peccare caſtigatæ, ſapienter ad manſuetudinem edoctæ, ad pietatem, ad fidem, ad divinum cultum, ad rectum compoſitumque regimen rei familiaris. Quæ ſe à thiaſis, ſaltibus, jocis: quæ ſe à ſpectaculis, ab immodeſtiore cultu, ab licentiore colloquio abdicarunt. Cæterùm quæ contra ſanctitatem, quæ malis inſtitutis, perverſiſque parentum exemplis imbutæ, molliter vixerint, aſſuefactæ deliciis, atque turpi ocio, quæ nihil niſi ſaltare, canere, fides pulſare didicerunt, quæ præterea oculis ſuis auxerunt matrum præſertim obſcœnitates & immunditias. Haſce qua fide & integritate eſſe putas erga maritos? Illabuntur ſiquidem tanquam venena tenellis mentibus parentum exempla, inde rarior etiam, quàm reris, eſt

hymenalis honeſtas: quò qui eas vel emendatis inſtituant moribus, vel ſancto invitent exemplo, parentes ſimul rariores habeantur. Prodeunt poſtea in publicum quæque etiam procaciores, aperta fronte, directo greſſu, quaſi pudicitiam ipſæ conſecraſſe videantur. Et quæ ſecretum intra cubile probra geſſerunt, cùm veſtem induerint, illa contexiſſe atque occultaſſe exiſtimant. Voſque ea, vanum vulgus, ita ut cernitis, vera ducentes eſſe arbitramini. At ego nihil quam quod res habet de eis judico, nuda enim hîc omnia atque aperta ſunt. Non veſte hîc teguntur maculæ, non pallio obnubuntur ſcelera, exertos omnes ac nudatos, rerumque omnium vacuos prorſus huc ingredi oportet. Quicquid in vita malè tentatum maleque actum eſt, hîc fronte coram ipſa demum geſtatur, diſpoliatur, oſtentatur. Quare non mirum tibi videatur, ſi quorumcunque nota habeo crimina, qui quorumcunque etiam nudas, ita ut prædixi, tranſveho umbras. Quàm proinde ingentem video earum turbam, quæ cum impudicitiam longè apertam oſtendant ſuam, pudiciſſimæ tamen in vita habeantur. Quantas ſecum in maritos fraudes gerunt, quot ſimulationes, quot proditiones, quantam hyphocriſim, quot aliorum obſcœnos amores, quot pollutiones, quot ſuppoſititios partus, quot mentitas enutritiones, quot alieni ſeminis ſuſceptas meſſes. At, quod ridiculum magis eſt, lugent poſtea ignari mariti haſce ſibi extinctas uxores. Laudant inter cœtus & prædicant, quaſi pudicitiæ principes. Statuunt mauſolea, plurimi quoque epigrammata condi, orationes ſcribi, & pronunciari curant in laudem ac memoriam caſtitatis fideique earum ſempiternam. An hæc triſtia & amara eſſe cenſes, Palinure? Et an comparationem ullam habere putas, cum his nautarum, quæ ea ſeveritate & acrimonia recenſuiſti, ut cætera læta, fauſta, deliciarumque plena (ſi tibi fides daretur) exiſtimanda eſſent. *Pal.* Haud equidem tanta in civitatibus privatiſque domibus, quanta modò enumeraſti mala regnare credidiſſem. *Cha.* Ita proficit inexpertos ſermonem aliquando inire cum his qui multarum rerum uſum atque experientiam habent. *Pal.* Ita fit. *Cha.* Quid ſi animadvertas labores quos præferunt nautæ, corpori magis quàm animo infenſos ire, concedes amplius etiam ſententiam meam. Nam hujuſmodi res duræ aſſiduo quodam uſu & aſſuefactione mitiores fiunt, & quodammodo domantur, quas verò ego memoravi, cùm animum magis affligunt, non ita uſus & aſſuefactio mitigare atque edomare poteſt. *Pal.* Conſentio tibi jam, gaudeoque in eam lucem te illuſtrante perveniſſe, ut intelligam tam magnam aliorum & majorem etiam, quàm nautarum miſeriam. Sed illud non poſſum intelligere, quin principes ſaltem ac magni viri, non dicam, nautis, ſed cæteris inſuper quibuſcunque mortalibus beatiores ſint. *Cha.* Cur? *Pal.* Quoniam omnibus abundent atque affluant bonis. *Cha* Quibus? *Pal.* Honore, gloria, opibus, deliciis, amicis, potentatu, imperio. *Cha.* Hiſce? *Pal.* Hiſce & multò pluribus. *Cha.* Erras. *Pal.* Errorem hunc optaſſem in vita mihi. *Cha.* Deliras. *Pal.* Maluiſſem ita delirare, quàm tua cum ſententia ſapere.

pere, *Cha.* Quid, si nihil illis miserius? *Pal.* Quid, si nihil beatius? *Cha.* Haud unquam hoc mihi demonstrabis. *Pal.* Non tibi ii beati videntur, qui quicquid ad explendas voluptates optari potest, assequuntur? quibus convivandi, cubandi, ungendi, lavandi, ludendi, venandi, aucupandi, ad omnem nitorem atque satietatem semper facultas sit? Quibus quotquot velint concubitus fœminarum, quotquot velint arva, equi, canes: quibus tot sunt servi, tot exculta palatia, tot munitæ arces, oppida? Qui tantum possideant auri, gemmarum, vestium, suppellectilis? Quibus audiant omnes, adsurgant, inclinent? Quos populi vereantur, timeant, laudent, decantent? Qui leges dicant, mandent, exerceant, proscribant, puniant, extollant amicos, vindicent inimicos, trucident rebelles? *Cha.* Non est tam magna, ut existimas Palinure, eorum beatitudo. Non parit certè fastidium tanta bonorum continuatio, tantaque affluentia: neque sapit tantū, quæ non aliquando intermittitur voluptas. Præterea quomodo eos tu beatos judicare potes, qui tantis opibus atque deliciis suis nunquā fruuntur cum jucunditate, nunquam cum gaudio? Qui in tanta rerum copia nunquam exhilarent se, nunquam relevent animum, nunquam exultent? Qui tanta licet bonorum ubertate redundantes, tristitia tamen semper obducantur, sollicitudine premantur, anxietate torqueantur? Non tibi multò optabilior videtur privatorum conditio, quorum & vita securior, & voluptates etiam, si mentem intendes, majores sunt? Quos summa semper condit hilaritas, mulcet festivitas, explet alacritas? Quantam putas afferre delectationem communis, quæ cum uxoribus & filiis vita exigitur. Dum cubant tutè, vescuntur lætè, jocantur modestè? Quàm dulcem esse arbitraris amicorum inter se & æqualium parem vitam, domesticum usum, frequentem conventum? Quid eorum amore suavius, confabulatione gratius, curis melius atque commodius? Quantum credis lætitiæ & exultationis habeant eorum convivia, ludi, cantus, solationes? quantum dilatent animos & permulceant? quantum emanet mellis, cujus nec stillam principum aliquis degustavit? *Pal.* Haud intelligo Charon, hanc quam refers, regum tristitiam atque anxietatem, qui inter risus tantùm, blanditias, jocosque versentur, quibus semper psallatur, canatur, plaudatur: & quicquid ad transigendam hilarem vitam excogitari potest, exhibeatur. *Cha.* Etiam ut video judicas Palinure, quæ oculis tantum patent, quo errore decepti mortales, plurimùm seduci solent: sed quod certum afferre possunt judicium, exteriora corporis, quæ velamenta quædam magis sunt veritatis? Aut quid certi promittere & ostentare potest frons hominum, quæ plures quàm Proteus species mentiri, atque in plures mutare queat? Considerandæ sunt secretæ animi fibræ: perscrutandæ sunt interiores mentis latebræ: quas si pervidere ita ut frontem, posses, proh dolor quantam ibi malorum turbam: quantam formidinum atque strepitationum aciem introspiceres? quot angores, sollicitudines, suspiciones? quot pestilentes morbos & perturbationes?

quanta aperirentur ulcera, quot plagæ & cædes, quot insidiæ, quot enses, & telorum infinita genera, quæ nec somnos eorum quietos, nec cibos placidos, nec opulentiam dulcem, nec imperium jucundum, nec delicias jocosque lætos esse permittant. *Pal.* Nesciebam adhuc hæc eorum qui dominantur mala, sed cur illis contingant tanta, non capio. *Cha.* Contingunt tanta propter graves inimicitias acerbaque odia, quæ continuè cum finitimis civitatibus, cum subditis sibi populis, cum sibimetipsis etiam gerunt: quo fit ut ingravescentibus odiis, increscentibusque injuriis, quibus quotidie afficiunt quemque, necesse sit illos torqueri & affligi graviter, confidere nemini, suspicari omnia possunt, extimere muscas etiam (ut ajunt) volantes, gaudere & lætari nunquam, tristitia & mœrore detineri semper. *Pal.* Adducis me facilè, ut credam, suspectas eos habere finitimas civitates, cum quibus & infensa odia confiteor, propter continua, quæ exercentur bella, & dominandi libidinem, qua plurimum incenduntur. Cum suis verò quibus imperant populis, nihil accipere possum, nisi amatorem & dulcissimam pacem? Porrò si cum finitimis sint inimicitiæ: si oriantur bella, ac demum etiam augentur imperia, subducuntur oppida, profligantur acies, spoliantur & captivantur hostes, populationes magnæ fiunt, trophæis decoratur patria, victoriis celebratur, triumphis extollitur. Ob quæ & principum gloria, & urbium ornatus, & inimicorum timor, & populorum inter se lætitia, atque erga principes fides & amor crescit. *Cha.* At tantùm narras quæ prospera sunt & læta, ac quæ frequentibus accidunt adversa & tristia prætermittis, quasi semper eos putes debellare hostes, potiri victoria, triumphis exultare, nunquam verò vinci, prosterni, agros suos populari, bona sua diripi, & è suis se oppidis dejici, sed majora hæc prætereamus, de minoribus tantùm dicatur. Quippe si conferas quas strages suorum & cædes sustinent, comperies longè majore damno quàm lucro partas eorum victorias constare, discussaque ratione decessisse plus illis quàm accessisse. His adjicias ut populorum etiam suorum odia, nedum finitimorum intelligas, quòd ad inferenda bella, & persequendos hostes opus illis est ingenti & munito exercitu, multo navigio, longa armorum & machinarum præparatione, quæ quum magno & inæstimabili constent sumptu, nec proprii suppeditent reditus, necesse est novis vectigalibus vexare populos, novas inducere præstationes, novas angarias, augere tributa, multiplicare onera, exhaurire æs omnium, eradi marsupia, imò viscera pauperum, parvos atque magnos diripere, spoliare, conculcare. Inde fit, ut quum invisos manifestè se cunctis intelligant, suspectum tum sibi incipiant habere quemque: nullius fidei, nullius amicitiæ credere, conjectari omnia in malam partem. Habet enim hoc in se pessimum malefactorum conscientia, ut quos injuria affecit, nunquam revocari in amicitiam, nunquam mitigari & ad veniam moveri posse putet: proinde magis insurgitur, graviores itur in injurias, hunc proscribunt, illum carcere includunt,

dunt, quorundam patrimonia publicant, alios jugulari aut ſtrangulari jubent, voluntate pro ratione utuntur: eorum quoque quos tantis læſerunt malis cognatos, affines, amicos, ſocios, ſervos, quaſi fidei ſuæ diffidentes perſequuntur. Tum cæteri qui chariores etiam videbantur, exempla aliorum proponunt ſibi, acuuntque ipſi non minùs odia. Nam non minùs rebus ſuis ac ſaluti ſuæ timent. Ita pedetentim civitas omnis indignatur, obmurmurat, rapitur ira, odiis incenditur, coquit novas cogitationes, nova concilia molitur. Mox eò deveniunt, ut hæc intelligentes videant, quantæ ruinæ quantoque præcipitio ſubjaceant, quàm tenuiſſimo quaſi quodam filo pendeant imperia ſua. Tunc cernas eos pallere, triſtari, conſumi, expavere omnia, torqueri ſcelerum ſuorum conſcientia, quæ prima eſt pœnarum omnium, timere hoſtium inſidias, civium conſpirationes, domeſticorum proditiones, oppreſſorum vindictas. Tunc ſecurum nihil exiſtimare, niſi quòd vi ac ferro teneantur. Propterea non credunt ſe tutò cuiquam, non miniſtris, non neceſſariis, non germanis, quorum majorum etiam quàm aliorum authoritatem magis formidant, arcent ſe ab aſpectu & præſentia omnium, cingunt ſe foſſis & aggeribus, claudunt ſe arcibus, quaſi ad perpetuos damnati carceres, cuſtodibus etiam tanquam ad expeditionem belli paratis ut obſidere eos putes, circumvallantur. Nihil illis dulce, nihil apertum, nihil jucundum: dormiunt cum magna inquietudine, cum majore etiam vigilant. Terret illos conventus hominum, angit ſolitudo, timent colloquia, timent ſalutationes, timent dona, ſuſpecti illis aditus, ſuſpectæ ſellæ ſuſpecti cibus & potus: qui nec etiam niſi præguſtati ſumuntur, ſuſpecti pellicum & item uxorum thori. Quibus mirum eſt, cur ſine cujuſquam præguſtatione congrediantur: ipſos verò, quorum ſe cuſtodiæ commiſerunt non minùs extimeſcunt, quibus quum carere nequeant ob tutelam ſuam, eo magis augetur eorum timor & miſeria, quo armatos pro firmiore illos præſidio eſſe neceſſe ſit. Quare alienigenas & barbaros homines, atque abjectiſſimos quoſque ſibi deligunt, eoſque frequentiùs comitantur, dejiciunt ſæpius ac exterminant, quò ſaluti ſuæ (& ſi non alia, at ſaltem hac via) conſulere poſſint. Quid fœdius & ignavius dici queat, quàm hominibus immanibus, flagitioſis ſe committere: ſuos verò, prudentes, ſobrios, juſtos ſpernere atque devitare. Quanta iſta tyrannorum felicitas, quos continuus & ingens ſemper angore afficit metus, quo non modò animi graviter excruciantur, ſed cuncta inſuper dulcia mundi dona fugantur & diſſipantur. Quantæ iſtæ eorum deliciæ, quanta gaudia: qui tranquillitatem nunquam & pacem ſibi, ne dicam populis ſuis, aut hoſtibus conceſſerunt, expertes omnino tam ſanctiſſimi atque omnium dulciſſimi boni. Quænam ubertas iſta bonorum, quæ diſtracti aliunde, neque ſciant, neque viſant, neque pertractent, neque guſtent unquam. Quanta iſta imperii bona? quæ quum ipſi videre & attrectare non poſſunt, committant neceſſe eſt aliorum curæ & gubernationi, ignari rerum ſuarum, neſcii omnium fermè, quæ ſub

ſe geruntur, fraudati quotidie & decepti, ab his præſertim, quos præ cæteris auxerunt: quibus tamen quum ſe credant, quot innocentium criminationes, quot facinoroſorum falſas commendationes audiunt, quoties eorum fidem ſequuti, bonos pro malis, malos pro bonis ducunt, atque hos beneficiis, illos pœnis afficiunt? Quodque gravius eſt, quoties ipſis etiam videntibus, hi quos tantum extulerunt, pro ſententia ſua in foro quoſque lædunt, concutiunt, opprimunt, atque dilaniant. Quid mirum, ſi exardeſcunt poſtea populorum odia, ſi labefactatur poſtea eorum ſtatus atque deſolatur? quanta iſta, quamque optanda imperia, cum quibus & ſervitutem peſſimam degant, ſubjecti tantis perturbationibus, tantis inſidiis, ſubjecti ipſis etiam, quos ſibi ſubjecerunt: conſtricti quaſi quibuſdam regni compedibus: clauſi intra arces, quaſi magni alicujus criminis rei: coarctati inſtar ferarum, excluſi ab omni, quæ foris capitur recreatione, privati libertate, quod eſt tam dulce & omnibus optabile bonum, non hominibus modò, ſed cæteris inſuper quibuſcunque animantibus: cujus privatione, quid eſt quod triſtius aut infelicius contingere poſſit? *Pal.* Non credis Charon bonos aliquos mitiſque & moderatæ naturæ Tyrannos eſſe? *Cha.* Imò multos credo; ſed tanta eſt dominandi libido, tantus ardor, tanta neſcio quæ peſtis ingenita, ut quos ſemel invaſerit, ſint ſumma quanvis bonitate præſtantes, adeò illiciat eos, illicienſque depravet, ut vita potiùs quàm imperio, quod jam occupaverunt, carere poſſint, vel ad conſervandum, vel ad amplificandum contendunt unguibus dentibuſque: ac propterea nemo eſt tam bonus tyrannus, cui conſervationis, amplificationiſque ſuæ gratia multis non magnas inferre injurias, atque ob eas illatas non plurimum timere, plurimas ut pati anxietates contingat. *Pal.* Miror cur tantis in malis, quæ planè ita, ut narraſti, vera eſſe puto, appetant tantopere mortales imperium, niſi id fortaſſe faciunt cupidine honoris & gloriæ. Quid nimirum tam præſtans atque excellens bonum, tolerabiliores reddit tantas quas modò expoſuiſti miſerias. Dulce quippe eſt mandare aliis, præferri omnibus, eminere, præcellere, venerari, timeri, ſuppliciter exorari, aſſurgi ſibi, via decedi, inclinari cervicem, flecti genua, audire laudes ſuas, & rerum bene geſtarum decantationes. Quæ quum & divina numina plurimum capiant, facilè intelligi poteſt, quantum & his quoque mortalium mentes capiantur. *Cha.* Quæ tantum capere poteſt Tyrannos ullius honoris aut gloriæ exhibitio, qui ſe certò inviſos omnibus eſſe ſciunt. A quibus ſi laudentur, ſi audiantur, ſi ſibi aſſurgatur atque incurvetur, intelligunt palàm vel aſſentationis, vel timoris cauſſa id fieri. Quare non eſt ita dulcis, ut putas, hujuſmodi honoris & gloriæ exterſio magis quàm exhibitio. At verò dulcior is eſt, qui in privatos homines ab amicis & benevolis honor exhibetur, propter aliquod eorum egregium facinus, aut excellentem virtutem. Verà iſta gloria, verus iſte honor, ac dignus quidem, quo & divina numina capiantur. *Pal.* Nullam ergo video cauſſam, cur tantopere imperia deſi-

de-

derentur, desiderataque conserventur: nisi quòd habendi cupido, qua tantum trahitur humanum genus, in his maximè expletur. Quò enim quisque plus auri, agrorum, ædificiorum, oppidorum, acquirere possit, nullo parcit labori, quantumvis magno & intolerabili. Neque ullus tam amarus labor, quin propter quæstum & majorem rerum cumulationem dulcescat. Ita quum tyranni super omnes plus possideant, super omnes & beatiores videntur, licet cætera eis tristia sint atque peracerba. *Chæ.* Neque istud quidem affert ullam beatitudinem, nam in primis non efficit divitem major abundantia, sed minor cupiditas. Qui enim parvo contentus est, id tantùm cupit, quod necessitati vitæ sufficiat: Is abundè est locuples, propter honestum: quod facilius implere potest desiderium, quod quum & impleverit, liberatus est ab omni, qua alii rapiuntur, habendi anxietate. Qui verò, quantum libet, dives plura concupiscit, pluribus indiget, quia perseverante acquirendi insatietate efficitur minus voti compos. Quo enim magis crescit multarum rerum possessio, magis etiam cupiditas, neque finem unquam habet vorago illa cupiditatis. Deinde non est judicandus quisque, vel locuples multitudine, vel pauper paucitate divitiarum: sed vel rerum magis implemento vel necessitate. Nam si multitudinem excedunt sumptus, quomodo potest is credi dives, qui minùs habet, quàm necesse esset: quare quum necessitatem sæpius magnam patiantur, qui tantam imperii molem administrant, indigentiores etiam putandi sunt privatis hominibus: quibus licèt tenues sint opes, at necessitatibus saltem suis vel pares, vel superiores. Taceamus graves, quas quotidie expiationes vel rapinas perferunt à quæstoribus suis, & ab his maximè, quorum fidei magis credunt: qui, quo majora etiam nacti sunt imperia, eo majora utique furta, majoremque proinde rerum suarum diminutionem patiuntur, à quibus privatos saltem homines liberos esse constat. Qui & diligentius patrimonia sua ipsi per se curare, & attentius omnia intueri possunt. Dicamus verò curas & labores, quos in administrandis tantis opibus, gubernandoque tanto potentatu tolerare eos oportet, quorum fortiores quàm Herculis humeros necesse est ad sustentandam tantam molem: plures etiam quàm Argi oculos ad tantam rerum varietatem pervidendam atque distribuendam, plura quoque quàm Iani aut Vertumni capita, ad intelligenda examinandaque tot ac tanta, cùm hostium tum populorum suorum, quæ illis negotia deferuntur. Quæ tanti animi vis, quæ non debilitetur? quæ tanta soliditas, quæ non concutiatur? quæ tanta promptitudo, quæ non remittatur? Cujus est tanta valetudo, tantum robur, qui se tam vasto curarum ponderi parum audeat polliceri? Cujus est adeò æquabilis & moderatus animus, adeò perseverans? quin tam multis tamque continuis laboribus non defatigari, non quassari, nunquam quoque confringi possit? Omittamus mortales: de nobis tantùm, qui hæc ultima loca colimus, loquamur. Verùm putas, Palinure, beatiorem esse vel me, qui pauperrimus

rimus ſum omnium, qui nihil præter hanc, quam cernis, puſillam lintrem poſſideo: vel Plutonem tam lati, tamque immenſi regni tyrannum: intelligo, etſi taceas, quale de hoc fis judicium prolaturus, crede mihi, minimè meum cum ſuo ſtatu commutarem. *Pal.* Quare? *Cha.* Quia lætus ago, & ſumma cum quiete. Non ullius rei ullam gero, niſi transvehendi haſce huc deſcendentes animas, & conſervandi incolumem hunc faſelum meum, ſolicitudinem. In qua dicam tibi quicquid eſt, quod me gravet. Quum enim propter vetuſtatem fatiſcat aliquando rimis, curare me oportet, ut reſtituatur integritati ſuæ. Quare eum conſuo ſæpius, & obſtruo, ſi quid rimarum eſt: hæc omnis mea cura eſt, hic omnis labor. At Pluto, cum tantis divitiis ſuis, ac regno tanto nunquam lætatur, nunquam quiescit, tot curis carpitur, quot repletur hic umbris locus, implicatum ſemper habet ubique animum: hinc fertur, illinc rapitur, omnibus intentus locis, omnibus occupatus miniſtris, huic mandat, illum terret, alios acciri jubet, metum illi omnia incutiunt: nunc terræ hiatus, nunc motus formidat. Sæpe illum trepidare cogit lampas Phœbi, ne ulla ex parte irradiet regno ſuo. Sæpe & fulmen magni fratris, ne penetret averna atque labefactet: quoties vidi ego illum, dum rebus ſuis timet, injectum ſummo curru peragrare omnem hanc regionem, luſtrare fines, ſcrutari omnia diligenter, aſcendere etiam in ſuperum orbem, circuire terras, perveſtigare quodcunque periculum perferre poſſet, nihil omnino incauti & inexplorati relinquere: quæ cum multis in locis, at maximè ea ſolet efficere in terris Siciliæ, quæ magis etiam eum terrent, propter magnas reluctationes Typhœi gigantis, quibus totam conquaſſat illam patriam. Nam poſtquam ipſe auſus fuit bella inferre cœlo, injecêre ſuperi ejus corpori Trinacriam, ſub qua ab omnibus undique montibus preſſus & gravatus, conatur ſæpe ſe attollere, impoſitaque ſibi rejicere. Proindeque magnos concitat motus, ac tantos quidem, ut hæc loca noſtra concutiat graviter, & tremefaciat. Cogita nunc quàm læta & optanda ſit ſors hujus inferni tyranni, cujus tot dividitur animus curis, tot propellitur tumultuationibus, quem tot oporteat præcavere pericula, tot diſpenſare miniſteria, omnia perpenſere, omnia corrigere, omnia vel ipſe gubernare, vel aliis gubernanda committere. Attende rogo, & vel ex hoc uno collige ejus felicitatem. Nam ſi me deficere contingeret, huic navicolario miniſterio, quod ita neceſſarium eſt, ut vides, neceſſe eſſet eum vices meas ſubire: ne alioquin deficiente portitore, regno ſuo malè ſuccederet. *Pal.* Hoc profectò non modò verum eſſe video, ſed manibus etiam ipſis (ut ajunt) tango. Nam ea nocte, quâ aliàs ſomno gravatus è puppi in mare excuſſus fui, id continuo ſenſit Æneas meus, qui errantem ſine magiſtro navem intelligens, gubernavit eam tota ipſa nocte, non indignatus, quòd quæ ſceptrum geſtare ſolebant, remum etiam manus attrectarent. *Cha.* De magno ejus germano nihil loquor: non me latet, quantos & ille labores ac curas ſuſtinet: ſed id præcipuè ſcio,

quum

quum temeritate Phaëtontis totus penè orbis conflagraſſet: quantum tunc regno ſuo timuit, quantum tota cœli mœnia circuit, & ne quid labefactatum viribus ignis corrueret, exploravit. Prætereo tertium fratrem, moderatorem undarum, cujus plurimæ etiam ac maximæ curæ non facilè explicari poſſent, ſed præſertim quæ ſub illa quoque Phaëtontea conflagratione ad ſummum penè uſque exitium cum toto regno ſuo eum affecerunt. *Pal.* De hoc poſſum, quod oculis meis vidi, afferre teſtimonium: vidi equidem tempore illius, quem ſuprà retuli, horrendæ apud Siciliam tempeſtatis commotum graviter Neptunum, & ex alto proſpicientem vocaſſe ad ſe Eurum & Zephyrum, increpatis acriter eis pro tanta ſuſcitata tempeſtate, placaſſe ocyus omnia atque tranquilla reddidiſſe. Quod argumentum præſtat mihi evidens, plurimarum, ut inquis, ac maximarum, quòd omnia in latiſſimo imperio ſuo paria ſint, curarum ſuarum. *Cha.* Dic oro Palinure, putas-ne jam beatam eſſe tyrannorum vitam? *Pal.* Minimè. *Cha.* Optares-ne vivens eorum ſortem? *Pal.* Vt quid optarem, in quo nihil omnino optandum eſſe manifeſtè intelligo? *Cha.* Ergo certo eos arbitraris miſeros? *Pal.* Non miſeros modò, ſed omnium etiam miſerrimos. *Cha.* Mirum quòd modò eos tanta frui beatitudine prædicabas. *Pal.* Quid mirum, ſi cæcus laudet tenebras, quas poſtea luci reſtitutus damnet? *Cha.* Vis ut & alia eorum mala tibi referam? *Pal.* Reſtant item alia? *Cha.* Et alia & graviora. *Pal.* Quid audio graviora? haud unquam iſtud credam, poſſe his, quæ modò dixiſti, gravius aliquid addi. *Cha.* Credes, quum audieris. *Pal.* Dic ergo. *Cha.* Vides ut appropinquamus jam ripæ, non poſſum longiora tecum jam facere verba. *Pal.* Rogo te mi Charon, ne fallas avidiſſimam expectationem meam. *Cha.* An cæterarum umbrarum quas in littore reliqui avidiſſimam etiam expectationem vis ut fallam? *Pal.* Non diu moraberis, perge ô mi Charon. *Cha.* Imò diutius, quàm ſoleo, demoratus ſum: ſed lentus etiam navigavi propter te, cujus fabulatione delectabar. *Pal.* Age ergo, ut facis, lentiorem protrahe navigationem, ut quæ reliqua ſunt dicenda, proſequi poſſis. *Cha.* Ea tandem tanta eſt tibi audiendi cupiditas? *Pal.* Tanta. *Cha.* Morem tibi geram: qua in re illud te ſcire velim, quod plurimum miſeram reddit mortalium vitam, inſtabilitas ſcilicet, & ruina rerum. Nam certum nihil & permanens in vita quiſque ſibi polliceri queat. Quomodo is beatus cenſebitur, cujus ſummam quantumvis & plenam beatitudinem minima omnis diſturbatio violare & auferre poteſt? Sanè quum omnia apud mortales infirma atque mutabilia ſint: nulla tamen infirmior ſors eſt, atque mutabilior quàm tyrannorum, quorum etiam quum major ſit exaltatio, & ſublimata magis ſtatus altitudo, magis eſt proinde (quum mutari eos contingit) caſus & ruina. Inde tantæ tyrannorum proditiones, everſiones, trucidationes, ut nemo eorum fere unquam evaſerit, qui non vel regno depulſus, vel veneno necatus, vel cruenta aliqua & peſſima morte cæſus

vel

vel peremptus sit. Quis talem eorum vitam optabit qui pro modici temporis felicitate (si tamen illa felicitas appellanda sit) tam tristi postea, tamque amaro fine consumatur? Horret animus dicere, nam ne credas iis tantùm mortales subjectos malis esse, sensimus & horum magnam partem aliquando nos inferi, licet tam valida nobis & munita sit civitas tam firma & præpotens, atque omnibus undique præsidiis circunsepta. Non possum sine dolore meminisse illius diei, qua Hercules heros ille fortissimus hæc regna penetravit, perfregit fores, invasit regem, exterruit reginam, quam & antè socii ejus rapere adorti erant, abstraxit Cerberum, vinctumque eum catena, tum magna vi in orbem duxit, concussit loca omnia, trepidare omnes umbras atque ipsos judices fecit: me quoque non modicum læsit, quem erepta cymba conto hoc meo percussit, impulsumque graviter in mediam paludem exturbavit: timui equidem tunc desolatum ira baratrum totum. Credidi tunc supremum Plutoni finem advenisse regni sui: neque minùs illum cum conjuge in prædam duci ad superos, quàm tartareum canem: sed paulo humaniùs cum eo actum est, quàm opinabar. Nam tandem sibi ac regno suo bene consultum est, neque tamen ita consultum est, quin tricipiti custode suo, qui tam perneccssarius erat, spoliaretur. Quòd si opinionē meam, quæ communis erat, fata coæquassent: tunc cernere fuisset, utrum beatior vel meus vel Plutonis, tanti regis status esset. Ego quidem nihil ambigo, privatus fuissem hac navicula: hoc enim habeo tantùm, quod adimi mihi possit, privatus etiam fuissem rege meo: sed quotquot alios voluissem reges, proculdubio invenissem, qui ministerio meo indigentes, servitium meum perlibenter sibi delegissent: & fortasse hoc lucri feciissem, quòd pro vetusta & attrita, qualem hanc intueris, novam mihi & magis solidam lembum acquisissem. At Pluto quantas opes, quantos honores, quantum regnum amisisset? quantam in egestatem, quantam in calamitatem decidisset? Qui neque par aliud regnum, uti parem ego, vel meliorem navim: neque parem alium famulum, uti parem ego, vel meliorem dominum inveniisset. Excedo jam modum dicendi: sed si tempus sineret, narrarem & quibus olim curis vexatus, quantoque timore percussus propter bella Gigantum fuit summus Olympi rector. Cujus narratio majorem etiam augeret eorum, quæ supra dixi, malorum confirmationem. *Pal.* Haud opus est exemplis mihi. Nam nemo mortalium fuit, qui majora quàm ego unquam viderit eorum malorum exempla. Quid enim extitit his temporibus Trojano rege majus, quid opibus suis cumulatius? Quid operibus munitius & pulchrius, & quid demum exitu tantorum bonorum tristius, quid crudelius, quid flebilius? Vidit infelix pater tam arduum & longum bellum, tot cruentas mortes natorum suorum. Vidit eversam funditus & incensam urbem. Vidit latrantem conjugem, captivatas nurus & filias, populationem tantarum divitiarum: ipse quoque, quod ultimum restabat illi senectutis suæ solatium, Pyrrhi ense confossus, & crudelissima morte consumptus est. *Chs.* Quis meliùs me

hæc

hæc novit, qui cunctos hac scapha transvexi. A quibus & omnem calamitatem suam certatim perdidici. Notus est abundè mihi Priamus, cujus cognito acerbo casu, non potui non dolere. Notus est Troilus, noti Hector & Deiphobus, nota est cætera tot filiorum ac nepotum turba: noti innumerabiles, qui illo bello perierunt, Trojani pariter & Graii duces. Nota est infinita, quæ tunc occidit, populorum manus. Nullo memini tempore longiorem interfectorum multitudinem huc descendisse, quàm illo, quo ita lassatus fui, ut præ multitudine omnibus transvehendis minimè hæc cymba sufficeret planè. Quid opus est tibi monitore, ad aperiendas eorum miserias, quas tu subjectas oculis tuis habuisti? Quòd si pro angustia temporis liceret (jam enim video propiùs nos applicare ripæ) narrarem & millia aliorum tyrannorum, ex quibus crescret etiam magis tibi opinio eorum calamitatis. Nam illud possum, quod certo scio, tibi verum confirmare, nullum ferè me vidisse unquam tyrannorum huc descendentium (descendunt porro omnes) qui non vel alicujus veneni infectionem, vel magnas ulcerum cicatrices, & sanguinolentæ alicujus mortis horrida signa præ se ferret. Ita mirum est videre tot ac tantos necatos, confossos, cruentatos, trucidatos. *Pal.* Quis nunc se tantis in malis tyrannum unquam esse optabit? quis imperia assequi quæret, quæ jam certiùs certo cognosco, magis fugienda etiam, quàm Meduseum caput. *Cha.* Audisti quibus apud superos tyranni malis torquentur: sed si intelligeres quæ hîc apud inferos graviora etiam illis parantur, perhorresceres & longè magis eorum sortem. *Pal.* Ergo & alia hîc tyrannis parantur. *Cha.* Credis Palinure, scelera quæ patrant mortales hîc aliquando impunita esse? *Pal.* Hoc modò animadvertebam. *Cha.* Animadvertendum est igitur tibi quodcunque in vita peccatur, pari demum post mortem & respondente peccatis pœna puniri. Nam ut capias quod dico: si tu Palinure, artem tuam navicularìam vivens malè exercueris: si in dominum tuum mali quicquam vel cogitaveris vel commiseris: si inaudiens dicto suo extiteris, invenies hîc tibi præparatas his quæ deliqueris, similes pœnas. *Pal.* Nihil profectò Charon, scio, quod malè egerim vel in dominum meum peccaverim, nisi somnolentam illam dormitationem meam, qua negligentiùs certè, quàm debeam, me gessi. Nam magno in periculo navim simul & dominum, quem vehebat, meum reliqui, nisi vigilantior ipse & cautior meliùs sibi consuluisset: sed pœnarum satis tum ob hoc crassum peccatum meum etiam in vita recepi. *Cha.* Recipies etiam in morte. Ibis enim quum è navi te dimisero, ad severos judices nostros, qui examinant & censent delicta omnium. Ducent quoque te in examinationem, scrutabunturque crimina tua. Videor verò videre, quali te judicabunt pœnæ subjiciendum. *Pal.* Quali? *Cha.* Parem peccato tuo tibi pœnam statuent. Nam quum somno peccaveris, æterno etiam te somno damnabunt. *Pal.* Dormiam ergo in æternum? *Cha.* Ita puto: nisi gravius sit aliud peccatum tibi.

Pal.

Pal. Sic mites habeam judices, ut non sit gravius aliud mihi. *Cha.* Nullam ergo nisi somni pœnam patieris. *Pal.* Non hæc gravis pœna mihi videtur. *Cha.* Neque asinis etiam & bobus, at magnis & excellenti aliqua virtute præditis viris gravissima existimatur. *Pal.* Quas verò, dic, pœnas perferent tyranni? *Cha.* Audis tot clamantes & lamentantes voces, tot horrificos planctus, tantum stridorem ferri, tot tractus catenarum? *Pal.* Delectabat me adeò sermocinatio tua, ut his minimè animum intenderem: sed quid audio tam triste atque horrendum, quod præ horrore pœnæ aures meæ sustinere non possunt? *Cha.* Sunt hæc quæ audis, tormenta tyrannorum. Nam quum illi in vita carcere quenquam incluserint, spoliaverint, flagellaverint, trucidaverint, in summum luctum, in summam egestatem & calamitatem deduxerint, damnati sunt etiam ab incorruptis judicibus, ad perferendas pares pœnas. Ideo teterrimis quoque carceribus inclusi, spoliati, flagellati, rotati, cæsi membratim, ac mille atrocissimis mortibus cruentati, tantos edunt, quantos audis, gemitus, tantum luctum, tot ac tantos reboatus, clamores atque ejulatus. *Pal.* Dic etiam mihi Charon, an his pœnis plectuntur, qui magni atque primarii tyrannis assistunt? *Cha.* Prorsus iisdem. Nam suasu & consilio eorum maximè committunt tyranni scelera sua. *Pal.* An & in vita illi beati? *Cha* Non secus ac tyranni, quibus assistunt, nam iisdem quoque malis subjecti sunt, eadem enim sunt in eos populorum odia, majora etiam inter se, eædem curæ, eadem pericula: & quod miserabilius est, dejiciuntur sæpe à tyrannis suis, & vel carcere vel morte aliquando pessima afficiuntur. *Pal.* Tanta est ergo, tamque generalis omnium calamitas. Vllam verò prorsus esse putas hominum sortem, quæ beata duci possit? *Cha.* Imò beatos aliquos non nego fuisse mortales, sed perraros tamen. *Pal.* Quos perraros? *Cha.* Qui amore virtutis & literarum contempserunt cætera mundi bona. Quin se innocuos, puros, castos, integros, incorruptos conservantes, extulerunt animum altiùs ad gustandam divinam excellentiam, humana quasi sordida & abjecta relinquentes. Nam virtus per se tam dulcis, tamque jucunda res est, ut incredibiles amatoribus suis afferat voluptates. Tam nobilis & præstans est ejus possessio, ut summa quadam ubertate ditet possessores suos. Quam qui verè est assequutus, nihil præter literarum studia dulce, nihil præter Dei cognitionem habet amabile. Quæ tantum prædulcia sibi bona stabilia perpetua, incorrupta præeligit, custodit, amplectitur. Reliqua verò mundi supremo tandem gustu amara, infirma, momentanea, corruptibiliora fuco, mendaciora hilo, inaniora hilla, jejuniora papis volantibus, fugit, comtemnit, abjicit, conculcat. Contentusque seipso, ac honestissimis suavissimisque studiis suis totum nihil mundum ducit, ruentem etiam non formidat. In his recreatur, refocillatur, lætam & jucundam agit vitam, ridet tantas hominum, tamque stultas, & ultrò sibi quæsitas anxietates, tot ineptias, tot cassos labores, tot inanes cu-

curas: nemini nocet, nemini moleſtus eſt. Laudant eum omnes, prædicant, admirantur, benevolentia complectuntur, favore proſequuntur: quàm verè hic beatus eſt, qui conſcientiæ ſuæ innocentia & integritate fruitur? Quod primum eſt & dulcius omnibus, bonus ſecuruſque ſui, nullo timore angitur, nulla anguſtia torquetur, non timet largas (quibus caret, quaſque nihili facit) divitias ſibi à potentioribus eripi. Non timet à quocunque ſe lædi, qui nec quenquam ſe læſiſſe certò intelligat: quàm verè hic felix eſt, qui tot tantiſque ſe motus curis & periculis, tantarum vacuus perturbationum, ſibi ſemper aliiſque jucundus, lætetur ſemper, & omnibus quotquot ſunt mundi honeſtis, & his etiam, quæ cœlibum communes ſunt, perfruatur voluptatibus: qui humanioribus ſanctioribuſque deditus ſtudiis, contemnat omnia, contemnenſque omnia poſſideat. Nam is poſſidere omnia videtur, non qui omnibus abundet, ſed cui nihil deficiat. Porrò illi nihil deficit, qui nihil concupiſcit. Concupiſcens autem nihil, contemnit omnia, contemnenſque ita id aſſequitur, quod deſiderat. Deſiderio verò ſuo frui, ea demum vera & ſola beatitudo, beatorumque omnium plenitudo eſt. *Pal.* Hi ergo quum nihil mali egerint, pœnarum & nihil patiuntur. *Cha.* Nihil prorſus: imò propter tranſactam bene vitam, meritum magnum aſſequuntur. *Pal.* Quod? *Cha.* Vel cœli fiunt incolæ, communicantque æternùm illis cœleſtibus bonis. Vel ſi huc deſcendunt, mittuntur in Elyſium: qui locus eſt quietis ac delitiarum, ubi ſedes fortunatæ, campi aperti, læti, omnium omnino pœnarum expertes. *Pal.* O ſi mihi ad mortales redire aliquando contingeret, inclamarem quàm magna poſſem voce, admonerem pro ſuo quemque officio & dignitate, accuſarem tantam laborum fruſtrationem, tantam curarum vanitatem, tot corruptas opiniones perverſaque judicia, ſed quàm maximè increparem, qui vel magiſtratu quopiam magno, vel imperio cæteros antecedunt, oſtenderem tanta, quæ antea ignorabam: ſed te docente nunc intelligo, mala eorum graviſſima, dictu horribilia: revocarem omnes à vitiis, ab inferendis injuriis: ad meliorem victum, à ſuperflua agendarum rerum cura: incenderem deſiderio virtutis, laudarem innocentiam, prædicarem frugalitatem, exhortarer cunctos ad bene, graviter, caſtigateque vivendum, ad ſe cognoſcendum, ad contemnendum tot caduca, & ſomni cujuſdam vel umbræ magis ſimilia mundi bona, invitarem ad honeſtas artes, ad ingenuas exercitationes, ad ſtudia literarum, ad ſpem ac contemplationem divinæ bonitatis. *Cha.* Et rectè ſanè: ſed vides & ripam attigiſſe, egredere jam. *Pal.* Et jam egreſſus ſum. Ad judices eo, placidam opto tibi ſemper navigationem: ſalve ô Charon, & vale. *Cha.* Et ego ad reliquas umbras redeo. Placidos opto tibi ſemper judices: ſalve ô Palinure, & vale.

VIR-

VIRTVS DEA.

Interlocutores, VIRTVS. MERCVRIVS.

Mercurius.

VIrtus Dea per epistolas oravit modò, ut ad se irem. Eo ut perconter quidnam me velit, illico ad Iovem redibo. *Vir.* Salve Mercuri: ago tibi gratias, quandoquidem tua in me pietas atque benignitas efficit, ut non penitus despecta ab omni cœtu Deorum sim. *Mer.* Expecto quid narres: tu modò perbreves narrationes facito: nam edixit ut confestim ad se redirem Iupiter. *Vir.* Etiam-ne tecum nobis non licebit nostras ærumnas exponere? Quos igitur habebo ultores injuriarum, si non modò apud ipsum maximum Iovem, verùm & apud te quem semper in fratris locum habui, colui, observavi, condolendi facultas negatur? O me miseram, ad quos confugiam? Vnde auxilium petam? Me quidem, cùm ita despiciar, malo esse truncum aliquem, quàm deam. *Mer.* Tandem effare, dum præbeo operam. *Vir.* Viden, quàm sim nuda & fœda? Hoc ita ut sim, efficit fortunæ deæ impietas atque injuria. Aderam sanè ornata apud Elysios campos inter veteres illos amicos: Platonem scilicet, Socratem, Demosthenem, Ciceronem, Archimedem, Polycratem, Praxitelem, & ejusmodi viros doctos, qui me, dum vitam agebant, piissimè atque religiosissimè coluêre. Interea loci cùm jam non pauci salutatum ad nos advolassent, è vestigio fortuna dea insolens, audax, temulenta, procax, maxima armatorum turba consepta atque stipata, properans ad nos, jactabunda. En, inquit, plebeja, tu ne majoribus diis adventantibus non ultrò cedis? dolui injuriam nobis immeritis eo pacto fieri. Ac nonnihil ira concitata, inquam, neque tu maxima Dea his verbis me plebeiam efficies, neque si majoribus cedendum est, tibi turpiter cedendum censeo. Illa verò illico in convitium sese effert adversum me. Prætereo hic quas contumelias in me primùm dum hæc inter nos geruntur, effuderit: idcirco Plato philosophus cœpit contra nonnulla de deorum officiis disputare: Illa excandescens, apagite hinc verbosi, inquit, Non enim decet servos deorum causam suscipere; cœperat & Cicero orator plura velle suadere, at ex turba armatorum erupit, Mercuri, Antonius præpotens latera illa sua digladiatoria ostendens, gravissimumque pugnum in os Ciceronis injecit: hinc cæteri mei amici perculsi metu, fuga sibi propere consuluere, neque enim Polycletes poplites periculo, aut Phidias scalpro, aut Archimedes horoscopo, aut cæteri inermes adversus audacissimos armatos eosque prædisarque homicidiis suetos bello ad sese tuendos valebant, ergo me infeliciſſimam ab ipsis diis omnibus qui tum aderant atque hominibus de-

deſertam, pugnis ac calcibus totam confregêre, veſtes meas diripuere, in lutum proſtratam reliquere, demum abire ovantes. Ego verò ita confecta, cum primùm licuit conſcendi huc, ut I. O. M. his de rebus facerem certiorem, jam quidem mihi ut intromittat expectanti menſis elapſus eſt, dumque id ut impetrem, omnes deos exeuntes atque redeuntes precor, novas ſemper aliquas exculationes audio. Aut enim deos ajunt vacare, ut in tempore cucurbitæ floreſcant. Aut curare ut papilionibus alæ perpulchræ pictæ adſint. Quid? igitur-ne verò aliquid ſemper habebunt negocii, quo nos excluſas teneant ac flocci pendant? Tum etiam & villicus ſuſcepit curam dudum, ne cucurbitæ ſiti pereant. Nos tamen neque diis neque hominibus cordi ſumus. Has ob res te iterum atque iterum precor, obteſtorque Mercuri, qui ſemper apud deos ipſos interpres extitiſti, & ut cauſſam hanc meam juſtiſſimam atque piiſſimam ſuſcipias. Ad te confugio, te ſupplex oro, in te omnis mea ſita eſt ſpes atque expectatio. Da quæſo, operam, ne dum à vobis excludor, ipſis quoque mortalibus ſim ludibrio. Nam erit quidem dedecus deorum ordini, ubi homunculi me tametſi infirmam deam flocci pendant. *Mer.* Audivi: doleo verùm pro vetere noſtra amicitia unum admoneo, duram nimis atque difficilem cauſſam te adverſus fortunam ſuſcepiſſe. Nam & Iupiter ipſe, ut cæteros omittam Deos, cum & ob accepta beneficia nimium fortunæ debere ſentiat, illius vires atque potentiam veretur. Ea enim ad cœlum diis aſcenſum præſtitit: atque ubi velit, valens ſua armatorum manu ejiciet. Qua de re, ſi ſapis, inter plebeios deos ignota, quoad fortunæ odium extinctum ſit, latebis. *Vir.* Æternùm latitandum eſt, ego & nuda & deſpecta abeo.

IOANNIS GEORGII GRAEVII
Notae ad tom. II. LVCIANI.

AD EIKONES.

Pag. 9. Ἀρετῇ (sc. κεκόσμηϲ) καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ φιλανθρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσοις τοῦτα ὅροις ἐϲὶν. Vertunt: *Virtute* (sit ornata) *temperantia, aequitate, humanitate, atque aliis, quaecunque his terminis comprehenduntur.* quam male, imo quam ridicule hunc locum verterint, quis tam tyro est, qui non videat! Quid enim ultima verba hic denotant, *quaecunque his terminis comprehenduntur?* aut, si possent hic aliquid significare, quomodo ex Graecis ista colligas aut exprimas? In editione Florentina: καὶ τοῖς ἄλλοις, ἐπόσα τοιοῦτος ὅρος ἐϲὶν. Verissime. & *aliis ornamentis, quae sunt in tali* sc. foemina *perfectissima.* quae possunt in foemina omnibus numeris absoluta esse perfectissima & absolutissima. Dudum observavit magnus Casaubonus ad Athenaeum ὅρος & πέρας alicujus rei dici quod volumus intelligi summum esse. Sic πέρας φιλίας, ὅρος πενίας esse *summam amicitiam, summam paupertatem.* His pores hoc exemplum adscribere, quod non ceperunt interpretes. Mallem tamen legere ὁπόσα τοιοῦτοι ὅροϲ ἐϲὶν. & *quae alia sunt talium ornamentorum perfectissima.* Et sic Lucianum scripsisse persuasum habeo.

In eadem pagina, Καὶ τὸ γλυκὺ μείλιχον ἀπὸ τῆϲ γλώττηϲ ἐϲ αὐτὴν ἐκεῖνον, ἢ ἐϲ τὴν πυλίδα μόγιϲ οἰκείαν ὁ Ὅμηροϲ ἂν εἴρηκε. Sic Mſ. Vulgo καὶ τὸ, γλυκὺν μείλιχον, quod tamen non damno. Statim idem codex, καὶ πρᾶον ἐνδυόμενον ἐϲ τὸν ἀκοὸν, & sic legisse videtur interpres, qui bene vertit, *inque aurem blande se insinuans.* est enim ἐνδύεϲθαι *blande & latenter subire, se insinuare.* pro quo mox ἐμβύεϲθαι p. 10. καὶ ἢ κηρὸν ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα, καὶ ἐμβεβυϲμένοι τὸ μέλιχον. *Quin etiam auribus cera obturatis, per ceram etiam cantus penetrabit.* ἐνδύεται, quod in editis extat hic est ἀπροσδόκητον.

Pag. 11. Obscura & insulsa est versio horum verborum; ἔϲτιν γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶϲ συνπλεχθὲν, καὶ πολυειδὲϲ πολλὰ ἐκ πολλῶν ἀπεργαϲάμενον αὐτὸ αὑτῷ ἀνταμιλλώμενον, *Hoc enim perexile esset, & more graphico absolutum, tot formas, & multiforme quiddam, sibi ipsi adversans, ex multis perficere.* Haec Latina quis sanus intelligat? Quid est *more graphico.* verte totum locum: *Hoc enim perexile esset, & more pictorum factum;* (scilicet unam rem pulchram ex variis rebus compositam, uti in καλλιφανεῖ erat factum, nec aliter possunt pictores pulchritudinem ostendere) *Tanta pulchra, & multiforme quiddam, quod secum ipse certat* (utrum scilicet alte-

ro

ro pulchrius sit) *ex multis perficere* scilicet decrevi. Totus locus sic est interpungendus: Σκόπει δὲι δὴ καὶ τὰς ἄλλας. εἰ γὰρ μίαν ὑπῆρξε σὺ δὴ ὀκ πολλῶν συνθεὶς ἐπιδεῖξαι διέγνωκας, ἦτον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κἀκεῖνα τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ὀκ πολλῶν ἀπαπλεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλόμενον. ista verba quasi in parenthesi posita sunt, ἦτον γὰρ τοῦτο καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν. Γράφειν est, pingere, γραφεῖς pictores, γραφικῶς more pictorum. quoties in hoc ipso dialogo leguntur. Sic & Latinis scribere est *pingere*. Plin. in ep. *imagines exscribendas pingendasque*. Martialis: *scriptum testudine sigma*. hoc est pictum, sed ἀνθαμιλλᾶσθαι est certare cum adversario, & si de pluribus, dicitur inter se certare. ἀνθαμιλλᾶται est aemulus, qui cum aliquo certat. Mſ. hic non audio, qui pro ἀνθαμιλλώμενον scribit ἀνθαμιμώμενον.

Pag. 12. Ὀλύμπιον est Pericles. Diodorus Siculus. lib. 12. Ταῦτα δὲ ῥαδίως συνετέλεσε διὰ τὴν δεινότητα καὶ λόγου. διὸ καὶ παῖδα ἀνομάσθη Ὀλύμπιον. Plin. xxxv, 8. *Olympiumque ab eo pictum*, sic pulcherrime hunc locum ex Mſſ. emendavit sagacissimus Fridericus Gronovius, cum in iis legeretur *Olympium Iovem*, in editis ineptius *Clypeumque Athenis*. Sic & Val. Max. v. 10. *Non sine causſa igitur tanti roboris animus ad Olympii cognomen ascendit*, ut erudite hunc locum restituit Christophorus Colerus, ejecto vocabulo *Iovis*. Non longe post Mſ. Ἀτελεστέρως legitur in Mſ. εἰ γὰρ ἴσον εἰ ὃ ἐγγὺς ἀθηναίων ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παρὸσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. *Neque enim aequales sunt, nec quidem proximo intervallo distant* (sed longe scilicet) *Athenienſium respublica, & ista praesens Romanorum potentia*. Edit. εἰ γὰρ ἴση, non male. sed illud magis redolet Athenas. ἴσον nimirum χρῆμα. εἰ δὲ ἐγγὺς est idiotismus Graecus, *ne prope quidem ad illum accedit, longis parasangis ab illa distat*. Vtitur & in sequente dialogo: μὴ γὰρ εἶναι τὸ πλησιάσαν ἄξιον, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μὴ δὶ ἄλλο τινα γυναῖκά γε ὄσιον. *Non enim talibus se dignam esse, ne quidem propius ab illis abesse, neque ullam aliam foeminam*. Sic enim Latinis usurpatur *propius abesse*. Cic. in Catone: *quod eo melius mihi cernere videor, quo ab ea propius absum*.

Pag. 25. Ἀλλ' ὦ τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τι ἐμβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον. *Si quod laudatur ad excellentius, quoad fieri poterit extulerit*. Nec Graeca nec Latina verba reprehendo. Efficacius tamen vetus codex πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τι προβιβάζων. ut apud Latinos *provehens*.

Pag. 27. Miratur Marcilius quos Lucianus sit secutus auctores, cum scribit in dialogo pro imaginibus, Croesi filium auditu acri Melampodem antecellere, cum scribat Herodotus illum fuisse mutum; non surdum. sed ego miror Marcilium hic haerere. Quis ignorat mutos esse quoque surdos: Imo surditatem esse causſam mutae linguae. Qui surdus natus est, loqui non potest. Vnde enim sonos vocum litterarumque percipiat. Fuerunt tamen nostro seculo cum in

Germania, tum in Anglia, qui ſurdos docuerunt motu oris litteras noſſe & pronunciare. de quo extat elegans diſſertatio Georgi Morhofii, viri eruditiſſimi, & noſtri ſtudioſiſſimi. Quin & ſurdi tuerunt his in terris, non nati, ſed morbo catuque facti, qui ex motu labiorum aeque poterant etiam longius a ſe remotos, & muſſitantes intelligere, ac ſi articulatim ſingulas voces auribus percepiſſent. Hi videbant ſonum, non audiebant.

Pag. 38. In Toxaride: Ἀ̓χίλλεως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὴν Θήσεως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἑταιρείαν. In his verbis καὶ τὴν ἄλλην non agnoſcit Mſ. ſunt utique delenda. Latinus interpres vertit, ac ſi legiſſet τῶν ἄλλων, quia in τὴν ἄλλην nulla ſententia ſuberat.

Pag. 39. Turbatus eſt ordo colloquentium, qui ſic conſtituendus eſt. Μνη. Οὐ λέγεις. καὶ ἀρξάσθω ὁπόσῳ ἑκάτερος. Το. καμοὶ δοκεῖ. ὥσπερ δὲ λέγω. &c. dein poſt οὐχ ὅσον ἀπιστεῖν. Μνη. ὁμολογῶμεν, εἴ τι καὶ ὄρκου δεῖν νομίζεις; τίς δ' ἐστὶ τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ φίλιππος; ut haec ultima omnia Mneſippo tribuantur. Nam cum Mneſippus prior narrare incipiat, non poſſunt illa verba ὥσπερ λέγω Mneſippo convenire.

Pag. 43. Ἄλλων τινὰ Κρῆτα νηανίσκον τῶν ὑπωχρύσων, ἐλήφθη. *Alium quendam adoleſcentulum Cretenſem bene nummatum venata eſt.* ὑπώχρυσος eſt ad auri colorem accedens, ſubaureus, ut ſic dicam. ut paullo inferius ὑπόχρως ſubpallidus, non convenit pecunioſo juveni hoc verbum. Videtur litteris tranſpoſitis ſcripſiſſe Lucianus τῶν πολυχρύσων.

Pag. 48. Leve mendum in omnibus editionibus conſpicitur, quod vel a tyrone poterat deleri, ἐγὼ δὲ εὐδαιμίδου πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα καὶ ἥρετο. ſcribendum εὐδαμίδου. Eſt enim ab Εὐδαμίδους. In eadem pagina paullo ante ſine ſenſu legitur, οἱ κληρονόμοι δὲ οἷς ταῦτα παρελέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἦκον οὗτοι ἀφιστῶντες τὰ ὑπ' αὐτῶν. Vertunt: *At haeredes quibus iſta erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnoſcentes ea quae teſtamento erant mandata.* Quid hoc? num ἀφιστᾶν eſt *agnoſcere*? Locus eſt corruptus. Exiſtimo Lucianum ſcripſiſſe ἀπαιτοῦντες τὰ ὑπ' αὐτῶν, *petentes quae in teſtamento illis erant legata.* Nam ἀφιστάω non memini apud quenquam inveniri. ſed ἀπαιτέω Luciano eſt familiare.

Pag. 49. De Menecratis filia deformi, ὧν οὐδὲ μιᾷ πάσης τῆς οὐσίας ἢ πατρὸς, ἧς πρὸ τοῦ κομιδῇ νήπιος ἐκέκτητο κἀξίωσεν ἂν τις τῶν οὐκ ἐνόντων κἀπενήνοθεν ῥᾳδίως ἀναλαβεῖν, ὅτῳ κακοδαιμονία οὐσα τὴν ὄψιν. *Quam ne cum omni quidem patris ſubſtantia, quam ante mulctam poſſederat, dignatus fuiſſet, quiſquam ingenuus ac pauper facile accipere, quae forma eſſet tam infelici.* Sic Eraſmus vertit. Non eſt mirum nullum τῶν οὐκ ἐνόντων hoc ſpinturnicium voluiſſe ducere. Omnino ſcribendum ex Mſ. τῶν ἀγνῶν. *obſcurorum, ex ima plebe.*

Pag. 54. Narrat cum quidam vinctorum in carcere Aegyptiaco limam eſſet nactus, qua ἁπαξίᾳ τι τῶν ἄλυσιν, ἢ ἐδίδοντο ἐξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὸν διειργμένων, καὶ ἀπολύῃ ἅπαντας. Eraſmus cum in-

interpolatore Salmurienſi : *Catenam inſecuit, qua ordine adſtringebantur, cyphonibus in hanc inſertis, ſolvitque omnes.* In Graecis verbis primum non intelligo quid ſit τῶ κλοιῶν εἰς αὐτὸ διειρομένων, multo minus verſionem Eraſmi *cyphonibus in eam inſertis.* διείρομαι eſt *quaero, interrogo.* ſed legendum ex Mſ. διειρομένων. vinculis, quibus ſinguli ſeparatim ligati erant, eos dirimentibus. ὁ κλοιὸς eſt vinculum, quo vinciebantur rei in carcere, ut ſuperius ad tomum primum oſtendit. Cur *cyphones* verterit Eraſmus, ego equidem ignoro, multo minus cur in verbis, quae modo haec praeceſſerunt, interpretatus ſit, *trabem,* τοῦτο γὰρ μόλις πολλὰ ἱκετεύσας τὸ δεσμοφύλακα ἐξιονάσεσθαι δυνατὸν αὐτὸ παραμεῖναι τῷ Ἀντιφίλῳ, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδῆσθαι. *Nam hoc multis precibus a cuſtode carceris vix obtinuerat, ut proxime Antiphilo eademque in trabe vinciretur.* imo *eadem catena.* ſolebant vincti interdum duo treſve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem conjectus, & miles, qui cuſtos ei apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut patet ex Senecae ep. 5. *Eadem catena & cuſtodiam & militem copulat.* iſta vincula ſingularum cuſtodiarum, quibus eorum manus pedeſque conſtricti erant, alligata erant majori catenae, quam dixit Lucianus ἅλυσιν. Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus : *Catenam diſſecuit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam* (ſc. inſertis) *dirimentibus* (ſc. catenatos,) *ſolvitque omnes.* Omnes aut ſaltem paria catenatorum erant vincta compedibus, qui omnes compedes adſtringebantur catenae majori.

Paullo poſt pag. 56. rectius Mſ. καὶ αὐτὰς ἂν σοι τὰς λόγους διεξῆλθον πολλὰς, καὶ ἀγαθὰς *ipſas tibi orationes exponerem multas, & egregias,* αὐτὸς quod in editionibus eſt hic valde friget. Mox idem codex pro vulgato φαῦλον ῥήτορα γενόμενον *ſis malus orator,* pro vulgato φαῦλον ῥήτορα φανόμενον. & paullo ante illae membranae pro διηγησάμην σοι ἀγαθὰς καὶ βεβαίας φίλους, ſcriptum oſtendunt ἀγαθὰς καὶ γνησίας φίλους. *tam bonos & generoſos amicos.* nec ſpernendum quod ſequente pagina in hoc codice legitur, εἰ ἀληθὴς ὁ κυβερνήτης ἐστί. *verus ne quis gubernator ſit.* in editis eſt ἀγαθός.

Pag. 58. Valde quoque probo ſcripturam veteris libri, καὶ ἐφέτας δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν εἰς τὰς συνηθείας συνιέναι, *licet autem ſummum tres in foedus tale coire,* pro communi εἰς τὰς συνηθείας εἰσιέναι, non quod hanc lectionem non poſſimus tueri, ſed quod illa ſit efficacior. Eſt enim σύνειμι vox propria qua utuntur de familiaritate, quam amici ineunt & colunt, uti notum eſt.

Pag. 59. Delenda eſt diſtinctio in his verbis : καὶ πὸς ἁμάξας καταλαμβάνουσι, αὐτάνδρους πὸς τελείους ἁλισκομένους. Pertinet αὐτάνδρους ad ἁμάξας, Αὐτάνδροι ἁμάξαι ſunt currus cum hominibus, quibus uxores & liberos ſuos imponebant Scythae Hamaxobii. Vertendum igitur : *Et curribus potiebantur, quos capiebant cum*

ipſis hominibus, non *cum viris*, ut Eraſmus. Viri enim in caſtris verſabantur.

Pag. 67. Ὁ ὁμόσκυλος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλάνοις ἦν. Eraſmus: *eodem cultu, eademque cum Alanis lingua.* Sed ὁμόσκυλος eſt, qui eodem genere armorum utitur, ut apud Thucydidem. Ὅμηροι τοῖς Σκύθαις ὁμόσκυλοι, *iiſdem armis utuntur, quibus Scythae.* Σκύλη Graecis ſaepe ſunt arma.

Pag. 73. Καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑπολμήσεις τὸν ἰγνύην. *aduncо gladio vulneratus in poplite.* Sed legendum τὸν ἰγνύαν, aut τὸν ἰγνύν. dicitur enim ἰγνύα & ἰγνύς.

Pag. 77. In aſino Καὶ ὅτι ἀργύρεον ἡνιοῦν ἔχει. Cur ἔχει, & non ἔχῃ, ut τρέφῃ, quod ſequitur. Non monuiſſem, niſi omnes editiones etiam Florentinam conſentire in hoc vitio tolerando vidiſſem.

Pag. 78. In κλιποπάλῃ nihili eſt τὸ ἄμμα in his verbis τότ' ἤδη ἐπιδὰς, ἄμμα κατ' ἰξύος δήσας σύνεχε, Bene Mſ. ἄμμα κατ' ἰξύος δήσας, *vincula ad ilia alligans.*

Pag. 86. Ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης περιεργασίας. *O intempeſtivam hanc curioſitatem.* Περιεργασία non memini alibi apud Graecum melioris notae ſcriptorem occurrere, quamvis περιεργάζομαι legatur. Repone igitur ex Mſ. Περιεργίας.

Pag. 88. Os dicit aſino fuiſſe vinculo occluſum ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, & tardius procederet. ὥστε ἴσην τότε, καὶ ἡμέτερα ὁδός. *Iamque tunc ſteti, aſinusque manſi.* Quomodo ſtetit, cum tantopere properaret. lege: ὥστε ἰδίαν τότε. *Tum ſic obdurato ore procedebam.*

Pag. 112. Η' δὲ καπεχρήσατό μοι δεινῶς. Scribe: καπεχρήσατό μοι δεινῶς.

Pag. 114. In Iove Confutato, elegantius in vetiri codice ſcribitur: Δοκεῖ δ' ἂν μοι δικαιότερον ἂν ἡ κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς καὶ αὐτόν σε ἀνάγκασα αἰωρῆσαι ἐκ δ' ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ἐκ δ' καλάμου τὰ ἰχθύδια. *Mihi videtur longe juſtiorem cauſam gloriandi Clotho habere, quae te ipſum attractum ſuſpendet ex fuſo, ſicut piſcatores in arundine piſces.* Vulgati ἰωρῆσαι, quod quidem ferri poteſt. ſed Mſ. lectio facile prae hac Graece doctis ſe probabit.

Pag. 120. Γένοιτο καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φῂς ἐπὶ μηδενὶ χρησίμῳ γίνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητί γε τινι, τῷ ἀνθρώπων πρώτων τὸ βέλτιον. *Hoc ſatis eſt, ſi etiam dicis nullius utilitatis cauſſa ſacra fieri: verum bonitate quadam hominum quod praeſtantius eſt, colentium.* Sic recte interpres *colentium* ſc. Deos. Nihil hic monerem, niſi Mſ. juberet me non praeterire, quod in illo legitur εὐγνωμοσύνῃ, pro χρηστότητι hoc minime damno, alterum tamen eſt efficacius, declarat enim memorem, gratum & benevolum animum propter accepta beneficia. Sic pag. 123, idem codex pro καὶ πρὸς χαρίσεσθαι, ſcribit θυσίας χαράσσεσθαι.

Pag.

Pag. 128. In Iove Tragoedo, scribe ut in Mſ. habetur ὦ χρῶ δέ σε εἶλε παρειάς. Est ex Iliad γ. v. 35. ubi est μιν quod omnium est casuum. mox scribe ex Euripidis Oreste, ἥς οὐκ ἂν ἄχαιτ' ἄχθος. dein idem codex: ἀεὶ χορὸν δ' οἰκεῖον ἱρᾶς. Mox ὡς τοι ὑποθραμματεύειν exponit vetus scholion ineditum ὑποπαιγωδεῖν. quod est versibus tragicis respondere, & quasi secundas agere. Neutrum horum verborum Lexici annotarunt. Iupiter ὑποπαιγωδῇ, illi vero non poterant ὑποπαιγωδεῖν.

Pag. 133. Colossus Rhodius propter ingentes sumtus in se factos sibi θεσπέσιον inter deos vult vindicare, Consulit de hac re Mercurius Iovem: τί ὦ Ζεῦ χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν τὸ πρᾶγμα. εἰ μὲν γὰρ εἰς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκὸς ἐστιν. εἰ δ' λογιζοίμην ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλκωται, ὑπὲρ τὰς πεντακοσιομεδίμνους καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη. Hic locus imperitissime vertitur: *Quid facto opus Iupiter? Nam hoc judicare difficile est. Nam si materiam respexero, aeneus est. Verum si supputem, quot in eo fabricando impensae fuerint talenta, plures quam quingentos modios, & censum equestrem inveniam.* Oedipus sit, qui ultima Latina verba explicet. Quid enim quingenti medimni & equestris census faciunt ad impensas, quas consumserunt in Rhodio Colosso erigendo? non plus sane, quam tenuis & despectus rivulus ad Aegaeum mare. Paullo ante Mercurius, cum Venus quia ab Homero appelletur χρυσῆ, dixisset, sibi quoque inter primi subsellii deos locum deberi, respondit, illam visuram quoque multi auri possessorem Apollinem ἐν τοῖς ζυγίοις καθήμενον, inter zygitas sedentem, hoc est tertiae classis Deos, quia ipsius templum sit compilatum, ideoque Veneri cogitandum, non male secum agi, μὴ πάνυ ἐν ἠλικίᾳ ἐκκλησιάζουσα. Si non inter imi subsellii Deos collocetur, in Deorum conventu. Haec loquendi genera sunt ex republica Athenienſi petita, in qua Solon secundum censum divisit in quatuor classes cives. Tertia classis erat τῶν ζυγιτῶν, qui ducentos medimnos aridorum & liquidorum pendebant reipublicae, & minas decem. Quarta erant θῆτες. Θῆτες ad nullum magistratum poterant adspirare, sed nullum quoque pendebant tributum, ut Romae *proletarii & capite censi.* Eandem translationem retinet in sequentibus, & affirmat si sumtus sint respiciendi in colossum impensi, eum super πεντακοσιομεδίμνους καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη. hoc est eum ante primi & secundi ordinis Deos sedere debere. Πεντακοσιομέδιμνοι erant ex Solonis descriptione primae classis cives, qui ex suis possessionibus capiebant fructus quingentorum modiorum, aridorum simul & liquidorum, & qui aerario pendebant talentum. καὶ τὴν ἱππάδα sc. πελῶντες, hoc est quod tributum equestrem penderent, hoc est equitem cogerentur alere in usum reipublicae. quorum facultates erant modii trecenti, tributum semitalentum. Hi erant secundae classis cives. Hanc distinctionem civium Atticorum lepide Lucianus transtulit ad Deos. Vide Polluc.

VIII, 10. Plutarch. in vita Solonis, & Aristidis, & Meursium in Solone Aristotelis sententiam refellentem.

Pag. 136. Cum Iupiter conquestus esset, de sordibus Mnesithei, qui ex naufragio servatus cum diis promisisset hecatombam, solvit tantum gallum senio confectum, & quatuor grana thuris, ὡς αὐτίκα ἀποθεϑήσων, τῷ ἄϑρακι, μὴ δὲ ὅσον ἄκρᾳ τῇ ῥινὶ ὀσφραίνεσϑαι ϑ' κάπνου ϖροσχόντα, *ut in pruna statim extinguerentur, & vix summas nares feriret fumus ex illis natus.* Mſ. ὀσφρῆσϑαι. Sed. Lege ὀσφρᾶσϑαι. Idem quidem est quod ὀσφρήσεσϑαι, Sed Grammatici observarunt malle Atticos ὀσφρᾶσϑαι, quam ὀσφρήσεσϑαι.

Ibid. Narrat Iupiter se venisse in Poecilem, & ibi varios homines inveniſſe, alios sub dio, alios valde clamentes, ἐπὶ τῶν ϑώκων καϑημένους. *in cathedris sedentes.* Sed Mſ. ϑάκων, & quidem rectius. Nam ϑῶκος est Poëticum, quo Homerus aliique sunt usi, sed ϑᾶκος est scriptoribus pedestribus proprium, & notat sellam, consessum, quamvis illud quoque inveniatur apud Aristophanem.

Pag. 140. Momus ad Iovem: εἶτ' οὐ βραχεῖ ὄψει καϑαλεῖς μετὰ τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δαμίδας, κεκτημένους ϑ', καὶ ἀποσφαττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνεργούς. Benedictus: *Deinde brevi videbis irridentes Epicuros, Metrodoros, & Damidas, victosque & jugulatos ab ipsis patronos hosce nostros.* Apud Latinos sane *jugulare adversarium* legitur, pro ad incitas redigere. Sed Graecos ad ista has voces σφάττειν & ἀποσφάττειν non existimo transtulisse: sane nullum exemplum memoriae succurrit. Emenda sine mora ex Mſ. καὶ ἀποφερτϑομένους ὑπ' αὐτῶν. *Patronos hosce nostros victos, & os eis obstructum esse.* Nam ἀποφέρτειν est os obturare adversario, ut ne hiscere possit. Pollux VIII, 15. ἀποφέρειν τὴν γλῶτταν, ἀποφέρτειν τὸ στόμα ἄμεινον. Aliud est inferius pag. 153. cum Momo intempestiva interpellatione obtudente Deos, Iupiter respondisset, Σὺ ἡμᾶς ἀποσφάττεις ὦ Μῶμε. quod non est, *tu mactas nos Mome*, ut interpretes. sed Latini dicunt: *Enecas nos, Mome*, ut Terentius in Andria IV, 1. *Cur me enecas?* aut *occidis nos*, ut Horat. *occidis saepe rogando.* Sed in hoc ipso dialogo pag. 157, hoc verbum ex Mſ. reponendum est, ἤδη γάρ σε τούτῳ ὀστράκῳ ἀποσφάξω, *ego te hac testa interficiam.* Vulgo frigidius, ἀπορράσω. Paucis versibus ante: τὰ δ' ἄλλα κᾷ ῥᾴον φέρεται, ὡς ἂν τύχοι ἕκαστα συμφορήματα. Melius Mſ. ϑ-ϑέσυρόμενον. *ut quaevis forte trahitur* à vi fluminis scilicet. ϑ-ϑέσυρόμενον pertinet ad ἕκαστον. sed in iis quae modo praecesserunt, non probo ejusdem libri scripturam, quae pro τὰς ποιὰς πέμπειν, prae se fert τὰς πομπὰς πέμπουσιν. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum honorem instituerentur, tamen πομπὰς πέμπειν, nemo dixerit. Ibidem ita & sic Mſ. legendum ἅτε ὑμέτερον ἂν ὄν, *quare vestrarum esse partium*, non ἡμέτερον, sequentia indicant verba, in quibus non damno, τὰς ϑυσίας καμπτόμενον, quod in editionibus extat. non possum tamen non indicare, in vetere libro haberi τὰς ϑυσίας μόνον ἐπαμύνειν. *vobis solis*

ſolis ſacrificia in epulis comedentibus. cum nunc partem ſibi vindicent ſacerdotes, partem qui ſacrificant. & id magis arridet, genioque Luciani eſt convenientius.

Pag. 141. Ex Mſ. legendum, ἤτοι κηρωτῆ, ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ. non ut editiones praeferunt, ἤτοι κιρσωτῇ τινι, ἢ ἄλλῃ μηχανῇ.

Pag. 147. Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστι, ὁ ἀγοραῖος, ὁ ἀνδρὶ τῷ Ποικίλλῳ. πίτλης γὰρ ἀνακεκλῆσθαι, ὀσμίραν σμιγτλόμβῳ τινὰ τὴ ἀνδριαντοποιῶν. Sic ſcribitur in antiquo codice, pro quo in vulgatis habetur ἀναπλατλόμβῳ, quod quidem & ipſum idem notat, ſed alterius eſt interpretatio, Tritius ſcilicet ſubſtitutum eſt minus vulgato. Hoc modo vero verte: *Tuus eſt ſane, Mercuri, frater, forenſis ille, qui ad Poecilen eſt. Itaque pice eſt refertus, cum quotidie a ſtatuariis exprimatur*, ſc. ejus forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἑρμῆς Ἀγοραῖος *forenſis*, quia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, *Mercurius ad portulam* cujus crebra apud veteres mentio. Vide Harpocrationem, & quae ad illum notat Valleſius, nec non Meurſii Athenas Atticas lib. 1. cap. 5. Verba mox ſequentia, ἐπύγχανον μὲν ἤδη χαλκουργῶν ὑποπιτλόμβῳ, τρίον τι καὶ μετάφρενον. ὑπέρεξ δέ μοι χάλκιος ἀμφὶ στόμαχι πλασθεὶς παρῄωρητο μιμητῇ τῇ τέχνῃ, σφεναγίδα χαλκῆ πᾶσαν ἐπιτυπούμβῳ. Vertunt; *cum ad porticum jam fabricarer aeneus, ac perque dorſum, perque pectus ungerer, factuſque inepte thorax corpori meo adpenderet, nec arte diſpari foret, ex aere totus mihi additur balthaeus.* Illepide ſane & imperite. Hoc enim dicit Lucianus: *Cum fabri aerarii picem illeviſſent pectori & tergo, ridiculuſque thorax corpori imitatrice arte fictus eſſet appenſus, omni aeris figura impreſſa.* Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt verſus alicujus Tragici, quamvis in reſponſione Iovis pro πῶϛ ὦ Ἑρμαγόρᾳ βέλτιϛ τραγῳδῶν legatur in Mſ. ἰαμβίζων. Μιμητὴ τέχνη, eſt ars quae imitatur, aut ſimulat, qualis eſt pictorum, & fictorum. Ἑρμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a Iove voce una ex duabus conflata Ἑρμαγόρας.

Pag. 149 Dicit Deos ſaepius ad Aethiopas epulatum ire καὶ ἀνεπαγγέλτους *etiam invocatos.* Sed Mſ. αὐτεπαγγέλτους, quod elegans eſt vocabulum, *qui ſe ipſos invitant, qui condicunt.* Hoc enim Latinis eſt *condicere alicui*, ut apud Cic. 1. ad fam. 9; alicui ſignificare, ſe apud eum coenaturum. Eadem quidem vis eſt vocis ἀνεπάγγελτος, ſed illud tamen exquiſitius.

Ibid. Manifeſtum mendum eſt in his verbis Epicurei Philoſophi, quibus dixerat Stoicos ipſos τάξιν vocare, ἀνάγκλιν. εἶτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τίς σε μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα ᾗ, οἷα ἐστί, καὶ ἐπαινοῖτο καὶ ἐπαινοῖτο, οἰομένῳ τι δεδειχέναι τοῦτο εἶναι, ᾗ καὶ σοφοῖς ἀλλάττεσθαι αὐτῶν ἔφησεν. Interpretes: *Deinde ſcilicet indignaberis, ſi quis te non ſequetur, cum ea quae fiunt, qualia ſunt enumeres & laudes, & putes hiſce demonſtraſſe, horum unum-*

VIII, 10. Plutarch. in vita Solonis, & Aristidis, & Meursium in Solone Aristotelis sententiam refellentem.

Pag 136. Cum Iupiter conquestus esset, de sordibus Mnesithei, qui ex naufragio servatus cum diis promisisset hecatombam, solvit tantum gallum senio confectum, & quatuor grana thuris, ὡς αὐτίκα ἀποδεδώκως, τῷ ἄνθρακι, μὴ δὲ ὅσον ἄκρα τῇ ῥινὶ ὀσφραίνοιτο ὃ κάπνος ἀναχόντος, *ut in pruna statim extinguerentur, & vix summas nares feriret fumus ex illis natus.* Mss. ὀσφρῆτο. Sed. Lege ὀσφρῷτο. Idem quidem est quod ὀσφραίνοιτο, Sed Grammatici observarunt malle Atticos ὀσφρᾴτο, quam ὀσφραίνεται.

Ibid. Narrat Iupiter se venisse in Poecilem, & ibi varios homines invenisse, alios sub dio, alios valde clamentes, ἐπὶ τῶν ἴκρων καθημένους. *in cathedris sedentes.* Sed Mss. ἴκρων, & quidem rectius. Nam ἴκρος est Poeticum, quo Homerus aliique sunt usi, sed θᾶκος est scriptoribus pedestribus proprium, & notat sellam, consessum, quamvis illud quoque inveniatur apud Aristophanem.

Pag. 140. Momus ad Iovem: εἶτ' οὐ βραχὺ ὄψει καταγελῶντας μὲ τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δαμίδας, κρατουμένους ὑ, καὶ ἀποφατομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους. Benedictus: *Deinde brevi videbis irridentes Epicuros, Metrodoros, & Damidas, victosque & jugulatos ab ipsis patronos hosce nostros.* Apud Latinos sane *jugulare adversarium* legitur, pro ad incitas redigere. Sed Graecos ad ista has voces σφάττειν & ἀποσφάττειν non existimo transtulisse: sane nullum exemplum memoriae succurrit. Emenda sine mora ex Mss. καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν. *Patronos hosce nostros victos, & os eis obstructum esse.* Nam ἀποφράττειν est os obturare adversario, ut ne hiscere possit. Pollux VIII, 15. ἀποτρέφειν τὴν γλῶτταν, ἀποφράττειν τὸ στόμα ἄμεινον. Aliud est inferius pag. 153. cum Momo intempestiva interpellatione obtudente Deos, Iupiter respondisset, Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάττεις ὦ Μῶμε. quod non est, *tu mactas nos Mome*, ut interpretes. sed Latini dicunt: *Enecas nos, Mome*, ut Terentius in Andria IV, 1. *Cur me enecas?* aut *occidis nos*, ut Horat. *occidis saepe rogando.* Sed in hoc ipso dialogo pag. 157, hoc verbum ex Mss. reponendum est, ἤδη γάρ σε τούτῳ ὀστράκῳ ἀποσφάξω, *ego te hac testa interficiam.* Vulgo frigidius, ἀποθραύσω. Paucis versibus ante: τὰ δ' ἄλλα κῦρ ῥᾴ φέρεται, ὡς ἂν τύχοι ἔκαστα παρασυρόμενα. Melius Mss. ἀπασυρόμενα. *ut quaevis forte trahitur a vi fluminis* scilicet. ἀπασυρόμενα pertinet ad ἔκαστα. sed in iis quae modo praecesserunt, non probo ejusdem libri scripturam, quae pro τὰς κωμῳδὰς πέμπειν, prae se fert τὰς πομπὰς πέμπειν. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum honorem instituerentur, tamen πομπὰς πέμπειν, nemo dixerit. Ibidem statim & sic Mss. legendum ἄρα ὑμέτερον ἂν εἴη, *quare vestrarum esse partium*, non ἡμέτερον, sequentia indicant verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας καταπαύσων, quod in editionibus extat. non possum tamen non indicare, in vetere libro haberi τὰς θυσίας μᾶλλον ἐπανιέναι. *vobis solis*

ſolis ſacrificia in epulis comedentibus. cum nunc partem ſibi vindicent ſacerdotes, partem qui ſacrificant. & id magis arridet, genioque Luciani eſt convenientius.

Pag. 141. Ex Mſ. legendum, ἤτοι κεραυνῷ πυι, ἢ ἄλλῃ πυι μηχανῇ. non ut editiones praeferunt, ἤτοι κεραυνῷ πυι, ἢ ἄλλῃ μηχανῇ.

Pag. 147. Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστι, ὁ ἀγοραῖος, ὁ ἀπὸ τῆς Ποικίλης. πίτης γὰρ ἀναπίπλησι, ὁσημέραι ἁμαξιτὸν ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. Sic ſcribitur in antiquo codice, pro quo in vulgatis habetur ἀναπλατίζομενος, quod quidem & ipſum idem notat, ſed alterius eſt interpretatio, Tritius ſcilicet ſubſtitutum eſt minus vulgato. Hoc modo vero verte: *Tuus eſt ſane, Mercuri, frater, forenſis ille, qui ad Poecilen eſt. Itaque pice eſt refertus, cum quotidie a ſtatuariis exprimatur*, ſc. eius forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἑρμῆς Ἀγοραῖος *forenſis*, quia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, *Mercurius ad portulam* cujus crebra apud veteres mentio. Vide Harpocrationem, & quae ad illum notat Valleſius, nec non Meurſii Athenas Atticas lib. 1. cap. 5. Verba mox ſequentia, ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιτίζομενος, στρόν τε καὶ μετάφρενον. Θώρηξ δὲ μοι γάλοιος ἀμφὶ στέρνοις πεπαλασθεὶς παρῄωρτο μιμητὴ τῆς τέχνης, σφεφικόδα χαλκῷ πᾶσα συντετυπέμενος. Vertunt; *cum ad porticum jam fabricarer aeneus, ac perque dorſum, perque pectus ungerer, factuſque inepte thorax corpori meo adpenderet, nec arte diſpari foret, ex aere totus mihi additur baltheus.* Illepide ſane & imperite. Hoc enim dicit Lucianus: *Cum fabri aerarii picem illeviſſent pectori & tergo, ridiculuſque thorax corpori imitatrice arte fictus eſſet appenſus, omni aeris figura impreſſa.* Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt verſus alicujus Tragici, quamvis in reſponſione Iovis pro παῖδε ὦ Ἑρμαγόρα βίλτατ τραγῳδῶν legatur in Mſ. ἰαμβίζων. Μιμητὴ τέχνη, eſt ars quae imitatur, aut ſimulat, qualis eſt pictorum, & fictorum. Ἑρμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a Iove voce una ex duabus conflata Ἑρμαγόρας.

Pag. 149 Dicit Deos ſaepius ad Aethiopas epulatum ire καὶ ἀνεπαγγέλτους *etiam invocatos.* Sed Mſ. αὐτεπαγγέλτους, quod elegans eſt vocabulum, *qui ſe ipſos invitant, qui condicunt.* Hoc enim Latinis eſt *condicere alicui*, ut apud Cic. 1. ad fam. 9; alicui ſignificare, ſe apud eum coenaturum. Eadem quidem vis eſt vocis ἀνεπάγγελτος, ſed illud tamen exquiſitius.

Ibid. Manifeſtum mendum eſt in his verbis Epicurei Philoſophi, quibus dixerat Stoicos ipſos τάξιν vocare, ἀνάγκλω. εἶτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τίς σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ μυνόμενα ᾖ, ὁποῖά ἐστι, καλὰ ἐλθυμυμένου καὶ ἐπαινετὰ, οἰομένῳ τι ἀποδεικτὸν ταῦτα εἶναι, ᾖ καὶ σοφιστὰ ἀλλάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. Interpretes: *Deinde ſcilicet indignaberis, ſi quis te non ſequetur, cum ea quae fiunt, qualia ſunt enumeres & laudes, & putes hiſce demonſtraſſe, horum unum-*

quodque immutari providentia. Atqui non permutantur, ſed eundem ſervant ordinem illi ſyderum motus, temporum vices, & quae enumeravit alia. ſcribendum ſine dubio, ut eſt in Mſ. Ἀφ-τάτῃσιν, regi, adminiſtrari providentia. Sic paullo ante Timocles quaerebat, ὑπὸ τοῦ τινι δὲ θεῷ τάττεται ἡ τὰ ὅλα ἐπιμέλεια. *Hoc igitur univerſum nulla ne providentia regitur?*

Pag. 151. Ἐπὶ καθ' ἑαυτὸν ἐΕὐριπίδης, μηδὲν ἐπισυγχύσας τὴ χρείᾳ τὸ θρασύτατον, τὰ δικαίως οἱ λέγῃ, ἄκοντα αὐτῷ τότε παρρησιαζόμενος. Sic lege & interpunge. ἄκοντα pro vulgato ἀκόντῃ, quod tamen cum in hac, tum in Salmurienſi editione typographorum vitio eſt omiſſum, & τότε ex Mſ. repoſui. *Cum ex ſua ſententia Euripides, nulla neceſſitate fabularum compulſus, quae ipſi videntur profert, audi tunc libere loquentem.*

Pag. 152. In verſu Euripidis pro ὑγιεῖς τὸ ἀγκύλαις Mſ. ὑγιεῖς τὸ ἀγκύλας. Mox in alio verſu ὅπῃς ἐστὶν ὁ Ζεὺς verte *quicunque Iupiter ſit.*

Pag. 153. Τοῦτ' πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπηλθεῖ. Mſ. τοῦτ' πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπῆλθεν.

Pag. 154. Ἀλυσπλεῖς ἢ, οὐδὲ ἄλογον οὐδέν τι ἔχει ἡ ναῦς, ὁ μὴ χρεὼν ἦν αὐτοῖς. In Mſ. hic adduntur non nullae voces: ὁ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἦν τοῖς πλοῦν ναυπλεῖν αὐτοῖς. *quod non utile omnino & neceſſarium ſit ipſis ad navigationem.*

Pag. 159. In Gallo ἵν' γὰρ πρὶν ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον μίαν πτερνίδα ἐρᾳάσατο. Mſ. ἵν' γὰρ πρὶν ἀνίσχειν τὸν ἥλιον μίαν πτερνίδα ἐρᾳάσατο. leg. ἀνίσχειν. ſed perinde eſt ſive ſequaris editos, ſive Mſ. Sic & inferius idem codex pag. 160. Ὅπου ἀνίσχει ὁ ἥλιος, pro φαίνει.

Pag. 163. Ἦ Πυθαγόραν ὅτι ἀπεχόμενον κυάμων φαγεῖν, ὡς αὐτὸν εἰ τοῦ κεφαλοῦ ἔτυχε πολεῖς ἰδιῶται. *Aut ſi Pythagoras peccaſſe, & aeque impium fuiſſe, ſi fabas ediſti, ac ſi patris caput comediſſes.* Nimirum, quia Pythagoraei a fabis abſtinebant, quod illorum magiſter eas parentum capitibus eſſe ſimiles docebat. Superius in dialogo Menippi & Aeaci, cum Menippus dixiſſet in pera ſua non niſi fabas eſſe, quas nolit edere Pythagoras, reſpondet hic: Δὸς μόνον, ἄλλα δὲ νεκροῖς δίγμασι ἔμφυτον γδ, ὡς οἶσθ' ἔστι κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκέων σύμβολα. *Da modo. Apud inferos aliae ſunt opiniones. Didici enim hic fabas & caput parentum nihil habere ſimilitudinis.* ubi neſcio cur interpretes vertant κεφαλαὶ teſticulos. quamvis non ignorem alios hanc quoque tradere cauſſam cur Pythagoras fabis abſtinuerit, quia virides fabae ſimiles ſint ἀνδρείοις μορίοις, ut loquitur Lucianus in βίων πράσει. Sed de capite parentis Clem. Alexand. 3 Strom.

Οὐδὲ μὲν ὅτι ἀπέχεσθαι κεφαλῆς ἀπείκασεν κύαμον καὶ τὸ ἐπίλλυσι,

Γ'σὶν τοι κυάμοις τρόφιμον, κεφαλάς τε τοκήων.

Fabas inquit prohibuiſſe Pythagoram, quod ſit legumen flatus excitans,

tans, *non quod parentis capiti sit simile, ut velit ille versus. Idem est fabas atque caput patris edere.*

Pag. 164. Καὶ μέταλλα ὅλα χρυσᾶ κινημένα μοι δοκεῖς. Interpres: & *solidas auri venas mihi videris adduxisse.* Μέταλλα ὅτε χρύσια. *totas auri fodinas*, aut *auraria metalla*. Metalla Latinis & Graecis scriptoribus sunt loca, unde metalla effodiuntur. Iustinus de Philippo VIII, 2: *Auraria in Thessalia, argenti metalla in Thracia occupat.* Sic *damnari ad metalla.*

Pag. 165. Καλὸν γὰρ οὐδὲν κωλύει σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τὴν δείπνου ἐκείνου θεασάμενος, καὶ ἀναμερυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Latinus interpres: *Nihil enim prohibet quo minus denuo coenes, si velut illius coenae somnium reducas, & quae tum ederis, rursum commemoratione quasi rumines.* Προάγειν num est *reducere*? imo id est *educere, producere.* Non potest haec vox hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo codice, ἀναπλάττειν. *si veluti coenae illius somnium, imagineris, animo concipias.* Nam ἀναπλάττειν est φαντάζεσθαι, *imaginari, animo deformare.*

Pag. 166. Συνεχῶς ἐπισκοπῶν, ὁπόσα πω τὰ ποιχῖα εἴη. *Subinde respiciens, quot pedum esset solarii umbra.* Recte sic Salmuriensis interpolator. Alii ineptissime. Veteres enim tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbram. Pollux lib. VI, c. 8. τῇ σκιᾷ δὲ ἐπεκμετρεῖτο τὸ καιρὸν τὸ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἰέναι, ὧν καὶ ποιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἔδει σπεύδειν, εἰ δεκάπουν τὸ ποιχεῖον εἴη. *Umbra vero tempus ad coenam eundi indicebant; quam & ποιχῖον vocabant. Et ποιχίῳ decem pedum existente libandum erat.* Legendum autem ἔδει σπεύδειν *properandum erat* ad coenam cum umbra decem pedum esset quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic mensurabant tempus diei ante horologiorum inventionem, de quo multis disputat maximus virorum Salmasius in Exercitationibus Plinianis. Aristophanes in Ἐκκλησιαζούσαις:

Σοὶ δὲ μελήσει
Ὅταν ἡ δεκάπουν τὸ ποιχῖον λιπαρῶς χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.
Tibi vero curae erit, cum duodecim pedum umbra erit ad laute prandendum ire.

Ibid. Ἀπέχομαι κομψῶς μάλα ἐχημοπτομένῳ, ἀντιρρίψας τὸ τερηδώνιον, ὡς ἐπὶ θατέρου γένοιτο ἡ ἀναβολή. *Abeo nitide admodum cultus, sic obverso pallio, ut qua esset parte purissimum ea videretur* sic interpres. nec reprehendo, nec hic audio veterem codicem, qui pro ἀναβολὴ legit μεταβολὴ. sed ἀναβολὴ est ipsum pallium. Glossae ἀναβολὴ *amictus, amiculum.* Inferius in Timone: τὸ σχῆμα ὑστολὴς καὶ κόσμιος, τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τῷ ἀναβολῷ. *Cultu decorus, atque ornatus, incessu ac pallio modeste composito.* Sic alibi eidem ἀναβεβλημένῳ ὑστολῶς est qui incedit pallio decore composito.

Pag. 168. Εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον καπικεῖσθαι αὐτῷ, ἐμὲ καπικλίνεσθαι φίλοντος, ὡς ὀμοτράπεζον εἴκρυψ. in Mſ. ὑπακαπικλίνεσθαι. quod

quod minime damnandum. *Cum, inquit, nemo vellet accumbere juxta eum, me ibi collocarunt infra ipſum, ut in eodem lecto jaceremus.* ſic hic locus interpretandus. Ὁμοτράπεζοι, ſunt qui in eodem lecto triclinari cubant. In ſingulis lectis tres accumbere ſolitos nemo humanior paullo neſcire poteſt.

Ibid. ſcribendum, ἄκρε ἤδη καὶ τὸ σύμπιον. ſic Mſ.

Pag. 169. Parvae ſunt duae labes, quae videntur a typographis profectae, ſed quae tamen omnes inquinant editiones, in quibus ſcribitur χαρίπσιν ὀμοιαι, pro χαρίπεσσιν ὄμοιαι. & ὅπ χρυσῷ πὴ χλωρῷ ἐσφήκωτο, pro ὀσφήκωτο. Sic enim apud Homerum Il. ε. v. 51. cujus ſunt, ut liquet, verba.

Pag. 170. Ὁπ τὸ ἕτερον ἤψων τοῖς Κρονίοις, δύο τόμους ἐ ἀλλάντων ἰμαλών. *Cum duobus extorum fruſtis injectis legumen coquerem ſaturnalibus.* ἔψω quidem mutuatur ſua tempora ab ἑψέω, ſed quod dudum repudiarant Atticorum aures, ut οἱ χαμαιπετῶν παῖδες docuerunt. Itaque pro ἤψων malebam olim ἥψον, ſed poſtea Mſ. mihi oſtendit legendum eſſe ἤψησα, & pro τόμους, τμήχη. ſed ἀλλάντες, ſunt *botuli*, *farcimina*, non inteſtina.

Pag. 171. Ἐπεὶ ἦ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ πινακῆ, ὁ τὸ τρύβλιον φιλείχων, ἅσμενος ἐξελαύνῃ, ἀλουργῆ καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος. Et quae ſequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec eſt unde pendeant ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους. Salmurienſis quidem interpres multa infarcit, alia omittit, & cetera miſere vertit: *Poſtquam vero pridie mortuus fuiſſet, omnes illas pecunias juxta leges, Simon ille gaudens eſſert, purpurea hyſginoque tincta veſte indutus.* Ἰὺ κεῖνται in Graecis Simon *ille gaudens eſſert?* Nam ἅσμενος ἐξελαύνει aliud eſt ut ſtatim videbimus. Cur omiſit τὰ ῥάκια τὰ πινακῆ, ὁ τὸ τρύβλιον φιλείχων. Poteratne flagitioſius in hoc loco interpretando quiſquam verſari? Nec melius Eraſmus: *At ſimul ac mortuus eſt nuper, univerſis illis opibus juxta leges Simon ille, qui coria patria, quia patellam circum lingebat, gaudens purpura oſtroque circumtectus.* In his nulla eſt ſententia. Ad prima autem verba ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους addendum εἶλε, quod vitio librariorum intercidit, aut ſimile quidem. In ſequentibus quoque aliquid periit ὁ τὰ ῥάκια τὰ πινακῆ nihil habent unde pendeant, & nihil ſignificant, ſed ex Mſ. haec jactura egregie ſarcitur, qui in prioribus unum aut plura verba periiſſe luce meridiana clarius oſtendit, quamvis & ipſa συνέχεια & ratio ſatis indicet. Sic autem in vetere codice hic locus ſcribitur: Ἐπεὶ ἦ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους, καὶ τῶν ἐκεῖνο ὁ τὰ ῥάκια συνειλημμένος τὰ πινακῆ, ὁ τὸ τρύβλιον φιλείχων, &c. Pulchre ſane & vere. Sic igitur locum totum ſcribe & verte: ἐπὶ ἦ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους * ... Σίμων. Καὶ τῶν ἐκεῖνο ὁ τὰ ῥάκια συνειλημμένος πινακῆ, ὁ τὸ τρύβλιον φιλείχων ἅσμενος ἐξελαύνῃ ἀλουργῆ καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος. *Poſtquam vero pridie mortuus*

* εἶλε.

eſſ.

eſt, omnia illa ſecundum leges cepit *Simon.* Et *nunc ille qui pannis ſordidis indutus erat, qui catinum lingebat, hilaris equo vehitur, purpurea, & coccinea veſte amictus.* ἄσμενος ἐλαύνῃ eſt laeto & alacri animo equo vehi, ἐλαύνειν eſt ſubaudito ἵππον, *equitare.* ut apud Latinos *vehere* ſc. ſe equo, pro *vehi* frequenter legitur, ſic & ἐξελαύνειν, & ἐπεξελαύνειν. Herodot. ἐξήλασε ἐς ἤθεα τὰ ἑωυτοῦ. *equitavit ad ſuam domum.* ἐξελαύνειν proprie Germanis & Belgis eſt uitrijden. Hyſginus quidem color differt a coccineo, cum ſit medius inter purpuram Tyriam & coccinum, poteſt tamen *coccineus* verti. Hyſginus enim color conficiebatur ex purpura, quae coccino ſuperinducebatur, ut dudum docuere viri doctiſſimi. Vide Salmaſ. exercitat. Plinian.

Ibidem. Non reprehendo vulgatam, αἱ ἢ ἀπειλῆσιν ἀνελεῖν αὐτὰς· ſed magis tamen probo libri veteris ſcripturam, in qua αἱ ἢ ἀπειλῆσιν ἀνηρτῆσθαι αὐτὰς. *Minantur ſe ipſas ſuſpenſuras.* Hae ſunt & minae & facinora mulierum perdite amantium. In hoc ipſo Luciano non unum eſt exemplum.

Pag. 172. Εἶτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγου τῶ ψηγμάτιον ἤκειν ἐς τὸν βίον, ἐξ ἐκείνης ἐπιτιμώμενος. Salmurienſis: *Itane neglexi infelix vel pauca fruſta in vitam importare, cum illo eſſem alitus.* Sed ἤκειν ψήγμασι ἐς βίον ſignificat ne *fruſta importare in vitam?* In editione Baſileenſi Graeca 1555 legitur, ὀλίγων τῶν ψηγμάτων ἤκειν. Conſtat ſane ἤκειν conſtrui cum ſecundo caſu, ut apud Herodotum οὗ ἥκω χρημάτων, *ſum pecunioſus, dives.* οὗ ἥκω φρενῶν apud eundem *ſum prudens.* Sed dum ſemper οὗ aut πόρρω, adjunctum habet. Quod conciſe dicunt οὗ ἥκειν τῶν χρημάτων, integrum eſt, οὗ ἥκων ἐπὶ πολὺ τῶν χρημάτων. Sed hic habere locum non poteſt, ne nunc dicam ὀλίγου legi in Mſ. Florentina, Aldina, ceteriſque editionibus. In Florentina vero editione ſcribitur ἦκον pro ἤκειν. Inde mihi perſuaſi excidiſſe & hic verbum φέρειν. Et legendum ἤκειν φέροντα. *Omiſi ferre invitam.* Eſt loquendi genus, ut multa hujus generis alia, Graecis peculiare, ἥκω φέρων eſt *fero.* Iſaeus: ὃ μνοιμένας Δημάκης ἥκῃ φέρων. *non adfert factas teſtamenti tabulas.* Apud Poëtas vero, imprimis apud Homerum, infinita talium locutionum ſunt exempla.

Pag. 173. Scribe: ἐγὼ ἢ τοσοῦτός σοι φημὶ ὑπερφυὴς μηδὲν γένεσθαι τότε. Et ſic legit interpres Latinus, quamvis omnes editiones Graecae μηδὲ.

Ibid. Καὶ οὕτως εἰς Ἰταλίαν ἐκπλέοντας ὅτε διέβημεν τὰς κατ' ἐκεῖνα ἔλληνας, ὥστε θεὸν ἤδη με. Interpolator: *Et cum in Italiam rurſum vela feciſſem, eo affectu Graecos ejus temporis imbui, ut me Deum praedicarent.* Palmerius cum vidiſſet in ultimis verbis labem haerere, cenſebat legendum eſſe, ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. Sed una immutata litterula vidi puer fere ſcribendum eſſe, ὥστε θεὸν ἄγειν με. *ut me pro Deo ducerent*, ſeu *haberent.* & vere me vidiſſe Mſ. poſtea declaravit qui eandem ſervavit ſcripturam.

Pag.

Pag. 175. Mſ. Μακρὸν δ' ἂν γένοιθ' καθ' ἕκαστα.

Pag. 177. Οὔτε πράγμασι ἔχειν λογιζόμενον, ἢ ἀπίστων, ἢ τοῖς κακοῖς τοῖς οἰκονόμοις ἀφαιρετόν, οὐδὲ τοῖς φροντίσιν λογίζεσθαι. Vertunt: *neque ſupputandis, aut repetendis pecuniis occuparis, neque cum ſceleratis diſpenſatoribus conflictaris, neque curis diſtraheris.* Sed cui perſuadebit τοῖς φροντίσιν λογίζεσθαι eſſe *curis diſtrahi*? ne dicam τὸ λογιζόμενον eſſe in eadem ſententia repetitum inſcite, & in ultimis verbis eſſe ἀκατασκεύαστον. Optime Mſ. καὶ πρὸς τὰς φροντίδας μεριζόμενον. *Et talibus curis diſtractus, talibus curis preſſus μεριζεται τοῦς τι eſt alicujus rei particeps fieri.* Obvia ſunt exempla.

Ibid. Ἑσπέρας τοῦ δείλου ὀψίας, λυσιτέλουν λοῦ δειπ̃. Vertunt: *Sero ſurgis crepuſculo, &, ſi libuerit, lavaris.* Praeſtat *ſera veſpera.* Duplex enim erat veſpera prior, & ſerior, Veſpera prior ſtatim erat a prandio, poſterior cum ſol occideret, Atticis, δείλη, πρωΐα, καὶ ὀψία. Suidas: Δείλη ὀψία ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. δείλη πρωΐα, ἡ περὶ ὄρθρου ὥρα, ἡ μὴ τὸ ἄριστον. *Sera veſpera circa ſolis occaſum: Veſpera prior, a quae eſt a prandio.* Nam verba ἡ περὶ ὄρθρου ὥρα, ſunt tanquam inſulſa delenda. Heſych. δείλη πρωΐα, ἡ μετ' ἄριστον ὥρα. δείλη ὀψία, ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. *Veſpera prior eſt tempus a prandio, Veſpera ſerior, quod eſt circa ſolis occaſum.* Hinc & *ſerus veſper* Latinis. Varro: *Neſcis quid ſerus veſper vehat.*

Pag. 178. Ἢ Διονύσιος καθαιρεθεὶς τῆς τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκει. Salmurienſis: *Aut cum Dionyſius tyrannide abdicatus Corinthi litteras docet.* Latinis *abdicare magiſtratum* dicitur is, qui ſponte illum deponit, & exuit ſe ipſe dignitate: *Abrogatur* vero magiſtratus ei, qui illo ab alio exuitur. Mallem igitur: *abrogata tyrannide*, aut *exutus tyrannide.* Sed Mſ. non inſcite. ἢ Διονύσιος καθαιρεθεὶς τῆς τυραννίδος ἐν Κορίνθῳ γραμματικὴς διδάσκει, μὴ τηλικαύτην ἔχειν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. *Aut Dionyſius, poſtquam extincta eſt tyrannis Corinthi Grammatiſta docet, poſt tantum imperium pueros ſyllabas connectere cogens.* γραμματικαὶ enim dicebantur, qui pueros docebant prima elementa Grammatices, Grammatici vero, qui Poëtas & alios ſcriptores interpretabantur. pro ἀναγκάζων idem codex διδάσκων, quod non probo, quia modo id vocabulum praeceſſit. Sed mox rectius in illo exaratur: ποίᾳ ποτ ἐπιτροχῇ ἐκείνῃ ζ βίᾳ, quam in vulgatis ποίᾳ τινὶ ἐπιτροχῇ ἐκείνῃ ζ βίᾳ, *quale illud vitae genus eſſe olim expertus es.* Nam τινὶ ἐκείνῃ non bene junguntur.

Pag. 179. Cum recenſuiſſet regiarum divitiarum affluentiam, ſubjicit, καὶ ἡ ἄλλη τῆς τρυφῆς πᾶσα ἐξ ὑπερβολῆς ἐξηγκυμένη, Vertunt: *reliquaque omnis tragoedia principatus, ſupra quam credi queat, ingens.* Quid ſit *tragoedia principatus ingens*, quaerant, quibus libet ληρεῖν, & tempus perdere. Vertendum *reliquaque regius omnis apparatus, ſupra modum ingens: τραγῳδία* δὲ τῆς eſt *regii faſtus choragium*, omnia, quibus reges ſuperbiunt, & ſuam oſten-

oſtentant potentiam. Amat hoc vocabulum Lucianus ut ſuperius notavimus.

Ibid. Alios conſcenſis tectis aedium magni aeſtimaſſe, ſi illis licet videre τὰς προπέμποντας, τὰς ἐπομένας, *anteambulones*, & *a tergo ſequentes*. Optime Mſ. τὰς προπομπεύοντας qui ante me ibant, pompam quaſi regiam ducentes. Nam προπέμποντας, eſt *praemittentes*.

Ibid. Hoc quoque vitioſum eſt in verbis mox ſequentibus, ἢ Ζεὺς ἐκ παγκάλου χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένου, *Aut Iupiter omnibus partibus decorus, auro & ebore compactus*. Sed unde pendet χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. Mſ. ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. quis dubitet ſic ſcribendum?

Ibid. Sequitur pervenuſta comparatio tyrannorum cum Coloſſis & ſtatuis affabre factis a praeſtantiſſimis artificibus, ſed in quibus intus nihil videatur, niſi vectes, clavos, ſtipites, καὶ πίτυλα ὑπόπηλον, hoc eſt, ſi fides interpretibus, *picemque ſublitam*. ſed Mſ. καὶ πίτυον, καὶ πηλὸν, & *picem*, & *lutum*. ὑπόπηλος eſt vocabulum nihili, quod nuſquam legitur. Dicendum fuiſſet πήλινος. ſed quid moramur vera lectione inventa? Sic ſe ſcripſiſſe paulo poſt oſtendit quoque ubi Micyllus dicit, ἀθλίως ἔφησθα τὸ πηλὸν, καὶ τὰς γόμφους, καὶ μοχλὰς, οἵτινες εἶεν ὁ δρχῆς. *Nondum oſtendiſti lutum, & clavos, & vectes regni*.

Pag. 181. In his quoque verbis maculae ſunt eluendae veteris codicis ope, quae ſic eduntur: ὁ γὰρ κίνδυνος ἐμοὶ μὲ εἰ παραλιθοὶ τὸ σμιλίον, καὶ ἀμάρθοι τ τομῆς τ ἐπ' ὀλίγον π ἀμαξαι & δακτύλε σπερμόντα. Latinus interpres: *Nam mihi hoc unum periculi eſt, ut ſi paullulum aberret ſmilion, deflectatque a recta inciſione, ſummum ſecantis digitum exiguo tingat ſanguine*. Ἀμάρτειν non conſtruitur cum ſecundo caſu. ſed legendum ex Mſ. αἱμάξαι τὰς δακτύλας σπερμόντα ὀλίγον π. & vertendus totus locus: *Mihi enim hoc unum periculum eſt, ſi ſcalpellum aberret, deflectatque ab inciſione recta, digitos leviter ſecando vulneret*.

Ibid. Regi ſcenico tribuit Micyllus ξίφη ἐλεφαντόκοπα, καὶ ἐπίσειον κόμαν. *eburneis capulis gladios, & comam ventilantem*, ſic interpres. Sed hoc nullus mortalium intelligit. Κόμη ἐπίσειος eſt *coma promiſſa*, quae flagellat cervices, *Coma vaga & volucris*, ut Tertullianus loquitur, quae motu corporis aut aurae facile movetur. Pollux IV, 19. ubi agit de perſonis Comiicis: πρὸ γὰρ ἐπισείου φρονήσεως ὄντα, καὶ ἀλαζόνι, καὶ τῷ χαίτῃ μέλανι, καὶ τῷ κόμᾳ, ἐπισείου δὲ τοίχας. *Militi vero, qui a coma dicebatur* ἐπίσειος, & *jactabundo, eſt color & coma niger, moventur* ſeu *vibrantur capilli* Philoſtratus in imaginibus deſcribit Cyclopem χαίτῃ ἀναστατον ὀρθὴν, καὶ ἀμφιλαφῆ πίτυος δίκην. *jactantem rectos crines & multos inſtar quercus*. Talis ἐπίσειος κόμη mihi videtur conſpici in Alexandri Magni nummo, quem cum alii, tum Iacobus Sponius nuperius attulit in antiquitatibus Curioſis Gallice editis.

Ibid.

Ibid. De hiſtrionibus Regis perſonam gerentibus, *ὧν ἔνια πολλὰ γίνεται προσκρούσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέσῃ, γέλωτα ὀλιγάκις παρέχει τοῖς θεαταῖς. Quod ſi quis, qualia plerumque accidunt, ipſorum aliquis impingens, media in ſcena cadat, riſum profecto movet ſpectatoribus.* ſic interpretantur. In Mſ. pro προσκρούσας habetur κενεμβατήσας & pro παρέχει, παρέχοι. Vocabulum rarum eſt *κενεμβατεῖν, in locum vacuum venire*, ubi ſit cadendum, ut ſi quis putet ſe per ſcalas, illis ablatis, ex editiore loco deſcendere, neceſſe eſt ut cadat. Plutarchus in Flamino, cum narraſſet Graecos in ludis Iſthmiis, praeconis vocem qua liberos illo eſſe juſſerat, tanto excepiſſe plauſu, ut corvi ſupervolantes in ſtadium deciderint, cauſſam hujus rei reddit: *αἰτία δ' ἡ τοῦ ἀέρος ῥῆξις. ὅταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὴ καὶ μεγάλη φέρηται, διασχισθεὶς ὑπ' αὐτῆς ὁ ἀντερείδων τοῖς πτομένοις, οὐκ ὀλίγοις ποιεῖ, καθάπερ κενεμβατοῦσι. Cauſſa eſt diviſio aeris: cum enim multa & elata vox mittitur, diviſus ab ea non ſuſtinet volucres, ſed facit ut decidant, ut ſolet iis evenire qui in loca vacua veniunt*, ubi nullum eſt ſolum, cui inſiſtunt, ubi eſt hiatus, ſicut in foſſis, & puteis. Non vero in ſcena plana illos hiſtriones, de quibus loquitur, cadere, ſed de altiore loco in humiliorem & depreſſiorem, oſtendunt ſequentia, ubi totum corpus gravi illorum *κενεμβατούντων* lapſu vulnerari, & violari ait. Hujus vocabuli vim cum non cuperent ſcioli, ſubpoſuerunt notius & tritius *προσκρούσας*. Fuiſſe vero in theatris non unum locum, ubi hiſtriones poterant praecipites cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquorum locis, tum ex Pollucis lib. IV. c. 19, ubi agit de theatri partibus.

Pag. 182. Dicit Alectryon: Nullam vitam humana tranquilliorem eſſe, ſi modo ſit *μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις, καὶ χρείαις ἐμμετρημένοις, naturalibus duntaxat cupiditatibus & uſibus circumſcripta.* Sed quis dixit *ἐμμετρέω*, aut ubi legitur *ἐμμεμετρημένος*? Nuſquam quam in hoc loco, qui merito ſuſpectus fuit viris doctis. Mſ. noſter ſcribit *ξυμμεμετρημένος*. Optime. Thucydides lib. 2, *ἐν οἷς εὐδαιμονῆσαί τε ὀλίγοις καὶ ἐπλούτησαν ξυμμετρήσαντες. Quorum vita ſimul & mors felicitate circumſcripta eſt*, hoc eſt qui viri & morientes fuerunt felices.

Ibid. *Καὶ μὴν τειχορυχεῖν με σπουδαγχόσιος*; Laborare hunc locum vidit Marcilius. ſed remedium praeſentius nobis Mſ. offert, in quo legitur, *εἰμὴ καὶ τειχορυχεῖν γε σύ με ἀναγκάσεις. Num te me compelles parietes perfodere*? Praecedentia vero verba ſic diſtinguenda ſunt: *πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων θυρῶν; quomodo hoc* fieri poterit, *clauſis foribus*?

Pag. 183. Locus eſt qui me diu torſit, praeſertim cum nihil in antiquo libro mihi eſſet praeſidii ad eum emaculandum. Nam inquinatum eſſe nullus dubitabam. Quis enim haec interpretetur, ὁ δ', loquitur de Simone cerdone, qui luculentam creverat hereditatem, *ὡς δὲ πράξειεν ἀπεῖναι τὰ κατ' ὄμφακα*. Vertunt: *At ille rurſum*

coria

coria calceis assuenda obrodet, ebiberque. Serice aut Scythice si interpres locutus esset aeque intelligeretur ac nunc intelligitur. quid enim *ebibet*? quid bibere ad corii rosionem? Dein ubi in Graecis sunt coria *calceis assuenda*? κατάμαξα sunt soleae, quae calceis suppinguntur, & pedibus teruntur. At pro λάπτειν si legas, ut sine dubio legendum λάπτειν, omnes tenebrae discutientur, quae locum hunc reddiderant inexplicabilem? πτιόω est sordibus inquino, maculo, λάπτιόω est sordibus purgo, emaculo, Hesych. λάπτειν, λάπυστον. πτῖον· ῥύπος. λάπτιστον est *sordibus purgatur.* πτῖον· *enim est sordes.* Sic hunc Hesychii locum emendandum vidit olim Henricus Stephanus, cum in editis libris legatur ἀπτεῖν, & recte Stephanum legisse hic Luciani locus argumento est. Sententia igitur, Graecorum Luciani verborum haec est: *At ille rursum soleas obrodens sordibus purget.* Nam sutores etiam ore soleas crepidarum lingendo, & si quid dedecet dentibus abradendo ut magis niterent, emundasse videntur.

Pag. 184. Περὶ τ ἱκπωνά ἐστι ὃ πάνυ ἐπιμελὲς. Typographi vitium esse ducerem, nisi in omnibus editionibus inveniretur. Scribendum enim περὶ τ ἱκπτῖνά ἐστι ὃ πάνυ ἐπιμελὲς.

Ibid. Τὰ ἢ ἱκκαιδέκα οἶδε Σώυλος. Mss. unam vocem, quam & exigit sententia, interponit, quae recipienda est. τὰ ἢ ἱκκαιδέκα οἶδεν, οἶμαι, Σώυλος. *At sedecim vidit, opinor, Sosylus.* Nam se dubitare, non certo scire num viderit, ex sequentibus licet cognoscere. Paullo inferius: σιώπησον ὦ Μίκυλλε μὴ κλέπτωμεν παρόντες ἡμᾶς. Vertunt: *Tace Micylle, ne nos praesentes prodas in furto?* Quis furabatur? Atqui jam Gallus praedixerat furari non licere, nec quicquam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco est *in furto?* Ista igitur verba dele, si Graeca recte velis intelligere.

Ibid. Σοὶ γὰρ ὄμοιος ἐγὼ καὶ τὰ πτύελα τοῦ μάλης ἔχω. Elegantius & ἀστειότερον Mss. τὰ πτύελα τοῦ μάλης ἄπτιμι ἔχων. De quo loquendi genere paullo ante monui.

Pag. 185. Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τῶν ἐπὶ φρονήσει, ἀναλογιζόμενον τὰς τύχας, καὶ τὰς δακτύλους κατασκληκότα. Interpres: *Vides hunc etiam curis invigilantem, digitis contortis usuras supputantem.* Sed δακτύλους κατασκληκὼς, non est *contortis digitis*, sed *cujus digiti contabuerunt.* Sic paullo ante de Simonide: καὶ κατασκληκὼς ὅλος ἐπιπονὼς τοῦ φρονήσει. *Et totus contabuit, & extenuatus est curis.* Sic igitur verte: *Vides hunc etiam vigilare prae curis, supputare usuras, & ejus digitos contabuisse* ut solent esse hominum morbis aut curis confectorum digiti. posses etiam vertere *digitos ejus occalluisse, callo fuisse obductos*, sive *callo induruisse* assidua supputatione. & hoc malo. Mox nescio cur σίλφη Latine vertatur *silpha*, ut paullo ante σμίλιον, *smilium*, cum Latina lingua has voces ignoret, & in ea suppetunt commodae, nimirum *blatta*, & *scalpellum*.

Pag. 186. In Icaromenippo. Valde fallor, aut ſcribendum eſt non longe a principio: πάλαι γάρ ἐπικρεῶμαί σε ἀδολεσχοῦντα ἥλιόν τε καὶ σελήνας, ἔπ᾽ ἴσης τε φορητὸν τοῦτο σταδίους τινὰς, καὶ ἀδολέσχας ὑποξενίζοντα. *Et enim jamdudum te ſequens audio ſoles & lunas, & ridicula illa, ſtadia quaedam & paraſangas tanquam peregrinum jactantem.* Vulgo legitur σταθμοὺς manſiones. ſed σταδίους & ἀδολέσχας rectius junguntur quam σταθμοὺς & ἀδολέσχας. Si quis tamen malit vulgatam tueri, per me licet, praeſertim ſilentibus veteribus libris.

Pag. 188. Verba haec Menippi non aſſecuti ſunt Eraſmus & Salmurienſis interpres, cum καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὸν ἐπὶ τούτοις ἀσυδῆ ἀχολίαν τῆς ἀληθοῦς ἀσυδαίας ἀντιλαβὼν, ἀνακύψειν ἤδη, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην, interpretantur: *Contemptis his atque horum ſtudio, adjectoque animo ad ea quae ſunt vere bona, hinc emicare, & ad univerſi naturam ſuſpicere ſum conatus.* ἀχολίαν τῆς ἀληθοῦς ἀσυδαίας ἀντιλαβὼν, non eſt *adjecto animo ad ea quae ſunt vere bona.* ſed haec ſignificant cum praecedentibus καὶ τὸν ἐπὶ τούτοις ἀσυδῆ, & *earum rerum ſtudium abſtractionem a veris bonis eſſe ratus, ſurſum oculos tollere, & univerſum reſpicere ſtudui.* ἀχολία ſaepe eſt impedimentum, quo aliquis avocatur & abducitur a negotio & re quadam.

Pag. 191. Καὶ τοὺς ἐπὶ τούτῳ αὐτῶν διαλεγομένους καταγέλασον. Interpres: *eos damnantes qui de hoc veluti uno quopiam diſputarent.* αὐτῶν delendum videtur, ſi Graece loquutus eſt Lucianus, uti ſemper accurate & emendate locutus eſt. In Mſ. eſt αὐτὸν. quod nec ipſum hic locum habere poteſt.

Pag. 194. Πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀπεσπάσθαι vertit Eraſmus, *plurimum nubium emenſus.* ſed ἀπασπᾶν eſt avellere, avertere. Forte legendum ἀναπλᾶς hoc eſt, quod volebat Eraſmus, *cum ſupra plures nubes evolaſſem.* Inferius in hoc catalogo: Διονύσους ἐμοῦ τὸν ἀνεπτόμενον δόματ᾽ ἐς αἰγιόχοιο Διὸς. *me ipſum movens evolavi ad Iovis Aegiochi domum.*

Ibid. Leg. τὸν τῶν ἱππομόλων Θρηκῶν. ex Iliad. γ. v. 4. non ἱπποπόλων ut editur vulgo, quibus hic nullus eſt locus.

Pag. 199. Οὗ μὴν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι. Eraſmus: *ubi erant convivia.* cum ſit, *alibi erant convivia.* Sic Ariſtoteles in Oeconomico quater uſus eſt ἔ pro *alibi.*

Pag. 201. Scribe τῆς μυρμηκιᾶς. μείλιγμα ἐφίεσθαι. Nam μυρμηκιὰ eſt ἡ μυρμήκων ὁπὴ, & mox ἀνεπτόμην δόματ᾽ ἐς Αἰγιόχου Διός.

Pag. 203. Vide ineptias interpretum haec verba ὑπεπίμπλη γὰρ ἡ ψυχὴ τὸ παράδοξόν μου καὶ ἐπιδημίας. καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσδοκῶν, τὸ αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους, sic vertentium: *Non nihil enim ipſos turbabat, novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent.* In qua verſione nihil ſani neſcierunt

ὅσον

ἤσυ ἤδη πω, & ἤσυ ὔπω eleganti idiotismo Graecis significare *jam jam*, *paulo post*, quod dudum observavit magnus Budaeus. Verte: *Turbabat enim eos non nihil nec opinus meus adventus*, & *quod statim* vel *mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent*.

Pag. 206. Non absurde Mſ. ἐφοπάτειν τοῖς ἀνέμοις καὶ τοῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν. Vulgati ποιεῖν. *praecepit ventis & tempestatibus, in quibus esset elaborandum.*

Pag. 207. Censeo Lucianum scripsisse τὰς τε Ἡσιόδε θεογονίας ἦσαν ἡμῖν. *Hesiodi Theogonias canebant.* non ἃ θεογονίας, ut vulgo legitur.

Pag. 112. In his accusato Mſ. pro ἐδὲν ἦσαν κνήσασθαι τὸ ὦς, φασι χαλῶ ἄγων. scribit ἐδὲν ἦσαν ἀλφαίσασθαι τὸ ὦς, φασιν, χαλῶ ἄγων. *Non tantum otii habens ut aurem inveniat*, hoc est, *tangat*. ἀλφαίω & ἀλφαίνω est invenio.

Ibid. Ἄργεια κρία, καὶ χαλάσας ἐς τὸ αὐτὸ ἴψωπες. Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de Rege, quid tum ageret, apud Herodotum lib. 1. c. 47. Meminit etiam superius in Iove Tragoedo.

Pag. 213. Nec haec verba ceperunt interpretes, ἐ γὰρ μόνον κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετὸς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμην καὶ ἀφεστάζας τέτευγμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπηλλαγμένον. cum sic interpretantur: *Non enim solum generalibus illis meae administrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus administratis, ceu curarum parte subleuato, quiescere mihi licet.* αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες sunt *speciales curae*, quae singulis sunt impendendae, & opponuntur τοῖς κεφαλαίοις διοικήσεως, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur. Sic autem vertes. *Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipse rexi & gubernavi, levatus & solutus sum curis his particularibus.*

Cur pag. 114. in omnibus editionibus est μερμηρίζω? quis enim nescit μερμηνίζω Homericum esse verbum?

Pag. 216. Αὐτοχίδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων, ἢ τεκτόνων ἀθρόοι. Mſ. ἀθρόοσθιον. *Philosophi extemporanei ex coriariis & fabris facti oberrant.*

Pag. 218. Mſ. Αὐτὴ μὲ σύτωθή πω ἐπὶ Ξ πάγῳ κάθησο. *Tu vero hic in colle consideto:* male in editis καθῆσαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis usurpatur, hic tamen collocari non potest.

Pag. 220. Καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν ἢ ἀναγκαιοτέρων ἀθρόχολεῖ. Vertunt, *inprimis quibus nihil rerum necessariarum cura est.* Περιαχολεῖν est verbum quod Graecia non novit, nec nosse potest. lege, ἀναγκαιοτέρων πέρι ἀχολεῖ. *praecipue quos nullum negotium necessarium avocat, impedit.*

Pag. 221. Ὁ μισθὸς πρὸ ὁκοίου ἡμέρης δίκης. *Merces pro quoquo judicio*

tres oboli. Haec erat merces constituta, quae Athenis judici dabatur. Pollux Onomast. VIII, 5. τριωβόλιον ὁ τῇ δικαστῇ διδόμενος μισθός. *Tres oboli, data judici merces.* Aestimatur autem obolus Atticus octo chalcis, seu *stufero* Batavico, chalcus vero, quem Batavi *deutam* vocant. Sic & patroni caussarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipso dialogo: πολλοί γὲ, οἳ κἂν ἐπὶ τριωβόλῳ ἀμφ' ἀγκῶνα ἐπιμοι. *Sunt multi, qui vel trioboli gratia disrumpi parati sunt.*

Pag. 222. Τὰς πλακοῦς πρότερον διαλύσωμεν, αὗται γὰρ εἰς ὕστερον διδύσκουσιν. *Antiquiores*, illas, inquit interpres, *prius dirimamus; Hae autem postea judicabuntur.* Non rejicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet Mſ. lectio, in quo πλακοῦς πρότερον διανύσωμεν. *priores prius expediamus* sc. causſas.

Ibid. Πλὴν ἀλλὰ κλήρῳ ἴνδικα. Sic Mſ. *verumtamen sortire decem.* Editi, πλὴν ἀπὸ κλήρου.

Ibid. Γὰρ καὶ τὰς ὑστεραίας ἤδη Ἀθήνησιν ὁ Ἀρείῳ πάγῳ ἀπεκληρώσαμεν. sic Mſ. Ἀττικῶς. Vulgo ὑστεραίας.

Pag. 223. Οὐθεὶς ἐθηλήσει γε τῇ φωτερᾷ συναγορεύσων μίδῃ. *Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari.* Puer vidi legendum ὁ φωτερᾷ. Et nunc firmat Mſ. in quo. οὐθεὶς ἐθηλήσῃ ἴνγα τῇ φωτερᾷ συναγορεύσων μίδῃ. *Nemo volet aperte patrocinari ebrietati.*

Pag. 224. Dicitur ebrietas ἁρπαστὸν νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα. Vertunt *praereptus cum esset adhuc adolescens tenellus.* sed reponendum ex Mſ. ἁρπαστὸν νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα, *ad se rapiens, seu attrahens adolescentem etiam tunc & valde tenerum.* pro quo c. 26. dicit, ἀφ' ἑαυτὸν ἀφέστηκεν, & statim, προσάγεται αὐτῶν τὰς πολλάς.

Pag. 227. Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὸν ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεσθαι γένεσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ προδίνης τῇ ἡδονῇ ἔφυγον τοὺς πόνους. *Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem & Thesеum, num voluptati indulgentes, evitarint labores.* Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum in prioribus verbis ἀφότερον inserere Mſ. ἐκεῖνά γε αὐτὸν πρότερον ἐρωτᾶτε, *haec prius illam interrogate.* dein pro προοδίνης in illo, ut & Anglicano scribi πειθόνης. *num persuasa a voluptate*, ut alludat ad Herculem Prodicium apud Xenephontem, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra.

Pag. 228. Καὶ ὧν φησι κεφάλαιον τὸ πόνον τὸν διδαμονίων ἡγεμόνα λῆρον οἰηθῆς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθους ὁμοίους ἀπέφυγε. Vertitur: *Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos sermones & labyrinthis similes evitavit.* In Mſ. legitur ᾗ ὧν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ, τὸ πόνον, ἐπὶ κεφαλαίῳ, ὃ κεφαλαίῳ, & apud Thucyd. ἐπὶ κεφαλαίῳ est *uno verbo*, quod & Latinis, *denique*, aut, ut Cicero, *quid quaeris? noli quaerere.* Idcirco sic vertes: *Et quam ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem esse, pro nugis habens, ambiguos illos sermo-*

nes,

nes, & labyrinthis similes evitavit. quamvis vulgatam non damnem, quae sic potest explicari commode, *& quam felicitatem, caput* seu *summam omnium laborum, ait esse, pronugis habens.*

Ibid. Ὥσπερ ἱκέτην ἐπὶ τὸν ἐλέου βωμὸν ἐπὶ τὸν ἡδονὴν καταφυγόντα, sic rectius Mſ. *Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tanquam ad misericordiae aram confugerit.* editi: φεύγοντα, ſed tum non confugiebat, ſed ante confugerat.

Pag. 230. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτὸν κατεδικασάτωσαν. Male interpretantur: *indicta igitur cauſſa ipſum condemnent.* Eſt enim, *ipſum condemnent quia non obierit vadimonium.* Sic ἐρήμην ὀφλεῖν, eſt *vadimonii deſerti reum eſſe.* Pollux VIII, 8.

Ibid. Ἐρήμην λύειν, eſt *deſerti vadimonii abſolvere*, & iterum agendi facultatem dare.

Pag. 232. Αὐτὸν ἢ τὸν γενέτην ἑαυτοῦ. Mſ. αὐτὸς δὲ.

Pag. 233. Ἔνοχον τῇ κακώσεως non eſt *vexationis* obnoxius, ut volunt interpretes, ſed *malitioſae deſertionis reus.* Pollux Onom. lib. III. 3: ἀποπίμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπὴ, καὶ ἀπόπεμψις, καὶ ἀποπέμπειν δίκη. καὶ κακῶν, καὶ δίκη κακώσεως. πρόικος, οἶτος. καὶ τεκνωτὸν, ἀπόλειψις, καὶ δίκη τοῦδε ἢ ἀνδρὸς ἀπολείψεως. & ineptiſſime ab interprete Latino κακῶν & κάκωσις, *affligere*, & *afflictionis poena.* Hic locus, ut plurima alia in Polluce non poſſunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult ἀποπομπὴ & ἀπόπεμψις dici de viro, qui repudiat uxorem. κακῶν & κάκωσις de eo qui eam deſerit. ſicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deſerit, ſive nuncio remiſſo, ſive, ut puto, malitioſe, & ſine cauſa. De τῇ ἀπολείπειν, vide quae notavi olim ad Soloeciſtam. Quamvis δίκη κακώσεως ſit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adverſus liberos, & pupillos. Vide Harpocrationis Lexicon.

Pag. 235. Ἐς ἢ τὴν Ἀκαδημίαν, ἣ ἐς τὸ λύκειον ἐλθόντε, τῷ βελτίστῳ τούτῳ ἀφελόγῳ συμπεριπατοῦν, ἐρέμα ἀφελεγόμενος. πολὺ ἔχων. &c. Vltima ſic leguntur. In Mſ. cum aliquot verborum incremento: ἐρέμα συνδιαλεγομένους, τὸ ἐπαινεῖν καὶ κρότου δεομένους. πολὺ ἔχων. *placide diſputantes, laudes & plauſum non deſiderantes.* quae Luciani eſſe nemo inficiabitur.

Ibid. Dialogus dicit ſe ἀναβαίνοντα ὑπερόπτην ἢ ἀρκτοῦ. ſed ὑπερόπτην ſimpliciter ſignificat *ſuper coelum*, vel *in coelo.* Mſ. ὑπὲρ τοῦ οὐρανοῦ ἢ ἄρκτου. *ſuper coeli dorſum*, hoc eſt ſupra nubes, Dialogus autem hic cum de rebus ſublimibus loquitur, τραγῳδεῖ, καὶ μετέωρα βαίνει.

Pag. 236. Οὔτε πεζὸς εἰμὶ, οὔτε ἐπὶ τῶν μετεώρων βέβηκα. Interpretes: *Neque pedeſtris, neque ſublimis incedo.* ἐπὶ μετεώρων βαίνειν non eſt Graecae loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετέωρον βαίνειν. Deinde num μετέωροι opponuntur πεζικοῖς? Nihil certius,

tres oboli. Haec erat merces conſtituta, quae Athenis judici dabatur. Pollux Onomaſt. VIII, 5. τριωβόλιον ὁ τῷ δικαστῇ διδόμενον μισθός. *Tres oboli, data judici merces.* Aeſtimatur autem obolus Atticus octo chalcis, ſeu *ſtufero* Batavico, chalcus vero, quem Batavi *deutam* vocant. Sic & patroni cauſſarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipſo dialogo: πολλοί γὰρ, οἱ κἂν ἐπὶ τριωβόλῳ ἁμίλλαν ῥαγῆναι ἕτοιμοι. *Sunt multi, qui vel trioboli gratia diſrumpi parati ſunt.*

Pag. 222. Τὰς πυλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὖτις δ' εἰς ὕστερον διδιηθησόμεθα. *Antiquiores*, illas, inquit interpres, *prius dirimamus; Hae autem poſtea judicabuntur.* Non rejicio hanc ſcripturam, ſed mihi tamen magis arridet Mſ. lectio, in quo πυλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν. *priores prius expediamus* ſc. cauſſas.

Ibid. Πλὴν ἀλλὰ κλήρῳ ἴσθι. Sic Mſ. *verumtamen ſortire decem.* Editi, πλὴν ἀποκλήρῳ.

Ibid. Γ' δὲ καὶ τὰς ὑστερείας ἤδη Ἀθήνησιν ὁ Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν. ſic Mſ. Ἀττικῶς. Vulgo ὑστερείας.

Pag. 223. Οὐθεὶς ἐθελήσει γε τῷ φασιρᾷ συναχαρίσασθαι μίθῃ. *Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari.* Puer vidi legendum ὁ φασιρᾶς. Et nunc firmat Mſ. in quo. ὑθεὶς ἐθελήσῃ ἴσχε τῷ φασιρᾷ συναγορεύσαι μίθῃ. *Nemo volet aperte patrocinari ebrietati.*

Pag. 224. Dicitur ebrietas πρόσαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα. Vertunt *praereptus cum eſſet adhuc adoleſcens tenellus.* ſed reponendum ex Mſ. προσαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα, *ad ſe rapiens, ſeu attrahens adoleſcentem etiam tunc & valde tenerum.* pro quo c. 26. dicit, πρὸς ἑαυτὸν ἕλκυσασα, & ſtatim, προσάγεται αὐτῶν τοὺς παλλακούς.

Pag. 227. Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὸν ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεσθαι μάλιστ' ἂν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ προσθίντες τῇ ἡδονῇ ἔφευγον τοὺς πόνους. *Verumtamen illud ab ipſa quaerite, quales putet fuiſſe noſtrum Herculem & Theſeum, num voluptati indulgentes, evitarint labores.* Nihil hic reprehendo, ſed moneo tantum in prioribus verbis πρότερον inſerere Mſ. ἐκεῖνά γε αὐτὸν πρότερον ἐρωτᾶτε, *haec prius illam interrogate.* dein pro προσθίντες in illo, ut & Anglicano ſcribi πιοθίντες. *num perſuaſa a voluptate*, ut alludat ad Herculem Prodicium apud Xenephontem, cui voluptas omnibus modis perſuadere conabatur, ut ſua ſequeretur caſtra.

Pag. 228. Καὶ μὰ φησι κεφάλαιον τὸ πόνον τὸν δύσμορον ἡδονῆς μέγιστον λῆρον οἰηθῆς, τοὺς μὲ ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθους ὁμοίως ἀπέφυγε. Vertitur: *Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos ſermones & labyrinthis ſimiles evitavit.* In Mſ. legitur καὶ μὰ φησι κεφαλαίῳ, τὸ πόνων. ἐπὶ κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίῳ, & apud Thucyd. ἐν κεφαλαίῳ eſt *uno verbo*, quod & Latinis, *denique*, aut, ut Cicero, *quid quaeris? noli quaerere.* Idcirco ſic vertes: *Et quam ut uno verbo dicam, laborum ais felicitatem eſſe, pro nugis habens, ambiguos illos ſermones,*

nes, & labyrinthis similes evitavit. quamvis vulgatam non damnem, quae sic potest explicari commode, *& quam felicitatem, caput* seu *summam omnium laborum, ait esse, pro nugis habens.*

Ibid. Ὥσπερ ἐκείνῳ ἐπὶ τῷ ἥλιῳ βωμὸν ἐπὶ τῷ ἡδονῷ καταφυγόντα, sic rectius Mſ. *Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tanquam ad misericordiae aram confugerit.* editi: φεύγοντα, sed tum non confugiebat, sed ante confugerat.

Pag. 230. Τοιγαροῦν ἐρήμῳ αὐτὸ καταδικασάτωσαν. Male interpretantur: *indicta igitur causa ipsum condemnent.* Est enim, *ipsum condemnent quia non obierit vadimonium.* Sic ἐρήμῳ ὀφλεῖν, est *vadimonii deserti reum esse.* Pollux VIII, 8.

Ibid. Ἐρήμου λύειν, est *deserti vadimonii absolvere*, & iterum agendi facultatem dare.

Pag. 232. Αὐτὸν ἢ τὴν γυναῖκα ἐκεῖνον. Mſ. αὐτὸς δὲ.

Pag. 233. Ἔνοχος δὲ κακώσεως non est *vexationis* obnoxius, ut volunt interpretes, sed *malitiosae desertionis reus.* Pollux Onom. lib. III. 3: ἀποπίμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπὴ, καὶ ἀπόπεμψις, καὶ ἀποπόμπης δίκη. καὶ κακῶν, καὶ δίκη κακώσεως. πρᾶγος, σίτου. καὶ τἀναντίον, ἀπόλειψις, καὶ δίκη τοῦδε ἢ ἀνδρὸς ἀπολείψεως. & ineptissime ab interprete Latino κακῶν & κάκωσις, *afflictionis poena.* Hic locus, ut plurima alia in Polluce non possunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocablis quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult ἀποπομπὴ & ἀπόπεμψις dici de viro, qui repudiat uxorem. κακῶν & κάκωσις de eo qui eam deserit. sicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deserit, sive nuncio remisso, sive, ut puto, malitiose, & fine causa. De τῇ ἀπολείπειν, vide quae notavi olim ad Soloeciſtam. Quamvis δίκη κακώσεως sit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adversus liberos, & pupillos. Vide Harpocrationis Lexicon.

Pag. 235. Ἐς ἢ τὸν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ ἀφιλόλογα συμπεριπατῶν, ἐρέμα ἀφιλοτίμως. πολλὰ ἔχων. &c. Vltima sic leguntur. In Mſ. cum aliquot verborum incremento: ἐρέμα συνδιαλεγομένους, ἢ ἐπαίνων καὶ κρότου δεομένους. πολλὰ ἔχων. *placide disputantes, laudes & plausum non desiderantes.* quae Luciani esse nemo inficiabitur.

Ibid. Dialogus dicit se ἀναβαίνοντα ὑπερορᾶν ἢ ὄρους. sed ὑπερόρων simpliciter significat *super coelum*, vel *in coelo.* Mſ. ὑπὲρ τὰ νῶτα ἢ ὄρους. *super coeli dorsum*, hoc est supra nubes. Dialogus autem hic cum de rebus sublimibus loquitur, τραγῳδεῖ, καὶ μετέωρα βαίνει.

Pag. 236. Οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τὰ μετέωρα βέβηκα. Interpretes: *Neque pedestris, neque sublimis incedo.* ἐπὶ μετέωρα βαίνειν non est Graecae loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετέωρον βαίνειν. Deinde num μετέωροι opponuntur πεζικοῖς? Nihil certius,

legendum esse, ut olim vidi, & nunc vere me vidisse Mſ. docet, *ἐπὶ τὸ μέτρων βίβημα. neque in metris incedo*, hoc est neque in prosa, nec poëtice scribor: genus meum dicendi non est quale est illorum, qui oratione soluta utuntur aut philosophi, aut oratores, aut historici, nec quale est poëtarum, sed est ex utroque mixtum. Mox *καὶ ὑπὸ τῶ συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκώς*, non est, ut interpretantur, *continuis interrogationibus praefractus*, sed exilis, exsiccatus, jejunus, macilentus, de qua voce superius non nihil notavi. Paullo ante repone particulam ἢ suo loco, ex quo exciderat, *πάντα γὰρ μᾶλλον ἂν ἤλπισε ἢ τὸν λόγον τοιοῦτον ἐρεῖν εἰς ἐμέ*.

Pag. 237. *Ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενον πρὸς αὐτὸν σμικρολογεῖσθαι. quod tenuia illa & exilia cum ipso sedens argutari non soleo.* Mſ. pro τὰ ἰσχνὰ scribit τὰ γλισχρὰ & pro καθήμενον σμικρολογεῖσθαι, legit, καθήμενος σμικρολογεῖσθον. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor ne ego quoque σμικρολογεῖσθαι, qui haec annotem.

Pag. 242. In Parasito, definitio artis habetur: *τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐκ καταλήψεως συγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῷ εὖ τῷ βίῳ*. Sic scribe partim ex edit. Florentina, partim ex Mſ. Interpretes verterunt: *Ars est quae constat ex perceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem.* Vbi est in Graeco *consentientes*. Dein quid Latinis sint *coexercitatae* nemo dixerit, Verte: *Ars est corpus perceptionum, quae exercitae sunt ad quendam utilem vitae finem.* sic contra *ἀσυγγύμναστοι καταλήψεις* sunt perceptiones. pag. 292. quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae vide pag. 243. ubi hanc explicat definitionem.

Pag. 245. *Τέλος χαρίσεσθαι ἔμμισθον*. Sic se restituisse ait Bourdelotius. & sic Mſ. qui addit *ἄλλο*, *τέλος χαρίσεσθαι ἄλλο*, sed εἶναι retinendum esse constat ex Homeri Odyss. ι. *v.* 5. unde haec hausta sunt, unde etiam liquet in altero mox versu legendum πλήθουσι τραπέζας, ut & extat in Florentina.

Pag. 248. *Τῷ δὲ δικαίῳ ἔστι μάλιστα ἐπὶ---- ἔστι δὲ χρήματα ὑπὲρ ὧν ἀπολογήσεται ἀχθεσθείη, καὶ πάντα ἴσχει*. *At vero parasito neque coquus est*, &c. *neque pecuniae quo quibus causam dicere gravetur.* Sic interpres: non bene equidem. Illi dicuntur *ἀπολογεῖσθαι* qui se defendunt contra impugnantem. Hic est *ἄπτεται*. lege ex Mſ. *ὑπὲρ ὧν ἀπολωλεκέναι ἀχθεσθείη. neque pecuniae, quae amissa cruciet ur.*

Ibid. *Ἀπήλθε κλαίων, ὥσπερ παιδὸς τὸ διδασκάλου*. sic recte Mſ. vulgo *τὸν διδασκάλων*.

Pag. 249. Sine dubio quoque scribendum *ὁ δὲ παράσιτος οὐδὲν ἴσχει πλὴν τροφῆς ἅμα τῇ ἀρξαμένῃ τῆς τέχνης. At parasitus simul atque artem orsus est, victum habet.* ἅμα τῇ ἀρξαμένῃ est σὺν τῇ ἀρξαμένῃ, vel σὺν τῇ ἀρχῇ. edit. male. ἅμα τὸ ἄρξασθαι.

Pag.

Pag. 257. Ἀλλὰ τί δὴ τοῦτο εἰκάζειν, ἔχοντες αὐτῶν ὑποδείγματα. Vnde pendet εἰκάζειν? ſcribe ex Mſ. ἀλλὰ τί δεῖ τοῦτο εἰκάζειν; ſed *quid opus eſt iſta comparare.*

Ibid. Dicit nullum Rhetorem aut Philoſophum belli tempore ſuſtinere in campum deſcendere, & extra muros prodire. εἰ δέ τις παρεδύσατο, φημὶ τοῦτον λειψανδρίᾳ τὴν τάξιν ὑποφεύγειν. *Quod ſi quis coactus id ſuſcepit, hunc deſerta acie abſceſſiſſe dico.* Sed quid ſuſcepit? *prodire in campum?* Sed vix Graecos ſic loqui exiſtimem. Mſ. belliſſime παρετάξατο. *Si quis vero in acie cogetur ſtare.* Παρατάττεσθαι eſt *inſtrui in acie.*

Pag. 259. De Socrate, cum ex proelio in palaeſtram aufugiſſet, πολὺ δὲ αὐτοῦ ἀστειότερον ἐδόκει μὴ μεθεσμωμένων καθεζόμενον ἀφοδίζειν, καὶ συνδιατριβὰς συνδιαλύειν τοῖς συντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. quae ſic verterunt: *Ipſe multo urbanius videbatur, cum adoleſcentulis ſedendo ſe ſe ornare, & ſecum verſantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum quis unquam audivit Socratem ſe ornaſſe, aut pueros ornari in palaeſtra, ubi nudi corpus exercebant? Vide ſequentem dialogum de gymnaſiis ubi ſe non ornaſſe in iis, ſed pulvere commaculaſſe dicuntur. Adde ἀφοδίζειν non ſignificare *ſe ornare*, ut volunt interpretes. Omnia ſunt abſurdiſſima. Cogitabam olim pro ἀφοδίζειν legere παίζειν, *ludere cum pueris*, nam ſic & alibi locutus eſt. ſed poſtea in Mſ. deprehendi veram ſcripturam, in quo legitur ἀφορίζειν, ſed ſcribendum ἀφαίζειν, *garrire.* Eſt in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobat oblique παιδιαστίαν. Nam ἀφαίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio, Homerus Iliad. Z.

Αὖτ' ἄρ' ἔμελλε
Στρέψασθ' οἷ χάρις ὅθι ἧ ἀφαίζε γυναικί.
quando jam erat
Digreſſurus e loco ubi cum ſua colloquebatur uxore.

Et Iliad. χ.

Τῷ ἀφαιζέμεναι ἅτε παρθένω ἠΐθεϊ τί,
Παρθένος ἠΐθεός τ' ἀφαίζετον ἀλλήλοισιν.
Cum hoc confabulari, ceu virgo adoleſcensque.
Virgo & adoleſcens confabulantur inter ſe.

Hinc ἀφαίνης eſt blandus mulierum ſermo, quibus capiunt animos virorum. Idem Poëta de ceſtu Veneris:

Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ἀφαυτὺς
Πάρφασις.
Ibi eſt quidem amor, ineſt deſiderium, inſunt blanditiae
Illicientes.

Recte enim antiquus interpres ἀφαυτὺς πάρφασις, conjungunt, & Etymologicum magnum exponit ὁμιλία ὑδηκάσιμος, colloquium quod praeparat, hoc eſt animum ad amandum & conſuescendum incitat. Idem: ἄφεγε αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταὶ, οἱονεὶ ὁμιλητρίαι τινὲς ὦσαι, ὑδὲ τὸ ὁμοῦ ἡδυπνοεῖν γάμου ἐν συνηθείᾳ. ἐξ αὐτοῦ ἡ ἀφαί-

ζειν λίγατυ, τὸ τὰς ἄνδρας γυναιξὶν ὁμιλεῖν. vide sequentia. Significat Lucianus Socratem in palaestra non de virtute disputasse cum ephebis, sed colloquia habuisse plena amoris, ac blanditiarum.

Pag. 270. In Anacharside: *οὐκ οὖ πηλῷ δήπου γε, ἀλλὰ ψάμμου τοιούτου βαθείας ὑποβαλλόμενοι εἰς τὸ ὀρύγματα ἐπαμήσαντί τι ἀλλήλους*, Sic Mſ. non *παρέπιπτον*, ut editur. *Sed hi non in luto sed altam arenam in fossa subjicientes se invicem illa adspergunt.* Paullo post dicit *ἐπιπαίπτειν τὸν κόνιν.* Haphen intelligit. de qua Mart. VII. ep. 67. *Et flavescit haphe.* Sed de hac & aliis ad palaestram pertinentibus viri docti jampridem egerunt copiose, vide imprimis eruditissimum P. Fabrum in Agonistico II, 2, & 5, & 22.

Pag. 284. *Οἱ δημόσια πᾶσι πυξίνοις ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι.* sc. *νόμοι* leges, *quae majusculis litteris scriptae omnibus publice legendae proponuntur.* Quid *ἅμα* hic sibi velit non video. In editione Florentina legitur: *μεγάλοις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι.* In Mſ. vero *μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι*, ut omnino scribendum est.

Pag. 289. *Ὑπερφάλεας τάφους.* Mirum hoc manifestum vitium, quod olim Marcilius animadvertit, tolerari, cum non tantum in Florentina editione & Mſ. sed & in interpretis libro recte legatur *τάφρους.*

Pag. 296. Recte Mſ. *μηδ' ἀπαγορεύειν τοὺς τραυματίας, ἢ κεκμάτας, ἢ δ' ἄλλως δυσχερῶς. Ne vulnerati aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant*; sic non male interpres, sed male vulgati sensim *μὴ ἢ πραγορεύειν.* Nam quis usus est τῷ προσαπαγορεύειν, aut quid potest significare? Paullo ante *ἀλγηδονιζόμενοι μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως. usque ad extremam animi defectionem.* Et 297. *μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες.*

Pag. 300. De luctu. *Τὸ δὲ μίγιστον ἡ Ἀχερουσία λίμνη προσκεῖται. Quodque est gravissimum praejacet Acherusia palus.* sic interpres. sed scribendum ut Mſ. *προσκεῖται, Acherusia palus adjacet.*

Male vertunt pag. 301. *Ἐρινύες, ποιναί. Furiae, poenae.* Cum sit, *Erinnyes, Furiae.*

Pag. 302. *Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸν ἕστηκε. Tantalus in ipsa palude stat.* Sic interpres. Cur omisit *αὐτὸς*? quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset *Tantalus in ipsa palude ipse stat.* legendum *αὖος. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖος ἕστηκε. Tantalus in illa ipsa palude siccus stat*, quippe qui *mediis sitiebat in undis.* Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus codex.

Pag. 305. *Οὐ γὰρ συμφορὰ διαστρέψει. non pervertet concubitus*, sed rectius antiquis liber *οὐ γὰρ συμφορὰ διαστρέψει. non te depravabit, corrumpet concubitus*, non tuam valetudinem labefactabit. *παρεστρέφειν* est *avertere, abducere, διαστρέφειν distorquere, corrumpere.*

Pag. 308. In Rhetorum praeceptore: *ἐρωτᾷς ὦ μειράκιον ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιτο καὶ τὸ σεμνότατον τοῦτο καὶ πάνδημον ἔπαθλον σοφιστὴς φῶτος εἶ-*

ναι

τὴν δίξιν. *Sciſcitaris adoleſcens quo pacto Rhetor evadere, & venuſtiſſimum illud, vulgoque celebratum nomen ſophiſta ipſe cenſeri poſſis.* Sic interpres. Sed in Mſ. eſt πάνυμον ὄνομα venerandum *illud & quod ab omnibus colitur nomen.*

Pag. 313. Εἶτά τι οὐ κελεύσει ζηλᾶν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἄνδρας, ὑλαῖα διαβλήματα διαλεθεῖς τῶν λόγων, ἃ ῥᾴδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶν Ἡγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτου. Vertunt: *Inde te priſcos illos viros imitari jubebit, inutilia orationum proponens exempla, nec imitatu facilia, qualia vetuſtae ſunt conſtructionis, Hegeſii, Cratetis, Neſiotae.* Primum vertendum *Hegeſiae.* Ἡγησίας enim Magneſius intelligitur ille orator qui ut Cicero de eo ait in Bruto de claris oratoribus, Chariſii voluit ſimilis eſſe, ac ſe ita putavit Atticum, ut viros illos prae ſe penes agreſtes putaret. *At*, inquit Cic. *quid eſt tam fractum, tam imminutum, tam in ipſa, quam tamen conſequitur, concinnitate puerile?* in Oratore dicit, eum Lyſiam voluiſſe imitari, ſed particulas incidiſſe, numeros infregiſſe, & concidiſſe, non minus ſententiis peccaſſe, quam verbis, ut non poſſit quaerere, quem appellet ineptum, qui illum cognorit. Strabo XIV Geograph. tradit eum principem fuiſſe ſtyli Aſiatici, & corrupiſſe receptam conſuetudinem Atticorum oratorum. Fragmentum ex ejus oratione laudat idem Strabo lib. IX: Ὁρῶ τὸν Ἀκρόπολιν, καὶ τὸ ἄδυτον τῆς Πειθοῦς ἐγγὺς τὸ σημεῖον. ὁρῶ τὸν ἐλαιῶνα, καὶ τὰ ἱερῶν γάμων μύστης. Ἐκεῖνο Λεωκόριον. τοῦτο Θησεῖον. ἐν δυνάμει δηλῶσαι καθ' ἓν ἕκαστον. *Video arcem, & quod in illo eſt tridentis ſignum. Video Eleuſinem, & ſacrorum ſum myſtes. Ibi eſt Leocorium, hic Theſeum. Non poſſum enarrare ſingula.* Dein legitur in Mſ. Καὶ τὰ ἀμφὶ Κράτητα καὶ Νησιώτου. quod eſt verius. Fuit quidem Crates Trallianus Rhetor, cujus meminit inter decem hujus nominis claros viros Diogenes Laërtius, lib. IV. in Cratete, ſed is fuit obſcurus. Critias vero celebris fuit diſcipulus Socratis, corruptus a Theſſalis, & unus ex triginta tyrannis. Cic. de claris Oratoribus, cum dixiſſet de Themiſtocle, Pericle, Cleone, *huic*, inquit, *aetati ſuppares Alcibiades, Critias, Theramenes, quibus temporibus quod dicendi genus viguerit, ex Thucydidi ſcriptis, qui ipſe tum fuit, intelligi maxime poteſt. grandes erant verbis, crebri ſententiis, compreſſione rerum breves, & ob eam ipſam cauſam interdum ſubobſcuri.* vide Philoſtratum lib. I. de vitis Sophiſtarum in Critia. Per νησιώτου vero intelligit Gorgiam Leontinam ex Sicilia, quae κατ' ἐξοχὴν νῆσος dicitur, quia inſularum maris mediterranei fuit maxima, is fuit Empedoclis diſcipulus, & principatum inter antiquiſſimos Sophiſtas tenuit. Vide Philoſtratum lib. I. de Sophiſtis, & Plutarchum in vitis Rhetorum.

Ibid. Πόνον ἢ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὑδατοποσίαν, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, ἀναγκαῖα ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα φράσαι. Interpres: *Laborem autem, vigilias, aquae potum, & ſqualorem, haec omnia neceſſaria, & inevitabilia dicet.* Squalor non deſideratur in ſtudioſis eloquentiae. Mſ.

λιπαρὶς *assiduitatem*. quod reponendum. superius idem mendum ope codicis antiqui delevimus.

Pag. 315. Φαίη ἂν τις αὐτῷ πρὸς σὲ ἄδει πως ἀπαπασάμενον ὀπίσω ἴπ λοιπὸν τὸ κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν σαῦτο. Vertunt: *Te igitur ita compellabit, reliquam adhuc tibi comam demulcens, & tenerum illud ac jucundum subridens.* Vbi est in Graeco *tibi*? Theod. Marcilius legit ἀποπασάμενον, *dimota nempe a fronte in tempora*, inquit. sed Mſ. legit ἐπιπασάμενον, hoc est capillos promittens pectendo scilicet & comendo, non discipuli, sed suos, ut pulchrior & comtior videretur, majoreque polleret auctoritate. Sic in Anthol. ἐπιπάσσαλος γένυα dicitur, qui barbam comit & expandit. Discipulus non multum comae amiserat, sed magister erat calvaster, ideoque dicit ὀπίσω ἴπ λοιπὸν τὸ κόμης. Mox pro αὐτῷ δείδα Mſ. αὐτὸς δείδα.

Pag. 316. Ἕπου μόνον ἃ Κλυτίου μέλημα οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλου πάντα. Interpres insulse: *solum o gloriolae studium ea, quae dico, sequere, ac omnia imitare.* Num κλήπος est *gloriola*? Verte *O Clytii deliciae*, qui curae cordique eris Clytio. Sic & φιλότης amor, pro homine quem amamus tenerrime. sic μέλημα cura, pro qui nobis curae est. Clytius est Rhetoris nomen.

Pag. 319. Τὸν ἀρραβῶνα ϗ ὠνήμιον. Mſ. τὸν ἀρραβῶνα ϗ ὠνόμιον. *pro arabo dicunt* πρωνόμιον. Πρατήμιον, ἐπιτήμιον, ὠνητήμιον, est *mulcta*. sed ὠνομία ἡ, & ὠνόμιον τὸ est praerogativa, ut constat ex Suida, & Hesychio. Videtur tempore Luciani a male loquentibus acceptum esse pro ἀρραβῶν, quod tamen a politioribus improbabatur. Cum tamen τιμὴ sit pretium, & ἐπιτιμᾶν pretium intendere, ὠνεῖσθαι pluris aestimare, non repudiandam duco vulgatorum librorum scripturam, videntur enim tum temporis non emendate loquentes ὠνήμιον dixisse, quod penditur pro re emta ante πρίω, ante justum pretium.

Pag. 323. Μητρὸς ϗ ἀκεστρίας ἐπ' ἀμφοδίου τινος. Vertitur: *Matre vero sartrice, in bivio quodam natus sum.* Haec *natus sum* inferciunt interpretes, ut sententiam conficiant. In Graecis, ut vides, non habentur. Dein ἀμφοδῶ & ἀμφοδὸν est δίοδος, *bivium*, non ἀμφοδίου. Sed moror. leg. ut Mſſ. ἀκεστρίας ἐπαφροδίτου τινῶ, *quae fuit sartrix hominis venusti.*

Pag. 328. De Corocebo in scholiis Mſſ. lepida legitur historia. Κόροιβος ὑτῶ μωρός τις λαμπηνοδίωτης. ὥστε γυναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἀνελίαζ συγκαθευδῆσαι τῇ ἀνδρὶ τὴς πεμπτῆν αὐτῆ φοβοῦ, καὶ ὕτω ἐχόμενον παρθενεύειν αὐτὸν μέχρις ἂν τ γυναικὸς ἠψαμένης τὸ ὠφρὸν ὀδύνη συνέχαζ. καὶ σὺκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορίῳ ϗ ἀνδρὸς καθαψηθῆναι, ὕτω τῶν κρεανίων ϗ γάμων γένοζ. Nulla est causa cur haec interpretemur. Apud Eustathium in Odyss. κ. p. 413. edit. Basil. eadem historia legitur, sed tribuitur Margitae.

Ibid. Rectius Mſ. τὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς γῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα. *primos illos homines ex Attica terra olerum in-*

instar proveniſſe. Vulgo γῆς omittitur itaque vertit interpres *in Attica.* τῆς abſorſerat γῆς.

Pag. 333. Ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγορὰν vertunt *circa forum plenum* Latine valde obſcure. potius dicendum fuiſſet, *circa tempus fori pleni*, quo frequentiſſimum eſt forum, circa meridiem noſtris mercatoribus omtrent de Beurstijdt.

Pag. 334. Ἱερεῖα πάντα. Non poſſum quin adſcribam hic, quae in margine veteris Codicis hîc ſunt adnotata ἱερεῖα. οἷα οἶκός τε πλησίον φέρει ἰκλισιοῦ ἃ πρόκλου ὑπομνήματι ζῇ, οἷς ὁ προηγητὴς ἀναφήνατο πάνυ δεξιῶς καὶ μεταίως.

Ad pag. 339. ubi mentio fit Polycleti, miror veterem Luciani Scholiaſten Mſ. notare Polycletum fuiſſe pictorem, non ſtatuarium, itaque ſe non intelligere, qui in ſtatuariorum numerum referatur a Luciano, niſi forte ſit alius Polycletus. Verba enim ſunt. Γραφεὺς ὁ πολύκλειτος ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς τῶν εἰκόνων, ἴσωμεν ἢ μήπω; ἕτερος δέ τις ὁ πολύκλειτος. Verum quis neſcit Polycletum Sicyonium Angeladae diſcipulum, & ejus Canonem, & tot ſtatuas, quas in coelum extulerunt veteres. vide Plin. xxxiv, c. 8. & de Canone ſive norma Polycleti, Galenum de Hippocratis & Platonis decretis, & in primo de temperamentis. Euphranor & pictor & fictor fuit, uti ex eodem Plinio conſtat vide lib. xxxv, 11. Critiae quoque Plinius meminit.

Pag. 341. Scribe Ἀγανακτεῖ δὲ μὴ καθ' ὥραν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐπαθῇ indignatur *niſi ſtato tempore eximiis victimis paſcatur.* Sic ſcribendus Mſ. volente hic locus & vertendus. Vulgo legitur ἀφ' ἱερῶν invito Graecae linguae genio. vertitur ſatis inepte: *niſi in tempore juſtorum ſacrificiorum epulis excipiatur.* Ἱερὰ ſunt victimae, hoſtiae & eorum exta, quae diis adolentur. Τέλεια ἱερὰ ſunt eximiae hoſtiae, quod ἱερὰ ῥέζειν Homero eſt, hoc Thucydidi ἱερὰ θύειν, *ſacra facere, victimas caedere.* apud quem etiam legitur ἱερὰ τέλεια. dicuntur & ἱερεῖα, hoſtiae, inde ἱερεῖα ſunt quaevis animalia, quae mactantur. Polyb. lib. 2. ὕειος ἱερεῖα caro ſuilla, Athen. lib. 1. πρόφη τῶν νεογνῶν ἱερείων *caro tenerarum pecudum.* Sic & ἱερεύειν & θύειν non tantum eſt ſacrificare, ſed & mactare. ſic & *ſacrificare* apud Plinium lib. 28, 19.

Pag. 343. Ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος, κρύσταλλος σφοδρότερος. Benedictus: *Febris, o qualis! incendio certe vehementior.* Mſ. ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος κρύσταλλος σφοδρώτερος, θερμότερος. *Febris, tanquam incendium vehementiſſimum, ardentior.*

Pag 349. Ad iſta verba στιλάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαινῇ, notat antiquus Scholiaſtes ineditus, veteres ſolitos cadavera nigrae veſti inſuere. Ὅτι, inquit, τὰς νεκρὰς οἱ παλαιοὶ μελαίναις στολαῖς ἀμφίεννυσαν. & ad ſequentia, μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς haec adjecit ὅτι καὶ τὰς ψυχὰς θνητὰς ὥετο εἶναι, ὥσπερ καὶ τὰ σώματα.

Pag. 360. Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμμάτων, σοφίαν. *Memphiticus vir, quidam ex ſacris illis ſcribis, mirabili* ſa-

ſapientia. ſic Benedictus. Meminit & alibi ſcribarum Aegyptiorum, in libello de ſacrificiis, ubi cum Prophetis eos conjungit, & Appul. Metam. 11. *Tunc ex his unus, quem cuncti Grammatea dicebant, pro foribus aſſiſtens, coetu paſtophororum, quod ſacroſanctī collegii nomen eſt, velut in concionem vocato,* ut fuerint inter ſacerdotes Aegyptios, qui reconditam illorum ſapientiam docebant, aliiſque muneribus ſacris fungebantur. Sic & in libro de Macrobiis. p. 466. recenſet inter longaevos Aegyptios ἱερογραμματεῖς. Nec repudio lectionem editam. In Florentina tamen legitur ἱερογραμματέων, ſed in Mſ. ἱερῶν γραμμάτων, quod non puto faſtidiendum eſſe, ut ſit τῶν ἱερῶν γραμμάτων σοφίαν θαυμάσιος. admirabili ſacrarum litterarum ſapientia praeditus. ſacras litteras vocabat illam myſticam Aegyptiorum ſapientiam, quae non niſi initiatis tradebatur, & circumſectis, magiam ſcilicet, & litteras Hieroglyphicas, de quibus tam multa apud Herodotum, Diodorum Siculum, Clementem Alexandrinum alioſque habentur.

Pag 352. Ἐγὼ γὰρ οὔτε μὴν δακτύλιον ἔχω ἱερὸν ἔχων, Ἀπόλλωνος δὲ πυθίου εἰκόνα ἐντυπώσης τῇ σφενδόνῃ, καὶ ἔστιν ὁ Ἀπόλλων φθέγξεται σοὶ ἐμοὶ, ἃ λέγω, μή σοι ἄπιστα δόξω περὶ ἐμαυτοῦ μεγάλων χάριν. Benedictus: *At non dico me ſacrum annulum habere, cujus ſigillum exprimit Apollinis Pythii imaginem, nec mecum loqui Apollinem, ne videar ad gloriam meam res incredibiles narrare.* Pro ἄπιστα Mſ. ἀπιστοῦ ſcribit. Sic autem interpretare hunc locum: *At non dico me ſacrum annulum habere, cujus ſignum Apollinis Pythii imaginem exprimat, qui Apollo mecum loquatur, ne tibi, qui haec non credis, videar de me ipſo elate loqui, ne tibi videar me oſtentare, & jactare.*

Pag. 365. Καὶ γὰρ τὸν διφθέρᾳ ἐνῆκται τὸν τοῦ λέοντος. *ut qui leonis exuvio ſit indutus,* bene interpres. Nec rejicio hanc ſcripturam. nam & ſic alibi loquitur Lucianus. Non fruſtra tamen in antiquo codice Mſ. legitur ἐνεῖται. Nam ſicut apud Homerum eſt εἷται *indutus eſt*, ſic & ἐνεῖται hic accepit, ſi haec ejus manus eſt, Lucianus. Nam Poëticis verbis ſaepe, ſed ſuo loco, uti hunc ſcriptorem nemini latet.

Pag. 371. In Electro, τὰ δὲ ἐμὸν ἐρεῖται ἥδη ἐπίων ἀπλοϊκὸν, καὶ ἄμυθον, οἷόν ἐστι καὶ πρόσεστι. *Mea vero dicendi ratio quam ſit ſimplex, & a fabulis aliena, videtis, neque ipſi inſit modulatio.* Haec eſt verſio Salmurienſis. Sed in Mſ. eſt ἄμουσος pro ἄμυθος, quod magis probo, & verto: *mea videtis oratio quam ſit ſimplex & inerudita*, ſic ſua ipſe per modeſtiam elevat, *& quam nihil in ipſa ſit canori.* Sic enim recte verti puto ᾠδῆς. Vt Craſſus apud Cic. 111. de orat. de C. Carbone: *Profluens quiddam habuit Carbo, & canorum.* Et Gellius de eodem in Bruto de claris oratoribus: *L. Gellius qui ſe illi contubernalem, in conſulatu fuiſſe narrabat, canorum oratorem, & volubilem,* &c. *fuiſſe dicebat.* Vbi *volabilis* eſt, cui facile profluit oratio. Plutarchus de auditione,

tione, ſic circumſcribit, τῷ φωνῇ ἐμμελείας τοῖ καὶ μαλακότητος, καὶ εὐκινησίαν ἐφηδύνειν. *Vocem accuratis quibuſdam ſonis ac mollitie & modulationibus edulcare.* Μόνοι pertinent ad poëtas, non ad oratores. Quonium tamen Sophiſtae ſuis orationibus adſpergebant fabulas, non contendam, ſi quis pro Vulgata ſtet acrius.

Pag. 386. Perinde quidem eſt ſive legas, ut in editis habetur καὶ ἀνελίττειν ἀεὶ, ſive, ut in Mſ. extat, καὶ ἀναπτελίττειν ἀεὶ. Vtrumque enim ſignificat *libros verſus, evolvit*, utrumque verbum hunc apud ſcriptorem alibi quoque occurrit in hac notione. ſed cum ἀναπτελίττειν, quod hic codex vetuſtus prae ſe fert, ſit verbum rarius, credibile eſt librarios pro eo ſubſtituiſſe notius & tritius. Proprie ἀναπτελίττειν dicitur de voluminibus, quae evolvuntur. In ſequentibus mox ineptiſſime vertitur, καὶ ἀξιώματος καὶ εὐκινησίας, *coagmentas, ſpolias*, cum vertendum ſit *conglutinas, circumcidis*. Chartae enim glutine jungebantur, deinde frontes librorum circumcidebantur, capiti vero voluminis adglutinabatur membrana purpurea, cui plerumque litteris aureis index libri inſcribebatur, ut erudite docuit maximus vir Iſaacus Voſſius ad Catullum pag. 52. vide quae ibi notavit, quae maxime faciunt huic loco illuſtrando.

Pag 399. De non temere credendo calumniae: ὅτι Πτολεμαῖος, ὡς ἂν κρίσις καὶ τἆλλ' ὁ πάνυ φρενήρης τις ἂν. Salmurienſis: *Tum Ptolemaeus ut qui praeter cetera non eſſet admodum prudens.* In hac verſione κρίσις omittitur, inepte, etiam ſi φρενήρης *prudens* exponas, opponuntur κρίσις & ὁ πάνυ, ineptius interponitur & fine ſententia καὶ τἆλλα. Locus laborat cui ſuffragante Mſ. ſic ſanitatem reddes: ὡς ἂν κρίσις ἀλλ' ὁ πάνυ φρενήρης τις ἄν. *qui quidem valde ſed non in omnibus deſipiebat.* Nam φρενήρης etiam eſt παραφρων, ut Suidas oſtendit, fruſtra repugnante Stephano, quum & hic locus Suidae & Etymologici magis ſententiam firmet. Nam ſi hic φρενήρης eſt prudens, quam quaeſo ſententiam ex Graecis verbis conficias. Quid enim eſt? *qui quidem ſummopere, & in aliis non omnino aut non valde prudens erat.* Sic neminem ſanum loqui, nec ſanus juret Oreſtes. Vides igitur recte locum inquinatiſſimum eſſe purgatum, & φρενήρης eſſe *imprudens*.

Pag. 400. Parum refert, utrum legas, quod editi prae ſe ferunt, ὅτω λίαν μετέγνωκεν ἐπὶ τοῖς γεγονόσι, *tantopere poenituiſſe eorum quae egerat*; an quod in Mſ. eſt, ὅτω λίαν αἰσχυνθῆναι ἐπὶ τοῖς γεγονόσι, *tantopere puduiſſe factorum.* nec tamen codicis antiqui ſcripturam teſtatam feciſſe lectoribus poenitet.

Pag. 425. Τὸν πανύμνιον ἰαμβοῖ καὶ κωμικοῖ σχήματι μάλα εὐπαθῆ τινα καὶ γλαφυρὸν τραγῳδίαν. Salmurienſis interpolator: *plenam affectibus tragoediam in ſe commovet.* Quanto rectius & elegantius Philippus Melanchthon: *agitque laeta & comica facie tragoediam meram, & nihil non triſte patientem.* Sed tamen εὐπαθὴς non eſt *triſte patiens*, ſed potius cum de homine loquuntur, eſt graviter commotus, & affectus. Περιπαθὴς ἂν τοῖς ὕψεσι apud Athenaeum

lib.

lib. 1. Dipnoſoph. eſt qui obſoniis valde movetur & delectatur, obſoniorum valde avidus. ἀξιπαθὴς τραγῳδία eſt tragoedia acerba in eum, de quo agitur. ὑποκιτίδος τραγῳδίαν, Graecis eſt inſolens loquendi genus. Sed ſcribendum ſine dubio & mora, ut olim conjeceram, & nunc in Mſ. meam conjecturam veram eſſe deprehendi, ὑποκεινόμην τραγῳδίαν *tragoediam agendam.* ὑποκείνεσθαι eſt propriam hiſtrionum fabulam agentium in ſcena, unde ὑποκριτὴς eſt hiſtrio. In Pſeudologiſta pag. 442. καὶ σὺ μέμνησαι ὡς τὸ εἰκὸς, ἃ σοὶ τὸ ἡμέτερον σύνειδὸς, τοῖς ὀρχησταῖς ὑποκεινόμενον, καὶ συμπαγκρατίαζε ἄξιον εἶναι. Salmurienſis: *Ea etiam meminerunt, ut eſt conſentaneum, quae in theatro juvenis agebas, cum ſaltatoribus reſpondebas, atque una chori dux eſſe cupiebas.* Vltima verba non recte vertuntur. ὑποκείνεσθαι non eſt *reſpondere*, ſed eſt hoc loco *ſecundas agere* ſeu *facere*. ſic interpretandum, *cum hiſtrionibus ſecundas faceret, & gregis dux eſſe cuperet.* Plautus Aſin. II, 1. *Iam nunc ſecundas mihi facis.* Proprie autem *grex* de hiſtrionibus. Petron.

Grex agit in ſcena mimum, pater ille vocatur,
Filius hic, nomen divitis ille tenet.

Grex Romanus in antiqua inſcriptione de pantomimis. Ὀρχησταὶ autem dicebantur pantomimi, ut *cantores* hiſtriones. Nondum tamen locus eſt ab omni mendo purgatus? Quid enim γέμουσαν *plenam tragoedia.* Cujus rei erat plena. Excidit vocula. Credo Lucianum ſcripſiſſe γέμουσαν μίσους *plenam odii.* Et ſic totum locum vertendum *agentem ſub perſona laeta & comica tragoediam valde aſperam & plenam odii. aſpera tragoedia* ut apud Sueton. in Auguſto: *aſperrimae litterae.* ſed *ſub perſona* ut apud Mimum Syrum:

Heredis fletus ſub perſona riſus eſt.

Clariſſimus Vir Iacobus Tollius, conjecit legendum eſſe κακῶν γέμουσαν. quod non improbo.

Pag. 436. In Pſeudologiſta, ex Mſ. ὁ τότε γελάσας τὸ ὀλυμπίασι σαυτῷ ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ *Is qui tunc in Olympia niſi ſuper ſuppoſititio Pythagora.* Vulgati ὑπὸ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ ſub *ſuppoſititio iſto Pythagora*, inquiunt interpretes, quod quid ſibi velit nemo dixerit.

Pag. 438. Εἰπὲ γάρ μοι σοὶ πανδήμῳ καὶ Γενετυλλίδι, καὶ κυβίβῃ. Benedictus: *Dic mihi per Pandemum, & Genetyllidem, & Cybiben.* abſurde. Recte vidit Palmerius πάνδημον eſſe Veneris epitheton, nimirum eſt quae Lucretio dicitur *Vulgivaga Venus.* Hinc & in Mſ. legitur σοὶ τῇ Πανδήμῳ, καὶ Γενετυλλίδι. ſic ſane & Ariſtoph. in Θεσμοφοριαζούσαις.

Ὡς ἡδὺ μέλος ἡ πότνια γενετυλλὶς
Καὶ θυλυφρὼς, καὶ κατυλωπισμένον.

Quam ſuavis cantilena, o venerandae Genetyllides, & effoeminata & laſciva. Sed tamen Γενετυλλὶς etiam legitur apud eundem in Nubibus:

Ἡ δ' ὦ μύρα, κρόκα καὶ γλαυκισμόν,
Δαπάνης, λαφυγμοῦ, κωλικάδος, γενετυλλίδος sc. ὄζει.
Haec vero unguentum, crocum obscoena basia,
Et sumtus, & Crapulam, & Venerem, & Genetyllidem olet.

Dicuntur esse dii sive Deae praesides generationis. Vide antiquos scholia. Recte vero κυβήβη docti viri emendarunt. Non est Venus sed magna mater, Cybele, quae & Graecis & Latinis *Cybebe* dicitur. Nam & in inscriptionibus, & in antiquis membranis sic appellatur, ut apud Phaedrum in codice Remensi, ut olim mihi ostendit vir dignitate & doctrina praecellens Marquardus Gudius, qui Regi Daniae est a consiliis. Is etiam ubicunque *Cybele* legatur apud Poëtas secunda longa, aut *Cybelle* corrupte, libris antiquis auctoribus, rescribendum affirmat *Cybebe*, aut *Cubebe*, quod verissimum, & in Prudentio jam emendavit Nicolaus Heinsius. Illius autem hic meminit propter ejus amorem erga Attin, & quia lasciviissima fertur fuisse, ut ipse Lucianus in dialogis Deorum indicavit.

Pag. 440. Ὁ δὲ ἑβδόμῳ, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδόμαις, κἀκεῖνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε. Interpres: *Rursus alius Hebdomam, quod perinde atque pueri septimis diebus, ille etiam in concionibus luderet.* Hae septimae dies non sunt sabbata, quorum Sueton. in Tib. meminit *Diogenes Grammaticus disputare sabbatis Rhodi solitus, venientem, ut se extra ordinem audiret, non admiserat: ac per servulum suum in septimum diem distulerat*, ut existimat vir magnus. sed septimos dies cujuscunque mensis, quos hebdomades lunae dixit Gellius xv, 2. Illi dies sacri erant Apollini, quia septima luna Thurgalionis natus erat, ut constat ex Hesiodo in ἔργοις καὶ ἡμέραις, *v.* 770. Vide ibi Proclum. Convivia tum agitabant, & pueri ludebant. Septimus quoque dies post recens natum infantem a patribus familias celebrabatur, quippe quo nomen ei imponebatur, quamvis hoc alii decima facerent. Vide Harpocrationem in ἑβδομεύομεν. Sed haec septima dies huc non pertinet, sed illa septima mensis. De qua vide viros doctissimos Meurium Graecia feriata in ἑβδόμη, & Seldenum de jure naturae & gentium III, 17.

Pag. 448. Ὁ πότε δὲ Τίσιον τὸν τέχνῃ εἶδε, ὡς τὸ Διονύσικος ἔργον αὐτὸς ἐποίησας. Tisiae ars est Sophistice. Fuit enim Tisias inter primos Sophistas, quem Aristotel. περὶ ἀλόγων σοφισμάτων cap. ult. cum dixisset omne omnis artis principium esse tenue ac difficile, sed illo reperto, facile postea crescere & augeri, quod & factum sit in orationibus politicis, Τισίας μὲν οὖν τὸν πρώτους Θρασύμαχος δὲ μετὰ Τισίαν, Θεόδωρος δὲ μετὰ τοῦτον. *Tisias quidem post primos* sc. *Sophistas, Thrasymachus autem post Tisiam, Theodorus autem post hunc.*

Pag. 467. Ὑ ἀνθρωπῶν γάρ φασι τὸ ἔθνος Mſ. γένος ut paulo ante γένη ἀλλα μυρία. totae gentes. Sic apud Latinos *genus* frequenter pro populo. *Velox genus* apud Florum de Gallis, & alibi, quin & in-

interdum accipitur pro genere humano, ut docti viri ad Senecam Tragicum notarunt.

Pag. 469. Vti legendum censuerant viri doctissimi Ὁ δ' ἀνεῶν βαπλὸς, sic legitur in Mſ. ut tam foeda menda diutius non sit tolleranda.

Pag. 482. De dipsadibus, causſam inextinguibilis sitis esse, quae ex morsu dipsadis oriatur, ait Lucianus ex sententia medicorum, πικρὸν τ' ἰὸν ὄντα, ἐπειδὰν δδύρμου τοῦ πότου ἐξυπνήσῃ γίγνεσθαι, ὑγρότερον ὡς τὸ εἰκὸς κεφισσόμενον, καὶ ἐπὶ πλεῖστον ἀρδόμενον. *Quod crassum cum sit venenum, quando postea potu madefecit, celeriter movetur, humidius, ut vero simile est, redditum, & latissime diffusum.* sic interpres, nec male. Sed pro ἐπειδὰν δδύμενον, elegantius vetus codex, ἐπιδαψιλεύόμενον πότῳ, *abundanter potu irrigatum.* Nam ἐπιδαψιλεύω est largiter & copiose praebeo.

Pag. 485. Ἀλλά μοι δοκῶ, καὶ παρὸς Φειδίᾳ μὴ δυσχερέσαντι τῷ εἰκόνι θηριώδη ὄντι, ὅμοιόν τι καὶ αὐτὸς πεπονθέναι πρὸς ὑμᾶς. Benedictus: *Ac mihi videor, per Phidiam, ne hanc imaginem ferinam iniquo animo feratis, eodem modo erga vos affici.* Quid hic Phidias? Quis unquam per istum statuarium juravit? Mſ. optime & certissime ἐπὶ φιλίᾳ, per Deum amicitiae & amoris praefidem. Ostensurus magnitudinem sui erga eos studii per φιλίου ζῆνα, cujus & alibi meminit, jurat, se illorum majore indies flagrare studio, quo saepius eos videat, eo saepius videre desideret. vide Suidam in φιλίου. At εἰκὼν θηριώδης est similitudo a feris sumpta.

Pag. 488. Palmerius conjecit legendum esse σὺν λαμπρῷ παρὸς τὸ ποικίλης ἀπολογίας. sic editio Florentina: male in Mſ. & editis ἀσυνολογίας, ut recte doctissimus Palmerius vidit.

Pag. 494. In navigatione: Ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος αἱ γραφαὶ, καὶ τὸ ἱστὸν παρόσσον πυρρυχὲς. Salmuriensis, *Cetera enim ornamenta, picturae, veli parassum flammeum.* Quid παρόσσον Graecis, Latinis *parassum* sit, quaerant quibus libet horas bonas perdere. Ego ex Florentina editione rescribendum censeo τὸ ἱστὸν πορρύχιον πυρρυχές. Nam πορρύχιον fuit summa pars mali, per quam funes traducuntur teste Servio. Paullo post in hoc ipso dialogo: καὶ τινὰ λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκόρων τὸ ἕτερον, ἐπικαθίσαι τῷ πορρυχίῳ, *Stellam quandam splendidam, Dioscurorum videlicet alterum, in carchesio consedisse.* vide Polluc. l. 9. Macrob. lib. 10. *Navalis mali partem inferiorem pternam vocari. At circa mediam ferme partem πτέρυγλον dici, summam vero partem carchesium nominari.* De τῷ πλίνθῳ & πορρύχιον idem notavit Pollux, sed de carchesio addit, illud aliter etiam dici φλαμμίον, & φοινίκιον. Fuerant autem carchesia picta & minio illita, ut flammei essent splendoris. Apul. xi. Metam. *Malus insurgit, pinus rotunda, splendore sublimis, insignis, carchesio conspicua.* Sic edit. veteres. Sed recentiores: *splendore sublimis, insigni carchesio conspicua.* sed quid splendor

dor facit ad ſublimitatem? Puto legendum: *ſplendore ſublimi inſigne, carcheſio conſpicua.* h. e. qui malus in ſublimitate, ſeu in cacumine ſplendet, conſpicuum carcheſium ferens. Catullus:

Lucida quæ ſplendent ſummis carcheſia malis.

Pag. 502. Dicit Adimantus, ſe, ſi ex voto diteſcat, curaturum ſibi ut in promtu ſint ſalſamenta ex Hiſpania, vinum ex Italia, oleum ex Hiſpania, μέλι ἢ ἀμίπνεον τὸ ἄπυρον, *mel vero noſtras ſine igne*, ut non male interpres, hoc eſt, mel Atticum quod ſine fumo colligebatur in argenti metallis Atticis, ut auctor eſt Strabo lib. xi, qui id vocat ἀφίπνιον, alii ἄπνιον, & Plin. lib. xi, 15. *Cum eximuntur mella, apes abigi fumo utiliſſimum, ne iraſcantur, aut ipſae avide vorent*, &c. *Ruſſum nimio fumo inficiuntur, quarum injuriam celerrime ſentiunt mella, vel minimo contactu roris acescentia. Et ob id inter genera ſervatur quod acapnon dicitur.* Latini ſcriptores poſteriores appellarunt *mel ſine fumo*, ut docuit ὁ πάνυ Reineſius lib. III. Var. lect. 4. hoc vero noſtro eſt μέλι ἄπυρον.

Pag. 592. Scribendum vel puer videat, etſi Mſ. fileret, εἰ τί τὸ ἐμοὶ ἀπυρθμανθήναι ἐμπεσὸν εἰς τὸν πυρόν. *quid prodeſt in pyram inſilientem conflagrare?* In vulgatis eſt contra τὸ χαμιμπτικὸν, canones ἐμπεσὸν.

Pag. 602. Καὶ οὐδὲν ἦν ὃ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους. Nemo non politior magis probabit editionis Florentinae ſcripturam: καὶ οὐδὲν ἦν ὃ μὲ πέπηχεν ὑπὸ τοῦ κρύους. *& nihil eſt, quod non concrevit gelu.* ſed pro ἦν mallem ἐσὶ.

Pag. 615. Σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις βάκχοι γενόμενοι. Non moverem huic ſcripturae controverſiam, niſi pro κυμβάλοις ſcribendum moneret Mſ. τυμπάνοις. Nam quamvis & cymbalis uſi fuerint Galli, tympana tamen propria erant Cybelae, & ejus ſacerdotibus. Hinc & ipſa Dea & illius Prophetae ſemper cum tympanis conſpiciuntur in antiquorum monumentis. Nota haec ſunt omnia.

Pag. 624. Μὴ ὁ σὶτος φθειριζίοι. Benedictus: *ne frumentum vermibus corrumpatur.* Nulla eſt vox apud Graecos φθειριζίω. ſed eſt diſpeſcenda, ut in Mſ. φθειρὲ ζίοι, hoc eſt *verme ſcateat.* ſed tamen puto legendum φθειρῶν ζίοι, ut alibi dixit Lucianus σκωλήκων ζίοντες, *vermibus plenus.* quamvis & φθειρὲ poſſit ferri.

Pag. 631. Γεσθίαντι κρηθῶντες. Syntaxis quartum caſum poſtulat. Rectius itaque Mſ. ἐσθιάντων κρηθώντες, ὡς ἂν μὴ ἦ τὸ συνθιαντῶν αὐτὸν αἰτιᾶσθαί τι. *eodem cibo illum excipientes, ut convictor nihil poſſit accuſare.*

Pag. 643. Καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιρίψας τοίχου ἄνω τὸ φυλακεῖον εἰς τὸ ὑπαίθριον τῆ αὐλῆς. *gladium autem extemplo per feneſtras in aream projeciſſe.* ἐπερεῖσαι hic non poteſt locum habere. legendum ἀποῤῥίψας, quod & Mſ. prae ſe fert.

Ibid. Ἐπικαλεῖσθαι τοὺς γείτονας, ὑφ' ὧν ἀπαντάντων τὸ ἦθος, συλλαβεῖν αὐτόν. Benedicti interpretatio haec eſt: *vicinos advocaſſe, a*

quibus revulsa fera fuit servatus. Quid Graecis sit ἀναστῶν τὸ θηρίον & Latinis *refellere ferum*, nec ego, nec quisquam norit, dixeritve. ne dicam ἀναστῶν nusquam esse refellere. Notat quidem Bourdelotius ad hunc locum, ut apud Petronium, *tanquam impientis exire bellua*, loquitur de Poëta Eumolpo, ut hic de tibicine. Sed haec sunt ἀσυνδέτων, & ad Lucianum illustrandum nihil plane faciunt. In Mſ. nihil est praesidii, in quo legitur quoque θηρίον, sed veram lectionem servavit nobis editio Florentina, in qua verissime legitur ἀναστάντων τὸ θηρίον, revulsis, effractis foribus, quas tibicen ille insanus occluserat, ut paullo ante Lucianus ostendit: τὸν δὲ πυλῶνα ἀνοίξαντα ἐπιπλεῖσαι τῷ τοίχῳ ὄχλῳ. *At illum statim surrexisse, & fores claussisse.* Hae fuerant a vicinis effringendae, ut posset Dionicus ex illius furiosi manibus & aedibus elabi.

Pag. 645. Ἡδὺς γὰρ ἐστι τῷ μειρακίῳ, καὶ αὐτὸς χάρις αὐτῷ σύνεστι. Benedictus vertit: *Iucundus enim est adolescenti, & cum ipso ad gratiam versatur.* inepte. verte *ad obsequium.* Sic enim Latinis dicitur per ὑφυμισμὸν illud obsequium turpe, quo quis corporis sui copiam facit alii, ut Graecis χάρις. Plutarchus in Erotico? χάρις γὰρ, ὦ Πρωτογένης, ἡ ἐξ ἡλικιωτῶν ὑπείξις τῇ ἥττονι πρὸς τὸ κάλλιον κίνδυνος. *Mi Protogenes, χάρις ab antiquis dicitur mulieris obsequium erga virum.* Sic & χαρίζεσθαί τινι est *consuescere cum aliquo.* Hesych. χαρίσασθαι· ἐκδοῦναι. λέγονται γὰρ αἱ γονεῖς χαρίζεσθαι αἱ τὰ σωτήρια ἑαυτὰς ἐκδιδοῦσαι. χαρίσασθαι est *dare. Dicuntur enim mulieres χαρίζεσθαι quae ad concubitum sui copiam faciunt.* Hinc puella ἄχαρις, cujus flos virginitatis nondum est delibatus.

Pag. 658. De Dea Syria κεφαλὴ ἰχθύος ἔστιν. Id ipsum quoque docet Cyrillus lib. II. tom. II. in Esaiam, & Procopius in eundem Prophetam ad cap. 18, quippe cujus rei meminit Propheta in initio dicti capitis qui quod Lucianus vocat caput papyraceum, ajunt ollam fuisse papyraceam, cui Alexandrini injecerint epistolam scriptam ad mulieres Byblinas, qua significetur inventum esse Adonidem. Deinde obsignatam eam immisisse in mare quibusdam sacris ritibus adhibitis, &, affirmare illos qui mittant, istam ollam sponte deferri per mare Byblum, & finem luctus indicere mulieribus Byblii. Has vero esse mulieres quas dicat Ezechiel VIII, 15. lugere *Thamuz* qui fit Adonis, uti observavit eruditissimus Seldenus de Diis Syris lib. II. cap. undecimo. vide & Bochardi Phaleg. IV, 2. tom. I.

Pag. 661. Χάσμα μέγα ἐγένετο. Similis narratio de tali voragine in templo Iovis Olympii Athenis, ut vulgo credebatur, a Deucalione extructo, in quam omnem diluvii aquam defluxisse narrabant, & in quam quotannis placentam e melle & farina projectam fuisse est apud Pausaniam in Atticis, & ex illo Octavius Falconerius, vir, doctrina & dignitate conspicuus, mihique natalibus, cum in vivis esset, peramicus, in nummi Apamensis explicatione, ubi plura de hoc diluvio habet, idque Noachicum fuisse ostendit, cui adstipulor, etsi de explicatione illius nummi aliter sentiam, de quo alias plura.

Pag.

Pag. 662. Ἄτης ἡ παρὰ Λυδοῖς Vulgatus Ἄττις dicitur Luciano quoque in aliis locis. Hesychius notat Ἄττις a Lacedaemoniis vocari Ἄτης, τὸ Ἄτην φασὶ Λάκωνες. Pausaniae in Achaicis etiam Ἄτης dicitur.

Pag. 663. Ἡ μὲν δὴ γονὴ] Haec culta fuit in urbe Phaenices Ioppe, alia ab Dea Syria, quae numen fuit Hierapolitanorum, mulieris formam prae se ferens, nihil piscis habens. vide magnum Salmasium in Plinianis exercitationibus.

Ibid. Καὶ ἐλεφάντων κέρατα] *Et elephantum cornua.* Vulgo *elephantum dentes* dicuntur, nimirum ebur. Id vero cornu esse non dentem contendit Pausanias in Eliacorum primo, & Aelian. IV. Hist. anim. 31. & XIV, 5. sic & in sacris litteris Apoc. XVIII, 12. cornu tribuitur elephanti, & Martialis lib. I. ep. 19, de elephante taurum interficiente:

Qui modo per totum flammis stimulatus, arenam
Sustulerat raptos taurus in astra pilos.
Occubuit tandem cornu potiore petitus
Dum facilem tolli sic elephanta putat.

Sic istud epigramma legendum, vulgo sine sensu legitur, *cornuto ardore petitus.* Mss. *cornuto dore*, hinc facile videre licet scribendum esse *cornu potiore* hoc est fortiore, meliore cornu sc. elephantis, quam est cornu bovis.

Pag. 682. Φυλάξωμεν δὲ ἐπὶ ἡμερῶν ἀριθμόν. *Observato septem dierum numero*, Mss. ἐπὶ ἡμερῶν ἀριθμόν. *novem dierum numero.*

Pag. 686. Τὸν ἐν δεξιᾷ δὲ τοῦ Πτολεμαίου νεών. *Hunc in templo Ptolemaei ad dextram collocatum esse.* Mss. τοῦτον Πτολεμαίου νεών. lego. Τὸν ἐν δεξιᾷ δὲ Πτολεμαίου νεών, ut & legisse videntur interpretes. Ptolemaeus autem Philopator Homero templum dedicavit ut auctor est Aelianus Var. Hist. XIII, 22.

Ibid. Καὶ πίπτοντα τὸ δὲ τὸ δόλιχον νενικηκότα. Vertitur: *cui idem accidit ac illi, qui dolicho victoriam est adeptus.* Cur non? *cui idem accidit ac illi, qui in stadio vicit.* Sic enim Latini loquuntur, qui ignorant vocem *dolichum.* Sic & statim καὶ σὺ δὴ μοι δοκεῖς νενικηκὼς τὸ δόλιχον τὸν ἵππον, inepte vertitur, *& tu certe mihi videris verborum dolicho devicto*, cum sit vertendum *& tu mihi videris in carminum stadio vicisse.*

Pag. 691. Μόνα γέ τοι τὰ ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐπάλμενον εἰπεῖν, ἔμψυχα, καὶ σφυγμὸν ἔχοντα τὸν λόγον. Benedictus: *Ac utique solus oratorum, ut Leosthenes dicere non dubitavit, animatum, non malleo fabricatam orationem protulit.* Quae sit *malleo fabricata oratio* doceant fabrorum filii: nobis, qui Musis operamur, ignota est utique. Σφυγμὸς λόγος laudatur non vituperatur. Plutarchus de oraculis Pythiae: ὥστε τινὰ μὲν τὰ ἀσυγκεκραμένα τοῦ σοφοῦ, τὸ γοῶδες σαφῶς, καὶ τὸ, μηδὲν ἄγαν λεπτολογοῦντος, καὶ γυμνάζοντος ἧκιστα λέξεως τῆς βεβιασμένης, ὡς πυκνὸν καὶ σφυγμῶδες οὐ λόγῳ ἐοικότος ὄγκῳ. & quae sequuntur. *Sicuti praeceps sapientum*

quae proscribuntur, nosce te ipsum, & illud, ne quid nimis, probamus & admiramur valde ob brevitatem, quod sapientem & solidam complectantur sententiam in paucis verbis, sive sine *verborum tumore*. Legendum itaque in Luciano, ut est in Mſ. ἔμψυχον καὶ σφυρήλατον περὶ τὸν λόγον. *Vivam & solidam orationem edidit.* Vtraque vox qua laudat orationem Demosthenis est translata a statuariorum arte. Signa enim vivere dicuntur & spirare, cum singulari artificis ingenio sic ficta sunt, ut videantur non statuae esse, sed viva animantia. Claudianus IV. Consul. Honorii, quamvis ibi loquatur de vestibus acu pictis:

Vivit opus, multaque ornatur jaspide cultus,
Et variis spirat Nereia baccha figuris.

Σφυρήλατος, quae & dicuntur ὁλόφυρος & ὁλοσφύρητος, sunt solida, compacta, plena, non conflata. Plin. Hist. Nat. XXXIII, c. 4. *Aurea statua prima omnium nulla inanitate, & antequam ex aere aliqua illo modo fieret, quam vocant holosphyratam, in templo Anaitidis posita dicitur.* Est igitur σφυρήλατος oratio, solida, plena gravissimis sententiis, in qua nullus est inanis verborum strepitus: cui opponitur *oratorum inanis sententiis verborum volubilitas*, uti vocatur ab Augusto.

Pag. 693. Γ' κοινῇ οὖν ἡ Περικλέους. οἰκείως μὲν γε πρὸς αὐτὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς πάντων δεινῶν ἐγκαλοῦντες, ἀλλ' αὐτόν γε οὐχ ὁρῶμεν, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὸν φασγάνου ἄδην ἔμμονον ἔχοντες, οὐδ' οἷον ἐξαρκέσαι πρὸς τὸν ἔλεγχον βάσανον καὶ κρίσιν. In hoc loco nihil sani si attendas animum. Vertit Benedictus: *Hic satis erit eum cum Pericle conferre. Illius quidem fulgura, tonitrua, & suadelae quoddam calcar accepimus fama, sed orationem ipsam non videmus. Vnde constat ejus nihil praeter opinionem stetisse, nec temporis probationem & judicium sustinere potuisse.* Quam multa hic sunt in Latinis infarta, ut sententia nascatur, quae in Graecis non habentur! quam multa male sunt versa! Primum ἡ Περικλέους, num est Pericles? Ἀπὸ κοινοῦ ex praecedentibus repetendum est ῥηθέντων. *Sufficiet tibi Periclis* sc. eloquentia, si conferatur cum Demosthenis. Dein, πειθοῦς πάντων non recte vertitur *calcar eloquentiae*, sed *aculeus*, quem infigebat animis auditorum ut recte Melanchthon. Mox, ἀλλ' αὐτόν γε οὐχ ὁρῶμεν, *sed ipsum non videmus?* quem nam? Periclem? non mirum ante tot secula placida compostum quiete: sed nec de Pericle locutus erat; sed de τῇ δ' Περικλέους, de eloquentia Periclis; Itaque recte Mſ. & editio Florentina nec non Basileensis: ἀλλ' αὐτοῦ γε οὐχ ὁρῶμεν. *ipsam non videmus*, sc. eloquentiam. Nulla enim oratio ejus posteris est prodita. Verba quae sequuntur, obscurius vertuntur: δῆλον ὡς ὑπὲρ τὸν φασγάνου ἄδην ἔμμονον ἔχοντες. Salmurienſis: *Vnde constat ejus nihil praeter opinionem stetisse.* Pejus Melanchthon: *Quare constat eos praeter actionem, nullam habuisse solidam ac durabilem laudem*, sc. orationes. Et sic Latinus quoque Interpres videtur legisse.

ſiſſe. Num φαντασία eſt actio, quod Melanchthoni placuit? Pro ἰσχυτις Mſſ. ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν ἅδην ἐμμονον ἰσχυσαν, ἀδὲ εἶναι ἐξαρκέσαι. *quae praeter imaginationem nihil quod duret habet, quippe quae non potuit ſuſtinere temporis examen & judicium, quam-vis ἰσχυτις ferri aeque poſſit, ac ἰσχυσαν*, hoc eſt, ex qua Periclis eloquentia nihil ad poſteros eſt tranſmiſſum, nihilque ſupereſt quam illa imaginatio, illa ſpecies, quam animo informamus, ac concipimus, de ejus fulguribus & tonitribus quibus miſcuiſſe Graeciam audimus, non legimus, non videmus, ut in Demoſthene: φαντασία, hic non eſt illa Oratorum, ὅταν ἐ λόγις ὑπ' ἐνθουσιασμῦ ἢ πάθυς βλέπειν δοκῆς, καὶ ὑπ' ὄψιν τιθῆς τοῖς ἀκυσιν. *Cum ſcilicet ea quae dicis, quaſi enthuſiaſmo & vehementiore motu correptus videris cernere, eademque auditoribus ob oculos ponere.* ut eam definit Longinus de ſublimi dicendi genere. cap. 14: ſed illa qua rem auditam cogitatione informamus, εἶναι autem non pertinet ad φαντασίαν, ſed ad ῥητορικὸν.

Pag. 695. Πάσσαι τῷ ζωγράφῳ. Veriſſime ingenioſiſſimus & amiciſſimus Menagius emendat πασσαι. Ejus emendationem, ne quid dubii ſuperſit, firmat Mſ. & editio Florentina.

Pag. 697. Οὐ Βοιωτίας, ἀλλ' ἐνθάδε τι παρ' ἡμῖν λαβόντας. Haec verba in Salmurienſi verſione ſic prioribus annectuntur, ac ſi Archiae eſſent, cum ſint Antipatri, quod recte vidit Philippus Melanchthon. Sed animanda ſunt interrogationis nota. *Non in Boeotia, non hic a me auro accepto?* eum ſcilicet potuiſtis capere vivum.

Pag. 698. Οὐ φανίας ἕνεκα πώλου ἔχομεν. ſic quidem etiam Mſſ. ſed Palmerius vidit ſcribendum eſſe πῶλος, veriſſime. Sic clare Florentina, ut nihil dubii inpoſterum ſit relictum editoribus ad veram lectionem reſtituendam.

Pag. 727. Ποτὲ δ' ἂν τοῦτο ὑμᾶς ἀφέλοιτο φάντασμα. *Interdum aliud quidpiam hujuſmodi vos auferre videtur.* Mſ. non male ἀφέλοιτο δόκησις. *vos auferre poteſt.* Sed illud etiam tolerari poteſt.

ADDENDA.

Pag. 379. ad indoctum. Εἰ μὲ τὴν διαλεκτικὴν ἢ ἐπιτηδευτὴν αὐτὸ τοῦτο μελετᾷ, ἢ συμβάλλει δὲ οἴεις δεῖ τῷ ἐξετάσαι τοιαῦτα διαλαμβάνοντι; Benedictus: *Niſi inde conjicias quod arroſi ſint ac mutili: tineaſque his dijudicandis in conſilium adhibeas?* Miror hoc vitii tolerari in omnibus editionibus. Atqui σῆτες non ſunt tineae, ſed σῆτες. Nam quod non nulli ajunt σῆτα quoque inveniri, ſaltem in caſibus obliquis, fallantur, & videntur hoc loco corrupto eſſe decepti. Gloſſae veteres: Σής, ὁ σῆτα. *haec tinea, robigo.*

Pag. 380. Κατὰ δὴ τοῦτο, ἴσῃ ξυλλαβὼν ἐαυτὸν τὰ τῷ Δημοσθένει, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτῷ ὁ ῥήτωρ ἐγράψατο. Vertunt: *ſi hoc ei animo, age conquire quaecunque Demoſthenes orator propria manu ſcripſit.* Num κατὰ δὴ τοῦτο eſt Graecis *ſi hoc ei animo?* Videtur ſcribendum: καὶ δὴ τοῦτο ἴσῃ, *Habe ſane ipſa, conquiſitis quaecunque Demoſthenes propria manu ſcripſit.*

Pag. 380. l. 23. leg. ἢ οἷς διδασκαλικόν. Ibid. l. 25. hoc eſt, qui vivi.

IACOBI GRONOVII

Notæ ad

LVCIANI

Tomum II.

Pag. 11. Γραφικὴς αὐτοπλασθῆναι &c.] Officio interpretum obscurissimus est hic locus, si quilquam in toto Luciano. Nam præterquam quod ille graphicus mos, quem ex Opsopæo adoptat Benedictus, in Latino sermone sit nullus, vide quemadmodum hæc periodus contraria sit proximæ sequenti. Quum enim nunc velint dici perexile esse tot formas & multiforme quiddam ex multis perficere (quod est una pictura diversum quiddam depingere) atque adeo id culpetur, in proxima intelligunt eum velle depingere omnium animæ virtutum unam imaginem & quidem ad archetypum, etiam, ut debet inde sequi, unum. At prorsus est adversa loquentis mens: qui quum præmisisset *ἐπιδεῖξαι δ' μίαν εἰκόνα ἐκ πολλῶν μορφῶν*, pro defensione hujus suæ voluntatis interponit (*minus enim illud & ex vulgata pingendi consuetudine confectum foret, tot pulchritudines*, variarum nempe partium, *& multiforme quiddam ex multis perficere ipsum, secum certans*, vel cujus multiformis imaginis singulæ partes ex præstantissimo sumptæ & simulatæ, de præstantia & imitationis perfectione dubium judicium facerent) pergit, quid facere velit, *sed omnes virtutes animæ, singulatim quaque imago*. (h. e. sic facta, ut integram picturam unaquæque virtus habeat.) *pingetur imitationem archetypi exprimens*. In proponendis animæ dotibus repudiat id quod pictor ille incorpore faciebat, qui ut Divam pulcherrimam exprimeret, ab hac puella sumebat exemplum hujus membri vel coloris, ab alia alterius, & sic variis pulchritudines in unam tabulam conferebat. Id in depingendis bonis animæ negat hic se sequuturum, & sic quoque illa omnia conjuncturum in una pictura, sed ex singulis separatam singularemque imaginem effecturum. *Καὶ ἐκ πολλῶν μία* non debent per minorem distinctionem distrahi, sed conjungi omnes quatuor voces, sejunctæ ab præcedentibus & sequentibus, quæ apponuntur, ut in tomo primo pag. 530. dixit *ξύμπαντες, ἐκ τοῦ μέσου λαμπρός*. Vbi vide nostra.

Pag. 27. Τὸν Φοῖνικα ἐξύπερθε διδυμάονε δ' Ἀνγκίονε] Hanc lectionem retinent omnes, etiam Latinis interpretibus offerentibus nescio quem *Iphneum*. Et cui iste talis auditus? manifeste apparet transpositas literas pro Φοῖνικα; ut optime adscripsit pater. Is notissimus in fa-

fabulari historia & quidem propter oculos, qui fuerunt excœcati.

Pag. 32. Ἀλλὰ καὶ σοὶ τὰς ζώνας ἄμεινον εἰσιέναι πρᾴζειν] Etiam in hac editione video admissum ineptissimum in versione errorem, quem ab prioribus acceperunt, *iis quæ in vita sunt*, quum & res ipsa & Græca postulent masculinum.

Pag 41. Καὶ οἱ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσοι τις] Erasmus: *etiamsi quis admodum leviter concupivisset.* Benedictus: *etiamsi vel minimum concupivisset.* Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur de pretio, quo quis noctem ejus redimeret. Itaque verte, *etiamsi vel exiguo quis vellet*, etiamsi tenuem aliquis mercedem modo dignaretur solvere. Innuit ipsam non minus oblectatam Venere, quam adolescentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo paryum quid vellet impendere.

Pag. 42. Διάδεσμον ἤδη τῷ ἔρωτι] Ridicule interpres uterque *jamque amore illaqueatum*, quasi nunc βρόχος in mentem fuerit Luciano. Verte *madefactum ac mersum amore.* Et quæso cur nunc aliter considerant, quam in Bis accusato. ὃ γὰρ τέλειον ἦν ἀβρόχοις τῇ μίθῃ.

Pag. 43. Τὴν αὐλὴν ἀνοικοδόμει] Hic quoque, ut alibi, absurde vertunt *atrium ædificandi*, quum in dialogo Cochlidis & Parthenidis recte vertant ista πλάτης τοίχῳ καὶ βοῦ καὶ ἡ αὐλὴ ὑφέστηκε, *domusque janua exterior effringitur*: sicut pessime de gymnasiis pag. 270. ὁ τῆς αὐθρίου ἐπὶ αὐλῆς reddidit Benedictus *in atrio*, quum Opsopœus accuratior *in aula area.* Sequente pagina vides minime verti Græca in illis ἦν δὲ οἱ τετραγὼ παρῆσαν, *ut autem diluxit, milites aderant*, quod factum ab interpretibus, quia incredibile videbatur τετραγὼς officio lictorum functos, quum intelligendi sint prætores haud dubie accincti satellitibus & lictoribus. Stupidior ἀδελφὴν est interpretis Salmuriensis in pagina vicina τοιχλεγὸς ὁ μεγαλεγὼς scribentis *Chalcidensis nauclerus*, quod omnino in hac editione mutari debuit.

Pag. 45. Καὶ μετ' αὐτῆς Δάμωνα τὸν Χαλκιδέα. καὶ τοῦτον ἐπαίρων αὐτῇ] Videntur mihi enervare hunc loquendi modum, dum sic distinguunt, & vertunt, *& cum ipso Damone Chalcidensi, ejus amicus.* In his certe nulla significatio vocum καὶ τοῦτον, Distinguo & verto, καὶ μετ' αὐτῆς Δάμωνα, τὸν Χαλκιδέα καὶ τοῦτον, ἐπαίρων αὐτῇ, *& in eis Damonem, hunc quoque Chalcidensem*, (æque ut Euthydicus) *amicum ejus.* Sic solent, quum duo in eodem conveniunt.

Pag. 48. Ἀλλ' ὁ πλούσιος πατὴρ, ὃν ἐγὼ] Toto genere confusus & absurdus in his est interpres posterior. Ita enim videsne vertisse, ut dicat filiam datis quinque talentis quæ habebat elocavisse. Quæ talia plane non sunt in Græcis; & si dedisset in hanc rem talenta quinque, profusus fuisset, non diligens in distribuendis hæreditariis bonis, ex quibus sic nihil reliquum supermansisset. Longe accuratior Erasmus: *& matrem alit Eudamida, & filiam non ita pridem elocavit, ex quinque talentis, quæ possidebat, duobus in proprio filiæ dotem, duobus in amici filium exegatis.* Atque ita super-

erat talentum unum in alimenta matris Eudamidæ, sapientissima ratione.

Pag. 49. *Ταῦτα περὶ τῆς Ζηνοβίας διηγήσεσθε*] Verterat optime Erasmus per verbum *deploraret*. Id Salmurii turpiter degeneravit in *declararet*, ac perperam in hac editione retentum. Cavebunt spero posteri.

Pag. 51. *Ἀναπλεύσας ἐς τὴν Νεῖλον ἔτος ἤδη μῆνας*] Adsumpsit ab Erasmo Benedictus *sextum jam mensem adverso Nilo navigabat*: Quod quis unus homo fecit unquam? aut si quis fecisset, quî non oportuisset fieri, ut ab illo detegerentur fontes Nili? sed fieri id non poterat, & Nilus non nisi ad Elephantinen erat bene navigabilis. Sed neque id dicere vult Lucianus; sed illum sex menses in ista peregrinatione consumpsisse, non utique semper navigando per adversum Nilum, sed per Nilum: versus interiora ac mediterranea cœperat navigare in Nili alveo abhinc jam sextum mensem. *Καὶ* non magis de adverso, quam de secundo amne sumi docet vel ipse Lucianus in Iove Tragœdo scribens, *τὸ δὲ ἄλλο ἐς μὲν φέρεσθαι, ὅτι τῷ μὲν ἤδη ἐς μὲν ἀφικνεῖσθαι τὸ Δάμιδι.*

Pag. 60. *Διηρθρῶσι τὰς ἀκωκὰς*] Iamdudum notatus & agnitus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perseverare in mala interpretatione *densatis telis*, quod potuit quidem fieri, sed non sunt ad sensum Græcorum exprimendum. Debuerunt *sublatis*, quum manibus levassent hastas velut transfixuri, quod fieri sic solet. Vtique pag. 70. *Ἤλασαν ἐξ ἐς πολεμίους, τοῖσιν διηρθρῶσι* non interpretantur *densato*, sed *sublato gladio*. Eadem pagina non intelligo cur voces eas *καὶ τὸν Ζίριν ἀναγκάζει* iidem reddant *idque quum temet dedideris*; quum qui sic venit, & pronunciat Zirin, paulo ante dixerit venire quasi solutarum *λύτρα*, non ob se dedendum.

Pag. 71. *Ἡμεῖς μὲν οὖν κομιζόμενόν τινα ἐπὶ τοῦ λιθάρου ἐπεψαύομεν, καὶ ἅμα ἔτι πόλεως ἐς αὐτὴν μεζόνως ἀνδρῶν ἀγορεζόντων*] Ad hæc ita notavit Pater. Vertunt jam ab Erasmo *res quasdam importatas in portu spectassemus, in eumque è navi subduxissemus, emimus*. Immo *κομιζόμενα, κομιλύμενα, πωλούμενα, ὠνούμενα*, quod sibi viderunt, conduxerunt, compararunt & eo sarcinas deposuerunt ipsi *ἀγορεζόντες*, hoc est, in forum urbis profecti. Hesych. *ἀγορεζόντες, εἰς ἀγορὰν ἐλθόντες πρίασθαι*. Aristophanes *Ἀνακτορίᾳ* pag. 860. Lugd. edit. *Ἀγορεύσω τοῦ τοῖς Ἕλλησι ἐξῆς Ἀσιανοῖσιν*. Thucydides lib. VI. pag. 214. *Καὶ ἐπλήσιον ἀγορεζον ἐς τὴν πόλιν*, ubi Scholiastes perinde ut Hesychius interpretatur. Herodotus Melpomene cap. 78. *Ἔχουσι δὲ τοιοῦτον* Græcam vestem, *ἀγορεζόν*. Et cap. 164. *καὶ μιν Βαρκαῖοί τε ἄνδρες κομιζόμενον ἀγορεζοῦσι, κέλοντες*. Euterpe cap. 35. *Ἐν τοῖσι οἱ μὲν γυναῖκας ἀγορεζουσι καὶ καπηλεύουσι*, etsi hic vertant *negotiantur*.

Pag. 78. *Ἡ Πάλαιφα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι κρήνην εὐκρήνων*] Interpretes *omnes ostensaque dono pulcherrima*. Immo, ut com-

mo-

modissime notavit pater, κοιτῶνα, ut præcessit, cubiculum & locum dormiendi. Sic δωμάτιον pro cubiculo etiam. Vide Casaubonum ad Theophrast. pag. 263. Et occurrit aliquoties infra. Sed notabiliter pag. 112. οἱ μὲ ἡγεμόνιτες, αὐτῦ τῦ πλησίον τῦ δωματίε ἐκάθευδον, ubi inepte vertunt *in propinquo vestibulo.*

Pag. 79. Ἐγὼ Ἀβρέα εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλαν ἀκήκοις] Intelligunt, *ego Abræa sum, amica si qua unquam fuit tuæ matri*, quum non videantur eam adeo arcta conjunctione vincire voces Græcæ, quæ simpliciter sonant, *ego Abræa sum, si quam matris tuæ amicam* forsan *audis* vel audisti eo nomine, ut poëta, *Fando aliquid si forte tuas pervenit ad aures Belida nomen Palamedis.*

Pag. 80. Ἡ δὲ, ὁσφῦς ἡμῖν ὑγρᾶς ἐπικινεῖται. μακρά⊙ ὅσις σὺ μὲ σκιρτᾷ. ἡ δὲ σφόδρα γε &c.] Vertunt, *Tum illa, lumbi mei agiliter moventur.... Illa impudens & vultu grata puella, Fugerus, inquit, adolescens.* At non potest ab Luciano veniisse hic ordo narrandi, ut illud ἡ δὲ duas periodos se invicem sequentes inchoet, ea notatione, ut significet personam loquentis. Et quæ ista sui laudatio est? Immo etiam hæc ineptia non latuit interpretes, qui non bis vertunt *Tum illa*, quod facere debuerant attenti Græcis. Præclare has turbas sanavit ac restituit pater, ἡ δὲ ὁσφῦς σὺ μὲ ὑγρᾶς ἐπικινεῖται. μακρά⊙ &c. ut sint verba laudantis juvenis, dicentisque *lumbi quidem tui agiliter mov.* Sic omnia hæc plana. Verum sequentia mire administrantur illa, καὶ ἐκ τῆς ἡγεμονείας ἀδύπης ἡδέως ἀεὶ ἀπέχῃ, ubi Basileenses vertunt, *cujus curam haud facile sustinebis*, Benedictus *cujus curationem haud facile sustinebis*, quæ nihil faciunt ad scopum & plenam captato lusu Palæstræ enormitatem. Pater adscripsit, F. ἡδονῆς. Vertebat igitur, *& ab ipsa curationis voluptate irrigatus semper sustinebis.* Nisi plane oxymori speciem in vulgata lectione agnoscere velimus, & ab ipso curationis dolore irrigatum dicat, ut licet dolore plenus & miser sit, semper tamen adhuc velit: quod judico verissimum.

Pag. 81. Τὰ μὲ ἄλλα γυμνὰ καὶ αὐτά] Placet interpretibus vertere *alia suis peculiis exuta.* Quid igitur? an non & Λελυμένα quoque sic erant? Certe: sed illis λελυμένα videntur dictæ, non colligatæ in fertum, quod mihi non probatur, & opinor hæc tria genera sic debent intelligi, *alia sic nuda ut nascebantur* atque adeo integræ, (ut Athenæus lib. 14. scribit ἄμπλακες dici τὰ ῥάγματα ἢ κεκλῶν αὐτὰ καὶ αὐτά.) *alia soluta* foliis non amplius cohærentibus sed abruptis, *alia in serta plexa.* Sic certe procedunt Græca. Paulo post pro ἴδιον τὸν συμπότην pater annotavit τὸν σύμποτον; & sane sic jam habent interpretes.

Pag. 83. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἄμμα σφίγγα] Quum in Basileensi editione harum vocum versio esset prætermissa, Benedictus reddidit *primum in nodi modum, quod ajunt, constringe.* Ut laudo veram, sic quale dicterium possit esse ἄμμα σφίγγαν, quæ sunt

voces ſimplices, non capio, nec memini ſic legiſſe. Sed neque κατὰ λόγον ita ſumitur ab Luciano, ut patet ex Icaromenippo. Κατὰ λόγον οἶμαι ἡ Ἀτλὰς πολεμιώτερον ἦν. Et alibi. Aliud eſt τὸ κατὰ λόγον. Itaque intellexerim, *primum ut ratio exigit*, vel pro more luctandi, *velut nodum ſtringe*. Hinc enim incipiebant luctæ, ut conſtare poteſt vel ex initio libelli de Gymnaſiis, πῶς ἔστιν οἱ νέοι παίζειν, οἱ μὲν αὐτῶν ἀθλητικῶς &c. licet hæc quoque ſit certa ſpecies luctæ.

Pag. 84. Καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος ἴσως τυγχάνει εἰς τὴν αὐτῆς τέχνην] *Sed hera mea faſcinandi artem callet.* Sic Benedictus, quum tota hæc periodus omitteretur in editione Baſileenſi. Itaque ut negligentia hujus contraxit culpam, ita ille profecto ab ea liber non eſt, remotiſſimus ab ſenſu Luciani, qui exigit, *ſed hera mea valde invida eſt erga artificium ſuum*, & ſtudioſe abſcondit, nec ſuſtinet, ut quiſquam ejus fiat conſcius aut particeps.

Ibid. Πίπτοις ὡς τὸ ἐμέμνεον] Non capio, quam vere Benedictus nunc verterit *ad ſuum amatorem*, quum pag. 86. ea voce reddiderit ἐρώμενον. Vtique prudentius in Gallo pag. 181. puto ab eo verti *amaſium*. Eſt enim in Græcis differentia.

Pag. 90. Ὁ δὲ ἀπῄει κάτω τὸ θάνατον ὀρχούμενος] Captavit, ut patet, elegantiam notabilem in loquendo Lucianus, quam vide ut obnubilent interpretes. Baſileenſes *mors illi attulit laborum finem*, læviſſime. Benedictus *ille vero infra delabebatur moriendo ſubſultans*, quod ſane contingit pluribus morientibus, etſi non cadant præcipites. Verte ſimpliciter *ille deorſum abibat mortem ſaltans.*

Pag. 102. Τοῖς ξίφεσιν ἐπέμενον τὰς πλοκάς] Non debeo hunc locum inobſervatum prætermittere, quia ſunt eædem voces in eadem materia, qua annotavi in tomi primi pagina 475. nec tamen nunc πλοκὰς aliter vertunt, quam *lacertos*, quod illic quoque volebamus. Verum neſcio quî intelligantur hæc præcedentia, τὴν κεφαλὴν κατιόντες ἐπὶ τὸν αὐχένα ἐλίσσοντες, ubi Baſileenſes, *caput ſubtus gaſtur ligantes*, Benedictus *depreſſa cervice caput torquentes*. Nihil horum probari poteſt, & Græca exigunt *inferne ab cervice caput verſantes* ac torquentes, ut nempe cervix cum capite videretur in omnem partem converti.

Pag. 112. Εἴτι καὶ ἀνόσιον πεποίηκα ἐξ ἐμοῦ, εἴτι καὶ μή] Benedictus *ſive aliquid, ſive nihil ex me faceret*; ut voces palam & caute ſequitur, ita ſane evertit omnem ſenſum, qui nullus in his eſt. Baſileenſes *qui parum curans mei facturam* &c. quos veriſſime adſecutos cenſeo mentem auctoris. Nam ἀνόσιον prorſus idem hic eſt, quod ἀναλίσκω perdo & detero, parum curans, *ſi quam mei partem illa imminueret* ac corrumperet, *nec ne*.

Pag. 137. Οὐδὲν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων] Opſopœus *breviter, nihil aliud quam in univerſum nos non eſſe*; quæ quidem ſingula unde colligat, præſertim primam vocem, non video. Itaque Benedictus omiſſâ illa *nihil aliud quam nos non eſſe dicens.* Atqui

ipſe

ipſe auctor & nunc & in principio teſtatus eſt multa ab eo dicta eſſe de providentia. Rurſus ſi nihil aliud quam deos non eſſe dixit, non probavit igitur, atque ita nihil profeciſſe diceremus. Sed certe & probavit ſtatuas fictas ab hominibus, & ipſum lovem fuiſſe hominem. Sane parum videntur percipere loquutionem Luciani, qui innuit, ſic eum probaviſſe aut *ἀθεότητα* Deorum aut non-providentiam *non ſecus ac ſi prorſus nos non eſſemus*, dicens homines de diis cogitare debere nihil aliud quam ſi penitus non eſſent.

Pag. 142. *Ἀλλ' ἐὰν χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι*] Ridiculus eſt Benedictus, quum ab Opſopœo verbum Græcum vertente per Latinum *permittere* ſic abit, ut putet id notare *mandata dare* vel *injungere*, quum in Toxari pag. 58. *καὶ ἐφιέναι δὲ τὸ μίσος ἄχρι τινῶν εἰς τοὺς τυράννους εἰπόντι* ipſe clare viderit recte id verbum ab Opſopœo ſumptum eſſe.

Pag. 144. *Δάμιν αὐτοσχεδιάσαντα καὶ δι' αὐτὸ λέγειν*] Neſcio utrum Opſopœus omiſerit rectius ſecundæ vocis interpretationem, an feſtinationem ſuam indignius prodiderit Benedictus, non ſatis conſiderans vim ejus & ideo interpretans male *præſentem*. Nam æque præſens futurus erat Timocles, ſi advocato ſuo ad aurem adſtaret. Efficacia utique Græcæ vocis longe alia & major eſt, & ſatis ab viris doctis explanata, & hic ideo difficilior ad exprimendum Latine, quia ipſe Lucianus per ſequentes voces *δι' αὐτὸ* eam explicuit. Certe tamen notat eum & aperta facie & ſine ſimulationis velamento & proprio ore atque ingenio diſſertaturum, ut *αὐτοσχεδιάσαντα καὶ* in Timone pag. 76. edit. Salmur. tum ob alios reſpectus, tum cui *αὐτοσχεδίου* abeſt. Infra in Gallo ſimile occurrit, *ἅπαντα τὸν ὑ φηγὸν ἀν Δωδώνης αὐτοφωνεῖ ἐμαντεύετο*.

Pag. 145. *Κόμην ἀνασεσεμμένην*] Non poterat Benedictus vocem minus huc aptam excogitare, quam qua uſus eſt *criſpata coma*, quæ nihil ad vaticinantes. Baſilienſes clarius *comarum ſomat erigentium horror*. Horrentes enim & jactatas comas in vatibus agnoſcunt Latini. Heliodorus libro III. dicit *τότε κόμαι ἀβρόταται καὶ τὰς κορυφὰς μεμιμένοι*.

Pag. 146. *Μακρὰν χαίρειν φράσας τοῖς πρώτοις*] Solet auctor dicere *μακρὰν*, idque videtur convenientius. In Aſino. *κρίνει τοῖς ἀβροκόμαις κεφαλαίοις μακρὰν χαίρειν λέγων*. In Gallo. *ὁ Ἀχιλλεὺς ἅπαξ μακρὰν χαίρειν φράσας τῷ χρυσοτρίχῳ*. Pagina tamen 129. *μακρὰν χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντα*.

Pag. 147. *Ἐ τύγχανον μὲν ἄρτι χαλκεύων, ὑποστίλβοντος πάνυ καὶ μαρμάροντος*] Vt mirifice geſſit ſe Lucianus in commentanda hac loquutione, ſic mirifici quoque fuerunt interpretes tum in ea contemplanda, tum Latine exprimenda. Nam quum vertunt *cum ad portiſcum jam fabricarer aneos*, paſſivo intellectu, ut patet ex ſequentibus, rem fortaſſe perhibent, ſed non appropinquant Græcis, quæ ſunt adhibita, notantque *æram fabricans* vel fingens *ara*, & ideo

ideo *obductus pice pectori & tergo.* Quod quum de se jactat hic in statuâ Hermagoras, ultro satis intelligendum præbet id fieri per fabros ærarios. In sequentibus vero & vana & nulla in Græcis mentio balthei, & omnia sic vertenda simpliciter: *thorax autem ridiculus* (utpote ex fragili materia & nullius munimenti) *corpori circum allitus appenderet arte imitatrice omnem aris celaturam impressum habens.*

Pag. 149. Ἔτι γὰρ καὶ ἄκαιρος ἐξέμβαμα] *Contingit enim, ut hæc inceptæ sint* Benedictus: *jam enim aliæ inceptæ sunt* Opsopæus, quæ sanequam non efferunt vim loquentis. Verte. *Potest enim esse ut aliter* (quam scilicet munere providentiæ) vel *temere* & fortuito *inceptæ* &c. Nec vero in præcedentibus illa αὐτὸ τοῦτο τὸ ζητούμενον συναρπάζεις interpreter aut cum Benedicto *tu quidem quæstionem corripis*, vel cum Opsopæo *tu quidem quæstionem discerpis*, sed pro argumento latenter arripis & producis id ipsum quod quæritur; & sic fraudem facis. Et nisi fallor, hunc locum innuit eumque sic exponendum putavit Henr. Valesius in postumis ad Harpocrationem pag. 145. Quin etiam mox Benedictus temere omisit in versione καὶ ἐπαινετῶς; at recte Opsopæus *ac laudibus efferas.*

Pag. 163. Ἡρακλεὶς, λίνον τινα φῆς τὸ ἔρωτα δεῖ ἐνοῦσθαι, εἶτα πτηνὸν ἂν &c.] Pater voci octavæ adscripsit ὀνείρου, quum manifestissime appareat ex sequentibus auctorem scripsisse vel in animo habuisse scribere masculino genere: nec tamen sequentia talia sunt, ut ad τὸ ἔρωτα referri possint, sed debeant ad ipsum ὄνειρον. Equidem hic locus simillimus est Livianis illis XXVII, 27. *L. Calius triplicem rei gestæ ordinem edit: unam traditam famæ, alteram scriptam, tertiam quam ipse pro inquisita ac sibi comperta affert.* Vbi possem suspicari τὸ *ordinem* venisse ex permutatis & contractis literis pro *rationem.* Sed simile exstare video in Varrone lib. I. R. R. c. 12. *Sin cogare secundum flumen adificare, cavendum ne adversum eum ponas*, quasi putasset se scripsisse *fluvium* vel *amnem.* Item in Vitruvii præfatione libri VII. *Itaque quoniam sexto volumine privatorum adificiorum rationes perscripsi, in hoc, qui septimum tenet numerum, de expolitionibus exponam.* Cæterum sequentia verba καὶ ὅσον ἴχνος τῆς πλησιος τοῦ ὕπνου imprudenter & inepte vertunt *metasque volandi præscriptas habeat somnium.* Ita apud interpretes insomnium habet metas volandi somnium; quæ quis intelligit? Lucianus de ipso somno id dicit, & posse tamdiu circumvolare somnium, donec duret somnus, recte & elegantissime statuit.

Pag. 171. Ἐγὼ μὲ ἰδιὼν σκυτάλιζε] An non σκυτάλιζε? Vt infra in hoc libello. ὅση ἐπὶ τῷ πρόσωπε, οἱ μὲ πολλοὶ πρασσόνων.

Pag. 177. Σπάρδην τινα, ἢ μελίδας, ἢ κεφαλὰς κεφάλδας] Quum sic notabiliter mutet numerum Lucianus, iniqui sunt interpretes, qui eum non sequuntur, ut facit sane & Erasmus vertens *& manido piscículo*, & Benedictus *vel manido*, quum Lucianus clare ista numeri

ri varietate ſubindicet unam mænida ad cænam ſatis non eſſe, ſed ſaperdæ non niſi mænidas pares eſſe. Vnde & brevem mænam dixit Martialis.

Pag. 188. Α᾽κήρατα ἦν τὰ ἀκύπτερα] Benedictus *celeres erant ſine cera penna:* At nulli bono iſtæ celeres. Itaque Eraſmus *citra ullam ceram erant penna.* Nec tamen id ſufficiat. Melius vertiſſent *ala* vel *penna volatiles.* ſic p. 193. Πρὸς ἄκροις τοῖς ἀκυπτέροις λαβαῖς πας τοῖς χροὶ ἀδρανδύσας, imperfecte *ſummis pennis.* Vide ad pag. 647. tomi primi.

Pag. 191. Τῶν ὡς ἀεὶ ἐνὸς αὐτῶν διαλεγομένου κωπηγοῦντος] Apparet prorſus Eraſmum, quem ſequitur Benedictus, legiſſe αὐτῷ, quod omnino requiritur.

Pag. 194. Πάμπολυ τῶν νεφῶν ὑπεραίρας] Quomodo aut hæ voces Latine reddi poſſint *plurimum nubium emenſus*, aut ſi poſſent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, *quum plurimum è nubibus attraxiſſem*, atque nimia uviditate gravare.

Pag. 200. Η᾽ Α᾽χαρνῆσι πλῆγα κεκτῆσαι] Puerilem ſane plagam merentur interpretes licet viri doctiſſimi, tamen teterrime in omnibus editionibus hîc de Acarnania ſomniantes: tanquam Acharnæ, regio Attices, adeo carbonibus ſuis ſit obſcura, ut debuerit ab illis ignorari.

Pag. 203. Ε᾽δόκει μοι ὡς εἶχον ἀθρόοι εἰσω παρεῖναι] Benedictus *mihi ut habebam illico videbar ingreſſurus.* Quanto rectius & elegantius Eraſmus *mihi viſum eſt protinus ita ut eram introire.* Notiſſima formula tam Græca quam Latina.

Pag. 205. Καθίσας ὧν ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ πρώτῃ] Quum vox poſterior non poſſit alio referri, quam ad θοίνῃ, opinor longe melius intelleziſſe Eraſmum *cum ad primam conſediſſet*, quam Benedictum, *quarum in prima ſedens*, quod ille haud dubie ad ſellam retulit abiens ab Græcis, quod non oportuit.

Pag. 221. Λόγων τῶν διαιτικῶν ἅλις ἔχομεν, ἐπιμένειν τῷ τὸ Α᾽ρείῳ πάγῳ δικαζομένῳ ἀκόντι] Non conſtat his conſtructio, & corrigendum ex Baſileenſi ἀκόντα π.

Pag. 226. Α᾽δελφὴ τῇ παρούσῃ δίκῃ ἐστι] Ab Eraſmo Benedictus accepit *quaſi quædam ſoror præſentis cauſæ eſt*, captata elegantia, ut mihi videtur, præter mentem Luciani, qui ſi tale quid intellexiſſet, ſcripſiſſet quoque ὥσπέ τις ἀδελφή. Sed nunc ſimpliciter ἀδελφὴν ei ponitur pro æquali & ſimili, ac plane ut infra, ἀδιαλείπτου γάρ τινος τοιούτου ὄντος.

Pag. 259. Ω᾽ς μὲν γὰρ τί μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σαυτοῦ πίστει καταψεύδεσθαι τῶν ἀνδρῶν] Apparet quidem hæſiſſe in hoc loco Benedictum, dum quæ nimia attulit Opſopæus, amputare conatur, ſed dum expedire ſe ab ejus interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adjuvit, quam fecerat prior, qui ſic interpretatur, *quibus per Iovem nequaquam voluntas erat hæc illis illudendi gratia.*

ex-

improbrare, ſicut tibi. Itaque parum gratia arti tuæ conciliare videre, tantos viros falſis contumeliis afficiendo. Ex his omittens Benedictus illa *ſicut tibi*, ſequentia reddidit *Itaque parum gratia arti tuæ conciliare videris contra vitos hoſce mentiendo.* At quæſo quid eſt, quod in illis hic parasitus mentitur? Vtique in præcedenti periodo teſtatur ſe hæc eadem audiviſſe ab viris bonis & fide dignis nec ob ullam cauſam ſuſpectis mendacii in iſtis hominibus. Hinc certe & in noſtra periodo aſſentitur parasito, contra quam interpretes volunt. Nam manifeſte Græcæ voces hunc ſenſum efficiunt, *ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tuæ arti, in illis viris mentiri.*

Pag. 263. Ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκροῦ ἰδεῖν] Aliter videntur legiſſe interpretes, dum reddunt *adeo ut indignum ſit ſpectare*, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi ſint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac ſi dicat, adeo ut ſit operæ pretium, ut mereatur & dignum ſit huic adjacens philoſophi cadaver adſpici, ob maximam inde exſtituram diverſitatem.

Pag. 265. Ὥστε μάλιστα νῦν διδασκάλων φιλοσόφων (ἐπεὶ μὲ γὸ ἐν ἀγορᾷ γε ἢ δεῖ λέγειν;) ὁ μὲ δικάζων ἄλλοι δίκαιος ἐπ' αὐτῷ ἁλῶ] Sic concipiendus hic locus, ut egregie diſtinguitur in editione Baſileenſi, & verſio ſimplex optime ſatisfaciet omiſſis illis ineptiis, quas abunde nimis adjiciunt interpretes. Verte. *ita ut celeberrimorum hoc tempore philoſophorum (nam de rhetoribus quid opus eſt dicere?* qui ſcilicet in foro & cauſis habitant, quod philoſophus non promittit, & ideo abſurdius ſit, quod dicet) *alius quidem in cauſa ſedens ut judex, in largitione fuerit deprehenſus, alius vero* &c.

Pag. 294. Ἐπὶ λύχνου ἢν λύχνος] Quia video tetrum errorem ex Salmuriensi editione in hanc propagari, putavi monendum male in Latinis legi, *ut in igne & ligno uſu venit*; quem ſi modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo poſt non ſufficit verſio eorum ἃ γὸ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἰμαι τῆς ῥίζης ἀνεφύη, ubi Latina habent *neque enim ab altius acta radice productum fuerat.* Neque enim in ellychnio id procedit, quod poteſt eſſe longiſſimum, ut altiſſime demittatur, nec tamen erit ἰσχνὸν, h. e. denſum, robuſtum, ut tantam ex ſe præbeat flammæ materiam, ut flatus non extinguat: ῥίζα autem ἢ φωτὸς ἢ λύχνου eſt principium ipſius ellychnii. Aliena eſt hic conſideratio radicis in arbore & frutice.

Pag. 300. Ἀδελφιδῆς ἢ βασιλέως Αἰακὸς ἦν] Iam notaverat Cognatus Æacum eſſe Iovis filium, Plutonem vero regem dixerat ſupra Lucianus fratrem Iovis. An hinc ergo non ſatis debuerunt moveri interpretes, ne verterent *Æacus eſt regis patruelis*, nec Æacum & Plutonem facerent patrueles, quum alter ſit patruus, alter fratris filius? Immo ipſa Græca vox debuerat eos admoniſſe.

Pag. 301. Γ' λαστὸν καὶ τὸ χάσμα διδιτόμενον] Vertunt, *allatrans territoſque in ſpecum redigit.* Immo plane contrarium indicant Græca, ut non tam redigantur in ſpecum, ſed abigantur, deter-

terrentur ipso specu, non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat *& ritu* vel hiatu *deterrens*, nempe ab tentanda ulterius fuga.

Pag. 308. Τὸ σημαινόμενον τοῦτο κ᾽ πάνδημον ὄνομα] Hæc duo in unam rem coire omnino nequeunt; & latet certe aliud, quod ex vetustis libris exspectandum. Interim solitus fui hic legere πάνδεινον, quod vocabulum in Philopseude quidem usurpat auctor ad malum πάνδεινα πάσχειν ἐφ᾽ ἑαυτοῖς ὄντα, sed in bonum occurrit & quidem in hac ipsa materia in Rhetorum præceptore πάνδεινόν τινα εἰ τοῖς λόγοις ἀγωνιστήν.

Pag. 311. Ἐφ᾽ ὑψηλοῦ καθίσθω] Augent interpretes *in eminenti solio sedet*. At non utique, quum sic loquuntur Græci, de solio intelligunt: & ipse paulo ante citatus Cebes, quum de Beatitudine agit, ὑψηλὸν agnoscit non de solio, sed de loco, ubi illa fingitur morari, & in illo ὑψηλοῦ, quod statuit esse ἀκρότηλον & εὐσκόπελον, ista καθῆσθαι ἐπὶ ὑψηλοῦ. Denique Lucianus non respexit ad solium, sed ad situm loci, unde mox inquit. ὥσπερ δὲ οὐ ἱερεῖς, ἐπιδεικνῦσι δηλαδὴ ὀπτάζεσθαι ἐπὶ τῆ ἄκρᾳ, quæ quidem ἄκρα non est demonstrata nisi in solo hoc ὑψηλοῦ, ita ut mihi certe videatur temere addi vox tertia.

Pag. 323. Μητρὸς ἢ ἀκεφάλης ἐπ᾽ ἀμφοδίου τινός] Puto ab eodem errore hæc corrupta esse, qui tomo 1. pag. 400. fecit ἐπ᾽ Εὐφρανδίου pro ἐπ᾽ Ὀφρυνδίου. Certe enim vulgata non satis bene se habent, quæ quidem fient optima, si legas ἀκεφάλης ἐπαμφοδίου τινός. Nam Lucianus gaudet quoque commentis talium vocum. Sic & initio Herculis Gallici agnoscit ἀπαιτερώτους, licet hi apud poëtas præcipuos quoque exstent. Sed maxime miror, cur mox illa συνοῦσι τοῖς κηγδαλέοις τοῦ γλυκεροῦ ἔρωτος interpretentur *cum infelici, suavi tamen amatore*, quum certissime talis sit insuavis, & putidum est hæc corrigere, quæ nullius, nisi horum interpretum, oculos fugere possunt.

Pag. 328. Σπαρτούς τινας ἀναβεβλαστηκέναι] *Sativos quosdam progerminasse*. Ita interpretes. Sed ab Latinis hos eosdem æque ac ab Græcis Spartos appellatos fuisse discimus ex fragmento Varronis, & ideo non debuerunt boni viri appellationem celebrem & propriam sua versione obscurare. Idem occurrit tomo 1. pag. 802.

Pag. 335. Ἐν Γλαυκίᾳ & Ἀλεξικλέους] Video verti *in Glaucia Alexicli filio*. At tales hi interpretes debuerunt quoque lectori demonstrare, quid in eo factum fuerit; quod quidem in hac relatione prorsus nihil dicitur. Quid enim aliud, quam retinuit semel conceptum amorem, donec potiretur amato. At hæc omnia, quæ narrantur, contigerunt in domo Glauciæ, ut patet ex duobus locis, vel dum hic adjutor dicit se ἄλλον οἰκέτην μᾶλλον πρὸς αὐτὸν & quod tum hic dicitur βίᾳον ὁρόξασθ᾽ εἰ αἰτίᾳ τινὶ τῆ οἰκίας nempe ejusdem, vel quod tandem ipsa Chrysis ἐπίτηδες πρόσθεσθαι τὸν ἔρωτα τῆ οἰκιήσει versata est cum Glaucia. Itaque εἰ Γλαυκίᾳ nunc accipe, ut circa finem harum

rum insaniarum ὁ Ἀμφιλόχου, ὁ Κύνεγίρου. Præterea viri docti, qui Lucianum publico dederunt, vereor ut bene contemplati sint libros scriptos, dum eum, quem nunc dicunt filium Ἀλεξικλέους, mox ab Luciano scribi faciunt, quasi patrem habuerit Ἀναξικλέα; ex quibus verum eligere sine auctoritate vetustatis nequimus.

Pag. 349. Καὶ ἀποπτείοις ἐς τὰ κεφάλια μεμιμημένοις] In Salmuriensi editione simul & in hac ipsa vitiose edi video in Latinis *ac personis in capitis adfictis*, ignorans utrum sic præses ejus & editionis & versionis de industria scripserit ac interpolare voluerit Th. Mori versionem, an eam ipsam retinere, quæ est *in capita*, ut sit typorum error. Certe neutrum placet. Neque enim Græca id modo volunt adsumsisse eos personas vel larvas in capita, sed clare sumpsisse larvas tales, quæ in speciem simul & formam cranii vel calvariæ vel diu mortui capitis fictæ essent.

Pag. 351. Ἀλλὰ δίκη ἡμῖν ἐπιπλεσθῆναι τῷ οἰκίῳ ἐπαγλυμένῳ] Et quæ venustas in hoc Luciani ἐπιμυθίῳ, quod tamen nunquam his narrationibus nisi venustissimum subjicit, residebit, si claudatur domus aquâ referta? Immo an claudi potest? Periit omne auctoris ingenium, quod restitues scribendo ἐπικλυσθῆναι, sed, inquit, oportebit domum horum aquariorum hausto refertam mergi & inundari. Res ipsa dictat.

Pag. 355. Οὐ γὰρ ἄλλως ἐπιρρίπτω ἐπιδείκνυσθαι βυλόμενος] *Non quod aliter historiam edere velim.* Sic Salmuriensis. Sed per Musas! cui bono hic illud *aliter*? Immo, *non quod temere* & futiliter *historiæ narratione me ostentare volo.*

Pag. 357. Ὃν ἀδιαλαβὼν κατὰ μέσον εἰς ὑπερβολὴν πεπονθὼς] Reddunt interpretes, *quem ex utraque parte mirum in modum humilem accipiens*, ut apparet, non animadvertentes, quemadmodum ipsi evertant prorsus hanc suam narrationem. Si enim fuit talis, hoc est, ex utraque parte humilis, quomodo fuit acclivis? Vtique sic debuisset addere auctor acclivem fuisse in medio. Sed clarius se destruunt per ea, quæ mox sequuntur, quum statuunt eum locum talem fuisse alteri æquatum: Cui illi alteri? an loco? non certe, nec enim plures loci agnoscuntur, sed unius modo facies describitur. Quid quod in fine hujus ipsius paginæ ἑκατέρωθεν interpretantur *ex utraque parte*, & recte. Nempe ἑκάτερος est in alteram partem. Nactus locum ab uno latere perquam humilem ac declivem, eum alteri lateri æquavit aggerando. In sequentibus Latine reddendis difficilior ratio est. Dicit Lucianus ample satis, Κεφαλὰς μὲν βεβαιοτάτῳ ἄκρῳ τῷ ὄρει βαλόμενος, κοῖλον δὲ μεταξὺ τοῦ τε ἐπιθήματος καὶ τῆς ἄγαν βαθείας ἐμπεδώσας. Id describendi genus quum Salmurii proximum tautologiæ existimaretur, vide qui compegerit & contraxerit sua, *posito operi firmissimo fundamento, quo superstructi ædificii certitudinem confirmaret.* At religiosior in his Opsopæus æquare voluit Græca *firmamentumque munitissimum omni futuro operi subjiciens, fundamentorum positione substruendi ædificii*

cer-

certitudinem confirmavit. Sed nos liquido & merito cenſemus hos floccifaciendos. Locus hic balneis fabricandis electus videtur fuiſſe prope rivum aut fontem, ad quem ſpectans alterum latus fuit declive, ut ſolet. Hunc locum adeptus Hippias planavit, *crepidinem* (vel marginem ripæ, qui extollendus erat) *quidem firmiſſimam omni operi ponens, & fundamentorum poſitione ſtabiliens ſecuritatem imponenda ædificationis.* Crepidinis firmitas vel maxime requirebatur, ne deinde preſſa ventrem faceret & extrinſecus paulatim cedens ruinam toti operi afferret.

Ibid. Πυλῶν μὲν ὑψηλὸς] Conſuetudo fere & ſenſus communis virorum inſignium tutos ab reprehenſione facit hos interpretes, dum πυλῶνα vertunt *veſtibulum*: ita ubique id fieri deprehendo. Sed quæ ſimilitudo Græci πυλῶνος ad Romanum veſtibulum? & maxime hujus, qui dicitur fuiſſe ὑψηλὸς, & ἀναβάσεις ἴχων, & ὕπαθρον μέσον ἢ ἄρσιν, quæ omnia ab Romano veſtibulo ſunt alieniſſima. Res ipſa clamat. Sequentia ſic diſtinguenda ſunt, οὐ χρὴ σε ἐς τὸν ἐς τὸν τρυφῶ παρεσκευασμένον οἰκημάτων (βαλανείῳ δὲ ἂν καὶ τοῦτο πρεπόντως) χαλέσαντα καὶ φῶτα πολλὰ καὶ λαμπόμενα ὑπὸ χορήσιος. Et verte; *ad lavam verò conclavium ad delicias comparatorum* (*quippe & hac balneo aptiſſima*) *venuſti & multa luce fulgentes receſſus.* Vulgo enim vides arenas ſine calce. Et ſicut nunc οἰκήματα non vertimus *ædiculas*, (ut inepte interpretes, & jam alibi monere debuimus) ſed *conclavia*; Sic quoque οἶκος, quæ vox frequenter ab Luciano in hac deſcriptione uſurpatur, non *domus* aut *habitatio* verti debuit (& quæſo quot ab illis domus hic ſupponuntur?) ſed cubiculum aut conclave, aut œcos, ut eam vocem in iſta ſignificatione propriam ſibi vindicarunt Latini architecti, quod & ipſum paſſim non obſervatur. Denique quum dicit εἰκόνες λίθου λάλου utique non ſufficit, ſi cum Salmurienſi reddas *marmoreas imagines* (an credidit marmor non eſſe niſi candidum?) ſed potius cum Opſopæo *ex albo lapide.*

Pag. 358. Τοῦτο δ' ἂν εἴη οὐκ ἐκ αὐτῆς μάλιστα] Cur ſic potiſſimum loquatur auctor, & non maluerit οὐκ ἐξ αὐτῆς, plane non capio, quum nihil vel præcedat vel ſequatur, unde iſtud fœmininum dependeat. Sed eſt vitium, legendumque οὐκ ἐκ αὐγῆς, orto errore, ut videtur, ex codice majuſculis literis ſcripto, & illic confuſo charactere Τ & Γ.

Pag. 359. Ἐξόδοις τε πολλαῖς πεφυσαμένον] Non notant hæc verba, ut credidit Benedictus *multis januarum egreſſibus munitum* (& quæſo quid eſt *muniri egreſſibus januarum?*) ſed ut recte Opſopæus, *multarumque januarum egreſſibus patens.*

Pag. 360. Μίτρᾳ τὴν κόμην ἀναδεδεμένον καὶ πορφυρίδι] Fieri non potuit, quin dum hæc ſic junguntur ab interpretibus, in iis intelligendis errarent. Et tamen quam ingenioſe iſta verterunt *mitra purpurea comam revinctum?* Sed duo prædicantur ab auctore, cujus

verba ſic diſtingue ἀναδεδεμένον, τῷ πορφυρίδι, & verte *mitra comam revinctum, purpurea in veſte.*

Pag. 361. Τοῦτο δὲ εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην] Miror, cur vertant, *quo nomine earum dominum vocari conjice*, quum non moneat vel juboat auctor, ſed narret ſpeculatores conjicere ita vocari earum dominum.

Pag. 362. Οἱ μὲν δὴ τῷ ἀρχῇ ἀφικνεῖντας] Interpretes, *alii ne principium quidem attingunt*; qui ſi eſſet Luciani ſenſus, ſaltem ſcripſiſſet εἰς τῷ ἀρχῇ. Sed innuit *alii omnino non veniunt*. Et ſic rectius attenderunt in Fugitivis pag. 598. Ἀρχὴν δὲ δὴ τὸν ἔλεγχον δίκοντας. Et in Sympoſio pag. 646. Ὥστε δὴ τῷ ἀρχῇ πιεσθῆναι ἐξίει.

Pag. 373. Οὐ συμπεφυκὼς ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων] Vertunt *non cervici affixum, ut eſt locuſtarum*; quod unde potuerunt effingere? De cervice nihil eſt in Luciano. Et qualis quæſo cervix locuſtarum? Certe Lucianus ullam eſſe prorſus per has voces negat, quæ verti debent, *non agnata* reliquo corpori, *ut eſt locuſtarum*, non eſt continuus tractus corporis a capite ad caudam, ut in locuſtis, ſed poſt caput eſt velut intervallum, ita tamen, ut tenui fauce caput reliquo corpori annectatur, & ſic poſſit converti alia parte corporis immota & quieta. Paulo poſt etiam potuit vocem φολίδας lenius interpretari, quam per vocem *cortices*, præcipue quum loricas ſquamatas dixerint, & laminas ex ferro in eis agnoverint. Tum & ἐκ τὸ ὀρθοπύγιον reddidit inſcite, *non aculeo*, quaſi vocis hujus ſignificatio & diſcrimen, quod inter muſcam & alia inſecta notat auctor, reſpiceret formam, & non potius locum ubi ſitus ejus, in extrema nempe parte diverſa, quam eſt in veſpis & apibus.

Pag. 385. Εἰς τὸ Ἔδεσσαν ἐμπεσεῖσαν ἐμβληθῆναι εἰς τὸ μέλανα πόντον] Exhibuit quoque interpres *in nigrum pontum*, nec intercedo, quo minus ab poëta aliquo ſic ſcriptum credatur. Sed Lucianum nunc ſimpliciter narrantem non reſpexiſſe opinor ad talem quandam imitationem, & intellexiſſe Melan ſinum, ut illam maris partem appellari novimus ab ingrediente eam Mela fluvio. Vide Geographos.

Pag. 389. Καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος πεπλασμένων] Benedictus, *qui mendacio ſubditi ſunt*. Cedo, quos tales intelligam. Quin etiam quum conditionem hujuſmodi innuit auctor, uſurpat caſum tertium; ut in principio Fugitivorum. ἀξιῶσι γὰρ ὑπ' ἐμοὶ πεπλάσθαι. Et rurſus: Κρίνεται ἐπιχειροῦσιν καὶ ὑπὸ τῆς νυνὶ πεπλασμένων. In Reviviſcentibus. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ σοφιστικῇ τέχνῃ πεπλασμένοι, Anaſtaſius apud Baſileenſes, & ſi qui alii hoc modo mentiti ſunt, ſententiam, ut videtur, non voces craſſius conſiderans. Puto velle auctorem, & ſi quis alius eorum, qui poſt vocem ψεῦδος nomen poſitum habent. Tales enim ſunt illi, qui præcedunt Pſeudonero & Pſeudophilippus. Similiter luſit in citato loco ex Reviviſcentibus in verbo multis præpoſito φιλος.

Pag. 419. Ἐβλήθη κατὰθεῖναι τῷ τῶν τῇ λοιπῇ μεγαλοργίᾳ] Præceſſit

ceſſit Melanchthon in vertendo *ad reliquam funeris magnificentiam additum voluit*. Et ſequitur prompte Benedictus verba hæc ipſa ſic exprimens, quod miror ab aliis, qui hunc dialogum & verſionem ejus tam accurate exegerunt, pro bono acceptum, quum nulla prorſus in Græcis fiat mentio illius funeris. Quin etiam μεγαλοπρέπεια non patitur, ut de impenſa pecuniaria intelligatur, Græcis ad eam exprimendam alia voce utentibus. Immo nec conſideratio magnificentiæ funeris poteſt hic locum habere. Majora deſiderantur, quæ habebis, ſi recte vertas mecum *ad reliquam rerum ſuarum magnitudinem addi voluit, ut & Deum crearet eum, qui erat mortuus*. Inter alia ingentia acta ſua referri voluit, ipſum ex mortuo feciſſe Deum.

Pag. 425. Περιπαῖξαι πινα καὶ μίμησιν τραγῳδίαν] Quum ſimpliciter & pari vocum ordine reddidiſſet Melanchthon *agitque lata & comica facie tragœdiam meram & nihil non triſte patientem*: Benedictus illud nudum μίμησιν gravatus *plenam affectibus tragœdiam* dedit, abolito modo, quo per copulativam ſe extendit Lucianus. Id exemplum video placere aliis, qui putant ſupplendam orationem, ut legatur κωμῳδῶν μίμησιν. Quod omnino nequeo probare, etſi videatur prima fronte blandiri. Nam quum dicit Lucianus καὶ μίμησιν τραγῳδίαν, ſimul tacite intelligit *plenam* eorum caſuum, qui ſolent eſſe proprii tragœdiarum. Quod ipſum ſolent ſæpe omittere. Sic paulo ante dixit μετὰ ὑπονοίας, non addito quibus rebus eſſent repletæ. Sic in Sympoſio. οἱ σοφοὶ δὲ ἡσύχαιον, καὶ ἐλοιδοροῦντο καὶ ὑπερεμιμοῦντο καὶ ὑπεκορίσαιτο. Vtique nec hic ſpeciatim quidquam addit. Quin etiam Polybius libro 1. de prælio ad Ægates dicit, nunc ἐπὶ Ἄννωνα ποιήσεται τὴν ἀγῶνα καὶ ἐπὶ αὐτὰς τὰς ναυπηγὰς δυνάμεις καὶ ἐπεσπέρ γίμενα τὰ σκάφη, nunc εἰ μὴ γὰρ νῆες γίμεσαι δυχρήσας διέκειντο ἐπὶ κίνδυνον. Idem fit apud Græcos in aliis verbis.

Pag. 445. Καὶ ἀπὸ γλώσσης, ὅσα καὶ χερὶ χρῆσθαι διέγνωκας] An hæc paria eſſe poſſunt illis, quæ apponuntur ab Micyllo & Benedicto *ac lingua perinde ut manu uti decreviſti?* Certe ſic illi penitus omittunt voculam ἀπὸ. Quæ quidem ſane perincommoda eſt, niſi bene inſpexeris. Legendum enim καὶ ἀπὸ τῆ γλώσσης ὅσα καὶ χερὶ χρῆσθαι διέγνωκας; Eſt enim exprobratio per interrogationem excitatior, *& quid lingua æque ut manu uti decreviſti?*

Pag. 462. Παέργον τοῦτο τὸ ἐπὶ Γοργόνας πλῆσαι] Benedictus, *atque ut extra inſtitutum, volatus ad Gorgonas*. An credimus ſic inſignem virum diſtinxiſſe? Verius crediderim ortum errorem ab typis, & continuo ductu expreſſiſſe ſententiam, quam largius ediderat Micyllus, *atque hoc parergon quoddam, ſive extra propoſitam rem additum fuit ad eum, quo ad Gorgonas abiit volatum*. Ex Benedicto oportet certe tolli abſurda commatis diſtinctio, ut *volatus* ſit genitivo caſu.

Pag. 463. Ἄννω τὸ ἀντίθυρον, Ἀθηνᾶς ναὸς πωλήτης] Sane quidem

poſt vocem tertiam video in editionibus poni parvam diſtinctionem; non ſecus ac ſi inde ſupponere deberemus viros doctos, qui vel ediderunt vel interpretati ſunt, in Græco ſermone agnoviſſe ἡ ἀντίθυρος, cujus ſecunda inclinatio foret τῆ ἀντίθυρος. Sed nunquam eo vecordiæ progredi potui, credens illos ſatis bene voces Luciani conſideraviſſe. Itaque quum puer eſſem, inſiſtens illorum veſtigiis cenſui ſcripſiſſe auctorem ἄνω τῆς ἀντίθυρος Ἀθηνᾶς ναὸς, *in mediis parietis ſuperiore parte obverſum oſtio templum Minervæ poſitum eſt.* Neque hujus cogitationis nunc pœnitet, eo magis quod hunc locum videam ab viro doctiſſimo infra pag. 637. ſic tractari, quaſi vel ἄνω τῆ ἀντίθυρε aut potius τῇ ἀντίθυρε legendum eſſet: quorum utrumque non eſt immune vitii; quum nec prius bonam efficiat ſententiam aut ſyntaxin, nec etiam poſterius, quum ſi μέσος fuerit ἀντίθυρος, non fuerit neceſſe id rurſus exprimi; ſed recte dicit in medio pariete fuiſſe ἄνω ædem Minervæ ἀντίθυρον. Quin etiam quum illic ſcribit Lucianus ἐς δὲ τὸ ἀντίθυρον ἡ ἄλλη πᾶλαι ἦν, non debet ſupponi ellipſis pro ἀντίθυρον τοῖχον, qui nullus illic legitur, ſed ἐς ᾧ τὸν ἀντίθυρον ſcilicet κλιτῆρα, qualem alium ad dexteram ingredientibus præceſſiſſe illic manifeſte legimus.

Pag. 468. Πρὸς τὸ εἰς μάκιστόν τι, καὶ λιπαρὸν τὸ πάσης γῆς, καὶ θαλάττης διακόσμῳ, γήρᾳ ἀφικέσθαι, τῇ ἑαυτῆ οἰκουμένῃ βασιλεύοντα ἤδη, καὶ γέροντα.] Sic diſtinxit Benedictus, addita ineptiſſima verſione *longiſſimam ac pleniſſimam tota terra marique dominantem ſenectutem, jamque in ſuo ſolo regnantem & ſeneſcentem aſſequuti.* Quid enim? an Lucianus, terſus ille & liquidus, dicet ſenectutem dominantem terra marique? Porro cur jam in ſuo ſolo regnat? an etiam ante regnavit in alieno? Nihilo melius prior Opſopæus & *longiſſimam ac pleniſſimam tota terra marique dominantem ſenectutem, jamque in ſuis locis regnantem & ſeneſcentem conſequamur:* Fatue de ſe vel aſſequutis vel conſequentibus loquuntur uterque. Verte, ut clare ſonant verba, & ratio inculcat. *quo ad longiſſimam ac plenam ſenectutem veniat terra univerſa ac maris dominus, orbi ſuo imperans nunc jam ſenex.* Hoc enim intelligit votum, ut princeps, qui jam erat ſenex, maturam quoque adepturus eſſet ſenectutem.

Pag. 470. Ἀντίπατρος ὁ Ἰόλαϊ] Probo magis Opſopæum vertentem *Antipater patre Iolao genitus*, quam Benedictum poſteriora omittentem, ut apparet, quia & filium Antipatri Iollam vel Iolaum in hiſtoria Macedonica audierat. Nam licet id ita ſit & habuerit eo nomine filium, utique & potuit patrem eo nomine habuiſſe, quod in ejus nepote, filio ſuo renovavit.

Ibid. Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον φάσκων, ἐπὶ Πόντου ἐπλάτησε, βιάσας] Sic diſtinguunt viri docti, & ad hunc diſtinctionis canonem formant quoque verſionem, quaſi Lucianus annotari vellet eum in Ponto mortuum fuiſſe, quod mihi ab hoc ſermone alienum videtur, & diſtinguendum eſſe φάσκων ἐπὶ Πόντου, ἐπλάτησε βιάσας &c. *Anti-*

tigenum Coelitem fugiens in Pontum, mortuus eſt. Quam fugæ viam quum adnotat, tacite dat intelligendum, qua occaſione regni Pontici conditor exſtiterit. Et ſane ſic loquitur rurſus auctor in Navigio. Περίοιμαι ἤδη πάλαι ἐπὶ Κορίνθου λιμὸν ἀφορίσας. Et alibi plura de hac conſtructione dicentur, quum perſuaſerint ſibi viri docti debere hanc poni in quarto caſu, ſed temere.

Pag. 488. Οὐκ ἀπορήσω ὅτῳ σε πρῶτα ποιητικῆς ἀφυολογίας] Recte aggreſſus eſt hunc locum Palmerius; Sed an procul dubio tetigerit verum, quod putat, valde ambigo. Negari enim nequit, quin ad vulgatam ſcripturam propius accedat ἀφυολογίαν, quomodo ipſe diu eſt quum corrigendum ſuſpicatus fui, quam ἀπλογίαν, quod ille ſupponebat. Quin & ſignificatio vocis meæ huc melius convenit, ſi modo examines, & ejus efficaciam ex Quintiliano huc compares.

Pag. 489. Χρησιμωτάτη δὲ τῷ βίῳ μαντικὴ νομίζοιτο. Λυ. τοῦτο μὲν δή &c.] Sic procedit hic locus in editionibus. Sed quid priora verba faciant ad præcedentem periodum, haud facile quis dixerit. Neceſſum eſt omnino, ut perſona Luciani his omnibus præponatur, quippe cujus manifeſte apparet has voces eſſe, qui vult concedere vaticinationem eſſe utiliſſimam hominibus, ſed longe contendit ab ea abeſſe Heſiodum, quum paſtoralia quædam monita conſcriberet. Sic igitur poſthac mutandæ editiones. Λυ. Χρησιμωτάτη δὲ τ. β. μ. νομίζοιτο. τοῦτο μὲν δή &c. Paulo ante etiam interpres vocem προδηλῶσαι vitioſe accepit pro ſingulari accuſativo *quum præſignificavi*, quæ tamen eſt pluralis & referenda ad ὅσα. Opſopæus ad ipſum poema neſcio quî retulit *poemate ſucceſſus manifeſtante laborum.*

Pag. 490. Ἐπὶ πᾶσι τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀναπτύξῃ, οὐκ ἂν φθάνοι κεφαλὴ μόνον λέγων] Vnde potuit Benedictus venire ad talem verſionem *quaſi quis illi adſcripſerit, neque me vatem dixerit?* Eſt enim præterquam inepta, tum plane contraria ſenſui auctoris, quem longe melius expreſſit Opſopæus. *At ſi quis & ea quæ tu fatus, illi adſcribere voluerit, & ille me quoque vatem rectiſſime dicere poterit.* Eſt enim omnino hæc vis ejus loquutionis, ut ipſe novit, unde in principio Fugitivorum illa οὐκ ἂν φθάνοις πρὶν Ἐμπεδοκλεῖ σοῦ αὐτῆς ἐγκαλῶν vertit, *facere non poteris, quin Empedoclem ante ipſum crimineris.* Et rurſus pag. 602. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων, *ne igitur præconium enunciare cunctaberis.* In Sympoſio 634. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἡμᾶς, *Itaque omnino nos excipies.*

Pag. 492. Περιηγεῖσθαι τὸ πλοῖον] Benedictus *navim circumagenti.* Quod quis intelligat? & quanto melior Micyllus, *per navigium circumcirca præeunte.*

Pag. 497. Εἰ σοῦ τὰ λάχιστα ἂν λογίζοιτο] Benedictus, *ſi quis ad minima uſque ſupputarit.* Ergo putavit ille maximam eam ſummam eſſe, quouſque aſcendere queant reditus ejus, &, ſi omnino nihil, ne minimum quidem, ex lucris in ſupputatione omittas, nunquam fore ultra duodecim talenta. Aliter cenſuit Micyllus, qui vertit *etiamſi quis communiora tantum computaret:* quæ tamen ver-

ſio ſubobſcura eſt, dum vix dicas utrum *communiora* intellexerit talenta, an ſubintellecto *lucra*. Certe videntur Græca ſignificare duodecim redigi talenta, ſi quis craſſo modo colligat, ſi ad minimum, non ſummum quis ſubduxerit, ſi non accuratiſſime ſingula in rationem mittantur, ſed rudius generaliuſque ediderit.

Pag. 499. Ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ πρὸ Διπύλου ἐπλεψ.] Benedictus *paulo ante dimidium ſtadium quod uſque ad Dipylum ſupereſt.* Micyllus *paulo ante quam ad Dipylum perveniemus, circa extremum hemiſtadium.* Neſcio cur illis ſic placeat obſcuris eſſe & vagari; quum clare dicat *vel exiguum ſemiſtadium, quod ante Dipylum* erit nobis progredientibus reliquum, *adſumam.* De morte Peregrini. μόλ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τὸ κραγκλίσιον.

Pag. 506. Ἀρτιμιδὶ ἡυσαντες, καὶ πὰς πόλεις ἀτειχίσους λαβόντες, ῥᾳδίως ἀρχοντες ἀπολιπόντες] Sic quoque Benedictus *captis civitatibus immunitis, & præfectis ibidem facile relictis*, quum Micyllus pariter dediſſet *ac civitatibus nullo defendente captis, præfectiſque ibidem facile relictis.* Mihi ea ratio loquendi videtur abſurda, & diſtinguendum eſſe λαβόντες ῥᾳδίως, ἄρχοντας ἀπλ. Sic enim & ſolent ſcriptores loqui & ſenſus communis fert. Mox longe ineptius vertuntur illa καὶ τὴν Κιλικίαν καὶ ὀρεινὴν Κιλικίαν *utramque Cilicia oram maritimam videlicet & montanam.* Si enim ὀρεινὴ non eſt παραλία, non poteſt ferri *ora*: & cur non ſimpliciter *maritimamque ac montanam Ciliciam?*

Pag. 514. Ὃς ἐξελήλυθόν σε πάνυ μαργαίνοντα] Neſcio quid velit Benedictus *qui obductus te a ſtultitia cohibeat.* Interim probo Micyllum, *qui te indutum a ſtultitia cohibeat.*

Pag. 523. Ἀλλ' εἴ τινα δοίην μοι χαῖν] Non opinor iſta notare aut bene verti ab utroque interprete *Sed ſi quam animum invenire poſſem*, aut ut alter *habere*, quod nullius ponderis eſt in hac oratione; verum *ſed utinam invenirem vetulam!* quo ſenſu frequenter ea particula etiam ab Luciano ſumitur. In Prometheo. Εἰ δὲ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, τοῦτο.

Pag. 564. Τετραχιλίων ἐξωνήσατο] Vertunt *tribus nummorum millibus redemit*, in quibus vocem ſecundam ſubducta linea notavit Pater, qui haud dubie voluit intelligi τετραχιλίων δραχμῶν. Et merito. Quum manifeſte ſic intelligere appareat ipſum Lucianum ex pag. 544, ubi Charmides ait, καί τοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα, καὶ νῦν ἐπειδὴ χιλίας αὐτῇ σὺν εἶχον δίδυας, ubi interpres ſimpliciter *mille petenti*, quum intelligat δραχμὰς, quomodo vertit in Pſeudologiſta pag. 449. πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἑξήκοντα *ſeptingentas & quinquaginta drachmas*: Et ex Aſini loco manifeſtiore, καὶ πεντήκοντά μοι πέντε καὶ ἑκατὸν Ἀττικῶν, ubi idcirco vertere etiam potuerunt *quinque & viginti drachmis Atticis.* Sic ergo debuerunt quoque, pag. 611. in Saturnalibus τρὶς πεντάκοντα γε καὶ μυριάδας, ubi vertunt *talentis & decem nummum millibus.*

Pag. 576. Ὡς Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλεξάνδρου κυβερνήτης ἰδὼν Κάλανον καθ-

παράδοξον φησιν] Egregias hic agnoſce interpretationes. Opſopæus, *veluti Oneſicritus claſſis Alexandrina gubernator ait, cum Indum ardentem, ſicut fama eſt, conſpexiſſet.* Benedictus, *ut Oneſicritus Alexandri gubernator, cum Calanum, ut ajunt, conflagrantem vidiſſet.* Vidit ergo Benedictus Opſopæum largiorem eſſe, quam patiuntur Græca, & verbum *φησιν* notare non niſi alterutrum poſſe vel *ait* vel *ſicut fama eſt.* Quid decrevit ergo is ipſe? nempe accepit pro *ut ajunt*, pravo ſane judicio. Non enim magis ajunt Calanum conflagraſſe, quam Oneſicritum id vidiſſe. Sed & vide, unde comparativa loquutio pendeat. Scribit Benedictus: *Illi enim non inſiliunt in ignem ut Oneſicritus Alexandri gubernator*, quaſi vero & Oneſicritus inſiluiſſet. Quin immo Lucianus Oneſicritum unum auctorem hujus hiſtoriæ citat, & ideo non poteſt imperfecta multitudinis ac rumoris citatio locum habere, & plane ſufficere debet, ſi vertas, *ut Oneſicritus Alexandri gubernator viſo Calano ardente refert.* Maxime miror Benedicti iſtam verſionem placuiſſe Tan. Fabro, tam minute ſingula hæc quondam recognoſcenti.

Pag. 577. *Οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπηδήσας αὐτὸν*] Certe Benedictus, etſi in priorum ſententia aberrarit, in poſterioribus voces, prout ſunt, expreſſit, quod Tan. Faber prorſus non facit, cujus verſio plane par foret Græcis ita conceptis *οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ἀναπηδήσας αὐτὸν*, cum extra ſpem non ſit, quin ex igne ſit reſiliturus. Nedum ut admitti poſſit, quod tentat, gemina negatio ante verbum *ἀναπηδήσας*. Sed ut habeas expedita omnia, apparet errorem ſcripturæ corrigendum eſſe & pro *μὴ ἀναπηδήσας*, reponendum *μεταναπηδήσεσθαι*. Nam in ſententia verbi *μεταξύ* idem Faber toto cælo errat, quum rectiſſime Benedictus reddiderit.

Pag. 581. *Καπίπη ἓξ τῆ πηρύκων ἀγῶνι*] Notavit pater quoque hîc conjecturam liberam & indoctam T. Fabri, & ut ab ea caveretur, juſſit inſpici Ciceronis epiſtolam ad Luccejum. In ſchedis notavit videndum Scaligerum in Græca Euſebii pag. 420. Fabrum priorem in Agoniſtico pagg. 293. & 294. Et ſane quomodo latuerunt illa in extremo Demonacte, *εἰπὼν ὡς τὸς παρόντας τὸ σωμάτιον τῆ πηρύκων πόδα, Λήγλ μὲ ἀγὼν τῆ κωλίτων ἔθλων Ταμίας, Καιρὸς δὲ κολᾶ μηκίτι μίμνειν*?

Pag. 582. *Πλὼ τὸτ τοσῦτον ἐπήκοος*] Plane non neceſſaria temporis illa definitio, & opinor ſcripſit *πλὼ τόγε τοσῦτον*. Sic alibi.

Pag. 590. *Ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἶδον*] Quæ verſio hæc eſt, quam nobis offert Benedictus & ſequitur Faber? *caterum ego neque ipſe ante paucos dies vidi.* Ergo aut nunquam vidit, aut ante valde multos dies vidit. Quod quid eſt? aut quomodo ad Græca? multo melius & rectius Opſopæus *caterum ego quoque illum non ita multos ante dies conſpexi.*

Pag. 615. *Ὡς ἀγείροιεν τῆ μητρὶ*] An hi dies adhuc patiuntur, ut liceat Græcas iſtas voces ſic Latine verſas conſpici *ut Cybela matri ſeſe adjungant?* quum jam pag. 681. in Syria Dea *ἓξ πολλαὶ μύιες ἐπ*

τυπὶς ℑ ἴχνη τῇ ἀλεκτρύνι ἀμίροντι recte ut vides & aliter vertérint: quum apud Maximum Tyr. differt. tertia μηδὲν τῶν εἰς τοὺς κύκλους ἀγειρόντων ἀμφίρουζα, οἱ δυοῖν ὀβολοῖν τὴν προσυχὴν λιθιαπίζουσι, verterit Cl. Heinius, *similem mendicis illis, qui in triviis stipem colligunt, & duobus obolis obvio cuique ventura prædicunt.* At jam in Pseudomanti has voces ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τι καὶ σοβάζοντες verterant *eorum more qui a Cybele Deorum matre afflati conveniunt.* Cur non servant eundem tenorem? Certum est, ubi ἀγείρειν habet additum casum tertium, illic agi de collectione pecuniaria & capturis: hîn, esse congregationem hominum, & huc potius censeo referendum locum Maximi Tyrii, quum ἀγείροντες proprie dicantur tales circulatores in variis rebus, ut ostendit Lud. Crelollius in theatro Sophistarum libro III. Præcipue vero nugantur, quum legem Saturni mox sequentem λογισμὸς ἀνδρὶ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν μηδὲ τοῦτο ἐξεῖναι intelligunt *rationem exigere ab iis qui res curant Saturnalitias, ne id quidem fas esto.* Quid enim? an putant Lucianum construere verbum ἐπιμελεῖσθαι cum casu tertio? Cur igitur mox apud eum Saturnus scribit pag. 623. Ὁ Ζεὺς δὲ μᾶλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται? Immo sic quoque omnis Græcia; quæ interdum & quarto casui id verbum adjungit, nunquam tertio. Omnino verte, *rationem exigere ab dispensatoribus per Saturnalia*, vel tempore Saturnalium.

Pag. 616. Τῇ ἡ πρὸ τῆς ἑορτῆς] *Caterum ante sollennitatem.* Non sufficit: nam & quum statim in præcedentibus dixit πρὸ πολλοῦ τῆς ἑορτῆς, etiam notavit tempus ante sollennitatem. Verte *caterum die ante Soll.* Nam clare distinguit inter longinquius & magis propinquum tempus.

Pag. 618. Πάντες πᾶσι ἀναπίπτουσιν, διὰ ἐξέλασιν, ἀναπίπτοντες ℑ πλησίον? An non scripsit auctor πίπτουσι πᾶσι? Nam illud confusionem inducit. Sed videtur velle dare pauperibus privilegium, ut si velint, primi invadere possint calices, sed & remittere id possint. Vtique πάντες non opponuntur πλησίον, quod huc requiri videtur.

Pag. 636. Διδάσκαλον αὐτὸν ℑ Ἀριστωνύτου, υἱὸν ℑ Ζήνωνος] Ita per suas distinctiones inepte discerpunt editores in Græcis ea quæ conjungenda sunt. Ergo & Benedictus *Aristæneti Zenonis filii præceptor.* Quo quid obscurius? & quis aliter hæc adspiciat, quam facientia Aristænetum filium ac discipulum, Zenonem vero patrem? At plane hæc sunt inversa. Et quanto præclarior Erasmus, *quod esset Zenoni Aristæneti filio præceptor?* Id retine, & tolle ex Græcis importunum comma.

Pag. 639. Ὁ δεῖνα τῷ Φόλῳ Ἡρακλεῖ] Fieri nequit, ut si quis Benedicti versionem intuens *Herculem Pholensem*, ullo modo concipere possit ea Latina facta esse ex his Græcis, qui ita eximium illum Leonardum Augustinum deduxit, ut monuimus in præfatione ejus gemmis præfixa, quod tamen tunc non advertebamus. Sola Gallia est hujus putidi commenti origo. Nam do-

ctior

ctior Eraſmus noſter rectiſſime dederat, *Herculem apud Pholum.*

Pag. 640. Δεξιὰς πάνυ ἔ Ἀεσταινίτε τὴν παροινίαν ἐνίγκαν] Interpretantur *inducta dextre admodum temulentia.* Deſideratur alius, qui illud *inducta* interpretetur. Quid enim id ſibi vult? At Luciani ſcopus eſt, *tolerante Ariſtaneto admodum dextre temulentiam*, non exaſperato ad hoc factum in pueri ſui tentatione. Herodianus libro 1. Ταῦτα χαριέσσα ὕβρεώς τε καὶ παροινίας ἕ οἷς, ἷς ἐτῶν τοσούτων ἠνεχόμην.

Pag. 645. Καλυδὼν μὲ ἥδε γαῖα Πελοπίης χθονὸς, ἐν ἀντιπόρθμοις πεδ.] Vbi mens fuit vel editorum vel interpretum, equidem neſcio: longe eam ab ipſis abfuiſſe, quum hunc locum tractarent, facile colligas. Vt enim in Græcis diſtinguunt, ſic in Latinis Benedictus *Hæc terra Calydon Pelopii eſt ſoli, fretum qua eſt parte, campos divites pingues habens*, Eraſmus *Calydon quidem hæc Pelopii regio ſoli, Qua parte ſævum ſpectat adverſa fretum.* Atque ita Calydon ope illorum ex Ætolia tranſmittitur in Peloponneſum, ſatis ridicule. Diſtingue & verte, Καλυδὼν μὲ ἥδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς Ἐν ἀντιπόρθμοις, πεδίἔ ἴχουσα εὐδαίμονα. *Hæc terra* eſt *Calydon*, *Pelopia terra in tranſmarinis*, objacens Peloponneſo trans fretum, *habens campos uberes.* Res ipſa clamat.

Pag. 647. Αἱ ἐπιστολαὶ ἐμοῦ ὡς πρεσβυλικαὶ] Verterat Eraſmus *videtis quam & ipſa epiſtola graves ſint ac ſeniles.* Benedictus volens eſſe brevis, amputat poſtrema, relinquens *quam graves ſint epiſtolæ*, contra prorſus quam oportuit. Non enim graves eſſe demonſtrat, ſed ſeniles, hoc eſt, frigidas, nullarum virium, infirme ſcriptas, plane qualis eſt appendix Obſervationum ad Melam, Londini nuper impreſſa.

Pag. 650. Ἰχθὺς ὁ παχύνων] Inſigne exemplum, ut error ſoleat augeri & quotidie invaleſcere. Verterat Eraſmus *piſcis Tagenicus.* Id eodem modo retinuit Benedictus: Sed ne quid deeſſet, nunc video in hac editione Græcam vocem poſtremam quoque incipere ab majuſculo T. Habeant hoc & fruantur, quibus placet: nos cenſemus interpretandum *piſcis ex ſartagine*, quod non modo probant multa antiquorum fragmenta, ſed hodieque etiam placet.

Pag. 656. Ὁκόσα ἰόντα ἐμοῦ πρεσβύτερος, ἐγὼ ἱστορέω] Vter hic interpretum laudandus, Benedictus interpretans *Quæcunque antiquiora me ſunt, ab iis narrationem incipio*, an Micyllus, quem poſtremus fere expreſſit, *Quæcunque igitur antiquiora me ſunt, ab iis narrationem incipiam?* Sic uterque particularem ex his facit periodum, ſic uterque ἱστορίαν putat verti poſſe *incipio narrationem.* Quæ ſunt utraque ab vero alieniſſima. Diſtingue Τὰ μὲ αὐτοψίῃ μαθὼν, τὰ ἔ ἀκοῇ τῶ ἱρέων ἐδάην, ὁκόσα ἰόντα ἐμοῦ πρεσβύτερος ἐγὼ ἱστορέω, ac verte *& ex iis refero, alia quidem cognoſcens quæ ipſe vidi; alia ab ſacerdotibus edoctus ſum*, ea nempe, *quæ meis annis antiquiora commemoro.*

Pag. 683. Καὶ τόδε πατρόθεν εἶχον δίκαιον] Mirifice interpretes,

quorum prior *& quod ex patria cujusque venit, id denuo apud se recipit*, citerior *atque hoc è patria domi recipiunt.* Imo *atque id ab patribus*, majoribus, *in domibus* & familiis suis *retinent.* Tessera illa & conjunctio hospitalis ab patre propagatur in filium & ab hoc exercetur conservaturque. Neque sane mox dicerem *sumptis libamentis ἐπαφείσας*, sed datis & fusis libamentis.

Pag. 685. Ὅταβ ἐγὼ ἔφλω, δεῖ μὲ μοι καὶ ἐς τὸ ἐξῆς τοῦτο] Salmuriensis interpres accipit, ac si mutetur persona, & quum antea loquutus fuerit Therſagoras, nunc incipiat Lucianus: unde voculam καὶ hic præcipue efficacem omittit in versione, quam vides esse *Ego vero, ut dixi, deambulatione opus habeo.* Hanc sententiam admisit ab Melanchthone, qui prorsus eodem modo *Tum ego: Et mihi opus est deambulatione.* Sed profecto non ita est, & continuatur persona Therſagoræ, qui quum ante jam dixerat de ambulando καὶ τοῦτο διόμφω, id nunc repetit dicens, *Quod igitur dicebam, etiam deambulatione quidem opus habeo; multo autem prius, ajebat, venio hunc salutare optans.*

Pag. 689. Ἀ φθονία μὲ λῶ ἂν μοι ἐξεπὶ πάντως τόδ' ἐγκώμιον. οὐκ ἂν ἁπαρτᾶν νομιζόμλω] Turpis macula ex Salmuriensi editione in hanc propagatur, dum sic editur, quum voces illæ τόδ' ἐγκώμιον pertineant ad sequentia, ad quæ retulit etiam interpres, sed infeliciſſime vertens *idque encomium non distrahendum putarem:* neque enim ἁπαρτᾶν est distrahere, sed suspendere. Certe melius Melanchthon, *idque encomium non existimarem prætermittendum esse.* Sic ex eadem Salmuriensi paulo ante video editum monstrose Σπυπίαν pro Σμύρναν.

Pag. 720. Ὀλίγον ἧ ὥστε τροφῆνας διόμενον, τὸν δ' πολλῶν ἐπιτρεφόμενον μίλλον] Benedictus *pauciſque ut nutriatur opus habeat, diutius tamen quam alii multi immoretur.* in qua interpretatione sequutus est auctorem Thomam Morum, dubito an Græca rite considerantem. Certe res ipsa non patitur, ut in his sit justa oppositio; nec si vir valens diutius, quam ægroti multi, immoretur convivio, propterea sic culpari potest, ut hic postea culpatur ab colloquentibus. Errarunt certe, quum δ' πολλῶν putarunt dici masculine; sunt enim neutra. Et utique illud *diutius* nullibi in Græcis. Verte, *pauciſque ut nutriatur opus habeat, quum a multis*, si multa deglutierit, *futurum sit ut enecetur.*

AD-

ADDENDA.

Pag. 9. lin. 13. Μῦθον ἀντὶ μώθω] Lindenbrogius apud Menagium Amœnitat. juris civilis c. XXXIX. in *Mutuum* legendum putat μεῖτον ἀντὶ μοῖτυ. Almeloveen.

Pag. 10. lin. 35. Παρισχίξηγάς] Sic interpres vertit. Quomodo legerit nescio. Forte legendum est παρεξισχίσον ἀ παρεξίσαμεν, & erit, quod nos vernacula lingua dicimus *tu feras ravi*. Palm.

Pag. 20. lin. 10. Μὴ καὶ ἐπιζομίσῃ μίφασιν ἐμπεμπατῆσαν αὐτῷ] Interpres: *ne illo* (calceo) *mihi inambulanti os obturet*. Verte: *ne inambulans, pronus in os, in vultum, cadam*. Sic infra: ὅμως ἀ τείχυτα ἐπηχῶν, ἁ ἐμποδίσας ἐπιζομεῖ. Menagius.

Pag. 27. lin. 13. Γ'ρνία] Φινία legendum omnino videtur. *Idem*.

Pag. 41. lin. 1. Καὶ σίφανος ἠμικέαντοί] Martialis: *A te vexatas, malo teneroſa*. Idem.

Pag. 41. lin. 1. Καὶ μᾶλα πρὰ ὑποδηγμῷ α] Ex hoc loco lux affulget Theocrito in Cyclope, ubi de violento ejus in Galateam amore sic ait:

Η'ρατο δ' ἅτις ῥόδυς ἀ μάλοις ἅτις κηρύττοις,
Α'λλ' ὁλοαῖς μανίαις.

Scilicet poma morsibus amasiarum lancinata amantibus data favoris erat & amoris indicium. *Palm*.

Pag. 41. lin. 31. Η'δὲ, ωολλὰς ἄδη νέους ἐκτεραχηλίσασα] Ε'κλεραχηλίζειν τὴν νότητα· *perdere juventutem*. Plutarchus de liberis educandis. *Menagius*.

Pag. 43. lin. 33. Ε'πικαλαμισόμβοι] Ε'πικαλαμασόμβοι, legendum omnino videtur. *Idem*.

Pag. 44. lin. 25. Α'πέγνωσι παρὰ τὸ δεμοσίων ὃς ἤεμοζε τὴ Α'σίαν τότε] Cur utatur hoc loco Lucianus voce ἀεμοσὴς, difficile est dicere. Fuit Lacedæmoniorum propria ea vox, & id nos docet Diodorus lib. 13. his verbis: Γ'πωκορά της ἦγε μόνων (ὃν οἱ Λάκωνες ἀεμοσὴν ἐκάλουν.) Ii suos præfectos in regiones sibi subjectas mittebant, & ἀεμοσὰς eos vocabant. At Asia, de qua hic sermo, & quæ tempore Luciani & hujus Dialogi sub Romanis erat, ut ex ipso dialogo patet, proconsularis erat provincia, & à proconsule regebatur, qui Græcis dicebatur ἀνθύπατος. Tentabam hunc nodum solvere, & dicebam forte Lucianum servasse decorum, & cum Mnesippum Laconem introduceret loquentem, eum de industria non exacte ῥωμαΐζειν facere, & non perfectam notitiam Romanorum magistratuum habentem induxisse. Sed ut verum fatear, id non mihi satisfacit, nam nec in tota orationis serie utitur alia voce, quæ Laconismum redoleat, nec ipsum nomen Μνέσιππος videtur esse Laconis, sed Μνάσιππος dicendum fuisset. Tum & infra de morte Peregrini utitur ea voce ex sua persona, ὅτι τὴ ἀεμοσὴν ἀπαχθῆναι τὴ Α'σίας. Itaque alio me verto, & puto fuisse nomen Græci magistratus, non Romani. Nam civiliter & moderate regentes provincias Romani permittebant aliquando populis, ut haberent speciem quandam regiminis & magistratus quosdam ex sua gente, sibi tamen subditos & sine jurisdictione suprema, sed morum & εὐταξίας curam habentes. Id mihi suadet Budæus in commentariis suis, qui hæc ait: ἀεμοσῆας ἐκάλουν Α'θηναῖοι τοὺς εἰς τὸ δῆ ζῶν διατάττοντας. Ignoratur, unde id acceperit, sed ex eo loco colligitur fuisse Athenis ἀεμοσῆας id, quod Romæ Censores, & credo ad exemplar Censorum Romanorum institutos, nam in antiqua Athenienſium republica de iis non fit mentio apud auctores; nisi hic sit, cur ita loquutus fuerit Lucianus, mihi non liquet. *Palm*.

Pag. 48. lin. 35. Εὐδαμίδα] Εὐδαμίδαν. Menagius.

Pag. 61. lin. 24. Τ'ὸ λέοντος] Leones Scythia non habet. *Idem*.

Pag.

ADDENDA.

Pag. 115. lin. 35. Πατρὸς ἡμῖν, Πάτρᾳ τ' Αἰχαΐας] Lucius Patrenſis. Vide Photium in Bibliotheca. *Menagius.*

Pag. 194. lin. 13. Γ'πποπόλων Θρήκων] An ἱπποπόλων? ut αἰπόλων. Non diſplicet. *Idem.*

Pag. 306. lin. 30. Ο'ἳ Γ'νδὲ, ὑάλῳ πεμχεί[] Lege ὑάλῳ πεχεί[, ſeu potiùs πεμχύί. Id eſt, *vitro incruſtat.* Indi mortuos incruſtaſſe teſtantur Herodotus & Diodorus Siculus. Peſſimè Interpres: *adipe ſuillo oblinit.* Idem.

Pag. 379. lin. 34. Η'μῖν ἐν πιστοῖ] Τὸ ἡμῖν hic locum habere non videtur. An legendum ἢ μὴν? Id eſt, *revera, omnino.* Heſychius: ἢ μήν. ὄντως. Idem.

FINIS.

L V-

LVCIANI

Rerum in ſecundo Tomo memorabilium

INDEX.

A.

BAVCHAS 73. ejus amicus Gyndanes ibid.
Abradatæ conjux formoſa 8. continentiæ exemplar. 13
Abrœa Luciani matris amica. 79
Abrotonum meretrix. 515
Academia in utramque orationem parata 223. pro ebrietate & pro ſe verba facit. ibid.
Academicum eſt nihil ſtatuere poſſe. 106
Accuſatores & judices ſimul eſſe, abſurdum 22. verus accuſator palam arguit. 409
Acherontica palus prima mortuos excipit. 300
Achilles fluvium tranſiliit, & cæde Phrygum turbavit 383. Hectorem interfecit ibid. Lycaonem interfecit & Aſteropæum ibid. illi animum intendit viſus armorum 453. inter virgines abditus fuit 526. duobus fatis illum agi 772. ejus equus verſus recitans. 159. Achilles Hectorem occidit 261. à Paride occiſus. ibid.
Acino uvæ ſublatus Sophocles. 475
Acis ancilla Meliſſæ meretricis. 523
Actæon diſcerptus à canibus 560. 612. omnium hominum miſerrimus 712
Adimantus Myrrhinuſius 491. amoris maſculi arguitur ibid. ejus votum 496. & ſeq. 499. & ſequent.
Adoleſcentia per ſe ad voluptatem prona 690
Adonis ab apro offenſus, & ubi lugeatur 658. fluvius Adonis 658. 659. quotannis cruore infici putatur 659
Adorare Perſico more 505
Adraſtus à ſue aberrans Cœſi filium necat 123
Adulatoris & laudatoris differentia 27
Adyrmachus Machlynæ dux 63
Æacus Plutonis patruelis 301. cuſtos inferorum ibid.
Ægyptia lens 200
Ægyptii agricolantes 199
Ægyptii libri de terriculis 347
Ægyptii aquæ ſacrificant 152
Ægyptiorum templa 8. ſuperſtitio 30. Ægyptiorum templis, qui ſimiles ibid. Ægyptii divinis nominibus utuntur ibid. primi hominum cultum divinum inſtituerunt 657. ab iis hunc acceperunt Aſſyrii ibid. varia animalia pro diis habuerunt 713
Ægiſtho quid prædixerit Iupiter 773
Æqualitas in omni re juſta 406. res eſt jucundiſſima & convivio congruentiſſima 628
Æſchyli pugillares Dionyſius comparavit 387. ebrius tragœdias componebat 691
Æſchines Socratis ſocius imitandi peritiſſimus 12. Æſchines Socraticus fuit paraſitices ſtudioſus 254. Dialogos conſcripſit ibid. Æſchines Rhetor meticuloſus 257
Æſculapius Apollinis filius 142. aſcriptitius Deus 140. ex alienis malis, proprias ſibi moleſtias contrahit 212. ejus imago in balneo poſita 357. fulmine periit 562. medicus eſt 711
Æſopus fabularum ſcriptor 193
Æthiopem lavare 394. Æthiopes nigri 767. diei ſacrificant 159
Aëtion 6
Agamemnon cum quibus diis comparetur 29. Vinolentus 627
Agaſonis inhumana petulantia 237
Agatharcydes ſcriptor Aſiaticæ hiſtoriæ 474
Agathocles Stoicus de mercede diſcipulum in jus vocat 198
Agathocles Samius in quod diſcrimen inciderit 421. Agathocles Siciliæ tyran-

rannus 95 annos vixit 468
Agathoclis & Diniæ amicitia 40
Agathobulus 570
Agathon tragicus poëta 315
Agoræus ad Pœcilem ſtans 147
Ajax non fuit adeo magnus 173
Alani eadem lingua & cultu cum Scythis utuntur 67
Albus corporis color unde 6
Albus color mulieri convenit 257
Alcamenis pulcherrimum figmentum Venus hortenſis 4
Alceſtis ex inferis rediit 301
Alcibiades diuiſſimus fuit 125
Alcidamas Cynicus non vocatus ad convivium accedit 638. convitiator acerrimus ibid. per jocum dictus catulus Melitæus 642. inter claros oratores 690
Alcmæon laudatur quod occiderit matrem 803
Aleâ plerique victum parant 608. plerique contrà res deperdunt ibid.
Alexander Theſſalus ab uxore è medio ſublatus 197
Alexander medicus 590
Alexandri modeſtia 19
Alimenta mala corpus labefactant 719
Alys fluvius una nocte circumductus 356
Atho montem quidam vult ad Alexandri imaginem efformare 19
Amabiles incantatione fiunt qui ſunt odio digni 522
Amaſtris urbs Pontica 71
Amantis indicia quæ ſint 534
Amatoris inſani actiones 42. deformis multa dat, nihil formoſus 530. Amatores læſi, amare deſinunt ibid.
Amazon innixa haſtæ 4. quid pulcherrimum habuerit 5
Ambroſia Deorum cibus 207. Amicus liberis & uxoribus antepoſitus 74. amici vulgares quales ſint in utraque fortuna 36. ut eos ambiant Scythæ 57. unus homo ſunt iiſdem dolentes & gaudentes 63. Amicorum paria 38. 40. 45. 47. 49. 51
Amicus eſt ſolus fidus quo compotore utimur 250
Amicitiæ nomen eſt paraſitices principium 250
Amizocas 58
Amoris ſigna 129. moleſtiæ 542. amorem puerorum docebant Plato & Socrates 651
Amoris occulti ſigna 664
Amoris duæ ſpecies 690
Ampelis meretrix 534
Amphion 10. 460
Amphilochus in Cilicia qua mercede vaticinetur 713
Anacharſis gymnaſia Græcorum reprehendit 269. & ſeq. quem in finem 277. reprehendit & irridet Lacedæmoniorum certamina 297. & ſeq.
Anacreon Lyricus 85 annos vixit 474 476
Anaxarchus Alexandri paraſitus 255
Anchoram ultimam navigantes ſacram appellant 597
Androcles Epicharis filius 781. in Diaſiis libro recitato vicit ibid. ejus oratio de pulchritudine 788
Angina cur quidam dictus 446
Animæ optimæ imago 9. & ſequent.
Animæ violenta morte occiſorum oberrant 346
Anniceris Cyrenæus 694
Annulus Gygis quid efficeret 229. Item 511. annulus ex ferro de cruce ſumpto factus 338. annuli optatæ vires 512.
Anteas Scytharum rex 90 annos vixit 469
Antia Bellerophontem ſolicitavit 427
Antigonus medicus 330
Antigonus Philippi filius monoculus 81 annos vixit 469
Antigonus filius Demetrii 80 annos vixit 469
Antigonus filii uxorem adulterio vitians 197
Antiochus Stratonicæ novercæ innuens ibid.
Antipater Macedo 80 annos vixit 470
Antipater Demoſthenem ſibi adduci optavit 697
Antiphilus Alopecenſis 51. Dinomenis filius 53. quomodo liberatus 55. ejus calamitas 52
Antiphilus pictor Apellem calumniatur 398. 399
Anubis ex ſolido auro conflatus 132
Anubis templum compilatum ab Antiphili ſervis 51
Anus cur amentur 324
Anus Theſſalæ pleræque incantatrices

ces 522
Aornus petra inacceſſa viſa 312
Apelles 6. in eum calumnia 398
Aphrodiſia 554
Apide mortuo quid faciant Ægyptii 658
Apollo oracula obliqua reddens 143. vatem ſe dicens 144. quæ præcederent oraculum ejus 145. ejus verſus ib. apud Admetum ſervivit 121. illi barba non naſcitur 208. quibus in locis oracula habeat 212. Apollinis Lycii templum & ſimulachrum 272. ubi barbatus pingatur 677. mirum ejus oraculum ibid. ſolus ignorantia liberare poteſt 755. vates & medicus 767. varius & mendax ibid. Hyacinthum amavit 786
Apollodorus orator Pergamenus Auguſti præceptor 82 annos vixit 475
Apophradi ſimilem eſſe, quid innuat 432
Apophras quid ſit 438
Appendicula irridentur à medico 331
Apri Calydonii tergus oſtentant Tegeatæ 386
Aqua communis Ægyptiis 152. ob aquæ potum Seres dicuntur diu vivere 467
Aquila viſus eſt acutiſſimi 196. quæ nam putetur ingenua ibid. Iovi familiaris 203. Aquila Iovis 712
ad Aras confugiunt quibus vis infertur 156
Arneus muſcæ inſidiator 374
Arabiæ regio quàm ſuavem odorem ſpiret 675
Arbaces gladium educens in Arſacem 198
in Arcadia nullus philoſophus 220
Archias quid mandati accepiſſet ab Antipatro 697
Archibius medicus philoſophum increpans 167
Archilochus poëta cujas & qualis 432
Archimedes quid arte ſua præſtiterit 355
Archiplani Scytharum duces 59
Arena cur in certaminibus uterentur 290
Areopagitarum in judiciis mos 281. noctu cauſas judicant 460
Aretæus, Eudamidas, & Charixenus amici 47
Aretes modeſtia in rebus ſecundis 13
Arganthonius Tarteſiorum rex 150 annos vixit 468
Argoæ navis carina loquuta 160
Ariadne à Baccho in cœlum adducta 710. 711
Ariarates Cappadocum rex 82 annos vixit 470
Arignotus Pythagoricus 346. dæmonem abjecit 347
Supra Ariphradem fama 434
Ariſtides in paupertate diem obiit 125. in Themiſtoclem conſpiravit 428
Ariſtæchmus Ætolus 550
Ariſtænetus philoſophus qualis 539. Zenonis filius 636. ejus filiæ epithalamium 651. 652
Ariſtander Thelmiſenſis, Artemidorus Epheſius 775. juxta Ariſtandri & Artemidori præcepta ibid.
Ariſtippus Cyrenæus Dionyſii paraſitus 254. ob Ariſtippum virtus & mollities contendunt 229. 230
Ariſtobulus Caſſandrenſis hiſtoricus nonaginta annos vixit 474
Ariſtogiton Armodii paraſitus & pauper fuit 262
Ariſtonicus Marathonius qualis vir 700
Ariſtophanis laus 236
Ariſtoteles orſus eſt paraſiticam 255
Ariſtoxenus muſicus Nelei fuit paraſitus ibid.
Arma in pace ferre non licebat Athenienſibus 293
Armenii gens bellicoſa & ſagittandi perita 506
Arrogantia Perſica 454
Arſaces interficiens mulierculam 198
Arſacidis nulla pulchri ratio 453
Arſacomas 62. ejus amici Macentes & Lonchates ibid.
Artaxerxes Mnemon 86 annos vixit 472
Artaxerxes alius Perſarum rex 93 annos vixit ibid.
Artem cujuſvis conditionis homines addiſcere ſolent 239
Artis definitio 242. cuivis ineſt labor, timor &c. 248. ſordidæ artes vix neceſſaria ſuppeditant 597
Artium effecta Deorum ſunt dona 718
Aſander Boſpori rex inedia mortuus eſt 93 annos natus 472
Aſinus lyram auſcultans 380. 555. aſinus Cumanus 597. ex aſino conſpe-
cto

&c 108. ex asini anxietate 111
Aspasia meretrix prudentiæ exemplum 12. 174. fuit Colossæ magnitudinis 13
Asphodeli pratum apud inferos 301
Assentatores quales putandi 16. assentatoribus gaudentium exemplum 17. aliud ibid. & 18. assentator quomodo laudet 26. ejus finis aliquid accipere lucri 26. 27. exemplum ibid. quibus notis discernantur à se invicem laudator & assentator 28. assentatores Diniæ 40. quàm sint potentes, indocti exemplo ostenditur 389. item Pyrrhi Epirotæ ibid. assentatoris vis in bonum virum 411. 412
Astarten, lunam esse putant, Sidonia lingua 657
Assyrii columbæ sacrificant 152. ab Ægyptiis doctrinam de Deo acceperunt 657. unde notas inustas habeant 684
Ate 14
Athenarum laus 689. classis præfectura fuit summa dignitas ibid.
Athenienses causas agens 199
Athenienses irrisores in sermonibus 279. eorum urbs antiquissima 280. adversus Eumolpum & Hippolytam fortiter se gesserunt 292
Athenienses sine Demosthene, Æschinenses & Thessalos esse dicebat Philippus 703
Athenodorus Augusti præceptor, cujus precibus patria levata est vectigalibus 82 annos vixit 473
Athotæ 130 annos vivunt 467
Atimarchus quidam per ignominiam vocatus 446
Attalus Philadelphus Pergamenorum rex 82 annos vixit 470
Attalo filius venenum porrigens 198
Attica crepida qualis 317. Attici soli primi homines olerum more è terra emerserunt 328. Attica paupertas 601
Attis ex solido auro conflatus 132. fuit Lydius, primusque sacra fecit Iunoni 662
Auditores si deessent Lycinus ad columnam vel statuam verba faceret 635
Aures fide minùs dignæ quam oculi 461
Aurum se amare dissimulans odio habetur 604. auri commoda 170. auri laus ex Pindaro 164. 165. alia laus 171. quàm multa mala creet 725

B.

Bacchæ Euripidis 388
Bacchis meretrix 622
Bacchus Iovis filius 134. adscriptitius Deus 140. vinum præbet 207. ei nova carmina componendi mos desiit 696. quomodo exceptus quum adversus Indos militaret 360. ex quibus constaret ejus exercitus ibid. qualis ejus currus ibid. qualis & ipse ibid. telum ejus, ignis 361. habet templum in Lesbo ubi sepultum est Orphei caput 385. fulmine periit 562. in Syriam est profectus 663. ei priapos Græci erigunt ibid. ejus parentes, patria &c. 710
Baculus Cynici Protei talento emptus 386
Balneum in usu post longum iter 78 90. ejus præclara constructio ab Hippia 356. & seq.
Baptæ 393
Barbam, comamque habebant veteres 724. barba cultus viri, ut equorum juba ibid.
Barbari non elegantiæ, sed opum amantes 454
Barcetis 66
Bardylis rex Illyriorum 90 annos superans 469. fama supra Bastam Chium 484
Basthes & Belitta amici 61
Batalus tibicen 391
Batrachion cocus 390
Battus sophista 391
Beatum est neque stitire, neque esurire, neque algere 255
tanquam Bellerophon librum circunfers 388. periculum Bellerophontis 427
in Bello ferrum gestare satius quàm aurum 169
Belittas & Basthes amici 61
Bendis ex solido auro conflata 132
Beroea Macedoniæ urbs populosa 101
Bipennis dictus est Cleodemus peripateticus 636
quæritur cur Boni plerique degant in paupertate, mali contrà 125. bonorum

rum poſt vitam fœlicitas 726
Boni viri à malis perduntur 411
Bona quot cum malis comparentur 721
Bonorum varietas data non ad neceſſitatem modò, ſed ad voluptatem 719. bona alia pro valentibus, alia pro ægrotis, alia pro aliis creata 721
Bonorum quorundam caducorum enumeratio 511
Boni in vita infœlices 614. eos non negligit Deus 779. bonorum in vita ſtatus infœlix 139
Bos deus eſt Memphitis 152
Boüm carnes aſſæ mugiverunt 160. boves ſolis ſerpſerunt & aufugerunt ex verubus 622
Boſporani pendebant tributum Scythis 62. eorum mos in petendis puellis ibid.
Boſporum Darius ponte junxit 799
Brachmanes apud Indos fuerunt longævi 466. philoſophiæ ſtudioſi ibid. tolerantiam oſtentabant 576. ſalutato ſole oriente pyram conſcendunt 586. fœlix hominum genus quibus inſtitutis vivant, utque igni pereant 594. Gymnoſophiſtæ dicuntur ibid.
Branchus in rupe ſedens 463
Bubonum ſanationes 332
Bulim & Sperchim Lacedæmonios admiratus Xerxes, cùm poſſet, non occidit 701
Bupalum malitia ſuperare 433

C.

Cæneus aliquando fuit fœmina 175 Cadaver apud Ægyptios oppignerari ſolitum 306
Calmidis Soſandra 4
Calanus conflagravit 576
Calceus pede major 20
Calliades pictor Ampelidis ſcorti amator 535
Callias fuit ditiſſimus 125
Callimedon proditionis argultur 706
Callinus librorum ſcriptor 391
Calliope 12
Calliſtratus inter claros oratores 690
Calumniarum mala 306. 396. tractatus de calumnia à p. 396 ad 432. ejus imago 398. definitio 404. in ea quot ſpectandæ perſonæ 405. Calumniator conſideratur ibid. unde originem habeat 412. qui fiat ut veritatem opprimat ibid. quis potiſſimum ei ſit obnoxius 412. 413. unde petantur colores ejus 414. quænam ſit efficaciſſima 417. ejus artium enumeratio 422. ingenium hominum illa audienda gaudet plerunque 423. conſideratur is apud quem ſit delatio ibid. & ſeq. Calumniari etiam juſto accidit 428. homini familiare eſt in hoc labi ibid. quid debeat facere qui audit calumniatorem 431
Candaulæ quid acciderit 96
Canis perfecta laus 26. canis in balneo 264. canis virtutes 598. vitia ib. non ex canis podice, ſed ex aſini anxietate 117. Canis ſyderis effecta 278. Canes elephantis Indicis proceriores 342. Canis in balneo 382. non deſinit corium arrodere quum ſemel cœperit 392. canis in præſepe 395
Cantharus philoſophus 605
Carbatinæ Hyperboreorum calceamentum 335
Carbones fient theſaurus 503
Carceris incommoda 52 & ſeq.
Carneades recentioris Academiæ princeps 85 annos vixit 473
Caſſandræ genarum rubor decorus 6
Caſſiopea 18
Caſtalius fons divinus 490
Caſtrandi mos à Combabo ortus 671
Caſtrati veſtem muliebrem geſtant ibid.
Catechumenus 773
Catena Iovis 119
Cauſa indicta nemo damnandus 142
Cauſidicorum merces triobolus 223
Cebes Thebanus imagines ſcribebat 310
Cepa, Peluſiotis eſt Deus 152
Cerberi officium 448. Cerberus in oratione 448
Cercyon, Sciron, Pityocamptes, aliique viatorum cædibus inſolescentes 140
Ceres panem exhibet 207
in Certamine ſpectanda pars nuda &c. 411
Cerva pedibus velox 331. leones cervis velociores ibid.
Ceſti vis 171
Chæreas ſcorti Muſarii amator 531
Chæreæ nuptiæ in dialogo Lapitharum.
Chaldæi ultra centum annos vivunt 467

cur hordeaceo pane veſcantur ibid.
Chariclea Demonactis uxor meretrix 40. 41. ab amatore ſuo trucidata 44
Charicenus qualis homuncio 774. 775
Charinus ſcorti amator 522
Charmides amator ſcorti 542
Charixenus, Aretæus & Eudamidas amici 47
Charops Æginetа Cinædus ditiſſimus 125
Chelidonium meretrix 539
ad Chelidoneas cur ab Africo tempeſtates concitentur 494
Chironis pedes ab equinis ungulis nihil differebant 724
Chriſtianorum ſapientia mirabilis 565. eorum ſtudium, erga Peregrinum 567
de Chriſto nonnulla 566
Chreſtus idem dictus per contemptum 773. Chriſtiani ſibi perſuaſerunt ſe immortales fore ibid. aliaque de illis in ſeq.
Chryſarium mulier venefica 516
Chryſippi ſyllogiſmi frigidi 205. 81 annos vixit 473
Chryſis amata à Glaucia 335. meretrix 336. 534
Cibus & potus corpori tantùm conveniunt 172. 173
Cicadam ala comprehendere 432
Cilix latro 199
Cinædorum cultus 725
Cinyræ mores 315. templum Veneri dicavit in Libano 659
Civitatis loca quænam ſint 263. ea ſectatur paraſitus ibid. civitas quid ſit 282
Claſſis præfectura, ſumma dignitas Athenis 689
Claudos auſpicato die veteres averſabantur 441
Cleanthes Zenonis diſcipulus 99 annos vixit 473
Cleodemus peripateticus 330. 636. dicax & bipennis dictus ibid.
Cleodemus Critoni venenum præbuit ut patrem necaret 648. Diſcipuli ſui uxorem ſtupravit 647
Cleolaus longum gradiens 779
Cleombroti Ambraciotæ ſaltus 764
Clenocharmus male veſtitus 775
Clinias Architelis & Eraſiclæ filius 541
Clinias orator phialam ſuffurans 198
Clio 12
Clonarium meretrix 225
Cochlis meretrix 556
Cœna abſoluta quid habeat 650
Cœna exequialis 307
Colonarium perſolvere ſolebant ut innuitur 717
Colophone & Delphis parata ſunt omnia ad vaticinandum commoda 144
Coloſſus immenſus à Rhodiis extructus 133
Columba apud quos ſacra 662
ultra Golum vivere 344
Comam & barbam habebant veteres 724
Coma eſt indicium nobilitatis Ægyptiæ 492. eam religant Pallenenſes ib. ubi conſecraretur 684
Combabi hiſtoria 666 & ſeq.
Comitas majorum erga minores laudatur 14. hi ſoli invidiam fugiunt ibid.
Communes res nova pulchritudine ornare ſapientiæ eſt magnæ 352. 359
Comœdiam cum dialogo conjunxit Lucianus 237. cur apud Athenienſes agerentur comœdiæ 285
Comœdis cur liceret cavillari 285. illorum in theatro habitus ibid.
unus ex Comicis trigaleatus 605. 606
Comparatio elegans 21
odi memorem Compotorem 635
Conſolationes parentum mortuis liberis 307
Conſilium res ſacra 309. 392
in Conſultatione non ætatis ſed boni communis habenda eſt ratio 142
Convivam facimus cum qui nobis eſt familiariſſimus 250
Convivium victoriæ 570. convivii ſplendidi deſcriptio 163 & ſeq.
ante Convivium lavandum quum eſt linea ſex pedum 617. dicteria conviviis apta 629
Copia quid ſit 718
è Copto Memnon auditus 349
Coraci à Scythis vocati Pylades & Oreſtes, & cur 36. quid Schythis id vocabulum notet ibid.
Corinna meretrix 528
Coroebus 328
Corporis virtus eſt robur 719
Corporis pulcherrimi imago 5 & ſeq. ut comparari ſoleret apud Athenienſes

ſes 286
Coturnicum certamina apud Athenienſes 295. cur inſtituta 296
Cothurni metaphorica ſignificatio 440
Cratetis orationes quales 313
Cratinus poëta comicus 97 annos vixit 475
Craton politicus 774
Crepida Attica qualis 317
Cretenſes Iovis ſepulchrum oſtendunt 328. 712
Critias Neſiotes 339
Critolaus peripateticus ultra 82 annum vixit 473
Criton à Cleodemo venenum accepit ad necandum patrem 648
Crobyle meretrix 528
Crœſus Perſis riſum exhibens 178. ab oraculo deluſus 124. bonis excidit 503. ab Apolline deceptus 767. Crœſi filius 27. eum eſſe mutum dolet pater 180
Cronoſolon ſacrificus 613
Cteſias Cnidius mendacii accuſatur 327
Ctelibus hiſtoricus 124 annos vixit 474
Cumæus atinum conſpectum non ſtatim agnovit 434
Cupido luteus à mago factus 336
Cupido plus habendi malorum multorum cauſa 725
per Cybiben 438
Cyclops quidam dictus, cur 446
Cycnos non eſſe tam canoros ad Eridanum 371 & ſeq. illorum fabula ibid.
Cydias dives 510
Cydimacha 50
Cypni fluvii laus 451
Cyllenii Phaleti ſacrificant 152
Cymbalium tibicina 545
Cynæthus Demetrii aſſentator 27
Cynætho adulantior 28
Cynic. perſtringuntur 717 & ſeq. de eorum vita lege totum Cynicum.
Cyrus major 100 annos natus obiit 470. cauſa mortis ejus 471

D.

Dædalus 14. ejus fabula accommodatur proſpera fortuna bene utentibus 15. alia accommodatio 128
Dæmon à mago abjicitur 337. 338. varia lingua loquens ibid. niger ibid. dæmone abjecto domus reddita habitabilis 847
Dætymones vocati paraſiti 246
Damis Epicureus & Timocles Stoicus acerrime contendentes 137. 147
Damon & Euthydicus amicorum par 45
Dandamis 58. ejus amicus Amizocas ibid.
Darius Boſporum ponte junxit 799
Decrianus 77. ſophiſta Pataræus ibid.
Deformis mulieris deſcriptio 516
Delphinum erga quoſdam officia 500
Delphis & colophone parata ad vaticinandum omnia commoda 144
Demades Rhetor meticuloſus 257. jocus ejus in id quod aquam biberet Demoſthenes 691. Macedonum fuit amicus contra patriam 706
Demænete Eucrati marito poſt mortem apparet 345
Demetrius Sunienſis Cynicus 51. ejus in Antiphilum amor ibid. hominum fictor 338. raptum indocto librum lacerat 388. 389
Demetrius Calliſtianus 469
Demetrius Platonicus apud Ptolemæum accuſatur 417
Democriti de animabus poſt mortem ſententia 349. 104 annos natus inedia mortuus eſt 472
Demodocus 460
Demonaſſa Corinthia tribas 525
Demonax inter Epheſiorum primarios 40. ut occiſus 44
Demophantus fœnerator frigidus ſcorti amator 535
Demoſthenis ſententia de reprehenſione 141. Demoſthenes ad bellum inceptus 257. 258. abjecto clypeo aufugit ibid. Thucydidis hiſtoriam octies exſcripſit 380. Demoſthenis & Homeri collatio 687. Athenæ patria 689 caſtitas & literarum ſtudium 690. orationis textura & ſententiæ 694. aquam potus orationes componebat 691. lucernam olebat ejus oratio ibid. aliæ ejus laudes ibid. & ſeq. auro inexpugnabilis 697. beatam eſſe urbem cui civis hujuſmodi obtigit ibid. quanto præſidio fuerit patriæ 698. confertur cum Themiſtocle & Pericle 699. in Calauria mortuus 700. ob Hyperidis calumniam exulavit, ſed honorificè poſtea rediit 700. 701.

omnibus aliis oratoribus anteponitur 701. consilio & prudentia commendatissimus 702. quanti faceret ipsum Philippus Macedo ibid. quid fecerit in Philippum ibid. contra ejus eloquentiam erigi trophæum non posse ajebat Philippus 703. eum Aristoteles ad Alexandrum & Antipatrum ducere solebat ibid. Aristotelis judicium de ipso ibid pro patria mori statuit ibid. furebat amore patriæ 704. veneno se interemit 707
Demylus faber 344
Dentes serrato ebori similes 7
Derceto Semiramidis mater 662. ejus imago in Phœnicia qualis esset ibid.
Desideriorum inæqualitas 726
Deucalionis fabula 660. ejus tempore aquis obrutus est mundus 764. quæ de eo dicuntur ad Noë referenda videntur 661
Deus pater Filius & Spiritus unus ex tribus 770. in cœlo est, & quid ibi faciat 771. Deus creator omnia scit 773, 774. Deorum denominationes sortiti 30. de Deo variæ Ethnicorum opiniones 191. Deorum cultus inanis 120. obnoxii sunt Parcis 121. à se invicem differunt ibid. plerique sunt ex auro, argentove conflati ibid. curas & calamitates sustinent 128. Dii inquilini & ancipites 207. Dii omnia possunt 504
Dii varii variarum gentium 152 & seq. in eorum convivio quid quisque præbeat 207. quid agant inter convivendum nonnulli ibid. unde aliquando laudentur 694
de Diis factitiis decretum 714
Dii Ethnicorum ad Æthiopas comessatum euntes 149. Dii Ethnicorum pro cottabis habentur 774
Dextra apud Scythas in pœnam amputatur victo 38
Dialogus Philosophiæ filius 212. ejus usus 235. conqueritur quòd male usurpetur à Luciano ibid. cum eo comœdiam junxit Lucianus 237
Diana conquesta se ad Oenei convivium non vocatam 151. ejus aræ in Tauris 153. ejus festa in Ægina 498. venationis est præses 786
Dianæ Ephesiæ templum quem in finem incensum 574. Diana de Oeneo conquesta 645
Diei adventantis signum 159
Differens & indifferens 229
Dinias cujas & qualis 40
Dinomachus Stoicus 330
Diogenes Seleucensis 88 annos vixit 473. Diogenis de gloria dictum 24
Dionicus scyphum in pompa ostentabat 502. Dionicus medicus 634
Dionysius literas docens 178
Dionysius à Stoa ad voluptatem transfuga 226. Dionysius tyrannus ineptam tragœdiam fecit 387. idem Æschyli pugilares cur comparavit ibid.
Dionysodorus Rhetor 636. orationes in convivio pronuntiabat 641
Diotima mentis acie & consilio pollens 13. Diotimus ludi magister 539
Diotimus Megarensis 782
Diphili in Etœmoclem injuria 646
Diphilus cognomento labyrinthus 636. Scorti amator 519
Dipsas serpens nocentissimus 483 & seq.
Disci descriptio 289
Disciplinas sine bonis moribus non prodesse 648. Disciplinarum usus ad quid 283. Disciplinis vacant homines ut sint patriæ utiles 479
Discipulos à Stoicis non data mercede in vincula tradi 648
Discoracis opus 448
Divites magis fiunt improbi quàm boni 608. eorum vitia 616. non sunt verè fœlices ob voluptates aliasque delicias 624. eorum vitia & mala 625
Divites multos habent assecias 40. divitis indicia 78. ærumnosiùs vivunt quàm pauperes 171. plerique sunt infœlices 503
Divitum miseriæ 176 & seq.
Divitiæ incertæ 503. earum mala 504. ob curas fugiendæ 624. earum nulla utilitas si teste careant 626. nuptias conciliant 636
Doctis gemina portio in Saturnalibus dari solebat 616
Dodonæum templum compilatum 204
Dolicho victoriam adeptus quid faciat 686
Dolorem in mediis non esse habendum 655
Domus laus 27. 454
Domus in tegumentum comparata 718
Dorcas meretrix 536

Dorio ſcortator bonis exhauſtus à Myrtale 553
Doris meretrix 517
Drimylus dives & avarus 170. 171
Droſe meretrix 539

E.

Ebrietatis lis contra Academiam 222. 223 & ſeq. ebrietas, flagitiorum defenſio 447
Echecratis pocula levia 501
Echinum manibus accipere 237
Echo probris à Pane peti ſolet 221. quid eam eſſe putent idiotæ 452
Educatio juvenum apud Athenienſes 282. 283
Eduliorum varietas cauſa morborum 722
Effœminati deſcriptio 391
Egeſtas eſt mala, ac pejus habere ſe facit ea quibus adfuerit 719
Eiramangas capere 775
Electri fabulæ refutatio 369 & ſeq.
Eleipaſmi inſpectorum 775
Elenchus veritatis & libertatis amicus & Deus 434
Elyſius campus eſt bonorum ſedes 301
Empedocles ſapiens 195. corbonario ſimilis ibid. clam inſiliit in Ætnam 560. 562
Epeus equum ligneum fabricavit & conſcendit 356
Epicharmus poëta comicus 97 annos vixit 475
Epicteti lychnus quanti emptus & quem in finem 386
Epicurei atomi 200. providentiam negant 210. 213. 227
Epigramma majus eſſe ſcrinio 689
Epiurus Myrtales meretricis amator 553. 554
Equi laus 27
Equus Medicus centauro ſatus, cappaphorus 381. ubi commodè currat 456
Eratoſthenes Grammaticus, poëta, philoſophus, geometra 82 annos vixit 476
Erichthonius è terra editus 328
Eridanus fluvius 369
Erigones canis inter ſydera 711
Eriphyle auri gratia maritum prodidit 722
Eris malum in convivium projecit 649
Eruditionis finis 283
Eſculentorum delectus ſecundum regiones 502
Ethnicorum Deorum vanitas 139
Ethnicorum variæ opiniones de Deo 191
Etœmoclis philoſophi ad Ariſtænetum epiſtola 644. canus homo & gravitatem præ ſe ferens 646. cur ad cœnam ab Ariſtæneto non invitatus ibid.
Euangeli Tarentini in Pythiis calamitas 384
Eubatidæ domus Corinthi 347
Eubœa reſecta à Bœotia immiſſo Euripo 799
Eubiotus Leucanoris frater nothus 67
Eubuli ingenium indicatur 703
Eubulides inter claros oratores 690
Euchenoris fatum 772
Eucratis obſcœnitas 185. ejus uxoris adulterium ibid. Eucrates quidam celebris mendaciis gaudens 329. Dinonis filius vir ſapiens 338. Eucrates Pyræenſis qualis vir 700
Eucritus fœnerator 635. Eucritus adoleſcens amator Corinnæ meretricis 530
Eudamidas Aretæus & Charixenus amici 47
Eumelus Eleus citharœdus 384
Eumolpus Thraces ducens Athenienſes aggreſſus 292. à Philoſophia edoctus 595
Eunuchum nanciſci inauſpicatum 441. Eunuchus fuit Philæterus Pergami rex 470
Euohe militare ſignum Bacchi 362
Euphorbi coma Gratiis aſſimilata 30. auro intexta 169. Euphorbus à Menelao occiſus 173
Euphranor 6
Eupolidis Comici laus 236
Euripides Archelai parafitus 255
Europam Phœnices templo honorarunt 657. ejus fabula ibid. nummus in ejus honorem ibid.
Euryſtheus miſſo ſervo Hydram, Stymphalidas aves, Thracios equos, & Centauros ſuſtulit 140. Herculi imperavit 712
Euthydicus, & Damon amicorum par 45
Exequialis cœna 307

F.

Fabarum eſus à Pythagora interdictus 162
Fabrorum mos ligna ad regulam adæquantium 197
Fabularum commentum reprehenditur 327. quid commodi Græcis afferrent 329. fabularum interpretes apud Arabas fuerunt longævi 466
Faciei ob mala immutatæ exemplum 53
Fagus oracula edens 160
Fama bona unde capienda, ad doctrinam 391. fama ſupra Ariphradem, Miſthonem Baſtam 434
Fatum & fortuna potentia numina 119. fatum eſt quod omnia facit 123. fati neceſſitate alios bene, alios male agere, ac proinde nec præmio nec pœna dignos eſſe 126. ejus perſuaſio facit ut cultus divinus contemnatur 714. inevitabile 771
Febrium periodicarum profligationes 332. curantur à ſtatuis Polydamantis & Theagenis 714
Felices eſſe deos negatur 211
Ferarum in nocentes immiſſio in Amaſtri 72
Ferrum in bello geſtare ſatiùs quàm aurum 169
Fictilium ſufficiens uſus 639
Filius erga patrem qualis ſit 477
Filium qui afficit contumelia, contumelioſus eſt in patrem 760
de Finibus contendentes deriſi 200
Flagris ſe mutuo cædunt Lacedæmonii & cur 296
utra vita Fœminæ an viri ſit ſuavior 175
Formicæ Indicæ aurum effodiunt 172. 622. quid facere ſoleant formicæ 200. 201. formica eſt camelus, proverbium 619
Fratricida fuit Goſithres 471
in Frugalitate eſt virtus 718
Frugi ex habitu videri 776. pauci ſunt frugi 777
Fulmen uno ictu occidit 601
Funebres orationes & ludi 307
Funiculus nimium intenſus abrumpitur 521
Furiæ Plutonis miniſtræ 301

G.

Galea Orci 229
Galilæus cui tribuitur quod Chriſto competit 770
Gallus aſſeſſor Mercurii 160. cur ſub ortum ſolis canat 161
Gallus adoleſcens in avem mutatus 161. Gallus Mercurio ſacer 182. ejus pluma dextra longiſſima quam vim habeat ibid. Gallorum gallinaceorum certamina apud Athenienſes 295. cur inſtituta ibid. Galli Rheæ ſacerdotes Attin imitantur 663. cur veſtem muliebrem ſumant 671. de eorum caſtratione &c. agitur ibid. ſeipſos cædunt 681. quando ſe caſtrent 682 quid in caſtratione faciant ibid.
Ganymedes aſcriptitius Deus 140. ob pulchritudinem talis factus 784
Garamantes ubi habitent 482. eorum venatio ibid.
Genicularium luctandi genus 83
Gentium quarundam mores 199 & ſeq.
per Genetyllidem 438
Geryon quid denotet 75. ejus oſſa Thebani oſtentant 386
Getæ belligerantes 199
Glaucias Alexiclis filius ut amore Chryſidis eſt captus 335. quomodo ea ſit potitus 336
Glaucus laudatus 26
Gloriam conſequitur, qui gloriam contemnit 24. ejus amor cur neceſſarius 295. ſolus inevitabilis 586
Glyceræ vox blanda 315. 316. meretrix 515
Gniphon fœnerator 185
Goæſus 115 annos vixit 472
Gorgias ſophiſta 108 annos vixit 474. ratio cur tamdiu vixerit ibid.
Gorgone inſpecta quid accideret 460
Gorgon fuit puella elegans & amabilis 768. 769. fuit deorum munimentum 769
Gorgona meretrix 516
Gorgus vir agreſtis 556
Goſithres Artaxerxem fratrem occidit 471
Graculus Æſopi 437
Græcia quàm ampla 200
Græci philoſophiam facilè exceperunt 595. qui primi ex iis ipſam complexi ſint

sint ibid. Græcorum vituperium quòd præclarè de amicitia loquantur, at eam exercere nesciant 37
Gubernator bonus in tranquillitate non cognoscitur 57
Gulosi in varia mensa dubitant quid primum edere debeant 692
Gyarus insula ex Cycladibus una 44
Gygis annulus quid efficeret 229
Gymnasia reprehendit Anacharsis 269 & seq. irridet 219. eorum utilitas 271 & seq. cur in ea nudi veniant 295
Gymnosophistæ iidem ac Brachmanes apud Indos 594

H.

Hæmus mons Thraciæ 682
Hebdomam quem olim apellarint 440
Hebrus Thraciæ fluvius 682
Hectori sacra faciebant in Ilio 714
Hegesii orationes quales 313
Helena 15. non fuit pulchra quantum ait Homerus 173. fuit anus tempore Trojani belli ibid. à Theseo rapta ibid. ob pulchritudinem inter deos relata 784. à Theseo amata 789. rapta juvante Pirithoo 790. plurimos procos habuit ibid.
Hellanicus Lesbius historicus 85 annos vixit 474
Hemitheon Sybarita libidinosus 391
Hephæstionem qui non colebat, odiosus Alexandro 419. quis illi post obitum honor sit habitus ibid.
Heraclea via lapidea 2
Hercules Iovis filius 134. quædam ejus facta 140. ascriptitius Deus ibid. carnes præbet 207. quid laboribus effecerit 227. laboribus immortalitatem adeptus est 711. Ogmius dictus est à Gallis 365. ejus apud eosdem effigies ibid. & seq. Geryonis boves abegit 366. quid significet effigies ejus apud Gallos 366. 367. quicquid peregit, oratione, non vi peregit 367. se cremavit 562. quare se cremarit 576. pingitur subsstrato pallio in cubitum jacens 639. Pholensem Herculem ut pingant 639. nulla re indiguit 723. ob fortitudinem inter deos relatus 784
Hercules heros Tyrius, non ille decantatus 657
Hermagoræ versus 147
Hermaphroditus natura mixta est 377. utrumque membrum habet 527
Hermodorus Epicureus pejerans 198. contritus 206
Hermotimi Clazomenii animam in corpus ejus redire solitam 376
Hermon Epicureus 636. Castoris & Pollucis sacerdos 637
Herodotus mendacii accusatur 327. Lyxi filius 461
Heron nomen senis nautæ 494
Herophilus Cynicus in fornice dormiens 198
Hesiodus ex pastore poëta statim factus 310. ei musæ apparuerunt 379. poëta præstantissimus 486. Hesiodi de scriptis judicium in tractatu qui dissertatio cum Hesiodo inscribitur à p. 486 ad 491. pastor superbus 610
Hieron Syracusanorum tyrannus 92 annos vixit 468. 469. annos 70 regnavit 486
Hieromeniæ tempore nemo puniebatur 210
Hieronymus historicus 104 annos vixit 474
Himeræus poëta 22
Himeræus Phaleræus qualis vir 700
Hipparchus Hypatensis 77. avatus ibid. ejus uxor maga peritissima 79. in corvum mutata 85
Hippiæ laudes 356
Hippocratis statua ænea quid faciat 341
Hippocrenen inquinare 380
Hippoclides non laborabit 368
Hippoclidi non est curæ 780
Hippodamiæ historia 792
Hippolyta Scythica adversus Athenienses militavit 292
Hircum coleatum Pani sacrificant Athenienses 219
Histriones extra theatrum quales 514
Homeri loci 118. 131. 135. ejus scriptorum fides in dubium revocatur 173. fuit camelus ibid. mendaciis poëtis consperfit 327. in Ptolomæi templo promissis capillis est depictus 686. ejus patria, genus, ætas ignota 688. non constat an Hesiodus eo sit antiquior ibid.
Homo Dei imago 31. homines ex alto

alto conſpecti ſunt formicarum inſtar 200
Hominum ſcelerata vita deſcripta 197 & ſeq.
Honeſtum ſolum in bonis ducens facilè fert contumeliam 645
Hordeaceo pane Chaldæi cur veſcantur 467
Horarum cœli officium 147
Hortenſis Venus 4. quid in ea fuerit pulcherrimum 5
Humanarum rerum vanitas deſcripta 188
Hydriam Demoſthenis reliquias Antipatro attulit Archias 697
Hyemalis inamœnitatis deſcriptio 612
Hymnis meretrix 551
Hypata 76
Hyperboreus ſupra aquas ingrediens, & in aëre volans 335
Hyperides Rhetor ad bellum ineptus 257. 258. fuit Demoſtheni infenſus 700
Hyſpaſines Characus 85 annos vixit 471
Hypſicrates Amiſenus hiſtoricus 92 annos vixit 474

I.

Icarus 14. dilapſis alis decidit 188. ejus fabula accommodatur fortunæ proſperæ malè utentibus ibid. alia accommodatio 178. ab eo mare dictum Icarium 765
Idiotæ modeſti in convivio contrà quàm Philoſophi 649
Idomeneus Agamemnonis paraſitus, 260
Ignis flatu accenditur 294. ſacrilegis & homicidis convenit 575
Ignorantia multorum malorum cauſa 396. 431. 593
Ilias malorum 649
Ilienſis Tragœdos conduxit 438
Imago Sapientiæ & Intelligentiæ 12. Prudentiæ ibid. Benignitatis & humanitatis 13. caſtitatis ibid.
Imaginis muliebris perfectiſſima deſcriptio 1 & ſeq.
Imperatores quinam optimi 354. eorundem exempla 355
Impii ſuorum ſcelerum dant pœnas 573
Inæqualitas injuſta 406. ineſt magna rebus humanis 620
Quædam quæ Inauſpicata veteribus putabantur 441
Incantatio ad amorem conciliandum qui fieret 524. incantationis effectus adverſus venenum ſerpentis 334. item ad convocandos ſerpentes ibid.
Indifferentia pudenda dicebat Peregrinus 570. 571. pecunias inter indifferentia ponebat Stoicus Zenothemis 649. 650
Indigens omnium maxima 594
Indigentia quid ſit 510. quibus major minor-ve contingat 723
Indorum Machlæorum ſitus 363. quid accidat iis qui de ſontibus quibuſdam ſacris biberunt ibid.
Inedia mortem ſibi conſcivere quidam. vide in Macrobiis
Inferiæ ſepulchris inferuntur 302
Inſomnium ſomni interpres 212. 213
Interitus multæ viæ 59
Intueri rem ex intervallo quid efficiat 20. 21
Invidiam ſoli fugiunt qui erga minores comiter ſe gerunt 14. in eam incidunt qui contra agunt ibid. ubi ſæviores ſint invidiæ 440
Ioëſſa meretrix 549. ejus amatores ibid.
Ion Platonicus 330. 636. qualis fuerit ibid. regula vulgo dictus ibid.
Iophantes Sophoclem patrem deſipientiæ accuſans &c. 475
Iovialia per multos annos ab Athenienſibus intermiſſa 204
Iovis oratio ad deos 135. 136
Iphigenia initiat Oreſtem & Pyladem 35. ab iis abducitur ibid.
Iphneus cæcus 27
Iſæus inter claros oratores 690
Iſidis capillos Memphitæ oſtentant 386. Iſis cognomen navis 494
Iſidorus Characenus hiſtoricus 471
Iſmenias ſeptem talentis tibias emit 381
Iſmenodora Bœotia tibicina 527
Iſocrates præ timiditate ſuggeſtum nunquam conſcendit 257. quomodo & quo ætatis anno mortuus ſit 474. 475. inter claros oratores eſt 690
Iſthmiorum præmium, pinea corona 272
Iſtizus grammaticus 636. carmina recitans in convivio 641

Iſthmi foſſione quid intenderit Nero 798
in Iſthmiis nec comœdia nec Tragœdia certare licebat 802
Iudicum officium tam reum quam actorem audire 407
Iupiter Philius 39. quis ſit 150. deridetur quòd ſit mortuus 154. in aurum mutatus 170. terram deſpectans 194. quid de eo ſentiant homines 204. ubi vota audiat 203. quot quantiſque negotiis diſtrahatur 213 & ſequent. divitias & regna largitur 608. nullo delectu id facit ibid. ſcommate perſtringitur in id quod transformatus eſt in aurum & taurum 711. 712. 766. apud Æthiopas 12 dies convivatus 767. per totum corpus prægnans factus ibid. quantum gaudeat pulchritudine 785
Iurandi mos per canes, anſeres, platanos 191
Iuſtitia in terras à Iove denuo mittitur 215
quod Iuſtum eſt bonorum maximum dixit filius Sophronifci 215
Ixion quid fecerit in deorum convivio 632

L.

Labor Epicuro malum videtur 229. ejus utilitas 287. 288. 294. ex laboribus bona germinant 312
Labyrinthus cognomentum Diphili 636. filii Zenonis præceptor ibid.
Lacedæmonii pila certant 296. aliud certamen ibid.
Laches Areopagita 532
Lachrymis qui non flectitur, lapis eſt non homo 546
Lacon loris cæſus 199
Laio datum oraculum 124
Lamprias ſcortator 520. Thaides amator ibid.
Lapidis Heraclei vis 2
Latona Evagoræ uxor 30
Laudatores ἀνδρῶνες 25. mentiri nolunt 27. laudis modum quem obſervet ibid. laudator & aſſentator unde dignoſcantur 28
Laus nimia moleſta 16. quatenus ſit tolerabilis laus ibid. laudem non agnoſcere modeſti eſt 24. laudari nolens, laude in primis dignus ibid. eſt libera 25. quomodo laudandum ibid. & ſeq. laudis argumentum à patria rectè ſumitur 689
Læna meretrix 525
Learchus omnium hominum miſerrimus 712
Lecticas tanquam currus cervicibus qui ferant 722
Lectus magnus ex Indica teſtudine 114
Lechythio fugitivus 605
Leges majuſculis elementis ſcriptæ apud Athenienſes 284
Lemnia Venus 4. quid in ea pulcherrimum 5
Lenarum artes in adoleſcentes 41
Leonis pelle ridiculam ſimiam circumferre 329. 330. Leonis vis ad remedia 331
Leontichus medicus 330
Leoſthenis elogium de Demoſthene 691
Lesbia poëtria 13
Lethe fluvius memoriæ infenſus 301 ſupra Leucadem petram conſopiti 775
Leucanor Boſpori rex 62
Libamina reſpuunt Scythæ ibid.
Libanitis 379
Liberi primi impenſiùs amantur à matribus 269
Libidinis horrendæ fictum exemplum 112. libidinis gratia moleſtias faciunt & patiuntur homines 722
Libidines torrentis inſtar ferunt 726. item inſtar furentis equi ibid.
Libri quomodo ornarentur 387. quem inde docti capiant uſum 394. liber triceps ibid.
Libyæ auſtrale latus arena eſt 481. cur inhabitabilis 482
Linguæ adverſus quendam oratio 445
Lirioeſſa vox, hoc eſt, florida 367. lilia ſunt flores ibid.
Lonchates 62
Longævorum catalogus 467 & ſeq.
Lucianus maſculo amori obnoxius 1. 2. adoleſcens formoſus 79. in aſinum mutatus 85. Cinædo venditur 101. olitori 106. ſervo ditiſſimi Theſſalonicenſis 108. devoratis roſis formam humanam recipit 114. ejus fratres, ſtudium & patria 115. ejus calumnia adverſus philoſophos 190. in liberalibus diſciplinis verſatus eſt 466. parcus laudator fuit 21. ejus cum Palæſtra congreſſus 81 & ſeq. ſub Syri nomi-

nomine dicit quantum à Rhetorica nobilitatus fuerit 231 & ſeq. Iudicium vulgi de ejus orationibus 362. ejus ſenilis oratio qualis 368 & ſeq. ejus de ſua oratione modeſtum judicium 230. Syrum ſe videtur dicere 388 230. 231
Luſta in luto ſit 272. & cur 289
ratio Lugendi mortuos 303 & ſeq. adverſus hujuſmodi luctum, increpatio 304 & ſeq.
à Luna ad ſolem quantum ſit ſpacii 186. eam incoli quidam dixerunt 190. quid illi attribuerint philoſophi 201. ejus labor perpetuus 211. ejus multæ formæ à mago oſtenſæ 336
ad Lunam cadentes ſuſcipit Syrus 337
Lupus fruſtra inhians 167
Luſtrationes quibus rebus fierent 334
Lutum cur certantibus ſubſternereturn 290
in Luxu eſt vitium 718
Lycæna meretrix 545
Lycamben malitia ſuperare 433
Lychnis gemma cur ſic dicta 676
Lycnnus Epicteti ter mille drachmis emptus 386. Lychnus extinguitur facilè cui deeſt materiâ 294
Lycurgus Rhetor ad bellum ineptus 257. 258. Lycurgus Lacedæmoniis quando leges tulerit 297. Lycurgus legiſlator 85 annos vixit 476
Lynceus 27
Lypaen quid metaphoricè ſignificet 440
Lyra meretrix, Daphnidis filia 529
Lyſias Cephali filius 453. Lyſias ſcortator 545
Lyſimachus rex Macedoniæ 80 annos vixit 469. ei filius inſidias ſtruens 197
Lyſionis domus à meretrice everſa 42
Lyſippus Neptunum æneum fecit 132

M.

Macentes 62. ejus amici Arſacomas, & Lonchates ibid.
Machæram propriam contra ſeipſum acui iniquum 233
Machlyenſes 69
Magi merces quatuor minarum 337. mulieris magæ merces 524. Magi cur fuerint longævi 466. 467. Magicæ actiones uxoris Hipparchi 84 & ſeq.
Magidium pſaltria 545
de Magni cum parvo collatione ſententia 21
Mali poſt vitam infœlices 125. 126. in vita inulti 139. poſt vitam puniuntur 301. in vita fœlices 614
Malo alieno ſapientis exemplum 90. Nihil paſſus es mali, tibi ſi non attribuas 157
Malthace meretrix blanda voce utens 315. 316
Malvæ foliis cædere 380
Mano Arabibus imperavit 472
Margites 328
Mariti lege fiunt omnia bona uxoris 312
Maris tranquillitas allicit ad navigandum 457. Maris jactati deſcriptio 46
Marſyæ tibiæ 381
Maſiniſſa Mauruſiorum rex 90 annos vixit 471
Maſtera Leucanoris Boſpori regis uxor 67
Mater filiam ad ſcortandum hortans 521. 528. Matris deformiſſimæ filius formoſiſſimus 50
Mazæa Leucanoris filia 62
Medicus irridens uſum appendiculorum & incantamentorum 331. Medicus peritus accerſendus ægro, non diſertus 354. imperiti magis ſua ornant quàm periti 394. Medicorum eſſe naturam rerum ſcrutari 485. Medicus morbum ægroti ignorans, alium curat 694
Meduſa ſaxifica 2
Megalopola uxor præfecti equorum 96
Megilla Lesbia Lænæ amatrix 525
Melampus acumine auditus excellens 27
Melampygus 450
Meleager fame contabuit 647
Meletas declamationes vocant 436
Meliſſa meretrix 521. ejus & Charini diſſidium ibid. & ſeq.
Melitæus catulus, ſcomma in Alcidamantem 642
Mellis in dolio periit Minois filius 489
Memnon dictus oriente ſole clamare 51
è Copto auditur 349
Memphitæ Iſidis capillos oſtentant 386
Mem-

Memphitis bos eſt Deus 152
Mendacium ad utilitatem prolatum laudatur 326. alius contrarium vituperatur 327
Menecles Luciani herus 111
Menecrates mulctatus facultatibus 49. filiam habuit deformiſſimam ibid.
Menelaus ultro venit 638. ejus ædium pulchritudo 796
Menelai pulchra domus ſuſpicitur 452
Menippus quibus alis acceptis in cœlum volarit 188. 193. Cynicus acerrimus 236
Mens clauda & ſiculna 382
Menſariæ lis ob Diogenem 230
ad Mentiendum impellentes cauſæ 326
Mercatoris Sidonii conſilium Alexandro datum 311
Mercurius non callebat multas linguas 134. Deorum facundiſſimus 160. fur 183. veterator, improbus Iovis libidinoſiſſimi ſervus, adulter 708. ejus imagines quædam duplices 160. ejus officia quædam 217. quandoque eſt in inferis 301. Logius 445 Cadmum amavit 786. Mercurius & Venus congreſſu ſuo faciunt hermaphroditos 777
Meretrix ad tinnitum argenti accurrit 337. ejus ornamenta 454. quid ſoleat facere 516. Meretrici res graviſſima prolem alere 517. pauperes hac arte plerumque victum quærunt 521. iraſci poteſt: ſed contumeliam rependere non debet ibid. quomodo conciliandum odium adverſariæ meretrici 524. quid faciens diteſcere poſſit 529. qui grata ſit amatoribus ibid. Meretrices prudentes verbis non credunt 532. amare meretricem non decet 541
Meretriciæ actiones 41. 42. meretricis potenter allicientis hypotypoſis 80
Meriones therapon Idomenei 262
Meſori menſis nomen 776
Micyllus ad cœnam ad Eucrate invitatus 166. ejus ſomnium 168
Midas fame periit omnibus in aurum converſis 501
Midias ſceleratus ditiſſimus 125
Miltiades proditionis ſuſpectus 428. 429. ejus fama ſupra Biſthonem Sybaritam 434
Minervæ attributa 708. cur geſtet Gorgonem ibid. præſes bellorum 786
Minos Cretenſis bonos honore, malos vero ſupplicio afficit 126. Cretenſibus leges tulit 297. Iudex Inferorum & Iovis filius 301. prædixit filium in mellis dolio periturum 489
Mithres ex ſolido auro conflatus 132. candyn & tiaram geſtans 713
Mithridates Ponti rex Ctiſtes cognominatus 84 annos vixit 470
Mnaſcires Parthorum rex 96 annos vixit 471
Mnaſon 341
Mneſitheus ſedecim diis gallum unicum immolavit 136
Modeſtiæ exemplum 16. in rebus ſecundis ſervanda 14
Modica petens à Deo impetrat 118
Momi oratio ad Deos 138. ſemper aſper & objurgator 141. mores ejus 709
Monumentorum vanitas 307
Mors in libertatem aſſerit 121. quibus neceſſitatibus liberet 305. putatur eſſe ſummum malum 307. mortuis ad vitam non datur reditus 299. 300. lavandi mos 302. item ungendi, coronandi & veſtiendi ibid. luctus pro illis 303. Lugentur non ſua ſed ſuperſtitum cauſa 304. pro illis ludi & funebres orationes 307. Mors velociſſima quæ igne infertur 574. omnibus hominibus eſt vitæ terminus 687. mors quæ vacat turpitudinis periculo eſt honeſtum effugium 707
Mortis genus inuſitatum in ventre jumenti 95
Moſchion ſcortator 544
Mulieres decet lævor & mollities 724
Mulieris ſumma laus 15. mulieres gallos concupiſcunt, eas etiam Galli 368. Mulier aſini amore capta 112. mulieris ſufficiens ornatus quis 454. ejus pulchritudinem minuunt ornamenta 458. Muſca formoſa mulier 376. alia poëtria 377. alia meretrix ibid.
de Mundo variæ ſententiæ 191
Muneri uni vacandum eſſe innuit 716
Murus ligneus quem inexpugnabilem eſſe reſpondit Apollo 707

Muſarium meretrix 531
Muſcarum encomium 372 & ſequent. muſca olim fuit formoſa mulier 376. alia poëtria 377. alia meretrix ibid. Muſcæ variæ ibid. ex muſca elephantem facere ibid.
Myrmidones è formicis nati 201
Myronis opus ſtatua diſcum jactans 339
Myrtale meretrix 553
Myrtium meretrix 517
Myrto cædere 380

N.

Navis ingentis deſcriptio 493 Nauſicaa moderatè rebus ſecundis uſa 13
Nautarum differentia 155. nautam per antennas currere turò, & per funes aſcendere mirum 493. nautarum judices eſſe 578
Neanthi fatuitas erga Lyram Orphei 385
Neſtar potus deorum 207
Neſaſtus dies quis ſit 439. cur inſtitutus ibid.
Negationes duæ unam faciunt affirmationem 168
Nemeorum præmium corona apii 272
Neptunus Laomedonti ſervivit 121. marinam remp. adminiſtrat 141. mænidas præbet 207. Salmonei filiam Tyro ſtupravit 707. Martem liberavit ibid. Pelopem amavit 786
Nero matricida, quid coram Græcis ſceleris commiſerit 803
Neſiotæ orationes quales 313
Neſtor 27. fuit paraſitus Agamemnonis 260. eloquens ibid. decem tales optabat Agamemnon ibid.
Neſtor Stoicus, Tiberii præceptor 92 annos vixit 474. Neſtor Cænei & Exadii fuit paraſitus 261. per tria ſæcula vixit 466
Neuris ancilla Droſes meretricis 540
Neuroſpaſta dicta pudenda lignea 664
Nicomachus Geraſenus 770
Nilus ut depingeretur 311
Niobe lachrymans in lapidem converſa 30
Nireus 17
Nix frigore ſuo pedes cujuſdam putrefecit 382
Notas inuſtas cur habeant omnes Aſſyrii 684
Nova pulchritudinis ſpecimina comminiſci in rebus communibus, ſapientiæ eſt non exiguæ 358. 359
Nox in cœlo cur adſit, cùm ſol ſemper adſit 208
Numæ Pompilii laus à virtute & ſenectute, ſupra 80 annos vixit 468
in Nuptiis non convenit obturbare 645. quid de iis ſentiat Ion 651. earum præſes eſt Venus 786

O.

Obolus ori mortui indi ſolitus 302. eſt trajectionis merces ibid. oboli variarum gentium ibid.
Olmeum inquinare 380
Obſoleta quædam vocabula græca 319
Ocream capiti, tibiæ galeam adaptare ibid.
Oculo altero intuentes fabri ligna melius æquant 197
Oculos ſibi eruendos dat Dandamis ut amicum ſervet 60
Odii in meretricem adverſariam conciliandi ratio 524
Oeneus Dianæ oblitus 645
Oenomaus Arcas pater Hippodamiæ, & quid ad collocandam filiam fecerit 792
Oenopion pinceroa 443
Officio non debet deeſſe quiſquam, etſi ſexcenti obſtent morbi 167
Ogmius à Gallis Hercules dictus 365
in Olympia ſingulis quinquenniis ſacra Iovi fiebant 205. in Olympia aureum ſtatui 440. à quo in Olympiam adducta ſit aqua 572
Olympii tibiæ 381
Olympicis victoribus non licebat ſtatuas corporibus majores erigere 20
Olympiorum præmium, oleagina corona 272
Olympius cum Aſpaſia converſari ſolitus 12
Oneſicritus in ignem inſiliit 576
Opus exordientibus eminus fulgens apponenda facies 358
Oracula ambigua 139. 143
Oratio longior in conviviis improbatur 788
Orationem effigie Mercurii, Græci,

ci, Herculis, Galli depingunt 366. 367
Oratio ſolùm in ſenectute perfecta eſt 367. oratione non vi peregit labores Hercules ibid. oratio tricuſpis 448. an ad habendam orationem faciat domus pulchritudo 452 & ſeq.
Orator debet cibo & potui parcere 49. oratores captare ſolent judicum benevolentiam 281. opus habent afflatu divino 687. Oratores, Luciani tempore, Demoſthenis orationes paucis immutatis declamabant 135
Orci galea 229
Ordinis deſertor capite mulctatur 507
Oreenſis piſcator tridentem Neptuno ſurripuit. 141
Oreſtes Thoantem occidit, & Scythas alios 35. cur ob cæſam matrem laudetur 803. Oreſtes & Pylades cur à Scythis colantur 34. iiſdem ſacrificia fiunt 32. illi Iphigeniam & deam abducunt 35
Orion cæcus Cedalionem portat 463
Oris infræni finis infœlicitas 450
Orithyam à Borea fuiſſe amatam negatur. 328
Orodeciden malitia ſuperare 433
Orpheus 10. ejus mors 385. ejus lyra ſuſpenſa in templo Apollinis ibid. ejus lyra quid præſtiterit ibid.
Orpheus Thracius à Philoſophia edoctus 595. in Argo navigavit 604. à fœminis Thraciis diſcerptus 612

P.

Pacate Apellis 6
Palæſtra ancilla Hipparchi imprudens 80
in Palamedem calumnia Vlyſſis 428
Pallenenſes comam ad pubertatem uſque religant, eamque ſenes nutriunt 492
Pammenes diſcipulus Etœmoclis 644
Pamphilus Myrtii meretricis oblitus 517
Pannychis meretrix 536
Pan qualis 218. 219. Opem Athenienſibus tulit 218. habitat infra Pelaſgium 219. hircum coleatum illi ſacrificant Athenienſes ibid. eſt paſtor, ſaltator, bellator 220. Echonem probris ſolet inceſſere 221. eum ex Arcadia Marathonem veniſſe negatur 328. ei fons apud Indos ſacer 363
Panos deſcriptio 710
Panathenæorum præmium, oleum 272. 273
Pancrates magus Memphiticus 350
Pancratio quomodo certent 272
per Pandemium 438
Pangæi magnitudo 200
Pannum lacerum extrudere 441
Paraſiticam eſſe artem 242. ejus definitio 245. ars eſt omnium optima 148. eſt præſtantior philoſophia 263. Paraſiti vitam eſſe beatam 245. Paraſiti tempore Vlyſſis vocati Dætymones 246. fuerunt heroës præſtantiſſimi 259. 260. paraſitus therapon appellatus 262. amat eos à quibus alitur ibid. eoſdem defendit 262. 263. In bello animus 262. quale ſit cadaver 263. in venatione audacia ibid. gloriam temnit, & pecunias 264. animi vacat perturbationibus 265. de paraſito non eſt qui victu indiget ibid. caſtitas 266. ornat divitem 267. ſtipat 268
Parcarum potentia 118. nomina 118, 119. ſingula per deos faciunt 122. unicuique genus mortis decernunt 141. non mutantur 615. omnia faciunt. 772
Paris Achillem occidit 261. ejus judicium 790. 791. oportet ut Parricidæ & impii ſcelerum ſuorum pœnas luant 573
Pars utraque audienda in judicio 407
Parthi gens bellicoſa 506. ſagittandi perita ibid.
Paſiphaes adulter 113
Paſſo qualem equum pinxerat 695
Patræ Achaiæ urbs 115
à Patria laudis argumentum ſumitur 689. patria nihil dulcius 477. ejus encomium à pag. 477 ad 482.
Patroclus ab Euphorbo occiſus 173. fuit paraſitus Achillis 261. ejus præſtantia ibid. facta quædam. ibid. ejus cadaver hinc atque illinc attrahebant 652
Paucis dicta recordari facile 23
Pavonis in florente prato oſtentatio 456
Pauperes iniquo animo ferunt opulentiam

tiam divitum 620. item eorundem contemptum 621. pauperum obſonia ibid. quomodo divitum fœlicitatem augeant 628. & ſeq. novam rerum partitionem ſemper petunt 631. importunæ pauperum petitiones ibid. ingratitudo ibid. ſcelus à paupere commiſſum excuſatur 448. pauperum commoda 176. pauper nec ſapiens eſſe, nec finem voluptatis conſequi poteſt 247
Paupertas Attica 601. paupertatis malum per ſui feſti tempus corrigit Saturnus. 613
Peches apud Ægyptios ſunt parvi pueruli 311
Pede latiora dicuntur, quæ excedunt 25. pedibus illotis ingredi 316. pedes frigore putrefacti in nivibus 382. pedes lignei eorum in vicem poſiti. ibid. pedum officium ingredi 718
Pelias putans ſe poſſe repubeſcere 17
Pelichus dux Corinthius 339
pro Peloponnenſi regione qui pugnarunt cur ridiculi perhibeantur 200
Pelops ob pulchritudinem inter deos verſatus 784. Hippodamiam obtinuit 793
Peluſiotis cepa eſt Deus 152
Penelope Icari filia continentiæ exemplar 13
Pentheus à Bacchis diſcerptus 560. 612. omnium hominum fuit miſerrimus 712
Perdiccas Agathoclem Samium liberavit. 421
Perigrini, ſeu hoſpites, qui ſunt viri boni, quo in pretio habeantur apud Scythas 32
Peregrini mors 559. & ſeq. cognominabatur Proteus ibid. ejus vita 564 & ſeq. novus Socrates dictus 567. Peregrini bonorum pretium 569.
Phœnicem ſe tranſnominavit 578
Periclis uxor Aſpaſia 172. qualis oratio ejus 693
Perſæ igni ſacrificant 152
Perſarum reges in acie medii eſſe ſolent 506
Perſpicuè dicendum & cur 143
Phædra ut privignum accuſavit 669
Phœdrus Myrrhinuſius 453
Phaëthontis fabula refutata 369 & ſequent.
Phanias incantationibus ad meretricem revocatus 523
Phanomachus dives effœminatus 503
Phaon formoſus 17
Pharia turris 194
Phemius 460
Pherecydes hiſtoricus 85 annos vixit 774
Phidias opus emendat 21. 22. ejus pulcherrimum opus, Lemnia 4
Philænidis libri 445. monile quale habeat 528
Philæterus primus Pergami rex, fuit eunuchus & 80 annos vixit 470
Philebus emptor Luciani 101
Philematium meretrix 543. duæ ſunt ejuſdem nominis ibid.
Philemon comicus, riſu ſuffocatus eſt nonageſimo anno ætatis 475
in Philippi Macedonis ebrietatem &c. invehitur Demoſthenes 687
Philinus præſtantiſſimus faber ferrarius 528
Philo Diniæ filius 782. ejus de pulchritudine verba 783
Philocles 353
Philocrates Rhetor meticuloſus 257. ejus ingenium indicatur 703
Philoctetes ſagittas habens 381
Philoſophorum variæ opiniones de Luna 201. quibus notis cognoſcantur 163. vanitas doctrinæ illorum 189. & ſeq. mores quales 202. item 208. variæ ſectæ ibid. quibus ſint ſimiles 209. quis inter eos primas partes ferat 209. Momo ſimiles ibid. infinitus numerus ibid. ſimulata probitas 216. quàm ſint boni 218. qui ſemi boni ibid. Pani adſimiles barba 219. in diſputando vehementia 220 & ſeq. illorum hypocriſis 228. quidam paraſiti eſſe cupiverunt 253. eorundem exempla ibid. & ſeq. philoſophus nullus in bellum prodiit 257. ignavi fuerunt omnes 258. quale ſit philoſophi cadaver 263. illius color ibid. in convivio eſt ut canis in balneo 264. gloriæ ſtudio tenetur ibid. Item pecuniarum ibid. variæ philoſophorum mortes 267. falſorum philoſophorum deſcriptio 593. 597 & ſequent. philoſophi colebantur magnopere 596. eorum varia in convivio petulantia

tia 649. pugna & cædes 653. excogitarunt nova vocabula quæ derident 714
Philosophia & Rhetorica propter suam præstantiam, scientiæ vocatæ fuerunt 251. alius aliam philosophiam esse contendit 252. diversæ philosophiæ ibid. una tantùm esse potest. ibid. philosophia Iovem appellat patrem 593. cur in terram à Iove missa 594. ad barbaros primùm ivit ibid. ad Indos primùm ibid. inde in Æthiopiam & Ægyptum 595. postea Babylonem ibid. &c. conqueritur quod servi ad se transfugerint 596. eam addiscere longum 597
Philoxenus cur à Dionysio in Latomias conjectus 387
Phocion in paupertate diem obiit 125
Phœbis meretrix 524
Phœnix avis Indica senio confecta rogum conscendit. 578
Phœnices divini negotiatores 34. viam stellis notantes 186. 187
Phrenetici & medici contentio 642 & seq.
Phryges Lunæ sacrificant 152
Phrynonis ingenium indicatur 703
Pictoriæ lis ob Pyrrhonem 230
Pictores & poetæ ἀνθ' ὑμοῦ 25
Pilæ certamen apud Lacedæmonios 296
Pindari versus 165. alius locus 358. alius locus 689. alius 693
Pirithoi & Thesei amicitia in exemplum abiit 790. eorum ad inferos descensus ibid.
Pisces ubi putentur sacri 662. magis mutus quàm Piscis 159
Pistillum aquam hauriens 350
Pittacus 100 annos vixit 472. 473
Pityne fabula à Cratino edita 475
Pityocamptes, Cercyon, Sciron, aliique viatorum cædibus insolescentes 140
Platonis leges frigidæ dicuntur 205. fuit ad parasitandum inhabilis 254. ejus alatus currus 325. philosophorum sanctissimus 81 annos vixit 473
Plus vident multi quàm unus, etsi sit Phidias 22
Plutonis etymon 300. sorte ipsi manium regnum obtigit ibid. dominus inferorum 301
Plutus è tenui filo pendet 503
de Podag. vide Tit. Tragopo.
Pœnæ Plutonis ministræ 301
Poëtæ veritatem non curant 150. ἀνθ' ὑμοῦ sunt 25. afflati à musis vera canunt, & secus 118. sunt liberi 689. à poetis non exigendum ut omnia perfectè sibi respondeant 488. libertas & fingendi licentiæ poëticæ propria ibid. ad eam furore est opus 627
Poëtica ars quodam fato accedit 250
Polemo Stirrensis 538
Polemonis ab ebrietate ad Academiam transitus 223
Polybius Lycortæ filius quo casu 82 anno ætatis obierit 474
Polycrates bonis excidit 503
Polydamantis athletæ statua febricitantes sanat 714
Polygnotus 6
Polymnia 12
Polyprepon phrenitide laborans 642
Pontus ante Pyladem & Orestem, atque adeò Argonautas intactus 33. 34. cur inhospitum appellarent 34
Porcellus Acarnanius 533
Posidonius Apamensis Philosophus & historiæ scriptor 84 annos vixit 473
à Possidere de sumpta Philosophorum nomina 602
Potamon orator 90 annos vixit 475
Præmia certaminum 272. 295
Praxias nauclerus 532
Preces variæ variorum hominum 205. quando preces pro toto anno concipiant Romani 436
Priapos Baccho Syri erigunt 663. priapi 300. ulnarum Baccho dicati 672
Principium non est cujus non est una perceptio 253
Principio quid esset 770
Privignus Stratonices eam amavit 665
Proditores patriæ perdere volebat Antipater 697. 698
Promissiones admirandæ quamplurimis videntur incredibiles 310
Promotum vel rejectum 229
Proœmio uti non licebat apud Areopagitas 281
Proserpina Domina inferorum 301
Protei Cynici baculus talento emptus 386.

386. Proteo rerum marinarum peritior 494. vates fuit 578. ejus mutationes 695
Proteſilaus ex inferis rediit 301
Proteſilao ſacra faciebant in Cherroneſo 714
Providentia negata à ſophiſtis 120. Damide Epicureo 137. Timocle defenſa ibid. Item 148 & ſeq. argumenta ad eam probandam 82. & 149. argumentorum refutatio ibid. & ſeq.
Proverb. 22. 25. 89. 93. 108. 117. 134. 144. 129. 346. 348. 377. 380. 391. 521
Pſeudalexander 389
Pſeudonero ibid.
Pſeudophiloſophorum deſcriptio 593. 597 & ſeq.
Pſeudophilippus 389
Pſoram fricari jucundum 237
Ptolemæus cum ſorore rem habens 197. parum prudens 399
Ptolemæus Lagi filius regum ſui temporis fœliciſſimus, vixit ſupra 80 annos 170
Ptolemæus Philadelphus ejus filius ibid.
Pudenda lignea, dicta neuroſpaſta 664
Pugilares Æſchyli cur comparârit Dionyſius 387
Pulchrarum rerum nulla eſt ſatietas 486
de Pulchritudine oratio Diniæ 783
Purpura ex piſcibus capitur 722
Pylades & Oreſtes occidunt Ægiſthum 462. Pyladi & Oreſti ſacrificant Scythiæ 32. quid apud Scythas fecerint 33. heroës habiti apud illos 34. cur in admiratione ſint illis 35. templum conditum & ſcriptum in eo de iis elogium ibid. picturæ pro iiſdem ibid. cur eos Scythæ venerarentur 36. cur vocati Coraci ibid.
Pyrallis ſcortum 545
Pyramides umbram non præbent 51
Pyrrhi Epirotæ dementia contracta adulatorum aſſentatione 389. hæc dementia quomodo & à qua repreſſa ibid.
Pyrrhonis in morem hærere 206
Pythagoras in Euphorbum transformatur 172. in præclaris diſciplinis exercitatus 173. quomodo & ubi inſtitutus ibid. ejus aureum femur 174. cur non conſueta præceperit ib. ejus ſectatores ibid. fuit Aſpaſia Mileſia ibid. fuit Crates Cynicus 175. reliquæ ejus Metempſychoſes ibid.
Pythagoræ inſtituta quædam 162. cur ſtatuerit non edendas eſſe carnes & fabas ibid. & 174. in Gallum tranſivit 161. ejus metempſychoſes ibid.
Pytheas proditionis arguitur 706
Pythiorum præmium, poma 272

Q.

Quaternio, Pythagoricus numerus 770
Quinquennale ſilentium Pythagoræ 162

R.

Rabidi canis morſus quid efficiat 353
Recurrere ſatius quàm malè currere 89
Regia dignitas bonorum caput 178
Regium eſt de regno dimicantem vulnerari 509
Regum incommoda 510. 514 & ſeq.
Regibus ſunt aures, oculique multi 390
Remedia quædam abſurda 331. oportet bonos viros bona cum ſpe Remp. defendere 687
Reprehendere facile cuivis 141
Reſurrexit quidam poſt vigeſimum diem 324
Retractationem ſcripſit Himeræus poeta 22
Rhadamanthus inferorum judex, Iovis filius 301
Rheæ ſacra ubi & à quo inſtituta 663
Rhetor nullus in bellum prodiit 257. omnes gloriam amant 264. amant pecunias ibid. eorundem animi perturbationes 265. eſt infra magniloquentiam poëtices 310
Rhetoricæ lis contra Syrum 231. ut corrupta eſt 234. quid quibuſdam dicta 237. eam vocant ſcientiam, quia pulcherrima eſt aris 251. alii artem bonam, alii malam ſentiunt ibid.

ses eſt operoſa 308. 309. claros reddit 309. ad Rhetoricam duæ viæ 310. ejus imago ib. qualis initio videatur 312. qualis utraque ad eam via ib. viæ aſperæ ad eam deſcriptio 313. & ſeq. viæ ad eandem planæ deſcriptio 314. ad viam hanc planam dubitantis oratio ibid.
Rhodias ſophiſta Cynicus 51
Rhodii Coloſſum immenſum ſtruxerunt 133. 194
Rhododaphne cujuſdam cinædi cognomen 446
Rhodope mons Thraciæ 602
Riſu ſuffocatus eſt Philemon 475
Robur eſt corporis virtus 719
Romanæ res labi ajebant Neronis tempore 801
Roſæ ex lauro ſylveſtri naſcentes 88. præſtigiis mutatam fœminam reſtituunt 86
Roxanes labia 6

S.

Sacerdotis ſummi habitus 679
Sacerdotes variorum officiorum 679
Sacra civitas eſt in Syria 656. cui ſacra ibid. quæ ſacra ibi celebrent ibid. quid faciat qui eo primùm venit 683
Sacrificiis veſcuntur Dii 207
Salmonei pœna 766
Samippi patria & votum 504
Saniatis imago in balneo poſita 449
quinam Sapientes ſint laude digni 354
Sappho exemplar jucunditatis vitæ 13
Sardanapalus effœminatus regnavit 125. ejus mores 315
Sardonius riſus 93
Sati ex draconum dentibus Thebani 328
Saturnus Iovis pater in inferis vinctus 121. divitias & imperium dare non poteſt 607. quot dierum ſit ejus imperium ib. quid interea fieret 608. quid dare poſſet 609. quæritur an vera ſint quæ de ipſo & Iove dicuntur ibid. reſponderur ad hoc 610. qualis illo regnante vita 611. talis ludebant ejus tempore ibid. qualis pingatur 614. patrem Cœlum excuit 615. ejus tempore quàm fœlicia eſſent omnia 620. quibus rebus indulgerent per feſtum ipſius 623
Saturnalium tempore quid facerent 608. alea ludebatur ib. quid item fieret 609. licebat ſervis dominos impune convitiis inſectari 610. quare tunc par ſervorum & liberorum honor 611. leges Saturnalium 625. & ſeq. quid fieret dum celebrabantur 623
Satyris ſonus facer apud Malchæos Indos 363
Satyri quales eſſent 71b
Satyrio nomen ſcurræ 642
Scarabeus philoſophus 603
an Scientia à recta ratione abducat 648. 649
Sciron, Pityocamptes, Cercyon, aliique viatorum cædibus inſoleſcentes 140
Scribæ ſacri apud Aſſyrios fuere longævi 466
Scorpionum duplex genus 483
Scurra qualis adhibitus convivio Ariſtæneti 641
Scythæ Oreſti & Pyladi ſacrificant 32. nihil amicitia melius arbitrantur 36. acu valuerunt 37. eorum laudes ibid. pœna victo apud eos 38. bella apud eos perpetua 57. quo pacto faciant amicos ib. quot admittant 58. eorum juramentum ib. conſuetudo apud eos defendendi in tergore bubulo 64. Acinaci ſacrificant 152. in plauſtris errantes 199. viros bonos vita functos colunt 32. cur id faciant ibid. viros præclaros quamvis peregrinos, pro indigenis habent 35. patres vita functos devorant 37. pro agreſtibus & feris habiti ib. quanto melius amicitiam colant quàm Græci ibid. formoſiſſimas pellices eligunt 51. in dicendo phaleras verborum non adhibent 56. putant contumelioſum eſſe Deo vinum libare. 62. eorum divitiæ in pecoris & plauſtrorum multitudine conſiſtunt 63. illorum ſupplicandi genus maximum 65. Scythæ & Alani eodem cultu & lingua utuntur 67. Scythæ puniunt eos qui læſerunt 274. cur ſemper in armis ſint 293. ad uberiora paſcua ſubinde ſe transferunt 639
Semiramis matri Decreto templum ædificavit 662. ejus ſignum columba 676. juſſerat ſe Iunone poſthabita coli 678. morbo ad ſui cognitionem redacta ibid.
Senis decrepiti deſcriptio 304. Senes repueraſcere vulgo dicunt 613. ſenectutis imbecillæ hypotypoſis 368
Sepes quidam dictus ob barbæ ſpinoſitatem 446
Sepulturæ variæ modi 306
Seres ad 300. annos vivunt, & cur 467
Serpentum demuſſiones 332. eorum diver-

diverſæ ſpecies 334. effecta ibid.
ſerpentes ſtatu magi immenſi ibid. ſerpentum diverſæ ſpecies 483
Servi dominorum honeſta & turpia nouunt 80. non debent domini manum expectare, ut officium faciant 106. iis convenit color niger 257. ſervum qui contumelia afficit, in dominum eſt contumelioſus 760
Servius Tullius 80 annos ſuperavit 468
Servitus gravis eſt & intolerabilis 597
Sicyonia ſolea 317
Sidonii mercatoris conſilium Alexandro datum 310
Sileni fons ſacer apud Indos Machlæos 363. ejus deſcriptio ibid.
Simia eſt ſimia etiamſi aurea gerat inſignia 380. ſimiam mane nancifci inauſpicatum 441
Simmiche meretrix 522
Simonides Ceus ſupra 90 ann. vixit 475
Simonis cujuſdam mentio 170. 171 is nomen diſſyllabum voluit fieri tetraſyllabum 185. ejus cura ad conſervandas opes deſcripta ibid.
Simylus Chalcidenſis nauclerus 45
Sinathocles Parthorum rex 97 annos vixit, ſeptem regnavit 471
in Sinum non ſpuere 498
Sirenum modulatio 10
Siſinnes & Toxaris amici 71
Siſyphium pondus 501
Smyrna Ionicarum urbium pulcherrima 3
Socrates imitandi peritiſſimus 12. undecim viris traditus eſt 125. injuſtè damnatus 215. & ſeq. ejus ex bello fuga 259. docendi quam pugnandi ſtudio magis tenebatur ibid. ad platanum docens 453. eiamicos in carcere appingunt 585. eum occiderunt idiotæ 593
Socrates calvus & ventricoſus 343. apud Athenienſes calumnia peritus. 428
Sol maſſa candens dictus 190. ab eo vapores attrahi 190. 191. 202. ejus labor perpetuus 211
Solea Sicyonia 317
de Solecilmo à 728 ad 763.
Solonis laudes 377. 100 annos vixit 472. 473
Solum currentem vincere facile 22
Somnii portæ duæ 164. ad omnes devolat 212
Somniorum ſuper populiſ conſopiti 775
Sophiſtæ nomen celebratum 308. centauris compenatur 595
Sophocles poëta tragicus 75 anno obiit 475. in jus vocatus ab Iophonte filio &c. ibid.
Sors ſæpè volvitur 93
Sofandra Calamidis 4
Sofylus equiſo 284
Spadonem veteres domo egredientes, inauſpiccatum putabant nancifci 441
Spartinus Medus pede è convivio tractus 198
Spectra audito axis ferrive tinnitu fugiſſe 337. ſpectrum ſemiſtadialis mulieris 341. 342. aliud juvenis pulchri candida veſte amicti 344. alia quæ domum inhabitabilem reddebant 347
Sperata non faciunt, plerumque & non ſperata faciunt dii 655
Sperchim & Bulim Lacedæmonios Xerxes admiratus non occidit 701
Sphenopogones Comœdiarum qui dicti 623
Sponſa obvelabatur 637. à fœminis ſtipabatur ibid.
Statua noctu apparens 338
Statuæ Polydamantis & Theagenis fabricitantes curant 724. ſtatuæ quando erigerentur Olympicis victoribus 20. ſtatuæ numinum non ſunt ipſa numina 287. ſtatuæ quæ moveantur, ſudant, oracula edunt 659. ſtatuæ vaſæ earumque effecta 388. 339
Stellas aquam potare 190
Stentorem clamore vincere 304
Steſichorus Lyricus 85 annos vixit 476
Stheneboea privignum ſuum pudicitiæ tentatæ accuſans 669
Stoa heptaphonos 588. Stoa voluptati locum intendit 222. 226
Stoicorum mores 226. dicta illorum naturæ repugnans 229. verba miſera tantùm habent 647. ſimulant pecunias contemnere 649
Straronices ridiculum factum quæ calva cum eſſet ſuam comam laudare vult 18. uxor fuit regis Aſſyriorum 664. à privigno amata ibid. Combabi amore capta 367. de ea dicuntur quæ de Phædra &c. 668, 669
Struthiones in Lybia ingentes 482
Suberibus ſervati Euthydicus & Damon 47
Syccophantæ fora & judicia ſectantur 263
Sylla multos libros Athenis in Italiam advexit 580
Syllegiſmus communis, acervalis, mc-

tens 644. frigidi Syllogiſmi Chryſippi 205
Syria Dea per pagos circumferri ſolita 101. ejus tibicen quid agat 192. quid alii ibid.
Syrus 514. proſæ ſcriptor 230. 231. ex Paleſtina cadentes ad Lunam ſuſcipit 337

T.

Thales 100 annos vixit 472. 473. Talus Cretenſis 340. talorum luſus temporibus Saturni uſitatus 611
Tantalipœna 302
Tardilinguis, fortè antonomaſticè Moſes intelligendus. 770. 771
Tarquinius ultimus rex Romanorum ultra 90 annos vixit 468
Tartarus locus ſub terra profundus 299. ejus rex Pluto 300
Tegeatæ apri Calydonii tergus oſtentant 386
Telamonis filii Teucer & Ajax 261
Templa qua ratione condiderint veteres 454. templorum variorum enumeratio 657. & ſeq.
Terætus rex 92 annos vixit 471
Tergora direpta ſerpere viſa 160
à Terra ad Lunam quantum ſit ſpatii 186. terra quàm ſit parva 194
de Terriculis non loquendum coram juvenibus 351. 352
Terrores Plutoni miniſtrant 301
Teſtamentum Eudamidæ 47
Thaidis vox blanda 315. 316. meretrix 515
Thales Mileſius una nocte Alym circumduxit 256. ſapientiſſimus & naturalium rerum peritiſſimus 891
Thamyris 460
Theagenis de Peregrino dicta 561. & ſeq. is vocatus Neſtor 580. ſtatua febricitantes curat in Thaſo 714
Theano magnanima 13. moderate uſa rebus ſecundis ibid.
Thebani ex ſerpentis dentibus, fati mariique 328. oſſa Geryonis oſtentant 386
Themiſtocles calumnia peritus ab Ariſtide 428. idem proditionis ſuſpectus 428. 429
Theopompus ob Tricaranum in judicio agens 448
Therapon paraſitum ſignificat 262
Theres Dryſorum rex 92 annos natus obiit 469
Theſagoras quibus faciei indiciis ſognoſcendus 685. poëta ibid.
Theſites 27. quali corpore fuerit 385. vecors 694. carbones ſicut Theſaurus 503
Theſeus malefico in itinere occidit 140. laboribus quid effecerit 227. ex inferis rediit 308. Herculis diſcipulus; rex Athenienſium Neptuni filius, pedibus nudis, barba, comaque prolixa 724
Theſmopolis philoſophus 167
Theſpis Thebanus citharœdus 384
Theſſalæ anus pleræq; incantatrices 522
Thoas ab Oreſte occiſus 35
Thraces Zamolxidi ſacrificant 152. Eumolpum ſequuti adverſus Athenienſes 292
Thucydidis hiſtoria octies à Demoſth. exſcripta 380
Thyeſtes à fratre circumventus liberos edit 610
Tibiæ tuba, cymbaliſque dulciores 373
Tibicina Cymbalium 545. tibicina Parthenis 556
Tibiæ Timothei 381. Iſmenias tibias ſeptem talentis emit ibid.
Tigranes Armeniorum rex 85 anno ætatis obiit 471
Tigrapates Lazorum princeps 62
Timæus Tauromenites hiſtoricus 96 annos vixit 474
Timocles Stoicus pius 143. diſertus apud diſcipulos, apud multitudinem timidus &c. ibid.
Timolaus ſpectaculorum amans 498
Tinniunt aures illi de quo fit mentio 536
Tireſias fuit fœmina 175. nocuit illi dixiſſe utra vita viri an fœminæ ſit ſuavior ib. uſque ad ſex ætates vixit 466. ex muliere vir factus 527
Tiſias 448
Titanium obtueri 776
Tmuis diu fuit ſervus 323
Tragœdiæ cur publicè apud Athenienſes agerentur 384. unde illarum materiæ 397
Tragœdorum habitus in theatro 285
Tribas mulier Lesbia 525. quid facerent tribades 526. & ſeq.
Tridente Græciam interficere 448
unus ex comicis Trigaleatus 605. 606
Trioboli cauſidicorum merces 223
Triptolemi fabula damnatur 328
Triſtitiæ cauſæ 365
Trœzenii ante nuptias Hippolyto ſacrandos capillos tondent 684

Tryphæna meretrix 342
Turris Pharia 194
Tyrannorum ingenia ebria sunt 800

V.

Vaticinii autem quomodo experientur 212
Venefica merces 524
Venus Cnidiorum pulcherrimum Praxitelis opus 3. hæc statua amata 4. Venus ex albo lapide à Praxitele facta 133. Venus horrenſis 4. Cnidiæ capitis deſcriptio 5. ejus cum Marte adulterium 161. & ſeq. cum Mercurio congrediens hermaphroditos facit 777
Venus myrtum præbet 407. publica & cœleſtis 531. nuptiarum præſes eſt 786
Ventus & Acinacis apud Scythas Dii 58. ventus vitæ cauſa ibid. ventorum nonnulli uſus. 212
Verba alata ſunt 461
Veritas eſt remedium adverſus mendacia 353
Veſtis Indica mollior Græca 373. veſtis in tegumentum comparata 718. veſtium varietas 725
Via tritiſſima eſt tutiſſima 694
Victoria, in convitiis ſita, diſputantibus 148. victoriæ convivium 510
Victorum in certaminibus æſtimatio 273. 274. quid ad coronam illis accedat 277
Ad Vigilandum cadendi metus multum facit. 674
Vindex, nomen ejus qui Neronem ab ſtilimo revocavit. 801
Virilia ſibi amputavit Combabus 667
Virtutis & mollitiei ob Ariſtippum contentio 229. virtus etiam apud hoſtes in pretio eſt. 701
Viſus magis quàm auditus afficit 460 ejus voluptas potentiſſima. 460. 461
Vita humana omnium minimum tranquilla 182. vitam mediocriter bonam qui vixerunt ubi à morte collocentur 302. vitæ neceſſitates 305. ad vitam producendum utilitates quæ ſint 467. in vita humana in ignorantia, indeque ortis malis verſatur 593
Vlyſſis facta quædam 245. apud Phæacas parаſitum egit 246. ex inferis rediit 301. quid ad redimendos ſocios fecerit 326. 327. aures cera obturatas habuerunt 628
Vnguentodoros 605
Per Vngues audire monſtroſum eſt 765
Vniverſitas hæc ſine gubernatore, uti navis, eſſe non poteſt 154. de ejus creatione 770
Vocis præclaræ deſcriptio 9. & ſeq.
Voluptas bonũ ab Epicuro cenſitum 229. eam detorſit ad ſe à Paraſitica 246. quid ſit ibid. ſecundum voluptatem victurus quid facere debeat 247. quibus illecebris voluptas pleroſque pelliciat 226
Vota varia variorum hominum 105. votum pro opulentia 496. pro ſegno 504
Vrbes ex alto viſæ formicarum nidis ſimiles 201. venerabiliores ſunt quæ Deorum ſunt patriæ 478
Vulcanus claudus & mechanicus 119
Vxores juxta Platonis ſententiam debent eſſe communes 651. cur illud ibid. Vxorem amittere minoris facit quàm filium rex quidam 665. eam repudiare licet, ſi injuriam fecerit 757. qui uxorem contumelia afficit in virum contumelioſus eſt 760

X.

Xanthus Achillis equus verſus recitans 159
Xenocrates Platonis diſcipulus 84 annos vixit 473
Xenophanes Dexiais filius 92 annos vixit 473
Xenophilus muſicus Pythagoricus philoſophus 105 annos ſuperavit ibid.
Xenophon Gryllı filius 90 ann. vixit 474
Xoës diu fuit ſervus. 323

Z.

Zamolxis Scytharum Deus conditione fuit ſervus 713
Zelotypia ſignum amoris 534
Zelotypiæ effecta 556
Zelotypi dolore afficiuntur 534. 535
Zelotypi geſtus & actiones 535
Zeno Stoicorum princeps 98 annos vixit 473
Zenothemis Maſſilienſis formoſus & procerus deformiſſimam uxorem habuit 49. ejus in Menecratem ſtudium ibid.
Zenothemis Stoicus 636. ingurgitans ſe cibis 638
Zirim qui exclamavit apud Sauromatas non occiditur 60
de Zopyro Darii dictum 357

FINIS.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ.

SCHOLIA

IN

VOLVMEN PRIMVM

LVCIANI.

Nunquam hactenus edita.

Recenſuit & Notulas adjecit

JOANNES CLERICVS.

LECTORI

S. P. D.

JOANNES CLERICVS.

Eorum qui, post inventam artem Typographicam, primi ex Codicibus MSS. Veterum scripta ediderunt, sæpe quidem miratus eram diligentiam; sed nunquam, fatebor enim, tanta visa erat ac nuper, cùm manum admovi hisce, quos habes, LECTOR, Scholiastis Luciani. Certè ab iis qui ex Codicibus non emendatioribus, quàm nostri erant, ut sine dubio plurimi fuerunt, ingentia volumina typis mandarunt, Herculeos oportuit exantlari labores, ut quæ edebant duntaxat legi possent. Hîc enim verè fuit Augiæ stabulum purgandum fimo, quem imperiti aut oscitantes librarii huc immensâ copiâ conjecerant. Menda nimirum intelligo, quæ tam multa fuerunt, ut in integris paginis sæpe tot essent quot vocabula. Accentus, distinctiones, apices, orthographia, reliquáque omnia quæ ad καλλιγραφίαν pertinent adeò erant neglecta, ut mendorum multitudine oculi hebescerent, ne jam loquar de iis mendis, quæ vel in codicibus unde nostri ducti fuerunt erant, vel ex oscitantia Librarii voces similes confundentis nata sunt.

Apographum quod habuimus ab Illustri Viro ISAACO VOSSIO à quatuor descriptum fuit Librariis, quorum unus duntaxat & legendi & scribendi peritus fuisse videtur, reliqui tres sæpe fortasse nescivere quod erat in exemplari legere, & per notas scripsere non modo vocabula nota, verum etiam nomina propria aliáque similia, interdum adeò imperitè, ut ne iteratâ quidem aliquoties lectione mendum tolli posset.

Sed nequid dissimulemus, videtur vel hoc nostrum Apographum, vel illud ex quo ductum fuit, dictatum

fuiſſe à librariis verò exceptum aure, aut non ſatis attentâ, aut minùs peritâ. Si quæras unde hæc animo inſederit conjectura, tribus verbis rem expediemus. Obſervavimus vocales & diphthongos affinis ſoni ſæpiſſimè confuſas fuiſſe, ut H, I & Υ; ΕΙ, ΑΙ & Ε; ΟΙ, ΥΙ, & Ι; Ω & Ο, quod aurium duntaxat, non oculorum vitio, contingere potuiſſe videtur. Idem & ex aliis antiquiſſimis Mſſ. libris colligere eſt, in quibus paria paſſim occurrunt menda. Ita in eximio illo Codice Alexandrino quem Carolo I. Britanniæ Regi miſit olim Cyrillus Patriarcha Conſtantinopolitanus, ſæpe legitur ἔλαιος pro ἔλεος, πληρώσῃ pro πληρώσαι, ἐξηεμύνησεν pro ἐξηρέθνησεν, ἀντάμειψις pro ἀντάμοιψις, aliáque ſimilia. Qui ante novem hoſce annos Oxoniæ edidit Pſalterium juxtà exemplar Alexandrinum, teſtatur in Præfatiuncula ei præfixa idem cerni in perantiquo Codice Mſ. Bibliothecæ Cottonianæ, in quo liber Geneſeos Græcè habetur. Verùm idem fatetur ſe non vidiſſe, unde tam mira ſcribendi ratio eſſet orta. Conſuli hanc in rem poteſt Vir Eruditiſſimus J. R. *Wetſtenius* in Orationibus de Linguæ Græcæ pronuntiatione, ubi pluribus probat ſimilitudinem ſoni feciſſe ut promiſcuè uſurparentur Υ, Ι & Η, quod innumeris exemplis oſtendit, non ex libris duntaxat petitis, ſed etiam ex Nummis & Marmoribus. Vide præſertim *Orat.* VIII. ubi ex Salmaſio invicta hujus rei affert argumenta.

At quorſum iſta? inquies. Ne ſcilicet quæ hîc in accentibus, aliiſque minutiis occurrent menda, ea mihi, BENIGNE LECTOR, quaſi oſcitanter in hoc negotio verſato attribuas, cùm certè pro uno quod hîc occurret, centena aliquot ſint emendata. Tot erant ut oculorum aciem retunderent, & meorum & Typothetæ, unde mirum non eſt ſi quædam ex tanta copia ſuperſint. Præterea cùm quicquid eſt hujus operæ deproperandum fuerit feſtinante prælo, per tempus non licuit Lucianum legere, atque ſingula Scholia ad paginas ejus referre. Satis magnus fuit labor evolvendi Mſ. Co-

dicis

dicis ut integra in unumquemque Dialogum Scholia eo ordine disponerentur, quo nunc in Editionibus nostris dispositi sunt Luciani libri. Planè enim alio collocati sunt in nostro Apographo, & sæpe pejore, cùm Apologiæ libellorum aliquot illis ipsis libellis, in quorum defensionem scriptæ sunt, præponantur. Tituli librorum etiam in Scholiastarum altero ita erant confusi cum verbis Luciani, quæ in Scholiis explicantur, ut vix satis distingui possent. Atque hinc factum est, ut Scholia quædam in librum *Quomodo scribenda sit Historia*, suo loco, nempe p. 31. omissa, sint quærenda. p. 45. Sed quod in hac Editione deest aut peccatum fuit facilè emendabitur in altera.

Cæterùm quod dictum est de mendis hinc sublatis, id intelligendum de iis quæ manifesta erant, non de iis quæ Critico acumine difficulter emendari possunt. Posteriorís hujus generis menda religiosiùs tractavimus, nec quicquam mutavimus, nisi addito in notis monito, ne viderémur sensa nostra pro antiquis obtrudere Scholiis. Hanc in rem usi sumus potissimùm Suida & Etymologico Magno, in quibus obscuriorum vocum plurium explicationes extabant iisdem verbis expressæ atque apud nostros Scholiastas. Unde conjicere est vel hosce vidisse eosdem Grammaticos, quorum legimus observationes à Suida & Etymologici Magni Auctore excerptas, vel horum labore usos, quorum ope multa feliciter, quod præfiscini dixerim, restituimus. Monuimus aliquoties ex iis aliquot in Scholiastis nostris verba omissa fuisse, & alia imperitissimè scripta emendavimus. Verùm cùm id subsidium deesset variis in locis, quæ hiulca sine dubio sunt, iis manum medicam adhibere, solis nixi conjecturis, ausi non sumus.

Citamus hîc duos Codices *Mſ. in fol.* & *Mſ. in* 4. sed cave credas id ad Archetypum referri, ignoramus enim quâ formâ fuerit, & cùm parum interesset quâ ratione Scholiastæ nostri distinguerentur, discrimen ex forma Apographi nostri fecimus.

Aliquando Interpretibus noſtris aſſentiri non potuimus, quod notulâ aliquâ interdum teſtati ſumus, ex qua apparebit Chriſtianos Grammaticos præpoſtero aliquando peccaſſe zelo, quod tamen ideò non dicimus, quaſi ſcriptores hoſce contemnamus, cùm liqueat ſatis legenti viros fuiſſe eruditos, & qui Luciano non inutilem navaverint operam. Quicunque eos diligentiùs evolvent fatebuntur quædam hic haberi, quæ non ita paſſim alibi inveniantur, quod obſervavit Clariſſimus *Gravius*, cùm eruditas in Solœciſtam ſcriberet notas, quas in hac Luciani Editione habes textui ipſi ſubjectas. Imò licèt zelo quodam intempeſtivo in Lucianum invehantur aliquando *Scholiaſtæ* noſtri, apparet eos non ita fatuos fuiſſe, ut in ſuo Codice delerent libellum *de Peregrini morte*, uti in pleriſque factum datâ operâ teſtatur *Tan. Faber* διὰ τὸ ἐν τέτῳ ἀποσκώπτειν εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Sunt & hic in illum libellum Scholia quædam, licèt irâ ſint tincta, non inutilia.

Nihil ſupereſt monendum, niſi iteratâ poſt Editionem Lectione me inveniſſe hic menda quorum brevem ſubtexam catalogum, additis obſervatiunculis aliquot, quarum poſtmodum in mentem mihi venit. Vale. Dabam Amſtelod. Idibus Maiis. CIↃ IↃC LXXXVII.

Emen-

Emendanda in Scholiis Primi Voluminis & Notulis adjicienda.

PAg. 1. In Scholiis in *Nigrinum*. Mſ. in fol. in interpretatione vocis πυρσὸς lege ex *Suida*: λαμπάδις, πυρκαιαί, λαμπτῆρες, φρυκτωρίαι, non φυκτωρίαι, ut in Mſ. vitioſè habebatur.

In eadem pag. lineâ antepenultimâ pro κώλιν Typothetæ errato lege πάλιν.

Scholiorum in eundem librum lineâ ultimâ ἐκτεταμένην ſcriptum fuit, ſed legendum ἐκτεταμένην. Confudit Librarius hic ſonum Η I & ΕΙ.

P. 6. lineâ 10. Schol. in fol. *Timonis*. Pro θεωρητικὸν legitur in Luciano θεωρικὸν, & quidem meliùs, ut apparet ex Suida & notis Bourdelotii & Barlæi ad p. 150.

P. 7. lin. 7. Pro ἀπίλυον lege ἀπίλαυον. lb. lin. 13. pro ἐξαιτῆ leg. ἐξαιτεῖται, ſonus Η & ΕΙ confuſi fuerunt, ut & linea 26 τὸ Υ cum ſono Η, ſcriptum enim eſt Λύδαν pro Λήδαν.

P. 8. Pro λειμῶας lege λειμῶνας lin. 6. Scholiorum in Dial. Apollinis & Bacchi. Referendi ſunt Dialogi Deorum ad p. 185. non ad 125, ut eſt perperam notatum.

In Scholiis verò Dialog. Jovis & Amoris pro φινάλη, φιάλη.

P. 9. In Schol. in fol. lin. 5. legendum Εἰλειθυίαν non Εἰλιθυίαν ſed lin. 12. legendum τὸ Ταύγλον. Dicitur enim etiam ἀδύτερος, ut docet *Stephanus in Ethnicis*, & obſervandum hodie in Codicibus noſtris legi ἀπὸ Η Ταυγέτου. Verùm mihi non conſtat an Attici ſolerent cùm præpoſitione ἀπὸ Nominativum conjungere. Certè Grammatici magno conſenſu notant unicum caſum, Genitivum nempe, ei conjungi.

Ibid. lin. 19. Μυθολόμβρου lege μυθολόμβροο.

P. 15. In Scholiis in libellum περὶ θυσιῶν lin. 12. pro θεοὶ *Dii* legendum θεῖοι *avunculi* fratres Althææ, Theſtii filii. In ultimis hujuſce paginæ lineis videtur exſtare fragmentum ſcriptoris alicujus Veteris de connubio Cambyſis & Atoſſæ. Non abhorret ab Herodoti ſtylo, quamvis nihil ſimile apud Herodotum potuerim invenire, licèt bis hujus Atoſſæ meminerit.

P. 16. lin. 19. Pro ὑπῆναι lege ὑπεῖναι, ex Etymologico Magno.

P. 18. lin. 11. Pro ὑπηφανίζω lege ὑπερφανίζω; & lin. 22. pro παλάθην lege παλάθην.

P. 21. lin. 12. ἀντὶ τοῦ lege ἀντὶ Η.

P. 22. lin. 10. Ἔδυσι lege ἔδησι. lin. 30. ἴμπαλον lege ἔμπαλιν.

P. 24. lin. 5. Pro κακάρεις quod bis in ea linea occurrit, legendum κακάρεων.

P. 25. lin. 10. Pro ἴτη lege ἴτης.

Ibid. lin. 36. Pro πάνυ lege πάνυ.

P. 26.

P. 26. lin. 8. κατεκομμχδίν lege κατακομψδίν lin. 9. κατμχδιακῶς lege κατακλδιακῶς.

P. 27. lin. 22. ἐξαρκεῖ lege ἐξορκεῖ.

P. 29. lin. 22. Συγκεῖνται lege συγκεῖνται.

P. 31. lin. 18. Α'πωλώλειπε lege ἀπωλόλισιν.

Ibid. lin. 25. Pro ἄτης lege ἄτοι.

P. 33. lin. 1. Pro ἴλπιον lege ἴπλιον.

Menda accentuum, aut omissi I subscripti visum non est notare, quod possint facilè à quolibet emendari. Idem porrò præstandum fuisset circa Scholia in Volumen Secundum, quod jam præstitimus in Scholiis Primi. Verùm meliùs in altera Editione fiet, monebo tantùm p. 8. lin. antepenultimâ pro παιγνίδης legendum παιγνίδας, ut est in Etymologico Magno.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΕΡΟΣ.

SCHOLIA

IN

SECVNDVM VOLVMEN

LVCIANI.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΕΡΟΣ.

Εἰκόνες.

Pag. 1. Ml. in 4. Λάσῃ τῇ μήτρῳ φασὶ] Τῇ αὐτῇ μήτρᾳ, τῇ αὐτῇ εὐφυΐᾳ. ἴσῃ δὲ παροιμιώδης.

Κἂν τῶν Παυλίωνος ἵππῃς] Τῶν Πρόκλου, ἤτοι τῶν ἀπὸ Δόνα.

Σίπυλον] Ὄρος Λυδίας ὑπὸ τῷ Σμύρνῃ, ἐν ᾧ ἡ Νιόβη ἐκ λίθου πεποίηται.

Τῆς Θρᾳκὸς] Τῆς Ὀρφέως.

Τὸν Κιθαιρῶνα] Ἀμφίονα ὃς τὰς Θήβας ἔκτισε τὰς Βοιωτίας, ὑπὸ αὐλῆς καὶ κιθάρας.

Οὐχ ὅσαπερ ἡ Κλειὼ] Καὶ γὰρ τὰς Μούσας ἄλλας φασὶν εἶναι πέντε λογικῆς καὶ ἐπιστήμης. Κλειὼ μὲν ἱστορίας, ἧς καὶ δύο τιθοῦ εἶναι φασὶ, Θαλείαν κωμῳδίας, Εὐτέρπην αὐλῶν, Μελπομένην τραγῳδίας, * Τερψιχόρην ψαλτηρίου, Ἐρατὼ κιθάρας, Πολυμνίαν ὀρχήσεως, Οὐρανίαν ἀστρολογίας, Καλλιόπην ποιήσεως.

Ἢ Σαπφὼ δὴ] Ὅσον εἰς ἔπος, εἰδικῶτάτη Σαπφὼ μικροῦ τῷ μέλανα ὀρνιθίου. καὶ τί γὰρ ἄλλο ἡ ἀηδὼν, ἀμόρφοις τοῖς πίλοις ἐπὶ μικρᾷ τῇ σάμῃ ἐφελκομένη;

Οὐδὲν τραγικὸν] Οὐ σφοδροποιὸν ἢ μεθ' ὑπερβάσεως γινόμενον, ἀλλὰ εὐδιάθετον καὶ ἐξ ἀληθοῦς γάμης κατορθούμενον.

Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.

P. 16. Ml. in 4. Ὀλίγος ἐστὶν ἀπαρχὴ ἐς Παύλειαν τὴν Σαυρέως, γυναῖκα Ὀήρου ἐς χρηστὸν Καίσαρα, ἐπαίνου ἐστὶν, ὃν καὶ εἰκόνες ἐπύγχανον.

Καὶ ὑδὲ ὅσας ὀλίγας] Εἰλήφασι μὲν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς συντάξεως τῆς πλείστου δεῖν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἀντίστροφον τῆς συντάξεως, τὸ χαὶ ἀναφορικὸν πρόσωπον, καὶ κατὰ τὸ ἀπροσδιόριστον τῆς ποσῆς, τὸ μὲν γὰρ πλεῖστον ὅσον ἐστὶ, τὸ δ' ὅσας ὀλίγας.

Τινὰς πλοκάμους] Σημαίνει ὑπὸ βόστρυχας μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, πλοκάμους δ' ἐπὶ γυναικῶν εὐσήμως ἂν ῥηθείη.

* Hic legebatur Euterpe, ſed cùm jam hoc haberetur nomen, deeſſetque Terpſichore, manifeſtum erat feſtinantem Librarium poſteriorem hancce Muſam oblitum. Licèt non conveniat Mythologis inter ſe circa Muſarum inventa, nec præſtantiſſimi Poëtæ diviſionem hanc artium inter Muſas agnoſcant, attamen quod hic dicitur de Euterpes, & Terpſichores inventis ſatis conſentit cum Epigram. CXXXVIII. *Auſonii* ad quod vide *El. Vinetum.*

Παραλημψεῖν με] Ἀντὶ τοῦ ἀναβάλλεσθαι, συγχρίνειν.
Τῶν Καστιλίππιον] Τῶν Κηφίσου λίθῳ χαμαιτυπῶν.
Ἡ γαῖαν δ' Ἀλιξάνδρου] Σημαίνει τὸ ἀκόμπαστον καὶ συνετὸν καὶ ἐλεύθερον Ἀλιξάνδρου.
Μὴ ἢ ὑπὲρ τὸ πόδα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερπίπτειν ἀξιούντων τοῦ καθ' ἑαυτὸν μέτρου. ὁ πρὸς φιλοσοφίαν οἱ αὐχήματίαν.
Ὀξυηκούστερον] Ὅτι ὁ Μελάμπους ὀξυήκους.
Μσ. in fol. Γύναι τῶν εἰκόνων· κάλλους γυναικὸς ἀπεικονίσματα πλάσεις. [ὡσὲ τὰς Θαυνὰς ἀπουγκρίνας τύπους.] ἤκουσε κωφὸς ὢν ἀκοῦσαι συγκρίνας· Ἀπλίγ' ὡσὲ ταῦτα κομψοῖς τοῖς λόγοις, δεικνὺς συνῳδὰς τηλικαύτας συγκρίσεις. [ἐδὲ ὁ μαπίξας] ὑμνεσμάπιξε ὁ Ζλωόδωρος ἐπικλήδη, ὀδιλίσας καὶ ἀθετήσας πολλὰ τῶ Ὁμήρω ἐπῶν.

Τέχνης ἢ Φιλία.

P. 32. Μσ. in 4. Οὐκ ἂν φθάνητε] Ἀντὶ τοῦ πάχνας ἂν πάλας ἐπὶ τὸ ὄμμα ὡσὲ κωλίσητε.
Ἐκτρεχλίσασα] Τὸ σὺ τῇ σωηθείᾳ πιζόμμον ἐκδέρασα.
Ἐκ τῶν ὀνύχων] Ὡς ἐπὶ ἄγρας ἱερέκων ἢ ἀετοῦ μετῆλθε τὸν λόγον.
Καὶ μὲν ἐπ' ὀφθαλμῶν] Διατύπωσις αὐξητικὴ ὃ πάθους.
Ἐν πυσὶ τὸ πάθ] Ἀντὶ τοῦ σὺ τῷ μετρῷ.
Ὑπερίμεροι] Ὑπερήμεροι, ἐπὶ πάσης ὡσὲ ὑπερβολῆς λέγεται.

Λύκος ἢ ὄνος.

P. 76. Μσ. in fol. Συμβόλαιον] Γραμματεῖον. [λιτόν] ἁπλᾶς. [σκῆψις] ὡσὲ φάσεις. [ἰπεμὼν.] ἀναιδὴς. σκληρὸν. ὡσὲ τὸ ἰέσθαι, ὁ ἐπ' ὁρμῶν. τοιοῦτοι χαὶ καὶ ἀναιδεῖς. [χρηγὸς] φοβερὸς. [ἐπὶ κόρμης] παρείας. [ἄμμα] δέτμα. [ἀδὸν] πολὺ, μέγα, δασυλὲς, πλούσιον. [κωλαψήσασα] καθικετεύσασα. καπαψηλαφήσασα. [ἐπαύλη σωηθῆναι ἐκείνου ἀνθρώπου ἕσαν ἦν] ἔπαυλις ἡ οἰκία ὃ ἡ τῶν αὐλῶν ποιοῦσαι· αὐλὶς δὲ ἡ κρίθη. [σαλεύοντα] ἐκπλήττοντα τὴν ψυχήν. [σοιδάδδη] χαμαικοιτίσαι. [σαρδόνιον γελῶντες] Σαρδὼ νῆσος ἧς πᾶς ἡγεμονεύει φῦλας. ὅθεν βοπίνας γίνου] ὄμμασι σιλίνοις. ἂν οἱ γδούμμοι ἀπασμὸ καπαχρῆσθαι, ἀκμαίοις γελῶσι, καὶ ὕπω πλαστοῖσι. Τιμαῖος δὲ φησὶν ἐκεῖ ὡς τὰς ὑπὲρ ἴτη γηγενότας γενεὰς αὐτῶν θῦσαι τῇ Κρόνῳ. γελῶντες καὶ τύπτοντες ξύλοις, καὶ ὡσὲ ἀχαινεῖς κρημνὸς καπαθῶντες, ὅθεν σαρδόνιον γέλως ἐκλήθη. ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι ἐκεῖνοι οἱ θυόμενοι γάρατος γελῶσιν ἀκμαίοις ὡσὲ τὸν ὑπὸ τ' παίδων ἀφορῶντα ἀπάνθρωπον πλαστὸν, ὅθεν ἡ παροιμία. [καλωδίῳ] χοινίῳ. [ἐβράξατο] ἐκπλάγδη [θηκη] πάρδ. [καδαχώνιον] οἰκίαν [δηκέου] μαγειρεῖον. [λαφύσσοντες] διαπαρατρώγοντες. [καυσῶς] παροδίξως. [ἐφίστη] ἀεί. [συκκίου] σύκλου. [τυρεύων] καθισπιδάζων. [ἄτιλτον] μέγα. ἄπειρον. ἀχώρητον. [πλημμ]ὰν πλημμύρα τὰ πλαδὴ καὶ πλαδυτῆτα ὃ ὕδα]ὰν. ἡ βάθρα. Γυπίος δὲ ἐπὶ τὰ γεωργήσιμα χωρία. [πιφυρμένου] φύρω, μολύνω, καθρέχω, συγχέω, περίστω, μιγνύω. [ἀκίρατ]ὰν ἐπαμελήλα. [ὄμιλ]ὰν ταλῆτες. [ἀχάρωτον] ἀσθῆτον, εὔτμητον, ὑπερφρονοῦν. [ἀγόρτιος] ἀλαζόσιν, ἀπατεῶσιν. [ἐπρατεύσατο] ἐψευδέτο.

[εἶρπτὸν]

[ἀρκτῶν] φυλακίω. [πίτθεον.] δρθωσιεῖν. [ὑστερῶν] ἀνώγεον. [δόμεναι] ὕδρευ. [μελίπηκτα] οἷδος γλακτώδης. [μῆτις] σιτάτις. [κατηχεῖν] κατηχῶ, ὠστρίπομαι, πυραυτῶ αἰτιατικῇ. κατηχῶ δὲ αὐτὸ ὃ ἔχω τῇ γενικῇ. [ἡ πορεία] ὁ καιρὸς τ πορείας. [χαμεύνιον] πτωσις κὴ μικρὸ εἰτῆ.

Ζεὺς Ἐλεγχόμενος.

P. 117. Mf. in 4. Πάνυ μὲ ὦν] Τῦτο κατ' Ἐλλάνιον ἠπόρησεν. εἴτ' ἀλλό τι δύνατον εἰμερμήνη κὴ τύχη παρὰ τ μοίρας, εἴτε ἐσεδυναμῶσι. διὸ ὡς μεγάλης ὕσης τ ἀπειλίας, ἐπείπερ τὸν Δία..... ἐξ αὐτῶν ἀπρηθῆναι δυνάμιον.

Μιτρέαν] Ταπεινὸς, ἐπιεικὴς.

Οὐδὲν χαίρωπω] Πλατωνικὸν τὸ ἡώρημα.

Καθήσειν] κρεμάσειν.

Τῶ λίνω αὐτῶν] Τῶ Διὸς ἐκπόνῶ ὅτι ἡμεῖς οἱ θεοὶ ὃ τιμῶ ἀρτήμεθα τ μοιρῶν ὁ Κυπρίσω ἐλάσει.

Τῶ βίαι] Τῶ δύναμιν.

Τὰς θυσίας φησὶ] Δηλόπι ὁ λόγος.

Μὴ ὀκνήσης] Ἀπὸ κοινῦ τὸ μὴ ὀκνήσης ἴν' ᾖ κὴ ὅπερ ἀσφαλέστερον ἀπηρεμένῶ μὴ ὀκνήσης.

Ἀντίδοσιν] Ἀνθ' ὧν λαμβάνετε ἀγαθῶν τὰς θυσίας ἀφελίμους.

Ἱμονίαν πυθεὶς] Ἱμονία λέγεται τὸ χοινίον εἰς ὃ δεσμεῖται ὁ κάδος, δι' ὃ τὸ ὕδωρ ἀνᾶ τ φρεάτων ἀνέλκυσιν. ἱμονία λέγεται κὴ ἡ ἀφ' κάδου ἕως πῶ ἄλλω ἀφ' χοινίω ἄντλησις. διὸ κὴ ἱμὼς λεγέτω, κυρίως μὲ ὁ λαῶ, καταχρηστικῶς δὲ κὴ τὸ χοινίον.

Ὁ Προμηθεὺς] Λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς τὸ πῦρ ἐκρυπτεν κὴ ὅτε ἠθέλησε δῶσαι χεῖν αὐτὸ τοῖς ἀνθρώποις. ὁ δὲ Προμηθεὺς κλέψας αὐτὸ τύτοις ἔδωκε, κὴ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἔδησεν αὐτὸν ἐπὶ τ Καυκάσῳ ὄρει, κὴ ἐποίησεν ἀετὸν ἐσθίειν τὸ ἧπαρ αὐτῦ.

Τὸν γὰρ πατέρα σε] Πατὴρ ὃ Διὸς ὑπῆρχεν ὁ Κρόνος. ὃς ὑπὸ ἐγενήθη ὡς εἷς τ ἀπ' αὐτῦ γεννωμένων τ βασιλείας ἐκβαλεῖ αὐτὸν, ἐπεὶ δ' ἄν ἔχειν ἦδη κρατήσειν αὐτόν. τῦτο ἐποίησε δύο ἡσὶς, τῇ Ἄδῃ κὴ τῷ Ποσειδῶνι. ὅτε δὲ ἐγεννήθη ὁ Ζεὺς, ἡ Ῥέα ἡ γυνὴ ὃ Κρόνου, δέδωκεν αὐτῷ λίθον ἀντὶ ὃ Διὸς. ὁ δὲ Κρόνος κατεπίων, κὴ τὰς ὠτέρας παῖδας ἐξήμεσεν. αὐξηθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς τ ἑαυτῦ πατέρα τ βασιλείας ἐδίαξε, κὴ δεσμὸς βαλὼν αὐτῷ εἰς τ ταρτάρου ἀπέπεμψεν.

Τὸν σὸν ἀδελφὸν] Ὁ Ποσειδῶν ἀδελφὸς ὢν ὃ Διὸς ἀφ' τ βαρέως ἄρχειν αὐτὸν, ἐπολέμησε μὴ κὴ ἄλλων θεῶν ὑποτάξαι αὐτόν. γνὺς ὃ τῦτο ὁ Ζεὺς τύτους ἐπεμψησε. τὸν δὲ Ποσειδῶνα ἐπεμψεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τῷ δουλεῦσαι τῷ Λαομέδοντι.

Παρὰ Ἀδμήτῳ] Ὁ Ἀσκληπιὸς ὑὸς ὢν ὃ Ἀπόλλωνος, ὅτε τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ τῇ ἰατρικῇ χρώμενος, ὡς μετανοήσαντας τὰς ἀποθνήσκοντας ἔμελλεν. κὴ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς, ἐκεραύνωσεν αὐτόν. ἐπὶ τύτῳ λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων, τὰς Κύκλωπας τὰς ἐκποιήσαντας τὸν κεραυνὸν κατετόξευσεν. κὴ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς, ἐπείπερ τ Ἀπόλλωνα τῷ Ἀδμήτῳ δουλεῦσαι. ὁ ὃ Ἀδμήτος, ὢν βασιλεὺς Θεσσαλίας.

Εἰν ἀμφορεῖ] Εἰ βραχυπέτερ. λέγεται ἡ ἀμφορὶς τὸ βραχὺ λάβε μετα-φορικῶς τὸ περιχὼν τὸ μυδὲ κηρίνας ἀφὸ βραχύτητος δυναμένων.

Εἰ μὴ δῶρα τῶτο φαίς] Ἀντὶ τοῦ κῦ τῶτο.

Υἱὸ' αἰχμῆς] Κροῖσος ὁ Λυδῶν βασιλεὺς οὐδὲν ὑγιὲς ἔφερε, ὡς ὁ ἦος αὐτῷ Ἄτυς αἰχμῇ σιδηρᾷ πεθήξει. Φοβηθεὶς οὖν, ὃ σωνεχώρει τῷ παιδὶ ὕπ κῦ πολεμίων ἀπαλθεῖν, ὕπ ἀφὸ τόπω παρελθεῖν τὸ ὦ ὑπερέμοβο σίδηρος. συὸς ἡ κῦ τλῶ χείρων φανήσε, πισθεὶς ἔπεμψεν εἰς ἥρων τ παῖδα. κὴ τὸ τῷ ἡρτέων Ἄδραστος ἐς τ ἡρτενόντων, βίψας κῦ ἔ συὸς, αὐτῷ μ ἥμαρτεν, ἀναιρεῖ ἡ τ Κροίσω ἦον.

Ἄλοκας] Τλὼ αὔλακας, ἃ ἐστ ἀρηρεδάσας γᾶν, λέγ ἡ τλὼ γυναικ.

Ἀποσκρῶντες] Φανερῶντες.

Ἄρτεια κρέα] Ὁ Κροῖσος ἤλασε πιεσβήτας εἰ ἀληθῆ μαντεύε ὁ Ἀπόλλων, μίξας ἄρτεια κρέα κὴ δὸ χιλάνης, ἴψας αὐτὰ κὴ ἐπένησεν ἀπελθεῖν πνας ἀφὸς αὐτὸν κὴ ἐρωτῆσαι αὐτὸν τί ποιεῖ; ὁ ἡ ἀπεκρίνατο, Ὀδμὴ μ' ἐς φρένας ἦλθ κραπτερόνυκτος χαλάσης Ἑψομένης σὺ χαλκᾷ ἅμ' ἀρνείοισι κρέασι.

Διηνεκὴς μένω] Ἐν ἑτοίμῳ ἔχων.

Καμβύσης δὲ] Ἀλκμεωνίδης Κλεισθ, Σικυωνίδης τ δήμου, πρωτὸς ἐῶ ὡς Ἀριστοφάνης Σφηξί. γήμας ἡ τλὼ Ἱππονίκω θυγατέρα, Καμβύσ ἡ ἀδελφὸν, αὐτῇ μ ἐπεσπήσατο πάτρας. τ ἡ Καμβύσω ἐπιφέρε τὸ ἀφὸ τὰ χρέμοβο ἀνελεῖν. κὴ συμβήνε πνὶ τ ἡλικιωτῶν, κύνδυλον τῷ Ἱππονίκω ἐπίθεσιν. κὴ βαδίζοντ εἰς τὰς τ ἱερατῶν ἀγορὰς, τὰς καμβύσ; τ βοῶν ἀπολεγόμβω, ἤθησ μὴ τ ἱερατῶν. αὐτῇ ἡ τῇ θυγατρὶ αὐτὸς ἐπεμίχθη Ἀλκιβιάδης δῶρ τὰς νόμως. ὕτω ἡ Ἀγάρι ἀπαλέσε, ἤτοι ὅτι τὰς μειρὰς ἀκρατὰς ἀπάλων. ἢ ὅτι δὸ Ἀγαρίῃ χορείᾳ ἐῶ.

Παρεδίδη τοῖς ἐνδικοις] Οἱ ἐνδικοι ἄρχοντες ἦσαν δῶρ Ἀθηναίοις, τ ἐν τῷ διονυσιακῷ ἐπιφανέσβοι. κὴ τὰς ἀναγομένας ὡς πλέοβσι, ἢ ἀνδραποδιστὰς, ἢ λωποδύτας, ἂν μ ἀμφιλογῶσι, θανυμαχίας ζημιῶσι. ἐὰν ἡ ἁμφισβητῶσι, εἰς δικαστήριον εἰσάγουσι. κὴ ὁ σ' ἂν κερδήσῃ πρὸ αὐτὸν ποιοῦσι. κὴ εἴ πς ἄλλ κρίσεις γενέσθ, οἱ ἔνδικοι τῶτον δῶρ λαμβάνουσι.

Τί δὲ κακὸν ἐρωτᾷς] Ἀντὶ τοῦ σκέπτον.

Τιτυὸς] Ὁ Τιτυὸς ἠβήλησε βιάσασθαι τλὼ Λητὼ γυναικὰ ὄντα ἔ Διός, μητέρα ἡ Ἀπόλλω κὴ Ἀρτέμιδος. κὴ ἀφὸ τῶτο ἠλάζε τὸ τῇ ὕδῃ, αὐτῷ χαὶ τὸ τῇ ἰδιάφη ἐξηπλωμένον, δῶρ κεκρήμβοι οἱ γύπες τὸ ἧπαρ αὐτῷ κρεπτόμενοι.

Ἀλαπήσομαι] Ἀρκεσθησόμεθα.

Μᾶ. in fol. Ζεὺς ἐλεξόμβω. Βάκχιος] ὁ ἀφὸ πυγῆς τίχιας ἐρμαζόμβος. [τὸν σὸν ἀδελφὸν] ὁ Ποσειδῶν, ἀδελφὸς ὢν ἔ Διός, μὲ Φέρων βασιλείαν ἔ Διὸς ἀφὸ τὸ βαρέως ἄρχειν αὐτὸν, ἐβουλεύσατο μ κὴ ἀπὸ θεῶν ὑποπέσῃ αὐτὸν. γνοὺς δὲ τῶτο ὁ Ζεὺς τὰς βουλευομένους ἐπεμωρήσατο. τ δὲ Ποσειδῶνα ἔπεμψεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τὸ δουλεύσαι τῷ Λαομεδόντι. [μισθὸς τῆς ἡ] πάντ γαναίους κ τῶτο κεῖ Ἐπιλύσαν ἐπόρησεν. εἶτ' ἄλλο τι δόνα ἡ εἰσκομβρήν κὴ τὴν ἀφὸ τὰς μοίρας. [κρεμασθῆσαι] τυτὶ μετατίθησι. [σκίπαρνον] ὁ πέλεκυς κ τὸ ἔργον, δῶρ τὸ σκέπτον τ ἄρτα.

ἄρπα. [πρωθαίρξας] ἐγκλησιάσθω. [τοὶ γάρ τοι] ἕ δοκεῖ. [διαγωλόσθω] αὐτὶ ἕ σύμφωχάλα κρατῶν ὥσπερ τὸ δόρυ. [αἰσκολοπίζοντο] Γύγης ἀνὴρ ἐπάρξ. αἰσκολοπίσθη ὑπὸς αὐτούς. [ἀ δὲ κάκεῖνο] αὐτὶ ἕ δὶ ἐκεῖνον. [ἐφικνῆσται] ἐφάπτονται καταλαμβάνουσιν. [ἀμπάσορθ.] ἀκριβῶς μιθ.

Ζεὺς Τραγῳδός.

P. 127. Mſ. in 4. Ἡ τραγῳδία πανήγυρ) συμφορῶν. ἐπεὶ ὧν οὐ συμφορᾷ νῦν ὁ Ζεύς ἐστιν, εἰκότως αὐτὸν ὡς τραγικὸν ὑποκρ). Διὸ τοῦτο γὰρ καὶ διὰ ἰάμβων τραγικῶν διαλέγ) αὐτῷ Ἥρα καὶ Ἀθήνη. καὶ αὐτὸς ἓ διὰ ἰάμβων ὡς αὐτὸς ὑποκρίν).

Ὦ μεγαλοσμαραγδε] Ἀδιανόητος ὅλως· ὁ αἰχμὸς, ὡς καὶ ἕ Διὸς καὶ τὸ τραγῳδεῖν ἀγνοοῦντες.

Ὑποδραματουργεῖ] Τὸ δραματουργεῖν ἕ ὑποδραματουργεῖν ταὐτὸν διαφέρει). δραματουργεῖ μὲν γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ τὰ ὑποκρίσεως ὅλης, καὶ τὰ ἔπη, ὡς Εὐριπίδης, Εὔπολις, Ἀριστοφάνης καὶ εἴτις τοιοῦτος. ὑποδραματουργεῖ δὲ, ὁ τὰ ὑπὸ τῶν δραματουργῶν τούτων εἰρημένα λαμβάνων καὶ ποιῶν, καὶ ταῖς οἰκείοις αὐτὰ πάθεσιν ἁρμόττων, ὅτε τοῖς ἤδη πεπραγμένοις ἀφομοιούμενα.

Ἐκὶ ξυρῇ ἔρκει] Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν οὐ ῥᾳδίως ὄντων κινδύνῳ λεγομένη, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὸν ξυρὸν ἑστάναι.

Τὰ νέρθε] Τὰ κάτωθεν διὰ τὸ κατακλυσμόν. ἐκεῖσε γὰρ, ὡς λέγουσι, οἱ Τιτᾶνες ἐβλήθησαν.

Πῶλον ἢ Ἀριστόμαχον] Οὗτοι τραγῳδίας ἦσαν ὑποκριταί. ἐπειδὴ δὲ ὁ Ζεὺς τραγικὰς ἰάμβους ἔλεγεν αὐτοῖς, διὰ τοῦτο εἶπεν ὅτι αὐτοὶ Διὸς Πῶλον ἐφάτην ἢ Ἀριστόμαχον. Πῶλον γὰρ καὶ Ἀριστόμαχον ὑποκριτὰς θεατρικοὺς. ὑποκρίνονται δὲ οἱ τοῖς τραγῳδίαις καὶ κωμῳδίαις καὶ Διόνυσε, καὶ τοῦτο νῦν Ἥρα γυναικείᾳ κατασκευῇ ἀλαζονείᾳ καὶ ὅτι ἄλλως θεὸν ὑποκρίνεται ὡσόσπερ, ὑποκρινομένη ἀδρανῶς τὸν Δία ὑποτίθεται.

Καὶ νῦν μιτίμορα] Πρὸς ἀκρόασιν.

Ἀλλ' ὅπα ἀγνοήσεται] Τὸ ἀγνοήσεται, ἀντὶτοῦ ἀγνοηθήσ). σκοπὸς δὲ ὅπου ἐν τοῖς ἄρχουσι κατ' ἰδίαν τι σκέπτεται καὶ μὴ τοῖς ἀρχομένοις αὐτὸ χαριεῖσθαι, τυραννικὸν δοκεῖ.

Ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετ πάντες] Πρὸς τὴν λοιπὴν διασκευωρίαν μᾶλλον ἢ μανίαν τῇ ἐκ τῶν λεγομένων θεῶν, καὶ Πρίαπόν τινα θεὸν εἶναι Ἕλλησι μυθολογήκασιν. ὃν οἱ μὲν αὐτὸν τοῦτον φασὶν εἶναι τὸν Διονύσου, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτου δηλονότι τοῦ Πριάπου κολαζόμενον, ἄλλοι δὲ Διονύσου μὲν ὄντα μυστέρου ἢ Ἀφροδίτης ἢ Διώνης. Μνασέας δὲ ὁ Πατρεὺς ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρίαπον λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱόν. καὶ ἐρίψιν αὐτὸν εἰς τὰς λειμῶνας, ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τοῦ μηδέπω αἰδοῦς ἐχούσης. ἔνιοι γάρ φασι γλῶσσαν μεγάλην καὶ γαστέρα καὶ αἰδῶα, λεχθῆναι ἢ ὑπ' αὐτῆς ὅτι σαλεύει τὸ ἄγαλμα αὐτῆς, ὡς ὁ κρατὴς γλώσσης καὶ γαστρὸς καὶ μίξεως, ἂν μεμπτὸν ἴδῃ τὸ βίον.

Πάγχυ νόμιμοι] Λίαν ὕμνων.

Οἱ Φειδίαι μ'] Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν ἄριστοι.

Η' Βιν-

Η' Βενδὶς δὲ αὕτη] Η' μὲ Βενδὶς, Θρακικὴ θεὸς. ὁ δὲ Λύσιος Λίγκηστις, ὃν οἱ λόγιοι Ἑκατὸν σχοινοτρόσωπον φασίν. Μίθρης, Περσικὸς, ὁ Ἄττις, Φρύγιος. ὁ μὲ Μίθρην, ὁ αὐτὸς ὢν τῷ Ἡφαίστῳ, ἄλλοι δὲ τῷ ἡλίῳ φασὶν εἶναι· ὃν οἱ βάρβαροι πλείστῳ σέβουσιν, εἰκότως καὶ πολυτελῶς τὰς ἑαυτῶν θεὰς κοσμοῦσαζ. τὸν Ἄττιν δὲ Φρύγες σέβουσιν, τὸν αὐτὸν ὄντα τῷ Διονύσῳ. φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ θηλυδρίαν ὑπὸ Ῥέας τῆς θεῶν δέσποινάν μητρὸς. ἐφ' ᾧτε ἱερώμενον αὐτῆς ὑπάρξαι. ἔνιοι δὲ καὶ γνήσιον μὲν αὐτῆς ὄντα δι' ἀσέλγειαν παθεῖν αὐτὸν φασι. τοῦτο ἱερατικῶς λειτουργοῦντες εκτεμνόμενοι θήλεσι τὰ γεννητικὰ ἄρθρα ἀναπίπτουσι ὕπτιοι. Ἀφ' ὧνπερ καὶ τῶν παίζειν τοῦτο ἐν πότοις δυνάμενον, ὡς τῷ Ἄττιδι ἐπιτηδείων ἀνακεῖσθαι, ἁρμοδιώτερον δὲ εἶναι λέγουσιν, καθ' ὃν καὶ αὐτὸς Ἄττις τοιοῦτον ἐπαμφοτέρου τῆς μόνης ἐξεπαίζομεν.

Χρυσῆ χάρις εἰμὶ] Χρυσῆν ἔλεγον Ὅμηρον τὴν Ἀφροδίτην, τοιοῦτόν τινα λόγον, οὗτοι δὲ ἄλλην ἀποκρίνουσι, ὅσην οὐκ ἔστ' ἀνόμοιον.

Πάνυ λαμπρὸν] Λαμπρὸν δέ ἐστιν ὁ ἐν τοῖς ὄμμασι ῥύπος.

Πεντέληθεν] Ἀπὸ Πεντέλης. Πεντέλη δέ ἐστι λίθος παρ' Ἀθηναίοις οἷς ἀγάλματα ποιοῦσιν.

Πραξιτέλης] Οὗτος ἀγαλματοποιὸς ἄριστος, ὃς τὰς κνιδικὰς ἔδρας τοῦ Κνίδου τῆς Ἀφροδίτης ἄγαλμα.

Τὰς κνιδίας] Τὰς κνιδίους φασὶν. εἰσὶ δὲ οἱ πλακοῦντες, οἷς λιποτάκτουσιν αἱ νύμφαι.

Ἐν τῷ ἱππικῷ] Θέσις ἐκαλεῖτο ἐν Δήλῳ τοῖς Ἀθηναίοις οἱ πάντων πενέστατοι ἐπὶ ἔτη ἑπτάκαι. ὃ ἐστι μισθῷ δουλεύειν τριάκοντα. ὁ τῷ ἱππικῷ δὲ ἀκολουθοῦσι λέγει αὐτὸ ἐν τῷ πενεστικῷ τάγματι.

Ἴσα τελέσμασι] Δεσποτήμασι.

Ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους] Εἰς τόσους διηρέτο τάγματα πᾶσα ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων. οἷς πεντακοσιομεδίμνοις, οἵ πλείστου σίτου πλείστοι. οἷς ἱππεῖς, ἦσαν πλείστοις. οἷς ζευγίτας, ἦσαν ἥσσονας. οἷς θήτας, τοὺς πένητας. εἰσὶν δὲ ἀνωτέρω τοῦ Ἀφροδίτου οὓς πενεστικὸν εἰς τὸ ἱππικὸν πλοῦτον, οἷς πεντακοσιομεδίμνοις εἶπε τοῦτον οὓς πλείστον.

Τὴν κύκλῳ] Πυξὶ λιγάτῳ ἡ ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πεντεκαίδεκα τοὺς συναγομένους εἰς αὐτήν.

Ἀλλ' Ἡρακλεῖς] Εἰώθασιν οἱ ἄνθρωποι εἰς κακοὺς ὄντας, ἐπικαλεῖσθαι τὸν Ἡρακλέα ὡς ἀλεξίκακον. εὐμόρφως δὲ ὁ Λουκιανὸς τὸν Δία ἐπιλύσαι ἐπικαλούμενον τὸν Ἡρακλέα, παρὰ τῶν θεῶν εὐεχλεόμενον.

Ὦ Ζεῦ τοῦ Ἐλευσῖνι συμπαῖστα] ἀντὶ τοῦ Ἐλλάνιον γλῶσσαι.

Εὐσεβοσυποτάπη] Εὐσεβικήν.

Πρύτανες] Ἀντὶ τῶν σχολαστάς.

Διαμέλειες] Βραδύνους.

Πεπραμένοι σοι] Ὑβριστικῶς πέπρακας.

Ὀλιγήρους] Καταφρονητικῶς.

Περὶ τὴν Καφηρέα] Ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας. ἴσχει μὲν ἰδίως καὶ Εὔβοια τὸ ἔξω θαλάσσης Καφηρέα. Καφηρεὺς δὲ λιγάτου τόπος θαλάττης ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς τραχὺς καὶ σπαγάδης, σκοπέλοις διειλημμένος, καὶ ἔρημος καὶ χειμῶσι καὶ τοῖς εἰς Εὔβοιαν διαπλέουσι, ἔτι καὶ ἀνέμοις καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ἐπιπόνως διακειμένοις,

πυθόμενος, ὡς ὁ παρ' Ὁμήρῳ σοφὸς λὴς σκήπτρῳ, ἢ ὅπου κύμβαν λείπῃ παντοίων ἀνεμῶν Καφηρεὺς ὢν καὶ αὐτὸς. καὶ ἴσως εἴρηκε Καφηρεὺς, ἀπὸ τοῦ καπνεῖσθαι ἀνιεμένου, καθὼς γὰρ τὸ πῦρ, ἀφ' οὗ καὶ Ὁμήρῳ Αἰαντ' εἰς Ἀχαμέμνονα εἶον ἀγὴ κικαφηότα νίκη, οἱονεὶ πνεύσασαν, ἤτοι τῷ τοῦ πολεμικοῦ ἀγῶνος καμόντων ἢ τῇ ἀναρχίᾳ τῆς νίκης, τῆς χαρᾶς αὐτοῖς τὰς ἀναπνευστικὰς πορὰς κατευρυνάσης, καὶ πάρα τοῦ σωθῆναι ἐπιπολάζει τὸ πνεῦμα καπαπίγνυσις, παρ' ὃ δὴ καὶ τινες ἔλαθον πλείας σκαπανεύσαντες, μὴ δυνηθέντες τοσοῦτον τὸ ἔκπαθεν ἐπισπάσασθαι πνεῦμα, ὅσον ἐξήρκεσε τὴν λύπην τῆς χαρᾶς εὐτυχοῦσι πλαρῶσαι. ἢ ὅτι σωσαμένοις τῇ αὐτοῦ τοῦ συμπνεύσαντος ὧν τὸ ψυχικὸν πνεῦμα, ὡς δοκεῖ τισὶ φιλόλογος σκαλμὸς ἐστὶ καὶ ἀμέτρως σκληρόν. *

Ἐν Κεραμεικῷ] Δύο ἦσαν Κεραμεικοὶ παρ' Ἀθηναίοις, ὁ μὲν ἐν τῇ πόλει. ὁ δὲ ἔξω τῶν πόλεως, ὃ τοῦτο ἦν τὸ ἐν τῇ πόλει λίαν ποτόν.

Τῷ μικρολογίᾳ] Τὴν σκνιπότητα.

Ἤδη κορυζῶντες] Ὑπὸ τῶν γηρῶς μύξας σκαλούντων, κόρυζαν δὲ αἱ μύξαι.

Τῶν ἱρμάτων] Ὑφαλῶν πετρῶν.

Ποικίλλω] Ποικίλη τις ἦν παρ' Ἀθηναίοις, σκαλεῖτο δ' ὕστις ἐν ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας.

Καὶ ἀμφισβητοῦντες] Ἀμφισβητοῦντες.

Ἐπισυρμοῦ] Ἐπισύρας, χαλάσας.

Τὸν Ἐπικούρειον Δᾶμιν] Ἐπικούρειοι καὶ Στοικοὶ δύο γένη φιλοσόφων, τούτων οἱ μὲν Ἐπικούρειοι, ἄνδρ ἀσωτείας ἔλεγον διοικεῖσθαι τὰ πράγματα, οἱ δὲ Στοικοὶ ὑπὲρ σωφροσύνης.

Τὸν ἐπιτελεῖν] Τὸν ἄξιον δὲ ἐπιτελεῖσθαι, τυπτόμενον πληγάς.

Σαρδόνιον ἐπιγελᾶν] Σαρδόνιος γέλως λέγεται, ὁ ὑπερβολὴ γελοίου.

Παρθμερτῶν] Συνακηλεθῶν.

Τὸ κήρυγμα] Τοῦτο λέγεται ὅτι καθιζομένοις ὁ συμβολικὸς ὑφηγεῖται νόμος, ὃς ἱκανὸς γνώμων εἰσφέρειν, ἀνίστασθαι ἱερῶν ὅτι καὶ ἐγένετο.

Τῶν πελείων θεῶν] Νόμος ἐκέλευσε παρ' Ἀθηναίοις, πρῶτος λέγειν τοὺς ὑστάτους τε γ' ἔτη γεγονότας, καὶ μετ' αὐτοὺς τοὺς λοιπούς. οὗτοι ἐξῆν δ' δημηγορῆσαι, ὅτε τοῖς ἀπίμοις ὅτε τοῖς ξένοις, ὅτε τοῖς μὴ κατελαβοῦσι τὸν ἄνομον ἡλικίαν. τὸ δὲ γινόμενον παρ' Ἀθηναίοις, νῦν παρὰ τοῖς Θεοῖς ὑστάτοις).

Ὧ θεοὶ πάλαι λοιδορίας φασὶν] Λόγον ἐπὶ τῶν ἀνεπιτρόπτων, καὶ

* Hæc omnia de Caphareo Promontorio habentur totidem verbis in Etymologico Magno. Stephanus aliam vocis Etymologiam tradit, quæ verior, licèt ipse eam satis non intellexerit. Καθηρδὸς, inquit, ἐκαλεῖτο, ὅτι τοὺ πολίτας ἐκεῖ ἐκάθαιρον οἱ Εὐβοεῖς. Nempe Καθηρδὸς est Græcè quod Καφαρδὶς fuit linguâ Phœniciâ, nam ut καθαίρειν significat *expiare*, *lustrare* apud Græcos, ita etiam lumitur apud Phœnices כפר *Caphar*. Sic niminum scopulum, aut navale hoc Euboeæ vocaverant qui cum Cadmo ex Phœniciâ in eas oras advenerant. Vid. Bochartum in Canaan. Lib. I. c. XIII. qui tamen veram hujus vocis originem non est assecutus.

ἀπελαλύπλων λεγομένων, μηδὲν ὑποβλεπομένου δ λέγηλο, ἀλλ' ὡς ἕνι τὸ πρᾶγμα διεξιόντος.

Καὶ μετὰ τῶν θέμις] Θέμις ἐστὶν ἡ δίκη. καλῶς δ τὰ τῶν δίκαιον ὤμοσεν· ὡς δικαίως τῶν θεῶν ἀπολαμβανόντων, ὅτι αὐτοὶ ἤμυναν, ὡς Ἀλφεὸς τ Ἄλαιον.

Τὸν Ἄλαιον] Κρείσας τὴν τ Λυδῶν βασιλεῖ ἐρωτήσαντι εἰ Ἀλφεῖ τ Ἄλαιον χ' Κύρᾳ, δ Περσῶν βατίλευς, ἀπεκρίνατο. ὅτι Ἀλφεὸς μεζαίλαν ἀρχὴν κατελύσε. ὁδὶ, ἀγνοήσας ποίαν ἀρχὴν, Ἀλφεὸς τ Ἄλαιον, τὰ ἰδίαν ἀπώλεσεν.

Ὧ θεία Σαλαμὶς] Περσῶν καὶ Ἑλλήνων ναυμαχεῖν σὺ Σαλαμῖνι μελλόντων ἔχρησε τοῖς Ἕλλησιν ὁ Ἀπόλλων, τοῦτο τ χρησμόν. λέγεται δ αὐτὸν Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος ποιῆσαι, σὺν ἂν γὰρ φησὶ θεῖαν καλεῖ τὴν Σαλαμῖνα, εἰ σὺ αὐτῇ πίπλειν ἐμέλλον Ἕλληνες, πόλιν ἔσεσθε Ἑλλησιπόλιν, ὥστε τ Περσῶν στρατεύματος ἥττατον.

Δίον ἀγαπᾶν] Ἀρκεῖαζ, ἀρκεῖν.

Τῶν παρεγγράπλων τούτων] Πάππος οἱ πολῖται παρ' Ἀθηναίοις σὺ γραμματεῖον ἐνεγράφοντο. εἴπερ δὲ μὴ ἦν πολίτης ἐνεγράφη παρ' ἀξίαν, παρέγραπλος καλεῖτο. Ἀφ' τούτου τούτους παρεγράπλους ὠνόμασεν.

Εἰ γὰρ μὴ ὁ Θησεύς] Ὁ Αἰγεὺς Ἀθηναῖος ὤν, σὺ Τροιζῆνι πόλῃ τ Πελοποννήσου συνοικοδόμησεν Αἴθρᾳ τῇ θυγατρὶ δ Πιτθέως. ἡ δὲ Αἴθρα ἐμίννησε τὸν Θησέα. ὁ τοίνυν Θησεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας ἰὼν τὸν πατέρα ἱκόμενο, πολλὰς λῃστὰς εὗρεν, πάντας ἀπέκτεινεν σὺ τῇ ὁδῷ πορευόμενο.

Τὸν Σκείρωνα] Λῃστὴ ἦσαν ὅτοι χ' τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ Τροιζῆνο εἰς τὰς Ἀθήνας ἄγουσαν. καὶ ὁ μ Σκείρων λῃστὴς ὢν ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας νίπτειν τοὺς πόδας ἐπὶ τ θαλάσσης καθημένους. καὶ λακτίζων εἰς θάλασσαν ἔῤῥιπλεν, καὶ ἡ χελώνη διχομένη κατήσθιε.

Πιτυοκάμπλην] Πιτυοκάμπτης δ, καὶ ὅτο λῃστὴς ὢν, ἕκαμπλε πίτυς, καὶ ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας κρατεῖν οἱ δ' ἀναπτεινόμενοι ἀπολλύοντο.

Καπρόθυμον] Τὸν Ἡρακλέα.

Καὶ κυσὶ] Καπὸν σὺ τοῖς βωμοῖς ἀπεῤῥάζε).

Ὁ δὲ Κερκυὼν, καὶ ὅτο ἄδικος ὢν τ ἄλλα εἰς τοὺς ξένους, χ' παλαίειν ἠνάγκαζε. καὶ τὸν ὃ βυλόμενον διέφθειρε, καὶ ὁ τόπος παλαίστρα καλεῖτο σὺ ᾧ ἄνθ, πλησίον Ἐλευσῖνο. διέφθειρε δὲ πάντας τοὺς κατασχὼν αὐτὸ εἰς πάλλν, πλὴν Θησέως, Θησεὺς δὲ κατεπάλαισεν αὐτὸν σοφίᾳ πλέον. παλαιστὴς γὰρ ὢν ἐπίστατο τὴν μεθόδῳ πρῶτον χ' ῥώμῃ χρώμενο εἰς τοὺς παλαίστρας. ἢν δ καὶ ἕτερός τις ὅσπερ Δηϊτέρης. ὅτο ἀσείρων, ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας ἀείζειν δ ἥρως σύσσωμένον, εἰ δὲ ἀντέτεινεν, ἔκτεινεν αὐτούς. τοῦτον δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν.

Καὶ Φάλαρις ὁ Ἀκραγαντῖνο ὅτο χαλκοπαστὰς ἐπινοήσατο ταύρους.

Βύσπερις δ ὁ Λιγύπλιος, ὅστις ὠμὸς ἦν, ὡς καὶ ἀνθρώπους ἐσθίειν.

Ὁ δὲ Ἔρχθ τ Ἠπείρου βασιλεὺς πυρπνοϊκὸς πλο. Διομήδης δὲ ὁ Θρᾷξ. ὅτο ἵππους ἐχρυσοφάγους. χ' ὡς σπαρτὰ ἔβαλλεν αὐτούς.

Ἐξ Ὀλυμπίας] Γραφε) σὺκ Πίσης, Πίσα δὲ πόλις τῆς Ἠλιακῆς μοίρας Πελοποννήσου, καθ' ἣν καὶ ἀγὼν ἐπελεῖτο τὰ Ὀλύμπια.

Μνᾶν ἑκάτερον] Ἡ μνᾶ ἓξ δραχμὰς ἔχει· ἡ δὲ Ἀττικὴ μνᾶ ἑκατὸν δραχμὰς ρ', ὡς φησὶ καὶ Πολυδεύκης. Εὐπολις Κόλαξι, δεῖπνον ἧς ρ' δραχμῶν, καὶ ἐπίφερε. κἀλαξιν οἶναι ἧς ἑπτὰ μνᾶν. δηλονότι μνᾶν ἑπτὰ καὶ τὰς ἑκατὸν ρ' δραχμάς. ἡ μὲν οὖν δραχμὴ ἔχει ὀβολοὺς ς', ὅθεν καὶ ἑπτωβολία τὸ ἕκτον ἐπὶ πεμπτῷ.

Ἐν Γιραιστῷ] Γιραιστὸς πόλις Εὐβοίας, ἥτις μέχρι νῦν λεγομένη, καὶ ὁ Ὠρεὸς πόλις Εὐβοίας. ἧς οἱ πολῖται Ὠρεῖται λέγονται.

Ἐξ Ἐρέτριας] Ἐρέτρια λεγέτω νῦν καὶ ὀρθοέπεια τοῦτο τὸ δίκης ἡμέρας, ὁ εἰς τὸν ἀντίδικον ἀπολειφθείς· τότε γὰρ οἱ δικασταὶ κατεδικάζουσι τοῦ ἀπολιφθέντος ἐρήμου.

Θυνιάδες] Ἐπειδὴ τὰς ὑννὰς ὁ λόγος ἀμφισβητήσας νικᾶμεν, ἀλλὰ τραγικὰς ἀναπλάττομεν, εἰκότως τὸ φονεύσαι τὸν Δάμιν ὑννιάδες ὠνόμασεν.

Ἀμφήριστον] Ἀμφισβητήσιμον.

Ἐς τὸ τῶ δώδεκα] Ἀφ' οὗ οἱ δώδεκα θεοὶ ἄρχειν ἐτάχθησαν, δηλονότι πανθείσης τῆς Κρόνου δυσπραξίας.

Χαριέντως γὰρ] Γελοιάδες, αἰσχύνην.

Ληξιαρχικὸν] Δύο ἦσαν γραμματεῖα παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. καὶ τὸ μὲν ἓν ἐπεγράφοντο ἅμα τῇ γενηθείσῃ, τὸ δὲ τῇ ἐπαρᾷ, ἡνίκα τὸ ἐπόμενον ἡλικίας ἐμάνθανε. τοῦτο δὲ ἐκαλεῖτο Ληξιαρχικόν. ἐπεὶ δὲ οἱ ἐγγραφόμενοι τὸ αὐτὸ κύριοι ἐγίνοντο τότε τῶν πατρῴων ληξέων, τουτέστι τῆς κλήρου καὶ τῆς οὐσίας. ληξις γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ πατρῴα κληρονομία. ἐπὶ ὧν δὲ ὀρφανῶν καλεῖται μένων, ὑπὸ ἐπιτρόπων παρεπιμπλᾶτο τὰ πατρῷα. ὡς ἂν αὐτῶν διεπόντων μὴ φθείρηται τὰ τῶν ὀρφανῶν, εἶτα ἐπεὶ δι' ἂν ἐπιδιδῶσι οἱ ὀρφανοὶ ἡβῶσιν, ἐξῆν αὐτοῖς λαβεῖν τὸν νόμων εἰς τὸ Ληξιαρχικὸν ἐγγραφῆναι, ἀναλαμβάνειν τὰ πατρῷα. τὸ δὲ λῶ τὸ τῆς λήξεως, ἤτοι τὸ ἑαυτῶ ἄρχειν κληρονομίας. τοῦτο οὖν σύναπτε εἰς τὸν Ἀπόλλωνα φησὶν ὁ Ζεύς, ὡς εἰ καὶ ἀγένητος ἦ, καὶ τοῦτο αἰτᾷ, τὸ μὴ ἔχειν εἶναι σοι λέγει, ἀλλ' ἵνα ἔχῃς. πάλαι γὰρ τὸ αὐτεξουσίοτητον ἐπιλάβου, ὡς καὶ ὑπὲρ ἄλλων καὶ ὑπὲρ ἑαυτῶ ἐξαίνας σοι λέγειν καὶ γνώμῃ εἰσηγεῖται τῇ βυλομένῳ. τὸ δὲ ὀλίγον δίκη τὸ ἐπὶ Κρόνου βυλῆς ἦν, ἀντὶ δὲ χειδὸν τὸ ἐπὶ Κρόνου τῷ βυλῷ συμπληρώσαν θεῶν. ὁκτὼ γὰρ ἦσαν οἱ πάλαι θεοί, ὡς καὶ Ἡρόδοτος δοκεῖ τῇ Ἀλικαρνασσεῖ.

Ἐφίενται] Συγχωροῦσιν, ἐπιτρέπειν.

Γέλωτα ὀφλισκάνῃ] Γέλωτα χρεωστεῖ, ἀντὶ δὲ γελᾶται.

Τῆς ἐπὶ Κρόνου βυλῆς ὤν] Ὁ Κρόνος, ὡς οἱ Ἕλληνες λέγουσι, πρώην ἐβασίλευσε τῶν θεῶν, καὶ εἶχεν ἄλλως δώδεκα τοὺς σὺν αὐτῷ διοικοῦντας δωκχῆς ἢ τὰ βασιλείας ὁπ' ἐκ Διὸς ἐκ ἰδίας ὑπ' ἐξελήλυθεν εἰς τὰ Ταρτάρου, καὶ μὴ τοῦτο, ἄλλη συνέσῃ βυλῇ ἐκ Διός.

Ἐν τῷ Ἐλικῶνι] Βοιωτίας ὄρος, ὃν ὑπ' Ἀμφείονος αἱ Μοῦσαι ἐλήχησαν.

Βαπτιζόμενος] τὸ δὲ τῇ συνηθείᾳ βαπτιζόμενος. ὁ Βάπτων ἢ ὑπὸ, τῶν κατὰ Κυρήνην ἀποικίας ἐγήσατο, μοχλάλων τις ὤν, ὑπὸ τύπου καὶ τοὺς μὴ δύνασθαι, μηδὲ τραυλοὺς καὶ χειμάνους * καὶ ἀσθματικούς, βαπτιζόμενος φασὶν.

* Hæc quoque in Etymologico leguntur, unde hic supplendum est τῇ γλώττῃ μὴ ὑποσυρμένους φθεγγομένους καὶ, quæ voces imperiti Librarii negligentiâ

Συνεῖναι μὴν γὰρ] Ἀντὶ τοῦ διδάσκειν, ἐκπαιδεύειν.

Λοξὸς ὤν] Λοξὸς παλαιόταται ὁ Ἀπόλλων, ἀφ' τὸ λοξὰ μαντεύεσθαι, ὅ ἐστι σφαλερὰ καὶ ἀδηλα. χρίφιον δὲ ἐστι τὸ ἀφανιζόμενον δυσλυτον ζήτημα. χριφώδης ὢν εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ἀσαφής.

Καὶ πολίνδυας χρυσᾶς] Κορίσσους γὰρ ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, χρυσᾶς αὐτῷ πολίνδυας ἀφοσιώσαντο.

Ἐν Δελφοῖς] Ἐν τούτοις γὰρ τοῖς τόποις ὁ Ἀπόλλων, ὡς λέγουσιν, ἐμαντεύετο. εἰσὶ δέ οἱ μὲν Δελφοὶ, ἐν Φωκίδι, οἱ δὲ Κολοφῶνι ἐν Ἀσίᾳ.

Κίνημα κορυβαντώδες] Μανιώδες. οἱ γὰρ Κορύβαντες δαίμονές εἰσι περὶ τὴν Ρέαν. * κατὰ χρῆμα δέ, μανιώδη, φοβερά.

Οὐκ ἄριστα κρίνει] Κορίσσου γὰρ ἀποπειρώμενοι δὲ ἐν Δελφοῖς μαντείαν εἰ ἀληθὴς εἴη, ἐπεὶ τοιῶτο. χρυσοῦπας εἰς Δελφοὺς ἀπέστελλαν, ἔπαξεν αὐτοῖς ῥητὸν ἡμέρων. μὴ τὸ ἀφικνεῖσθαι κτλ. τοιούτων τῶν ἐμφανεσθεσμῶν, ἀνερέσθαι τὴν Πυθίαν εἰ νῦν ἀσφαλεῖ στρατίαν ὁ Κορίσσος; ἐπεὶ δὲ ταῦτα τῶν ἀνδρὶ Κορίσσῳ. λέοντα εἰς λέοντα ἀπιόντα λόγον, εἶπε χελώνης κρέα καὶ χύτρια συγκαιόμενα, καὶ τὸ λέοντι τὸ ὀπίσω ἐμπεσεῖν, ἤγγελε. ἅπερ ἅπαντα ἡ Πυθία ἀνεῖλεν ὡς ἐπράττετο. μάλιστα δὲ τὸ χελώνης κρέων. ἀδικεῖ μὲ ἐς Φρύγας ἐλθὲ κραταιὸνοι χελώνης.

Θεμιστοκλέες] Καὶ γὰρ μόνον ὁ Θεμιστοκλῆς σωθῆναι δὲ δεῖν τοὺς Ἀθηναίοις χρησμὸν. ὅτι τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ Σέρξη ἐμαντεύοντο Ἀθηναῖοι, εἰ ἄμεινον αὐτοῖς ἐκλιπεῖν τὸ ἄστυ, καὶ ἀνεῖλεν ἡ Πυθία τὸ, Τεῖχος τειχοκρατὲς ξύλινον οἶδεί δύρυσπα Ζεύς, καὶ, ὦ θεῖε Σαλαμὶς ἀπλεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν. ὡς δὴ μόνῳ Θεμιστοκλεῖ ἀνδρὶ τοῦτο ὁ τε καὶ λέγει ὁ χρησμὸς, τοῖς δ' ἄλλοις ἀσωτέτα ὄντα. τῶτο καὶ τὸν Ἀφροδίτῃ ὁ Μῶμ. ὅτι σαφέστερα τοῦτα δὲ χρησμὸν ἐκεῖνα, ὡς μὴ δεῖν Θεμιστοκλέα ἐξηγητῆ.

Εἰ καὶ μέτοικός εἰμι] Ἐπειδὴ ἄπορος ἦν, ὡς λέγουσι, πρόλιν μέτοικος θεὸς, καὶ εἰς ἄστυ μετῴκησεν.

Ἡρακλεῖς ἰὼ] Τῶτο ἰώζασιν ἐπὶ θαυμασμῶ λέγειν. ἔστι δὲ ἐπίφθεγμα ἐκπληκτικόν. ἐκπληττόμενοι δὲ τῶτο εἰς Ἡρακλέα.

Καὶ

tiâ omissæ, faciunt ut credam alibi alia deesse, quæ Apolline indigerent conjectore.

* De hisce videndus Strabo Lib. x. Ex quo, advocatâ & Phœniciæ linguæ ope, paucis indicabimus qui Corybantes hi fuerint. 1. Viri fortes fuerunt satellites primorum Phrygiæ Regum, qui postmodum in Deorum numerum relati sunt. Hoc fabula, id est, antiqua Græciæ fama docet, idemque apparet ex ἐκπλήξει κατὰ quam memorat Strabo. Hebraice כרוב *Cherub* dicitur vir fortis, ut multis probat Vir Doctiss. *I. Spencerus* de Ritualibus Mosis Legibus p. 764. unde Angeli dicuntur *Cherubini*, hoc est fortes, ut alibi dicuntur אבירים quod idem significat. Indidem Corybantes *Dulmones* dicti sunt. 2. Confunduntur cum Καβείροις, ut ibidem testatur Strabo: ita & Hebraicè כרוב *Cherub* & כביר *Chebir*, unde *Cabiri Dii*, unum idemque significant, ut idem ostendit Spencerus. 3. Corybantes, & Cabiri, ut & Cherubini ex Ægypto orti, aucto ibus Herodoto & Strabone, quibus adjungas licet *Spencerum* & *Bochartum*. 4. Iidem dicebantur esse cum Curetibus qui fuerunt etiam viri fortes, Hebraïs כרתים, ut ostendit Bochartus. Verum ista ζητήσεσι, donec *Mythicorum Temporum Historiam*, edamus, ubi ex fabulis antiquissimas eruemus historias.

Καὶ δεινῶς Βοιώτιον] Εἰς ἀμφίδιον ἐκκόπτουσι οἱ Βοιωτοί. ἀφ' ἧς καὶ ἡ παροιμία Βοιωτία ὗς. ἐπεὶ ὧν Ἡρακλῆς Βοιωτὸς, ἐξ Ἀλκμήνης μὲν, ἀμφίδιος πάνυ ἐπίσκωπτ. τὸ μὲν γὰρ ἀσφαλὲς..... ἐπὶ..... τὸ δὲ νοούμενον εἰς ἀμφίδιον αὐτὸν Ἀμφιτρύωνα ὡς Βοιωτόν.

Καὶ ἀσθενεῖ τὴν σπάν] Τάχα δὲ τῇ σπᾶ τῇ λεγομένῃ ποικίλῃ τὰ πρὸς Μαραθῶνα ἐμάχοντο. διὰ τοῦτο φησὶν, ὡς Μαραθῶνι ἦ. Ἀθηναῖοι Πέρσας ἐνίκησαν. Κυναίγειρον ἦ εἰς τὸ ἀριστερὸν πεσόντων ἐν Μαραθῶνι καὶ Περσῶν. ὁ δὲ Μιλτιάδης στρατηγὸς ἦν τότε τῶν Ἀθηναίων. Ἀμφιτρύων δὲ καὶ τὰς κατ' ἐκείνην χαιρὼν ῥήτορας, ὡς συχνότερον τούτων μεμνημένον ὠδῆν δεῖν ἐν ταῖς δημηγορίαις, ἀλλ' ἐκλήξεως χάριν ἐν χιδαίοις ὁμίλει. ὥσπερ καὶ αὐτὸς ὑτὸν φησὶ Δία παίζων ἐν τῷ Γήτορων Διδασκάλῳ.

Εὖγε οἰκοθεν ὁ μάρτυς] Παροιμία ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν φιλοτίμων μάρτυρας, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, οἷον ἡ μαρτυρία. καλῶς ἂν ἐχρήσατο αὐτῇ, ἐπειδὴ καὶ τῶν θεῶν ὁ Ἡρακλῆς ἐλάλησεν.

Ὁ ἀγοραῖος] Ἑρμῆς ἀγοραῖος ἐπιμᾶτο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἱδρυμένος. εἰκότως ἦ ἀδελφὸν ἐκάλεσε καὶ Ἑρμῆν, τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ.

Πίπης γὰρ ἀναπέπλασται] Οἱ μὲν ποιηταὶ τὰς ἀνδριάντας καὶ τὰ ἀγάλματα, ἵνα εἶχον εὐπλάστησαν τὸ ἄγαλμα καὶ Ἑρμῆ πίσσῃ καὶ ὕσπερ λαμβάνειν τὸ αὐτοῦ σκύτισμα, ἵνα σῴς αὐτὸ ποιήσωσιν.

Ὑποπιπλάμενος] Πίσσῃ πλαπλάμενος.

Δάμιν τε καὶ] Μίμνον εἰπεῖν Ἑρμῆ Δάμιν τε καὶ Τιμοκλέα, ὁ Ζεὺς τὸ πρᾶγμα νοήσας, ἀνακόπτει αὐτόν.

Κεκραγέναι] Τὰς τὰ μεγάλα κεκράζοντας.

Εἰπάλλαι] Οἱ ὀκ πολλοῦ.

Ἀκροβολισμὸς] Ἔστιν ὅτε πρὶν συμβάλλουσιν οἱ πολέμιοι, ἀλλήλους βάλλουσι τοῖς βέλεσι καὶ τοῖς λίθοις.

Εἶτ' οἱ ἄνθρωποι] Εὔφρων ὕστερος οἱ ἄνθρωποι. ἵν' ᾖ χιτλιαστικὸν ἐπίρρημα συναλληλιμμένον τῷ ἄνθρωποι. εἰώθασι δὲ οἱ μετρικοὶ τῶτο ποιεῖν ἐν αὐτοῖς ᾠδαῖς.

Κηλεῖν] Θέλγειν.

Καὶ σε μετέρχονται] Ὅ ἐστι πιμωρεῖν.

Ἡ γυνὴ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνὴ] Ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα.

Οὐκ ἐργόν τινα] Πάντα τοῦτα Ὅμηρος ὡς ἦ Διὸς εἶπε. καλῶς δὲ πάντα τ' Ὅμηρον αὐτὸν καὶ τὸ Ἐλένην ἤτησε μάρτυρα.

Σῶκος ἐρμήνιος] Οὕτως ἐκάλεῖτο ὁ Ἑρμῆς οἱονεὶ Σωσίοικος.

Οἱ τραγῳδοί] Οὗτοι ὑποκριταὶ ἦσαν ὑποκρινόμενοι τὰ τῆ τραγῳδίᾳ δράματα.

Χειρίδες] Τὰ κοινῶς λεγόμενα μανίκια.

Καὶ τὰς ἐμβάτας] Ἐμβάτας μὲν τὰ ξύλα ἃ βάλλουσιν ὑπὸ τὰς πόδας οἱ τραγῳδοί, ἵνα φανῶσι μακρότεροι. ποδήρης δὲ, τὸ μέχρι τῶν ποδῶν ἐλκόμενον ἱμάτιον.

Σκύθαι μὲν] Φρυγάνων φακέλας οἱ Σκύθαι σωρεύσαντες, καὶ ὑπὸ τῶν αὐτῶν ὄγκῳ ἀκινάκην ἱδρύσαντες σιδηρᾶν θυσίαν ἐπιτείνουσι σθενούσῃ σφάττων, καὶ ἵππων, νομίζοντες αὐτὸν εἶναι τοῦ Ἄρεως τὸ ἄγαλμα.

Ἀμφηχὴς] Ἐκ τῶ δύο μερῶν ἠχῶν τυπτόμενον βοᾶν. ὑδρὶς γὰρ ἠδὴ ἐκλέγεται, ὅτι τ' Ἄλυν ἀφιᾶσι τὴν ἠχὴν καλούσῃ. ἀφ' τοῦτο ἡ κύων ἀναβοᾷ τὸν. χρήσιμος ἡ ἀμφήκης, ἵν' ἡ ἀφ' ἑκατέρου ἕλκῃ ποιῶν.

Οἵοί εἰσι κύνες τ' Ἐρυμῶν ἴνιοι] Οἱ Ἐρυμῇ τετραγωνοί τινες κίονες ἦσαν παρὰ τὰς ὁδὸς ἱδρυμένοι. ἄνω εἰς τὸ ἄκρον εἰς κεφαλὴν ἔχοντες ἀνθρώπου μεμιμημένον τ λίθον. εἰόκει μὲν οὖν ἓν ἑκάστου εἶχεν ἡ κεφαλὴ ὡς πάντων ἀνθρώπων, ἔσι δ' ὅτε κύνα δύο ἀφ' ἑκατέρου μέρους. αἰνίττεται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἐρμῆς αὐτὸς τετραγώνου ὢν κύων παρὰ τὰς ὁδὸς. Ἐρμῶ τ λόγου βάλλοντες εἶναι. ἰσήμαινον δὲ τὸν βίον, ὃν ἀφ' τ ὁδῶ παριόντων, σὺν λόγῳ κύνα μὴ λόγου τοιοῦδε, κύνα τοῦτον ἀληθῆ ὡς ἱδρῖσθαι τὸ τετράγωνον ἀποτροφῇ δ' χήμασιν. διατάσσουσι δ' ἐποιεῖτο, εἰς ἔμφασιν δ' χρῆναι τοῖς φίλοις, ἤτοι τοῖς τῶ αὐτῶ ἡμῖν ὁδὸν δ' βίω εἰσιόσι κ' παρῶσι κύνα ἀπῶσιν ὁμοίως κατὰ ἀφῆσιν μένειν.

Ὁ Σαρδιανὸς] Ὁ ἀπὸ Σάρδεων, ὃ Σάρδεσι γὰρ ἐν τὰ δ' Κροίσου βασίλεια.

Τὸ ἀμφιδέξιον] Ἀμφιδέξιον λέγεται ὁ παῖς δύο χερσὶν ὡς δεξιαῖς χρώμενον. ἀμφιδέξιον δὲ συνταῦθα τὸ ἐκ τῶν δύο μερῶν νοούμενον.

Ἑδὴ αὐτὰ] Ἑδὴ τὰ ἀγάλματα λέγει, παρὰ τὸ ἐδράζω.

Ἐν ταύροις] Ἐν γὰρ τῇ σωφρονίᾳ τὰς κρατυνούσας ξύνεδρον ἔθνον τῇ Ἀρτέμιδι.

Ἀλλ' ἐξ ἀμάξης] Ἐν τῇ ἑορτῇ τ Διονυσίων παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπ' ἀμαξῶν καθήμενοι ἐσκωπτον ἀλλήλους κύνα ἱλαρύνοντο πολλά. παροιμία δὲ ἐπράττησεν ἐπὶ τ ὑβριστικῶς χρωμένων, τὸ ἐξ ἀμάξης.

Τάφον πολ] Τάφος λῶ ἐν τῇ Κρήτῃ. κύνα ἐπιμάχαιρος ἐν αὐτῷ δ' Διὸς τάφος, κύνα εἰς αὐτὸν νῦν λοιπίνεται.

Καὶ ἰμπιπλὰς] Ἀκόπα οἱ μὲν τὰς μεγάλας κύνα μίσυς καλοῦσιν ἰσὰς. εἰσὶ δ' οἱ κύνα τὰ παρ' ἡμῖν λιχήμια κόρεια ἀκόπα, φασὶν εἰς ἡ κόρεια ἐπέλκεται.

Πρότυπος] Τὸ χοινίον εἷς ὁ δισμεῖσι τ ἰσὸν.

Ὁ χοινίσκος] τὸ τ πρώρας μέρος ἡ ἀπήρτηται αἱ ἄγκυραι. ὁ κ' τρόπιδος ἐστὶν ὀρθὸ. χοινίσκος ἡ ἐλίσσετο, ὅπ χαλὸς κεφαλὴ μορφοῦντες οἱ ναυπηγοὶ, ἐπτέθησαν τῇ ἄκρᾳ. τοῦχα τὸ πλοῖον εἰς χῆνα ἀπεικάζοντες, ἢ δ' δύσαπίσμα χάλαι, ὡς ἀξάπλους αὐτοῖς ἡ ναῦς ἀφεπλοίη, τρόπαιον χηνὸς ὑπεριεῖσαν τ κυμάτων.

Διμοιρίτης] Διμοιρίτης ὁ δ' διμοίρου τ ὑπ' αὐτὸν ἄρχων. τελμοιρίτης ἡ, ὁ δ' τελέτ μέρους ἄρχων. ὕτω ἡ ἐλίσσετο οἱ μὲν τὸν ὑπὸ τὴν πλοῦν μισθὸν λαμβάνοντες ὑπηρέται. τῷ μὲν εἶναι τῶν ἐρετικῶν ὀρθὸν τέλειοι.

Τὸν δὲ κατακλυσθέντα] Πάντα τοῦτο λέγει ὡς ὀνόματος τ ὑπὸ πλοίου σκαφῶν, ἃ μεταφορικῶς ἐπ' ἀνθρώπου νοητέον. ὅπ εἰ μὲ ὀφείλοντες κακῶς πράττειν, ἀτυχεῖν. οἱ δ' ἄδικοι, ὑπερπίπτουσι.

Ὅπως Σωκράτης] Σωκράτης κύνα Φαιδίων, Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀμφότεροι ἐπ' ὀρθῇ ἡλικίᾳ ὄντες. ὁ μὲ φιλόσοφος, ὁ δὲ ἐρατής.

Ὅσοις δ' ἀγαθοῖς] Ὁ μὲ Καλλίας ὠνὸς, ὡς Κρατῖνος φησιν, Γλαυκίου ὑὸς λῶ, τὸν δῆμον Μελιτέως, πλούσιος κύνα παχυπλοῦς κύνα τὸν πατρὸς ἀλφορεύς, κύνα κόλακας τρέφων. εἰς δὲ συμπόσιον αὐτὸν Κρα-

Κροίσῳ κωμῳδεῖ, ὡς ἵνα τῷ κατὰ χρέιαν. οἱ γὰρ δαπανηρότατοι τὰς κτήσεις ὠνητίζεται, καὶ ἐπίχρεφον αὐτὰς εἰς τὸ γινώσκειν ὅτι ὠνητικαί εἰσιν. ὅθεν καὶ Μένανδρος, ἄκαιρον χρεῖον εἰπὼν λέγει τὸ ἀναπόδοτον. κωμῳδεῖ δ' αὐτὸν Κροίσῳ καὶ ὡς Φόκυς γυναῖκα μοιχεύσαντα καὶ τρεῖς τάλαντα δόντα εἰς τὸ μὴ κριθῆναι. ὁ δὲ Μειδίας ὀρτυγόκηπος ἐκλήθη ὡς Πλάτων, θρεπτολογεῖ καὶ ὡς πονηρὸν ἦ καὶ κίβδηλον, καὶ τὸ δημοσίαν νοσφιεῖν. ὁ δὲ Σαρδανάπαλος ὑπὸ μὲν Ἀνακυνδαράξου τοῦ Μήδου καὶ βαπλοῦς Ἀσσυρίων τρυφῇ παρεμείνας καὶ γυναιξὶ τὸ πάλαι βίον διεδιαιτήθη. διὸ καὶ ἐπὶ τάφου ἡ τοῦ Ἀσσυρίου κατελύθη δόξα.

Τοίχοι ἄρχουσι] Οὐ μόνον ἐπὶ οἴκοις τοῖχος λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλοίοις.

Καπὶ ῥᾶν φορτίοις] Καπὶ ῥᾶν φέρεται, ἐπὶ τῶν ἁπλοϊκότων ὁ λόγος. ὅτε γὰρ ῥᾴδιον φερόμενοι, τὸ ἴδιον πλοῦν αἴνισσιν. διότι δὲ λαὸς ὁ πλοῦς τὸ παροδίτημα. διὰ τοῦτο καὶ τῶν τῷ πλησίον ἐχθρήσαντο.

Τῷ ἱερῷ φασιν ἄγκυραν] Ἄγκυρα ἐστὶν οὐ τῇ νηὶ τῇ μεγίστῃ διὰ πολλῶν ἱερῶν. αὕτη δ' ὅτι μέγας κολάζεται κίνδυνος, πλοῦσιος βάλλει. εἶπεν δὲ τοῦτο, ὡς μέγαν πλοῦσιον εἰπὼν ἐπιχειρημάτων τὸ πάντων μέγιστον.

Εἰμὶ τυμβώρυχα] καλῶς πάνυ εἰσήγαγε τὸν Τιμοκλέα εἰς ὕβριν τραπέζης. τοῦτο γὰρ ἦθος τοῖς ἡδυπαθοῦσι.

Οὐ φέρων κολαστροφῶν] Πάνυ ἐπὶ τῇ νίκῃ κολαζολάβων.

Καὶ ὁ σύρφαξ] Ὑποθεσμὸς ὁ συρφετὸς ὁ σύρφαξ.

Ἐπὶ δ' Ζωπύρῳ] Τὸ Δαρείου πολιορκοῦντος τὴν Βαβυλῶνα, καὶ μὴ δυναμένου παραλαβεῖν αὐτὴν, ὁ Ζώπυρος κόψας ἑαυτοῦ τὰ ὦτα καὶ τὴν ῥῖνα, καὶ μαστιγώσας ἑαυτὸν, προσῆλθε τοῖς Βαβυλωνίοις, ὡς παρὰ Δαρείου ταῦτα παθών· οἱ δὲ νομίσαντες αὐτὸν ἀληθῆ λέγειν, κατεπίστευσαν αὐτῷ τὴν πόλιν, ὁ δὲ προέδωκε τῷ Δαρείῳ τὴν Βαβυλῶνα. καὶ ἀφ' τούτου ἰδὼν αὐτὸν ὁ Δαρεῖος, εἶπεν, ἡδυλόμην στασιμόρον ἔχειν τὸν Ζώπυρον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

Mſ. in fol. Ζεὺς τραγῳδός. ἁπλοικὰ] ἁπλᾶς τὰς, ἁπλᾶ. [ἐπὶ τῇ ἀκρῇ] ἐπὶ τῇ ἀκμῇ. [μάνυσι] χρᾶσι. [μάνυμοι.] μάντυμοι. τυπίσιν ἀνδυόμενον. [συνίασι] χρᾶσιν συνίασι. [ἀσημάντεσσι] χρᾶσι. [ἀσθμαντόφωνα.] χρᾶσι. [πλυτίνδην] ἀρτιπλόῳ, ἀπὸ δὲ κατ' ἐκλογήν. πλυτίνδην δὲ ἀπὸ δὲ πλυσίως. [ὁ Μίθρης] ὁ Μίθρης ἐστὶ ὁ Ζεὺς Πέρσαις ὁ ἥλιος. [κιωσσόσπαστον] Ἀνυσσόπαστον. [λημῶ] λήμας ἔχω· λήμη δ' ἐστὶν ὁ ἐν τοῖς ὄμμασι ῥύπος.

Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρυών.

P. 157. Mſ. in 4. Διάτονον] Ὀξύτονον.

Ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον] Αἰήτης ὁ τοῦ Κόλχων βασιλεὺς ἔλαχε δέρμα προβάτου χρυσοῦν, καὶ τοῦτο δράκων παρεφύλαττεν ἄυπνος· εἰς τὸ αὐτὸ τὸ χρυσόμαλλον φησὶ δέρος. ὁ Φρίξος μὲν οὖν ὁ Ἀθαμάντος παῖδος ὁ παιδαγωγὸς, * ὃς Κελεὸς ὠνόμαστο δοκεῖ. τοῦτο δὲ ὁ κεῖται τὸν Κολχίδα γῆν καὶ ἐκθαρρήσας καὶ ἐπεί, ὡς ὁ μῦθος, χρυσόμαλλον εἶχε τὸ δέρος, διδάσκει εἰς φυλακὴν ὑπὸ δράκοντος φυλασσόμενον. ἐφ'

* Ita fabulam de aureo vellere satis frigidè ἐμυθολόγησεν Heraclitus *de incredibilibus* c. 24.

ἐφ' ᾧ ὕστερον Γάσσιν μὴ ἢ ἄλλων Ἀργειωτῶν ἀποστελεῖς ἐφῶτι κομίσασθαι πρὸς οἷς τὸ Ἄργος ἀπώκησεν, εἶπε Μαθεῖσα ἡ ἰυγατὴρ μὲ Αἰήτεω ᾧ βασιλεύοντ@ τὸ τόπον ἀδελφῆς ἦ Ἀψύρτυ, ὃς ἐπαίσθετο τὴν φυλακὴν ᾧ δόμες, λαβὼν τὰ εἰς Γάσσια αὐτῆς ἔρυκε δόλῳ μὲν τὰ παῖδες μετὰ Μαθεῖσα, Ἄψυρτον δὲ τὸ ἀδελφὸν ἀποκτείσας πρὸ ὅπως σωιεζοιτο ἐς Γάσσιν, αὐτὸ τε τὸ δέρ@ ληφθεὶς πρὸ εἰς τὸ Ἄργος ἀφικέσθαι.

Περόγραμμα παρίξεις] Ἐὰν θελήσω, φησὶν, κρατῆσαι τῶν δυσχερειῶν, ταῦτα γὰρ σὺ τῇ σοφίᾳ δύνῃ ἀφαιρεῖν.

Περὶ οὐδὲν ἔοικ] Τὸ σὺ τῇ σωνηθείᾳ ὠφελήσῃς ἔοικ σὺ τῷ ἔργῳ ᾧ τοφιλὲς ἀνήσασθ@ πανουργίας ἑαυτῷ. τοῦτο ἦ τὸ ὠφ' οὐδὲ, παρεμιμοῦδές ἐπαλεξόμενοι ἐπὶ τ ὥστέρ τ πρωτόλειον ἐκπλεύσαντ τ μὴ τοῦτο χρεμένων. συμβαλλόμενοι μήτοι τοῖς μὴ τοῦτο οἱ κρὴ κ' παρίεργον, ὥστερ κ' οἱ οἷς οὐδὲν ὠφέλει] ἐπιπλωθείη τ τ σωιεργικὸν ἐχόντων τ τῇ οὐδ. παρ' ὃν κ' ὠφ' οὐδὲ ἄρξῃ], ὁ ἦ νῦς, ὠφ' ᾧ ὀφελομένῳ ἔργῳ ἔοικ τοῦτο κ' παρέργῳ πεπαυκὼς. ὅ, σοι τυχὸν τὸν ἀναγκαῖον τοφιλὲ ἐκποιέσοι. κρὴ Πλάτων σὺ συμποσίῳ, σύντα δ' ἐρχομένων, ὠφ' οὐδὲ βαλλόσπεμβε ὁ τι ἐρεθιεῖ, ἀλλ' ἐᾶμβ.

Ὦ Ζεῦ πρέπε] Εἰώθασιν οἱ ἀρχαῖοι λὸ τ σχαγμάτων τ Δία κελεῖν. εἶον δεχόμενοι ξένον, ἐκάλεσαν Δία Ξένιον, ὅτω κρὴ αὐτῷζε, κελεῖ τ Δία πράσιον, τ ἀποδιώκοντα τὰ πέρδε. πέρδε δὲ λέγ, τὸ εὐφωνότερον φωνῇ τ ἀλεκτρύονα χρήσασθ.

Ἀποτρόπαιον] Ὁ ἀποτρέπουσή τις.

Ἀλεξίκακε] Ὁ ἀποδιώκων τὰ κακὰ. ἀλεξίκακος ἦ ὁ Ἡρακλῆς, ὡς πολλὰ ἦ ἐν τῷ κότμῳ κακῶν ἀποσώζοντ@.

Οὐ χαλεπῶς] Οὐ δυσχερῶς.

Εἰ δέ ἐχμυθήσειν] Σιωπήσειν, φυλάξαι τὸ μυσήριον.

Ἡ τ ὄρνις τρόπις] Τρόπις μέρ@ ᾧ πλοίῳ, λέγω δέ ἐπ τὸ πλαῖον ὃ ᾧ Γάσσιον ἔπλευσεν. τοῦτο ἦ ὡς λέγουσιν ἡ τρόπις ἐλάλ. μαντεῖον ἦ λέγ ᾧ Διὸς ἐν Δωδώνῃ, ὅπω φυγὸς ἐπ' ἠῶς. ὡς ἐν ἐμπεσόντο.

Λαβόντα] Ἀγαθήσαντα.

Φίλ@ χάσιον τῷ Ἄρᾳ] Λέγ] ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τ Ἡφαιστον οὐ χαν ἄνδρα. κρὴ ὁ Ἄρης τοιοῦτ@ ἐμοίχευεν. κ' κρὴσε ἦ τὸ ὡς, ὑ' ᾗ ὅτω, κ' ὡς ξύμπαντ κρὴ ὡς ξυγκόμιζοι, κρὴ ὡς κρὴναι ἦ ἐρωτικῶν.

Ὅ φίλ@] Τὸ ἐξῆς καὶ τ ὑδὲν ὄφελ@ ἐπ γὸ μὴ τὸ χαίζ τοῦ ὠφελοῦσα, εἰ βοᾶτε ὄφελ@.

Ἐκτρόπιζοι] Ἔξω τ τράπεζης.

Εὔφορβ@ χαίρ] Οὕτ@ εἷς ἐὼ ἦ Τράπ. ὃς πε κρὴ πρῶτ@ δόρυ τ Πάτροκλον ἔπληξεν.

Ὦ Μυσοέρχα παῖς] Μυσοέρχης πατὴρ ἐὼ Πυθαγόρα. κελῶς ἂν παίζοι Μυσοέρχα παῖδα τ ἀλεκτρύονα ἐκάλεσεν.

Ἀνὴρ Σαμίη Τασαρχαῖ@] Σάμος νῆσος ἦν ὅθεν ὁ Πυθαγόρας. Τάσαρχαι δὲ, πόλις Βοιωτίας. ὅθεν ὁ Μίκυθ@ ἦν ἀναμείνας.

Ἡ Πυθαγόρειόν τ] Πυθαγόρειόν ἐπ τοῦτο τὸ δόγμα, ἴσον τὸ φαγεῖν κυάμους, τῷ φαγεῖν τὴν κεφαλὴν ᾧ πατρός.

Ἀναπεμπάζῃ] Τὰ ὠφθαρτὰ ἀναμιμνήσκῃ.

Οὐκ ἀπόρρητ@ ὑμῖν ἡ τροφή] Οὐκ ἀπορρητόμιξη.

Δεῖ-

Δεῖνόν τινα φῆς] Μέγαν, ἰσχυρόν.

Περὶ τὰ ἰσκαμμένα ἤδη πηδᾶ] Φαυλότερόν ἐστιν, ὅς τις ἐπίδηλα ποιεῖ τῶν ἄν ᾧ αὐτὸ σκαπτόντων· ὁ δὲ πόδας καὶ τούτους πηδῶντας, ὁ φαῦλος ὑπὲρ τοὺς ἐν ἄκρῳ ἐπήδησεν. ὀκρᾶται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ ὠφελιμόν τί ποιούντων, ὑπὲρ τὰ ἰσκαμμένα πηδᾶ.

Ἀποψήσω] Ἀποκόψω.

Τῶν ἐλεφαντίνων] Λέγει Ὅμηρος ἀφ' ὧν τὰ ἐλεφαντίνων πυλῶν τοὺς ψευδεῖς ὀνείρους ἔρχεσθαι, ἀφ' ὧν δὲ τὰ κερατίνων τοὺς ἀληθεῖς.

Τυφλὸς αὐτὸς ὤν] Γ' ρᾳδίως Ὅμηρος οἱ μὲν κατὰ λόγον γενέσεως τυφλὸν, κατὰ τὸ σύμπλασμα ὅτι ὅμοια τούτῳ γενέσθαι, ὁμήρους καλούντων Δωριέων τοὺς τυφλούς. Ἡ ῥᾳδιουργία μέντοι τοῦ Ὁμήρου χράφων βίου, οὐκ ἀπὸ γενέσεως τυφλὸν ἱστορεῖ, ἀλλὰ πολλὴν ἀλάμβωσιν γῆν ἱστορίας χάριν, γενέσθαι κατὰ τὸν Ἀττικὸν, κἀκεῖ νοσήσαντα χαλεπῶς ὑπὸ τῆς νόσου τὸν ὄψιν ἀπολαλεῖν.

Παῖδ' ὦ Μίδα] Λέγεται ὁ Μίδας πάνυ ὢν φιλόχρυσος, ὅπως εὔξατο πᾶν τὸ προσάγμενον ἢ ὑπὸ ἀψυχῶν χρυσοῦν γίνεσθαι. φασὶ δ' ὅτι κατὰ τύχην ἀπήντησε, καὶ αὐτῷ χαρὲν ἡ τροφὴ ἁπλῶς χρυσῆ ἐγένετο.

Πολὺ] Χυδαῖον γὰρ τὸ πολύ.

Κέλεσον μὲ ὕδωρ] Ἡ σύνταξις ἔστω. κέλεσον μὲ τὸ ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς καθάπερ τὸ πῦρ σὺν νυκτὶ ἀφανίζεται καὶ τῶν ἐχόντων ἅπαντων.

Γ' ποδιεργμένον] Ἀντὶ τοῦ μεθύον.

Εὐκράτης] Οὗτος ὁ Εὐκράτης παρ' Ἀθηναίοις ἦν πλούσιος.

Σὺν τεθάκει] Ἐν πυριτῷ.

Ἡ πλοκεῖτις] Γίγας ὡς πυρετός.

Οὗ ἕνεκεν ἐγὼ] Ἡνίκα δύο παλαίουσιν ἀθληταὶ, κἀθηταί τις ἔξωθεν ἄκλος, ὀφείλων τῷ νικῶντι παλαίσαι, καὶ ὁ τοιοῦτος καλεῖται ἕνεκεν, ἀντὶ τοῦ ἡτιμένου εἰσερχόμενος.

Εἰς ὑπερβολὴν κυρεῖν] Καρικὴ * διάλεκτος.

Ὁπόσα πὰν τὸ στοιχεῖον εἴη] Στοιχεῖον σύνταξιν λέγει τὸν τοῦ ἡλίου σκιάν. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐλέγειν νίκης τυχόν ἡ σκιὰ γένηται πυπάπτης, συνελθεῖν. ὅτας δ' εἰώθεσαν οἱ παλαιοὶ καλεῖν τὸ ἅλιον, ἢ τῶν σκιῶν τὰ ἀπὸ τοῦ ἡλίου. τοιοῦτο δ' τὸ λεγόμενον, ὥσπερ βραδὺς κατὰ τὴν κίνησιν ὁ ἥλιος. οἱ γὰρ ἐπιπαύδοντες πνί, καὶ τὸ βραχὺ παθὸν τὸ ὥρας μακρὸν καὶ ἀπέραντον ἡγοῦνται.

Ἐκπρεπεστέρως] Ἐκπανακλινομένου.

Εἰσὶ δὲ μετ' αὐτῶν λύκος χαίλων] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων τι, καὶ παρ' ἐλπίδας ἀποτυγχανόντων.

Φιλοτησίας] Φιλοτησίαν ὠσπίνειν ἔστιν νίκης τις ἂν ἀείσῃ ἀπὸ τοῦ ἐθέσεως αὐτῷ φιάλης πίων μέρος, τὸ λοιπὸν παρέχει φίλῳ, καὶ τῷ φιάλῃ χαρισάμενος.

Ὁ δὲ πάντων θεῶν πατὴρ] Τῆς Δανάης ὁ Ἀκρίσιος. ὁ δὲ Ἀκρίσιος βασιλεὺς ἦν τοῦ Ἄργους, ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι ὁ γεινόμενος ἀπὸ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Δανάης φονεύσει αὐτόν. καὶ ἀφ' οὗτο φοβηθεὶς, ἀπέκλεισεν

* Scriptam hic fuit κατὰ addita supra contractionis notâ, unde conjicere proclive erat legendum κατῆται, licet Grammatici de ovibus dici velint, de hominibus vero κείσθαι.

αὐτὴν ὁ χαλκεύς. καὶ ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς αὐτῆς, μεταβαλόμενος εἰς χρυσὸν καὶ ἐφθείρεν αὐτὴν, εἰσελθὼν διὰ τῆς θύρας τοῦ.

Ἔτος.] Πεντάετηρος.

Τοῖς Κρητικοῖς.] Ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Κρητῶν. τόμους δὲ τιμήσασθαι· ἀλλ' ἔστιν ὁ συνηθεία λακωνική.

Καὶ ὑσγινοσαφὴ ἀμπεχόμενος.] Ὑσγινὸν ἐστιν ἄνθος ἐοικὸς ὑακίνθῳ, βαθύτερον, ἴσως δὲ τὸ ἀπὸ χειρόσιον αἱμάτινον βαπτόμβια.

Ἀλυξῇ.] Πορφυρᾷ.

Ὦ τάν.] Ὦ ἑταῖρε.

Κάμηλος.] Χώρα Περσική.

Περιέμβιον ἔοικος.] Περὶ τούτου φησὶν εἰς τὸ σῶμα τοῦ Πυθαγόρου ἐπιλαμβάνειν. οἱ καὶ ζητοῦσιν εἰ ἐστὶ σῶμα, ἴσως ὅτι Μνησάρχου ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς ἔκτισέ μοι οἶκον, τουτέστιν ἑαυτῷ με.

Τὸν μέντοι ἑταῖρον αὐτῷ.] Ὁ γὰρ Εὔφορβος τὸν Τρῶα, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς τὸν Ἐνήτην.

Σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν.] Καθόλου σοφιστὰς ἐκάλουν τοὺς ἀπατεῶνας διὰ τοὺς λόγους.

Καὶ οὐ τῆς μέρος.] Καὶ οὐ μέρος φησὶ καταγελάσεσθε, ὅσον καταγελάσεται Κρητικιανῶν καὶ ὅλων.

Ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας ὡς ἐμοῦ.] Ὁ Τειρεσίας, ὡς λέγουσι, εἶδε τὸν Ἀθηνᾶν λουομένην. κἀκείνη ὀργισθεῖσα μετέβαλεν αὐτὸν εἰς γυναῖκα.

Ὁ Ἐλάτης παῖς ὁ Καινεύς.] Ὁ Καινεὺς ὡσάτερον, ὡς φασίν, γυνὴ ἦν. ὠργίσθη τούτῃ ὁ Ποσειδῶν. καὶ ἦν τὸν ἄνδρα ἴδῃ συγγενέσθαι αὐτῇ, εἰ μὲν ὁμόσῃ αὐτὴ ὡσάτερον ποιήσειν ὁ βούλεται. ὁμόσασα δὲ ὁ Ποσειδῶν, ὅτι ὅπου ἄνδρα με ποιήσει. ὁ δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ ἔρηκεν ποιήσας τὸν ἐδυνήθη συγγενέσθαι. λέγεται δὲ καὶ Καινέα ὑπὸ γυναικὸς εἰς ἄνδρα μεταβαλόμενον, καὶ γενομένην γενέσθαι ὑπὸ μὲν πατρὸς μὴν ὀλίσθαι Ἐλάτης ἀλοάδαι.

Οὐδὲ τῇ Τειρεσίᾳ συμπεσεῖται.] Ἐπὶ συμφέροντι γινομένῳ. ἀμφισβήτησιν γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα, τίς τὰ λαγνείας μᾶλλον ὀρίγεται, ἄνηρ ἢ γυνή; καὶ ἔλαβον δικαστὴν τὸν Τειρεσίαν· ὡς ἔμπειρον ὄντα τοῦ δύο. ὁ δὲ ἔφη, ὡς συναπλάσιον ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρὸς ὀρίγεται, ᾧ ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐπέφλασεν αὐτόν.

Ποτιμιμένα.] Ὁ δυσμένειν.

Ὦ Διοσκόρω τὼ ἀνομοιότητος.] Καὶ τοῦτο γνωμικῶς ἀναφωνεῖ, τοὺς Διόσκουρους ᾧ Χαλκιοπικὰ, ὡς σωτῆρας δῆθεν, ὡς ἂν μὴ τῇ μεζονολῇ τὸ βίαν ναυάγιον ὑποπέσῃ, ὡς οἱ ἀπὸ γῆς εἰς τὴν θάλασσαν μεταποιούμενοι.

Οὐδὲ οἰσυΐνεον ἀσπίδα ἔχων.] Τοῖς λεπτὰ οἰσύας. οἰσύα δέ ἐστιν ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ χοινία.

Τοιοῦσι.] Καπνοκλάζουσι.

Καπνολόζησας.] Καπήλευσας.

Διαπυκτεύειν.] Ἀντὶ τοῦ ἀλληλοπυμαχεῖν καὶ ἐξακοντεύειν. ἔστι καὶ οἱ πύκτια ὠδὲ πολλὰ ποιοῦντα τὴν εἰς τὸν ἀπατεωνισμὸν βολὴν καταμελοῦσι ποιοῦσι, ἀλλὰ μὴ μόνον μηδὲ εἰς ἄερα δέρειν τὴν πυγμὴν πίμπλασθαι.

Σαπέρδαν.] Εὐπλεῖς βρῶμα δὲ ἔχθυσι μικρᾶν τετμεχόμενον. οἷα τῶν

νῦν τὸ λοιπὸν ἢ ἀφύων ἤτοι ἰχθυόλεων ἢ τῶν σαύρων διερμήνα καλάμοις πλόκιμα. ἔτιοι δ' σαπέρδιν εἰρήκασι τὸν ἐν τοῖς ποίεσιν, ὃ νῦν χόνδρον Παφλαγόνες φασὶ καὶ χρῶνται. μαινὶς δ' καὶ αὐτὸ εἶδός τι τῶν καλαμίνης μαινομένης.

Περιπλαμένου τὰ πλεκτά] Ἀντὶ τοῦ κεκαλυμμένα ἀπὸ τῆς βασιλείας. νικήσας δὲ αὐτὸν ὁ Κύρος, ἠθέλησεν αὐτὸν καῦσαι, καὶ μὴ ταῦτα ἐλεήσας ἔσωσεν.

Τραγῳδίαι πᾶσαι] Ἐπειδὴ τὰ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ κρεμασθέντα ἐστὶν, εἰκότως τραγῳδίαν τὴν ἑαυτοῦ κόμπον καλεῖσιν.

Τὴν ἐφεστρίδα] Τὸ φορούμενον ἔξωθεν ἱμάτιον.

Ἢ Οὐδίαις] Οὗτοι ἀγαλμάτοποιοί ἦσαν.

Καὶ τὰς γόμφους] Τυπτίων, ὅπου ἡμῖν εἶπας τὸν ἥσσω ἔνδον τοῦ δεξιᾶς συμφορᾶν.

Τὸν Πέρσην δ'] Ἀρξαμένου Πέρσου βασιλεύοντος, Κύρου ὁ ἀδελφὸς τὸν βασιλέα ἀποστάσει βιαιόμενος μετὰ Κλεάρχου πολὺν σπουδὴν ποιεῖται. Περδίκκας, Πτολεμαῖος καὶ Σίλδυκος, ἤτοι οἱ τρεῖς ἀμφὶ ἦσαν Ἀλέξανδρον. καὶ ὁ μὲν Περδίκκας σατράπης Ἑλλησπόντου τοῦ βασιλεύοντος μετ' Ἀλέξανδρον ἀσθενεῖ ἀπὸ τοῦ βασιλέως· ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἦρξεν Αἰγύπτου. καὶ Σίλδυκος τὴν ἄνω Βαβυλῶνα τόπων, ὡς ἱστορεῖ Δείνιππος.

Καὶ ἀμφότερα τὰ τομῆς] Τὸ ἐξῆς τὰ ἐπ' εὐθὺ τομῆς.

Κύρου ξενολογῶν] Ξένους τραπέζας σιτάμενον καὶ ἰδίᾳ ἀνακοινούμενος.

Καὶ ἄλλοι Παρμενίων ἐπαινούμενος] Τὸν Φίλιππον λέγει, τοῦτο γὰρ τραπεζὸς ὢν ὁ Παρμενίων, πάνυ εὐδοκίμει.

Ὁ Τίβιος] Οἰκέτης ὄνομα.

Ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις] Πάνυ κεκολασμένως τοῖς φυσικοῖς τῶν ζώων ἤθεσι, τὰ δὲ ἀνθρώπων ἐπιτηδεύμασιν ἥρμοσε. τῷ μὲν γὰρ ἐλείας πλουσιωτικῷ ἔπεται, τὸ δὲ πλούτου ἄπληστον. τῇ δὲ βατράχου φλυαρίᾳ τὸ συνεφαστικόν. τῷ κορώνῃ δὲ κολοιῶν καὶ γηρυοδόνι τὸ σοφιστικόν. τῷ δηλικῷ δὲ κανθάρῳ, καὶ πάντως ὕστιος ὢν σωσιπλικεῖ, τὸ μαγειρικόν. τῷ ὄφεως ὀχλίαν ἑτοίμως δ' ἀλιπτρύονος τὸ δ' κιναιδίας ἀκόλαστον.

Τῇ γυναικὶ ἐλκόδιον] Ἑτοίμως τὸ σὺν τῷ λόβῳ ὃ ἐστὶ τῷ δ' αὐτὸς ἄκρῳ βαλλόμενον.

Οὗτοι ἀκαθῶσι] Μετὰ τρυφῆς δαπανῶσι.

Σίλφιον] Σίλφη ζῷόν ἐστιν ὃς καθάπερ. λέγεται δ' καὶ τίφη, ἐμπὶς δ' ζῷόν ἐστιν ὅμοιος κάνθαρι γινόμενον ἐν τοῖς ὕδασι.

Τὸ λυκαυγὲς αὐτό] Τὸ ἑωθινὸν ἔστι μικρᾶς σκοτίας ὕσης.

Μ. in fol. Ὀνειρος ἢ ἁλιετρύων. κῴρῳ βοᾶν κρίν.] Τῷ Ὀνείρῳ τοῦτο ἐπὶ τῆς Γλίσ βοᾶν ἐν Ὀδυσσείᾳ, ὡς οἱ ἐπαΐροι δὲ Ὀδυσσέως σφάξαντος ἔθυον, αἱ βύρσαι δ' καὶ τὰ κρέα ἐκείνοντο τε καὶ ἔδοντο, ὥσπερ ζωῆς οὐσῆς αὐτοῖς. [ἢ τὸν παιδυδαίμονα ὄνειρον] καλῶς δὲ ποιῶν. ἄμφω γὰρ περιττὰ καὶ εἰς φάσκω ψιλὰ ἀποπλάττει. [οὐκ ἀφρικῶς] ἀλλὰ σεσοφισμένως καὶ ἐξακούστως. [ὑποδιεζευγμένον] μεῦσαν. [πότος] πότον παροξυτόνως μὲν σημαίνει τὸ συμπόσιον. ὀξυτόνως δ' αὐτὸ τὸ πῶμα καὶ τὸ πίνειν δηλοῖ. [ὦ τὰν] ὦ τὰν σημαίνει τὸ ἐπαῖρε. καὶ γίνεται δὲ τὸ ἔπε, ὃ σημαίνει τὸ συγχέω. κρασίγνητοί τε ἔασι. ἐξ αὐτοῦ γίνεται ἔπαιν, ὡς

μίγνεσθαι μιγῆναι, καὶ ὁ συγκρᾶσις εἶναι. καὶ ἡ κλῆσις ὁ ἐπὶ, καὶ ἀπόβολῆς τοῦ Ε παῖ. [οἱσυνίλω] οἱσυνίη ἡ ὀκλύγων δραχμιαιτρόπως πεπλεγμένη. ὁποῖα ἐσθ' ὅτε καὶ ἐξ Αἰγύπτου κομίζεται κριτίδια τοιαύτης ἐργασίας. [ἄλλως] τῷ δρεπτῷ ἀπὸ τῆς οἰσύας. οἰσύα δὲ ἐστιν ἀκανθώδης βοτάνη, ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ χοινίκια. [ἐπιεικεῖς] τὸ ἐπιεικὲς τρία δηλοῖ, τὸν τρόπον ἀγαθὸν, ὡς ὅταν λέγωμεν ἐπιεικὴς ἄνθρωπος. καὶ τὸ σύμμετρον, ὡς ὅταν λέγωσιν ἐπιεικῶς ὁδὸς ἔχει, ἀντὶ τοῦ συμμέτρως. καὶ τὸ καῖν, ὡς ὁ τῆς Ὀλυνθιακῆς ὁ Δημοσθένης, ὃ μὲν ἀμ' ἐπιεικῶς τοῦθ' ὁ δυσμεχθέστατος ἦν, ἀντὶ δὲ πάνυ δυσμεχθέστατον ἦν. [λυπεῖ ἢ τὸν μὲν Λυδὸν ὁ ὑὸς κυρὸς ὤν.]..... τὸ Φίλιππον λέγ. τοῦτο γὰρ σρατηγὸς ὢν ὁ Παρμενίων πάνυ ἠνδρείκει. [κινεμβατήσας] κινεμβατεῖν εἰς κενὰ βαίνειν. κενὰ ἐπιχειρεῖν. [κατατυρσεύειν] κατατυρσεύειν καὶ ὁ συνήθεια γε τῇ ἀσελγείᾳ. τὸν δὲ ὑδρωπιᾶν εἶναι νομίζει.

Ἰκαρομενίππου, ἢ Ὑπερνέφελος.

P. 186. Mr. in 4. Ἰκαρομένιππος ὁ σωκρατικὸς ἐπιχείρημα λόγος λεγόμενον.....

Ὑποκείμενον εἰς Ἴκαρον τὸ Δαιδάλου ὑποφερόμενον..... καὶ περίεργοι καὶ φασματῶδες. εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φιλόσοφον... ..... ὃς Πατρῶν ὑπάρχων τῶν Λυκίας, καὶ τῶν Ἀνταδίους δεξαμένων ὑποικοῦντα γαμετὸν ὧν καὶ συγκεκροτημένον τὸ σῶμα, καὶ σὺν ἀδοκίμως, ὑδὲ τῷ ὄψιν, ὅσα πρὸς ἄσκησιν σύντρόφως ὑποφέρεται καὶ ὄ.... ὥστε εἰ τύχοις ὕπνῳ Φιλοσράτῳ τῷ Τυρίῳ τῷ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως ἀναγεγραφότι βίου, καὶ ὑπὸ ἐμπώσας ἐρασθῆναι, καὶ Κόρινθον τὴν Πελοποννήσου. καὶ ἀπὸ τούτου ἐπεὶ τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ σωτηρημένου γέγηθε ἀνθρώπων, ὅμοιον, φασὶν, ὁμοίῳ συνήφθη. καὶ τὸ δὲ βίβλιον λοιπὸν δυσαποσπάστως ἔχοντα τούτου πραγματείας τῷ συγγράμματι, καὶ εἰς μηδὲν ὑμᾶς ὠφελείας τῶν καθ' ἡμᾶς διατριβῶν. διὸ καὶ ὁ παρὼν Λυκιανὸς φασκομενολογήσας τοῦτο δὴ τὸ συνῆθες αὐτῷ σωτηρημένον, καὶ ὑπερνέφελα πραττόμενα, συζεύγνυσι τούτῳ τὸ Ἴκαρον, λίνον λίνῳ συνάπτων, ὡς οἱ παροιμιαζόμενοι φάσκουσι.

Σταθμὸς] Μονή.

Ὑποξενίζοντας] Ξένους καὶ ἀγνώτους ἀφιλοξενουμένους.

Παρασάγγας ὅλους] Ὁλοκλήρους.

Πάρεσιν ἐξ ἀρχῆς] Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς πάντων.

Τὸ πέρα πίστεως] Ὑπὲρ, ἀφ' τῷ πίστει.

Προσφερὲς] Ὅμοιον.

Οὕτω παιδικὴ] Ἐρώμενον.

Παρασάγγαι] Μέτρον Περσικὸν ὁ παρασάγγης, ὁδὸν σταδίοι λ' τὸ δὲ σταδίον, ὀργυιὰ ρ'. ὥσπερ καὶ τὸ πλέθρον ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, σταδία ζ'. πλὴν δὲ τῶν ἀχαιστῶν δέκα βάλοντες σταδίων τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, ἡ. ἄλλοι ὃ ζ'.

Ἐκείνου τοῦ Φρυγὸς] Τοῦ Φρυγὸς. ὁ Γανυμήδης ὑπὸ Φρυγὸς μειρακίσκου σύντρεπης. τούτου ἠρπάσθη ὁ Ζεύς. καὶ μεζοβληθεὶς εἰς ἀετὸν, ἥρπασεν αὐτὸν, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον.

Ὁ μὲ γὰρ Ἴκαρος] Ἴκαρος ὑὸς ὑὸς Δαιδάλου. ὅπ ὢ ἐπέτησεν αὐτὸς καὶ

καὶ ὁ παιδὸς. ὡς παῖς ὁ Γήρυος ἀπελθὼν εἰς ὕψος, ἔκειρε λυθέντος τὰ πλεκτὰ, εἰς τὸν θάλαττον ἔπιπτε. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἀλιεὺς Γήρυος Φίλιππος· ὁ Δαίδαλος δέ, μικρὸν ἐπετάθη διὰ ἡμέρας. ἀπ' αὐτοῦ αὐτὸν καὶ εἰς αὐτὸν ἔρη ἀπαθεῖσθαι τὸ ὄνομα.

Τὰ ὠκύπλερα] Τὰ ἄκρα τῶν πλεκτῶν, τὰ εἰς ὀξὺ κεκλασμένα.

Αὐτοῖς ἀλίευσιν τὰ πλεκτὰ] Σὺν αὐτοῖς ἀλίευσιν. ἁλίευσιν δὲ λίνοις καὶ τοῖς ἄμμοις.

Διαΐξασα] Ὁρμήσασα.

Καὶ ἀτέκμαρτα ἰδοῦ] Ἄδηλα.

Ὡς οἷόν τε] Ὡς δυνατόν.

Τερατουργίας] Μαθηματικάς.

Τῶν χαμαὶ] Ἀντὶ τῶν ἀνθρώπων.

Οὐρανοπλανώμενον] Ἀνόητος.

Μύθον μάτην] Σίδηρον περιττὸν καὶ ἀνόητον.

Ἐπικαίνετο] Κατασκεύαζε.

Ὑψηλόρροι πτῆσι] Ὑψηλὰ λίγοντες. οὐρανοπλανώμενοι δέ, ἀντὶ τοῦ φρονοῦντες.

Ἠξίουν μετεωρολόγος τε] ὡς τὰ οὐράνια φιλοσόφου.

Ἐδίησαν] Ἀντὶ τοῦ σὺν ἰσχύϊ.

Εἰ σὺ γενέσιός ἐσι] Εἰ γενέσιος ἀληθὴς, καὶ πλησιάζουσα.

Τίσι' ἐν ἀκύσεσι] Εἰς Πλάτωνα ἀπίτης καὶ Ἀρετοπλῆ.

Ἢ τὰς ὡς ἔστι πείρατός τε] Δύο γὰρ ταῦτα τὸ πέρας τὸ καὶ τὸν ἀπειρίαν, αἵπερ εἶναι φασὶν οἱ μαθηματικοὶ τὸ ἔστιν γενέσιος. ἔστι πέρας μὲν εἰδοποιοῦν καὶ ἐπὶ σώμασιν ἄγον τὰ ἡμέτερα καὶ ὡς ἐρίζοντα. τὸ δὲ ἀπειρίας, ὁδὸν τῇ γενέσει ἐκδιδύσης, καὶ ἀναζωπυρώσης ὃ ἤδη τοῖς παύλαν λαμπλινόμενον καὶ κεκμηκὸς τὸ γιγνόμενον τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ὕλης, καὶ βίᾳ πάλιν ἄλλα ἀπεργάζεται παριχμίσης τὴν ἐκδιλειχθεῖσαν ἀφεδρὸν καὶ ἀπεργάτην τὸ κινήσαν.

Ἄεθμός τις ὁ θεὸς ἰδοῦ] Πυθαγόρας λέγει.

Οἱ δὲ κύκνοι] Σωκρατικὸς λέγει.

Τῶν ὅλων ἀρχὴν] Εἰς Μωσέα ἀποπίπτει τάχα.

Τοῖς δὲ, τὰ δεύτερα] Τοὺς Σωκρατικοὺς λέγει.

Ἔτι δὲ, οἱ μὲν] Ἀριστοτέλη ἀφιγελᾷ.

Εἶτα καὶ ἀθάνατον] Ἐπικούρειος φησὶ.

Τοὺς παρλωσκότας] Γεγηρακότας.

Ἀπεχνῶς] Πάνυ.

Ἔτρεφε δὲ μεθυμός] Λοιμοὺς.

Λαβάς νας] Κρατήματα.

Ὑμετῆς] Ὄρη τὰ Ἀτλαντικά.

Ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματοί καὶ ἄμορφοι] Τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ αὐτὸν τὸν θεὸν καὶ τὴν ὕλην ἀσώματον ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας τινὸς κεκλασμένως.

Δορυφορήμασιν] Δορυφορήματα καλεῖται τοῖς Κωμικοῖς τὰ κωφὰ ἀθύρματα, ἅπερ συνεισέρχεται μὲν τοῖς κωμῳδοῦσιν, αὐτὰ δὲ οὐδὲν ἀφελίγεται καθάπερ οἱ δοῦλοι.

Ὑψιρεμέτης τε] Ἐν ὕψει βεβιτῶσιν, ὅ ἐστιν ὑπερηφάνοις.

Αἰσωπ@ ἀστοῖς κ᾽ κομψλόγοις] Ὁ μυθοποιὸς. σχεδὸν δὲ μῦθον, ὃν ψ᾽ τὸν κύμηλον εἰσάγ᾽ Ἀθηναίοις μισούμενον τῇ Δίκῃ.

Εἶτα ὑπερ Φτλέως] Ταῦτα Πελοποννήσου ὄρη ἔ Ἀργολικῆς μοίρας. τὸν Τοιγέτου δὲ ἔ Λακωνικῆς, ὃν δεξιᾷ τῆς Σπάρτης.

Κάμινοι@] Κοσμημένην.

Ἀλλ᾽ ἐπὶ ἔ Ὀλυμπον ἀναβᾶς] Τὸν Μακεδονικὸν Ὄλυμπον λέγ᾽. ὃς ἐπ᾽ ἀριστερᾷ ἔ Πηνειοῦ κεῖ᾽ ἔ Θετταλικῶν ἐστ Τεμπῶν. ὄρος ὑψηλὸν κ᾽ μέγα, κεῖ᾽ μέχρι Πίνδης διατείνομενον.

Τῶν ἐπποπόλων Θρᾳκῶν] Τῶν περὶ τὰς ἵππους ἀναστρεφομένων.

Καὶ ὄλγα μὴ τὸν Ῥόδιον Κολοσσὸν] Ὁ μὲ Κολοσσὸς Ῥόδι@ ἀνδριὰς ἐκ χαλκοῦ, ἡλίῳ ἀνακείμεν@, καθ᾽ ὅπ κ᾽ αὐτὸ ἡ νῆσος ἡλίῳ ἀνέθτο. ἐξήκοντα μὲν πηχῶν τὸ ὕψ@, ἔργον δὲ Λυσίππου ἔ ἀγαλματοποιοῦ. ὁ ἦ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος κεῖ᾽ τῇ ἐπὶ πόλ Αἰγύπτου Ἀλεξανδρείᾳ φκοδόμητο πεντέροφ@, σωδεκᾶ@ τῶν θλυφῶν, ἐπὶ πολὺ ἔ ἀέρ@ ἀνέχων, ὡς ἀπὸ ῥ᾽ ὁράσεως μιλίων. ἀνεστῴχθ δὲ τοιοῦτος, ἵν᾽ ἦ ἡμέρας μὲν σημεῖον τοῖς πλέουσι, νυκτὸς δὲ πυρσός. ὅθεν ὃν οἱ πλέοντες ἀκριβῶς ὁρμοῦσι, μὴ ἔχοντι ἐμπίπτωσι τοῖς ἔ Παραιτονίᾳ ἔρκεσι Ἀλεξανδρείας. γέγονε δὲ κατασκεύασμ@ μὲν Ἀλεξάνδρου ἔ Φιλίππου κεῖ᾽ Ὀλυμπιάδος, ἐπεκτίσθη σαν@ δ᾽ ὑπὸ Σωστράτου ἔ Κνιδίου. ὃς κεῖ᾽ ἐπίγραψε τῷ πύργῳ ἐπὶ τῇ λίθῳ, Σώστρατ@ Δεξιφάνους Κνίδι@ θεοῖς σωτῆρσιν, ὑπὲρ τῶν πλοιζομένων.

Καλάμπε Λυγκεύς] Ὁ Λυγκεὺς ὄνομ@ λέγεται. ὕπνος ἰῶ ὀξυδερκέστ@, ὥστε κεῖ᾽ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν.

Σανδᾷ πλέης] Ἀνάπλεως.

Ἐπὶ ἔ κραιπαλόχης] Καλῶς εἶπεν ἐπὶ ἔ κραιπαλόχης, ὡς λοπαλομένῳ δικὰ πυρός.

Ἄπερ] Ἀπαδή.

Μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα] Τὸ Ἐνδυμίων@ ἐφθέγξατο ἡ σελήνη σεμνῶν αὐτοῦ, κεῖ᾽ λέγ᾽ τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τὸν σελήνην λέγων, κ᾽ ὃ Ἐνδυμίων@ ὀμνυσι.

Νῦν γὰρ δὴ λημᾷς] Ὀφθαλμιᾷν, λῆμα γὰρ ὁ σαπρὸς ῥόμβος τὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ ὑγρόν.

Καὶ μὴν πεφρίκασι] Εἰ σαθρὰ ἐστ, φησὶ, τὸν ὑπ᾽ ὀφθαλμὸν βασιλικὸν κατασκαφ.

Κατ᾽ ὀλίγον ὑπαπιὼν] Κατὰ μικρὸν ἀπειρχόμενος.

Πβολιμαῖο μὲν σωσύγα] Πβολιμαῖος ὁ ἐπικλὴν Φιλάδελφος Στρατονίκην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε γυναῖκα. Λυσίμαχος ἦ ὢν ἔ Ἀλεξάνδρου ἀφδόχων, υἱὸς Ἀγαθοκλέα τὸν ἡγεμόνα ἐπιβουλεύσαντα αὐτῷ ἀπέκτεινε.

Ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ] πορνείῳ.

Τὴν ὀφρὺν κρεμαννύμενος] Διαστρυμμένος, πεθελεγμένος, σωφρονιζομένος. ἁλοὰς γὰρ τὸ σωφρονίζειν, ἢ τύπτειν.

Τερψικόλην] Τέρψιν.

Ἐναργὴς ᾖς] Δυσχερὴς.

Βλακεύειν] Εὐωχίας ἄγειν.

Τὴν Γετικὴν ἀναβλύψαιμι] Τὴν ἔ Γετῶν * χώραν. οἱ δὲ Γέται ἔθνος βάρβα-

* Hi ab aliis Daci vocantur. Vide *Xiphilinum* in Trajano.

βάρβαρος καὶ ἰσχυρὸν ὁ Ῥωμαίων κατεξανατεῖν καὶ μάχῃ φόβῳ ἀπαγωγῆς παρεισῆσαι Ῥωμαίους, ὡσὰν Τραιάνῳ ὕστερον ὕπως ἐξολεθρεύθη Δεκιβάλῳ χρώμενον βασιλεῖ, ὥστε τὸ πᾶν ἔθνος εἰς παραχώρησιν ἀποχρῆναι ἀνδρός. ἰκάσια ἦ ἴθνος ἀπιπόδυμα λέγω.

Ἀπωδὲ] Ἐξῶ τῆ ᾠδῆς.

Ὁ ποιὸς πς ὁ κυκιὼν ἔστω] Κυκιὼν πόμα ἐστὶν ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος καὶ ἀλφίτου καὶ ὕδατος συγκείμενον. ἐπειδὴ ὃν Ἀπόλλων λέγῃ ὡς πολλῶν συγχέαντα τὸν βίον, λέγ᾽ τοῦτο αὐτὸν κυκεῶνα ἰκάλεσεν.

Τὸ Σικυόνιον ᾠδεῖον] Σικυὼν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἡ ἦ Οὐόη ὧδὲ Μαρσηΐνα. Ἀχαρίστη δὲ, ὡς Ἀθήναιος. καὶ γὰρ Ἀχαραὶ ὡς Ἀθῆναι.

Φακὸν πλατύτερον] Φάκος, ὁ ἀμφ. φακὸν ἦ ἡ ἐψηθεῖσα.

Τὴν Κωσσυφείαν] Περὶ τῆς Κωσσυφείας γῆς ἀμφισβήτουν ἀλλήλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἔδειξιν ὡς πεντακοσίους ἀφ᾽ ἑκατέρου πλευροῦ μαχαῖρ, καὶ τὸν νικῶντος εἶναι τὴν χώραν. μαχομένων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἀπώλοντο. δύο Ἀργείων καὶ ἑνὸς Λακεδαιμονίου. εἶτα δεξάντων Ἀργεῖοι νενικηκέναι, καὶ λέγ᾽ τοῦτο ἀναχωρήσαντος, ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χωρείας μείνας, τὸ νενικηκέναι ἐφύλαξεν, Ἀργείων ὡς φυγόντων κρύπτεσθαι δόξαντων.

Θεὶ φέρων] Τρίχα.

Ταῖς μυρμηκιαῖς] Τοῖς τῶ μυρμήκων τόποις.

Τὸ γὰρ Πάγγαιον] Τὸ Πάγγαιον ὄρος ὧδὲ Φιλίππους ἐστὶ τῆς Μακεδονίας, χρυσῆ μίπαλλα ἔχων.

Τὰς Μυρμιδόνας] Ὁ Αἰακὸς ἦ Διὸς ἦν υἱὸς καὶ ἐβασίλευσε. λέγεται δὲ ὅτε θεραπῶν τὸν αὐτῦ χώρον ὀλιγανθρώπου, ηὔξατο τῷ Διΐ. ὁ δὲ τὰς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. καὶ λέγ᾽ τοῦτο Μυρμιδόνες κέκλησθ.

Ἐς αἰσιόχοιο Διὸς] Λίγει ὁ Ζεὺς ὑπὸ αἰγὸς τραφῆναι, καὶ διὰ τοῦτο δέρμα τῆς αἰγὸς, ἀπὸ ἀσπίδος, βαστάζειν. αἰσίοχος ὢν, ὁ αἰγίδα κρατῶν.

Βαρὺ γὰρ ὐδὲν ἦν μὴν φέρειν δίη] Οὐδὲν βαρὺ τὸ λεγόμενον εἰ μὴ χρεία ἴσῃ βαστάσαι τι.

Οἱ δὲ ὅπ ἂν ἴκησιν ἐπινοήσῃ] Ἀναξαγόρας τοῦτο λέγῃ ὁ φυσικός.

Καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἴκησε βίον] ἀλλὰ κἄντινα ἴδῃ αὐτῶν. τὸν ἰκάσε κωτιλιαν λέγῃ. εἰ μὴ φθιμένοις καὶ τοῦτο λέγῃ θραμματέργων ὡς ἐπὶ σκιμῆς ἴκησε τῶν ἀνθρώπων λέγ᾽ πάντος, ἅπερ ἄλλως μένοντες, ἄλλως ἦ ἀξιοῦσθ δεκεῖν.

Ἵνα μὴ δέξω] Τοπικὸν τοῦτο αὐτὸ ἦ ἵππος.

Δειμὺν π καὶ πτοιῶδες] Καθαπλήκτου καὶ φοβεροῦ ἀπὸ τῆ Τιτάνων. Τιτᾶνες ἦ οἱ παλαιοὶ θεοί.

Ἀπαμβλύσαιμι] Ἀπαμβλύσαιμι.

Χρημασήσαντες] ἀποικήσαντες.

Διακαμάθθ ὑπὸ τῆ λόγου] Ὑπὸ διαφορᾶς δεξῶν αὐθαιρέθθ.

Τί ἂν λίγοις φησὶ Ὦτος ὧδὲ καὶ Ἐφιάλτης] Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης ἐθήλησαν γενομένοι ὄντες, εἰς τὸν κρατῆρ᾽ ἀναβῆναι.

Τὰ Διάσια τοιοῦτον ἐστὶν] Διάσια ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν ἐπιτέλουσι μετὰ πιθ συγγενῶν, θύοντες τῷ αὐτῷ Διὶ Μειλιχίῳ, τὸ δὲ Ὀλύμπιον ὅπερ ἔστιν ἱερὸν ἦ Ὀλυμπίου Διὸς ὃν Ἀθήναις, διὰ μεγαλυρχίας δόξαν ἦ

Ἀθη-

Ἀθηναίων χρημάτων εἰς τὴν κωλυσκελίδα, πλεῖον τῶ τ' ἐτῶν παρέπεμπε κατζόμενον, ὡς καὶ ὁ τὸ Κυζίκου νεὼς, καὶ οὐκ ἂν συνεπολίσθησαν ἄμφω, εἰ μὴ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων δημοσίοις ἀναλώμασι συνεπολέθετο τῇ ἑρμῇ.

Ἐν Δωδώνη νεὼν] Δωδώνη πόλις ἐστὶ Θετταλίας, ἐν ᾗ ἱερὸν Διὸς καὶ μαντεῖον.

Παίζεις ἴχνη ἔφη] Τὸ ἴχνη φρονήσεως ἕνεκα κεῖται μηδὲν σημαῖνον. φιλόκομον δὲ εἶπεν, ὅτι ἀεὶ φιλεῖται τὰ ξένα.

Ὑπὸ ἧ δ' ἡσπάσθ' ἥ ἡυσιῶν] Ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια ὡς τιμῶν τὸν Διός.

Τοιχαρῶν ψυχροτέρως] Ἐπὶ καὶ οἱ Πλάτωνος νόμοι, ἐν χρέμμασι μόνοις, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλάσμασι λόγων, ἀσαύτως καὶ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σοφισματώδεις ὄντες, καὶ ὑδὲν ἧττον ἥ Πλάτωνος νόμων τὸ χρειῶδες ἐπιφαίνοντες, δεῖξαι κεῖνῃ καὶ ἀκατάσκευτόν μηδένος ἀνθρώπων μετεχειρίζεσθαι τοιούτοις τέχναις τὸ ἀνωφελὲς τῇ καὶ βλαβερόν.

Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπιπονῶν] Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδημίαν τῆς Πυῤῥωνείους ἤτοι Ἐφεκτικὰς ὑπονοίας Λυκιανὸς. ἀσυλλογίστως γὰρ τούτοις οἱ ἐξ Ἀκαδημίας. ὡς αὐτῶν ἐστι ἐκείνων τῆ Πυῤῥωνείων ἀκόσμῳ τε ταῖς ὑποτυπώσεσιν, ἔπαχον γᾶν τῶν ὑπὸ τῆς ἰσοσθενείας τῶν ἀντικειμένων λόγων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ προσχωρεῖν αὐτὰς εἰς συγκατάθεσιν.

Καπήλιν ὃν δὴ τὸν πάντα] Ἐξ ἀνθρώπων γὰρ ὑπὸ θεοῦ ἐνομίσθησαν.

Ἐκ τῆ ἡυσιῶν κρατὴρ] Σὺν αὐτοῦ τῇ λίβᾳ.

Καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα] Κόρδαξ ἐστὶν ἡ μῦ μίμης ὄρχησις.

Διατεθρύλληται] Θεραπεύει καὶ παρεκτὰς ἐπληρῶτο.

Καὶ τὴν πρώτην ὠδὴν] Τὸ ἄμεικτον μὲν ὕδατι.

Ὑποζεσταμένου] Ἀντὶ τῆ μεθύοντος.

Ὑπόμεθυε] Δυσφανόνα.

Τετυφωμένου] Ὑπονοήσαντος.

Τὴν οἰκουμένην] Τὸ εἰς ὀλίγον κέρηται.

Ἐς νέωτα] Εἰς τὸ ἑξῆς, ἤτοι τὸ ἐπιπρόσθεν ἔτος.

Ὑπὸ ἧ Ἑρμῆ] Ἑρμῆς ὁ ἐν Κυλλήνῃ τιμώμενος.

Mſ. in fol. Ἱκεσθμένος ἢ ὑπερίφελος ἀνεπίληπτός τις] εἰλικρὴς ἐστὶ τὸ ὅλον ὁ τεχνίτης ὑπὲρ τοῦ λόγου πᾶν τοῦτο συνοίσεσθαι μόνῳ, Λυκιανὸς κράκισεν ἄξιον τόμου. λαπτὸς θεὸς πέφυκεν ὁ θεὸς ἄρα. [πλερόξεσθαι] παῖς πλέρυξι τὸν ἀέρα πολύπλευρον, ἢ πλέρυγα κινῶν. [ἀμφιτελῶ] τὸν ἀμφιτελῶ ἐντοῦθα ἐπὶ τῆ αὐτῆ σημαινομένῳ παρείληφεν ὁ καὶ ὁ τῆ Προμηθεῖ ὁμότροφον. [ὑδροκηνάμων.] παλίσκιον, κατασκιοῦν. ὕδη. ὑδροκηνάμων, ὑδραλφὼν, ἰλὺν, κατακρεψάμενος. ὑδροκησόμενα ἐνάπτειν συσκήσομαι. [χάλοιος.] χάλοιος καὶ χαλκὸς ἀμφότερα. χάλοις μὲν γὰρ ὁ χάλωψ ἄξιος. χαλοῦς δὲ, ὁ χαλκοποιός. [καὶ ὅσον ὑδὲ πω πάντες ἀνθρώπως ἀφίζεται.] ὅμοιον τοῦτο τῆ δ' Εὐριπίδου ἐκείνου. ἥξει δ' Ὀδυσσεύς, ὅσον οὐκ ἤδη. ἤδη ὡς ὀλίγον καὶ οὐκ εἰς μακρόν. [καὶ Ἐφιάλτης.] Ὧτος καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. καὶ δὴ ὄρη ἐπιθέντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο ἀνέβαινον.

Ἀπὸλ-

Ἀπόλλωνι τούτους ἐπέξουσι. καὶ ὁ μὲν μῦθος ὅτος. ἡδίκηται ἀληθείᾳ. ὅτοι φυσικοὶ φιλόσοφοί ὄντες Θεσσαλοὶ Ἀλοίως παῖδες, πρῶτοι ἀνεμετρήσαν ἐπεχείρησαν τὰ τῶν ἀρχαίων σώματα λαὸ τῆς γῆς, ἐχρωντότε τοῖς ὄρεσιν ὑψηλοτάτοις τῆ Θεσσαλίας εἰς τοῦτο καὶ τῆ ἐξ ἐκείνων σκιᾶ. σωίζεσθαι δὲ αὐτοὺς σκέψαν πεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν· ὅθεν καὶ ὁ μῦθος πέπλασται, ὡς ἰσαρεῖ * Δημω.... [μύρα] ὁ κωμῳδὸς τῆ μυρσίνης. [ὁ Μῶμος] Τοῦτον τῆ Μῶμον ὁ Λυκιανὸς θεὸν ἀποφαίνεται μεμφόμενον τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γινόμενα. [διεπρύσθησαν] θορύβου καὶ παραχῆς ἐπλήρουτο. [τῶν ἐκκλησιῶν] τῶν ἐφ' ὑλίζων εἰρήνων εἰς τὸ ἐξῆς ἤτοι τὸ ἐπερχόμενον ἔτος. ἔστι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπίρρημα ἐφ' μέλλοντος. ἐφ' μὲν γὰρ παρωχημένου δηλωτικὸν τὸ πέρυσι, ἐφ' δὲ ἐνεστῶτος τὸ τῆτες, ἐφ' δὲ μέλλοντος εἰς νέωτα.

Δὶς κατηγορούμενος, ἢ Δικαστήρια.

Pag. 211. Mſ. in 4. Ἀφλωιάσαντες] Τὸν χαλινὸν ἀπορρίψαντες.

Ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς] Ἀντὶ τοῦ μὴ δειλίας ἀμελίοντες τῶν ἄρχων ἄπτωνται. τὸ γὰρ βλακεύειν, ἐπὶ τῶν μὴ ῥᾳθύμως τι ἐπιτελούντων λέγεται.

Ὥσπερ τὸν ἐν τῆ Νεμέᾳ βυκόλον] Νεμέα ἐστὶ τόπος ἐν τῆ Κορινθιακῆ ** Τρητὸν λεγόμενον, ὃν Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φονεύσας, τὰ Νέμεια ἐπιτελεῖν ἔταξε. ἐν τούτῳ τῆ Νεμέᾳ, ἐν τῷ Ἡρακλεῖ τὸν λέοντα καταργάσασθαι, οἱ βυκόλοι ἀχρυπόστατοι καὶ φιλοπράγμονες ὄντες, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντος τὰ βυκόλια.

Ὑπ' οὐρῶντος] Σήψεως.

Ἐ'ωλος, δίκης] Ἕωλός ἐστιν ὁ χθεσινὸς ἔρρων, ὁ μὴ δωπαιώμενος τῆ πρώτῃ ἡμέρᾳ. ἑωλος δὲ δίκης λέγει τὰς Φυλετομένας.

Καὶ μάλιστα ὁπόσοι] Καὶ μάλιστα ὅσοι εἰσὶ ἔνδον τειχῶν. οἷον ὅτι γράμματικὴ κρείττων ἐστὶ τέχνης, ἢ ῥητορικὴ γραμματικῆς.

Ὑπερημέρους] Παρεβαινούσας τὸν προθεσμίαν, τυτέστι ἀμφισβητούσας.

Ἐξεῖναι ἐφέντων] Ἐκκλήτων δεδικότων.

Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἄνωθεν.

Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Σεμνὰς θεὰς τὰς Ἐρινύας· τοῦτον γὰρ τὸ ἱερὸν πλησίον ἔστι Ἀρείου πάγου.

Ὁ ἐν Σωφρονίσκου] Τὸν Σωκράτην λέγει.

Μηδὲ τὸν ἀλεκτρυόνα] Ὁ γὰρ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι τὸν θάνατον Σωκράτους διηγούμενος, εἰσάγει αὐτὸν ἐν τῷ μέλλειν τελευτᾶν, ἐπιτρέποντα τοῖς τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὸν ἀλεκτρυόνα ὀφείλειν συνιστάσθαι.

Δεδίττουσιν] Ταράττουσι.

Περιστειλάσθαι με] Γίνεσθαι.

Περιπεπτωκέναι] Ἀπὸ τόπου ξενοδοχηθῆναι.

Ἐκλελῦσθαι πάλαι] Ὅτι τὸ ἐκλελῦσθαι αἰτιατικὴ συντάττεται.

Δύσποτον] τὸ ἀνέκπλυτον βάμμα.

* Sic ſcriptum eſt in Codice Mſ. An hic autem intelligatur Δημοδίνης Thrax Grammaticus de quo Suidas, an alius, juxta cum ignariſſimis novi.

** Legebatur unà voce παρατητον, ſed liquet ex Pauſania in Corinthiacis locum fuiſſe Nemeæ vicinum qui Τρητὸς dicebatur. Vide Sylburg. Ed. p. 111.

Τὸν πύνκα ὁρᾶσα] Τὸν ἐκκλησίαν τῆ Ἀθηναίων δήμῳ τὸ πίπτειν ὧδε πάντες ἢ ὁ ὑψηλὸς τόπος δήμῳ τὸ πυκνότατον καὶ συνεστῶτα ὧδε ὕψος.

Τὸν Παιανέα Δίωνύσιον] ἀρμοδίως ὡς ἴδιον ἡγὸν ἐπαινεῖ αὐτόν.

Τὸ Παιανίσιον] ὄρος Ἀττικόν.

Τὸν δὲ τὸν Δάπιδα] Δαρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τὸ Ἐλλάδος πρατόν, ὃ δὲ ἰσωτὸν ἤλπιζεν, ἀλλ' ἔπεμψε Δάτιν στρατηγόν. ὁ γ' ἐλθὼν εἰς Μαραθῶνα, πτίζῃ δήμῳ Ἀθηναίων.

Σπήλυγα] Σπήλαιον.

Τὸν δὲ Πελασγικὸν] Τόπος Ἀθήνησιν ἀπὸ Πελασγῶν τῶν αὐτοῦ οἰκησάντων, γράφεται καὶ ἀφ' ἑ.

Ἀπωσάμην κύδιμον] Πόλεμον, λέγει· ἦλθε γὰρ συμμαχήσων τοῖς Ἀθηναίοις εἰς Μαραθῶνι, πολλὰς τῶν βαρβάρων ψυχὰς ὀλέσας.

Ὄρεσιν γὰρ ἔγωγα] ἐν ὄρεσι διατρίβων.

Ἀσπὶς] πολεμική.

Μετρὸν ἄκων τὸ ὄρθιον] ἀντὶ δὲ ἐπὶ τὸ μεῖζον καὶ ἐξὺ τὸ φαυλότερον. ἐς ἀκριβέστερον ἔγραψε τὸ τῶν Φιλοσόφων ἐν ταῖς ἀφελεγκτικαῖς συνουσίαις σύμπλασμα.

Τεθήπασι] Θαυμάζουσι.

Ἀλλὰ ἔχομαι] ἀντὶ δὲ ἄλλοις ἔχομαι, ἤγουν δρεπόμενος. ὅταν γὰρ τὰ ὄψιλα ἐν τῇ συμφορᾷ δήλα καθίστωμεν. ὁπόταν μήτε κατ' ὄψιλον κεῖται, μήτε ἀπὸ ὑποπτικοῦ ῥήματος οἷον ὅταν ἢ ὁπότε εἰσέλθῃ, καὶ πολλὰ μὲ ἐρωτάζετο, ἀντὶ γὰρ δὲ εἰσῆλθεν.

Ἀρχεσυμβιωτικὴ] Γραμματικὴ.

Κατὰ δὲ ῥήτορα] Ὁ ῥήτωρ οὗτος εἰ αὐτὸς, καταδεέστερον Λυκιακὸν.

Κακώσεως τῷ Σύρῳ] Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα.

Καί μοι ἤδη κάλῳ αὐτόν] Εἰσελθὼν ὁ πολέμαρχος εἰς τὸ δικαστήριον, παρέστησε τοῖς δικασταῖς.

Ὅπου σὺν χρυσοκόμῃ] Ὅπου οἱ Στωϊκοὶ ἐκ κεφαλῆς ἦσαν διόλου κεκαρμένοι, ὡς οἱ Μοναχοὶ νῦν.

Μορμολυττομένη] Ταραττόμενος.

Ἀφωνιάσας] Φυγών.

Ὅτου μηδὲ τὴν ἡλίου φείδεται] Διὰ τὴν ἐπιμέρειαν ὑπέκρυψεν ἀφῆκε μὲν ὄψιν, ἠθέλησε δὲ πρεσβεύσας.

Τὸν ὑμέτερον Θησέα] Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Θησεύς· Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δικάζοντες.

Τῷ ἰλίῳ βωμὸν] Βωμὸς ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίοις ἐν ἰλίῳ, * ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, καταφύγωσι.

Τὰς μὲν ἀγκύλας ἐκείνη λόγους] Τὰς περιεστραμμένας. λέγει δὲ τὰς συλλογισμούς.

Τραχὺς ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθόν. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ οἷον πηγὴν ἔχον χαίρειν, ὃ καὶ ἀφωμοίζουν, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' ἧ συμβαίνει ὠφελεῖσθαι τῷ πρώτως εἶναι αἰτίαν καὶ ὑφ' ἧ δεύτερον καθὼς συμβαίνει ὠφελεῖσθαι. ὥσπερ εἰ θερμαινόμενός τις ψύχους τὸ νόσημα ἀπαλλάττοιτο, ἢ χαίρ τὸ θερμαῖνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἴτιον τῆς ὠφελείας. καὶ πρίτον ἔλεγον

* Hic ſcriptum fuit ιλαίῳ, quòd nempe Librarius diſtanti minùs attentus affines ſonos τῷ Η & τῷ Α Ι confuderit. Vid. Præfationem præfixam Scholiis primi Voluminis.

γον ἀγαθὸν κρεῖττον καὶ ἐπὶ τὰ εἰρημένα ἀξιωτέον, τὸ οἰκεῖον ἀφελεῖν, ὅπερ ἐστὶ τοῦ ὄντως ἐλεεῖν τὸ φείδεσθαι, ἀλλὰ μὴ τοῦ ὠμοῦ ἐλεεῖν. Ὁμοίως τούτοις ἐστὶ τὸ κακὸν εἶναι τρίτον. τὸ τε ἀφ' ἑαυτοῦ συμβαίνειν βλάπτεσθαι, ὡς ὁ κακὸς μᾶλλον τοῦ ὠμοῦ ὑπὸ πυρὸς. καὶ τὸ κακὸν, ὡς ὁ χολικὸς τοῦ ὑπαίθρου ἀξυνκρίτως. καὶ τὸ κρεῖττον καὶ ἐπὶ τὸ ὄντως ἀναφερόμενον, ὡς οἱ φάσκοντες τὰς, πρὸς τὴν αἴδεσιν λαβεῖν τὸν σωφρονοῦντα ἔχειν πάντως αὐτὸν ἐναντίως ἀξιωτέον. τούτων δὲ τῶν ἀγαθῶν, τὰ μὲν εἶναι δεῖ ψυχαὶ; τὰ δὲ ἔκθες. εἴτε δεῖ σῶμα, εἴτε δεῖ τὰ κυρίως ἔκθες, τὰ δ' εἴτε καὶ ψυχαὶ, εἴτε ἔκθες. ὥσπερ ὅσοι φιλίαι μὲν εἰσὶν ἡμᾶς ἢ πᾶσι χρῆσαι αὐτὰ ἔχουσι τὴν μηδὲ γνωστοὶ ἡμῖν εἶναι, ἄκακοι δὲ σφοδροὶ οἷοί τε ἔχοντες χρῆσαι. ὁμολόγως τούτοις καὶ τὰ κακὰ τρίτων ἔχει λεγόμενα. καὶ εἴτε τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι φασὶ λεγόμενα, ὡς τὰς χρείας· τὰ δ' ἕξεις, ὡς τὰ ἐπιτηδεύματα· τὰ δὲ εἴτε ἕξεις, εἴτε λεγόμενα, ὡς αἱ κατ' ἐπιστήμας εὐφυΐαι, οἷον ἡ φρόνησις, ἡ δικαιοσύνη, καὶ τὰ ὁμοιοπαθῆ. ὁμολόγως καὶ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὡς φθόνος, καὶ φλυαρία, καὶ φλυαρεῖς, καὶ φλύακες. καὶ αὖθις τῶν ἀγαθῶν, τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικὰ, τὰ δὲ καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. ὁ μὲν γὰρ φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ ὁ φίλος, ποιητικὰ ἀγαθὰ· χαρὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη καὶ ἡδονὴ, καὶ φρόνιμα ἐνεργήματα τελικὰ μόνον. αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὸν εὐδαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μίαν οὖσαι μοῖραν. ὁμολόγως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κακιῶν· τὸ σωφρονεῖν τε εὐδαιμονίας ποιητικὸν καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἄφρων καὶ ἀχρὸς, ποιητικὰ κακῶν· λύπη δὲ, καὶ δυσπραξία, καὶ φόβος. καὶ ἀφρονικὴ ἐνέργεια καὶ πλημμελὴς κίνησις, τελικὰ μόνον. αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι, καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὸν κακοδαιμονίαν· σῶμα δὲ ἐδοξάζουν, καὶ τὸν διάνοιαν καὶ τὸν ψυχὴν καὶ τὰς χρείας· ψυχὴν μὲν, τὸ συμφυὲς καὶ σύγγονον ἑαυτῷ πάθημα λέγοντες, καὶ ζωτικὴν αὐτὸν, καὶ ζῆν καὶ αἰσθητικὸν· μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διάνοιαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ πᾶσαν χρείαν, ζῶον φασίν. ζῶον δὲ ἀνθρώπου οἷος λογικὸς, θνητὸς, φύσει πολιτικὸν· τὸν χρείαν πᾶσαν τὸν περὶ ἄνθρωπον καὶ τὸν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λαμπρὸν εἶναι φασί. καὶ τὸν μὲν εὐδαιμονίαν, ζωὴν εὐκόλυτον εἶναι καὶ ὁμολογουμένην τῇ φύσει· τὸ δὲ τέλος ἁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δὲ ἐστὶ τὸ κατ' ἀρετὴν καὶ συμφώνως ζῆν, ὡς τῶν μεγαλομένως ζώντων, καὶ εὐδαιμονούντων. διότι δὲ αὐτὸν εὐλόγως ζωὴν, ἐν τῇ τοῦ κατὰ φύσιν ὁμολογίᾳ καὶ ἀπολογῇ. τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασὶ, τὸ πλικὸν ἀγαθὸν, ὡς ἐν τῇ φιλοσυγίᾳ τὴν ὁμολογίαν λόγους τέλος εἶναι καὶ τὸ κοσμοῦν, οἷον τὸ ὁμολογούμενον βίον. καὶ τελικὸν τέλος, τὸ ἔχοντα τὸ ἐρεπτικὸν, ἐφ' ᾧ πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρεται· τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀδιάφορα, οἷον νόσον, ὑγίειαν, πλοῦτον, πτωχείαν, δόξαν, ἀφανίαν, καὶ τοιαῦτα ἄλλα. καὶ τούτων τὰ μὲν τερπνὰ, τὰ μήτε ἀγαθὸν, μήτε κακὸν· καθ' ἕτερον δὲ, τὰ μήτε ὁρμῆς μήτε ἀφορμῆς ποιητικὸν, ὡς τὸ περιπατεῖν ἢ ἑστάναι ἔχειν τὰς τρίχας. ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ἡμῖν καὶ ἐφ' ἡμῖν τὰ μὲν εἶναι φασὶ κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχύν, ὑγίειαν, αἰσθητήρια ἑξῆς τούτοις παρὰ φύσιν δὲ, νόσον, ἀσθένειαν, πήρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα. οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν ψυχῆς παράστασιν καὶ σύγκλισιν. καθὸ ὁ μὲν

ἐπ φάσιν φιλοδῶν δικλικὴ, ὡς ἐπὶ τ̃ ἀλογίσως ϲυϊϲταμένων καὶ ἡμαρτημένων. τὸ δ̃ τρωτὸν καὶ πηρώσεως δικλικὸν, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. τῶν δ̃, ἀδιαφόρων λέγομεν τὰ μὲν προηγμένα, τὰ δ̃ ἀποπροηγμένα, τὰ δ̃ οὐδέτερα. καὶ τ̃ προηγμένων, τὰ μὲν κατ̀ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφυΐαν, εὐμνημοσύνην, γνωμὴν, εὐσύνεσιν ἀμαθίας, καὶ ἓξιν ἐπιϲτημόνων. τὰ δ̃ κατ̀ ϲῶμα, ὡς ὑγίειαν, ἰσχὺν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια. ἐκτὸς δὲ ἐπὶ τέκνα, κτῆϲιν σύμμετρον, ἀποδοχὴν ἀγαθῶν ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τελικῶς δ̃ καὶ τὰ ἀποπροηγμένα φαϲὶν ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ λαπτέα εἶναι ἐκ τοῦ ἐναντίου τ̃ τελῶν τ̃ ἐπ' ἐκείνοις ἀποδεδόϲθαι τὰ ἀνελκόμενα. οἷον κατ̀ ψυχὴν ἀποπροηγμένα, ἀφυΐαν, ἀμνημοσύνην, δυσμάθειαν, ταυτότητα ἀμαθείας καὶ τὰ ὅμοια· κατ̀ ϲῶμα, κακεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθηϲίαν. κατ̀ δ̃ τὰ ἐκτός, πήρωϲιν τεκνοποιίας, καταφρόνησιν παρ̀ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. ὅτε δ̃ προηγμένα, ὅτε ἀποπροηγμένα, κατ̀ ψυχὴν μὲν, φαυλότητα, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· κατ̀ ϲῶμα, λοιμότητα, καὶ χαροποτητα, καὶ ἡδονὴν πᾶσαν καὶ πόνον. ἐκτὸς δὲ ὅσα ὕλη ἐστὶ, καὶ μηδὲν χρήσιμον ϲυμφερόμενα, μικρὰν παντελῶς παρέχει χρείαν, ὡς ἡ καθ' ἡμᾶς τ̃ ἀνοήτων ἀποδοχή· τ̃ δ̃ ψυχῆς κυνικωτέρας ὄντος δ̃ ϲώματος ϲυμφέρει τὸ κατ̀ φύσιν ζῆν, δηλονότι καὶ τὰ περὶ ψυχὴν κατ̀ φύσιν ἔχειν καὶ ϲυμμεμφόμενα, τὴν ἀξίαν ἔχειν τ̃ περὶ τὸ ϲῶμα, καὶ τ̃ ἐκτός· οἷον εὐφυΐα ψυχῆς ϲυμφέρει ἀρετικῶ ὑπερέχειν τ̃ δ̃ ϲώματος εὐφυΐας, καὶ ἐπὶ τ̃ ἄλλων ὁμοίως. ἔτι τ̃ ἀδιαφόρων, ὁρμῆς κινητικά ἐϲτιν, ὅσα κατ̀ φύσιν, οἷον ἰσχὺς. ἀφορμὴς δ̃, τὸ κατὰ φύσιν, ὡς νόσος. ἡ δὲ κατ' ὁρμῆς, ὅτε ἀφορμῆς ὡς τὸ πεῖϲαι, ἢ λῆψις ἔχειν τὰς τελικὰς. καὶ ἐπὶ τ̃ κατ̀ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μὲν ἐϲτι πᾶσα κατ̀ φύσιν ὡς νίκησις ἢ χρίσις κατὰ τοὺς ϲτωϊκοὺς λόγους γινομένη, οἷον ὑγίεια καὶ αἴσθησις· λέγω δὲ τὴν καταλαμψιν καὶ ἰσχὺν κατ̀ μετοχὴν δ̃, ὅσα μετέχει κινήσεως καὶ χρίσεως κατὰ τοὺς ϲτωϊκοὺς λόγους· οἷον χεὶρ δεξιὰ, καὶ ϲῶμα ὑγιεινὸν, καὶ αἴσθησις μὴ πεπηρωμένη. πάλιν δ̃ τὰ κατὰ φύσιν ληπτέ ἐϲι, φαϲὶν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἄληπτα. καὶ τ̃ κατὰ φύσιν δὲ ἑαυτὰ εἶναι ληπτὰ· ὅσα ὁρμῆς ἐϲι κινητικὰ καθαρευτικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντίκειμενον αὐτῶν, οἷον ὑγίεια, εὐαισθηϲία, δεκτικὰ, κἀκεῖνα ϲώματος· τὰ δ̃ ἕτερα ὅσα ὁρμῆς ἐϲι κινητικὰ, ἀνεπικλινῶς ἐφ' ἕτερα, καὶ μὴ καθαρευτικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα καὶ τὰ ὅμοια. εὐδαιμονία γὰρ τούτων δὲ ἑαυτὸν αἱρετόν ἐϲιν· ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος, λέγε τευφλὸν ἢ δύϲεργάϲιαν ϲῖτος, ἢ δ̃ δόξα, δὲ ἀλαζόνιαν, ἢ δὲ ὑγίεια καὶ εὐαισθηϲία δὲ ἑαυτὰ αἱρετά.

Ὡς κακὸν ὁ πόνος] Κακὸν ἡγῆ τ̃ πόνον, καὶ τὴν ἡδονὴν δ̃ ἀγαθὸν, πάνυ μὲν ὄν.

Τὴν δ̃ ἄϊδες κωτίλην] Τὴν δ̃ ᾠδὴν ϲειρηφαλαίαν. λέγουσι δ̃, ὅτι τοιούτην φέρων ϲὺν ἐπ ἐφαίνετο.

Οὐχ ὡς ἀνδρίαντι αὐτῷ χρώμενος] Τοῦτο γὰρ λέγων τ̃ Στωϊκῶν, ὡς ἀνδριὰντι χρῆναι τὸ ϲώματι.

Τὸ δεῖπα μὴ πι.] Ὡς καὶ ϲὺ τῇ ϲυνηθείᾳ εἰώθεϲ μὴ λέγειν ἀορίϲτως τὸ ποιῆϲαι· ὅτου καὶ νῦν ὅτου τὸ δεῖπα εἶπεν, ἵνα διὰ τοῦ ἀπλέϲτου ϲημήνας, καὶ ἀορίϲτως ϲυνέγκῃς, καὶ ὅτι τοῦτο δείκνυϲιν. δοῦναι γὰρ καὶ ἀορίϲτως εἶπεν ἀλλὰ τὸ δηλωτικὸν ἠκόλουθει γὰρ διὰ τὸ ἁπλῶς τὸ πρόϲθολον εἶπεν.

Πί-

Πίφδυγη] Τὸ Διονύσιος τοῦτο λέγει ὁ δρομοθμβικὴ φοδηθῆσαι ἴφυγα.

Ὁ Πύρρων ζ] Ὁ Πύρρων ζώγραφος σκώπτει ὧν, λέγων μὴ τοῦτο φιλόσοφον, ὅτις εἶχε σκοπὸν τὸ ἀναιρεῖν τὰ ὄντα.

Ἔωλον] Παλαιόν.

Κάνδυν σανδαλωτὸν] Ἱμάτιον Περσικὸν. ὃ νῦν λέγουσιν Ἀρκαδικόν.

Αὐτὸν ζ τὸ γενικὸν τῶν] Γενικὸν λέγει τὸ διάλογον, ἐπὶ τοῖς εἰωθόσιν αὐτῷ χρῆσθαι φιλοσόφοις. μόλα σπουδῆς ὁ βαθεῖα ἐσκέπτο ὑπόνοια.

Τὸ ἄμιτρον] ἄνευρον.

Ἡ κρότος πολὺς] κρότος μὲν ἐπὶ τῶν ῥητορικῶν καὶ μάλιστα τῶν παρηλικῶν ἐν τελετῇ λαλημένων, καὶ τῶν ῥητόρων, ὡς ἔλος αὐτοῖς, πεπαρρησιασμένοις χειροβοήτοις ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτῶν, ἐπὶ δὲ τοῖς ἀβελόγοις τοιοῦτον ὕδωρ, ἀλλά τι ὥσπερ ἔπος τὸ ἀνθελιττόμενον γινόμενον τῷ λόγῳ. ἐν οἷς ποτε ἀστεῖον ῥηθεῖη, μεσοδάμα ἄχρι οὗ τὰ χείλη διάσχῃ. τὸ δὲ σύσσιτον ἀβροθεῖ μόνοις καὶ οἷ πω βεβρυχώτι θηρὶ ἐπιτίθεσθαι τῷ χείλει, καὶ τοῦτο καταμέτρησιν ἐχόμενον.

Περὶ τῶν κρεπάσσων νόμοις] κρέπωσις ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ἀμφιβολούντων ἐφ' ᾧ ἴδιον μόνον ἦτοι γυναῖκα.

Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταῦτα] τὸ φορτικὸν τοῦτο τῶν νέων ῥητόρων ὁ ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας κωμῳδικῆς διεξέρχεται λέγων. διὸ καὶ πολλοὶ ἀπτικιζῇ καὶ τῷ τούτων δύσηθμῷ διὰ τὸ τοῖς παιδίοις αὐτοὺς χαίρειν τῶν κώλων, καὶ πολὺς παρηχήσεσι, καὶ οἷς ποτε τοιούτοις ἄθλοις. τὸ μηδὲ μεμόνους καὶ κωμάζοντας οἷς τοὺς χρωμένους τοῖς λόγοις οἷς ἐπιθλακείας καὶ γαμηλίας μεθαλαμβάνῃ. ὑδὲ γὰρ τούτων χάριν ῥηθορικὴ, ἀλλὰ δὲ ἐπιτορθωτικὴ δὲ βίου. τὸ δὲ ἐπὶ τὸ συμβολαῖς τε καὶ δικαῖς. καὶ εἴπερ ἄρα τὸ ἐγκωμίοις, καὶ ἐπαίνοις τῶν δρεστῶν κατορθούντων, ἢ τὸ τοῖς ποτοῖς ἀπελαυνόντων, καὶ κώμους λαμπρὰς ἐκπλέοντων, καὶ γάμους εὐφροσύνης ἐσιζομένων.

Καὶ τυρόπωλαι κατηγορίας] Διὰ τὰς πὰς λεγομένας * μελίτας ἐπιτηδεύουσας, ἐν αἷς τυροπωλοῦσαί τινες μελιτῶν), καὶ πὰ ἄλλ' ἄττα τοιαῦτα.

Ὁ Ἀβέλογος εὐθὺς τῶν αὐτῶν λέγει] κατακλιτικὴ δὲ ῥήτορος ὁ Ἀβέλογος, ὅτι.... Ἀβελόγου ἀνηρτημένου καὶ κρεμαμένου. τοῦτο γὰρ τῶν φιλοσόφων Ἀβελόγων ἀλλότερον.

Καὶ τὸ δὲ τραγικὸν ἐκεῖνο] Ἐν οἷς τὰ Πλατωνικὸν τοιαῦτα σόφως ἔσθηκε καὶ μιγαλόφρονος καὶ γλυκαίας τοῖς Ἀβελόγοις ὑποδακόμενα, εἰκότως καὶ τραγικὴν μίμησιν τοῦτο καλεῖ. ὥσπερ ἀμέλει κωμικὸ πάλιν καὶ σατυρικὸ τὸ δὲ Σύρε καλεῖ. κωμικὸ μὲν, διὰ τὸ γελοῖοι σατυρικὰ ζ, διὰ τὸ πολλάκις καὶ αἰσχρότατα προσπείρειν Ἀβελόγοις. οἵ τε γὰρ Σάτυροι καταγέλασοι δὲ ὀρχῆς, αἵ τε κωμῳδίαι γέλοιοι καὶ πλήρεις σκωμμάτων. οἱ Σάτυροι ζ μεθύοντες ἀεὶ καὶ ζ ἀβδασφαλόμενοι εἰσέρχονται), καὶ ὥσ τις τῷ ἀλλοκότῳ δὲ σώματι τὸ μορφῆς. ἔτι καὶ ὁρμητικοὶ ὡς σπουδῆς αἰσχρᾶς. ἐπεὶ τοίνυν κέχρηται καὶ τοιούτοις Λυκιανὸς Ἀβελόγοις ὡς ἐπὶ δὲ συμποσίῳ αὐτῷ τὸ Ἀλκιβιάδαν εἰσάγει καί πινας

* Eas Latini *Causas* Ciceronis tempore, *Controversias* Quintiliani ævo dixerunt. Vide quæ contra eas habet Petronius initio.

ἄλλως τ' φιλοσόφως, οὔτε τοῦτο, ὡς σοὶ τοῖς κωμικοῖς σοφισταῖς καὶ σκευοποιοῖς διασκάπτειν τὰ αὐτῶν. καὶ τὸν ἴαμβον δὲ, καὶ τ' κυνισμὸν ἅμα σοφιζόμενον. τ' μὲν ἴαμβον ὡς χλευάσαντα, τὸν κυνισμὸν ὡς πᾶσι λοιδορούμενον. τῷ τε γὰρ ἰάμβῳ Ἀρχίλοχος, ἔτι καὶ πρώτου φασὶ τῷ μέτρῳ χρήσασθαι θεὸς ὕδατι τ' Λυκαμβίδου διαχωρήσαντος. οἱ τε Κυνικοὶ πάντες φιλόσοφοι, ἅπαντες διαλοιδοροῦντο. τοῦτο λοιβὴν ἐπιτήδευμα ἔχοντες, ὧν καὶ Μένιππος εἷς ἦν.

Πρῶτον μὲ αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν] Οὗπερ ἀνωτέρω ἐπαίξετο τοῦ διάλογον λέγοντα, ἵνα ὁ μέγας οὐ ἀφῆκεν Ζεύς, πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων, λοιδορεῖν πᾶσιν ἔοικε. τῷ γὰρ τὸν λέγειν ἀπὸ γαμφῆς βαίνειν εἴωθε καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον, οὐκ ἄλλο ὑδὲν, ἢ διαγελῶντος τὸ δῆθεν ὑψηλὸν ὀμοῖον τῆς μεγαληγορίας.

Τὰ θεῶν τοῦ πολέως] Τὸ δ' Ὁμήρου τοῦτο ὀμοῖον, ὃ δίφυῶς ὀμοίως ἀπίσκεψεν εἰς Θάλητα τὸν φυσικόν.

Ὡσθ' ἁμάρτοι τοῦτο] Τὸν Ἀττικισμὸν φασὶ καὶ τὸ τ' λίξεως ἀνθρῶν καὶ διαμεμελισμένον. ὑγιὲς φασιν ὡς Σύρος ἐν βαρβάροις τῶν λέξεων σαισθέλασθαι δ' λόγῳ βαρβαρισμοῖς αὐτὸν διαλεθῶν καὶ σολοικισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρεπὸν αὐτὸ διατήρησε τῇ λέξῃ Πλατωνικὸν τρόπον.

Τῷ τετρασημάντῳ ὕπτῳ φέρῃ] Ἐπὶ δ' δικαζομένων δύο ψῆφοι ἐτίθεντο. ἡ μὲ τελεία, ἡ δὲ τετρυπημένη. ἐδίδοτο δὲ τοῖς μὲ νικῶσι ἡ τελεία, τοῖς ἡττωμένοις δ' ἡ τετρυπημένη. καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχίνης ὁ τῆς Τιμάρχου, τῷ γὰ τετρυπημένῳ, ἀξιοῖ Τιμάρχου δοῦναι. εἰ γὰρ καὶ εἰς ῥαδιουργίαν ὁ λόγος αὐτῷ ἀπενεύκῃ, ἀλλ' ὧν πάντως καὶ ἡττωμένῳ Τιμάρχου τοιοῦτον δοῦναι ἀξιοῖ.

Περὶ Παρρησίας. ἢ ὅτι τέχνη ἡ Παρρησιαστική.

P. 239. Mſ. in 4. Μὰ Δία] Ἡ λοιδορητικὴ συνυπακουομένου ἴσχε τὸν ἄρνησιν, καὶ ὑδὲ σοφιστεῖ.

Ἐγὼ μὲ. εἰ εἶσι τι εἶναι] Ἐγὼ μὲ εἰ δυνατὸν καιρόν με εἶναι, πλεῖον, ἢ σὺ φῄς, βέλομαι καιρὸς εἶναι. Φαμὶ γὰ ἐμαυτὸν καὶ χρήμ' ἂ σὺ δοκεῖς. ὡς τι μὴ ἀγνοοῦντ μοι τοῦτο δοκεῖ ὀνειδίζειν ἀεί. ὡς εἰδὸτ καὶ σεμνυνομένῳ ἐπὶ τὸ καιρὸς εἶναι. ἢ ἵνατως ἁπλούστερον, ἐγὼ μὲ εἰ οἷοι τε εἶναι ὁ βέλομαι, καὶ πλεῖον ἀπέχειν βέλομαι ὡς μηδὲ δοκεῖς παρέχειν ἄγνοιαν, ὑπονοῶ μέ τις τοῦτο ὀνειδίζῃ, ἀλλὰ σχάσμοῦ ἀληθῆ καὶ κατ' ἐπιφάνειαν γνώμην τὸ τοιοῦτον ὑποδυόμενον ἐπιτήδευμα. καὶ πλεῖον ἢ δεῖ σοὶ δοκοῦντος.

Παρρησιεῖας] Ἀπαλύνει.

Πάνυ] Εἰρωνεία.

Καθάπερ αἱ παυσαὶ χρόνου] Πλειοταχοῦ ἀτελικῶς ἡ ὑπογέρωσις μνᾶ, καθάπερ μὰ σοφιστὸν ἤρκει γὰ κατὰ τὸν καιρὸν χρῆσαι ἡ μίᾳ ὑπογέρωσις, ἤτοι ἡ πρώτη, ἢ ἡ δευτέρα.

Παρὰ τὰς κεκτημένας αἱ τέχναι] Καὶ μᾶλλ μάρτυς δὲ τοῦτο ἡ τέχνη ἡ τέχνης πορφυρίας καὶ.... αὐτῆς ἐμπαιδεύ.... πρώτου καὶ πάλαι ὅτι ε.... παρὰ τὰ ἐνέργειαν κεκτῆσθαι. ἄσαι ροϊκοδόμικαὶ, οἰκίαν· εἰ δὲ τὰ κιθαρεστικὴν καὶ ὀρχηστικὴν ἀνεπῆς, ὑδὲν γὰ αὐτὰ τῆς ὑπουργίας ἔχουσι πάλαι. πρώτην μὲν, ὑδεὶς φθόνῳ ἡ ὀμοιότητι, ὑδὲ γὰ ἐφ' αὐτῷ τὸ κα-

κα-

σπερδαλέον τεχνῶν, ⁊ τὸν βίον δύχρήστου συσυλημένας. Εἶπε δ' ὅτι τούτων ἡ Δημοσθενικὴ ⁊ μηδεμίαν ἴξιν ἐσπῆς Δημόστρατον ἀπλοικοτέρην κρίνοις αὐτὸς σημείωσαι αὐτὸν ἀποφήνασθαι τὸ ἀνόσπαστον σε..... ⁊ τ' τεχνῶν..... ἐξοφαυλίζομένης.

Ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει] Εἰς τὰς Ἐπικουρείους αἰνίττεται, οἳ πάλαι ⁊ ἀρχῆθεν τὴν ἡδονὴν ἀποφήναντο.

Καὶ ἡδὺν Ἐπικούρῳ μίλει] Σημειῶ διὰ τοῦτο σύνταξιν ὄμοιον, τῷ μιλήσασι δὲ μισῖπποι. Δῆλόν γὰρ, ὡ γυναικῆ συνίταξι τοῦτο, ὅτι ⁊ ἀποφήναμι, σπερδὴς ἤξιωσ.

Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μισθαίνοντες] Τὰς βαναύσους λέγει τέχνας· καὶ γὰρ αὖτη πρόσκειται χάριν βίου τοῖς κεκτημένοις μισθοφορίζουσ.

Σχολῇ δῆλον] Σημειῶ διὰ τοῦτο σύνταξιν· ἀντὶ γὰρ ⁊ ἀδιστάκτως ἢ ἀληθῶς κεῖται.

Φιλοσοφίαν δέ πως] Ἐντεῦθεν ἀληθεύει ⁊ Ἀναξαγόρου ⁊ ⁊ Παρμενίδου εἴπερ ἔλεγον ἓν τὸ ὅλον καὶ ἄπειρον. εἰπεῖν.... καὶ τὸν Ἀριστοτέλην τοῦτο τοιοῦτόν δόξαν... τρέπει... διὸ συλλογίζεται γαναίαν τὴν φυσικὴν ἀκρόασιν, καὶ διὰ δογμάτων, καὶ ἔλεγον τρία ὕλαν..... εἴδος.... * τι δὲ δύο ὕλαν ⁊ εἴδος. ⁊ ἡ μὲν ὕλη, ἀεὶ ὑπόκειται λαβὸ.... τὰ δύο ἐμπαύκλιος τ' ὄν. ἀφ' οὗ γὰρ ἐμπαύκλιος τρέπεσθαι ἔστι, ⁊ γαμήσας ὥσπερ ἔστι εἶδος. τοῦτο δὲ ὡς ὁ παρὼν διδάσκει ἀν τῷ..... βιβλίῳ· ὃν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστερον ⁊ ἀγωνιστικώτερον, ἵν ἔστι ἴσα ὄν, ὡς φυσικὸς γὰρ τύπος..... διότι τὰ αὐτῶν βιβλία ἐπέγραψεν φυσικούς, ὡ ῥᾴστον γὰρ δὲ ὡς ἠπολόγως.

Ὡς ἔοικε Δημοσίοις] Τὸ ἐξῆς ἐδεῖ εἶσιν ὡς, ἔοικεν, οἱ Στωικοὶ διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς Δημοσίοις.

Ὅμοια δοκεῖ γαίαζ τῇ Νικίᾳ] Ἡ ς μίμησιν Θουκυδίδης ναυμαχίας ⁊ Ἀθηναίων ⁊ ⁊ Λακεδαιμονίων ἐπὶ Συρακούσας γαίαζ, ⁊ κατασταμαχησάντων ὑπὸ Γυλίππου ⁊ Λακεδαιμονίων.

Ἀρ' οὐχ' ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον] Ἅπαξ κατάρχει εἰκασία ⁊ μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν διάφθειρεν ⁊..... ἀκίνεργος, δεῖξαι δυμφοιδὴς τις εἶναι, ὁ μόρτοι ⁊ ἔχει, ἀλλὰ παροφθαν ⁊ παροφορεῖ. κατὰ τὸν λυσανδίδην τῶν Κυῶν. ὡς ⁊ διὰ τὸ πολυσαρκία κατασφορτίαζ ⁊ κατεργασαμένας τῷ γαμήλιον.... δεῖν γαναῖον. οἱ ὥστ διδεῖχθαι, ἀλλὰ ⁊ τοῦ τῷ πρώτῳ ⁊ πολέμῳ βᾶν. ῥᾳδὸς ἂν γένοιτο..... δὲ τὸ βραχύτατον ὑ..... μείνας πλαυτα..... ὁ μὲ Σωκράτης..... ὑτ⊙ τῷ ἐπὶ Δηλίᾳ..... ἀλλ' αὐτός τι ἀ..... αν κατελαμβα..... ⁊ ἄλλως ὑπερφέραν ⁊ μάχας ⁊ ἀληθεύειν..... τίος τι ⁊ δύχρὸς ⁊ σκιλεστίδης, ἀπε φιλόσοφ⊙.

Δείψωμεν τῷ τάξει] Εἰς Δημοσθένην αἰνίττεται τοῦτο πεζότητα.

Ἀλλὰ Θρᾳξὶ ⁊ Σκύθαις] Περὶ Δημοσθένους.... Σκυθίδ⊙ γὰρ ἦν.

Φόβ-

* Hic videtur deesse σίγησις, & pauncula quædam de materia & forma, quorum jacturam non ægrè ferret eruditus orbis. Sequentia etiam ita sunt mendosa, ut intelligi non possint. Sunt lacunæ plures quæ forte inde duntaxat natæ quòd Librarius Autographi verba legere non potuerit, multa enim hic passimè erant scripta.

Φάλαγγα ἐκεῖθεν] Μὴ συκοφάντει κατάργυπτε· οὐχ ὅτι γὰρ ἀλλ' Ἀριστόβουλον διετίλεγε.

Ὡς ἀξιόν γε] Εἰρωνεία.

Τὰς μὲν γὰρ λαγὼς] Ἀλλὰ ἓ λέοντα ἀντιβρυχήσεται, ἢ ἓ λύκον ἀντιρυήσεται αὖξ, τοῦτο μοι λέγει.

Δόξης καταφρονοῦντα] Οὕτω ἓ χοῖροι λεχθεῖεν δόξης καταφρονεῖν, ἀεὶ πρὸ βορβόρου πλατιόμενοι.

Καὶ ὑδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα] Οἷον ὅτι μισθὸς.

Οὐδὲ ἔχει τὶς εἰπεῖν δίκαιον] Εὐτυλῶς καὶ παρωρμένως τὶς δίκη; τίς γὰρ κύριος ἀποίσει γραφὴν;

Τὰς δὲ καταπεφθείρας] Φαρμάκῳ, ὡς Σοκράτης. καταπεφθείρθαι τὸ σῶμα ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος. φονηθέντας, ὡς Ἀντιοθένης. φυγόντας.....

Τοῦτο προσδοκῶν] Τοῦτο ἓ μὴν ποιῶσιν. ἀλλ' ὑδὲ ἐπαινέσει μᾶλλον προαγομένῳ τῷ ἀνθρώπων, ἢ ἐδεσμάτων.

Ἀναχάρσις, ἢ περὶ γυμνασιῶν.

P. 269. Mſ. in 4. Καὶ ὅπως μὴ καθάπερ] Ἐλλειπὴς ἡ φράσις ἓ συμπεπλεκέναι τῷ σωστικῷ ῥήματι, καὶ σωθήσῃ Ἀθηναίους. οἷον ὡς ἐπὶ τούτῳ, ἀλλ' ὅπως μοι μηδὲν δυχερὲς ἀκούσῃ, σωσυπακούσεται γὰρ τὸ μέμνησο. ὅταν δὲ καὶ συπαῦθα ἐλλειπτικῶς σωθείσῃ ὁ λόγος. καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις σωσίξῃς οἷς ἂν λέγω σωῒς σὺ ὡς ἐξάπαντι σωσθεῖναι αὐτοῖς. ἀλλ' ἴσθι αὐτοὶ μὴ ὀρθῶς τι λέγοντες δοκῇ. ἀπολέγειν δίθυς καὶ διδυθύνειν τὸν λόγον λέγεται γὰρ τὸ σκόπτειν, ἵν' ᾖ τὸ τέλειον ὅπως. ἀλλ' ἴσθι ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τί λέγωσι δοκῇ, σκόπτειν ἀπολέγειν δίθυς καὶ διδυθύνειν τὸν λόγον. ἀπολαβὼν δ' ὧν ἄνω τὸν λόγον λέγει ἓ καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις σωσίξεις, καὶ ὅλον ἐπιλῇς, οὕτω σωφίσεσθον τὸ λειπόμενον. ὅπ ὅταν χρὴ ἐλλειπῶς ἔχοντα τοῦτο νοεῖν. καὶ ὅπω ἓ ἐλλειπὴς ἀναπληρέμενον.

Καὶ σάκελος καὶ μάρρον] Γάρρον πτερύγιον σκίπασμα ἐκ ψιλῆς βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο Σκύθαι ἐν τοῖς πολέμοις ἐσκιπασμένοι. φέρεται ἢ καὶ ἐπ' ἄλλων σημαινόμενον ὡδὲ τοῖς παλαιοῖς. παρ' Ἐπιχάρμῳ μὲν, μάρρον..... ξία γὰρ εἴρεται ἐπὶ τῆ αἰδέσει. Ἀλκμὰν δὲ ἐπὶ τῶν οἰκίων τίθησι τὸν λέξιν. Δημοσθένης ἢ ἐπὶ τῶν σκιῶν καὶ τῆ περιφερομένων, καὶ τὰ μάρρα ἐνεπίμπρασαν. καὶ παρ' Αἰγυπτίοις ἢ πα κῆ τὸ Πηλούσιον καλύμβρον, ἀφ' οὗτο ὠνομάσθη, ἐπεὶ σκιῶν μετὸ ἐστὶν οἱ οἷς ὡδαφυλάττοντες τὰς εἰσόδους ἀφιστέασι. καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ φυλακῆς πῶς καὶ μη.... τραπικῶς παρέλαβε τὸν λέξιν. *

Ἀκινάκην] Ἀκινάκης, ἡ ῥομφαία ἤτοι ἡ σπάθη ὡδὲ τοῖς Σκύθαις.

Περὶ

* Hujus quidem loci ſenſum ſuppeditabunt Harpocration, Etymologicum Magnum & Phavorinus in voce Γάρρον, ſimilia enim habent, ſed quia Scholiaſtæ noſtri verba non parum ab eorum verbis differunt, ejus lacunæ ex iis ſuppleri non poſſunt. Vide & Feſtum in voce *Gerra*, ejuſque Interpretes *Scaligerum* & *Dacerium*. Cæterùm quod hic habetur de originenominis Gerrhorum Ægyptiacorum neſcio an alibi legantur, nam Strabo quidem Gerrhorum meminit. Lib. xvi. p. 523. ſed nihil hac de re habet.

Περὶ πενθους.

P. 299. Mſ. in 4. Τὸν ἄκρατον ἐπιχεῖν] Αὐληπὸς γὰρ σωφρόνως ἐπὶ τὰ πείθη τ ἀποιχομένων, ὡς δῆλον καὶ ἀπὸ τ θείου Εὐαγγελίου.

Ῥητόρων Διδάσκαλος.

P. 308. Mſ. in 4. Νέος] Φασὶν ὡς εἰς * Πολυδεύκη τὸν ὀνομαστολόγον, λάπτειν ῥήθμον Λυκιάνου, τὸν γράψαντα τὸν λόγον. τίχνιλα μὲν δὴ ὧν τινα λόγων ἀδιδείξατα, σωρὸν ἂν λέξεων ἀδιάκριτον ὑφιστάσα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοπῦ τοῦτο τοῖς φήσασιν εἰρῆσθαι. ἐπεὶ καὶ συγχρόνω ἄμφω Λυκιανὸς καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος.

Τῇ ῥοπῇ] Τῷ βάσει.

Σὺ δὲ μήτε πείθαις] Συνῆθες τοῦτο καὶ ποιητοῖς καὶ λογογράφοις ἀπαρεμφάτοις χρῆσθαι ἀντὶ προστακτικῶν, ὡς νῦν ἔτος. ἀντὶ γὰρ τοῦ μὴ πείθε, εἶπε πείθαις. τοῦτο δ ἴσχυσε ἔστιν εἰπεῖν, ἀλλ' οὐκ μετὰ ἀπαρεμφάτου ἡ ἔννοια προέστηκεν, οἷον ἄλλα σε κελεύω μὴ τοῦτο ποιεῖν. ἀντὶ δὲ μὴ τοῦτο ποίει, καὶ ὡς δ Θεολόγος Γρηγόριος, ἢ μὴ διδάσκειν τὴν τρόπον. ἀντὶ γὰρ προστακτικῶν τὸ ἀπαρέμφατον κεῖται.

Ἀλάβαστα] Ἀλάβαστρα τραγῳδίας ποιητὴς, εἰς μαλακίαν σκωπτόμενος.

Ὠμέλημα] Ἀντὶ τοῦ φρόνημα. οἱονεὶ ἐπράττε μοι πολλὴ φρονητὴς ἦσι.

Πολυχιδεῖς] Πολυχειδὲς, τὸ νῦν σπίκτον. ἰμαδὲς δὲ, τὸ ὑφ' ἡμῶν καμίκια. καὶ δῆλον ἀφ' ὧν πίλοις αὐτοὺς προστρέπειν τοῖς λαμπροῖς, ἢ οὐκ ἂν ἐπὶ ἄλλα χοιτ' ἂν ὑποδήμασι.

Ἐν ἔτει φάρμακον ἡ ἀναισχυντία] Δεσμέως ἄρα ὁ βωμολόχος καὶ χθὲς τὸ λόγου κεκίνητο τῶν χαμαιτύπων ἀνδρῶν, εἰς τὸ ἑαυτοῦ τοῦ ἐκφῦσαι λοιδορησόμενος ἀρετὴν. τὸ μὲν γὰρ τὸ ἐπιπλὴς καὶ ὕπτιον, λῆρον σκάλεσι. δ δὲ τὸ χορτὸν καὶ πυκνὸν, εἰς τὸ ἄχαρι ἀπίσκωψε. δ δὲ τὸ ἄφετόν τι καὶ ἐλεύθερον καὶ κῦρ πᾶσαν ἰδίαν ὑμεπαχέρασεν, εἰς ψυχρολογίαν διέβαλε.

Ἐπὶ πᾶσι δ ὁ Μαραθὼν] Ταῦτα πάντα παρ' Ἡροδότου ἱστόρηται, ἡ τὸ Μαραθῶνι τ Περσῶν μάχη. Περσῶν μὲν Δάτιδες ἡγεμόνες, Ἀθηναίων δ Μιλτιάδης. ὃν ἡ ὁ Καλλίμαχος πολεμῶν, καὶ τῷ κιφαλῷ ἀφωρισθείς, ἐπὶ πολὺ νεκρὸς ἐκρίκε ὑπὸ τ πόλεμον προθυμίας, ἀλλ τι πάθοι αἰσθόμενος. ἡ Ἐλληνοντικὸν ὑπὸ Ξέρξῃ μαρύρωσις, καὶ ἡ δ Ἄθω διόρυξις, ἵν' ἡ θάλασσα εἰσρυεῖσα πλωτὸν ἀπεργάσῃ τ ἰσθμὸν τοῖς Ξέρξῃ σκάφεσι, καὶ ὅσα ἄλλα.

Καὶ μηδὲς παπαϊσάτω] Οὐκ ἄμωμον τοῦτο τὸ μιαρὸν καὶ κατάπτυστον ἔργον τὸ τ μηδὲν παπάσαι δίκαιον εἶναι.

Κελάρυζε] Λαρύγγιζε.

* Pollux non tantùm ſcripſerat Onomaſticon de quo hic noſter, ſed etiam declamationes, alióſque ejuſmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor eſt Suidas, unde ſibi Sophiſtæ, quatenus in malam partem ea vox ſumitur, nomen meruit. At ſi eidem Suidæ crederemus tempora non convenirent, cum Lucianus ſub Trajano, ut ait, vixerit, Pollux verò ſub Marco & Commodo Impp. Verùm Suidam erraſſe oſtendit Voſſius de Hiſt. Græcis Lib. 11. c. 15. cujus rationibus in poſterum addetur Scholiaſtæ noſtri auctoritas.

Υ̓πῆρχε γάρ μοι ὦ φίλη Ἀ̓δράστεια] Δαίμων ἡ Ἀδράστεια παρ' Ἕλλησι τοῖς μεγάλαις καυχωμένοις ἐπιφυομένη. ἐπεὶ ὑπ' ἐμοῦ χαίρων εἰσπέμπεται ὁ μιαιφὸς ὄτος διδάσκαλος, ὥσπερ ὑμιλιοσόφων τὸν δαίμονα, ἀπειρήκησι τῶν ὄτως αὐτῶν, ἤτοι ἐπεδοκάσατο.

Ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς] Ἐντοῦθεν ἀναπέρρητον ἤδη ὡς Πολυδεύκιων ἀφεσύφη ὁ παρὼν λόγος, εἶγε Κάστωρ ἀδελφὸς Πολυδεύκης ὁ Λήδας, ᾧ ὄτος ὁμώνυμος, ὁ ἀφεσυφόμων ῥητόρων διδάσκαλος.

Μὴ τὸν πάνδημον] Τὸν Ἀφροδίτην φησί. ὄμνυσι δὲ πιστὸν τὸν, ἢ ἀφ' τὸν προηγκισμένων αἰσχρότητα τ' χρεὸς, ἢ ἀφ' τὸ ἀναιδὲς. ἐπεὶ καὶ τὸ μὴ τ' ἄλλων κακῶν ἔχειν αὐτάρκειαν, ὁ μιμεῖται καὶ αὐτὸς ὑποδεέστερος καὶ τὰς ἄλλας διδάσκει.

Καὶ χάεσι] Γραφεῖ καὶ χάεσι ὁ σμικρὸν ἐπιτρέπομαι αὐτοῖς.

Mſ. in fol. Ῥ̓ητόρων διδάσκαλος. ἃ μὲν] ἃ δὲ μὴ εἴπης. ἀλλὰ τὰ μὲν, τινὰ δ'. εἰ καὶ Λακιάνος λέγει σὺ πιθοῦ· σὺ οἶδα εἴτε παίζων, εἴτε σπουδάζων. καὶ πάλιν ὁ Τίμων, διδοὺς ἅπασι τοῖς διαμένοις, ᾧ μὲν πέντε δραχμάς, ᾧ δὲ μίαν, ᾧ δ' ἡμιπέλεκκον. ὁ δὲ αὐτὸς ὄτος ἐξελέγχει τοῦτο ἐν τῇ Ψευδοσολοικιῇ αὐτοῦ. [λαρύγγιζε] λαρυγγίζων τὸ καταπίνειν τὸν φαγὸν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι, ἀλλ' ἐπιπεδίζειν ἐξειργάσατο τῇ λάρυγγι χρῆσθαι. [σκόλοψι] σκόλοψ ὀξὺ ξύλον ὅσπερ ἐπηκολούθησε τῇ πίκῃ, ὥσπερ τὸ κολάπτω κόλοψ, ἢ ὥσπερ τὸ κίζω κόλοψ, καὶ σκόλοψ τὸ διχισμένον καὶ ἀπεξυσμένον ξύλον. [Καρεῶτιν] λέγει δ' Κάρα ἐπικεκλημένην τοῖς ὕπνοις τὸν παρὰ κατακλίνεσθαι ὑπόμνησιν. [κελύφη] κέλυφος τὸ δ' ὠὸν λέπος. [Φελλῶν] * Φελλὸς ὄρος ἐν Ἰταλίᾳ ἐν ᾧ γίνονται βάλανοι ὑπερμεγέθεις. ὃν δὲ τούτων τ' δένδρων γίνεσθαι τὰς Φέλλεις ὡσεὶ κυφισμοῦ τ' σωμάτων. [καὶ τὰ πλαδαρὰ] τὸ πίλος ψευδέσθαι μ' τ' ἀνυποστάτου ἐπαγγελίας.

Φιλοψευδὴς ἢ ἀπίστων.

P. 326. Mſ. in 4. Οὐδὲν ὡσὸς ἔπος] Ἀντὶ δ' οὐδὲν ὡσὸς τ' λόγου, ὃν ἐρέμιλλον.

Εἶμι τὸ χείλεσιν] Αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν κίνει ἅμα τοῦτο διεξιών.

Καὶ ὡς ὁ γυναικός τις] Ὡς Πρόκνη καὶ Φιλομήλα καὶ Καμίσσα. ἢ μὴ εἰς ἀρχὴν. Πρόκνη δὲ καὶ Φιλομήλα εἰς ὄρνεα μεταβληθεῖσαι.

Ταῦτα Κορδίῳ πιθὸς] Ὁ μὲν Κόριος μωρός τις ἀπομνημονεύστης ἄνθρωπος· καὶ ὄτως, ὡσὲ γυναῖκα ἀμαχὸν μὴ ἂν ἐλέσθαι συμπεθεῖσθαι αὐτῷ ἀφ' τ' εἰς τὸν πηγερὸν αὐτῷ φόβον. καὶ ὄτως ἐχθρὸν τοῦτον παρεισδύεσθαι αὐτῷ μέχρις ἂν τ' γυναικὸς σκεψαμένης τὸ ἄθλον, ἃ δύνῃ συνέχαλε, καὶ σὺκ ἄλλως διαλυθῆναι, εἰ μὴ τ' μορίου δ' ἀνδρὸς

* De hoc Italiæ monte nihil, quod equidem reſcire potuerim, apud Geographos invenitur. Plinius præterea negat *in tota Italia naſci* ſuber Lib. XVI. c. 8. licet Theophraſtus *in Tyrrhenia* naſci ſcribat Lib. III. c. 16. niſi ſit mendum, quod ut ſuſpicer facit Plinius contrarium affirmans, licèt legiſſet hunc locum Theophraſti, quem & in quibuſdam vertit. Cæterum hic abſurdè ex piceis, ſuber deſumi dicit cùm ſint arbores planè diverſæ. Videtur potiùs apud Græcos φελλὸς idem ſignificaſſe ac φλοιὸς, & ſuber κατ' ἀντονομασίαν dictum *cortex*, ut etiam apud Latinos factum, quod obſervavit in ſuo Lexico *R. Conſtantinus*, & poſt illum *I. Harduinus* ad locum Plinii laudatum.

δὲ ἡμᾶς ψευδῆσαι. ὅτω τὴν πρώτην τόπε ἔ χάμε χαίδ. ὁ δὲ Μαρχίης μαρὸς ἢ αὐτὸς, τὰ κύμαλα μετρεῖν ἐπιχειρῶν.

Πρὸς τ Ε'ίας, ὦ Τυχιάδη] Τὴν Ε'ίαν εἰς ὄρκον παρέλαβεν, ὡς κάτοικον αὐτῆς πυνθανόμενος, καὶ τὸ ὠθχρὸν καὶ τ ἰφεσίαν ἰχάρας αὐτὸν ἐξορκῶν.

Καὶ παναρίτας] Ὅπ πρ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἰκάσης ὠθαυρίσιας, μιδὲν ὅμως ἄπαγε.

Καπγωνήτης μα] Καπγωνήτης πολλὰ τὴν ἄνοιαν. αἰπατικὴ αὐτὶ γενικῆς Ἀτ̃ικῶς.

Καὶ ἦλφ φασὶν ὀμαρέας τὸν ἦλον] Παρδιμία ἐπὶ τ ἀσυμφόρως ἀσύμφορα πεπραμένων, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τ ψεύδεν εἰρη] τῇ λίνῳ λίναν συνάπτεις.

Καρβατίνας] Κάρβατίνα, τὰ πεζὰ καὶ πομβμικὰ ὑποδήματα, ἃ καὶ ζεύλας φασίν.

Δημαινίτη] Γραφὲ] καὶ Δημίᾳ.

Πολυκλείτη γῦ] Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτ ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ. καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγει] χαμαίζω.

Ἀλλὰ τὰ Δαιδάλη τεχνήματα] Τῦτο ἐ μάτην εἶπεν. ἀλλ' ἐπειδὴ πρῶτος Δαίδαλ ἄγαλμα ἐργάσατο ὠθισκελὲς, τῶν πρὸ αὐτῦ πάντων τεχνιτῶν συμβεβληκότα τὰ ποδὶ ἀποπλέντων, πάρεχε φήμιν, ὡς τῦ Δαιδάλ ἀγάλματα κινεῖτ αὐτόματα. *

Ἡμιτελὲς αἰάς] Πεπτήκατε ὀργαῖς.

Πεφίκειν] Γράφεται, κρίνειν.

Ἀκριβῶς ἐάργασται] Γράφεται, ἐκριβῶς ἐαργάσει.

Ἐπιμετρήσαι] Ἀντὶ ἔ ὠθόνην.

Οὕτω περφέρε διεξιόν] Ἐπὶ τ ῥάτζαν ἡνίκα τὸ παρόδεξον ἐπιτελεῖ ἔδη καὶ πλέον..... ἄνωθεν ὑπὲρ τὴς πα..... ἐκάτερα τ μέσης ἔ ῥάτζης ὄρρος..... δὲ ὠθὸς τὴν δύκιον ἔ ῥάτζης πλευρὰν ἀπ.... χαίσει. ὃ καὶ ἠσ..... Ἐ τὸ ὠθονιτόν ἐσι..... χωνῶν δύο μεπωμέζομ..... ἢ ἐξ ἀριστερῶν δεξιὸς καὶ ἔρωας ἐπιφάν..... ρόδος, ὥσπερ λύ..... φέρονζας τ ἀμ..... Ἐ τύτω παρεδο..... ὡς ἂ χρὴ ἀπιστεῖν τὸ δρομίνοις. ἐπὶ Θεὸς πάρεσι τῷ ἔργῳ ὡς μὴ ἀδύνατον ὂν..... ἔ Ἐ ἐπὶ πάντων τε.... ὠθοδοκίαν Ἐ..... φητὸς τινὶ συμβ..... ἐπεκράτησεν τὸ ὂν μή.

Ἐ'θητι μελαίνῃ] Ὅτι τὰς νεκρὰς οἱ παλαιοὶ μελαίνας στολὰς ἀμφιέννυσαν.

Ἔωλ] Τὸ ἄωλ λαμβάνεται καὶ ἐπὶ ἔ χθεσινῦ, καὶ ἐπὶ ἔ ἤδη διεφθορότος.

Ἐ'ς Κοπτὸν] Κοπτὸς πόλις Αἰγύπτ. ἐς ἣν φασι τὴν Ἶσιν ἀφικομένην Ὄσιρεν τ ἰδίν ἀναζητῆν. μαθέσαν δὲ αὐτὸν διεσπαράχθαι, τὰ μέλη ἑαυτῆς συναγῦσαν, παρ' ὃ καὶ Κοπτὸς ὀνομάσθη ἡ πόλις. ἐδίκνυτ δ καὶ ὁ τελόκαμπος τῆς ἐπιδημῦσιν αὐτόθι, ἀπισόν π τειχῶν πλῆθος, ὅσον ἐξ ἀνθρώπ κεφαλῆς εἰκάσαι. †

* Idem habet *Palaphatus de Incredibilibus* c. XXII. & *Tzetzes* Chil. I. c. 19.

† A Græculis hoc fictum, qui prius debuissent ostendere Isidem Græcè locutam

Εἰ Μακκᾶ] Ἀμφίλοχός τι ἀσύζυγον περὶ τὸ μικρὸν ὁ Μακκᾶς.

Mſ. in fol. Φιλοψευδὴς ἢ ἀπίστων. ὑδὲν ἀφ' ὧν ἔπος ταῦτα φασι.] ητοι ὑδὲν ἀφ' ὧν ὁ λόγος ὁν εἰρόμεν. [Κορίσκε πιὸς] † ὁ μὲν Κόρινθος μακρός τις ἀπομνημονεύει ἄνθρωπος, καὶ ὅπως ἂν καὶ γυναῖκα ἀγαγοιτο, μὴ ἂν ἐλέσθαι ἐγκαταβιῶναι αὐτῇ ἕως τὸν ἀφ' ὧν τὸ μέτωπον αὐτῆς φόβου. μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς σκεψαμένης τὸ ἄρθρον, ὁ δύνηται ἀνίχνας, καὶ οὕτω ἅπαντας ἐπαινέσαι, εἰ μὴ τῷ μορίῳ ἦν ἀνδρὸς καταψηφίσασθαι. καὶ ὅτου τὸν κρανίου ἦν χαμαὶ τότε γενέσθαι. ὁ δὲ Μαργίτης μακρὸς καὶ αὐτὸς τὰ κύμβαλα μετρῶν ἐπιχειρῶν. [καὶ ἦλθε φασὶν ὀκκρύσεις ἦλον] πυροιμία ἐπὶ τὸ ἀσυμφόροις ἀσύμφορος πεσεῖν, ὡσαυτῶ καὶ ἐπὶ τὸ ψεύδους τῷ λίνου λίνον σεσάπτειν εὕρη. [καρδαπίνας] καρδαπίνα τὸ τραχέα καὶ πολυτελὴς ὑποδήματα, ἃ καὶ δρόσυλλας φασί. [τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων] τοῦτο ἡ μήτιν εἶπεν, ἀλλ' ἐπειδὴ πρῶτος Δαίδαλος ἄγαλμα εἰργάσατο ἀφιστάμενος, τὸ ἀφ' αὑτῶ πάντων τεχνιτῶν συμβεβληκότα τὸ ποδὶ ἀποτελεῖσθαι, πάρεχε φύσιν ὡς τὰ τοῦ Δαιδάλου ἀγάλματα κινεῖσθαι αὐτόματα. [ἴωλος] τὸ ἔωλος λαμβάνει] καὶ ἐπὶ τοῦ χθεσινοῦ, ἢ ἐπὶ τοῦ ἤδη διεφθορότος. [ἐσθὴς ἡ μελαίνα] ὅτι οἱ παλαιοὶ τὰς νεκρὰς μελαίναις στολαῖς ἀμφίεννυσαν.

Ἱππίας ἢ Βαλανεῖον.

P. 354. Mſ. in 4. Τῶν σοφῶν ἐκείνης] Οὕτω καὶ Φακυλίδης φησί, Τὼ σοφίλω σοφὸς εὐρύνῃ, τέχνας δ' ἐμέτεχνος.

Περίνοια] Τέχνη μηχανική.

Mſ. in fol. Ἱππίας ἢ βαλανεῖον· ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις] τὸ δὲ Φακυλίδου, Τὼ σοφίαν σοφὸς εὐρύνῃ, τέχνας δ' ἐμέτεχνος. [καὶ Ἀρχιμήδεια] ὁ Ἀρχιμήδης ὁ ἐν Σικελίᾳ ὢν κατεσκεύασεν ἐκ χαλκοῦ πυροφόρα κράτηρα, ἅπερ ἀπηώρησεν ἀντικρὺ τῶν Συρακοσίων πόλεως μήκοθεν. εἶτ' ἀποτείλαντος τοῦ ἡλίου τοῦ σφενδαλίνου τοῖς κατόπτροις τὰς ἀκτῖνας ἐναναπλωμένας πρὸς τὸ ἥλιον, ἐξῆλθεν ἐξ αὐτῶν πῦρ καὶ ἔφθειρε τὰς τῶν ἀπίστων τοῦ στρατιῶν. [ἀφόδευε] ἀφοδεύει ὁ λάπαθος.

Προλαλιὰ ὁ Διόνυσος.

P. 359. Mſ. in 4. Εἰμβάδι] Εἴδος Ἰκριέως.

Ἕτερον ἢ πρόσωπον] Εἴδος Παιᾶνος.

Καὶ τὸ μὲν σύνθημα ἐμοὶ ἅπασι τὸ δοῦναι] Ἄνω τοὺς ὑποφαίνοντας ὅσον λάθοι ὁ εἶδος εἰκόνος τὸν Ἰκριέως. ἔδειξε καὶ τὸν Παιᾶνα· οὕτω δὲ ὀνομασὶ τὸν Σειληνὸν παιᾶνα. καινὸν τοῦτο, εἰ μήπω τις αὐτὸν εἶδε τὸν Σειληνὸν τοῦ Ἰκριέως.

Μὴ με κορυσσάσθαι] Μαίνεσθαι.

Mſ. in fol. Προλαλιὰ ὁ Διόνυσος· κῶρδακος.....] Εἶδος ἀσχημονοῦς καὶ αἰσχρᾶς ὀρχήσεως ὠνομασμένης πυρρίχης. [μίτρᾳ] μίτρᾳ ἢ ἐπὶ μετώπῳ ἄκρῳ χρυσοῦν ἔχουσα ψέλιον, δρόμος ἂν εἴη καὶ βασιλείας σύμ-

ceutam. Sed solent, etiam barbarorum nominum, Etymologias Græcas inᵉdere.

† Stulta hæc historia jam lecta est in altero Scholiasta, & quod mireris utrobique eadem planè erant menda, ut μάρειον pro μόριον, unde conjicere est utrumque ex eodem fonte hausisse.

σύμβολον. [ἀσφάραγος] μεγαλοκέφαλον. [ἐπισύξασπις] τρώσασπις. [πληρυθημένοι] σκαπανεῖς.

Προλαλιαὶ, ὁ Ἡρακλῆς.

P. 365. Mf. in 4. Ταῦτά με] Ἀντὶ τοῦ κῦ ταῦτα.

Τὸ ζῆρας] Εὐριπίδης.

Ὦ Τύϊε ποιητά] Τὸν Ἀνακρέοντα λέγει τὸ λυρικόν.

Ἱππολείδης] Παροιμία ὁ Φερεκράτης Ἱππολείδη, ἐπὶ τῶν μὴ πάνυ ἀκριβείαν ἡμῖν λεγομένη, ἀλλὰ κῦ τὸ σύνηθες φερόντων μεταχειριζομένων.

Περὶ τῆς ἠλέκτρας ἢ τῶν κύκνων.

P. 369. Mf. in 4. Ἀλλὰ μαρτύρομαι] Ἀντὶ τοῦ βεβαιοῦ.

Μίμας Ἐγκώμιον.

P. 372. Mf. in 4. Κανώπων καὶ ἐμπίδων] Ἕτερον κάνωψ ἐμπίδος. καί τοι Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς τὸν αὐτὸν φησὶ κώνωπας καὶ ἐμπίδας, ὡς Νεφέλαις.

Ταρβεῖν] Φοβεῖσθαι.

Mf. in fol. Μίμας ἐγκώμιον ἐμπίσι] ἐμπὶς ὁ ὡς τοῖς ὕδασι κάνωψ. ὁ δὲ κάνωψ εἶδος ζωδίου. [κρουνηδὸν.] κρουνηδὸν αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι. [πίσσιδας τὰς μίμας ποιεῖ] ὥσπερ ἡ αὐλὴ τοῖς ἐγκωμίοις ἐξεσφομένη μῆλα τὸν ἀφίστατο τοῦ δήμου λιπαρῶς, ὅτε δὴ καὶ αὐτὸς σὺν λύχνῳ, βωμολόχος, ὑδίποτ᾽ ἐφλυάρει καὶ λοιδόρησεν εἰς ἄνδρας τοὺς ἀγαθοὺς, ἀπ᾽ εἰς μίας.... [ἱριχιλιῶσι] ἢ φλυαρία ἀνδρὸς τὸ ἔργον ὡς τοῖς χιλίοις ἴσον.

Πρὸς τὸν ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον.

P. 378. Mf. in 4. Ὡς ἔοικε βιβλίων αἰτήσεις τινὰ, Λυκιανὲ, καὶ μὴ λαβὼν, κωλύσῃ τοῦτο διξιώμενος δι᾽ ἀλιῶν ἀμείψω αὐτόν.

Καὶ συμβόλους τὰς σίας] Ἀπὸ σιτήσεως τὸ σῖς σημαίνει τὰς ζητάς.

Ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος] Καλλιγράφοι ἔτοι γεγόνασιν ἄρεσιν.

Φλαύιος] Προσλαμβάνουσι.

Ἐλικῶνα μοι] Ὅρος ἔστι τῆς Μέσης Διαστέλλει λέγων.

Συλυρᾷ ἀνδρὶ καὶ δασεῖ] Ἔοικε Σύρος εἶναι ὁ βιβλιοκάπηλος ἔτος καὶ Δαμασκηνὸς, ὅσοι λόγοι τοῦ Λιβανίτου εἶναι.

Μυρίην ἀν᾽] Ποταμοὶ εἰσιν ἔτοι ἐκεῖ αὐτῇ τῇ κορυφῇ τοῦ Ἑλικῶνος ὁ δὲ Ἑλικὼν, ὅρος ἐστὶ Βοιώτιον, ἔπειτα τὰς τοῦ ποδὸς Θεσπιαὶ πόλις κατῴκηνται, ἐν᾽ ὁ Ἔρως, ὃν Ἀλκαμένης ἐξήργασται, ἵνα μισθόν τι ἐργάζηται. περὶ τοῦ Ἑλικῶνος δὲ φησι καὶ Ἡσίοδος νέμοντας Μούσας ἰδεῖν, καὶ τὴν ποιητικὴν σοφίαν λαβεῖν.

Καὶ ὑποβαλλόμενος αὐτὰ] Οὕτω γάρ φασι τὸ Μακεδόνικα Ἀλέξανδρον ἐπιγράψασθαι τοῖς Ὁμήρου ποιήμασιν.

Ἀγαθῷ ὄντι τούτῳ] Προσυπακουστέον τὸ χαίρειν ἔπειτα, τίνος ἂν ἀγαθοῦ χαίρειν, ἢ ἔπειτεν.

Ὁ Ἰσμηνίας] Ἰσμηνίας ἔστω καλούμενος καὶ αὐτὸς Κορίνθιος. καὶ αὐτὸς

τὸς ἱλπίσας, ὡς τ' ὁμωνυμίας εἰ καὶ τὰς αὐλὰς κλῆσαι τὸ Γ' σημεῖον, ὥζης αὐτοῦ τοῦ σώματος ἵστασθαι Γ' σημείας. ἰώνητον δ', ὃ μήτοι καὶ πολέων ἕ ἀπλπίσιν τετύχηκεν.

Ὁ δ' ἵππον κτῆσαι τὸν Μῆδον] Ἐπίσημον τοῦτο τῶν ἵππων ἐπὶ τῷ μηρῷ ἐγκεκομμένον παρὰ τῶν παλαιῶν, καὶ ἦσαν ἔτοι οἱ ἵπποι τῶν ὥζηνῶν, οἷς ἐπὶ ἕ μηρῷ τὸ παρόσημον κόππα τὸ στοιχεῖον, ἢ σίγμα, ἀφ' ὧν καὶ παρωνομάζοντο, ἀπὸ ἕ κόππα κοππατίαι, ἀπὸ ἢ ἕ σίγμα σιππόφοραι. Μῆδος ἦ ἵππων ὁ Νησαῖος· ἡ Νῆσος ἦ πεδίον Μηδείας, ὃ αἱ βασιλικαὶ ἱππηφοράδες νεμόμεναι τοῖς Μήδων βασιλεῦσιν ἵππους ἕτρεφον χιλιάδας πεντακοσίας ἦ, ἵπποι οἱ ὐκ Λαρίσσης τ' Θετταλίας, πύρα ἀπὸ τ' Κυπαιρῶν ὀνόμασαι.

Καὶ ὑπερπηδήσας μ' τ' ποταμὸν] Ταῦτα πάντα λέγει Ὅμηρος τ' Ἀχιλλέα ποιῆσαι.

Κόλλοπας ἐπικειμένῳ] Κόλλοπες οἱ παραλλήλοις τ' κιθαίρας, ἃς ἐκδίδονται αἱ ὑδραί.

Περὶ ποδὶ, δὴ σοι] Περὶ ποδὶ ἀντὶ τοῦ κῆ ποδὶ, πλησίον, ἐγγύς. ἢ ἀληθέστερον ἴσως, ὡς ποδὶ ἀντὶ καὶ ἀπὸ φρονίμου· ἐπεὶ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν σύνεσις φρόνησις ὡς τὰς ποδὰς ῥίπτοντας.

Κληρονομήσας] Κληρονομῶ σᾶ Ἀττικῶς.

Διαμνήσασθαι αὐτὸν] Ἐπεὶ καὶ ἐκεῖνος ὑπὸ τ' Κωῶν διεπάσθη.

Ἀ μοῦσα ἐξαίρετο τῷ Ὀρφεῖ] Καλλιόπης δ' τ' Μούσης μυθεύεται γενέσθαι τοῦτος.

Ἐκείνῳ μέρεται] Περὶ ἕ Περιχείρει λέγει.

Καὶ πρώλιν] Λέγεται καὶ ἅπαξ πρώλιν, ὡς ἐχρήσατο καὶ Πλάτωνος. Ὦ ἀθ' εἱπὼν καλὸν] Καινοπρεπὲς καὶ τοῦτο, ὡς ἀθ' εἱπὼν καλὸν τὸ δὲ κρεῖσσον ὡς ἀθ' καλὸν εἰπεῖν.

Καὶ ταῖς τίλφαις οἰκάσεις] Τίλφη ξωφύριόν τι τοῖς βιβλίοις ὡς ἐπίπαν σπόγγοις παφυκὸς, ἐπιμάλην κέκτηται ἴσχυν, ὡς τὸ μικρὰ κατοῦσι, λάμνην ἢ τίλιον· εἶτα τοῦτο ἐγχρίψαντο κονιορτὸν λεπτάλλοντα.

Οὐδέτερον ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία] Τὸ ἀδέτερον ἐπὶ δύο λαμβάνεται· πῶς δὲ τοῦτο εἰ μήτε ἔσφαλται τὰ τ' γραφῆς, καὶ ἀντὶ ἕ ἀχ' ἑτέρου, γέγραπται ἀδέτερον, ἢ ὑπτέθληται τὸ Ε ἕ σωδίσμῳ.

Καίτοι τὸ τῶν Μυσῶν] Ἀντὶ ἕ ὄμοιον τῇ παροιμίᾳ τῇ Ἀφροδισίᾳ χοιρὸς τὰ Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ἐρίσμαζε.

Σοφὸν γὰρ] Κατὰ μικρὸν γάρ ἐστιν ὁ Λυκιανὸς ἦν.

Οὐχὶ γε χύτραις λημῶντες] Χύτραις λημῶντες, ἀντὶ ἕ χύτραις ἴσως ἀδιαφόροντες λήμης.

Καὶ σὺ τοίνυν ἄλλῳ μὴ διηγοῦ] Καλῶς ἂν εἶχε τοῦ δυσχεραίνοντος τούτου μετασχεῖν, μὴ μόνον ἐν τῶν βιβλίων, ἀλλὰ πᾶσιν τοῖς βιβλιοθήκαις ἀξοῖκος Λυκιανῷ τοῦ παρόντος ἐπιδόσεως, ἢ τοιαύτης σφηκίας καθ' ἑαυτὸν κινήσας ἑνὸς ἐγκρατῆσαι βιβλίου.

Περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν διαβολῇ.

P. 595. Mf. in 4. Λίαν καλῶς] τὸ ὦδε παμμεγέθη ἔχον] Πεφιλοσόφηται ἕ Μίδᾳ τῇ δεχῇ κεχρημένῳ, καὶ ὑπὲρ τοῦ παίζειν μεγαλύνειν πεφιλημένῃ ἔχοντι· κατὰ πᾶσαν τ' δεχῆς αὐτοῦ ἐμυθολογησάν τινες ἕ χρυσ-

χαμέιων, ὡς ὅτε ἴχει ὁ Μίδας ὦτα. ἢ ὅτι μακρὰ ὦτα ἴχε. Ἀφ' οὗ καὶ τὰ μήκιστα χινόμμυα ἀκούε. ἢ ὅτι καὶ ὄνος τὸ ζῶον ἅπας δύσηκοον, ὡς καὶ τὸ λαοβενόντιον ψόφον αἰσθάνεσθαι. *

Θεοδότιον] Δηλονότι πραγμάτων τὴν ἐπανασταίσεως τῆς Θεοδότη.

Οὐ πάνυ φρενήρης πις ὢν] Σημειῶ πῶς τὸ κάρζα κεῖται.

Ἔαδι] Ἀντὶ τοῦ ἤρεσεν.

Δύο καρτυρῆσαι] Γραφέντων ὁ καρτύσας.

Ὁ ἀβεληγητὴς] Ἀντὶ τοῦ ὁ ἠρεμαῖος.

Μελαντείμων] Ἡ μετάνοια μελαντείμων.

Δικαίας καὶ ἀμερεῖς] Ἀντὶ τοῦ μέρος κρατικληφίας.

Φησὶ δὲ] Φωκυλίδης.

Ἀμφὶ μῦθοι ἀκέσας] Ἀπὶκὸς σολοικισμός.

Τῇ δ' ἀκμάσῃ ὀργῇ] Αὐτὸ πάντα ὁ φάσκων, Λυκιανέ.

Ἔνθα ὁ μὲ χρηὸς] Οἷον τοῦτο εἶπας ἀληθέσθον.

Ὑπολαμβάνοντις] Ἀντὶ τοῦ ὑποδεχόμενος.

Ὑπλήγης] Ὑπλῆξ ἀντὶ τοῦ τόπος μέγιστος λέγεται, ἀλλὰ καὶ ὁ σιδηρᾶς ὀχυός, ὃν νῦν λάμναν φασί.

Καὶ Στρατονίκη] Τῷ Σελεύκου Στρατονίκῃ λέγε, ἧς ὁ υἱὸς Σελεύκου Ἀντίοχος ἐρασθεὶς πείθει τὸν πατέρα ταύτης παραχωρησάσθαι τῷ υἱῷ. πείθει δὲ νόσῳ ἀλλοῖ καὶ εἰς αὐτὸ μεγίστως τὸ βιαιεῖν δίετον εἰς τὴν Στρατονίκην ἔρωτα, ὃν ἀμηχανίᾳ μὲν ὁ πατὴρ μεγίστου Σελεύκου Ἀφ' υἱὸν Ἀντίοχον, εἶτα σοφίᾳ δ' ἰατρῶν γνωσθεὶς δ' παραυτίκα τὴν νόσον ἔρωτος, ὑποξέσας ταύτης ὁ πατὴρ τῷ υἱῷ.

Λαθροδιὰ] Καινοπρεπὶς τὸ χρῆμα.

Ὅπ πολλάκις] Οἷον ἡδὺ πεῖς, Λυκίαινε, καὶ τὴν καρδίας ὥσπερ ἀλαθέσερα μέρα παρὰ πᾶσιν ὑπόνοιαν τῶν ἀληθῶν.

Πεπισσύμενα Ἀφροδίτῃ] Εἰς τὴν Γωσὴφ αἰνίπεσθαί μοι δοκεῖ.

Οὐ] Κακῶς σοι δοκεῖ, ὦ † ὠσμλωεῦ. ἡ γὰρ εἰς Γωσὴφ ὁ λόγος αἰνίπε, ἀλλ' εἰς Βελλεροφόντην, ὃς καὶ αὐτὸς παρόμοιον αὐτῇ πέπονθεν εἰς τὴν δὲ Προίτου γυναῖκα Ἀντειαν, ὡς φησὶν Ὅμηρος ἐν Ζ, καὶ τὴν χάριν ἀντιχαρίζεται αὐτὸς, ἡ πολὺ ἧττον τὸν ἐν μέσῳ Ἀφροδίτην.

Ὡὶ τῷ δεῖ Σειρίωσι μύθῳ κλίζαθ'] Οὐκοῦν τὸ δ' Ὀδυσσέως περὶ Σειρήνας, ἀληθεσικῶς λέγεται ἡμῖν αἰσθητῶς, ὡς φησὶν Ὅμηρος.

Φιλοπμίας ὑποκειμένου] Τὸ λόγιον τοῦτο ταύτην ὑποκειμένου ἀντὶ δ' Ἀφ' ταύτην Ἀφροδίτην αὐτῇ. ἐχθὲς δὲ ἐν ἀεὶ Θεμιστοκλέους Ἀριστείδης Ἀφ' οὗ αὐτῷ περσόντος. πυνθάνεσθαι Ἀριστείδης, βυλῇ, φησί, ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν Θεμιστοκλέους τὸν ἐχθρὸν ἀπολώμεθα, ἢ δὲ δοκῇ πάλιν αὐτὸν ἐπαινέντες ἀναλεγώμεθα.

Μ. in fol. Περὶ δὲ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν Ἀφροδίτῃ· ὦ σκότος] ἀντὶ δ' ἐπισκιάζουσα καὶ ἐπικρύπτουσα καὶ ἐπισκοτίουσα. ἄγνοια γὰρ ἡ νὺξ λέγεται. [ἐπιπτραμμένου] ἀντὶ δ' ἐπιτροπὸν τὸν κατὰ Φοινίκην χῶν. [κε-

* Similia legas apud laudatum jam Palæphatum.

† Sic clarè legitur in Mſ. Videtur hoc Scholion alterius esse Grammatici qui auctori præcedentis Scholii contradicat. Quid sit ὠσμλωεῦ plane ignoro, nisi forte legendum sit ἰρμανεῦ, i. interpres, quo nomine præcedentem Scholiastam appellaret hujus Scholii auctor.

[πεπρωπηκὼς] δηλονότι πεπαγμένον τ ἐπανακάμπτειν τῇ Θεοδότῃ. [κάρβα] λέγεται λίαν, μεγάλως. [φρενήρης] ὁ φρόνιμος. [ἔασδεν] ἔγνω ἤρεσεν. [ἱέρεφρον] λιπτὸν καὶ ἀμφαὲς ἱμάτιον ἢ πάντως πορφυροῦν. [τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιγράμμασι] τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιγράμμασι ᾠδοποιήσαντι, ὡς ὁ Μάγιστρος Συλοκάκης * λέγει. Λέοντα τ βασιλέα ὅτι ἐξεβάκχευε Θεοφάνης πολλὰ καὶ πεφυτιδη διεξιὼν σύντομα, ἵνα μὴ ἄκη, ἵνα μὴ εὐδοκιμοῖεν ψαθύμβροτοι. [τὸ ἀψίκορον] παρὰ ἄψ ὁ σημαίνει τ εὐθὺς καὶ τὸ κόρος, τ εὐθὺς κόρον λαμβάνον, καὶ ταχέως πληρούμενον. πανοσφιπὶς τὸ χῆμα. οἶδα γὰρ ὅπως τὸ κοινὸν καὶ κεχωμιλημένον.

Ψαθολογισὶς, ἡ παρὰ τῆς Δοπφορέδος.

P. 431. Mſ. in 4. Καὶ Γενετυλλίδων] Εἰς ἀφροδίσια σκῶψαι βυλόμενος τὸν κακοδαίμονα τύραννι, τοῖς τοιούτοις αὐτὸν ὀνόμασιν ἀρκῶσιν διέγνωκε. ἃ παρόδηλος τ αἰσχρῶς Ἀφροδίτης εἰσὶν ἐπίθετα.

Θάτερον τῶν πεντῶν] Κακῶς γὰρ τὸ θάτερον εἶπεν, ἐπεὶ μηδὲ ἡ εὐζηλία θάτερος, ἀλλ' ἄτερος. λέγεται γὰρ ὃ ὁ ἕτερος συναλειφθὲν ἄτερος λέγεται, καὶ ἄτερον ἡ αἰτιατικὴ. ἀεὶ γὰρ αὕτη τῇ εὐζηλίᾳ ἀκολουθεῖ. τὸ δὲ πεῖρων μιλωῶν, παρόδηλος βάσβαρον δυικὸν τ πεῖρω ἐπαχθόμενον. ἀσαώτως δύσφημον καὶ τὸ ἀπηνεμίᾳ. τίς γὰρ χρεία δ τερπτικῶν, μηδὲν πλέον δ τῶν δηλουμένων; τὸ δὲ τοιεκχόνευε, καὶ ἀδιόρθωτον. ἐπὶ χέσι μὲν ἐπίσταται ἡ Ἑλλαδικὴ χρῆσις, χύτραν δ ἐδέπαν ἐγκέκλεικε τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ, ὥσπερ ἐδὲ τὸ πέταμαι. ἐ γὰρ ἔστι πέτημι, ἀλλὰ πέτομαι βαρύτονον, ἀφ' ἧς πέτομαι ἴσως ἔντελεχείᾳ. ἔνθεν ἡ μετοχὴ πετόμενος, ὡς καὶ Πλάτων Εὐθύφρονι, τί δαὶ πτερόμενον καὶ διώκειν. πέζομαι δὲ, ἐδαμῶς, ἀλλ' ἡ ἄρα ἔπεζόμην, ὡς λέγει δ ἔπτημι, ὡς καὶ λέγει δ ἵημι λεχθεὶς ἂν ἵεμαι.

Ὁ πότι τῷ Τισίᾳ τῷ τέχνῳ] Τισίᾳ τύτῳ λέγει δ Κόρακος δ Σικελὸς μαθητὴς. τέχνῃ γὰρ ἡ τοιαύτη ἐ αὖθις καθαιρεθησόμενον καὶ, περισσότερα εἰρήσεται.

Ω' παιπάλημα] Παιπάλημα ὁ πάνυργος ἄνθρωπος κυρέως. ὁ ὡς ὄντως ἄλδηρον τοῖς κακοῖς συναλλεισμένον καὶ σωστεπεμμένον. τὸν δὲ τοῦτο βάλεται τῇ γλωσσαλγεῖ τύτῳ δηλῶν. ἀλλὰ τ ὑπὸ τ ἀνεπιδότου μισητέως, ὥσπερ ἄλδηρον ἐμφατεπεμμένον κίναιδος ἢ ὅτι ποιεῖ, ὅτι παλὼν, ὄντως τὸ τῷ αἰδῷ κινεῖν.

Mſ. in fol. Περὶ τ δοπφορέδος κῦ Τιμάρχου δοπφορέδα] δοπφορέδας ἡμέρας καὶ δοπφορέδας ἁπλῶς καλεῖσθαι τὰς σεσημειωμένας. πεφύκῃ δὲ ἡ λέξις δὸ ἱστορίας τοιάσδε. ἔθος ἦν τοῖς Ἀθηναίοις τὰς κακέργους κολαζομένους ἔξω φέρειν τ πόλεως καὶ διδόναι αὐτοῖς τὸ ἀπήκοσα δεῖπνον· ἐξῆγον γοῦν αὐτῶν δὸ πύλην σεσημειωμένην πυλῶν, καὶ σὺν δὸ τῶν σωφρόνων τοῖς ἄλλοις πολίταις, ἃς πύλας ἐκάλουν δοπφορέδας. [γεγονότερον] τραυώτερον. [τὸν Ἀελφορέδην] Ἀελφορέδης ὕστερον λοιδορεῖ-

* *Magiſtri* fuit ſumma dignitas in Aula Conſtantinopolitana, de qua Vid. *Meurſium* in Lexico Græco-barbaro. Quis autem hic Leo intelligatur, Thrax, Iſauricus, vel Copronymi filius, quærent quibus per otium licebit. Interea hinc liquet Scholiaſtam noſtrum ſaltem ante 1229 annos non vixiſſe, quandoquidem tum regnare cœpit Leo Thrax.

ρῶτας ἀεὶ γυναιξὶ συνῶν, κιθαρῳδὸς δὲ ὢν. Ἀ ελιτοφάνης, Ἀ ελφοῖδης ἐπὶ μὴν πατρὸς ἀλλὰ τοῦτο μὲ κ βάλις). Ἴσα δ᾽ ἐ μόνον πατρὸς, ἐ χαὶ ἀδ᾽ ἂν ἡδόμην, ἐδὲ πατέρα, ἀλλὰ κὴ σοφοξόρμητέ τι. τὴν χαρ αὐτῦ γλῶτταν αἰχρῶς ἦδεν. τυτέα τὸ αἰδῖον ἔ ἀνθρώπε κ τὸ αἰσχρόν. Ἀ ελφοῖδης γε Πολύμητος κ Οἰάνιχος ἀρρητοποιεῖ. κὴ πολυμητέται κ αὐτὴ καμαδῆτα ἐπ᾽ αἰσχρῆται. εἴ τις ἂν τοιῦτον ἄνδρα κὴ σφόδρα φυλάττοι), μήποτ᾽ ὀν ἔ αὐτῦ πίητη ποτηρίν. κὴ αὖδις, Ἀ ελφοῖδες πυῦται λαρῶν. [ἀνάπθοις ποσὶν] ἀνάπθοις ποσὶ, ἀντὶ ἔ ἀνατείμοις, κ χωλὸς τινὸς ᾠδηκεδῶς. πυροιμία ἐπὶ τ ἀμαθῶς ἐπί τινα ἔργα κὴ πράξεις ἀφικνυμένων. [βδιλυρία] αἰσχροποιία. [αὖτως] μαπίως. [ὁ χαρ σοφιςὴς] Τίμαρχος. [χεδιάζειν] ἤτοι χέδια λέγειν, τὰ μὴ μετὰ σκέψεως γινόμενα. [ἐπήμοις] ἐπῳδύτοις. [ἀφῆλιξ] πρεσβύτης. [ἡτιάσω] ἐμέμφω. [κύφωνα] κύφωσις ξύλα ἤτοι ἐπιτιθέμενα εἰς τὰς τινῶν τ κυφώσεις ὥσε μὴ ὀρθῶσιν * ἀναπύψαι. Ἀ ελτοφάνης Πλούτῳ, ὦ τύμπανον, ὦ κύφωσις ὦν ἀρήξετε. κύφων δὲ ἐν διτρμὸς ξύλινος ὃν οἱ μὲ κλοιὸν οἱ δὲ κηλοιὸν ὀνομάζυσι. ἔνθα κὴ ὁ ποτηρὸς ἄνθρωπος, κύφων πάσε) ἐ ἐπὶ πάντων δυσχερῶν κ ὀλεθρίων. κ κυφωσισμὸς ἐπὶ τ τιμωμένων. Ἀ ρχίλοχος δὲ, ἀντὶ ἔ κακὸν κ ὀλέθριον. εἴρη) κύφων ᾠδὴ τὸ ἀναγκάζειν τὰς δισμὰς κύφειν. ἐὰν δέ τις βραδυτέρως ὦν τὸ ὠν ἔ νόμιμον παρ᾽ ἡδὺν ποιήσητον, διδέδωκε τὸ κύφωνι τοὺς τῇ ὀχείᾳ ἡμερῶν κ᾽. ἐπῤῥιμμένον μέλιτι γυμνὸς κὴ γάλακτι, ἵνα ἡ μελίττιος ἐ μύσας δήπου. ἔ δὲ χρόνῳ διεδύθη κατὰ ῥημνῶν αὐλίων, γαλεὼ γυναικεῖαν ἐξελαλόησε. [νεανεύεται] νέα ἔργα ποιεῖ, πραπτίζει) καινὰ τολμᾷ ἐγκαυχᾶ). [ἔ Σπωπάς] Διογένης. [βοηπᾶν] σωωστάζειν. [Τριπορφύρῳ] Τελεφέρνῳ φρυγιόν ἐστι τ Ἀργείας ὕτω λεγόμενον. [τελγλάζειν] τελγλάζεται τόξα τελγόμενα. [δεύτερον] κακῶς τὸ δεύτερον εἶπε. [τὸ τελῶν μυσοῖν] τελῶν μίσοῖν ἐπιθήλως βάρβαροι. δύσκῦ ἔ τελῶν ἐπαγγελία. ἔστω πάλιν δύσφημον κ τὸ ἀπρεπές. τὶς γὸ χρεία ἔ τερπικῦ μεδὲν πλέον ἔ μὴ δηλῦν ; τὸ δέ τοι ἐκχόνευσι κὴ ἀδόρβητον, χύνω χαρ ὦν ἐπίτα) ἡ Ἐλληνικὴ χρῆσις. ἔστω ἔ δὴ τὸ πίτνημι. ὦ χαρ ἐπ πίτημι, ἴν᾽ ὦ πίτημαι, ὡς ἵστημι ἵσταμαι, ἀλλὰ πίτω. ἀφ᾽ ἔ πίτομαι ἴσως ἂν λεχθείη, ἔ ἐ μετοχὴ ὁ πιτόμενος ὡς ὁ Εὐθύφρονι Πλάτων, τί δὲ πετόμενόν τινα διώκεις. ὁ μὲν πίτομαι, ἀπὸ ἧ ἄεμι ἵπταμαι ὡς λάω ἔ ἵπταμαι ᾠδηκαλσίως τῇ ἵσταμαι. [Ἀ φάσεια] δαίμονα εἶναι λέγουσι τοῦτον τοῖς πάνυ μεγάλα ἐγκεκυχημένοις ὑπονομεῦσαι. [Τισίη] Τισίη λέγη ἔ κόρακος ἔ Σικελῆ μαθητῆ. πέχα χαρ τ τοιῦτον κὴ αὐτὸς κατασοφισθέντος τινὸς πρεσβύτου εἰργάσατο. [τῶν Καμπανέων] λέγεται ἐπὶ τῇ Καμπανίᾳ πόλει ἐξεκομίσθαι, ὁμώνυμον αὐτῇ. ὧν βυλομένοις Καμπανέοις μετοχετεῦσαι, ἔλεγεν ὁ Θεὸς μὴ κινεῖ Καμπανέους. οἱ ἔ ἔ θεῖ ᾠδηκέναστες ἐβλάβησαν, ὥθεν ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τ καθ᾽ ἑαυτῶν βλαβερῶς τὶ ποιεῖν μελλόντων. τὶς ἔ φασὶ φυτὸν δυσῶδες εἶναι τῶν Καμάρων. ἔ τὰς κλάδας ἀφεσεμένας ἀνδί-

* Erat in Mſ. prima duntaxat hujus vocis ſyllaba, ſed reliquas ex Suida ſupplevimus, indidémque quædam in ſequentibus manifeſtò corrupta emendavimus: utrobique enim res iiſdem verbis exprimebatur, exceptis pauculis, ut ex collatione ſatis liquebit. Superiora etiam de Ariphrade ex Suida emendata.

στρον ἄζειν. [τὸ παιπάλημα] παιπάλεμα· ὁ παντοῦργος ὥσθ' ἁπανταχοῦ κύρειος. ὁ ὡς ἀλλ' ἄλδυρον τοῖς κακοῖς συμπαλληλησμένον, καὶ συμπτερμμένον. οὗτος δὲ τοῦτο βάλλει δηλῶν, ἀλλὰ τὸν ὑπὸ ἀνυδρίας μισητίας ὥσπερ ἄλδυρον ἀλλ' ἀπτερμμένον. κίναιδος δέ τι ποιῶν, ὅτι πάσχων, ἀλλὰ τὸ τὴν αἰδῶ κινεῖν.

Περὶ τῆς οἴκης.

Pag. 450. Mſ. in 4. Ἀλίξανδρος μὲν ἐπῃνήκασιν] Ὅτι Ἀλίξανδρος τὸ τῆς Κύδνου λασπάμορον, ἢ μικρῶς ἡρώησεν, ὡς φησιν Ἀρίσταρχος. Στράβων δέ ὁ γεωγράφος ἱστορεῖ ἐφεῖ τῷ ποταμῷ Κύδνῳ, ὅτι λίαν ψυχρόν ἐστι καὶ παχυνδρὸν τῶν ζώων ἑάστην ἐμβαίνοντα τῷ ῥεύματι τούτῳ καὶ ἐγχρονίζοντα.

Τοῖς Ἀρσακίδαις] Ἀρσακίδας τοὺς Περσῶν φησὶ βασιλεῖς, ἀπὸ Ἀρσάκου τοῦ παλαιοτάτου τῶν γενῶν ἔλκοντας.

Καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμματα] Τὰς γραφὰς φησιν, ἃς τοὺς ζωγραφίας ὑφ' ὧν ἀνθέων καὶ φυτῶν μιμήματα εἴργασται, καὶ ἐπὶ τοιοῦτο ἄλλο.

Διολισθάνουσα τῶν κυμάτων] Ὡς καιναί σου αἱ ἀποδείξεις, λιπαναί.

Καὶ ὁ δὲ Ὁμήρου ῥήτωρ σκεῖνος] Εἰς Πάριν Ἀλίξανδρον, ὃς φησιν Ὅμηρος, Ἀλίξανδρον θεοειδῆ, ὁ λόγος φησί.

Τῶν Γοργόνων καὶ] Ὅτι αἱ Γοργόνιαι καλλαὶ καὶ δυμορφίαι ἐξισῶσαι οἱονεὶ ἀπιλίθωσι τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀντάνορος] Ὡς ἀπὸ τῆς ἀνδρείας, ἢ ἀντήνορος.

Μακρόβιοι.

P. 465. Mſ. in 4. Ὁ Σελεύκου] Εἰσὶ δὲ Σελεύκεια τὸ ἐπὶ Τίγριδι τῷ ποταμῷ.

Mſ. in fol. Μακρόβιοι. συμβαλεῖν] Ἀμφιρέαν· ναῦσαι. [σύνεγκον πολῶν ἴσα] πολεῖς εἰς τὰς Ἕλλησας ἀντὶ τοῦ Ἕλλη ἐστί. πολεῖ εἰς τοὺς ἄνδρας, ἀντὶ δὲ ἀνὴρ ἐστί. πολεῖ εἰς σύνεγκον ἴσα, ἀντὶ δὲ σύνεγκον ἴσα τῶν ἐστι. ὕπνος γὰρ φασιν οἱ Ἀττικοί. [καπέρριψε] ἐπλάδυνεν. [καπαχθεὶς] ξυνοδοχηθείς. [φῦκος] ψυδράκιον, ψόρος. [καὶ ἀπακαρίζειν] ἑαυτὸν λιμαῖ ἢ ἀγχόνῃ ἐξάγων. [ποτιμώμενον] ἀντιμώμενον, ποσκώμενον τὸ δυσφορῶν, καὶ τὸ μετὰ δείνα παθήσεως ἱκετεύων.

Διάλογος πρὸς Ἡσίοδον.

P. 486. Mſ. in 4. Εἰς ὃν καιρόν ποτε] Ὑστέρησις δὲ εἰς ὅτε ἄλλον καιρόν, ἵνα περιαλλᾷ τὸν λόγον ποιήσῃ, ὡς τὸ τοῦ εἰ καὶ Ἀλκμὴν ἄλλο. ὁπόταν οἱ ῥήτορες εἰ καὶ μὴ δὲ ἐν ἄλλο ὑστερήσῃς εἴπωσιν, ἐπὶ χρὴ Ἑρμογένη πιστεύειν.

Καὶ βδελλεῖν] Ἀμέλγειν. καὶ βδελλὸς τὸ ἀμολγεῖον.

Καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἴρηται σοι] Ἀντὶ δὲ ἀπλῶς εἶπεν καὶ κατ' ποιμενικὸν δύηθειαν.

Mſ. in fol. Διάλογος πρὸς Ἡσίοδον· ἔνθα] Θείῳ πνεύματι κινούμενα. [σὺν μὲν μοι] σὺν αὖθις ἐμοί. [βδέλλειν] ἀμέλγειν. [σκινδαλάμους] σκο-

σκινδάλαμοι τὰ τῶν ἡλάμων ἀποξύσματα ἢ σκόλοπες, ἢ ἐπιξεργασία τῶν ἀκελεῶν. σκινδαλαμᾶ τοῦτο γέ πῃ μὲ εὐθείας ὀξύνει. * σκινδαλάμους δὲ λιπτολογίας. Ἀνεσφάκης σὺ νεφέλαις, λόγον ἀκελεῶν σκινδαλάμους μοῦσαν. [καπνιζῆσι] κινοῦσι. [ἡπάλᾳ] ῥιγοπύρᾳ.

Πλοῖον ἢ δύχαι.

P. 490. Mſ. in 4. Οὐκ ἰωλίζειν] Κρᾶσις ᾱ ω καὶ ᾱ ε εἰς τὸ ω ᾱ ἰῶ καὶ ᾱ ἕλκειν.

Τῶν κεραιάκων ἐπειλημμένον] Τὰ νῦν κάρεα λεγόμενα ἀπὸ τοῦ ναυπηγοῦ ἃ καὶ κέλυκας καλοῦσιν οἱ παλαιοί.

Τῷ ἰσῷ τὸ παρόσειον] Τὸ καρχήσιον.

Καί τοι τὰς αὐτὰ μὴ γὸ σκηνῆσις εἰπεῖν] Ὡς μόνα ἀπαρρήτα ὄντα τοῦ τὰ μυσήματα ἀμυήτων ἐξειπεῖν. τοῦτο δὲ αὐτὸ ἀποκλείοντος φασὶν ὡς οὐκ ἐξὸν σοι ἀδὴν ὧδε ἡμᾶς ἔχειν ἀπόρρητον, εἶμα κᾷ ἃ δεῖ τοῖς ἄλλοις ἀποκρύπτειν ἀνακινδυνεύσαι, τι ὧδε ἡμᾶς σκιρτᾶν καθίστᾳ, μεμνήμεθα γὸ καὶ αὐτοὶ, καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῆ πραγῳδῶν, ὧδε οἰκεῖον χορὸν ἐρεῖς.

Πρὸς ᾱ λαχιστὸν τις λοκίζοιθ] Ναυλικῷ.

Καὶ ἐς Αἴγινων] Ἑορτὴ τῦ Αἰγίνη.

Ὑπερμοιζᾶς γὸ] Λέγει τοῦτο ἐπὶ τῶ ἀπὸ τῦ ἄγαν πενίας ὀξαμένων πλυτεῖν, ἐπεὶ καθαρόν γε τὶς συνήθεια τῶν ἱματίων καὶ ὑπεργελᾶν, ὅθεν καὶ ὑπερμοιζᾶν λέγει ὡς μὴ πάλιον μοῖζαν ὧδε ᾱ ἡμπερκᾶθ, τοιοῦτο καὶ τὸ ἐπιφερόμενον ἔπαξε λόγον καὶ αὐτὸ ἐπὶ τῦ κυφῶς φερομένων καὶ ἀλαζονευόντων φησὶ τὸ μηδὲ εἰς τὸ κάλπον πλύνειν, ὃς καὶ λέγε τοῦτο ἡ συνήθεια μακροπλύτας σκωπτικῶς ὀνομάζῃ.

Καὶ νεκρὸν ἄλλο παιδίον] Μελικέρτᾳ φησὶ τὸ τῦ Ἰνῶς παῖδα, ἐπιδιώκειν ᾱ Ἀθάμαντᾳ αὐτόν.

Οὐ σκύφον ἀλλὰ σισύφιόν τι βάρος] Τῷ γὰρ Σισύφῳ πέτρον οὐ ἄδει ἀπολιζάνειν ὁ μῦθος ποιεῖ.

Οἷνος ᾱ ἐξ Ἰταλίας] Οὐ φαλέρνον φασί. τὸ κάτω ᾱ Ἰσπανίας τὸ ὧδε τὰ Γάδειρα λέγε. πολλὰ γὸ ὠφέλησεν ἰσχύσαντα περὶ τὴν ἐκπαίδευσιν, ἰσχύσας φερνύσης δὲ κᾷ τῶν ἄλλων θαλάσσαν, ἀλλὰ πολλῷ καὶ τῷ μεγάθη καὶ τῷ λίαν τὰς ἄλλας παρευδοκιμᾶσας.

Πρὸς τὸ ἐφίππιον] Τῶν ἀστρόλων φησὶν, ἤτοι τῶν ἑφεσείδα, ὧν νῦν σίλλαν φασί.

Ἀντίπυργον πυὰ ἔασον] Ἀλεξάνδρᾳ τοῦτο τὸ ἑφεσίας, καὶκεῖνο γὸ πεφυσιώμενον τὸν Ἑλλήσποντον, ἐπὶ τῆς Εὐρώπης Ἀντίπυργον αὐτὸ αὐτῷ καπελείπῃ.

Ἐξάδιον γὸ οἶμαί σοι] Ἐξ ᾱδίων, εἴρηθ γὸ ἤδη αὐτοῖς ὁπόσων σιδίων ἀπέχει ἂν ἀφικομένῳ ἡ κενὴ μακεδία.

Παρεγκεκινηκόζα τῷ γνώμῳ] Οἷον μωραίνουζα.

Τῷ ἀριστερᾷ πεφορτισμένον] Ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς δακτυλιοφορεῖσι.

Mſ. in fol. Πλοῖον ἢ δύχαι· ἡλάμην.] ἡλάμη καὶ ἥλαμος, οἶκος ἢ κριτῶν. [σόδδικος] Σημειῶ τὸ σόδδικος, ἀντὶ ᾱ σοδδικιμένον.

[κρά-

* Videtur hic omiſſum quod extat apud Suidam: ἢ ᾱ τ' πλαγίαν παρεξύνει.

[κρώβυλος] κρώβυλος· εἶδος πλέγματος· ἢ σχῆμα, ὅταν ἐπιστρέψωσιν εἰς ἑαυτὴν κατωτέρω. [κόμμι] κόμμι. ὀρθὸν ξύλον. λέγεται δὲ καὶ κίονος [κίονα μακρείαν] τὸ ἀπὸ μεσόνου καὶ δημειείου τείνοντα. οἷον ἐγκαρσίων δύο μία, οἷον καὶ δυεῖν σύντα κίονα μακρείαν ὡς παλαιοὶ κατεφήμισαν.

Μύρτον καὶ Παμφίλος καὶ Δωρίς.

P. 515. Mſ. in 4. Ὁ Ἀλωπεκῆθεν] Δῆμος ἐστὶ Ἀντιοχίδος φυλῆς. δῆμος Ἀττικὸς ἡ Ἀλωπεκίς.

Φίλιννα καὶ ἡ μητὴρ.

Καταλιπεῖν] Αὐτὸν ἀπελθεῖν εἰς τὸ Λαμπτρεῖον καὶ ἐξεβαλεῖν ἑαυτόν. αὐτὸν ἢ ἀπαίτησας τοῦτο γενόμενον. ἀλλ' ὅτε ἡ νυκτὸς εἶμεν συνεκβυδὲς μετ' αὐτὸ κατελιπεῖν.

Δώριον καὶ Μυρτάλη.

Ὦ Διοσκόρω] Ὡς ναύτης τὸν Διοσκόρους καλεῖ. ὅτοι γὰρ σωτῆρες βλέπονται τοῖς πλέουσι.

Δάπιδες] Τάπητες. ἐκ τοῦ τὸ δαπίδιον ῥάπτουσι.

Κρωβύλη καὶ Κόρινναι.

Ἀθάστια] Ἀθάσταλα λέγουσι δυσμενῆ οἷον τοῖς πάνυ μεγάλα ἐγκαλωχωμένοις ὑποτεμισῶσιν.

Μυσάριον καὶ ἡ μητὴρ.

Σήμερον Ἀλᾶσι ἐσὶ] Ἀλᾶσι, ἑορτή ἐστιν Ἀθήνησιν μυσήρια τελούσης, Δήμητρος καὶ Κόρης καὶ Διονύσου, ἐπὶ τῇ τομῇ τῆς ἀμπέλου καὶ τῇ χαρᾷ δ' οἶνος, καὶ τῶν ἄλλων καρπῶν. Φιλόχορος ὁ φησὶ συνεορτάζειν ἀπὸ δὲ τότε ἀνθρώπους τοὺς διατρίβοντας περὶ τοὺς ἄλως ποιῆσαι.

Συμβολὴ] Ὁ ἔρανος.

Παννυχὶς, Δορκὰς, Φιλόσοφος, καὶ Πολέμων.

Διμοιρείτης ὢν] Διμοιρείτης, τούτῳ ἴσιστι τὸ τελοῦσιν ἀποδιδόασιν, ἐπειδὴ τῶν δίμοιρον ἐσὶ τῆς δραχμῆς. ὁ δὲ τοῦτο λαμβάνων τριτάτης διμοιρείτης ἐλέγετο. ἐπὶ δέ τις καὶ τριπλασίαν λαχὼν ὡς ὁ λοχαγὸς, ἀφ' τοῦ παρ' ἄλλης τριπάτης δύο μέρος λαμβάνειν. οἱ δὲ διμοιρείτης καὶ ἡμιλοχίτης τοῦτό φασι. καὶ διμοιρείτης καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ ἄρχων τῆς διμοιρείας, καὶ ἡμιλοχίας.

Γόεσσα, καὶ Πυθιὰς, καὶ Λυσίας.

Θείγγει] Θείγγει ἐπικοίμῳ· λίθος τοῖς ἐξοχαῖς τῶν οἴκων.

Τὴν Πανήμου] Πάνημος, τὸ πανδημοδέκμιον καὶ ὑπάρχει· τόπος ἐπιτῶσι τοῖς θεοῖς.

Περὶ τῆς Περεχείνης τελευτῆς.

P. 559. Mſ. in 4. Τὸν μὲν πολιτικὸν εἶδον] Οὐχ' ὅτι πανταχοῦ ἐν Πο-

ρι-

ρεχῆν@· ; ἀλλ' οὐ τοῦτο ποιητὴν τὸν αὐτὸν κριτήν. ἀλλ' ἐπειδὴ τραγικόν τι πρᾶγμα διέπραξεν μεγάλης συμφορᾶς αἴτιον ἑαυτῷ, καὶ οἷα οἱ τραγῳδιοποιοὶ χρῆσθαι· ἀλλ' οὐ τοῦτο καὶ ἀλεξανδρῆς ἐμνημόνευσεν σκηνικὸν πρᾶγμα@·, καὶ αὐτὸν ποιητὴν εἶπεν, ὡς τοιαύτης τραγῳδίας εἰσηγησάμ.

Διέφυγα, ῥαφανίδι] Τὰς μοιχὰς γὰρ τοιαύτῃ ἀποτίνειν τοῖς πλησίοις ἔθος ποιεῖν. ἐπὰν γὰρ ἁλῶσι μετὰ πολλὰς τὰς ἄλλας, πλυνθεῖσαι, ῥαφανίδα τῇ πυγῇ διοιχῆ πάνυ ἀδρὰν ἐνεῖραι.

Θαυμαστὴν σοφίαν τῆ Χρισιππῶν] Θαυμαστὴ μὲν ἦν, ὦ μιαρὲ, καὶ πάντως ἐπίκεινα ἀνθρώπ@. εἰ καὶ σοὶ τοφλῷ δοκεῖ καὶ ἀλαζόνι τὸ πλάλ@ αὐτῆς ἀνεπίσκεπτον καὶ ἀθέατον.

Σέβεσι τὸν ἄληθη θεὸν] Τὸν ἀληθῆ θεὸν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον. τὸν δὲ ψευδῆ, ὦ λῆρε, ποιητήν.

Τὰς Ἑλληνικὰς ἀπαρχήσας)] Μιαιφόν κεφαλὴν, ὡς ἐπὶ βρυχί@ ἀετὸς καὶ ταύρους καὶ χρυσᾶς θυσίας καὶ ὕρμον ἀξίως, καὶ μὴ καὶ τ ἄλλον ὄγκον τοσοῦτος λῆρον ἐπὶ τ Ἑλληνικῶν θεῶν, οὗν τὰς τοιαύτας ἐπ ἀξίας φῆς ποιεῖσθαι.

Τὸν δ ἀσκληπιὸν ἐμέ] Οἷα ληρεῖς, ὦ κυπέρητα, κατὰ δὲ συπῆρ@ Χρισὲ ; ὃς καὶ τάτε ἴσκει, ἀθανάτῳ σε δεσπόσαι κολάσει, ὡς δεσμώτην, καὶ τὸ ὑμέτερον ἀφανίσειν@. ὦ τ ἀπείρατα συγχύσεως καὶ βδελυρίας πάσης γεμούσης δυτερημελίας, μιαρὲ, καὶ ἀκάθαρτε, ἀλλότριε τ ζωῆς, καὶ μέτοχε τ αἰωνίε κολάσεως!

Τῶν Παριανῶν Πόλις] Παριανὸς ὡς ἔοικεν Περιηγῖν@, ἀπὸ Πάρε τ νήσε.

Εἶτε τῆς πόλεως ἀπαρχεσθέντος] Καὶ πῶς οἱ πολεμολόγοι Περιηγῆ@ οὐκ ἀπεικάθη δεῖ τῶν Παριανῶν τῆς πολεμικτονίας, ἀπαιτεμένων δὲ ἀπὸ τὸν πολεμονίαν, ὡς ἔφης, ἀφεμένων τούτοις ἀρχῶν ; ἀλλ' εἰς πάντας συκοφαντῆς πάσης ἀρετῆς σκῶπ@, καὶ ἀβασκόλ@.

Καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ] Βᾶρον ἢ Μάρκον Ἀντωνῖνον, οἶμαι, λέγ.

Τῶν τοῦ Μουσείου] Κυνικοὶ καὶ ὗτοι, ἢ καὶ ἄλλως φιλόσοφοι ἐλέγχειν ἔργον πεποιημένοι. Ἐπίκτητον μὲν, Στωϊκὸν οἶδα. Δίωνα δὲ τὸν Πρυσαέα, ᾧ καὶ ἐπάπτωκε ὁ Χρυσόστομος, ὃς καὶ λόγως ἐκδίδωκε ἰκανῶς σπουδαίως τοῦ ὅτι καὶ πάντοίας ὠφελείας μεστὸς.

Ὁ ἐκ Παταρῶν δᾶδα ἔχων] Τὸν Θεαγένη λέγ. ἐκ Παταρῶν δὲ ἦ Πιλαποπήσαν.

Τὸν κακοδαίμον@ Πρωτέως ἐχάσθη] Πρωτεὺς μὲ πάλαι καὶ συγγραφεὺς, εἰ καὶ ψυχρὸς τῇ συγγραφῇ, ὅτι τὸν βίον ἀπέλιπεν. εἰ δὲ τὶς δὲ τρόπε ἀγαπᾷ), λέγει μὲ ἐμπεριδεσέμβριον, ὅτι σοφιστὴν ἐκαινούργει, τοῖς ὕθλοις δὲ καὶ μανθολογίαις τοῦτον ἐπαθανάτιζε ;

Δεσπότας.

P. 591. Mſ. in 4. Ἐ'ντεῦ ἐκ τ ἀπάντων] Τὰς ἐντεῦ λεγομένας σοφὰς. Πτολεμαῖον, Βίωνα, Θάλητα, Περίανδρον, Κλεόβουλον, Χίλωνα, Σόλωνα.

Καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου] Ἐκ Σάμου, Πυθαγόραν τ Μνησάρχου. ἐξ Ἐφέ-

καὶ Ἡρακλειτον. ἐξ Ἀβδήρων Δημόκριτον. ἄμφω ὃ φυσικῷ φιλοσόφω ἤσην.

Τὸν Γναθωνίδην] Κολάκων οἱ θεραπεύοντες ὅτοι.

Μᾶς. in fol. Δρεπάτην· τὸν ὁπισθόδομον] ὁπισθόδομος μέρος τοῦ ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηναίων, ἔνθα ἦν τὸ ταμιεῖον ὁπίσθιον τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰ χρήματα. [ἔστιν οὖν τῶν ἀπάντων] οἱ ἴσα ὅτοι. Πιττακὸς. Βίας. Θαλῆς. Περίανδρος. Κλεόβουλος. Χίλων. Σόλων. οὗτος Σάμιος Πυθαγόρας. ἐξ Ἐφέσου Ἡρακλειτος. ἐξ Ἀβδήρων. * [ἢ ἄλλου] Ἡρακλειτον. [ἄλλου] Δημόκριτον. [ἀμυδροῦ] ἀφανοῦς, σκοτεινοῦ. [ἀποσταμένης] ἀκαθαιρόνιτος. [φόφορος] φόφορος, χρήσιμος, οἰκεῖα, ἁρμόδια, ἐπιτήδεια. [γλίχεται] παπαίνας. [ἱπαμῶν] ἀναίσχυντον [ἐς χρημαπισμὸν] ἐς τὸν τῶν χρημάτων σύλλογον. [χρηματίζεται] χρήματα συλλέγειν. [κλαυσέον] πιμωρητέον. [αὐτοκράτορα] βασιλέα. [μέτρῳ] ζητοῦμεν. [λεοντῷ] τετράγωνον λίθῳ.

Τὰ πρὸς Κρόνον.

P. 606. Μᾶς. in 4. Ἔγωγε ἂν ὡς ὀρχίζεται] Τὸ ἑξῆς ἔγωγε ἂν ἐρωτήσας ὡς ὀρχίζεται γοῦν ἐφέστο μοι.

Ὁπότε ἡ χὼν ἱπίχει] Χειμῶνος καὶ τὰ Κρόνια ἤγετο.

Νόμοι Συμποτικοί.

Ὁπόταν τὸ σταχεῖον ἐξάπτωσι ἢ] Τῷ λύχνῳ τὸ ἀκτίνος ἢ ἡλίκος τῶν σταφυλῶν θεραφομένῳ λέγει σκώπτων, ὅτι γὰρ αὐτῷ σταχεῖον σκάλλω.

Ἐπίσολαι] Κρητικαί.

Ὡς ὃ νῦν ἔχομεν] Ἐπὶ τῶν μικροῖς μεγάλως χαιρόντων ἢ παροιμία.

Οἱ σφηνοπώγωνες] Σφηνοπώγωνες οὐ καμφθέλα δύο εἰσὶν ὁ μὲν ἰλαδήτης, ὁ δὲ οἰκέτης. ὁ μὲν ἰλαδήτης ἀπαφλαστίας ὄφρυς ἀνεσπασμένος, ὀξυχάνης. ὁ δὲ οἰκέτης ἀκμῆς καὶ ὄγκου ἔχει ὑψηλοῦ καὶ πλατοῦ κεκλασμένου· οὐ θεραφῶν ξανθός, τραχὺς, ἐρυθρὸς, πτέρνην ἀγκάλας.

Κρόνος πλησίος χαίρειν.

Φύτλα κατατέτακται] Φύτλα ἐπὶ τῶν ταχέως ἀποθαμεῖν πάντων.

Οἱ πλήσιοι τῷ Κρόνῳ χαίρειν.

Ὀργὴν καὶ μίσος] Ἤτοι παροιδὸς ἢ ὅστε ἥπτεσθαι.

Μᾶς. in fol. Κρεμασσόλων Ἱερῶν· ἀρπῶ] θρεπτίλλω. [ἑαυτὸν ὃς] εἰκὼν αὐτοῦ. [σκόμμα] σύνεχον. [βάκηλος] βάκηλος μέγας μὲν, ἀσελγὴς δὲ καὶ γοναικώδης. σύνεχης. ἀπόκοπος. [Νόμοι] πρῶτοι γαμικὸς, τρυφῶν, διφθερσίαν, πέρνην. [Ἐπίσολαι Κρητικαί. ἐμβάπτει] τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τὰς πλοδὰς ἵνα φανῶσι μακρότεροι. [ἰφαλληρίδων] πορφυρῶν χλαμύδων. [χρίσκει] ἄδεις μίτρᾳ. [σπεῦν] σκωλήκων [κοπίσι καὶ κίσαις] κίση καὶ κίσις, ὄκνη, ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ βρώματα κεῖται καὶ ἱμάτια. πικὸ τ' ἀντὶ τοῦ θ. κλοθῶ γὰρ, οἱ δὲ πτεραγώνως κιεῖν ἱπεκτήναντο πρὸς ἀνδρῶν ὑπόδυσιν. [τῇ λοπαδὶ παραμείβεται.] Γράφεται ἐπιβάλλομαι, τῇ λοπαδὶ δηλονότι, ἢ τῷ πίνακι. [αἰσχυμίαν] αἰσχύμῃ

* Hic omissum Δημόκριτον.

μὴ εἶναι. [ἀπὸ δὲ γλαῦκας διαβρύγνυας] ἀποτύλαγμα τὸ σκωφυλῆς πρὸς παιδιάν. [τὸ τι ἄλλαιτο] ἄλλας εἶδος ἕτερον σκυλασμένον, καὶ ἀλλοτινὸς ὁ παῦτα πωλῶν. [φίλαυτος] ὁ κενόδοξος· ὁ ἑαυτὸν δηλονότι φιλῶν καὶ πάντα πρᾶττων ἑαυτοῦ χάριν. [Κρόνος ἐμοὶ τῷ πρωτοτόκῳ χαίρειν. βλακόδυσις] μαλακιώδεις. [κορυδοποπάσσω] μορύσσω. [ποτνιῶ] ποτνιᾶσαι, δυσκολεῖν μετ' οἰμωγῆς, ἐπικαλεῖν τὰς Θεὰς, δυσφορεῖν, ἀνιᾶσαι. [κορηβαρῶντες τῷ κεφαλῇ] βαρύμοροι ἀπὸ μέθης εἶναι. [Κρόνῳ πλησίοις χαίρειν. ἔναγχος] πρὸ ὀλίγου. [κρατερεύσασθαι] λοιδορεῖν. [φιλοτησίας] φιλικὰς δεξιώσεις. [φιλοφρεσύνας] δεξιώσεσιν, ἢ ἀσπασμοῖς. [εἰ μύοντες] κεκμυόντες, τυφόμενοι ὀφθαλμοὺς κλείοντες. [σαπέρδω] ὑπὸ αἰ ἀφῦαι κολάμοις διυπερμένων καὶ πεπελχυδμένων σαπέρδαι λέγονται. ἢ παῦεται τεμάχη ἀγόνης * Παφλαγόνες φασί. [οἱ πλησίοι τῷ Κρόνῳ χαίρειν. Γαστρίζας.] γαστρίζας, λαιμάργους τρόφιας, ἢ ὑπὲρ τοῦ χρείαν γαστριμαργεῖν.

Συμπόσιον, ἢ Λαπίθαι.

P. 633. Mſ. in. 4. Συμπόσιον] Ἡ Λαπίθαι ἐπιγέγραπται. ἐφ' ὑμῖν γὰρ τὸ πολέμου τοῖς ἐπὶ δὲ γάμοις δὲ Πειρίθου τετελεσμένοις, κἀκεῖ γὰρ οἱ Κένταυροι μεθυσθέντες, εἶτα περὶ τῆς Λαπιθῶν γυναικὸς ὑβριστικῶς ἐπιθέμενοι, μέχρι τραυμάτων καὶ φόνων προὐχώρησαν. ἀφ' ἧς καὶ ὡς πόλεμος προὔβησεν ἄσπονδος. τὸ Λαπίθαι γὰρ τοὺς γάμους ἐπετέλουν, σκάλεσε πρὸς τὸ Λαπίθας, καὶ πρὸς τὸ Κενταύρους, εἰς ὃ τὸ Κενταύρων ὁ Εὐρυτίων μεθυσθεὶς, τῷ νύμφῃ ἐβιάσατο. κρατήσαντες δὲ αὐτοῦ οἱ Λαπίθαι, ἀπέτεμον αὐτοῦ τῷ ῥῖνα καὶ τὰ ὦτα. καὶ ἐπ' τούτῳ συνεχρονήθη Λαπίθαις καὶ Κενταύροις.

Καὶ ἀναμνησθῆναι] Δεξιώσασθαι κέχρηται τούτῳ ἀπὸ τοῦ πολέμου ἐπὶ τοῦ φιλοφρονεῖσθαι ὑστέροις μεταβαλών. ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ πολέμου ἔξω φασὶ βέλος, τὸν ἀπίστρεπτον τυγχάνουσι βολῆς. ὑστεροῦσι δὲ ἐπειδὴ οὐ τῇ ἐσπερᾷ πόλεμος μεθύουσιν συνεφέρετο. εἶτα τάκεῖ γεγενημένα διηγεῖται καθ' ἡσυχίαν πρᾴως ἤκουτο, παίζων φησὶ ὅτι διηγεῖται ἡμῖν φιλοφρόνως ὑπὲρ ἐδέδοκτο ἀπὸ δειπνίμβρου τοῦ παροινήσαντος. ἔξω γὰρ τυγχάνομεν ὄντες δὲ χρεισιῶν πολέμων καὶ τοῦ οἰκεῖ παρουσίας.

Καὶ πολλοὶ τῶν ἑωλοκρασίαν] ἰωνικῶς συνέπιον ἀλλήλοις πρὸς Ἀθηναίους οἱ νέοι, ἐπὶ τοῦ κρατεῖν εἶναι ἐπὶ τοῦ. καὶ εἶπε σκωπτόμενος καὶ πρὸς τὸν ἴδιον κρατῆρα, πρὸς ᾧ τὸ αὐτοῦ κεφαλῆς ἐξέχειτο, καὶ ἐκμαλάττετο τοῦτο ἑωλοκρασίαν. ἔωλον γὰρ τὸ χθεσινόν. ἔφηται δὲ σύνταξις μεταφορικῶς, ἀπὸ δὲ ὕδατος.

Ἀμυσὶ] Ἀπὸ δὲ μύσου καὶ κλείσαι τὸ στόμα.

Μηδὲν πρὸς ὀργὴν] Τὸ μηδὲν ὡς ὀργὴν καὶ τὸ ἀλλ' ὅπως μὴ ὡς πολλὰς ἐρεῖς. τὰ δύο κῶλα ἐλλείπουσι τὸ αὐτοπαθῶν ῥημάτων κατ' ἴδιος ἀπλικὸν. τὸ μὲν πρῶτον, τὸ χρῆσις ἐμοὶ καὶ. τὸ δὲ τὸ σκόπει.

Καὶ παλαίσω καλῶσιν] Μάχωμαι.

Ὁ λαβύρινθος] Λαβύρινθος ἦν οἴκημα σκολιόπορον. καὶ ἐπειδὴ σκολιὸς ἦν ὁ τοῦ ζητήσοντος, ἀφ' τοῦτο ἐπεκλήθη λαβύρινθος.

Αἱ

* Ita clarè legebatur in Scholiaſte noſtro. Etymologici magni Auctor habet ἰέναι.

Αἱ γυναῖκες] Σημειοῦ ὅτι ἐπὶ τῶ γάμων οἱ παλαιοὶ τὰς γυναῖκας ἐπὶ μίας τραπέζης τοῖς ἀνδράσι συνεσθίειν, καὶ ἀπαρχεσθαι αὐτὰς συνάθλιζον τῶν ἀνδρῶν, ὅπερ ὐ σημεῖον.

Ἐνεδιαίζετο] Ἠμφισβητεῖτο.

Τοῖν Ἀνάκτοιν] Τῶν Διοσκούρων. Ἄνακτας γὰρ ἔλεγον αὐτοὺς, καὶ Ἀνάκτεια τὰ ἱερὰ αὐτῶν.

Χυτρὶς] Ζωμὶς.

Καὶ πίμπλα] πλακοῦντας.

Καὶ κρομυκίας] Ἀρτύματα.

Ἐκ φθειροπῆς] Ἀπὸ ὑψηλοτέρου τόπου.

Ὅ, τι] Οὐκ αἰτιολογικὸς σύνδεσμος τὸ ὅτι, ἀλλ' ἀναφορικὸν ἄρθρον τὸ ὁ. τὸ, τί περίεργον ἀόρατον, ἀπίκια ἴδῃ.

Ὑποτονθορύζοντες] Ὑπογογγίζοντες.

Τὸν Ἀλκιβιάδην βάλω] Ὁ ποιητὴς ἐπὶ Μενελάῳ βαλὼ τὴν μάχην εἶπεν. ὁ Λυκιακὸς δὲ παρόδιον αὐτὸ δύσκριτος ἐπὶ τῷ Ἀλκιβιάδῃ, λέγει βοὴν τὴν κραυγὴν ἀβοὴν δὲ ἐντεῦθεν ἀλλὰ βόλω ὁ ἐστι κραυκλικὸν καὶ θορυβῶδη. ὃν καὶ λέξ τῶν ἐκπομπῶν παρίστησι κραυκτικὸν ἐπιθυμεῖν.

Τῷ φάλῳ] Φάλῳ ἐγκύβῳ τῶν Κενταύρων εἰς. παρ' ᾧ ἐξενοδοχήθη Ἡρακλῆς.

Περιεσοβεῖτο ἡ αὐλὶς] Ἐκινεῖτο, ἐφερφέρετο.

Ἐν τοσούτῳ] Ἀντὶ τοῦ μεταξὺ, ἢ αὐτὶ τοῦ ὡς ὅτι πολλὰ ἐγένετο.

Παῖς ὠμωλεῖτο] Γράφεται καὶ κωλεῖτο.

Ὀρεσκόμοι] Τὸν ἐπιμελούμενον τῶν ὀρέων.

Προσπίνουσι] Σκώπτει τὴν σύνταξιν, προσπίνουσι Ἡρακλεῖ λέγοντα. ἢ νῦν ἀρχοικικῶς φαμὲν εἰς τὸν πρεσβεῖον τοῦτο, ἢ τὸν ὑγιεινὸν. δοῦ γὰρ λέγει προπίνουσι τὰς ὑγιείας. ἢ προπίνουσι βασιλέως. ἢ προπίνουσι Μαρίας τὸ Θεοπόμπου, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως.

Οὗτος ἀρχήσας τὸν κυκλι..... κυπᾶς μὲ τὰ ὁς παῖς ἀναβιβάσασι τὸ χορὸν ἄσπρως. ἰδίως δὲ τῷ ῥυθμῷ..... λοιπὸς χορὸν σκιωνικὸν ἢ κυκλικὸν χόρευτος καὶ κρατηρόλληλος ἤτοι ἐπὶ τὸ χορεύοντων, ὅπως ἂν καὶ εἰς τὸ ἥκιστον ἀποβλέποντες οἱ χορεύται, ὀλίγον ἐνά.

Μελιτιῶν] Τὸ ὀκ Μελιτῆς, ἵνα ᾖ τραφερὸν καὶ μικρὸν καὶ λεῖον, οἷα παρ' ἡμῖν τὰ.....

Παρεβύσε ἑαυτὸν] Μετεστενόησε, κατεπλάγησε. βύσσα γὰρ τὸ φορύξαι.

Ἡ Ἀδράστεια] Ἀδράστειαν δαίμονά τινα λέγουσι τοῖς μέγα κεκτημένοις ὑπερεμεσᾶσθαι.

Ὄνασιν αὐτῶν] Ἀπολαύσεις.

Ἐν τῷ Ἀνακείῳ] Ἐορτὴν τῶν Διοσκούρων. ὅτου δὲ λέγει Ἀπάτειον Φρατρεξουσίους, ὅτου ἀπὸ κτητικῶν συμπέπτωκεν, ἢ ἐπιθετικῶν ἐχόντων τέλος εἰ δίφθογγοι. καὶ ἐκεῖθεν Φρατροξουσίους, οἷον Ἡρακλείων, ᾧ δὲ Ἡρακλείῳ ἄθλῳ. Χαρώνειον, Ἀνάκειον, Ἀποκούρειον, Βασίλειον, καὶ Μαιευτήλειον ἔργον.

Πελοπίης χθονὸς] Τῆς Πελοποννήσου λέγει. αὕτη δὲ ἐστι Καλυδών, ἐν ταῖς ἀπὸ τοῦ θρυθμοῦ τοῦ Πελοποννήσου, πεδιάδος κυλλίσης ἔχουσα.

Αἰχμητὶς αἰτίαις] Ἐν κατασκοπαῖς ἢ λῃστηρίοις.

Οἱ

Οἰνεὺς] Ὁ γὰρ Οἰνεὺς ἐπὶ τῷ θυσίαν τῷ Κρησμὸν σὺκ ὠλίκεν. Δοκεῖ δὲ Ἀριστάνετος τὸν Τιμωκλέα ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ὡς ἂν εἰρωνείᾳ ἂν τοῦτο λέγῃ ὁ Ἑρμῆς.

Ὁ Μελέαγρος] σβεσθείσης γὰρ τῆς λαμπάδος ὑπὸ τῆς μητρὸς, καὶ μικρὸν αὐτὸς ἐμφραίνετο, τῷ Μελεάγρῳ γὰρ συνεζώπτη λαμπὰς, ἐφ' ᾗς ἐλέχθη, ὅτι ἐφ' ὅσον ἄκμη ζῇ ὁ Μελέαγρος. ὅτι ὧν, χάριν τῷ Ἀταλάντῃ σύμμαχον καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς ἰδίας μητρὸς, ἐφόνευσε τὸν Καλυδώνιον κάπρον, ἐρὰν τῆς Ἀταλάντης, ἔδωκεν αὐτῇ τὰ ἆθλα. ἐρεθίσθησαν ἐπὶ τούτῳ οἱ θεοὶ. καὶ γενομένης μάχης, ἀνεῖλεν αὐτοὺς, ἐπὶ τοῦτο ἐλυπήθη ἡ Μελεάγρου μήτηρ Ἀλθαία κατ' αὐτοῦ, ὡς ὑπὲρ ἀδελφῶν, καὶ ἀπηλθόσης, ἐσβέσε τῷ λαμπάδι. ἦν δὲ ὁ Μελέαγρος υἱὸς Ὠνέως.

Κατεσκέδασεν] Ἐπίχρεστ.

Ὡς Λάφυσιν] Γράφεται Λάφυσιόν.

Τὰ μυθήματα] Οὐ πάντων τοῦτο τὸ μυθευόντων ἐστὶν, ἀλλὰ τῶν μὴ κεκερματίνων καὶ σοφιζόντως φιλοσοφούντων. ἔφη γὰρ καὶ Ἀριστοτέλης φησὶν ὅτι τὰ μὲν ῥήθεντα νῦν σοφιστεύσουσι, τὰ δὲ ἴδιοι ἀπόλεσεν.

Ἀτυνὶς] Σωιχῆς.

Ἐς ᾧ Πηλέως] Ἐν τῷ γάμῳ ᾧ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, ἡ Ἔρις μὴ κληθεῖσα, ἔρριψε μῆλον εἰς τὸ ἀέστρον, ἐν ᾧ ἐγράφη. ΤΗι κριθῇ τὸ μῆλον. ἠμφισβήτησαν ἔφη τούτῳ Ἀφροδίτη, Ἥρα, καὶ Ἀθηνᾶ. καὶ συνέβησαν ὑπὸ τοῦ Πάριδι, σοφισθῆναι Ἀφροδίτην, ἐκλείσατο τοῦ Πάριδι ἀντὶ τούτου τῶν Ἑλένην. διὸ καὶ ὁ Τρωϊκὸς γέγονε πόλεμος.

Τὸν ζῆλον] Πῶ κεῖται ὁ ζῆλος ἐπὶ ᾧ γυναικὸς ἔρως; ἐζήτησεν ὁ Διονυσόδωρος. * λέγουσι γὰρ πῆναι τῶν λέξιν ἐπὶ ᾧ μοιχεύειν καὶ ἐπὶ ᾧ φθονεῖν. ὅπου δ' ἐπὶ ᾧ ζηλοτυπεῖν τοῦτο ἔφη γυναικὸς μοιχείας Λυσίας ἐν τῷ κατ' Παντολέοντος.

Ἀπόνῃ] Γράφεται ἀπόντι.

Πιμελιστέρᾳ] Λιπαρεστέρᾳ.

Χρησῷ μάλα] Ἀγαθῷ ἀντὶ μεγάλῳ.

Εἶτ' ἀπολογήμῳ] Κηδέμονι καὶ φροντίζοντι ἵνα μὴ ἀπόλῃ.

Πονήρου] Ἀντὶ βαρέος.

Ταυτίας] Σπουδαίους ἤτοι φασκίας.

Ἡ ἐλεημοσύνη] Ὅλα τὰ ἐλεημοσύνα χαλὰ καὶ τοῦτο χαίρειν ἔφην ἐπ' αὐτοῖς κινηθῆναι χάλωσε ἐξεπίτηδες, καὶ τοῦτο λυμαινόμενος εἰς πλείονα ὕβριν ᾧ Συμποσίου.

Τὸν Πατρόκλου νεκρὸν] Ὁ γὰρ Ὅμηρος μεγάλων λόγων κινηθῆναι μάχην μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Τρώων, ἐπὶ τοῦ ᾧ Πατρόκλου σώματος.

Εἶτ' ἀπολογήμῳ] Κηδέμονι καὶ φροντίζοντι ἵνα μὴ ἀπόλῃ.

Περὶ τῆς Συρίης Θεοῦ.

P. 656. Mſ. in 4. Ἀλεκτρυὼν] † Πότερον ἔρις ἢ ἀνὴρ ὅτου κάλλιμος ; ἔρις δὲ τί σωτηρίου μισθὸς καὶ τοσοῦτος ; ἢ πῶς οὐ τῇ λίμνῃ, καὶ ἀνίας μηχανῇ ἔρις οὐκ ἀμφίβιος οἰκήσῃ ;

* Potuit adjicere poni &c ἀντὶ τοῦ μισεῖν, ut ex Æschine observarunt Harpocration & Suidas.

† Vid. notam *Palmerii* ad p. 610.

Mſ. in fol. Περὶ τ̃ Συρίης Θεῦ· τ̃ Διονύσῳ] τ̃ Διονύσῳ ἑορτὴν ἄγοντες οἱ Ἕλληνες, φαλλοῖς ἐτίμων αὐτόν. φαλλὸς γ̃ ἦν ἐν ἑρμαγ- γ῾ῳ ἐρυθρὸν χρῆμα αἰδοῖον ἀνδρός. καὶ τοῦτο ἐφορεῖσθαι ἐκέλευεν ἑαυτοῖς, καὶ ἐν τοῖς τραγικοῖς καὶ ἐν τοῖς μίμοις μηδοῖς, καὶ ἐξαρχοῦντο πομπῆς ἐν τούτῳ τῶν Διονύσων, τὴν γ̃ τιμὴν ταύτην ἔχων τ̃ Διονύσῳ ἀφ᾽ ταυτῶν αἰτίαν. ἐν Σεμέλης δ̃ Κάδμου θυγατρὸς γενέσθαι ὁ Διόνυσος. αὐτὴ δὲ κεραυ- νωθεῖσα ἐζητεῖτο ὑπὸ τ̃ Διονύσου. ἐφεπόμενος γ̃ τούτῳ καὶ ζητῶν, Πολύμνῳ παῖς ὢν λεγόμῳ ἐφείσατο τ̃ Διονύσου, καὶ ὑπέσχετο δεί- ξειν αὐτῷ τὴν μητέρα εἰ παιδεραστήσει αὐτόν. ὁ δὲ Διόνυσος ὑπέσχετο τοῦτο. λέγ῾ αὐτῷ ὁ Πολύμνῳ ὅτι ἐν Λέρνῃ ἐστὶν ἡ Σεμέλη. εἶπε εἰ- σπλῆσαι ὁ Διόνυσος ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἵνα περάσῃ ἐν τῇ Λέρνῃ. σωσηκλώ- θησιν αὐτῷ καὶ ὁ Πολύμνῳ, καὶ τέθνηκε. λυπηθεὶς δὲ ὁ Διόνυσος, ὅτι ὁ ἐρα- στὴς αὐτοῦ ἐθνησκε, αἰδοῖον ξύλινον ἐκ συκίνης ξύλης πελεκήσας, κατεῖχε μὲν ἐπὶ μνήμῃ τ̃ Πολύμνου. ἀφ᾽ ταύτην τὴν αἰτίαν τοῖς φαλλοῖς τιμῶσιν τὸν Διόνυσον. φαλλοὶ δὲ εἰσὶν ὕτοι πάντες. ἰύγφαλλοι δ᾽ εἰς τὰς μαρὰς ἐπ᾽ ἀὐθείαν ἀποδεσμούμενοι.

Δημοσθένους ἐγκώμιον.

P. 685. Mſ. in 4. Ἀμέλ῾ μ̃] Ἀνὴ δ̃ πάντως.

Πολὺ μᾶλλον ἐπέστρεψεν] Ἡ πλεονάζουσα φράσις αὕτη συνῆθης Ἀτ- τικοῖς, καὶ ποτὲ μὲν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἐπῶσι ἐπεσήμανε δεσμωτικῶς, ποτὲ δὲ, ὡς ἐπὶ τοῦτο ἀφιγνημονικῶς, ὅπερ πολὺ ἐμφαίνει Πλάτωνι τ̃ φιλοσόφῳ ἔστιν εὑρεῖν.

Τῷ τὸν δλιχον] Δύνατ᾽ καὶ δ̃ τ̃ δλιχον νενικηκότ῾ῳ, καὶ τὸ τὸν δλιχον νενικηκότ῾ῳ. ἐκ᾽ ἐπὶ τῶν ἐπεστόπτευε τῶν ἄρθρων ὑποστέλ- λειεν, εἰώθασιν Ἀττικοὶ ἐν τῶν δύο ἀπάγκη παρελίπειν, συνυπακούεσθαι γὰρ τὸ λοιπὸν, οἱ μὲν γὰρ τὸ δ̃ εἶη, λείπ᾽ τὸ τὸν, καὶ ἔσῃ ὕπως, καὶ πίπονθας τὸ δ̃ νενικηκότ῾ῳ τὸν δλιχον, συνυπακούεσθαι γὰρ τὸ τὸ, ὃ καὶ φαυλότερον. οἱ τὸν δλιχον εἶη, ἐκλείπ᾽ τὸ τ̃ γενικῆς ἄρ- θρου· συνυπακούόμενον ὕπως, καὶ πίπονθας τὸ δ̃ νενικηκότ῾ῳ τὸν δλιχον. ἐγκρατέστερον δὲ ἔσῃ τοῦτο δ̃ ἐπιτέρῳ κεῖσθαι φίλον Ἀθηναίοις τ̃ ἄρθρον ἐκπεπτέρως τὰς πλάσεις ἐπιφέρειν, αὐτὸ γὰρ ἀφικνούμενον φασὶ τὸς βασιλέα, καὶ ἐπεσήλθεν βασιλεῦ.

Διαφερέτερον δὲ τόνῳ] Ὅτι κ῾ τοῦτο κρείττων Ὁμήρ῾ου Δημοσθένης.

Τῷ μετὰξὺ] Οἷον πεποίηκε τὸν Διομήδην τ̃ Γλαύκῳ ὀργώσης ἤδη τῆς μάχης διεξοδικῶ᾽ ἀπαγωνιζόμενον τ̃ λόγῳ.

Γεμοῦσι ἡ χρυσόλακκα] Ἄρχεται τοῦτο τῶν Πινδάρ῾ου δ̃ μελοποιῶ ὕμνων.

Ἀλλ᾽ εἰ δήπου πάντων] Ἀλλ᾽ οἱ δήπου γνωμάσιος Δημοσθένους ἔχον. ἐπὶ κοινῶ γὰρ τὸ γνωμάσιος.

Παρῶν εἶναι τύχῃ] Παρέλκ῾ τὸ εἶναι, ἐπισημαντέον δ̃ εἰ ὅμοιον τ̃ ἐκὼν εἶναι, ἐκεῖ μ᾽ γὰρ ἀπαγορεύσειας τάχιστα, οἷον ἅπαξ ἂν ἐγὼ ἐκὼν εἶναι πεισθείην.

Mſ. in fol. Δημοσθένης ἐγκώμιον· ἕρμιον] ἕρμιον λέγεται τὸ σύρμα. παρόμοιον δὲ ἐπὶ δ̃ Ἑρμῆς, Ἑρμεῖον καὶ Ἕρμιον. οἱ γὰρ παλαιοὶ τὸν Ἑρμεῖον ὡς ἔφορον τῶν ὁδῶν ἔστηκε τὰς ὁδὸς ἔχοντα ἐπ᾽

τὸ

τε καὶ εἰ πόλεμον τινες ὑπ' αὐτῆς ὀφλὶς τὰς αἰτίας ἀναπίθεν, καὶ ἀπὸ τῆ Ἑρμῆ παρανορχίζοντ' ἑρμαῖον καὶ ἕρμαιον. [ψυχαγωγέμενοι] ἀθροιζόμενοι, πέρπαν. [δόλιχον] δόλιχος ὅτομος δρόμος ὅσος ἐστὶν ὀκτὼ σταδία. σύνταῦθ' Ὁμήρω συγκελεύῃ Δημοδόκῳ καὶ δεῖπνον μελίσῃ εἰς ῥήτορας χάριν καὶ τὸν βίον δὲ σημύνῃ Δημοδόκος ὁ διαλέξῃ τὰς ἐπαίνους εἰσφέρων. [καπερρώδων] φοβούμενος. [ὀνθυσασμόν] ὀνθυσασμὸς λίγες), ὅταν ἡ ψυχὴ ἐλκόμενη ὑπὸ τῆ θείῃ. [κορδακισμὸς] κορδακισμὸς ὁ αἰσχρὸς τῆ μίμων ψόφος. * [ἀνειμένος] σκολευμένος, παρειμένος. [κομᾶν] κόμῳ τρέφειν. [Φρύνης] πόρνου. [μεπλῆθεν] ἀσκεῖν. [σωμέρων] συμπολίκων. [ὠθύργα] ὠθύργα πολίων Γοσκρίτης φησὶ, ἵνα ὠθύργων τοι λέγῃ) ἀντὶ τῆ πολίων. [καίρδμ] Ἀρχάς.

Θεῶν Ἐκκλησία.

P. 708. Μὴ in 4. Μηκέτ' ὀνθορύζετε] Ἀντὶ τῆ ὑποδύεσθε γογγύζετε. ὀνθορύζειν γὰρ τὸ γογγύζειν.

Οἷς ἔξεστι] Τὸ, οἷς ἐφεῖται ἀφ' ἧς ἡλικίας καὶ τὸν ἱρῶα. ἀ γὸ ἔξεστιν ἡλικίας δημηγορεῖν.

Οὔτε τὴν μίτραν] Μίτρα ὁ γυναικεῖος τῆ κεφαλῆς ἀναδεσμὸς· λέγεται ἡ μίτρα καὶ ὠθωμανρίδιός τις ὅπλισις ἁλυσιδωτὴ ὠθὸ τῆ ἤτρου φυλακῆς καὶ ἀσφάλειαν.

Ὁ δὲ φαλακρός] Τὸν Σιληνὸν λέγει.

Τὴν τῆ Γκρείης τῆ μαργὼ] Ὁ Γκρεῖος ὅτος Ἀθηναῖος ἐκαλεῖτο μαργὼς· τοῦτο φασὶν τὸν Διόνυσον δεῦρο τὸ κλῆμα πρῶτον. ἀφ' ᾗ ἐκρεία, ἡ πρώτη ἄμπελος ὠνομάσθη, καὶ ἡ χώρα ἡ ὀνόμασε τὸ φυτὸν· ὅτος ὁ Γκρεῖος ἔδωκε πιεῖν τῆ Ἀτθικοῖς. ἀ πόντες τοιοῦτοι τοὺς λοιποὺς ὅτι πεθήκασιν οἱ βαθεῖ τῆ ὕπνῳ ἀφ' τὴν οἰνοποσίαν καὶ ἀχθῆτε, ἀποκτείναι τὸν Γκρέοντ, νομίσαντες θανάσιμον φάρμακον δεδωκέναι, ἀ μόνοις τοῖς κεφαλέοισιν, ἀλλὰ δὴ καὶ τοῖς ἐγρηγορόσι καὶ τῇ μέθῃ βακχεύουσι μανίας ἐμποιητικόν. ὅτω μὴ ὦν τὸν Γκρέοντ ἀποθανεῖν. ἐπεὶ δ' κατέπιον ἀπὸ τῆ μέθης, τὸν Διόνυσον χόλος αὐτοῖς ἐμβαλεῖν πεισθῆ. ἐλθὼν γὰρ ὠθὸς αὐτοὺς ὁ χάρμαπ ὠρᾴα παιδὸς, ἐξέμηνεν αὐτοὺς ὠθὸς ὁρμὴν μέξεως. καὶ δὴ ἐπιζηλόεν αὐτὸν ἀφθέγραι. ἀλλ' ὁ μὲν οὔτως ἀφανὴς ἐγένετ. οἱ δ', ἅτε δὴ οἰκείαν ὑποχομένην τὸ καθ' ὁρμὴν αὐτοῖς ἐᾶν ὑπλίσαι. ὁρμήκεσαν ἄχρι κινήσεως. καὶ δὴ μεμενήκεσαν ὅτως ἀεὶ ὁπ τῆς ὀργῆς Διονύσου, ἀκατάπαυστον τὴν ὀργὴν ἔχοντες ἐφ' ᾧ ἐξιλασσόμενοι τὸν Διὸν, τοιαῦτα κῦ χρησμὸν πεποιηκότες πήλινα χήμασι, καὶ ἀνθ' ἑαυτῶν ἀναθέντες ἐπαύσαντο τῆ μανίας.

Οὔτε Ἀχαιῶν Αἰγιάλων] Αἴγιον καὶ Ἑλίκη καὶ Βύρα καὶ Ῥύπαι καὶ Πάτραι πόλεις εἰσὶ Πελοποννήσου. Πάτραι μὲν, μικρὸν ὠθὸ τῆ Κρισαίᾳ κόλπου κατωτέρω τῶν Ἐχινάδων νήσων, ὡς ὠθὸς τὴν ἐώ. αἱ δὲ λοιπαὶ ὀλιγαλάσσιοι, τῆς ἐπὶ Κορίνθου φερούσης Ἑλίκης, καὶ τὰ ἱρείπια ἔστιν ἰδεῖν ὀλίγα τῆ αἰγιαλοῦ. αὕτη δ' πᾶσαι ἡ πόλις ὑποβρύχιός ἐστι τῇ θαλάσσῃ, σεισμῷ πάλαι τῦτο παθοῦσα.

* Sic ſcripſi, erat enim μίμων nullo ſenſu, cùm *Heſychius* nos doceat Κορδακισμὸς εἶναι τὸ τῶν μίμων γελοῖα καὶ παίγνια.

Η' Ε'λλόβιον ἡμῖν γένη] Ε'λλόβιον, τὸ εὐάποιν ἀντὶ τοῦ εὐκίνητον τοῖς ὤτων λοβοῖς.

Καὶ μητρολώβ ὡς ὢν] Ἀλκμαίων γὰρ ὢν υἱὸς Β Ἀμφιαράου. ὃς Ἀλκμαίων τῷ μητρὶ ἀπιστεῖσας, ἐπλανᾶτο κῦ πάσης γῆς, μαθὼν παρὰ τοῦ ἄγρης τὸ μητρὸς πολιοῦχον ὄμμ. χρήσαντος δὲ αὐτῷ Ἀπόλλωνος ζητεῖν γῆν εἰς κατοίκησιν, ὅπῃ ἔπω τὸ μητρὸς ὑπ' αὐτοῦ πλανωμένης. σκέψασθ μὴ ἂν ἁμάρτοι βίβλῃσιν, ἢν ὡς ταῖς συβόλαις Β Ἀχελῶου. ὁλεθρος γὰρ ὕτος ἀεὶ ῥέων, καὶ ταῖς Ε'χινάσιν νήσοις εἰς θάλασσαν ἐκβιδὰς, ὑπαπτ]δύῃ αὐτῇ ὑποχθόνιον ὕτω συντόμου ἐρχόμενος καὶ γῆν ἀναδέξας ἥτις ἱκανὴ σῶμα ἀνδρὸς ὑποδέξασθ, μὴ ὑστερον ὄσα τῆς Β μητρὸς φόνου. καὶ δὴ παραδόντος καὶ κατοικήσαντος τὴν κατοικιάδα γῆν. * Καὶ ἐξ ἐνὸς τῶν ἡῶν Ἀκαρνᾶνος, Ἀκαρνανίαν τὸν τόπον ὀνομάσαι.

Ψιλοσοφισὴς, ἡ Σολοικισὴς.

P. 728. Mf. in 4. Βυλόμθ ἁπάντα εἰδέναι τὰ σόλοικα. ὁ δὲ † Λυκιανὸς βυλόμθ εἰσήκασα σολοικίζοντα, καὶ διὰ τοῦτο Ψιλοσοφισὴν αὐτὸν ὀνόμασον. ἐπεὶ δὲ ὁ Λυκιανὸς σολοικίζων, ἵνα δείξῃ τὸν σοφισὴν μὴ δυνάμθον εἰλέγξαι τὸν σολοικίζοντα.

Α'ρτι Ϋ σολοικιῶ] Τὸ ἄρτι μέλλοντι ὁ συνάπτει. οὐκ ἄρα λέγομθ ἄρτι σολοικιῶ.

Α' μθ' οἶδ', ἃ σ' ἐ] Ε'χρῆν ἐπεῖν τὰ μθ', τὰ Ϋ.

Τὰς τρεῖς ἀγωνήσας. τὸ ὄφελον] Οὐδέποτε μέλλοντι συντάττεται * ἀπαρεμφάτῳ, ἢ ὑποτακτικῇ, ἀλλ' εὐκτικῷ ὀρθοτόνῳ ὀφελησῶ, ἢ ἀπαρεμφάτῳ ἢ ὑποτακτικῇ, ἀσάφυτως καὶ παραχρημθ. ἔδει οὖν εἰπεῖν ὄφελον ἀκμάζειν δυνηθῆναι. καὶ μάλιστα ὅτι καὶ τὸ τῶν ὠφελησόντων ὁ ὠδίποτε ὠδὲ αὐτὸ μέλλοντι συντάττεται. Διττῶς οὖν ὁ τῇ ἰνὶ σεσολοικίκεν. διὸ καὶ λέγ ὅτι τρὶς σεσολοίκικεν.

Μίζα δὲ ἄθλου] Ε'πὶ Β ἀγῶνος ὁ λέγεται Β ἄθλου.

Καὶ ὠφείλησα ἐς τὸ ἔμπροσθεν] Κακῶς Β εἰς Β ἔμπροσθεν ὠφείλησεν. ὁ γὰρ λέγ Β ὠφελόντων τί ἔμπροσθεν ἄμφ. κακῶς οὖν καὶ εἰς Β ἔμπροσθεν ἐπὶ ὠφίδι φησί.

Μιθήκην ἧπ λαγὼ] Καὶ τοῦτο σάλικον γενικῇ χρῆται ἀντὶ αἰτιατικῆς, ἁλαγὼς Β λαγὼ ἡ γενικὴ, ἡ δ' αἰτιατικὴ τὸν λαγὼν μετὰ Β νῦν, ἀλλ' ὁ χωρὶς Β νῦν.

Μὴ δ' αὐτὸ τοῦτο σολοικίζοντας κριθησόμθα] Ε'πειδὴ φησὶ ὁ ὠφέλησα τὸ σολοικισμῷ εἰς τίνα ἐσολοίκισα. τοῦτο χαρὶν οὐκ ἔγνως τὸν σολοικίζοντα.

Τῶν τὰς τίτθας ἠλαζόντων] Η' τίτθη ἠλάζῃ. ὁ Ϋ ἀντιρίψας ἔφη τὰ παιδία ἠλάζῃ.

Οὐ-

* Hoc fuit initium Mſ. in 4. in quo videtur linea aut aliquid amplius deeſſe.

† Hic aliquid deeſt, quod ſuppleri poterit ex Pauſaniæ Arcadicis, ubi hanc Alcmæonis habet Hiſtoriam. p. 492. Ed. Sylburgii. Czteroqui Καταπιμφθὲς γὰρ non meminit.

* Videtur ἀπαρεμφάτῳ hîc abundare. Vid. not. Cl. Grævii ad p. 730.

Οὐδὲ αὐξάνεσθε παῖδα] Αὐξανόμενα γὰρ ἴδῃ εἶπεν παῤῥησιαστικῶς, ἀλλ' οὐκ ὀργιλικῶς.

Οὐδὲν γυμνόμεθα] Ὥφελε γὰρ καὶ τὸν δημοτικὸν σκοπὸν τοῦτον ἀν· οἷον εἰ τοῦτο ἀγωνισώμεθα, ἐδόξαν ἂν γυμνοὶ εἶναι· οὐκ ἐδόξαμεν γυμνοὶ εἶναι διὰ τὸ σπουδαίως, καὶ τῇ ἐπιτηδείᾳ τοῦ ἀγωνίσματος χρήσει τοῦ γυμνάσιου. ἐδόκουν γὰρ τοῖς δημοτικοῖς μᾶλλον τοῦτο σωτήριον).

Τὰ τοιαῦτα ἴλεγεν] Πόσους παῖδας ἔτρεφες.

Πηλικῳ ἴξεσι] Τὸ ἴξεσι δηλοῖ τὸ ἥμερον, ὡς τοῦτο γὰρ. τί ὃν φησὶ ἐρωτᾷς τὸ πότε ἔρχεται; ἢ αὐτόθεν;

Τὸ πατρῶα] Πατρικὸν ὅταν εἴπωμεν, τὸ δὲ πατρὸς λέγομεν, ζῶντος δὲ πατρός. ὅταν δὲ τὸ πατρῶα, τεθνηκότος.

Πατρικώτης] Ὁ μοῦσης γὰρ ἴδῃ εἶπεν, ὁμόγλωσσος, ὁμόφυλος. τὸ δὲ πατρικώτης, ἐπὶ βαρβάρων. οἱ βάρβαροι γὰρ ὅτους ἀλλάλους φασὶ, ἀπὸ δὲ πολίτης. καὶ ἴσως ὅτι μὴ κατὰ πόλεις οἰκοῦσι. Πλάτων μέντοι καὶ ἐπὶ Ἑλλήνων τὸ τοῖς νόμοις, τὸ πατρίῳ ἐχρήσατο.

Μιξθύσης] Μίξθυσος γὰρ ἀπὸ τοῦ μιξθύσης.

Λῆμμα πάρεστιν] Λῆμμα γὰρ ἡ ἀπόφασις δὲ ἐνὸς Μ.

Ὁ μέτροξ] Τὸ μέτροξ ὃ φασὶ ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεται, ἀλλ' ἐπὶ γυναικὸς ἡδώσης. ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς μετρόκιον λέγουσιν.

Περὶ τὸν εἰπόντα] Τοῦτο σύγγραμμα ἐν πάσῃ σημείωσιν.

Σωστράτῳ μοι] Ἐπὶ τραπέζης γὰρ τοῦτο λέγεται.

Περιέσχηκε αὐτὸν] Ὑπηχγέλκω γὰρ ἴδῃ εἶπεν ἢ μετῆλθον αὐτόν. τὸ γὰρ περισχῆναι ἐπὶ τοῦ κύκλῳ λέγεται τινα περιέχειν.

Συνεκέρισε αὐτῷ] Συνεδικάζετο γὰρ ἴδῃ εἶπεν, ἢ ἡμφισβήτει, ἀλλ' ἐν συνεκέρισεν. τὸ γὰρ συγκέρνειν, ἐπὶ δὲ πυκνάζειν ἢ δοκίμως χρῆσις τῶν Ἑλλήνων εἶδεν.

Νὴ τοῦτο δικῶ] Τὸ γὰρ νὴ, ὀξεῖα καὶ αἰτιατική. ἀλλ' ὅτε καὶ δοτική. τὸ δὲ δοτικὴ, δοτικὴ ἀπαιτεῖ. κρατεῖ δὲ παίζων αὐτὸν εἴρηκεν. ὡς σὺ κὴ ναῖν ἐρεῖς ὡς ἁμαρτάνομεν, ἴδῃ γὰρ εἶπεν καὶ ναὶν ἁμαρτάνομεν ἐρεῖς τοιοῦτον ἡμᾶς, ἀλλ' οὐχ ἡμῖν.

Μιχθεῖσα] Ἐμίχθη γὰρ ἀνὴρ φασὶ γυναικὶ, οὐχ γυνὴ ἀνδρί.

Καρῆναι] Τὸ κείρασθαι ἐπὶ δὲ κοσμίως. τὸ δὲ καρῆναι, ἐπὶ δὲ ἀπλῶς, καὶ μετὰ ὕβρεως.

Συγγνωχῶν] Ἐπὶ γὰρ τῶν φιλίων ἁμαρτημάτων ἐρεκτέον λέγομεν, ἢ ἀμφισβητῶν, ἢ φιλονεικῶν. ἐπὶ δὲ τῶν ἐχθρῶν, συγγνωκτέον ἢ ἀμβλυνέον.

Βασανίζεσθαι] Βάσανος γὰρ ἐπὶ τὸ δοκιμασίας λέγεται καὶ ἐπὶ χαλκὸν μὲν πυρωθέντων ὀργάνων.

Εἰ μελετήσει] Οὐ γὰρ ἀξιοῦσιν Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν ῥημάτων τούτων ἀναιρεῖν ἀφαίρεσιν, ἀλλὰ παῤῥησιαστικῶς τὸν μέλλοντα, ἐὰν γὰρ φασὶ μελετήσῃ, ἀλλὰ μελετήσειεν.

Τεθνήξει] Τεθνήξει γὰρ ἐχρῶν λέγειν ἐπὶ δὲ τρίτου, ἀλλ' ἐν τεθνήξῃ ἐπὶ δευτέρου.

Στοχάζομαι] Τὸ γὰρ στοχάζεσθαι, ἐπὶ δὲ ἀκριβῶς τυπτεῖν τοῦ βαλλοῦ, ἢ δὲ πυκνότερον.

Χρῶσι] Χρῶσι γὰρ λέγουσιν Ἀθηναῖοι.

, Κ̓υκεων] Ἐξότου γὰρ τὸ δύκιμον.

Ἀνιλαμβάνομαι] Τὸ ἀνιλαμβάνεαζ, Ἀττικῶς ἐπὶ Ϝ κωλύων, ἢ ἀνεχόμενοζ τάττεται. μᾶλιστα ὁ Πλάτων.

Ὁ γὰρ φαυλοζ ἐπὶ ἐνὸζ] Εἴρηται πολλάκιζ ἐπὶ τοῦ Ϝ ἰσχνοῦ, φαυλὸν λέγει.

Δεωρήσαζ] Βέλτιον τὸ νῦν μάθων τιμήσαζ· ἐπὶ δὲ τὸ δεωρήσαζ μέλλοντα, ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ, ὡς μὴ συνιέντοζ· σολοικίσαζ.

Τὸ ἀπίσω] Βέλτιον μὴ λαμβάνεαζ ἐπὶ παθητικῆζ ἀφθόνωζ, ἀλλ' ὅτι ἀκριβῶζ τοῦτο. χρῆται γὰρ μὴ πολλαχοῦ καὶ ἄλλαζ πολλῶν ὁ Πλάτων παθητικῶζ ὡς Φαίδωνι. ἀπεσφίγθη λέγων ἡ γύργοσ τὰπάνω πρωί.

Ἱππεῖς εἰς πεδίον κωλεῖν] Καὶ τοῦτο ἀσυνθέτωζ. ἵππον γὰρ εἰς πεδίον φαμὲν κωλεῖν, ἀλλ' οὐχ ἱππεῖς.

Μαντεύῃ] γὰρ] Χρᾷ μέ ὁ Ἀπόλλων, μαντεύει δὲ ὁ Πρόδικοσ.

Εἰ ἄρα κωδ' εἷζ] Οὐ γὰρ κωδ' εἷζ, ἀλλὰ κωδ' ἑνόσ δεῖ λέγειν.

Τὸν μνησιτεύσαντα αὐτῇ] Ἐπὶ γυναικὸζ τὸ μνησεύεζ. ἐπὶ δὲ ἀνδρὸζ τὸ μνᾶσαι. μνᾶσαι μὲν γὰρ ἀνὴρ γυναῖκα, μνησεύει δὲ γυνή.

Ἀπολείπει τὴν γυναῖκα] Ἀπολείπει γὰρ γυνὴ τὸν ἄνδρα ἐρεῖ. ἀνὴρ δὲ γυναῖκα οὐκ, ἀλλ' ἐκβάλλ.

Νῦν ψοφοίη τὴν ῥύγα] Κόπτει μὲν γὰρ τὴν ῥύγα ἕξωθεν ἰσχύσ, ψοφεῖ δὲ ὁ ἔσω.

Νῦν δὴ] Πλατωνικὸν, σημαῖνον τὸ ἀρτίωσ. ἄσπερ δὲ τὸ ἄρτι λέγει τὸ ἀκριβεζάτον τῆζ σημασίαζ Ϝ ἐνεστῶτοσ, μέλλοντοσ καὶ τῆζ ὑπερσυντέλικῆζ σημασίαζ, ὅτου καὶ τὸ νῦν δὴ εἰς τὸ γινησόμενον ἀσυνάρτητον, ἵνα μὴ σολοικίζοι ὁ ῥαψῳδοσ ὅτου.

Mſ. in fol. * Ψαθυροφρισὴζ ἡ σολοικισὴζ· ἴσέον ὅτι μέλλοντεζ δεῖ ποτε μὴ Ϝ ἀν ἐκφέροι). ὃ γὰρ εὕρηται ἔξω ἂν, καὶ ἐρῶ ἄν. λέγε τοῦτο γὰρ τὸ ἄν, ἐν τῷ τοῦ ἐνεστῶτοσ καὶ παρακειμένου, ἵνα μέλλοντα δηλώσωμεν. μέλλοντοσ δὲ ὄντοσ τίνοσ χρεία Ϝ ἄν, σολοικισμὸζ τὸ μὴ ὄνομα εἶναι, τὸ δὲ ῥῆμα πληθυντικόν. [Λῆμμα.] λέγε δύο Μ. τὸ λαμβανόμενον. Λῆμμα λέγε ἐνὸζ τὸ φρόνημα. [Μείρεξ] γλαυκῶζ λέγει). ἐπεὶ δὲ ἄρτιοσ τὸ μεταφύσει [δεδεγμένον] λέγει) σκοπῶ ἐγὼ ἄλλοι, ὃ τὸ φοβοῦμαι. [κραυφὴ] ἡ κεφαλή. τὸ δὲ κορυφαῖον, ὃ δὲ χρ) ὑπερθετικὸν τὸ προφανέστατον. † ὅσπερ Σικελὸζ ὁ αὐτόχθων. Σικελικώτηζ ὁ οὐ Σικελίᾳ οἰκῶν ξένοσ. ὅτου πάσχοσ, καὶ παθεμάτου. [Ἐξορμῶ] σημαίνει τὸ ἐξάπινω ὅτερον καὶ ὁρμηδὸν ποιῶ. ὁρμῶμαι δὲ ἐγὼ αὐτὸσ. [ἀξιέσθω] τὸ ἀξίσθω δηλοῖ τὸ ἀξίζ αὐτῷ. πᾶσ δὲ εἷσ ἂν, ἀξίζ αὐτῷ ἔσται. σύγκεισι καὶ ἀφέκεισι φασὶν οἱ φιλόσοφοι τὴν ἕνωσιν καὶ διάλυσιν, οὐχ ὡς φασὶν οἱ τῇ σωτηρίᾳ τὴν ἀπίτηξιν. ὃν σωκράτην δίκαζε ἤδη εἰπεῖν. ὃ ἡμφισβήτει. [βραδίοντ] ἐπὶ ποιητοῦ. βραδύστατον πᾶν Ἑλλησι. [τὸ λέλοιχε] τὸ λέλοιχε Ἀττικῶζ εἴληχε φασὶ, καὶ τὸ λέλειφε εἴληφε. [φανὴν] φανὸζ ἐπὶ ἑνὸζ εἴρηται καὶ ἀμοῦ. [ἱππεῖς] οἱ ἱππεῖς σωσαμβᾶν) λέγε δὲ ἱππέαζ, τοὺζ ἱππεῖζ δ' φασὶ, ἀλλὰ τοὺζ ἱππέαζ, οὐκοῦν φασὶν τοὺζ ἱππεῖζ οὐκ ἐνθυσιᾶζ. [Λίτε] τὸ ἄπλα διασυνόμενον δηλοῖ τὸ ἄπαν,

* Hæc ultima fuere Scholia in Mſ. in folio.

† Hic videtur deesse vox παραγάγοι; dicit enim aliquem locum vestigium apparere in Apographo.

να, ψιλούμενον δὲ τὸ πνεῦ. λεγόμενον ἢ μετὰ τοῦ ἕτερον φιλοῦ ἵνα δηλοῖ τὸ πνεῦ. [κωδωνιλλᾶζ] Γ'σκεφτής σὺ τῷ Εὐαγόρᾳ. κρὴ τῶν τῶσιν ὅλλοις βασιλεῦ τῷ μεγάλῳ κρατοῦλωσιν. σὺκ ἀσφαλὲς ἦν τὸ τοῦ Λιβικιοῦ.

Φιλόπατρις ἢ διδασκόμενος.

Mſ. in fol. Βυσσοδομοῦσις] βάθυς σκέπη. [τρικέφαλον] Κέρβερον. [ἀπτύξω] ἀπθανεῖμαι, ξηρανθήσομαι. [χείγωθεν] διὰ ἀγωνων. [ὠσπερεῖζετο] ἐπείρας ὠσὶ λαβεῖν. [σὺ νεκρόδην] νεκρῶν. [ἀσφαλαιτέας] φαλακρὸς. [φῶς] θεὸς. [ὁ βρυαδύγλωσσος] Μωσῆς. [ἀοίδιμος] ἔνδοξος. [ἴ] αὐτὸν. [χνομένῳ] ἀηδόνι. [τὸν ἱὸν] Σαρπηδόνα. [φλαῦρον] φαυλον ἢ κακὸν, κακὸν. Ἀμφίρρ γὰρ φλαῦρον κρὴ φαῦλον. φλαῦρον μὲν ἐστὶ τὸ μικρὸν κακὸν. φαῦλον δὲ τὸ μέγα. ἢ φλαῦρον ἀηδὲς, δύσφημον, λυπηρὸν. [κόπακος] παιδιὰ. [ἀπτοδήσω] ἀπεχθρόσω. ἀπολίσθημι. [παπλῆναι] σκοπῆσαι. [κεκρεμὼν] κρεμὰ κρὴ εἰμάτια ἔχων. [ἢ σὶ ὅς] ἔφη σοί. [Μεσοῖ] Αὐγουστὸν. [λοπὸς] σοδόμων. [ῥήτρια] ῥήτρας, συμβήκας, λόγοι, χάριτι, ὁμολογίας, ψηφίσματα, συγχώνευσις.

[ὁ πρωτώτης] Πραιτώριος.

ΤΕΛΟΣ.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ.

Περὶ τῆς Ἐνυπνίου, ἤτοι βίου Λυκιανοῦ.

Pag. 1. Mſ. in 4. Ἀρχὴ ἡ ἐπέρα ὧδέ πως] ὅπ χρήσιμα τὰ φαινόμενα τοῖς ὀφθαλμοῖς σωτηρίαν φέρει, καὶ τὸ φαῦλον ἴσως. ἄρα τὸν ἴσως ἀναίρεσιν ὅτι ταχέως ἐξημβλώκησε, καινὸν τοῦτο.

Mſ. in fol. Περὶ τῆς Ἐνυπνίου, ἤτοι βίου Λυκιανοῦ διδάξαιτό με] διδάσκαλον πάντα, εἰς διδάσκαλον πάντα μαθησόμενος [ὅτε φίλοις] ὁ τοῖς φίλοις ὠφέλιμος τῷ δικάζειν συνηγορῶν καὶ τούτοις βοηθῶν ὠφελίμοις [εἰ δὲ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιτο.] τὸ ἀσφαλὲς κέρδος πάντα τὰ ὠφέλιμα πρᾶγμα ἀπαρχῶν, ὡς οἱ ὀλυμπιονῖκαι.

Πρὸς τὸν εἰπόντα Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις.

Pag. 13. Mſ. in 4. Προσπαίσαντι ἐπαίνῳ] Οἷον φησὶ, καὶ τὸν Ἀντίοχον ἐπαινῶν εἶπας τὸν Σύρον καὶ ὠμὸν Σαμοσατέων. μυκτηρισμὸν δὲ ἂν ὑπῆρχεν ὠμὸν ἔπαινον τοῦτο.

Μεταφορολέχα] Οἱ φλυαροῦντες τὰ μετάφορα.

Πρὸς Νιγρῖνον Ἐπιστολή.

Pag. 19. Mſ. in 4. Εἰρήμεθα] ἀντὶ τοῦ ἴσχομεν λόγον.

Ἀρχαῖον] ἀνόητον.

Θλίψεων τοῖς οἰκέταις] Ἀντὶ τοῦ πλήθους τῶν οἰκετῶν στοιχεῖόν τι ποιῶν.

Mſ. in fol. Νιγρῖνε, ὃ περὶ φιλοσοφίαν ἦθος ἐπιτυχεῖν] ὅρα τὸ ἐπιτυχεῖν κείμενον ἐν δεήσει συντάσσει. [διαμνημονεύουσι] ὅρα τὸ διαμνημονεύουσι ὡς αἰτιατικῇ συνῆψεν. [ἀναπαύλιον] σημεῖόν τὸ ἀναπαύλιον, ἀντὶ τοῦ ἀναπαύλιόν κείμενον. πυρσὸν τινα] πυρσὸν, λαμπάδος πυρκαϊᾶς, λαμπτῆρος, φυκθείαν [θλίψεων τοῖς οἰκέταις] ἀντὶ τοῦ πλήθους τῶν οἰκετῶν στοιχεῖόν τι ποιῶν. [ὠφελήσῃ] ὅρα ὡς αἰτιατικῇ τὸ ὠφελήσῃ συνέπεξε. [μεταλαμβάνουσιν] ὅρα τὸ μεταλαμβάνουσιν αἰτιατικῇ συντεταγμένον. [ἀλλ' ὑδὶ τὸν ἔρχομαι αὐτὸν εἶναι διαμαλόγλ.] Λυκιανοῦ καὶ τὰ πίραμμα. ἄρα ἀναμενίδα χαίρειν πότε. νῦν] Μενίππου. καὶ κάλιν ἐξ ἑτέρας βάσεως εἰς ἕτερον. καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἔχειν με πάντα *. [καὶ ὠφελήσῃ τὸ αἰδέσιμον] ἔρχῃς τοῦτο καὶ μαθήσει ψυχῆς καὶ μὴ εἰδήσ εἰς δέον χρῆναι τῷ κλήμασι, ἢ γὰρ ἔρχομαι φιλοσοφῶν μηδὲ

* Eſt Epigramma hoc Tom. 2 p. 138. inſcriptum εἰς τύχην, unde mendoſiſſimè hic deſcriptum emendavimus: ſed & debuit poſt σύτ' addi ὦ τὰ ἐξῆς & cætera, cùm deſit finis hexametri verſûs & totus pentameter.

τὴν ἀρχὴν κινηθῆναι, ἢ τῆς παρθένου ὑπάτου τῆς κλήσεως, ἀποσκιάζει τὸ ἀκόλαστον ἀθρόον, ἀλλὰ μὴ κεκλημένον ἐπίσιον ἄλλα ἄχθος ἀναφέρειν, ὥσπερ ἡ Φθονώνη τὸ δ' ἄργὸ ἀναισθησίαν. [καὶ τὸ ἥμερον δ' τρόπον] καὶ ἱερίας ἐ τὸ ὁμ ταύτης τοῖς χρήζουσιν ὠφελείας. ὥσπερ εἰμὴ καὶ ὁ Θηβαῖος Κρώτης τοῖς ἄλλοις ἀφῆκε μηλόβοθρον τὴν κῶμ Α'γρὸν κλῆσιν. ὥστε ἡ κατὰ Κράτητα Νικρίνην τὸ φιλοσοφεῖν, ὃ ἦ φῶς ἐπικτον ἀδίκως κρίνειν ἐπισταμένην ἀνδρὶ. [τὸ ἡδονῆς] ἀλλὰ ἡδονῆς, καὶ ἐφ' ὅσον τις τὸ λόγο ταύτης καρπὸν ὀρέπτηται, καὶ ὅτι μέχρι δ' φάρυγγος, καὶ τότε μισθ' ἐπὶ τοσοῦτον δακτύλων μῆκος ὀκλινομένη. [ἐπιλιγόλως] ἄχρι δ' ἐπιξίσιν μόνον.

Δίκη Φωνηέντων.

P. 45. Mſ. in 4. Ε'πὶ ἄρχοντος Α'ελιάρχου Φαληρίως] Πυανεψιῶνος ἑβδόμης ἱσταμένου, γραφὴ ἤχθη τὸ σίγμα ὡς τὸ ταῦ ἐπὶ τῶ ἐπτὰ Φωνηέντων, βίας ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς, ἀφαιρέσεως λέγων πάντων τὸ ὁμαλὲς τοῦ σώματος ἀφαιρεθέντων.

Καὶ καταίρεσις] καταπλέσις, καταπεχομένου.

Οὐκ ἀκαίρως] οὐκ ἀκυρίμως.

Κισήρεις] κίσηλις γὰρ φασι, γεώδεσιν καὶ κεφαλίδος.

Μόχλος] μόχλος οἱ Α'θηναῖοι, μόλις ἡ κοινὴ.

Ε'ν ἴσῳ γὰρ κεῖται δ' φόβου] ἀντὶ δ' διὰ τοῦτο κεκτεῖσθαι τὸ φόβου, μηδὲν πλέον κλίνοντος τὸ ἀφοβίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ παλαντουμένης τῷ φόβῳ.

Γρύζειν] γρύτειν γὰρ λέγεται.

Τοῦτης μετὰ μέρος] ἀντὶ δ' ὅσον τὸ κατ' αὐτό.

Ε'ν τῷ γναφείῳ] γναφεῖον μὲν γὰρ φασι γνάφαλλα, τὰ ἀπεξυόμενα.

Λυσίμαχος] ὅτος γὰρ πρῶτος ἤρξατο τὸ δ' σίγμα εἰς τὸ ταῦ μεταβολῆς, τίτθαρος καταβλιθήσομαι εἰπεῖν καὶ τήμερον.

Α'φαιρεμένῳ τὸ σωτῆρ] ἀντὶ δ' ἀποτερημένου. ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελεῖν ἁπλῶς σωτῆρος] Ο'μηρος, ἐπεὶ μάφιλεοθέ μ αὐτῶ.

Τίμων ὁ μισάνθρωπος.

P. 52. Mſ. in 4. Α'παξ γὰρ παῦτα λῆρος] ἀντὶ δ' οὐδὲν, οἱ μὲν μόνα ψόφος ποιητικῶν ὀνομάτων.

Θερμυρηγὸς] θερμυργὸς, ὁ ἀναπεπταμένος καὶ πάνθαλμος.

Πολλὰ κἀ τὰ ἀδίκων] εἴποτ' ἄλλοτε μᾶλιστα τῶν τότων χρεία δ' λόγου δυσπετημάτων. καθαλήλας καὶ ἄγαν ἀσφαλῶς σώσῃ πλαγὰ τῶν ἐκάστων ἐπιφερᾷ.

Ε'ν τῷ κιβώτιον] ὡς ἐπὶ δ' Νῶε ὁ καθακλυσμὸς γέγονε.

Ω'ς βεβηλομένους] ἀντὶ δ' μὴ βεβῆς θραμένους.

Οἱ δὲ, καὶ αὐτὸ στι] ὁμοίαν σύνταξιν ταύτῃ τῇ ἐν τῇ ἱερᾷ δ' * Καλγελίῳ

* Locus extat Matt. xxviii, 17. *Et videntes eum adorauerunt, οἱ δὲ ἐδίστασαν.* Sic habent omnes Codd. Attamen Beza voluit emendari *οὐδ' ναμε*, tum propter alias rationes, tum quòd, ut ait, rarum ſit omnino iſtud *οἱ δὲ* iſto ſignificatu, hoc eſt, pro *quidam*. Verùm & ſic ſumitur *οἱ* c. xxiv, 3. ut ex collato Marco apparet, nec adeò rarum eſt apud bonos ſcriptores, & quæ mutationis aliæ ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, ſi vertamus, *quidam non ἐφιλοτιμήσαντο*, uti obſervavit H. Grotius.

μελὶς Ματθαῖος συγγραφή, τῇ οἱ ζ ἰδίσασαι. ἀντὶ γὰρ Ε πιὲς, τὸ οἱ ζ κεῖται.

Πόσοι Φαίδωνος] τῷ ἀκτύρωτον ἀφ' Ε Φαίδωνος ὑποδηλοῖ, ὡς ἀφ' Ε Δάμωνος λίαν τ' ἀκαλλυσμόν. δοκεῖ δέ μοι κ' τῷ ἡσίῳ γραφεῖν μὴ ἀνεπισήμαντον τ' ἀκτυρώσεως διαπλεῖν, ἀλλὰ ἀφ' Ὁδύσσεως ὑποφαίνεται.

Ὑπὲρ τ' Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμησαι] ὑπὲρ γὰρ τ' Ἐπιμενίδην. ὁ Ἐπιμενίδης ἦτοι Κρὴς ἢ χρησμόλογος ἢ κ' τὸ, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, λόγιον· λέγεται δὲ ἐν ἴσῃ ὑπονοίᾳ, ὅτι μὴ ταῦτα ἀπατῆται ὑπὸ Μαιάτιδος κ' κεκοιμημένον τῷ ἀφύτου, ἐς εἰς χρησμόλογον, τὸ ἐστοῦν λοιπὸν ἀπιδεῖν.

Πιναρὸς] ῥυπῶν.

Οἱ λάφυρι] ἀντὶ Ε οἱ ἠδεῖς.

Ἢ ἐκ τ' Οἴτης] ἐκ τ' Οἴτης, ἢ Οἴτη ἔστι μὲν τ' Φωκίδος ὄρος ὑψηλόν, ἐ μὲν κ' πεφυκὸς φλόγας ἀτίτευε, πῶς ἂν τοῦτο λέγοι τις; ἔοικέ μοι διότι ἐκεῖ Ἡρακλῆς τὸ πλάστιγγον κατ' ἰδίαν ἀξίωσιν ὑπὸ Φιλοκτήτου ὁλοκαυτωθῆ.

Τὰ ἀφέσια] ἑορτῆς Ἀθήνησιν ὅτε καλουμένης διὰ ἐώθεσαν μὴ συγνώτη ἐπιτελεῖν, ἡνίκα Διὶ τῷ Μειλιχίῳ, ἔοικε ζ κ' τοῦτο μαντεύεσθαι ἀπὸ Ε ἀφεσιάνειν πηδᾶν.

Ἐς τὸ Ἀτάκειον ἀφικέσθαι] τὸ τ' Διοσκούρων ἱερὸν Ἀτάκειον ἐκαλεῖτο. ἄπακες γὰρ αὐτοὶ παρ' Ἕλλησιν ἐκαλοῦντο.

Ἀχαπάτησαν] ἀντὶ τοῦ δρεπέσθησαν.

Περιέμενοι] ἀμελητί

Διηρόμενοι] διήρεμα πλοῖα ἴσα ἐ σωτικὰ, ἀλλὰ διηρημένα εἰς ἐφάπτου Ε σωρὸ. ἢ κ' δύο ἢ κ' τρία. τούτοις ζ κ' λιμῶσιν οἱ παῖς ἄλωσιν.

Καὶ ἀποδιάστασις] ἀποφράσεις παρ' αὐτῶν ἀντὶ Ε ἐξ αὐτῶν.

Σκήπτῳ γὰρ ὦ Ζεῦ] παιζῇ ὡσεὶς τοὺς ῥήτορας ὅτι σωτικῶς κεχρημένους, ἢ κ' ἡδικὸν τοῦτο ποιεῖ κ' ἀσελγικόν.

Θεσμοφόρῳ] θεσμοφόρῳ τῇ Ε τίκτ, ἐπαρθενεύοντο γὰρ αἱ ἱέρειαι αὐτῆς παννυχίδα.

Καὶ λαφυστόμενον] ἀντὶ Ε λαφύστας κ' ἐξαυλείας ἀφικομένου.

Ἀφαυρέμενοι] παθητικῶς ἀκυρέον ἀντὶ Ε πρέμενοι.

Τῇ κύμῃ] τῆς ἐπιῤῥοῆς.

Ἐπεσεν ἡ ὕπαλπξ] καὶ τ' σωτίχων τὰς κιγκλίδας μοχλὸν, διὰ δρῖλας λάμπαν φασὶ, ὕπαλπγα καλεῖ.

Ἐς τὸ ἅπαξ] ἀντὶ Ε διόλου.

Πείρας βεβίκην] βεβίκην εἰς τὸ δι' ἀπείρας βίᾳ ἀνάψαντες ἑαυτὰς ἀπολύσαι Ε ζῶν.

Χρυσόχαιρες] χρυσόχαιρες ἦτοι τοῖς δακτυλίοις περιαυχαζόμενοι τοῖς χρυσοῖς, ἢ δι' ὑπερβάλλουσαν χαιρηπλήξιν τ' χρυσοῦ ἀφανείρους.

Ἀλλ' ὁ Πλοῦτων] αἰνίττεται εἰς τὰς ἀπὸ τ' πλουτώντων πλησίον ἀφιλοχρήμονας τ' κλῆρον, τοιοῦτο δι κ' ὑπὸ Ε Πλούτωνος φασὶν αὐτοῖς τὸν ἀπὸ τ' χειρώνων ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολήν.

Αὐτὶ δ' τίως Πυρρίᾳ] εἰκιλικὰ ταῦτα ἀντὶ τοῦ παλαίως ὀνόμαζε.
Ἀπειρόκαλον] σημειῶ τὸ ἀπειρόκαλον πᾶς ἐχρήσαθ' αὐτὶ δ' ἄπειρον δ' κακόν.
Οἶδα γὰν τινας] τὸ Θεόγνιδος ἀλλαπαίζῃ.
Αὐτοπρόσωπον] αὐτὶ δ' αὐτὸ χρῆμα.
Ἀμβλυώπτοντες] αὐτὶ δ' μὴ ἔχοντες, ἤτοι μὴ διαμβροι βλέπειν τοσαῦτα μεγάθη τ' κακῶν, ἢ συνυπακουστέον τῷ ὡς ἀληθῶς, ἵν' ἀμβλυώπτοντες εἰς τὰ τηλικαῦτα, οἱονεὶ σκοτοδινιῶντες, τὸ ἀκριβὲς δ' βλέπειν ἀπολωλεκότες.
Λαθὼν ὁ τύφ] τύφ ἀφ' τὸ οἱονεὶ ἀκκεκαυμένον χρεῖον, ἐξαμαύᾳ τ' ἰσχνότητα τῇ πάθῃ τύτῳ δ' βελτίστων φρενῶν, καὶ μηδ' ὅσας εἶναι συμφερόντως αὐτῇ ἐπιτρέμβειν, παρ' ὃ καὶ τύφ ἐρήτην τὸ πάθος. τύφω γὰρ ὁ φλέγμ καὶ καῦμ φασι. σύνοδομ δ' τύτῳ καὶ ἡ ἄσωπ. ἀνοησίαν δ' οἱ τῷ τύφῳ σισωρευόμενοι. * τῇ μὴ δεῖ δίκη ἔχειν οἱ χρέσσον' ἀυτοῖς ἐπὶ τύτοις ἢ ἄκαιρ ἐπισπεύδῃ μεγαλοψυχία, τῇ λάθ δ' πλέτῳ ἀφεστῶτι. τὸ δ' δῆθεν ὑπερβολὴ φιλάνθρωπον, ἀλλὰ γὰρ καὶ μικρολογίας συνέσιον, αὐτοῖς σκοπεύεσθαι πλείω ἑαυτῶν, τῶν δ' ἡσσόν τε καὶ ἡλίτων ἀφ' τῶν ὑπερβολῶν. σύμμαχοι τοιοῦτοις λοιπὸν, ὕβρις τε καὶ ἀπάτη. τὸ μὲ δ' ἄκαιρ ἀφ' τὸ πλέτου, ὑπερφρονεῖν ἐχέσης. τὸ δ' τὸ παρέλογον τ' οἰήσεως κρατύνειν ἀναπιδύσης, καὶ ὡς καλέ τε καὶ σωτηρίῳ τῷ ὡσαυτακέως.
Ὑπερβόλῳ πάχα ἡ Κλείσι] Ὑπέρβολ ὄτ, ὡς Ἀνδροτίων φησὶν, Ἀντιφάνης ἰῶ ὃς ὠρᾶκιοδ ἀφ' φαυλότητ. ὁ δ' αὐτὸς καὶ λυχνοποιὸς ἰῶ καὶ..... Ἀνδοκίδης ἱστορεῖ, ὃς καὶ ξένος αὐτὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βάλλ. ἐπὶ τύτῳ δ' καὶ τὸ ἔδος δ' ὀρᾶκισμὸ καπηλεῖν, καὶ Φρύγα δ' αὐτὸν εἶναι, Φρυγὰ εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτοντες. Κρατῖν δ' ἐν Ὄρθρις ὡς παρελθόντος νέα τῇ βήμαπ μέμνηται καὶ παρ' ἡλικίαν, Θεόπομπ δ' φησὶ σὺ Σάμῳ ἐπιβαλλόμενόν ὑπὸ τ Ἀθηναίων ἐχύρων αὐτοῖς εἶναι, τὸ δ' νεκρὸν αὐτὸ εἰς σάκκον βληθ', ῥιφθῆναι εἰς τὸ πέλαγος. ὁ δὲ Κλείσθ δημαγωγὸς ἰῶ Ἀθηναίων ὡσεὰ αὐτοῦ ἐπὶ ἴτη. ὃς πρῶτ δημαγωγὸν ἀπέφηνεν ἐπὶ βήμαπ, καὶ ἐλοιδόρησαθ, φασὶν ὧν ἔστι ὥστ, καθὼς Θεόπομπ ἱστορεῖ, συνελκυδύσαι Ἀθηναίων παρελθεῖν εἰς τὸν σκλησίαν τέφιον ἔχοντ, καὶ κελεύσαι αὐτὸν ἀπαδικίαζ τ' σύλλογον, τυγχάνειν δ' αὐτὸν δυνατ, καὶ ξένος εἶναι μέλλοντα, καὶ ἀφελῶσαι τὴν σκλησίαν. διορθώσης δ' εἰς ὑστεροδοκὴν ὑπῆρχε, καὶ τότε δηλοῖ αὐτὸν ἡ γραφῆσαι ὑπ' αὐτῶ Μιτυληναίοις ἐπισολ. ὕστερον δ' Μιτυληναίης ἀλύσας ὑπὸ Πάχη δ' φρατηγ, τὸν μ' ἔμπροσθεν ἡμέραν συμπῖσαι τ' δῆμον ὡς χρὴ Λεσβίων ἀπάντων τὸν Μηθυμναίων, τοὺς δ' ἠδίως λαβεῖν. παῖδες δ' ἐκ γυναίκης ἀνδραποδίσαθ. καὶ τὸ ψήφισμα τότ λαβεῖν ἐπὶ τ παρέλυσ, τ δ' νυκτὸς ἐπιδὺς ἐλθόντων ὡς αὐτὸν τῶν ἐπιδημούντων Ἀθηναίων Λεσβίων, καὶ δίκα παλαίτοις αὐτὸν χρημάτ μεπλθόντων, μεταπῖσαι πάλιν τ δῆμον καὶ σχίρη πάλιν ἄλλην λαβεῖν ἀναιρῆται τὸ ψήφισμα. ὅτι Θουκυδίδης, ἐπίση δ' καὶ τῇ ὡς Λακεδαιμονίοις ἐρέντ ὡς Φιλόχορος καὶ Ἀριστοφάνης ὡσαύτως ἀρχοντ Εὐθυνον. Ἀριστοφάνης δ' ὡς-

* Videtur legendum ἃ μὴ δεῖ ἔχειν, ut sensus sit: qui vitiati habere quæ non oportet, eos importuna invadet superbia, &c.

ζωσαί μιν αὐτὸν λέγῃ δημηγορήσαι, εἰς τὸν θρασύτητα αὐτῦ διασκώπτων. τὸ δ ὑπὸ τὸν ὦμον ἢν δρεπανοειδὲς, καὶ μάλιστα πρὸς ὀφρῦς. εἰκὸς δ καὶ φωνὴν μειζόνα. βυρσοδέψιον δ αὐτὸν λέγειν, ἢ ὡς βυρσοδέψῳ ἦν. ἢ ὡς αὐτῷ ἐπ παιδὸς τὸ ἐπιτήδευμα μεταχειρισαμένῳ, ὁμωμοδότο δ καὶ ἐπὶ μοναρχίας ἐξεπλάσαι δ καὶ τραπηζοῦς ἐπ' Ἀμφίπολιν, ἔνθα καὶ ἐπλάσατο νικηθεὶς ὑπὸ Βρασίδου, ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμεινίου.

Ἀνίξομαι γάρ σε] σκώπτει πῶς ἐνήλλαξε τὸν σύνταξιν· οὐκ ἐς τὸ ἀνίξομαι δικάσειν τὸν σοῦσαν, ἀλλ' εἰπαλικὸν ἀπνίσης, οἷον ὀλίγα λέγοντά σε. ἴσως δ τὸ ἀνίξομαι, ἀντὶ δ εἰσδέξομαι, ἢ ὑποχωρήσω σοφαλήσθη.

Καὶ φίλοις Κορύβασσις] ὁ μάντις τὰς Κορύβασσας ἐπὶ τῇ σκαιλίᾳ ἐμβοᾶσθαι, ἀλλ' ὡς ἐπὶ ὑποδέξει καὶ μανιάδι δῆθεν τῇ συγκρύμμᾳ.

Ἡμᾶς μὲ τῇ Πάνι τούτῳ] ἐπὶ τοῖς ἐσχατιαῖς γάρ καὶ τοῖς ἐρημοφύλοις τὸ χωρίον εἰώθασιν Ἕλληνες τὸ Πᾶνα ἱδρύεσθαι.

Ἢ ἐλίᾳ βωμός] ἴσθνθι δ παρ' Ἀθηναίοις ἐλίᾳ βωμὸς, ἐπὶ συμπαθείᾳ καὶ φιλανθρωπίᾳ αὐτοὺς ὑποκαλῶν.

Ἀποφορὰς ἡ ἡμέρα] ὅτου παρ' Ἕλλησιν ἡμέραι ἀπαρξίαι εἰσηγήσαντο φέρεσθαι καὶ δορίαι, ἃς δαπφορὰς ἐκάλουν. ὁ τοίνυν ἐδὲ σοφὸν ἄν τις καὶ ἐδὲ καθάπαξ φίλος ἐπιμίγνυθ' ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱερὰ ἀφερεμένοις λῷ αὐτοῖς. ἐπιλέγει δὲ τοῦτο αὐτοῖς κῆ τὸ φθονικὸν μῆνα, ὅτι καὶ ἐνίοτε τοῖς κακοήθεσι. καὶ πᾶς ὅστις ὁ μὴ ἀνέτοτε τοῖς κακοήθεσι μὴ συνοίσεσθαι πάντων σοφιόντων ἕτερον τρόπον. ὃν καὶ τὰ Δῆσσα συνάζοντες ἦγον Ἀθηναῖοι. σύσσιτον καὶ πάνδα τινὰ τὸ ἀπαίσιον δαπφορὰν ἐκάλουν. οἱονεί ὁ δὲ φερέσιος τις, μὴ ἢ σοφιστὴν ἄξιον νομίσαι δὲ ὑπερβάλλουσαν κακίαν.

Ἢ τόγε τοσοῦτον ὑφαιρεθήσομαι] ἀντὶ δ ἡ τοῦτο μόνον ὑφαιρεθήσομαι.

Ἴσχαμόν ἐστι τὸ φάρμακον] ἐπίχυτον τὸ αἷμα.

Ἀνθρώποις κατέαγα δ κρανίῳ] καὶ τοῦτο Ἀττικὸν, αὐτοὶ γὰρ ἀεὶ ἐπὶ μέρους εἰώθασι λέγειν, ἔφαγον δ ἄρτου, ἔπιον δ οἴνου, ὕστις ἂν καὶ κατέαγα δ κρανίῳ.

Καὶ τῇ ἠλιαίᾳ τῇ φυλάκῃ] δικαστήριον Ἀθήνησιν ἡ ἠλιαία εἰς ὕπαιθρον συνεκεκλημένων τῶν δικαστῶν. παρ' ὃ καὶ ἠλιαία ἐκαλεῖτο, ὑποκ τὸ ἡλιοῦσθαι τοὺς ἐκεῖ ἀθροιζομένους.

Κερκυρῶν σὺ τῇ δίκῃ] κερκυρῶν μὲν, ὡς ἴσον δῆθεν τῷ Διΐ. ἀκύτας δὲ, ὡς τῷ Ἀπόλλωνι.

Τὸν ὀπισθόδομον ἑρύξας] ὡς ἱερόσυλον ἀλλοδάπων τινῶν, φησὶν ὁ γὰρ ὀπισθόδομος ἱερὸν. τὸ ὄπισθεν ἢ δ αὐτὸν ὕστις ἐλίᾳ θ.

Καὶ Σωφρονίσκῳ] οἷον τοῦτο πάπαιζεν ἀπὸ δ Σωφρονίσκου παροιμίας.

Καρύκης τὸ γάνεον] βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματος ὃ καρύκη.

Τὰ μυτίλωτα κηλίποι] μυτίλωτὸς τρίμμα ἐξ ἀρτυμάτων πολλῶν συντεθειμένον· σκάλλει ἢ ὑπότριμμα ἀλφιτοπόδαι, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ Εἰρήνῃ, ἔοικε ἢ μυτίλωτον τὸ ἀπὸ τῶν κριῶν ὁ τῷ ζωμῷ γλοιὸν καλεῖν. ὃς δ ζωμὸν ἁλικαιπόλῳ, τῷ τριβλίῳ σφακάζοντα.

Καὶ ἡ ζητία σοφηνίστω] ὑδὶ Ζόξις, ἢ ὃ Παῤῥάσιος ὕστις ἦν

Δι' φαρμάκων φιλόσοφον γοητείας καὶ πορνείας χρῆψαι δυνατώτατος, ὡς ὕστερον ἀπεφηνάμεθα. Διὸ δὴ τοιαύτης Θρασυκλέους γενομένης τὴν μιαρὰν ἡδονὴν ψυδυστόφου ἀνδρῶν, ὡς ἐπὶ πολλοὺς σωφρονῶς τοῦ λόγου ἀπεκρεβώσαμεν.

Μs. in fol. Τίμων, ἡ μισάνθρωπος· ὑπὸ μισοθαγόρου] παρομοίως ὑπὸ τοῦ ἀνεμόρων καὶ βαθύμων, παρόσον οἱ τὸν μισοθάγορον φαγόντες, ἀπημαθῶν ὑπωπτίασιν. [τάπι χείρα κημίζῃ] μιαδὸς τὰ Διὸ τ χειρῶν εἴρδη. τὰ ἐπίχειρα, τὰ ἐπιχειρήματα, αἱ ἀντιποδόσεις. [οἱ δὲ] τὸ οἱ δὲ σοφῶν ἀντὶ δὲ τινὲς κεῖται. [ἀναβράπτισας] ἀκαιρήσας. [ἡ παιδοτρίψ] παιδοτρίβης. ἀλείπτης. διδάσκαλος. γυμνασής. [ἀφαιρεθῆ] τὸ ἀφαιρεθῆ καὶ τὰ ἑξῆς. σχῆμα ἐπὶ ἰσοκωπάλκῳ τοῦ τοῖς ῥήτορσι λεγόμενον, ἡ καὶ πάλεσιν. [ἐπισκώψας] σκωπιλάρῳ. [ἀγαθὸν σύνεργον] σημεῖόν τὸ ἀγαθὸν σύνεργον ὡς τὸν πίνακα ἡλυκὸν ὄντα χίνες ἀποδοκιμάζουσιν ὀρνιθικὸν ὄν. [Διφθίμενοι τὸ ἡνιοχικὸν] ἐκπυδαζίβῳ ὀρχαῖον ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις ἄθλα τε ἡνιοχίας καὶ μάλιστα ἄθλα τὰς ἥας τ Διονυσίων, Διὸ τὴν τραγῳδίαν ἐπὶ πλεῖστον ἀξιόμισθον ὠνοῦσασαν ποιητῶν ὀρχηστὴς καὶ χορηγῶν φιλοπμίαις, μή πω ἦ ἡνίοχος καθελαμβανόντων, ὀχλήσεις τε ἐγίνοντο καὶ μάχαι καὶ πληγαί. ἔδοξεν οὖν τοῖς τότε μισθῶν. ἵνα ἴσηται ἔχωι τὸν οἰκεῖον τόπον, μὴ ἐκποκλεῖτο φυλάττων καὶ σκηκαλαμβάνων, μή τι ῥᾳδιουργῶν ἀπεργάζηται τῆς ἥας. ἐπειδὴ ἦ ἐλαττοῦτο οἱ πίνητες τ πλουσίων, πολλὰ καὶ ἐπίμοχθα μισθαρνῶν, τὸ εἰς τοῦτο ἀναλωμα ἡ πόλις παρεῖχεν ἐκ τ κοινῶν ἐκάστῳ. Δραχμὴ δὲ ἦν τὸ διδόμενον, καὶ ὅτε πλέον ἐξῆν δύο δραχμῶν, ὅτε ἔλαττον. ὡς μήτε οἱ πλούσιοι Διὸ τὸν χρυσὸν πλουτοκτοῖεν, μήδε οἱ πένητες Διὸ πίνακα βιάζοιντο, ἔοικεν ὁ ὑποκείμενος κόλαξ Δημέας τὴν τοιαύτην ἐγχειρεσθῆναι παρ' Ἀθηναίων Δημοσθ. εἰκότως τῇ τῶν θεῶν δ Τίμωνα ἐκπέμπειν, ὡς αὐτήσοντ ἐκεῖ τό τε τῶν ἡνιοχικὴν δραχμὴν, καὶ ἀλαζόνας παρεσκευάζοντας. [ἀγχιστεῖς] ἀγχιστεῖς καὶ ἀγχιστεῖς ἡ συγγένεια, καὶ ἀγχιστεῖς, οἱ διὰ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω δ πλησιάσαντ. οἱ δὲ ἔξω τούτων συγγενεῖς μόνοι, οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἰκείοις οἰκεῖοι λέγονται. [βριθύεσθαι] Διὸ ἡμῶν μεταφέρεται, ἡ σωματοειδῶς, ὀργίζεται. καὶ βριθύεται ἐπαίρει ἦ, βρίθος ἦ ὄδε μύρα, ἃ χειρόβρωτα αἱ γυναῖκες μίγα φορυοῦσι. [συπάκρυον] κρήνης Ἀθήνησι καλλιρρόη καλουμένη ὡς τοῦτο. [δεκάκρουσμα σι] ἡ παίσιον σι εἰ οἷς ἔλιζον ὡς δ πλούτ.

Ἀλκυὼν ἡ ὡς Μεταμόρφωσιν.

P. 168. Μs. in 4. Καὶ νεοττὸς] ἀντὶ δ νέοσσ.

Τωκεῖν τ ἰμοῖς] ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σκειρώτης, Σαοθίκην καὶ Μυρτώ.

Ἀνέφικτα] ἀδύνατα καὶ ἀκατάληπτα.

Προμηθεύς.

P. 179. Μs. in 4. Τὰ πλάσματα αὐτῷ οἱ ἄνθρωποι] τὸν Προμηθέα γὰρ λέγουσιν Ἐπιμῆ τοὺς αὐτοὺς δημιουργῆσαι.

Ἀπο-

Ἀ'πεταμένοι γδ] ἀπετέλματοι, μεθύμιλοι ἔχοντι διάβασιν.
Ἐγχιεσθείς] ἐμπεσόντες.
Ὦ Κρόνε καὶ Ἰαπετὲ] ὁ μὲν Κρόνος πατὴρ ἦν Ζ Διὸς. ὁ δ Ἰαπετὸς ἀδελφὸς Προμηθέως. ἴσως δ τ διωχθέντων ὑπὸ Διὸς καὶ θεῶν, λέγει τοῦτο αὐτοὺς καλεῖ.
Ἐπιμησαίμην ἄν] ἄξιον ἂν ἐμαυτὸν ἔλεγον, Πρυτανεῖον δέ ἐστι τὸ φ οἱ πρῶτοι συνήγοντο τ βουλευτῶν, ὅθεν καὶ τὰς σιτήσεις ἀπέλυον. τὰς δὲ π μέγα εἰργασμένους τ πολιτικῶν καλῶν, ταύτῃ δωρεᾷ οἱ πάλαι ἐτίμων.
Ἄωλον] ψυχρὸν καὶ ἀνωφελές.
Τὴν ἔφεσιν ἀγωνιεῖ] ἔφεσίς ἐστι ἡ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάβασις, ἣν καλοῦσιν ἔκκλησιν. φησὶ δ ὅτι ἀνωφελὴς σοι ἔσται ἡ ἔφεσις. μ γὰρ τὸν ψῆφον Διὸς, οὐδὲν ποιήσεις ἄλλο δυνάμενον, ἔφεσιν δὲ οἱ δικανικοὶ φασὶν ἡνίκα ὁ κεντόμβ μεῖζον δικαστήριον ἐξαιτῆται.
Ἢ ἐξίωσις] ἀντὶ δ ἡ παρέφεσις.
Εὐδαιμονέστερον] τὸ θεῖον δηλονότι.
Ταῦτ' ἔστι] βαρύτητος ὁ λόγος.
Ἀκμὴ δεσμ. γράφεται καὶ ἀκμονῖ] ἀντὶ δ ἀκμοβαρδύσεσιν, ἀσθενοποιήσουν, ἀκμοτέρασιν.
Μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος] κατ' εἰρωνείαν. καὶ τοῦτο βαρύτητος εἰρωνεία.
Παραθῶμεν αὐτὸ] ἀντὶ δ ἐξετάζομεν, συγκείνομεν, διαβάλλομεν. γράφεται δὲ καὶ διεξιτεροῦμεν.
Διατείβειν] ἡ λοιδορίαν ὑβρίζειν, τὸν ὕπνον σημαίνει καὶ τὸν κατὰ χολὴν λήθαργον.
Ἄρα μὲν τοῦτο] ταῦτα πάντα ὁ Ζεὺς λέγει, δὲ Εὐρύπυλον τοῦτος, δὲ Ἀντίπυλον σατυρος, ἀφ' Λύδιον κύκνος.
Ἐναυσιμάσι πνοὰς] ἄψασθος.
Ἐάων] τῶν ἀγαθῶν.
Κνισσᾶν] θυμιᾶν.
Ὤνησο] εὐφράνθητι. ἀμείωσο.
Οἶδα ὡς ἐξ καὶ δεκα] ἐξ καὶ δεκα. τὸ ξ' ἀττικῶς ἐφυλάχθη. αὐτὰ γὰρ ἐπὶ τοῖς τ ἀριθμῶν σωθήσεως τὰ τέλη φυλάττουσι τ ἀπλῶν.
Οἶδα δ' Ἑρμῆ τὸν Θέπιν] λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς Θέπιδος, ἐδίωκε φθεῖραι βουλόμενος. ὡς δὲ ἐμάνθβ κ τ Προμηθέα, ὁ Προμηθεὺς εἰς τ Δία ἔβρι. ὅτε ἐὰν συγγένηται τῇ Θέπιδι, ὁ ἐξ αὐτῆς γενόμενος ἀναρεῖ σε, ὡς ἀνεῖλεν σὺ τ πατέρα σου Κρόνον. καὶ εἰσόρμβ ὁ Ζεὺς ὅτε ἁλῶναι ἔμελλεν, τὸν μὲν Θέπιν ἔζωξε τῷ Πηλεῖ, τ Προμηθέα δὲ Ἡφαίστου τῶν δεσμῶν ἔλυσεν.
Mſ. in fol. Προμηθεὺς σκαίνειν] σκαίνειν ἐπὶ σκωμμάτων, κατὰ τόπον δ τ εἰς σ πλασμὸν σκαίνειν τινές, σκάλλειν δέ ἐστι τὸ σκάπτειν. Δηλοῖ δὲ καὶ χλευασμὸν τοῦτο, παρὰ τὸ λοξοῦσθαι τοὺς ὄμμασι, καὶ λοξοῦσθαι τῇ κόμμῃ τ ὀφθαλμῶν. ἴδιοι γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ, παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι εἰς αὐτοῖς τὰς κόρας· [ἄλλως] σιλλαίνειν μυλλαίνειν, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκάπτειν καὶ μυλίζειν. σίλλος γὰρ ὁ μῖμος, καὶ ὁ μῶμος, καὶ ἡ ἀκολασία καὶ ὁ χλευασμὸς. καὶ ὁ τοῦτο γράφων σιλλογραφεῖ [ἡ κονδύλης· κόνδυλος] κόνδυλος ἀπὸ τὸν κόμψιν τ δακτύλων, οἱονεὶ κόνδυλοι ὄντες.

ἀφ' αὐτοὺς γὰρ ἡ ῥάμψις τ̃ δακτύλων ἐγγίνεται. ἢ κόνδυλος τὶς ὢν, ἀφ' οὗ καὶ κόμβος τ̃ ῥαπιζομένων. κοιλὰ γὰρ σαρκῶν τὰ μέρη ταῦτα.

Θεῶν Διάλογοι.

Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.

P. 125. Mſ. in 4. Καὶ Πρίαπον] ὁ Πρίαπος ὑστερμίχθης ἔχει αἰδοῖον ὑπὲρ ἡμιόλιον ὃ λοιπὸν σύμμετρον· οὗτος φασὶ τ̃ Πρίαπον εἶναι τ̃ Διόνυσον, ἐπιθέτως αὐτῷ τούτῳ δόξαν Πριάπου καλουμένου. ἄλλοι μὲν Διονύσου μέν φασι, μητρὸς δὲ Ἀφροδίτης ἢ Διόνης. Μιμνέρμος δὲ ὁ Παταρεὺς, ἐρμαφρόδιτον τ̃ Πρίαπον λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης φασίν. ἢ ἐξέρισεν αὐτὸν εἰς λεπτότητας ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τ̃ μηδὲν αἰδοῖ ἐχομένην. εἰ γὰρ φασὶ, γλαῦκα μεγάλην, καὶ γαστέρα, καὶ αἰδοῖον. λεχθήναι δὲ ἐπὶ αὐτοῦ ὅτι σημεῖόν τ̀ ἄχαλκον αὐτῷ, ὡς ὁ κεραυνὸς γλαῦκος καὶ χαλκὸς καὶ μίξεως, ἀμιγοῦς ἔχει τ̀ βίον.

Ἔρωτος καὶ Διός.

Χρυσίδος] χρυσὶς κύβιον, ἢ χρυσῆ φιάλη, ὥσπερ ἡ ἐξ ἀργύρου, ἀργυρᾶς.

Ἥρας καὶ Διός.

Τὸν Ἰξίονα] Ἰξίων Λαπίθης τὸ γένος ὢν ἠράσθη Διὸς τῆς Οἰονέως. Τὸν δ πειθηνὸν αὐτῷ ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἔδνα, συνεσκεύασεν, ὀρυγμὰ γὰρ πυρὸς, καὶ χαμίσας πυρὸς, ἔνθα αὐτὸν ἐνέβαλεν, ἐφ' ᾧ οἱ ξηροὶ ἀναπτήσαντες ἐμελλον αὐτὸν πιμπρεῖν. ὁ δ Ζεὺς μόνος ἀλίπτην αὐτὸν, καὶ λαβὼν ἰδίῳ * ἱμᾶτι ἀφῆκε μετανοήσας αὐτοῦ τ̀ ἀδικίας. ὕστερον δ ἀπάλεσεν ὧν ἠράσθη Ἥρας, ἡ ἀπήγαγε τοῦ Διός. ὁ δὲ πειράζων αὐτὸν ἐπέκεινα νεφέλῃ τῇ Ἥρᾳ ἢ μίγνυται Ἰξίων, καὶ ποιεῖ παῖδα τὸν μὲν ἀθάνατον ἔχοντα, τὸ δ ἄπαν, ἀφ' οὗ ἀποκίνταυρος. ὁ δὲ Ζεὺς ἐργασθείς, καὶ ὑπαπτέρῳ τροχῷ δήσας τ̀ Ἰξίονα, ἀφῆκε φέρεσθαι ἀεὶ κατὰ κορυφὴν καὶ λίγνιδα, χρὴ τιμᾶν τὰς εὐεργέτας.

Ἄπαγε μὴ ἄρρησιν] σισυλοίκισας μὲν Ἀττικῶς. ἄφελε χαῖρε μὴ ἄρρησι ἔκρυπτον. ἔστ δ τῶτο τὸ οὐ τῇ σωηθείᾳ μὴ κελεύσαντός τε ἔτι, μὴ εἰς κακὸν φλάσαι.

Διὸς καὶ Γανυμήδους.

Ὦ Γανύμηδες] ὡς ποιμὴν ὁ Γανυμήδης μόνον ἠγάσατο θεὸν τ̀ Πάνα. αἱ γὰρ ποιμένες τῶτον τιμῶσιν.

Ἡφαίστου καὶ Ἀπόλλωνος.

Καλάθους ἐμπήξας] τὰ τ̀ χαλκοῦν ἐπιτόνια.

Καὶ μαχαίδα] σκινὶς τετράγωνος, ὑποκυφος, δίχρωμος ἐφ' ἑκατέρᾳ τῇς τ̀ κιθάρας τοῦφος

Γλαφυρὸν] ἡδὺ, κοῖλον, σοφὸν, ἔμπειρον, ἀκριβὲς, λαμπρὸν. ταῦτα σημαίνεται γλαφυρὸν.

Ἥφ

* It a clarè in Mſ. legebatur. Fortè emendandum διαχθερίσας, hoc eſt, *luſtratum dimiſit*, luſtratus enim fuit Ixion à Iove, ut teſtatur I. Tzetzes Chil. IX. Hiſt. 273. qui dicit ſocerum Ixionis ab aliis vocarum Deioneum, ab *aliis* Eioneum, quo forte modo hic etiam legendum.

Ἥφαιστος καὶ Ζεύς.

Τὸν γὰρ Γανύμηδον] ἔκπινον ὡς φαρμακέα. εἰώμεσθα γὰρ μεθυόντες ὅτι ἐφαρμακεύθημεν ὑπ' ἐκείνου.

Ἀφροδίτη καὶ Ἔρως.

Τῷ δορυφόρῳ σε Δημητρίῳ] προσυπακουέον τὸ Δημητρίῳ ἡδικῶς ἅμα καὶ ἀφελῶς.

Τῷ παιδὶ] Παῖ.

Στεφανικῷ] χάφρι) φραγῇ.

Mſ. in fol. Ἔρως καὶ Ζεύς· ἄλλα μὲ δεῖ μαχαιρίδιον] μετὰ φενακισμοῦ μίγνυται. Ἥφαιστος καὶ Ζεύς· ἀκτηλυμένῳ] ἀλύτῳ καὶ ἀπαλαῷ, ἢ μαλακῷ, ἀπλῳῖ. Ἥφαιστος καὶ Ζεύς· Ἥφαιστος καὶ Ἀπόλλων· ἤδη πεμύλα καὶ ἱππέτροχα] πελύκομψα, πτιθινὰ, δύτρόπελα, ἀπτητηγὰ, τὰ ἱππέτροχα ἠπατημένα παχέως· [Ἥφαιστος καὶ Ζεύς· τῶν Εἰλιθυίαν] ἢ τὰ πατεομῶν ἦσαν· [ὑπὸ τὴ μήνιγξι] ἔ ἐγγεφάλῳ ὑμένι· [πρίκιζέ] ἔνοπλον· ἀρχίζε [ἐζώνυσας ἤδη αὐτῷ] ἤδη κατὰ χάμαι κρεανίσας συνάψας μοι αὐτῷ [Ἑρμῆς καὶ Ἥλιος· αὐτὸν χαῖρε) χάφρε) μόνον χαῖρε· [μὴ ἀνίεναι] χάφρε) μὴ ἀνῆναι· [Ζεύς, Ἡφαιστὸς, Ἀσκληπιὸς· ἐ ἀμύητος] ἐπαίτης, φιλοκερδὴς· [τὰ τέκνα καὶ τῶν γυναικὰ Μηχάνων] τέκνα ἔ Ἡφαιστίνες, Οὐνύης, Θηρέμαχος, Δημοκήων, Ἐ Κρεοντιάδης· [τῶν ξωνισίαν] τῶν ξωνίων· [Ἑρμῆς καὶ Ἀπόλλων· ὁ δὲ ἀπὸ τ Ταυγέτου] ἀντὶ ἀπὸ ἔ Ταυγέτου· ἀπλιὴ χαῖρε σωφρόνια τέτο· ἀντὶ γαμικῆς εἰς ἀθλίαν περιλαμβάνειν· [ἱπποπόρμῳ] ἀντὶ ἔ ἱλικόμβροι μίχα, ἀπὸ ἔ ἱππασάμενη, ἱππασόμβροι δὲ ἀντὶ ἔ ἱππικηλατησόμενοι ὡς ὀστεῦν μικρὸν ἀπὸ ἔ ὑπομονὴ· ἴσ δὲ ποιητικὸν, σοφίσεται δὲ γαμικῆ. [οἱ αὐτὸ· ἀποτμία] ἀπορία. [Ἀναφροδίτις εἰμὶ] ἀηδὴς καὶ ἀσυμπάθεις· [Λητὼ καὶ Ἥρα· καθαρτεύσεσθαι] ἀπατεῶν· [περιτεδόμβρῳ] ψευδολογόμβρῳ, ἢ γυναικοῦ καὶ περιόδοκα μεθοδόμβρῳ. [Ζεύς καὶ Ἥλιος· ἀφηνιάζοσιν οὗτος] τὰς χαλινὰς ἀπορίπτουσι. [Ζεύς, Ἑρμῆς, Ἀφροδίτη, Ἥρα, Ἀθήνη. Πάρες ἔ ὅπως] σκοπεῖτε. [καλαύροπα] καλάβροψ ἐπὶ ποιμενικὴ ῥάβδῳ. μικρὸν ἐκπέρασιν ὑπόσκαμβον. ἵνα ἀφιᾶσιν ἐπὶ τὰ ἔ ἀγέλης ἀποσκιρτῶντα. [καὶ μὲ καινηφόρον] Φιλόχορος· ὁ Β Ἀτθίδος φησὶν ὡς, Ἐρεχθέως βασιλεύοντος, πρῶτον κατέσησαν αἱ ὁ ἀξιώμαλα παρθένοι, φέρειν τὰ καινὰ τῇ θεᾷ, ἐφ' οἷς ἐπέκειτο τὰ ὅπλα τῷ ζυγῷ τοῖς τε παιδικοῖς καὶ ταῖς ἄλλαις πομπαῖς.

Ποσειδῶν καὶ Τρίτων.

Pag. 237. Mſ. in 4. Ἀπ' Αἰγύπτου ἔ Θεὶν] κρατεῖσθαι δὲ αἱ Δαναΐδες ἡγεμόνες, ὡς ὁ μῦθός φησι, τὸ ἄδυ ὑδροφορεῖν εἰς τετρημένους πίθους, ἀνθ' ὧν τὰς Αἰγύπτου παῖδας ὁμολέκτρους ὄντας διεχθέσθαι σὺν τῷ δίκῃ.

Ὁ Δαναὸς δὲ] τούτων ἔ πατήρ ἐστι παιδὸς.

Νότος καὶ Ζέφυρος.

Ὦ Ζέφυρε τῶν πομπῶν] πομπὴ ἡ ἐπίπομψις, καὶ ἡ πέμψις ὡδὴ Θουκυδίδη.

Δικταῖον] ἀπήλαιον ὁ Κρὴς ὕπω κηλεύθρου.

Ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο] ὁ γὰρ νότος λαὸ τῆς Λιβύης πνέῃ. ἔνθα οἰκοῦσιν οἱ Αἰθίοπες. *

Mſ. in fol. Δωρὶς καὶ Γαλάτεια. ἰδὲ κόλπος ἀφρίψας] ἄλφα τὸ κιθάρας. [Δωρὶς καὶ Θέτις· ἐπαρθένιον οἷς χαλκὺν πα θάλαμον] εν παρθενῶνι ἐφυλάττεν. [Τέλπιν καὶ Νηρηΐδες· πρόκωπον ἔχων πλὴν ἄρπλω] πόπτιν ἀσπαμένιδων.

Νεκρικοὶ Διάλογοι.

P. 262. Mſ. in 4. Διογένης, καὶ Πολυδεύκης] Ἐν τάφοις τοῖς Ἀφιδλάγοις Ἀφιπιέζει βάλετον τὸ ὄνομα τὸ Ἑρμάνων ἀδὲ ὃ ἄδυ λογόμφαλ. καὶ Ἀφ' τοῦτο Νεκρικὸς ἀσκάλ ἀσὸς ἀμάλλας Ἀφιλεγόμενος, ὅθεν καὶ νεκρικὸς αὐτὸς ἀνόμασεν. *** Πολυδεύκλω] σωσίδη Κάστορ ὡς υἱὸς ἀνθρώπου ὄντος, ἐὰν θνητὸν, τὸν δ Πολυδεύκλω ὡς ὢν Διὸς ἀθάνατον. Ὅτε ἂν ἐπαλάσῃσιν ὁ Κάστωρ ἐλεύθερον ὁ Πολυδεύκης. καὶ ὁ Ζεὺς ἐλεύσας αὐτὸν, ὡς λέγεται, ἐπείρατο ἄστε τὰς δύο ζωὴ μίαν ἑκατέρου ἑκάστου μέρος. [Πολυδεύκης] ἄμφω μὲν ἔφη ἦσι Διὸς δίδυμοι, ὦν Λήδας τ' Λακεδαίμονος. θνητόπαῖδ καὶ ἀθανασίας τῆ..... κεκληρωμένοι. ὑπερβολῆ δὲ φιλοστοργίας μὴ ἂν ἀπτὸς ἀθάνατον δόξαν ἀφειρημένοι. μὴ δ..... εἶναι. τὸν δ' πῖς ἀθανάτοις συμπαριθρεῖσι, ἀπεμερίσαντο σφίσιν αὐτοῖς τὸ δ' ἥμισυ..... ὑπερορμεῖσθαι, ὁ μὲ τὸ θνητὸν, ὁ δ τὸ τ' ζάνατον ἀφαπολύοι. ἄλλως τε καὶ σὺ..... ἀληθάσοις ὡς ὁ μῦθος φησὶ καθεκάστερον ῥηθήσεται. ἐπεὶ δ ταῦτά ἐσι, ἀλλ' οὖν εὐπαῖδε ἀφὸς πολυδεύκλω λο..... ὡς δῆλον αὐτὸ τὸ τιμιώτερόν λαχόντος τὸν ὑπὲρ γᾶς τόπον ἀθανοῦν.

Ἐκάτης δεῖπνα] Τῇ Ἑκάτῃ δεῖπνα ἐπῄει ὑπὸ τ' πολλοῖ ἐπὶ τῶν τριόδων, καθαίρουσι τ χαῖ τῶν ζάντων. πνὲς δ ὡμοὶ καὶ ἀφεθεσμένα καθ' μ' ὃν λόγον τῆ διάφορα πῶτα ἀπῆν, ἔφασ δ τ' λπερόντων εἰς λπερίαν. τ δ' ἂν καὶ διάφορα ἐκ τούτων σιτίσαιθ ; ἐπεὶ τοίνυν δεῖ τ' θνήτων τούτων Μίνητος ἀμφὶ φαγὼν ὠὰ πόθηκεν ἀπαθίᾳ τούτων, ἀφαπαιδεῦ αὐτῶν.

Εἶτα ὀβολὸν ἔχοντες ἥκετε] Ἐπόθουν γὰρ Ἕλληνες ὁ τῷ πάρεδρ τ παθητέον ὀβολόν, τὸ νεῶλον δῆλον δ Χάρωνος.

Πλούτων ἢ περὶ Μενίππου.

Ἐγὼ δ Κροῖσος.] Λυδὸς ὁ Κροῖσος, Φρὺξ ὁ Μίδας, Κατόρεος ὁ Σαρδιανάπαλος.

Μενίππου ἢ Ἀϊδου.

Σαρδανάπαλος] λέγεται Σαρδανάπαλος κατά τινας μὲν Ἑρμοφράδητος, κατά τινας δ πυθέρεος.

Περιηγήσει.] Εἰς λεπτὸν διηγήσει.

Καὶ τ βασιλέα εἶδον.] τὸν Πλούτωνα.

Καὶ ὁ δ Κλεινίας] Ἀλκιβιάδης.

σῆς

* Hæc verba quæ proximè præcedentia sequuntur in Mſ. non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi unde petita sint liquet.

*** Hic lacuna erat in Mſ. sed in qua multa deesse non videntur.

Ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι.] κύαμος· ψήφος οἷς χρώμενοι οἱ παλαιοὶ βυλλάντιά βυλλεύειν κατεκρίζον.

Μενίππου ἢ Τειρεσίου.

Καθήκόν τινα βλάκα] εὐήθη. ἀνόητον. ἔρηται ὑπὸ ἰχθύος· ὁμοίως σιλλύρου, ἀχρήστου ὄντος ὡς μηδὲ κύνα αὐτῷ χρῆσθαι.

Πλὴν ἀπόκεινται] ἀντὶ τοῦ λέληθε.

Μενίππου ἢ Τροφωνίου.

Ὦ Τροφώνιε] Τροφώνιος· ἀπὸ τοῦ τρέφω. Ἐκατονομιθῆναι φασὶ, κατήλαιον τὸ ζοφῶδες ὑπελθόν, λιμὸν οἱονεὶ διεφθάρη, καὶ τὴν ζωὴν ἀβλαβῶς καταστρέψαι. οἱ δὲ τὸν τοιοῦτον κατηλαίαν μαντείας χάριν εἰσιόντες εἰσέρχεσθαι ἀπαχρίμενοι τὰς ὄψεις, καὶ ἀηδῶς διατίλλειν καὶ ὀχρὸν καὶ δύσκολον τὸ ἄπαντα τοῦ ζωῆς τρόπον. ἀφ' ὧν ἐπικρατήσαντα παροιμία τὸ τροφωνίου τὸ ἦθος ἐχόντων καὶ δυστυχούντων, καὶ δυστροπούντων εἰς τροφωνίου μεμφομένους.

Φίλιππος, ἢ Ἀλέξανδρος.

Καὶ Γίππα.] Περσικὴ μὲν ἦσαν ὕπλα κυρίως τὰ μάρπα. καθὰ χρησιμεῖ ἢ καὶ ἄπαν τὸ σκίπασμα, εἴτε διερμηνεῖ, εἴτε καὶ ἄλλως πως ἄλλῃ μάρπτει ἐλίσσει.

Μυδῶντα] Ἐκρέοντα, σεσηπότα.

Συνηνίχθης] Συναπεφάνθης.

Τοξάρια] Ἀκόντια.

Καὶ πελτάδια] Μικρὰ ἀσπιδίσκια.

Κώδωνα] Γλωττίον.

Ἄνδρα καὶ γάμους] Καλλιστθένην καὶ Λύσιππον.

Οὐ λῃστάσους] Οὐ λῃστείσους. ὁ Φίλιππος χρήματα παρέχων τοῖς σοφισταῖς ὑπὲρ τοῦ ἐλεῖν τὰς πόλεις.

Ὀξυδράκαις] Ἔθνος.

Καὶ τὰ μεγάλα ῥήματα] τὰς ἐλέφαντας λέγει.

Διογένους ἢ Ἀλεξάνδρου.

Καὶ γὰρ Κλεῖτον] Τὸν συμποτοφόλακα ὃν μεταξὺ δόρυ χάμενον τοῦ βίου ἐλίπετο. Καλλισθένην ἢ τὸν φιλόσοφον, ὃς λίαν συγκαθορχούμενος τῷ Ἀλεξάνδρῳ διεφθάρη.

Ἑρμοῦ ἢ Χάρωνος.

Τροπωτῆρα] Τροπωτὴρ ὁ κατέχων τὴν κώπην ὀπτῆρος.

Καὶ ἀκίστρου] Ἀκίστρα ἡ βελόνη ἡ μείζων, ᾗ δηλοῖ τὸ ἀκέστρου ἔστι συρράπτειν τὰ διερρωγότα τοῦ ὑφάσματος. τοῦτο γὰρ ἀκίστρων φασὶν, ἐπεὶ καὶ ἀκόντια ἐν ἠπείρῳ καὶ ἀκίστρια καὶ ἀκίστρους ὡς νῦν ῥάπτους καλοῦσι. χρὴ δὲ εἰδέναι ὡς οἱ παλαιοὶ χιτωνίσκοις ἐχρῶντο οἷς ποδήρεις τὰς ἐργασίας.

Ἀθρόως] Ἀθρόων τινῶν καταληπτέων.

Τὸν ὑπέρου] Ὑπέρου τὸ δὲ κίρσους δὲ ἐστὶ χοινίου ὁ ἀνὺς· καὶ λῃστοῦντος. γέγονε δὲ πάντα παροιμία, ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν ἀφύστων, ἃ μὴ δεῖ κεκτῆσθαι.

Τερψίωνος καὶ Πλάτωνος.

Ἄνω γὰρ πεπαμένων τούτοις] Παροιμία ἐστὶ λεγομένη ὅτι τὰ ὠνητὰ ἧττον ὠφελοῦντων γίνεται, ἄνω πεζομαῖς χερσὶν πηγαί, οὐ γὰρ ἡ πηγὴ ἀεὶ ἄνω, κάτω ἢ μᾶλλον χερσίν.

Ἀποσμυχόμενος] καταγελασθείς.

Σιμύλου καὶ Πολυγοήτου.

Ὥσπερ ὁ Φάων] Ὁ Φάων, ὡς λέγουσι, χάριν ὧν διεθέσατο τὴν Ἀφροδίτην. καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἐφιλοθέησε αὐτῷ, ἐπεὶ γέρων ἦν, μετέβαλεν αὐτὸν εἰς νεώτερον.

Χαίρωνος καὶ Ἑρμᾶ.

Ἔπικλα] Τὰ ἐξεπιπολῆς σκεύη οἷον ἐπιπόλαιος κτήσις, καὶ ὅσα ἀνωφελῆ πλείζεται, ἀλλ' οὐκ ἔγγαιος.

Πεντηκόντορος] Ναῦς ἐκ πεντήκοντα ἀνδρῶν καταπλεομένη.

Τὴν κυβέρνην] Κυβέρνα, ἡ τὸ τρέχον δυσωδίαν λέγει δυσωδίαν πάσας μιαίνει. ἴσως ἢ καὶ κυβέρνα λέγει τὴν πύρραν.

Καὶ βαρβαρισμὸς] Ἐν σχήματι περιφερόμενον τὸ λόγον χάριεντος ἕνεκεν. ὡς τὸ οἱ δὲ δύο * σκό..... καὶ τὸ ἀλλαπλήσια.

Δεδημευμένος] Πεπορδημένος.

Χαμαιτυπεῖα] Πορνεῖα.

Κερκίδος καὶ Διογένους.

Τὸ ἀμηχανὸν σκεῦος] Σμῆρος εἰσὶ γὰρ παλαιοὶ ὀδόντες καὶ Αἴσωπος. φησὶ γὰρ Αἴας ὡς Ὀδυσσεύς, ἢ κυφίσει με ἢ κυφίζω σε. αἰνίττεται ὁ Λυκιακὸς διὰ τὸ ἔχειν, ὡς δ' Ἀριστίας λέγει. ἢ κυφίσει με, ἢ κυφίζω σε. τυπτήσει, ἢ σθενήσει με, ἢ σθενήζω σε.

Εἰς Κίρραν] Κατ' ἀντιφρασιν Κίρρας τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου ἐν Σικυῶνι, ἢ ἡ Κίρρα ὄρος ὀξὺ κατὰ τὴν Φωκίδα.

Στήκειν ἐδυναμένους] Δέχεσθαι, βαστάζειν.

Ἐκ κοπίνου] Ἐξ ἀγγειολαΐου.

Διογένους καὶ Ἀνταθένους καὶ Κερκίδος.

Ἐς τὸν βυρσῶνα] Βυρσῶν τὸν τῶν ταρίχων τόπον.

Ξεναγὸς] Ὁ ξένους τραπέζαις ξυνάγων καὶ μισθῶν αὐτοὺς εἰς τὸ πάλεμον.

Ἀποκληκίσαι] Καταξύσασθαι.

Τὸ χρεὼν] Εἱμαρμένον.

Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀννίβου.

Βάρβαρος ὤν] Ἐφρόνει γὰρ Ἀλέξανδρος μέγα ἐπὶ τῷ λευκῷ σώματος φορᾷ τὴν Γαλάτειαν.

Ἐπιτετιμένος τῇ ἀρχῇ] Τῆς ἀρχῆς, καὶ τὰς ἐλλιφούσας αὐτῶν ἔχων, καὶ πᾶσαν ἐπιχειροτέμνων.

Ni-

* Videtur hic aliquis locus citatus fuisse.

Νίρεως καὶ Θερσίτου καὶ Μενίππου.

Ὁμήρου οὐδενὸς ὁ τυφλὸς] Ὁμήρου γὰρ τὰ ὁμηρικὰ ἐφερόντως εἰς κάλλος μετῆλθε Λουκιανός.

Ἀλαπαδνὸν] Ἀσθενῆ.

Ψεδνὸς] Μαδαρὸς, ἀραιόθριξ.

Mſ. in ſol. Πλούτων καὶ Ἑρμῆς· θαυμάζουσιν] θαυμάζουσιν. [Ἀμέλησον ὦ Πλούτων] τὸ οὖ τῇ συνηθείᾳ ὑπόμενον. [Ἀλλ' ἔφθασε, Μίνως, Σκιπίων πατρῷον ἄρχιλλον ἀναλαβεῖν] ἀπὸ καὶ σὺ Λίβυ. * ἀλλ' ἔφθασεν ὁ κύριος ὡς τὸν Δημοσθένην ἐν πολέμῳ λαβεῖν, ἃ προπαρασκευάσω, εἰρήσεται. [ἀγαπᾷ ἄρχειν] προτίθεται ἀρχεῖα [καθηδυπαθεῖν] Εἰς ἡδονὰς καθεναλίσκων. [Μένιππε καὶ Ἑρμῆ· γέλωτα ὄντα] γέλως ὁ γελασὶ ἑλῶν. [Καὶ σὲ ἀνεμίσητον εἶναι] Ὁμήρου, μνήμησις Τρῶας καὶ δικτήμιδας Ἀχαιούς. [Τοῖς δ' ἀμφὶ] Τοῖς δ' ἀμφὶ γυναικὸς πολλὰ χρόνον ἄλγεα πάσχειν.

Μένιππος, ἢ Νεκυομαντία.

P. 324. Mſ. in 4. Ἀκρόδρυα] Ἀκρόδρυα λέγουσι τὰ φοινίκων τοὺς κόκκους καὶ τὰ ἀμυγδαλῶν καὶ τὰ ἄλλα.

Ὑποπτυθρύσας] ὑπυπτίως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἠρέμα γογγύσας.

Ἀναγωγὴν] Ἡ τῶν ἵππων ἄναγωγὴ λέγεται.

Ἀσφοδέλῳ] Ἀσφοδέλου τὸ φυτὸν, ἀσφοδελὸς ὁ τόπος ὑφ' οὗ φύεται. ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἀρίσταιος] Ἀρίσταιος ὁ τοῦ Φιλοσόφου υἱὸς Κυρήνης. ὁ μεμηνὼς δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ τὰς μαγείρους. σοφιστὴς παρὴν Διονυσίῳ τῷ τυραννοῦντι Σικελίαν, αὔξων αὐτῷ τὴν τρυφὴν, καὶ αἰχμάλωτος ἁλοὺς ὑπ' αὐτῶν, καὶ κηλαυκίσων ὑπὸ τῶν μετρίων.

Καὶ τρίβολα] Στρίβολα τὸ βασανιστήριον ὄργανον, ἀπὸ τοῦ τρίβολον τὸ κέντρον.

Ἡμιτάλαντα τῶν ῥημάτων ἐδίδου] Τὸ ἥμισυ τῆς τιμωρίας, ὡς ἐπὶ δισμυρίοις τάλαντα προσπίπτειν δίκῃ ὑπερβαλλούσῃ ἡδονὴ τὴν ἀκοήν.

Ἀπὸ τῶν ἰμβατῶν] Ἐμβάδες κωμικὸν ὑποδήματος μιλάκιον, καὶ τὰς κρηπῖδας ὀψηλὰς ἐξομαρσμένας ὡς ὡς μέζον ὕψος τὸ χρόνιον ἄχος.

Εὐπερκαδυσώπῳ] Εὐπερκεκικερμένῳ, σκοτεινῷ, μικρῷ, ἀφεγγεῖ, περκεκαλυμμένῳ, λάθρα γινομένῳ.

Ἐπιεὶ δὲ χάος] Τάχα τὸ Αἰακὸν ἐπίκλησιν Ἕλλησι παῦσαι δικάζειν τοῖς Νεκρῶν τὸ ὡς ὀνομαζόντος ἕτοιμον ὑπαγόντος εἰς συνηθείαν. βούλονται γὰρ τοῦ ὑπὸ τὸ αἰάζειν τὸ Αἰακὸν ὀνομάσαι. Ὁ συμβαῖνον ἐπὶ τοῖς ἀποιχομένοις τὸ τάφον, παραδοῦσι αὐτὸν ὑπὸ γῆν.

Τὸ μίκιστον ἐπλέον πόδος] Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν πυρὶ φαλακρουμένων μέχρι τοσούτου τόπου ἡ τροφὴ ἐπέχει.

* Videtur Græculus hic pro Alexandro reſpondens nomina Africanarum aliquot gentium adjeciſſe, ſed ex portentoſis ab imperito Librario adjectis vocibus quænam ex fuerint divinabunt ſagaciores.

Καὶ ἦτοι παρεληλυθότας] Εἰς τὰς τὰ σάμβυκα παρεγκύπτοντας αἰνίττεται, καὶ παίζει τὰς τὰ ἐπιχάρμαια ἔχοντας ἐν τοῖς τάφοις.

Ἐδείχθη δέ μοι] Ἴσως ἐπὶ τῷ τάφῳ Φιλίππου, σκυτέων ὄντος τὸ τέχνη, καὶ τοῦτο παίζει. τὰ δὲ ἄλλα βασιλέα ὄντα, ὑπὸ δὲ τυμβορυχούντων παρὰ τὰς τελούσας ἐκνυβαλισμένα, τοῦτο ἀφαιρεῖ.

Ψήφισμα.

P. 338. Mſ. in 4. Καὶ συνεβεμίσατο] Ἠπείλησεν. ἐφόβησεν.

Ἕνεκα τῆς Τειρεσίας] φασὶν ὅτι Περσεφόνη χαρίζεται τῷ Ἅιδῃ Τειρεσίᾳ μόνῳ φρονεῖν τὰ ἄλλα ἀπάντων Νεκρῶν.

Πρὸς τὸ χωλεύειν δὲ ἄλλα] Εἰ δὲ ἄλλα ζοφερώτερον τὸ χωλεύειν ὀλίζηρις, πῶς βλέπων τῷ δακτύλῳ ἐδείκνυες, καὶ τὸ μὲ παιζόμενον τοῦτο. αἰνίττεται ἢ οἷμαι τῇ παιδιᾷ ὡς τὰ τὸ Τροφωνίου ἀφανίσαντα τι καὶ ἀποφήσαντα τὸ ἐν τοῖς ἄλλοις κρωτεῖον χρησμωδοῦντα.

Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.

P. 341. Mſ. in 4. Ἡ σοφώτατον εἶναι] Ἀντὶ δὲ ἐρίπλεον, ἤτοι ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι.

Οὐκ ἀκίνδυνον] Κίνδυνόν ὁ τὸ τῇ σωτηρίᾳ χρόνος.

Τὼς Ἀλώεως υἱέας δύο] Ὠτον καὶ Ἐφιάλτην.

Mſ. in fol. Χάρων ἢ Ἐπισκοποῦντες παρὰ δὲ ἄλλα] Πλούτωνα. [ὁ Θετταλὸς] ὁ Περσεφόνην. [πτερωτὸς] ὁ τοῦτος καὶ πάλιν καὶ ἴψας. λάθ δὲ πλέω τὸ τοῦτο καὶ ἕλκω. ὁ μέλλων πλέειν. ὁ περιελθὼν πίτταν. ὁ ἀόρατος δόλιον ὕπνον, καὶ ἡ μετοχὴ ὁ τυφῶν καὶ πρὸ ἀναβαλλόμενος πτερῶν. [ἢ σοφώτατον] ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. [ἐκπεσὼν ἄμυς.] ὡς πλανᾶσθαι ἀφαπαίζει. [περιάγουσι] λειτουργοῦσι εἰσὶ. [σφάλλοντας] ἀποτυγχάνοντας [ὀλίγον δὲ σοδὸς] πᾶς λέγει τὸ χοῖνιξ, τὸ κρατῆρα κράτηθι τὸ ἰσίου [υἱέας δύο καὶ αὐτὼς] Ὠτον καὶ Ἐφιάλτην. [καὶ ἤκιστα πονηρός.] ἐδέμνιος πονηρὸν ἥκιστα. [οἰκοδομητικῆς] οἰκοδομῆς. [σωτηρίσεσθαι τὸ κρωβίλον.] Ἀτθικὴ ἡ σύνταξις. τὸ δὲ κρωβὶν, σωμαρίδιον τὸ κρωβίλα. ἡ γὰρ σφὺς πᾶσα ἡ φύσει αἰπαπαὶ σωστέον. ἔκπεσὸν τῶν ψυχῶν. σύστροφα τῶν λήκυθον. ὅτως δὲ καὶ τοῦτο ὡς αἰπαπαὶ ἴδοῦ λοιδοροῦσαι, ἀλλ' ἐστιδὴ φιλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους, λέγειν ὡς τὸ ἔφαγον δὲ ἄρτι, ὅπου δὲ εἶναι, ὅτω καὶ πᾶν σωστρίσεσθαι τὸ κρωβίλον [Τορύνον] εἶδος ξύλου στρογγύλου, ἢ τὸ σκάμμον ξύλον, καὶ ἰδίως ἀρδὸν [ἐκπεσὼν ἀπόμεσον δὲ ῥαψῳδίαν] * ὅπ γελάτω ὁ ζωγράφος ἔχοντα τ ῥᾶ Ὀμηρον ἰμάντα. τὰς ἄλλας ποιητὰς τὸ ἰμαντοειδῆ ἀφορμάς. [φέρε λέγε δὲ ῥαδίως μέσα] σπάδων ὁ τόπος δὲ ἀγῶνος, καὶ μέρος τι δὲ μαλλ. ζ γὰρ καὶ σ σπάδια ποιῶσι μίλιον. Μίλητος τοῦτο φέρει καὶ ἄλλα ἃ κζ τὸ σωμα ἀλκὰς ἰαμάτων. φασὶν αὐτὸν πυθαγόρειον ὄντα μεμῆσθαι μὴ

* Libuit hic relinquere lectionem Mſ. Codicis ut Librarii appareret imperitia, qui non vidit hic eſſe nomen Pictoris, néve in nos menda quæ tolli non potuere conjicerentur. Legendum eſt ὅπ Γαλάτου, ut liquet ex Ælliano V. H. Lib. XIII. c. 22. ex quo lux huic loco haud dubia, qui viciſſim Ælianum emendat adverſus eos qui fruſtra eum emendare conati ſunt.

ἢ ὁμιλητῶν· ὃ δὲ ὑποτυφθεὶς πιὸς ἢ τύλε ὅτι ὑποδύσεται τὸ πεπονηκὸς ἢ οἰκίας τὸν τύλον τροπίδιον παραπεμφθέν, ἐπείρας τε αὐτοῦ, καὶ ἑαυτὸν ἀκέσασθαι ὑπεξαγαγεῖν. λέγεται καὶ τῶτο, ὅτι καὶ ἢ ζωὴ αὐτὸν ἀπήλλαξεν, ὡς βαδίζοντα παρ' ὕλλου τινὰ παροτρύνει κραυγῇ μεγάλῃ, ὁ βιαζόμενος ὡς τὸν λῃστὴν, τὸν σφῆκα μὴ ὑπομεῖναι, αὐτὸν ἢ ὠκυχειρίᾳ τῇ συμπλόκῳ τὸ μέρος ἀφάκτῳ πάγῃ θεῖναι ὑπάρξαι θύελλι. [τῷ τὸ τερπνὸν.] ὑπακουστέον τὸ ἐχθρόν. [ἀοίδιμον] ὑμνητόν. [ἀδελτηρίοις] μυρίοις, ἀνοίοις. καὶ ἕρμιον] ἕρμιον τὸ δῶρημα ὡσπερεῤῥύηκεν. τὸ δὲ Ἕρμι, πτωτικὸν, ὡσπερεσπάσθη. ἄλλοι ἢ φασὶν ὅτι τὸ πτωτικὸν Ἑρμεῖ· ἐπὶ καὶ Ἕρμιον· ἐκβλίψαι ἢ ι, ἀλλ' οὐχ Ἑρμείοις. [ἰφεσρίδα] διπλοίδα. [δῶρα παραδῶς] καλῶς γε ἄλλως ἄδεις ᾠδίαν. [Τῶν δὲ πληθὺν ὦ Χάρεν ὁρᾷ] τὰς γεωργοῦσας, τὰς δουλεύουσας, τὰς ὡσαυτῶς. [χρῆσας] χρήσιμας. [ἀγγελαν] ἐπόνειαν. [πομφόλυγας ὑπὸ ὕδατι] ἄχαν ἐμφυσᾷ παροδύνημα. [ὦ γαπάδα] ὦ γαπαῖε καὶ δύσκοπτε. [πεπίκρωσι] πεπίανε. [ἀντιχρύψω] φανερῶς γέγραφε.

Περὶ Θυσιῶν.

P. 361. Mſ. in 4. Περὶ θυσιῶν] Ὁ σκοπὸς σύγκειται τοῦ Λυκιουργᾶ κωλύσαι τὴν Ἐλλήνων θυσίας πολυτίμους. τὸ γὰρ θεῖον ἀ δέεται θυσιῶν. ὅπερ ἐστὶ ἢ διάλογος, ὅλον γὰρ ἢ λόγῳ ὡς ἐξ ἰδίας ὠφελίᾳ ὠσπάσας. ὁ ἢ διάλογος ὠσπερεπὰς ἔχει διάφορον ἀλληλογράφως ὡς ἄκλας.

Τὰ γὰρ αἰτωλικὰ πάθη] Αἰτωλίας ἐβασίλευσεν Οἰνεύς· ἅτις θύσας τοῖς θεοῖς, τὴν Ἄρτεμιν ἐπελάθη. ἡ ἢ ὀργισθεῖσα ἀπέλυσεν κῆ ἢ Καλυδῶνος κήτεσι ἅτις πολλὰ ἀνθέλειν ὕστερον ἢ, καὶ αὐτὸ συναχθέντων πολλῶν ἀπηρθη. Καλυδὼν ἢ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας.

Καὶ μὲν Μελεάγρε μητὴρ ἐχθύνησε σὺν τοῖ Μελεάγρῳ λάμπων πῦρ, καὶ ἔμοιρεν ὡς τοσῶσιν χρόνου ζῶντ Μελεάγρῳ, ὅσον ἡ λαμπὰς ἄπλεσεν. ὅπ ὧν ἐφωδῶν ὁ κρατὼς, ὁ μελεάγρῳ ἢ Αἰτωλίας ἐρᾶν, αὐτῇ τὰ νικητήρια δέδωκεν. ὀργίσθησε ὑπὸ τάτῳ οἱ Θεοὶ καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἢ Ἀλθαίας ὑπ' αὐτοῖ ἢ κήτεσεν ἐφόνευσεν ὅτι γενὴ ἀγοσπασθῆ αὐτοῖς, καὶ ὄχθη πόλεμος ὡς Μελεάγρου. ἀνθλεν δ' αὖτως ὁ Μελεάγρῳ. καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἀλθαία λῇ τοὺς ἀδελφοὺς, ἔσβεσεν τὸν λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελεάγρῳ.

Ἐν ἀρχῇ ἢ Οἰνέως πανήσας] Ὁ γὰρ Ὅμηρος φησὶν, ὅτι σὺν ἔπεσθαι ὃν τοῖ ἄρμασι ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὑπολήψασθαι εἰς Αἰθιοπίαν κῆκεῖ σπονδῆ ἡμέρας δώδεκα.

Τοὺς δὲ ἐπὶ τὸν] Ὁ γὰρ Νέστωρ λέει ἢ Γλίν ἐπιστελλῶν εἰς Πύλον σπίσαι βοῶν θυσίαν τοῖ Ποσειδῶν Ἵππιον, ὡς λέγε ὕτος. ὁ γὰρ Ὅμηρος οὐκ σπονδάκις σπένδει.

Τ' αὐτὸν ἢ τὴν ἀδελφὴν] Καμβύσης ὁ Κύρε ἢ Περσῶν ἐμνηθεὶς ἢ ἀδελφῆς Ἀτόσσης, ἠρίσε τὸν βασιλέως δικηστὴν, εἰ ἢ ἐπὶ νόμῳ καλέσει ἢ βασιλέρνον ἀδελφοῖ ξυνοικεῖσιν οἱ ἢ ἀκτεφύκασθε, νόμῳ ἢ μηδένα εἶναι ὃς κωλύῃ ἀδελφὸν ἀδελφῇ ξυνοικεῖσιν. ἄλλον μὴν τὸν νόμον. ὃς ἐπαιτίζῃ τοῖ βασιλεῦσιν Περσῶν ποιεῖν ὅ ἐὰν βέλῃ). καὶ ὅτε Καμβύσης ἔγημε τὴν ἀδελφὴν.

Οὗτο

Οὔτε τ ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντος] Εἰς ὃν κεῖται ὁ τοῦ Διὸς ἄγαλμα.

Τὴν Πισαίαν ἐρημίαν] Ἐν Πίσῃ γὰρ τῇ ἠλιακῇ ὁ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἄγαλμα ὃν χρύσου καὶ ἐλέφαντος κατασκεύασεν Φειδίας, ὅπερ καὶ ὁ ἀγὼν τὰ ὀλύμπια ἐπλείθυε. Λέγ ὃ ὅτι πεντετίαν μόνον ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους χάριν τῶν ὀλυμπίων, εἰς ὀλυμπίαν ἴεσθαι τὸν ἀγῶνα, ἄλλοτε δὲ μηδέποτε, λέγ τοῦτο οὕτω τὴν Πισαίαν ἐρημίαν.

Καὶ περιῤῥαντήρια] Τὰ ὕδατα δι ὧν ἀποκαθήραντο οἱ θύειν μέλλοντες.

Ὁ μὲν γὰρ Ἄπις ὁ μίμησις] Ὁ Ἄπις ὁ τῆς ἀγέλαις τοῦ Αἰγυπτίων εὐφόρου βοὸς ὃν καὶ ἔχων πυρὰ ἴδια σημεῖα· τοῦτο κοινὸν εὐτυχείας νόμιζον σύμβολον.

Τὸν Νίσου ἴχνη πλόκαμον] Ὁ Νίσος βασιλεὺς ἦν, ἔχων ἐπὶ τῆ κεφαλῆς μίαν τρίχα πορφυρᾶν, ἧς ἀποτμηθείσης, ἀπώλετο καὶ ἡ πόλις ἧς ἐβασίλευεν.

Mſ. in fol. Περιῤῥωσῶν. ἀγχιτλιάζουσιν] ἀνχεραίνουσιν, ἀγχαπατῶσιν. [ἄνια] πτάσιμα [καὶ ὑπὸ ὃ ναυσάθμια.] ναύσιαθμον, τὸ λιμένα, ἢ ὅπου ναυπηγὸς φρατὸς ναύσιαθμος καλεῖ. [κεξοφακισμένοις] ἐξοπλισθεὶς [ὑπηέμια.] ὑπηνέμια λέγει τὰ δίχα σωμασίας καὶ μίξεως. [θρησκείας] λατρείας. [ὑπηάτλω] ὑπάτη τὸ γένος, ἀπὸ δὲ ὑπάτου ὑπατικός. καὶ ὑπατωνύτης ἀντὶ ἀκμαίος. [περιῤῥαντήρια.] τὰ ὕδατα δι ὧν ἀποκαθήραντο οἱ θύειν μέλλοντες. [ἐξεμπλήρωσε ἀσέπτων] διαγεμόνα. [καὶ τὸ Νίσου ἴχνη πλόκαμον] βασίλειος Μεγαρέων τεῖχα.

Ἀναβιῶντες, ἢ Ἁλιεῖς.

P. 389. Mſ. in 4. Ἐπεὶ ὃ ὡς ὁ κωλὸς τῶν ἰητρῶν ἴφη] Δημοσθένης ὁ Φιλιππικοῖς παῦτα φησὶ τοῖς δὲ νεώτεροι ἰσικῶτα στόμοις..... ἤτοι σύζυσιν, ἤτε λοπολλύναι δύναι).

Εὐχὴ γὰρ ἂν] Αἱ γὰρ εὐ..... τὰ ἀδύνατα συμβάλλει).

Καὶ τελέσαις ἐράμβοι] Ἀλεξανδρεῖς ἡ λέξις. σημαίνει δὲ τὰς ἐγκεκαυσμένας πὶ πρώγμασι, καὶ λέγ πολλοῖς πείρας ἐληλακότας.

Περὶ αὐτῆ κωμῳδίας] Διονυσίοις γὰρ μόνοις ἐφῆτο τὸ θέατρον ποιητοῖς κωμῳδῶν. Ταῦτα δὲ δὶς δ' ἔτους ἐπετέλουν, ἔαρ καὶ φθινοπώρου. ἔαρ μὲν τὰ μικρὰ Διονύσια. φθινοπώρου δὲ, τὰ μεγάλα.

Ἔτι καὶ Μένιππον] ὁ Μένιππος ὅτος κυνικὸς ἦν φιλόσοφος καὶ τὰ Σεβασῶν φύσει κεχρημένος γαυάκι καὶ ἱλιγγιῶντι καὶ λοπόθυμον, καλῶς σε τὸν κύνα καὶ ἐμφιλόσοφος μεῖναι, ὡς καὶ ἄλλοι πᾶσι δὲ διδύκιμον ἀποφέρεσθαι.

Λέγε ἤδη σὺ τοῦ μέρους] Ἐν τοῦ μέρους, ἀντὶ δ' τὸ σὺν μέρος. ῥᾳδίως γὰρ ἄλλη τὸ καὶ σὺ ὕδωρ λέγ δ' διηγητικῶς ἀμφορέως. ἴσῶν γὰρ ὡς τοὺς πολλοὺς ἐπιχεῖν βυλόμενοι τὰ ἀπιόντα φλυαρίας οἱ διηγηταὶ τῶν ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος πληροῦντες, διὰ τοῦτο λοιδορηθέντα παρέχειν τοῦ ὕδατος ἔκρουσε, κελεύοντες τὰ ῥήτορος λέγειν· ὁ δὲ καὶ τὰ ἀφίεσαν δ' ἐρυμέσκε, ἅτε δὴ εἰς μέτρον τὸ ὕδατος τὰ λόγου ποιούμενοι, σωφίσμενοι τὸ λόγου.

Ἢ τοῦτο τὸ ἐπώνυμον] Διωλύσεως δ' κυνικῶς.

Ἐκμεμηῶν τάχιστα καὶ ὀχετὸς] Εἶδος ὀρχήσεως ἡ πυρρίχη, σύνταμον.

Η' ρακλῆς φησὶ καὶ πίθηκος] παροιμία ἐπὶ τῶν πάντα παραλαγμένων ἀσυμβάτων πραγμάτων. καθ' ὅτι ἥρως μὲν ὁ Η'ρακλῆς καὶ αὐλὸς χρημα ἀνδρεῖον. οἱ πίθηκοι δ' ὅτι ἀνδρείας ἔχοντες καὶ κατηγέλασαι καὶ διώκονται ἀνδρείας ὑποκρίνεσθαι εἰσαγόμενοι.

Ἐνίοι δ' καὶ τῷ Τάλῳ τόφον] Ὁ μὲν Τάλως ἥρως παλαιὸς ὢν τῇ ἀκροπόλει τιμώμενον. τὸ δ' Ἀτάκτοις τῷ Διασκύρῳ τὸ ἱερεῖον, ἄτακτος γὰρ ὁ Διόσκουρος λέγονται.

Καὶ ἄρτυς τῷ αὐτοπυρίτῃ] Αὐτοπυρίτης ἄρτος ὁ λίτος καὶ χειδίνης φατνιήτης, ἢ ἀπὸ ἅλιν, ἢ καὶ τῇ ποιᾷ, ὃν καὶ ἐγκυρίαν φασίν.

Ἀλλὰ χρυσίον τυτί] Τὸ μὲ χρυσίον, ὡς φιλάργυροι ἔχοντες ἀνύρεσιον. τὸ μύργον, ὡς τρυφᾶν εἰωθότες. τὸ κατάπτερον ὡς δηπτίζοιεν τὸ ἀπόπαιον ἐπὶ τὸ σημάντρον καὶ τὸν ὑπήνιον. οἱ κῦνοι δ' δεῖγμα χολῆς ἀκαίρου καὶ ἀκολάστου λέξεως.

Ἀύσασα καὶ ὀλίγον δ' χρυσίῳ] ἀπὸ τοῦ ἀύσασα Ἀττικῶν ῥήτορι. αὐτὸν γὰρ καὶ παίζειν ἔχειν φασίν, καὶ ἔχειν εἶναι, καὶ ἄλλα τούτοις παραπαίσια.

Ἀλλ' ἡμᾶς πολλὰς καὶ τὰς ἰχθῦς ἐρεῖ] Ἀττικῶν ἐπιφθέγμα τοῦτο καὶ ἀφελείας. καὶ ἐπὶ δειλικῶν νῦν. τὸ ἀλόκληρον ὀκτάβολον.

Ἐπιτάλᾳ τῷ ἄγγει] Προσυπακουστέον τὸ πάρεχε. ἐπὶ δὲ καὶ τοῦτο Ἀττικῶν, ὅσαρ καὶ τὸ ἄλλ' ὅπως μὴ πλήξῃς. συνυπακουστέον γὰρ τὸ σώσῃ.

Μ'. in fol. Ἀλιεὺς ἢ ἀναβιβῶντες. λακισῶν] χιτῶν. [ἀμοιλικῶ] ἀπόκισε. [παρεμπισμένοις] παρεμετῶν, παρακαλῶν, συγγνώμην αἰτῶν. [πρὸς ὀργὴν] ὁ γέλως. [παρακρυσμένῳ] ἐξαπατῶντος. [ἐς πεδίον τὸν ἵππιον] ἐς πεδίον τὸ ἵππιον, παροιμία ἐπὶ τῶν, ὑπτίκως δυσκόλοις εὐτυχοῦσιν, ἀξιούντων τὸ τοιοῦτον ἢ λύσιν μὴ δυνεῖ παρίχειν βραχέως καὶ ἄκοπον. τάδε ἔστι μέγα καὶ ὡς ἐπίδειξιν σωτῆρον τῷ ἔμπεδον δυνάμενος, τὸ κατάλληλότερον ἵππος πεδίῳ, ὡς τὸ τὴν δικαίαν ἐπιδείξας δρεστῶν; παροιμίαι ταύτῃ τῇ παροιμίᾳ καὶ τοῦτον, ὕδωρ βατοφόρον καὶ λυδὸς παρεμβολή [τὸ ὡς δῆλος δ'] προσυπακουστέον καὶ ψηφίζεσθαι. [καὶ τὸ δίκαιον οὐ τῇ χειρὶ πλεῖον.] οὐ τῇ βιάζεσθαι, οὐ τῇ δυνάμει. [καλλαίσματος] λιθοβολήσαντος. [ὕδατι μαλακῶν] * Ἴσον ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι δικασταὶ ἐπίχαρι βουλόμενοι τοῖς ἀπεργάταις φλυαρίας τῶν ῥητόρων, ἀθλίως ὕδατι ἐκλύουσι, καὶ ἀφ' ἑτοῦ ἀφεστρέμενοι παρῆκαν τὸ ὕδωρ ἐκρεῖν καὶ οὐ δέχεσθαι τὰ ἀφίσεως ἔτι κρατοῦσιν ἀπέλαυον τῶν ῥήτορα λέγεσθαι, ἄχρις ἂν τὸ τῶν σταφῶν. ὅτι δὲ μὴ ὡς τὸ μέτρον ἔτι ὕδατι τὸ λόγον ποιοῦμενοι, σύστημον καὶ ἄκρατος τῶν δικαστηρίων. ὄζει παροιμία, μὴ λίγε σὺ τῷ ἐμοὶ ὕδατι. [ἀλεκτρυόνα.] πανοπλίας κατάφορτος. [οὐ κεραμεικῷ] λάτ ἔτι κεραμεὺς κεραμέως γαμικῆς, γένεσις κεραμεικός. καὶ συναιρεσις κεραμεικός. [καὶ οὐ τῇ Ποικίλῃ] ἡ ποικίλη στοὰ ἐν τῷ παρ' Ἀθηναίοις. ἐκαλεῖτο δὲ ὕτως ἀπὸ τῶν ποικίλης οὐ αὐτῇ ζωγραφίας. [ὡσανεῖ] πρέον. [ὁ καὶ Σολίας] Σολεὺς μὲν ὁ Κιλικός, Ε'λληνικῇ παιδείᾳ τοσοῦτον

* Haec fimile ſcholion, iiſdémque penè conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam conſenſum alibi obſervatum eſt, quo fit ut credam duos noſtros ſcriptores multa ex eodem fonte hauſiſſe.

διήνεγκε. ἔστι τὰ Φαινόμενα Ἑλλάδι φωνῇ γράψας, ἐθαυμάσθη. καὶ Ζήνων δὲ, ὁ τῆς στοᾶς κοσμήτωρ τὸ καὶ καθηγητὴς ὁ Κιτιεὺς τῆ Κύπρῳ ἄρμοθ. καὶ δὴ καὶ Κρύσιππον ἔμφρω Σολεῖς σὺν ἄσημοι ἦ φιλοσοφίαν, καὶ μάλιστα Κρύσιππον. ἀμιλᾷ ἦ καὶ Ἀρίστοτέλης Σταγειρίτης καὶ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, ἢ Περιπατήτικος, Ἀθηναῖος. ἀλλ' ἐδὴ πω ξενίας διώκουσι, ὅτι μὴ ὁ μίσης Ἑλλάδος ἱκανῶς ὄντες δύσκοοι. θαυμάζουσι ἦ μᾶλλον ὡς ἡδέως Ἕλλησι δεξιδιδακτικῶτερος τῇ αὐτῶν τὰς λόγους ἀσκήσῃ. [σὺν ἔτρεψεν. ἢ γὰρ αὐτῷ καὶ τὸ ἦ φασὶ κ' ἠδέ.] λέγ' τὸ ἐναντίον εἶναι τῷ αὐτῷ ἐπιζήμιον. [ὑπερμεγέθ.] ἀντὶ ἦ καθοσιώζει, ἐπὶ πᾶσι τὸ ὑπερμεγέθη αἰσχρὸν ἐστίν. τὸ γὰρ ὑπὲρ πόλιν αὐτῷ χάρεν, γενικὴ συντέλεστον. τὸ γὰρ ὑπερφυῶ σε. θαυμάσομαί σε. θαυμαστὸν ὄντα σε, ὅτως ὂν κ' ὑπερμεγέθη σε· [ἐφείλομον αὐτῷ ἔδωκεν] ὁ τοῖς Διονυσίοις ἐφείλομον αὐτῷ ἔδωκεν. [σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν] ἀντὶ ἦ τὸ σὸν μέρος, ῥεῖ γὰρ ἤδη καὶ σὸ ὕδωρ· [ὡς τε ἐρήμιλον] ἐρήμη δίκη ὅτων μὴ ἀπεκτίσεως ὁ διωκόμενος ἐπὶ τῷ δίκῃ καταδικασθῇ, ὥμοιον καὶ τὸ ἐρήμιλον ἀλῶναι. [ἐξαγορεύουσι] τὰ Μυστήρια ἐξαγορεύουσι. [ἀδικοῦσι] ἀσεβοῦσι. Λυκιανὸς ὁ τῷ περὶ Ὀρχήσεως, φησὶν οὐκοῦν ἦ πάντες ἀκούσονται, τὰς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορκιζᾷ, λέγειν οἱ πολλοί. [τηλήκουσι] ἐξεπλαγήσαν. [παραθαμβοῦσι] παραγινωσκιζόμενοι. [ἄκουσον] ἐχθρόν. [ἀπήρυκε] ἀπελάκακε. [ἀλυρχίδας] πορφύρας χλαμύδας. [ἀναπλήμην τὰ παπαγρύμενα] ἀμπὸ, μεθαγινώσκω ἐφ' οἷς ἔφραξα. [καὶ καλάθλω] μάζων σύκων. [τὸ Πελασγικὸν] Πελασγικὸν τόπος Ἀθήνησιν, ἀπὸ Πελασγῶν τῶν αὐτῷ οἰκησάντων, γράφεται ἦ κ' Ἀλφ ἦ ρ'. [τὸ Ἀνακεῖον] ἀνακεῖον τῶ Διοσκούρων τὸ ἱερὸν. ἄνακες· χαῖρε οἱ Διόσκουροι λέγουσι. [ἦ Τάλῳ] Τάλως ἥρως παλαιὸς ὃν τῇ ἀκροπόλ τεθαμμένος· [Ἐπικουρείοις] ὡς τῶ Ἐπικουρείων δεύτερα πάντων τὰ ἡδονῆς ἡγουμένων. [ὁ χερσαικυρίας] λέγεται ὁ μέχρι τῆς σαρκὸς ἐξυρημένος. [Ὁρμιὰ] λεπτὸν χοινίον, ἀπὸ ἦ ἔρω τὸ συμπλέκω. [ὁ ὂν Περιαιῶς.] Περραιεὺς, ὁ ὃν Ἀθήνας λιμὸν. καὶ κλινῆ περιαίως. * ἀπὸ ἦ πρῶ, περαίω, περαιεὺς, καὶ πλοισασμὸς ἦ Ι περαιεὺς. [καὶ εἰδιχθὴς κ' σκληρός.] ἄμορφος, ἀπρεπὴς, μισερός. [Ψηπίδα τις καχλιώδη] ἰχθυδίων ὀψὺν τῶ Πλατέων. ὃν δύο διρμάτων συγκολλᾷς πρὸς ἰδίαν δικὴν, ὅπως συσδάλιον κολλᾶσιν, οἱ ἦ βάγλωσσον. καλῶς δὲ ἀλλὰ ἐστὶ παῦτα. [ἀπὸ ἦ Λυκείου] ὃν τῶν Ἀθηναίοις γυμνασίων ἐστὶ τὸ Λύκειον, ὁ Θεόπομπος ὃν τῇ καὶ Περιήγησιν ποιήσας τὸ Λύκειον, φ... ** δὲ ὃν τῇ λ' Περικλέους φησὶν ἐπιστατεῖν ὃν αὐτὸ γενέσθ.

Pag. 370. Ibid. Βίαν σχάσις, ἰφαντάζετο.] τὸ φαντάζεσθαι, ἐπὶ ἦ ἀπατᾶσθαι λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ὃ ὕπνῳ ὁρωμένων. ἔστι δὲ ἀναπαῦσις τὸ φαντάζεσθαί τινα τὰ ὁρώμενα. [Θεὸς ἄβροτός τις οὖσα φαίνεται.]

* Pirxeus nempe olim fuerat insula in quam oportebat χοῖρα διαπρᾶν, ut ostendit Meursius in libello, quem de celebertimo illo portu scripsit, ac nuper edito à Doctiss. Viro *I. G. Gravio*. Vid. Cap. 1.

** Legendum Φιλόχορος, cujus nomen supra p. 9. occurrit. scripsit ὁ Ἀντιόδος. Vid. *Vess. Hist. Graec.* & Suidam in Λύκειον, ubi idem ex Philochoro narratur.

νεῖ.] ἐλέγετο γὰρ ὁ Πυθαγόρας σύστημα τῆς δεξιᾶς αὐτῆς μέρος τὸν Φοῖβον. [Ἄτος ὁ τῶν πήχεων ἐξαρτημάτων.] Διογένης δὲ ὁ Σινωπεὺς λέγει δ' Εὐξίνου Πόντου, Ἑξαμίτας καλεῖσθαι, διότι ἑξαμίδα φέρει, καὶ τὰς ὥρας παρέχει γυμνὰς ὀρχουμένας. [Τίλιτος] περὶ καὶ ἡμέρου. [Ἔρημον.] περιεχαμμένον. πεπονημένον. [Ἢ ἐριδλῆ τύπτων] βασανίζῃ, δεσμῇ, μαστίζῃ. [Ἐπαμῶν.] ἀναδῶν, καὶ ἀναχωρῶν. [καὶ ἀπηχές.] ξένον τὸν κατὰ πάντων οἶκον. [Ἀδροπαῖον] τρυφερώπαιον, ἀπαλώπαιον. [Πεμμάτων] πλακουντίων. [ἐρωτίζεται τῶν ἡδονῶν.] συλλέγειν καὶ συναθροίζειν. [Ἐπικήδειον] ἐπιθαλαττίδιον. [τὰ δὲ ὀδύρεται.] ἀντὶ δ' ὧν, ἐπὶ δὲ τὴν Ἰωνίαν, ἐπείτε καὶ Ἔφεσος Ἰώνων, Ἔφεσίοις δὲ Ἡρακλεῖ. [κυκεῶνα.] κυκεὼν ἐκ πολλῶν βοτάνων συγκειμένων φαρμακείου τοιοῦ δηλητήριον, ἀπὸ δ' κεκύλθαι καὶ κυκεῶν. [Ἀμφορέμβου] σπουδαμφορέμβου. [Σκίφους.] ζήτημα αἰνιγματῶδες, ἢ συμπλοκὴ συλλογισμοῦ. λέγεται δὲ καὶ ὁ συμπεπλεγμένος λόγος. [τὸν σωμύλον.] φλύαρον, παιγνιολόγον, ἢ ἔφορον τῶν λόγων ἀπατεῶνα. [ὁμνύναι πάσι τὸν κύνα.] Κέρβερον. Γ' καθαμμένους ὅρκος. ὅτου ὁ κύων, ἢ χυνὸς, ἢ πλακοῦντος, ἢ τινος ἄλλου, τοιοῦτου. οἷς * μίγνυσι ὅρκος ἀπαντᾷ λόγῳ κύων ἐπὶ τοχῆν. Κρατῖνος Χείρωσι. τοιοῦτοι οἱ Σωκρατικοὶ ὅρκοι. [λιχνεία] λαιμαργία. [τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδῃ.] ὅτι τὸ δεῖνα εἰάθασιν οἱ παλαιοὶ λέγειν ὅπως ἀφελῶς τὸ λόγῳ ἐπάγοντες, ἐπὶ τῷ συγκρύπτειν τι βουλόμενοι τῇ ἀσελγείᾳ δ' ἐνόμιζον, τὸ ὑποκείμενον. . . . . λῶπες. [φιμοὶ] τοὺς δεσμοὺς καὶ χαλινοὺς. [ἀγωῶτες] ἀγωνώτους. [Ψειλικῶν.] ψιλαμβάνοντα, ψειλοῦντα. [βραδὺς γὰρ νοῆσαι] ῥάθυμος δηλ. δ' νὰ στρηπτὸν καὶ δ' δίω τὸ πέχυ, ὁ ἐστρεμμένον δ' θεῖν ἦγουν πέχειν.

Κατάπλους καὶ Τύραννος.

P. 422. Mſ. in 4. Τοὺς λέγουσιν εἶναι τὰς μοίρας Κλωθὼ, Λάχεσιν, Ἄτροπον. σύσταῦλα δὲ ποιεῖ τὸ Χάρπα ὡς μίαν τῶν μοιρῶν τὴν Κλωθὼ ψευσδιαλεγόμενον.

Εἶεν] Ἔστι καὶ αὐτὸ δ' ταῦτα μὲ δὲ ὅπως. ἐπίρρημα ἀφορίσεως. ἐπὶ μὲν τοῖς ἤδη εἰρημένοις ἐπιλεγόμενον ψευδεζῆ αὐτὰ. ἔστι δὲ καὶ δηλητικὸν ἐδόπως, αὐτὸ δ' ἄρα δὴ, ὡς σύσταῦλα.

Ἄστλῳ] Τὸ σὺ τῇ αὐτλίᾳ ὕδωρ.

Ἀναγωγὴν] Ἀνάπλουν.

Παρακέκρυφα] Εἴ τι εἶχεν ἐχθρὸν ὑφώρα. ὅπως γὰρ σημαίνει καὶ παρὰ τοῖς τραγικοῖς τὸ δηλητήριον, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὅπως φασὶν ἰδίως τὸ τῶν ὀφεων τῇ κεφαλῇ συμβαλεῖν.

Τετράπωτον] Ἐν τῷ τραπωτῷ ἐμβάλῃ. τραπωτὸν δὲ ἐστι λᾶας ἐφ' ὃν τῶν κωπῶν ἐμβάλλουσιν.

* Sunt duo verſus ex Cratini Chironibus petiti, ſed corruptiſſimi, ſic legendi, ut liquet ex excerptis Grotianis. p. 493.

Οἷς δὲ μίγνυσι ὅρκος ἅπαντα τὸν λόγον
Κύων, ἤτοι γὰρ, θεὸς ἢ σταφίς.
Quibus jusjurandum maximum in re qualibet
Canis eſt & anſer: nam Deus non tantopere.

Α᾽μφιδρύτου ἐπὶ] Περὶ ἱστίαν ὅτε τὰς βόας λύουσιν.

Ε᾽φήβαν] Ε᾽φηβοὶ κωλῦσι οἱ ἀπὸ ιδ᾽ ἐτῶν νέοι ἄχρι τ᾽ ἄκρου.

Η᾽ λόγυ] Ε᾽πειδὴ ῥητορικὸς ὁ Ε᾽ρμῆς ἐφορᾷ λίγα.

Καὶ κλωπεύῃ.] λέγει γὰρ τῶν κλεπτῶν προϊστάζ ὁ Ε᾽ρμῆς.

Α᾽σφάλλ] Εἶδος βοτάνης.

Ε᾽ξ ἡμισείας] Τὸν γὰρ Ε᾽ρμῆν καὶ τοὺς ἄνω τοὺς κάτω συναριθμοῦσι, καὶ τοῦτον δι᾽ ἀμφαίζῃ.

Καὶ χαί] Τὸ ἐπιχάρμιον τοῖς νεκροῖς μελίκρατον.

Καὶ πόπανα] Εἶδος πλακοῦντος.

Καὶ ὁ ἀρίσμαξ] τὰ ἀποφορεύμενα τοῖς νεκροῖς εἰς τιμὴν θύρασι.

Ἀμβροσία] Τὸ τ᾽ θεῶν βρῶμα.

Νέκταρ δὲ] Τὸ τ᾽ θεῶν πόμα.

Σοβᾶν] διώκειν.

Διδυμβόου] Τὸν τύραννον λίγει Μιλτιάδην.

Γελῶντα] Μίκυθον κινεῖ.

Ε᾽γὼ δὲ τινα] Τὸν κωμικὸν λίγει ἐξημμβόου καὶ βασάζοντα.

Νύμφη] λέγεται γὰρ ὡς ὁ ἀτζάκτου τρίφειν ἡ Κλωθὼ τὸ νῆμα ἕως ἐκείνου ζωῆς, ὡς συμπληρῶσαι τ᾽ τ᾽ ζωῆς ἐκείνου χρόνον τὴν νῆμαν.

Α᾽ντεῴδων] Α᾽ντᾴδειν.

Εὐάγωγος] Α᾽γαθός.

Λοιχζομένην αὐτὴν] Α᾽ριθμοῦντα, μετροῦντα.

Λαθών] Α᾽γνοηθείς.

Η᾽ Α᾽τροπος] Α᾽τροπος ἐστὶ μία τ᾽ μοιρῶν ἡ τὰ γινόμενα μὴ συγχωροῦσα τρέπειν, διὸ καὶ ταύτην λέγουσι ἀμεταθέτους τὰς ἀποθνῃσκούσας τῇ Ε᾽ρμῇ.

Τὸ σῴμενον] Ε᾽ν Ταινάρῳ ἀκρατηρίῳ τ᾽ Λακωνικῆς λέγουσιν εἶναι τὸ σῴμενον, ἀφ᾽ ᾧ τὰς νεκρὰς ἐπὶ τ᾽ ᾅδου κατέρχεσθαι.

Ε᾽λείδ] Ε᾽λίπεν.

Τῷ λοιπομεῖ] Τῷ ἀριθμῷ.

Ο᾽ Αἰακὸς] Υἱὸς λίγει τ᾽ Διὸς, καὶ τοῦτον, ὡς φασὶν, ἐπίστευσε τοῖς κατὰ χθονίοις ἐπισκοπεῖν.

Ἅλις σοι] Α᾽ρκεῖ σοι.

Παρελόγισε σε] Παρηριθμησεν.

Σωσὶς] Νοῆσαι.

Αὐθαιρέτου] Ε᾽ξ ἰδίας γνώμης.

Υ᾽ποληγὸς] Α᾽φειδείας.

Ο᾽λιγοστίαν] Ρ᾽αθυμίαν.

Διαμέλομαι] Βασιλεύομαι.

Τῆς ὑπαγείας] Τῆς κωλῆς ἄγρας.

Ο᾽μφακίας] Α᾽νεψιότητος, ὅ ἐστι μικρὰς.

Βεβυσμένοι] Πεφραγμένοι.

Α᾽χάμενοι] Κεφίσσιοι.

Ταπεινοὶ] Ταπεινοὺς.

Τετρυγημένοι] Ε᾽ψημένοι ὑπὸ τ᾽ διὰ πυρὸς.

Α᾽ποβάθρου] Οὕτω κωλεῖται ὁ τ᾽ νεὼς τόπος, ὃν ὑπὸ τὸν γῆν ἐξερχόμεθα, ἢ εἰσερχόμεθα.

Πρὸ

Περὶ Εὐκλείδην] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν Ἀθηναίων ἐξειρεσίαν τειχίσαντες τριήρεις ἔχουσιν πρὸς αὐτούς. οἱ τοὺς ἀθροίζοντες τινὰς τῶν πολιτῶν μὴ πεῖσαι, καὶ ὡς οὐ χρὴ τοῖς λοιποῖς. καταλυθέντων δὲ τῶν τριήρων, καὶ γιγομένης μετ' αὐτὰς Εὐκλείδου ἄρχοντος ἵνα μὴ μηχανικήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποιήσαντο ὥστε τὰ τοῦ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. τοῦτο δὲ λίαν νεῶ, ὅπ τὸ πάνυ γεγόντων ἀναζητήσαι τὸ βιοῦ βύλομαι.

Ἐκ τυμπανίου] τύμπανον ἐστι ξύλον, ἐν ᾧ τὰς καταδίκας ἐφόρουν.

Τῆς Ἐκάτης] Ὡς ἔοικεν ἐν τῷ τῆ Ἐκάτης δείπνῳ, πεῖται ἀναπλήσαι εἰώθεσαν. ἡ δὲ Ἑκάτη μία ἐστὶ τῶν περὶ Ἕλληνα θεῶν. ἀλλὰ δὲ λίαν ἐν οἷς καθήρουν.

Τὸν ἄτραικτον] Ἀντὶ τοῦ ὅλον τὸ ἄτραικτον ἐπ' ἐμοὶ ἔπλωσεν.

Ἐπίβασις] τυπτέσθω ἄντλῳ εἰς τὸ πλοῖον.

Οὐ πολὺν χρόνον] Εἰς Πραττσίλαον ἀποσκάψῃ.

Οὐκ ἂν ἐξήκοι] Ἀντὶ τοῦ παρῆλθεν. ὅπου καὶ τὸ ἐξήκουσιν φασὶν χρόνου. ἀντὶ τοῦ παρελθόντος.

Ἄρρεν] Ἔδδειν.

Ἐπισήμου] Ἐνσφραγισμένου. Γλυκέρων. Ἀττικῶς ἐπονομάσματος ἄπερ ὡς ἐπίπαν οἱ ἐπιεικεῖς, ἀμφίδιον. φιλίππειον. ψυχήδιον. σφήνιον. ἐρέτιον. πόλιον. χρυσέλεον. καὶ πάντα ὅσα τῇ τοῦ ὑδατέρου φωνῇ εἰς ῆλιος λήγοντα καθαρεύοντα. ἂν ὁ χαρακτὴρ ἄνωθεν ἐμμένῃ Ἀττικός· μεμίμηκε γὰρ τῶν καὶ τὴν ἡμετέραν χρῆσιν φάνιον ἢ ἀφέτερον. ἅπερ εἰς μόνον τὸ ἑνικὸν μόνον κλίνεται).

Ἐπιδιώσει)] Ἐπιζήσεται.

Καὶ μικρὸν τι ὠφελεῖ] Καὶ τὸ τούτοις.

Ἀπίφθη] Εὑρέζη.

Εὔγεωμος] Εὔληγον.

Εἰς τοσοῦτον] Ἐπὶ τοσοῦτον.

Ἀπάγωμεν] Ὑποτάξω.

Ἀδικεῖσθον] Ὄνομα κύριον.

Ἐγκαλοκαγαθίαι)] Συγκαλεσθείσαι).

Τίς γὰρ ὧν φίλος] Διὰ τοὺς τοῦτο πάσας τοῦ τῶν τυραννῶν ἐμφανίζῃ ἐδέησεν. καὶ ὅπερ ἐδεὶς φίλος, ἀλλὰ κόλακες πάντες αὐτῶν, ἢ πικρὸν ἐξανύμενοι.

Ἀποδυνόσε εἶδε] Ἔθος Ἀττικοῖς οὕτω χρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀνυπερθέτως καὶ παρόδους γιγομένων. ἀντὶ οὖν τοῦ εἰπεῖν, ἐπεὶ ἀπέθανον δύο τῶν ἐβρασταί, εἶπεν ἐπεὶ τάχιστά με ἀποδυνόσε εἶδε. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπεὶ τάχιστά μοι ἐξελίνετο, τόδε καὶ τόδε ἔπραξα, ἀντὶ γὰρ τοῦ ἅμα τοῦ ταχέως δύο ἔπραξα.

Ἐπισυράς. ἀσφαλισάμενος.

Ἐκτόδε] Ὑβριστικῶς ὑφεδρισίαζειν.

Ἐνέτειναν] Ἐπήγαγεν.

Καὶ κῆρις] Καὶ κῆρ τὸ κεφαλῆς.

Πλατὺ χειμῶμενος] Τὸν ἐν τῷ πόντῳ σωματοῦν πλοῦν.

Ἐνεπιπρασάμην] Ἐκωμώδουν, ἐμωκώμην.

Γλυκέρων] Ὑποκοριστικῶς Γλυκερίας Ἀθηναίαν ἔδει. αὐτὸν γὰρ τὸ

γλυκὺ ὑπόμικρον ὥστε ὑποκρέζειν. τὸν δύθαμμον λέγουσι δύθαμμον, καὶ τὴν δύσταξίαν δύσταξιον.

Ὧν ἐλαδόμην] Καὶ τοῦτο δραματικὸν τὸ μὴ σωπᾶν ἐᾶσαι τὸν λόγον, ἀλλ' ὑποτίμησαι, ὑδίως ἐπ' ἄλλο, ὡς καὶ σὺ τῷ βίῳ πολλάκις εἴωθε γίνεσθαι ὑπὸ μειζόνων κωλυόμενα τοῦ λόγου.

Ὁ Γλαύκωνος] Καὶ οὗτος υἱὸς ἦν, ὡς λέγουσι, τοῦ Διὸς. ἀφωρίσθη δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ οὗτος, ἐπὶ τῇ ἀναζητήσει τῶν τοῦ Τιτλακίνου σπάθης καὶ τῆς εἰς αὐτὸν ἐπιπηδήσεως δίκης.

Εἶσω τοῦ πυλῶνος] Τυπτέτω τοῦ πυλῶνος.

Προσπαιπάλωσι] Εἰς παίσκαλον ἴδωσι, ἀπὸ τοῦ ἀναιρώσεως.

Ἀγακητὴ] Ἀντὶ ἀγκιστὴ, ἐπιπόθητον.

Οὖτα πύμαθον] Ἔχασον.

Περσέχῃ] Κρατεῖται.

Προστετηκυῖα] Προστετηκυῖα. περσπικεῖσα. ἐπιθυμητικῶς ἔχουσα.

Καὶ τὸν δῖνα ὅπως] Κἀντεῦθεν ἔμειπεν Ἀθηναίαν ἔθνη, τὸ φρόνιμον.

Ἡ τοῦ Κύκλωπος] Ὁ Κύκλωψ φησὶν τὴν Οὐδυσσέα ἐν τῇ ἀπηλαίᾳ φρενὶ, καὶ χαλέπορον τοῦτο ὅτι μὴ πάντων ὕστερον εἰ ἐθέλω. τοῦτο δὲ καὶ ὁ Μίκυλλος φησὶν. ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ Θηναῖος γίνεται, τί με ὠφελεῖ τὸ λαθηναῖον ὕστερον; ὅταν λίγῃ τὴν Οὐδυσσέα, ὅταν γὰρ ἑαυτὸν Οὐδυσσέα καλεῖ ἀφαιρεῖται τὸν Κύκλωπα.

Ἐκ ἀφαμίτου] Τὸ λόγιον ἐπὶ τῶν πάνυ ἀφορεόντων. ἔλαπλαι γὰρ ὁ ἐπιπέδῳ χαμαιτύπος τοῦ κύκλου. ἐπ' εὐείνου γὰρ πασῶν τῶν τριγώνων αὐτὸ σῴζειν ἀφ' ὧν κίντρου ἐκάστη ἀφάμιτος λέγεται, λέγει δὲ τὸ πάνυ ἀφορίζειν λέγεται ὡς ἀφαμίτου.

Οἱ δυσέρωτες] Οἱ πάνυ ἐρῶντες.

Οὐ σωοικίσω] Τὰ τῶν ἐνοικικὰ λεγόμενα.

Εὔζονος] Ὁ ταχὺς καὶ ἐξίως βαδίζων.

Κραπίδα] Ὑπόδημα.

Εἰς τὸ ἄμπαλον] Τυπτέσθω ἑαυτὸν τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ.

Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Καινοπρεπῶς τοῦτο οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως δέον εἰπεῖν. ὁ δὲ οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἄρηκε.

Εἰς τὸ σῴζεσθαι ὁρᾶν] Τυπτέσθω ἐχ ἅπαξ οἱ πλούσιοι εἰς τὰ ὀπίσω ἰδωμένου, ὡς ἐπιθυμοῦντες τοῦ φωτός.

Ἀπίκιαί με] Ἀντὶ τοῦ καθρόπτρου με ἐς τὸ ζλῶ διεπόθη. ἢ ὅτι τροχὸν πικὸ σίντιν καὶ ἠμμένην, καὶ πανηρὰς ἔχειν ἐποίει, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀκώλυεν ἢ διέφθειρεν· οὕτω γὰρ Πλάτων χρῆται τῇ ῥήμῃ τούτῳ.

Καὶ ἡ κῖσσα] Ὁ κισσὸς.

Ἀπίκιαί με] Ἐφόνευέ με.

Ὅλῳ πήχει] Ἀντὶ τοῦ μέτρῳ μεγάλῳ. ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς, ἔχει ὑπὲρ τὸ ἰδιωτικὸν καὶ κοινὸν τρεῖς δακτύλους.

Ἐξυπλίζων] Ἀντὶ τοῦ τοῦτον τὸ τροχηλὸν καὶ τὸ σῶμα σῴζεσθαι μόνῳ· ἄμμος, καὶ τὰς ἰδίας ἄμμους σῴζεσθαι μόνῳ, ἢ ἐπὶ χαυλιῶν καὶ ὑστεροφώνως σῴζεσθαι.

Ἐπῆπτειν] Ἐβαύμαζον.

Ἄγχιστα ἰῶ] Ἀντὶ τοῦ ἐγγύτατα. πλέον πάντων πλησιάζων.

Ἔλε-

Ἐλογίζετο] Ἡ ἐθιμή.

Καὶ ἀναμήσητον] Ἀναπαύσητον.

Ἔωλον] Χθιεινόν.

Κολχίδιν] Ὅτι ἡ λακωνικὴ κύκλῳ τῶν ἄλλων διδυμαιοτέρα. ἢ ὅτι ἐκεῖ πρῶτον παρὰ τῶν κωμῳδῶν εὑρη[θ]ὲν τὸ ἐπιτίθυμον τοῦτο.

Τὰ πορθμεῖα] Πορθμεῖα λέγει τὰ μισθοῦ τὰ ὑπὲρ τῶν ἀλφιτοπώλων δεδόμενα.

Ἀναγραδίσας] Ἀτενίσας.

Καὶ σοβαπὸς εἶναι] Ἐπὶ τῆς κατῆς κυβήρνης.

Εὑρῆσις] κυλῶς κωπηλατῶν.

Ἐρετμοῦ] Κώπης.

Η᾽] Ἀρα.

Παθητός] Τρυφητός.

Εὐπλοῶμεν] Ἐπιτελεσμὸς ἡ ἐπίθημα τῶν πλοίων ἐρχομένων, ἤτοι πορθμοῦ ἀλεξανδρέων, ἢ εἰς πέλαγος ἀφίεντας μακρόντων, τὸ εὐπλοοῦμεν τῇ τύχῃ ὡς ἔοικε τοῦτο ὑποβαλόμενοι.

Ὑποπελεύσῃ δίκῃ] Ὡς ὁ τοὺς πλοίους λέγειν οἰόμενοι κελεύσαι, οὐδὲν δὲ λέγῃ ναυτικὸν ἀλλ᾽ ὑποκέλευσμος καλεῖ, διότι ἵνες κατεχρημένοις οἱ ἰδιῶται ὑπήκουον τὸ αὐδύμενοι, ὥσπερ καὶ ὅτι τοὺ ὀθόνιον τῶν πλοίων μὴ τῶν κεραίας ἐπὶ τὸ ἴσον ἀναφέρωσι.

Η᾽ κατ᾽ ὕδατ[θ]ον] παρεγιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων ἀξιώματος. τὸ γὰρ κατ᾽ ὕδατ[θ]ον χρέφειν, ἀδύνατον.

Η᾽ πω] Η᾽ που, ἢ ἐστὶ ἰάζοντ[θ]ος.

Εἰ κραμβίαν] Πορνῶν.

Μίκκ[θ]ος] Οὗτος δὲ ὁ Μίκκ[θ]ος Κορίνθ[θ]ιος ἐν ὑπερφίαλος κόμμα τοῦ καθ᾽ αὑτὸν.

Τὰς Σῆρας] * Σῆρες εἰσὶν ἔθνος παρ᾽ ᾧ γίνεται τὰ σηρικὰ ἱμάτια. τούτους δέ φησι Σῆρας ὄντας, ἄπειρα ἐνεγκεῖν ὀφέλημα. ἡ δὲ ἀκολουθία τῶν κειμένων ἀπαιτεῖ Σῆρας νοεῖν, αὐτοὺς τοὺς σκώληκας τοὺς ποιοῦντας τὸν μίτον. ἀλλαχοῦ δ᾽ ὁ τῷ χαρίεν τοὺς λίγοντας ἀβιοτάντας τοὺς τῶν ἀλόγων ψυχοὺς.

Περόπερον] Παρέλκει ὁ πόπερον τῶν δύο· ἤτοι τὸ αὐτόπερον, ἢ τὸ πάνυ ἄμφω γὰρ ταύτην σημαίνει.

Δασυχεῖσι] Λαμπάδα φέρουσι.

Τὰ Ἐλευσίνια] Ἑορτὴ τῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Ἐλευσίνια, ἐπιτελουμένη Δήμητρι καὶ Περσεφόνῃ, ὃν ἡ ἐγένετο ἀπόκρυφα τινα τῶν Ἐλευσινίων μυήσεως, ἃπερ ὁ Λουκιανὸς σκωδιαπαίζει.

Τισιφόνη] Τισιφόνη, μία ἐστὶ τῶν Ἐρινύων. Ἐρινύας δὲ λέγουσι θεάς τινας ἐπιτετραμμένας κολάζειν τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν βίον.

Πρὸς τὸν πατρὸς] Ἐνορκῶ σε κατὰ τοῦ πατρὸς, λέγει δὲ τὸν Διός, παρόσον γὰρ λέγουσι τοῦ Ραδαμάνθυος τὸν Δία.

Συγκρυπίας] Συγκρυπίας καλοῦσι τὰς ἀκίδας τὰς ἐζομένας, ἃς ἀχρησίμους. εἰς τοῦτο δὲ ἀφορῶν ὁ κυνίσκος, τῶν συγκρυπίας ἐγκόμιον παρῶν ἐράπτησιν.

Πολ-

* Locus occurrit p. 438. Vbi juxta Benedicti Editionem Σῆρας legitur, cum in Bourdelotiana legatur Σῆρες, quæ lectio confirmatur à Scholiasta.

Πολλὰ τ' ἀκαιρομάτην] Φρονίμως αἰνίττεται πάνυ ὡς ὁ φιλόσοφος οἱ καὶ τιῖχη περίοιμα ἀμφέπηκε, δυνατὸν λέξ τ' πάντα διακριθέρας αὐτοῦ.

Ἐμπολήσας] Κερδάνας, σωώξας.

Περκάλᾳ αὐτὸν] Περὶ τῶν ἄλλων βάλλε, σῴσας.

Μακάρας] Μακάρας τήνας λίγυσιν, ἵνθα λέγυσιν αἱ τ' ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχαὶ μὴ θάνατον.

Ἀντιπίραφος] Μηδεμίαν γραφὴν ἢ τίγμα ἴχων.

Ἐμπαιρομένων] Ἐνυβρίζων.

Ἀσκαρδαμυκτὶ] Μὴ μόνον τὰς ὀφθαλμούς.

Κενὴ ἰὰς ἐσὶ] Ψάλλε μόνον ὡς ἔτυχεν.

Τὰ μεθ' ἡμέραν] Τὰ ἐν τῇ ἡμέρᾳ.

Ὑπερπαικήσας] Ὑπερβαλόμενος.

Καινουργὸν] Τὸ ἐπινοῶν ξένα.

Περισσάλφει] Καὶ τῶτο εἰς πλείονας τ' Ἐλλήνων ἐποίησε πρᾶγμα γέλωτος. ἐπειδὴ γὰρ ἀκούων τὰ φυτὰ λέγυσιν ἔμψυχα, ἐπίπονος ὤν πως ἐμπαίζει λύχνον καὶ κλίνην μαρτυρῶσας παράκλησιν.

Ἐς τ' Πυραφλεγέθοντα] Πεπαμμὸν πυρὸς λέγυσι τῶτον ἐν τοῖς κατοχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερος κύων ἐσὶ τριῶν ἔχων, ὡς λέγυσι, κεφαλάς, φύλαξ Ἅιδου.

Χάρεν ἔσομαι] Ἀντὶ τ' ἀχαριστήσω. τὸ γὰρ εὐχαριστῶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀ λέγεται.

Τάνταλον] Λέγυσι γὰρ οἱ Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἀληθῶς ἦν, τιμώμενος ὑπὸ τοῖς θεοῖς ὁμοτράπεζος. καὶ ἀκούων τὰ λεγόμενα περὶ αὐτοῦ, κατηρχόμενος ἔλεγε τοῖς ἀνθρώποις. καὶ διὰ τῶτο οἱ θεοὶ ὀργισθέντες κολάζουσιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν ἅιδη. θεοῖς γὰρ δίδοσθαι παλαιὸν ἔθος ἦν, καὶ ποταμὸς ἀθηρίωτος, ἐδὲν αὐτῶν δύναται γλύσασθαι. αὐτῷ γὰρ ἀσφαλῶς σώζεται φεύγοντι.

Μαινομένῳ] Ἀναλογιζόμενος.

Περὶ τ' ἐπὶ μίσθῳ συνόντων.

P. 443. Mf. in 4. Οἱ θεοὶ τοῖς ἱερεῦσι] Οἷον τὸ παλαιὸν οἱ ναυαγήσαντες ἀνθρωποι ἐνέχριπτον χρήματα θεοῖς τοῖς ἱερεῦσι καθήκοντα, καὶ τῶν αὐτῶν τύχῃ ὀλοφυρόμενοι.

Δοκεῖ γάρ μοι ἐκ πολλῶν] Ὅτι τὸ ἐκ πόντε οἷον ἄνδρ ἀποφάσεως ἐκφέρεται.

Σκόλοπας] Σκόλοψ ὀξὺν ξύλον.

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πίνει δεδεμένος] Τὸ πλοῖον καὶ τὸ λοιπὸν τῶτο. ἕκαστ. ἀνάγκη, ἕτε ἔρξαι βύλεται, γλίσχρα δ' οἱ δίδοται.

Εὐχὴ γὰρ ἦν] Αἱ γὰρ εὐχαὶ ὡς ἐπὶ τὸ δυνατὸν σπεύδουσι.

Καὶ πτίσσοντες ἐρεμβοὶ] Τὰς ἐγκεγυμνασμένους πρὸ πράγματος, καὶ ἀπὸ πολλῆς πείρας ἐλπιλακότας, Ἀριστοφάνης ἢ ἡ λέξις.

Τὸν λωτὸν] Βοτάνη εὐώδης. ἐν ἔνιοι κακῶσι μυρόλωτον.

Εὐπαφύρους] Ἀνθράκων εὐκατεργάστους. εὐδιάλυτους. καλυσίους.

Γλίσχρον] Ὅταν τὸν ἐπὶ τῶν καρδίαν τρόπον γένῃ, ἐπικωλυθῆ αὐτόν, ἃ κελεύσειν ἐλίσχρον.

Καταδικάσας] Ἀντὶ τ' κατηγορήσας.

Ὀρά-

Ὀρίθων γάλα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν, ὅταν τινὶ συμπίπτῃ, λεγομένη τὸ ὀρίθων γάλα. *

Ὁ δὲ ἀκριβέστερος] συμπεπλεγμένος, ὑποκειμενικός.

Φιλοτησίαν] Φιλοτησία ἐστὶν ἡνίκα τις τὸν πλησίον, ἀπὸ τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πίων, τὸ λοιπὸν παρέχῃ φίλῳ καὶ τῷ φιάλῃ χαριζόμενος.

Ποτνιώμενοι] Δυσφορῶντες. μὴ οἱμωγῆς ἀξίως καλοῦντες.

Τίθεσον] Τίθεσος ὁ ἥμερος. καὶ ἀτίθεσος ὁ ἀνήμερος.

Καὶ ὡς ἡ παροιμία φησὶν] Παροιμία ἐπὶ τὸ χεῖρον συνηθροίσθησαν ἀεί. Ὁ γὰρ Μανδρόβολος ὅτε εὗρεν ποτὲ ἡσυχάζοντα τὰ Σάμια, χρυσῆν συνέλεγεν ἀνίκητος Ἥρα, τῇ δὲ δυστρόπῳ ἔτη γεγωρίει, τῇ δὲ πίτυρα χαλκᾶν.

Τὸ κώδιον] Οἱ συνῆθες τὰ παλαιὰ Λατῖνοι τὰ κώδια σαπλησιάζειν.

Νεαλέστερον] Σημαίνει ὁ νεωστὶ ἁλωκὼς ἰχθύς. λέγεται δὲ καὶ ὁ νεωστὶ ἁλισθείς

Διψῶντα κεκραγέναι] Τὸ ἐξῆς διψῶντα κεκραγέναι ἐπιμελέμενον, ὡς ἐπίσημος ὢν καὶ κορυφαῖος.

Ἐάλω ποὺς] Χρηστὸν. ψυχρὸν. ματαῖον. ἀνωφελές. ἀνισχυρόν.

Προστιμητῆντες] Ἀντὶ δὲ καὶ δεδὰ δὲ εἰκότως ἐπισκηπτόντες.

Ἐφριδίου] Μανδύου πικὰ. ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοεῖν.

Βριθομένοις] Ἀλαζονευομένοις ἢ λυπεμένοις καὶ δυχεραίνουσι. βρίθουσι δὲ μᾶλλον τὰ παχέα, οἱ δὲ ἀνθινοὶ μᾶλλον. καλεῖται καὶ ὄρνεόν τι βρίθος, ὅ ἐστιν κόσσυφον καλοῦσι.

Θυλάκια] Θύλακος ἡ ἀρτοθήκη. θύλακοι καὶ σφῆνες καὶ ὑπερφάλμασι, γυμνασίων εἴδη.

Ὁ Κίσσος σαπίνων] Σημεῖον τῶν Κίσσῃ εἰκόνα ἔχει δὲ αὐτῶν ἐν τῇ πέλῃ ἐν βιβλίῳ.

Ἀπολογία.

P. 481. Mſ. in 4. Ὀργάνα φησὶ μεταπεσόν] Πλατωνικὴ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσυφαστίως μεταβαλλομένων ἀπὸ τῶν ὡχρῶν αὐτοῖς πρεσβευομένων.

Τὸν Σάλαυθον σαπίνου] Κροτωνιατῶν νομοθέτης.

Τὸ δὲ σὺν τῷ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον] Ἀντὶ δὲ πάνυ ἄτοπον, ἢ δεδὲ μικρὸν ἀτοπώτερον εἶπεν.

Ἢ ἀμύγδαλον] Ἢ ἀμύγδαλος.

Καὶ ὅτι σὺν εἰς τὸν κόλπον πλύσας] Παροιμία εἰς τὸ κόλπον πλοῦν ἐπὶ τῶν πάνυ μαλακῶν, καὶ πεθρυμμένων. τοὺς γὰρ φρονηματίας καὶ ἐπηρμένους καὶ τὸν αὐτὸν μεγαλόφρονας σὺν εἰς τὸ κόλπον φασὶ πλύνειν ἀλλὰ πόρρω, ὡς καὶ ἡ χυδαία λαλία μακροπλύσους καλεῖ ἀμαύρωσα, ὁ δὲ νῦν ἀπὸ δὲ μεγαλαυχούμενος, γανυμένων ἐφ' οἷς τὸ εἰς ταῦτα μισθοφορούντων καπηλεύειν.

Ἀμφιλαφῆ] Ἀμφιλαφῆ ἀντὶ δὲ ἀφθόνως, παλαιχῶς κεχρησημένη.

Καὶ μείζονί γε τῷ μικρῷ τερ] Τῷ μείζονι ἤλῳ τῷ μικρῷτερον.

* Euſtathius ad verſ. 532. Dionyſii Periegetæ, hanc de Samo paroemiam uſurpatam eſſe ait: ἡ δὲ Σάμος αὕτη Ἰωνικὴ πάνυ κυτύχησε ποτε, ὡς καὶ παροιμιάδην γάλα ὀρίθων φέρειν αὐτήν. *Ipſa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur lac gallinaceum proferre.* Vid. etiam Suidam.

Ε'πεὶ οὖκ ἂν φθάνοι τίς] Ἀντὶ τοῦ πάρεστιν ἂν πάσας ἀναιρῆσαι τὰς τοιαύτας πρόφασίας.

Καὶ τὸ μέρος συνδιαπεσάμην] Ἀντὶ τοῦ ὅσον εἰς ἐμὲ ἦκεν, ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβάλλει).

Ἀπαξαπάντων] Ἀπαξαπάντων ὑφ' ἓν. ἀντὶ γὰρ τοῦ πανταπάσιν ἔστιν.

Ἀειεφάνης Εἰρήνη, ἀπαξάπαντα καλλιμυπλαμένα.

Τῶν λευκῶν παρὰ σοῦ] Δύο γὰρ ψῆφοι τοῖς νικῶσιν ἀνίκειντο, λευκὴ καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς κτωμένοις, ἡ μέλαινα καὶ ἡ πεπυκνημένη.

Ἰκανὸν ἂν εἴη μοι] παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν καταφρονούντων τινὸς καὶ ἀπειλημμένων λόγῳ.

Mſ. in fol. Ἀπολογία φέρε τοίνυν ἐπὶ μισθῷ συνόντων· ῥήτορα] ῥήτορας. συνόντας. ὁμολογίας. Ταρκυτίνιοι δὲ νόμους καλοῦσι οἷον ψηφίσματα. Ὁ δὲ Λακεδαιμόνιος δὲ ῥήτρα, Λυκοῦργε νόμος ὡς ἂν χρησμὸν πεῖθόμενος. οἱ δὲ ῥήτρα, ὁμολογίας. οἱ δὲ συγγράμματα καὶ ῥητοφύλακας τοὺς συγγραμματοφύλακας. [ῥυθμοὶ] ῥυθμὸς, τάξις σύμελος ἁρμολογουμένη τῇ ἁρμονίᾳ, μέλος σύφρονον. [τῶν ἄλλων καταγελᾶν] ὁ τοῦς. ἀντὶ δὲ μεγαλαυχήματος καὶ γαυριῶν, ἐφ' οἷς τῶν εἰς ταῦτα μισθοφορούντων κατηγορεῖτε. [ὀδυρεῖσθαι] ὀδυρεῖσθαι τὸ λῆρος ἀπολόγημα ἦθος, ταῦτα κατηχεῖσθαι. ἀλλ' ὃν βωμολόχοις εἰς ταῦτα κακεῖνοι ὡς καταδήμους ἀπημελημένως καταφεύγοντες ἀπολογίαν, λῆρόν σε ἐ φιλαύτου ἐ μεμψίμοιρον φασὶ μιμούμενον αὐτούς. τάχα γὰρ Σωκράτην ἐθέλων μιμεῖσθαι οἷον ἐτῶ Πρόδικον τ * Κεῖνοι καὶ τοὺς κατ' αὐτὸν ἀπολίγωρα σοφιστὰς, ἐπὶ τῶν τοιούτων ἀπόδημος γλωσσαλγίαν. ἀλλὰ γὰρ καλῶς ἔχει τοῖς Ὁμήρου ἐπαΐουσι λόγοις ἀποδάπτειν τῶν πιθανῶν. ταῦτα μὲν δὴ ἐνταυθοῖ σε βάλλειν. ἃ τοῖος δὲ ἐὼν Πόντον ἐπιπλώσας ἑτάρους ἐρέσσεις ἀγαθοὺς, καὶ ὅσα λοιπά. [ἠλίβατον] ἰλίβατον, ὑψηλὸν, ἄκαθον, ἢ ὅπου ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει. Στησίχορος δὲ τὰ ἑσπέρια ἠλίβατον τὸ βαθυλίγες. ἔνιοι δὲ ἠλίβατον ἀποδιδόασιν ἠλίῳ φαινόμενον. [κρησφύγετα] τὰ τοὺς τοὺς χειμῶνας ἔτεα καὶ ὀχυράματα. οἱ δέ φασι Κρητῆς τοὺς νησιώτας ἅμα Μίνωι τῷ βασιλεῖ κρατοῦντι, ἔφυγον εἰς πόλιν τινὰ, ἣν σπένα ὀνομάζουσιν κρησφύγετα. [κρησφύγετα] † φρέατα τινὰ ἔστιν λεγόμενα. ἃ σπρυόντων οἱ νησιῶται τὸ Μίνωα φεύγοντες, ὡς τῶν Κρητῶν αὐτὰ ἐστι. τὸ δὲ κρησφύγετον χρήσιμον τοῖς φεύγουσιν ἐ κρύπτεσθαι, τὰ τοὺς τοὺς χειμῶνας ἔτεα καὶ ὀχυράματα. [ἀνεμώνη] τὸ ἄνθος. ἀφ' οὗ τὸ φύλλον εὐάφεσιν εἶναι παντὶ ἀνέμῳ. [μισθαρνῶσι] μισθαρνοῦσι οἷον τοῖς ἐπὶ τῷ μισθῷ ἀντιπαλαλατοῦσιν. καὶ μισθαρνία λέγεται ἡ ἐπὶ μισθῷ γινομένη ἐργασία.

Τ'πὲρ τῶ ἐν τῇ προσαγορεύσει παίσματος.

P. 494. Mſ. in 4. Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος] Αἱ γὰρ τοῦ παλαιοῦ σοφιστοῦ αἱ μὲν εὐθυναι, χαῖρε, αἱ δὲ ἐπιστέλλαι, ὑγίαινε.

Παρεμβάλλων] Ἀντὶ τοῦ ἀπαμβάλλων, ἢ ὅτι ἀπὸ τῆς ἀσπίδος.

Τὸ πεπυγμένον] Ὅπερ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον πεπαλαφυσμένον.

* Sic manifeſtò legendum, licèt ſit in Mſſ. σοφιστὴν ἀ κύον. Deridentem Sophiſtas, adeoque Prodicum Plato Socratem inducit tum alibi, tum in *Protagora*, qui conſuli poterit.

† Voces aliquoties repetitæ variiſque modis expoſitæ, oſtendunt hæc eſſe collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel à pluribus hæc Scholia ſcripta faiſſe.

τύμβολον ἦν τοῖς ἑταίροις Πυθαγορείοις ἀναγνωστικὸν καὶ τούτῳ οὐ τοὺς ἐπιτυχόντας ἐχρῶντο ὁ ἐπὶ τοῦτο.

Ἄλλως ἥλιε σκιμπόδιον τὸν ἥλιον.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτόπως τὰ ἄτοπα ἐπαγόντων καὶ ἀσυνήθως.

Mſ. in fol. Γνώμη δὲ τοῦ τῆς Θεσπιαρχίδος πολίσματος ἐπήρεια.] βλάβη. [λύπη σφακτηρίας.] τόπος Λακωνικὸς. [σκολιόν.] τὸ σκολιὸν τοῦτο Σιμωνίδης ἐποίησεν, ἴσχε ὕπως αὐτοτελὲς, * Γνώμην μὴ ἄρεσσον ὑητῷ ἀνδρὶ, Δύσπορον ἢ φυὰν καλὸν γενέσθαι, Τέλειον πλυτεῖν ἀβλαβῆ, Καὶ, πάρροθεν ἠδέα μὴ τῶν φίλων. Σκολιὸν, ἢ παροιμία· ἀδὴ ὡς ἡμῖν Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῆς, δύο γένη λέγων ᾠδῶν. τὸ μὲν ἁπλοῦν πάντων ἀδυσώπητον καθ' ἑαυτὸ ἐξῆς. τὸ δὲ ἐκ τῶν συνεστραμμένων ὡς ἔτυχε τῇ τάξει. ὁ δὲ καλούμενος ἀπὸ τῆς τάξεως σκολιὸς. ὡς δὲ Ἀριστόξενος καὶ Φίλων ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις ἐπὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τίθεσι διὰ μέσου, ἐξῆς μυείνας ἐχούσης ἤδη γνώμας καὶ ἐρωτικὰ σύντονα. ἡ δὲ ᾠδὴ σκολιὰ ἐγένετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν. [ἐν ἔστω.] πόλις.

Ἑρμόπιμος ἢ περὶ αἱρέσεων.

P. 502. Mſ. in 4. Οὐ γὰρ πάντως ἀπιὼν πόλιν] Τὸ παροιμιῶδες μέτεισιν ἐκεῖνο. ὃ παίζων ἀνήρ ὡς Κόρινθον ἔδε ὁ πλεῖς.

Ὡς ἡ παροιμία φησὶ] Παροιμία, Θεὸν φίλον· καὶ ἐπὶ βιαίως πολλοῖς. ἔρρηται ἐπὶ τῶ παίνου λόγων καὶ θεᾶ μόνῳ εἰς λύσιν ἐπιτρεπομένων.

Ὡ Λυκῖνε ὡς ἡ Ἐρίας] Φίλοι ὄντες καὶ ἡ Ἐρίας ἐξαρκοῦσι. αὐτὴ γὰρ καὶ ὡς τὸ εἰκὸς ἡμᾶς ἐσιάτην καὶ ὡς φιλίαν αὐτὴς σωφρονοῦσαν ἀπὸ τοῦ κατ' οἶκον ἐσχάτου κακοῦ ἀσυμφορήσειν.

Ἦν μὴ φοίνικος ἔτη βιοῦν] Φοίνικα, τὸν Ἀραβίου λόγον πεπονθότα.

Οὐ γὰρ μόνος λέγεται· Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ οὗ τοῦτον ὁ λέγων.

Ἴδιόν τινα λόγον ἔγνων ἀεὶ] Τὸν ἐγκεκαλυμμένον λόγον ὃς ἐστὶ σαφήνειαν ἐπιδεῖ κρύφιον ἔχοντα χρησίμως ἀναλαμβάνειν, πολλοῦ ἐστὶ καὶ μεγάλη γνῶσις αὐτοῖς καὶ ἀληθὴς καὶ μηδὲν δεομένη, ὡς φέρε δὴ δριθμοῦ μέρη ὁ δύο καὶ τέσσαρα, ὁ δὴ τούτων συνεκτικὸς ὁ δέκα ὠνόμασται, ὡς καὶ δέκας ὁ ἑκατὸν, καὶ τούτου ὁ χίλια, κἀκείνου ὁ μύρια. εἰδὲν μέντοι καλούσι τὰ δέκα μὴ ἐπιτρέπομεν ἰδιώταις μὴ δὲ γε τοῖς τῶν ἀριθμῶν ἧς φύσις αὐτοῖς, τοῦτο γὰρ ἐπίσταται ἀπαρεγκλίτως ὡς μίαν καὶ μία δύο καὶ δὶς δύο τέσσαρα. ὅστε εἰ πάνυ γενναῖος ὁ ἀληθέστατον λόγον τοιοῦτον λόγοι ὡς εἰ μὴ τὸν καθόλου τις εἶδε εἰδὲ τὸν καθ' μέρος. τιμιώτερον γὰρ δήπου τὰ μερῶν, τὸ ὅλου σωμοχίζει), ἡ τῶν κατὰ μέρος ἄθροισις ὡς γνῶσιν ἐν καθόλου λεγομένη καθ' ἑαυτὴν ὑφισταμένη. τοιοῦτο καὶ ὁ σοφὸς ὑμῶν Ἀριστοτέλης πρεπόμενα ἐν ἑαυτῷ λόγων φησὶ

* Hoc Scolion citant Plato in Gorgia, Clemens Alexandrinus Strom. Lib. 3. & Athenæus Lib. 15. paulo aliter quidem, ſed eodem prorſus ſenſu. Vid. fragmenta Lyricorum ab *Henr. Stephano* collecta. Cæterum hæc obſervatio Scholiaſtæ noſtri circa carmina quæ *Scolia* dicebantur, totidem fere verbis habetur apud Suidam, unde craſſiſſima aliquot menda ex noſtro ſuſtulimus, inter quæ erat omiſſio vocis πράπιζα, & quòd pro κλινῶν legeretur κρατῶν. At quod legimus hîc *Philon*, cùm ſit apud Suidam *Phyllis*, reliquimus quòd non conſtet utra harum lectionum alteri ſit præferenda.

τὸ κριθόλυ ἔστι καὶ ὁ τῶ λίνου] ὄνυξ αὐτὸ τὸ μέρος γνωθὲν ἐξ ἀναλογίας τῶν Φιδίας εἰ καὶ μὴ τὸ ὅλον εἶδος, τὸ γῶν μέγεθος ἐμφήσας ὃ ἦφος ἤδει πτοίησις ἔμπεδον, εἰ ἦ καὶ ἀναλογίαν ἀναιρήσεις τί ἂν ἀλλο, ἢ ὡσὲς ἄλογον σωτὸν συνοῦσαν; καὶ τῶν ὄντων ἀπάντων ἀνεπαίσθητον ζωὴν; καὶ φθόνον ἀδὲς σοι τῶ σοφῶς ταύτης ἐμπαιζείας. διὸ καὶ ὡσὲς τὰς λύκας λεπτομυθήσει ὡς λυκῶν τὸ ὄνομα καὶ ὧν καὶ κριθόλυρον.

Υ̓φίστησιν, ἐπεὶ μὴ δέ τις φύσις ὃ κριθόλυ.

Ἐπιρρὲπ γὰρ κῦ τῶν παροιμίων] Ἀλλὰ μὲν γὰρ ἐξωτικῶν ὁ σὲ ἐπιστρέφ, τῶτο ἡ παροιμία.

Ὅπ φαρμάκου] Ὅπ ἡ φιλοσοφία φαρμάκου ἀλιθρίου ἔοικε.

Τῶ ἐπιτραπέζιφ ὑδατι] Τῶ ἐπὶ τῆ τραπέζης ὀκχεμένω, ὁ ἀφ' τῶν ἐσορρέπειαν καὶ τὸ ἀπαρίσκιλον τῆ τραπέζης ἐπὶ χρόας μίγει καὶ τῆ ἐπιφανείας ἐπιτείνοντος τῶ δακτύλου ὀχετηγοῦσι αὐτὸ φιλεῖ ἔπαλξ ῥοῦς φύσεως ὑπάρχειν καὶ ἀτρεμεῖν μὴ πιφυκότα.

Πάχυσι ἢ αὐτὸ καὶ οἱ τῶν πενῶν καὶ μακαρείων] Κενὴ μακαρεία ἡ κῦ τὰς ὕπνους ποιεῖ ἐλπιομένη δύβαιμονία, τοιαῦτα τοῖς ἐγειραντίοις ἐμποιοῦσα, οἷς τυφλὸν καὶ δύστηνον ὄσον ὁ παρὰν δίξεσι λόγον διὸ καὶ μακαρεία μὲ ὄσον ἐπὶ τοῦ ὕπνου τῶν ἀπλάνων ὑποβάλλομεν, κενὴ ἢ ὅτι μηδὲν ἐσὲς βέβαιον, ἀλλὰ μὴ ὃ ὕπνος κῦ τῶν ὑπνικῶν ἀφίησαν. τοιῶτο καὶ τὸ ὃ Θεολόγος Γρηγορίου, πενῶν μακαρείων τὰς Ἀθήνας ὠνόμασε, ὡς κατ' εἶδος τὸν ὑπνοις δύστηνον ἀφαιρούσας.

Τὸ σύφαρ] Ἠγῶν τὸ δέρμα.

Ἀμελήσαντες ὃ ἁλκῆ] Ἀμελήσαντες ὃ ὁλκῆ ἡγῶν ὃ σώματος, λέγ) γὰρ ἁλκὸς καὶ τὸ σῶμα ὃ ὅρμος ἀπὸ ὃ ἕλκω. λέγ) ἁλκὸς καὶ λὸν τῶτο ἴχνος, ἡγῶν ἡ κοινῶς σύρμα ὥσπερ ἐσὲς καὶ τὸ μέρος ὃ σώματος καὶ τὸ λὸν τῶτο ἴχνος.

Τὰς ἅμας πλίπλαν] Ηπίπλαν, ἀντὶ πλῆσαν, ὃ πρὸ, τ' ἄχνης λέγ) ἄθλον πλησάντο τ' ἐνδυμάτ τ' ἄχνης.

Mſ. in fol. Ἐρμῆνος ἡ περὶ παιδείας. καὶ ἑαυτῶ] Ἰσπευράτους. [εἰς τέκνα] μάλλον. [ἀγχόκαλα] ἴσως ἐγγὺς ὃ ὁρμαθὸς. [τὸν Χαιρεφῶντα] ὅτι σοφὸς ὁ Σωκράτης. ἐπ' αὐτὸν γὰρ ὁ Πύθιος Χαιρεφῶντα ἀγιστρέψατο εἰπών, ἀνδρῶν πάντων Σωκράτης σοφώτατος. [μαιευτικὴν] μαιευομένην. [ἀφορείας] ἀφορμὰς ἔχας. [ἐσπύμνοι] ὁρμώμενοι. τὴ φρουτρείας] σωτώμενον. ὑπερδιατεινόμενοι] φιλονικοῦντες. μὴ πιστοργὰς ἄλλα ἀνδρὸς.] τῶτο ὡσὲι Διῶν ἱστοροῦσιν ὃ Πρωτέως. ὃ καὶ ἀφ' τῶτο κατ' δύθημισμὸν Χρυσόστομον ἀνόμασται. [τὸ ἦρε τὴ μέμνησε ἀπεικόν] Ἐπιχάρμου δὲ πρὸς θεγγος τῶτο. [παροδυδιμεῖ] νικᾷ), ἤτοι ὑπὲρ δόξαν ὑποφαίνει). [ἐρμηνεῖον] τὸ ἀσφαδόκηλον πέρας. [ἀπέχρη] ἤρκει. [εἰ ὁ ἐπιγνώμων] εἰ δὲ τῶτο τὸ καὶ αἱ νῦν αὐτὴ ὑπὸ σῶ λειχμῶσιν ἀφιδολίαν. [λαβὼν] ἀφορμὴν. μέμψει. ἐπαφῶν. [ὥσπερ τ' τῶ Εὐκλείδου ἀρχοντος ἀναχθέντων] * Ἐν τῶ Πελοποννησιακῶ πολέμω Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων ἀπειλούμενοι λ' τυράννους ἔχειν παρ' αὐτοῖς. οἱ τοὺς παρελαβόντας τοὺς τ' πολιτῶν μετὰ τῶν ἀπὸ καὶ ἐχρῶντο τοῖς λοιποῖς. προβεβλυθέντων δὲ τ' τυράννων, καὶ γενομένω μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχον-

* Hoc jam ſupra bis fuerunt verbis, nec ſemel in hujuſmodi repetitiones delapſus eſt Scholiaſtes noſter.

χονίῳ, ἵνα μὴ μεσοπορεύσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται συμβήκας ἐποίησεν, ὥστε τὸ ΔΕ τῷ Εὐκλείδῃ ἀπεξήτησται εἶναι. τὸ δ' ὅτι λίγχ ὅτι τῶν πάνυ χαρόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον ὑ βούλομαι. [Ἀφελλάπλοιεν] Ἀφφίρειεν. [πτέργα] πτέργα πρὸ ἔργα συμφέρον πλέον Συρακόσιος φησίν. ἵνα πτέργα τι γένηται ἀντὶ ΔΕ πλέον ἐπαινημένον. [πλημμέλημα] ἁμμάρτημα. [κόδδη] μίτρον οἰνηρὸν χαυλὸς ὑπὸ Σολέων. κεφάμιον ὑπὸ Γάνων. [δημίφ] τῷ κολάζοντι τὸς ΔΗμόσιος. [κερδῶ] ἀλώπεκα. [ἐπιπεπρωμένον] ἐπιπεπρωμένον, θέλοντα. [Ζεὺς ὁπ μαχαῖς ἐπιφανεὶς] ἐπὶ ΔΗμόδοκον καὶ ΔΗλόμαν. οἱ τῶν τραγῳδῶν ποιηταὶ ὅταν εἰσήγαγον εἰς τὸν σκηνὴν ἢ τόλμα ὥστε συγχωρῆσαι τὸς ῥητὰς πρὸς τὰ εἰρημένα καὶ ἐλεεῖν τὸς ἠτυχηκέναι δόξαντας, ὡς ἀνάξια πεπονθότας, ἢ μισεῖσθαι τὸς πεποιηκότας καὶ ΔΗομήσασθαι εἰώθασι θεὸν εἰσάγειν ὃν ἐπ' αὐτοῖς ἡ σκηνῆς ὀρμεμένους. ἀλλὰ ἐξ ὕψους λέγ τὸν μηχανῆς ὃν ἔλεπον μὴ πρότερον οἱ ῥηταὶ. κατ' ἐκείνην ἢ τῶν ἡμέρων ὁ φοβούμενος ἐκέκινυε τὸ ΔΕ θεῖ πρόσωπον, καὶ ΔΕ κατὰ σολὸν ΔΕ ἁβάμενος, ἐλέγετο ἢ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς.

Ἡρόδοτος ἢ Αἰτίων.

P. 571. Mſ. in 4. Σημαίνουσι ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ ἐξηφάνισε ὡς ἐπιδεῖξαι ὡς ἄρα ἀπίκιζον τὰς ἑαυτῶ ΔΕιρημένους λόγους.

Οἰκοῦσι ἐν τῇ Καρίας] Ἡ Ἁλικαρνασσὸς ῥὰς τῆς Καρίας.

Ὧν παρ ὄφελον] Ἀντὶ ΔΕ οἱ μίσησι καὶ ἀξιοφιλιώτατοι.

Παραθεωρῆτε με] Ἀντὶ ΔΕ συγκράναντι, ἐξετάσατε.

Mſ. in fol. Ἡρόδοτος ἢ Ἀστίσιν ἐν τῇ Καρίας, ἡ Ἁλικαρνασσὸς ὁδῇ τῆς Καρίας [ἐγλίχετο.] γλίχομαι. λίαν ἐχόμην. ἐπιθυμῶ. γαστρὶ καὶ αἰσχυντῇ. [φέροντες] πάρεχος ὑ ἀναβάσεων εἰς τὸ ἄρμα τὸ ζεύγος λέγεται καὶ οἱ παράνυμφοι, ΔΕὰ τὸ παροχεῖσθ τοῖς νυμφίοις ἐπ' ὀχήμασι χαρ τὰς νύμφας ἦγον. [ὀχάνας] λώρων, ἱμάντων σημαίνῳ δὲ καὶ τὰς ἐξοχάς. [ἀξεπέρασεν] ἀξιοῖ. κατασκοπεῖ. ἀξίωσον ποιεῖ. [αὐτοὶ τε ἔν.] οἱ μίσησι καὶ ἀξιοφιλιώτατοι. [ΔΕηρῆτε] συγκρίσεσι.

Ζεῦξις.

P. 577. Mſ. in fol. Ζεῦξις ἢ Ἀντίοχος· σατυρῳδή.] χορδοτικὰ. [δὶς πεπαίσας] δισμυρίας [πλέξασιν.] τυχόν. [ψαλιὸν] πῖζον. [πτερῳτὸν.] ποὺν ἔχον λεπτολόγησαν, δίφρῳ δ' ἀστυνομάλιζον.] αἰρόμβοι, καὶ ἀφῆς γὰν φερόμβοι, καὶ στωτῆς δόμβοι ἦχον ἀπτύλιν. [ἐπαιόνιζον.] ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ [ἀνέδην.] ἐστράνιον.

Ἁρμονίδης.

P. 585. Mſ. in 4. Εἰπέ μοι ἔφη ὦ Τιμόθεε] Παρέλιπε τὸ ἔφη καὶ ΔΕιτίθη ἐπὶ Ἀθηναίων ἔθη.

Mſ. in fol. Ἁρμονίδης γεθμῶν.] γνώμων λίγεται ὁ σωστὸς, καὶ κανονικὸν τ μηχανικὸν, καὶ ὄχημα γαμιστικὸν. [ἐπιδεικνύμαι] ἢ ἐπιδεικνύμαι ὑπερσωστέλικον, ἢ ἐπιδείκνυμαι δύναμαι. [ὁ πολυψηφότατος.] δύο γὰρ ψήφοι τοῖς νενικηκόσιν ἀνέκειντο λευκὴ καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἀτιμωθεῖσιν ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετρυπημένη. [ἀπλοΐρια] ἀδέβαια.

Σκύθης ἢ Πρόξενος.

P. 591. Mſ. in 4. Καὶ αὐξητὴς αὐτῷ] Ἀπὸ δ' αὐξένου αὐτῷ γένοιο.

Mſ. in fol. Σκύθης ἢ πρόξενος ὀνύμασιν] Ἐναίζουσι. [ψοφοδεὴς.] τὰς ψόφους φοβούμενος, τυτθὸς δειλός. [περιμενεμφ.] τόπῳ. [διλιητερος] διλιητερος. εἰς ἡδονὴν ἄγοντα, καὶ ἀφροδύσιον, καὶ ἀπάτην. [καὶ αὐξητὴς.] αὐξένου αὐτῷ ἔστι. [δημοποιητὸς] δημοποιητός ἐστιν ὁ ψηφῳ δήμου πολίτης γεγονώς. παιδείας δὲ καὶ λόγων ὀνάμφ.] τὰς δὲ Δημοδόκους λέγει δέκα ῥήτορας Τ'περείδην, Αἰχίνην καὶ τοὺς λοιποὺς. [Κλεοπὶς] Ἀλκιβιάδην.

Πῶς δεῖ ἰσχνείας συγχεάφειν.

P. 600. Mſ. in 4. Εἰ δ μὴ αὐτοὶ μὲ κ' τότε] παρομοίως ἐπὶ τῶν ὑπό τινων μὴ ἐπανορθωτέων τυγχανόντων, μένει δ ἀναγνῶν ἀσαφεμένον.

Καὶ ἀπομνημονεύσει ἵνα ἀναδιγμάτων] Αἰθικὴ αὐτὴ γαστρός.

Οὔτε διακρῖναι κ' νόμῳ] Ἀττικὴ ἡ σύντμησις. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγεται Ἀττικῶν. αὐτοὶ γὰρ ἔφασαν φασὶ δ' ἄρτι, καὶ κατέπαγα δ' κεφάλαι. Ἔτυχε πόσε] Ἔτυπε πᾶν ὅσπερ ἐρεχθεῖ.

Σατυρῶσον λέγειν] Σάτυρον γὰρ Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσιν.

Ἐπιφθέγγου] αὐτοῖς] Ἐπὶ τῶν μεγάλως ἀναβοώντων τὸ ἐπιφώνημα.

* Ἀληθινῶν Διηγημάτων α.

P. 639. Mſ. in 4. Οἱ ῥῶν ἤδη] Τάχα εἰς Πλάτωνα λάσπην ἐνεστραμμένοις καὶ ἀκρατεῖς καὶ ἀκρατεῖς μυθολογοῦντας, μάλιστα ὅτ' τῇ τῆς πολιτείας, καὶ περὶ τῶν ὅτ' ἄδε διεξιόντας.

Καὶ δύο πινές] Εἷς Ὄμηρος λάσκωπτῇ ἀφ' τοὺς λωτοφάγους Ὀδυσσέως ἑταίρους ταῦτα μυθοποιησάντας.

Καὶ δι'πλέθρου λιῶ] Τὸ πλέθρον ἔχει πόδας ρ. πήχεις ξ.

Οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες] Σείριον τὸν ἀστέρα λέγει τὸν Κύνα καλούμενον. Σείριον δ λέγουσιν αὐτὸν, ἀφ' τὸ λάμπειν δ καύσωνος ἐ ἐπιτολὰς αὐτῆς στειρίσιμα τοὺς αὐχμώντας.

Ἐκατέρων οἱ ὄνοι] Γόης, περιβλόητα· οἷς ἡ παρῆσαν ὄνοι, ἡ γὰρ ἐπισημαίνει τοῦτο πᾶσι σκληρυκτοῖς τοῖς μὴ ὑπάρχουσιν ἐχρῶντο.

Ὅσον δ' Ῥόδιον Κολοσσὸν] Τετράπηχυν πηχέων, ἐξήκοντα γὰρ λιῶν ὅλος ὁ Κολοσσὸς πηχέων.

Τὸ τεῖχος καθηρεῖτο] Σημεῖα ἀφ' τὴν σύντμησιν ἄφελε γὰρ ἔτος. ὁ θὼς δ' δ τεῖχος καθαιρεθήσεται, ἡμῶν τὰς αἰχμαλώτους ἀπέδοσαν ἀλλ' ἐπειδὴ ἰσχνεία δ' σκεμένου φόβῳ τὸν πλησιάσμον σαφῶς χρέειν.

Γύης ἐπὶ σφὶ αὐτοῖς ἀνθρώποις] Σπαρτοὶ λεγόμενοι λάσκωπτῇ, ὡς ὁπλομάχαν ὀδόντων σπορᾶς.

Λάπτουσι τὸν ἀναβιωσόμενον κάπρον] Ἡρόδοτος ἀφ' σύρῃ τὸ σφὶ Σκύθαι

* Hic erat titulus in Mſ. cùm in editis libris vocetur hoc opus ἀληθὴς ἱστορία. Res eodem redit.

ῆν τοῦτο ἐφερόμενον περὶ τὸ βοτάνης, ἧς καταμήρης ἢ ὀνθυμιασμένης καπνῷ ἀπώντες οἱ περικαθήμενοι Σκύθαι τὴν πυρὰν, μεθύειν ὡς λύπ οὐκ λέγειν.

Γ'γνύας] Οπ ὐ μόνον ἰγνύα ἡ σύνθεια εἴρηται, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰγνὺς· ἀφ' ἧ καὶ γὰρ τοῖς ἰγνύσι γαστροκνημία ἢ λέγεται τὸ ἐξόπισθεν ἢ καλάμη ἢ σκέλης.

Κλειστή ἐστιν] Εἰς τὸ ὑπό τινων περὶ τῶν Θηλατρίδων σκληχῶν ἐφερόμενον ἀλφαβῆτ.

Σκόλοπας] Ε'ν τῷ περὶ τ Συρίης θεῦ λόγῳ μίμνηται ἢ φαλλῶν τινῶν ἐφ' ὧν καί τινες ἀναβαίνουσι λόγῳ ἀσκήσεως. εἰσὶ ἢ οἱ φαλλοὶ ὗτοι τελετῶν ὀργιῶν τὸ ὕψ.

Τὰ πύρεια σωτρίψαντες] Τὰς πυρικολίτας λίθας λέγ.

Κορύθων ἰδίοις] Τὸ ἢ Ο'μήρου ἀλφαλᾶ περὶ Διομήδην, τὸ δαὶ ἐοὶ σὺν κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάμοιθ.

Α'ληθινῶν Διηγημάτων. β.

P. 666. Mſ. in 4. Πῦρ ἀναπαίοντες] Εἶπε βαμβαλόχῃ σὺν ἴμεικτο ὁ πάππος θαλπόμενος τῷ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὖθις μεταποιεῖσθαι, καὶ πῶς οὐχὶ καταλυθέντες τέλεον ἀπολόλασιν; ὥστε ἀπίθανος ἡ πλάσις δηλοῖ τὸ τῇ φύσει συμφορον.

Εὐαισθήτως] Γ'ραφικῶς ἀκριβῶς.

Περιεπίχετο] Α'ντὶ ἢ περιῆχεν, ὑπέλαβε, περιέβαλεν, περιελάμβανεν.

Ε'θασάμην] Κατὰ κοινῆ τὸ ἐθασάμην.

Καὶ εἰς τὸ τ μακάρων συμπόσιον] * Εἰς τὸν καθ' ἡμᾶς ὁ ζηλωτὴν ἀγίως θεοφόρτας ἀλφαβῆτ, ἐφ' οἷς ἔστ περὶ τ Ι'ερουσαλὴμ ὑπὸ ἐχθρῶν ἡμέρωσις σωτηρίχθησαν ἀλληγορικῶς διεξῆλθον.

Α'ρ

* Hallucinatur hîc Græculus noſter dum Lucianum carpit zelo intempeſtivo. Sic locuti ſunt antiquiſſimi Græcorum Philoſophi, qui etiam beatitudinem poſt hanc vitam ſub convivii imagine deſcripſerunt. Ita Empedocles de æterno juſtorum contubernio:

> Α'θανάτοις ἄλλοισιν ὁμήγυοι, ἵνα τραπέζας
> Εὔνιος, ἀνδρείων ἀχέων ἀπόκηροι, ἀτειρεῖς.
> *Convivia reliquis illis immortalibus olim*
> *Abſque malo & triſti ducent formidine vitam.*

Hunc imitatus Epictetus dixit in Enchiridio c. xxi. de eo qui in ſapientia multùm profecerit: ἴσα ποτὲ ἄξιος τ Θεῶν συμπότης, *eris aliquando dignus qui admittaris in convivium Deorum.* Hinc nata etiam eſt fabula Ixionis circumſtantia, quem fingunt convivam fuiſſe Deorum, quâ locutione nihil videtur ſignificatum aliud quàm beatiſſimum fuiſſe Regem. Idem finxerunt de Tantalo qui de ſummâ felicitate dejectus eſt, etenim, ut Pindari verba uſurpem, καταπίλας μέγαν ὄλεθρον ἐκ ἐδυνάθη, *magnam felicitatem concoquere non potuit* Olymp. Od. 1. Hinc, ut hoc obiter moneam, apparet Græcos ex Hebræis iſta mutuatos non eſſe, uti Veteres quidam dixerunt, quandoquidem multò citiùs hujuſcemodi locutionibus uſi ſunt quàm iis noti eſſent Hebræi, qui ſub Alexandri demum ſucceſſoribus in Græcia diſtinctius innotuerunt. Certè multa de immortalitate animorum dixerunt Græci ante Seleucidarum tempora, clariora quàm quæ poſſunt ex antiquiſſimis Hebræorum ſcriptoribus hanc in rem afferri.

Ἄρξει ἔτι μεν] Τὸ ἐξαναλῶσαι ἄρτι οὐκ ἐστὶ χρῆς ἀμφοῖν.

Οὐδὲ νὺξ] Εἰς τὸ ὑπὲρ Θεαλὼ περιτλογράμμα ἐπιτιμᾷ.

Διακρινῶντι] Εἰς τὸ ὧδε Βραχμᾶνα περιβλογράμμα τῶν Ἀστυρείων ἀμφύρει.

Τὰς ἢ Ἀκαδημικὰς] Οὐκ ἀκριβῶς ἄρα τὰς Ἀκαδημικὰς τοῖς Βʼ-φικτικοῖς συνάπτει Λουκιανός.

Ἢ μᾶλ] Ἀντὶ τοῦ ὄντως.

Καταγινώσκω] Σημεῖα ἀμφίτλω σύνταξιν, τὸ γὰρ γινώσκω γενικῇ συντάσσεται. οἷον καταγινώσκω σε τῆς φλυαρίας. ὁ δὲ καὶ αἰτιατικῷ ἀποδίδωσιν. καταγίνωσκον τῷ ψυχρολογίᾳ. ἤτοι ὧν Ἀττικῶς μὲ συνέπεξε. αὐτοὶ γὰρ καὶ ἐπ ἄλλων πολλῶν τοῦτο φιλοῦσι ποιεῖν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ. ἢ τὸ καταγινώσκω, αὐτὶ τοῦ γιλοῦμαι ἢ ἀμφύρειν εἴληφεν.

Οὐδὲ τυφλὸς ὢν] Ἴσχυρὰ γὰρ τοῦτο Ἡρόδοτος τὸ πρὸ τοῦ Ὀμήρου βίου.

Παγκρατίᾳ] πέρα ἀφὸ τὸ πλησιαῖς βάλλειν τὰς πυγμάχους, ὁ ἐκεῖσε ἀναιρετὸν πᾶς ἔστιν ἀπαθὴς ὁ τὸ ἄθλου βίου, ἅπερ σωμάτων ἀπαλλαγμάτων.

Καὶ Σωκράτης] Τὰ ὧδε Σωκράτους ἑρμήνευμα ἀμφύρει.

Παρῳδάσας] Τῶν ἄκρως βυλομένων ἰδιωΐζειν εἰς τὸ νόημα τοῦ Ἑλληνίδος φωνῆς λαπίμπτοντι τὸ * παρῳδίσας ὄνομα.

Ἐπιῶς] Δεῖ γράφειν ἐπιῶς, ἀλλ᾽ οὐκ ἐπιμιῶς, σημεῖα δὲ τὸ ἐπιῶς, αὐτὶ τοῦ ἐφιλκυσικῶς. ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπιάζει τὸ ἐφέλκεται σημαίνει.

Ἐπιτιάμην] Γράφεται ἠνιάμην.

Οὐ παρήμην] Οὐ παρῆν ὡς σὺ ἄλλοις κεῖται, καὶ ἡ τύχη ζητεῖ.

Μείνας δὲ] Ἐνήλαξε τῷ σύνταξιν. τὸ μὲν τοιοῦτος καπὶ τῶν κοινῶν χρησάμενος, τὸ δὲ καὶ Ἀττικίσας. κοινὸν μὲν γὰρ τὸ μείνας ἀντὶτοῦ ἡμέραν, Ἀττικῶς δὲ τὸ τῆς ἐπιῶσης. ἐπεὶ καὶ τὸ πρῶτον Ἀττικὸν. οἱ ἔτησι εἶπον μείνας ἡμέρας. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λίγυσιν Ἀττικοί.

Πέτρας τρέχεσι] Γράφεται πέτρης καὶ τρέχουσι.

Καὶ μισγάς] Εἶπε σοὶ βαμβαλοχαγόνης, ἢ ἐποφέλκεται τοῦτο ἐκ μισγάς;

Μήκωνες] Καπελήλυθε τοιοῦτο ἐπλάσαθο, ὧδε τὸν ἢ ὀπίαν πώλει πρόσωπον τοιοῦτο καὶ παρκοπικόν.

Κελύφη κορύων] Κελύφαια.

Ἐλάθομεν] Ἀντὶ τοῦ ἀπεπειράθημεν.

Ὁ γὰρ ἱερὸς τῶν νεκύων] Εἰς τὸν Ἀχαρνῆ † ῥάδδον ὁ παιγνίμων διασπίζει.

Τὸ ἀκόλουθον] Γράφεται λακωνίζων τὸ ἀκόλουθον.

Ἢ πιεῖν ἄνευ] ἀντὶ τοῦ ἄπιεν ἔχων βυθόν.

Ἐρχομένοισι] Γράφεται ἀναλυθεῖσι.

Χάσμασι μεγάλοις] Τάχα ὁ κενολόγος εἰς Μωσέα καὶ τὸν ἐρυθρὰν θαλάσσαν ἀφεῖσαν κρατῆσαν ἐπιπορείαν ἐπισκώπτων αἰνίττεται.

Ἔλαθον]

* Ex Xenophonte, Polluce, & A. Gellio notum est vocem hanc esse Persicam & significare *viridarium*. Occurrit etiam in Ecclesiastæ libro scripto, si viris doctis credimus, post captivitatem.

† Iterum imperitè Lucianum inculat Scholiastes, notum enim est hoc desumtum esse ex Bacchi fabula.

Κλπιον] Ὡς ἐπὶ κωλῆ τὸ ἄκρον ἡ ὀδύνη ποδιάτας εἴρηκε, πολλῷ κάτωθεν.

Ταῦτα μὲν μέχρι τῆς ἱστορίας γῆς] Καὶ τὸ πλῆθος ψαυόντων μὴ τῆς ἀνυποστάτου ἐπαγγελίας.

Δύο ῥᾶ] Ἄγαν ἐμφερῶν καὶ τὸ τῆς βλακείας πεδίον λεπτολογούμενος, τὰς δύο τῆς ὀνείρου πόλεως πόλας, καὶ τύπτων, τὴν μὲν σιδηρᾶν εἶναι καὶ κορυφωτὴν, τὴν δὲ κεραμέαν καὶ πολὺ τὸ εὔρυθμον καὶ σαθρὸν ἔχουσαν, ἐπεί τοι καὶ αἱ ἐλπίδες τοῖς δεχομένοις καὶ βλακώδεσι καὶ ῥαθύμοις αἱ μὲν πάντων κρείττω τὸ κορυφωτὸν καὶ ἀμεταπείστητον ὀπτίλλουσι. καὶ ὅπου ἂν μεταπεπαίδευται πίφυκε ὅσοις ἐφικτὸν ἀνθρώποις τὸ τοιοῦτο πάθος ὑπάρχειν, τοῖς δὲ μὴ μεταπαιδευθεῖσι ἂν τὸ τῆς ἐλπίδων ἀστάθμητον, ὅσοις τῆς ἐφικτοῦ τὸ ἔμφρονος γνώμης ὀψέ ποτε τοῦ καίρου ἀντιτυγκεῖν ἐφικνεῖται, καὶ τοῦτον ἀπαλλαγῆναι μετανίαν φρονήσεως. φιλεῖ γὰρ ἡ ἐπίπαν κατεπαίρουσα τοῦ φρονεῖν καὶ τὰ ἐνύπνια ἐξαπατᾶν. ἄλλως τε καὶ μεγαλίαν τὴν πύλην ὑπενόησεν ἀνέπλασεν. δι' ἧς τὰ φαύλως τοῦ ὑπνίου διέρχεται καὶ φρικώδη. ἅμα γὰρ τῇ ὕπνῳ καὶ αὐτὰ εἴχετο. εἰ δὲ καὶ πλάτος καὶ δέξαι, τοιαῦτα καὶ τὰ κατ' ὕπνους ἀλλὰ τὰ μὲν δυσχερῆ τοῦ ἀνιῶντα καὶ εἰς ἀμηχανίαν ἄγοντα. τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἡσύχια, τῷ ἥδονῇ καὶ εὐφροσύνῃ..... νεκρὸν τε καὶ ἀναπόδεκτα.

Ἀποκρυπτόμενος.

P. 707. Mſ. in fol. Φιλοκερδόντων] Διακερδόντων, δακιμαζόντων ἐφειρήνως. [παρολογεῖν.] παρολογεῖν λέγουσι δεσποτικῶς οἱ τὰ ἄκρα, καὶ μάλιστα Θουκυδίδης τὸ παρόδοξον, καὶ ὃ σὺν ἄτοπ ἐξωδυκήσει. οἷον δὲ πολέμου τὸν παρολογεῖν, καὶ ὅτι ἐχάστου πολὺς παρολογεῖς. παρολόγως δὲ τὸ ἀνελπίστως λέγει καὶ ἐξ ἐξωδυκίας. [καθ' ὃν ὅτ' μὴ δόκησιν ἐρύξαι βούλεται.] σύτοιγε οἱ ἀγῶνες, ὃν πρώτοις σ' ὁ λέγων τῷ νομίμῳ ἐπιχειρεῖ. ὃν φ' δείκνυσι μὴ δικεῖν τοῖς νόμοις δὲς ἀποκρύπτεσθαι τὸν ἡδὸν. [καὶ ἀντεξέπεσον ἀδὲν κατελείπη.] ὅσῳ πᾶς σ' σύτοιγε λέγων τὸ ἴδιον δὲ ἀπὸ γνώμης ἐχαστικῷ ὑπεμφαίνῃ, καὶ ὅτι ἐξ τῷ ἐχαστικῷ τῆς κατηγορίας πρόπεσεν, ἀ ἐχαστικῷ τῷ ἀπολογίαν ποιεῖσθαι, ἀλλὰ νομίμῳ κίχρηται καὶ ἐξ τῷ ταύτης ἀπαίτησιν. [ἐξαγόνιον.] ἤτοι ἔξω δὲ ἀγῶνος. [ἁλισκόμβια] καταλαμβανόμβια κορυφόμβια, ἢ νικόμβια.

Φαλάρεως Πρῶτος.

P. 731. Mſ. in fol. Πάριδροι.] Πάριδρος δὲ δεῖνος. παριδρύει δὲ τῷ δεῖνι τὸ ὄνομα μετὰ γαμικῆς, τὸ δὲ ῥῆμα μετὰ δοτικῆς, ὅσαφῶς καὶ τὸ συνοίκως γαμικῇ, συνοικεῖ δὲ, δοτικῇ. [ἐξαγαγεῖν] ἀπαντεῖσαι. [αὐλίκησεν.] ἀκεραῖα καὶ σωφρόνως. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ δὲ ἀθλητικοῦ τὸ πρόπαν, καὶ μή πως διπλόῦν ἔχῃ, μὴ σ' ἐπισβεσθείσας ἕδρας, ἀλλ' οἷον ἀντὶ ἐκφύσεως ὑπάρχῃ. οἱονεὶ μηδὲν ἐπισυρομένης ἀλλότριον· τὸ ἀσυβόλαιον φησί. τοιαῦτα γὰρ τὰ πηλᾶ ὡς ἐπίπαν καὶ σύνθημα, ἃ βούλεται σημαίνειν τὸ αὐλίκησεν, σημαίνει γὰρ τὸν τὸ ἀ-

αλλῶν καὶ ἄδολον καὶ ἀληθολογικὸν, καὶ τὸν ἴσον καὶ ὅμοιον πρὸς ἄπαν, καὶ τὸν ταχὺν, καὶ συντομον καὶ αὐτόματον. Μάχαρ ὁ ἐν τῇ αὐτῇ χαρακτικῇ τὸ ἰδιόρυθμον σημαίνειν φασὶ καὶ τὸν Λυκιακὸν παρὰγ μόρτυρα ὀνομάζω. [παύσιμι] καταπαύσιμι. διὸ ἡ λέξις ἀπελθὼν ἐντυχανειν ἐπίσαις τὸν ἐπέρον λέξιν τὸ παύσιμι. [ἐξάπαις] σημαίνει τὸ ἐξάπαις τρόπε. ἐν οἷ μὴ ἔ τρόπε χάψεις διαύνου ὀφείλ. εἰ ἡ χρεὼς ἔ τρόπε ὀξύνει μόνον, χάφις μετ' ἀμφότερα. [ἡσυχάσιμεν.] ἡφιλύμεν. [ἀναπαύσειν] ἤγων ἀνιχίσειν [νεολαῖς] ἡ ἔ νέα λαῶ στρατιγὸ, καὶ ὅλως τὸ ἀρβρισμα τ' νέαν· ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς καὶ μετὰ γενικῆς. [δημοδοσίαις] παῖς ἔ δήμε δόσεις, δοσίαις. [ἡ ἐφήσεν.] ἔφησοι λέγονται οἱ μέχρι τῶν ἰδιοκτησιῶν τοιχάνοντες. [ἐπανίζοντο.] σωσῆγον. [αὐτοχειρία] ἤτοι τῇ τ' χειρῶν δυνάμει αὐθεντίρτας μετὰ ὑμνῶ ὁρμωμένοι καὶ φονεύοντες. λέγει δὲ αὐτόχειρας ἢ οἰκοντὰς φονεύοντες. [φαρμάκωτος] ἤτοι φαρμάκοις πεποιημένος. [μεταπολάμβρον.] μεταπεμψάμβρον. [πολλὰς γαίαθεν τορόντες σοφὸς.] Περίανδρον φησὶ ἔ Κυψέλε ὃς τ' ζ ῥᾳδίως σοφῶν, Κορίνθε δὲ τύραννον. τάτε καὶ λάφθεγμα ὁ Δελφοῖς ἀνέκειτο τᾶτο, ὑμᾶς κρότε. ἦσαν ἡ καὶ τ' ἄλλων σοφῶν ἀποφθέγματα. ἃ καὶ αὐτὸ Πυθοῖ ἀνέκειτο. ταῦτα. Κλεοβύλε Λινδίε, τὸ μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαις ἡ ἀλειφαί. Χίλωνος Λακεδαιμονίε, γνῶθι σεαυτόν. Πιττακὸς Μιτυλληναίε, μηδὲν ἄγαν. Σόλωνος Ἀθηναίε, ὄφρα μοιρε βίε τέλος. Βίωνος Πριηνέως, οἱ πλέονες κακοί. Θάλητος Μιλησίε, ἐγγύα πάρα δ' ἄτα.

Φάλαρις. β.

P. 741. Mſ. in 4. Πρόξενος ὧν] Πρόξενος ὁ ὅλης πόλεως ξένος ἰδιόξενος, ὁ ἰδίᾳ καθ' αὐτὸν ξένος ὤν, αὐόξενος ἡ καὶ ἰδιόξενος καὶ δημόξενος τοῦτο λέξεφέρε. αὐόξενος μὲν, ὁ φανερῶς πόλεώς τινος τοὺς πολίτας κατὰ τρόπον ξένος. ἰδιόξενος δὲ ὁ ἰδίαν ξένος. δημόξενος ἡ ὁ καθ' ὅλην τοῖς ἐκ τ' πόλεως ξένος, ὁπόταν ποτ' ἐν ἄστει τὸ ἦθος. οἱ ὕστερος τ' ῥητόρων αὐόξενος καλοῦσι τοὺς παραπίπτης τινὸς ἀξιόξεως, οἱ γένοι) καὶ ἴσως δοκεῖ ἔ καὶ τοὺς αὐόξενος συναπτύζειν τοῖς..... οὐκ αὐόξενοι παραπίπτα..... παρήλλακται τᾶτο..... τῶν μὴ κεκριμένως τῇ κρίσῃ αὐθεντόντων· ὕστερος ἡ αὐόξενος φασὶ, τοὺς τ' ὅλην πολιτικὸν αὐθεντας ὅλως πόλεων χειομένους. ἰδιόξενος ἡ, τοὺς ἐν πλείονος χρόνε ἢ ὁπ' πατέρων παραδόχης τυχόντας ὁμόνοιαν, καὶ πολιτικοῖς ἀξιόσεσιν ἀπίχωσιν· οἱ φαίνοι), καὶ φρατρίδας ἀλλήλοις διεκνύοντες, καὶ σύμβολά τινα ποιήσθαι. ἵνα ὡς ἂν πίμπωσιν ἀγαθός ἢ ἡὼς ἢ οἰκείως αὐθεντίχη) ἄστεος λέγ σύμβολα. φασὶ ἡ καὶ ἀφυξένους εἶναι τοὺς τ' πόλεμον ἀλλήλοις φιλοποιησαμένους, ὡς Διομήδης Γλαύκον. ξένος δὲ ἁπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως παρεπιδημοῦντας. ἐάν τε ἀγνῶτες ὦσιν, ἐάν τε ἐγνωσμένοι. τοὺς ἡ ἰδιόξενος, ὃς ἐν οἰκίᾳ τὸς ὑποδέχεσθε, καὶ συμπαθάξειέ τινων χρησίμων ἢ μυήσειε τῶν λάφ. .....

Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.

P. 746. Mſ. in 4. Πρὸς Φίλιππον Κέλσ.] Οὗτος ἐστὶ Κέλσος, ὁ τὸν κατ' ἡμῶν μακρὸν φλυαρίαν ἐν ὀκτὼ γράψας βιβλίοις, ᾧ ἀντιγράφων ἀνέτρεξεν ὁ σπουδαιότατος ἀνὴρ Ὠριγένης, μεστὸς ὢν πάσης σοφίας καὶ εὐσεβείας ἐξυφασμένος λόγως καὶ λόγου ἀληθείας τὸ θαυμαστὸν αὐτῷ σπούδασμα.

Καὶ Ἀβιανὸς δ'] Ὅτι Ἀβιανὸς μὲν ὁ Σοφιστὴς ἐν τοῖς Ἐπικτήτου ὁ Σταγειρίτης ἐν τοῖς ἡδέσι φέρεται, * καὶ τοῦτον ἴσμεν.

Οὐ Μινύαι μόνοι] πάππον τ' Ὀρχομένιον Μινύαν, ἀφ' οὗ Ὀρχομενὸς μνημονεύεται Ὀρχόμενος Φασκὼν Μινύου, ἢ τὸ Βοιώπιον.

Ὑπὲρ τὰς Κέγχρους πίπτει] Οὗτοι οἱ Βοιωτίας οἰκίζοντες, Θηβαλιεῖς ὄντες γένος. Σάλου καὶ Τριβαλλὸς ὀνομαζόμενοι. ἱστόρηται δ' ἀνῆρ, ἀπ' αὐτοῦ τὴν καὶ τὸ παρῳνυμιζόμενον, Κεραύνιον ἄγχος. ἀπλιθῆναι δ' ὅτι. Στεισιχόρας δὲ ὡς πτῆνας μεζοβαλεῖν φησι. Δι' ὃ καὶ ἐκεῖθεν. Ὁ δ' Εὐρύβαλος ὡς τοκεὺς καὶ πατὴρ τοῦ δ' καὶ Θεόδοτος οἰκίζει). Φοινίκης καὶ ὁ Φρυνώνδας ἐπὶ πανευρεῖν βοᾷ). ὁ Λεσβόθημος δ', μιαρὸς καὶ κατηπύωνις ὑστερβαλεῖν, ἀφ' ὃ δὴ ὁ σχοινοτὸς Λεσβόθημος καλεῖ), τούτοις ὅμοιος καὶ ὁ Σώφαλος.

Καὶ ἀδελφὸς ὤν] σφυσπικωτέον κἀντεῦθεν τὸ κατηπύωνος. εἶεν καὶ ἀδελφὸς ὢν κατηπύωνος πλατῆναι, καὶ ἀεὶ δίμνος χαίζ.

Κοσκίῳ τὸ δ' λόγῳ] Ἐπὶ τῶν δύπλειοτάτων μάντεων τοῦτο λέγεσθαι οἴωνται.

Μὴ ἀχὲ σφάλλῃ] Τὸ, μὴ σκανδαλίσῃ οἰκεῖον μόνῃ τῇ μορφῇ ἀχὲ σφάλλῃ εἶναι λεγόντων τὸ μὴ σφάλλῃ εἶναι.

Οὐδὲ ἐς κόρον δ' φωτὸς] Οὐδὲ ἐς κόρον δ' φωτὸς δηλόμενον, Ἀττικὴ ἡ συντάξις. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγεται Ἀθηναίοις. οἷον ἵφαγεν τοῦ ἄρνος, κατέφαγεν δ' κρεῶν.

Ποιήρεις εἶχεν] Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ συμβολικῆς λαβήσεως ἐξήνεγκε τὸ ποιήρεις.

Σκόλασεν δ' τῶν] Σύνηθες δ' λεγόμενον θερμοπόλαι.

Τῶν γὰρ σταλήνων] Εἰς τὸ Εὐδυμίωνα λαβεῖν τὸ λόγον. ὃς δὲ βύκηλος ἦν, ἐφωράθη ὑπὸ σταλήνης μυθεύεται).

Δίης] Ἤτοι Διὸς.

Λεπίδῳ ἐπεῖχεν ὅπλα] Ἔφη γὰρ τὸ Δόσπιδα τοῦτο οὐ Λεμφρεῖοι κατοικεῖν Ἐπικούρειον ὄντα.

Ἀλέξανδρος τὸ δεῦρο] Ἵνους οὐδὲν δ' ἀνδρὸς ἄλλος τόπος τὸν κύριον παραγνόντος.

Ἀλλ' ἴδη γὰρ σοὶ γῆς] Γῆν σοὶ γῆς τοῦτο οἷον λέγεσθαι Ἀθηναίους, ἀντὶ δ' κῆς πάσης τὸ γῆς, ὃ φαμὲν τόπον οὐ τόπου.

Κομίσας ἐς τὸν ἀγρὸν] Σημειοῦ ὡς λαβοῦσης ἴδη καὶ ὅτι ὁ ἐπικαλῶν τῷ αὐτῷ καφαλῆς τοῖς λόγοις ἐξυφασμένος λυσιτελὴς τῷ Ἐπικούρου αἱρέσεως.

* Fallitur Græculus. Notum enim eſt Epictetum Neronis tempore vixiſſe. Vide Suidam.

Σαβαρδιλαχήμηλα] Απολλοδώρος ὁ ἀπορρήτων διηγητικῶν.

Μὴ σύγε πλοόμβμαι] Λέπτὸ περιμίμνω περιόδηπί τις ἐλθὼν ἐς τὸν Διόνυσον.

Ὡς Ποδαλειρίῳ ἰῆς] Οὐχ ὅτι καὶ Ποδαλείριος τοιοῦτόν τι πέπονθε, τοῦτο φησὶν, ἀλλὰ πείζων ὡς ἀπὸ Ποδαλειρίου, ὃς ἰατρὸς ἦν, ἕλκει τὸ χάος. ὁ δὲ σκηπτὸν ἀμφιβέβληται τὸν πόδα.

Περὶ Ὀρχήστεως.

P. 784. Mſ. in 4. Μὴ ὄρχησιν ἄρῃς] Ἀττικὸν τοῦτο καὶ σόλοικον δοκεῖν. ἄφελε γὰρ μὴ ἄρῃς εἶναι αἰτιατική. σημεῖον δὲ ὅτι μὴ εἰς τὸ πᾶσαν φθάσαι. οὗν δὲ καὶ ἡ Ἀττικὴ συνήθεια δυσκόλως ἀποδέχεται, ὡς καὶ ἐπὶ ὅμφω τὼ χεῖρε καὶ τοῖν χεροῖν ἡλυκρίσι ὀνόμασιν ἀρθρα προσκέμενα.

Καὶ μὴ τοῦτο Δήλῳ πλάτιλλ] Φασὶ γὰρ τὸν Δῆλον τὸν νῆσον ἀφ' ἧς ἡ Ἀπόλλων ὑπὸ Λητοῦς γεννηθεὶς πλανᾶσθαι, καὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, Ἀστερίαν κεκλημένην, ἀφ' ἧς Κυκλάδες ἄκουσι ἀπαρχὴ νέμεσιν. Λητὼ δὲ ὑπεδέξαντο καὶ ἐπὶ τῇ τόκῳ ξυνέπεσεν, ὕδὼν γὰρ αὐτοῦ μέρος γῆς ἀπέκτεινεν ὕστερον δὲ ἐρᾶτο διὰ ὀργὴν καὶ ἀπειλὰς Ἥρας, ἵνα ἡ ἄλλης καὶ μέση τῶν Κυκλάδων ἐρρίζωθη. Διὸ αὐτὸ μὲ Δῆλον ἐκλήθη, ἅτι δῆλα γεγονῶς τῇ πεκνώσῃ. αἱ δὲ ἀφ' αὐτοῦ κυκλάδες αὐτοῦ, Κυκλάδες. καὶ ἰὼ τὸ ἀπὸ τούτου ἱερὸν Ἀπόλλωνος. ἱερεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ εἰς Δῆλον ὕμνῳ.

Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς] Λέγουσιν ἐν Δελφοῖς ὀμφαλὸν εἶναι ἐπὶ μὲ ἐδάφους μὲ ναοῦ, καὶ περὶ αὐτὸν ζαχάφθαι ἀπὸ σωθήσεως λίθων. καὶ τοῦτο φασιν τὸ μέσον ἁπάσης τῆς γῆς.

Οἱ μὲν, ἄλλοι κυβέρνοι] Τοῦτο ἐκ περιμίμου, ἀλλ' ἐκ περιμίμου μεταλήψεως τῆς ἐδὲν φασὶ πρὸς τὸν Διόνυσον.

Λιχμώνη κρωζηλία] Ὅτι κρωζήλου τὸ ὑπερβεβλημένον τὸ μέτρον βάλλῃ, ὅπερ ἄλλοι ψυχρολογίαν ἔφασαν.

Mſ. in fol. Περὶ Ὀρχήσεως· καὶ σφενδόναι] σφενδληθεῖν ἢ σφενδήραζ. [ὑμίλιας] ὑμιλία. ὁ ὄμιλος, ἀπὸ μὲ ὑμεν. ὑμιλεῖν δὲ σύλλεγειν. [λειτουργίας] λειτουργία περείας ἡ δημοσία ὑπηρεσία.

Λεξιφάνης.

P. 818. Mſ. in 4. Τηπόν τι] Χορὸς διλαστικὸν τὰ τρία τοῦτα ἐπιρρήματα. πίρυσιν. τὸτες. νέωζα. ὡς ἐν ἀπὸ μὲ χθὲς χρόφεται χθεσινόν, ὥτως ἀπὸ μὲ τῶμες, τηπόν, σημαίνῃ ἢ τὸ ἐπέτειον, ὅτι τὸ ἀπὸ αὐτοῦ ἔτους. τὸ ἢ νεοχμόν, τὸ καινόν, σημαίνῃ, ἀφ' ὃ τὸς χρῆται νεοχμεῖ. καὶ ἔστι ἀπὸ μὲ τοῦ καὶ μὲ ἔχω νεοχόν, καὶ νεοχμὸν πολεμικὸν μὲ μ. χρῆται τῇ λέξῃ Θουκυδίδης.

Κυψελόδυτα] Κυψέλη λέγεται καὶ ὁ τῶν αὐτῶν ῥόπος. λέγει ἢ τὸ κεκραμένος ξυνέσεμον ἀγγεῖον τὸ ἀπίστατον, οὗν ἢ τὸν ῥόπον ἀκριβῶν.

Πεδοῖ κρατίδαλε] Γένος ἀντὶ μὲ σφὸς πόδιν κρατίδαλε.

Ἡ κυψελὶς] Οὕτως ὁ ῥόπος τῶν ὄπτων λέγεται κυψελὶς, καὶ τὸ ἐράμιον ἀγγεῖον μὲν τὰς ἄρτους ἀναπήγεται. ὃ μὲν καὶ ὁ Κορίνθιος τύραν-

τῷ· δρεπηλάτης ὑπὸ τῆ μητρὸς κεκωκυσθείς, Κύψελος ὠνομάσθη. ἄμφω δ' ἀπὸ τῆ κυψελίς καὶ κυψέλη, παρὰ τὸ κρύπτειν τὴν ἰλὺν ἐρρίζησεν.

Εὔαρχος] Τὸ μὲ εὔαρχος, τὸ καλὸν ἀρχὴν ἔχον, εὔλογος δ', τὸν σωφρόνων εὐάρμοστος. εὔλεξις δ' καὶ εὐώνυμος, τὸ εὐπρεπίστατον ὀνόμασι καὶ λέξεσι κεχρῆσθαι.

Καὶ σλιγγίδα μοι] Σλιγγὶς, ἡ ξύστρα, ἔοικε δ' τὸ κτένιον ὕπερ καλεῖν. φασὶν ἔτι τινὲς λίγγ' ὀνομάσαι. ῥύμμακα τὸν σάπωνα ἢ καὶ τὸ νίτρον. ἐχρῶντο γὰρ καὶ νίτρῳ οἱ παλαιοὶ ἀντὶ τῆς λυτρᾶς. ταυτολεῖν, τὸ βασάνου ἄκαιρ. ὃ ἐπὶ λυτρᾶ δ', ὃ δὲ τῇ σωφρόνα βαλανικῶν. ἐγγυοῦσθαι δ' ὃ κιδάπιον, ἀφ' ὃ ἔστι ἀσφαλῶς καὶ ἐχεμύθως κομίζεσθαι.

Ἐλαπύσεις] Ἀντὶ τῆ ἐπίκρας, κομπασίεις.

Οὐκ ἀσπόρως] Ἀντὶ τῆ πορδίως δυσκόλως.

Τὴν τρῆμιν] Οἱ μὲ τὴν τρῆμιν τὸ ἔδρας· οἱ δ' ἀπὸ τούτου μέχρι τῆ ἐρχᾶς τῆ βαλάνου χωρίον, ὃ καὶ ταυτοῦργον καλοῦσι. ἐπὶ δ' καὶ χαμαιλῶν ἔχον ἐπικεκρυμμένον, ὄμοιαν ῥαφῇ.

Ἐπ' ἀσπάδος] Ἀσπάδα ὃ σάγμα ἤτοι ἡ σέλλα. τὰς δὲ τὰ στικτὰ γραμμὰ ζῶα ἑλαιοντὰς ἔοικε ὁ κατωλόγχας ἀσπαδηλάτας καλεῖν, ὥσπερ καὶ ἁρμαμαξηλάτας διὰ τὸ καλεῖν τὰς ἑλαυνούσας τὰς ἵππους, οἱ πρὸς τὰ ἅρματα ὑπεξεύζοντο. ἄλλοι δ' ἀσπάδων ὡς Ἀθηναῖοι, τὸν ἄζυγον φασὶν ἡμίονον, ἀφ' ἧς ἐχέμυθα. ἀπὸ τούτου καὶ ἀσπαδηλάτας τὰς ὀπαδὰς τούτου φασί.

Ἀσκωλιάζειν] Ἀσκωλιάζειν ὃ ἐφ' ἑνὸ ποδὸ βαδίζοντα ὕπερ κηπεῖν. ὃ δ' ἐστὶν ἄλλεσθαι. μονόποδι γὰρ τὶ ἄλλο εἰς κίνησιν ἀφελεῖ ποιῶ, ἢ ἄλλεσθαι; ἀσκωλιάζοντα δὲ ἀντὶ τῆ μονόποδι πηδῶντα.

Σιωπηδαρυχίσας] Τὴν ῥεγίνην φάλλ. τὰς δ' τόφους τῷ ἐμῷ πατρὶ κομπασιάζοντας.

Καὶ ὅτι ῥυμμάτων ἦν] Ἔοικε τὰ ἀπὸ τῆ κρύος χυόμενα ἐγκυμόνως εἰς ὃ σῶμα ἡμῶν λέγειν. ἀρώματα δ', τὰ δρότρῳ ἐξευρασμένα πεδία. σπάνδικες καὶ βρύκαια, εἴδη λαχάνων. κρόμυος δὲ, σπερμὸν ὄσπριον. ὃ δ' ἰδάρης ὃν ὄρνις ἀντὶ τῆ ἀετοῦρος, ἐτερόζωνον ὑποταῦργον, ἤτοι τὸν τρῆμιν. λεκιθόπαυλις δ', ἡ τὰ ἡλοημένα ὄσπρια, ἤτοι τὰ βεβρυγμένα πωλοῦσα. οἱ δ' ἰατρεῖον λίκιθον φασὶ καὶ ὃ δ' ὠὸν χρυσοειδόλης δ' ὁ τὰς δύπλεῖς ὑπούρους πιπράσκων. σίλφη δὲ ἡ πυρέκτης ἐγκυρφίαν δ' τοί εἶσιν. ὁ μὲν ὃ κλίβανος, ὁ δ' ἐγκυρφίας, ἐπὶ τῇ σποδῇ ὑπτημένον. γήπεια δ' τὰ κεφάμινα. ὁ δ' ὃ καὶ ὃ πεττοκαλλίων, ἀπὸ τῆ ὄπισθεν κρίας. λαγανίον δ', ὃ ὑπὸ τὸν τρόχηλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. σίλφ δὲ ἐστι, ὁ λιμδροφὸν τὰς ὀφθαλμούς. ἡδύνειν δ', τὸ κδιάζειν ἤτοι μαγειρεύειν· κάρδοπος δ' ἡ μάκτρα, ἤτοι ἡ πλαστίς· ἐπὶ σκάφη. ξηραλοιφεῖν δέ ἐστι, ὃ ἄνευ λυτρᾶ ἀλείφεσθαι ἐλαίῳ. γνάμμακα δ', τὸ δ' σκιαθηρίν ἢ σκάφας ἤτοι δ' ὠφελογίας μέσον ἐπαινετικὸς καινότιον λίγει, ὃ τὰς ὥρας δείκνυσι τῇ ἑαυτῇ σκιᾷ· πόλον δ' ὃ μέσον καὶ κοῖλον δ' αὐτὸ ὠφελογίαν λέγει. κρεμμυόεσσ' δ'. τὰς σύγκλυδας οἶμαι καὶ συρφετώδεις φησὶ. βύζιν δ', ἐπιῤῥεπτ-

κῶς ἀκμαῖον τὸ οἰονεὶ ἀφ' τὴν σωίχιαν ἢ ὄχλε καὶ τὴν φίλαυτον ἀναβεβυσμένως ἐσάτην καὶ ἀθῆιν τὲ καὶ ἀδίζιοζ. τῦτο γὰρ ἢ ἀσάζεια σημαίνῃ. τὰ κόρρα ἦ δηλονότι δυικῶς τὰς κόρας σημαίνῃ τῶν ὀφθαλμῶν. σκαρδαμύτιειν ἦ, τὸ σκαίρειν πυκνῶς τὰ βλέφαρα. φαρμακεῖν ἦ τὰ ὄμματα φησὶν, ἀντὶ ἢ φαρμακεῖ ἤτοι ἰατρείας δέᾳ.

Διαυδῦσαι] Ἀντὶῦ κολυμβῆσαι.

Γυροπώλιον] Ἔτι ἦ ὁ τὰ δύτιλῆ σκαλάρια πωλῶν, παρὰ τὸ χρῦ. ὕτως ἦ Ἀθηναῖοι ζὴν ῥύπον φασὶ τῶν ὑνύχων.

Λαμπάνειν] Ἀμβρακιῶται καὶ Ἠπειρῶται τὸ ἀπὸ ἢ τραχήλε φασὶ τῶν βοῶν ἀγρίμων χάλασμα καὶ λᾶῖον εἰς τὸ μεταξὺ τῶν βραχόνων, ὡς φησὶ Διονύσιος ὁ Γ'υναικῖος. ἔτι ἦ Γ'ύτη πόλις Σικελίας. ἔοικε ἦ ἡ βοὸς λέπαι λαμπάνειν, ἀλλὰ ζώων ἑτέρων τὸ ςηθύνιον. ὃ τῶν βοῶν ἦ ἔχεησεν τῦτο τὸ μέρος ὃ καὶ λαμύελδα φασί.

Ὠχμῶν ψύτια] Ἀντὶ ἢ τυχίας δραμὼν.

Λαπαγῶν κρηπάδες] Εἶδός παιδιᾶς ὁ κρήπαδος, τοιῦτο. μέσον ἵσατον χάραξ ἄναθεν ζυγὸν κῦ κορυφὴν ἐπαιωρῶν. κρηπάτερον ἦ ἄκρον ὀζυγὲς πλάσιγξ φέρῃ. ἀνδριαντεῖαν τὴς πλάσιγξ ὑπονεμόμεν. ὁ κρηπαδίζων τοίνυν λαβὼν εἰς τὸ σῶμα ὑγρὸν ὑπῶν οἷον ἢ ὕδαλος, καὶ πλήσας τὰς γναθυς, ἀφίνοι τῶν χειλέων ὑπὸ μίαν ςάζιαν ἢ ὑχρὸ κῦ ἢ πλασίγγων. αἱ ἦ διξόμμαι κρῖλαι ἔσιν καὶ κομπλκόμεναι τῷ βάρῃ κῦ τὸ ἐπικρατῶν ἢ ὑχρὸ φίροντες κῦ τὰ ὑπονεμόμεν ἀνδριαντεῖαν. κῦ κρέσσους ἀνὰ μέρος ἑκάτερα κρατῶ τὸν ἑτερόζυγίαν τὰς ἀνδριάντας ποιῶν ἔχει λάσιοπλῆσιν ὃς ἀύρεσίνῃ τὸν ἔρωτα. ὡς τῶν παιδικῶν κρατυφαχθέντα. ἐρωτικὸ, γδ ἡ παιδιά. οἱ ἦ τῶν πλασίγγων ἡ λάσιοξ ἀμμαρτοι, ἡ πλαδὲ δικεῖ ὁ ἐρὼν, κῦ ὑπὸ τῶν παιδικῶν ἡμιλᾶδε. κολῶν] ἦ τὰ ἀνδριαντάρια μόνες. οἱ ἀκρελδίζοντες δὲ ἀδὲ κρηπάδων ἀμελοῦντες, δύο φασὶ εἶναι εἴδη κρηπάδων, κωμικῶν, κῦ ὀξυβάφων. ὁ μὲ κωμικὸς, τοιῦτος ἦν τὸ οἰονεὶ λυχνεῖον ὑψηλὸν ἔχων ἐν ἑαυτῷ ἀσύσπαστα ὁ σκαλῆτο μόνης ἐφ' ἃ ἴδῃ πιστὸν τὸν καβαλλομένῳ πλάσιγγα ὡς Ἀριστοφάνης φησί. μνησητέ σοι τῶν καβαλικῶν κρηπάδων. ὁ ἦ δὲ ὀξυβάφων τοιῦτος. ἀγγεῖον τῷ λυτρεδίῳ ἐοικὸς πλῆρες ὕδατος ἐτίθετο. ὀξυβάφων κενῶν ἐπιπλέοντων, ἅπερ ἂν καταδύσει ταῖς ἀπὸ τῶν τορμάτων ἀχρειώσεις λάπτειν ὁ ἀγών. πλάσιγγας ἦ, τὸ ὑπονεμόμενον ἄνω τὸ μικρὸν, τὸ πρακτικὸν λέγῃ. ἐὰν ἦ μόνον τύχῃ αὐτῆς ἐπὶ ζῷ μόνῳ πεσόντα. παρῆλθε ἦ ὁ κρήπαδος εἰς τὰ συμπόσια, λπὸ τῶν περὶ Σικελίαν ἀχαίων εἰσαγόμενον. ἀπὸ ἦ τῦτο κυλιστρεῖς ἐποιῦντο οἱ δῆμοι, ἵνα πάντας, εἰς τὸ μέσον πῆγδος ἢ κρηπάδα, ἔχειν ἐξ ἴσου ἢ λαοπόσιον πᾶς λάπτειν βάλλειν καὶ περὶ νίκης ἀγωνίζεδαι. ὕτω βάλλειν δὲ μόνον ἐφιλοδμῦντο, ἀλλὰ κῦ ζῷ κρηπάδος. ἐπὶ γδ ἢ ἀριστερᾶ ἀγκῶνος τὶς ἑαυτὸν ἐπρόσας, ὑχρὸς ἀφίῃ τὸν λάπτα, ὡς ἐνίοις μέχρι φορεῖν ἐπὶ τῷ κρεβαζίζειν, ἢ ἐπὶ τῷ ἀκροτίζειν. δοκεῖ δὲ μοι καὶ τὸ εἰς τῷ σωμφθὲν κρηπίζειν ἀπὸ τύτῳ βαρβαρὸν κῦ ἀφ..... ἐρῆσθαι.

Ὡς ῥιδικίνας] Εἶδός ἄρτου οἷ ῥιδικίνας.

Ἀπυρυθιάσαι] Ἐπίπηδις ὁ παιγνίμων τὸ ἀπυρυθιάσαι τίθησι ἀφ' ὠχολοῖον. βέλτιον δ' αὐτῷ σημαίνειν τὸ, τὸ ἐρυθρὸν, ἤτοι τὸ μίμνειν

τοῦδις τῶν ὀφθαλμῶν ἀπορροήσεως· λημμελίου δέ, τὸ σπὸ λέμμους φησί, καὶ τὸ διεφθορὸς τὸ ὑχρὸν ἢ καὶ μὴ λέγωμεν, δῆλον.

Ἀπηνδημμοι] Ἀπὸ τοῦ ἀποδυσάμμοι. ἐνδήματα γὰρ τὰ ἱμάτια· ἔοικε δὲ μοι αὐτὸς ταῦτα τοῦ γελοίου κωλῶς ποιῶν λέξαλείπειν· ὡς καὶ ἀποφάσεως μὴ ὑπαύσης γέλωτος, αὐτὸς ἀποφάσεως δύσκοπον ἢ λέξαλείπε.

Σωτηριόεντος] Ἀπὸ τοῦ ἁλιεὺς λέξασις καὶ ἀναβάντος ἁλιεὺς, ὁ ποιεῖν εἰώθασιν ἐπὶ τῶν παιδίων οἱ νικῶντες ἀναβαίνοντες ἐπὶ νῶτον τῶ ἡττημένων. ἔνθεν καὶ καταναντισμένοι, εἶπεν. τὸ γὰρ ἐμπαίξαντες, οἱονεὶ παίξαντες ἀπὸ τοῦ συμποσίου. ψυχροβαφὲς γὰρ, τὸν ψυχρὸν φησὶ πύελον, ἀπὸ τοῦ φησὶ ὑποδύντες ὡσὶ διὰ φῶτος τὰς κόρας κυδιόωντες ὑπὸ τοῦ ὕδατος ἀκολυμβῶμεν. τὸ γὰρ ἐξυόμενον, ἀντὶ τοῦ ἀκτενιζόμενον. ἐδώνατον γὰρ ξύσμα τὸ κτένιον φησὶ. κήπιον γὰρ καὶ σκάφιον εἶδη κυρβέων.

Ὁ κλαδίας μὴν] Δίφρος, ἢν ἀναπαύσεως φησὶν. ἀσκώπτης γὰρ, ὁ δύπλης κρεββάβδης, συμφορῶν λέξαπαίζων εἶπεν ἢ ἔρμινον.

Δίχηλαι ὕσιαι] Τὰ τῶν ποδῶν ἄκρα τῶν ὑῶν, ἐδίκα ὄντα καὶ ἐδώδιμα. ὡσαύτως γὰρ καὶ χιλίδες τὰ ἀπὸ τῶν χιλῶν τῶν ζώων εἰς μύκης ἀφαιρέμματα φησὶν ἀκροτόμεια.

Καὶ τοκάδες ὑός] Ἐπὶ τῆ μήτρα τῶν ζώων ἐσκόλαζον οἱ τῶν παλαιῶν βροφάγοι βρωμῶ π. συγκόπτοντες ποικὰ κρέα καὶ τοῦτον καὶ ἡδύνοντες αὐτοῖς βρώμασιν.

Καὶ λοβὸς ὁ παχύνων] Λοβὸς ὁ παχύνων, τὸ ἧπαρ φησὶ τὸ ἀπὸ παχύνω. μυστικῶς δὲ ἐστι τρίμμα λέξ σκορόδων καὶ πιῶν ἅλων. μελιτζοῦτται γὰρ, οἱ ὁ μέλιτ@ πλακοῦντες. ἀπωδὸν γὰρ ἀλικτρυόνα, ὃν παρεβλήκατο. λειποψυχόμενα γὰρ βοῦ, τὸν τὸ γνῶμα λέπουλόντα, ὃ ἐστι οὐδὲς ἀπὸ χαιτῆς.

Ἀβυρτάκη] Σκεύασμα βαρβαρικὸν λέξ κερδάμυ καὶ σχάσων, ὡς λυπκὸν γὰρ κιλίκας χρῆσθ τούτῳ φασὶ τοὺς βαρβάρους.

Θρῖα] Τὰ φύλλα τῆς συκῆς. λίγατται δὲ ὕπως καὶ ὦ τὶς..... σὸ δυσμόμβρου βρῶμα. ὡς καὶ νῦν τὰς ἀσαφίδας τὶ ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ συσκιάζοντες αὐτὰς, ἀμέλει καὶ τοῦτο φησὶ σημαίνων αὐτὸν νῦν ἐπεὶ καὶ μελιτζοῦτται παρῴκεν), αἳ εἰσὶν οἱ νῦν λεγόμενοι πικτοί.

Κωπαΐδες] Ἐγχέλεις λίγα βοιωτικὰς, τὰς ἀπὸ τῆς Κωπαΐδος λίμνης πολὺ λέξ φερούσας τῶν ἄλλων· ἔστι γὰρ ἱπποκαῆ τὸν κλισιοειδέστατον ὄρνιν.

Δελφινὶς τραπέζης] Οὗτος λίγα) ἐνδὲ τὸ δελφίνων τύπῳ τοὺς ταῦδας ἔχειν.

Κρυψιμέτωπος] Ὁ λέξ μέγεθος τοῦ μέτωπον λόπκρύβειν. μάστροφρυγὴς γὰρ, ἀπὸ Μιντροφῆς τιθ@ ὑαλοψῶ τοῦτον καπνοχρωσαμμένου τοῦ οἴδη τῶν ποπρόσων. ἀ ἦσαν καὶ τῷ τυθμῷ μεγάλων ἔχοντες τὴν λαβήν· ἀφ᾽ ἧ καὶ δύλακῆ αὐτὰ κίκληκε. καὶ βομβυλιὸς ἦ τὸ τροχῦλον, οἷα τὰ νῦν παθύκνια. διτροκύπικα γὰρ τὰ μακρὰ μὴν, οἷς χοίνης ἦ τύπον ἐξεργασμένα. γηλοῦ γὰρ τὰ ὀρύακια λίγα ὄρυγαδῆ τὰ βαθέα καὶ πλατέα. ὄδσμα γὰρ τὰ λειπτοχειλῆ. ἀνεμιφόρητα γὰρ, τὰ ἐλαφρότατα λέξ λειπτότητα. Διὸ ἐπήγαγεν ὀμιτόρακα. κόμβια δὲ, τὰ τροχῦλα μὴν, βαθέα ἦ καὶ φικλίδες τὰ τροχῦλα καὶ ἀδαθῆ. χαμμεπικὰ γὰρ, τὰ χαμικὸς ἴσης ἔχοντα. κυκλίσιον δὲ τὸ δεχεῖον, ὃ ποτηρ-

πλύ-

πλύτλω τῶν κηλῶσιν. ἀκροθώρηξ ϛ, ὁ μέσως πως μεθύων. διωδέφως ϛ. ὁ σωφρόνως ἀπὸ Ϝ δίκαιον δίφαν. χρυσοπέκτεσθαι ϛ, τὸν χρυσοχόον φησὶ λέγειν, τὸν γυναικεῖον κόσμον λέγει ἀφ' ὧν ὁ ἡδὺ εἶναι, παρόσον ϛ τὰ ἄνθη λείρια φαρμὰ ἐμβόσια τὰ ἑνώπια, ἀφ' ὧν τὸ τοῖς λοβοῖς τῶν ὤτων σύνηρμόζ. πέδας τὰ ψέλια. ἄδικον ἡμέρην κηλ ἄλογον τὴν δίκης μὴ ἔχουσαν ἢ δικανικὰς λόγους. ἐχγλωττίσαι ϛ, τὴν λέγειν πειθοῦσαν τὴν γλῶτταν. ὀπτὸν ἢν δύσοπτον, ἀφ' ὧν τὸ δικάλως ἄνευ τῶν ἀπαγορευόντων ἐρῶζ. ἄχρηστα τὰ κενὰ, οἷς ἡδὺς ἐχρήσθη. δύπτριον ϛ, τὸ λεκάνην ἢ λάβητα ἐμφέρον. ἀρρήβωνιὸν ἐμοὶ σὺν ἀφ' ὑμῖν εἶπε τὰς παλαιὰς ἀφ' τῶν μνηστευμάτων αὐτῶν.

Γαπολέσης] Τὸ ἐπὶ σωφροσύνῃ μειλίσσεσθαι.

Ἐπίτρεπτον] Ἀντὶ Ϝ ἀπέπεμπτον.

Βακχαρίδι] Εἶδος ὑποτίμμοδος μυρώδους. ποδικτύπη ϛ, τὰ τύμπανα. τελχινίσεται ϛ, ὄργανον μουσικὸν, ὅπως λέγει Ϝ χίμαρος κηλέμβου.

Λείβειν πικὸν ὀσφρᾶσθαι] Ἤτοι γυναικεῖον κόσμον ἐξ ἰδιωμάτων ποικίλων κηλ ἀνθινὸν κηδὸν λείρια τὰ ἄνθη φασὶν, ἢ κηλ χρύσεον κόσμον, ἡδύνοντα τῇ ὀσφρήσει τὴν ὄψιν. Διὸ κηλ λειρόεσσα ὄπα Ὅμηρός φησιν. ἢ ὥσπερ λείβειν φαρμὰ τὴν ἀδολεσχίαν ἀφ' ἑρμῆς Ϝ διόνυσος περιττὸν. εὕρηκε κὴ τῶν ὑπὸ λείβειν τὸν Ϝ μηλίδος κόσμον. ὡς ἐστὶν ὁ χρείας κὴ παρίληνος.

Ἀμηχάνη] Ἀντὶ Ϝ κατὰ πάντρόπον ὅσον δὴ τὸ ἀπρομηθοῦντα, ἀντὶ Ϝ ἐξυβρίζοντα, σωφρόνως τὴν φρατρίαν, περφρονοῦντα, κηλ γὰρ ἀλμαιωνίδας παῦρας φησὶ τὰς ἐξοιστρώσας, κηλ τὴν ἀγάλλειν ἀφ' γυναικοπληξίας ἀθετοῦντας, καρποδέσμας δὲ κηλ ἐπιδέσεις, κηλ ποδοκάκας ἀλύσεις εἰσὶν, αἱ μὲ χεῖρῶν, αἱ δὲ τραχήλων, αἱ ϛ ποδῶν. τὰ ϛ ἐχάρματα, Ϝ γαλεῖα ἴνεκα πίπλασμ. οἷον τὸ ὑπόδυμα κηλ περιπλοῦν ἃ δῆλα πᾶσιν. ἀκροκιθῶς δὲ, τὸ ὀρθρινὸν φησὶν ἐπ σκοτίας ὥρας. ῥοιζηθρία ϛ, ἢ ὡς ἄν τις εἴποι ῥοιζολογύνη. πολίζονται ϛ κῦ σοφιστὰι τὸ ἀπηχθόνησε. ὀκλάδ ϛ, ἀντὶ Ϝ ἐπιγόνυ κεκμηκότες. τὸ ϛ βασκανῶν, οἱονεὶ ἀφθρίζοντων, ἢ βοῆ κηλῶν κηλ συφόφωνα ἀφ' Ϝ κυδοιμίζουσι ἀφ' ἀλλοῖ. σωσιχὴς ϛ τὴν φάρυγγα, ἀντὶ πεπισμένον, σωστεβλιμμένον. ἀναφλῶντα ϛ, ἀντὶ Ϝ αὐχρῶς τὸ αἰδοῖον ἐ πυ..ῆς γεμιῶντα. ῥωμαίζουσ ϛ λέγεται, κηλ τὸ φιλοφρόνως ἀποσείεσθαι τινὶ, σκοπάδιος ϛ, ἀντὶ Ϝ Σκέπτ ἕρμου. τῶν ἀξιανύμων γὰρ κηλ ὑπὸ ἀγαλλομένων.

Λαὲξ πεπήσας] Ἐπὶ τῶν ἐπιχειρήσεων μὲ συμφορᾶς, ῥᾳδίαλίας δὲ τούτους εὐδόντων λέγεται τοῦτο, ὡς κὴ ὁ τραγικὸς Σοφοκλῆς, ἢ γάρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς, πόλις ὃ ἢ τὰ μὲ δίκαια κὴ τὰ σύφορα λάγδην πεπῖται, κατίλω ϛ ἀπὲρ λαβὼν πεπῦργα χρεὼν ἔργα κεδδοῦς πόλη.

Τὸν μίτρωσα κηλ χιτωνίσκεται] τὰς μηλακὰς κὴ αἰχρὰς, ὅπου ὀνομάζει. ὅτι γὰρ χίτων κὴ μύτρα ἐλάμβανον Ϝ μὴ σὺν χείρους ὀναχωρεῖν.

Παρηβηκότες] Πρεσυπακωτέον εἶναι.

Τρο-

Τρυφαλίδας] Τὰ ἀπὸ τυρῦ ἐπιμήκη πεπλασμένα.

Ἐλαίας χαμαιπετεῖς] Χαμαιπετεῖς ἐλαίας, ἃς καλοῦμεν θρυπτὰς· αὗται γὰρ εἰ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν ἀποῤῥυῶσι δένδρα ἢ σκιάζουσιν ὗτες. νάυσας ἢ, τὰς κολυμβητὰς λίγει. ἐξυέστερκα ἢ τὰ ἐξεσμένα πλύσεως ἕνεκεν. πλακοῦντα ἢ ἐξ ἐντέρων ἐγκεκερδυλημένων ὃν ἀφ' τοῦ κ' κρεβυλείδη εἶπεν, οἱονεὶ ὡς κρεβύλον ἀναδεδεμένον. ὁ ἡ νῦν σωσίθεια χρεὼν λίγει. παιδαδοσκὸν ἢ τὸν διδάσκαλον· διέμπλεον ἢ τῶν πολλοῖς πίλοις ἐφεστηκειμένων.

Συνυθλήσεσθαι] Συνυθλήσεσθαι, ἀντὶ δ φλυαρήσεσθαι.

Δηλοῖ] Ἀντὶ δ λέγειν ἐπιθυμεῖ.

Εὐφορεῖσθαι] Ἀντὶ δ φορᾷ τῷ πνεύματι φερομένων, ἀκροκυματοῦσαν ἢ, τῶν μετεώρων τοῖς κύμασιν ἢ διολισθήσεσαν· ἴκτερος ἢ ἰχάδες ἢ ναυσιπόδας, τὰ σιδηροδόλια φασί.

Πλεῖ κ' νεῖ κ' θεῖ] πίπαικται τῷ κακοδαίμονι τὰ ἐφεστικὰ τεύτων· κ' πλέον ἢ τὸ ἀπὸ τ' ληφθέντος εἰκότος τ' τεταραγμένα νεὼς. τὸ ἀπόκλισιν· πίνειν· δεικνύ γὰρ ἀπὸ τύτου, ὡς ληρῶντας αὐτὰς διαλογίζεται.

Καταρραγέντα] Καὶ τοῦτο πέπαικται λοιδορικῶς εἰς τὰς ἀνομοπαθοῦντας· κοινὸν γὰρ τοῦτο κ' ἐφ' δ φορικὸν τὸ καταρραγέντα.

Καὶ πάντα ὁμοῖα ἦν] Ἴσως ἀπὸ τῆς, πᾶν ὅμοιον, παροιμίας.

Μνησάρχη] Τὸν Πυθαγόραν λέγει, ἀφ' τοῦ πενταετῆ σιωπὴν. ἐπίτηδες ἢ τοῦ Ἀγησία αὐτὸ δ αἰδεσιμωτάτου, ἀναίσχυντον εἶπε, ἀφ' ἑαυτῶν τοῦ τῶν λέξεων πλάσιν, κ' ἡγεμονέχην τὸν Ἡρακλέα πάλιν, ὃ ἐπὶ τῶν κακοπαθούντων ἡ συνήθεια οἴδεν. ὀτιδούρμη ἢ, αὐτὶ δ ἐπέζευγμαι. κ' τοῦτο ἢ ἀφ' ἑαυτῶν πέπικε τὸν χρησάμενον. τὸ γὰρ ὀτιδύεται ἐπὶ δ ἀπὸ θεῖ κινουμένου, ἤτοι σφηνδύοντος κέντρου. ῥιπαυσήσειν ἢ αὐτὶ δ πρὸς ῥιπὴν κατανεῦσαι, ἐποίησεν γὰρ τοῦτο ῥιπαυλοῦντος, ἤτοι ἀφ' τ' ῥιπῶν ψοφοῦντος ἐπ' ἀφυσυρμοῦ πινὸς κ' χλοῦν. ἀκρόπαρθον ἢ, αὐτὶ δ ἐπίχεσιν τῶν κατεμηνίων πάχυσμα.

Ὑπερ ἐμάμικας] Πλατωνικὸν τοῦτο κ' σημαίνει τὸ ἐγγύς. κ' τὸ σκορδίναται, σημαίνει τὸ μετὰ χάσμης ἀφαπνεύειν.

Σιληπορδία] Σιληπορδεῖν φασὶ σώφρονι τὸ φρονεῖν κ' ἀβρύεσθαι. ἔοικε ἢ ὕτος ἀπὸ τ' λέξεως ἐπὶ τὸ κακεμφαθὲν αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν ἀφ' τοῦ δύπορέσαι τῶν λέξεων κ' τὸ μέγα ἐπὶ τοιαύτης φορεῖν, ἐξαγηνᾶσθαι αὐτῷ τοῦ γαστρὸς, κ' ἐπὶ τῷ ἀπορπύσαι ἤδη τὸν ὄγκον ἐπιζητᾶσθαι. πολλαχ' ἢ τῷ ὄγκῳ ἀπορθλιβομένου εἰκὸς κ' τὸν ψόφον ἀμίτιον ἔσεσθαι.

Mſ. in fol. Λεξιφάνης. νεοχμὸν] καινὸν. [ἀνέγνωκε] ἀνελόμενος. [πεδοῦ] χαμαί. [ἦ οἵ ὅς] εἶπεν αὐτὸς. [ἑαῦλιν ἥρεσθαι.] ἁλίας καὶ αὐγὰς ἁλὶς ἡρμένας. [ἐλπόσεις] βεβαιώσεις. [σὺν δύπορος τι] ἀντὶ δ πορᾶσθαι δύναμαι. [τρόμιν] τρόμιν, οἱ μὲ τὸ τρήμα τῆς ἴδας. οἱ δὲ ἀπὸ τύτου μέχρι τ' ὀχῆς ἰδ βαλάνου. [ἀνδρεῖα] * τὰ χάλκα τ' ποτηρίων λέγουσι ἀφ' τοῦ εἶναι αἴνιγμα κ' διερμηνεῦσαι. τὰ ἀναχώμενα

f λέγει

* Hunc locum vitium eſt maculatum, prout in Mſ. fuit, relinquere ut inde appareret iterum inſcitia Librarii, quæ tanta fuit, ut niſi aliunde ſuppeteret ſubſidium quid ſibi voluerit Scholiaſtes ne Oedipus quidem conjiceret. Sed bene eſt quòd

λέγ[ει] Δ[ιὰ] τὸ ὑστερον παπάλας ῥάον εἰ τὸν διεφθ· ἄνδιν μέρο κάπυ. [βρεκνίων] δύσκλειπτα λάχανα. [σκανδίκων κ᾽ βρεκνίων.] ἤδη λαχάνων εἰσὶ σκάνδικες καὶ βρέκκαστ. [κάλχεον] ὄστρεον. [λεκιθοπάλιδι] λεκιθοπώλις ἡ τὰ ἀλληλεσμένα ὄστρεα, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλᾶσα, οἱ δὲ ἰκτῖνοι λέκιθοι φασὶ τὸ Ϝ ὠὸν ὠχρόν. [χρυμοιπώλη] χρυμοιοπώλης δὲ ὁ τὰς δύμαλεῖς ὀπώρας πιπράσκων. [πυρεάτῳ] πυρεάτης δὲ καὶ ἰγκυρφίας ἐπὶ τῇ ἀποδρᾷ ἀπ[ημίνῳ]. [τὰ σίλγη] κοινὰ διαπυητήρια. [γήτεια] τὰ κρόμυα. [οἶβον.] ὄξ[ο]ς χίλιον ὄπιθεν [λαχάνιον] λαχάνιον δὲ ὑπὸ τ᾽ τρόχηλον καὶ μάλιστα τ᾽ βοῶν. [σίλφ·] ὁ Δ[ιὰ]φορ[ῶν] τὰς ὀφθαλμὰς. [ψύτια] ταχάνας. [καπτείνας] δρεμμῶν. [ἠδύνειν] σκωλεύζειν, ἤτοι μαχαιρώσειν. [καυδόπον] μακτρὰν. [μλω] καθαίρειν. [ῥιδακίνας] ἄρτυς. [ξηραλείφησας] ἄνδ᾽ λυτρᾶ ἀλείφεσθαι ἐλαίῳ. [ὁ γνώμων σκιάζει μίτλῳ τῷ πόλου] Ϝ ὁμολογίᾳ μίσει, δ᾽ σκιὰ δίκτυσι τὰς ὥρας. [βύζειν] ἐπιῤῥημπικῶς γὰ τὸ ζεσθαι σημαίνει. κρεμμάζας δὲ τὰς συγκύδας καὶ συρφετώδεις καλεῖ. [δυσωπᾶ] ἀμβλυόπιον. [ἐπιπθόλωσθαι] ἐτάραττον. [ἀπευθριᾶσαι τι] τὸ ἐρύθημα λάπακρᾶται. [λαμπαλίοις] σωλαμμαις. [διεφθ· ὑγρὸν. [ἀπηλάμμοι] λάπλυσαι μμοι. [Ε᾽ξύομεν] σπτειζόμεν. [κάπων] εἶδος κυρᾶς. [σκάφιον.] εἶδος κυρᾶς. [ἀσκωντας.] ἀσκάντης ἁπλῆς κρ[ώσ]σ[α]ι[ν]ῳ. [σκιλίδες.] τὰ ἀπὸ τ᾽ σκιλῶν τ᾽ ζώων μῆκος ἀφαιρέμμα, ἄπερ φησὶν ἀκριτάκη. [ἀδυρτάκη.] σκάσμα βαρβαρικὸν Δ[ιὰ] κραδάκων καὶ τραύσων. [ἐμβρυδάχη.] τρίμμα ἐπὶ τῇ μητρᾳ τῶν ζώων ἐσκαμμένον. [λοβὸς] ἡ πυρ. [μιλιτῖδ᾽] σπ μίλι[ῳ] πλακοῦντος. [κ᾽ ἀλεκτρυῶν ᾠδὴ] τὸν πυρηνικόν. [ἱπποκαῆ] κλιβανίτην ἄρτα. [λεπογνώμον] τοῦτο γνῶμα λεπταλόν[ῳ]. [μεντορυχὴς] ἀπὸ Ϝ Μέντορ[ος] ἐσκαμμένῳ. [βομβυλιὸς] τροχύλος. [δειροκύπελα] τὰ μακρὰ μέρη εἰς χόνας δὲ τύπον ἐξηργασμένα. [γηγανῆ] ἐσχάνεια. [δύρυχανδὴ] βαθέα καὶ πλατέα. [δύσμα] λεπτοχειλᾶ. [ἀσυμφόρητα] ἐλαφρότερα Δ[ιὰ] λεπτότητα. [γραμμματικὰ] τὰς γραμμὰς ἔχοντα. [κύμβεια] κύμβεια τροχύλα καὶ βαθέα. [φιαλίδες] τροχύλα καὶ ἀβαθῆ. [κηλίκιον] τὸ ἀγχίστον, ὃ ποτηρολύκτιν τὴν καλοῦσι. [διάμυσι] ἄνδ᾽ Ϝ κλεῖσιν τὸ τόμα. [κύκλησί τις] εἰσίφιρι. [δικηδίφης] ὁ σωρ[ηγ]ῳ, ἀπὸ Ϝ τὰς δίκας διφᾶν τὸ ζητεῖν. [χρυσοπίκτων] χρυσόχοον. [ἰδιότικα] σκώπα. [πίδιας] ψέλια. [ἄδικος ἡ ἡμίσ[ε]α] τὰς δίκας μὴ ἔχουσα. [καὶ ἄλογος ὡς ἂν ἐν ἐγκληπίαις ὕσης] δικανικὰς λόγους μὴ ἐχούσης, ἀγνῶ ποιήσῃ τινὰ γλῶτταν. [ἄζηται] καυσᾶ. [δύπιρια] λάδανα καὶ λίπαρα.

Εὐνῆχ[ος].

P. 840. Mſ. in 4. Ὅλας ἀμφίξας] Ε᾽πὶ τ᾽ ἄγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις

quod quæ hic eſſe debebant ad verbum apud Suidam legantur: τὰ χαῦλα τῶν φοτιμῶν ἄνδικα λέγεται, διὰ τὸ ἓν ἐπίπαν, καὶ διαφέ. Τ᾽περίδης δὲ τὰ ἀναχαίματα λέγ[ει], διὰ τὸ ὑστερεῖσθαι ἓν τῶν διαφῶν. Α᾽νδικα, μέρος τι τῦ κάπυ. Hoc quidem ſatis liquet ſic legi debere, ſed inter portentoſas voces quæ ex oſcitantia Librarii hic natæ ſunt, latet vox γαπαπάλας cujus ſine dubio à Scholiaſta interpretatio tradebatur, quæ quomodo omiſſa fuerit & vox illa loco ſuo mota quærant acutiores.

λοις χρημάσιν ἔρηται τοῦτο. καὶ γὰρ ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφ' ἁμάξῶν ἀναβαίνοντες, ἅμα τε περίωσι, καὶ ἐπὶ μακρὸν ἀκοντίζοντες εἶναι, ἔκκριτοι ἀκόντιας, ἀφ' ὧν παρεμπίπτα τὰ ἐξ ἁμάξης. ὅτῳ δ' ἂν ἐνδείξῃ πλέον τι ἐπὶ τῷ σκώμματι ὠφελημένος ᾖ, εἰσπράττει, ὅλας εἴκοσιν ἁμάξας.

Καὶ κτῆ τὸ πάτριον ἐχίγνετο] Εἰς Ἀριστοτέλη ἀποσκώπτει, ὃς καὶ τῶν ἑαυτοῦ διατριβῶν μέρος τι διδασκαλίας ἔθετο.

Εἶδ' ὁ Ἀριστοτέλης] Γράφει ὁ Θεμιστοκλῆς.

Ἄθρα σὺ ἄθροις ἔχων] κακοήθειαν τοῦτο. καὶ ὃ φασὶ οἱ ἰδιῶται φύσιν ἀντὶ φύσιν.

* Τῷ Ὁμήρῳ ἀοιδῷ] Ἐξ ἀφροδισίων γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὅτι Ὁμήρῳ μέτρῳ ἐνέτεινεν.

Mſ. in fol. Εὐσθενῶς· ὑπερδιαπεπόμφοι] ὑπερφιλονεικοῦντες. [διαφέρονται] διαμάχονται. [ἀμφήριστοι] ἀμφιλόνεικοι. [μεταποιοῦνται] ἀπαιτοῦνται. [βακηλὸς] βακηλὸς μέγας, ἀνόητος, γυναικώδης. [τὰ μὲν τῶν ὄρχεων βάλλ' ἐς κόφινας, μιαρὲ, εἰ τοῦτο φιλοσοφεῖν ἔγνωκας. [ἀνδρίζεσθαι] ἀνδρίζω τὸ ἀνδρὸς τί ποιῶ.

Περὶ ἀστρολογίας.

P. 847. Mſ. in fol. Ὑποθημοσύνη] δύναμις. [ἐπικορίσσι] ἐπιτηκόντων. [ἀτιμώλιον] μάταιον. [ἀφυίη] ἀδικία. [ἀμφιερίη] ἀκλησία. [ἰσημάνατο] ἰσημείωται. [ἰμηχανήσατο] ἰμηχανήσατο. [ἀναφανδὸν] φανερῶς. [ἀπαθαλίη] φρενοβλαβίη. [ἐπιείκη] μέτρια. [ἀτρεκίως] ἀκριβῶς. [ὑποθήσας] διδάξας. [πεπηδηκὸς] κεκρυφὸς. [οἰκωθήτω] οἰκηθῇ. [Ἀφροδίτης καὶ † τοπικὸς] ἐξ ἀφροδισίων γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος ὃν Ὁμήρος μέτρῳ ἐσύρησεν. [ὥρῳ] φροντίδα. [χρείη] σχόλια. [σφετέρῳ] οἰκεῖον. [κάρφια] κάρφη, ξηρὸς καὶ κενὸς χόρτος. [ἀμερίως] ῥαδίως.

Δημόκριτος βίος.

P. 857. Mſ. in 4. Οὐ μὴν ἀνίπτοις] Ἀντὶ τοῦ ἀπηκριβάσατο.

Τὸν Σιωπίαν] Τὸν Διογένη.

Ἀγαπᾶτε οὖν ὦ ἑκεῖνα] Σημαίνει γὰρ τὸ περαῖον καὶ τὸ τὸν συλλογισμὸν τέλειον εἶναι ἔχον συμπέρασμα. καὶ τὸ αἰσχρῶς πως κεῖσθαι τὰ ἀφροδίσια σύνεργείας.

Δακτύλιον φύλαττε] Εἰς τὸν ἀφιεδρῶνα ἀπίσκωψε. καὶ γὰρ δακτύλιος λέγεται καὶ αὐτός.

Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν] Οὐ γὰρ ἔδει ἐπὶ τοῖς ὑπὸ τῇ Ῥωμαίων ἐπιμελεῖ μετὰ πολιτείας. διδασκόμεθα γὰρ τοῦτο καὶ ἄλλοθι, ποῖα τινὶ εἰσπράττειν αὐτὸν φρατρίαι, ἐκ ποίων φρατριῶν τῆς Ῥωμαίων πολιτείας συγκεκροτημένης. οἷον Οὐελίναι, Φλαυΐαι, Ἀρνήλιαι, καὶ ἄλλαι τοιαῦται. ἐγὼ γὰρ πάσαις ἐπολιτογραφήθην εἷς ὤν. ἀλλ' ἐκεῖθεν ἄρα ὕστερον ἐχρῆν εἰπεῖν

* Hic nulla quidem apparebat in Apographo noſtro lacuna, ſed cùm verba hæc habeantur in libro *de Aſtrologia*, liquet deeſſe quædam in hunc librum ſcholia.

† Sic ſæpe corrupta fuere verba Luciani, quæ ſemper quærere per otium non licuit. Hic legendum τῷ Ἀρεῖ ut videre eſt pag. 854.

τῇ Ρ᾽ωμαίων εἰσηρέψαθο πολιτείᾳ. ἵνα τὸ τελευτὺν ἓξ ἀορίστου συμλαμβάνιθο καὶ αὐτὸς ἡ ὅτι Ρ᾽ωμαίων βασιλὺς ἐποίησί με. τὸ γὰρ αὐτὸ καὶ ἐν τούτοις περιδηλοῦθο, ὁ καὶ αὐτὸς ὁ Δημόνικος ὑπείληθο διορθώσθω, ἅμα ἦ καὶ σκώπτων, ὡς μὴ ἡδομένως ἐπαινίζοντα. Ἔμλωσε βυλόμενοι εἶναι.

Καὶ Λακεδαιμόνιόν τινα] Ἐμαίτιζον γὰρ ἑαυτοὺς Λάκωνες πλέθρῳ, καὶ εἰς τοῦτο αὐτὸν ἀπεσκώπτ᾽.

Ἀντὶ τῆς βακτηρίας] Εἰς τὸ ῥᾴδιον ἀφσύρ᾽ ὡς ὑπερείσας δύμβον.

Λίονθος καλοῦσιν] Καὶ γὰρ οἰώθασθε τοὺς ἀνθρώπους, εἰς λίονθος ἀπομάζοντες, ὃ λίγ᾽ λέων ἐστίν.

Δρωπακιοθῆναι] Ἀντὶ ἓ, τ᾽ αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσον ἀπιμίας. ἓς καὶ αὐτός σοι νῦν ἐπιμίμφε), τ᾽ αὐτὸν γὰρ τὸ πεπόνθαζ, τῷ δρωπακίζειν ἔστ ἓ ἄμφω, τὸ τοὺς τελέχας ἓ πανθὸς σύμφ᾽ μᾶθαι χρήσιμον.

Κωναίοισιν] Τοῦτο γὰρ Κωναίοισι πέπονθεν Ἀθηναίος ὑπὸ τῆς Πίρρας ναυμαχίᾳ πιλικῇ ἐσθ᾽ Πίρσαι τὴν χεῖρα ἀποκοπτῆς.

Ἐλίου τὸν βωμὸν] Εἰ γὰρ ὁ ἑλίου βωμὸς εἰκπέρσαντας κηρύττ᾽ Ἀθηναίους ἐᾶς ἂν ἀνάχοιθε, φησί, τοιοῦτον ὠμὸν πρᾶγμα θεᾶζ.

Ἔρωτες.

P. 873. Mſ. in 4. Ἐρωτικῆς] Ἄγαν, καὶ φυσικῆς θηρίου ἰχθὺν τὸ χαρίεν, ὅτι τὸ ἐν γενίσ᾽ πάνθ᾽ ἁφ᾽ τοῦ ὕλης ἀδύνατον, οὐχ οἷόντ᾽ εἶναι ἀποστέγειν τὰ εἴδη ἐνδελεχῶς, ἐ δὲ τ᾽ ἓ ἑαυτῆς ἐπιθυμὺ αὐέπαυτα, ἀλλ᾽ ἡ θητέρᾳ παρυσία, ὡς ἀεί τινα ἄνεσιν ἐμποιθῆται τὸ λὸ ἓ ἑτέρᾳ ἐγκέσθ᾽ ἤδη ἐπερχόμεν. ταύτῃ γὰρ δὴ κ᾽ τῇ ἀπὸ μέρ᾽ ἐγκρέων ὑπαλλαγῇ, σωζεται καὶ τὸ ὑποκείμενον ἀφορμὰς λαμβάν᾽ τὸ ἤδη κεκμηκὸς ἐπαναίρ᾽ θ᾽ ἓ ἐπιόν᾽ θ᾽, τῇ τ᾽ ἐναντίον καταδυχῇ.

Οὐ γὰρ Ἠλιάδες] Διὰ τὴν Πασιφάην ἐπεὶ ἡλίου ἦσαν ἐκ μητρὸς Ἀφροδίτης παῖρα ἠγόθη.

Οὐδὲ Λημνιάδων ἔρας] Ἐπεὶ καὶ ταῖς Λημνίαις γυναιξὶν ἔγκ᾽ θ᾽ Ἀφροδίτη γενομένη, εἶτα δυσώδεις αὐτὰς ποιήσασα, ἀνοικίτους αὐτὰς ποίησε τὰς ἄνδρας αὐτῶν ἠνάγκασεν.

Δικρόσσων] Δίκρ᾽ θ᾽ ἡ δύο αἱρέσιας ἔχθσα.

Βιάζεσθ γυναῖκα] ταύτην τὴν Φιλιπίδα λὼ Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖ᾽ καμῳδιοποιὸς ἐξεπόμπθσεν, ὡς ἐπαγγελίαν καὶ τριβάδα.

Οὐχὶ τὸ μελίχρων] Γραφέται, ἀχὶ τὸ μελανχρόν.

Βεβαιοτάτης ἐρώτων] Εἰ πάντα θεὸς ἢ πᾶ᾽ ἡ φύσις ἀφωρίσθ᾽ ὠδὲν δὲ τῶν ἡδέων ἐπιτόνως θεὸς τὸ πᾶ᾽, εἰκότως ἡστάρτι, ἡ πλέον ἡδονῆς ἡ ἀρέσφθορία ἐπαγγέλλεται, ὡς ἡ τῶν γυναικῶν μίξις θεὸς παιδοποίαν. ἡ τ᾽ βρωμάτων ποικιλία, τῶν σωμ᾽ τικῶν σύστασιν, ἡ τ᾽ ἐκ πάντων ἀσυνθεσίαν. ἀλλ᾽ ἐπὶ κεφαλὴν σοι τὸ δύσφημον. ἄλογον εἰσάγειν τὸν τάξαντα τὴν φύσιν θεόν.

Καλιάδας εἰ τύχοι] Ἐπίγ᾽ τα τοῦτο Ἀφροδίτης, οἷς εἰκὸς τὰς ἡστὰς ἁφσύρειν τὰς χλιδώσας τ᾽ γυναικῶν. Φρυγίαν δὲ δυίμονα, τὴν Ρέαν λέγ᾽. ὥπνι κ᾽ τούτῳ ἁφσύρ᾽ θ᾽, ἔοικέ μοι, τὰς ἄφρας τ᾽ γυναικῶν. ἐπεὶ καὶκείνη τ᾽ Ἄτιδι τοιαύτη ἐνυμφεύθ᾽. ποιμένα δὲ τὸν Πάρ᾽, ὃς ἀπ᾽

ἀπὸ Φρυγίας κωμῳδοῦσι εἰς Λακεδαίμονα, ἀλλὰ Ἑλλήνων τῶν Μεγαλήσι.

Καὶ σὺ δ' ὦ Χαρίκλεις] Ἢ ὅτι Χαρίκλεια ἡ Κορίνθου, Ἀθηναῖος ἢ Κικιννήτους ἢ τῶν νικώντων ὁ διαιτητὴς ὄνος ἦν μῦς. ἢ τὸ Κορίνθῳ μὲν ἀνακεκμῆκε Ἀφροδίτης. δὸς καὶ τοῦτο τῷ Κορίνθῳ ἡ γυναικεία μέξις. Ἀθηναῖ ἢ ἡ παιδικροπία κρατοῦντα. ἢ ὅτι τῇ κῷ φιλοσοφίαν καὶ σόφρονι, ἢ τῇ τοῦ ὄνου μωρᾳ καὶ ἀβροδιαληπτῇ.

Mſ. in fol. Βυκολιάζομεν] κατατρύχομεν [ἄλας] πλανήσας. [ἀκκισμὸν] αἰσχυντηλίαν. [ὑπαγὼν] ὑπάγων. ἐγγύτερον. προσφαῦν. ὑποσὶ χιόμενον. τὸ ἀπὸ ὀλίγου καὶ μετ' ὀλίγον. [ἴκαυλον ἔχω.] ὃ τοῦ πάλαι μεμιγμένον. [ἄρτυσον.] λαμβάνεις. [οἰκοῦντων] δίκαιον δύση. πλοῖα μοναρη ἐστίν. ἃ καὶ δίκροῦς κατασκεύασαν. πικὰ δὲ καὶ ὀκ πεύκινης καὶ ὀκ ἀπὸ τραύμης ἐκατέρωθεν πηδαλίοις † ἴσχυσεν. ὅπως αὐτοὶ τε μὴ μεθηρεύμενοι καὶ ὑπαλλάσσοι καὶ ἀναχωρῶσι. οἳ τὰς ἐναναίους ἐν τῷ σώματι καὶ ἀπὸ τῶν σφάλωσι. [ἀκμῆ] ἀκμῆς, ῥ. ἡ, ὀξύ. ὁ ὀχ οἱονεὶ χεῖρι. * ἀκμῆς ἐπίρρημα ὡς βραχίας ὥρα, ἐσ ἀτομ. [ἴφαλοι] ἀβδελατίδια. [ἀναιρεμβῶν] ἀναστάσεις, ἀναστασίσεις. [κρυμῶδες] κρυμώδης, ἀπὸ τοῦ κρύπτω οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ κρύω κρυμὸς ὁ κεκρυμμένος ἀφ' ὑγρῶν κόσμος. κρυμώπης δὲ ὁ ὀκ ἀφειρημένος κόσμος, καὶ κρυμωλιὰν ὑδατέρας. [ἐσίασιν] συμπάσαν. [ἀψιμαχίαν] συναφὴν μάχης. [ἀνάγκαζε] ἀνάγκαζε λίγομεν τὸν ναῦν, ὅτι ἀπὸ γῆς εἰς πέλαγος ἔρχεται. [ἀπαίρουσι] ἀβδαγενίδαι. [σφενδόνῃ] νιάζων. αὔξων. σφύζων. βρύζων. φύσωμάτων. ἀκμάζων. ἀνθῶν. [κλωσὶ] κλάδοι. [ἄρσεσι] κρατήσουσιν. [ἄγωνα] ἄκαρπα. [ἀμφιλαφὴς] ἀμφιλαφὶς κατάσκιον ἐκατέρωθεν, βοσκήθρον. ἀμφιλαφῆ τεχνικὸν καὶ σοφιστικόν. ἀμφιλαφὴς μεγάλη ὅτι ἀμφετέρωσις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἐστι. [ἀβδελυκτὸν] λάθρα. [φυτύπον] σκαπτόν. [ζάκηρος] ζάκηρος. νεόκηρος. καὶ ὁ ὑπερίτης. ἢ ὁ ἱερεύς. ἢ τὸ ναὸν σαρὼν, νηρὼν γὰρ τὸ σαίρειν παρ' Ἀττικοῖς. [ἀχτσείας δέκησιν] ἀμοιβήν. καθαρότης. λατρεία. [θεατείας] πολλ. [ἀποπτίνεσθε] ἐκπίπτεσθε. φιλοτεκνίαν. [σωμερίδες] ἐσχασμένον. [ἤρκεμεθα] ἠγαπήμεθα. [ἀμείλη] λέξ. πᾶσα. [ἐπαρχῶν.] ἐπηβώμενοι. [Δεκτάτας] τόπος. [ἐπιτειχιζόμενοι] ἐπικοδομῶ. [ἐξέβα] πρᾶα. [τριβῶν] τραβάδες αἱ ταῖς γυναιξὶν ὡς ἄνδρες συνοῦσαι, ὅτι ἀνδρογύνης. [παλαιόμῦθον] ἀγανακτήσεις. [Λόκριν] τόπος. [ἐκφρασθε] ..... ἄλγημα. [ὑπεδεκνύμῦθον] ὑποδείκνυμι καὶ ἐπιδείκνυμι τοῦτον ἄπειν ἐπὶ τὴν ἐμαυτοῦ δρυτὴν εἰς, ἢ λόχμ. φιλοῦμεν μῦθον. δῆλον ἢ γηθόμενον. [Θησεμένης] Ἀθηναῖος ῥήτωρ μεταπτὰς Περσέως ἢ Κείμ. ὃς ἐπικαλεῖτο Κόθορνον. [πεδὶ πη] τῶτον τὸ τέλεσον. [κατασφρενωμένον] ὀφρύσι μετέωρον.

Hæc propter confuſionem Mſ. Codicis loco mota refer ad pag. 600.

Mſ. in fol. [πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν. ἱμονῳδεῖν] μονῳδεῖν τὸ

 θρηνεῖν,

† Legendum videtur ἴσχοντο, hoc eſt, *ſiſtebantur*; atque inde etiam emendandus *Suidas* qui habet ἴσκοντο, quod vertit *inſtructa erant* Æmilius Portus.

* Legendum ex Suida, διαιρεῖται, *quod non poteſt ſecari*, niſi forte ſcripſerit Scholiaſtes χερσὶ λαμβάνεσθαι.

ἡμέρην, ἐπτεκαιδεκάμηνα δὲ ἐκείνη ἐφόδια † ἡλικεῖα εἶσι. [τὸ τῦ Σπαρτιάτου] τὸ τῆ Κ' πεδοκλείους ἐστὶν ὃν φησι, ὅτου δ' παρῆλθεν τὴν μάχην. [δύμελές] ἀθύμως. [ἄθλιος] ἄθλιον ὄρος ἡ ἔπαινε μὲν. παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα ἐπαιρομένων καὶ ἑαυτὸν ἄξια πλούτου, [οἰσυᾶς] σὺ λύγου πεπλεγμένης. [παρὰ τὰς μήτρας] εἰδὼς μήτραν ἑρπετῶν εἶδος σιδλ. λ. [τὸ Σαμόθρακα] σημεῖον ὅτι Σαμοθρᾷξ ὁ Ἀριστώνυμος. [οἱ Μαδίται] Μέσοι πεδιάται. [χωμικῆς] χωμικὸς ὠδὸν ὁ Ἀριστώνυμος ἦν καὶ ἐπικὸς καὶ Γ' ἐλεγεῖα καὶ Θέσιν. [ἡ ἐκ Κόνωνος Τετράμοιρος] † Τετράμοιρα τὰ σκάλα φασὶ ἐξευρεῖν τὸ Κορωνιάτην Μίλητον μεγαλοφρονῆσαι λέγεται ἐπὶ τῷ μεγάλῳ φρονήματι ἡ ὑμῶν. ἔφασαν μὲν ὅτι μέγαν Τέτραμμον τὸν ὑπερβολὴν, ἐκέλευσε λαβεῖν αὐτὸ ἰσχυρὸν ὑπάρχον. ὁ δὲ Τέτραμμος θέλων μηδὲν μέγα ἰσχύειν, χωρὶς ἢ εἰς τὸ Εὔξεινον καὶ ἀναμίσγεσθαι ἀποδύς, λαμβάνει μέγιστον λίθον, καὶ πᾶν ὑπὸ μὲν ἕλκει σῶς αὐτὸν, εἶτα ἀκολουθεῖ μέγιστον λίθον, καὶ πᾶν ὑπὸ μὲν ἕλκει σῶς αὐτὸν ἄχρι ἐως εἰς τὸ Δοῦ. εἰς δὲ τὸ εἰς τοῦτο ἐνέπεσε. καὶ μετὰ ταῦτα αὐτὸν ἄχρι ἐως εἰς τὸ γένεσθαι. καὶ πάλιν ἀναίσιμον ἐπὶ τῶν ὤμων ἔφερεν * ὡς ἔπος, ὀργὰς ἀντιπαιδεύσας, καὶ ἔλεγεν. ὁ δὲ Μίλων μόχις τὸν λίθον † ἐνέγκας. εἶτα ἐπὶ τῷ ἀκολουθῶν μέγιστον ὁ Τέτραμμος. καὶ τὸν μέγιστον πεῖραν ἄχρι ἐνέγκαι ἔδωκε. καὶ ὁ μὲ ἀπορήσας μὴ ἔχων δεῖν, ἀκίνητον. παρελθὼν ἔστησε τὴν ἐπὶ χεῖρα ἐπὶ σκαφαπήσας ἔδωκε ὁμοίως εἰ χρὴ. θαυμάσαντα ὁ Μίλων εἰς ἀρετὴν τὰς χεῖρας τείνας ἔφατο. ὦ Ζεῦ, μὴ καὶ τοῦτον Ἡρακλέα ἵππον ἔστε ἔρας; αὐτὸς ἐπιδὼν ἀθάνατα λέγεται τὴν παροιμίαν, ἄλλος δ' τε Ἡρακλῆς. [κόνδυ] χύτρα ὁ Ἡρόδοτος. [χρημαλίζεται] χρημαλίζειν καὶ τὸ ἀπάγματα χρῆσθαι σημαίνει καὶ τὸ πράγματα κολάζειν, ὡς τὸ χρημαλίζειν ἡ βυλὴ καὶ ὁ δῆμος. χρημαλίζειν δὲ τὸ χρήματα συμβάλλειν. [λοπάδες] λοπὰς. * τὸ βρῶμα καὶ ἡ πτερυκμένη ἔξωθεν δ' κρομύου λεπὶς, ὡς ἔνιοι φασι. δὲ μέμνηται Ἀριστοφάνους λέγοντος, ὀξὶς ἡ πᾶσιν καὶ λοπὶς ἐν κότταβος χαλκῆ λέγεται.

† Adde hic ex *Suida* ἐν τῷ χαρακτῆρι, & lege Σφῆνοι ἀντὶ τῦ Σφηκία quod sequitur.

* Quid faciant ad *Sinopensem* Philosophum, hoc est, ad Diogenem, haec verba Scholiastae me ignorare fateor. Vereor ne aliunde huc translata fuerint, licèt alioqui nullum appareat in Scholiasta nostro luxationis vestigium.

† Tota haec historia verbatim petita est ex *Aeliani* Variis Hist. Lib. XII. c. 21. si pauca excipias.

* *Aelianus* habet ὅσον ἐπ' ὠμοῖς ὀκτὼ in Editionibus, sed in Mſ. est πεντήκοντα, ut hîc habet noster.

† Est apud *Aelianum* ἐνύλισιν.

* *Suidas* λόπον vel λοπὸν habet, quod etiam significatione multùm differt ἀπὸ τῦ λυπαῖν, quod apud Siculos praesertim *parcellam*, apud Atticos praeterea *lasciuiam*, *capulum* significat.

ΤΕΛΟΣ.